

سوہنگ مہاراج شیرسنگہ وشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

بائیسواں بھاگ

تتکرا

- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ سمپورن کور دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۲
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۳
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ بوڑ سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۴
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ مسّا سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۶
- ۱۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ امرّاؤ سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۹
- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱
- اجیت سنگھ دے بینتی کرن تے شبد اُچاریا ۱۵
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سویرے ساڈھے اٹھ وجے جیٹھووال امرتسر ۲۴
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۷
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سنگت دے نوٹ گرداس پُر ۲۸
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ تیج بہان دے گھر سئی کیمپ جموں ۳۰

- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ چیلا سنگھ دے گھر سئی کیمپ جموں ۳۳
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ نندو شاہ دے گِره سئی کیمپ جموں ۳۵
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گوڑا رام دے گِره سئی کیمپ جموں ۳۶
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ شو سنگھ دے گِره سئی کیمپ جموں ۳۶
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کِریال سنگھ دے گِره سئی کیمپ جموں ۳۸
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بیبی ویرو دے گِره سئی کیمپ جموں ۳۸
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش سنگھ دے گِره سئی کیمپ جموں ۳۹
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بیبی اندرو دے گِره سئی کیمپ جموں ۴۰
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سنگھ، کلوٹ سنگھ، کھیم کور دے گِره سئی کیمپ جموں ۴۰
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ وکیل سنگھ انگریز سنگھ سیئی کلاں جموں ۴۲
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دولت رام دے گِره کوٹلی جموں ۴۴
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گِره مگھو والی جموں ۴۶
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بنس راج دے گِره مگھو والی جموں ۴۷
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گِره مگھو والی جموں ۴۸
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لکشمی دے گِره سیڑ جموں ۴۹

- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۵۰
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کیسری دیوی دے گِرہ رانی باغ جموں ۵۲
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ چیلا سنگھ دے گِرہ جموں ۵۳
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گِرہ جموں ۵۶
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۵ تیجا سنگھ دے گِرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۵۶
- ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گِرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۵۹
- ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ دے گِرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳
- ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گِرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۴
- ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دیدار سنگھ دے گِرہ شفی پُر امرتسر ۶۶
- ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۶۷
- ۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرنام سنگھ دے گِرہ پنڈوری امرتسر ۷۰
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ مکھن سنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۷۳
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۷۸
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ مسّا سنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۷۹
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دارا سنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۸۱

- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گیانی کندن سنگھ دے گیرہ مال چک امرتسر ۸۳
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گیرہ کنگ امرتسر ۸۷
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بھائی نرین سنگھ دے گیرہ کنگ امرتسر ۹۰
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سکھدیو دے گیرہ کلا امرتسر ۹۲
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۹
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پپی پیارو دے گیرہ کلا، امرتسر ۱۰۱
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۲
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۳
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۳
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سرمکھ سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرنام سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پورن سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ، بھجن سنگھ کلا امرتسر ۱۰۶
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سادھو سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۷

- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لال سینگہ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہردیپ سینگہ، گردیال سینگہ کلا امرتسر ۱۰۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گندن سینگہ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۹
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہری سینگہ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۱۰
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سکھدیو رام دے گیرہ کلا امرتسر ۱۱۱
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سوہن سینگہ دے گیرہ رام پُر امرتسر ۱۱۵
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ اودھم سینگہ دے گیرہ جلالاباد امرتسر ۱۱۷
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گیانی گُرمکھ سینگہ دے گیرہ بھلائی پُر ڈوگراں ۱۲۰
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گردھاور سینگہ دے کھوہ اُتے زُڑکا کلاں جالندھر ۱۲۳
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سُرچیت سینگہ تے درشن سینگہ زُڑکا کلاں جالندھر ۱۳۲
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ناظر سینگہ دے گیرہ راجو کے جالندھر ۱۳۴
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سینگہ دے گیرہ زُڑکا کلاں جالندھر ۱۳۵
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۵ سلکھن سینگہ دے گیرہ زُکنا مُونگلا فیروزپُر ۱۵۱
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۵ گرچرن کور دے گیرہ فیروزپُر ۱۵۴

- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۵ صوبیدار رام سنگھ دے گِرہ فروزپُر چھاؤنی ۱۵۷
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ سوہا سنگھ دے گِرہ ولور فروزپُر ۱۶۱
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ گلونت کور دے گِرہ بستی خلیل فروزپُر ۱۶۲
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گِرہ بستی خلیل فروزپُر ۱۶۳
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ سمپورن سنگھ دے گِرہ فروزشاہ فروزپُر ۱۶۴
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ کیور سنگھ دے گِرہ سرب مالوا سنگت نوت موگا ۱۶۵
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ کیور سنگھ دے گِرہ مالوا سنگت نوت موگا ۱۷۳
- کیور سنگھ دی ورکشاپ وچ ۱۷۹
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گِرہ مناواں فروزپُر ۱۸۰
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ گرپن سنگھ دے گِرہ اُسما امرتسر ۱۸۱
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گِرہ اُسما امرتسر ۱۸۴
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ کیشو رام دے گِرہ سرہالی جنڈوکی امرتسر ۱۸۷
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ مکھن سنگھ دے گِرہ جوڑا امرتسر ۱۸۹
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گِرہ مانک پُر امرتسر ۱۹۱
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گِرہ راجو کے امرتسر ۱۹۳

- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ پیپی دیپو دے گرہ باسر کے امرتسر ۲۰۰
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ پیپی جیتو دے گرہ باسر کے امرتسر ۲۰۲
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہربنس کور دے گرہ نارلا امرتسر ۲۰۳
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ جمعاندار کیشن سنگھ دے نوٹ رستے وچ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۲۰۶
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ جمعاندار کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۲۰۹
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ جمعاندار کیشن سنگھ دے گرہ رات ساڈھے ۹ وچ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۲۱۳
- ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ سانجھی رام دے نوٹ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۲۲۴
- ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ کلونت سنگھ دے نوٹ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۲۲۶
- ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۲۲۸
- ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے ٹیوبل اُتے بابو پُر گرداس پُر ۲۲۹
- ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۱
- ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ میلہ سنگھ سرپنچ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۷
- ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۸
- ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ چرن سنگھ دے گرہ ہیم راج پُر ۲۳۹
- ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۵ پیپی چھندرو دے گرہ ہیم راجپور ۲۴۲

- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۴۴
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۳
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۵
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ رات ڈھائی وجے جیٹھووال امرتسر ۲۵۶
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۷
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال جسبیر سنگھ جلالاباد دے نوت ۲۵۹
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ گیان چند گاندھی دے گرہ تلواڑا ہوشیارپور ۲۶۱
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ جیا لال دے گرہ تلواڑا ہوشیارپور ۲۶۳
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ نرین سنگھ تلواڑا ہوشیارپور ۲۶۴
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ جوگندر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیارپور ۲۶۵
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیارپور ۲۶۶
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیارپور ۲۶۷
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیارپور ۲۶۸
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیارپور ۲۶۹
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈاں ہوشیارپور ۲۷۱

- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ دربارا سنگھ، رام سنگھ دے گرہ گالڑی ہوشیارپور ۲۷۲
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھکت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۷۴
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ مائی ڈرگی دے نوٹ گجرات گرداس پور ۲۸۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۲۸۱
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ۲۸۳
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رام کور دے گرہ جموں ۲۸۵
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ جموں ۲۸۶
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گردت سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۲۸۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر سنگت چھمب جموں ۲۸۸
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پھمن سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۲۸۹
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرتاپ سنگھ، ایشر سنگھ، پرکاش سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۲۹۰
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رینا رام، سیوا رام، پیارا لال دے گرہ کلئے جموں ۲۹۱
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ سردار سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۲۹۲
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ۲۹۳
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش کور دے گرہ مکھووالی جموں ۲۹۵

- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۲۹۶
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ تیج بھان دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۲۹۷
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ بیلو رام دے گرہ سئی جموں ۲۹۹
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرے شاہ دے گرہ سئی جموں ۳۰۰
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ نانک چند دے گرہ سئی جموں ۳۰۰
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ شو سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۱
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۱
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کیرپال سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۳
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۴
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۰۶
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رات دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۱۲
- ۳۲۸ پہلا کارڈ کپور سنگھ موگا دے نام ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۲۸ دوسرا کارڈ کیرپال سنگھ گولیوال دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال
- ۳۲۸ تیسرا کارڈ کپور سنگھ رچی والا فروزپور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر
- ۳۲۹ چوتھا کارڈ ناظر سنگھ ماڑی دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر

- ۳۲۹ پنجواں کارڈ ماجھا سنگت دے نوٹ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۳۰ چھیواں کارڈ مالوا سنگت دے نوٹ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۳۰ ستواں کارڈ جموں سنگت دے نوٹ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- اٹھواں کارڈ دواہا سنگت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۳۰
- نواں کارڈ ہرِ سنگت دی گوہند آگے ارداس جیٹھووال امرتسر ۳۳۱
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۴۶
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۶۷
- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۷۱
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۷۵
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ سرمکھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۷۸
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ جمعاندار کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۸۰
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۸۲
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ سرب دھرم سمیلن ۶ فروری ۱۹۷۰ رام لیلا گراؤنڈ دلی ۳۸۴
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ چوتھا دھرم سمیلن ۷ فروری ۱۹۷۰ رام لیلا گراؤنڈ دلی ۳۸۵
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۳۸۹

- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سنگھ دے گرہ دھنوری روپڑ ۳۹۲
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۴
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۸
- ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۰۰
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۴۰۱
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۵ سرجیت سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۴۰۲
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھوال امرتسر ۴۰۲
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال (ہردیو سنگھ زڑکا کلان) ۴۲۵
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیف انجینیئر آر ۰ ایل ۰ شرما دے گرہ جموں ۴۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیلہ سنگھ دے گرہ جموں ۴۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گرہ جموں ۴۳۵
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گرہ سئی خرد جموں ۴۳۶
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ جموں ۴۳۷
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی خرد جموں ۴۳۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ جموں ۴۴۰

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۴۴۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ اندرو دیوی دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۴۴۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ روشن لال دے گِرہ سئی خُرد جموں ۴۴۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گِرہ جموں ۴۴۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کیرپال سنگھ دے گِرہ جموں ۴۴۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرُمکھ سنگھ دے گِرہ سئی جموں ۴۴۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گِرہ سئی جموں ۴۴۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گِرہ سئی جموں ۴۴۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ راجا سنگھ دے گِرہ سئی جموں ۴۴۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گِرہ سئی جموں ۴۴۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۴۴۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گلونت سنگھ دے گِرہ جموں ۴۴۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۴۴۷
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہرچندر کور دے نوت فِروزپُر چھاؤنی ۴۴۹
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہردیو سنگھ دے نوت رُڑکا کلاں جالندھر ۴۵۴

- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بیبی ہرنام کور دے نوت ویرکا امرتسر ۴۵۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۴۵۷
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور ناتھیوال دے نوت جیٹھووال امرتسر ۴۵۸
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بیبی ہرچندر کور فروزپور دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۵۹
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ سرجیت کور دے گرہ کلسیاں امرتسر ۴۶۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلپیر سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۴۶۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ بابا موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۴۶۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دیال سنگھ دے گرہ ڈل امرتسر ۴۶۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ منی سنگھ دے گرہ سیدھوان امرتسر ۴۶۶
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ سمنڈ سنگھ دے گرہ ماڑی امرتسر ۴۶۸
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ گنڈا سنگھ دے گھر دراجکے امرتسر ۴۶۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ گگوبوا امرتسر ۴۷۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ مکھتار سنگھ دے گرہ گگوبوا امرتسر ۴۷۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ گربخش سنگھ دے گھر گگوبوا امرتسر ۴۷۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ گگوبوا امرتسر ۴۷۳

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ پیر سنگھ دے گِرہ گگوبوا امرتسر ۴۷۴
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گِرہ گگوبوا امرتسر ۴۷۴
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ چن سنگھ دے گِرہ گگوبوا امرتسر ۴۷۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گِرہ بھوجیاں امرتسر ۴۷۶
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگت سنگھ اٹارسی والے دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۹
- ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ رتن سنگھ دے گِرہ پچی بی بی گنگانگر ۴۸۵
- ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ تارا سنگھ دے گِرہ پچی بی بی گنگانگر ۴۸۷
- ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گِرہ پچی بی بی گنگانگر ۴۸۹
- ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گِرہ رتیوال ۴۹۱
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے نوت واڈھی دے دن ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۹۲
- ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے نوت جیٹھووال امرتسر ۴۹۳
- ۱۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے گھر جان سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۹۴
- ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ مالوا سنگت دا کھیتاں وچ اگٹھ رجووال دواہا ۴۹۵
- ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ مالوا سنگت دے نوت رجووال دواہا ۴۹۷

۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام جموں دی شادی نوٹ جیٹھووال امرتسر ۴۹۸

جمعاندار صاحب الہڑ پنڈی دے بینتی کرن تے ۴۹۹

۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ بعد دوپہر گرداس پُر سنگت دے گھر جان توں پہلاں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۹۹

پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۰۲

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر جالندھر ۵۱۲

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیپی ہر بھجن کور دے گرہ ہری پُر جالندھر ۵۱۸

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر کپورتھلا ۵۲۱

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گھر پھتھ گڑھ کپورتھلا ۵۲۳

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ گیانی گرمکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر امرتسر ۵۲۶

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۵۳۲

۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۳۴

۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۳۶

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۴۷

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۴۸

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۰

- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۱
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بابو پُر گھروں نکل کے واپسی تے نزدیک گرداس پُر ۵۵۳
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۴
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۵۷
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پیاری، ہزارا سنگھ دی لڑکی دی شادی سمیں ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۷۳
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۵۷۵
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ۵۷۶
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۷۸
- ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۷۹
- ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۰
- ۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۱
- ۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۳
- ۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۴
- ۱۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۵
- ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۶

- ۱۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۷
- ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۹
- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۹۰
- ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۹۱
- ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۹۲
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال دوپہر اشنان دے سمیں ۵۹۴
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار اشنان توں بعد مُنہ مٹھا کرون سمیں جیٹھووال امرتسر ۵۹۷
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار گھوڑے دی واگ گندن سمیں جیٹھووال ۵۹۷
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار جلوُس دربار وچ پُجن تے جیٹھووال ۵۹۸
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال ۶۰۳
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار سویرے واپاں دے سمیں جیٹھووال ۶۲۱
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال ۶۲۶
- ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سیری آر ایل شرما دے نوٹ دھرم ارتھ روڈ سرینگر کوٹھی نن ۰ ۱۰۲ کشمیر ۶۴۱
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ لیفٹینینٹ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ۶۵۲
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ گرانام سنگھ سیڑ جموں ۶۵۴

- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۵
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پچن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۶
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۷
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۷
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۸
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ تیج بہان دے گھر سئی کیمپ جموں ۶۵۸
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۶۰
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۶۱
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گرہ جموں ۶۶۱
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۶۲
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا فروزپور ۶۶۸
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۶ بیبی ہرجندر کور دے نوت فروزپور چھاؤنی ۶۷۳
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۷۴
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار دوپہر نون جیٹھووال امرتسر ۶۸۴
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۶۸۵

- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ تے پورن سنگھ سوہل امرتسر ۶۸۸
- ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۹۱
- ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ میاں پُر امرتسر ۶۹۲
- ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ بیبی بنتی دے گرہ میاں پُر امرتسر ۶۹۴
- ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ اوتار سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۶۹۵
- ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ نرین سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۶۹۷
- ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۶۹۹
- ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۷۰۰
- ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۷۰۰
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ کارج سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۷۰۴
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۰۵
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ چرن سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۰۷
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ دھنتو دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۰۹
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۱۰
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ چھینا امرتسر ۷۱۱

- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرندر سینگہ دے گیرہ بھلر امرتسر ۷۱۳
- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سینگہ دے گیرہ ماہل امرتسر ۷۱۶
- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سینگہ دے گیرہ گھنک پُر امرتسر ۷۱۷
- ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سینگہ دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۱۹
- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ بھگت سینگہ دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۲۱
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ٹوپن رام دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۲۳
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہردت سینگہ دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۲۴
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرندر سینگہ دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۲۶
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ پارو مل دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۳۰
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ صدر مل کوڑا مل دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۳۱
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ جسونت سینگہ دے گیرہ اٹارسی مدھیا پردیس ۷۳۲
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہرینس سینگہ دے گیرہ گڑگاؤں ہریانا ۷۳۸
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ سیوا سینگہ دے گیرہ گڑگاؤں ہریانا ۷۳۸
- ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ریشم سینگہ دے گیرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۳۹
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ سرمیل سینگہ دے گیرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۳

- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ مُلکہ راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۳
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہنس راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۴
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ پیارا لال دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۴
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہربھجن سنگھ دے گرہ دلی ۷۴۵
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ گربلوندر سنگھ دے گھر دلی ۷۴۶
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ چندہ سنگھ دے گرہ دلی ۷۴۸
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ کیپن مہندر سنگھ دے گرہ دلی ۷۴۹
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۵۱
- ستار لانگریاں دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۲
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ دوارے نیہ رکھن سمیں بھلائی پُر ڈوگراں ۷۶۳
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ سنگھ دے گھر بھلائی پُر ڈوگراں ۷۶۶
- ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دربار وچ جسبیر سنگھ جلالا باد دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۷
- ۱۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سکھدیو سنگھ دے گھر کلا امرتسر ۷۶۹
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۱
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۲

- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ جاگیر کور دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۳
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گربخش سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۴
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پیارو دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۵
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۵
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۶
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سرمکھ سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۶
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنام سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۷
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر کلا امرتسر ۷۷۸
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سورن سنگھ ہریجن سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۸
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۹
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۷۹
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۸۰
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کندن سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۸۰
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گھر کلا امرتسر ۷۸۱
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہردیپ سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۷۸۲

- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مٹا سنگھ دے گِرہ نۆرنگاباد امرتسر ۷۸۳
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مکھن سنگھ دے گِرہ نۆرنگاباد امرتسر ۷۸۶
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گہر نۆرنگاباد امرتسر ۷۸۷
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دارا سنگھ دے گہر نۆرنگاباد امرتسر ۷۸۸
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۷۸۹
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گِرہ ڈلیوال جالندھر ۷۹۱
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کپہر سنگھ رُڑکا دے نوت ڈلیوال جالندھر ۷۹۳
- ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم دے گہر گُڑا لدھیانہ ۷۹۴
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مہر سنگھ دے گہر جگراو لدھیانہ ۷۹۶
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گہر داکھا لدھیانہ ۷۹۷
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پاکہر سنگھ دے گِرہ موہی لدھیانہ ۷۹۸
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گہر بڈھیل لدھیانہ ۸۰۰
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پلٹو رام دے گِرہ سُدھار لدھیانہ ۸۰۲
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سروں سنگھ دے گہر پکھووال لدھیانہ ۸۰۳
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۵

- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۶
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۷
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۸
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ باؤ بھگوان سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۸
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی بھگوان کور دے گھر پکھووال لدھیانہ ۸۰۹
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گھر پکھووال لدھیانہ ۸۱۰
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ دے گھر پکھووال لدھیانہ ۸۱۱
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ امریک سنگھ دے گھر بھیتی لدھیانہ ۸۱۲
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دھٹا سنگھ دے گھر ڈھیہ پئی لدھیانہ ۸۱۴
- ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ زرنجن سنگھ دے گھر نیڑے ایگری کلچر ودیالا لدھیانہ ۸۱۵
- ۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرچرن سنگھ دے گِرہ چندہ سنگھ کلونی لدھیانہ ۸۱۸
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۱۹
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سُرجن سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۰
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مدن لال دے گھر لدھیانہ ۸۲۲
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مکھڑ سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۳

- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۳
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ زویر سنگھ دے گھر لوکو شیڈ لدھیانہ ۸۲۴
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنیک سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۵
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سمتری دیوی دے گھر لدھیانہ ۸۲۵
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سُکھونت کور دے گرہ لدھیانہ ۸۲۶
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنیس کور دے گھر آریہ محلہ لدھیانہ ۸۲۷
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گھر لدھیانہ ۸۲۸
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ یودھا بستی لدھیانہ ۸۲۸
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بھجن سنگھ دے گرہ یودھا بستی لدھیانہ ۸۲۹
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ روپل سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۹
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گھر دوراہا لدھیانہ ۸۳۰
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گجن سنگھ دے گھر دوراہا لدھیانہ ۸۳۱
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ جسونت کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۳۲
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرانام کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۳۳
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ جگدیش سنگھ دے گھر اجنودھ لدھیانہ ۸۳۳

- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سری رام دے گرہ مقصودڑا لدھیانہ ۸۳۴
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ دے گھر مہا سنگھ والا لدھیانہ ۸۳۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گھر گجروال لدھیانہ ۸۳۷
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ٹھانیدار ہرچرن سنگھ جٹواں لدھیانہ ۸۳۹
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرینس سنگھ دے گرہ سنگرور ۸۴۱
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ترلوک سنگھ دے گھر سنام ۸۴۶
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی دلپیی دے گرہ سنام ۸۴۸
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ شام سنگھ دے گرہ برنالہ ۸۵۰
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا فروزپُر ۸۵۱
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرچن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۸۵۳
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۸۵۵
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سیٹل سنگھ دے گھر ڈگرُو فروزپُر ۸۵۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ چند سنگھ دے گرہ ڈگرُو فروزپُر ۸۵۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دھٹا سنگھ دے گرہ ڈگرُو فروزپُر ۸۵۷
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ میلہ سنگھ دے گرہ ڈگرُو فروزپُر ۸۵۷

- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مل سنگھ دے گھر رجیانا فروزپر ۸۵۸
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کپہر سنگھ دے گرہ رجیانا فروزپر ۸۵۹
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ اندر سنگھ دے گرہ قادر والا فروزپر ۸۶۱
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سنگھ دے گھر مُنڈی جمال فروزپر ۸۶۳
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیچا سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپر ۸۶۴
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی چھندو دے گرہ مُنڈی جمال فروزپر ۸۶۵
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ تھانیدار سروپ سنگھ دے گرہ ڈھڈی فروزپر ۸۶۵
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مند فروزپر ۸۶۷
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ مناوا فروزپر ۸۶۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی ضلع خاں فروزپر ۸۷۰
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپر ۸۷۱
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپر ۸۷۳
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۶ گرداس سنگھ دے گھر شاہ والا فروزپر ۸۷۵
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپر ۸۷۶
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۷۶

- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ گردیاں سنگھ دے گھر مؤدھل امرتسر ۸۸۲
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ پچتر سنگھ دے گھر مؤدھل امرتسر ۸۸۴
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ پشؤرا سنگھ دے گھر ویرکا امرتسر ۸۸۵
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ ہرنام کور دے گھر ویرکا امرتسر ۸۸۶
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ سرجیت سنگھ دے گھر ویرکا امرتسر ۸۸۷
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۸۸
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۶ دوندر کور دے نوت جیٹھووال امرتسر ۸۹۰
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر ویرووال امرتسر ۸۹۰
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر ویرووال امرتسر ۸۹۴
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۶ ماسٹر سوہن سنگھ دے گھر رام پُر امرتسر ۸۹۶
- ۱۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ دیوالی والے دن جیٹھووال امرتسر ۸۹۷
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹۹
- ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گھر بستی تیغا سنگھ والی فروز پُر ۹۰۰
- ۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ راجوکے والے دے نوت جیٹھووال امرتسر ۹۰۱
- ۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ بٹالے والے دے نوت جیٹھووال امرتسر ۹۰۲

- ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ ملکہا سنگھ دی دیہہ چھٹن دے نوت چھتی بی بی گنگا نگر ۹۰۴
- ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ ملکہا سنگھ دا ارتھی چکن سمیں چھتی بی بی گنگا نگر ۹۰۶
- ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ رتن سنگھ دے گرہ پچی بی بی گنگا نگر ۹۰۷
- ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۶ امیر چند گلاٹی دے نوت جیٹھووال امرتسر ۹۰۸
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ رات نوں بر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۰۹
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ کاکا گردیو سنگھ جیٹھووال دے سکن نوت سویرے جیٹھووال امرتسر ۹۱۷
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ نمبردار پریم سنگھ دے گھر جیٹھووال امرتسر ۹۲۰
- ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ اجیت دے گھر بٹالا گرداس پُر ۹۲۱
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ سرجیت سنگھ دے گھر بٹالا گرداس پُر ۹۲۳
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ بنتا سنگھ دے گرہ پنج کرائیاں گرداس پُر ۹۲۴
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر نیا شالہ گرداس پُر ۹۲۵
- ۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۹۲۷
- ۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۲۸
- ۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ سرجن سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۰
- ۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۱

- ۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ پچن سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۱
- ۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۱
- ۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گره مانگا سرائے امرتسر ۹۳۲
- ۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گھر مینیاں امرتسر ۹۳۳
- ۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر نظام پُر امرتسر ۹۳۴
- ۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ گگ سنگھ دے گھر نظام پُر امرتسر ۹۳۶
- ۱۳ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ، سورن سنگھ دے گھر زہورا ہوشیار پُر ۹۳۷
- ۱۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ مادھا سنگھ دے گھر رامووالا فروز پُر ۹۴۰
- ۱۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گھر رامووالا فروز پُر ۹۴۱
- ۱۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گھر چڑک تحصیل موگا ۹۴۲
- ۱۵ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گھر چڑک تحصیل موگا ۹۴۴
- ۱۵ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گھر موگا موگا ۹۴۵
- ۱۵ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور دے نوٹ ناتھیوال فروز پُر ۹۴۵
- ۱۶ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ سوداگر سنگھ دے گھر ناتھیوالا فروز پُر ۹۴۷
- ۱۶ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گھر ناتھیوالا فروز پُر ۹۴۸

- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر ناتھیوال فروزپُر ۹۴۹
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گِرہ ناتھیوال فروزپُر ۹۵۰
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر ناتھیوال فروزپُر ۹۵۱
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گھر راجیانا تحصیل موگا ۹۵۲
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گھر ماڑی فروزپُر ۹۵۳
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ دے گِرہ ماڑی مُستفا ۹۵۴
- ساری سنگت نوٹ ۹۵۵
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے گِرہ سہال سر فروزپُر ۹۵۶
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ سہاوا سنگھ دے گِرہ پنج گرائیاں فروزپُر ۹۵۸
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ کھیم سنگھ دے گھر کوٹ کپورا بٹھنڈہ ۹۵۹
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ بھائی بگھر سنگھ دے گھر برگاڑی بٹھنڈہ ۹۶۱
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ ہرچند سنگھ دے گِرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۹۶۳
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مت سنگھ دے گِرہ بہمن دیوانہ بٹھنڈہ ۹۶۴
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ پپی ہرچندر کور دے گِرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۶۶
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ دھرم جیت کور دے گِرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۷۰

- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ پرسن کور دے گرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۷۱
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۷۲
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گرہ شیخ رکھالا بٹھنڈہ ۹۷۲
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ آتما سنگھ دے گرہ گدا ڈوب بٹھنڈہ ۹۷۳
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ تیجا سنگھ دے گھر صادق فروزپر ۹۷۴
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ سلکھن سنگھ دے گرہ مونگلا فروزپر ۹۷۶
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ دے گرہ فروزپر ۹۷۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ گلونت کور مہندر سنگھ خلیل بستی فروزپر ۹۷۸
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ گردپ سنگھ دے گرہ توت فروزپر ۹۷۸
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ، عجیب سنگھ دے گھر فریدکوٹ شہر ۹۸۰
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ فریدکوٹ شہر ۹۸۱
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گرہ فریدکوٹ شہر ۹۸۳
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گھر فریدکوٹ شہر ۹۸۴
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ کریال سنگھ دے گھر گولیوال بٹھنڈہ ۹۸۵
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ بہان سنگھ دے گھر گولیوال بٹھنڈہ ۹۸۸

- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ ہضورا سنگھ دے گھر گولیوال بٹھنڈہ ۹۸۹
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ ہال کور دے گرہ گولیوال بٹھنڈہ ۹۹۰
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جاندھر ۹۹۴
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ چرن کور دے گرہ پھرا لا جاندھر ۹۹۷
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ منشا سنگھ دے گرہ پھرا لا جاندھر ۹۹۸
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ چرنو دے گرہ پھرا لا جاندھر ۹۹۹
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گھر پھگواڑا کپورتھلا ۱۰۰۰
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پھگواڑا کپورتھلا ۱۰۰۱
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۳
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۴
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار سویر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۵
- ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۱۰۲۰
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ جموں ۱۰۲۲
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رام کور دے گرہ جموں ۱۰۲۲
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سدھرو دیوی دے گرہ دیوانہ جموں ۱۰۲۳

- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گِرہ چھمب خاص جموں ۱۰۲۴
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سنسار سنگھ دے گِرہ خاص چھمب جموں ۱۰۲۶
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گِرہ کھیروالی جموں ۱۰۲۷
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گِرہ نواں چک جموں ۱۰۲۸
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گِرہ ملک کیمپ جموں ۱۰۲۹
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گِرہ ملک کیمپ جموں ۱۰۳۰
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رسال سنگھ دے گِرہ مناوڑ جموں ۱۰۳۲
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ صاحب سنگھ دے گِرہ مناوڑ جموں ۱۰۳۳
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ طوطی دیوی دے گِرہ نگیل جموں ۱۰۳۴
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شاہنی دیوی دے گِرہ چھمب جموں ۱۰۳۵
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گِرہ چھمب جموں ۱۰۳۶
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرتاپ سنگھ دے گِرہ دڑ جموں ۱۰۳۸
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ایشر سنگھ دے گِرہ دڑ جموں ۱۰۴۰
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گِرہ دڑ جموں ۱۰۴۲
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا رام دے گِرہ جیوڑیاں جموں ۱۰۴۳

- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جھنڈو رام سنگھ دے گِرہ جیوڑیاں جموں ۱۰۴۴
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۱۰۴۵
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرانام سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۱۰۴۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ لچھی دیوی دے گِرہ سیڑ جموں ۱۰۴۷
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش چند دے گِرہ مکھووالی جموں ۱۰۴۸
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوی سنگھ دے گِرہ مکھووالی جموں ۱۰۴۹
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گِرہ مکھووالی جموں ۱۰۵۰
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دُولت رام دے گِرہ کوٹلی جموں ۱۰۵۱
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گِرہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۲
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گِرہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۴
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلو رام دے گِرہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گوہڑا رام دے گِرہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۸
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کرشن لال دے گِرہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۸
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رویلا رام دے گِرہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۹
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نانک چند دے گِرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۰

- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نندو دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۱
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گوہڑا رام دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۲
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گیرہ کیر پنڈ جموں ۱۰۶۴
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چرن داس دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۵
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رام چند دے گیرہ نکووال جموں ۱۰۶۶
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کیسری دیوی دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۹
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ امرو دیوی دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۰
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پریم چند دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۱
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چیلا سنگھ دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۲
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۴
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سوبھا سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۷۵
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۷۶
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گیرہ رات نوں سئی کلاں جموں ۱۰۷۷
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۸۵

- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پبی راجو دے گھر سئی کلاں جموں ۱۰۸۶
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۸۷
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۸۸
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۸۹
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اندر رام دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۰
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۰
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۱
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پری دیوی دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۲
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چوہڑ سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۲
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۴۱۹۲
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۵
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کھیو دیوی دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۵
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پچن سنگھ دے گھر سئی کلاں جموں ۱۰۹۶
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پٹو رام دے گیرہ سئی کلاں جموں ۱۰۹۷
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ فرنگی رام دے گھر تریوا کیمپ جموں ۱۰۹۸

- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انت رام دے گِرہ تریوا جموں ۱۰۹۹
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کِرپال سِنگھ دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۰
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ویرو دیوی دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۱
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سِنگھ دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بھائیآ دیوی دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سِنگھ دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۳
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بنتی دیوی دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۳
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلا سِنگھ دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۴
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سِنگھ دے گِرہ ہنسا جموں ۱۱۰۵
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رنیا رام دے گہر کلوئے جموں ۱۱۰۶
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سِنگھ دے گِرہ کلوئے جموں ۱۱۰۷
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سِنگھ دے گِرہ کلوئے جموں ۱۱۰۸
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ لیلآ وتی دے گِرہ کرن نگر جموں ۱۱۰۸
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جسونت سِنگھ دے گِرہ کرتارپُر امرتسر ۱۱۱۰
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہرینس سِنگھ دے گِرہ کرتارپُر امرتسر ۱۱۱۱

- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بنا سنگھ دے گھر کرتار پُر امرتسر ۱۱۱۲
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جیٹھووال دربار دے نواسیاں نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۳
- ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۳
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ نوں پنج پیاریاں وچ شامل کرن سمیں ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۷
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جلوس دے دربار پُجن تے جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رات نوں ساڈھے نوں وچ جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۰
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سویرے پنجاب منتری ستنام سنگھ باجوا دے آؤن تے جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۰
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۱
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۰
- ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار لوہڑی سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۱
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۳
- ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۶
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۱۶۶
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ رُڑکا کلان جالندھر ۱۱۶۸
- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کیپر سنگھ رُڑکا کلان جالندھر ۱۱۶۹

- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرداور سنگھ دے گِرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۱۱۷۰
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ڈوگر سنگھ دے گِرہ سُنڑ کلاں جالندھر ۱۱۷۱
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش کور دے گِرہ سُنڑ کلاں جالندھر ۱۱۷۲
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گہر جنڈیالا جالندھر ۱۱۷۳
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پندر سنگھ دے گِرہ جنڈیالا جالندھر ۱۱۷۳
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اُجاگر سنگھ دے گِرہ سرین جالندھر ۱۱۷۴
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اُجاگر سنگھ دے گِرہ سرین جالندھر ۱۱۷۵
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گِرہ کھیڑا جالندھر ۱۱۷۵
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گِرہ ہیراں جالندھر ۱۱۷۶
- ۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سروں سنگھ دے گِرہ ہیر جالندھر ۱۱۷۸
- ۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ منجیت کور دے گِرہ نور پُر جالندھر ۱۱۷۹
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ فقیر سنگھ دے گِرہ مزید پُر جالندھر ۱۱۸۱
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ، مکھتیار سنگھ برنام پُر جالندھر ۱۱۸۳
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گِرہ بستی جانگلا ۱۱۸۴
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گِرہ بستی شکار پُر جالندھر ۱۱۸۶

- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گِرہ سُرکھ پُر کپورتھلا ۱۱۸۷
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ دؤلت سنگھ دے گِرہ کپورتھلا ۱۱۸۸
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گِرہ کپورتھلا ۱۱۹۰
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گہر کپورتھلا ۱۱۹۱
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ امر کور دے گِرہ کپورتھلا ۱۱۹۲
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرچن سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۱۱۹۳
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۱۱۹۵
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۱۱۹۶
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۱۱۹۶
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۱۱۹۷
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گِرہ کوٹلی ابراہیم خاں جالندھر ۱۱۹۸
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ بلجیت سنگھ دے گِرہ جیتووالی جالندھر ۱۱۹۹
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہرہجن کور دے گِرہ کوٹلی تھان سنگھ جالندھر ۱۲۰۱
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گِرہ چیمہ کلا جالندھر ۱۲۰۲
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گِرہ دسانجھ خرد جالندھر ۱۲۰۳

- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گِرہ دسانجھ جالندھر ۱۲۰۴
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سنتوکھ سنگھ دے گِرہ سوڈھیاں جالندھر ۱۲۰۵
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گِرہ دھنؤری روپڑ ۱۲۰۷
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گِرہ رنگیل پُر روپڑ ۱۲۰۸
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گِرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۲۰۹
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہضورا سنگھ دے گِرہ گرایا جالندھر ۱۲۱۰
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گِرہ نواں پنڈ جالندھر ۱۲۱۲
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گِرہ ماڈل ٹاؤن جالندھر ۱۲۱۳
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ نکیہ سنگھ دے گِرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ۱۲۱۶
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گِرہ جالندھر ۱۲۱۷
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گِرہ جالندھر ۱۲۱۹
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گِرہ سورا نسی جالندھر ۱۲۲۰
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گِرہ سکوال جالندھر ۱۲۲۱
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پپی جوگندر کور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۲۲۳
- ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گِرہ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۱۲۲۴

- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رام سینگھ دے گِرہ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۱۲۳۰
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۲
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے سریر چھٹن تے ملووال امرتسر ۱۲۳۶
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بخشیش سینگھ دے گِرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۳۹
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سورن سینگھ دے گِرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۴۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سمپورن کور دے گِرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۴۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتیل سینگھ دے گِرہ کادراہاد امرتسر ۱۲۴۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سینگھ دے گِرہ کادراہاد امرتسر ۱۲۴۳
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ امرؤ سینگھ دے گِرہ بل گرداس پُر ۱۲۴۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مٹا سینگھ دے گِرہ بل گرداس پُر ۱۲۴۵
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ موہن سینگھ دے گِرہ تارا چگ گرداس پُر ۱۲۴۶
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مہندر سینگھ دے گِرہ دھیرا دیا گرداس پُر ۱۲۴۶
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اوتار سینگھ دے گِرہ ماڑی پٹواں گرداس پُر ۱۲۴۷
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رندھیر سینگھ دے گِرہ ماڑی پٹواں گرداس پُر ۱۲۴۹
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی سرندر کور دے گِرہ ماڑی پٹواں گرداس پُر ۱۲۵۰

- ۱۷ پھکن شہنشاہی سمت ۶ ورسا سنگھ دے گِرہ سِری ہرگوبند پُرا گرداس پُر ۱۲۵۰
- ۱۷ پھکن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گِرہ بھومبلی گرداس پُر ۱۲۵۲
- ۱۷ پھکن شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گِرہ ڈڈواں گرداس پُر ۱۲۵۳
- ۱۷ پھکن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گِرہ سوبل گرداس پُر ۱۲۵۵
- ۱۸ پھکن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گِرہ پنڈوری کپورتھلا ۱۲۵۶
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گِرہ فتح گڑھ کپورتھلا ۱۲۵۷
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۶ منشی رام دے گِرہ بیگووال ہوشیار پُر ۱۲۵۸
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۶ ارجن سنگھ دے گِرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۲۵۸
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گِرہ اوڑ مڑ ٹانڈا ہوشیار پُر ۱۲۵۹
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۶ امریک سنگھ دے گِرہ سرائی ہوشیار پُر ۱۲۶۰
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۶ میلہ سنگھ دے گِرہ سرائی ہوشیار پُر ۱۲۶۲
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۶ ہربھجن سنگھ دے گِرہ بیہرم پُر ہوشیار پُر ۱۲۶۳
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۶ ترسیم سنگھ دے گِرہ خردن ہوشیار پُر ۱۲۶۴
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۶ سوندر سنگھ دے گِرہ روپووال ہوشیار پُر ۱۲۶۶
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۶ دھٹا سنگھ دے گِرہ کلیاں ہوشیار پُر ۱۲۶۷

- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۶ خیال سنگھ دے گرہ دسوا ہوشیار پُر ۱۲۶۸
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۶ وطن سنگھ دے گرہ سرین پُر ہوشیار پُر ۱۲۶۹
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۶ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈاں ہوشیار پُر ۱۲۷۰
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۲۷۰
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۲۷۱
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۲۷۲
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگا سنگھ دے گرہ گالڑیاں ہوشیار پُر ۱۲۷۳
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۶ جیا لال دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۵
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۶ ہر سنگت دے نوٹ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۷
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۹
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۹
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۶ ریشم سنگھ دے گرہ مکیریاں ہوشیار پُر ۱۲۸۱
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گرہ مکیریاں ہوشیار پُر ۱۲۸۱
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۶ لال چند دے گرہ بہیم پُر گرداس پُر ۱۲۸۲
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۶ کشلیا دیوی دے گرہ بہیم پُر گرداس پُر ۱۲۸۳

- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۶ دیو راج دے گِرہ بھیم پُر گرداس پُر ۱۲۸۳
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۶ اجیت سِنگھ دے گِرہ کتووالی گرداس پُر ۱۲۸۴
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سِنگھ دے گِرہ کتووال گرداس پُر ۱۲۸۶
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۶ سروپ سِنگھ دے گِرہ گرداس پُر ۱۲۸۷
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۶ بیبی باوی دے گِرہ مراج گرداس پُر ۱۲۸۹
- ۲۴ پھکن شہنشاہی سمت ۶ راج سِنگھ دے گِرہ مراج پُر گرداس پُر ۱۲۹۰
- ۲۴ پھکن شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سِنگھ دے گِرہ سدا گرداس پُر ۱۲۹۲
- ۲۴ پھکن شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سِنگھ دے گِرہ سدا گرداس پُر ۱۲۹۳
- ۲۵ پھکن شہنشاہی سمت ۶ چتر سِنگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۲۹۵
- ۲۵ پھکن شہنشاہی سمت ۶ اوگرا سنگت نوٹ اوگرا گرداس پُر ۱۲۹۷
- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۶ گربخش سِنگھ دے گِرہ نوشہرا ہوشیار پُر ۱۲۹۸
- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سِنگھ دے گِرہ وزیر پُر گرداس پُر ۱۳۰۰
- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۶ دلپ سِنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۱
- ۲۷ پھکن شہنشاہی سمت ۶ پیارا سِنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۲
- ۲۷ پھکن شہنشاہی سمت ۶ رویل کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۳

- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۵
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۶
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۸
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۸
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سنتا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۹
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۱۰
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۱۰
- ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۳۱۲
- ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی دھیانو دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۳۱۴
- ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی چرنو دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۳۱۵
- ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی جیتو گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۳۱۶
- ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی دیپو گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۳۱۸
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۳۱۹
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۳۲۰

- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہریجن سنگھ دے گرہ جیو جولائی گرداس پُر ۱۳۲۱
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۳۲۲
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی سُخراج دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۳۲۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ منگل سنگھ دے گرہ پھٹوپر گرداس پُر ۱۳۲۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ گلزار سنگھ دے گرہ پھٹوپر گرداس پُر ۱۳۲۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ جوگندر سنگھ دے گرہ پھٹوپر گرداس پُر ۱۳۲۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۷
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرمکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر امرتسر ۱۳۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ پال سنگھ، فوجا سنگھ، شنکارا سنگھ، سُچا سنگھ مہندر سنگھ، ترسیم سنگھ، ہریجن سنگھ، مہندر سنگھ، گرچرن سنگھ گگرے وال، بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۱۳۴۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اودھم سنگھ، گلزار سنگھ، بلونت سنگھ، مکھتیار سنگھ، دھرم پیر جلالاباد امرتسر ۱۳۴۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ رام پُر امرتسر ۱۳۴۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اتم سنگھ، چن سنگھ دے گرہ ویرووال امرتسر ۱۳۴۵

۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُرین سِنگھ، دلپ سِنگھ، سورن سِنگھ، تیجا سِنگھ، گلزار سِنگھ، سنتوکھ سِنگھ، سُرین سِنگھ، ترلوک سِنگھ، گکڑیال شنگارا سِنگھ، پکھو کے ایکل گنڈا، بوٹا سِنگھ، جرنیل سِنگھ سرلی خُرد، سنتو بندالا چندو بدالا، سورنی بندالا، امر کور بندالا، دھنتو بندالا، بنسو ٹھٹھیاں کشمپرو تکتھو چک جنڈیالا گرو امرتسر ۱۳۴۵

۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُکھدیو راج، پریم سِنگھ، جاگیر کور، کرم سِنگھ بیبی پیارو، گرجش سِنگھ، سردارا سِنگھ، سرمکھ سِنگھ، پورن سِنگھ، ناظر سِنگھ، تارا سِنگھ، سورن سِنگھ، پریم سِنگھ، درشن سِنگھ، سادھو سِنگھ، گیجا سِنگھ، منگل سِنگھ، جندر سِنگھ، پریم سِنگھ، ہری سِنگھ، ہردیپ سِنگھ، دیال سِنگھ، کندن سِنگھ، ہرنام سِنگھ، دربارا سِنگھ وریا، بیبی پیرو کیرو کلا ۱۳۴۸

۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ نرنجن دتی دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۵۱

۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ مسّا سِنگھ، مکھن سِنگھ، دارا سِنگھ، کرنیل سِنگھ، بیبی عجیب کور باٹھ، نرین سِنگھ کنگ، گرانام سِنگھ کنگ، کندن سِنگھ مال چک، سوہن سِنگھ مال چک، ہرنام سِنگھ پنڈوری، اُجاگر سِنگھ کھڈور صاحب، سورن سِنگھ پھتیاباد نورنگاباد امرتسر ۱۳۵۲

۹ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سِنگھ، سنتا سِنگھ، سورن سِنگھ، کرتار کور، دلپ سِنگھ، بسنت کور، بلی سِنگھ کیروں، مکھن سِنگھ جوڑا، کیسو رام جنڈو کی سرہالی، پریم کور صاحب پُرا، مہندر سِنگھ بکے، سنتا سِنگھ بکے، جاگیر سِنگھ مُغل چک، کرنیل کور شفنی پُر، پرتاپ سِنگ سگّا، پرتاپ کور بھوجیا ترن تارن امرتسر ۱۳۵۴

۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرچن سِنگھ، ارجن سِنگھ، پورن سِنگھ، دیدار سِنگھ جٹا، بھگونت سِنگھ جٹا، جوگندر سِنگھ جٹا، تیجا سِنگھ چمبل، پورن سِنگھ چمبل، چن سِنگھ چمبل، نرنجن سِنگھ چمبل، انوکھ سِنگھ چمبل، موہن سِنگھ چمبل، پیرا نند چمبل، دلپ سِنگھ چمبل، سجن سِنگھ چمبل، رتن سِنگھ چمبل، گوپال سِنگھ مُندا پنڈ، اجیت سِنگھ چولا صاحب فوجا سِنگھ سرہالی، درشن سِنگھ ڈرگا پُر اُسما امرتسر ۱۳۶۰

۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ مہمد کور، کشمیر سنگھ، درشن سنگھ، لاکھنا، قابل سنگھ، باسرکے، لچھمن سنگھ، گوپال کور، بھورے، بیبی ویرو ماڑی کبکوکی، جیتو باسرکے، راجو کے امرتسر ۱۳۶۳

۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۷ بابا موتا سنگھ، دلپ سنگھ، پھمن سنگھ، پرتاپ سنگھ، سُرجیت کور، سیوا سنگھ، بیبی بیرو، بے بے بھجنو، سجن سنگھ، گلاب کور ڈل، دیال سنگھ ڈل، گنڈا سنگھ دراجکے، کرمو برنالہ، سُرجن سنگھ نورپُر، منی رام سدھم، ملکھا سنگھ ماڑی میگھا، سُمند سنگھ ماڑی میگھا، ہرنس کور نارلا، سادھو سنگھ جھامکے، دلپ سنگھ نورپُر، امریک کور ڈلیری کلسیاں امرتسر ۱۳۶۵

۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ مکھتیار سنگھ، گربخش سنگھ، کرم سنگھ، جاگیر سنگھ، چن سنگھ، بھجن کور، کرتار سنگھ بھوجیاں، بیبی سیوی ٹھٹھا، ویرو بگیاڑی، پورن سنگھ سوہل، پیرا سنگھ سوہل، مہندر سنگھ سوہل، چن سنگھ سوہل، گردپ کور سوہل، سُرجن سنگھ بھچر، گرچن کور بگیاڑی گگو بوآ ۱۳۶۸

۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ بیبی سُرجیت کور، گردپ سنگھ، بلپیر کور چیتن پُرا، اوتار سنگھ کاؤنکے سماں سنگھ مودے بھروہال امرتسر ۱۳۷۰

۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ بیبی چھندو، بیبی گرچن کور دے گرہ مودے دھنئے امرتسر ۱۳۷۲

۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُرندر سنگھ، ہزارا سنگھ چھینے، گردت سنگھ ماناوالا، چرن سنگھ ماناوالا، دلپ سنگھ ماناوالا، تارا سنگھ ماناوالا، منگل سنگھ سارنگڑا، کارج سنگھ سارنگڑا، سنتا سنگھ لیلیاں، لچھی لیلیا، جاگیر کور لیلیاں، درشن کور لیلیاں، کلونت کور ڈیری والا، ہردیو کور کلیر، بابل سنگھ بھنکم، جوگندر کور لوپو کے بھلر امرتسر ۱۳۷۳

۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۷ زین سنگھ، اجیت سنگھ، سورن سنگھ، ہرنام سنگھ، بھاگ سنگھ ماہل، بیلا سنگھ ماہل، ہربنس سنگھ ایس ڈی او امرتسر، ہزارا سنگھ کاؤنکے مہندر سنگھ کاؤنکے، کرم سنگھ میاں پُر، بلونت کور دھارڑ، گرمیز کور میاں پُر، سورن کور بھسے، آس کور بوپارائے، جگموہن سنگھ بوپارائے، گمان پُر امرتسر ۱۳۷۵

۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرانام سنگھ، اجیر سنگھ، پشورا سنگھ، ہرجیت سنگھ، ہرنام کور، جوگندر کور، رتن کور مؤدھل، گردیال سنگھ مؤدھل، ہربنس کور مؤدھل، کندن سنگھ پنڈوری، ہزارا سنگھ چیتن پُرا، گرماکھ سنگھ چیتن پُرا ہیرا سنگھ چیتن پُرا، ہزارا سنگھ جیٹھونگل ویرکا امرتسر ۱۳۷۷

اجیت سنگھ دے بینتی کرن تے ۱۳۷۹

۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ سرجن سنگھ، مہندر سنگھ، پریم سنگھ، اجیت سنگھ، پچن سنگھ، جسونت کور، چرن سنگھ، جاگیر سنگھ مینیاں، گردھارا سنگھ بلووالی، کیسر سنگھ میسم پورا، چرن سنگھ مانگا سرائے مانگا سرائے امرتسر ۱۳۷۹

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ تارا سنگھ زرنجن سنگھ جمانا نگر امبالہ ۱۳۸۱

۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سنگھ تے ہربنس سنگھ دے نوت سپارن پُر ۱۳۸۳

۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ وشوا متر میرٹھ، ہنس راج میرٹھ، جوگندر سنگھ فتح گرھ، زرنجن سنگھ اجت وال، پیارے لال کلئے، سیوا رام کلئے، ریشم سنگھ خیرا بجا، جگجیت سنگھ سلیم پُر، گردپ سنگھ دُرجی، مہندر سنگھ بستی گجراں، سنت سنگھ گھگرالی، ملکہ راج میرٹھ، پری دیوی جھنڈے، پورن سنگھ منڈیانی، سرمیل سنگھ داؤدپور، گیان چند مرزا پُر میرٹھ شہر ۱۳۸۴

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۷ گربلوندر سنگھ چند پُرانا، گرچرن سنگھ جٹواں، بوا سنگھ بلپریا، مایا دلی، ہریجن سنگھ پھیرومان، اوتار سنگھ جے وال، ترلوک سنگھ سنام، سُرندر کور دلی ہر بہگت دوار، درشن سنگھ ہر بہگت دوار، پی پی سنگھ کیشن پُر، ہریجن سنگھ دلی، چندہ سنگھ ننگل رائے، رتن سنگھ دلی، مہندر سنگھ نیاشالا، پورن سنگھ دلی، سُروپ سنگھ ڈھڈی کے، درشن سنگھ باگے، اندر سنگھ سونپیت، ست پال ہانڈہ فریداباد، راجا رام دلی، جگت سنگھ چمناؤ، ہر بہگت دوار دلی ۱۳۸۷

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ سیوا سنگھ دے نوت گڑگاؤں ۱۳۸۹

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہرینس سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۳۹۰

۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ اوتار سنگھ، گردت سنگھ، کریا سنگھ، محل سنگھ، گرچن سنگھ، ستونت کور، بسنت کور سکھدیو سنگھ، موہن سنگھ قادیاں، امرت کور لکھنؤ، جوگندر کور لکھنؤ کان پُر ۱۳۱۹

۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ دیودت دے نوت پٹنا ۱۳۹۴

۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرمیج سنگھ، صورت سنگھ، کرتار دے گرہ شکور بستی دلی ۱۳۹۸

۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ بہان سنگھ، سوہن سنگھ، جگتار سنگھ بیڑ امین، زرنجن سنگھ فارم گروگل تھانیسر گر میز سنگھ تھانیسر، چن سنگھ چبا، مان سنگھ بوڈھی، سنتا سنگھ شریف گڑھ، بنتا سنگھ مگل ماجرہ کالا سنگھ کرسانا، سرین سنگھ کرسانی، آسا سنگھ کرسانی، اندر پال سنگھ بین وریام سنگھ ٹھیکری چھناں ہزارا سنگھ روہتک، نانک پرا کرناں ۱۳۹۹

۳۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہرینس سنگھ، سمپورن سنگھ، سوداگر سنگھ بھٹہ ماجرہ، رندھیر سنگھ ہرنایا، ارجن سنگھ بلوچ پُر، جرنیل سنگھ ستوڑا، عجیب سنگھ بھیوا، جوگندر کور بھیوا، موہن سنگھ گڑھی لانگری، مہندر سنگھ گڑھی لانگری، کرتار سنگھ قومی فارم، چان سنگھ ہرنولا رن سنگھ جیت نگر، سرجیت کور جیت نگر، لکھیر سنگھ جیت نگر، راج کور کھارے ٹھیکری چھنا کرنال ۱۴۰۱

پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال وچ رات نوں ۱۴۰۳

۰۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۷ روڑ سنگھ دھن ڈھایا اولا، جگت سنگھ گھنی کی بانگر، سردول سنگھ، بلسکندر، ہربھجن کور بھگوان پُرا، ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۴۱۱

۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار ماجھا گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۲

۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۷ گربخش سنگھ دے اتم سمیں پگڑی دا وبار ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۴

پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۹

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہرجیت سنگھ دے پتر نوت جیٹھووال امرتسر ۱۴۲۸

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۴۲۹

۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ چپلا سنگھ، گرچرن سنگھ، اجیت سنگھ، پرکاشو دیوی جموں، امرو دیوی، سورنو دیوی، لپلا وتی، بنتی، وتی،

راج سنگھ ہم راز پُر، رام کور چھمب، سدرو دیوی دیوانہ، جیون سنگھ امبا رائے، کرمو دیوی گھگریل، باز سنگھ مانو جموں ۱۴۳۲

۲۴ جيٺھ شهنشاهي سمت ۷ گُردت سِنگھ، سنسار سِنگھ، پھمن سِنگھ، بھاگ کُور، شاہني ديوي، پيبي جيتو، بنتي ديوي، گيان چند کھيرو وال، کھوجو رام، رولُو رام، گيان سِنگھ نوان چگ، بھاگ سِنگھ ملک کيمپ، پُورن چند، بھاگ سِنگھ، رسال سِنگھ مناور، اندرو نگیال، پرکاشو ديوي، طوطي ديوي، پرتاپ سِنگھ دڙ، ايشر سِنگھ، پرکاش سِنگھ، جهنڊُو رام جوڙيا چهنب جمون ۱۴۳۴

۲۵ جيٺھ شهنشاهي سمت ۷ گُرنام سِنگھ، سردار سِنگھ، جوگندر سِنگھ، لچھمي ديوي، ھربنس کُور، لچھمي ديوي مۇسا چگ، ديوي سِنگھ مکھووالي، ھري سِنگھ، پرکاش چند، ٺھاڪر داس، جيتو ديوي، پريتو ديوي ميلو چندڙ، دُولت رام کوٺلي، رنياں رام کلھي، کھزان سِنگھ رنپير سِنگھ پُرا، سيوا سِنگھ کير، جاگير سِنگھ کير، بھگت سِنگھ کير، کرشنا ديوي پُرا، شاہني ديوي ماجره، سنت سِنگھ ديوان گُر سيڙ جمون ۱۴۳۶

۲۶ جيٺھ شهنشاهي سمت ۷ تيج بھان، شو سِنگھ، گوڙبا رام، رام چند، امرو ديوي، چرن داس، سوپھا سِنگھ، کيسري ديوي، پريم چند، سردار چند، گُرا رام، کرشن لال، روپلا رام، بلو رام، نانک چند، نندُو رام، فقير سِنگھ، پيرا رام، گيان چند، ايشر داس سئي خُرد جمون ۱۴۳۹

۲۷ جيٺھ شهنشاهي سمت ۷ لچھمن سِنگھ، گلونت سِنگھ، پچن سِنگھ، بھجن سِنگھ، سرين سِنگھ، انگريز سِنگھ، وکيل سِنگھ، بنسو ديوي، اندر رام، ديوا سِنگھ، دھرم کُور، بَشن کُور، چوٺڙ سِنگھ، پچن سِنگھ، دھرمو ديوي، پنون رام، روشن لال، گُردئي، کيرپال سِنگھ، سنتو ديوي، کرم سِنگھ، گُرمکھ سِنگھ، اجيت سِنگھ، کرمو ديوي، پُورن سِنگھ، کھيمو ديوي، ويرو ديوي، بيلا سِنگھ، سيوا سِنگھ، بھائيا ديوي، بنتي ديوي، منگل سِنگھ، چنو ديوي، راجا سِنگھ، بابُو رام، پچنو ديوي، پياري ديوي، فرنگي رام، سائين رام، اننت رام، وکيل سِنگھ، طوطي ديوي، پريبي ديوي سئي کلا جمون ۱۳۱۲

۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ سنت رام، پریم سنگھ جاڑ، پیاری دیوی بدی پُر گوکھلے چگ جموں ۱۴۴۸

۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۵۰

۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ تے رنجیت سنگھ موگا فروزپُر ۱۴۵۳

پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۵۶

۰۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ماتا یشن کور، رنجیت کور، امرجیت سنگھ، سُرجیت سنگھ، پریم سنگھ، جگجیت سنگھ، گرمیت سنگھ گرچرن سنگھ، ہر بہجن سنگھ، وریام سنگھ، پال سنگھ، امر سنگھ، جگمیل سنگھ، ملکہا سنگھ، پچن سنگھ، دلپ سنگھ، سنتوکھ سنگھ، سادھو سنگھ، ٹھاکر سنگھ، کرتار کور، ننتی، گپال کور، سُبھاگ وتی، چن پنڈ کور، پریم کور، پیارا سنگھ، رُوپ سنگھ، کُن سنگھ، بہگت سنگھ کیر پنڈ جموں، سورن سنگھ پنڈ ہاٹھ جیٹھووال امرتسر ۱۴۶۶

۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار دوپہر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۴۶۸

۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۶۹

۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۷۰

۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۷۲

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۰۱

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں وبار سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۰۵

۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۲

- ۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ بخشیش سنگھ، کرنیل، سورن سنگھ، بوڑ سنگھ، کرم سنگھ، سمپورن کور مسّا سنگھ بلپریا امرّاو سنگھ، بلپریا
 رچھپال سنگھ، سٹھیالا، تیجا سنگھ سٹھیالا، پرکاش کور دلی کادراہاد امرتسر ۱۵۱۵
- ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ رنجیت سنگھ موگا فروزپُر ۱۵۱۸
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۹
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۷ سُبھاگ وتی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۴
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۷ جوگندر کور ترپت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۵
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۷ اجیت سنگھ بٹالا دی بینتی کرن تے ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۳۰
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۷ آتما سنگھ، فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ، جیون سنگھ، درشن سنگھ، کیشن سنگھ، پریتم کور مینیاں
 گردیال سنگھ، جاگیر کور، ہریجن سنگھ، گرمیج کور مکھن ونڈی تارا سنگھ امرتسر شہر ملووال امرتسر ۱۵۳۲
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۵۳۵
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۷ ہرجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۳۷
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۷ گردیال سنگھ دے گرہ مؤدھل امرتسر ۱۵۳۸
- ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۷ جگجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۴۰
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال کم کرن والے گرسکھاں نوٹ ۱۵۴۳
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۵۴۴

پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۴۵

۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۷ ٹہل سینگھ، گلزار سینگھ، وریام سینگھ رام دوالی رُوپووالی امرتسر ۱۵۵۲

۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۷ کپور سینگھ دے گرہ موگا شہرِ فروزپُر ۱۵۵۴

۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۷ بھگت سینگھ، ہرِدت سینگھ، جسونت سینگھ، سُرندر سینگھ، جوگندر سینگھ، چمن لال، پٹولا بائی، ٹوپن رام، گرُمکھ سینگھ پنڈ کلا، مہاں سینگھ جبل پُر، شنکارا سینگھ بڑودا، منگل سینگھ، جوگندر سینگھ، سروپ سینگھ بھوپال، سنت سینگھ اجین

اٹارسی شہر مدھ پردیش ۱۵۵۷

پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۶۱

۰۳ آسُو شہنشاہی سمت ۷ میلہ سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۵۷۵

۰۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ سنگت نوٹ بابو پُر گرداس پُر ۱۵۸۱

۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ کیشن سینگھ دے گرہ اٹر پنڈی گرداس پُر ۱۵۸۴

۹ آسُو شہنشاہی سمت ۷ ہرِدیو سینگھ دے نوٹ جیٹھووال ۱۵۸۹

۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پنج وجے شام بیاس دریا دے کنڈھے ۱۵۹۰

۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پال سینگھ، ہزارا سینگھ پھتو چک، گرچرن سینگھ زہورا، تخت سینگھ زہورا، گرچرن سینگھ پنڈوری، چرن کور

ڈھلوان، سُرجیت کور ڈھلوان داؤد پُر کپورتھلا ۱۵۹۹

- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۷ ارجن سنگھ، سوم راج سنگھ کالو والا کوٹھ، مُنشی رام بیگووال، بھگوان سنگھ اوڑ موڑ ٹانڈا، گرمیت کور کراالا، تارو سنگھ جنڈیرے، مہندر کور سُسانا، گنام کور سُسانا، رام سنگھ پھتووال گردیو کور گھدالا شیخان، امریک سنگھ سرائیں، میلہ سنگھ سرائی، بھجن سنگھ بیرم پُر، ترسیم سنگھ خُرداں، سُرندر سنگھ رُوپووال سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۶۰۱
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۷ وطن سنگھ، خیال سنگھ دسُوہا، ہربھجن سنگھ صاحب دا پنڈ، دیال سنگھ ڈڈ، لال سنگھ پنج ڈھیرا، کرتار سنگھ، ہزارا سنگھ، ریشم سنگھ، دربارا سنگھ گالڑیاں، منگل سنگھ، رام سنگھ، دلجیت سنگھ تلواڑا، نرین سنگھ، جیا لال، آتم چند، گیان چند جاگیر سنگھ، دھٹا سنگھ کلیا صریں پُر ہوشیار پُر ۱۶۰۴
- ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۷ جسونت سنگھ، بنا سنگھ، ہربنس سنگھ، گرنام سنگھ سُورانس، پریم سنگھ کوٹلی امبرہم جرنیل سنگھ سگوال، درشن کور پاٹڑ خُرد، نکیہ سنگھ، پیارا سنگھ ہردیال سنگھ جالندھر، گرچن سنگھ آہم پُر، جوگندر سنگھ، پھمن سنگھ، اجیت سنگھ، ترسیم سنگھ، ہربھجن سنگھ آدم پُر، جوگندر کور بولے، اجیت کور جلیوت کرتار پُر جالندھر ۱۶۰۷
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۷ بھگت سنگھ دی ماتا دے نوت دیال گڑھ کپورتھلا ۱۶۱۰
- ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۷ دؤلت سنگھ، گردیال سنگھ، کرتار سنگھ، امر کور، کیشن سنگھ سُرکھ پُرا، پیارا سنگھ جانگلے، جاگیر سنگھ شکار پُر، سروپ سنگھ ٹیا، منجیت کور نور پُر، ہربھجن کور نور پُر، کرتار کور مزید پُر، بسنت کور کڑال کلا، سُرجیت کور گوسل، بنت کور دریا، اوتار سنگھ احمد پُر، دھن کور ڈھلوان، پیار کور ڈھڈیاں بازی سادھو سنگھ متاب گڑ کپورتھلا ۱۶۱۱
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۷ لال سنگھ، سورن سنگھ، کرتار سنگھ گادھراں، یچن کور بوپارائے، مل سنگھ للیاں کلان، پریم سنگھ جمشیر کھیڑا، مہندر کور جمشیر کھیڑا، پریم سنگھ جڈیالا، رام سنگھ سریں، گردیال سنگھ چیمہ کلان، لچھمن سنگھ دھنوری، جاگیر کور باہمنیاں بیر جالندھر ۱۶۱۵

۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سینگھ، گرمیج سینگھ، سُرجیت سینگھ، جاگیر کور، کیپر سینگھ، جوگندر سینگھ، بھجن کور، گرداور سینگھ، کرتار سینگھ، اودھم کور، درشن سینگھ، آتما سینگھ، کرنیل سینگھ بلگا، پرکاش کور سُنڑاں، سماں کور سُنڑاں، چھندو بلگا، سمپورن کور رُڑکا، رام کور سُنڑاں رُڑکا کلان جالندھر ۱۶۱۸

۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پریم سینگھ، سادھو سینگھ، بضورا سینگھ گرایا، نچھتر کور گرایا، بے انت کور دھنیتا، لال سینگھ ڈلیوال، پریم سینگھ، کیسر سینگھ، گردیو سینگھ نوان پنڈ، سادھو سینگھ سلار پُر، نصیب کور ڈوڈا رانا، اجیت سینگھ جسونت سینگھ بہام، گردیو سینگھ دسانجھ خرد، درشن سینگھ دسانجھ خرد پھگواڑا ۱۶۲۳

۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۷ گرمیت سینگھ چرن کور پندر سینگھ منسا سینگھ رام سینگھ پریم کور مال گہلا چرن کور سنتوکھ سینگھ سوڈھیان گیشا سینگھ کوٹ کلان، ہر بھجن کور کوٹلی تھان سینگھ، مہنگا سینگھ ہری پُر ملکھا سینگھ سیلا خرد کرتار کور جمشید کھیڑا، اقبال سینگھ جگپال پُر، جوگندر سینگھ دولت پُر پھرا لا جالندھر ۱۶۲۷

۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۷ جوگندر کور دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۰

پہلی کتک شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۲

۲ کتک شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار دیوالی دی رات نون جیٹھووال امرتسر ۱۶۴۰

۳ کتک شہنشاہی سمت ۷ کرتار سینگھ، ٹھاکر سینگھ، گرا سینگھ، اندر کور بوہڑو، گرچن کور ملک پُر، چرنجیت کور گمٹالا، سرمکھ سینگھ مال منڈی ترن تارن، نظام پُر امرتسر ۱۶۴۲

۶ کتک شہنشاہی سمت ۷ سنتا سینگھ بابو پُر دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۶۴۴

۷ کتک شهنشاهی سمت ۷ سنتا سنگھ دے نوت بابو پُر گرداس پُر ۱۶۴۶

۷ کتک شهنشاهی سمت ۷ ساری سنگت دے پرساد کراؤن تے الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۶۴۹

۸ کتک شهنشاهی سمت ۷ ہر سنگت نوت بابو پُر گرداس پُر ۱۶۵۰

۱۴ کتک شهنشاهی سمت ۷ سوہن سنگھ مُنڈی جبال، اندر سنگھ قادر والا، سردارا سنگھ مناوا، ہرنام کور تلونڈی نو بہار، انت سنگھ امریانا، کپہر سنگھ رچیوال، مل سنگھ رچیوال، گردیو سنگھ رچیوال، بلونت سنگھ تلونڈی جے خان، چمکور سنگھ مناوا، جرنیل سنگھ شاہوالا، گرداس سنگھ، کرتار سنگھ، نرنجن سنگھ، گربنس کور چبا، کرتار کور رٹول، مادھا سنگھ رامووالا، گرچن سنگھ سدا سنگھ والا، گردیال سنگھ سدا سنگھ والا مانوا فروز پُر ۱۶۵۲

۱۵ کتک شهنشاهی سمت ۷ کپور سنگھ، کرم سنگھ، سرون سنگھ، ہردیال کور، گردیپ سنگھ، گرتیج سنگھ گھل کلاں عجیب سنگھ ہر رائے پُر، سینتل سنگھ ڈگرو، میلہ سنگھ، دھنا سنگھ، چند سنگھ، ہربنس سنگھ ندھاں والا، گرندر کور دُنیا نا، مہندر کور چڑک، نند سنگھ تھمن والا، ہردیو کور، دلپ سنگھ بدنی کلاں، سکھ رام چکر، گردیال سنگھ رامووالا، کرتار سنگھ، نرنجن کور دیدارے والا، کرتار سنگھ چڑک، چن سنگھ، شام سنگھ برنالہ موگا فروز پُر ۱۶۵۵

۱۶ کتک شهنشاهی سمت ۷ رام سنگھ دے گھر جان واستے کپہر سنگھ، ناظر سنگھ، کریال سنگھ نے پاتشاہ جی نو اشنان کروایا موگا فروز پُر ۱۶۶۱

۱۶ کتک شهنشاهی سمت ۷ رام سنگھ تے گھر توں باہر نو نو دیویاں نال تے جنگجو پاتشاہ جی نو ملن تے فروز پُر چھاؤنی ۱۶۶۵

۱۶ کتک شهنشاهی سمت ۷ رام سنگھ گرچن کور تارا سنگھ پریم کور مدرسہ مکھتیار سنگھ کامل والا سُرجیت سنگھ جگت پُر جوگندر سنگھ بستی خلیل، ارجن سنگھ ہری سنگھ مہندر سنگھ سادھو سنگھ بستی تیغا سنگھ، تیج کور ولور سمپورن سنگھ ایشر کور پھیرو شہر، گہنا سنگھ کیلاش، گردیپ سنگھ ٹوت نرویر سنگھ لدھیانہ گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ۱۶۶۷

- ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۷ سُلکھن سِنگھ، کِرپال سِنگھ، گیان کُور، ہضورا سِنگھ، ہال کُور گولے وال عَجیب سِنگھ، راج سِنگھ، اقبال سِنگھ، جند کُور فریدکوٹ، ہرچندر کُور، پرسن کُور مایا شیخاں بے انت سِنگھ لیل، نچھتر سِنگھ پنج گرائنیا، رُکنا مُونگلا فرورزپر ۱۶۷۵
- ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۷ سُلکھن سِنگھ دے گرہ رُکنا مُونگلا فرورزپر ۱۶۸۰
- ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۷ ہرچند سِنگھ، پریم کُور خیالی والا، بختاور سِنگھ خیالی والا، روپ کُور خیالی والا، دھن کُور چک فتح سِنگھ، بہاگ سِنگھ دبڑی خانا، مل سِنگھ اکالگرہ، سادھو سِنگھ گامی والا، گنڈھا سِنگھورہ اقبال سِنگھ بڈھلاڈا، مت سِنگھ بیہمن دیوانہ، کرنیل سِنگھ ملوکا، جاگیر کُور کھوکھر، بگر سِنگھ برگاڑی، سردارا سِنگھ چھاجلا کوڑی رتیاں، کِرپا سِنگھ تھیڑی ہررائے پر بٹھنڈہ ۱۶۸۲
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ ظفرنامہ صاحب گروودارے وچ ۱۶۸۶
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ ظفرنامہ گروودارے دے اُپر منجی صاحب وچ ۱۶۸۷
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ گروودارے توں باہر نکل کے سڑک اتے شبدا چلیا ۱۶۸۸
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ گروودارے توں لگبھگ تین کو فرلانگ دُور سڑک تے ۱۶۸۹
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ گروودارے توں تھوڑی دُور چلے چلے سڑک تے ہی رُک کے ۱۶۹۰
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ سڑک تے چلے چلے گروودارے توں تھوڑی ہی دُور رُک کے پھر شبدا چلیا ۱۶۹۰
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ ناظر سِنگھ دے گرہ لنگر چھکن سمیں وبار ہویا ماڑی مُستپھا فرورزپر ۱۶۹۱

۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ، بھاگ سنگھ، کلونت سنگھ، کرتار کور، گردیال کور، بسنت کور، سالسر، شہاوا سنگھ پنج گرانٹیاں، بٹن سنگھ پنج گرانٹینیا، کھیم سنگھ کوٹکپورا، تارا سنگھ گاجیانا، نرین سنگھ ہال سنگھ والا، گرنام سنگھ غالب رن سنگھ سردارا سنگھ روٹے ماڑی مُستپھا فروزپُر ۱۵۴۵

۲۰ کتک شہنشاہی سمت ۷ بوڑ سنگھ، سوداگر سنگھ، پورن سنگھ، مہندر سنگھ، گلزار سنگھ، پریم سنگھ، اندر سنگھ، جوگندر سنگھ، باوا سنگھ روٹے، پریم سنگھ ناتھیوال، جسونت سنگھ راجانا، بسنت کور پتے پیرا سنگھ ناتھیوال فروزپُر ۱۶۹۶

۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ، سادھو سنگھ، ملکیت سنگھ، منگل سنگھ، سردارا سنگھ، کرم سنگھ، بھگوان کور، سروں سنگھ پکھووال، بھگت سنگھ لتالا، بلونت سنگھ گزروال، برجیت سنگھ لیل، بھاگ سنگھ بسراؤ، گردیال کور بوپارائے، دھنا سنگھ ڈھیپہ پٹی، ہری سنگھ مہا سنگھ والا، بابو سنگھ ددا حور، ناہر سنگھ رقبہ، گردیال سنگھ ننگل خرد، پلٹو رام تے چینچل سنگھ سدھار، ہربنس سنگھ سنگرور، گرنام سنگھ بڈھیل، دربارا سنگھ باٹھ، پاکھر سنگھ موبی، گرنام سنگھ جنیت پُرا، بابو سنگھ ڈیلوں، اجمیر سنگھ تے جاگیر سنگھ گھنگرانا پکھووال لدھیانہ ۱۶۹۹

۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۷ نچھتر سنگھ، بھاگ سنگھ، گجن سنگھ، گرنام کور دورابا، کاکا سنگھ لیڑا، بگا سنگھ نت، مہندر سنگھ جھمٹ، گردیو سنگھ لہپڑی، سری رام مقصودڑا، بھجن سنگھ جیرکھ، درشن سنگھ، جگدیش سنگھ اجنودھ، گرنام سنگھ مُرنڈا، چینچل سنگھ، ایشر کور تے اُجاگر سنگھ مہون پچن کور تے میجر سنگھ جھمٹ بدووال دورابا لدھیانہ ۱۷۰۴

۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۷ سُرجن سینگہ، نرنجن سینگہ، مہندر سینگہ، گردیو سینگہ، مدن لال، مکھڑ سینگہ، بھجن سینگہ، لال سینگہ، ہرنیک سینگہ، گیان چند، ہرنس کور، گلدیپ کور، ملکیت سینگہ، روپل سینگہ لدھیانہ، سکھونت کور، ہرچرن سینگہ لدھیانہ، مہندر سینگہ داکھ، کرم سینگہ گڑے، سردارا سینگہ چولیوال، مکھتیار سینگہ منڈیاں، بلونت سینگہ سنت کلونی پٹیالہ، بھجن سینگہ چپکی، ہرنس سینگہ شیرپڑ، سرورن سینگہ جمال پڑ، جوگندر سینگہ داکھ، شام کور منڈیاں جوگندر سینگہ تلواڑا، پھولا رانی لدھیانہ ۱۷۱۰

۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۷ ماچھوواڑا صاحب گرو دوارے وچ وبار ہویا ۱۷۱۵

۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۷ جاگیر سینگہ، پریم سینگہ تے سرجیم سینگہ راجو ماجرہ، سروپ کور گوسلاں، پچن سینگہ دھیان پڑ، بھجن سینگہ شیخوپڑ، مہر سینگہ شیخوپڑ، پیارا سینگہ لکھنور، نتھا سینگہ بڑسیڑی، امر چند پنج کوبا، پرتھی سینگہ چنڈی گڑھ، سنت سینگہ تے گردیو سینگہ مانک پڑ، ویر سینگہ تے جیٹھا سینگہ بٹھلانا، سرجیت سینگہ تے گردیو سینگہ گھڑویاں، پیارا سینگہ راج پڑا، سرجیت سینگہ تے گرشن سینگہ ننگل ٹاؤن، جوگندر سینگہ لوٹے کلونی، گرانام سینگہ زینت پڑ، سیوا سینگہ کھڑ، سرندر کور پنچور، سورن سینگہ برکت پڑ، ہزارا سینگہ چونی کلاں، سرجیت سینگہ جگت پڑ، گردیو کور بسی، ہرنس کور مورنڈا، رنگیل پڑ روپڑ ۱۷۲۰

پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۲۵

۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہرچرن سینگہ دھوٹا خرد ہوشیار پڑ، رنجیت کور بردبان سویرے وبار ہویا جیٹھووال امرتسر ۱۷۳۹

۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۰

۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ رام سینگہ دے گرہ گوال ٹولی فروزپڑ چھاؤنی ۱۷۴۲

۵ مگھر شہنشاہی سمت ۷ اجیت سنگھ بٹالا، سُرجیت سنگھ، حُکم سنگھ، دلپ سنگھ تے جسونت سنگھ فیض پُر، کاشی رام، جیت سنگھ، چرن سنگھ تے بھجن کور سُنیئا، بنتا سنگھ تے کرتار کور پنج گرائیں، موہن سنگھ تارا چک، ورسا سنگھ سِری ہر گوبند پُرا، اوتار سنگھ ماڑی پنواں، جسیر سنگھ، جاگیر سنگھ تے سوہن سنگھ بھولے کے، چن سنگھ ٹھیکری، کشمیر سنگھ مان خیرے، کرتار سنگھ وہیلا، اجیت کور بردبان، ہرچرن سنگھ گجرات بٹالا گرداس پُر ۱۷۴۴

۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۷ سیدپُر دے سنت رسیلا رام دے آؤن تے پنڈ وچ جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۷

۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۰

۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۴

۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۷ دلپ سنگھ، رتن سنگھ، سُچا سنگھ، جرنیل سنگھ، بہان سنگھ، سُلکھن سنگھ، جگجیت سنگھ، پریم سنگھ تے

برجیت سنگھ، دربار دے کھیتاں وچ کم کرن والیا نوٹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۷

۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات باراں وچ دے پہلے منٹ ہی سماں ۰۱،۰۰ جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۰

۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ شاہ بکر فروز پُر ۱۷۶۵

۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۸

۲۴ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۹

پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۷۳

۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پریم سنگھ رتن سنگھ دے نوٹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۸۳

- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ چِلا سِنگھ دے گِرہ جموں ۱۷۸۶
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ رام رکھی دے گِرہ جموں ۱۷۸۸
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ گُردت سِنگھ، پھمن سِنگھ، بہاگ سِنگھ، پورن سِنگھ، گیان چند چہمبہ جموں ۱۷۸۹
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ایشر سِنگھ، پرتاپ سِنگھ دے گِرہ دڑ جموں ۱۷۹۰
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ تیج بہان دے گِرہ سئی خرد جموں ۱۷۹۱
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ بھکت سِنگھ دے نوت کپڑ پنڈ جموں ۱۷۹۳
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پرکاش سِنگھ دڑ جموں ۱۷۹۵
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ شو سِنگھ دے گِرہ سئی جموں ۱۷۹۶
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ راج سِنگھ دے گِرہ جموں شہر جموں ۱۷۹۷
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ کیسری دیوی دے گِرہ رانی باغ جموں ۱۷۹۸
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سردار سِنگھ گرانام سِنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۱۷۹۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ دھرم کور دے گِرہ ڈگیانا جموں ۱۸۰۲
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ مینسٹر چھجورام دی بینتی تے وبار ہویا ڈگیانا جموں ۱۸۰۳
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سِنگھ دے گِرہ سئی جموں ۱۸۰۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ دیوا سِنگھ دے گِرہ سئی کیمپ والے پنڈ باڑیاں جموں ۱۸۰۷

- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ بَشن سِنگھ دے گرہ باڑیا جموں ۱۸۰۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ کِرپال سِنگھ دے گرہ باڑیاں جموں ۱۸۰۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ جموں سنگت دے نوٹ جموں توں گرداس پُر دے رستے وچ جموں ۱۸۱۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۲
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ رتن کور پھرا لا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۴
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سادھو سِنگھ بستی تیغا سِنگھ والے نوٹ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۷
- ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار دِن دے ڈھائی وچ جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۹
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ لنگر دی نیہ رکھن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۳
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۴
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ مہندر کور بھلر ہانس میہر سِنگھ جگراؤں، آسا سِنگھ کھانگھ، پال سِنگھ للیاں، سورن سِنگھ نندا پُر، ہزارا سِنگھ منیالا، کندن سِنگھ شاہ پُر تھیڑی، سُندر سِنگھ رو سے، جوگندر سِنگھ محرم پُرا، سُرندر کور کوجہرا، سورن کور سید پُر، گرمیت کور کرا لا، جوگندر کور گولیوال، مادھو سِنگھ چمہ، ارجن سِنگھ مانک پُرا، چندہ سِنگھ دلی، جیتو بابووال، رجونت اٹاری، تارو چھاپا، رام سِنگھ گربھیج کور کہورؤ، شندرو ملووال، شانتی امرتسر، گرچن سِنگھ احمد پُر، بلجیت سِنگھ جیتیلی، دلپ سِنگھ ٹانگرا، رمیش چندر فروز پُر، ایشر سِنگھ ڈڈبیری، بغیچا سِنگھ مُنڈی جمال، ہرِ بھگت دوار سویر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۸۴۴

۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۸۴۵

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۴

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۵

۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۷

پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار رات ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۹

۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ دے گِرہ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۱۸۶۱

۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہرِ بھگت دوار سنگت دے نوت دھیرپُر دلی ۱۸۶۲

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ سیوا سنگھ دے گِرہ گڑگاؤں ۱۸۶۳

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہرنس سنگھ دے گِرہ گڑگاؤں ۱۸۶۵

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ دے گِرہ دلی ۱۸۶۶

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ پورن سنگھ دے گِرہ دلی ۱۸۶۸

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ستندر پال سنگھ دے گِرہ دلی چھاؤنی ۱۸۶۹

۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ سرمیل سنگھ دے گِرہ میرٹھ چھاؤنی ۱۸۷۱

۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کرم سنگھ دے گِرہ گرچن سنگھ درشن سنگھ نیاشالا، جوگندر سنگھ ڈڈواں، کرتار سنگھ بھوملی، پرسن کور فتح ننگل، بیرو فتح

ننگل، جاگیر سنگھ سوبل، سروپ سنگھ گرداس پُر، چرن سنگھ نوان پنڈ، جوئد سنگھ نوان پنڈ، ڈرگی نوان پنڈ، گرچن کور نیاشالا نیاشالا گرداس پُر

۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ گرچن سنگھ تے درشن سنگھ نیاشالا گرداس پُر ۱۸۷۹

۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ مہنگا سنگھ، کرم سنگھ، جرنیل سنگھ دیوان، گرو رام کور چتر کور سدا، اجیت سنگھ، ہم راز بنسو غزنی پُر، سُلکھنی غزنی پُر، دارا سنگھ غزنی پُر، چھندو مدیپر، گرمیج کور کٹھیالی کرتاری دورانگلا مہندر کور کالا ننگل سدا گرداس پُر ۱۸۸۱

۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ چتر سنگھ، گیان سنگھ، اتر سنگھ، لکھا سنگھ، ہرديپ سنگھ، ترلوک سنگھ اوگرا، چرن سنگھ، پریتم کور انتور، چن سنگھ، چرن سنگھ سنتوکھ سنگھ سوہن سنگھ گیانو سمل سکور، اُجاگر سنگھ چپے، گربخش سنگھ، رتن کور، نشہرا بشن سنگھ اوگرا، دیپو اچا پنڈ، اوتار سنگھ سمل سکور، لال سنگھ، مہندر سنگھ دھیرا دتیا، لال چند بھیم پُر، پرکاش کور پتی سالووال، سنسار سنگھ ہم راز پُر اوگرا گرداس پُر ۱۸۸۷

۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دلپ سنگھ، پیاری، دلپ سنگھ، دیدار سنگھ، سنتا سنگھ، میلہ سنگھ ہزارا سنگھ، مُنشا سنگھ، آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ، رویل کور، کرتار کور، مکھن سنگھ، بھاگ سنگھ، درشن کور، نتتی گنڈا سنگھ، ہزارا سنگھ بابو پُر، بوڑ سنگھ، مہندر کور وزیر پُر، ورکھا سنگھ بابو پُر، پریتو تلونڈی، اجیت سنگھ کتووال، سورنی سیکھوان، گرچن سنگھ کتووال، بابو پُر گرداس پُر ۱۸۹۴

۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دیدار سنگھ دے گھر دوپہر نوں بابو پُر گرداس پُر ۱۹۰۰

۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ میلہ سنگھ دی بھی اتے بابو پُر گرداس پُر ۱۹۰۴

۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کیشن سنگھ، پرکاش کور وکیل سنگھ، وسن سنگھ، آشا سنگھ، لاج کور، ہزارا سنگھ، سروپ سنگھ، سانجھی رام گنڈا سنگھ، دھیانو چنو دھنی پورو، گلزار سنگھ، بنتی الہڑ پنڈی، دیپو دوست پُر، باوی دوست پُر، گرمکھ سنگھ شوہن، گردیو سنگھ شوہن، امرورڈیانا، دیپو چھوڑ، چرن کور خوشی پُر الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۰۵

۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دھرتا سنگھ، سُخراج کور، سردارا سنگھ، منگل سنگھ پھٹو پُر، جیتو سرجاچک، گلزار سنگھ، سماں سنگھ پھٹو پُر، رتن سنگھ کلانور، سرنندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، گرمیتو رسول پُر، جوگندر کور بلون جٹا، سُرجیت کور شکارماشیا، سوندر کور، دیال کور بوہڑ والا بھگٹانا، دیال سنگھ ڈیڈھ گواڑ، دلپ سنگھ، بلونت کور دالم ننگل، پورن کور نوان پنڈ، سُکھراج سنگھ رہم گڑھ، کلانور گرداس پُر ۱۹۱۷

۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ کلسیاں، ترپت کور دے پرساد کراؤن تے ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۲۳
پہلی بھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۲۴
۲ بھگن شہنشاہی سمت ۷ جوگندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، مُنشا سنگھ بابو پُر، پرسن کور وریال، پریت سنگھ مدی پُر، سُرجیت کور دھرم کوٹ، سنسار سنگھ جزا خرد، ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۳۰

۲ بھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۳۱

۳ بھگن شہنشاہی سمت ۷ پیرا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۹۳۵

- ۵ پھکن شہنشاہی سمت ۷ تارا سنگھ دے گِرہ پچی بی بی گنگا نگر ۱۹۳۸
- ۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ، سُکھندر سنگھ، مانہ سنگھ، تارا سنگھ، گردیال سنگھ پچی بی بی، جاگیر سنگھ رتیوال، ملکیت سنگھ بن والی، سنتوکھ سنگھ وی جیڈ، اجیر سنگھ، لایہ سنگھ سجاول پُر، سُرجیت سنگھ بنوالی پرکاش سنگھ پچی بی بی گنگا نگر ۱۹۴۱
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ دے گِرہ پچی بی بی گنگا نگر ۱۹۴۵
- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۷ سُلکھن سنگھ دے گِرہ مُونگلا فِروز پُر ۱۹۴۹
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ دے گِرہ جنڈیالا جالندھر ۱۹۵۱
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۷ سُرجیت سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۹۵۲
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ، موتا سنگھ کلسیاں نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۵۴
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۷ کلا ہر سنگت نوت کلا امرتسر ۱۹۵۵
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ گردیال سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۵۹
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ گندن سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۰
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ سُکھدیو راج دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۱
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۲
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ گربخش سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۲
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ سردارا سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۳

- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ سورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۴
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ پریم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۴
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ ہردیپ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۵
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ کندن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۱۹۶۶
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ مان سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۱۹۶۹
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۱۹۷۰
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۷ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۱۹۷۲
- ۱۷ پھکن شہنشاہی سمت ۷ ہرجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۹۷۳
- ۳۰ پھکن شہنشاہی سمت ۷ لیل وئی سری نگر نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۷۴

۳۰ پھکن شہنشاہی سمت ۷ امیر سنگھ، بہان سنگھ، ایشر سنگھ، وریام کور، اندر سنگھ، سلکھن سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، جرنیل سنگھ، ہرجیت سنگھ، کشمیر سنگھ، گرچرن سنگھ، ناظر سنگھ، ناظر سنگھ جیٹھووال، امریک کور بلووال، چرن کور، ترپت کور، جوگندر کور، بنتی، بلوندر کور جیٹھووال، ہربنس کور الہڑ پنڈی، سرجیت کور سیدپڑ، چنی بابوڑ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۷۷

پہلی چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۱

- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار سویرے اؤدھم سنگھ جلالاباد لال سنگھ بیراں دے پرساد کراؤن تے جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۱
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی ۲۰۰۴
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۸ گرمیت کور رامدوالی نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۶
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ بٹالا نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۶
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۸ سویر دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۱۰
- ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ مالوا دواہا سنگت نوٹ لاڈووال لدھیانہ ۲۰۲۳
- ۱۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ گرداس پُر دی سنگت نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۴
- ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ ماجھا سنگت نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۶
- ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ کلونت کور بستی خلیل دے پرساد کراؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۸
- ۲۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ نرنجن سنگھ دے چناں تے جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۹
- ۲۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ جگجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۳۱
- ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ بیبی گردرشن کور پٹی، میہر سنگھ انبالہ شہر، دے نوٹ دلی ۲۰۳۲
- ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ جسبیر کور اٹارسی، نواسی دے پرساد کراؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۰۳۳

- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۳۴
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۰۴۸
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربارِ نواسی دلپ سنگھ، رتن سنگھ، پریم سنگھ، جرنیل سنگھ، سلکھن سنگھ، کشمیر سنگھ، کشمیر سنگھ، ستونت سنگھ کلسیاں، گرچرن سنگھ، بہان سنگھ، ہربھجن سنگھ جیٹھووال امرتسر ۲۰۵۸
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربارِ نواسی جوگندر کور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۶۱
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ گھڑوا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۶۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۲۰۶۴
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گھر نواں پنڈ جالندھر ۲۰۶۵
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ بھڑی نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۶۸

سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ کرئیل سینگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

سمت پنج کہے نویں جگ دا تکنا اگم نظارہ، نورے نظر ناظرین اک جنائیا۔ پنجھی پنجھی گرمکھ بیٹھے ہون وچ پنج قطاراں، کاتب دھرم دھار دا روپ بدلائیا۔ شستر دھار ننگیاں ہتھ ہوون کٹاراں، کندھے سچے اُتے وڈیائیا۔ تن شنگار ہووے گل ہارا، گل سوہنا رنگ رنگائیا۔ تکھیاں کیتیاں ہوون دھاراں، جل دھار روپ درسائیا۔ پچھے بیٹھن ستوتیاں اک سو پنجھی ناراں، نر نرائن ہتھ وچ پھڑ کے لین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ نر نرائن لکھ کے پھڑیا ہووے سب دے ہتھ، ہتھیلی سچی اُتے ٹکائیا۔ نگاہ ٹکاؤنی پریم دھار دی اکھ، اکھ نین سکے نہ کھئے بدلائیا۔ من کلپنا کر کے وس، درشت ایشٹ لینا منائیا۔ تون میرا میں تیرا گا کے جس، سوہنگ ڈھولا دینا سُنائیا۔ تیرے نام دا شبد پریم سچ، ست سچ دا تون ہی نظری آئیا۔ جوں بہاوے توں لینا رکھ، ہر تیری اک سرنائیا۔ تون صاحب سرب کلا سمرتھ، داتا دانی ڈھردرگاہیا۔ اکو وار اپنے نام دی بخش دے وتھ، وست منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن تیری کیرپا کچھ نہ آوے ہتھ، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ پھیر چھہا کے نال متھ، مستک پنج وار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت کہے جگ چوکری کھیل ویکھی بڑی، نت نوت دھیان لگائیا۔ کلجگ اتھ موسیٰ دھار بنھنی گھڑی، گرمکھ چھاتی نال لگائیا۔ حکم سُننا ساڈھے تِن ہتھ دی گڑھی، کایا کایا وچوں جنائیا۔ جس نے انتر آتم تون میرا میں تیرا

تُک ہووے پڑھی، پڑھن لکھن دا جھگڑا گیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھاتی اُتے بٹھے گھڑیاں، گھڑی گھڑی نال سمجھائیا۔ پرگٹ سنگھ پرہو دا لال، سیوا سچ لئے کھائیا۔ پٹھ تے بدھی ہووے مرگشال، شالہ دیوے مان وڈیائیا۔ دو ہتھان و جاوے تال، تاڑی دھرم دھار سمجھائیا۔ مُکھوں کہے سماں وقت ویکھو حال، ماضی دھیان نہ کھئے لگائیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ اک نو سال دا ہووے گرمکھ بچہ لال، نشانہ ست رنگ اُٹھائیا۔ اُچی کوکے کرے حال حال، بہڑی بہڑی تیری دُبائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کال نگارہ رسیا وجائیا۔ کلجگ جیوو سرت لؤ سنبھال، سمبل آیا بے پرواہیا۔ شبد گرو دی کرو بھال، ستگر شبد کھوجو تھاو تھائیا۔ دین دُنی دا لہو اوہ دلال، جو دلدار نور الاہیا۔ سب دا حل کرے سوال، سوامی ہو کے سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن سُپیلے جگت وچوں کر بجال، در ٹھانڈے دئے وڈیائیا۔

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ سمپورن کور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

سمت کہے کھیل ویکھنا پرہہ نرنکاری، ہر کرتا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں ساچی کر کے آؤنا تیاری، ترے گن ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پریم پریتی چڑھی ہووے خُماری، رنگ اپنا آپ رنگائیا۔ گلزار سنگھ بنیا ہووے مداری، کھیل کرتب کلجگ دئے وکھائیا۔ آدھی پٹھی آدھی سدھی چاڑھی ہووے داڑھی، سمت سمت نال بدلائیا۔ کھیل کرے بڑا نال ہوشیاری، ہوشیار ہو کے دئے جنائیا۔ کھول کے اپنی جگت پٹاری، پٹنے والے دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ پھیر وچوں کڈھ کے چار یاری، چوہاں کوٹاں دئے وکھائیا۔ پھیر وچوں مایا روپی کڈھ کے ناری، ناری نراں دئے درسائیا۔ پھیر کڈھ کے وچوں بھگت پُجاری، دھیان بھگتاں والا درسائیا۔ پھیر وکھا کے خالی کھاری، ہوکا حق حق الاہیا۔ پھیر وچا کے تالی، نو وار اپنا آپ بھوائیا۔ پھیر کہے میں بند کیتی جوت نرنکاری، پٹاری وچوں دئے وکھائیا۔ پھیر درڑائے اکھراں والی دھاری، چوہ جگاں دے نام لیکھے لکھے دئے وکھائیا۔ پھیر کڈھ کھاد والی کانگیاری، سڑی پھوکی

نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سماں کہے میں پھیر ویکھاں
 سینگھ گجن، گجا کر کے نو گرمکھاں گھروں آئیا۔ سچ پریم دا دسے مجن، پاپ پاپاں میل دھوائیا۔ ڈھائی رتی نال لے کے آوے
 کجل، کالی دھار سوہا پائیا۔ پندھ مکا کے اپنی منزل، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ صاف سُتھرا کر کے بدن، سیل سنتوکھ اندر اک
 ٹکائیا۔ کالے رنگ دا چرن وچ لگا کے پدم، پد یاترا سب دی سُپھل کرائیا۔ نام خُماری وچ ہو کے مگن، مانگت ہو کے جھولی
 ڈابیا۔ مُکھوں کہے پرہو لگا لے انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔
 سماں کہے ستگر کجل ہووے نیتر دھار، نین نین وچ سمائیا۔ پنج پیارے پاؤن ہو تیار، طرح طرح دیوے وڈیائیا۔ پنج لکھاری
 سیوا کرن نال پیار، سلائی سلائی نال بدلائیا۔ پنج درباری دھوڑی لا کے چہار، مستک رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دا خبردار، خبر
 سندیسہ دُھر دا اک جنائیا۔

★ ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ سورن سینگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ★

سمت کہے میں بھیو دسنے گوجھے، گجھی رمز لگائیا۔ جیہڑے ہو گئے پرہو جوکے، اوہ جُگیشر دینے بنائیا۔ کایا ماٹی رنگ
 کے چوگے، چولے دین دنی بدلائیا۔ رکھنے پین کیسے نہ روزے، نمازاں وچ نہ سیس جھکائیا۔ مایا بھرنے پین نہ بوجھے، بوجھل بہار
 نہ کھئے اٹھائیا۔ جھگڑے مکا کے بودی بودے، حُکم دُھر دا اک سنائیا۔ ساچے پردے لینے سودھے، باہروں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 ستگر ہو کے چُکنا موڈھے، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت ہو کے نہ پیوے کھئے ڈوڈے، پوست دوست رہن کھئے نہ پائیا۔ کچھ
 لیکھ لکھاؤنا کپور سینگھ کول جا کے موکے، نانک بابر مُغلیا کی دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ سمت پنج کہے کچھ لیکھا دسنا ابو بکر، اوتر بھیو کھلائییا۔ محمدے دریں دسنا در، ازیں
 اڑش پڑدا لاپیا۔ کی کھیل کرے نرائن نر، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ ستجگ ساچے دیوے ور، حضرت اپنا آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت کہے میں دھار دسنی اوہ اگتی دبی، جو دبدبا سب دے اُتے پائیا۔ جس نوں مندے رسؤل نبی، پیغمبر سیس جھکائیا۔ جس دی کھیل کدے نہ ہووے آدھی، ادھ آتم ویکھ وکھائیا۔ کوڑ گُریار دی رہن نہ دیوے گدی، گداگر کرے لوکائیا۔ پتدی جاندی چوڈھویں صدی، صدے دے کے رہی سُنائیا۔ ویکھو دھار پرہو دی بگی، بگ پڑیو اپنا روپ لو بدلائیا۔ جتھے مان ملدا جن بھکت سُپیلے پگی، پگ چرن اپنے دے سرنائیا۔ جس لیکھا مُکاؤنا نوح ندی، نئیا نوکا نام چلائیا۔ اوہ کیسے کولوں لے کدے نہ وڈھی، مایا ممتا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھکتاں ناتا تئیا مچھی ڈڈی، ڈنڈاوت اِکو دتی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل تیرا میل اُپر شاہ رگی، شہنشاہ شاہ پاتشاہ ستگر ستگر والی اِکو نظری آئیا۔

★ ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ بوڑ سینگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ★

سمت پنج کہے میں دھر دی سوچ سوچی، سمجھ صاحب دتی سمجھائیا۔ گُرمکھ سینگھ نے پُٹھی پگ ہووے پوچی، آسا پچھلی سوہا پائیا۔ اک دن پٹکا بدھا سی رُوداس چارے موچی، پیچ پیچ اُتے ٹکائیا۔ پھیر پرہ دا درشن کیتا لوچی، لوچن لوئن سوہا پائیا۔ خُماری وچ ہو کے مدہوشی، ہوشیاری نال دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھکتاں کریں کدوں تاج پوشی، تخت نواسی دیا کھائیا۔ جُگ جُگ اپنے نام دی صفتاں والی پڑھاؤندا رہوں پوتھی، سندیسہ حُکمی شبد جنائیا۔ سب نوں جنم گھڑی وکھاؤندا رہوں اوکھی، دین دنی تتاں والی دے سزائیا۔ چار جُگ دی آئیو لنگھ گئی چوکھی، چوکھراں دی کھل لاه کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ دین دُنیا کدوں ویکھیں دوکھی، دُکھیاں درد مٹائیا۔ تیرے ورگی تیری دھار کس بدھ ہووسی، حوُصلے نال دے سمجھائیا۔ تینوں سمجھ نہ سکیا کوئی پنڈت پاندھا جوشی، جوتش ودیا وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ میں کوئی پجن نہیں کردا وچ بے ہوشی، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ اوس ویلے کی کار کرے جن کوسی، کوسی جن دا لیکھا رُوداس گیا درڑائیا۔ کس بدھ جگت جہان روسی، رُسیاں نہ کھئے منائیا۔ ودیا ہتھ نہ آوے وچوں کوشی، کوشاں وچ کاش تیری سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سمت کہے پگڑی بدھی ہووے پوچ پاچ، پیچ ستّ ستّ نکائیا۔ وچ
 چھپایا ہووے اک چاک، ٹکڑا ڈھائی انچ وڈیائیا۔ نال حصّہ رکھیا ہووے کاج، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیا۔ وچ رکھی ہووے ماچس
 ماچ جیہڑی لاوے آنچ، اگنی آگ جلائیآ۔ چھبی پوہ دی ہووے رات، سہنجی خوشی بنائیا۔ جل دی بھری ہووے پرات، پُراتن
 لیکھا دئے درڑائیا۔ وچکارے رکھی ہووے قلم دوات، لال رنگ نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سماں کہے پگڑی دے پیچ ہون ستّ، ستّ وچ سمجھائیا۔ ڈھائی وچ رکھنے پیل دے
 پتّ، جس نوں پوچے جگت لوکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا لکھ کے رکھنا خط، خوشخطی نال وڈیائیا۔ اک ٹپکا خون دا کڈھ کے رتّ،
 حصّہ اُپر دا دینا رنگائیا۔ ایہہ پچن سندیسہ پگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت کہے میں سب دا دسنا مدعا، مدّتاں دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کی سندیسہ دتا بُدھا،
 بوہڑ پیل دئے گواہیا۔ کس بدھ جگت مٹے دُبدا، بُدھی ہووے صفائیا۔ امرت جل ملے سُدھاسر سُدھا، نیر سپر روپ وکھائیا۔
 کس بدھ بھگت سہیلا ہووے آگھا، آگھن آتھن ملے وڈیائیا۔ ستگر اپنے نام دا لین نہ دیوے کسے بھگا، مایا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔
 مڑھی مسان نہ پوچے گگا، پیر فقیراں سپس نہ کھئے نوائیا۔ کرنا پئے کوئی نہ یُدھا، یُدھشٹر نوں کرشن گیا درڑائیا۔ جس ویلے میرا
 کاہن آیا اُتے بسدھا، دھرنی اُتے سوہا پائیا۔ اوس ویلے دو جہاں ورو لے پانی دا پانی تے دودھ دا دُدھا، پھٹ کے دہی دا روپ نہ
 کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت کہے میں سب دی
 دسنی ساکھی، سکھیاں والا کاہن گیا درڑائیا۔ پیغمبران پوری کراؤنی آگھی، آخر پڑدا لاپیا۔ کلجگ مٹاؤنی گستاخی، شیخی
 شرع والی گوائیا۔ پرہہ نوں کہنا جن بھگتاں کر راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گوبند پننہ پرگٹایا وچ وساکھی، جن بھگت
 باران ماس اکو رنگ رنگائیا۔ جنہاں نوں رائے دھرم کدے نہ دیوے پھاسی، سزا سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ اوہناں لیکھا مُک گیا پنڈتاں
 والا کاشی، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ میں پرہہ نوں کہنا سب دے اندر کر تلاشی، گرہ گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ چھان پُن مدرا ماسی،
 مست دیوانے ویکھ وکھائیا۔ اک گل کہنی پرہو پچھلی کتھا کہانی چھڈا دے کڑھی باسی، آگلا اپنا حکم نام ورتائیا۔ جیہڑی اچے

تک اکھراں وچ نہیں چھاپی، اوہ شہنشاہ دینی سمجھائیا۔ جس نوں پڑھ کے گُرمکھ رہے کوئی نہ پاپی، پتت پُنت دینا کرائیا۔ ستگر پُشت پناہ لگ جائے تھاپی، تھپک تھپک کے اپنی گود ٹکائیا۔ جس دی جگ چوکڑی کوئی کر نہ سکے کاپی، نقل عقل نہ کھئے وڈیائیا۔ توں کدے نہیں آیا ست سرُوپ ہو کے ت وچ خاکی، گر اوتار پیغمبر بھیج کے اپنا حُکم ورتائیا۔ ہُن کلجگ بن وڈ پرتاپی، پاربرہم برہم اپنی دیا کھائیا۔ سب دی پوری کر آسی، آہستہ آہستہ لیکھا دے مُکائیا۔ تیرا نور جوت پرکاشی، پرکاشت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ جیوان لاه اُداسی، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ تیرے بھگتاں انتر تیرے نام دی رہے ہاسی، ہستی وچ مستی دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، تیرا شبد ہووے سچ پوشاکی، پوش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

☆ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ مسّا سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ☆

بھادروں کہے پُرکھ اکال دُھر دے پتا، پاربرہم پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار کر حتا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہر نظر اُٹھائیا۔ دین دیال بھیو چکا دے وڈا نکا، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر دھرم دی دھار کڈھ دے سیٹا، صاحب سلطان نو جوان مرد مردان اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا قدیمی کڈھ کے بیٹھے چٹھا، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک رہے دسائیا۔ تیرا کھیل تکنا اگم اتھاہ مٹھا، سچ سوامی انترجامی پردہ آپ اُٹھائیا۔ کلجگ جیوان کوڑی کرپا لیکھا کر دے چٹا، دُرمت میل دھوائیا۔ کیسے نوں یاد نہ رہے پچھلا سماں جنم کرم دا پچھا، پسچاتا پ وچ نہ کھئے گر لائیا۔ پروردگار سانجھے یار کر چھا، رچھک ہو کے ویکھ تھاوں تھائیا۔ سماں سہنجنا جو بھوکھتاں وچ مٹھا، وار تھت دے درڑائیا۔ در درویش تیرے ٹھانڈے در منگاں اپنا حصہ، ہستی تک نور الابیہا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھادروں کہے کرپا کر میرے بھگونت، بھاگ ہین ویکھ لوکائیا۔ بھرے

بھلے مایا سنت، کلجگ کوڑی کریا دئے ڈہائیا۔ آتم ملے نہ پر ماتم ڈھر دا کنت، سیج سہنجنی نہ کھئے سہائیا۔ مانو گڑھ بنیا ہوئے
 ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا دسے کوئی نہ پنڈت، انہو بہیو نہ کھئے کھلائیا۔ در ٹھانڈے تیرے میری اکو منت،
 نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ سچ دس دے کی کھیل ہونا لہندی سمت، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ موسیٰ والیاں پینی چنت، عیسیٰ والے
 سنگ رکھائیا۔ محمدی دھار کرنی علت، شاہ ایران رہیا گرا لائیا۔ جگت خواری ہووے ذلت، آبرو خاک وچ ملائییا۔ صاحب
 ستگر تیری دھار کس بدھ میٹے جگت بندک، کوڑ گڑیار ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر
 دا ور، در سہنجنا سوہا پائیا۔ بہادروں کہے پرہہ دین دُنی تیری ہوئی بہاگ ہین، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کس بدھ جھگڑا ہونا
 رُسا چین، چین لین کھئے نہ پائیا۔ کی کھیل ہونا بھارت کھنڈ نوین، بدھا لکھ دھار سمجھائیا۔ کیوں امریکہ ہونا غمگین، انگلستان
 نیناں نیر وپائیا۔ کدھر جانی تیری چار جگ دی شاستراں والی تعلیم، پڑدا دینا اٹھائیا۔ تیرا کھیل سدا قدیم، قدرت دے مالک چلیا
 آئییا۔ آگلا مارگ دس مہین، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ کس بدھ دین دُنی بن نیناں بدلنا سین، سین شین دئے گواہیا۔ پڑدا لاه دے
 رہبر رحیم، رحمت اپنی اک کھائیا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول رووے زمین، اسماناں گرہ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در آسا اک رکھائیا۔ بہادروں کہے پرہو تیری آوے کون بہار، بھیو ابھید دے کھلائییا۔ کس
 بدھ جگت ہووے خوار، خالق خلق پئے ڈہائیا۔ صدی چوڈھویں کی رفتار، کس بدھ رفتہ رفتہ پندھ مکائیا۔ کی محمد نال تیری
 گفتار، گفت شنید دینا جنائیا۔ کی عیسیٰ موسیٰ کرے گفتار، بن نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ کس بدھ سرشٹی درشٹی کرنی گرفتار،
 حُکم اندر حُکم بدلائییا۔ بھیو دس دے سانجھے یار، چار یاری لاگے پائیا۔ چار کُنٹ ویکھ اندھ اندھیار، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئییا۔ بہادروں کہے پرہو کی تكدے پیغمبر پیر، شرع بغل وچ
 ٹکائیا۔ کی کھیل ہونا اخیر، آخر پڑدا دے اٹھائیا۔ کس بدھ اُمت پڑھی جائے تکبیر، تدبیر اپنی دے جنائیا۔ کی ہوکا دیوے کبیر،
 سچ دوارے کوک سنائیا۔ کس بدھ کلجگ کوڑی کریا میٹنی لکیر، لائن این کر صفائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، شہنشاہ تیری
 سرنائیا۔ سچ دس کس بدھ دین دُنی بدلیں تقدیر، ڈھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امراید اک جنائیا۔ سب

دی صاف ہووے ضمیر، ضامن اِکو نُوَرِ الاہیہ۔ شرع چُھری پھڑے نہ کھئے شمشیر، شہنشاہ جھگڑا دینا گوائیا۔ تُوں آد انت دا
 پاتشاہ آتما تیرا وزیر، دُوَسرِ وُزرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ اپنا حُکم
 ورتائیا۔ سِری بھگوان کہے بہادروں میں بھانڈا بہم بھٹاواں گا۔ نِرگن نُوَرِ جوت چمکاوں گا۔ شبدا گمئی آواز لگاواں گا۔ دو جہاناں
 آپ اُٹھاواں گا۔ مرد مردانہ اپنا ویس وٹاواں گا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ پچھلا ناواں ویکھ وکھاواں گا۔ کلجُگ جیواں بُدھی ہوئی
 کاواں، کاگوں بنس آپ پرگٹاواں گا۔ لکھ چُوَراسی کایا مندر ویکھ گراواں، گرہ گرہ بھیتر نُوَرِ چمکاوں گا۔ ہرجن رہے نہ کوئی
 نتھاواں، باہوں پکڑ آپ اُٹھاواں گا۔ سچ سندیسہ دیواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھاواں گا۔ ہوئے وچ بھرے کوئی نہ ہاوا،
 ہاہاکار دا انت کراواں گا۔ گر اوتار پیغمبر جو شبدا دھار کیتا دعوا، مسل سب دی ویکھ وکھاواں گا۔ کیوں کلجُگ اتم ناتا تٹا
 پُتران ماواں، پتا پُوت گود سہاواں گا۔ کیوں نانک نِرگن چار جنائیاں لاواں، چوٹھی منزل سب دی پُور کراواں گا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ساچا اک وکھاواں گا۔ در ساچا اک وکھائیاگا۔ دین دیاں دیا کھائیاگا۔
 سَتجُگ ساچا راہ چلائے گا۔ شبدا شبدا گرو وڈھائیاگا۔ ڈنکا اِکو نام وجائیاگا۔ راؤ رنگ رنگ رنگائیاگا۔ سادھ سنت بنک سہائیاگا۔
 جیو جنت سرب ترائیاگا۔ اِشٹ دیو اک منائیاگا۔ دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیاگا۔ آتم برہم پڑدا لاییاگا۔ نِرگن نُوَرِ جوت رُشنائیاگا۔
 شبدا ناد دُھن سُنائیاگا۔ بھیدا ابھیدا آپ کھلائیگا۔ چار ورن دا سانجھا میت، ایکنکارا اِکو نظری آئیگا۔ تُوں میرا میں تیرا ساری
 سرِشٹی گائے گیت، سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیاگا۔ سَتجُگ ساچے کر بخشیش، رحمت اپنی آپ کھائیاگا۔ دُھر دا کلمہ اک حدیث،
 حضرات تون پرے آپ پڑھائیاگا۔ صدی چوڈھویں سب دی کر تصدیق، لیکھا سب دا لیکھے لائیگا۔ اتم اِکو پائے تریک، توارچ
 آپ بدلائیاگا۔ جس دے وچ حق توفیق، سو کرتا کار کھائیاگا۔ سب دی منسا پوری کر امید، مُدت تون وچھڑے میل ملائیگا۔
 کلجُگ دا انت ہندا جائے قریب، لیکھا سب دے ہتھ پھڑائیاگا۔ سَتجُگ سچ دے ترتیب، تابعداری اک سمجھائے گا۔ غفلت سوئے
 کھئے نہ نیند، آلس نندرا سرب مٹائیاگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،

مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن ساچے نام دھر دے کلے دس تمہید، صفتاں وچ
صفت صفت صلابیگا۔

★ ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ★

ستگر شبد سہاوی ہووے رتی، رڑی ست رنگ رنگائیا۔ کلجگ اتم دو جہان کرے بتی، بُت خانیاں کر صفائیا۔ تیری
سرشٹی رہے مؤل نہ سٹی، ستیاں لے جگائیا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبران بھوکھتاں وچ کتھا کہانی پُچھی، پوشیدہ پڑدا دے اٹھائیا۔
سچ دھار شرع چلا سچی، لا مذہب دیا کمائیا۔ جس نال تیرے نام دی اکو ہووے رچی، رچنا اپنی دے درڑائیا۔ من کلپنا رہے
نہ آگھی، اگن آتھن اکو وجے ودھائیا۔ تیری کھیل کدے نہ رکی، رکنی کرشن گیا سمجھائیا۔ دین دنی ویکھ دُکھی، دُکھیاں درد
مٹائیا۔ غریب نمانے ویکھ بھکھی، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ بھاگ لگا جنیندی ککھی، بھگت سہیلے لے پرگٹائیا۔ تیری دھار چلے پنج
مُکھی، پنچم میتے ہو سہائیا۔ اتم رہے کوئی نہ رسی، رسیاں لے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
دھر دا ور، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ واسطہ تیرے آگے پاواں، پاربرہم تیری سرنائیا۔ مہربان ہو کے دے ٹھنڈیاں چھاواں،
شہنشاہ شبد نام لگائیا۔ خالی رہن نہ پُتران ماواں، پتا پوت گود سہائیا۔ ہنس بُدھی بنا دے کاواں، کاگوں ہنس اڈائیا۔ ہرجن
رہے نہ کھئے نتھاواں، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ اکو پریت پت پریشور راواں، دوسر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چرن دھوڑی تیرے
اِشنان کراواں، ڈرمت میل دھوائیا۔ آتما پرما کندا ترازو کردے ساواں، صاحب ستگر اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ اتم بھرے کوئی نہ
ہاوا، ہر پردا دے سمجھائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جاواں، بلہاری تیری وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر دے دعوا، دائرہ
دین مذہب ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر ٹھا کر تیری سرنائیا۔ سرنگت دے
مالک سوامی، سچ تیری وڈیائیا۔ سب دا ناتا جوڑ دے بابھی، براہمن کھتری شوڈر ویش رنگ رنگائیا۔ تیرے نام دی اکو
ہووے سلامی، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ مذہباں رہے نہ کھئے غلامی، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ

بدانتظامی، بندوبست نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا کوڑ کرے کلامی، کائنات رہی کر لائیا۔ کیرپا کر دھر امامی، امام اماما تیری سرنائیا۔ تیرے نام دی ہوئی بدنامی، بدلا دین دنی چکائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران کولوں رہ گئی خامی، اوہ خالق پور دینی کرائیا۔ توں آد انت دا انتزجامی، گھٹ سوامی ویکھ وکھائیا۔ کوڑی زین ویکھ اندھیری شامی، شمع سچ دے چمکائیا۔ تیری بودھ اکادھی دو جہاناں ہووے اکو بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ امرت رس دھر ورو لے ٹھنڈا پانی، جگت سروور لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے دھرم دی دھرم ہووے نشانی، چار ورن اکو گھر وسائیا۔ صاحب ستگر حق بینتی پاربرہم برہم مانی، مانو مانس مانکھ لے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا اگم عالیشانی، عالی جاہ در سجدہ سیس جھکائیا۔

★ ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ست پُرکھ ست دے مالک، سچ تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل بھگت جن یاچک، یادو بنسی کرشن گیا درڑائیا۔ سنت سہیلے تیرے صادق، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ اپنی دھار دی آپے کر سفارش، کوڑا سنگ نہ کھئے ملائییا۔ تیرا لہنا دینا بڑا اچے وچ بھارت، بھانڈا بہرم بھو بھٹائییا۔ تیرے نام دی لوے کوئی نہ آرھت، ست سچ تیرا سوبھا پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ ست کہے ست ستونت، آد جگاد اکھوائیا۔ میرا مالک اک بھگونت، دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ دو جہاناں اگمی کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس نے ادھار نے نو کھنڈ پرتھی سنت، صوفیاں رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائییا۔ ست کہے ست کدے نہ مریا، جنم مرن نہ کھئے وڈیائیا۔ جس آد جگاد جگ چوکرئی کھیل کریا، کرنی دا کرتا بے پرواہییا۔ اوس جگت وچ جیون دا نواں جیون دھریا، جگت دین دنی سمجھائییا۔ چاروں گنٹ اندھیرا ہونا گھر گھریا، کلجگ کوڑ کوکے دئے ڈبائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ست کہے میں شبدی دھار، دھار وچ پرگنائیا۔ جنم مرن جس دے اختیار،

بے اختیاری کیتی جگت لوکائیا۔ نوین جُگ دا نواں کھیل کرنا سنسار، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ لکھت بھوکھت نیڑے آکے کرے پُکار، پُنه پُنه سپس نوائیا۔ تیرا کھیل کل کلکی اوتار، کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی سدا کرے ساچی کار، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے نو رتیاں کھادھا زہر، نو دن اپنے بغل وچ چھپائیا۔ پھیر کیتی مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ کیوں، جس دا مالک سنگھ شیر، شرع توں باہر سوہا پائیا۔ اوہ آد انت دے لہنے دینے دے نیڑ، جگت وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ساڈھے سینتی سال بُکنا وانگ کپہر، کایا ماٹی رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے زہر زہر، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد کہے جے روداس ست رنگا سپس نہ ماردا ڈنڈا، ڈنڈاوت جگت نہ کھئے بدلائیا۔ زہر کھا کے بچے کھئے نہ بندہ، بندگی والے بیٹھن مُکھ بھوائیا۔ ایہ کھیل سورا سرینگا، جو ست سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دُکھ دے تھان بھکھ دے تھان دیوے اپنا آپ اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ویکھ لو سریر ہو گیا ٹھنڈا، اگنی اگ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دھام سُہندا، سُہنجھنی رُت وڈیائیا۔

☆ پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

آسُو کہے میں آسا رکھی، ہر رکھک بے پرواہیا۔ کتھا کہانی وشن برہما شو جیہڑی دسی، پُرکھ اکال دیال درڑائیا۔ چار جُگ سمجھ نہ آئی راگ چھٹی، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ جے کسے نے بڑا کہا پرہہ نوں کہا کلاپتی، آگے بھیو نہ کھئے جنائیا۔ جے دیا کیتی اکھراں والی پڑھائی پٹی، صفتاں وچ جنائیا۔ جے مہر کیتی مذہباں والی چلا کے ہٹی، ہٹوانے دتے اُچائیا۔ جے کھیل کیتی جُگ نرالی اچھی، اچھا اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دی دھار سرشٹی بسی، بستی دین دنی بنائیا۔ اوس دا کھیل ویکھنا اکھیں، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ آسُو کہے میری آسا اگم، اگم دیاں درڑائیا۔

پرہو میرا تے میرا پرہو ہونا ہم، ہمساجن نور الہیہ۔ نہ کوئی ماٹی نہ کوئی چم، درشتی جگت نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ
 غم، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ نہ کوئی پون سواسی دم، دامنگیر نہ کھئے وڈیائیا۔ جو کرنا سو اپنا آپے کم، کرنی کرتا کار کھائیا۔ آسو
 کہے میں کہنا دھن دھن، دھن تیری سرنائیا۔ جن کوٹاں وچوں بھگت سہیلے ویکھے تھوڑے جن، بنی آپ جنیندی مائیا۔ پریم پریتی
 اندر بتھ کے من، من منکا لیا بھوائیا۔ بنا راگ سنا کے کن، دھن انتر اک اچائیا۔ میں برہمنڈ کھنڈ چھڈے ویکھے بھگت پرہو دے
 چن، چن نور رشنائیا۔ جہڑے نیتربین ہوئے اٹھ، نج لوچن نین رہے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد
 اپنا حکم ورتائیا۔ آسو کہے میری آسا لمبی، سچ دیاں درڑائیا۔ سرشتی درشتی ویکھاں کبی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی
 حالت ہونی مندی، مند بھاگ ہوئی لوکائیا۔ واشنا رہے کیسے نہ چنگی، چاروں گنٹ کوڑ ہلکائیا۔ سیدھی رہن نہیں دینی ڈنڈی،
 ڈنڈاوت سب دی دینی بھلائیا۔ من کلپنا مُشٹنڈی، گھر گھر دینی پھرائیا۔ ست دی دھار کر کے رنڈی، جگت دباگن روپ نچائیا۔
 اوڈھن سپس تن رہے نہ انگی، انگیکار نہ کھئے کرائیا۔ جیہڑی منگ گجری نے گوبند کولوں سی منگی، جس ویلے گنگو نالوں
 ہوئی جدائیا۔ گوبند موت تیرے وچھوڑے نالوں چنگی، چنگی تیری پیار ڈبائیا۔ گوبند کھچ کٹار ننکی، سنمکھ ہو کے دتا
 وکھائیا۔ اچے تے گجری اکو سرسا دھار لنگھی، کلجگ سارا باقی نظری آئیا۔ تیرا سوریر بہادر جودھا اکو جنگی، جس نوں جنے
 اور کھئے نہ مائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں لنگھی، جگ آواں چائیں چائیا۔ اکے وار تیریاں بھگتاں دی اپنے سر تے چک کے
 تنگی، دکھ سب دے دیاں مٹائیا۔ جیہڑی چار جگ دی وچھڑی اوہ آتما لواں گنڈھی، اپنی گنڈھ کے پھیر لواں ٹرائیا۔ اپنی دھار
 رکھاں سدا ٹھنڈی، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گجری نے نو واری
 پھیری اکھاں دے اُتے انگل، آہ کر کے دتا سنائیا۔ گوبند تیرے بنا کون تیریاں آوے چکن، کون گود اٹھائیا۔ گوبند کہا ماتا جس
 ویلے کلجگ اتم آیا مکن، مکمل ویس وٹائیا۔ شیر ہو کے آواں بکن، بھبک اکو نام لگائیا۔ تیریاں بھگتاں تیریاں سیکھاں تیریاں
 پیاریاں پچھے اپنی کٹ کے بھکھن، دکھ بھکھ سب دا دور کرائیا۔ اوکھا رہے نہ کوئی کدی کیسے ٹکن، ٹکڑے گھر گھر دیاں پچائیا۔
 سوریر بہادر بن کے آواں اٹھن، اپنی لے انگرٹائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر مول نہ پُجن، اوتھے جاواں چائیں چائیا۔ جیہڑے وچار چار

جُگ کیسے نہ سُجھن، اوہناں پڑدا دیاں گھلائیئا۔ میرے میرے نالوں کدے نہ رُسن، ایہہ ریتی دینی بنائیئا۔ میرے نشانیاں کدے نہ اکن، چلن چائیں چائیا۔ جے چلدے چلدے گھسن، آگے پھڑکے لَواں اُٹھائیئا۔ کر پیار چُکاں کُچھڑ، گودی آپ ٹکائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیئا۔ گجری نے تِن وار اکھاں تے ماری مُٹھی، آہ آہ کر سُنائیا۔ گوبند کیوں دُنیا ساڈے نالوں رُٹھی، سنگی نظر کھئے نہ آئیئا۔ گوبند کہیا ماتا میری اوس نالوں نہیں تُٹی، جو تُٹیاں گنڈھ پوائیا۔ شبدر رُپ ہتھ ماریا گُٹ تے گُٹی، ناتا دُھر دا لیا بنائیئا۔ ہُن لے جا ایس جگت چوں چُھٹی، لوک مات دینا تجائیئا۔ جس ویلے میری تے میرے صاحب دی پوہ پُھٹی، تیرا نور دیاں چمکائیئا۔ تُوں پھیر کدے جانا نہیں لُٹی، تیرا لُٹیرا سب نوں لُٹ پُٹ کھائیئا۔ گجری حوصلہ کر کے اُٹھی، چاروں کُنٹ لئی انکڑائیئا۔ گوبند لاه کے پیروں جُتی، چرن چرن اُتے ٹکائیئا۔ پھیر چاڑھ کے تاء مُچھیں، سورپیر رُپ بدلائیئا۔ گجری اک وار پھیر پُچھیں، تینوں دیاں سُنائیا۔ گجری رو پئی بھئی بھیں، یائے یائے کر سُنائیا۔ گوبند ہتھ لا کے گوڈیں، کُٹنے دتے دبائیئا۔ ماتا ایہہ تیری پُھلواڑی نکئی جہی ڈوڈی، گل میں پھیر دینے کھلائیئا۔ ڈھائی سو سال مینوں کر لین دے گوڈی، سوہنا زور لگائیئا۔ نہ میں سنیاسی تے نہ میں جوگی، نہ میں رسیا نہ میں بھوگی، نہ کوئی سادھ سنت نہ کوئی وجوگی، جد ویکھیں اکو دھار اک سلوکی، دوجا نظر کھئے نہ آئیئا۔ نہ میں پُستک نہ شاستر وید پُران نہ کوئی پڑھن والی پوتھی، نہ کوئی اکھراں والی لکھائیئا۔ نہ کوئی منزل نہ کوئی چوٹی، اندر باہر نظر کھئے نہ آئیئا۔ گجری جد تکیں تے میں بھگتاں دا سچا گوتی، اوہ میرے مانک موتی، جنہاں دی جگدی جوتی، جس جوتی پچھے تہاڈا جوتی جاتا نظری آئیئا۔ جہنوں کہن سب دا مالک تے سب دا موکھی، نہ کوئی ہرکھ تے نہ کوئی سوگی، جد ویکھو تے تہاڈی چڑھیا اُتے چوٹی، چوٹیو تہاڈے نالوں چوٹا بن کے آئیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیئا۔ گجری کہیا گوبند بھیو دس دے گجھا، کیوں گنجھل وچ رکھائیئا۔ گوبند کہیا ماتا اک میں تے اک میرا پرہو دوہاں دا اکو وسنا جھگا، جھگی نظر کھئے نہ آئیئا۔ جس نے لیکھا مُکاؤنا چوہ جُگا، جُگتی اپنے وچ چُھپائیئا۔ بنا کیسے دی مدد توں آپے ہو جانا آگھا، دو جہان کرے رُشنائیئا۔ پرگٹ ہو بسدھا، سُدھ سب دی دئے بدلائیئا۔ گجری کہیا گوبند کی تُوں اُونے چر نوں ہو جانا بڈھا، مینوں دے درڑائیئا۔ گوبند کہیا میں شبدری دھار نہ لنگڑا

لولا دُڈا، وڈا چھوٹا رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ میرے مالک دا میرے نال آد توں لے کے جُگان تگ اِکو جہا مُدعا، مُدّتاں دا بھيو نہ کھئے
 کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پہلی آسُو کہے میری آسا اِک
 نِزالی، نِراکار دِرڑائیا۔ جن بھگتو کھیل دسّاں سُکھالی، سُکھی ساندی سرب سمجھائیا۔ چھبی پوہ نوں سب دے مستک چڑھی
 ہووے لالی، لال ہندی نال وڈیائیا۔ نال سہیلی ہووے کالی، کلجگ روندی دھار مارے دھاپیا۔ دوہاں دی نرگن دھار کرے
 دلالی، وچلی اپنی کار کھائیا۔ ویکھو کوئی ہتھ نہ آئیو خالی، بھینٹا کُچھ دا کُچھ چڑھائیا۔ بھاویں ہریاں پتیاں دی لے آئیو ڈالی،
 ایہ تہاڈے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ چھبی پوہ
 کہے پنج بناؤ نے انوکھے رُوپ، جیہڑے گوداوری وچ بندے نوں گوہند دتے سمجھائیا۔ اوہ ہون پرہو دے پُوت، بنا پُرکھ اکال توں
 سیس نہ کیسے نوائیا۔ اندروں کڈھ کے دُوج، جھگڑا ذات پات مٹائیا۔ لکھ کے دین تیرے حُکم وچ گئے جھوج، ساڈا نہ کوئی پتا نہ
 کوئی مائیا۔ سانوں ساری دُنیا لوے اوج، بدمعاش کہے لوکائیا۔ اسیں سرشٹی دا چھڈیا کوچ، کوچا گلی دتی تجائیا۔ جس نے دتا
 سریر پنج بھوٹ، اوسے دی جھولی پائیا۔ بھاویں پُوت بنا بھاویں کپُوت، ایہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوہ چھبی پوہ کہندا اوہ شبد یاد کیسے نہیں کیتا، پنج سو سال سمجھ کیسے
 نہ آئیا۔ جس ویلے نانک نوں نانک دی دسی ریتا، بنا جنم توں بنا اکھراں توں نانک نام دتا پڑھائیا۔ اوس وِدیالے وچ نہ کوئی رام
 تے نہ کوئی سینتا، نہ کوئی کاہن کرشن گیتا، نہ کوئی عیسیٰ موسیٰ محمد نہ کوئی چرچ مسینتا، نہ کوئی مصلّاقرآن ایمان نظری آئیا۔
 جس ویلے نرگن دھار نرگن نرگن دا کیتا ٹیکا، ٹیکا نرگن نرگن تائیں لگائیا۔ اوس ویلے پتہ نہیں سی کہ نانک جی دھرنا اِک جی کا،
 تن سریر وچ وڈیائیا۔ ایہ کھیل بے وجہ کا، وضاحت وچ نہ کھئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ آسُو کہے میں بڑا خوشحال، خوشیاں وچ جنائیا۔ سارے بن جاؤ اِک دے لال، لالا پاپا اور نہ
 کھئے منائیا۔ بہ جاؤ اِکو دھرمسال، دھرم دوارا دُھر دا نظری آئیا۔ جتھے نہ کوئی شاہ تے نہ کوئی کنگال، بھگت بھگوان مل کے
 دوویں جھٹ لنگھائیا۔ اِکی آسُو نوں دوآبے والیو ہونا سوادھان، سچ سندیسہ دیاں سُنائیا۔ چھبی آسُو سب نے لاؤنی میزان،

گرمکھ انکڑیاں وچ جنائیا۔ ڈھائی گھنٹے ہونا فرمان، سندیسہ اگم اتھایا۔ جس وچ چھبی پوہ دا لکھیا جانا ودھان، کی وحدت بے پروایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دیونہارا دان، داتا دیوان اکھوایا۔

☆ اجیت سنگھ دے بینتی کرن تے شبد اُچاریا گیا ☆

ایس سریر نوں کوئی کہے چنگا کوئی کہے ماڑا، اُنکلاں سارے رہے اٹھائیا۔ کوئی کہے ستگرُو کوئی کہے لاڑا، کوئی کہے پاربرہم پت پریشور سوہا پائیا۔ کوئی کہے کھیل کرے لا اگمی کھاڑا، اپنی کار کھائیا۔ کوئی کہے ایہ بھریا پنج وکار دھاڑا، کام کرودھ لوہہ موہ بنکار ہلکائیا۔ کوئی کہے ایہ کھیل بہتر ناڑا، تتان ورگا ت سوہا پائیا۔ کوئی کہے ایہ پھردا جنگل جوہاں پہاڑاں، بھجے تھوڑ تھائیا۔ پر ایہ سارا کھیل اوسے دا پر اپارا، جس اپرپر اپنی بنت بنائیا۔ جیہڑا اندر باہر گپت ظاہرا، اوہ اپنی کار کھائیا۔ دُکھ سُکھ دا جیہڑا سہارا، رسیا بھوگیا اپنی کرنی وچ اپنا آپ رکھائیا۔ ایہ دھار سنسار وبار جُگ جُگ چلدی رہی کارا، کرنی کرتا آپ بھگتائیا۔ بھوویں تاپ ہووے تے بھوویں اوہنوں کہو بھُجرا، بھوویں اگنی ت جلائییا۔ جے شبد ہے تے شبد گرو دوارا، دُکھ روگ نہ لاگے رائیا۔ جے جوت ہے جوت نُوں اُجیارا، نُوں نُوں ڈگمگائیا۔ جے تے جگت والا کھیل اپارا، تاڑی دیو لگائیا۔ ایہ حُکم مَن دی دھارا، سب نوں رہیا سمجھائیا۔ اک دا اک نال پیارا، اک اک وچ سمائیا۔ ایس اک دا تہاڈے نال وبارا، کیوں بیٹھے مُکھ بھوایا۔ اک دا اک نال پیارا، اک اک نال نیہائیا۔ ایہ کوئی پورن نہیں وبھجرا، کگرمی کرم کاند نہ کھئے وکھائیا۔ جو کرے کرائے سو کرینہارا، خود مالک بے پروایا۔ ساری سرشٹی ایسے دی استری تے ایسے دا پُرکھ تے ایہو ایس دی نارا، ایہو مات پت بہین بھائیا۔ جیہڑا اندر ہے گپت ہے ظاہر ہے باہرا، ہر گھٹ وسیا صاحب سوامی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ----- کی پورن کدی مردا! مرن وچ نہ آئیا۔ ایہ سڑدا! سڑن وچ نہ آئیا۔ ایہ ڈردا! ڈرن وچ نہ آئیا۔ جدھر جاواں ادھر چڑھدا، جودھا سوریر اکھوایا۔ ایہ کھیل نرائن نر دا، شاہ پاتشاہ اپنی کار بھگتائیا۔

تہاڈے پچھے سارے دُکھ جھلدا، دُکھیاں دا درد اپنی جھولی پائیا۔ تے گوبند دا بچن پورا کردا، جو گجری نال وعدہ کر کے تے گھٹ نال گھٹ کر کے ماں نوں گیا سمجھائیا۔ اج ایہہ کھیل نہ کردا، غریباں نیناں گود نہ کھئے ٹکائیا۔ اپنا خون تہاڈا روپ نہ بن دا، دردی درد کون اکھوائیا۔ اُف پائے نہ کردا، تہاڈے اندر وڑ کے کون ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ جتنا لگا دُکھ روگ سریر، سریر اک دتا جنائیا۔ ایہہ وی اک خاص تحریر، طریقے نال بنائیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر توں پرے دئے سمجھائیا۔ جے میں پاتشاہ تے تُسیں میرے وزیر، تے دوباں دا میلا سہج سُبھائیا۔ جے میں بی تہاڈا مالک اخیر، کیوں نہ دُکھڑے تہاڈے پہلوں دیاں مٹائیا۔ تھوڑی جہی کھیل کر کے تہاڈی بدل دیواں تقدیر، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جے جھاڑیاں پچھے لُکیا کبیر، تے اولے لُک لُک جھٹ لنگھائیا۔ جے بن گیا پیغمبران پچھے خمیر، اپنا روپ بدلایا۔ تے جے بدل گئی تدبیر، طریقہ ڈھنگ رسیا سکھلائییا۔ پھر دیو باد اشیر، واہ واہ پرہو تیری بے پرواہیا۔ جس نے دُکھ وچ سُکھ وچ سب دی بدل دینی ضمیر، ضامن اپنا آپ کرائیا۔ ایہہ کوئی جنڈ نہیں کیر، جیہڑا سڑ سُک کے اگنی وچ دیو ڈاہیا۔ ایہہ کوئی اٹاں پتھراں والا مندر نہیں جہنوں کر کے تعمیر، پھیر دیو ڈاہیا۔ ایہہ کوئی دین مذہب دی نہیں جاگیر، دھن دولت کسے دی نظری آئییا۔ ایہہ کوئی کڑاہ پوڑی کھان والا نہیں کھیر، ٹکڑیاں نال جھٹ لنگھائیا۔ ایہہ داتا بے نظیر، جد چاہو تہاڈے ورگا تہاڈے وچ سہائیا۔ پچھلی سب دے اُتے پھیرنی لکیر، لائن اکو دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ دُکھ سُکھ روگ نہیں سنتاپ، جگت والی کار بھگتائیا۔ نالے اکال تے نالے آپ تے نالے پتا تے نالے باپ، تے نالے بچیاں نوں کہے اُف پائے بھڑی مر کے دئے دُہائیا۔ نالے پوتر نالے پاک، نالے دیوے سب دا ساتھ، نالے کہے پھرو گھٹو ڈگو میری جان، بھڑی بھڑی کر کے دئے دُہائیا۔ ایہہ گوبند دا واک، گجری دا ساک، دُکھ سُکھ سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نالے لبھا پُرکھ اکال تے لبھ گیا بؤرا، بھولا بھالا نظری آئییا۔ سُدھ بُدھ وچ ہو جائے ڈورا بھوڑا، سُر تے نہ رائیا۔ کدی سسے دا لا کے ہوڑا، ہاپے دتی وڈیائیا۔ کدی برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان بنا کے چوڑا، گھر وڈا چھوٹا دتا سمجھائیا۔ کدی پا کے پائے لوہڑا، جُگ چوڑی دتے بدلایا۔ کدی دے کے نام

تھوڑا تھوڑا، سارے دتے ورچائیا۔ کدی بنا کے جوڑا جوڑا، ناری استری ونڈ ونڈائیا۔ کدی پھڑ کے نام شبد گھوڑا، پٹھ سب دی دئے ٹھکرائیا۔ ناں رکھا کے براہمن گوڑا، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ لبھو تھلے اُتے لائے پوڑا، نہ اندر دے نہ باہر دے، یائے بھڑی سارے کر کے دین دُہائیا۔ ایتھے دس کیسے دا کی زورا، جوڑو زر سارے رہے کُرائیا۔ جد ویکھو تے نوں دا نواں نکورا، نو نو جوہن سوہا پائیا۔ آد توں لے کے انت تک نہ ایہہ بڈھا تے نہ ایہہ چھوہرا، روپ رنگ ریکھ وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا منتر سدا پھورا، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ غصے وچ دیو کھاں ہنورا، پاسے لو بدلائیا۔ تے جے شبد گرو تے آگے اوہدا گھوڑا، کدھر بھجوکے تھو کیہڑی تھائیا۔ پھیر ویکھو تے سوہنگ دُہرا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھیر ویکھو تے آگون لا کے موڑا، اپنے ول کھچائیا۔ پھیر ویکھو تے پھیر جوڑے دا جوڑا، آتم پر ماتم سوہا پائیا۔ پھیر ویکھو پاوے لوہڑا، تُوں ایدھر تے میں ایدھر، سب تُوں دئے بھوائیا۔ پھیر ویکھو کھچ کے ڈورا، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ ایہہ ستگرُو پتہ نہیں کدھروں آگیا جس دی ننگی ہو گئی کنگروڑا، ہڈ ماس دا کھیل نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ نہیں پتہ ایہہ جنم کرم دے سب دی گوہند دے پریمیاں دی کڈھن آیا کھورا، اپنے آپ تُوں کھور کھور کے کھریاں تُوں گھرے توں پھڑ کے لیا پچائیا۔

ایہہ پریتی بڑی شیطان، شیطان وچ بھجے چائیں چائیا۔ کھندی گیانیاں تُوں دے گیان، دھیانیاں تُوں دے دھیان، مانیاں تُوں دے مان، تے کھاں پین والیاں تُوں دے پین کھاں، تے ڈھڈ سب دے دے پھولائیا۔ چُغلاں تُوں دے کان، پاپیاں تُوں دے اشنان، نہا دھو کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تے ہور کی سب کچھ منگی جانی اے، جے بھگتاں تُوں دینا ای تے پریتی دان، ہور کچھ نہ منگ منگائیا۔ پرہو کہے او کھلیئے جو اک ویراں میرا درشن پان، جنم مرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میرا اکو اک مکان، دو جا گھر نہ کھئے وسائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے کوئی غلام، شرع بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ جدوں کرپا کیتی تے کیتی مہر نال اسان، روڑا راہ نہ کھئے اٹکائیا۔ جدوں آیا بھگتاں تُوں کھچ کے لے گیا وچوں میدان، مُعاہدے پچھلے پور کرائیا۔ کدی نہیں کلاماں والا اکھراں والا دتا گیان، صفتاں وچ صفتاں نہ کھئے جنائیا۔ جدوں ہویا تے ہویا مہربان، مہر نگاہ نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچکھنڈ دوار ایکنکار جن بھگتاں دئے
ٹکائیا۔

★ ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

وِشنو وِشو دھار ہو جا حاضر، حاضری اپنی لے لگائیا۔ تُوں نو سُو چرانوے چوکرئی جُگ دا بنیو رہوں تاجر، ونج
وِپار اپنا نفع دے درڑائیا۔ دھرم دی دھار رہوں سوڈاگر، بھجیا واہو داہیا۔ حُکم سناؤندا رہوں کریم قادر، کی کرتا کھیل کھلائیا۔
کیوں نہیں سچ کیتا عادل، انصاف نہ کھئے وکھائیا۔ غریب نیاں ملیا کیسے نہ آدر، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ یاد کرنا کی پکار کیتی تیغ
بہادر، سیس دھڑ نالوں وکھ کرائیا۔ جگت مذہب بنیا قاتل، چھری اسلام روپ قصائیا۔ اُس نے بھید کھولیا باطن، پردہ دتا
چُکائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے راتن، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس ویلے آوے پُرکھ ابناشن، نرگن نرویر بے پرواہیا۔
گوبند سورا ہووے ساتھن، سکلا سنگ نبھائیا۔ جس تُوں کھندے غریب نوازن، نوازش کرے تھاوں تھائیا۔ سچ دی تھاپن آئے
تھاپن، دھر فرمانا اک اُچائیا۔ دین دُنی دا میٹ کے پاپن، دُرمت میل کرے صفائیا۔ جُگ چوکرئی بدل کے جاپن، سکھیا اکو دئے
سمجھائیا۔ سچ دوارے کر کے واسن، وصل اپنا اک وکھائیا۔ نرگن تُوں کر پرکاشن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ کھیل کھیلے پرتھمی
آکاشن، گگن منڈل پڑدا لاپیا۔ دو جہاناں پا راسن، نرگن سرگن ناچ نچائیا۔ لیکھا جان بھوگ بلاسن، لکھ چوراسی کھوج
کھوجائیا۔ جس دا حُکم سارے واچن، پڑھ پڑھ رہے سنائیا۔ اوہ کرے اپنا وڈ پرتاپن، بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ کوڑی کریا
کرے ناسن، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ وِشنو چھیتی آگیا
آگے، قدم چم کے سیس نوائیا۔ پرہہ ویکھ لے میرے لیکھ بگے، کالی دھار نہ کھئے جنائیا۔ تیرا تُوں تُوںانہ جگے، اکو اک ڈگمگائیا۔
تیرے آگے کوئی نہ ودھے، وادھا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے دووین ہتھ بدھے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرے حُکم اندر پھریئے بھجے،
جُگ چوکرئی واہو داہیا۔ وسر نہ جائیے کدے، قدیم دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ تیری سمجھ نہ سکے آر پار حدے، اگم پڑدا نہ

کھئے چُکائیا۔ تیری سرن اکو لگے، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکال پٹھ اُتے مار کے دھپھے، سہج نال سُنائیا۔ اوہ وِشنوُن مِیتھوں
 لے کے بھنڈار دے گپھے، اپنی جھولی لئی بھرائیا۔ نرگن دی دھار اُتے ویکھ تیسرے صفحے، جس دا انک نہ کھئے جنائیا۔ اوتھ
 سب نوُن ملدے نفعے، نقصان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہ کھیل الکھنا الکھے، لکھ کرور کہن کھئے نہ پائیا۔ سچ سچ دے دتے، دہ دشا
 دھیان لگائیا۔ لوک مات ویکھ میرے بھکھے رہندے بھتے بچے، پیٹ بھر نہ کھئے رجائیا۔ چار جُگ دے مارگ ہو گئے کچے، کچّی
 دھار تند وکھائیا۔ مایا ممتا موہ نتے، بھجے واپو داہیا۔ میرا نُور کتے نہ وسے، سچ جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تُوں دس میرے بھنڈارے
 کتھے رکھے، جیہڑے اتوٹ اٹھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وِشنوُن مار کے اُپر ہتھ
 اپنی چھاتی، شہنشاہ دتا وکھائیا۔ ایہ ویکھ لیکھ کھلاپاتی، پت پرمیشور تیرا نظری آئیا۔ مینوُن دے کے بھنڈارا داتی، داتے دیا
 کھائیا۔ اک گل انوکھی آکھی، سہج نال سمجھائیا۔ میں سب دی کراں راکھی، ویکھاں تھاون تھائیا۔ تُوں تھوڑی تھوڑی مات لوک
 ونڈنی چپاتی، چارے کھانی جھولی پائیا۔ کیسے نوُن آوُن نہ دیویں شانتی، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ اندر بھرم رہے بھراتی، بھانڈا نہ
 کھئے بھٹائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو بھیاں شبد دے بنا جماعتی، اکھراں والی کر پڑھائیا۔ اپنی منزل دس کے گھاٹی، تھلے سب نوُن
 دیاں بھوائیا۔ سریر تن دی دے دے کھاٹی، سیج سنگھاسن اُتے ٹکائیا۔ نام دی دے کے پاتی، اکھراں وچ وکھائیا۔ انت حُکم دی
 دے کے پھاسی، فیصلے دیاں کرائیا۔ بھيو رکھ پُرکھ ابناشی، پردہ پردیاں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سچ کرنی کار کھائیا۔ وِشنوُن کہے آہ میرا مستک لے تک، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جس وچ لیکھ لیکھیا اپنے آگے ہتھ، شاہی قلم نہ
 کھئے وڈیائیا۔ جُگ چوڑی کھیل ہونا وکھ وکھ، دُھر دا راہ نہ کھئے درڑائیا۔ اوتار پیغمبر آوُنے تھ، گرواں گود جنائیا۔ کلمے نام
 جانے جپ، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوگ ابھاس کرنے تپ، پوجا پاٹھ وچ وڈیائیا۔ سریر اُتے جھلنے کشٹ جھٹ، سر سکے نہ
 کھئے اُٹھائیا۔ اتم سارے پاسا جان وٹ، اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرے بھانے اندر وس، سیس جگدیش جھکائیا۔ تیرے کولوں منگدے
 رہن کر کے ہتھ، جھولی اپنی خالی ڈاپیا۔ تُوں کِریا نال دینی وتھ، ایہ تیری بے پروابیا۔ ساری سریشٹی دا بھار سکنا نہیں کیسے
 چک، حصّہ تھوڑا تھوڑا رکھائیا۔ اتم ساریاں جانا آگ، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ دین دُنی دا پورا دیوے کھئے نہ حق، منزل حق نہ

کھئے پہنچائیا۔ سب نے تیرا مارگ جانا دس، اوچی کوک کوک سُنائیا۔ کلجگ اتم ہووے پرگٹ، پُرکھ اکالا دُھر دا ماہیا۔ جس
 نے سب دا میٹنا پھٹ، دُکھڑا دئے گوائیا۔ اُسنے دُھر دا کھولنا ہٹ، ہٹوانا آپ ہو جائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں نو نو وار دسیا
 شبدي دھار تے شبد ستگرُو تے شبد سریر ہونا جٹ، جٹا جوٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ نو سو چرانوے چوکرِي جگ دی غریب
 نائیاں کوجھیاں کلمیاں دی بھکھ آپے لے کٹ، وشنوں دوسر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چھٹی جگ نانک دسیا نال ہٹھ، چوتھے جگ
 چار ورن ونڈ ونڈائیا۔ چالی دن ایسے کارن کھیل کیتا الگ، وکھری اپنی کار کھائیا۔ نہ زمیں رہیا نہ آسمان رہیا نہ جگت رہیا نہ
 جگ، جیون داتا ہو کے گرمکھاں پردے اندر ڈیرہ لائیا۔ جتنا سریر نوں چڑھدا سی تپ، اتنا گرمکھ اندر نام لیندے سی جپ،
 پیار پیار وچوں پرگٹائیا۔ بائے جے ستگر ساتھ گیا چھڈ، جاواں گے کپھڑی تھائیا۔ وشنوں کہے میں پرہو تیرے چرناں دے
 وچکارے تیرا نشانہ رکھدا ساں گڈ، جگت جہان دی آگ تیرے چرناں وچ تپائیا۔ پچھے ہو کے چھڈدا ساں ہس، بابواں کچھان
 وچ رکھائیا۔ ویکھو کس بدھ اپنی کھیل کرے سمرتھ، داتا بے پرواہیا۔ جس نے ستجگ سب نوں دینی وتھ، وست امولک اک
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے میں اک دن اکھاں لئیاں میٹ، اپنا دھیان
 بدلائیا۔ جاں تکیا گر اوتار پیغمبر سارے کرن اڈیک، اکھاں چُک چُک ویکھن تھاوں تھائیا۔ بائے اُف بھڑی تے کتے آتے نہیں گئی
 تریک، جس وچ تواریخ دینی بدلائیا۔ وشنوں کہے میں وی ڈر گیا اُس دن مینوں کتوں پھڑ کے کہا غریب نائیاں دی جھولی پا دے
 بھیکھ، بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ گوہند دی بھکھ دو جہاناں دی کرے تصدیق، شہادت اپنے آتے بھگتائیا۔ گرمکھو ہن تھانوں وٹی
 نہیں پیندی کسپس، تھادا خصم ہو کے سد اپنا سنگ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سائوں وی دے بخشیش، بھڑی ساڈی
 جھولی دے بھرائیا۔ پُرکھ اکال کہے نانک توں کیوں کہا میں نیچاں دا نیچ، نیچاں وچ سمائیا۔ بھگت ادھارنا غریباں نوں تارنا میری
 سدا دی ریت، شاہ سلطانان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ وشنوں کہے آپ بن کے رحیم رزق، رازق مینوں دتی وڈیائیا۔ جو جگ چوکرِي رہیا جھجک، کھلا گپھا نہ کدے ورتائیا۔
 جے توں کِریا کریں آگے ستجگ وچ سب نوں دے دیاں صدق، صبوری سب دے اندر وسائیا۔ تیرا رہے کھئے نہ نندک، نندیا کوڑ

نہ کھئے سُنائیآ۔ میری تیرے آگے مَنّت، واسطہ رہیا پائیآ۔ تیری رحمت تے میری ہووے بِمَنّت، بخشش دُھر دی نال رکھائیآ۔ پر اُٹھ کے ویکھ لے ذرا لہندی سِمت، سماں تیرا گیا آئیآ۔ کنجوساں وانگ سچکھنڈ نہ جاویں چنمٹ، لوک مات لے انگرائیآ۔ کیوں تیرے بھگت وچھوڑا سہ نہ سکن مَنٹ، انتر جھلن نہ کدے جُدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیآ۔ وشنوں کہے مینوں دے دے بھنڈارا ہور، ہور دا ہور جھولی پائیآ۔ نال سَتگر شبد دے تور، تُرت اپنا حُکم سمجھائیآ۔ جیہڑا مٹاوے کلجگ اندھیرا گھور، کوڑی کِرپا کرے صفائیآ۔ سب دی انتر پکڑ ڈور، شبدي نام تند جُڑائیآ۔ من کلپنا میٹ کے شور، شرع وچوں باہر رکھائیآ۔ سب دا کارج جائے سؤر، سؤہرے پیئے وجے ودھائیآ۔ جے پرہو تُوں تگ لئیں واری اک غور، گہر گمبھیر دیا کھائیآ۔ پھیر میں گہر گہر جاواں بھڑ، در در پندھ مُکائیآ۔ سب دی آسا منسا پوری کراں لوڑ، لُڑپندے سبج ہونا سہائیآ۔ تیرا ناتا تیرے نال جوڑ، جوڑی دُھر دی آپ بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ وشنوں کہے جن بھگتو ویکھیا کھیل تمام، اکھیں سب نوں دتا وکھائیآ۔ گوبند کیتا نہیں آرام، آسن سنگھاسن نہ کھئے وڈیائیآ۔ آگے توں بنے نہ کدے تہاڈا نمک حرام، جس گہر دا کھادھا اُسا پيو دادا سچکھنڈ پہنچائیآ۔ ایہ کھیل باقاعدہ سی جُگ جُگاں دا، جُگ چوڑی لیکھا نہ کھئے مُکائیآ۔ سو وقت سہنجا آندا، ویلا وقت نال ملائیآ۔ جسٹوں سمجھے نہ کھئے پنڈت پاندھا، وِدیا وچ نہ کھئے چٹرائیآ۔ سب دیاں آسا منسا پور کراندا، پورن ہو کے پورن کار کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا ساتھی ہو گیا سچا، سچ دیاں درڑائیآ۔ بھایوں تسیں اپنا ناتا سمجھو کچا، ایہ کنچن گڑھ دئے وڈیائیآ۔ جیہڑا اک وار بنا لیا بچہ، گودی وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیآ۔ جیہڑے میرے بھگت اوہو میرے رُپ دا سچا، تے نور اکو نظری آئیآ۔ تسیں اک دوجے نوں کہنا اچھا، نندن والا گرسکھ اک دوجے نوں ساہمنے کدے نہ آئیآ۔ تسیں کوئی مُسافر نہیں چڑھن والے اُتے بسا، آئے تے اُٹھ جائیآ۔ تہاڈا صاحب اک سمرتھا، جو سب دا پتا مائیآ۔ تہاڈا ایتھے اک تے آگے تھان اکٹھا، وچھوڑے والا راہ نہ کھئے وکھائیآ۔ جے سچ پُچھو تے گوبند دے سینے وچ تہاڈا لکھیا پتا، چار صاحبزادیاں دا خُون اکھڑ رہیا بنائیآ۔ ویکھیو سَتگرُو دوارے کھئے نہ بنیو نام کٹا، جگت جیون کم کسے نہ آئیآ۔ تسان تے

صرف اِکو گاؤنا سوہنگ ٹپا، باقی دو جہان دے ٹاپوآں توں آپے پار کرائیا۔ کیوں تہاڈا پورن پرمیشور تے پرمیشور نوں پہلاں پیا، پپے دا پاربرہم برہم تہاڈے وچ رلاٹیا۔ آپ بھکھا رہیا تے تہانوں دین آگیا گپھا، دُکھیاں دُکھ درد گوائیا۔ ایس دا ایہو تہانوں نفع، آگے بنا ستگر توں لوک مات پھیرا کھئے نہ پائیا۔ پچھے غصے وچ تہانوں ہو گیا خفا، اج توں اوہ وی لیکھا دتا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتو اج توں تہانوں کدے کہنا نہیں چن سخت، سد پریم نال بُلایا۔ یاد رکھیو ایہ وقت، جگ چوکڑی پھیر ہتھ کسے نہ آتیا۔ بنا پرہو توں کسے نہیں کہنا بھگت، کوچھے کللیاں گلے نہ کھئے لگائیا۔ تسیں اُتے فرش میں مالک اُتے عرش، انتر امرت میگھ برس تہاڈی میل دھوائیا۔ کیوں، گر اوتار پیغمبران نوں ویکھ کے مینوں تہاڈے اُتے آگیا ترس، چار جگ تہاڈا لیکھ نہ کھئے مُکائیا۔ جیہڑا آیا اوہ کر کے گیا میرے آگے عرض، تیرے تیری جھولی پائیا۔ جس دے تسیں تے اوسے نوں آیا درد، دردیاں دُکھ وندائیا۔ کیشن سنہاں یاد رکھیں پندراں کتک نوں ستگر دی بغل وچ دینی کرد، کھبے ہتھ نال کھبی بغل ٹکائیا۔ ایسے کر کے تینوں اج آؤنا پیا پرت، ہور دُکھ نہ کھئے ستائیا۔ جن بھگتو کھیل ہونا اسچرج، چھبی پوہ وڈیائیا۔ اگی بیبیاں تے اگی ہونے مرد، بستر سوہنے تن سجائیا۔ گٹنے ٹیکے ہون اُتے فرش، آہمو ساہمنے سوہیا پائیا۔ نین ستگر چرن کردے ہون درس، زمیں اُتے ٹکائیا۔ ہتھیں پھڑے ہون تیر ترکش، اسمان ول کمند کھچائیا۔ پنجے لکھاری اپنے پردے اندر کرن سرچ، دھیان دھیان وچ ٹکائیا۔ پنج پیارے جیکارا بولن گرج، ساری سنگت سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنجاں لکھاریاں اپنی جوہن والی بناؤنی حیاتی، اپنا بل دھرائیا۔ واری واری اپنا رجسٹر لاؤنا پرہ دی اُتے چھاتی، لائیناں پنج پنج اکھراں وچ رکھائیا۔ پنجاں نے لکھ کے پٹاں اُتے مارنی تھاپی، صاحب ستگر سانوں دتی وڈیائیا۔ ساڈی ننڈیا کرے کوئی نہ پاپی، اسیں ہر سنگت دے بہین بھائیا۔ جیہڑا ساڈے صاحب دی مٹے نہ آکھی، اوبدا درس کھئے نہ پائیا۔ پھیر ساری سنگت نے کہنا ساڈی اِکو ذاتی، دوجی ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ تالی مارنی ساڈا رُوح بُت ہویا پاکی، دُکھ درد دتا گوائیا۔ پھیر خوشی وچ کرنی ہاسی، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنجاں لکھاریاں پنجاں اُنکلاں دے لاؤنے پنجے، ہر سنگت دینا وکھائیا۔ چھبی پوہ توں بعد اگی دن اسیں

سونا نہیں اُتے منجے، سیج شہنجنی دھرن دھرت سہائیا۔ ایہ لیکھا دواپروچ دسیا سی سنجے، دو جہاناں اکھ کھلایا۔ جس ویلے جگت نام مہانے رہے نہ ونجھے، کھیٹا پار نہ کھئے لنگھایا۔ ستگر شبد دھار کوئی نہ جھے، دُھر دا حکم نہ کھئے سنایا۔ چار جگ دے شاستر ہونے نکھے، بہار سکے نہ کھئے اٹھایا۔ موہ رہنا نہیں کسے پمے، پاربرہم اپنی کار کھایا۔ ایہ کھیل ہونا پرہو دی دھار پرہو دے سمیں، جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ گرمکھو بڑے کھیل ہونے نوں، نویں جگ دی نویں ریت دینی چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھایا۔ وشنوں کہے واہ واہ دین والے لارے، تیری وڈی وڈیائی۔ اسیں وی کڈھدے رہے ہارے، توں اشاریاں نال پرچائی۔ کدی آہ لنگھ جان دیو جگ چارے، آگے جگن وچ ہور دیاں وڈیائی۔ اسیں دینو دین ہندے گئے نکارے، اپنا بل نہ کھئے رکھایا۔ بھکھیاں بھکھ نہ کھئے نوارے، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے مٹایا۔ انت ہو گئے تیرے سہارے، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دین گوبند دے پیٹ ہویا سی ابھارے، اُس دین وشن برہما شو سارے رہے کُرائیا۔ کہن ویکھو کھیل زرنکارے، زرگن سرگن بہم بھلایا۔ پھیر اسار حوصلے چھڈ دتے سارے، سب کچھ تیری جھولی پائی۔ توں بڑا بے دردی جو اپنا آپ ساڑ پھوک کے پھیر آگیا دوبارے، دوہری اپنی کار کھایا۔ تیرے کھیل سدا سد نیارے، نراکار تیری وڈیائی۔ وشنوں کہے پرہو تیرے چرن نمسکارے، نمو نمو سوس جھکایا۔ پر یاد رکھیو سویرے پنج گرمکھ پرسادا کرنا تیارے، نہا دھو کے اپنی سیو کھایا۔ پھیر بھوگ لگاوے آکے وچ دربارے، ستگر بیٹھے آسن لایا۔ ایہ سارا سویرے ساڈھے اٹھ وچے ہووے ووبارے، ووباری اپنی کار کھایا۔ پھیر تسیں خوشیاں وچ رہو سارے، ساری عمر تہاڈا ساتھ نہ کھئے تڑایا۔ ستگر دے گھر وچ اکو جھے ویاپے کوارے، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم سدا جگ چارے، جگ چوکری چلے تیری رضایا۔

☆ ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سویرے ساڈھے اٹھ وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وِشنوں کہے دین دُنی دی بدل پرکرتی، پرم پُرکھ دیا کھائیا۔ انتر دھار بدل دے برتی، جیہڑی پیر سُدائے منگ منگائیا۔
 یکسوئی کر دے سُرُتی برتی، نراکار ہو سہائیا۔ تیریاں بھگتاں تیری سیوا جائے نہ برتھی، جو پریم پیار وچ کھائیا۔ لہنا دینا پورا کر
 برتھی برتھی، پرتھم اپنا رنگ رنگائیا۔ دُکھ بھکھ کٹ سرشٹی، سریشٹ اپنا نام وڈیائیا۔ نرگن نور نظر آیشٹی، ایشٹ دیو آتما
 پرماتما سوہا پائیا۔ آتم دھار بن گرہستھی، گرہ مندر سیج سنگھاسن سوہا پائیا۔ تیریاں بھگتاں لوڑ رہے نہ سورگ بہشتی،
 چرن کول دے سرنائیا۔ ست دھار جنا چار ورن سکھ دی، سکھیا سکھ اک اُچائیا۔ جیہڑی قلم چار جگ دے شاستر رہی
 لکھدی، سو کلمہ لیکھا سب دا پور کرائیا۔ تیری پوجا رہ جائے اک دی، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ سدا بازی ہووے جت دی، ہار
 ہر بردیوں دینی کڈھائیا۔ دھوڑ ملے پرم پُرکھ پُرکھوتم پت دی، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیری نور
 جوت ہووے دسدی، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ممتا کوڑ رہے نہ وسدی، وشے وکاراں ڈیرہ ڈھائیا۔ پرہو آسا پوری کر دے
 گرمکھ جس جس دی، جس طرح پتا پوت گود سہائیا۔ تیری یاد سدا رہے نت دی، نوت اپنی کار کھائیا۔ گنجھل رہے نہ کایا
 وچ دی، وچلا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔
 وِشنوں کہے تیرا آد جگاد بھنڈارا، ور بھنڈ تیری چٹرائیا۔ میں سیوک سیوادارا، سیو سوامی سچ کھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل ویکھیا
 سارا، ستجگ تریتا دواپرکجگ پندھ مکھائیا۔ میں بھرپور کر نہ سکیا سنسارا، سنساری میری دئے گواہیا۔ شنکر انگلاں نال بن
 لکھارا، لیکھا مینوں رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے نرگن دھار پُرکھ اکال آیا دوبارا، دوسری اپنی کار کھائیا۔ سچ دا مارگ دسے اپارا،
 اپار اگم اتھاپیا۔ ستجگ سچ سچ کرے پسارا، پسر پساری ویکھ وکھائیا۔ سب نون اکو جہا دئے ادھارا، آدم اکو رنگ رنگائیا۔
 چاکر سیوک بن پنہارا، پارپریم اپنی سیو کھائیا۔ دین دُنی وچ ویکھ وگسے ویکھنہارا، پردہ پردیاں وچوں چکھائیا۔ سب دا سانجھا
 کر پیارا، پریم پریتی نال جڑائیا۔ غریب نایاں لیکھ لا آہارا، بھکھ بھوج لہج بھج اکو رنگ رنگائیا۔ ستجگ ست چلدی رہے
 دھارا، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ جس ویلے چہی پوہ ستاراں ہاڑ دا آئے تیوبارا، سال بسالا اکو حکم ورتائیا۔ پنج گرمکھ سدا

تیار کرن بھنڈارا، سیوا ست سچ کھائیا۔ اندر کرے نہ کھئے ہنکارا، ہوئے وچ نہ کھئے رکھائیا۔ لنگر پکاؤن توں پہلاں پنج ویر ضرور لاؤنا جیکارا، بن جیکاریوں چپاتی ہتھ نہ کھئے سہائیا۔ ختم ہون توں بعد پھیر ایہو حکم دوبارا، جے جیکار دینا سنائیا۔ اج توں ایہہ بھلنا نہیں ووبارا، دھر دا حکم اک سنائیا۔ اُس ویلے ضرور حاضر ہووے زرنکارا، زرگن اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتو تھادا نکھٹ نہ جائے بھنڈارا، بھرپور گھر گھر دئے وکھائیا۔ ہر بھگتاں ویکھے سچا دوارا، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ جتھے زرگن دھار بیٹھا اوہ چوویواں اوتارا، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ اُس دا شبد شبدی شبد اشارہ، بنا شبد توں دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے صاحب ستگر دا جتھے چلدا ہووے لنگر، لانگری سیوا پریم کھائیا۔ پردے اندروں گاؤں چار منگل، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ کوئی گندی رکھے نہ اُنکل، صاف ستھرے سوہا پائیا۔ ستگر دے لنگر دا کوئی مارے کدے نہ چُغلی چُغلی، مارا کہہ نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جو لنگر وچ ہوون سیوادار، سیوا پریم نال کھائیا۔ مُکھوں کبچن سکے نہ کھئے اُچار، رسنا پھک نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ سب توں وڈا ووبار، جس نوں گر اوتار پیغمبر تھوڑا تھوڑا تھوڑا کر کے گئے چلائییا۔ وشنوں جوڑ کے ہتھ کرے نمسکار، سیس بندنا وچ نوائیا۔ ایہہ کھیل سچے سرکار، ہر زرنکار آپ وکھائیا۔ ستجگ وچ ست دھرم دا ست ہونا وبار، ووباری اپنا حکم درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے ویکھو میرے صاحب دا لگدا بھوگ، بھوجن بنا بھجن بندگی توں پار کرائیا۔ سب توں وڈا ایہہ یوگ، جس دی جُگیشر بیٹھے اوٹ رکھائیا۔ ایس دی سب توں وکھری مؤج، جو موجود ہو کے دئے پرگٹائیا۔ جس نوں لبھن چوڈاں لوک، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتو سب نوں ملے اوہ موکھ، جہنوں اٹل پدوی کہہ کے سارے گائیا۔ جس گرہ وچوں اک وار چھکیا اوہناں دے دیوے سنتوکھ، ست دھیر نال ملائییا۔ بھاویں بھگتی کرو جنم کوئی کوٹ، بنا پرپہ کرپا منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ تھادا پریم ستگر دا پیار اتوٹ، شبد دی دھار کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دھار پرگٹائیا۔ وشنوں کہے ویکھو صاحب دا سچ پکوان، پکی سب نوں دیاں کرائیا۔ جس گرہ وچوں چھک لیا اک وار وچ جہان،

شک سنسا آگے رہے نہ رائیا۔ جن بھکتو متھے ٹیکن نالوں لنگر دی سیوا مہان، مہا اکتھ کتھ نہ کھئے درڑائیا۔ ایہہ ریتی سب توں وکھری دسی سیری بھگوان، بھاگ حصہ اپنا تھادے وچ پائیا۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا کرشن کاہن، سدھے کن وچ سنائیا۔ دلدریا جس ویلے آیا میرا مہربان، مہربان مہربان پھیرا پائیا۔ غریب نمانے کوچھے کھلے پار لنگھائے وچ جہان، جہالت وچ عدالت اپنی اک لگائیا۔ اُس نے سدھامیاں نام دسنا "سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان"، جس نوں سن کے گرو اتار پیغمبر سارے سیس نوان، بھتے تریلوکی ناتھان نوں ایہہ ملیا نہیں دان، رام دی رام نے جھولی نہ کدے بھرائیا۔ پیغمبران نوں دس کے شرع والا ایمان، عمل وچ دتا پھسائیا۔ گرواں نوں دے کے گدی دا دان، شبدان دی صفت وچ لگائیا۔ پھیر سندیسہ دے کے اک جوان، گوبند گوبند آپ پرگٹائیا۔ جس ویلے آواں آپ ہو کے سوادھان، سو سوامی اپنا ویس وٹائیا۔ ستجگ دا مارگ پھیر دساں مہان، مہا اکتھ درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ شاہ حقیر ستگر فقیر سب دا اکو کر پکوان، پکا ناتا سب دے نال جڑائیا۔ جن بھکتو گرمکھو گرسکھو ویکھو کس بدھ دے نال تھادھا بنایا ودھان، ودیا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے جن بھکتو جموں نوں نو چھٹانک نال لے کے جانی مشری، مسل گوبند دے دبرائیا۔ کیوں کلجگ دی دھار چڑھی سخری، سخر دی چوٹ ویکھ وکھائیا۔ گر اتار پیغمبران دی لاہنی بے فکری، فقرہ اپنا نام سنائیا۔ جیہڑی کاہن کھیل کیتی غریباں نال متری، مٹر پیارا سب دا نظری آئیا۔ جیہڑی پوجا ہندی رہی جل دھارا وچ پتری، سو پُرکھ اکال پچھلی ریتی ساری دے مٹائیا۔ تھادھی آتما تھادے وچوں تتری، صاف ستھری سوہیا پائیا۔ ویکھو پرہہ دا پیار نہ سمجھو جگت ہٹ والی وکری، پیسے والی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھکتو کلجگ دی دھار انت لہنا دینا مکنا جگت مندر چھترو چھتری، چھٹی جگ دا مالک نانک دے گواہیا۔ کیسے واچ نہیں سکنی پتری، پترکا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کیسے سمجھ نہیں آؤنی ناڑ بہتری، بنا بہتر بھگت جنان ملے نہ کھئے ودھائیا۔ مکھ وچوں دھاہ لے سپت رکھیاں وچوں واسطہ پایا اتری، اتیت اپنا دھیان لگائیا۔ بنا پرہو توں کیسے جھگڑا نہیں میٹنا شوڈر ویش براہمن کھتری، جھگڑا کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ جن بھکتو وشنوں کہے چھہی پوہ نوں سجے ہتھ نال سب نے بنھنی رکھڑی، ساریاں دا ناتا

اكو وار اكو گھر دئے بنايا۔ امير چند نے پتل دي لياني تڪري، پاسڪو تهوڑا جها رکھائيا۔ نال وچھاؤن والي لياني ٹاٹ دي تيڙي، سوا گز لمبائي چوڑائيا۔ اڪ ليڪهن واسطے لياني پهڙي، قيمت پچونجا پيسے سمجھائيا۔ اڪ كول نيڪي جھي بناؤني ٽپري، سنگھاسن لاڪے سو بھائيا۔ اڪ سوٽ دي رڪھني اڙي، تيج کور دواے وچون دئے پنچائيا۔ ايھه كھيل پربھو نے دسني اچھي، اچھي طرح وكھائيا۔ كوئي شريني ذات صاحب ستگر دے چرن توں رہے نہ پچھري، جو آڪے سيس نوائي۔ اوھ آتما كھے ميں اُس پر ماتما كول اڙي، جتھ ان پڙھان ملے وڌيائيا۔ جوتي جوت سروپ بر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے كھيل ساچا بر، نھكلنڪ نرائن نر، مھاراج شيرسنگھ وشنو بھگوان، ليڪھا جانے ڪرھ پچھري، پردھ اوھلا آپ اُٽھائيا۔

★ ۱۲ اسو شهنشاهي سمت ۵ ٽھيڪے دار ٽھار سينگھ دے ڪرھ پنڊ جيٽھووال ★

صاحب ستگر شبد بھادر، سورير اڪھوائيا۔ آد جگادي ڪرني دا ڪرتا قادر، قديم دا لھنا ويڪھ وكھائيا۔ جگ چوڪري نرمل ڪرم ڪرے اُجاگر، جگت جيون جگت دئے وڌيائيا۔ پار ڪرائے جنم ڪرم دا ڏونگھا ساگر، صاحب سوامي اپني ديا ڪمائيا۔ دو جھان سري بھگوان درگاھ ساچي ديوي آدر، آدرش اپنا اڪ رکھائيا۔ ٽھار سينگھ نال ملا ڪے سينگھ ٽھار، ٽھار سينگھ تتان اڪا در وڌيائيا۔ جوتي جوت سروپ بر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے كھيل ساچا بر، سچ دا حُڪم اڪ سُنائيا۔ تٽے ٽھار سينگھ تٽے رنگ دے پاؤن بستر، چٽا سوڀا پيلا ويس وٽائيا۔ پٽھ اُتے بدھا هووي اڪ اڪ شستر، شرع دي دھار نہ ڪئے رکھائيا۔ سچ پریم دي انتر هووي حسرت، حاصل ضرب نہ ڪئے وكھائيا۔ جيون زندگي پربھ دے چرن هووي بستر، وچھڙے ميل ملائيا۔ جوتي جوت سروپ بر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد اپني ڪار ڪمائيا۔ تٽے ٽھار سينگھ چھي پوه نوں سيوا ڪرني خاص، خالص اپنا آپ بنايا۔ نو رنگ دا صاحب ستگر دا بناؤنا لباس، پریم پريتي نال رکھائيا۔ جس دا رنگ هووي وانگ آڪاش، نو ستارے وكھ وکھ وٺ وٺائيا۔ چند دي پوري ڪرني آس، سوريه اپني چھڙے چھوائيا۔ منڌل دي منڌپ والي هووي راس، رستہ ربر اڪ وكھائيا۔ صدی چوڏھويں ملے شاباش، شرع دا بندھن پور ڪرائيا۔ وڪھري زالی هووي پوشاک، پُشت نو رنگ نال لڪھائيا۔ سوھنگ

مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، لکھیا ہووے خاص، خالص سب نوں دئے جنائیا۔ شنکر دی مورتی نظری آوے نال وانگ کیلاش، پریت دا روپ سوہا پائیا۔ برہما چارے مکھ کھول چاروں کُنٹ رکھے آس، آسا اپنی اک ودھائیا۔ وِشنوں وست بھنڈار اُٹھائے ساتھ، تھال تلی اُتے ٹکائیا۔ اندر جل دا لے کے گلاس، خواجے نال مل کے سیس نوائیا۔ سب دے اُتے پورن دا پورن ہوئے پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ٹھاہراں دا ٹھاہر اُتے ہوئے وشواس، وِشیاں دا وِشا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے نو رنگ دے نو ہون پتھر، پنج چار سوہا پائیا۔ نال گوبند دا ہووے ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ سوہنگ لکھیا ہووے اکھڑ، ہا سسے وچ چھپائیا۔ باہر بنیا ہووے چکر، سُدرشن سوہنا روپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے بنائیا۔ چھبی پوہ کہے ٹھاہر سنگھ تِنّاں ٹھاہراں ہونا ملاپ، پورب لیکھا لیکھ جنائیا۔ جنہاں دا دُرباشے نال ساتھ، رکھیاں دی ریکھ پھول پھولائیا۔ اوہ سارے اکٹھے کرنے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ تِنّاں کولوں کرا کے اک جاپ، جگ جیون داتا دئے ودیائیا۔ تریلوکی تون باہر جنہاں دا ساتھ، تِنہاں دا ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ دُرباشے دی منگ کرشن دا واک، کاہناں دا کاہن پور کرائیا۔ لہنا دینا چُکائے ساکھیاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔

★ ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سنگت دے نوٹ گرداس پُر ★

جن بھگتو تھادی لیکھے لائی جنم دی فقیری، فقرہ اکو نام سنائیا۔ جیون مرن دی کٹ دلگیری، منزل اکو گھر وکھائیا۔ تھادی غریبی وچوں بدل گئی امیری، شہنشاہ دے سٹ ہو کے گھر شہنشاہ سوہا پائیا۔ پرہہ دا کھیل بے نظیری، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو یاد کیتا بھگت دھار دھار کیری، کجے تون پرے اکھ اُٹھائیا۔ نگاہ ماری لالو دے کول آؤنا نانک دا پاتشاہ آخیری، آخر اپنی کھیل کھلائی۔ جس دا میل اوس دی کِریا نال ہونا تقدیری، تقدیر سب دی دئے بدلائیا۔ چھبی پوہ نوں بھگت بھگوان

اِکو رنگ رنگ دینا شہنشاہ حقیری، پاتشاہ وزیری مان وڈیائیا۔ سرب سنگت ستائی اِنج دی لیانی اوہ زنجیری، جیہڑی گوہند نے اِگی سال دی آیو وچ اپنے گل چھپائیا۔ جس دی دھار ہرگوہند نے دسی میری پیری، پیر پیراں سوہا پائیا۔ نال دستار ہووے کشمیری، جموں والے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگنو تُسیں آئے بھجے دُوڑے، پریم پیار وچ وڈیائیا۔ منزل اوس بھڑے، جتھے ملے دُہردرگاہیا۔ تہانوں چڑھا کے جائے اپنے پوڑے، ادھ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے نال تہاڈے بنائے جوڑے، جوڑی دُہردرگاہیا۔ تہاڈی کایا پھل نہ ہوون کوڑے، مٹھا رس سب نوں دتا چکھائیا۔ جس نوں چار جُگ دے شاستر کہندے براہمن گوڑے، ایہو تہاڈا پالک تہاڈا پتا مائیا۔ جیہڑا آد انت جیوت مرن اتم بھڑے، اپنے گلے لگائیا۔ ویکھیو اپنے من نہ کریو کوڑے، اندر وجدی رہے ودھائیا۔ تہاڈے جنم جُگ چوکرئی صاحب ستگر نال سدا نویں نکورے، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ جن بھگنو تہاڈا آؤنا ہویا منظور، لیکھا سب دا لیکھے پائیا۔ درس کر کے اک حضور، حاضری اپنی لینی لگائیا۔ تہاڈا صاحب بڑا مشکور، خوشی وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُسیں سمجھیو نہ کدے دُور، ہر پردے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چوڑاسی وچوں نترے وانگ کیوڑ، سوگندھی دُہر دا نام بھرائیا۔ تہاڈی پریم مُحبّت والی دھار بھریوڑ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ تُسیں ہُن خوشی نال گھراں نوں جانا ضرور، یاد پرہ دی نال رکھائیا۔ سب دے تن ماٹی وجود مستک لا کے جاواں اوہ دھوڑ، جس دے نال دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سب دی آسا منسا کر کے پوڑ، دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگت ادھارنا جس دا دستور، درس دے کے درس کر کے درس ترس وچ رکھائیا۔

☆ ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ تیج بہان دے گھر سئی گپ جموں ☆

تیراں سُو ستاسی ریشیو آہ لُو سگن چھٹانک نو، باؤن دی آسا نال ملائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لیا بھوں، بہاؤنا سب دی کھوج کھوجائیا۔ سب نے تین جگ لیا سوں، آلس نندرا انت لینا چکائیا۔ لیکھا رہیا نہ میں ہوں، ہنگ ہنگتا دئے ترائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے پکڑے باہوں، پاربرہم اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ اتم کرے نیا، نیاکار اک اکھوائیا۔ ہرجن کدے نہ بھلے راہوں، رستہ وابستا اپنے نال رکھائیا۔ پُرکھ اکالا بنکے پتا ماؤں، پوت سپوتا گود ٹکائیا۔ وقت سہنجنا ویکھو نال چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ ساچا ڈھولا ڈھر دا گاؤ، گھر گمبھیر ہونے سہائیا۔ وچھوڑا ہونے نہ ڈھردرگاہوں، درگاہ ساچی میل ملائیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیا۔ سچ صاحب دے لاگے پاؤں، پاربرہم سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو شاہو بھوپ وڈ شاہو، شہنشاہ شاہ اک اکھوائیا۔ تس سوامی بل بل جاؤ، جو دو جہاناں لئے ترائیا۔ نتھاویاں دیونہارا تھائوں، تھان تھنتر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ مشری کہے میں لیکھا جانا پنڈت مسر، میتوں ودیا وچ بھٹکائیا۔ باؤن دا لہنا گیا نہ وسر، یاد اکو اک ستائیا۔ جس سندیسہ دتا ویکھ کے چوٹی سخر، سخر چڑھ کے کھوج کھوجائیا۔ جس ویلے کلجگ چیل گرو رہیا نہ متر، سجن متر نہ کھئے اکھوائیا۔ سرشٹی درشٹی بھرے چکر، کیچڑ بھری ہووے لوکائیا۔ چوراسی وچوں سکے کوئی نہ نکل، آون جاون پھند نہ کھئے کٹائیا۔ سرشٹی دھار ہووے پتل، پت پریشور سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی کار کمائیا۔ مشری کہے میں دیواں اپنی مثال، مسرا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے باؤن آگے چھوٹی کتیا رکھیا تھال، وست وست وچ رکھائیا۔ نین رو کے کہا بال، بالی بدھ وچ جنائیا۔ کچھ دس آگلا حال، حالت اگلی دے جنائیا۔ باؤن ہس کے کہا کلجگ کھیل انت مہان، مہا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سکھیاں دا دے کوئی نہ کاہن، سینا سرت رام نہ کھئے پرنائیا۔ پیغمبر دے نہ کھئے نشان، سوہمیر سچ نہ کھئے جنائیا۔ گرو دیوے نہ کھئے گیان، ستگر ست نہ کھئے ملائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہووے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جیہڑا تیراں سُو ستاسی رکھیاں کھادھا پکوان، کچا پکا پیٹ ٹکائیا۔ سارے کھا کے خوشی منان، چلن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مشری کہے جس ویلے رشی آئے کول، باؤن ولّ دھیان لگائیا۔ باؤن پیا بول، کی ملیا بے پرواہیا۔ سارے ڈھڈ و جان وانگ ڈھول، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ بل بھنڈارا دتا کھول، تے رشی مُنی دتے رجائیا۔ بردھا ٹوں کی کریں مخول، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اوس ہس کے کہا آہ ویکھو اپنا تول، ماشہ رتی نہ کھئے چڑھائیا۔ اندر نگاہ مارو سب دے اندر پول، پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا بنیا نہ کھئے وچول، وچلا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ جنگلاں وچ تہاڈے نال وچدا رول، رام ملن کھئے نہ پائیا۔ تُسیں سرب اچے انہول، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ کی تہاڈی وست کوئی ایس ویلے پئی کول، مینوں دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ باؤن کہا کی بل دواویوں ملیا سکن، سکلا دیو جنائیا۔ کِس پیار وچ ہووے مکن، مستی نام چڑھائیا۔ کِس بدھ مٹاؤ اگن، اگنی تت جلائیا۔ کِس سوامی ملو سجن، میلا سہج سُبھائیا۔ کِس لیکھے لاؤ بدن، اپنا آپ گوائیا۔ کِس پیار دی چاڑھو رنگن، ڈرمت میل دھوائیا۔ کیوں پنڈیوں بیئے نگن، کیوں دھوڑی خاک رمائیا۔ کیوں نہیں دیپک لگے جگن، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ کیوں میرے کولوں لگے سنگن، مینوں دیو سمجھائیا۔ سارے بولن لگے پجن، ساڈے نیتر نین نین شرمائیا۔ ساڈے اندر ناد نہ وچن، ڈھنی ناد نہ کھئے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سارے کہن ساڈے خالی ہتھ، ہتھیلی اُتے نہ کُجھ ٹکائیا۔ نہ ملیا پُرکھ سمرتھ، نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ نیج نیتر کھلی نہ اکھ، لوچن ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ رسنا نال نہ ہووے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جنگلاں وچ کرکے ہٹھ، بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ بل سندیسے اُتے آئے تھ، بھجے واہو داہیا۔ اسمیدھ یگ دا ویکھ اکھ، اپنی لئی انگرٹیا۔ کھادھا پیتا جھٹ، دچھنا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ بُن پچھے چلے ہٹ، اپنا مکھ بھوائیا۔ باؤن نے رُوپ بدلیا جھٹ، سروپ انُوپ درسائیا۔ ساریاں دے پردے لایا پھٹ، تیر انیالا اک لگائیا۔ جاں تکیاں تے سب دے وسے گھٹ گھٹ، بڈھا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جاں اشارہ کرکے جھٹ، جوت جگے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رشی ویکھ بیئے حیران، حیرانی اندر اپنا آپ پرگٹائیا۔ براہمن بڑا شیطان، سانوں ربیا بھرمائیا۔ کُچھ بولے نہ نال زبان، اشارے سر نال درڑائیا۔ ساڈے ولّ نہ کرے دھیان، اُنگلاں زمیں اُتے گھسائیا۔ ساڈے آواز دتی وچ کان،

دُھن دتی اُپجائیا۔ جھٹ تیرِ ماریا بان، سوئی سُرَت اُٹھائیا۔ جھٹ دے کے نُوَر مہان، اندر کیتی رُشنائیا۔ مُکھوں لگے گان، تیری
 بے پرواہیا۔ باوَن نے اپنی گودڑی وچوں کڈھ کے دان، داتا ہو کے دتا ورتائیا۔ آہ لَو نَو کو جے تہاڈا نَو کھنڈ پرتھی دا پین کھان،
 ترسنا جگت والی گوائیا۔ اک حُکم دتا فرمان، فُرنے وچ درڑائیا۔ تریتا دواپر پرہو دے گھر رہنا مہان، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔
 کلجگ انت پھیر بننا انسان، پنجاں تتاں والا ویس وٹائیا۔ پرگٹ ہووے سری بھگوان، پاربرہم اپنا پھیرا پائیا۔ تہاڈی چوڑاسی
 وچوں کرے پہچان، بے پہچان آپ جگائیا۔ مٹھا رس دے کے پین کھان، تہاڈی ترسنا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رشیان کِریا ایہہ کی سانوں دتی دات، سچ دے سمجھائیا۔ باوَن کِریا ایہہ
 میری سوغات، جیہڑی جُگ جُگ بھگتاں آپ ورتائیا۔ جس ویلے کلجگ ہوئی اندھیری رات، ایسے نال تہاڈا ناتا لئے جُڑائیا۔
 تُسیں اوس دے بیٹے اوہ تہاڈا بنیا ساک، سگن اپنا آپ پوائیا۔ تہاڈی اکو کر کے ذات، جنم جنم دا گیڑ کٹائیا۔ ایہہ میرا مُکھ واک،
 نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پورا ہووے پرتھی آکاش، شہادت گگن دئے بھگتائیا۔ تُساں اک تے رکھنا وشواس، جو وشو دا لہنا دئے
 چُکائیا۔ تہاڈا نُوَر کر پرکاش، جوت اپنی دگمگائیا۔ چھوٹی نئی بچی دا ہووے ساتھ، جنم کرم دا لیکھا نال رکھائیا۔ دوندر سنہری
 رنگ دی پہن پوشاک، چھبی پوہ نوں تہاڈا ساتھ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مشری
 کہے رشیو چھبی پوہ وقت سہاؤنا، سوہنی خوشی بنائیا۔ اک اک کوجا سب نے نال لیانا، خالی وچوں نہ کھئے جنائیا۔ دوُجا دھار دا
 دھرم رکھاؤنا، در در ملے وڈیائیا۔ صاحب ستگر بھیٹ چڑھاؤنا، وقت نَو دس سہائیا۔ اک اک دا رنگ رنگاؤنا، مایا ممتا موہ
 چُکائیا۔ اگلا لیکھا پھیر سمجھاؤنا، پاربرہم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ بُن سب نوں ایہہ پرساد کر کے ورتاؤنا، چھوٹا موٹا حصہ سب دی
 جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان دا نگر ساچا اک سہاؤنا، سوہنا اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ چِلا سِنگھ دے گھر سئی گِپ ☆

رِشیو چھبی پوہ نوں لے کے آونی نشانی، نشانہ پچھلا نال ملائیا۔ تہاڈی لیکھے لگے بھگتی دی قُربانی، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ باؤن دھار لیکھی ہووے پیشانی، مستک سوہیا پائیا۔ سب دی ہووے ترل جوانی، پردھ بال اِکو رنگ سہائیا۔ صاحب ستگر جان جانی، جانہار ویکھ وکھائیا۔ اک قلم لیانی نال کانی، کائنات ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رِشیو مستک لیکھے ہون تِن اکھر، باؤن سوہیا پائیا۔ اک یارڑے دا ہووے ستھر، سیج ساڈھے تِن ہتھ وڈیائیا۔ اک ہووے نال گوبند پتر، تابعداری جس دے وچ دئے سمجھائیا۔ ڈھائی رتیاں لیانا عطر، جیہڑا بل باؤن بھیٹ کرائیا۔ انتر پڑھنا سوہنگ منتر، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رِشیو اک لیانا کُنڈل، کُنڈلیاں پچھلیاں ویکھ وکھائیا۔ جس وچ ڈھائی وار پئے گنجھل، ڈھائی قدم دا لیکھ چُکائیا۔ سوہنا رُپ ہووے سُندر، نین بل اکھ اُٹھائیا۔ نال سار ہووے گندن، کنچن وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے نین مُودھن، پارہم پرہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر وسائیا۔ رِشیو باؤن دھار مستک بدھی ہووے پئی، رنگ چٹا سوہیا پائیا۔ دوہاں سیریاں توں تکھی ہووے کئی، نوکدار وکھائیا۔ سب نے اِکو جہی کر کے آؤنا متی، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ کیسر کول رکھنا اک رتی، جو پرہ دے آگے بھیٹا دینی کرائیا۔ اک کچی رُوئی دی رکھنی وئی، نو اِنچ وچ لمبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشنہار اک سرنائیا۔ رِشیو نوں نے مستک لا کے آؤنا دھوڑی، لائیناں تِن تِن بنائیا۔ پچھے گچی وچ کیتی ہووے جوڑی، سیس پگ نہ کھئے رکھائیا۔ مت اندر ہووے نہ موڑھی، مُورکھاں کولوں پلا چھڈائیا۔ سوا سیر کٹ کے لیانی چوڑی، چار گھر مل کے لین بنائیا۔ میری رکھنی وچ حضوری، حاضر ہو کے سیس نوائیا۔ مکھوں کہنا بھکھیاں دی بھکھ کرو دُوری، دردیاں درد مٹائیا۔ غریباں مان دینا ضروری، ایہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رِشیو نو لیا نے منکے اوہ، جیہڑے باؤن تہانوں دتے وکھائیا۔ جنہاں دے آر پار ہووے لو، لوئن اک نال تکائیا۔ ایہ لیکھا چھبی پوہ، پارہم پرہ دئے وڈیائیا۔ تہاڈے اندر

رُوپ وساؤنا سو، ہنگ برسم اپنا گھر بنائیا۔ جگت ناتا توڑ کے موہ، مُحبت اِکو نال رکھائیا۔ چار جُگ دے وچھڑیاں اپنے نام
 وِچ لئے پرو، پروبتاں دا جھگڑا دئے چھڈائیا۔ اِک دے اِک رُوپ جانا ہو، اِک دا اِکو گھر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ رِشیو اِک اِک جیب وِچ پا کے لیانی رسی، نوؤ نو اِنج لمبائیا۔
 جیہڑی باؤن تہانوں دھار دسی، دہ دِشا دھیان کرائیا۔ اوس کہنا بنا پرہوؤ تون کوئی کئے نہ چوراسی چار لکھ اسی، گر اوتار پیغمبر
 اوسے نوؤ سیس نوائیا۔ سو پُرکھ اکالا کلجگ انت آئے سمرتھی، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ تہاڈا لیکھا مُکاوے ہتھو ہتھی، اوبی
 نیکی رسی دئے گواپیا۔ اِکے پریم پریتی دھار ہووے پکی، پکوان کھا کے بھگوان تہاڈا شکر منائیا۔ نال آٹا لیانا سوا وٹی، وکھرا اِکو
 تہاں بندھائیا۔ وِچ رکھکے سوُت دی اٹی، تند مؤلی نال جڑائیا۔ پھیر ہندسے لکھ کے چھٹی، تِنّ چھ سوہا پائیا۔ ایہ کھیل
 کلاپتی، پت پریشور دئے جنائیا۔ لہنا دینا سب دا وکھاوے اکھیں، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ اِک گُرمکھ پریم پیار مُحبت والی بنی
 ہووے سکھی، ہار شنگار جو بن ونا آپ پرگٹائیا۔ ستائی پوہ نوؤ ایہ کھیل کرنی اچھی، اچھی طرح دئے جنائیا۔ دھرم دھار دی
 گولی ست سرُوپ وِچ پھرے نسی، نر نرائن اپنا پڑدا لاپیا۔ چیللا سینگھ نے پھڑی ہووے ہتھ وِچ لیکھی پٹی، جس دا لیکھ
 ہووے پٹنے والا دُھر دا مابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رِشیو
 ویکھیو اپنا راہ، رستہ اِک وکھائیا۔ تہاڈا سگن بنے گواہ، شہادت اِک بھگتائیا۔ تِنّاں گُرمکھاں مستک لا کے آؤنی سواہ، چھپی پوہ
 رین سوہا پائیا۔ مُکھوں کہنا تون ہی پتا تون ہی ماں، دوجا نظر کئے نہ آتیا۔ اوم لیکھیا ہووے اُتے سبجی بانہ، کپڑ تن نہ کئے
 چھپائیا۔ تِنّاں گُرمکھاں ہتھ وِچ مؤرتی پھڑی ہووے گاں، اُچی کڈھ کے سب نوؤ دین وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤ بھگوان، لہنا دینا سب دا ویکھے تہاؤں تہاں،
 تہاں تہنتر ہر گھٹ پھول پھولائیا۔

☆ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ نندو شاہ دے گرہ سئی کیمپ ☆

رکھو بنا رشوت توں پرہ سدا، لالچ جگت نہ کدے دکھائیا۔ لال رنگ دا گانا سب نے ہووے بدھا، بندھن آگے نہ کھئے رکھائیا۔ اتم کہنا پرم پُرکھ پرماٹم لدھا، ہر داتا ڈھردرگاہیا۔ جو سچ سرنائی لگا، لگ ماتر گیا گائیا۔ پچھلا آگے سواریا آگا، آگلا پندھ مکائیا۔ باؤن دا قول کلجگ اتم کیتا نہیں دغا، لہنا سب دا ویکھ دکھائیا۔ نام خُاری دے کے مدھا، مدھر دُھن اپنا راگ سُنائیا۔ ایہ اوہ سُنجنی جگ، جتھے سپت رکھی بہہ کے اپنا آسن گئے لائیا۔ مُکھوں نو وار کہا ساتھوں ہوئیں نہ کدے الگا، وکھ رہن کدے نہ پائیا۔ اپنے پیار دا دیویں مزہ، مذاق وچ نہ کھئے رکھائیا۔ سیس آوے کدے نہ قضا، قتل کرے نہ کھئے لوکائیا۔ سد چلیئے تیری وچ رضا، رحمت اپنی دینی کمائیا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے وجہ، وضاحت نال دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سپتس رکھیاں کیتی عرضوئی، عرض اک سُنائیا۔ تیرے در بن تیری کِریا ملے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرا نام دروہی دروہی، چوہ یاراں گئی سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم پت سب دی کھوئی، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس ویلے مُحبت وچ آتما جائے نہ موہی، میلا میل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ سپتس رکھیاں مُٹھی لے کے راکھ، نو تن بدن سُهائیا۔ مُکھوں دتا آگھ، آخر دھیان لگائیا۔ جس ویلے ست دھرم دی رہے کوئی نہ شاخ، شناخت پرہو نہ کھئے کرائیا۔ اوس ویلے صاحب ستگر آؤنا آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنا جاپ، اتم پرماٹم وجے ودھائیا۔ سچ سینگھاسن بیٹھا ساکھیات، ست سوامی سوہیا پائیا۔ سپتس رکھیاں لیکھ دسیا تے لیکھیا بن قلم دوات، اکھر آگلا نال دکھائیا۔ سمت شہنشاہی پنج چھبی پوہ دی ہونی رات، راتی رڑی آپ سُهائیا۔ جس ویلے نو رنگ دی پہنی پوشاک، نو جوہن روپ بدلایا۔ جن بھکتوں سب نے منگنی دات، پرہ آگے جھولی ڈھابیا۔ اک دا اک بھیٹا کرنا آپ، مایا ممتا مایا سنگ رکھائیا۔ اسیں اوس ویلے حاضر ہو کے ویکھانگے ساکھیات، تہاڈے پچھے کھلو کے اپنی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ پوشاک دی ست سچ بھیٹا، اک اک سیس نوئیا۔ ستجگ وچ اک دا اک ہووے کیسے نہ بیٹا، اک دا اک دئے وڈیائیا۔ گر اوتار

پِغمبراں دا رکھے چیتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ ایہہ گوبند دا اتنم پُری اند دا لیکھا، گرمکھاں گیا جنائیا۔ تْسیں مینوں کھندے دس دسمیشا، دہ دشا دا مالک دُھردرگابیا۔ میرا پُرکھ اکال میرا نر نریشا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس نے کھیل کرنا دیش بدیشا، دو جہاناں پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیشہ، جگ جگ نت نوت اپنا کھیل وکھائیا۔

★ ۱۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ گوڑا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

ریشیو تھادی جنم کرم دی اکو راسی، پچھلی اکو جھولی پائیا۔ اکو دوار دے بننا واسی، اکو گھر ملے وڈیائیا۔ اکو پوری کرے سب دی آسی، اکو ترسنا دئے گوائیا۔ اکو پرمیشور ہووے ساتھی، دوْجا سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ جیہڑی باون پشت پناہ دتی تھاپی، مہر نگاہ اٹھائیا۔ سندیسہ دتا جس ویلے آوے کھلاپاتی، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جنم کرم دے تار دیوے پاپی، پنتاں کرے صفائیا۔ سو پورا کرنا بھوکھت واک، واقف کار ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تھادا لہنا دینا باقی، باقاعدہ اپنا کھیل وکھائیا۔ وقت سہاؤنا سہنجی راتی، چھبی پوہ رنگ رنگائیا۔ کتھا کہانی لئے واجی، واجک ہو کے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھار دا بن پرتاپی، پرت کے اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

ریشیو تتاں پیریں پا کے آؤنا کھڑاواں، دوسر جوڑا چرن نہ کھئے چھپائیا۔ سچ دوارے پُجنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ پُتران نال پیار کردیاں آؤن ماواں، رسنا بُرا کہہ نہ کھئے سنائیا۔ ہووے وچ بھرے کوئی نہ ہاوا، یائے کر نہ کھئے سنائیا۔ سب دا بہار کرنا ساواں، استری مرد اکو رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دا خارج ہونا دعوا، لیکھا پورب دئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔ رشیو سچ پریم دا جوڑنا رشتہ، بھگت بھگت نال وڈیائیا۔ کلجگ بدل دینا آہستہ آہستہ، ستجگ سچا راہ درسائیا۔ نیر نیر ویاوے اجرائیل فرشتہ، نیر نین اکھ اٹھائیا۔ سچ تیوہار لیکھے لگنا پروشتا، پاربرہم پرہ دئے مان وڈیائیا۔ دین دُنی دا اک درساؤنا اِشٹا، اِشٹ گردیو سوامی سوہیا پائیا۔ من رہے نہ کھئے بھرشٹا، دُرمت میل کرے صفائیا۔ سب دا پکا ہووے نسچا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ رشیو ہر پردے دینا اشارہ، شبدي ستگر آپ جگائییا۔ ماہی ویکھنا بھگت دوارا، دوارکا واسی سوہیا پائیا۔ نرگن دھار دئے نظارہ، نرویر نظریہ آپ بدلائییا۔ کلجگ کوڑ دئے کنارہ، کوڑی نیا میٹے تھاوں تھائیا۔ ست دا سچ ہووے جیکارا، جے جیکار کرے لوکائییا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جوتی نور کرے چمتکارا، چمک اپنی اک پرگٹائییا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ وکھائے سچ گھر بارا، گرہ مندر اکو اک وڈیائیا۔ کرے کھیل چوویاں اوتارا، جس نوں جفے کوئی نہ مائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچ مارگ اک پرگٹائییا۔ سچ دا مارگ دئے راہ، رہبر اکو نظری آئییا۔ جس نوں پیغمبراں لاشریک کہا خدا، خدی تکبر ڈیرہ ڈھائییا۔ جلوہ گر نور رُشنا، عالمین بے پرواہییا۔ جس نے کوڑی صفا دینی اٹھا، موہ وکارا ڈیرہ ڈھائییا۔ ایکا کلمہ دئے درزا، کائنات کُن کرے پڑھائییا۔ ایکا سیس جگدیش سجدہ دئے سمجھا، صاحب سلطان پڑدا لاییا۔ اکو در ہوئے ادا، آداب اکو اک جنائییا۔ واحد نور آپ چمکا، وعدہ پچھلا پور جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ سچ دوارا اک سہنجنا، ہر سوہیاونت سہائے۔ کرے کھیل درد دکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم بے پرواہے۔ جو آد جگادی اک نرنجنا، جوتی جاتا ڈگمگائے۔ چار ورنان بنے سجننا، سگلا سنگ رکھائے۔ چرن دھوڑی دیوے مجنا، دُرمت میل دھوائے۔ دیناں مذہباں دئے اگنی بندنا، ڈنڈاوت سجدہ اک درسائے۔ دوجا در پئے نہ منگنا، گرہ گرہ الکھ نہ کھئے جگائے۔ سچکھنڈ دوارا سب نے منگنا، جنھے نرگن نور جوت رُشنائے۔ شبدا انادی ناد وجنا، دُھن اگنی راگ الہے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائے۔ سچ دا پڑدا کھولے آپ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا کرنا جاپ، آتم پر ماتم رنگ رنگائییا۔ ترے گن مایا کوڑ کلپنا میٹے پاپ، اگنی اگ بُجھائییا۔ نرگن سرگن

دیوے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جس دا راہ تكدے گئے تریلوکی ناتھ، لوآں پُریاں باہر اکھ اُٹھائیا۔ سو سرِشٹی درِشٹی میٹے سنتاپ، سنسا روگ دئے گوائیا۔ نرگن دھار پرگٹ ہووے لوک مات، دھرنی دھرت دھول کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلے کھول جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ دین دُنی دا بدل سماج، سَمگری اِکو اِک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنت پاپیاں کر کے پاک، پُنت اپنے وچ رکھائیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کِریال سِنگھ دے گرہ سئی کیمپ ★

وِشنوں کہے میں تکیا کھیل وِشیش، وِشو دا پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ سِنگھاسن تکیا اُپر شیش، آسن ابناشن دِتا اُٹھائیا۔ دھارا تکی گنیش، شنکر رنگ چڑھائیا۔ سیوا ویکھی ہمیش، جُگ جُگ جوگ کھائیا۔ سچ در دا بن درویش، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تُوں مالک اِک نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم تیرا ویس، اولڑا سوہیا پائیا۔ بھاگ لگا ماجھے دیس، دِسنتر وجے ودھائیا۔ سچ دھار دا لکھا لیکھ، لیکھا پچھلا رہیا مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے اُتوں ہوئے کھیت، سِر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا سمجھ نہ سکیا کھئے بہیت، بھوت بھوکھت کال دئے گواہیا۔ میری نمو نمو آدیس، سیس جگدیش جھکائیا۔ لہنا تگ دس دسمیش، تیرے چرن دھیان رکھائیا۔ جھگڑا مُکنا مُلا شیخ، پیغمبر دین گواہیا۔ تیرا اگم اِک سندیس، دو جہان وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا حُکم شبد بدیش، جس دا نانک ویدی دھیان لگائیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بیبی ویرو دے گرہ سئی کیمپ ★

وِشنوں کہے میری وِشال اچھا، نراچھک تینوں دیاں جنائیا۔ تیرے پیار دی ملے بھکھا، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ جیہڑا پچھلا سماں متھا، انت متھن دسے لوکائیا۔ باقی رہیا کوئی نہ حصّہ، حصیداری نہ ونڈ کرائیا۔ تیرا اگلا دِسدا اگمی وِشا، جس دا

پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ کی کھیل ورتنا ده دشا، دو جہاناں دئے درڑائیا۔ کی لیکھ انوکھا لکھا، پیغام اک پرگٹائیا۔ کس بدھ کلجگ لاہنی وکھا، وکھ امرت روپ بنائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا وڈا نِکا، نر نرکار ہو سہائیا۔ دین دُنی دا بن کے پتا، پت پرمیشور سوہا پائیا۔ دھرم دی دھار کپھڑی رتا، رت رتوت کرے کون صفائیا۔ میرے صاحب تیرا پتا، پتکاری نظری آئیا۔ جگت جیو نہ رہے دوچتا، چیتن سب نوں دینا کرائیا۔ کلجگ آئیوں کارن جس نوتا، سدھارن اپنا راہ وکھائیا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھنا پٹھا، پُشت پناہ ٹکائیا۔ نام رس دے کے مٹھا، اگنی آگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، انت آخیری سب دا کڈھنا سٹا، سٹے بازی جگت رہے نہ رائیا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ★

وِشنو کپے پرہ وِشو ادھاری، آد انت اک اکھوائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں پیج ربیا سواری، نِت نِت ہوتے سہائیا۔ ساچا دیوے نام ادھاری، گن ندھانا دیا کھائیا۔ جس دا راہ تكدے پیغمبر گر اوتاری، شنکر برہما دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم آئے اُس دی واری، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دا لہنا ویکھے غداری، گداگر اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا میٹے دُراچاری، دُرمت میل دھوائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے ہنکاری، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ بھگت شہیلے جاوے تاری، گر چیلے پار کرائیا۔ ساچا بخش پریم بھنداری، بھنڈارا دھر دا اک ورتائیا۔ نِکھٹ نہ جائے وچ سنساری، اتوٹ اٹھ آپ کرائیا۔ لیکھا جانے اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ جس نوں مٹیا نہکلنک اوتاری، سو کل کلکی اپنا ویس وٹائیا۔ کوٹن کوٹ کوٹ میری نِمسکاری، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، چرن کول جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بیبی اندرو دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

وِشنوُن کہے جن بھگتو وِشو کرو وِچار، وِشن برہما شو نال ملّائیا۔ بنا صاحب ستگر توں کوئی نہ اترے پار، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم سکے نہ کھئے سوار، چوراسی پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ میلا ملے نہ سچ دربار، درگاہ ساچی نہ کھئے وکھائیا۔ نانا کوڑ جگت سنسار، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ جس نے سرشٹی درشٹی کیتی گرفتار، جگت شاستر سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جس اُتے کِریا کرے آپ نرنکار، نرور بہئے سہائیا۔ اُس دا لہنا دینا آون جاون گیڑا دے نوار، جوئی جوُن نہ کھئے بھوائیا۔ سو مالک خالق پرتیالک لئے اوتار، سنت سہیلے انگ لگائیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سجدہ سیس جھکائیا۔ سو سوامی انترجامی تھادی پاونہارا سار، مہاسارتھی اپنا پھیرا پائیا۔ تِس چرن کول سدا نِمسکار، نِمکھ نِمکھ اپنا آپ کٹائیا۔ جو کلجگ اتم دیوے نام ادھار، عدل انصاف اک کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، دین دُنی دا بن سکدار، فرمانا دُھر دا رانا اک سنائیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سنگھ، کلونت سنگھ، کھیم کور دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

وِشنوُن کہے میں صلاح کیتی نال لچھمی، لکشمین سیتا رام نال مل کے خوشی بنائیا۔ اٹھ کھیل ویکھ دکھن پچھمی، لہندے اپنی اکھ اٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو دھار دسی رسمی، جگت اشارے وچ سنائیا۔ سب دا بھیو چکاؤنا اسمی، اعظم ناظم اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ لچھمی کہے میرے صاحب وِشن، وِشو ویکھ وکھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کرشن، ارجن سینت نال درڑائیا۔ مینوں انت لچھن اوبو دسن، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ مان رہیا نہ کیسے پتن، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ پرہو دا نام ٹکیا اتوں لگا وکن، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ سرشٹی درشٹی بھری وکھن، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ کوڑی کِریا وچ سادھ سنت لگے لٹن، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ دین مذہب لگے پٹن، نیترو رو رہے گرلائییا۔ ویلا وقت آئے نہ کھئے نچٹھن، گرو اوتار پیغمبر بیٹھے پلو چھڈائیا۔ ساچی سکھیا چار ورن مول نہ

سِکھن، اٹھاراں برن پئی دُبائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دِسے مِتھن، دِپ ستّ نہ کھئے چٹرائیا۔ مایا ممتا وچ پسن، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ وشنوں کہے لچھی نہ کر تکرار، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبران دا اقرار، اقرار نامہ رہیا جنائیا۔ جس اُتے صاف لکھیا امام اِماما آؤنا سِکدار، نور نورا نہ نور اِلبیا۔ جس نوں سجدے کرن سدا جُگ چار، پیغمبر نبی رسؤل سیس نوائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اپار، اپر مپر ہو کے آپ کرائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا کرے خوار، کھاری ممتا سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ دین دُنی ویکھے دُراچار، وبھچاریاں پڑدا دئے چُکائیا۔ پرگٹ ہو کے آپ نرنکار، نرویر اپنی کار کمائیا۔ سچ سندیسہ دے کے اگم اپار، الکھ اگوچر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک سہائیا۔ وشنوں کہے ویکھ پیغمبران لیکھا لیکھ، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کی سندیسہ دتا دسمیش، گوبند شبدی بچن الاٹیا۔ کِس بدھ پاربرہم پرہہ کرنا اپنا ویس، جس ویلے ویسوا رُوپ ہوئے لوکائیا۔ ثابت رہے نہ کھئے مُلا شیخ، اولیا غوث قُطب نہ کھئے ونڈائیا۔ پنڈت پاندھا دِسے کوئی نہ نیک، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ گرتھی پنٹھی پھرن بھجے مارے پیٹ، پٹنے والا نظر کِسے نہ آٹیا۔ حُکم نام بانی دا کلجُگ وچ بچھ جائے ریٹ، بن پیسیاں توں پرہہ دا نام نہ کھئے دھائیا۔ چار جُگ دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان ہٹاں وچ وچ، بائیل تریت گُرو گرتھ ٹکیاں اُتوں وکائیا۔ ستّ دا رہے کھئے آدیس، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ایکا ہر، ایکنکار اپنی کل ورتائیا۔ لچھمن کہے میں لہندی دشا ماریا دھیان، بنا اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ مینوں شرع دسی شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ ثابت رہیا نہ کِسے ایمان، عمل حق نہ کھئے کمائیا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ خلق خُدائیا۔ اِس اعظم نظر نہ آیا اسلام، عالیشان تیرا در نہ کھئے سہائیا۔ مایا ممتا موہ ویکھیا طوفان، کِریا کوڑ کُریار ہلکائیا۔ دُھندھوکار ہویا زمیں اسمان، تارا چند دئے گواہیا۔ چوڈاں طبق روون کُراں، پائے اُف تیری دُبائیا۔ ساچا دِسے نہ کوئی مُسلمان، مُسلسل تیرا کلمہ نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ آن، حضرتان دے حضرت حضور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ لچھمن کہے پھر تک، ہتھ پیشانی اُتے رکھائیا۔ پُرکھ اکالا سب دا پورا کرے حق، حقیقت ویکھے تھاؤں تھائیا۔ اتم لہنا

رہے نہ وچ شگ، شکوہ سب دا دئے مٹائیا۔ پیغمبر گئے تھک، منزل منزل قدم ٹکائیا۔ آگے حکم سُننا چاہندے یک، یکطرف دھیان رکھائیا۔ کس بدھ پروردگار سانجھا یار پچھلی کرنی کرے پھگ، اگلا حکم اک پرگٹائیا۔ دین مذہب توں بنا کھول کے اپنا ہٹ، نام ندھانا دئے ورتائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی رہے کوئی نہ وٹ، جھگڑا مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ سب نوں جوتی نور درسائے لٹ لٹ، شاہ سلطان ڈگمگائیا۔ اکو نام کلمہ سارے لین رٹ، رٹا مکے کوڑ لوکائیا۔ ساچا لاہا لین کھٹ، کھٹکا اور نہ کھئے وکھائیا۔ جو مالک وسن والا گھٹ گھٹ، جلوہ گر نور الہیہ۔ اوہ لہندی دشا مارن والا پھٹ، پھٹ کرے تھائوں تھائیا۔ لچھمی پئی بس، تالی بن ہتھان دتی وجائیا۔ وشنوں ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی مہا دسی اکتھ، کتھن توں باہر کتھا اپنی اک جنائیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ وکیل سینگھ انگریز سینگھ دے گرہ سیئی کلاں ★

جن بھگتو نساں اندروں ربنا صحی، صحیح سلامت دئے وڈیائیا۔ دھرم رائے لیکھا منگے نہ کڈھ کے وحی، چترگیت نہ لیکھ وکھائیا۔ تھادی ایتھے اوتھے پت رہی، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ کچھ ہلونا لگنا اگلے سال مئی، ماہ محبوب دئے درڑائیا۔ آگے دھار چلنی تھی، نو نو چار وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ سچ حکم ورتنا ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ چار جگ دا لہنا پرہ دے ہونا بھیٹ، بھیٹا گر اوتار پیغمبر چڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا خالی ہونا پیٹ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ نویں جگ دی نویں ریتی بدلنی چیت، چاترک گرمکھ راہ تکائیا۔ کوڑی کریا رن بھومی سونا کھیت، کھیتراپال ہاباکار کر سُنائیا۔ پرہو نے دسنا اپنا بھیت، پاربرہم ہو کے پڑدا لہیہ۔ سچکھنڈ دوارا سہا کے ساچا کھیت، دشا اپنی آسن لائیا۔ چار جگ توں وکھرا وپس، بھیکھا دھاری رُپ بدلائیا۔ رام نام دیوے سندیس، کلمہ کلمہ آپ جنائیا۔ اپنا حکم دس دسمیش، وشا وشو دا اک پرگٹائیا۔ لہندی دھاروں لکھ بدیش، بدی دا پڑدا دئے چکائیا۔ نیترونے ملا

شیخ، مسائکاں مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سُپیلے ملے ٹیک، ٹِکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دُنی
 نالوں بننا نیک، گُرمکھ نِگا وڈا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی
 کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرنی مات، متا اپنا آپ پکائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری رات، سچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ تسیں پرہو دی اِکو
 ذات، دُوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چرن پریتی دُھر دا نات، رِشتہ فرِشتہ نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال تے اِکو وشواس، وشو دا مالک
 اِک اکھوائیا۔ جس دا نُور جوت پرکاش، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ اوہ سدا سُپیلا وسے پاس، کایا مندر اندر سوہا پائیا۔ سب نے
 مار کے ویکھنا جہات، پڑدا انتر اِک اٹھائیا۔ راہ تے شنکر اُتے کیلاش، کیشو اپنا میل ملائیا۔ تہانوں مُفت دی شاباش، بنا
 بھگتی بھگت بنائیا۔ برہما اتم کلجگ ہویا اداس، اداسی اپنے اندروں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے میں بڑی وڈی، نیکیوں وڈے دیاں بنائیا۔ میں ویکھنی چوڈھویں صدی، صدمے
 والے دھیان لگائیا۔ میں لوک مات آوندی کدی کدی، جس ویلے قدیم دا مالک دئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم کڈھنی بدی، بدکار نظر
 کھئے نہ آئیا۔ پچھلی کیتی کرنی ردی، آگے دُھر دا حُکم سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبران رہن نہیں دینی گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ مایا
 ممتا وچن نہیں دینی ادی، کوڑی کِریا ناچ نہ کھئے نچائیا۔ جن بھکتو پرہ دے پیار وچ تسیں سرِشٹی بیٹھے چھڈی، ناتا چھڈیا بہین
 بھائیا۔ ویکھو کسے توں نام دی لو نہ وڈھی، رشوت ریشا نہ کھئے بنائیا۔ تہاڈی جوت اُس دوارے جگی، جتھوں سکے نہ کھئے
 بُجھائیا۔ تہاڈی آتما پرماٹما نے آپ لبھی، تہانوں کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سب دی ممتا رہے نہ دبی، پردہ پردے وچوں
 کھلائیا۔ ایہہ نُور الابی ربی، ربے عالم کہہ کے جس نوں گائیا۔ سچ پریتی پریم نال لگی، آگے سکے نہ کھئے تڑائیا۔ تہاڈی لیکھے لاوے
 اِک اِک ہڈی، ہڈ ماس ناڑی چم اپنے پیٹے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نام حُماری دیوے مدھی، مد دا رس نہ کھئے چکھائیا۔

☆ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دؤلت رام دے گرہ کوٹلی جموں ☆

وِشنوُن کہے کلجُگ ہویا اندھیرا گھُپ، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبر بیٹھے چُھپ، ستمکھ
 نوری چمک نہ کھئے چمکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی بھری نال دُکھ، مایا ممتا موہ ہنکار وچ ہلکائیا۔ سچ دھرم دی مؤلے کوئی نہ رُت،
 پھل پُھلواری نہ کھئے مہکائیا۔ نانا ٹٹ گیا پتا پُت، ساک سبجَن سینَ نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اُجل ہوئے کیسے نہ
 مُکھ، بھکت بھگوان میل نہ کھئے ملائیا۔ امرت جام ملے کیسے نہ گھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنَا سُرستی رووے مارے
 دھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ساچا ملے کیسے نہ سُکھ، سُکھ ساگر وچ نہ کھئے سمائیا۔ مات گریہ لہنا مکے نہ کیسے اُٹا رُکھ، چوڑاسی
 پھاسی گل نہ کھئے کٹائیا۔ پھری دروہی مانس مانکھ، من مت بُدھ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پردہ اوہلا رہیا کوئی نہ لک، کلجُگ کوڑ
 ککرم کرے لوکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نوں بھلی ٹک، صفتی نام گا کے دُنی جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار
 سانجھے یار تینوں جائے کوئی نہ جھک، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار جگت سیس نوائیا۔ آون جاون پنت پاؤن پینڈا کیسے نہ
 جائے مُک، انڈج جیرج اُتہج سینج پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ مہربان محبوب کلجُگ اتم آپ اُٹھ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا
 کھائیا۔ غریب زانیاں کوچھیاں کھلیاں جن بھگتاں اُپر تھہ، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ من منوآ ممتا وچ پائی پھرے لُٹ، اندر
 باہر گُپت ظاہر دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا پیار ایکنکار جگت جہان گیا ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ کوٹاں وچ تیرے سنت
 سہیلے تھوڑے مٹھ، جو نرگن نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی ابناشی اچت، پاربرہم برہم پت پریشور نُوں
 الاہیا۔ کلجُگ انت سری بھگونت شبدی دھار کیوں بیٹھا چُپ، اناد انادی برہم برہمادی کر شنوئیا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما
 شو کروڑ تیتسسا سُرپت راجے اند پُچھ، جو ایشٹ دیو گرو گرو گدیو جگت اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ وِشنوُن کہے دین دُنی انتر رہیا نہ ست، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ پر م پُرکھ دی بھلی سب
 نوں مت، من مت کرے لڑائیا۔ جھگڑا پایا پنج ت، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ہس، ہستی ویکھے نہ
 کھئے بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ گئے تھک، اکھراں نال اکھر ملائیا۔ ست سرُوپ

شاہو بھوپ انتر آتم ملیا کیسے نہ رس، رستہ وابستا ہو نہ کھئے دکھائیا۔ نیج نیتر جاگ کھلی کیسے نہ اکھ، دیئے لوچن نین پرہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش رہے ٹھہ، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واپو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ملیا میل نہ کیسے سمرتھ، سچ دوارے درس کھئے نہ پائیا۔ جگت سنیاں ویراگ تیاگ جُگیشراں تپیشراں ہویا بس، مُنیشر مُنی نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بئی دند اللہ واپگرُ رام اوم ہری اوم کرشن جے جے رہے رٹ، ڈھولے سولے جگت سُنائیا۔ دین مذہب ذات پات اُچ نیچ راؤ رنک کڈھ کوئی نہ وٹ، دئی دویت ڈیرہ کوئی نہ ڈھابیا۔ ساچا سچ پلے کوئی نہ حق، حقیقت پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ ہر گھٹ اندر رہیا شک، شکوہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے آد نرنجن اپنی دین دنی تک، تقدیر سکے نہ کھئے بدلایا۔ چار جُگ دے نام سندیسے اکھشراں والے خط، گر اوتار پیغمبر گئے درڑائیا۔ انت کنت بھگونت تڈھ بن رکھے کھئے نہ پت، پت پرمیشور بھئے نہ کھئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق رہے تگ، چوڈس چند نہ کھئے رُسنائیا۔ نرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار امام اماما ہو پرگٹ، پرگنا اپنا اک درسائیا۔ سمبل نگر صاحب سوامی دس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ستجُگ تریتا دواپرکلجُگ پندھ مُکایا نس نس، اتم انتشکرن ویکھ لوکائیا۔ جُگ چوڈکری تیرے ہتھ، صاحب سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے اک دوارے کر اکٹھ، گرہ اکو اک وڈیائیا۔ تیرا مندر گرُودوار نرگن دھار جائے نہ ڈھٹھ، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جتھے جوت اگئی جگ لٹ لٹ، دیا باقی تیل نہ کھئے رکھائیا۔ شبدی ناد اگئی سنے ند، انحد نادى ناد شنوائیا۔ امرت آتم رس لے چٹ، ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ کلجُگ جیواں جنم کرم دا لہنا دینا کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ستجُگ سچ دھرم دا مارگ دس، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر پردے ہر انتر جانا وس، ہر گھٹ میلا سہج سُبھائیا۔ وشنوں کہے میرے وشو دے مالک تُوں میرا میں تیرا دو جہان گاوے تیرا جس، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، الکھنا الکھ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔

☆ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ مکھووالی جموں ☆

وِشنُوں کہے تیرا وِشو رِسیا ڈول، وِشال وِشا نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے اوتار پیغمبر گروآں دا بُندا گھول، دین دین نال ٹکرائیا۔ تیرا نُور نظر نہ آوے کیسے سول، سو سوامی دھیان لگائیا۔ تیرا پیار دے نہ کیسے کول، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ کوڑا ڈنکا وِجیا ڈھول، تیرے نام دے ڈھمکے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ نگاہ مار ذرا اُپر دھول، دھرنی ویکھ وکھائیا۔ سب دا پورا ہویا قول، اقرار نامے دین گواہیا۔ سچ دوارا اک کھول، خالص اپنا گھر پرگٹائیا۔ نرگن دھار ہو کے مؤل، مؤلا اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہو سہائیا۔ وِشنُوں کہے تیرا وِشو وِشا نہ سکیا جان، وِشیش دینی وڈیائیا۔ میرے مہربان بھگوان، بھگون دھیان لگائیا۔ پچھلا چار جگ دا رسیا نہ کھئے ایمان، درِشٹی اِشٹی نہ کھئے سمجھائیا۔ انت کرے نہ کھئے کلیان، کلے والا کائنات نظر کھئے نہ آیا۔ کلجگ کوڑ گُریارا یُدھ کرے گھمسان، شستر مایا ممتا موہ رکھائیا۔ نیتر نظر نہ آئے کوئی کاہن، سکھیاں سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پھری دروہی دُھر دے نام، رام رام نہ کھئے سہائیا۔ نگاہ مار اگتی امام، عمل ویکھ خلق خُدائیا۔ پیغمبران سندیسہ فرمان، شرع چھری قصائیا۔ تُوں وس کے اُپر اسمان، زمیں زماں دِتا بھلائییا۔ صاحب صاحب ہو سوادھان، سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ جیو انت گُران، گُراہٹ وچ دین دُبائیا۔ نگاہ مار نگاہبان، نگاہ اپنی اک رکھائیا۔ بن تیری کرپا ہونے نہ کھئے پروان، جگت پروانے کم کیسے نہ آیا۔ لہنا دینا چُکا بھگت وچ جہان، جہالت تیری عدالت وچ رہن نہ پائیا۔ دُھر دے نوجوانے مرد مردان، مدد کر تھاؤں تھائیا۔ وِشنُوں کہے میرا کہنا کر پروان، پروانگی اپنی اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان، تُدھ پن دوسر دے نہ کھئے نشان، نشانہ نشانیاں وچوں پرگٹائیا۔

☆ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہنس راج دے گرہ مکھووالی جموں ☆

وِشنُوں کہے تیری دُنیا دِسدی بھکھی، مِیں بھکھ نہ سکیا مٹائیا۔ جگت واسنا وچ دُکھی، کلپنا رہی کُرائیا۔ تیری دھار توں ہوئی بے رُخی، مارگ سچ نہ کھئے اپنائیا۔ مُحبت سچ کسے نہ اٹھی، پیار پریم نہ کھئے بنائیا۔ وست امولک گئی لٹی، گرہ خالی نظری آئیا۔ آتم پر ماتم تیری رُٹھی، سکیا نہ کھئے منائیا۔ مِیں ویکھیا چارے گٹھی، اُتر پُورب پچھم دکھن اکھ کھلائییا۔ سارے تیرا ناں گاندے بِلان بئیں، پردے سکیا نہ کھئے وسائیا۔ ایسے کر کے شبدي دھار ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سب دی چوگ انت نکھٹی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ مِیں وی جگ چوگری تیرے حُکم دی کیتی بُتی، بُتخائیاں سیو کھائیا۔ انت ویکھ لے اپنی رُتی، بن تیرے نہ کھئے مہکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر گئے چھٹی، سچ حُکم نہ کھئے منائیا۔ دھرنی دھار ہوئی وگچی، دھرم دوارا نہ کھئے وڈیائیا۔ من واسنا ہوئی لُچی، لوئن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تیرے نال رہی کسے نہ رُچی، رچنا ویکھ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ وِشنُوں کہے میرا ان دانہ ویکھ مہرواں، مہربان دیا کھائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران کیتا نہ کھئے نیاں، نیاں کاری نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس جیواں ونڈ ونڈا کے سُوَر گان، پشوآں پوش دتا لہائیا۔ مِیں ویکھ ہويا حیراں، حیرانی میرے اندر آئیا۔ انت انت کلجگ دیاں سُننا، انست تیرے آگے شنوائیا۔ کلجگ کوڑا بدل دے سماں، سماپت کر بے وفا جو تینوں گئے بھلائییا۔ تیرا حُکم ہووے نواں، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ سچ سندیس کہواں، کہہ کہہ دیاں دِرڑائیا۔ بھگون تیری دھار تیرے چرن بہواں، پاربرہم تیری سیو کھائیا۔ اپنا ستجگ سچ کر دے رواں، حُکم حاکم اک سُنائیا۔ مِیں تیرا بھنڈارا سب نوں اکو جیہا دیواں، دویت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا ڈھولا تُوں میرا مِیں تیرا گواں، گا گا خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان، آد جگاد سدا سد تیری دھار تیرے وچ رہواں، وکھرا انگ نہ کھئے رکھائیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ★

وِشنوؤں کہے میں وِشو دی ویکھی سرتی، لکھ چوڑاسی انتر زرتہر دھیان لگائیا۔ مانو مانُش مانکھ دی ویکھی نرتی، نراکار نرنکار اپنی سیو کھائیا۔ کیسے میل نہ دسیا اکال مورتی، اکل کل دھاری تیری جوت نہ کھئے سہائیا۔ شبد ناد سُنے نہ کھئے تورتی، تریا توں پرے منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ دُنیا ونجارن ہوئی گان سور دی، دین مذہب پشوآں اتوں کرے لڑائیا۔ تیری جوت نظر نہ آئے اگئی نور دی، نور نورانے دگمگائیا۔ کائنات کلپنا بھری کوڑ دی، جوٹھ جھوٹھ موہ بنکار وکار ہلکائیا۔ کیسے خبر نہیں تیرے اگئی شبد دوت دی، جو دو جہاناں نوجوانا تیرا حکم سُنائیا۔ سار آئی نہ سار شبد سپوت دی، پتا پوت پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ ہُن گھڑی آئی کلجگ اتم کوچ دی، کوچا گلی لوک مات کر صفائیا۔ منزل دس دے اپنے سچ سوچ دی، سنجم اکو اک درڑائیا۔ کوڑ واسنا من کلپنا رہے نہ مورکھ مگدھ دوت دی، اتر پورب پچھم دکھن اکو کر پڑھائیا۔ تیری نام صدا آوے اکو چاروں کوٹ دی، چار ورن اکو ڈھولا گائیا۔ ہنگنا رہے نہ دین مذہب دوج دی، ذات پات لیکھ دینا چکائیا۔ کلپنا میٹ کے نیچ اوچ دی، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسائیا۔ اپنی منزل حق دس مقصود دی، رہبر ہو کے نور خدائیا۔ تیری حد نہ رہے محدود دی، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مُحبت ملے اکو پروردگار سانجھے محبوب دی، پاربرہم پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ وِشنوؤں کہے ویکھ اپنی دین دُنی دا کھاتا، جو خطو خطابت نال گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ دین مذہباں دا ویکھ احاطہ، جو تیرے نام دیاں ونڈاں رہے پائیا۔ کلمے نام دا ویکھ تماشا، جو اللہ واپگرؤ رام کرشن اوم گاڈ تیرا ناد وجائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور آتم پرماتم تیرا دیوے کوئی نہ ساتھا، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ساری سریشٹی مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار اٹاں پتھراں ٹیکدے ماتھا، اباشی کرتے تینوں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ تُوں ہر گھٹ اندر وسیا نرگن نور جوت پرکاشا، نراکار تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بئی دند اکھراں والی سارے پڑھدے گاتھا، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ تیرا نور ظہور کیسے نہ جاتا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا میل نہ کھئے ملایا۔ کلجگ انت سری بھگونت چاروں گنت اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نانا تٹا پتا پوت ماتا، بہین بھائی ساک سجن سین سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

وِشَنُوں کھے میری انت آخِرِ اِک اِرداسا، نِرماتنا وِچ سِیسِ نِوائِیا۔ پُرکھ اِکال دِینِ دِیال کَلجُک وِچ سَتَجُک بدل دے پاسا، مارگ اگلا اِک اُچائِیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا اِکو نام گاؤن سواس سواسا، ساہ ساہ تیری کرن وِڈِیاِیا۔ میری پُوری کر دے منسا آسا، اصل اپنا آپ پرگٹائِیا۔ ہُوں سیوک جُک چوکڑی داسی داسا، رازق رِزق رحِیم تیری سیو کھائِیا۔ آد انت تیرا اِک بھرواسا، اوٹ جوت نِرگن اِک رکھائِیا۔ اگلا بھِیو کھول دے نال خلاسا، خالص اپنا پڑدا لایِیا۔ وِشَنُوں کھے تُوں صاِحِب سُلطان پُرکھ سمراتھا، دِینِ دِیال اِک اکھوائِیا۔ ہو سہائی ناتھ اناتھا، غریب نایان گلے لگائِیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِیا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نِہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشَنُوں بھگوان، تیرا حُکم پرتھی آکشا، گگن گگنتر منڈل منڈپ سارے سِیسِ نِوائِیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لکشمی دے گرہ پنڈ سِیڑ ★

وِشَنُوں کھے مِیں وِشو دا ویکھیا چُک کے پڑدا، بھگون تیری اوٹ تکائِیا۔ جگت جہان چاروں کُنٹ ویکھیا سڑدا، ترے گن اگنی تت نہ کھئے بُجھائِیا۔ بے شک مانو چار جُک دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پڑھدا، کھانی بانی اکھراں وِچ تیرا صِفتی ڈھولا گائِیا۔ دروبی تیری منزل کھئے نہ چڑھدا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے ملن کھئے نہ آئِیا۔ جیوت جی تیرے پریم پیار کھئے نہ مردا، مُردا مُرید مُرشد وِچ نہ کھئے سہائِیا۔ کسے نوں پتہ نہیں کَلجُک اتم اپنے گھر دا، سادھ سنت صوفی فقیر بے نظیر نظر کھئے نہ آئِیا۔ مِیں تکیا نظارہ کَلجُک کل دا، کلکاتی اپنی کار کھائِیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت لوک مات دل دا، دلدر سب دے اُتے پائِیا۔ آتم سنگھاسن ساچی سیجا کوئی نہ ملّ دا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائِیا۔ دوارا تیرا جانے کوئی نہ نہچل دھام اٹل دا، پدوی پد نہ کھئے رکھائِیا۔ جدھر ویکھاں دُئی دویتی وچھوڑا سلّ دا، دینِ مذہب ذات پات کرے لڑائِیا۔ تیرا بھانا سِیسِ جگدیش کھئے نہ جھلدا، گر گوہند دیوے انت گواہِیا۔ جھگڑا پیا کایا ماٹی کھلّ دا، آتم برہم نہ کھئے سمجھائِیا۔ امرت رسِ ملے نہ تیرے اگتی جل دا، اٹھسٹھ تیرتھ کم کسے نہ آئِیا۔ کسے نوں پتہ نہیں آگے گھڑی پل دا، پلکاں دے پچھے کتھے بیٹھا میرا ماہِیا۔ سچ پرکاش تیرا دِپِک

جوت ویکھیا دسے نہ بلدا، کایا ماٹی اندر ساڈھے تِن ہتھ نہ کھئے رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ کور کپنا سب نوں چھلدا، مایا ممتا موہ ہنکار وکار سرب ہلکائیا۔ تیری آتم دھار نہ کوئی رلدا، جوتی جوت نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ وشنو کہے میں چاروں کُنٹ تکیا اندھ، اندھیرا دین دُنی نظری آئیا۔ ساچا بھگت تیرا دسے کھئے نہ چند، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم برہم مانے نہ کھئے اند، نجانند نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ جیو کورئی کریا پھسے وچ گند، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ آون جاون کسے نہ مٹے پنڈھ، چوراسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ جگت آتما پن پرماتما ہوئی رنڈ، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبران مانو ذاتی کیتی کھنڈ کھنڈ، دیناں مذہباں وچ ونڈ ونڈائیا۔ صدی چودھویں ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سارے پاؤندے ڈنڈ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری منزل محبوب حقیقی کوئی نہ جاوے لنگھ، ادھوائے بیٹھے سارے مارن دھائیا۔ تون صاحب سلطان بخشند، پاربرہم پت پریشور اک اکھوائیا۔ کریا ندھان ٹھاکر سوامی جن بھگت سہیلے اپنے رنگن رنگ، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر کر صفائیا۔ میری انت اخیر بے نظیر وشنو کہے ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت سورے سرہنگ، ست ستوادی شبد انادی اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۵ آسو شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ★

وِشنو کہے تیری سرشٹی ویکھی وچ نندرا، آس غفلت وچ سہائیا۔ نظر نور آیا نہ ساڈھے تِن ہتھ اندر کایا پنجرہ، جلوہ جلوہ گر نہ کھئے چمکائیا۔ ساچی دھار دسی نہ بن بندرا، کاپن گوپی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ امرت میگھ نہ دسیا اندرا، اندراسن سنگھاسن سارے رہے کُرائیا۔ تن وجود کایا ماٹی کھلیا کسے نہ چندرا، بجر کپاٹ پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ رسنا جہوا گاؤندے سکھمن ایڑا پنگلا، ترے ترے تیری ونڈ ونڈائیا۔ کسے لیکھا پار نہ کیتا دس انگلاں، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ کلجگ اتم اے پرہو

سادھا سنتاں فقیراں پائیاں گنجھلاں، گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ کیسے کم نہ آون کن وچ پائیاں مُندراں، سیس خاک دھوڑی جگت رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ وشنوں کہے تیری دین دُنی ویکھی جگت اُداس، اُداسی ویراگی تیاگی بیراگی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جگت جکیاسو کوئی نہ رہیا جاگ، دوس رین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ ماتو بُدھی ہنس ہوئی کاگ، کاگ وانگ رہی گرلائیا۔ ترے گن مایا بُجھی کیسے نہ آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ گھر سوامی انترجامی جگے نہ کھئے چراغ، دیپک لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچا مالک خالق بنیا نہ کنت سہاگ، جگت رنڈیا گھر گھر نظری آئیا۔ رُوح بُت ہوئے کوئی نہ پاک، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ تیری چرن دھوڑی مستک ملے کوئی نہ خاک، خاک سار ہوئی لوکائیا۔ سچ دوار ایکنکار کھولے کوئی نہ تاک، پردہ انتر نہ کھئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبران سب دا پورا کر بھوکھت واک، واہوا تیرے نام دی اکو وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلے اک اکیلے ہونا بھگتاں ساتھ، سگلے سنگی بہ رنگی اپنی کار کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ سب تیری گاؤن گاتھ، گھر گمبھیر بے نظیر تیرا ڈھولا گائیا۔ سیس جگدیش جھکے ماتھ، دو جا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ بن تیری کریا کیسے کچھ نہ آوے ہاتھ، گر اوتار پیغمبر تیرے آگے جھولیاں ڈاہیا۔ شنکر سیس نواوے بیٹھا اُپر کیلاش، وشنوں سانگو پانگ باسک تشکا تیرا دھیان لگائیا۔ برہما برہوں والے وچ ویراگ، پاربرہم پرہ تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار لا بھاگ، بھگون اپنا روپ بدلایا۔ کوڑ کریا جگت میٹ داغ، ڈرگندھتاں ڈرمت میل دھوائیا۔ سب توں پچھوں سب دے اخیر تے سب توں آؤنا بعد، وواد رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ ساچا کھیڑا کر آباد، آبادی بھگتاں نال ودھائیا۔ تیری گرمکھ ہرجن سنت سہیلے صوفی فقیر پھلواری مہکے اگئی باغ، باغبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر برباد، مایا ممتا جڑ اکھڑائیا۔ تڈھ بن دو جا سازن سکے کھئے نہ ساز، سجن میت نہ کھئے اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بھوکھتاں وچ شبدی مار کے گئے آواز، کلمیاں وچ کائنات سنائیا۔ سو صاحب ستگر سب دا بدل دئے سماج، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو تیرا نام ڈھولا گیت کلمہ آوے آواز، اکو راگ سریشٹی دریشٹی اندر گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر

دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مانو ذاتی دیناں مذہباں وچوں کر آزاد، آتم برہم پاربرہم پڑا دینا اٹھائیا۔

★ ۱۵ آسو شہنشاہی سمت ۵ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جموں ★

وشنوں کہے میں دو جہان ویکھی تیری گلی، کوچا کوچا پھول پھولائیا۔ پیغمبر نظر نہ آوے کوئی ولی، ولی عہد روپ نہ کھئے درسائیا۔ دھر دا نعرہ سُنیا کھئے نہ علی، اللہ اللہ تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ جاں ویکھیا مقبریاں اُتے دیویاں وچ پا کے تیل دی پلی، اگنی آگ نال مچائیا۔ تیرا کھیل ولی چھلی، نرگن دھار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم سرشٹی کوڑ وکار وچ دلی، دلدریاں دلدر نہ کھئے مٹائیا۔ امرت رس ملے کوئی نہ پھلی، سنمل زُکھ رہے لہرائیا۔ طاقت ربی نہ اٹھسٹھ جلیں، جل تھل مہیئل پئی دُہائیا۔ تیرے نام دی مہکی کوئی نہ کلی، کلادھاری تیرا کلمہ کھئے نہ گائیا۔ آتم پیار دیوے نہ کھئے بلی، بل باون روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوڑ وکارا سرشٹی سلی، سلّ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، صاحب ستگر تیری وڈ وڈیائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھی سرشٹی اندھی، اندھ اگیان نہ کھئے گوائیا۔ دیناں مذہباں دی پئی بندی، بندی خانہ نہ کھئے تڑائیا۔ رہبر دس کے گئے مذہباں والی ڈنڈی، تیری ڈنڈاوت اک نہ کھئے جنائیا۔ اک دو جے نالوں توڑ کے اپنے نال گئے گنڈھی، ناتا دُنیا وچ رکھائیا۔ کیسے ٹوں پوئن نہ دتی ٹھنڈی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ سُرپر بہادر بن کے جنگی، جگت جلاد روپ قصائیا۔ مانو مانو دے کے تنگی، تنگدست کیتی لوکائیا۔ تیرا نام دس کے ساچا سنگی، سنگل شرع والے پائیا۔ تیری کھیل پرہو بہ رنگی، چار جُگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ٹوں نرگن دھار بڑا ڈھنگی، اپنا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ سچ وست تھوڑی تھوڑی کر کے ونڈی، نام کلمیاں وچ رکھائیا۔ کلجگ اتم دیوے نہ کھئے ساچا اندی، انتر رس نہ کھئے چکھائیا۔ دھر دی وست ملے نہ منگی، مانگت بیٹھے مارن دھائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد بیٹھے راہ تکائیا۔ غمی غم خوار میٹ رنجی، رنجش دین دنی رہے نہ رائیا۔ تیری دھار نرنکار اکو لگے سب ٹوں چنگی، چار جُگ دا لیکھا دئے مکائیا۔ من کلپنا نہ رہے کھئے فرنگی، دُتیا بھاؤ نہ کھئے

وکھائیا۔ لہنا دینا چُکا وچ ورہنڈی، برہمنڈ ملے وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ سب ٹوں دس چھندی، شہنشاہ اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری آتم سیج سہائے اک پلنگی، پارہم برہم در بیٹھا سوہا پائیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ چِلا سِنگھ دے گرہ جموں ★

وِشنوں کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ ہرجو دیاں درڑائیا۔ میں تُو کھنڈ پرتھی جسم ضمیر تکیا انسانی، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبران دی ویکھی نشانی، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ دیناں مذہباں دی ویکھی طُغیانی، جو دوس زین رہی رُڑھائیا۔ شرع شریعت ویکھی شیطانی، چھری کرد ہتھ اٹھائیا۔ من منسا ویکھی ابھانی، ہنکار گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ شاستر پُراناں ویکھی ودوانی، ودیا وچ ودت نہ کھئے وکھائیا۔ اکھراں والی ویکھی بانی، بان انیلا تیر نہ کھئے چلائییا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی ویکھیا وہندا پانی، اٹھسٹھ پھولیا تھاون تھائیا۔ الفیے دا لیکھا ویکھیا انجیل قرآنی، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ تُو کھنڈ پرتھی دسی جوہ بیگانی، ست دیپ ست دھار نہ کھئے سمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے چاروں کُنٹ دسے بانی، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کِس لیکھے لگی گوبند دی قُربانی، کربلا محمد دئے گواہیا۔ موسیٰ بن صلیب ہویا فانی، عیسیٰ پھاسی گل لٹکائیا۔ تیرا لیکھ ویکھ دو جہانی، ظاہر ظہور دیاں دُہائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر گرہ اندر ہوئی بے ایمانی، بیوہ رُپ تیری خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک اپنا بھيو کھلائییا۔ وشنوں کہے پرہ ویکھ اپنی دین دُنی دی دھار، زرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ کی کر کے گئے گر اوتار، پیغمبر پھیرا پائیا۔ مذہباں وچ ونڈ دتا سنسار، دیناں وچ دین دُنی رکھائیا۔ تیرا نام کلمہ کھڑگ کھنڈا بنا تلوار، جیو نائیاں اُتے گئے چلائییا۔ اللہ واپگرُ رام بول جیکار، سرشٹی درشٹی دتی بدلائییا۔ تیرا ایکا مارگ کسے دسیا نہ اگم اپار، الکھ اگوچر تیرا جوڑ نہ کھئے جُڑائییا۔ چاروں کُنٹ ویکھ ہاباکار، پردے

ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ وشنوں کہے تیریاں جُگ جُگ ویکھیاں ونڈاں، نرگن سرگن آپ ونڈائیا۔ نگاہ مار وچ نو کھنڈاں، نو نو اپنا پڑدا لاپیا۔ دھرم دی دھار وچ دسے کھئے نہ بندہ، تیری بندگی وچ نہ کھئے سمائیا۔ آتم ملے نہ کسے پرماندا، نجانند نہ کھئے سمائیا۔ دین مذہب رہیا کھئے نہ چنگا، چار ورن کرے لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر پایا لوک مات وچ دنکا، دغے فریبی وچ تیرا نام وڈیائیا۔ اتم سب نے اکو دسیا کنڈھا، کلجُگ اتم کل کلکی ویس وٹائیا۔ ٹوں کِریا ندھان ٹھاکر سوامی نگاہ مار وچ برہمنڈا، پُریاں لوآں توں بابر پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک خلق دے خالق مخلوق تیری وڈیائیا۔ وشنوں کہے میں دساں کی حالت، حالانکہ گر اوتار پیغمبر بھجن تھاوں تھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر وڑی جہالت، چار گنٹ دہ دشا پوتر پاک نہ کھئے کرائیا۔ چار جُگ تیری ساچی سمجھی نہ کسے عبادت، اکھراں وچ تیرا نام ونڈ کے ونڈیاں مانو والیاں پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجُگ انت سری بھگونت لکھ چوراسی جیو جنت بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک کمائیا۔ تیرا لہنا دینا گر اوتار پیغمبران دسیا وچ بھارت، بھیو بھاؤ اپنا دینا گھلائییا۔ شرع شریعت دین مذہب کرے نہ کھئے شرارت، شاید دا لیکھا دینا چُکائیا۔ آتم پرماٹم پرماٹم آتم تیری اکو دھار ہووے رفاقت، رفیق توفیق اپنی دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اکو اک پرگٹائیا۔ وشنوں کہے تیرے نام دا پرہو ویکھیا رولا، اللہ واپگر رام اوم پئی لڑائیا۔ کوئی پاربرہم کہے کوئی کہے مولا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ وکھ وکھ سیس جھکائیا۔ کوئی کہے مُکند منوہر لکھی نرائن سُندر ساول سؤلا، گھنٹیا نیا اک چلائییا۔ رام رُپ ست سرُپ سیتا سُرتی مان دیوے اُپر دھولا، دھرنی دھرت وجدی رہے ودھائیا۔ کوئی کہے آد جُگاد نور الابی عالمین اولاً، یامبین مہربان محبوب محبان بیدو بی خیری یا الہ تیری اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگھر ساچا اکو اک وکھائیا۔ وشنوں کہے تیرے نام دی ویکھی شرارت، سنجُگ تیرتا دواپر کلجُگ جُگ وکھ وکھ کرائیا۔ تیری اکھراں والی ویکھی عبادت، صفتاں وچ تیرا نام گر اوتار پیغمبر گئے گائیا۔ تیری مہا نال کردے گئے سفارش، صفحے صفحیاں نال اٹھائیا۔ تیرا بھیو کسے نہ پایا چار جُگ دے عارف، حرُوفان وچ پرُوف دے کے پڑدا سکیا نہ کھئے

کھلائی۔ وشنوں کہے مہربان محبوب آپ اپنا آتم پر ماتم کر تُعارف، پڑدا نشیں پڑدا دینا اُٹھائی۔ چار جُگ دی پچھلی بدل دے
 عادت، عدل انصاف اپنا اک رکھائی۔ سچ دوار تیری اک صداقت، سدا سد تیری اوٹ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وِشو دا لیکھا دینا سمجھائی۔ وشنوں کہے میں دین دُنی نوں تکیا، تکیا تیرا نور الہ۔ میں کھیل
 ویکھیا مدینہ مکّیا، جتھے پروردگار بنیوں خُدا۔ نبی رسولاں ناتا ویکھیا سکیا، ساجن میت جتھے مُرار بنیوں ملاح۔ صدی
 چوڈھویں چار کُنٹ کور کُریا انگیارا مچیا، اگنی آگ سکے نہ کھئے بُجھا۔ محمد چار یاری نال پھرے تھیا، اُتر پُورب پچھم دکھن
 پندھ مُکا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر امام اماما کھیل اپنا اکو دسیا، دہ دشا دئے اُٹا۔ جگت کھیرا کرنا بھٹھیا، آگے ہو
 سکے نہ کھئے بچا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوا۔ وشنوں کہے میں
 ویکھے پیغمبر رسول، کلمیاں وچ دھیان لگائی۔ کائنات دا تکیا اصول، اصل پڑدا اک چُکائی۔ سچ وست کیتوں نہ بھوئے وصول،
 وصل یار نہ کھئے کرائیا۔ مُلا شیخ مسائک تیرا رستہ گئے بھول، رہبر ملن کھئے نہ پائیا۔ قدم بوسی چرن کول مستک لائے کھئے نہ
 دھول، بٹکا خاک نہ کھئے رمائیا۔ کیسے نظر نہ آئے کنت کنٹول، مالک خالق اپنا نور کر رُشنائیا۔ ساچا حُکم دس معقول، مُکمل اپنا
 بھيو کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اپنی کار کھائی۔ وشنوں کہے میں
 ویکھے پیغمبر نبی، نبی نوح دھیان لگائی۔ تیرا راہ تکن سبی، بن نیتر نین اکھ اُٹھائی۔ لہنا مُکنا چوڈھویں صدی، صدے وچ
 سارے دین دُہائیا۔ جس اُمت دی میٹنی بدی، بدیاں دا لیکھا دئے چُکائی۔ پچھلی کیتی کرنی ردی، آگے اپنا حُکم درڑائیا۔ ایہ
 کھیل بُندا نو سؤ چرانوے چوکرئی بعد کدی کدی، قدیم دے مالک فُدرت دے قادر بے پرواہ اپنی کار کھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا
 سرشٹی درشٹی اندر ویکھ آگ لگی، آب حیات امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حُکم آد جُگاد جُگ چوکرئی دھرم دی دھار مدھی، مادھو
 اپنا پڑدا دینا چُکائی۔

☆ ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ جموں شہر ☆

وِشنُوں کہے میں تے بھگت سُپیلے میت، جو مِتر پیارا اک بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گیت، جیون زندگی گئے بدلایا۔ نام وچولا رکھ کے بیچ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ نانا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی چھڈ کے ریت، ستجگ ساچا اک اپنائیا۔ پُرکھ اکال وسا کے چیت، من ٹھگوری دتی گوائیا۔ اپنی پوتر کر کے نیت، نیتی دھر دی لئی منائیا۔ کایا ہوئی ٹھندی سیت، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ میری خوشی وچ نکلی چیک، اُچی کوک دتا سُنائییا۔ بنا بھگتاں توں پرہو دے وسیا نہ کھئے نزدیک، دین دُنی دُور دُراڈا ڈیرہ لائییا۔ دین مذہب اک دوجے دا دسیا شریک، شرع وچ کرے لڑائییا۔ حق رکھے نہ کھئے توفیق، طوبی طوبی وچ دُہائییا۔ نگاہ آئی عیسیٰ والی صلیب، انت آخیری سوہا پائییا۔ سو سب دا وقت آیا قریب، کریلے والا دئے گواہیا۔ لہنا مُکاوے امیر غریب، دیناں انا تہاں دیا کھائییا۔ تیرا کھیل ہووے عجیب، عجب نرالے دینا دِرڑائییا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر دے ترتیب، طرح طرح آپ سمجھائییا۔ تیرے اُپر انت اُمید، آساگر اوتار پیغمبر بیٹھے لائییا۔ تیرے نام کلمے دی اکو ہووے تمہید، صفتاں وچ سارے ڈھولے گائییا۔ سب دی پوری کر وصیت، وصل یار دے خدائییا۔ تُدھ بن بخشے نہ کھئے اصلیت، سچ سچ نہ کھئے جنائییا۔ کائنات دی بدل طبیعت، طبع طبیعت ویکھ وکھائییا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ تیری ملکیت، لکھ چوڑاسی تیرا نور نظری آئییا۔ چار کھانی دی سچ تُوں ولدیت، والد والدہ اکو سوہا پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی تیرے وچ اک اہمیت، تُدھ بن دوسر دُتیا بھید نہ کھئے مٹائییا۔

☆ ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۵ تیجا سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

وِشنُوں کہے میں تکیا ماجھا، مزہ پرہ نے دتا چکھائییا۔ جس نے آد جگادی سازن سازا، سجن داتا دُھردرگاہیا۔ نرگن نرور غریب نوازا، نر نرنکار نور الہیا۔ شاہو بھوپ ویکھیا راجا، شہنشاہ اکو نظری آئییا۔ جو جگ چوڑی بنیا رہیا مہاراجا،

محبوب آگم اتھاپیا۔ جس نے سنگ رکھایا نال والا بازاں، گوہند گوہند گوہند سنگ وکھائیا۔ جو لہنا دینا ویکھے دین مذہب ساچا، چار جگ دا کھوج کھوجائیا۔ بھيو ابھیدا جانے جگ آدی آدا، اتم پڑدا لاپیا۔ دُهن آواز سُنائے شبد انادا، راگ آگما کر سنوئیا۔ جس دا کھیل سب تون سادہ، جگت جگت نہ کھئے جنائیا۔ لہنا دینا ویکھے سیتا رام کرشنا رادھا، رہبر کھوجے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا ماجھے آگما رنگ، ہر کرتے دتا وکھائیا۔ میری منسا پوری ہوئی منگ، مانگت جھولی دینی بھرائیا۔ مینوں آیا سچ اند، ترسنا کوڑ دتی گوائیا۔ جاں تکیا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی دھار بیٹھ پلنگ، سیج سہنجی اک وڈیائیا۔ کلجگ میٹن آیا پندھ، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ دو جہاناں آیا لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت سہیلے رکھے سنگ، سگلا سنگ آپ نیھائیا۔ زرگن دھار شبد ترنگ، زرویر آپ دوڑائیا۔ کوٹن کوٹ پار کر برہمنڈ، کھنڈ چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ لہنا ویکھن آیا جیرج انڈ، اُتہج سیتج پھول پھولائیا۔ سنت سہیلے چمکاون آیا چند، گرمکھ نور جوت رُشنائیا۔ بھگت سہیلا رہن نہ دیوے کھئے بھاگاں مند، جنم کرم دا لیکھ چُکائیا۔ چوراسی توڑے آپ پھند، بندھن اور کھئے نہ پائیا۔ دین دیال بن بخشنند، رحمت سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار جنائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا اپنا پریم میت، مٹر پیارا نظری آٹیا۔ کایا ہوئی ٹھانڈی سیت، اگنی تہ نہ کھئے جلاٹیا۔ جس نے چار جگ دی بدلنی ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، آتم اتیت دینا درڑائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو نام کرے بخشیش، رحمت سب دی جھولی پائیا۔ اکو کلمہ دئے حدیث، حضرتان تون پرے کرے پڑھائیا۔ صاحب سوامی ہو کے وسے چیت، من چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ تون میرا میں تیرا دسے گیت، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ ایہہ کھیل ہونا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ ماجھے والیو سوہنگ سب دی لیکھیا ہووے اُتے پیٹھ، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے میں تکیا صاحب سوامی اک، ایکنکارا نظری آٹیا۔ میری نگاہ گئی ٹک، ٹک ٹکی اکو وچ رکھائیا۔ جس نے حُکم کیتا وشن برہما شو دھار میرا سکھ، سکھیا

سِکھ سہج سُکھدائیا۔ جس نے لیکھا دِتا لیکھ، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیا۔ اوس پرگٹ کرنا اپنا بھوکھ، بھيو ابھید گھلائیآ۔ سب دے نرنتر ہو کے وچ، پردہ انتر دینا چُکائیا۔ جس نوں لہدے کیتے کیت، نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں کرے بت، ماجھے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس نے پوجا ہٹاؤنی پتھر اٹّ، سل پاہن سیس نہ کھئے نوائیا۔ چار جُگ دے ناماں دی گُر اوتار پیغمبراں کولوں انت اخیر کراؤنی رٹ، اگے رٹا دینا مُکائیا۔ سب دا لہنا دینا پُرکھ اکالا دین دایلا آپے لئے نچھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے پرہہ مُشکل کیتی آسانی، احسان میرے سر چڑھائیا۔ حُکم دِتا شاہ سُلطانی، اگم اتھاہ درڑائیا۔ ذرا نگاہ مارنی پرانی، پراناں توں پرے دھیان لگائیا۔ جتھے شرع نہیں بیگانی، شریعت ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ لکھن والی نہیں کھئے کانی، اکھڑاں نال نہ صفت صلاحیا۔ اکو نور جوت نوری، نور نوراں سوہیا پائیا۔ سو کھیلے کھیل دو جہانی، نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ وشنوں کہے میرا پڑدا چُکنا پرہہ کیتی مہربانی، میرا میرے وچوں پرگٹائیا۔ مینوں یاد آگیا میں گوبند تکیا جس دا کھیل مہانی، مہاں اکٹھ اکٹھ درڑائیا۔ مینوں نظر آئی اوبدی اکیاں منکیاں والی گانی، جس نال اگی حصّے سنگت دتی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے گوبند دی گانی اگی دھار منکا، من کا منکا دئے بدلایا۔ جھگڑا مٹاؤے وجود تن کا، مائی خاک ڈیرہ ڈھابیا۔ لہنا رہے نہ راگ کتّ کا، رسنا والی نہ کھئے شنوائیا۔ پرکاش مٹے سوریہ چنّ کا، نج جوت نور چمکائیا۔ ایہہ لیکھا صاحب ستگر دھنّ کا، دھنّ دھنّ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ بٹھائیا۔ وشنوں کہے گوبند کہا دو توں بنا کے اک، سرگن توں نرگن اگی دینی وکھائیا۔ اکو پتا تے اکو پت، اکو جمن والی مائیا۔ اکو ورن ہونا سیکھ، چار ورن ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنی اُنگلی نال لیکھا اپنے مستک وچ دِتا لیکھ، کاغذ قلم شاہی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ میرا دھرم دھار دا بھوکھ، بھوکھتاں توں پرے پڑھائیا۔ بنا پرہو توں کسے دی لاہے کوئی نہ وکھ، وشا وکار نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے گوبند نے دو اک سیکھی دا دسنا روپ، پوہ چھبی وڈیائیا۔ جیہڑی پھیلنی چارے کوٹ، نو کھنڈ کھنڈ وڈیائیا۔ اکو دھاگا ہونا سوٹ، اکو رنگ رنگائیا۔ اکو مان دینا پنج بھوت، تن وجود اک صلاحیا۔ انتر نرنتر کوڑی کِریا کراؤنا کوچ، کوچا گلی کر صفائیا۔ جن بھگت سہیلے

بناؤ نے سپوت، پتا پوت گود ٹکائیا۔ جنم کرم دا میٹنا دوکھ، درد رہے نہ رائیا۔ اکو دینا دھر دا سوکھ، سچ سنجم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیش نوائیا۔ وشنوں کہے اگی منکے آؤ نے وچوں ماجھے دیس، برہما شو ویکھن چائیں چائیا۔ ایہہ لہنا گوبند دس دسمیش، جو شبدی دھار سمجھائیا۔ اکیاں سکھاں نے کرنے پیش، بستر سوئے تن سجائیا۔ اکیاں دے سر تے سوہندا ہووے ناگ شیش، پگڑی اُتے ست انچ سوہا پائیا۔ پچھے کھلے ہون کیس، پٹھ اُتے ٹکائیا۔ ہتھ وچ لکھیا ہووے دس دسمیش، سنہری اکھراں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت رہے ہمیش، ہم ساجن نظری آئیا۔

★ ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرہ گرو کا جنڈیالا ★

وِشنوں کہے پرہہ گوبند دتا بھنڈارا، گوبند جھولی گوبند بھرائیا۔ جوتی نور دے چمتکارا، پردہ اپنا دتا اٹھائیا۔ شبد ناد دے دھنکارا، اگئی راگ سنائیا۔ میرے وینہدیاں بخش کے بھنڈارا، دو دھارا تھاپی پشت پناہ لگائیا۔ ہس کے کہا تیرا کھیل وچ سنسارا، چنڈ پرچنڈ درسائیا۔ بنس سرینس وارنا سارا، انس پرہہ دی اک اکھوائیا۔ تن سریر وجود ہووے وڈ شنگارا، کلغی توڑا سیس سہائیا۔ نیلی دھار ہونا سوارا، نیلا اپنا رنگ رنگائیا۔ چار ورن کرنا پیارا، برن اٹھاراں جوڑ جڑائیا۔ ہندو مسلم دینا سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرا کھیل دسنا نیارا، پنج تت رنگ رنگائیا۔ مجھ داہڑی کیس تیرا حصہ اپرا، جھولی لوک مات بھرائیا۔ دامنگیر ہو کے نر نرنکارا، پلو اپنا نال گنڈھائیا۔ کھیل دسیا نرگن دھارا، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ نین بند کرا دتا اشارہ، اگئی اپنا کھیل وکھائیا۔ گوبند پھیر آؤنا پئے دوبارا، سرگن نرگن روپ وٹائیا۔ میرا ہووے اک پیارا، دوسر میت نہ کھئے جنائیا۔ دوہاں دا اک ہووے وویارا، وویاری دئے سمجھائیا۔ جوت شبد دھار دھرنی ہووے اُجیارا، اُجل اکو اک کرائیا۔ گرسکھ بھگت بناؤ نے ایشٹ جناؤنا اک میرا ایکنکارا، اک اکلا بھیو کھلائییا۔ اکو نام ہووے جیکارا، پُرکھ اکال اوٹ اک درسائیا۔ لہنا مکاؤنا تیئی اوتارا، پیغمبران لیکھا جھولی پائیا۔ گرواں قایم کر منارا، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ سب دا پالک بن پروردگارا،

پرورش کرے تهاؤں تھائیا۔ سیس نواون برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سوریہ چند ستارا، گرہ نو نو لاگن پائیا۔ تیرا نور میرا ظہور شبدي نور جوتی جوتی بھوے اُجیارا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ تخت نواسی بن سکدارا، سدھ مارگ اک پرگٹائیا۔ نو ست بن ونجارا، وست امولک اک ورتائیا۔ حکم شبد اک اشارہ، شرع توں باہر دتا سمجھائیا۔ گوہند کر نِمسکارا، سیس جگدیش دتا جھکائیا۔ جھٹ نانک روپ کر پسارا، سمنکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ دوئے جوڑ کہا میرے پت پریشور یارا، یارڑا ستھر گوہند دینا ہنڈھائیا۔ جس نے ستلج بیاسا پار نہیں کرنا کنارہ، نانک دی شاہی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ وشنو کہے نانک مالا دے منکے پھیرے اکاسی، پٹھے ہتھ چلائی۔ پھیر پرہ نوں کہا میں تیری داسی، داسی ہو کے سیو کھائیا۔ پھیر انگل کیتی اوہ ویکھ تون عیسیٰ چڑھایا پھاسی، صلیب گل لٹکائیا۔ جھٹ گوہند کیتی ہاسی، تالی دتی وجائیا۔ ایہہ کیہڑی کھیل تماشی، جو پرہو رہیا کرائیا۔ نانک کہا آگے مار جھاکي، گوہند لے انگڑائیا۔ تینوں امرت جام دا بناؤنا ساقی، دھر پیالہ ہتھ پھڑائیا۔ پھیر بنس سرہنس کوئی رہن نہیں دینا ساتھی، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ آسو رہے نہ جس دی چال بانکی، ننکی پیریں بھجنا واہو داہیا۔ گوہند ہتھ ماریا اُتے چھاتی، خوشی نال لئی انگڑائیا۔ نانک ایہہ نانک تیری گھاٹی، تے نانک دا نور گوہند نور الہیا۔ نانک کہا تیرے حصے اک پیالہ باٹی، جس وچ امرت لہنا بنائیا۔ باقی وسٹو دی کرنی پئے کوئی نہ راکھی، گھر بار سارا دینا تجائیا۔ گوہند نے ساڈھے تین ہتھ دی لے کے لاٹھی، زمیں تے ٹھکرائیا۔ پھر ہتھ پا کے زینا کاٹھی، کھبّا زور زور ہلائی۔ پھیر دو جہاناں منزل ویکھ کے واٹی، نگاہ اسماناں اُپر ٹکائیا۔ جھٹ نانک کہا گوہند ذرا آہ ویکھ پاتی، پترکا دیاں درسائیا۔ جیہڑی میں شبد کہانی آکھی، ماجھے تیرا چرن ٹکے نہ رائیا۔ پچھلا پاسا تک انت ماجھے دا رہنا نہیں کوئی ساتھی، نانک دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کیتی ہاسی، اشارے دوہاں نوں رہیا وکھائیا۔ نانک گوہند ایہہ میرا حصہ باقی، تے تہاڈا حصہ اپنے وچ چھپائیا۔ جس ویلے سرشٹی دی درشٹی ہوئی بے اخلاقی، خلق خُدا گئی بھلائی۔ گوہند تیریاں سکھاں وچ پینی بے اتفاقی، سکھ سکھ نال کرے لڑائیا۔ نانک تیری بانی نال میل جائے نہ کاٹی، پڑھن والے دین دُہائیا۔ نانک نیتر میٹ کے گوہند باہوں پھڑ کے کہا آگے ویکھیئے کلجگ اندھیری راتی، کی سہاں رہی بدلایا۔ گوہند کہا ایہہ کھیل صاحب

سمراتھی، جو سب دا پتا مائیا۔ نانک کہا میں وی اوسے دی داسی، سیوا آد دی سچ کھائیا۔ وشنوں کہا میں سُنیا چن
 اپارا، اُنکلاں کتاں وچ پائیا۔ حیران، ہو گیا کس طرح گوہند آئے دوبارا، چار جُگ وچ آگے گیا مڑ کے پھیرا کھئے نہ پائیا۔ اونے چر
 نوں پُرکھ اکال مینوں کتوں پھڑ کے دتا اشارہ، ہلونا دتا لگائیا۔ ایہ یودھا سُرپیر سِکدارا، سُت دُلارا میرا سوبھا پائیا۔ جس ویلے
 میں کل کلکی لوں اوتاراں، ایہ میرا سنگ رکھائیا۔ ایہ شبد گرو سنسارا، ----- میں نُوں جوت اُجیارا، گھر گھر
 کراں رُشنائیا۔ دویاں دا پریم کھنڈا ہونے دو دھارا، دوجا شستر ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ گُرمکھاں سچ کراں پیار آگم اپارا، جس نوں
 سمجھے کھئے نہ رائیا۔ سچ دا کھول کے سچ دوارا، بھگت بھگوان روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا گوہند دھار روپ اتی سُندری، نین نین سوبھا پائیا۔ گوہند ہتھوں لاه
 کے مُندری، اُنکلی وچ بھوائیا۔ کلجگ انت میں بھگتاں سنتاں دی بدل دینی کُنڈلی، راشی اپنے نال ملائیا۔ چار ورن بنا کے
 جُنڈلی، رنگ اِکو دینا چڑھائیا۔ ایہ دسنی اوہ مُدھلی، جیہڑی آتم پرما تم دی ریتی چلی آئیا۔ ایہ دھار چار جُگ کیسے نہ بُجھ لئی،
 بُجھارتاں وچ گر اوتار پیغمبر پھیریاں گئے پائیا۔ انت اخیر پرہہ کِریا نال مینوں سُجھ گئی، سمجھ دتی سمجھائیا۔ نانک کہا گوہند اوہ
 ویکھ ماجھے والیاں دی بُدھ گئی، ناتا تیرے نالوں ٹرائیا۔ گوہند دی مُندری اُنکلی اُنوں اڈ گئی، وینہدیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ
 ماجھے دی دھرتی پُج گئی، جتھے پوجا کرے لوکائیا۔ گوہند دی آشا ایتھے رُجھ گئی، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ جھٹ اوہ
 مُندری لک گئی، نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک اوسے ویلے اپنی بھوری چُک لئی، کئی لئی اُٹھائیا۔ خوشی وچ کہا گوہند تُوں آیا دردیاں
 دے دُکھ لئی، غریباں ہونا سہائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ اوڈھ پُگ گئی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تیری آشا نہیں کیسے جگت دھار دُدھ
 لئی، واسنا اور نہ کھئے بنائیا۔ تیرا کھیل ہونا مانو مانکھ لئی، ممتا کوڑ مٹائیا۔ سہارا ہونا مات ککھ لئی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ گوہند کہا میری مُندری ہو گئی الوپ، سچ دوارے مُکھ چھپائیا۔ میں
 ویکھیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نظر نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ دتے روک، پڑدا سب دا دتا اُٹھائیا۔ ویکھے قلعے کوٹ، محل اٹل پھول
 پھولائیا۔ کتوں نظر نہ آئی کس اُتے لاواں دوش، کس نوں دیاں سزائیا۔ پھر تھوڑے سمیں لئی ہو گیا خاموش، مُکھ زبان نہ کھئے

ٻلاڻيا۔ پھير ٻٽھ ماري اُپر بدن پوش، سر پير تائين پھراڻيا۔ جھٽ ويڪھيا اک خرگوش، جو بھجيا آوے چائين چائيا۔ چرناں وچ سٽي اپني لوتھ، ڏيرھ ڍٽا جڙيا۔ گوبند نے اوڀرے اندرون ويڪھيا اک کوش، جس اُتے لکھيا ٿوڻ ميرا ميں تيرا دوجا نظر ڪھڙو نه آيا۔ مينون اڪو اک دي سوچ، دوسر آس نه ڪھڙو ودھائيا۔ ميري منسا پوري ڪر دے لوچ، لوچا تيرے نال بنايا۔ نام خماري دے مدھوش، مدھر راگ دهن سنوڻيا۔ گوبند پيار وچ ڪها ٿينون اڪے ڍٽا ٻٽھ، سچ ملي سرنايا۔ خرگوش ڪها گوبند ميري اک بيننتي تيرا ماجھا جائے نه اؤنت، تيرا در تيرے سوڀا پائيا۔ ويلا دس ڏھيا ڪه اؤنٽ، وقت وقت نال ملايا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ ڪرني ڪار ڪمائيا۔ گوبند ڪها واھ ميرے مھربان، ڪي اپنا روپ بدلايا۔ ڪيون بھجيا وچ ميدان، چوڀاڀاڻ والي چھلانگ لڪائيا۔ ميں ويڪھ ٻويا حيران، ڪي تيري بے پروا ٻيا۔ جھٽ اوھ بن ڪے نوجوان، اپني لئے انگڙايا۔ پھير روپ دھر سري بھگوان، جوتي جاتا ڏگمگائيا۔ پھير شبد ناد دھنڪان، اڪم ڍٽي سنائيا۔ پھير پٽھ تے ماري ٻٽھ ماجھا ديس اوھ ستھان، جتھ بھگت دوارا سوڀا پائيا۔ ذرا ويڪھ شهنشاه سلطان، نور نورانه نظري آيا۔ تيرياں گرمڪھا تون اوھ تيرا پھير لے ڪے ديواں اوھ دان، وچولا اپنا آپ بنايا۔ ٿوڻ انگلي اُتے پاؤنا اوھ پھير نشان، جس نشانے ٿوڻ وشن ٻر ٻما شو ويڪھن چائين چائيا۔ اُتے گوبند لکھيا ٻووے اڀر گوبند دا ايمان، گوبند گوبند رنگ رنگائيا۔ گوبند تيرے ماجھے والے پهلون ڪراں سوادھان، پچھلا ليڪھا پور ڪرائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، سچ لھنا دئے چڪائيا۔ گوبند جھٽ دووڀن ٻٽھ رکھ اُتے متھ، ساھمنے ڍٽے وڪھائيا۔ ميں چھڙ ڍٽے تيرے تير بھتھ، ڪمان ڪندھ نه ڪھڙو ٻڪائيا۔ تيرا ڪھيل ويڪھنا اپني اڪمي اڪھ، جگت نيتر بند ڪرائيا۔ ٿوڻ ميرے اندر وسين، ميں تيرے وچ سبائيا۔ ٿوڻ ميرے پتے دسيں، ميں تيرا پڙدا لابييا۔ ٿوڻ ميرے ول نسيں، ميں تيرا راھ تڪائيا۔ ٿوڻ روپ دھرنا سسے، ميں ٻوڙا رنگ رنگائيا۔ ٻنگ ٻر ٻم ساري ساڙے دوڀاں دے وچ وسے، سوڀنگ روپ سرشٽ سبائيا۔ جيھڙے گرمڪھ ٻوڙے بچے، سر اوڀناں ٻٽھ ٻڪائيا۔ جنھاں تے ڪرپا ڪرني اوڀناں ٿوڻ مرن وچون مرن پهلون دسے، سنديسہ سچ سچ سنائيا۔ پھير ڪرپا ڪر ڪرے رکھ، مھر نظر اڪ اُٿائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، ٺھڪنڪ نرائن نر، مھراج شيرسنگھ وشنون بھگوان، ليڪھا جان حقيقت حقے، حق دا مالڪ اڪ اڪھوڻيا۔

☆ ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سورن سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

وِشنُوں کہے میں شبد دھار تکیا گوبند سیوٹ، سپتر اُتر پورب پچھم دکھن اکو نظری آئیا۔ جس دا نور نظارہ چارے کوٹ، دہ دشا پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبر گر روپ بدلدا رہیا پنج بھوت، تن وجود ماٹی خاک سوہیا پائیا۔ انت کردا رہیا کوچ، کوچا گلی دھرنی دھرت دھول ہوکا حق نام سنائیا۔ ونڈاں ونڈا رہیا دین مذہب ذات پات نیچ اوچ، کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی ناؤں پرگٹائیا۔ بھو کھولدا رہیا آتما پر ماتما تانا پیٹا اکو سوٹ، سوتر دھاری صاحب سوامی انترجامی اکو اک اکھوائیا۔ سو کلجگ انت لیکھا ماکوے لہنا دینا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ کریا ندھان صاحب سلطان ہو کے جائے ٹوٹھ، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلے جگ جنم جو پیار محبت وچ گئے روٹھ، متر پیارا ہو کے اپنا میل ملائیا۔ پاوے سار نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار کوٹ، چار گٹھ لکیا نظر کئے نہ آئیا۔ شبدی دھار ہو تیار نام ندھانا گانا بٹھے دھرم دے گٹ، گر گر دھار اپنی اک پرگٹائیا۔ گرمکھاں جن بھگتاں اُجل کرے لوک مات مکھ، مکھیا ہو کے دکھیاں دکھ دئے گوائیا۔ سنت سہیلا ہو کے لئے پچھ، شاہ فقیراں میل ملائیا۔ ساڈا لہنا دینا جانے جس کارن کٹائی داہڑی مچھ، بودی سیس جگدیش ٹکا گردا کھوج کھوجائیا۔ ساچی وست نام امولک دے کے کچھ، کچھ مچھ دی آسا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ وِشنُوں کہے میں ویکھیا شبدی ست دلارا، دولہا دھر دا نظری آئیا۔ جس دا روپ تیئی اوتارا، پیغمبر نورے چشم نور رُشنائیا۔ گرو گردیو وچ سنسارا، ایشٹ سریشٹ دریشٹ وچ وڈیائیا۔ جس دی مہا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگ چارا، گیتا گیان دھیان اکو اک سمجھائیا۔ سو شاہو بھوپ بن سکدارا، سچ سلطانا سوہیا پائیا۔ جس دا نورے نظر کل کلکی اوتارا، کل کلیش دس دسمیش سنگ مٹائیا۔ چار گنٹ ویکھ وگسے پاوے سارا، پاربرہم پت پریشور اپنا بھو کھلائیا۔ صدی چودھویں جس نے کرنا انت کنارہ، محمد آشا دئے وڈیائیا۔ عیسیٰ لیکھا جانے ویہویں صدی تکرارا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ نانک گوبند گوبند دھار پرگٹ ہو سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بھو چکائیا۔ جس دا بھو کاغذ قلم نہ لکھنہارا، آد انت کہن کئے نہ پائیا۔ سو

صاحب ستگر دین دیال پُرکھ اکال پروردگار سانجھا یارا، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ لہنا دینا کلجگ اتم میٹے اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ گوہند گوہند دھار کھیل کرے وچ سنسارا، یرگن یرگن سرگن سرگن یرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست رنگ دی بٹھ سیس دستارا، ماجھے والیاں مجلس اپنی دئے وکھائیا۔

★ ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ★

وِشنوں کہے میں کلجگ اتم ویکھیا کوڑن، کوڑ کٹمب دسی لوکائیا۔ سب دی درِشٹی ہوئی موڑھن، مورکھ مُگدھ روپ درسائیا۔ پرہہ دی منگے کھئے نہ چرن دھوڑن، گرو اوتار پیغمبراں ایشٹ سرب منائیا۔ پھیر صاحب تکیا حاضر حضورن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جودھا اگمی بیر سورن، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ جس دا روپ انوپ پورن، پرم پُرکھ پرہہ ویس وٹائیا۔ کلجگ پنڈھ مٹائے نیڑ دُورن، دُور ڈراڈا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں جنم جنم دا بخش قصورن، مہر نظر نال ترائیا۔ وِشنوں کہے اتم کھیل ویکھ ہويا مجبورن، مجبوری وچ دُہائیا۔ چار جگ دا لیکھا دسیا ادھورن، انت سکیا نہ کھئے کرائیا۔ چار جگ دے شاستر دے سے مزدورن، مزدوری جگت والی کھائیا۔ پرہہ دا نام کرن مشہورن، صفتان وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ وِشنوں کہے میں کلجگ انت ویکھ ہويا اداس، اداسی میرے اندر آئیا۔ مینوں حُکم دتا پُرکھ اناش، اناشی کرتے دتا درڑائیا۔ میرا کھیل ویکھ سرب گن تاس، گنوتتا آپ جنائیا۔ آد انت سب کچھ میرے پاس، دیونہار اگم اتھایا۔ پرہہ پورن پورن وچ پرکاش، پورن پور رہیا سرب ٹھائیا۔ پنجاں تتاں دے شاباش، شاہ سلطان اک سمجھائیا۔ پھیر تھلیوں وکھایا آکاش، آکاش دے نیچے دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ جدھر تکان اودھر ساتھ، سکلا سنگ نہیائیا۔ حُکمی حُکم رہیا آگھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، لکھت شہادت دئے بھگتائیا۔ حُکم ورتاؤنا اک ساچ، سچ سچ وڈیائیا۔ دھرم دی دھار وکھا تماش، کھیل اگم دینا سمجھائیا۔ وِشنوں کہے میرا اک تے ہويا وشواس، وشا اور نہ کھئے

جنائیا۔ اوس ویلے میرا بھگون میرے ساتھ، پاسا سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ مینوں دکھائی منڈل راس، گوپی کاہن نچائیا۔ پھیر سہج دتا آکھ، شبدي شبد حکم درڑائیا۔ وشنوں کریں نہ پشچاتاپ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہوواں آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں بناں مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، مارگ اکو اک رکھائیا۔ ستگر شبد دھار دی دے کے دات، وست امولک جھولی آپ ٹکائیا۔ چار جگ دا لیکھا لیکھیا نال قلم دوات، زرگن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ نویں جگ دا لہنا دینا دیواں ساکھیات، سچ سوامی ہو کے پھیرا پائیا۔ پنجاں تتاں دی پنجاں لیکھاریاں کولوں کراواں یاچ، یجر وید دئے گواہیا۔ چرن کول بنا داسی داس، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں اوہناں دا دوجا رہے کوئی نہ مائی باپ، بھین بھائی دا ناتا دئے ٹڑائیا۔ اک آتما اک پرما آتما اک بنا کے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ کلجگ ہووے اندھیری رات، ساچا چند کران رُشنائیا۔ روداس چارا پریم دھار دی رکھے پرہات، اٹھ پھر اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا کلجگ اتم وقت وقت تھوڑا، تھوڑا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دا تکیا زرگن دھار گھوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ شاہ پاتشاہ تکیا بانکا چھوہرا، شہنشاہ سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ وشنوں کہے میں حکم سناواں کورا، جو دھر فرمانا سری بھگوانا رہیا درڑائیا۔ پنجاں لیکھاریاں پرہہ دا نواں بناؤنا جوڑا، چرن کول واری واری پائیا۔ آگے کرنا بھاگ متھورا، متھیا دسنی سرب لوکائیا۔ جس کارن سسے اُپر لایا ہوڑا، ہاپے ٹپی دتی وڈیائیا۔ جگت جہان نالوں کر وچھوڑا، وچھڑے اپنے نال ملائیا۔ ہر سنگت پرہہ لئی کچھ دان لیانا تھوڑا تھوڑا، اک اک دانہ اپنے ہتھ ٹکائیا۔ وشنوں کہے سچکھنڈ واسطے ستجگ دھار مینوں پئی لوڑا، بنا بھگتاں توں پور نہ کھئے کرائیا۔ پنجاں پیاریاں نو ہتھ دا لیانا ڈورا، ڈوری سوتر دھار دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھا مکائے پنج وکار چورا، چوری چوری سب تے دیا کھائیا۔

☆ ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دیدار سینگھ دے گرہ شفی پُر ضلع امرتسر ☆

وِشنُوں کہے برہما ویکھ گوہند دا پورن پرگنا، پرگٹ نرگن دھار کرائیا۔ جس دی آسا رکھ کے گیا تتی لوح اُتے گر ارجنا، عرض بینتی آرزو وچ سمجھائیا۔ شبدی دھار اگئی ستگرُو اگئی گرجنا، بھے دو جہان رکھائیا۔ جس نوں آگے ہو کیسے نہ ورجنا، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ اُس دا حُکم کدے نہ پرتنا، پرتکھ اپنی کار کھائیا۔ کلجگ اتم بھانا ورتنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں دی پوری کرنی شرطنا، شرع دا لیکھا دینا چُکائیا۔ جن بھگتاں چنتا روگ مٹائے حرصنا، حرص ہوس اپنی اک جنائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سُپیلے درشن پرسنا، پارس کنچن لوبا دئے وکھائیا۔ امرت میگھ اگما برسنا، نرگن بوند سوانت ٹپکائیا۔ جس نے چار جگ دا لیکھا ناں کسوٹی اُتے پرکھنا، پارکھو ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس دے آگے کیسے نہ اٹکنا، اٹک توں پار پئے دُہائیا۔ جس نے دو جہان نو کھنڈ پرتھی جھٹکنا، جھٹکا دیوے تھاؤں تھائیا۔ شبدی دھار کھنڈا کھڑکنا، پورن گوہند سچ درڑائیا۔ دین مذہب دا روڑا اٹکنا، دُنی رووے تھاؤں تھائیا۔ دُہر دا حُکم چڑھنا کٹکنا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ من کلپنا وچ سب نے بھٹکنا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جم کی پھاسی مٹکھ جیواں لٹکنا، چوراسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ دُکھیاں ونڈے کوئی درد نہ، دیناں دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہ کھیل کرنا مرد مردانے مردنا، مدد اپنی نال رکھائیا۔ شرع قصائی رہے کرد نہ، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا لیکھ مُکائیا۔ سب دی کڈھ کے چار جگ دی فردنا، لہنا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ کلجگ پُٹھی کرے نردنا، نارد مُنی دئے دُہائیا۔ ایہ کھیل کرنا اسچرجنا، اچرج لیلآ آپ وکھائیا۔ اکو سبمل سہاؤنا پرگنا، پٹنے والا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں ہون نہ دیوے حرجنا، حرج اپنے گھر ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ بر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا بر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ وِشنُوں کہے گوہند دا برہما پورن ویکھ گرہ، گھر اکو سوبھا پائیا۔ جتھے پرم پُڑکھ پرماٹما رہے، رہبر بن کے نور لاییا۔ جس نوں یاد کردے کوٹن کوٹ لکھ کروڑی سے، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جس دے حُکم اندر جگ چوگرئی وپن وہے، ستجگ تریتنا دواپر کلجگ دھار وپائیا۔ سو پُڑکھ اکالا دین دیا لا سچ سینگھاسن آپ ہے، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جس نے دین دُنی کرنی لے، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ اک دو جہان سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان دی ہووے جے، جے جیکار آپ کرائیا۔ جگ چوگرئی پُڑکھ اکال اپنا نام

کیسے نہیں کیتا بے، حق فک نہ کھئے کرائیا۔ سارے رسنا نال گئے کہہ، کہہ کہہ جگت سُنائیا۔ انت پرہ دی سرنی پئے، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکا ہے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ ترننارن ★

وِشنوں کہے میں تکیا عجب نظارہ، نرگن نراکار نرناکار دتا وکھائیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ اندھ اندھیارا، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہویا دھوؤں دھارا، دُھندھوکار نہ کھئے مٹائیا۔ بھلیا مارگ گر اوتارا، پیغمبران بھے نہ کھئے رکھائیا۔ چار برن اٹھاراں برن، کرن ہاکارا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ نیتر روون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ویکھنہار سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہیا اُٹھائیا۔ ویکھو کھیل جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول بن نیتر راہ تکائیا۔ نال رلائے تیئی اوتارا، ترے گن اتیتا حُکم سُنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا خبردارا، صدی چوڈھویں لئے انگڑائیا۔ نانک گوہند دو جہاناں پردہ لاہنا سارا، سار شبد اک پرگٹائیا۔ کِس بدھ کلجگ کوڑی کِریا ہووے پار کنارہ، در گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ وِشنوں کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ ست دھرم دی دسے نہ کھئے نشانی، نشانہ دھرم نہ کھئے اُٹھائیا۔ پنڈت پاندھ مَلا شیخ جگت گرتھی کرن بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ سچ دھار دسے نہ کوئی برہم گیانی، برہم ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جھگڑا پیا انجیل قرآنی، شرع سکے نہ کھئے گوائیا۔ نام ندھانا مارے نہ کھئے کانی، انیلا تیر نہ کھئے چلائییا۔ کلجگ انت چار کُنٹ مایا ممتا کوڑ چڑھی طغیانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، حُکم سندیسہ اک سُنائیا۔ وِشنوں کہے پرہ وکھایا کلجگ اتم کھیل، خالق خلق دتا درڑائیا۔ جھگڑا پیا گرو گر چیل، چیلار نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دوارے کرے کوئی نہ میل، اتم پرما تم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دھرم رائے دی کئے کوئی نہ جیل، چوراسی پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ میں حیران ہویا ایہہ پرہ دا اچرج کھیل، ہر کرتا آپ کھلائییا۔ آپے وس سرب نویل، در گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دوارا اک درسائیا۔ وشنوں کہے مینوں شبد اگئی آئی آواز، اگم اگم جنائیا۔ تیرا بھیو کھولاں راز، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ تگ راہ غریب نواز، بن نیتر نین نین تکائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کرپا بدل دینا سماج، سچ سمگری ستجگ اک ورتائیا۔ کوڑی کرپا دھو کے داغ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ انتر نرنتر اُچاوے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی دئے سواد، اٹھسٹھ لیکھا دئے چُکائیا۔ مہر نگاہ نال ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ جوتی دیپ جلئے چراغ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ گھر سوامی ملے کنت سہاگ، رنڈیا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ جیواں آلس نندرا وچوں کھول کے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ وشنوں کہے پرہہ دتا اک سندیس، ست سچ جنائیا۔ نگاہ مار ماجھے دیس، دیس دیسانتر پھول پھولایا۔ زرگن جوت نر نریش، نور نورانہ سوہا پائیا۔ جو آد انت رہے ہمیش، جنم کرم نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں جھکن وشن برہما شو گیش، سُرپت بیٹھا سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا روپ نہ کھئے درسائیا۔ سو کلجگ بدلن لگا ریکھ، رکھی مئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگت سہیلے بناوے نیک، بدی اندروں دئے گوائیا۔ جنہاں کلجگ جیواں پرہہ دا نام کھادھا وچ، تنہاں دیوے آپ سزائیا۔ شبد ستگرُو دین دُنی نوں مارے پیچ، پیچیدہ اپنی کار کھائیا۔ آگے چلے کیسے نہ پیش، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ وشنوں کہے پرہہ دا حُکم اپارا، اپرپر آپ درڑائیا۔ جگت ویکھو تیئی اوتارا، پیغمبر نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ گر گر ویکھو سچ دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھیان رکھائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے میت مُرارا، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چاروں کُنٹ دُھندھوکارا، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ دھرم رہیا نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوارا، وبھچار کرم کرے لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ کے من مٹے نہ کیسے وکارا، ہنگتا گرھ نہ کھئے تڑائیا۔ کلجگ جیو وبھچار بوئے چار کُنٹ دہ دشا کلکھنی نارا، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ شبدی حُکم دیوے سچّی سرکارا، صاحب سوامی آپ درڑائیا۔ گوبند اتھ یودھے سورپر مار للکارا، نام ڈنکا اک وجائیا۔ سرگن کر خبردارا، صدی چوڈھویں

سویا رہیں کھئے نہ پائیا۔ پیغمبران دے اک ہلارا، چوڈاں طبق کر شنوائیا۔ چوڈاں لوکاں تیرا اشارہ، عیشو عشرت ویکھن تھائوں تھائیا۔ سب نوں دسّں کلجگ ہونا انت کنارہ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ حُکم سندیسہ دیوے کل کلکی چوویاں اوتارا، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ جس دا شبد سُت گوہند اک ڈلارا، دُولھا دُھر دا نظری آئیا۔ اوہ ویکھنہار سرب سنسارا، سرِشٹی درِشٹی اندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ وِشنوؤں کہے میں شبد اگئی گوہند تکیا، تکیا ظاہر ظہور۔ جس پھرنا مدینہ مکیا، کعبہ حضرتاں ویکھے ضرور۔ جس دا حُکم سندیسہ پگیا، کلجگ توڑے انت غرور۔ لیکھا جانے کایا مٹیا، پنج تے من پائے نہ کھئے فُتور۔ نو کھنڈ پرتھی پھرے تھیا، پندھ مکائے نیڑے دُور۔ سو سوامی ہر گھٹ وسیا، جوتی جاتا چمکے نُور۔ جس میٹنی رین اندھیری مسیا، نانا توڑنا کوڑو کوڑ۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے رٹیا، مانس مانو ماٹکھ ایکا دسے دستور۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جنائے ٹپیا، کِریا کرے آپ ضرور۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، جوتی جاتا ظاہر ظہور۔ وِشنوؤں کہے میرے انتر دتی اگم وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکار، نرور دُھردرگاہیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، پروردگار وِس وٹائیا۔ جس نوں کہندے سانجھا یار، جلوہ گر نُور الاہیا۔ کلجگ میٹے کوڑ کُریا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ من کلپنا کرے گرفتار، شبدي ڈوری تند بندھائیا۔ آسا ترسنا دئے نوار، امرت بوند اک پیائیا۔ دُھر دا حُکم سچي سرکار، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں انت کنت بھگونت لہنا دینا دئے نوار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ محمد سجدہ سیس جھکائے نال چار یار، کلمہ کائنات وچ جنائیا۔ دروہی خُدا خُدا دے نبی میرا رسیا نہ کھئے اختیار، مختیار نامہ اپنی مہلت گیا پگائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک پرگٹ ہویا امام اماما سیکدار، سیکداری اپنے ہتھ رکھائیا۔ اسیں اوس دے برخوردار، چوڈاں صدیاں سیو کھائیا۔ کردے رہے انتظار، بن نیتاں نین تکائیا۔ سو آیا اپنی دھار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نے بدل دینا سنسار، دین دُنی نہ کھئے چٹرائیا۔ ستگر شبد اک ہونا اُجیار، چار گنت کرے رُشنائیا۔ جس دا کھنڈا ہونا دو دھار، نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، آنا فنا اپنی کار کھائیا۔ جس نوں جھکدے سرب گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ تس صاحب نوں میری نمو نمو نمسکار، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۱ اسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرنام سینگھ دے گرہ پنڈوری ★

وِشنوُن کہے شبد گویند کرے کھیل اُپر سُدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ جس نے کوڑی کِریا میٹنی کلجگا، جُگ چوکرئی پینڈا پنڈھ مکائیا۔ جو سندیس دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ہونا آگھا، نرگن نُوُر جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی سُدھا، انتر نرنتر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ آگلا بھیو کھول کے گجھا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ نرگن دھار رہے نہ لکا، لوک پرلوک کرے رُشنائیا۔ جس دا تیر نشانہ کدے نہ آکا، دو جہاناں آپ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں محمد اپنا کڈھ کے وکھاوے رُکا، جس اُتے الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا پروردگار سمجھ نہ آیا مُدعا، مُدت توں بیٹھا دھیان لگائیا۔ چار یاری سنگ رُجھا، آمین یامبین تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ وِشنوُن کہے میں شبد گویند تکیا نُوُر نُوُرانہ، جلوہ گر نظری آئیا۔ جس دا کلمہ حق پیغام، چوڈاں طبق باہر پڑھائیا۔ جس دا کھیل اگم اماما، امام اماماں پڑدا لاپیا۔ چارے کُنٹ دہ دشا وِجنا دممام، نرگن اپنا ڈنک سُنائیا۔ جس نے کلمہ بدل دینا کلاما، کائنات دئے وڈیائیا۔ رحمت رحیم کرے رحمانا، رہبر اکو سوبھا پائیا۔ کھیلے کھیل دو جہاناں، پُریاں لوآں پھول پھولائیا۔ کل کلکی پھر کے جامہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نُوں جھک جھک سجدیاں وچ کردے رہے سلاماں، نیتر لوچن نین اکھ شرمائیا۔ اوہ اتم آوے وچ میدانا، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ جس نے نو کھنڈ پرتھمی دیکھنے مانو ہووے غلاما، شرع زنجیر کٹائیا۔ جودھا سُوَرپیر مرد مردانہ، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جس نے ستجگ مارگ دسنا آسانا، انساناں اندر بھیو کھلائی۔ مانکھ رہے نہ کھئے بیگانہ، دتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ سب دا اکو ہونا گانا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا راگ الائی۔ اکو متنا صاحب سُلطانا، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔

وِشَنوُن کھے شبد گُرو دا حُکم سنديسہ ايک، ايکنکار رُپيا دِرڑاِئا۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، مستک دھوڑی خاک
 رمائيا۔ سب دی بُدھ کرے بيک، دُرمت ميل دھوئا۔ ہر درساوے نیتن نیت، نچ نین کر رُشناِئا۔ دُھردرگابی بن کے کھیوٹ
 کھیٹ، نئيا نوکا آپ چلاِئا۔ آتم پرما تم ناتا دس کے بیٹی بیٹ، پنا پوٹ گود اُٹھاِئا۔ سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناشن جائے لیٹ، در
 دوارا اک وڈیاِئا۔ سو سُهِنجنا کرے دیس، جس در اپنا پھیرا پائيا۔ راہ تکن برہما شو مہیش، گنپت گنیش، سُرپت نیتن نین
 شرمائيا۔ جس نرگن دھار بدلایا بھیکھ، بھیکھادھاری روپ نہ کھئے سمجھاِئا۔ تِس صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی انت کنت
 آدیس، بنا سیس سیس جھکائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دا مالک اک اکھوئا۔
 وِشَنوُن کھے گوبند شبد آد انت دا مالک، جُگ جُگ کھیل کھلاِئا۔ جو نِت نوت بدلے عادت، عدل انصاف اک کھائيا۔ سَت
 دھرم دی لاوے عدالت، در گھر ساچا اک وڈیاِئا۔ آتم پرما تم دس عبادت، نُور نُور وچ چمکائيا۔ کوڑی کِریا میٹ علامت،
 عملن تون رہت کرے نُور خُداِئا۔ جد تکو صحیح سلامت، ہر سجن سوبھا پائيا۔ جس نے صدی چوڈھویں کوڑی کِریا کراونی
 بغاوت، بغلگیر رہن کھئے نہ پائيا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کھئے ضہانت، بریخانہ نہ کھئے جنائيا۔ سچ نام دی ملے نہ کیسے نیامت،
 انرس رس نہ کیسے چکھائيا۔ جس نے صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لیانی قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائيا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اکم اتھاپيا۔ وِشَنوُن کھے شبد گوبند گوبند اک الکھ، الکھ الکھنا
 کھیل کھلاِئا۔ نرگن نُور جوت پرتکھ، پاربرہم پرہہ گوسائنا۔ جس دا کھیل آد جُگاد سچ، سَت سچ وڈیاِئا۔ سو صاحب
 سوامی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا پھیرا پائيا۔ جس نے جُگ چوڑی دین مذہب کرائے وکھ، وکھرا وکھرا در سہائيا۔ سو کلجگ اتم
 کرے آپ اکھ، گر اوتار پیغمبر دیون نال صفائيا۔ ساریاں اکو نام اکو کلمہ کایا مندر اندر لینا رٹ، رٹا جگت رہے نہ رائيا۔ سچ
 دوارا اکو ہٹ، اکو مندر گرہ سہائيا۔ اکو وست امولک رکھ، رکھک ہو کے آپ ورتائيا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بھوکھت دتا دس،
 دہ دشا کھوج کھوجائيا۔ صدی چوڈھویں پنڈھ مکایا لوک مات نس نس، بن پاندھی راہيا۔ محمد نیر ورو لے اپنی اکھ، اُمت اُمتی
 ویکھ وکھائيا۔ چار یاری پئی غش، حواس ہوش نہ کھئے وڈیاِئا۔ جس پروردگار دا کردے رہے جس، صفتناں وچ ڈھولے گائيا۔

اوہ انت کنت پروردگار ہو پرگٹ، ساڈے پرگنے پھول پھولائیا۔ اُدھروں عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، گھڑی گھڑیاں رہیا
 کھڑکائیا۔ میرا گاڈ گڈ گاڈ ہو کے آوے تھ، جوتی جاتا پنڈھ مُکائیا۔ جس دا کلمہ سب نے لینا رٹ، رُٹین رٹن اک سمجھائیا۔
 دھرم دی دھار کھولنا ہٹ، دوارا اِکو اِک وڈیائیا۔ دین مذہب دا میٹ کے پھٹ، پٹی دیوے نام بندھائیا۔ پچھلی کرنی سب دی
 شبدي گوبند دیوے تھپ، مہر اپنا نام لگائیا۔ پورب لیکھا پورا کر پگ، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو کھلائییا۔ کلجگ دیوے اپنا حق،
 حقیقت وچوں جھولی پائیا۔ ستجگ ساچا جائے لگ، صدی چوڈھویں لیکھا انت چُکائیا۔ کلجگ جیو نہ رہے کوئی الپگ،
 سربگ دیوے مان وڈیائیا۔ دین مذہب رہے نہ کھئے الگ، آتم پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار
 سانجھا یار سب دی میٹے حد، حدود اپنی دئے سمجھائیا۔ سارے اِکو نام لہنا جپ، اِکو کلمہ لینا گائیا۔ اِکو پُرکھ اکالا دین دِیالا
 مالک ہوئے سب، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر بنے جد، یدی لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر اپنا پڑدا لہیا۔ وشنوں کہے شبد گرو دی دھار، گوبند گوبند گوبند نال پرگنائیا۔ جس
 دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ سمبل بیٹھ
 دھام نیار، نرگن آسن اِک سُہائیا۔ شبدي ناد دُھن جیکار، اگم اتھاہ سُنائیا۔ امرت دے کے ٹھنڈا ٹھار، نجھر بوند سوانت آپ
 ٹپکائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ کے ہاباکار، مانو مانکھ مانس پھول پھولائیا۔ کِریا کرے آپ کرتار، قُدرت دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ حُکم
 سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول جنائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ گوبند کھنڈا کھڑکے
 اگم اپار، اپرپر سوامی آپ کھڑکائیا۔ لہنا دینا سب دا دئے نوار، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں پڑدا لہے اپنی دھار، دھرنی
 دھرت سُہائیا۔ گوبند سورا سورپیر بلکار، بلدھاری آپ جنائیا۔ ماجھے والیو چھپی پوہ نوں لے کے آونی اِک تلوار، تِن تِن نال
 لمبائیا۔ لیکھا اگلا دسے آپ نرنکار، کی گوبند کھیل کھلائییا۔ کِس بدھ میٹنا دھواں دھار، کِریا کوڑ چُکائیا۔ ست سچ ہوئے جیکار،
 دھرم دھرم نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی اِک اِکلا پاوے سب دی سار، مہاسارنھی اپنی کھیل کھلائییا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ مکھن سینگھ دے گرہ نؤرنگاباد ☆

وِشنوؤں کہے میں کھیل ویکھیا اکھاں، اکھراں والی لکھت نہ کھئے بنائیا۔ جس ویلے گوہند ستھر لٹھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ بنا ہتھاں توں ٹیکیا متھا، بنا سیس سیس جھکائیا۔ اپنے پٹھ توں لاه کے بہتھا، کمان دتی ٹکائیا۔ بنا رسنا توں چن کہہ کے سچا، سچ دتا سمجھائیا۔ ہُن میں تیرا تتاں والا پچہ، انتر نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ تیری شبدی دھار نسا، دوس رین پندھ مکائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کیتا مسان، مُشکل آگے نہ کھئے رکھائیا۔ سد تیرے سنگ وسان، سگلا سنگ بنائیا۔ نرگن سرگن سرگن دھار ہو کے نساں، نر نرائن میل ملائیا۔ اکھراں والا لائناں والا صفتاں والا کدے نہ بدلاں صفحہ، صفا سب دی ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دے دے گپھا، وست امولک اک ورتائیا۔ پاربرہم پترمیشور خوشیاں نال ہسا، سچ سوامی دیا کھائیا۔ بنا ہتھاں توں پٹھ تے ماریا دھپھا، اپنا رنگ چڑھائیا۔ گوہند تیری دھار میرا ہونا ٹپا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے نؤر دا ہونا پیا، پاربرہم وچ سمائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہونا متا، مت بُدھی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا لیکھا اگتی تتا، جس نؤں سمبل کہے لوکائیا۔ اس وچ فرق ہووے نہ رتا، رنگ رٹا دئے گواہیا۔ میں مالک کھلاپتا، پترمیشور ویس وٹائیا۔ تیریاں ہونیاں نہیں باہواں لٹاں، ہتھیلی باز نہ کھئے ٹکائیا۔ اپنی جانے مت گتا، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ بیج بیجیا اپنے وٹا، وار تھت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ وِشنوؤں کہے میں تکیا نال اکھیاں، اپنا نیتر نین اٹھائیا۔ جس ویلے گوہند بہار ہویا وکھیا، پاسا پاسے نالوں بدلائیا۔ کاہن ویکھن آیا جس کھیل کھلایا بندرا بن سکھیاں، کرشنا اپنا پندھ مکائیا۔ اوس گلاں دسیاں سچیاں، سچ رہیا جنائیا۔ واہ گوہند تیریاں پریتاں پگیاں، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ تُوں پچیاں دیاں لاشاں نہیاں ہیٹھاں رکھیاں، اندر وجدی رہی ودھائیا۔ تیری دھار ارجن بیٹھا لوآں تتیاں، توی جگت دئے گواہیا۔ دین مذہب دیاں چھڈیاں حصے پتیاں، چارے ورن رنگ رنگائیا۔ آگے توں تیریاں نکیاں نکیاں جگنیاں نہیں مومبتیاں، پُرکھ اکال تیرا نؤر رُشنائیا۔ دیناں مذہباں والیاں لکھتاں پگیاں، پٹنے والے دیاں سُنائیا۔ چھوٹیاں چھوٹیاں نام کلمے دیاں بناؤنیاں نہیں ہتیاں، وکھری وکھری ونڈ ونڈائیا۔ تیرا میلا میل پُرکھ سمرتھیا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ جس دا جگ چوکرئی سارے گاؤندے جسیا، صفتاں وچ

صلاحیا۔ تُوں بھرنیاں نہیں کیسے دیاں چٹیاں، چیٹک اور نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا پُرکھ اکال تیرے نال مِلاوے اکھیاں، نیتراک اک
 جنائیا۔ لکھ چوڑاسی آتما تیریاں ہونیاں چٹیاں، چٹیاں گود اُٹھائیا۔ تیریاں دھاراں گُرمکھاں اندر لُوں لُوں ہونیاں رچیاں، رچنا اک
 الاہیا۔ چار جُگ دے گر اوتار پیغمبران دیاں پریتاں ہونیاں کچیاں، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دیاں آشا پھرن ٹھیاں، صدی
 چوڈھویں دئے دُہائیا۔ اوہناں دیاں خواہشاں سمت شہنشاہی پنج چھبی پوہ تے ہونیاں اکٹھیاں، اکٹھ اکو دئے وکھائیا۔ جتھے اگن کُند
 دیاں بنیاں بھٹھیاں، بھٹھیلانا بے پرواہیا۔ گوہند پرہ نے تیرے اُتے ڈوراں سٹیاں، سٹا اتم دئے وکھائیا۔ سب دیاں تاراں جاناں
 کٹیاں، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشنو
 کہے جس ویلے گوہند ستھر بدلیا پاسا، اپنی لئی انگرٹھائیا۔ میں ویکھیا پُرکھ ابناشا، سنگ بیٹھا سوہا پائیا۔ اودھروں رام کردا آگیا
 ہاسا، بنباسی پندھ مکھائیا۔ مینوں چوڈاں سال پیا گھاٹا، سینتا پچھ دتی دُہائیا۔ آہ ویکھو گوہند جس دے پلے نہیں کوئی آٹا، کیڑی
 اپنی سیو کھائیا۔ دین دُنی دا توڑ کے ناتا، پُترن آیا بھیٹ چڑھائیا۔ مات پتا دا چھڈ کے ساکا، سجن اکو لیا بنائیا۔ اگلا پھیر ویکھیا
 خاکہ، پردہ پردیاں وچوں چُکھائیا۔ کلجگ دسی اندھیری راتا، اتم چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ رہی نہ کوئی گاتھا، اکھراں والی نہ کھئے
 وڈیائیا۔ سہائی بھئے نہ کھئے تریلوکی ناتھا، رام نام نہ کھئے سکھائیا۔ سینتا سرت صاحب کھئے نہ جاتا، رام رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دین دُنی
 دا بدلیا پاسا، سار پاش دئے اٹھائیا۔ ایہ کھیل ویکھیا رام مکھوں کہا اگئی باتا، باطن دتی جنائیا۔ اوس ویلے آؤنا پُرکھ بدھاتا، برہم
 پارہم بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان ویکھنا خاکہ، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیا۔ گوہند ہُن تُوں اُس دا تتاں والا پچھ پھیر شبدی
 دھار ہونا کاکا، کل کالکھ میٹ مٹائیا۔ اون تیرا تُوں اُس دا مننا آکھا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن تُوں امرت دتا وچ باٹا، پھیر
 گُرمکھاں اندر انتر دینا پیاٹیا۔ تیرا لہنا دینا ڈھائی سو برکھ دی واٹا، واہ واہ وجنی پھیر ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی دھار اک جنائیا۔ وشنو کہے جد گوہند ہویا بہار پٹھ، نگاہ اُپر اسمان ٹکھائیا۔ دھرتی اُتے
 گیا لٹ، روڑے پتھر سیج سہائیا۔ جوتی دھار جوتی ٹک، شبدی شبد سنوٹیا۔ اوسے ویلے موسیٰ عیسیٰ محمد لے کے آگئے اک
 چٹ، جگت اکھ نہ کھئے لکھائیا۔ دوہتھڑ مار کے پئے پٹ، دروبی تیرا نام خدائیا۔ گوہند سٹا کنڈیاں وچ لٹ، سیج سہنجی نہ

کھئے رکھائیا۔ اوس ویلے پرہ نے اپنا رُوپ دکھایا اک، اک اک وچ سہائیا۔ محمدا جس نون امام اماما آیا لکھ، اوہ لیکھا دئے جنائیا۔
 سچ پریتی کراں بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل نت نوت، اوہ اپنا پڑدا لاییا۔ محمد چرناں وچ گیا لٹ،
 دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر کھیل دسیا انڈٹھ، پرہ پڑدا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ پڑدا آپ چکائیا۔ وشنون کہے پرہ نے محمد دتا الہام، علم تون باہر جنائیا۔ سن اگم کلام، کلمیاں باہر پڑھائیا۔ ویکھ
 اپنا امام، جلوہ نور رُشنائیا۔ جس جھگڑے میٹنے تمام، طمع دا ڈیرہ ڈھابیا۔ بدل دینا نظام، نوبت حق وجائیا۔ مذہب دا رہے نہ
 کھئے غلام، شرع زنجیر کٹائیا۔ سندیسہ دینا وچ عوام، اکو نام جنائیا۔ جس ویلے چار جگ دے کلمے نام ہوئے بدنام، بدی وچ
 لوکائیا۔ پتا پوت نہ کرے پچھان، ماتا گود نہ کھئے سہائیا۔ شاہ سلطان ہوون بے ایمان، سادھ سنت دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ شبد سنے
 نہ کھئے دھنکان، انراگی راگ نہ کھئے جنائیا۔ امرت ملے نہ پین کھان، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جگے نہ کھئے چراغ، گرہ مندر
 نہ کھئے رُشنائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہونا سری بھگوان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ گوہند دا میلا ہونا وچ جہان، ساچا اپنا رنگ رنگائیا۔
 پورن جوت پورن وچ سمان، محمدا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا اک نام اک کلمہ اک دینا گیان، حکم اکو اک فرمائیا۔ صدی
 چوڈھویں ویکھے مار دھیان، منزل پنڈھ آگے نہ کھئے ودھائیا۔ ماجھا دیش ہووے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جتھے جگے
 جوت مہان، زرگن نور نور رُشنائیا۔ بھگت دوارا سوہے اک نشان، نشانہ ست رنگ تیرے زمیں اسمان دئے وڈیائیا۔ چوڈاں طبق
 جس نون سیس جھکان، جھک جھک لاگن پائیا۔ اوہ گوہند دا ہونا پھیر استھان، جتھے سب دا لیکھا دئے مکائیا۔ پھیر محمد نے
 نیوں کے کیتا سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ وشنون کہے میں
 ویکھیا ہو قریب، نیرن نیرا دھیان لگائیا۔ تکیا کھیل عجیب، عیسیٰ بیٹھا دھیان لگائیا۔ اُپر تکیا اے خدا کی ہویا جے مینوں دتی
 صلیب، گل پھاسی دتی لٹکائیا۔ گوہند دی وکھری ویکھی ترتیب، طریقہ ڈھنگ اک درڑائیا۔ سیکھ سیوک مات پت ساک سجن
 کوئی نہیں نزدیک، نیڑے نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو سہارا تیرا لاشریک، شرع دے بندھن گیا ٹڑائیا۔ ماچھوواڑے ستا اے پیٹھ، نگاہ
 تیرے وچ رکھائیا۔ ٹوں سجن اکو میت، مٹر پیارا نظری آئیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال منایا ٹوں میرا میں تیرا اکو گھر دوویں وسنیک،

دو جا گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ جس ویلے صدی بیسویں گئی بیت، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ پھیر نویں چلاؤنی ریت، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔ پیغمبرو جیہڑی تُسیں میتھوں کلے دی منگنی بھیکھ، اوہ اتم پور دینی کرائیا۔ جیہڑا کباب بھنّ کے کھادھا اُپر سیخ، تس دی سکھیا دینی چُکائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا چرچ مندر مسیت، مسلہ اک سمجھائیا۔ سب نوں دسنا پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکال وسدا چیت، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ بنا گوبند توں گوبند دی کرے نہ کھئے پریت، پریتم نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند توں پوری پوری کرنی بخشیش، پورن پورن ویس وٹائیا۔ جس دا انتر اک اتیت، ترے گن لیکھ چُکائیا۔ اوس ویلے عیسیٰ جھکایا سیس، سجدہ اک جنائیا۔ نگ نال کڈھ کے لیک، لائن دتی وکھائیا۔ پرہو میں وی اوس ویلے گوبند دی کران تصدیق، شہادت دیاں بھگنائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی پنج چھہی پوہ دا وقت آیا ٹھیک، ٹھاکر تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ وشنوں کہے گوبند جس ویلے ہتھ رکھیا اُپر چھاتی، شہنشاہ ولّ دھیان لگائیا۔ موسیٰ آگیا لے کے پاتی، پترکا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ میں کھیل ویکھیا پچھلی پرہاتی، جو ویلا گیا لنگھائیا۔ ستھر سیج ہنڈھائے جن متی دھر دی آکھی، آخر رنگ رنگائیا۔ جس دے اندر جوت اگتی باقی، باطن پڑدا رہیا کھلائیا۔ منزل چڑھ کے گھائی، پینڈا لیا مُکائیا۔ پھیر نظر آئی کلجگ اتم واٹی، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا پینا ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیریاں مُریداں دا کوئی نہ بنا ساتھی، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وشنوں کہے جس ویلے موسیٰ اُٹھایا ورقہ، وارث اکو نظری آئیا۔ لیکھ لکھنا ویکھو کھیل پرہو دے گھر کا، گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ راہ تکو اک در کا، جو درگاہ ساچی سہائیا۔ روپ ویکھو نرائن نر کا، جو نر ہر نور الاہیا۔ سروور ویکھو اگتی سر کا، جو سب دی ویکھے صفائیا۔ بھے متوں اک ہر کا، جو حُکمے اندر بھوائیا۔ جس لیکھا مُکاؤنا چوٹی جڑ کا، تتوت دئے گواہیا۔ جس دا نام وہن وہنا ہڑ کا، کوڑی کِریا دئے رڑھائیا۔ جس ناتا جوڑنا اکو گھر کا، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا میلا آپ ملائیا۔ وشنوں کہے موسیٰ نین میٹ کے کردا ہاسی، ہتھ کٹاں اُتے ٹکائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، قُدرت دا قادر رہیا وکھائیا۔ گوبند دا بنا گوبند توں نظر نہ آیا

کھئے ساتھی، ماچھوواڑے سوہا پائیا۔ کی لیکھا لیکھا وچ میری پاتی، پترکا دئے درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ آئے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے جماعتی، جملہ اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ اُس ویلے آؤنا کلا پاتی، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ پورن پورن جوت کرے پرکاشی، پرکاسوان ہووے نور الایا۔ پچھلی چار جگ دی کڑھی رہن نہ دیوے باسی، اگلا اپنا حکم جنائیا۔ شبد سندیسہ اکو آگھی، آخر پڑدا دئے اٹھائیا۔ نالے گوہند ولّ ویکھ کے کہا گوہند جیہڑی سیکھی بنائی تُوں اُتے وِساکھی، ایہدا وِساہ رہے نہ رائیا۔ سمت شہنشاہی پنج ساری دھرم دے مارگ دے اُتوں جانی پاٹی، پٹنے والے تیری وڈیائیا۔ رس رہنا نہ تیری امرت باٹی، پُرکھ اکالا رہیا وکھائیا۔ گوہند کہا موسیٰ میں وی ہتھ نہیں پاؤنا پھیر نیلے والی کاٹھی، بہتھا پٹھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میرا ساتھ دیوے میرا ساتھی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میں انہاں گُرمکھاں بھگتاں سنتاں دی آپے کران راکھی، چارے کھانی وچوں ویکھ وکھائیا۔ اگلی کتھا کھانی دساں ساچی، سچ دیاں درڑائیا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچ لینا اُچائیا۔ پچھلا ناتا رہنا نہیں پُہی تائی چاچی، چکنا چور کران لوکائیا۔ پھڑ کے گوہند نے موسیٰ توں چٹھی واچی، پڑھ کے دتی سُنائیا۔ اوئے کملیو تھادی مُک جانی واٹی، ویکھو پرہ نے بن اکھراں توں تھلے دتا لیکھائیا۔ انت سب دی کرنی اکو ذاتی، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ سب دا بن کے پتا ماتی، پتا پوت گود سہائیا۔ شنکر ویکھ اُتے کیلاشی، برہما برہم دھیان لگائیا۔ وشنو سبوا کرے ساچی، بھجے واہو داہیا۔ جس ویلے گوہند پورن پورن وچ جوت پرکاشی، پورن برہم برہم درڑائیا۔ ایہ کھیل ضرور ہونا لوک ماتی، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا دُھر دی ذاتی، داتا دانی دیا کھائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کربیل سینگھ دے گرہ تونگاباد ☆

وِشنوؤں کہے رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد گویند ملیا اشارہ، ماچھوواڑا وقت سہائیا۔ آگے ویکھو کھیل اپارا، اپرمپر سوامی وجے ودھائیا۔ امام اماما ہو سکدارا، زرگن نور نور الایہیا۔ کل کلکی کر پسارا، ویس اوپسا آپ وٹائیا۔ سچ سہا کے اک دوارا، بھگت دوارے دئے وڈیائیا۔ جتھے دین مذہب دا رہے نہ کھئے آگھاڑا، ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھڑنی پئے نہ کھئے تلوارا، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیا۔ آکو نام دا بول جیکارا، آکو میلا ڈھردرگاہیا۔ آکو سچ سچ ورتارا، ورتمان لیکھا دئے سمجھائیا۔ سب نے کرنی نمسکارا، جھک جھک سیس نوائیا۔ بن کے خدمتگارا، خادم ہو کے اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا پورب کرم وچارا، پڑدے اولے آپ اٹھائیا۔ دھرم دی دھار بن سکدارا، ویکھے تھاوں تھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا آکو گھر وسے گھر بارا، گرہ مندر اک وکھائیا۔ آکو ایشٹ جیو جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ میں شبدی دھار آونا دوبارا، پُرکھ اکالے جوت وچ سہائیا۔ دوہاں دا کھیل ہونا زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کارا، کرنی کرتا کار کھائیا۔ جن بھگت سہیلے سنت میلنے گرمکھ کر تیارا، گر گر گود اٹھائیا۔ سب نوں دینا اک ادھارا، عدل انصاف سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ وِشنوؤں کہے گویند بن اکھاں اکھ بدلی، سماں بدلدا دتا وکھائیا۔ سارے ویکھو پروردگار اک عدلی، انصاف اک کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اسیں آئے پنج تت لئی، تتاں والی ونڈ ونڈائیا۔ دیناں مذہباں دے حق لئی، حصے لئے پائیا۔ انت پھیر پرہ اپنے ہتھ رکھ لئی، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ ایکا نام سُنائے ڈھر دے جس لئی، جس وید پُراناں صفتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوت پرگٹائے پت پریشور اپنی پت لئی، پت پتوتتا دیا کھائیا۔ زرگن دھار آوے بھگتاں دی رت لئی، رتن امولک آپ اُچھائیا۔ کھیل کھیلے ستجگ سچ لئی، سچ ساجن ڈھردرگاہیا۔ کیوں کلجگ اتم دین دنی مچ گئی، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ سچ دواویو دوڑ نس گئی، پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ سب دے اندروں گرمت گئی، من مت بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ عقل ودیا بھٹھ پئی، بڈھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ پرہ کھیل کھیلنا گنگا گوداوری جمناسرتی اٹھسٹھ لئی، گر اوتار پیغمبراں لیکھا پور کرائیا۔ جامہ دھارنا دین مذہب دے وٹ لئی، حد رہن کھئے نہ پائیا۔ شاہو بھوپ بننا جن بھگتاں دے حق لئی، حق سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔

گر اوتار پیغمبران ایہ کھیل آگئی تگ لئی، نظر نظریہ دتا بدلائیا۔ آگے گل ربی نہ شک لئی، شکوے دتے مٹائیا۔ اینے چر نوں بسدھا تھلیوں بس پئی، دھرنی تالی دتی وجائیا۔ پرہ نے آؤنا بھگتاں دی جد لئی، گویند اپنا رنگ رنگائیا۔ جہڑی سرشٹی درشٹی پرہ دا ایشٹ چھڈ گئی، کوڑی کریا وچ ہلکائیا۔ سچ دھرم دی منزل ٹپ گئی، مایا ممتا وچ گر لائیا۔ گر اوتار پیغمبران چھڈ گئی، ناتا چھڈیا پتا مائیا۔ کوڑ نیشا نے چاروں کٹ گڈ ربی، گاڈ نظر کیسے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا ماس ناڑی ہڈ لئی، حصے تتاں والے پائیا۔ کلجگ جھوٹھ اندھیری وگ ربی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پرہ نے آؤنا صرف گویند پگ لئی، ماجھے والیو اک پگ نساں بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کرنی ستجگ ساچے جگ لئی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ مسّا سنگھ دے گرہ نورنگاباد ★

وِشنو کہے جھٹ اکتھے ہو گئے بھگت، ماچھوواڑے روپ بدلائیا۔ کبیر جُلاہا اگواہی کرے فقط، روداس چہارا سنگ رلائیا۔ کی کھیل کھیلیا اُپر دھرت، دھرنی دھرت نال رلائیا۔ گویند بس کے کہا ذرا ویکھو اُپر عرش، عرشی پریم کی درڑائیا۔ مینوں نہ کھئے سوگ نہ کھئے ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں نگاہ ماری کھیل ویکھیا مردانہ مرد، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ جس دے انتر غریب نہانیاں درد، دُکھیاں دُکھ وندائیا۔ سندیسہ ملیا جن بھکتو ایس نے پھیر آؤنا پرت، پت پرمیشور نال ملائیا۔ لیکھا ویکھے خاکی فرش، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھابیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ تھادی سب دی منظور ہووے عرض، آرزو اپنے لیکھے پائیا۔ سب دے نال سانجھی کرے غرض، گر جے کے ویلا اپنا آپ پرگٹائیا۔ چار جُگ دے سنتاں بھگتاں پھیر پھول کے ویکھے فرد، چوراسی وچوں پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ وِشنو کہے جن بھگتاں تکیا نال غور، گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ گویند کھیل وکھایا اور کا اور، اوری اپنی کار کھائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا جن بھکتو چلیا دؤر، در در اپنا پھیرا پائیا۔ سادھ سنت بن

گئے چور، ٹھگی یاری جگت کھائیا۔ مان رہنا نہیں کیسے مڑھی گور، پیر فقیر دین ڈھائیا۔ مایا دھاریاں دے سر تے جھلنے چور، غریباں ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ فُرنا منتر پُھرے کھئے نہ پھور، من کلپنا کوڑ ہلکائیا۔ دُنیا دا دھرم اتم ہونا اُتے ڈھور، سُر گان ونڈ ونڈائیا۔ اُس ویلے صاحب سُلطان سِری بھگوان دی پینی لوڑ، لڑیندا سجن ویکھ وکھائیا۔ جس نے تہاڈی سُر تے اپنے نال لئی جوڑ، اوہ میرا دُھر دا ماہیا۔ تسیں اُس دا نام کلمہ کھاندے بھور بھور، بھورا بھورا تہاڈی جھولی پائیا۔ حُکے اندر دِتا تور، شرع توں پرے کر سُنائیا۔ یاد رکھیو صدی چوڈھویں اتم پینا شور، شوہر سکے نہ کھئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبراں سُر تے شبد بٹھے کوئی نہ ڈور، تندن تند نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اکم اتھایا۔ وشنوں کپے جن بھگتاں کیتی ارداس، بینتی اک سُنائیا۔ ساڈے انتر اک وشواس، جو وشو دا روپ دھرائیا۔ نرگن دھار ہووے پرکاش، جوتی جوت رُسنائیا۔ کچھ اُس دی مہا آکھ، گوہند دے درڑائیا۔ گوہند کہا اوہ پرگٹ ہونا ساکھیات، نرویر پُرکھ لابیا۔ میرا اُس نے دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، ستجگ چند چمکائیا۔ سب دی پوری کرنی آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے بھگتاں دینی شاباش، سر اپنا ہتھ بکائیا۔ تہانوں ضروری وکھاواں کھیل تماش، ویلا وقت نال وڈیائیا۔ جس ویلے شہنشاہی سمت پنج چھبی پوہ دی آئی رات، رُڑی اک مہکائیا۔ بھگتو تسیں آؤنا بن کے جماعت، ایسے طرح رنگ رنگائیا۔ لیکھا سُننا تھلے آکاش، دھرتی اُپر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ جن بھگت کہن گوہند کی تیرا کھیل اکم، اکمڑے دے درڑائیا۔ کی پرگٹ ہووے کایا ماٹی چمّا، چم درِشٹی نال وڈیائیا۔ کی دین مذہب دی کرے طمع، حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ کیہڑی کرنی کیہڑا کرنا کما، کائنات کی سمجھائیا۔ کیہڑا نام پون سواس جپاؤنا دم، دامنگیر پلّو کی پھڑائیا۔ کیہڑی حد کیہڑا بنا، کون گرہ ڈیرہ لائیا۔ کہ پُرکھ اکال دا ہووین چنّ، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ وچوں اُٹھ کے بولیا دھنّ، زور نال سُنائیا۔ کیوں اکھراں لایا اکو کتا، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ گوہند کہا میں تیرا کہنا مٹ، منسا پور وکھائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غما، چنتا چکھا جلائییا۔ جس ویلے روپ دھاریا نوان، نو چار دا پندھ مکائیا۔ جٹا دھتیا وچ جٹاں دے رہواں، دو جا گھر نہ کھئے بنائیا۔ سمبل اپنے آسن بہواں، سنگھاسن اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، در ٹھانڈے رنگ وکھائیا۔ دھتے کہا تُوں صاحب وڈا دھناڈھ، تیری بے پرواہیا۔ کی نویں کڈھینگا کاڈھ، مینوں دے سمجھائیا۔ گوہند کہا میں چار جگ دے وچھڑیاں نال لڈاواں لاد، پورب جنم دے میل ملائیا۔ جنہاں دا لیکھا اتار پیغمبران گروآں ساتھ، سکلا سنگ جنائیا۔ بہاویں کیسے نے رام کرشن اللہ واپگرؤ ستنام جیا ہووے جاپ، وکھرا وکھرا نام سنائیا۔ میں اتم سب دی رکھاں لاج، لجاوونت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بہگتو بہگت بہگوان دا چلاؤنا سماج، دین مذہب رہن کھتے نہ پائیا۔ جس بدھ سرشٹی دی رچنا رچی آد، اوسے طرح ستجگ سچ دینا لگائیا۔ ایکا نام ہونا برہما، ودیا برہم پڑھائیا۔ اک سرنائی سب نے جانا لاگ، چرن دھوڑ اک رمائیا۔ اک دا نام رس ہونا سواد، رس اکو اک چکھائیا۔ اک دی سرتی اک وچ جانی جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ست دھرم دا کھیڑا کرنا آباد، کلجگ کوڑ کُٹب مکائیا۔ گوہند کہا تیسیں سارے رکھو یاد، میری ماچھوواڑے دی سیج دے گواہیا۔ سمت شہنشاہی پنج چھبی پوہ تُوں ملنی داد، دعویدار اکو ہو آئیا۔ جس نے سرشٹی درشٹی دا بدل دینا سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ شبد ناد دُھن سُنائے اگئی آواز، رسنا جہوا بتی دند نہ کھتے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بہگوان، کلجگ کوڑی کِرپا میٹے واد وواد، وکھ اندرون سب دے باہر کڈھائیا۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ دارا سنگھ دے گرہ نورنگاباد ★

ویشنوں کہے بہگتاں کیتی عرضوئی، گوہند دتا جنائیا۔ اسیں چار جگ دے کوئی کوئی، ورلے تھوڑے نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کس تُوں ملے ڈھوئی، ملے مان وڈیائیا۔ اُس ویلے سرشٹی درشٹی جانی موہی، ممتا وچ گرلائییا۔ کوڑ کلپنا وچ جانی پروئی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کم کیسے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ جگت شرع دی پھرنی دروہی، دھرم دی دھار نہ کھتے وکھائیا۔ سب دی پت جانی کھوہی، سر ہنتھ نہ کھتے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک

ورتائیا۔ گوہند کہا جن بھگنو ٹہانوں بھگتی دا ملیا دان، سمرن جوگ ابھياس شبد دا ملیا گیان، نام دهن سمجھائیا۔ صدی چؤدھویں کلجگ انت میرا صاحب ہووے مہربان، محبوب اگم اتھاپیا۔ جن بھگت سہیلے لے پہچان، جگ چوکرئی وچھڑے میل ملائیا۔ ایکا شبد سندیسہ دے مہان، ٹوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ دھرم وکھا کے اک نشان، ست دوارا اک سہائیا۔ جوتی شبدی دیوے مان، ابھان دیوے مٹائیا۔ سرتی سرت دا بن کے کاہن، رنگ اپنا دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر اک وسائیا۔ جن بھگتو پرہ نے دیا کرنی آپ، اپنا رنگ رنگائیا۔ سوہنگ شبد دس کے جاپ، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے جیکار سنائیا۔ جس نال میٹ کے تینوں تاپ، ترے گن لیکھا دئے گوائیا۔ ناتا ٹڑا کے کوڑ کٹمب ساک، سجن اکو دئے ملائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں کرے پورا بھوکھت واک، واقف کار اکو اک اکھوائیا۔ روج بُت کرے پاک، نغمہ کلام اک سنائیا۔ جھگڑا مٹاوے ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ پرگٹ ہووے ساکھیات، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ چار جگ دے ویکھے کاغذات، شاستر سمرت پھول پھولائیا۔ دھرم دھار دی اپنی ویکھے لغات، جتھوں نواں نواں نام پرگٹائیا۔ سب دی اکٹھی کرے جماعت، اکو گھر وسائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ساچا نور چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ وشنوں کہے بھگتاں انتر کیتا وچار، وچر کے دتا نہ کچھ سنائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبد اشارے کہا دھار، دھرنی دھرت دھول درڑائیا۔ ویکھو سب دا پورا ہونا اقرار، قول اگلا دئے جنائیا۔ کھیل کرے آپ کرتار، قدرت دا مالک نور الابیا۔ ٹساں ساریاں بننا برخوردار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا اُدھار، قرضہ مقروض چُکائیا۔ اک سہاؤنا بنک دوار، اکو در وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلے لے اُٹھال، چاروں کُنٹ میل ملائیا۔ شبد ستگر ہونے وچ دلال، وچولا اکو سوہا پائیا۔ جنھ جھگڑا مٹاؤنا جھٹکا حلال، سر سکے نہ کھئے کٹائیا۔ دین دُنی دا مندا ہووے حال، حالت وگڑے تھاون تھائیا۔ خوشی مناوے اتم کال، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اگم اتھاپیا۔ تس دا سب نے سُننا اک احوال، اہل دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون بھگتی بھاگ سب دا پھول پھولائیا۔

☆ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گیانی کندن سینگھ دے گرہ مال چگ ☆

وِشنوؤں کہے گوہند سیج شہنجی ستھر سٹا، شبدی جوت دھار سہائیا۔ پُرکھ اکال سہائی رُتا، رُڑی اپنے رنگ مہکائیا۔
 نُوَرانہ نُوَجانا مرد مردانہ آیا ابناشی اچُتا، پاربرہم پت پرمیشور اپنا پھیرا پائیا۔ پنج تت ویکھیا کایا جُسا، تن پیراں دھیان لگائیا۔
 ہس کے کہا واہ میریا سٹا، سٹ دُلا رے دیاں دِرڑائیا۔ پریم نال تکیا مُکھا، یں نیناں نین گھلائییا۔ تیرے کول نہیں کوئی ٹکر سکا،
 وست بتھ نہ کھئے رکھائیا۔ گوہند اگئی دھار کڈھ کے رُکا، یں اکھراں دتا وکھائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ کھئے دُکھا، چنتا غم نہ کھئے
 ستائیا۔ اکو صاحب سلطان تیری اوٹا، اوڑک چرناں سیس جھکائیا۔ ابناشی کرتے مُحبّت وچ پریم جنایا بہتا، بہروپی دھیان
 لگائیا۔ نگاہ مار ویکھ جھکدے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر تیرا سُنن سلوکا، سوہلا اگم اتھاپیا۔ کلجگ
 اتم تیرے بتھ موقع، مُکمل دیاں دِرڑائیا۔ گوہند یارڑا سیج آگے لاؤنا اکو ڈھٹیا ڈھونکا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ وِشنوؤں کہے گوہند سیج شہنجی اگم، اگم ملے
 وڈیائیا۔ نانا توڑ کے ماٹی چم، چم درِشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ پون سواس چھڈ کے دم، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غم،
 چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ نہ کوئی بدھی نہ کوئی من، منسا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی سرون سُنے کت، آواز راز نہ کھئے جنائیا۔ نہ
 کوئی سوریہ نہ کوئی چن، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی مایا دولت دھن، نہ کوئی جنیندی مائیا۔ نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن،
 محل اٹل نہ کھئے وکھائیا۔ جے کوئی ویکھے نہ کوئی گھڑی تے نہ کوئی پل، پلک دی جھلک نہ کھئے دِرڑائیا۔ نہ کوئی دُکھڑا نہ کوئی سل،
 سلل اپنا رنگ رنگائیا۔ وِشنوؤں کہے میں جاں تکیا اکو دیپک نُوَر جوت اگما رہیا بل، باون دھار سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا
 انتر رہیا رل، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پھیر ویکھیا گوہند چرناں نظری آیا جل تھل، مہپئل اکو روپ سہائیا۔ پرت ٹلے ویکھے اٹل،
 سُمند ساگر سیس نوائیا۔ پھیر نگاہ آگیا کلجگ کل، کلکاتی دئے ڈہائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اشٹی سچ سینگھاسن رہیا کھئے نہ بل، منزل
 حق نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر فرمانا اک سُنائیا۔ وِشنوؤں کہے میں سیج
 ویکھی ویکھی کنڈا خار، خالق خلق خلق جنائیا۔ جس تے سٹا پیر پساں، سچ سینگھاسن سوہبا پائیا۔ شبدی دھار کرے

گفتار، گُفت شُنیدِ شنوئیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا تیرے ستھر لٹھا یار، یارڑا سیج اک ہنڈھائیا۔ مِیں تیرا برخوردار، خود مالک تُوں
 الابیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کھیل کیتا اگم اپار، الکھ اگوچر دتی وڈیائیا۔ حُکم سندیسہ دتا جا کے گرو اوتار، پیغمبر پندھ
 مکائیا۔ ماچھوواڑا دھام نیار، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ سب نے تکیا جودھا سُرپیر بلکار، بلدھاری خوشی
 وکھائیا۔ نوری چمک چمک چمتکار، جلوہ جلوہ رہیا درسائیا۔ تیرا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض لیکھا دتا مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ وشنوؤں کہے سیج ویکھی سولان ستھر، سطح
 سطح نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے نیتروکے اتھر، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ مِیں چار جُگ دے ٹھاکر تگے پتھر، پابن دھیان لگائیا۔ چار جُگ
 دی وڈیا تگے اکھر، جو نیراکھر دھار وچوں پرگٹائیا۔ سرگن سروپ ویکھیا وکھر، چوراسی نین کھلائی۔ پھیر نگاہ ماری اُپر سخر،
 چوٹی کوٹی پھول پھولائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی سب دی بنائے بنتر، گھڑن بھتنہار اکھوئیا۔ اوہ گوبند دے وڑیا انتر، نرنتر
 بیٹھا سوبھا پائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا پڑھنا منتر، دوجی اور نہ کھئے سکھلائی۔ جس دے چرناں ہیٹھ گگن گگنتر، زمیں اسمان سیس
 نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو اک کھلائی۔ وشنوؤں کہے مینوؤں سیج نے
 دتا اکھ، آخر دتا درڑائیا۔ جیہڑی گوبند نے سکھی بنائی وساکھ، ورن برن میل ملائی۔ اپہ صدی چوڈھویں اتم ہونی گستاخ،
 غصے وچ دُہائیا۔ انہاں گنگا گوداوری جمننا سُستی سٹنی اپنی راکھ، گوبند دا حُکم مٹن کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ ہونی اندھیری
 رات، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ دھرم دی رہنی نہیں کوئی جماعت، سچ دی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سیج تُوں سُنیا نہیں گوبند دا
 بھوکھت واک، واقف کار نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے سادھ سنت دا اندروں کھلنا نہیں تاک، اکھر پڑھ پڑھ جگت کرن وڈیائیا۔ پھرنی
 دروہی لوک مات، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ہر کا نام سکے کھئے نہ واچ، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں آونی
 لیکھا جست کہ ٹانک، ایکا دوآ بھیو نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دے وکنا ہاٹ، قیمت ٹکیا والی
 پائیا۔ سچ دوار ایکنکار رہے کوئی نہ داس، داستان سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ گوبند سیج کِہا وشنوؤں پرہہ اُس ویلے کِریا کرے آپ،
 اپنی دیا کھائیا۔ گوبند دھار پرگٹے ساکھیات، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ دین دُنی دا ویکھے کھیل تماش، نو نو چار پھول پھولائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھِیو اہیدا آپ جنائیا۔ سیج کہے وشنوں ویکھ لے نیتر کھول، گوبند دھار جنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی جانی ڈول، دھیر رہے نہ رائیا۔ ست وست رہنی نہیں کیسے کول، کوڑی کِریا ہونی بلکائیا۔ کلجگ کلپنا وجائے ڈھول، ڈنکا چار کُنٹ سُنائیا۔ سادھا سنناں مارنے رول، رُولا پئے کوڑ لوکائیا۔ گوبند دی بھلے سب نون پائل، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جھگڑا پینا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دئے ڈہائیا۔ جس دا بھِیو جانے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، نچھتر گرہ نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا اک اگئی دسے بول، انبولت اپنا راگ جنائیا۔ آتم برہم پاربرہم پت پرمیشور جاوے مؤل، مؤلا ہو کے اپنی کار کمائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبر گرواں پورا کرے قول، وعدہ اپنا توڑ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر اکو اک وڈیائیا۔ سیج کہے میں سچ سناواں گی، سندیسہ اگم اپار۔ گوبند راگ الاواں گی، چار کُنٹ دہ دشا کر اُجیار۔ اتم ایسے دا راہ تکاواں گی، جو دھرنی دھرت دھول سٹا پیر پسا۔ لکھ چوراسی آکھ سناواں گی، اُچی کوک کوک پکار۔ ماہی دُھر دا اک مناواں گی، جس دے انتر نور جوت اُجیار۔ گل پلُو پا واسطہ پاواں گی، دوس زین ہو کے خدمتگار۔ گوبند گوبند تیری اوٹ تکاواں گی، صدی چوڈھویں سب کچھ ہونا تیرے اختیار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پرمیشور تیری اکو اوٹ رکھاواں گی۔ سیج کہے وشنوں وشو ویکھ دھار، وشا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ پھردے پیغمبر گرو اوتار، سوامی اپنا حُکم سمجھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کرے سچی سرکار، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس نے کیتے پار، پاربرہم پت پرمیشور اپنا کھیل وکھائیا۔ پروردگار سانجھا یار جس دا اکو نور جوت اُجیار، کلمہ کائنات درڑائیا۔ سو ویس انیکا اپنے لئے دھار، دھرنی دھرت دھول دیوے وڈیائیا۔ جس صدی چوڈھویں لہنا دینا پُورب قرض دینا اُتار، قاتل مقتول ویکھ خلق خُدائیا۔ جس نون جھکدے پیغمبر قدماں وچ ہو کے خدمتگار، خادم ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ سو لہنا دینا میٹے لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ گوبند سورا نوجوانا مرد مردانہ ہو کے آوے نال تیار، ترے گن اتیتا ٹھاندا سیتا، اپنا پھیرا پائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیوے ایکنکار، اک اکلّا سچ محلا ستجگ

ساچا آپ وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ سیج کہے
 وشنوں میرے اُتے سٹا گوبند سورا، سورپیر اکھوائیا۔ جو آد جگادی حاضر حضورا، حضرتان توں پرے بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس
 دا شبد اکھی ناد تورا، تریا توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس دا جوت اکھی نورا، نور نورا نہ ڈگمگائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کرپا
 ہونجھنا کوڑا، کرم کانڈ لیکھا دئے مکائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورا، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھت واک
 کرے پورا، پورن پرمیشور اپنی کار کھائیا۔ پڑدا لاپے نرن دورا، دور ڈراڈا اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ سیج کہے وشنوں میرے اُتے جگت والے تت، تتو دیاں درڑائیا۔ جس
 نے دین دنی دی بدلنی مت، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو روپ درساؤنا ست، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ اکو نیتر کھولنا اکھ،
 گیان نیتر کر رُشنائیا۔ اکو سب نوں دینا حق، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو دھیرج دینا جت، ست سنتو کہ اکو
 جھولی پائیا۔ اکو نام کلمہ سب نے لہنا رٹ، رٹے پچھلے دئے مکائیا۔ اکو دھرم دوارا کھولنا ہٹ، وست اکو اک ورتائیا۔ اکو تیرتھ
 دسنا تٹ، اٹھسٹھ رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو نام گوٹیا ہونا بھٹ، اکو راگ ناد شنوائیا۔ اکو ست سرُپ ہونا جٹ، دھنا جٹ دئے
 گواہیا۔ جس نے دُرمت میل سب دی دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی
 ہووے پرگٹ، پرگنا سمبل نگری اک سہائیا۔ گوبند کھیل کرنی جھٹ، جھٹکے حلال والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جیہڑی دیناں مذہباں
 دی سورگاں پائی وٹ، ایہدا لیکھا دینا مکائیا۔ کیوں جو اس اُتے اک دوجے نوں مارے سٹ، صدمے وچ ویکھی خلق خدائیا۔
 ساچا مارگ سارے گئے چھڈ، ہڈ ماس ناڑی خالی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور،
 درگاہ ساچی اک سہائیا۔ سیج کہے ویکھ وشنوں کھیل آخیری، آخر بن اکھراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال گوبند دھار کھیل ہونا
 پاتشاہ وزیری، وزارت دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ریکھ بدلنی تقدیری، تکبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اپنے ہتھ رکھنی تدبیری، طریقہ
 ڈھنگ نہ کیسے جنائیا۔ جو آسا رکھی بھگت کبیری، کعبیاں توں پرے اکھ گھلائییا۔ جو کھیل دسی ہر گوبند پیری میری، نرگن
 سرگن دھار وڈیائیا۔ کیسے دا حق نہیں رہنا مالک جگت جاگیری، شاہ سلطاناں خاک رُلائییا۔ جیہڑی اُچ دے پیر گوبند چوڈاں

دھار گل وچ پائی زنجیری، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ اُس نے کلجُگ دی بدل دینی پیڑھی، سَتجُگ سچ سچ پرگنائیا۔ جیہڑا مان مِلیا ماچھوواڑے چرن کیڑی، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جس نُون سارے کھندے انتر منزل گلی بھیڑی، سَتگر شبد سہجے پار کرائیا۔ سَتجُگ اندر نہ کوئی مد پیئے نہ کباب کھاوے نہ رسنا لائے پیڑی، تماکو طمع رہن نہ پائیا۔ گوہند نام کھنڈا شمشیری، شرع سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اکو اک جنائیا۔ وشنُون کہے سُن سیج سُنجنی، سوہاؤنت رمنیک۔ میں کھیل تکی آد زنجنی، جو تھوڑی سمجھ سمجھائی بالمیک۔ ہنونت لیکھ جنایا انجی، پیغمبران دسی حق توفیق۔ رام نے دھوڑی دسی مجنی، کرشن کابن نے رکھی اڈیک۔ عیسیٰ ویکھیا نُون الہی انگنی، موسیٰ جانیا حق حقیق۔ گوہند کرے نہ کیسے مچھندنی، مچھندگی وچ بدلے کدے نہ نیت۔ جس تیرے اُتے اپنی آسا رکھنی، بیٹھا لے کے حق توفیق۔ ہُن کھیل ویکھ لے بدنی، اپنے وسا لے چیت۔ دوبارا جوت اکال پُرکھ نرگن دھار جگنی، جس دی کرنی پئے تصدیق۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنُون بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید۔

★ ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ★

ماچھوواڑا سیج کہے میرے اُتے لگا بھاگ، وشنُون وشو دا مالک سوہا پائیا۔ گھر سوامی مِلیا کنت سہاگ، میرا مالک دُھردرگاہیا۔ میری سوئی سرتی گئی جاگ، کنڈا خار رہیا نہ رائیا۔ جنگل جوہ جگیا چراغ، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جس نے کوڑی کِریا دھونا داغ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ کلجُگ اتم اگن بُجھاؤنی آگ، ترے گن تت نہ کھئے تپائیا۔ ست دھرم دا مارگ لاؤنا ساچ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا لہنا دینا میٹنا حساب، گر اوتار پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ جس دے کول بن اکھراں والی کتاب، نیراکھ دھار نرگن نرور آپ لکھائیا۔ جس دا صفحہ جان نہ سکے کھئے باب، سرگن توں باہر صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے آپ مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے کلجُگ وچ سَتجُگ بدل دینا راج، کوڑی کِریا

پندھ مُکائیا۔ جھکڑا مُکا کے روزہ نماز، سجدہ سیس جگدیش اک وکھائیا۔ حُجرہ حق وکھائے محراب، محبوبِ ملے نُوں الہیاء۔ ساچا دسنا اک آداب، ادب مذہب توں باہر جنائیا۔ دین دُنی نُوں دئے خطاب، مُخاطب کرے جگت لوکائیا۔ جس نُوں عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھیا واحد، لاشریک جلوہ گر اگم اتھاپیاء۔ جو آد جگادی سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جس نے جگت روگ میٹنا سنتاپ، سنسا دُکھ دئے گوائیا۔ لکھ چوڑاسی اندروں کڈھنا پاپ، پتت پُنت دئے جنائیا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، واقف کار اپنے وچوں پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں ساچے منڈل پاوے راس، جو سندیسہ دے کے گیا رام وچ بنباس، دسرته بیٹا نام جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے لہنا دینا چکاؤنا پرتھی آکاش، گگن گگنتر لیکھا دئے مُکائیا۔ سو صاحبِ سُلطانان نُوں جوانا پرگٹ ہووے آپ، انتشکرن دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے دین دُنی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بھلی جاپ، رسنا جہوا بئی دند بھوئے ہلکائیا۔ مان رہیا نہ تیرتھ آٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرسی رووے مارے دھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوارے جان کانپ، ست دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ سجن میت مُرار دیوے کوئی نہ ساتھ، پتا پوت کرے لڑائیا۔ ساچی منزل ملے کیسے نہ واٹ، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُٹ بھوئے اندھیری رات، چوڈس نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ مذہباں دی ثابت رہے نہ کھئے جماعت، چار یاری پنج پیارے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دُھر دی گاتھا دی سُنے کوئی نہ بات، باطن پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جھکڑا میٹے نہ کھئے ذات پات، اوچ نیچ نہ کھئے گوائیا۔ سو سچ سندیسہ سیج کہے میں رہی آگھ، گوبند مینوں اندروں رہیا جنائیا۔ رُوچ بُت رہنا نہیں کوئی کیسے پاک، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ساچی سچ دی دیوے کوئی نہ دات، داتا دانی نظر کھئے نہ آئیا۔ من کلپنا وچ صوفی سنت فقیر ہونے گستاخ، مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھے سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا بازی گر ناٹ، پُرکھ اکالا سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرنکار اکو اک جنائیا۔ سیج کہے وشنوں ثابت رہنا نہیں کیسے ایشٹ، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ جو دس کے گیا دسرته بیٹا راما ویشٹ، بھوکھت پیشین گوئیاں وچوں پرگٹائیا۔ گرو چیلے دا سانجھا ہونا گرہست، دھرم دی دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ بھین بھرا دا سانجھا ہووے عشق، مُحبّت

سچ نہ کھئے کھائیا۔ صدی چوڈھویں محمد دی پوری ہونی کِشت، کرشن کاہن ارجن گیا درڑائیا۔ منزل ملے نہ کیسے بہشت، سورگاں
 سنگ نہ کھئے نیھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار چار جگ دی پچھلی ویکھنی فہرست، لیکھا سب دا منگ
 منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ایکا اپنی کار کھائیا۔ سیجا کہے مینوں
 گوبند رہیا دس، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیا۔ میرے اندروں کھول کے اکھ، دو جہان آگے وکھائیا۔ تیر انیالا ماریا کس، پڑدا اندروں
 دتا چکھائیا۔ میرا رہیا کچھ نہ وس، واسطہ اکو آگے پائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کرپا ہووے پرگٹ، نو نو اندھیرا چھائیا۔ ست
 دھرم دا رہنا نہیں کوئی ہٹ، جوٹھ جھوٹھ وچے ڈنک شنوائیا۔ صاف رہے نہ کھئے تیرتھ تٹ، کنارے دین دھائیا۔ رسنا جھوا بتی
 دند سارے نام لین رٹ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پرہ دے نام توں ہندو مسلم سیکھ عیسائی دی پینی وٹ، اللہ واپگر او مت
 ست رام کرشن وچولے ہو کے کرن لڑائیا۔ من واسنا دین دنی چار کٹ پینا تھ، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ سرتی شبد لائے کوئی
 نہ سٹ، آتم برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہ کھیل کرے ابناشی کرتا سمرتھ، جو ہر گھٹ انتر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اکو اک سنائیا۔ سیج کہے میرے آتے ستا دھر دا ماہی، محبوب اکو
 نظری آئیا۔ جس نے سرشٹی درشٹی دا بننا راہی، رتھوہی ہو کے سیو کھائیا۔ وشنوں توں دینی انت گواہی، شہادت اکو دینی
 بھگنائیا۔ جس ویلے کلجگ اتھ میٹنی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہونی تباہی، تاریک اندھیرا نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ویکھن چائیں چائیں، دھرنی دھرت دھول اُپر پھیرا پائیا۔ بل رہنا نہیں کیسے
 باہیں، بل باون لیکھا گیا جنائیا۔ جس کارن گوبند بوٹا پٹیا کابھی، کلمے والیاں ہونے صفتایا۔ اج سؤلاں ستھر سیج ہنڈھائی،
 سوہنا بیٹھا آسن لائیا۔ جو کچھ مینوں رہیا سمجھائی، میں تینوں دتا درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پت پرمیشور
 نرگن نور جوت کرے رشنائی، جوتی جاتا ایکنکارا اکو سوہا پائیا۔ گرو گودیو سوامی سب دا بنے رتھوہی، لکھ چوراسی جیو جنت
 سادھ سنت تن ماٹی خاک پنج ت کاہا وجود محبوب ویکھے چائیں چائیا۔ ایہ کھیل کرنا ربی نور الہی، جس توں حضرت عیسیٰ
 موسیٰ محمد بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دا واسطہ رہے پائی، دروہی دروہی تیرا نام دھائیا۔ یامین تیری تلقین، نبی رسولاں طالبان

ٹلبیاں اپنا علم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن تیرا کھیل بے پرواہی، پاربرہم پت پرمیشور تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

☆ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بھائی نرین سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

وشنوں کہے گوہند سیجا رہی کہہ، بن رسنا جہوا اکھ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وہن وہے، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ سادھ سنت جگیاسو ثابت کوئی نہ رہے، دھرم دھار دی دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھر انتر ہوئے ہنگتا ہوئے میں، ہنکاری گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ سیج دوار کوئی نہ بہے، چاروں کُنٹ سرشٹ درشٹ ہلکائیا۔ دیناں مذہباں اک دوجے نال جانا کہہ، خیرخواہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا ساچی وست کسے نہ دئے، دین دیاں نہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر کرتا نور الایا۔ سیج کہے وشنوں اوہ ویکھ اکم نظارہ، گوہند دھار جنائیا۔ چاروں کُنٹ ہاہاکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ہوئے سہائی نہ کھئے گر اوتارا، پیغمبر پلُو نہ کھئے پھرائیا۔ پھری دروبی وچ سنسارا، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ ورن برن پاوے کوئی نہ سارا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیارا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہونا بھگتاں وچوں بھگت رواداس چہارا، ذات ہین وڈیائیا۔ جس نے لکھنا دُھر دا شبد اپارا، پنچم شبد لکھاری سنگ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی کار کھائیا۔ سیج کہے میں دساں کھیل اپاری، اپرمپر رہیا وکھائیا۔ لیکھا مُکنا دو جہان وچ سنساری، بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ نرگن دھار کل کلکی ہووے اوتاری، براہمن گوڑا اپنی کل ورتائیا۔ جس دے چار جگ سارے بنے رہے پُجاری، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکائیا۔ اتم آؤنی اُس دی واری، جس دی وارتا آئے لکھائیا۔ ایکا بولے نام جیکاری، جے جیکار دئے درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لیکھا جانے دُھر درباری، درگاہ ساچی پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو آپ چکائیا۔ سیج کہے وشنوں اوہ

ویکھ شنکر ہتھ پھڑی ترسول، خوشی نال وکھائیا۔ صدی چودھویں دُنیا جانی بھول، بہرم بہرم وچ بھلائیآ۔ پرہہ ملے نہ کیسے کنت کنتوبل، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ ست دھرم دا رہنا نہیں کوئی اصول، اصل وصل نہ کھئے کرائیا۔ نام بانی دا پوجا پاٹھ دا سادھا سننن پنڈتاں پاندھیاں لہنا محسول، مُلا شیخ مساک نیازاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ پرہہ دا بھيو کیسے نہیں دسنا معقول، پڑا سکے نہ کھئے چکائیآ۔ دین دُنی دا لیکھا سمجھے کھئے نہ عرض طول، متوازی رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ سیج کہے میرے اُتے گوہند آسن، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ میں تکیا پُرکھ ابناشن، جو نرگن نور جوت رُشنائیآ۔ جس دا آد جگاد پرکاشن، برہمنڈ کھنڈ رُشنائیآ۔ اوہ سب دا لیکھا آیا وچن، نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹھے پاپن، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پرماٹم دسے ساکن، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیآ۔ ہوئے ہنگتا کرے ناسن، کوڑا گرہ ٹڑائیآ۔ اگلا بھيو کھول کے باطن، پردہ دئے چکائیآ۔ ست دھرم دا دیوے ساتھن، سگلا سنگ بنائیآ۔ اکو نام کلمہ دس کے پاٹھن، اکو ایک کرے پڑھائیآ۔ اکو تیرتھ اکو تائن، کنارہ اکو اک جنائیآ۔ اکو گرہ مندر وکھائے ہاٹن، وست اکو اک ورتائیآ۔ اکو کرے کرائے پاکي پاکن، پت پُنت اکو اکھوائیا۔ اکو بن کے سب دا مائی باپن، پتا پُرکھ اکال ہوئے انت سہائیآ۔ اکو آتم پرماٹم ہوئے ذاتن، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ اکو ڈھولا گیت سارے اکھن، ٹوں میرا میں تیرا راگ سُنائیآ۔ اکو کھیل ہونا لوک ماتن، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیآ۔ اکو منڈل پینی راسن، گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ اکو بن ہونا بناسن، سینا رام اکو گرہ آتم پرماٹم کھیل کھلائیآ۔ اکو منزل ہووے گھاٹن، پیغمبر اکو گھر جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو اکھوائیا۔ سیج کہے میتوں گوہند دیوے اُتون تھاپی، تھپک تھپک جنائیآ۔ کلجگ میٹھے سارے پاپی، پت پُنت دینے کرائیا۔ میرا مالک آوے وڈ پرتاپی، پاربرہم پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جو سب دا بنے ساقی، نام پیالہ جام پیائیآ۔ منوآ رہن نہ دیوے عاقی، ہوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیآ۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واکي، واقع ویکھے تھاون تھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچ چند چمکائیآ۔ جیون وچوں جیون بدل دیوے حیاتی، ہر پردے کرے صفائیآ۔ ایہہ کھیل پرہو پربھ کھلاپاتی، پت پریشور دیا کھائیآ۔ پروردگار سانجھا یار لیکھ مکائے ساکھیاتی، اوہلا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جس نے

جھگڑا میٹنا کاغذاتی، اکھراں والے نام نہ کھئے لڑائیا۔ سب دی منزل اکو دس کے گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ آتم پر ماتم دھار ہووے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ سب دی اکو نظری آئے پر بھاتی، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ سیج کہے گر گو بند بن اکھراں توں لکھی پاتی، پترکا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، وارث ہو کے نظری آئیا۔ پاتی کہے میرا لکھیا لیکھ اپارا، بن قلم شاہی وڈیائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، جس توں جنے کوئی نہ مائیا۔ جس دا ہووے دھام نیارا، سمبل اک وڈیائیا۔ جوتی نور ہووے اجیارا، شبدی ناد دھن شنوائیا۔ ایہ کھیل سچی سرکارا، ہر کرتا کار کھائیا۔ جس دی سب نے مستک دھوڑی لاؤنی چھارا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ کلجگ وچ ستجگ کرے اجیارا، اجل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت اک اوتارا، جوتی نور نور اجیارا، شبدی دھار دھار جیکارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سکھدیو دے گرہ پنڈ کلا ★

پُرکھ اکال نرگن دھار، جوتی جوت رُشنائیا۔ پنج ت کر پیار، کایا ماٹی سو بھا پائیا۔ کھیل مات کیتا نرنکار، ناں نانک دتا رکھائیا۔ دھر سندیسہ دے کے اکم اپار، الکھ اگوچر دتا جنائیا۔ شبد انادی دے دھنکار، اکھی راگ سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر پیار، ترے گن لیکھا دتا مکائیا۔ بودھ آگادھا کر وچار، اکھراں نال وڈیائیا۔ شبد شبد گرو شبد سچی سچ دھار، دھرنی دھرت دھول اُتے پرگٹائیا۔ حکم سندیسہ دے کے اپنی وار، وارث گرو ایک اکو اک جنائیا۔ انگد امر رام داس بنے رہے لیکھار، گر ارجن سوہنگ رنگ چڑھائیا۔ دیہہ جوت شبدی چلدی رہی کار، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ ست ست کر پیار، سچ سچ نال رکھائیا۔ گرو گرو ادھار، گردیو سوامی اک درڑائیا۔ ہر گو بند قلم نہ سکیا اٹھال، ہر رائے انک نہ جوڑ جڑائیا۔ ہر کرشن شبدی سرت نہ سکیا سنہال، راگ ناد نہ کھئے جنائیا۔ تیغ بہادر اُپر ہو کرپال، نانک نرگن جوت کیتی رُشنائیا۔ اُس نے شبدی شبد لکھے بن دلال، مارو راگ صفت صلاحیا۔ گو بند ویکھیا نال خیال، چوڈاں سو تیس انک پھول پھولائیا۔ اک کتا بناؤنا وچ دلال، جس نے

پتا پنا دینا اٹھائیا۔ ایک جوت دس دیہہ گوہند سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جتھے وسے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے
 جنائیا۔ امرت جام دئے پیال، رس نجر اک وکھائیا۔ جھگڑا میٹ کے کال مہاکال، در ٹھانڈے دئے وڈیائیا۔ حکم سندیسہ مئے پُرکھ
 اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ گوہند تُوں میرا شبدی سْت دُلا رالال، لالن ایک رنگ رنگائیا۔ تیرا لہنا لیکھے لاؤنا سنتاں بھگتاں
 بال، بال اوستھا اپنے لیکھے پائیا۔ ترے گُن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرنی رُشناٹیا۔ سندیسہ دے کے دین دِیال، اپنی دیا
 کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سُنائیا۔ نانک گوہند نرگن جوتی،
 جوتی جوت رُشناٹیا۔ پُرکھ اکال اندر چڑھیا چوٹی، چوٹ اگئی شبد لگائیا۔ سُرتی رہی مَول نہ سوتی، آس نندرا دتی گوائیا۔
 اک سُنا کے سچ سلوکی، سوہلا ستنام درڑائیا۔ جس دی مہا وچ گرو گرتھ دی بن گئی پوتھی، راگاں ناداں نال وڈیائیا۔ پُرکھ
 اکالا دین دِیالا اپنے پریم دا سدا مَوجی، ٹھاکر ہو کے اپنی کار کماٹیا۔ اپنے شبد دا آپے بن کے کھوجی، آپے اپنی کرے صفت
 صلاحیا۔ جگت وکار دا رہے نہ کوئی روگی، شبد انیالا تیر لگائیا۔ جس وچ نام بھنڈارا بھریا رس بھریا جگت رسیا بھوگی،
 بھسمڑ اپنی کار کماٹیا۔ کھیل کھلایا بن سنجوگی ویوگی، کرنی کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ دھار بدل کے ویدی سوڈھی، سو سوہلا اک
 اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نرگن جوت دس اوتار،
 اوتری رُپ وٹائیا۔ گرو گرو گُردیو گھر بار، کایا ماٹی وچی ودھائیا۔ شبد سندیسہ دے اگم اپار، ساڈھے تن ہتھ بنک سہائیا۔
 رسنا جہوا گئے اچار، بتی دند صفت صلاحیا۔ بھائی گرداس بن لیکھار، لیکھا گیا وکھائیا۔ تت وجود شنکار، گرو گُردیو
 بے پرواہیا۔ نانک توں لے کے گوہند تک دس سریر رہے نہ وچ سنسار، وکھڑے وکھڑے اپنا رُپ گئے چھپائیا۔ پھیر کینوں متنا
 سرجنہار، سر ہتھ کون رکھائیا۔ نانک انگد امر رام داس ارجن ہرگوہند ہررائے ہرکیشن تیغ بہادر نانک دا رُپ گوہند دیہہ ہو گئے
 خاکی چہار، خاک وچ تن خاک رُپ بنائیا۔ نشانہ ربیا نہ کھئے وچ سنسار، جس نشانے اُتے دین دُنی جھٹ، لنگھائیا۔ ایسے کر
 کے گر گوہند نے انت کہا اچار، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ شبد گرو گرو گرو گرو مٹو اگم اپار، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اُس
 شبد نون کھندے شبد سار، جس شبد دی مہا گرو اوتار اکھراں وچ سطران وچ لائیناں وچ صفتاں وچ صلاحیا۔ تن وجود دی

جگہ اک نون کرو نمسکار، جو اک جوت اک روپ اک اکلا آد جگاد اکھوائیا۔ اوسے دا گرو گرتھ کرے اظہار، اوسے دی شاستر سمرت وید کرن پکار، اوسے دا انجیل قرآن بائبل وچ کیتا پیار، پریمی پریم پیارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا راہ وکھائیا۔ گوہند شبد دھار کہا مینوں متو شبد گرتھ، گرتھ گردیو نظری آئیا۔ اوس منزل نون کپہڑا سمجھے وچوں پنٹھ، پنٹھک والے اپنی ویدیا وچ کرن پڑھائیا۔ جس منزل نون لبھ نہیں سکے کوئن کوٹ پاندھ پنڈت، سو منزل گوہند گیا جنائیا۔ پنجاں تتاں والا گرو نہ متیو کیوں کہ پُرکھ اکال لئے اوتار انت، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس نے تارنے سارے بھگت سنت، گرمکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ آد تون لے کے انت تک گر اوتاراں پیغمبران دا دُھر دا کنت، پاربرہم پت پریشور اکو نظری آئیا۔ جس نے لکھ چوراسی ویکھنا جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ اوس دی مہا کوئی جان نہ سکے ملا شیخ مسائک پاندھا پنڈت، ویدیا دھار نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر گوہند کہا گر ستگر متنا اکو اشٹ، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ گرو گرتھ دی بانی واچن والیاں کھولے اندروں درشت، درشتی دا درشت کون سمجھائیا۔ جتھے اشارہ کیتا رام نون وشیشٹ، وشیاں تون باہر دتا سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی سورگ نہ کوئی بہشت، اکو نرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی اکھراں والی پڑھت لکھت، نہ کوئی لیکھا قلم شاہی کاغذ نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ گر گوہند کہا سچ، ست سچ درڑائیا۔ گرو کدے نہ بنے کایا ماٹی کیچ، جو جتے تے مر جائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر جو ہر ہردے جائے رچ، لوں لوں وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دی اندروں بدل دیوے مت، بڈھ بیک دئے وکھائیا۔ جھگڑا مکا کے وکار تت، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، تین سو سٹھ ہاڈی دکھاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ ایسے کر کے گرو گرتھ دی گاتھا دتی دس، دہ دشا دتا سمجھائیا۔ ایس تون پڑھیاں سُنیاں مارگ ملدا جتھے ملے پُرکھ سمرتھ، اوس منزل چڑھ کے گرمکھو درشن لینا پائیا۔ جے ایویں خالی ٹیکی جاؤ متھ، متھے ٹیکیاں بتھے کچھ نہ آئیا۔ جتا چر تہاڈے اندر نانک گوہند نام نہ جائے وس، واسطہ جگت نالوں تڑائیا۔ اوناں چر کھلے نہ اندروں اکھ، نج نیتر نہ بھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گوہند دے کے گیا ور، گربانی بنا

گر شبد بنا گر دھار بنا گر پیار بنا پُرکھ اکال نظر کیسے نہ آئیا۔ نانک کہا پڑھ پڑھ تھکا جگت، جگت وچ دُہائیا۔ بنا پرہو پیار
 توں بنیا کھئے نہ بھکت، بھگون ملن کھئے نہ آئیا۔ گرو گرتھ دی بانی ستگر دی دھار شکت، شخصیت سب توں دئے وکھائیا۔ جو
 گوبند نے لکھیا پُرکھ اکال نے آؤنا جوتی جامہ پاؤنا شبدی دھار اُچاؤنا او سے دے کول وقت، باقی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بہاویں کنے
 سنت مہاتما مُنیشتر تپیشتر رکھیشتر صوفی سنت اِکھئے کر لو اُتے دھرت، دھول دھول دے مالک دا بھیو سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس
 دا کھیل فرش عرش، اوہ جانے اپنی طور طرز، کس ویلے اپنے حکم دے حکم توں دیوے ورج، کس ویلے اپنا پچھلا پورا کرے
 فرض، اگلا مارگ لئے اُچائیا۔ ایس کھیل دی اُس گوبند توں غرض، جیہڑا دین دُئی توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس نے غریب نہانیاں
 وندنا درد، دُکھیاں ہونا آپ سہائیا۔ شرع چھری میٹے کرد، قتل گاہ دا لیکھا دئے چُکائیا۔ گوبند نے پُرکھ اکال اگے کیتی عرض،
 بینتی کر کے دتی سنائیا۔ تیرے کول آد جگاد جگ چوکرے گرو اوتار پیغمبراں دی فرد لہنا دینا سب دا دینا تھاون تھائیا۔ پرہ توں
 اپنا نام بدلدیاں اپنا راج بدلدیاں اپنا سماج بدلدیاں کدے نہ ہووے کچھ حرج، کیوں چوراسی دا مالک خلق دا خالق اپنا حکم
 ورتائیا۔ اوہ ویکھنہارا کلجگ اندھیرا گرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک
 وکھائیا۔ گوبند کہا گرو گرتھ متنا اک، سکھیا گیا سمجھائیا۔ جے گرو گرتھ متوگے تے پُرکھ اکال سمجھوگے اک، جو سب دا پتا
 مائیا۔ جس دے وچ چار جگ دے شاستر رہے دس، صفتاں والے صفتی ڈھولے گائیا۔ ایہ وی میرے نام دا ہص، حصہ
 جگت وچ رکھائیا۔ شبد گرو کدے نہ دیوے پٹھ، پاسا سکے نہ کھئے مات بدلائیا۔ جے لہنا تے لہنا وچوں سوا گٹھ، لما پندھ نہ
 کھئے رکھائیا۔ نالے اگئی لکھ کے گیا چٹ، چٹی دھار نال وڈیائیا۔ دُنیا پوجنے پتھر اٹ، گرتھاں وڈ وڈیائیا۔ مینوں اوہ ملے جیہڑا
 میرا پورا ہووے سکھ، سکھیاسکھی وچ رکھائیا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیال نے ویکھ لینا ساڈا بھوکھ، جو بھوکھتاں وچ اُس دا
 راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک درسائیا۔ گرو گرتھ کہے میں کردا
 صفت صلاح، گر دس دس وڈیائیا۔ میرے وچوں تکنا تے لہو اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا نظری آئیا۔ جس دا پُرکھ اکالا ناں،
 ناؤں زرنکارا کر کے سارے گائیا۔ جو وسے ہر گھٹ تھان، دو جہاناں سوہبا پائیا۔ تس دے بل بلہاری جان، جو جانشین اوتار

پیغمبر گُر اپنے لئے بدلائیا۔ اُس نے اگلا جُگ کرنا رواں، روانگی سب دے ہتھ پھڑائیا۔ اوہ چوڈھویں صدی دا اتم سماں، وقت سہنجنا دئے سہائیا۔ سب نے ویکھنا نال چاواں، چاروں کُنٹ اکھ کھلائیا۔ باراں سال باقی جس نے بدلنی پون ہوا، آدم حوا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ گرو گرتھ دی بانی نام ندھان، کلجگ کرے رُشنائیا۔ اگلا حُکم سِری بھگوان، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گُر کرن پروان، سِر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ درگاہ ساچی بیٹھے بال آنجان، اپنی آپ نہ لئے کھئے انگرائیا۔ تیرا کھیل نو جوان، مرد مردانے سوہیا پائیا۔ اسیں چاہندے کلجگ انت سب دا بدل دے ودھان، وادھا اپنا نہ کھئے گھڑائیا۔ اسیں سُنن والے تیرا فرمان، سندیسے کلمے نام درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ اگلا مارگ ہو گیا تیار تے بھگتاں اندر گیا لگ، لگ ماتر دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ اوہ چھڈ گئے پچھلی ریتی جگ، جاگرت جوت وچ سہائیا۔ بھل گیا کجے والا ج، مندر مسیت شودوالے مٹھ نہ اکھ اٹھائیا۔ اکو نور ویکھ سورے سریک، سیس جگدیش دتا نوائیا۔ دین مذہب دی ٹپ کے حد، حدوڈ اکو ویکھ وکھائیا۔ جتھے شبدا نادی وجے ند، انراگی راگ سُنائیا۔ دپیک جوت رہیا جگ، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ اکھا ڈنک رہیا وچ، تُوں میرا میں تیرا رہیا سمجھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی شبدا دھار درس دیوے رچ رچ، گرہ مندر پڑدا آپ اٹھائیا۔ اوہ بھگت سہیلے پچھلی ریتی گئے تچ، تذکرہ بھگتاں دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دا شبدا سماج، سمجھ شبدا رہیا درڑائیا۔ ست دھرم دا ست رواج، ست سچ وچوں پرگٹائیا۔ ایہہ کر کے دُھر دا کاج، کرنی کرتا دئے وکھائیا۔ تہاڈے ساہمنے ویکھو سارے گاؤندے سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جس دا لہنا آد جگاد، جگ چوکڑی کار کھائیا۔ ایسے دھار نوں نرگن نرگن مار کے گئے آواز، اکم اکمڑی آہ سُنائیا۔ سو دیونہارا دات، داتا دانی دیا کھائیا۔ جس نے کلجگ میٹھی اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ ایہہ پرہو دا کھیل تماش، گوبند سب نوں دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست وکھائے اپنی منڈل راس، گوہی کاہن اپنی کھیل کرائیا۔ ستجگ دا ست وتیرہ، وتکرا نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیل کھلائے وڈ پیرن پیرا، پارہم پت پریشور پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جس

دا نَورے نظر بے نظیرا، جگت نیتر نین اکھ ویکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس رَودا سے نوں گنگا دی دھار دِتا کسیرا، کُشل دا مالک کِچھ اپنا پڑدا لاییا۔ جن بھگتاں نال جگت دا بدل دینا وتیرا، وارتا اگلی اک سمجھائیا۔ نہ کوئی کھڑگ پھڑے نہ شمشیرا، چلّہ تیر کمند نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایکا سندیس دیوے شبدی شبد گنی گہیرا، گہر گمبھیر بھيو چُکائیا۔ راتیں سُتیاں دِنے جاگدیاں اندروں بدل دیوے ضمیرا، بُدھ بیک کرائیا۔ جیہڑی آشا رکھ کے گیا کبیرا، قبران توں باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکری بانی بودھ شبد گُر دھار اکھراں دیونہارا دھیرا، دھیرج دھرواس دھرم دی دُھج دیا کھائیا۔

گوبند سیج کہے میرا رُپ گھاس پھوس، میں پھولن دتے تجائیا۔ اسپں تنکا تنکا بن گئے تانا پیٹا سوت، سوچھ سروپی اپنا رُپ بدلائیا۔ ساڈے اُتے سُتا پُرکھ اکال دا سُت، دُلارا اکو نظری آئیا۔ ساڈے گرہ موئی رُت، رُتڑی اک مہکائیا۔ اسان ہُن نہیں ہونا چُپ، واسطہ دینا پائیا۔ کیوں ساڈے اُتے ہویا خوش، یارڑا اپنے نال ملایا۔ کدھروں بدل کے آگیا رُخ، بن کے پاندھی رابیا۔ تیرے اندر نہیں کوئی دُکھ، دُکھ درد نہ کھئے جنائیا۔ سیج کہے میں پھیر ویکھیا اُس نے تا دِتا مچھ، ہس کے کہا مُشکل تہاڈی دُور کرائیا۔ جس ویلے میں چھڈ کے آواں کایا بُت، بُتخانیاں ڈیرہ ڈھابیا۔ نال لے کے آؤنا ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار وکھائیا۔ تہانوں گودی لوں چُک، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے دیواں سٹ، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ سیج کہے میرے اندر نکلے وڈے کنڈے، اپنا مُکھ بھوائیا۔ تکھی دھار دسدے دندے، آگے ہو نہ کدے بدلائیا۔ سارے کہن ساڈے بھاگ چنگے، ساڈے اُتے سُتا دُھر دا ماہیا۔ جس دے خُون نال اسان جانا رنگے، رنگ اکٹرا دئے چڑھائیا۔ سانوں لے جانا اوس ڈنڈے، پتن اپنے لے بہائیا۔ جتھے لیکھے لگدے مندے، پتتاں بھئے سہائیا۔ ساڈے نین رہن نہ اندھے، گوبند تکیئے چائیں چائیا۔ سانوں پرکاش بھل گئے سورہ چندے، نور نوراں سوہیا پائیا۔ اسپں اوہ منزل لنگھے، جس نوں پڑھن سُنن والا پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ سیج کہے میں بینتی کیتی اک، نمرتا وچ سنائیا۔ گوہند کچھ لیکھا دے لکھ، حصہ ساڈے
 نال پائیا۔ کون اندر وڑیا تیرے وچ، جو سائوں کرے رُسنائیا۔ گوہند کہا میرا پت، پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ جو ساچا کرے بت،
 نت نوت دیا کمائیا۔ جس نون لبھدے کوئن کت، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ دھیان لگائیا۔
 اوہ کیسے نہ پئے دس، پوجا والے رہے کُرائیا۔ اوہ کملیئے سیجا، جے ستگر ساکھیات مل جائے اوہ سب لہنے دینے دئے نچھ، مہر
 نگاہ اک اٹھائیا۔ میں تھادے اُتے گیا لٹ، ایس دے بدلے تھانوں سچکھنڈ دیاں پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد میلا آپ کرائیا۔ سیج کہے تیرا نام چنگا کہ درس، سچ دے سمجھائیا۔ گوہند کہا مینوں مل کے مٹدی حرص، ہوس رہے
 نہ رائیا۔ میں جس اُتے چاہواں کر دیواں ترس، پایاں پار کرائیا۔ نام چپن والے پتہ نہیں کینا چر رہنگے تڑپ، ستگر نظر کدے نہ
 آئیا۔ نام چپن والے ویکھدے رہندے وقت، درس کرن والے درس کر کے اپنا آپ پار کرائیا۔ ایہو نام دا تے میرے ملن دا فرق،
 فقرے اکو وچ سمجھائیا۔ ساکھیات ستگر وچ چھن وچ چڑھا دئے فرش دے اُنوں عرش، عرش توں فرش ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، واہ واہ اپنا سنگ بنائیا۔ سیج کہا گوہند کی چنگا تینوں گاؤنا، صفتاں
 راگ الاٹیا۔ کہ چنگا درشن پاؤنا، نیوں کے سیس نوائیا۔ گوہند کہا میں اوس نون انگ لگاؤنا، جس دا میلا نال دُھردرگاہیا۔
 جنہاں نون اچے وچھوڑے وچ رکھاؤنا، اوہناں نون نام بھگتی وچ لگائیا۔ کیسے نون وید پُران شاستر، کیسے نون انجیل قرآن کلمے،
 کیسے نون گیتا گیان، کیسے نون گرو گرتھ پڑھاؤنا، بھگتاں گرومکھاں نون اندر وڑ کے اپنا درس وکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی والا لیکھ
 نہیں ہتھ پھڑاؤنا، بیڑ باہوں پار کراؤنا، منزل ساچی آپ چڑھاؤنا، سچکھنڈ دوار وساؤنا، جتھے میرا جوت نور ڈگمگائیا۔ سچ
 پُچھیں سیجا، میرے توں بعد پھیر پُرکھ اکال آؤنا، تتاں والا گرو نہیں کیسے مناؤنا، جس نے شبدا گرو اُچھاؤنا، چار جگ دیاں
 بھگتاں آپ اٹھاؤنا، ساچا مارگ اک درساؤنا، بنا بھگتی توں بھگون آپے پار کرائیا۔ گوہند نے کہا میں اپنے گرسکھ نون کیسے مکتب
 وچ پڑھنے نہیں پاؤنا، ویدیارتھیاں والا روپ نہیں درساؤنا، اوڑا ایڑا ایڑی سسا ہاوا والا تہر نہیں کوئی بناؤنا، الفیے پے والا لیکھا
 نہیں کوئی لکھاؤنا، قلم شاہی نال پٹی والا پٹا نہیں کوئی درڑاؤنا، جس ول مہر کیتی اُس نون پار کراؤنا، ایہہ گوہند دی بے پرواہیا۔

میرے پچھوں کیسے پڑھنا تے کیسے سناؤنا، کیسے ہسنا تے کیسے گاؤنا، سچ پچھیں گوبند ہتھ کیسے نہیں آؤنا، ماچھوواڑے دی سیج دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں انت میریاں سکھاں مینوں بھل کے مات لوک وچ پچھتاؤنا، پشچاتاپ وچ باباکار بیٹے تھاون تھائیا۔ گوبند کہا انت آخر پورے پنٹھ وچوں اک سو گیاراں سکھاں نے گرو گرتھ دا بھیو پاؤنا، باقی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایویں جھتے تے جم کے مرے چوراسی وچ بھواؤنا، چارے کہانی اُتہج سینج اندج جیرج ونڈ ونڈائیا۔ گرو گرتھ نوں مننا تے پُرکھ اکال نوں مناؤنا، ایہ گوبند گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نور جوت جوت چمکاؤنا،

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

ویشنوں کہے پرہ نے گوبند پٹھ لگائی تھپکی، سیج سہنجی اُتے دتی وڈیائیا۔ گوبند تیری کھیل پوری ہوئی جپ دی، آکے جاپ کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری آسا پئی تپ کی، تپاں دا لہنا دتا چکائیا۔ ویشنوں کہے مینوں سیج بھل گئی باسک سپ دی، سانگو پانگ نظر کھئے نہ آئیا۔ اینے چر نوں گوبند دھار برہمنڈاں کھنڈاں ٹپ گئی، پُریاں لوآں باہر سوہیا پائیا۔ اک منگ منگی دین دنی دے حق لئی، حقیقت پرہ نوں دتی جنائیا۔ میں پرگٹ ہوواں غریب زانیاں دی رت لئی، گرمکھ سنت امولک ہیرے لوآں پرگٹائیا۔ میری کھیل ہووے دھیرج جت لئی، سانتک ست دیاں ورتائیا۔ میری وِدیا ہووے برہم مت لئی، پاربرہم تیرا پڑدا لہیا۔ میری شبد دھار ہووے دین مذہب دی وٹ لئی، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میری وست ہووے چار ورن دے ہٹ لئی، چار کُنٹ سچ ورتائیا۔ میری جوت شبدی دھار ہووے اک جٹ لئی، جٹا جوٹ دا لیکھا دیاں مکائیا۔ میری کھیل ہووے تیرے سوانگی نٹ لئی، دوسر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میری دھار آوے تیرے پُرکھ سمرتھ لئی، سمرتھ تیرا سنگ رکھائیا۔ میری نگاہ ہووے گرسکھاں دی نیج اکھ لئی، نیج نیتز نین گھلائی۔ پُرکھ اکال میری لجا رکھ لئیں، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آگلا مارگ آگم دس دئیں، دہ دشا آپ جنائیا۔ ہر پردے اندر وس جائیں، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا متھ دئیں،

مسلہ پچھلا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ وِشنوُن
 کہے پرہوُ نے خوشی نال گوہند چھاتی لایا مُکا، مُکمل دتا جنائیا۔ میرے شبدی گوہند سُتا، پُت پُتر دیاں وڈیائیا۔ آہ ویکھ تیئی
 اوتار پیغمبران دا رُقہ، عیسیٰ موسیٰ نال رلائییا۔ کلجگ اتم تُوں سب دا بہننا حُقہ، حُکم میرا چلے بے پرواہیا۔ سب دا اُجل کرنا
 مُکھا، دُرمت میل دھوائیا۔ دھرم دا گانا بننا گُئا، چار ورن سگن منائیا۔ گُرسکھ پچھلا مناؤنا رُٹھا، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دین
 مذہب کرنا اک مُٹھا، ہندو مُسلم سیکھ نہ کرے لڑائیا۔ سو میلنا جو میری دھاروں ہُٹا، ڈوری شبد تند بندھائیا۔ امرت جام
 پیاؤنا گُٹھا، نجھر رس اک چکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کوئی نہ کھاوے کُٹھا، مدراس رسن نہ کھئے لگائیا۔ بھکھا رہے کوئی نہ ٹکا،
 وِشنوُن دینا سمجھائیا۔ گوہند کہا میں تیری دھاروں اُٹھا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ لیکھا رہن نہ دیواں کوئی لکا، پھڑ باہوں سارے
 باہر کڈھائیا۔ جس ویلے تیرا حُکم سندیسہ پُجا، پوجا پچھلی دیاں چکھائیا۔ اگلا بھیو کھلاواں گُجھا، پردہ اور رہے نہ رائیا۔ پُرکھ
 اکال تیرے بن ایشٹ رہے کوئی نہ دوُجا، سپس جگدیش اک جھکائیا۔ جس دے پچھے میرا پریوار جھوُجا، اجیت جُجھار دئے
 گواہیا۔ تس دا مارگ لاؤنا اُتے بسدھا، سُدھ سب دی دینی بدلائیا۔ جیہڑا گرارجن سندیسہ دتا با بے بڈھا، بن رسنا جہوا
 سمجھائیا۔ جیہڑا نانک نرگن دھار کیتی کھیل آگھا، آگھن آتھن دینا درسائیا۔ گوہند نے کہا پرہوُ تیرے نام دا کیسے نوں لین نہیں دینا
 بھگا، کلجگ دی ریتی دینی بدلائیا۔ تُوں مالک میں سیوادار چوہ جُگا، گر شبدی رُوپ وٹائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھراں اڈا،
 دین دُئی کھوجاں تھائیا۔ اٹھے پھر رہاں رُجھا، گھڑی پل نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، صاحب سوامی تیری اوٹ رکھائیا۔ وِشنوُن کہے سچ اُتے پُرکھ اکال گوہند اُتے رکھیا ہتھ، ہتھیلی نال دبائیا۔ تُوں میرا
 ستھر ہنڈھایا ستھ، یارڑا اک منائیا۔ میں دیواں آگھی وتھ، وست آگم ورتائیا۔ تیرے اندر وس، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ تُوں
 میرا میں تیرا کرنا جس، دوہاں دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیری پت لوان رکھ، رکھیا کراں تھائیا۔ گوہند پیا ہس، واہ تیری
 بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا ناتا ہونا پگ، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیا۔ گوہند کہے مینوُن اچے شگ، میرا سنسا دے مُکائیا۔ کس بدھ
 اوتار پیغمبران کولوں مینوُن لے کے دیویں حق، سب کچھ میرے ہتھ پھڑائیا۔ پُرکھ اکال پچھلی لِسٹ پھڑائی جھٹ، فہرست دتی

درسائیا۔ آہ ویکھ صدی چوڈھویں صدی ویہویں اوہناں سب گچھ آپے جانا چھڈ، پچھلا اقرارنامہ سوہیا پائیا۔ پھر گوہند تون دھرم نشانہ اک دو جہاناں دینا گڈ، گاڈ گڈ گاڈ کہہ کے سارے تینوں سپس نوائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رہنا نہیں کوئی اد، بابھی نانا دینا جڑائیا۔ ایہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، مہربان محبوب مُحبت وچ اپنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے میں گوہند سیجا ستے چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ گوہند نے اک دو تین چار پنج چھ گئے ست اتھ، پنج ت من مت بُدھ تِنہاں دا مل کے پڑا دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل ویکھے نس نس، بن پاندھیوں اپنا پندھ مکائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پپی پیارو دے گرہ پنڈ کلا ★

وِشنوں کہے گوہند اتم دتی پاتی، سیج ستا لیا اٹھائیا۔ گوہند تین وار نال لائی چھاتی، چھتر چھایا منگی بے پرواہیا۔ تیرا ساتھ ہووے ساکھیاتی، سکلا سنگ رکھائیا۔ تیری جوت میری حیاتی، تیرا شبد میری آگوائیا۔ پُرکھ اکال ماری جھاکی، پردہ اک چُکائیا۔ گوہند اوہ ویکھ صدی چوڈھویں انت اندھیری راتی، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہنا نہیں کیسے دا ساتھی، آگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ دیناں مذہباں اپنے ایشٹاں دی متنی نہیں آگھی، اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ اُس ویلے کیسے دی کرے نہ کھئے راکھی، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ سب دے اندر بھر دینی گستاخی، غصے وچ سرب گر لائیا۔ رُوح بُت نہیں رہنا پاکی، کلمے والے دین دُہائیا۔ جھگڑا پینا ذات پاتی، جگہ جگہ ہوئے لڑائیا۔ پھرنی دروبی پاتال آکاشی، کشمکش ویکھنی تھاون تھائیا۔ ست سچ دا رہنا نہیں کوئی جماعتی، ودیا حق نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس ویلے ویکھنا کھیل تماشی، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ وشنوں کہے پُرکھ اکال نے دتا اک سندیس، بن اکھراں اکھڑ جنائیا۔ تون مالک ہوویں نر نریش، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھے لگے مچھ دابڑی کیس، کیس گرھ ملے وڈیائیا۔ ہن جانا پینا اک ویراں سچکھنڈ دیس، نانا تتاں والا تڑائیا۔ دکھن دشا جا کے ویکھ، گوداوری کنڈھا راہ تکائیا۔ جتھے

دھرم دی دھار رہے ہمیش، ہم ساجن ربیا سمجھائیا۔ جتھے نانک دی کھنڈی بھوری کھیس، خالص پڑدا ربیا اٹھائیا۔ اوہ دھرنی دھرت ویشیش، وشنوں پچھلی دئے گواہیا۔ برہما اتھے لکھ کے گیا لیکھ، اکھاں میٹ دھیان لگائیا۔ شنکر چور کیتا کیس، دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ اتم آؤنا گرو دسمیس، ندیڑ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے تن وجود ایتھے جانا چھیک، ناتا جگت نالوں ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلا آپ سمجھائیا۔

☆ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

سیج کہے گوہند نے انت اپنا بتھ لگایا نال کرا، کڑی جگت ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دا بنیا دھڑا، دوجا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ مُکھوں کہیا تیرا سہارا بڑا، دوجی اوٹ رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑا ویکھا گڑھا، جو دھرنی رہی کھدائیا۔ پُرکھ اکال کہیا پہلوں میٹنی جگت شرع، شریعت رہے نہ رائیا۔ سمت شہنشاہی پنج دا آوے میرا ورھا، وریام تینوں دیاں بنائیا۔ تیرے وچوں کر کے ہرا، ہری ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوارا کھول کے درا، دھر دربارا دیاں سہائیا۔ شبد سندیس سناواں کھرا، کھرے کھوٹے پرکھنے تھاوں تھائیا۔ پرہہ دا روپ ہووے اوترا، نر نرائن ویس وٹائیا۔ گوہند دھیان ماریا ذرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیا۔ پھری دروہی گھر گھرا، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ ڈھیہہ کے پرہہ دی سرنائی پرا، سرنگت اک رکھائیا۔ تیری دھار میٹنا کلجگ کلا، کلکاتی دینے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار دیوے بلا، بلدھاری دیا کھائیا۔

☆ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

گوبند پرہ نوں کیتا آدیس، سیجے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال وکھایا ماجھا دیس، پھیر آؤنا چائیں چائیا۔ میری دھار رہنا ہمیش، دوجا رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ شبدي شبد دینا سندیس، شبدي ستگر شبد شنوائیا۔ وشن برہما شو ہونا پیش، پیشینگوئی دئے گواہیا۔ اوتار پیغمبران آ کے لینا ویکھ، ویکھن چائیں چائیا۔ تیری سمجھ نہ سکے کوئی ریکھ، رُوپ رنگ نہ کھئے درسائیا۔ تیرا میرا جوتی شبد ہووے بھیکھ، بھیکھادھاری ویکھنی کور لوکائیا۔ جس ویلے کلجگ آگے چلے نہ کیسے دی پیش، پیشیاں بھگتن سارے تهاؤں تھائیا۔ آگے ہس کے کہا دس دسمیش، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ میں سب کچھ کیتا تیری بھیت، بھیتا اپنا آپ کرائیا۔ آگے آواں بن کے سب دا کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا تیرا نام چلائیا۔ ایہ کھیل کرنا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد ایکا ایک، اک اکللا اپنی کار کھائیا۔

☆ ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

گوبند کہا پرہ ہن چھڈنا جنگل بیلا، سیج سولان لئی ہنڈھائیا۔ آگے بن کے شبدي چیلا، ستگر پُرکھ لینا منائیا۔ دین مذہب توں ہو کے وبلا، تیرے وچ جانا سائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آیا وبلا، لوک مات لوان انگرائیا۔ کھیل کران سب توں نویلا، وکھری کار کھائیا۔ میں نرگن نور جگا کے بن باقی تیلا، تیرا نور کران رُشنائیا۔ ساچے بھگتاں بن کے سجن سہیلا، مٹر پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گوبند کہا میری اتم اک عرضوئی، عرض دیاں سنائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبر پاؤندے دروہی، تیرا نام ڈھائیا۔ اوتار سویا رہیا نہ کوئی، اچی کوک کوک جنائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی پت گئی کھوبی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم دوار ملے کیسے نہ ڈھوئی، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گرلائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ رہی روئی، گنگا گوداوری جمناسرستی نال رلائیا۔ بوند سوانتی نچھر کیسے نہ چوئی، ترسنا بھکھ

نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تڈھ ین اور نہ دیسے کوئی، آد انت دے مالک تیرا راہ تکائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

وِشنوؤں کہے جھٹ کلجگ آگیا بھجّا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گوہند دا چرن پکڑیا سچّا، ہسّ کے ربیا سُنائیا۔ مینوؤں میٹن دی کپھڑی وجہ، مینوؤں دے سُنائیا۔ کیوں چھیتی ملنی سزا، حُکم کون درڑائیا۔ گوہند نے کہا میں پُرکھ اکال دی چلنا وچ رضا، جو سندیسے ربیا سُنائیا۔ کلجگ کہہ مینوؤں اگلی دس دے جگہ، جتھے آؤنا ویس وٹائیا۔ نال ہووے سورا سربگا، پُرکھ اکالا نور خُدائیا۔ گوہند کہہ اوہ ویکھے اوتھے بھگتیاں ودھنا آگا، بھگت دوارا نظری آئیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر پھرے بھجّا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سب دے اُپر اکو ہونا دتا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو نام دی ہووے گدا، بھے سب نوں دینا جنائیا۔ اکو ساجن ہووے لدھا، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ جس دے حُکمے اندر دو جہان ویکھ بدھا، تند سکے نہ کھئے تڑائیا۔ کلجگ خوشیاں دے وچ نچّا، گھنر ربیا وکھائیا۔ گوہند جے تُوں وی پُرکھ اکال دا بچّہ، تے میں وی ساریاں جُگاں توں چھوٹا بچّہ اوسے دا نظری آئیا۔ جس طرح تُوں لُوں لُوں وچ رچا، میں گھر گھر من دے اندر ڈیرہ لائیا۔ میں ساریاں دی بدل دینی طبع، طبیعت دتی بدلائیا۔ بھاویں کوئی اللہ کہے بھاویں کوئی واپگرُو کہے بھاویں رام کہے بھاویں کرشن کہے بھاویں اوم کہے میں پار لنگھن نہیں دتا، ادھ وچ سارے دتے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہہ گوہند ویکھ میں بڑا بلوان، بلدھاری تینوؤں دیاں جنائیا۔ میں پرہہ دا سٹ جوان، نوجوان اک اکھوائیا۔ میں اوتار پیغمبراں گرواں کولوں یڈھ کرایا گھمسان، کھنڈا کھڑگ چلیاں تیر کمان ہتھ پھڑائیا۔ تینوؤں وی سوا دتا وچ جنگل سنجھ

مسان، سیج ککھان والی وڈیائیا۔ پرہہ نے کڈا وڈا مینوں دتا مان، مہر نظر اٹھائیا۔ چار جگ دے شاستراں دا رہن نہیں دتا گیان، بہرماں وچ سارے دتے بھلائییا۔ چاروں گنٹ بھجّا پھرے شیطان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ اک پُرکھ اکال دی متاں آن، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ میرا حق آپ پہچان، بے پہچان تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہا آہ ویکھ حکم حکمران، حکم سندیسہ رہیا سُنائییا۔ تیرے وچوں ستجگ کرنا پردھان، ایہہ ذمیواری میری اک وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائییا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہے میں گوہند اے ہٹا کٹا، نوجوان نظری آئییا۔ میرا وقت تھوڑا ٹپا، کیوں کھڑگ کھنڈا رہیا چمکائییا۔ میرا چار لکھ بٹی ہزار دا پٹا، پٹنے والیا ویکھ وکھائییا۔ گوہند کہے کلجگ تُوں دیناں مذہباں پوایا رٹا، شرع شرع نال لڑائییا۔ تُوں منشاں کھوایا کٹا وچھا، سُوں گاں منکھاں مُکھ رکھائییا۔ جدھر ویکھاں اُدھر دِسے رٹا، دھیرج دھیر نہ کئے رکھائییا۔ اس کر کے آواں تٹھا، بھجّاں واہو دابیا۔ چار جگ دے نام دی قیمت رہنی نہیں کوئی ٹکا، ٹکیاں پچھے ہٹاں وچ وکائییا۔ میں رُوپ دھارنا سدھا سادہ جٹا، جٹا جوٹاں کراں صفائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائییا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہا گوہند میں کھیل کراں بڑی اچھی، اچھی طرح جنائییا۔ منشاں نوں کھوا کے ڈڈی مچھی، گاں وچھی نال دتا رجائییا۔ مذہباں دی بٹھ کے وچ رسی، پرہہ توں حصے دتے ونڈائییا۔ مینوں ویکھ کے سب تُوں پیندی غشی، سر سکے نہ کئے اٹھائییا۔ گوہند کہا تُوں کتھا کہانی دسی سچی، سچ دتا درسائییا۔ تیری کلپنا گھر گھر وچ نچی، میں ویکھاں تھاوں تھائییا۔ میرا اگلا حکم میرے کھلاپتی، پت پریشور رہیا سُنائییا۔ کسے دی رہن نہیں دینی حصّہ پتی، اکو راہ دینا درسائییا۔ کلجگ بے شک تُوں

سب دی ماری متی، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ تاڑی لا کے ہسٹیا گوبند اوہ ویکھ لے میں گراجن بہا دتا اُتے لوح تتی، تیرے پتا دا سیس دتا کٹوائیا۔ تیرے پتران اُتے ترس نہیں کیتا رتی، نیہاں ہیٹھ دباآیا۔ تُوں سب کُچھ ویکھیا اکھیں، میں کڈا جودھا سُرُپیر اپنی کھیل وکھائیا۔ گوبند نگاہ پریم نال اُتے رکھی، کلجگ ولّ دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا پور کرائے فرق رہن نہ دیوے رتی، تولا وچولا اکو بے پرواہیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ، بھجن سنگھ نے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہا سُن گوبند نوجوان، جوبن وتے دیاں جنائیا۔ میں وی پرہہ دا چھوٹا سٹ بلوان، چوٹھا جگ ناؤں دھرائیا۔ ثابت رہن نہیں دتا کیسے دا ایمان، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، شرع وچ کرے لڑائیا۔ اوتاراں پیغمبراں کولوں یُدھ کرایا گھمسان، گوبند کھنڈا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں وی ویکھیا وچ میدان، اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کہے گوبند میں وی پرہہ دا انوکھا پتر، اوسے پتا مینوں دتی وڈیائیا۔ میں اوسے دی دھاروں آیا اتر، مینوں جیہا نہیں کیسے مائیا۔ سدا اوسے دا کردا شکر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ اچے تے میرا تھوڑا سماں گیا گزر، بہتا آگے نظری آئیا۔ کیسے دا چلن نہیں دینا کوئی عذر، عرض سُنن کھئے نہ آئیا۔ میں اچے سادھ سنت بناؤنے چور چُغل، نندک ہندیا وچ رکھائیا۔ اچے تے تیرا جھگڑا نال مُغل، خان خانان نال ٹکرائیا۔ پھیر اوہ ویکھ میں کردا اُنگل، اشارے نال درسائیا۔ تیرے پنتھ وچ پھیر پینی گنجھل، گجھا بھیو نہ کھئے کھلاآیا۔ تیری رمز مول نہ بوجھن، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کہا گوبند میں پرہہ دا بلدھاری، چوٹھا جگ اکھوائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا نر ناری، پتا پوت دینا لڑائیا۔ میں گھر گھر کرنی خواری، در در پھرے دُہائیا۔ بہین بھرا لگا کے یاری، یارانے کوڑے دینے وکھائیا۔ سکھاں مُریداں گروآں پیغمبراں نال کرنی عَداری، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔

ایہہ میرا کھیل ویکھنا صدی چوڈھویں اتم واری، چوڈاں طبقات دیاں پلائییا۔ محمد جس دی کری انتظار ی، اسم اعظم اُس دا دیاں سمجھائییا۔ ثابت رہن نہیں دینی چار یاری، چوتھے جگ سرب دُہائییا۔ چیلیاں گروآں اُتے کرنی بے اعتباری، بیوہ ہووے سرب لوکائییا۔ کیسے نے کیسے دی کرنی نہیں وفاداری، پیار وچ داتار ملن کھئے نہ آئییا۔ میں شرع دی شریعت وچ سب دے ہتھ پھڑاؤنی کھاڑی، دو دھڑ کرنی لوکائییا۔ میں تینوں سجدہ کران بندنا کران کہ دُنڈاوت کران جس نے مچھ کیس رکھائی داڑھی، دعوا اکو نال رکھائییا۔ گویند اوہ ویکھ میرا پُرکھ اکال اے وکھاؤندا کلجگ اتم کلجگ نے ساری دُنیا کتنی وانگ ہاڑی، ہاڑا کڈھن والا رہن کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا چکاوے اپنی واری، وارث ہو کے ویکھے تھاوں تھائییا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سادھو سینگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہے گویند میں وی سوریہر بہادر تکر، تکر تولان جگت لوکائییا۔ دیناں مذہبان پاواں جھگڑا، جھگڑالو کران لوکائییا۔ امیر غریباں لاواں رگڑا، پچیا رہن کھئے نہ پائییا۔ گر چیلے پھراواں وچ روہی رگڑا، بیلیاں وچ دُہائییا۔ رولا پواواں پرہو دے نام اکھراں، اکھراں وچ سرب گرلائییا۔ آپ سب توں رہواں وکھرا، جگت نیتر نظر کھئے نہ آئییا۔ ٹوں یارڑے دا ہنڈھایا ستھرا، سیجا سٹا چائیں چائیا۔ میں کابن دا کھیل کرا کے وچ متھرا، دواپر دا لہنا دتا مکائییا۔ آگے پرہ دا روپ بن کے اتھرا، ذریعہ ہو کے مات لوک بھجّا چائیں چائیا۔ ٹوں ویکھ لے تیرے نال محمدیاں دیاں لوا دتیاں ٹگرا، ٹاکرا دتا کرائیا۔ مینوں کیسے دا نہیں کوئی خطرہ، کیوں میرا پُرکھ اکال مینوں حکم رہیا سُنائییا۔ میں بڑا چتر سگھڑ سیانا میرے وچ وڈا نخرہ، دین دنی لواں بھرمائییا۔ آہ ویکھ چوڈاں طبقات دا میرے کول خسرہ، محمد نوں اکو نمبر وچ چھپائییا۔ جس نے دین دنی پسارا پسرا، اوہ پُشت پناہ میری بیٹھا بے پرواہییا۔ میں آیا تیرے پتنا، در تیرے سیس نوائیا۔ گویند کہا تینوں مژن نہیں دیندا سکھنا، کچھ لیکھا دیاں جنائییا۔ جس ویلے آوے پُرکھ

سمرتھنا، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ اُس نے کھوٹا کھرا پرکھنا، لکھ چوراسی پھولے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا مالک دھردرگابیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہے گویند میری ویکھ جوہن والی حیاتی، حیا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں سب دی بھلاؤنی گاتھی، گہر گمبھیر ملن کھئے نہ پائیا۔ میں من ہنکاری بناؤنا ہاتھی، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ڈھاؤنی گھاٹی، گھاٹے وچ رہے جگت لوکائیا۔ جھگڑا پوا کے ذات پاتی، پت پرمیشور دا کھڑا دینا چھڈائیا۔ صدی چوڈھویں کر اندھیری راتی، اندھ اندھیرا دینا وکھائیا۔ ہتھ مار کے اُتے چھاتی، شہنشاہ آگے سیس نوائیا۔ تُوں میری کرنی راکھی، ہونا انت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہردیپ سنگھ، گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہے گویند مینوں خُدا نے دتا پیغام، پیغمبراں توں پرے دتا جنائیا۔ کیسے دے اندر وسن نہیں دینا نام کلام، کائنات ساچے کرم نہ کھئے کمائیا۔ پردے رہے کیسے نہ نام، انتر پریم نہ کھئے ودھائیا۔ سب نوں شرع دے کرنا غلام، زنجیری شریعت والی وکھائیا۔ جدھر ویکھاں اُدھر بیٹے حرام، دھرنی دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ اوتار پیغمبراں دا رہن نہیں دینا انتظام، بندھن سارے دینے تڑائیا۔ کلمے توں نام کراؤنا بدنام، نام نال کلمہ دینا ٹکرائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی شان، عزت مان نہ کھئے وکھائیا۔ ایہہ حُکم سیری بھگوان، دُھر دے مالک دتا سُنائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا وچ عوام، ساچا عمل نہ کھئے کمائیا۔ تُوں جودھا سوربیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میں وی اوسے دا روپ مہان، نرگن نُوں نظری آئیا۔ میرا انت میرا کنت اک جانے بھگوان، دُو جے سمجھ کیسے نہ پائیا۔ گویند ہس کے وکھایا اوہ تگ صاحب دا نشان، جو ست رنگ رہیا جھلائییا۔ جس نے بدل دینا ودھان، حُکم اکو

اک درڑائیا۔ کلجگ کہے میں پھیر منگاں دان، داتے آگے جھولی ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نر ہر اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

گوبند سیجا کہا کلجگ نہ کر اتنا غرور، ہنکار وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم آؤنا ہر حضور، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ جس نے موسیٰ منہ دے بہار سٹیا اُتے کوہ طور، عیسیٰ پھاسی گل لٹکائیا۔ محمد نوں کر مجبور، جگت جھگڑا کیتا لڑائیا۔ گروآں نال ویکھ کیا ہویا دستور، تتی لوح اُتے ٹکائیا۔ دلی سپس لٹھا بنا قصور، تیغ بہادر دئے گوابیا۔ گوبند دے پچیاں دا رہیا کھئے نہ نور، چارے چوٹھے جگ تیری جھولی پائیا۔ بے شک تُوں کلجگ جیواں سُرتی کیتی مَورکھ مَورہ، نندک نندیا وچ وڈیائیا۔ ناتا جوڑیا کوڑو کوڑ، ککرم وچ پھری ڈھائی۔ پر جس ویلے پُرکھ اکال دی تیرے مستک لگی دھوڑ، تُوں اپنی دلیل جانی بدلائی۔ ایویں نہ پا فتور، فتویٰ دوسریاں اُتے لگائیا۔ بے شک تُوں حق دا نعرہ لاؤن والا سولی چاڑھیا منصور، کھل شمس تبریز لہائیا۔ انت تینوں وی ہونا پینا مجبور، مُشکل ویکھ اپنی تھائیں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، جگ جگ اپنی کل ورتائیا۔ گوبند سیج کہے کلجگ نہ کر ہنکار، ہوئے روپ وٹائیا۔ اوہ کھیل ویکھ نرنکار، جو نرگن داتا رہیا وکھائیا۔ جس گوبند لینا اُبھار، شبدي شبد روپ بدلائی۔ جوتی جاتا ہو تیار، نرگن لوک مات لئے انگرائیا۔ کل کلکی کھیل کرے کرتار، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ امام اماماں ہو سکدار، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ تیری کلومت کرے خوار، حکمت آگے چلے نہ رائیا۔ صدی چودھویں سب دا لہنا دینا دئے اُتار، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ تگ ستجگ مار رہیا للکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میں ہویا خبردار، بے خبراں دیاں اُٹھائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹنا تکرار، نام دی اِکو شک سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے سب نوں یار، یارڑا ستھر لیکھے لائیا۔ ذرا ہونا آپ ہوشیار، ہوشیاری وچ درسائیا۔ جس نوں سارے کہندے

کل کلکی اوتار، سو کلا سب دی دئے بدلائیا۔ جس نے جل تھل مہیئل پاؤنی سار، سمنڈ ساگر ٹلے پربت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک خلق دا خالق، آد انت سیری بھگونت اپنا حکم حکم وچوں بدلائیا۔

★ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

گوبند کہا کھیل کرے میرا پرہ میت، صاحب سلطان دیا کھائیا۔ جس نے سب نوں لینا جیت، ہار وچ دے لوکائیا۔ تیرا نام دس کے گیت، ساچا کلمہ دینا سمجھائیا۔ ایکا چھتر جھلے (سیس) جگدیش، جگت دا مالک اپنی کار کھائیا۔ کلجگ تیری کیریا جانی پیس، صدی چوڈھویں انت راہ تکائیا۔ سب دی ننگی ہونی پیٹھ، اوڈھن اُپر نہ کھلے ٹکائیا۔ ایہہ کھیل کرنا انڈیٹھ، انڈیٹھڑا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ گوبند کہا کلجگ اتم سب نوں ہونا صدمہ، دکھاں وچ دین دنی کُرائیا۔ توں وی جھکنا پرہ دے قدماں، قدم بوسی کر کے خوشی منائیا۔ جس نے جھکڑا مکاؤنا کایا ماٹی بدنا، تن وجود خاک ڈیرہ ڈھائیا۔ ایکا رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ دیوے مان وڈیائیا۔ جو یاد کر کے گیا قصائی سدھنا، چھری جگت والی سٹائیا۔ روداس منگدا گیا منگنا، پرہ آکے جھولی ڈاہیا۔ کبیر کہندا گیا کلجگ اتم آوے درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ جس دا نیت نام بلوے انجنا، کایا کنچن گرہ دیوے وڈیائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر متیاں آد زرنجنا، آد دا مالک اک اکھوائیا۔ سو کھیل کرے سورا سرینگنا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا نام نگارہ وچنا، گوبند ڈنک کرے شنوائیا۔ تیرا کوڑ کُریارا سرشٹی دی درشٹی وچوں بھجنا، بھہ بھو اک وکھائیا۔ ساچی دھوڑ کرا کے مجنا، ڈرمت میل کرے صفائیا۔ کرے کھیل اپنی زرگن دھار جس جوتی جاتا ہو کے جگنا، جاگرت جوت پن ورن گوت ڈگمگائیا۔ جس نوں کھوجدے کوٹن کوٹ پدم پدما، پد دا مالک ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نے پچھلا کیتا ردنا، رادھا کرشن گیا درڑائیا۔ جس نے مارگ

لاؤنا اگلا، سیتا رام دئے ڈہائیا۔ پیغمبران کائنات وچوں ونجھنا، ونجھ مہانا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ایکنکار سنت سہیلے لاؤنے اپنے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ گوہند کپا کلجگ تیرے انت سِری بھگونت اپنا دینا اک اندنا، اند اند وچوں وکھائیا۔ گوہند نُوڑ چمکا کے چندنا، چند چاندنی اک دکھائیا۔ اوس ویلے کلجگ نے گوہند آگے کیتی بندنا، دوئے جوڑ سپس نوآیا۔ میں وی کھیل ویکھنا وچ برہمنڈنا، ورہنڈ اکھ کھلائیآ۔ جس ویلے پُرکھ اکال دا وقت ہویا سہنجنا، سوہاوت دیوے مان وڈیآیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا دوارا اکو منگنا، مانگت ہو کے بھکھک اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سُکھدیو رام دے گرہ پنڈ کلا ★

سیج کہے گوہند میرا وقت سہاؤنا، سو صاحب دتی مان وڈیآیا۔ پریم وچ گایا اگتی گانا، بن رسنا جہوا دتا درڑایا۔ نرگن دھار ویس وٹاؤنا، شبدی اپنا ناؤں پرگٹایا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاؤنا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آیا۔ دُھر دا حُکم اک درڑاؤنا، پردہ آپ گھلائیآ۔ پُرکھ اکال نال ملاؤنا، وچھوڑا رہے نہ رائیآ۔ دوہاں نے سانجھا دھام بناؤنا، باڈی گھڑت نہ کھئے گھڑائیآ۔ جوتی دیپک جوت جگاؤنا، بن تیل باقی کر رُشنائیآ۔ کلجگ راتی ویکھ وکھاؤنا، بن بن کے پاندھی راہیا۔ پڑدا اوبلا آپ اٹھاؤنا، بھیو رہے نہ رائیآ۔ نام ندھانا ڈنک وچاؤنا، نو ست دئے اٹھائیآ۔ سچ مردنگ اک کھڑکاؤنا، دو جہان کرے شنوآیا۔ سورا سرینگ آپ اکھاؤنا، آخر اپنا حُکم ورتائیآ۔ کلجگ کوڑ کُٹب مٹاؤنا، لیکھا ویکھنا تھائوں تھائیآ۔ ستجگ ساچا راہ چلاؤنا، چاروں کُٹ وچے ودھائیآ۔ نہکلنکا کھیل کھلاؤنا، امام اماما پھیرا پائیآ۔ دُھر دا دھام اک وساؤنا، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ وشن برہما سپس نوآؤنا، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ چار جگ دے شاستر پنڈھ مکاؤنا، چوٹھے جگ ڈیرہ ڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا آپ ملائیآ۔ سیج کپا گوہند سُنایا راگ، انراگی دتا جنائیآ۔ میں سنی اگتی آواز، میرے انتر لئی

انگڑائیا۔ کی اس دے اندر راز، پڑدا کون کھلائیآ۔ میری انتر کھل گئی جاگ، نندرا آلس رہیا نہ رائیا۔ میرا وڈا ہویا بھاگ، ملی مان وڈیائیآ۔ میں سب کچھ دتا تیاگ، اپنی رکھی نہ کھئے چٹرائیا۔ اپنا آپ لیا سادھ، سادھنا وچ سپس نوائیا۔ پھر پُرکھ اکالا لیا ارادھ، ناؤں زرنکارا اک وڈیائیآ۔ پھر چرنی گئی لاگ، گوبند سپس نوائیا۔ اوس وکھایا میں بدل دینا سماج، دین دُنی بدلائیا۔ کلجگ ریتی میٹ دینا راج، رعیت کوڑ دینی گوائیا۔ ستجگ ساچے دینا تاج، تخت نواسی ویکھ وکھائیآ۔ اگلا بھیو کھول کے آغاز، تینوں دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا نور الابیا۔ سیج کہے میں سوئی اُٹھی، اپنی لئی انگڑائیآ۔ مینوں گوبند پھڑیا دوہیں گئیں، ہلونا دتا لگائیآ۔ اوہ کھلیئے، میں ہُن لے کے چلیا چُھٹی، اپنا کھیل وکھائیآ۔ ویکھیں لوک مات نہ جائیں لئی، لئیرا ہونا کلجگ روپ قصائیآ۔ ویکھیں میرا ناں کدے نہ جپیں بُلناں بٹیں، رسنا رس نہ کھئے وکھائیآ۔ میری لو اندروں کدی نہ ٹئی، جہوا گاؤں والیاں ہتھ کدے نہ آئیآ۔ ہُن میری اوڈھ پُگی، میرا صاحب رہیا بُلاییا۔ میں کھیل کرنی جیہڑی کیتی نہیں کسے چوہ جُگیں، چوٹھا جُگ ویکھ وکھائیآ۔ کیوں کلجگ نے سب دی ملین کیتی بُدھی، بُدھ بیدک نہ کھئے وکھائیآ۔ من واسنا وچ سرشٹی رُجھی، درشٹی پڑدا کھئے نہ لاپیا۔ رس آوے کسے نہ دُدھیں، ماتا سیر نہ کھئے چکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ سیج کہے میرے اُتے انت اخیر گوبند پایا بھار، سہج دتا دبائیآ۔ اُٹھ ویکھ میرا زرنکار، کوجھیئے کھلیئے تینوں دیاں درڑائیآ۔ جس نوں جھکدے گرو اتار، پیغمبر سجدیاں وچ اپنا آپ مٹائیآ۔ دھوڑی مستک لاؤندے چہار، ٹکے دُھر دے رہے رمائیآ۔ دست ہتھ کے کہن تیرے نتھے نتھے برخوردار، وڈا چھوٹا نہ کھئے بنائیآ۔ اوہ ویکھ میرا آگیا پُرکھ اکال، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیاندھ دیا کھائیآ۔ سیج کہے جاں میں تکیا گوبند نوں آ کے کہا اُٹھ میرے لال، لال لے انگڑائیآ۔ سچکھنڈ دوارا تیری دھرمسال، کیوں سؤلان ستھر رہیا ہنڈھائیآ۔ ایہ تیری جُگ جُگ اولڑی چال، چال زالی اک اکھوائیا۔ گوبند ہس کے کہا میں تیرا تے پرہو گُرمکھ میرے لال، اوہناں اپنی گود ٹکائیآ۔ پہلاں اوہناں نوں سنبھال، جو میرے پچھے آیا بھیٹ کرائیا۔ جو سرسے وہن وپے ہو گئے قربان، تیرا راہ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ گوبند کہے میرے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری

دیاں جنائیا۔ جے میں تیرا سچا بالا، بالک اپنی گود اُٹھائیا۔ وسان تیری دھرمسالہ، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ میرے حُکمے اندر
 کال مہاکالا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں توڑاں جگت جنجالا، ترے گن لیکھا دیاں مُکائیا۔ ہُن ویکھ لے میرا بالا، تیرے پچھے
 یارڑے سیج سہائیا۔ اپنے گلوں لاہ کے سٹی مالا، منکے تیری جھولی پائیا۔ میتھوں نام چیا نہیں جاندا باہلا، متناں وچ سیس نہ
 بہ نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ گوبند کہہ میری سیج
 ویکھ لے انت، پرہو دیاں درڑائیا۔ نگاہ اُٹھائی سری بھگونت، بن اکھاں اکھ ملائیا۔ گوبند بس کے کہہ ہُن اگلا دے دے منت،
 منتر دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہہ جس نال پار اترے جیو جنت، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ گوبند کہہ تُوں بن جا اکو کنت،
 کنتوبل تیری سرنائیا۔ ابناشی کرتے کہہ تیرا روپ بودھ آگادھا پنڈت، شبدی شبد شبد سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا ہونا کلجگ انت،
 انتشکرن ویکھنا خلق خُدائیا۔ گرھ توڑنا ہووے بنکت، بنگ برہم دینا سمجھائیا۔ چار ورن بناؤنی اکو سنکت، سگلا سنگ
 آپ رکھائیا۔ گوبند دو جے دا نہ ہونا منکت، بھچھیا لین کدے نہ جائیا۔ کھیل وکھاؤنا تینوں اپنے پنچم میتے پنچم شہنشاہی سمت،
 سہاں سمیں نالوں بدلائیا۔ نرگن دھار تیری بنی بنت، تتاں والا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ گوبند کہے میں چھڈاں سیج سہاوی، پرہو تیری سرنائیا۔ آگے میرے اُتے ورتے تیری کدے نہ بھاوی،
 میرا ت نہ کھئے گرلائیا۔ کیوں سندیسہ دے کے گیا پنچم ستگر اُتے راوی، وہناں وچ چرن چھائیا۔ گوبند دی دھار اتم پُرکھ اکال
 دے نال ہونی ساویں، کنڈا ترازو اکو تول ٹلائیا۔ میرے دین دیاں تُوں میرا ڈھولا گویں، میں تیرا راگ سُنائیا۔ ہُن تُوں مینوں بل
 دتا جودھا سورپیر بنا کے باہویں، پھیر شبدی تیری کل ورتائیا۔ کچھ یاد کر لا کی مت کیتی پاتشاہی ناویں، تیغ بہادر تیرے آگے
 جھولی ڈاہیا۔ میرے دین دیاں پُرکھ اکال آگے واسطے گرواں نوں کدے نہ لوک مات لڑاویں، جھگڑے وچ نہ کدے پھسائیا۔
 ستگر تیرے درویش بنا منگتے بنا فقیر بنا تیرے دوارے اُتے کوئی کرن نہیں آوندے لاوی، دہاڑی کر کے اپنا جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گوبند کہے میں سیج چھڈاں جگ،
 جگ جیون داتے دیاں جنائیا۔ نرگن دھار نرگن نرگن لینا سد، سدا شبد نام جنائیا۔ آد انت تیتھوں رہواں نہ کدے الگ، وکھرا

گھر نہ کدے بنائیا۔ کھیل ویکھاں تیرا سُرے سربگ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ ماچھوواڑے دے جنگل وچ مینوں اپنا حصہ لکھ
 کے دے دے آدھ، جنان چر لکھ کے نہ دیویں تیری میری صلح نہ کھئے کرائیا۔ میں ڈلارے چارے نیہاں ہیٹھاں دتے دب، خالی
 ہتھیں تیرا راہ تکائیا۔ ہُن تیتھوں کدھر جاواں بھج، میں بھجن بندگی دا ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ اکو پُرکھ اکال تیرا جیکارا لاواں گج،
 دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ مینوں اگلا مارگ دس، کس بدھ کلجگ لیکھا دینا مکائیا۔ اباشی کرتا گوبند ول ویکھ کے پیا بس،
 ہستی ہستی وچوں پرگٹائیا۔ گوبند اوہ ویکھ ماجھے وچ تیرا کھیڑا ربیا وس، جتھے وصل ملے یار خدائیا۔ اوتھے تون تے میں جوت
 شبد دی دھار آؤنا نس، بھجنا واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبران سنا سچ، سچ دیاں درڑائیا۔ ہُن چھیتی بھن دے کایا ماٹی کچ،
 بھانڈا تے رہن نہ پائیا۔ پھیر میرے وچ جانا رچ، اگلی رچنا دیاں وکھائیا۔ جس دھار نال ہونا پرگٹ، کل کلکی ویس وٹائیا۔
 گوبند پرہ سرنائی گیا ڈھٹھ، جھک جھک لاکے پائیا۔ تیری جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ تون وسیں گھٹ
 گھٹ، ہر گھٹ ربیا سمائیا۔ کیوں دیناں مذہباں پائی وٹ، پٹنے والا ربیا جنائیا۔ پُرکھ اکال سہج نال دتا دس، دس دسمیش
 درڑائیا۔ جے کھیل نہ کراں وکھ وکھ، مینوں بے انت کہہ کے سیس نہ کھئے نوائیا۔ اوہ ویکھ گر اوتار پیغمبر چھوٹیاں چھوٹیاں خانیاں
 وچ چھڈے رکھ، اپنے چرناں بیٹھ دباٹیا۔ جس ویلے چاہواں لوک مات تون بھيجاں جھٹ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ میرا نام میرا
 کلمہ آہ لورٹ، ایسے دے نال رٹا دیاں پائیا۔ جس ویلے چاہواں پھیر لوں سد، ناتا تتاں والا ٹڑائیا۔ گوبند ویکھ کے ہویا گد گد،
 خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ پھیر ویکھیا بھگت بھگوان دی اکو جد، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کیتی پُرکھ سمرتھ، اپنا پڑدا دتا
 اٹھائیا۔ گوبند انت کلجگ تیرا میرا اکو ہونا جس، صفتاں تون باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، بے پرواہ بے پرواہی نور
 الابی اکو اک اکھوائیا۔

☆ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سوہن سینگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ☆

پُرکھ اکال کہا گوہند ماجھا تیرا اتم استھان، بھومکا سوہنی ملے وڈیاٹیا۔ تیرے نال ہوواں بن سِری بھگوان، بھگوان ہو کے اپنا سنگ رکھائیا۔ جتھے جھکنے زمیں اسمان، دو جہان سیس نواٹیا۔ درشن کرن سیتا رام، کرشن کاہن بھجن واہو داہیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ کرن سلام، عیسیٰ موسیٰ محمد دھوڑی خاک رمائیا۔ دیوت سُر کرن پرنام، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کلجگ ویکھ ہوئے حیران، حیرانی اندر دئے ڈبائیا۔ ترے گن رُوپ سرب پچھتان، مایا ممتا موہ وکار ہنکار وِہچار سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچے نام دا بناؤنا اک ودھان، چار جگ دی ریتی نیتی دینی بدلاٹیا۔ دُھر دا شبد سندیسہ دسناگان، آتم پر ماتم پڑدا دینا اٹھائیا۔ دین دُنی دا سانجھا بناؤنا مکان، مندر مسجد شُودوالا مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ امرت رس اگما دینا پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو گھر سوہا پاؤن، دوجا گھر نہ کھئے درڑائیا۔ سیس جگدیش تیرے چہتر جھلائے آن، کلگی توڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ساچا دھام ہووے شہنجن، ہر سجن آپ سہائے۔ کھیلے کھیل درد دکھ بھہ بھنجن، پاربرہم بے پروا ہے۔ جس ویلے صدی چوڈھویں ویلا لنگھنا، محمد کوک کوک دئے ڈپائے۔ چاروں کُنٹ کوڑ وکارا وبن وگنا، اوتار پیغمبر گر نہ کھئے اٹکائے۔ دھرم دھار سچ دوار سب نے چھڈنا، جوٹھ جھوٹھ ہوئے ہلکائے۔ کایا ماٹی چڑھے کھئے نہ رنگنا، شبدی شبد نہ کھئے شنوائے۔ درشن ملے نہ کیسے مُکند منوہر مدنا، جوتی نور نہ کھئے چمکائے۔ جھگڑا پینا اعلیٰ ادنیٰ، دین مذہب دئے لڑائے۔ اُس ویلے سب نے پُرکھ اکال دین دیاں کل کلکی اوتار سدنا، نہکلنکا اپنا رُوپ بدلایے۔ تیرے نال مل کے ڈنک دمامہ وچنا، دو جہاناں آپ سُنائے۔ سب نوں اکو دسنی بندنا، سجدہ سیس اک جھکائے۔ کلمہ نبی رسولاں چھڈنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائے۔ گوہند ساچا تھان ہوئے اپار، اپرمپر دیاں جنائیا۔ جس نوں کہنا ہر بھگت دوار، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ دُھر دا نور ہووے اُجیار، شبدی تیرا ناد سُنائیا۔ جس نوں سمبل کہا پُکار، سو تن وجود دئے وڈیاٹیا۔ اپہ کھیل کلجگ اتم وار، صدی چوڈھویں دئے سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ساچا رہیا نہ کیسے پیار، دین مذہب کرے لڑائیا۔

مندر مسجد شہودوالے مٹھ گرو دوار مچے ہا کار، ست سنتوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ سادھ سنت کرن وبھچار، دھان ملیچھا روپ وکھائیا۔ اوس ویلے کل کلکی لئے اوتار، نرگن ہو کے آواں چائیں چائیا۔ تیرا میلا میلان وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری سارے سپس نوائیا۔ ایہ کھیل جگت بڈھی توں باہر، شاستر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ گوہند کہا میرے صاحب سمرتھ، سہج تیری سرنائیا۔ چرن ٹیک کے متھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ نیر میٹ کے اکھ، نیج نین اکھ کھلائییا۔ سچ حقیقت دے حق، ڈھر دے حاکم بے پرواہیا۔ کس بدھ کلجگ اتھ ہوویں پرگٹ، پٹنے والا منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال بھو کھولیا جھٹ، پردہ اندروں دتا اٹھائیا۔ میرا جوتی نور جگے لٹ لٹ، کایا وجود نظر کھئے نہ آئییا۔ تیرا روپ شبد اگتی میرے نام دی لائے سٹ، سٹے بازی ویکھے جگت لوکائیا۔ ساڈھے تین ہتھ سمبل جاواں وس، واسطہ تیرا میرا اکو نظری آئییا۔ ایہ مہا اکھنا اکھ، جس نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند توں میرا میں تیرا داس، سیوک سیوا روپ اکھوائیا۔ کی نور نور پرتھی آکاش، دو جہانان ڈگمگائیا۔ تیرا سروپ پورن پورن پرکاش، پارہم پرہہ پردہ دئے اٹھائیا۔ سچ دوارا گھر ساچے کرے واس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جتھے بالمیک راما وششٹ لیکھا لکھ کے گئے خاص، ہرگوہند دھیان لگائیا۔ نانک نے رکھی آس، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ شنکر ویکھے اُپر گیلاش، برہما چارے مکھ بھوائیا۔ وشنوؤں بیٹھا رہیا گھاٹ، اوسے پتن ڈیرہ لائیا۔ پرگٹ ہونا تیرا ہونا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ چار جگ دے وچھڑے سنت سہیلے چڑھاؤ نے اپنے راتھ، رتھ رتھوہی آپ اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ دسنی گاتھ، کھر گمبھیر بے نظیر پڑا آپ اٹھائیا۔ اوس جگہ توں ستجگ ساچے بھگت دوارے سب توں دینا اکھ، ہری ہر اپنا روپ درسائیا۔ گوہند کہا پرہو ایہ پورا ضرور کریں واک، واقع اپنا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر اوتار پیغمبران اُتے رہے نہ کیسے وشواس، وشیاں وچ دین دنی ہوئے ہلکائیا۔ اُس ویلے نرگن دھار آواں آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی ستجگ تریتا دوپرکلجگ اتم پوری کرے واٹ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ اودھم سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ★

شبد گوبند کہا میرا بھیو پائے کوئی نہ پوتھا، پُستک سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم دین دیال نال دھوکھا، پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ جن بھگتاں دے کے موقع، اپنا بھیو دتا کھلائیا۔ مارگ دس کے سوکھا، راہ اکو دتا سمجھائیا۔ پار کرنا جگ چوٹھا، جگتی اپنے وچ چھپائیا۔ شبدي حکم ورتنا بہتا، ہنٹھیں کار نہ کھئے کھائیا۔ ست دھرم نہ جائے اؤنتا، سچ سچ دئے پرگنائیا۔ ہر خالق ہو کے کھوٹتا، پرہہ ملیا ڈھردرگابیا۔ جس لئی چار جگ صاف کردے رہے چوٹکا، وید منتر پڑھ پڑھ کر صفائیا۔ سو براہمن گوڑا اوسے دھام پہنچا، جتھے برہم اپنا دھیان لگائیا۔ بھگت دوار کر کے سوٹتا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے میرا پورا کر کے ڈھنیا ڈھونکا، ڈھال تلوار دا پنڈھ مکائیا۔ ساچے نام چلا کے ٹوکا، نیا اکو دتی وکھائیا۔ پڑدا لاہ کے ڈھر دے شاہو کا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کھیل وکھائے اگم اتھابو کا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ پنڈھ چکائے واہو واہو کا، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ جھگڑا ویکھے تھل اسکاہو کا، سمنڈ ساگر پھول پھولائیا۔ لہنا جانے جگت پساؤ کا، پسر پساری پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہے میں کہنا اک سلوکا، ہر سوبلا دتا سنائیا۔ جھگڑا ویکھنا (چوڈاں) لوکا، پرلوکا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ اتم بھرے ہوکا، یائے اُف دُہائیا۔ کس بدھ کھیل ہونا اک دو کا، زرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ کس بدھ پرکاش ہونا اگئی لوکا، لوئن اکھ کھلائیا۔ کس بدھ جھگڑا مکنا دین مذہب گروہ کا، گرہیا سب دا صاف کرائیا۔ کس بدھ لہنا پورا کرے مایا ممتا موہ کا، مُحبت اک نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہے میں آیا اپنے دھام نگر، سمبل سوبھا پائیا۔ جہدی سد متوالی پدھر، یکساں سوبھا پائیا۔ من نہ پاوے غدر، کرے نہ کھئے لڑائیا۔ میری پوری ہوئی سدھر، سدقے واری گھول گھائیا۔ پُرکھ اکال کیتا عدل، انصاف دتا جنائیا۔ گوبند

دی دھار پورن آیا بدل، پورن پورن روپ بدلائیا۔ جس وچ گوبند ہووے کدے نہ قتل، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چٹرائیا۔ ہتھ نہ آوے جگت کیتیاں یتن، یتھارتھ اپنا بھیو چھپائیا۔ دوارے بہ کے اکھے پتن، بیٹھا کھیل کھلائیآ۔ جن بھگتاں سچ سندیسہ آیا دسن، سہج سہج سنائیا۔ اندروں کھول کے اکھن، میلا لیا ملائیآ۔ دوار جنا کے وطن، گھر دتا وکھائیآ۔ جتھے بھگت بھگوان وسن، تن مندر دتا سہائیآ۔ گوبند دا گوبند پورا کرنا چن، جو ماچھوواڑے گیا درڑائیآ۔ ہرجن گرمکھ ویکھنے اپنے رتن، ہیرے امولک کھوج کھوجائیآ۔ جنہاں پچھے لٹھا ستھن، ستھر یار بندھائیآ۔ اوہناں دی کرنی کتھن، کتھا وارتا آپ بنائیآ۔ سرشٹی آیا متھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ گوبند کہے میں شبد گرو دی دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیآ۔ میرا روپ اپار، اپرپر دتا بنائیآ۔ میرا کھیل نیار، نیتر ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ میرا اگم شنگار، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ میرا قول اقرار، بھل کدے نہ جائیا۔ سندیسہ دیوے پُرکھ اکال، دین دنی دا مالک دھردرگاہیا۔ ماچھے وچوں نو ویکھنے لال، جنہاں دے سیس لال رنگ بندھائیآ۔ اوہناں دے گل وچ بدھا ہووے رومال، پیلا رنگ سوہیا پائیآ۔ ہتھ وچ ہووے اک اک دوشال، چٹے رنگ وچ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایہہ گوبند دے در دا پورا کرے سوال، سوال پچھلے ویکھ وکھائیآ۔ گوبند کہے میں شبد گرو بلکار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میرا روپ انوپ نرنکار، نرگن آپ سمجھائیآ۔ میرا گرہ مندر دوار، گھر اکو سوہیا پائیآ۔ جتھے نور جوت اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ میں اوس دا دلار، جو سب دا پتا مائیآ۔ اوہ کرے سچ پیار، پریم دھردرگاہیا۔ اوہ ویکھے ویکھنہار، پورب لیکھا گیا درڑائیآ۔ لیکھا جان سدا جگ چار، جگ چوڑی کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوبند کہے میں شبد گرو سچ سچ کران آداب، سچ سچ وچ سمائیآ۔ مینوں لہنا یاد آ گیا ڈھاب، مہا سنگھ ول دھیان لگائیآ۔ اوہ میرا پھل گلاب، مہکے تھاوں تھائیآ۔ اُس کیتا میرے نال حساب، لیکھا میرے مستک وچ ٹکائیآ۔ بینتی وچ کہا مینوں رکھنا یاد، یادداشت نہ دینی بھلائیآ۔ جس ویلے کلجگ انت بدلے سماج، سمگری اپنی آپ ورتائیآ۔ سچ دھرم دا کریں راج، رعیت چار ورن اُچائیآ۔ گرمکھاں کھولنی جاگ، نندرا دینی مٹائیآ۔ نیتر روندیاں گوبند دے چولے تے پے گیا داغ، مہا

سِنگھ نے رسنا نال چم کے اپنی خوشی بنائیا۔ اگم آیا سواد، سگھ ساگر وچ سہائیا۔ پھیر کھیل ویکھیا اُس توں بعد، بادشاہ پاتشاہ اپنا روپ درسائیا۔ مستک زنجیری تکی جس دی ڈھائی انچ لمبائی پیار دا سازن ساز، مہا سِنگھ نے ہتھ دتا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ مہا سِنگھ نے کہا میں تیری مستک زنجیری چم، اٹھ کے مکھ دتا لگائیا۔ ماجھے دا لیکھ پاڑ دے میرے لا دے دُم، ضامن میں تینوں لواں بنائیا۔ گوبند دے ہتھ وچ سی اک کوڑا تئا، مالوے دی ریت دا گواہ نظری آئیا۔ ادھروں نیلے بلایا سُنبا، پوڑ دتا اٹھائیا۔ ادھروں اک بھلا ہویا آگیا دُنبا، بھجیا واہو داہیا۔ ادھروں اُس تھہ اُتے بر پیا سی بھجیا کُنبا، نو دن دا پہلے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گوبند کہا مہا سِنگھ میرے مستک ویکھ زنجیری، شرع زنجیراں رہی کٹائیا۔ تیرا میرا میل ہویا تقدیری، تدیر اپنی لئی بنائیا۔ میں پاتشاہ تے تُوں سگھ میرا وزیر، سہج دتا سُنائیا۔ کچھ منگ لے میری پیری، تیری جھولی دیاں بھرائیا۔ مہا سِنگھ نگ نال کڈھ کے لکیری، گل واسطہ دتا پائیا۔ نیتروہا کے نیری، رو رو دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مہا سِنگھ نے کہا میرا اک ہاڑا، منت وچ جنائیا۔ کیوں نہیں اچے لیکھ پاڑا، ماجھے والیاں لے ترائیا۔ گوبند دوویں ہتھ پھیرے اُپر داڑھا، پھیر چھاتی اُتے ٹکائیا۔ پھیر ہتھ اُتے چک کے مکھ چمیا تُوں میرا ڈھر دا لاڑا، سوہنا سوہنا نظری آئیا۔ یاد رکھ لئیں ماجھے والیاں تُوں پھیر منگنا پینا میرا واڑا، در میرے سیس نوائیا۔ ہُن میں تیرے نال قول کردا وچ اجاڑا، پھیر بھگت دوارا سوہا پائیا۔ مہا سِنگھ نے نو وار کیتی نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گوبند دے چرن وچ لکھیا اوس ویلے ماجھے والے تیری مستک زنجیری دا کرن پھیر شنگارہ، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ گوبند نے اٹھ کے پُرکھ اکال تُوں کیتا اشارہ، نگاہ اسماں اُتے ٹکائیا۔ جے میں آؤنا پھیر دوبارا، تُوں میرا سنگ رکھائیا۔ سچ دس دے اوہ کپڑا دوس تے کپڑا دہاڑا، کون ویلا وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند شبدي شبد اشارہ، اشارے وچ سمجھائیا۔ سمت شہنشاہی پنج تے چھبی پوہ تیوہارا، تیرا سوہنا رنگ رنگائیا۔ پھیر تینوں ساری دُنیا وچ کرنا ظاہرا، ایہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ پہلا

پچھلا سب دا لاہنا اُدھارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، آدانت دا مالک اک اوتارا، اوتر اپنی کار کھائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گیانی گُرمکھ سینگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ★

گوبند کہے پربھ کھیل کھلاؤنا یقینی، حُکم یک حق سُنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن تسلیمی، تلسما اور نہ کھئے جنائیا۔ سجدہ سپس جھکا کے کہن آمینی، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ کھیل درڑاؤنا نر مدینی، مُدعا مانو آپ سمجھائیا۔ ذات رہے نہ کھئے کینی، شرع چھری نہ کھئے قصائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گوبند کہے دتا حُکم یک، واحد آپ سُنائیا۔ ویکھنا کھیل سمرتھ، کل کرتا کار کھائیا۔ چار جُگ دا پچھلا لینا حق، حقیقت دئے درسائیا۔ جھگڑا میٹ کے گروُت، شبدی ستگر لئے پرگٹائیا۔ جس نے دین دنی بدل دینی مت، من مت رہے نہ رائیا۔ دھیچ دیوے سنتوکھ ست، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ نام بھنڈارا درسا دے ہٹ، وست اکو اک ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کٹ، کام کرودھ لوبھ موہ بنکار دئے مٹائیا۔ نام اگئی مارے سٹ، سوئی سرتی جگت اٹھائیا۔ کوڑا کھیڑا کرے بھٹھ، بھٹھیالا اگنی آپ تپائیا۔ جس پچھے گوبند لیکھے لائی رت، سو رتڑی دئے سہائیا۔ کھیل کھلائے کلاپت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوبند کہے ملیا حُکم انوکھا، ہر کرتے دتا درڑائیا۔ کرنا نہیں کیسے نال دھوکھا، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا لہنا جُگ چوٹھا، چارے ورن تیری جھولی پائیا۔ گُرمکھ انتر رہے کھئے نہ تھوتھا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ پڑھنا پئے کیسے نہ پوتھا، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ رکھنا پئے کھئے نہ روزہ، نمازاں وچ نہ سپس نوائیا۔ سپس ودھاؤنا پئے نہ بودا، جنجوُ سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سب دا پردا جائے سودھا، ودی سُدی نہ ویکھ وکھائیا۔ پڑدا لاہنا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق بھیو کھلائییا۔ ایکا کلمہ نام سلوکا، سو بلا دُھر دینا درڑائیا۔ تیرے ہتھ اتھ موقع، مُکمل دیاں جنائیا۔ اکو نام چلاؤنی نوکا، نئی اکو اک وکھائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ گُرسکھ بھرے کوئی نہ ہوکا، ہوئے دینی مٹائیا۔ میل ملاؤنا ساچے شاہو

کا، شہنشاہ اپنے گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پڑدا آپ چُکائیا۔ گوبند کہے
 پرہہ دسی کہانی اکتھ، گمبھیر دتی جنائیا۔ آہ لے اگتی وتھ، وست دیاں ورتائیا۔ جس کارن ستھر سُتا ستھ، یارڑا سیج
 ہندھائیا۔ پچھلا لیکھا گیا ٹپ، آگے ملے وڈیائیا۔ پندھ مُکاؤنا نٹھ نٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں مارنی سٹ، شبدی
 کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ دین مذہب میٹنی وٹ، وٹنا لاؤنا خلق خُدائیا۔ اک دوارا کھولنا ہٹ، اکو وست جگت ورتائیا۔ اکو تیرتھ
 دسنا تٹ، کنارہ اک سُہائیا۔ اکو کلمہ لینا رٹ، اکو نام وجے ودھائیا۔ چار جُگ دا پچھلا لہنا دینا چھڈ، آگے اپنا حُکم ورتائیا۔
 سُر گان کرے کھئے نہ بدھ، چُھری پھڑے نہ کھئے قصائیا۔ اکو نام ڈھولا گاون سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ اک جیکارا
 بولنا گج، دو جہان وجے ودھائیا۔ ایہہ کھیل سورا سرگ، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی مائل رہے نہ کگ، کاگوں
 ہنس دینے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر فرمانا اک سنائیا۔ گوبند کہا کہہ پرہو پرہہ
 ست، ہر ست دتا درڑائیا۔ جس ویلے آواں پھیر وت، وطن بے وطنان ویکھ دکھائیا۔ غریب نہانیاں رکھاں پت، پت پریشور
 تیری اوٹ تکائیا۔ نیج نیتر کھول کے اکھ، تیرا درشن دیاں کرائیا۔ سچ دوارے ہو پرتکھ، پرگٹ اپنا آپ کرائیا۔ لہیاں کسے نہ آواں
 ہتھ، بہاویں کھو جے جگت لوکائیا۔ میری مہا تیرا ہووے جس، صفتی صفت نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کران کریا، کلجگ انت دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا
 میٹنی بیتا، پیریت دینی گوائیا۔ مائس مائو مائکھ روپ بناؤنا ساچے سکھ دا، سکھیا اک درڑائیا۔ رواداس چمارا تیرا لیکھ ہووے
 لکھدا، گرمکھ رنگ رنگائیا۔ پھیر بھیو کھولنا پنجان وچ دا، پنچم قلم چلائییا۔ جھگڑا مٹنا اوج نیچ دا، ذات پات نہ کھئے لڑائییا۔ ایہہ
 کھیل ہونا عیسیٰ والی صدی پيس دا، پيس پيسا نال ملائییا۔ جگت جہان ہونا پيس دا، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ پھیر کھیل
 دکھاؤنا ترے گن اتیت دا، ترے بھون دھنی کار کھائییا۔ لیکھا پورا کرنا جُجھار اجیت دا، محمد رووے مارے دھائییا۔ جھگڑا مُکنا
 مندر مسیت دا، کایا کعبہ اک دکھائییا۔ گوبند ڈنکا وجنا تیرے گیت دا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ سماں سمیں وچوں
 بیتدا، اپنا پندھ مُکائییا۔ وقت سہنجنا ہونا اگتی حدیث دا، حضراتاں تون پرے کرے پڑھائییا۔ صدی چوڈھویں راہ اڈیکدا، ویلا

وقت دئے گواہیا۔ جس لیکھا بدلنا چار جگ دی تواریخ دا، تریک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال کرے اشارہ، سینت رسیا لگائیا۔ آؤنا انت دوبارا، دوہری دھار چلائی۔ نور کر اُجیارا، شبدي شبد شنوائیا۔ سوہنا اک دوارا، بھگت ملے وڈیائیا۔ آؤن گر اوتارا، پیغمبر سیس نوآئیا۔ وشن برہما شیو بنے بھکارا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ اوہ ویکھنا عجب نظارہ، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ گوہند نیوں کے کیتی نمسکارا، سیس دتا جھکائیا۔ کون ویلا کون دباڑا، کون تھت وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال شبد جیکارا، ایکنکار دتا سُنائیا۔ سمت شہنشاہی پنج چلے وچ سنسارا، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ چھپی پوہ دا ہونے دباڑا، تیوہار اکو اک سمجھائیا۔ بھگت دوارے لگنا تیرا اکھاڑا، کھڑگ کھنڈا اکو اک وکھائیا۔ ساچے سنتاں دینا سچ ادھارا، گرمکھ گر گر گود ٹکائیا۔ گرسکھان کر پیارا، پریمی پریم ویکھ وکھائیا۔ سب نے اکو بولنا نعرہ، جیکارا اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند نو نو فٹ دا رکھنا ادھ وچکار دائرہ، دعوا بے دعوا اگلا دئے سمجھائیا۔ اوتھے پنجاں گرمکھان دا ہووے پھرہ، جو پاربرہم نوں مل کے پاربرہم وچ سہائیا۔ وچ ہونے نہ کھتے غدارا، جو کلپنا وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے اوہ سہنجی ہونی رات، زُٹری آپ مہکائیا۔ جن بھگتو پانی دی بھری ہووے پرات، صاف ستھرا سوہنا پائیا۔ لاگے رکھی ہووے قلم دوات، کاغذ کورا نال ٹکائیا۔ نو رکھے ہون کاٹ، جنہاں نوں کارڈ کہے لوکائیا۔ اک نیکی جیہی کول وچھی ہووے کھاٹ، تکیہ سیس ول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کہے میں گرمکھ ویکھنے پیرے، مانک موتی دھر دے نظری آئیا۔ نو نے نو رنگ دے بٹھے ہون چیرے، ماجھے والے اپنا روپ بدلائیا۔ ہتھیاں وچ پھڑے ہون کمان تیرے، کمرکسیاں نال سہائیا۔ اگی بیبیاں لال رنگے ہون لیڑے، ڈپٹے سیس اُتے ٹکائیا۔ ہتھیں بٹھے ہون کلیرے، مکھوں کہنا ملنا گوہند ماہیا۔ ساری سنگت نوں کہنا بھین بھرا ویرے، بنا نار کنت توں دوجا ہتھ نہ کھتے اٹھائیا۔ پنجاں مستریاں ہتھ وچ پھڑے ہون گڈیرے، بستر موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ پنجاں بیبیاں ہتھ وچ پھڑے ہون پیڑھے، لال رنگے نظری آئیا۔ اگے ودھن دھیرے دھیرے، آہستہ آہستہ آہستہ قدم اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند

کہے کلجگ ضرور وگنی آندھی، اندھیرا ہووے لوکائیا۔ ماجھے والیاں نو تو لے لیانی چاندی، چند سورج دئے گواہیا۔ ایہہ حصے آئی چوڈھویں صدی دی باندی، بندنا وچ ڈبائیا۔ آگے واسطے نہ کھئے سور کھائے نہ ڈھانڈی، رسنا ماس نہ کھئے لگائیا۔ قسم رہے نہ کیسے وچھڑے دیون والی ماں دی، چپایا اُتے دھرم نہ کھئے ٹکائیا۔ اکو سہائتا ہووے شبدی گوہند چھاں دی، دوسر اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ اکو وڈیائی ہووے پُرکھ اکال دے ناں دی، دوسر گیت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل آگم اتھاہ دی، جس دا ارتھ ارتھات سکے نہ کھئے سمجھائیا۔

★ ۲۶ آسو شہنشاہی سمت ۵ گردھاوڑ سنگھ دے کھوہ اُتے پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

گوہند کہے گر اوتار پیغمبر آئے دوآبے، دوہری دھار گوہند ویکھ وکھائیا۔ ایہہ پچن سُنیا سی نانک دُھر دے باہے، بابت پرہہ دی سرب جنائیا۔ اشارہ کیتا سی وچ بغدادے، بغلگیر نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے کل کلکی آوے ماجھے، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ بنا بھگتاں کھئے نہ جاگے، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ جیو ہنس بن کاگے، بُدھی کاگ وانگ کُرا لائیا۔ ہردے کوئی نہ اپنے سادھ، سادھنا سکے نہ کھئے کرائیا۔ پرہہ دی سرن کھئے نہ لاگے، ایشٹ اک نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے پرہہ کھیل کھلاؤنا، ہر اپنی دیا کھائیا۔ نانک کہے بھيو چکاؤنا، پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ سندیسہ اک دِرڑاؤنا، درشٹی سرشٹی دئے بدلائیا۔ کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھائنا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ساچا مارگ اک لگاؤنا، رہبر اک اکھوائیا۔ تخت نواسی تخت سہاؤنا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ نرگن نور جوت پرگٹاؤنا، پرگنا اپنا دئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبر پُجے، پُوجنیک وڈیائیا۔ اگلی رمز کھئے نہ بُجھے، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سارے سندیسے دیندے گُجھے، انتر انتر دِرڑائیا۔ صدی چوڈھویں پیغمبر پھردے لُکے، آگے بولئے نہ کھئے انگرائیا۔ سب دے پینڈے مکے، پاندھی پندھ ربیا مکائیا۔ آگے دین دُنی دے میٹھے دُکھے، دردیاں درد آپ وندائیا۔ بھگت سہیلے گودی چُکے، چکنا چور کرے لوکائیا۔ چار جُگ دے شاستر جو شبد سندیسے

دیندے رُقعے، رُخصت سب نوں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گوہند کہہا گر اوتار پیغمبرو انتر مارو جھاکئی، پردہ لو اُٹھائیا۔ جس دا لہنا اوہو دسو باقی، دوُجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجُگ ویکھو اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پیالہ دیوے کوئی نہ ساقی، امرت جام نہ کھئے چکھائیا۔ ساچی چڑھے کوئی نہ گھاٹی، مندر ملن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی اداسی، خوشی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جھٹ عیسیٰ بولیا جس کارن میں چڑھیا پھاسی، صلیب گل لٹکائیا۔ اوہ تکیا نور جوت پرکاشی، پرکاشت کرے لوکائیا۔ سب دی لاپے اداسی، چنتا دئے گوائیا۔ نیتر ویکھے شنکر اُتے کیلاشی، برہما چارے مکھ مکھ اُٹھائیا۔ وشنوں ویکھ کے وشو دی ہاسی، ہستی اپنی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماٹیا۔ عیسیٰ کہہا میں دساں اصل، اصلیت دیاں درڑائیا۔ گوہند دا گوہند کرنا وصل، ساچا رنگ رنگائیا۔ آکے ویکھے اپنی دھار اکھن، جگ نیتر نہ کھئے چترائیا۔ گر اوتار پیغمبر لگے ہسن، تالی دتی وجائیا۔ کون میٹے زین اندھیری مسن، کلجُگ کرپا کوڑ گوائیا۔ ساڈا کم نہ آیا یتن، یتھارتھ دئے جنائیا۔ کنارہ دے کھئے نہ پتن، تٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ اوکھا ہویا مات لوک وسن، شہودوالے مٹھ دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک جنائیا۔ گوہند کہے دوآبے والے پھبے، گوہند کیڑی دھار وڈیائیا۔ سب دے سوہنگ لکھیا ہووے چھاتی گبھے، اکھر اک درڑائیا۔ گرمکھاں اک دوُجے دے گھر سب نے دینے سدے، سندیسے دینے درڑائیا۔ چھہی پوہ نوں سب نے جانا بھجے، بھجن بندگی جگت تجائیا۔ بھگت دوار وچ وڑدیاں سب دے مکھ ہون کجے، پلؤ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کھبے پاسے ہوئے استری مرد ہوون سچے، جوڑی جوڑی رنگ رنگائیا۔ نال ڈھول لاون ڈگے، ڈگا ڈھول اُتے لگائیا۔ پھیر جیکارا بولن سبے، تون مالک دھردرگابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبرو مارو ہتھ چھاتی، چھتر چھایا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھو دھر دا کملاپاتی، پت پریشور سوہبا پائیا۔ جس دی آد توں انت تگ اکو ذاتی، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو علم دسے صفاتی، دوسر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں میٹن لگا راتی، کلجُگ اندھ اندھیر گوائیا۔ نویں دسن لگا گاتھی، کرے سچ پڑھائیا۔ دھرم دی کھولن لگا ہاٹی، ونجارا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہہا میں دساں کھیل اپارا، اپرپر رہیا جنائیا۔ سب نے لینا اک ہلارا،
 ہردے وچ انگرائیا۔ دواے وچوں اک گرمکھ لینا کوارا، جس دی آئیو اٹھاراں پس وچ رکھائیا۔ گل وچ پاوے نو ہارا، ہر ہردے
 نال جڑائیا۔ چھاتی لایا ہووے چن ستارا، سطح زمیں اسمان والی سمجھائیا۔ پیریں لگا ہووے گارا، جوڑا چرن نہ کھئے چھپائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے دواے والیو کرنی جگت،
 جگتی دیاں درڑائیا۔ چھوٹی دھار لینا مکٹ، قیمت تھوڑی وچ وڈیائیا۔ گولی دھار پہننا درُست، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔
 اس دے وچ نہیں ہونا سُست، ستیاں دتا اٹھائیا۔ ہتھ رکھاں اُتے پُشت، پناہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ گوہند کہے ویکھنا چھبی پوہ دا کھیل، سچ دیاں وکھائیا۔ ناتا جڑنا گرو گرو
 چیل، چیل گرو سرنائیا۔ سب نوں اکو وار چاڑھنا تیل، سہنجی رُت آپ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے سجن سہیل، ناتا بدھاتا دئے
 ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے ہونا خبردار،
 خبراں خبراں وچوں جنائیا۔ اکاسی گرمکھ ہونے اوہ سیکدار، جنہاں اکاسیاں نوں گوہند اپنی دھوڑی اپنی ہتھیں خاک رمائیا۔
 امرت ویلے اُٹھ کے اکاسی دن کردے رہے دیدار، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ انت اوہ سرے وچ روڑھ ایکا وار، پچیاں رہن کھئے
 نہ پائیا۔ اوہناں انتر آئی وچار، وچھوڑا سہہ سکیئے نہ رائیا۔ گوہند کہہا شبد دی دھار، سندیسہ اک جنائیا۔ پچو ہُن جانا کول
 پُرکھ اکال، سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے ہوواں پھیر دیاں، دھرنی دھرت دھول اُتے وڈیائیا۔ تھانوں اپنے لیاواں نال، نرگن نور
 جوت رُشنائیا۔ سچ سندیسہ دیواں شبدی شبد کمال، اگم اتھاہ پڑھائیا۔ تُساں سیوا کرنی نال دھیان، نگاہ نگاہ وچ رکھائیا۔
 مکرکسے کرنے ہو بلوان، بلدھاری روپ پرگنائیا۔ چھبی پوہ وقت لینا سنہال، سمبل دیس سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے اوہ عیسیٰ آگیا کردا ہاسی، تالی خوشیاں والی وجائیا۔ اوہ
 گوہند ایہ میرے پچھلے ساتھی، سنگی سوہا پائیا۔ جس ویلے میں چڑھیا سی پھاسی، ایہناں بنجھوآں دھار وبائیا۔ جھٹ رام آ
 گیا ایہ میرے سیوک داسی، پورب دیاں جنائیا۔ ایہ پنڈت رہندے سی وچ کاشی، اکھراں والی وڈیائیا۔ اک دن چرن دھوڑ

میری لائی رستے دے وچ واٹی، مل کے خوشی منائیا۔ میں ہس کے کہا جس ویلے آوے کلجگ اندھیری راتی، تہاڈا میرا رام ہووے سہائیا۔ ٹساں پھیر آؤنا وچ مانو ذاتی، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اوہناں اکاسیاں دے ہتھ وچ ہونی اک اک ذاتی، دتا ترے گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا ہونا وقت رنگیلا، رنگلا مادھو دئے جنائیا۔ پنجاں گرمکھاں دوا بے وچوں پرہو نون بناؤنا اک وسیلہ، وسل مار کے سب نون دینا جنائیا۔ اوہناں دا بستر ہووے پیلا، رنگ اکو اک رنگائیا۔ اندروں بدل کے آن دلایلا، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ ہتھ وچ لکھ کے پھڑیا ہووے بھگت دوار پرہو دا اک قبیلہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دئے اٹھائیا۔ چھبی پوہ کہے پرہ دا سوہنا لاؤنا تخت، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جس نے ساری سرشٹی نون پاؤنا بخت، وکھری اپنی کار کماٹیا۔ ذرا ویکھو ہلونا ملدا اگلے اگست، اگا پچھا پھیر دئے سمجھائیا۔ لال سنگھ نون بن کے آؤنا مست، وال کھلے تے بھوری موڈھ اٹے اٹکائیا۔ اکھیاں لاؤنیاں اُپر عرش، او گوبند او گوبند او گوبند مکھوں کہے کے دینا سُنائیا۔ پر یاد رکھیں سویر تون رکھیا ہووے برت، ان مکھ نہ کھئے چھہائیا۔ سارے دوا بے دی تیرے ہتھ وچ ہووے فرد، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ چھبی پوہ کہے گرمکھو کوئی نہ آئیو وچ سوگ، چنتا نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا پورا کرنا اکو دن جوگ، جگیشر تپیشر تہاڈے چرن دھیان لگائیا۔ تہانوں وکھاؤنی اوہ موج، جیہڑی مُزریاں وچوں گوپیاں کاہناں چار جگ ہتھ نہ آئیا۔ اک دوجے نال کیسے رکھنی نہیں ادوت، پریم پریتی وچ وڈیائیا۔ ست دھرم دی چلاؤنی رونس، رستہ اک اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک پرگٹائیا۔ چھبی پوہ کہے ہر سنگت تون لگیاں سب نے پچھے ہٹنا ڈھائی قدم، حکم سُننا ڈھردر گاہیا۔ پھیر اپنا زور نال بلاؤنا بدن، بلہین نہ کھئے اکھوائیا۔ پھیر اپنے اندر کہنا اسیں اُس پرہو دے رتن، جیہڑا رنگ رتھا دھر دا ماہیا۔ پھیر لکار مارنی کہنا ساڈا آخری پتن، آگے اور نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکالا آیا رکھن، گوبند ویکھے اگم اتھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر کرنی کار کماٹیا۔ چھبی پوہ کہے میں دسنا اپنا ودھان، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ نو گرمکھ

ہون چتر سُبجان، سُرقتی شبد نال ملائیا۔ اگی بیبیاں ہون پردھان، جو اپنی عقل بُدھی توں پرے پرہ دا دھیان لگائیا۔ اکیاں نے پھڑے ہون کان، سجا بتھ نال چھہائیا۔ اگی دھر دا ڈھولا گان، جیکارا اگم اتھاپیا۔ اگی مستک نشان وکھان، پیلا رنگ چڑھائیا۔ اکیاں کول ہووے اک اک نشان، جس دا لیکھ کل کلکی ویس وٹائیا۔ اکیاں بیبیاں کول ہووے کرپان، پٹھی کندھ اُتے ٹکائیا۔ ساری سنگت اُتے پرہ ہوئے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک سمجھائیا۔ چھہی پوہ کہے میرا لنگر ورتے وجے اٹھ، اٹھت نال وڈیائیا۔ سب دا پریم دا ہووے اکتھ، وکھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دو جے نوں ملنا نٹھ نٹھ، ناتا سمجھنا بہین بہائیا۔ دین مذہب دی چھڈنی وٹ، شرع نہ کھئے لڑائیا۔ اکو نام لینا رٹ، سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا ڈھولا لائیا۔ اکو گانا بدھا ہووے سچے گئے اُتے لت، رنگ نیلا نظری آئیا۔ بھگت دوار وچ وڑدیاں سب نے اُس اُتے لاؤنا بتھ، بتھیلی نال دبائیا۔ گر اوتار پیغمبران دینا دس، سُنو مالک دھردرگاہیا۔ اوہ تگن اپنی اگھی اکھ، بن نیتر نین اٹھائیا۔ ساڈا وعدہ ہویا پورا پک، ہر کرتا آپ کرائیا۔ اتنر رہیا نہ شکوہ شک، شکایت کرن کھئے نہ پائیا۔ نواں گرمکھاں اپنا بدھا ہووے لک، کیڑا تین رنگ رنگائیا۔ مکھوں کہندے آؤن ٹک ٹک، اچی کوک کوک سُنائیا۔ بھگت دوار، دے آگے اک کھلوتا ہووے بن کے بھولا جٹ، سانگھا بتھ وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھہی پوہ کی تیری راس، سچ دے جنائیا۔ کی کھیل ہونا خاص، پرہ کی وڈیائیا۔ کیہڑی ویکھنی راس، منڈل کی سہائیا۔ پوہ کہا سب توں اتم بھگتاں دی ویکھیو جماعت، جیہڑی چار جگ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ اکو مندے پتا مات، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ وکھ وکھ نہیں مار دے واٹ، پاندھی ہو نہ پندھ جنائیا۔ اتم پر ماتم جان کے ساتھ، سکلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک وکھائیا۔ گوہند کہے شبد گرو دا دائرہ، دائم مقام مُقیم نظری آئیا۔ کچھ جھگڑا پینا قاہرہ، کائر ہوئے لوکائیا۔ پرہ دا کھیل ہونا گہرا، گہر گمبھیر پڑا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتو چھہی پوہ نوں سب نے کرنا مُشاعرہ، خوشیاں والا ڈھولا گائیا۔ صاحب ستگر اُتے پنجان کرپاناں دا ہووے پھرہ، پھریدار سوہنے نظری آئیا۔ تیڑ اوہناں دے ہووے کچھرا، دھوتی تمبی نہ کھئے لگائیا۔ اوہناں رہنا

اُس وچ دائرہ، جس دا لیکھا پچھے دتا لکھائیا۔ اوہناں وچوں اک ہووے بہرہ، جس توں بولا کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک وکھائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو ویکھنا اپنا گرہ، مندر اک
 وڈیائیا۔ جتھے صاحب سوامی اک ہے، سنگھاسن اک سہائیا۔ جھگڑا پئے ترے گن ترے، ترے گن اتینا دیا کھائیا۔ ساری سرشٹی
 کر کے لے، لایق گرمکھ لے اٹھائیا۔ جو رام وششٹ وشسٹ رام توں گیا کہہ، سندیسہ اک جنائیا۔ پُرکھ اکالا اکو اتم رہے،
 دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ اکو سہنجنا ہووے تہہ، سنگھاسن آسن جتھے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے دوآبے والیو کسے دے آؤنا نہیں وچ دبا، دباؤ دیوے نہ کھئے لوکائیا۔ تہاڈا
 ست سروپ بگا، کالا داغ نہ کھئے وکھائیا۔ سب دا آگے ودھنا آگا، بنا پوت توں خالی رہے کھئے نہ رائیا۔ اک دھار لیانا چھبہ، دو
 چھ ونڈ ونڈائیا۔ اُتے لیکھ لیکھیا ہووے پائے ربا، بندسا اکھڑ اکو رنگ رنگائیا۔ سب توں دینا گرہ گرہ صدا، سدھنا گیا جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے گوہند دا کھیل نہیں
 فریب، جگت کوڑ نہ کھئے چٹرائیا۔ تین وار دوآبے وچوں کھادھے سی سب، گرمکھ بھیٹا لے کے جائیا۔ لیکھا ہندا سی بنا کتیب،
 لہنا تھے پن قلم شابیہ۔ گوہند دوآبے والیاں واسطے کوجے دا سگن دیندا سی بھیج، خوشی نال بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھنا اوہ کام، جیہڑا کام کرودھ مٹائیا۔
 پکڑنا اوہ دام، جو دامنگیر اکھوائیا۔ اک دن وششٹ توں رام نے دتے بادام، خوشیاں نال ہتھ پھڑائیا۔ وششٹ نے کہا رام ایہ
 دینے اوس بھگوان، جو بھگتاں رنگ رنگائیا۔ رام نے کہا ایہ کھیل کلجگ مہان، اتم انت انت نظری آئیا۔ وششٹ نے کہا مار
 دھیان، پن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوہدے بھگت بھگتی وچ پروان، پروانے اپنے لئے بنائیا۔ اوہناں دے کولوں دوآؤنا ایہ دان، جو دیدہ
 دانستہ نظری آئیا۔ چھبی پوہ دا پورا کرنا ودھان، وعدہ آگلا پھیر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے گوہند بھگتاں گرمکھاں توں دین لگا پدوی، انتر اپنے آسن لائیا۔ سب دی
 آسا سد لئی، دُور نیڑیوں لئی منگائیا۔ تسیں جیؤنا میرے لئی کہ جگ لئی، مینوں دیؤ جنائیا۔ بہتیاں دی آسا ودھ گئی، استری

پُتر دھیاں ولّ ویکھ وکھائیا۔ اچے خوشی جگ وچ نہیں رچّ لئی، اپنا رنگ رنگائیا۔ جو منگدا سو اپنے حق لئی، حق سب دا چلیا آئیا۔ پنجاں نے آسا رکھی اسان جیوٰنا گوبند اپنی جدّ لئی، گرہ اپنے سوبھا پائیا۔ جے تینوں لوڑ پھیر سانوں سدّ لئیں، سدّا اپنا نام سنائیا۔ گوبند بنا اکھراں توں ایہہ آسا اپنے کول رکھ لئی، رکھک ہو کے ہونے سہائیا۔ اودھروں سیری بھگوان دی واج وچ گئی، سندیسہ اک جنائیا۔ گوبند ایہہ کی کہندے پھیر لہنا کد لئی، قُدرت دا مالک اکھ سنائیا۔ گوبند کہا انہاں دی کلپنا ودھ گئی، مایا موہ ممتا رکھائیا۔ انت تیری آسا رکھ لئی، تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال کہا میری پریتی جس نال لگ گئی، لگ ماتر ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوبند کہا اوہ پنچے ویکھے وچ پروار، گھر وچ سیو کمائیا۔ جل ڈھوندے وارو وار، کایا کنبھ وچ نکائیا۔ ادھے روندے ادھ وچکار، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال پاویں سار، سرب تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی ایکنکار، اکل کل اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُساں رہنا تیار، ترے بھون دھنی ہو کے دیاں جنائیا۔ کلجگ اتم پاواں سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہا دُھر دا حُکم سُنو کورا، کرم کاندّ توں باہر جنائیا۔ تُساں اُس ویلے میری نشانی پانی دا بھرنا دُورا، ماٹی کاچی نظری آئیا۔ میں اپنے امرت دا اُس وچ سٹاں کھورا، رس دیاں بنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا میرا ساک ہو جائے دوہرا، اگے سکے نہ کھئے تڑائیا۔ تہاڈا امرت پہلوں میں چکھان بھورا، پھیر تہانوں دیاں پیائیا۔ اُدھروں گوبند دا ہنکن لگا گھوڑا، نیلا سر بلائیا۔ گوبند ویکھ کے اپنا جوڑا، پیر دتا دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجاں کہا کی تیری ہووے لگن، صاحب دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں تہاڈی جھولی پریم دا پانا سگن، حصّہ دُھر دا نال رکھائیا۔ کلجگ اتم میٹاں اگن، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھابیا۔ آہ ویکھ لُو پورب دا لیکھا پورب دا وزن، حساب وچ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے میں کی جانا وقت گزرا، پچھلی کہانی کی چترائیا۔ مینوں آیں دسدا صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبراں کولوں کیسے دا انت نہیں سُدھرا، بدی وچ لوکائیا۔ کیسے نے ویکھیا نہیں کایا کعبہ تے پرم پُرکھ دا حُجرہ، ہُجتاں کرے لوکائیا۔ میں ویکھنا چارے نُکرا،

کوٹاں پھول پھولائیا۔ بنا گوبند توں پرہہ نے کیسے نوں کہا نہیں پُتر، پتا پُوت نہ گود ٹکائیا۔ اج تک جوت سروپ سریر وچ کوئی نہیں اُترا، بنا جنم توں گر اوتار پیغمبر وجود نہ کھئے رکھائیا۔ سارے اپنی ماما دے لختے جگر بن دے رہے ٹکڑا، ایسے کر کے ٹکڑے ٹکڑے دیناں مذہباں وچ سب نوں گئے کرائیا۔ سچ پُچھو پُرکھ اکال نے اک سوکے اپنے نام دا گوبند دے ہتھ وچ پایا مُندرا، نشانی پچھلی چلی آئی۔ کیوں ایہدے وچ بڑیاں گنجھلا، گجھا بھیو دئے سمجھائیا۔ گوبند ہمیشہ پنجاں سیکھاں اُتے اپنیاں پنج رکھدا سی اُنگلا، پنجے پنجے نال ملایا۔ تہانوں وڑنا پئے نہ وچ کیسے کُندراں، جنگلاں وچ نہ کھئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اٹھائیا۔ گوبند نے کہا گرُمکھو پرہہ دے نام دی اک فقیری، فقرہ پُرکھ اکال جنائیا۔ ہتھ چھہا کے چھوٹی اُنگل نال زنجیری، شرع وچوں شرع دتی بدلائیا۔ ایہہ کھیل بے نظیری، کلجگ اتم پھیر دئے سمجھائیا۔ کی لہنا دینا گوبند سیجا کیڑی، کوڑی کِریا دئے مٹایا۔ اگے گلی رہے کوئی نہ بھیڑی، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ جن بھگتو تہاڈی ستجگ وچ چلنی پڑھی، اوتار گرُو تہاڈا جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک وکھائیا۔ چھہی پوہ کہے میرا مارگ بھگتاں دا رستہ، راہوں گھتھیاں دیاں وکھائیا۔ پنجاں سیکھاں نے دوا بے وچوں کرم کانڈ دا ہتھ کے آؤنا بستہ، اچا نوؤ نوؤ اُنگلاں نظری آئی۔ اوہ مُکھوں آوے بسدا، خوشی اپنے اندر پرگٹایا۔ رُخ بدلیا ہووے نگ دا، نشان کالا اُتے ٹکائیا۔ اپنیاں اُنگلاں دنداں نال آوے کٹدا، مُکھ وچ رکھائیا۔ خوشیاں نال بھجّا آوے ٹپدا، ٹاپو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہدا پاسا ننگا ہووے اک پٹ دا، سچا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک جنائیا۔ چھہی پوہ کہے پنج گرُمکھ بنے ہون چہتر دھاری، مُکٹ سپس اُتے لگائیا۔ ہتھ پھڑی ہووے کٹاری، کٹاکش اپنا ربی وکھائیا۔ اوہ کھلون بھگت دوارے دی منزل دوجی اٹاری، مُکھ پہاڑ ولّ جنائیا۔ سب دی کھلی تے لمی ہووے داڑھی، روپ انوپ وجے ودھائیا۔ چھاتی اُتے لکھیا ہووے ساڈی پرہہ دے نال یاری، یارانہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے آہ ویکھو جگت دا رُپیا، رُپیا سونا ویکھ وکھائیا۔ جس نے مار مٹایا بھیناں بھئی، پتا پُوت کیتی جدائیا۔ جس دے پچھے دھرم رائے کڈھے وئی، چترگیت لیکھا منگے تھانوں تھانیا۔ جن بھگتو

تُہاڈا آگیا دُھر دا سئیا، ہرِ صاحبِ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ رُپئیا کہے میں نہیں کوئی مایا، مایا والا نہ رُوپ وٹائیا۔ میں حُکمے اندر آیا، حُکمی سیو کھائیا۔ میں غریباں نوں پاتشاہ بنایا، شہنشاہ خاک وچ رُلائییا۔ میں کلجگ سادھاں نوں بھر مایا، اپنا بل ودھائیا۔ میرے پچھے کلجگ جیواں ویسوا رُوپ وٹایا، دھیرج دھرم دھار رہی نہ رائیا۔ ایسے کر کے پُرکھ اکال نے نو دواریاں واسطے نو رنگ دا اپنا بستر سویا، نو نو پندھ مُکائیا۔ جس دا لیکھا اک اک نال رکھایا، اک اک اوسے دی بھیٹ کرائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو جن بھکتو چھبی پوہ کہے تُہاڈا لہنا دینا آگے رہے نہ رایا، رائی رتا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ دا مارگ اک وکھائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھکتو زبانوں بولنا نہیں کیسے نے بُرا، بُری مت نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھیو بھکت دوارے وچ آ کے ہویو نہ کوئی نِگرا، بھکت بھگوان دا رُوپ جانا سائیا۔ اپہ لیکھا لکھ کے گیا گویند اند پُرا، پُریاں توں باہر ملے میرا ماہیا۔ چھاتی اُتے ہتھ ماریا میں اُس دے نال جُڑا، دوئے جوڑ کے واسطے پائیا۔ جس دے دواویوں گُرمکھو کوئی نہیں مڑا، سچ دوارے اپنی جوت وچ سائیا۔ پھیر کڈھکے بغل وچوں چُھرا، اپنے مستک وچ کُکائیا۔ پھیر منتر اکو پُھرا، تُوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے الائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم پرگٹائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا ویکھو کھیل رنگیلا، رنگلا دیاں جنائیا۔ جن بھکتو ستائی پوہ نوں سب نے پرہو نوں اک اک مارنا تیلا، تنکا نِکا نِکا ہتھ اُٹھائیا۔ صاحبِ ستگر نے بستر پاؤنا نیلا، نیلے والا ویس وٹائیا۔ اگلا تُہاڈا بننا وسیلہ، وشو دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دوآبے والیو تُہاڈا اکو اک دعوا، دعویدار اکھوائیا۔ اُپر اُٹھا لو بابواں، دوویں ہتھ وکھائیا۔ کہہ دیو پرہو تیرے گھر وچ لگ گیا ساڈا ناواں، آگے سکے نہ کھئے کٹائیا۔ لاڈ لڈاواں جوں پُتراں ماواں، گودی گود اُٹھائیا۔ تیرا بھکت رہے نہ کھئے نتھاواں، اپہ تیری بے پرواہیا۔ اسان تیرے نال اپنا وزن کرنا ساواں، کندے اِکے لینا تُلایا۔ تیرے دوارے جائے نال چاواں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کیوں کہ بڈھیاں نڈھیاں پرہ نال لینیاں لاواں، نار کنت اکو مل کے وجے ودھائیا۔ دُور دُراڈیوں چھڈ کے آؤنا اپنیاں گراواں، خوشیاں نال پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دوآبے والیو

آہ ویکھو سگناں والی ٹھوٹھی، محمد رہیا دکھائیا۔ صدی چوڈھویں شبد دھار دی گولی اک چھوٹی انگل پاؤنی انگوٹھی، انگوٹھا اگلا تھادے حصے دیوے لگائیا۔ ایہہ لیکھا پوہ ستائی چار کوٹیں، چار جگ دی ونڈ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دے اٹھائیا۔ چھبی پوہ کہے میں مان دیواں آسو چھبی، میری آسا پور کرائیا۔ میری خواہش رہی نہیں دبی، پڑدا دتا چکائیا۔ میں تپ گیا پار حدی، حدود دتی گوائیا۔ میں ویکھی چوڈھویں صدی، انت اخیر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال رہن نہیں دینی کسے دی گدی، چاروں کنت پے دُہائیا۔ جن بھگتو تسان وی وکار جانا چھڈی، بوئے گڑھ تڑائیا۔ اک پریت تے اکو نال لگی، توڑ اکو دے نبھائیا۔ جس دی جوت ماجھے وچ جگی، دوآبے دا بن کے طبی، اندروں روگ رہیا گوائیا۔ تسان ساریاں خوشی نال ویکھنا پوہ چھبی، چھپر اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی بھاونہارا آگی، تتوت اپنے نال رنگائیا۔

★ ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۵ سرجیت سنگھ تے درشن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلا ★

ویشنو کہے میں رین سبائی سوچ سوچی، سچ سچ وچ دھیان لگائیا۔ پرہہ کس بدھ آسا منسا پوری کرے لوچی، لوچن نین گھلائییا۔ پھیر یاد آ گیا اک دن شلا گھسائی روداس چمار موچی، رمی آر دتی رگڑائیا۔ نالے ہس کے کہا، پرہو آگے بھگتاں نوں دیویں اپنی روزی، میرے وانگ بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو وار بنا لئیں اپنے جوگی، جگتی اپنی اک سمجھائیا۔ جنم دا رہے نہ کھئے روگی، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ تیرے پریم دا ہونے بھوگی، جگت بھوگ نہ کھئے وڈیائیا۔ سد چکیں اپنی گودی، گوداوری والا نال ملائییا۔ تیرا کھیل ہونا ویدی سوڈھی، پاتشاہ تیری سرنائیا۔ چار ورن چکنے موڈھیں، مڈھلا پڑدا دینا اٹھائیا۔ تیرا گلشن ویکھنا ڈوڈی، گل پھل مہک مہکائیا۔ پڑدا لاہنا چوڈاں لوکی، پرلوک دینا سمجھائیا۔ تیرا سنا نام سلوکی، سوہلا اک درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم گھڑی آوے اوکھی، جن بھگتاں ہوناں سہائیا۔ کسے دا رہے کوئی نہ دوکھی، ناتا محبت دینا جڑائیا۔ منزل

دسنى اگتى سوکھی، اکو نام ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ وشنوں کہے میں پھریا سدا سادہ، بھولا ناتھ سنگ رکھایا۔ پُرکھ اکال دین دبال اکو لادھا، آد انت دا مالک بے پرواہیا۔ اوس شبد سنایا بودھ آگادھا، اگم کیتی پڑھایا۔ پھیر سینتا رام ماریاں واجاں، شبدی حکم سنایا۔ پھیر سندیسہ دتا کرشن رادھا، تریلوکی ڈیرہ ڈھایا۔ پھیر عیسیٰ موسیٰ محمد کہا آجا، عاجز ہو کے سارے سپس نوائیا۔ پھیر نانک گوبند در گھر ساچا لادھا، ملے مان وڈیائیا۔ پھیر پُرکھ اکال ہو کے علیحدہ، نرگن نور کیتا رُشنایا۔ پھیر تخت نواسی بن باقاعدہ، شاہ پاتشاہ سنگھاسن اک سہایا۔ پھیر چار جگ دا ویکھیا وعدہ، واہ واہ پڑدا دتا کھلایا۔ پھیر ستجگ تریتا دواپرکجگ چوراسی لکھ دا لیا جائزا، جائز ناجائز ویکھیا تھائوں تھائیا۔ پھیر بھگتاں ویکھیا فائدہ، چار ورنان پھول پھولایا۔ پھیر سب نوں کہا اکو پُرکھ اکال ہے گا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر حکم سنایا کلجگ اتم ڈھپیکا، ڈھٹیا گوبند ونڈ ونڈایا۔ پھیر شبد گرو کچھ کہیکا، کہہ کے کچھ جنایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا کوئی رہے گا، جس رحمت آپ کھایا۔ بھانا سر تے صاحب والا سپیکا، ست سچ وچ سہایا۔ اتم سچ دوار بہیکا، درگاہ ساچی سوہیا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ وشنوں کہے میں زین سبائی بھجا تھہا دوڑا، چلیا واہو دابیا۔ مینوں مارگ دسیا سوڑا، بھڑی گلی ڈبایا۔ جگت ویکھیا کوڑا، مٹھا رس نہ کھئے چکھایا۔ پھیر سسے اُپر تکیا ہوڑا، ہوکا دیوے ڈھردرگاہیا۔ وشنوں کہے میں نگاہ ماری بھگت بھگوان دا دسیا جوڑا، جوڑی اپنے نال رکھایا۔ دوہاں دا سانجھا دوہرا، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ جھگڑا مُکیا تورا مورا، تُوں اپنا میل ملاٹیا۔ سب نوں جواب دے کے کورا، کوڑ کُٹب دتا چھڈایا۔ جن بھگتاں کر کے بھاگ مٹھورا، مٹھیا دسی لوکایا۔ پریت چنگی بنائی نالوں چند چکورا، جو زین دوس اکو رنگ رنگایا۔ گرمکھ اُچا کے بانکا چھوہرا، شہنشاہ سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جس دی آد انت لوڑا، سو لوئن رہیا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ وشنوں کہے میں زین سبائی اندر باہر تکی، طاقت نال دھیان لگایا۔ کھیل ویکھی حقیقت حق، ہر کرتے دتی درڑایا۔ بھگت سہیلے میل ملیا کھلاپتی، پت پریشور جوڑ جڑایا۔ نرنتر فرق رہے نہ رتی، انتر مل کے وجے ودھایا۔ پھیر کراؤنی پئے کسے نہ

گتی، در گھر ساچے آپ بہائیا۔ ایہ کھیل ویکھیا اکھیں، وشنوں کہے آخر دیاں درڑائیا۔ چھبی پوہ نوں دھار دسنی سچی، سچ نال سمجھائیا۔ ستائی پوہ نوں جیہڑی جموں وچوں گرمکھ بن کے آوے سکھی، ست رنگ دا نشانہ پُشت اُتے بندھائیا۔ گولی تین رنگ لاؤنے اپنی سبھی وکھی، چار کھبی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دوآبے والیو ستائی آسو پرساد ونڈے اپنے ہتھیں، رین رین وچوں سوہا پائیا۔

★ ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۵ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ راجو کے ★

دھرنی کہے ایتھے گوبند ڈھائی گھنٹے کھڈیا سی شکار، شکاری گرمکھ نال رکھائیا۔ اوہ بھجے پھردے سی نال پیار، پریم پریتی نال واہو داہیا۔ نو وار بلایا جے جیکار، فتح وایگرؤ ڈنک سنائیا۔ پھر سوں گیا پیر پزار، نو منٹ آسن لیا جھائیا۔ پھیر بس کے کہا واہ میرے داتار، تیری بے پرواہیا۔ پھیر تکیا جوتی نور اجیار، کل کلکی سوہا پائیا۔ شبدی گوبند کھیل نیار، اپنا رنگ رنگائیا۔ گرمکھ سوئے جگت ہو اجیار، بھگت روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے گوبند ماریا نہیں کوئی شکار، باز جھپٹ نہ کھئے لگائیا۔ پھیر میرے اُتے کڈھی لکار، لائن نو اچ بنائیا۔ پھیر امرت چھڑک کے دھار، سانتک ست ورتائیا۔ پھیر اکھر لکھ کے دو چار، چووی دتے بنائیا۔ پھیر کہا آوے میرا پروردگار، زنگن داتا ڈھردرگاہیا۔ دھرنی کہے میں چرن چم کے کہا کی وقت کی ویلا کون ہووے بہار، مینوں دے درڑائیا۔ گوبند بس کے کہا جس ویلے سمت شہنشاہی پنج پنجم چلے شبد لکھار، لیکھا بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا دتے نوار، نر نرائن پھیرا پائیا۔ سرشٹی دی درشٹی مارے مار، کھنڈا کھڑگ اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہا کیوں بیٹھا پیر پزار، گوبند دے جنائیا۔ نہ کوئی تھلے پلنگ نوار، سیجا تخت نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی دیا باقی اجیار، نہ کوئی سورہ چند رُسنائیا۔ بادل ہویا دھواں دھار، گھنگھور گھٹا چھائیا۔ گوبند بس کے کہا دھرنی جس ویلے کلجگ اتم ایہ دشا ہوئی سنسار، سچ نور نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے آؤنا کل کلکی اوتار، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ جس نے برہمنڈ کھنڈ پری لوہ آکاش پاتال

دا کھیڈنا شکار، شکاری ہو کے اپنی کار کھائیا۔ تیرا در سُہاوے آن، سِری بھگوان سوہیا پائیا۔ تیرا لہنا دینا کر پروان، پروانے گُرمکھ سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پُورب لیکھ چُکائے آن، اگلا اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ زُرکا کلان ★

وِشنو کہے میں تکیا بھگت سُہیلا، ہر سجن بے پرواہیا۔ جو آد جُگادی اک آکیلا، جُگ چوکڑی اِکو نظری آئیا۔ جس دا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھار ہووے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اوہ اچرج کھیل اپنی کھیلا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جان تگاں وسے دھام نویلا، گرہ مندر اک سُہائیا۔ جتھے نہ کوئی گرو نہ کوئی چیلا، تت وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سچ دا حُکم سُنو ہر سوامی، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کھیلے کھیل انترجامی، گھٹ گھٹ انتر پھول پھولائیا۔ لیکھا جانے چار جُگ دی صفتاں والی بانی، بان انیلا تیر چلائییا۔ ورولنہارا اٹھسٹھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی پڑدا دئے اُٹھائیا۔ اتم لہنا مُکائے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج پھول پھولائیا۔ ویکھنہارا دھرت سروور پانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ کہے میں دساں کھیل اپارا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اکھئے ہو گرو اوتارا، پیغمبر خوشی منائیا۔ چلو ویکھئے سچ وبارا، ووباری آپ درڑائیا۔ جس نوں کہندے چوویاں اوتارا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ اوس نے رنگ رنگاؤنا نرگن دھار ہر بھگت دوارا، دوہرا اپنا کھیل کھلائییا۔ شبد اناد بول جیکارا، اگئی راگ دئے سُنائیا۔ دُھر دا حُکم دیوے سچی سرکارا، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنجان گُرمکھاں دروازے آگے دینا پھرہ، دوآبے والے پنج پگڑی لال رنگ رنگائیا۔ پُٹھیاں پھڑیاں ہون کٹاراں، دھار اُپر نیچے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائییا۔ پنج پگڑیاں دیوے نٹھی بچی دوندرا، دوآبے والیاں سیس بندھائیا۔ ویکھن آئے کروڑ تیتیس سُریت اندر، برہما شو اکھ کھلائییا۔ سب نے نیتر کھولنی نندر، آسن غفلت نہ کھئے رکھائیا۔ منسا من رے

نہ چندن، چنتا چکھا دینی جلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔
 وِشنوُن کہے میں ویکھی ہور کہانی، پرہوُ سہج دتی درڑائیآ۔ جس دا بیہوُ کھولے اگم بانی، بان انیالا تیر لگائیآ۔ گردِشن نوُ گلاس
 دوآبے والیاں دینا پانی، بھگت دوارے آگے ہتھ پھڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ وِشنوُن
 کہے سچ دی بتی دھار، سچ ملے وڈیائیآ۔ ایہہ کھیل سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ نرگن نور جوت اُجیار، ہر کرتا کار
 کھائیآ۔ ویکھے کھیل سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیآ۔ جس نوُن جھکدے گروُ اوتار، پیغمبر سجدیاں سپس نوائیآ۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ وکھائیآ۔ وِشنوُن کہے چار گُرمکھاں چوُداں منٹ کرنا چوُر،
 صدی چوُدھویں راہ تکائیآ۔ ساری سنگت ولّ ویکھنا کر کے غور، نیتز اکھّ نہ کھئے بدلائیآ۔ انتر من نہ پاوے شور، سُرتی شبد
 سائیآ۔ اوبناں مستک تلک لگاوے بلوندر کور، کیسر رتی ونڈ ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا
 رنگ اک وکھائیآ۔ وِشنوُن کہے میں وِشا ویکھیا وِشن برہما شو دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیآ۔ دوآبے والیاں نوُ لے کے جانے
 ہار، قیمت ہت نہ کھئے وکھائیآ۔ گُرمکھ سنگھ دے گل وچ دینے ڈار، ساڈھے نوُ وقت سہائیآ۔ پھیر ویکھ کے چار چُپھار، اپنا پاسا
 لینا بدلائیآ۔ سندیسہ سُننا دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا
 ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیآ۔ وِشنوُن کہے میں ویکھیا کھیل پورب دکھن پچھم اُترے، اُتر دیاں جنائیآ۔ پُرکھ اکالا بھگت بنائے
 پُترے، پتا پوت گود سہائیآ۔ لیکھا لکھ کے دیوے تہاڈے نالوں آگے کدے نہ مُکرے، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جنم مرن دے میٹے
 دُکھڑے، آون جاون پندھ چُکائیآ۔ تہاڈے لیکھے لا کے سُکے ٹکڑے، وِشنوُن مان دتا مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک درسائیآ۔ وِشنوُن کہے میں لہنا دساں دیش دوآبے، دو آبا دھار جنائیآ۔ جس دا
 لیکھا لکھ کے گیا نانک بابا، باورا سنسار سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ کل کھیل کھلاؤنا پُرکھ اکال جو سب دا دادا، پتا گوبند جگت
 درڑائیآ۔ جس نے پورا کرنا وعدہ، گر اوتار پیغمبر نال اُٹھائیآ۔ بھگت سہیلے کر علیحدہ، جگت علم توں کھڑا دئے چُھڈائیآ۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیآ۔ وِشنوُن کہے مینوُن یاد آگئی پُرانی جھگی،

جھونڈی رہی گُرائیا۔ میں اتم ہو گئی بڈھی، اودھ گئی وِہائیا۔ لتوں ہو گئی ڈڈی، بھج نہ سکاں رائیا۔ میری مَورکھ ہو گئی بڈھی، کلجگ جیوان دتی بدلایا۔ پھیر رو پئی بھئی بھئی، ہوکے یائے اُف سُنایا۔ میں ویکھی سُدی ودی، کیشنا سُکلا پکھ دُہایا۔ چوتھے جُگ ثابت رہی کوئی نہ گدی، دھرم دی دھار نہ کھئے جنایا۔ کیسے نوں سمجھ نہ آئی کیوں نانک چرائی مَجھی، پالی اپنا رُوپ وٹایا۔ میری چار جُگ دی آسا اندر دئی، یائے باہر نہ کھئے کڈھایا۔ میرے انتر اگنی لگی، سکے نہ کھئے بُجھایا۔ ویکھو سرشٹی کردی بدی، بڈھ مت رہی نہ رائیا۔ چاروں کُنٹ وِکار دی ندی، کلجگ وِہن دِتا وِہائیا۔ محمد دی اتم نیڑے آئی صدی، صدمے دُکھ سب نوں رہی جنایا۔ دھرم نشانہ بنا بھگتاں ہور رہیا کوئی نہ گدی، دُھر دا گائیڈ نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر ساچی آس رکھایا۔ وِشنوں کہے پرہ دے دے انت دِلاسا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ست تیرا ہووے بہرواسا، بھانڈا بہرم دینا بھٹایا۔ سب دی پوری کرنی آسا، آساوند تیری سرناٹیا۔ ساچا بھیو کھول خلاصہ، پڑدا انتر رہے نہ رائیا۔ اِکو اِشٹ بن اِکو در ٹکا ماتھا، اِکو نور جوت رُشناٹیا۔ اِکو نام جنا گاتھا، دُوسر اور نہ کھئے پڑھایا۔ میں تیرا سیوک آد تون داسی داسا، اتم تیری سیو کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتو تہانوں دُدھ دا دُدھ پیائے امرت جام پیائے اگنی دُھر دا باٹا، مایا وِچوں باہر کڈھائے دیوے اپنا ساتھا، سکلا سنگ وکھایا۔

★ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبدا گوبند کہا پرہ ویکھی تیری سرشٹی، دین دنی کائنات پھول پھولایا۔ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار ساچا رہیا کوئی نہ اِشٹی، اِشٹ دیو نظر کھئے نہ آیا۔ مہربان محبوب ثابت رہی نہ کیسے درشٹی، انتر نرنتر نراکار بھیو نہ کھئے چُکایا۔ چار جُگ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جو گر اوتار پیغمبران دھار لیکھ رہی لیکھی، دُھر شبدا گم اتھاہ بے پرواہ تیرا حُکم سُنایا۔ انت دھار رہی نہ ساچے پت دی، پتکاری جوت نرنکاری نرگن نرویر تیرے رنگ نہ کھئے سمایا۔ ویکھ کھیل پاربرہم پت پرمیشور اپنی

نِت دی، الکھ اگوچر اگم اتھہا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ پریت رہی نہ پریتم ساچے سیکھ دی، ست سرُپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ تیرے وچ نہ کھئے سبائیا۔ پوجا رہی نہ پرتمھی آکاش اک دی، اک اکلے تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شبد گرو کہے گوہند پُرکھ اکال میں ویکھی تیری کائنات، کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوارے ملے کھئے نہ دات، دیاوان نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتمھی اندھیری رات، ست دیپ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پرما تم گئے کھئے نہ گاتھ، گہر گمبھیر تیرے وچ نہ کھئے سبائیا۔ نرگن سرگن ویکھ حالات، حالت وگری جگت لوکائیا۔ تیرا دیوے کھئے نہ ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کیسے کم نہ آوے پوجا پائھ، بن تیری کِریا تیرا نور نہ کھئے چمکائیا۔ ویکھ کھیل الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر پردہ آپ چُکائیا۔ میری انت کنت بھگونت سچ در ارداس، بینتی اک درڑائیا۔ پورا کردے بھوکھت واک، واقع اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در گہر ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد ڈلارے میت، ست سچ دیاں درڑائیا۔ آد جگادی دُھر دی ریت، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ جھگڑا میٹاں مندر مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیث، حضراتاں توں پرے کراں پڑھائیا۔ پندھ مکا کے پس پس، اکیسا اپنا رنگ رنگائیا۔ ایکا چہتر جھلنا سیس، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم ساچی دسنی پریت، پیا پریتم دینا ملائیا۔ بھید کھولنا کایا بیچ، نو در ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ گرہ وکھا اک انڈیٹھ، گہر مندر دینا سُبھائیا۔ دھرم دی دھار چاڑھ رنگ مجیٹھ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر اُمید، میل میلنا سہج سُبھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تاکید، تقریر تحریر وچ لکھائیا۔ جس دی آشا کرے قرآن مجید، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد گوہند مار اگمی جھاکی، جھگڑا دین دُنی مُکائیا۔ لیکھا ویکھ پنج تت خاکی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت جام دے کے ساقی، ساکھیات کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا کاغذاتی، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایکا نام دسنا صفاتی، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ نرگن دھار بن امدادی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آتم پرما تم سب دی ہووے شادی، شادیا نے پنج شبد دُھن شنوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سب نے لینا ارادھی، رادھا کرشن

سپس نوائیا۔ سُرَت شبد سچ سہادی، سینا رام سپس جھکائیا۔ دُھر دا ڈھولا بودھ آگادھی، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔
 کرے پرکاش تے سَو سٹھ ہاڈی، ناڑ بہتر ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور،
 دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ اک سُناواں گا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ پردہ اوہلا شبد چُکاواں گا۔ کلجگ اتم
 ویکھ وکھاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر نال رلاواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ کروڑ تینتیس سرب پلاواں گا۔ سُریت راجا اند در
 بلاواں گا۔ حُکم سندیسہ آگلا اک جناواں گا۔ ستجگ ساچا سوادھان کراواں گا۔ آتم دے کے برہم گیان، پردہ انتر انتر اٹھاواں
 گا۔ جا کے مات لوک ہو پردھان، پُشت پناہ ہتھ ٹکاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اگیان، اندھ اندھیرا دُور کراواں گا۔ ست
 دھرم جھلا نشان، ست دیپ رنگ رنگاواں گا۔ پڑدا کھول زمیں اسمان، زمیں زماں آپ ہو جاوانگا۔ سندیسہ جنا بنا کان، نادی
 دُھن شبد شنواواں گا۔ امرت دے پین کھان، نجھر جھرنا اک جھراواں گا۔ اکم اکمڑا بن امام، عملان توں ربت کھیل درسواں
 گا۔ مذہب دا رہن دینا نہیں کوئی غلام، شرع زنجیر آپ کٹاواں گا۔ زرگن دھار ہو مہربان، محبوب اپنی کل پرگٹاواں گا۔ گر
 اوتار پیغمبر جو دے کے آئے بیان، اتم آسا سب دی پور کراواں گا۔ صدی چودھویں ویکھ مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھاواں گا۔
 محمد ہون لگا حیران، حیرانی اگلی دُور کراواں گا۔ کیوں شرع ہوئی شیطان، دُھردرگاہی پُچھ پُچھاواں گا۔ کیوں کوڑ ہویا اسلام،
 اسم اعظم اک جناواں گا۔ کیوں نور ہویا بدنام، بدی گھر گھر پھول پھولاواں گا۔ اگئی کلمہ دے کلام، کائنات آپ پڑھاواں گا۔
 سب دا اکو ہونا امام، آمد وچ خوشامد سرب مٹاواں گا۔ اکو در سجدہ ہوئے سلام، سپس جگدیش اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکاواں گا۔ دُھر پردہ اتم چُکیگا۔ پُرکھ اکالا اکو اٹھیگا۔ دین
 دیالا کلجگ تٹھیگا۔ کوڑی کِریا ہر پردے وچوں لٹھیگا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان ہر گھٹ اندر آپے سٹھیگا۔ ساچا نام دے کے
 دان، گرہ ساچے آپے جھکیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے آپے تٹھیگا۔ شبد
 گوبند کہا میرے سری بھگوان، بھگوان دیاں جنائیا۔ اٹھ ویکھ لے وچ جہان، جہالت بھری لوکائیا۔ ست ربیا نہ وچ انسان، پنج
 تت ربیا کُرائیا۔ تن وجود ہویا حرام، حیرت وچ دہائیا۔ تیرا نظر نہ آوے نام، کام پڑدا لیا پائیا۔ تیری بانی نالوں ودھ شیطان،

اپنا حُکم رِسیا ورتائیا۔ کیوں نہیں ہندا پرہو سوادھان، اپنی لے انگرائیا۔ اکھراں دا رسیا نہ کھئے گیان، چار جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ ثابت دے نہ کھئے ایمان، پیغمبر مُکھ چھپائیا۔ اٹھ ویکھ نو جوان، جودھ اپنا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند اوہ کتک ویکھ کرم، سچ دیاں درڑائیا۔ ثابت رسیا نہ کھئے دھرم، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ ستگرُو دے گھر ہوئے کیسے نہ جرم، جنم نہ کھئے جنائیا۔ جدھر تکے اودھر بھرم، بھرماں بھری لوکائیا۔ کوڑ حیا جگت میٹیا شرم، شرع دئے دُہائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا وِرا میری لگدا سرن، سرنگت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سارے پڑھن، پُستک ہتھان وچ اٹھائیا۔ ذرا نگاہ مار لے تیری میری منزل مؤل نہ چڑھن، نو دوارے پار نہ کھئے کرائیا۔ من ممتا وچ سڑن، ہوئے اگنی تت جلن، کام کرودھ وچ لڑن، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا ویکھ ورن برن، ذات پات دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ گوہند کہا پرہو کی تیرا کتک کہندا، کہہ کے رسیا سُنائیا۔ میں دھیان ماریا جدھر نوں سوریہ لہندا، دشا اکھ اٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھندا، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ اُمت اُمیتیاں ڈیرہ ڈھندا، ڈھنیا گوہند والا دئے گواہیا۔ سچ دوار کھئے نہ بہندا، منزل تیری ملن کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ تیرے حُکم دا وبن وبندا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ کتک کہے گوہند میں کی کہنا، کہہ کی دیاں جنائیا۔ اگلے سمت سب کچھ ویکھنا نیناں، نین ہین نہ رہے لوکائیا۔ نبی رسولاں جھگڑا پینا، پون پانی دئے گواہیا۔ پروردگار نے لیکھا لینا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تخت نیواسی تخت تے بہنا، نرگن اپنا نور کرے رُشنائیا۔ اُس دا بہانا سب نوں پینا سہنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سب نے نیتر نیر ویاؤنا نینا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ جیواں لیکھا پینا دینا، جنہاں کھادھا سور گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کتک کہے گوہند اپنی پھول کے ویکھ کتاب، جو بنا کُتب خانے رکھائیا۔ جس دا لیکھا جانے کھئے نہ باب، حصہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دے وچ لہنا اک مِتر احباب، محبوب نور لاییا۔ جس نے سب توں منگنا جواب، جواب طلبی لے کرائیا۔ جس گر اتار پیغمبران دتا خواب، مخاطب ہو کے دئے سمجھائیا۔ جس نوں سجدے

کردے آداب، نمستے سپس جھکائیا۔ اُس نے سب دی اپنے ہتھ پکڑنی واگ، واہ واہ اپنا حُکم ورتائیا۔ ایہہ لیکھ لیکھاؤنا چھبی پوہ
 تے پہلی ماگھ، کی کرے نُوں الابیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کیریا میٹنا داغ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ ستجگ نوری چند جگائے
 چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے آگ، اگنی تت بُجھائیا۔ گھر میل ملائے کنت سُہاگ، باہر کھوجن کھئے نہ
 جائیا۔ ستجگ ست کر آداب، ادب اِکو دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اِک سُنائیا۔ کتک کہے گوہند میں کی دساں، خوشی وچ جنائیا۔ پریہو دا کھیل ویکھ کے ہساں، ہستی تگ نُوں الابیا۔
 جیہڑا رُوپ بدلدا رہیا کچھ مچھاں، جل اسگاہاں وچ سمائیا۔ پھیر لگا کے باہواں لٹاں، پنج تت ڈگمگائیا۔ پھیر کر کے اپنی ہتا،
 تن وجود گیا چھپائیا۔ اوہلے ہو گیا دین دُنی دیاں اکھاں، نیتز درس کھئے نہ پائیا۔ سو سوامی سب دا سکھا، سکلا سنگ نبھائیا۔
 جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلایا رتھا، بن رتھوہی کار کمائیا۔ اوہ ویس بدلے پُرکھ سمرتھا، سوامی اگم اتھابیا۔ جس نے
 سب نُوں دینی نام دی وتھا، وست امولک اِک ورتائیا۔ ستجگ ساچی سچ دس کے کتھا، کتھنی دا جھگڑا دینا مٹائیا۔ اِکو مارگ
 دینا یتھارتھ یتھا، جدی اپنی کار کمائیا۔ جس کارن گوہند نے پٹھ اُٹھایا بھتھا، چلیا تیر کمان سنگ رکھائیا۔ ناتا چھڈ کے تت اٹھا،
 نو دوار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی نُوں جگے لٹ لٹا، نرگن جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ انت لیکھا مُکاؤنا پتھر اٹاں، سل پابن پوجن کھئے نہ
 جائیا۔ اِکو مارگ دسنا سچا، ست سچ درسائیا۔ تن وجود کعبہ مکہ، مقبریاں دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ سچ سریر وجود دسنا مندر
 مٹھا، شِودوالا اِک درڑائیا۔ ایہو گرو دوارا حقا، جس دی امرداس دئے گواہیا۔ اگے فرق رہے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گرمکھ
 لئے پرگٹائیا۔ جنہاں دے انتر دیوے نام دی ستا، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ کتک کہے گوہند یاد کر پچھلا وقت، بے وقت دیاں درڑائیا۔ کی سندیسہ دتا جگت،
 جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گرمکھاں توں بناؤ نے بھگت، بھگون نال ملائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑنا میری شرط، شرع دا لیکھا دینا
 چُکائیا۔ میں عرش توں آواں اُتے فرش، فیصلہ حق سُنائیا۔ غریب نایاں اُتے کر کے ترس، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جس کارن
 آئیوں پرت، پت پرمیشور نال ملائیا۔ بھاگ لگا دے اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول راہ تکائیا۔ سب دی پوری کر دے شرط،

شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پورب رہے کیسے نہ قرض، مقروض دینا چکائیا۔ اکو نام تے اکو طرز، اکو ڈھولا دینا سُنائیا۔ تیرے
 ملن دی اکو غرض، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا کھیل ہووے اسچرج، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کچھ نہ پائیا۔ غریب
 زانیاں کوجھیاں کملیاں ونڈ درد، دیناں اناتھاں ہو سہائیا۔ تُوں جودھا سورپیر مردانہ مرد، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کتک کہے میرا کرم ستگر شبد دھار چنگا،
 ست سچ درڑائیا۔ کچھ لیکھ لیکھیا جس ویلے چھڈیا پُری اندا، اند جگت والا تجائیا۔ سندیسہ سُنیا پُرکھ اکال سندا، ویلا
 سندھیا دئے گواہیا۔ گوہند تیرا نام دھار گنگا، گوداوری جمنہ سُرستی تیرا چرن چھوہ کے جھٹ لنگھائیا۔ تیرا پریم پیار بندگی والا
 بندہ، بندھن رہے نہ رائیا۔ انت پُرکھ اکال لاؤنا انگا، انگیکار اک اکھوائیا۔ جس کارن تینوں اکیاں دندیاں والا بخشیا کنگھا، دو
 اک دا جوڑ جڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آیا کنڈھا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جگت جہان ہویا رنڈا، اتم سیج نہ کھئے سہائیا۔
 تیریاں سیکھاں تیرے دوارے کرنا دنگا، جھگڑے وچ کُرائیا۔ ثابت رہنا نہیں دال منڈا، پریم پریتی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔
 گرو دواریاں وچ گکرم ہونا گندہ، ناری نر اک دوجے ول تکائیا۔ تیرا بھہ نہیں رہنا اتم کھنڈا، کھڑگ کم کیسے نہ آئیا۔ گوہند ہس
 کے کہا اہہ وی کھیل پرہو تیرے سنگا، تیری بے پرواہیا۔ اک منگ اگئی منگاں، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ جے تُوں اپنا ست بنایا
 آگے نوری بنائیں چندا، دو جہان کران رُشنائیا۔ اپنے نال پائیں گنڈھا، زرگن سرگن سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست امولک اک ورتائیا۔ گوہند کہا میرے صاحب سوامی انتر، انتشکرن دیاں بدلائیا۔
 تیرا کھیل ویکھنا زرتتر، زرنکار تیری وڈیائیا۔ جس ویلے گوہند دھار نام چلیا منتر، منتو تیری جھولی پائیا۔ پھیر بناواں اپنی نویں
 بنتر، رُوپ انوپ پرگٹائیا۔ ہتھ اٹھاؤنا کھئے نہ شستتر، چلیہ تیر کمان کھڑگ نہ کھئے سہائیا۔ تن پہناں کھئے نہ بستر، کلغی توڑا نہ کھئے
 چڑائیا۔ ویکھاں کھیل گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 در تیرے جھولی ڈاہیا۔ گوہند کہا جس ویلے کل ہووے اندھیرا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ شبدی ستگر ماراں پھیرا، ویکھاں تیری
 خلق خدائیا۔ تُوں گرو تے میں چیرا، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ ناؤں گاؤنا تیرا میرا، مورا تورا بھیو رہے نہ رائیا۔ جھگڑا رہے

نہ مندر دہرا، مسیت چرچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو سسے اُپر لاؤنا ہوڑا، زرگن سرگن کار کھائیا۔ ہاپے ٹپی جوڑ جوڑا، ہنگ برہم تیری وڈیائیا۔ آتم پر ماتم دوہاں دی پوری ہووے لوڑا، لوڑیندا سجن مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم بھگت بھگوان دا رہے جوڑا، گر چیلے بیٹھن مکھ چھپائیا۔ ایہ سماں وقت میرے ڈھئے توں بعد تھوڑا، تھوڑا تھوڑا سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ پھیر کے گھوڑا، نیلے والے نیلے توں پرے دتا درسائیا۔ اُس ویلے پرہو دیناں مذہباں نوں جواب دینا کورا، گر اوتار پیغمبران دینا سنائیا۔ آگے تھادی رہے نہ لوڑا، کلجگ اتم بوئے صفائیا۔ میں اکو سُت دُلارا تیرا بانکا چھوہرا، شہنشاہ تیرا حُکم سنائیا۔ جس دے آگے چلے کیسے نہ زورا، جوڑو زر سیس جھکائیا۔ سب دی شبدی دھار آتم پکڑاں ڈورا، ڈوڑو ڈنک تیرا نام وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ملے سرنائیا۔ گوہند کہے پرہو میرا اکو دعوا، دعوے نال جنائیا۔ تیرے نال ترازو کرنا ساواں، سچ سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ جیواں بنس بناواں کاواں، کاگوں بنس اڈائیا۔ لاڈ لداؤنا جوں پتران ماواں، پتا پوت گود اٹھائیا۔ گرمکھ چکنے اپنیاں باہواں، بھجان لَواں سُہائیا۔ زرگن دھار ہو کے آواں، شبدی روپ بدلائیا۔ اتم سب دے نال لینیاں لاواں، آتم پر ماتم سنگ رکھائیا۔ گرمکھ ویکھنے نال چاواں، چاو گھنیرا اک جنائیا۔ سدا رکھنیاں ٹھنڈیاں چھاواں، چھپر اپنا نام لگائیا۔ بن بھجن بندگیوں پار کراواں، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ کلجگ ساگر پار کراواں، منجھدھار نہ کھئے زڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ کتک کہا گوہند کون وقت سُہنجنا، سچ دے درس۔ کی کھیل کرے درد دکھ بھہ بھنجنا، پرہہ داتا بے پرواہ۔ جس ویلے کلجگ سماں لنگھنا، کون نور ہووے رُشنا۔ کون بنے ساچا سجن، دُرمت میل دئے دھوا۔ گوہند کہا کتک ایکا شبد گرو نے گجنا، تتاں والا گرو رہے کھئے نہ۔ جتھے پُرکھ اکال دا جوتی دیپک جگنا، اوہ سمبل سُہاوے تھاں۔ ساڈھے تِن ہتھ نگارہ وجنا، ڈنکا اکو دیاں جنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داتا بے پرواہ۔ گوہند کہے کتک اوہ ہونی رُت سُہاؤنی، سوہنی ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے جوت جگاؤنی، نرمل نور نور رُشنا۔ گر اوتار پیغمبران آس پور کراؤنی، پورن برہم جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا آپ مٹاؤنی، میٹنہار ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھے لاؤنی، محمد آسا دئے دہائیا۔ صدی ویہویں کھیل کھلاؤنی، عیسیٰ نیناں رہیا تکائیا۔ موسیٰ

دھار آپ جگاؤنی، مُسلسل اپنی کار کھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سمت شہنشاہی پنج کہے جگ آیا کتک مہینہ، مہا منت گرتھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے کھیل ویکھنا لوک تینا، ترے گن اتیتا دئے جنائیا۔ کچھ جھگڑا ہونا رُسا چینا، چار کُنٹ کُنٹ کُرائیا۔ کلجگ ٹھانڈا کرے کھئے نہ سینہ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ ہر کا نام ردے کھئے نہ چینا، چنتا چکھا دُور نہ کھئے کرائیا۔ سرشٹی درشٹی ہویے غمگینا، غم خوار نہ ملے دُھر دا ماہیا۔ رنگ چاڑھے نہ کھئے نوینا، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ سچ سندیسہ دتا گوبند جس ویلے ہتھ رکھیا اُپر زینہ، پاکھر پہلی وار نیلے اُتے ٹکائیا۔ جگت جیو جہان دھرم دی دھار ہونا کینہ، شاہ شاہکار رُپ نہ کھئے دھرائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ ملے نہ کھئے نکینہ، جس اُتے نگاہ گوبند لئے ٹکائیا۔ اُس ویلے میرے صاحب آؤنا پرینا، پاربرہم پت پریشور اپنا پھیرا پائیا۔ جس پرگٹ ہونا اُتے زمینا، دھرنی دھرت دھول دھول کرے رُسنائیا۔ جس دی اکو منزل تے اکو زینہ، اکو مندر دئے وکھائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں نر مدینا، اتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ سمت پنج کہے میں آیا مات لوک جگ، جگت دیاں جنائیا۔ بنا شبد گُرو تون کیسے نہیں بُجھانی اگ، اگنی تت نہ کھئے گوائیا۔ منزل ملنی نہیں اُپر شاہ رگ، شہنشاہ درس کھئے نہ پائیا۔ بنا مُرشد مُریداں کرنا حج، کایا کعبے ملے نہ نُور الہیا۔ جس نے چار جُگ دے اوتار لینے سد، پیغمبران جوڑ جُڑائیا۔ سچ دسو تُساں مل کے رہنا کہ اڈ، وکھو وکھرا در سہائیا۔ اوس ویلے سب نے کہنا پرہو اپنا دھرم نشانہ گڈ، گائیڈ گوڈ گڈ اکو نظری آتیا۔ ساڈی رہی نہ کوئی حد، دین مذہب گئے تجائیا۔ تُوں وشو دھار وشو تیری جد، آد انت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ کتک کہے سمت پنج انت مار لے جھاکی، مات لوک دھیان لگائیا۔ سمت پنج کہا آہ ویکھ میرے کول گوبند والی پاتی، پترکا دیاں وکھائیا۔ جس دا لیکھ لیکھیا اُپر چھاتی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ پرہو جس ویلے کلجگ اتم بن کے آویں کھلا پاتی، پت پریشور رُپ وٹائیا۔ میں شبد گُرو تیرا ہوواں ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ دوہاں نے اک دوجے دی متی اگھی، آخر اکو رنگ رنگائیا۔ جیہڑا پنتھ سجایا اک ست پنج چھ دی وساگھی، انت مینوں ایہ وی وسر جائیا۔ میری منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، در تیرا نہ کھئے سہائیا۔ پھیر دوہاں نے کھیل

کرنا لوک ماتی، متا شبد جوت پکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، ستنجگ سچ چند چمکائیا۔ سچ سُنہیڑا دینا آکھی، دُھر سندیسہ نام سُنائیا۔ جن بھگتو پُرکھ اکالا دین دِیالا آد جُگاد سب دا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ جس دا اک دوارا اک ہاٹی، ونج ونجارا اک ہو جائیا۔ اکو نام بھنڈارا دیوے داتی، دِیاوان آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پاتی کہے کی میرے وچ لکھیا، اکھر دین گواہیا۔ گوبند گوبند دتی سکھیا، گوبند گوبند جنائیا۔ بنا گوبند توں گوبند کرے کیسے نہ پتیا، گوبند میل نہ کھئے ملائیا۔ کلجگ اتم کھیل ابناشی اچتیا، پاربرسم پرہ اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں پینڈا جاندا مُکیا، مُکمل پیغمبر دھیان لگائیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا جگت لکھا، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ اکو جودھا سُر اُٹھیا، شبد گرو بلدھاری نظری آتیا۔ جو پرہ دے حُکم اندر جُتیا، جٹا جوٹاں کرے صفائیا۔ لہنا مُکائے عیسیٰ مُوسیا، محمد لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ حُکم سُنو پرہ سوامی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پُرکھ اکالا انترجامی، پردہ رہیا چُکائیا۔ ستنجگ دی سچّی بانی، بان انیالا تیر لگائیا۔ جھگڑا مُکنا چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج لیکھا رہے نہ رائیا۔ امرت دینا ٹھنڈا پانی، نجہر جہرنا اک جھرائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو ویکھنا کھیل مہانی، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ منزل رہے نہ کیسے رُوحانی، رُوح بُت دین دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا گھر وسائیا۔ کتک کہے جن بھگتو دساں اک وچار، وچر کے دیاں سُنائیا۔ کھیل کرے ہر داتار، دِیاوان وڈیائیا۔ سب نے رہنا ہوشیار، من ممتا موہ گوائیا۔ کرنا اک پیار، ایکنکار سچّی سرنائیا۔ شبد گرو سکدار، جُگ جُگ حُکم منائیا۔ صدی چوڈھویں کرے خبردار، بے خبراں آپ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دا لگنا اک دربار، درباری سوہنے سوہیا پائیا۔ اوہناں دے گل وچ تِن تِن پاؤنے ہار، تِن تِن رنگاں رنگ رنگائیا۔ لال رنگ لگا ہووے بندی رُوپ دستار، مستک ساہمنے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ کتک کہے درباری پنچے کیسے آئیو وچ نہ دے، دبدا نظر کھئے نہ آتیا۔ بھگت سہیلے بن کے سبے، سبھا اپنی لینی بنائیا۔ اکو نور جوت جگے، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ ساریاں رہنا اک دوجے دے سچّے کھبے، آگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ نام ڈوری وچ رہنا بدھے، پیا پریم دھیان رکھائیا۔ ویکھیو چہی

پوہ دی رین بھگتاں ملدے مزے، مذاق ہووے جگت لوکائیا۔ ایہہ لیکھا دسنا تھوڑا جہا اچے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے میں حکم اکما، من مت بڈھ نہ کھئے چترائیا۔ کیسے جنی ککھ وچوں نہ جما، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کھئے لالچ نہ کھئے طمع، تمنا وچ نہ کھئے ڈہائیا۔ نہ کھئے ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ میں تکدا کون ویلا میرے پُرکھ اکال دا آوے سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا چما، چم درشتی ڈیرہ ڈھائیا۔ اکو نام پون سواس جنائے دمہ، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر پردہ آپ اٹھائیا۔ پردہ کہے میں جانا اٹھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ صاحب ستگر جانا تٹھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس نے دسنی آتم پر ماتم اکو ٹک، تُوں میرا میں تیرا سچ پڑھائیا۔ اتم بدل کے اپنا رُخ، رستہ اور رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکالا جمیا کیسے نہ ککھ، جنی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ اُلٹا گرہ نہ ہویا رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ پنج بھوٹ نہ بنیا منکھ، ہتھ پیر نہ کھئے وڈیائیا۔ پتا گود نہ بیٹھا پُت، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ اپنی آپ سہائی رُت، رُتری آپ مہکائیا۔ کر پرکاش ابناشی اچت، چاروں کُنٹ کرے رُشنائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے دُکھ، دردیاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں اُجل کر کے مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت پنج کہے میں پچھا دتا چھڈ، آگے دیاں جنائیا۔ جن بھگتو دھرم دی دھار کوڑی کیریا نالوں ہو جاؤ اڈ، وکھرا گھر سہائیا۔ جتھے دین مذہب دی نہیں کوئی حد، اوہ دوارا اکو سوہا پائیا۔ اک دوجے نوں لو سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ خوشیاں وچ گاؤ سد، تُوں میرا میں تیرا اکو دُھر دا راگ الاٹیا۔ نام خُماری پیو مد، مدھر دُھن سُنو چائیں چائیا۔ چھبی پوہ نوں ہر سنگت آونا سچ، سچن ویکھنا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت شہنشاہی پنج کہے پنجاں گرمکھاں کول ہووے پنچم دھار، پرپنچ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہناں دی چھاتی تے لیکھا ہووے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن تھائوں تھائیا۔ اوہ چلن وچ اک قطار، آگے پچھے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ کھبّا ہتھ رکھیا ہووے اُپر دستار، نو گیاراں قدم چل کے پھیر ہیٹھاں لین کرائیا۔ مُکھوں کہن ستھر ویکھیا یار، یارڑا گیا ہنڈھائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ لہنا چکنا بھگت دوار،

بھگون اپنا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائی۔ چھبی پوہ کہے میں دینی شاباش، دُھر دا
 حُکم سُنائی۔ پنجاں گُرمکھاں اندر رکھی ہووے آس، پرہ ملنا دُھردرگابیا۔ اوہناں دی اکو ہووے ذات، دُجی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائی۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے قلم دوات، کاغذ کورے نال سہائی۔ ایہدا لیکھا دسنا چھبی پوہ دی رات، زین بھڑی دئے گواہیا۔
 کیوں پُرکھ اکال پرگٹ ہویا لوک مات، دھرنی دھرت دھول ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائی۔ سمت کہے مینوں آیا یاد پچھلا ویلا، وقت نال جنائی۔ نرگن دھار کی کھیل کھیلا، کلجگ اتم
 لئے انکڑائی۔ کی لہنا ہونا گُرو گُرو چِلا، چِلا گُرو دھار دینی سمجھائی۔ صدی چوڈھویں اتم ویکھنا میلا، ویکھنہار نورِ الہیا۔ متر
 دِسے نہ کھئے سجن سہیلا، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائی۔ پنجاں گُرمکھاں گل وچ پائیاں ہون ہمیلاں، گھنگرُو پھڑ کے دین چھنکائی۔
 مکھوں کہن کلجگ اتم جانا دھرم رائے دی جِلا، بنا شبد گُرو تون ہئے نہ کھئے سہائی۔ ایہ سنسار کورِی کِریا دا بیلا، جنگل جوہ
 نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائی۔ حُکم کہے پرہ حُکم اپارا،
 اپر پیر رہیا جنائی۔ جس نے کھیل کرنا وچ سنسارا، سنسا اور رہے نہ رائی۔ نرگن دھار لئے اوتارا، جوتی جوت دگمگائی۔ کھیلے
 کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دُھردرگابیا۔ جو گوہند دے کے گیا اشارہ، اگئی رمز نال جنائی۔ ماجھے وچوں ائی گرسکھ جنہاں
 سچے کھبے بٹھیاں ہون دستاراں، دست لال رنگ رنگائی۔ اوہ مارن دُھر دا نعرہ، اچی کوک کوک سُنائی۔ ایہو نور اگئی چوویاں
 اوتارا، امامِ اماما سوبھا پائی۔ جس نون اوتار پیغمبر گُرو کردے نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ اوہ کھیل کرے نیارا، نراکار
 اپنا پڑدا لاییا۔ جس دا رُپ بدلایا دوبارہ، سرگن نرگن اپنا کھیل وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے درڑائی۔ سمت پنج کہے میں سچ درڑاواں گا۔ جن بھگتو درڑھ وشواس، آپ کراواں گا۔ ذرا ویکھیو
 اُپر پرتھی آکاش، اکل کل دھاری نال رلاواں گا۔ تسیں اوس دے اوہ تہاڈا رہے داس، داسی داس رُپ جاناواں گا۔ آتما پرماٹما
 وسنا اک دُجے دے پاس، پاسا دوس زین نہ کدے پرتاواں گا۔ جن بھگتو تہانوں پرہ دی کرنی نہ پئے تلاش، جنگلاں جوہاں
 وچوں باہر کڈھاواں گا۔ جو مالک تہاڈا خاص، خالص تہاڈے گھر وکھاواں گا۔ جس نون جھکدے پرتھی آکاش، گگن گگنتر

لیکھ مُکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تہاڈے لیکھے لاوے سواس سواس، ساہ ساہ ساچا رنگ رنگاواں گا۔ چھبی پوہ کہے کتک تُوں دسی نہیں کہانی، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ کی پرہو نے نوں دسنی بانی، جیہڑی چار جُگ نہ کیسے لکھائیا۔ سمجھنی نہیں وچوں کیسے چار کہانی، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگتو اکو وار تہانوں امرت آتم دینا پانی، نجہر جہرنا دینا جہرائیا۔ آتما پرماٹما بنا کے ہانی، سُرتی شبد نال جُڑائیا۔ تہاڈا جھگڑا رہن نہیں دینا جسمانی، جسم ضمیر دینا بدلائیا۔ منزل دس اک آسانی، اصل وصل دینا کرائیا۔ گُرمکھو گُرو پچھے گُرسکھ نوں دینی نہ پئے فُربانی، ستگر شبد سدا سدا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جد دیوے تے گُرمکھاں نوں پریم دی نشانی، نشانہ دھرم دا دئے جھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ چھبی پوہ کہے کتک کیوں آلس نندرا وچ سویا، سُتیا لے انگرائیا۔ پُرکھ اکال آد انت نواں نروآ، نر نرائن اکو روپ سہائییا۔ جس دا بیج کیسے نہ بویا، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ اپنے ورگا اوہ آپے بویا، دوُجا روپ نہ کھئے درسائییا۔ جس نے کھیل کرنا پرے تریلوآ، تریلوکی ناتھ جھک جھک لاگن پائیا۔ جگت جہان انتر دھیان جانا موہیا، مُحبت اپنے نال رکھائییا۔ دوُجا دسے اور نہ کوئیا، دویتی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ ایک شبد دھاگے جیو جہان جانا پروئیا، پروہتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے کتک کی کرم کانڈ دا جھگڑا، جُگ جُگ گرتھان دتا سُنائییا۔ کچھ بھیت دس اگلا، کی پرہ جو کھیل کھلائییا۔ ویکھیں بنیں نہ پٹرا بغلا، باہروں روپ وکھائییا۔ پھریں نہ جوہاں جنگلاں، ٹلے پربت کھوج کھوجائییا۔ بجھ نہ جائیں شرع والے سنگلا، ناتا جانا تڑائییا۔ کیوں نانک نیتی دس کے گیا ہو کے کنگلا، غریب زانا اپنا ویس وٹائییا۔ جگت جہان رہے نہ اندھلا، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک سُنائییا۔ کتک کہے میں ویکھیا دین دُنی دا کتا، چاروں گنٹ دھیان لگائییا۔ ساچا نظر نہ آیا پتا، پتکاری روپ نہ کھئے درسائییا۔ مان ہنکار وچ ویکھیا وڈا نکا، ہوئے گرہ نہ کھئے تڑائییا۔ امرت رس نہ ملیا مٹھا، وکھ کوڑ بھری لوکائییا۔ ساچا در کیسے نہ ڈٹھا، دھرم دوار رہے کُرائیا۔ پُرکھ اکال نوں چھڈ کے سرشٹی مندی پتھر اٹاں، پابناں سیس نوائیا۔ انت سب دا کاغذ کورا تے لیکھا چٹا، پرہ دے لیکھے وچ کھئے نہ آئیا۔ صدی

چوڈھویں انت اخیر بے نظیر سب دا کڈھنا سٹا، سٹے بازی دا لہنا سب دی جھولی پائیا۔ کیوں چھپی پوہ نوں گر اوتار پیغمبران
 دے جرم کرم دا لے کے آؤنا چٹھا، دین مذہب دا لیکھا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ چھپی پوہ کہے کتک کچھ دس دے ہور، آگے تو آگے دھیان لگائیا۔ کتک کہے میں کی دساں جدھر
 تکان سارے دسن چور، ٹھگی پرہ دے نال کمائیا۔ رسنا نام چیدے انتر کٹھور، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار وچ ہلکائیا۔ سُرتی
 شبد سکے نہ کھئے جوڑ، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ من واسنا کام کلپنا استری پُرش کی جگت والی لوڑ، لوڑ پندا ساجن ہتھ
 کیسے نہ آئیا۔ کتک کہے صدی چوڈھویں دے منشاں نالوں چنگے ڈھور، جو کھا پی کے پرہ دا شکر منائیا۔ چھپی پوہ کہا دس
 ہور، ہور دے سمجھائیا۔ کتک کہے جن بھگتاں پرہو جانا بہڑ، بہڑ گلے لگائیا۔ اکو منزل اکو دوارا اکو نام لگا کے پوڑ، پارہم
 پرہ اپنا گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ پوہ کہے سمت
 شہنشاہی پنج پنچ، پنچم دے سمجھائیا۔ سرشٹی ویکھنی کایا کنچ، کنچن گڑھ پھول پھولائیا۔ کی دھرم دا ویکھنا منچ، کی کوڑی
 کِریا سینگھاسن رہی جمائیا۔ جان تکیا ست دی دھار رہی کوئی نہ انش، بنس سرینس نہ کھئے ودیائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارا جس من
 ہنکاری کیتا کنس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ کتک کہے اوہ کلجگ آ
 گیا تھھا، اپنا پندھ مکائیا۔ سب نوں کُردا تھٹھا، تھٹھا رہیا دکھائیا۔ بہاویں کوئی اوتار پیغمبر گر پرہ دا بن کے آیا پٹھا، اپنا بل
 دھرائیا۔ میں سب دا لیکھا مکاؤنا اکٹھا، اکٹھیاں دیاں جنائیا۔ جا کے ویکھو دین مذہبان وچ پایا رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے چُکائیا۔
 دھوڑی خاک چھار اُددی گھٹا، اندھ اندھیر سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوہ محمد ویکھ لے تیری صدی چوڈھویں دا پورا ہون والا پٹا، پٹنے
 والا دئے گواہیا۔ تھادے ساریاں دے بدلے اکو شبد گرو دا وٹا، تتاں دا لیکھا دینا مکائیا۔ تھادے قیمت پے گئی ہٹاں وچ ٹکا،
 ٹکیاں اُتے تھادے نام وک کے تھادے روپ گیا بدلایا۔ ذرا ویکھو وڑ کے وچ تت اٹھاں، نو دوارے کھوج کھوجائیا۔ سب دا چیتھڑ پُرانا
 پھٹا، انتر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہ کوئی سکھیا رہی نہ کوئی دھرم دھار دی متا، من مت چارے کُنت ہوئی ہلکائیا۔ نہ کوئی دھیرج
 رہی نہ کوئی جتا، ست سنتوکھ نہ کھئے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنی دُنیا ویکھو رتا، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ کدھر گئے

تہاڈے راگ چھٹی چھتا، شہنشاہ میل نہ کھئے ملائیا۔ کدھر گئے سپارے تیس بتیس بتا، بتی دند صفت صلاحیا۔ کدھر گئے دھیائے
 دس اٹھا، اٹھ دس نال وڈیائیا۔ کدھر گئے سلوک چار لکھ ستاراں ہزار اٹھاراں پُراں کیتیاں اکٹھا، اکٹھیاں دا رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔
 کیوں کدھر گیا تہاڈا مارگ وکھا، وکھری وکھری کار کھائییا۔ اتم ویکھو سارے اپنیاں اکھاں، بن اکھاں نین اٹھائییا۔ باہروں تہانوں
 سارے ٹیکدے متھا، جھک جھک لاگن پائیا۔ کیوں تہاڈا نُور ظہور کیسے اندر نہیں وسا، واسطہ اپنے نال جڑائییا۔ ماجھے والیو
 چھبی پوہ نوں اگی ہتھ دا لے کے آؤنا رسا، رستہ سب دا صاف دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مارگ اک جنائییا۔ کتک کہے چھبی پوہ اوہ بل باؤن دی ویکھ دھار، ریشیاں نال جنائییا۔ کراں خبردار،
 سندیسہ دیواں دُھردرگاہیا۔ کی کرشن کیتا وچار، کاہن ارجن گیا درڑائییا۔ گروکشیتر کھول کواڑ، پڑدا دتا اٹھائییا۔ اُنی اگی دے
 ادھار، پیس وچوں گیا چھپائییا۔ سرگن توں زیرو صفر رُوپ سنسار، کرتار صفرے وچ سائییا۔ جس کھیل کرنا اپار، اپرپر اپنا
 ویس وٹائییا۔ کل کلکی لئے اوتار، نرگن نور کرے رُشنائییا۔ گوہند شبد ہووے سکدار، دُھر فرمانا حُکم جنائییا۔ پورب لیکھا لئے
 ادھار، پچھلا کھوج کھوجائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ کتک کہے کرشن ہلائی اپنی اُنگل،
 چکر سُدرشن نال گھائییا۔ پھیر اپنا انگوٹھا لگا چمن، چوس چوس دتا وکھائییا۔ پھیر جامے نوں پا کے گنجھل، وٹ دتا چڑھائییا۔
 پھیر مستی وچ لگا اُونگھن، نین بند کرائیا۔ پھیر ہنجھو لگا پونجھن، نیناں نیر کر صفائییا۔ پھیر بن کے مدھسودن، سر اپنا دتا
 پلائییا۔ پھیر بھیو کھول کے گوجھن، ارجن دتا اٹھائییا۔ اوہ ویکھ گوہند دے بچے لگے جھوجن، کلجگ اتم دئے دہائییا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ کتک کہے میں ویکھ رشی تیراں سو ستاسی، بل
 باؤن دھیان لگائییا۔ جنہاں دا لیکھا پُرکھ ابناشی، کلجگ اتم میل ملائییا۔ اوہ بن کے داس داسی، سیوک سیوا سچ کھائییا۔
 اودھروں کرشن نے اپنے کتے تے ماریا اپنا ہاتھی، سہج نال پلائییا۔ کُنڈل پلپا تے بچن دسیا ساچی، سچ دتا درڑائییا۔ کرشن اوہ
 ویکھ جس ویلے رام بنیا بنواسی، تریتا دئے گواہیا۔ اوس کُنڈل ولّ ماری جھاکئی، جو پچھلا پورب سوہیا پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائییا۔ کُنڈل کہا کرشن مینوں ہتھ لایا، لا کے دتا ہٹائییا۔ میں ویکھی ترے گن مایا، ممتا

رہی دکھائی۔ میں دیکھیا اُس دا چھایا، چاروں کُنٹ نظری آئی۔ میں ہنچھوآں نیر وایا، رو کے دتا دکھائی۔ پرہو اپہ کی کھیل رچایا، تیری بے پرواہیا۔ کرشن نے بس کے مکھوں الایا، سہجے دتا درڑائی۔ دیکھ گروکشیتر وچ تیرا پڑا پایا، پڑا سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ کورو پاندو یدھ کرایا، یدھشٹر دُریودھن دئے گواہیا۔ یاد رکھیں جس ویلے کلجگ اتم آیا، کابن دا کابن پھیرا پائی۔ پورب ریشیاں لیکھ چُکایا، کُنڈل باؤن والا منگ منگائی۔ کرشن کہا اگلا کھیل بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائی۔ دوجا کُنڈل اوہدے نال دیاں رلایا، پورب جوڑی جوڑ جڑائی۔ اوس ویلے ارجن دے ساتھی یدھشٹر دے منن والے اکھی پھیر جنم لین پایا، دھرنی ایسے سوہیا پائی۔ اوسے کارن ہر سنگت ارد گرد ڈیرہ لایا، دُور نیڑا ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ کُنڈل دے نال کُنڈل لینا ملایا، ودھ گھٹ نہ کھئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا اپنا حُکم ورتائی۔ سچ دا حُکم ورتے ضرور، ضرورت سب دی دیکھ دکھائی۔ اکو مالک اکو شبد گرو حضور، حضورئے گر اوتار پیغمبر نظری آئی۔ جو سرب کلا بھرپور، بھرپور رسیا سرب ٹھائی۔ جس دا آد جگاد دستور، جگ چوکرئی نیتی چلی آئی۔ نانا توڑنا کورو کور، سچ سچ دئے پرگٹائی۔ جن بھکتو چھبی پوہ نوں ساری سنگت نے لاؤنی اک واری مستک دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک سب نوں دئے رمائی۔ در آیا کوئی گرمکھ رہے نہ مورکھ موڑھ، چتر سگھڑ سچجے دئے بنائی۔ اکو وار بخش کے انتر آتم دا نور، اندھ اندھیرا دینا مٹائی۔ جنم جنم دا کرم دا بخش کے قصور، کرم کانڈ دا لیکھا دینا ڈھاپیا۔ کیوں آد توں لے کے انت تک جگ چوکرئی شبد گرو سرب کلا بھرپور، دوجے در منگن کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، سب دی بینتی کر منظور، منظوری وچ سب دی منزل دئے دکھائی۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۵ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ زکنا مونگلا ضلع فروز پُر ★

شبدی گوبند دیکھ مہینہ کتک، کارتک دھیان لگائی۔ پنچم وقت سہیلا آیا جگت، جاگرت جوت جوت رُشنائی۔ سنت سہیلے دیکھ بھگت، بھگون بھو کھلائی۔ پچھلا لہنا پوری کر شرط، شرع زنجیر کٹائی۔ پھری ڈھائی اُتے فرش، دھرنی دھرت

دھول گُراٹیا۔ تُوں مالک والی عرش، عالیشان تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کر ترس، رحمت آپ کھائیا۔ اٹھ ویکھ شہنشاہی برس، سمت پنجم گیا آتیا۔ زرگن دھار تیرا کھیل اُپر دھرت، دھول دے وڈیائیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، کلمہ روپ نہ کھئے قصائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیرا گرد، اندھ اگیان گوائیا۔ غریب نائیاں ونڈ درد، دکھیاں ہو سہائیا۔ سچ بینتی عرض، آرزو دتی جنائیا۔ جگ چوڑی ویکھ فرد، پورب پڑا آپ اٹھائیا۔ جودھے سورپیر مردانے مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ اپنا کھیل دس اسچرج، اسچرج اپنی کار کھائیا۔ سب دی پوری ہووے غرض، منسا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ گوبند شبد کہے کتک دس دے بھید، بھو رہے نہ رائیا۔ کی لیکھا چارے وید، ویدیا توں باہر برہم پڑھائیا۔ کی کھیل اچھل اچھید، ول چھل کار کھائیا۔ پڑا لاه دے ایکنکار ایک، اک اکلّا بھو رہے نہ رائیا۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ بڈھ کرے بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ہر گھٹ لئے ویکھ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جاتا دھار کے بھیکھ، بھیکھادھاری روپ وکھائیا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ مُنڈائے نہ ونڈ ونڈائیا۔ نانا جوڑے نال دس دسمیش، دہ دشا کر رُشنائیا۔ شبد سندیسہ دئے وشیش، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ اوس دے آگے ہونا پیش، جو پیشتر گیا جنائیا۔ جس جھگڑا چکاؤنا وشن برہما شو مہیش، مہخاسر لیکھا رہے نہ رائیا۔ دو جہان ویکھنا دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ اپنی کل ورتائیا۔ مالک بن کے اک نریش، نر نرائن حُکم جنائیا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر انیک، اینگت سیس نوائیا۔ سو بھکتاں کرے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اندر وڑ کے دسے بھیت، مندر گنڈا دئے کھلاٹیا۔ سگلا سنگ بنائے ہمیش، ہم ساجن نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا دیا کھائیا۔ ستگر شبد وقت سہیلا سہنجنا ویکھ مات، کتک راہ تکائیا۔ چار جگ دی پچھلی یاد کر بات، باطن پڑا اک کھلاٹیا۔ رام وششٹ گئے آگھ، دھر سندیسہ اگم اتھاپیا۔ کرشن کاہن دسیا تریلوکی ناتھ، ناتھ اناتھان ہوئے سہائیا۔ موسیٰ کہا پرگٹ ہوئے ساکھیات، جلوہ گر نور الہیا۔ عیسیٰ کہے میں اوسے دی ذات، جو صدی یسویں پھیرا پائیا۔ محمد کہے میں اوسے دا منگان ساتھ، جو صدی چوڈھویں انت کرائیا۔ نانک سرگن زرگن دھار گیا آگھ، نہکلنک کل اپنا پھیرا پائیا۔ گوبند چن سُنایا ساچ، ست سچ

دِرڑائیا۔ جس ویلے مالوے دیس کئی رات، بھومی بھومکا سوہیا پائیا۔ شبد اگئی جنائی بات، پردہ آپ چُکائیا۔ ڈلا ویکھیا ساتھ،
 گرمکھ سنگ نیہائیا۔ لیکھا لیکھیا بن قلم دوات، کاغذ شاہی نہ کھئے چڑائیا۔ میں کھیل ویکھنا ساکھیات، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔
 جھگڑا رہن نہیں دینا دین مذہب ذات پات، پت پرمیشور آپ سمجھائیا۔ شبد اگئی گیا اکھ، آخر دتا دِرڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ گوہند شبد سندیسہ دتا ست، ست ست دِرڑائیا۔
 کلجگ اتم کھیل پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پرہہ اپنی کار کھائیا۔ دھرم دی دھار چلائے رتھ، رتھ رتھوہی اکو نظری آئیا۔ وست اگئی اکو
 دے کے وتھ، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ دُھر حقیقت دس دے حق، پردہ دئے اٹھائیا۔ گوہند سبجی بانہہ الاری مٹھی میٹی ہتھ،
 انگلی سبجی لئی دبائیا۔ جس ویلے آتم پرماتم ہویا جس، پرہہ صفتی صفت صلاحیا۔ بھگتاں انتر جاوے وس، واسطہ اپنے نال
 رکھائیا۔ کھیل کرے ہس ہس، ہستی اپنی لئے پرگٹائیا۔ اوس ویلے شبدی دھار میں وی آواں نس، جوتی جاتے نہ ہوئے جدائیا۔
 ساچا امرت دیواں رس، نجھر آپ جھرائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، پرتکھ گوسائیں دیاں ملائیا۔ سنت شہیلا رہے کھئے نہ وکھ،
 گرمکھ گر گر جوڑ جڑائیا۔ پھیر دھرتی تے ہتھ ماریا جھٹ، زور نال کھڑکائیا۔ میرے بھگت شہیلے جانے وس، شبدی دھار ملے
 وڈیائیا۔ پھر کنگن لاہ کے دتا رکھ، ڈھائی انچ مٹی ہیٹھ دبائیا۔ پھیر بول جیکار اکھ، اکھ دتا سمجھائیا۔ جس ویلے آواں وت،
 وطن اپنے سوہیا پائیا۔ گرمکھاں رکھاں پت، پت پرمیشور نال ملائیا۔ دھیرج دینا ست، ستجگ راہ جنائیا۔ سمت شہنشاہی
 ہووے پنج، پنج ملے وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ رنج، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ چہبی پوہ مالوے والیاں دھرم دی دھار چڑھنا
 جنج، ڈلارے لاڑے سوہنے سوہیا پائیا۔ نیتر نیر کیسے نہ ویاؤنا اتج، بنجھو دھار نہ کھئے وائیا۔ گوہند دا کنگن گرمکھ لیاؤن پنج،
 سوا دھار ونڈ وندائیا۔ اُپر لیکھ ہووے منج، بھائی منج سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگاد ساچا دیوے سنگ، سگلا سنگی بہ رنگی نرگن نرویر
 نراکار نرنکار اپنی کار کھائیا۔

☆ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۵ گرچرن کور دے گرہ فروزپر شہر ☆

گوہند شبد کہا کلجگ کیوں پائے اپنے جھپڑے، جھگڑا دین دنی رکھائیا۔ آتم پر ماتم آئے کوئی نہ نیڑے، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ست دھرم دے چڑھے کوئی نہ بیڑے، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ تن وجود ماٹی خاک پنج تت اُجڑے کھپڑے، ست سروپ شاہو بھوپ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہباں دتے گیڑے، ذات پات دئے ڈبائیا۔ میت رہے نہ گرو گر چیرے، مرید مُرشد نہ کھئے وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو ذاتی پھرے اندھیرے، زرگن نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ ستجگ ترینا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر ہوئے بتھیرے، زرگن سرگن روپ وٹائیا۔ صدی چوڈھویں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی بھیو کھولے نہ تیرے میرے، انتشکرن نہ کھئے بدلائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھواں دھار دسے جگت وہڑے، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کائیا۔ کلجگ کہے گوہند میں دساں ہتھ بدھی، بندنا سجدہ کر کے سیس نوائیا۔ اوہ ویکھ محمد والی چوڈھویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آئیا۔ انت اخیر بے نظیر پنج تت رہن دینی نہیں کوئی گدی، گداگر کرے لوکائیا۔ چار جگ دی پچھلی کرنی کیتی ردی، رہبر ہو کے راہ اگلا دئے وکھائیا۔ سادھ سنت جیو جنت ملا شیخ مساک پنڈت کردے بدی، وکار ہنکار وبھچار کرم وچ لوکائیا۔ مایا ممتا کور کُریار وہن وہندا ندی، نیا نوکا نام اُپر نہ کھئے چڑھائیا۔ کایا مندر گرہ ماٹی زرگن دھار جوت کیسے نہ جگی، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ شبد ناد دھن اگتی آواز کیسے نہ وجی، بن کٹاں راگ نہ کھئے سنائیا۔ امرت رس دھار نہجھر کیسے نہ لہی، بوند سوانتی اک اکتی نہ کھئے چوائیا۔ میں ویکھیا کایا ماٹی تن سو سٹھ ہڈی، نار بہتر پھول پھولائیا۔ سچ پریت پاربرہم پت پریشور کلجگ جیو کیسے نہ لگی، انتر زرتتر میل نہ کھئے ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست سرگن تت وجود اگ لگی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ گوہند کہا کلجگ کی کریں کھیل نیارا، زرتتر دے جنائیا۔ کلجگ کہے میں حکم مٹاں سچی سرکارا، شاہ پاتشاہ سیس نوائیا۔ گوہند کہا اوہ ویکھ تیئی اوتارا، زرگن نور جوت الہیہا۔ کلجگ کہا میں سب دا کرنا پار کنارہ، پُرکھ اکال دین دیال میری پُشت پناہ ہتھ لکائیا۔ گوہند کہا اوہ ویکھ موسیٰ عیسیٰ حضرت

محمد نور اُجیارا، جلوہ گر نور الہیہ۔ کلجگ کہا میں سب دا کرنا پار کنارہ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گوہند کہا اوہ ویکھ نانک گوہند جوت اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ کلجگ کہا ایہ کھیل میرے صاحب سچی سرکارا، کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میں چلن دینا نہیں کیسے دا چارا، چار کُنٹ کران ہلکائیا۔ میرے کول انت سری بھگونت دتا مختیارا، حُکم حاصل اکو دتا سُنائیا۔ ہر گھٹ اندر جوٹھ جھوٹھ کران پسارا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دیاں ٹکائیا۔ مان رہے نہ کیسے پیغمبر گرو اوتارا، ایہ میری بے پرواہیا۔ جھگڑا پاواں اللہ واپگر و اوم رام کرشن جے جیکارا، دین مذہب شرع شریعت وچ ٹکرائیا۔ جس دی یاد کردے کئے کل اتم پرگٹ ہوئے کلکی اوتارا، نہکلنک کل اپنی آپ دھرائیا۔ تس سوامی انترجامی سچ دی کران نمسکارا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوہند کہا کلجگ کیوں چار ورن روّلا، دھیرج دھیر نہ کئے دھرائیا۔ ساچا روپ دسے کوئی نہ مؤلا، پاربرہم برہم رنگ نہ کئے رنگائیا۔ کلجگ کہا اوہ ویکھ گوہند اپنا ماچھوواڑے دا قول، اقرارنامہ سوبھا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جوتی جامہ پہنے اُپر دھوؤلا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ اتم سب دا بہار کرے ہوؤلا، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ تت وجود کایا ماٹی کیسے نظر نہ آئے چولا، چوجی پریم اپنی کار کھائیا۔ ستگر ساچا ساچے نام دا دسے بولا، انبولت اپنا راگ الاٹیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ایکا شبد سُنائے ڈھولا، گیت سنگیت اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کہے گوہند میرے ستگر مار جھاکئی، شبدي دھار دیاں جنائیا۔ صدی چوڈھویں ثابت رہیا نہ کوئی بندہ خاکی، خالص نظر کئے نہ آٹیا۔ من منوآ سب دے انتر ہویا عاقی، عقل بُدھی دی چلے نہ کئے چٹرائیا۔ بند کیواڑا کھولے کئے نہ تاکی، زرتتر پڑدا نہ کئے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑی کریا اندھیری راتی، ست سچ چند نہ کئے چمکائیا۔ پن اکھراں ویکھ اگئی پاتی، جو پترکا پرہ نے دتی پھڑائیا۔ کی وست امولک نرگن دھار دتی داتی، دیاوان دیا کھائیا۔ میں حُکم مٹاں دُھر دی اگھی، آخر اپنی کار کھائیا۔ میرے وچ نہیں کوئی گستاخی، غصہ گلہ نہ کئے رکھائیا۔ میں کوڑ وکار مایا ممتا لوک مات کھولی ہاٹی، ونجارا اکو نظری آٹیا۔ تن وجود رہن نہیں دتا کوئی پاکئی، پنت پُنت نہ کئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا نام اگم اتھاپیا۔

کلجگ کہے گوہند میری پُشت پناہ لگا تھاپی، تھاپنا دینی چائیں چائیا۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی جاپی، کلجگ جیو جنت
 سادہ سنت دتے بھلائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی میٹ سکے نہ اندھیری راتی، میرا پردہ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ تیر
 انیلا ماریا کاتی، قتل گاہ ویکھ لوکائیآ۔ گرو اوتار پیغمبران دے ہندیاں منزل چڑھے کھئے نہ ساچی، حقیقت حق ویکھن کھئے نہ پائیآ۔
 دین دُنی پڑھ پڑھ تھکی کتاپی، کایا کعبہ نظر کیسے نہ آئیآ۔ ثابت رہن نہیں دتا عشق حقیقی مجازی، مزہ کوڑ دتا چکھائیآ۔ سجدہ
 سچ نہ رہیا آدابی، ڈنڈاوت بندنا کم کیسے نہ آئیآ۔ منزل ملے نہ کیسے محرابی، محبوب درس کھئے نہ پائیآ۔ ثابت رہیا کھئے نہ حاجی،
 حُجرہ حق نہ کھئے سہائیآ۔ ایشٹ ست نہ کرشنا رادھی، سیتا رام نہ کھئے چٹرائیآ۔ تہاڈے مُرید سکھ تہاڈے نالوں کیتے باغی، پریم
 پیار مُحبت نانا دتا تڑائیآ۔ ایہ لیکھا جو نانک لیکھ کے گیا بغدادی، بغلگیر رہن کھئے نہ پائیآ۔ چار جگ دا نام صدی چوڈھویں
 رہے نہ کھئے امدادی، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ ویکھ میری اتم بازی، بازاں والے دھیان لگائیآ۔ بڈھی کیسے دی رہے نہ بودھ
 آگادھی، اُبھو درشتی سکے نہ کھئے گھلائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال مینوں سب دا بنایا گاڈی، گر اوتار پیغمبر چھوٹے چھوٹے حصے
 مذہباں والے رکھائیآ۔ میں پوتر رہن دتی نہیں کیسے دی باڈی، مایا ممتا وچ ہلکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک اُپجائیآ۔ گوہند کہا کلجگ آگے ہو جا چُپ، یچن کہن کھئے نہ پائیآ۔ تیرا پرکاش جانا چُھپ،
 کوڑ اندھ رہے نہ رائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال اک اُٹھاؤنا اپنا سٹ، شبد دُلارا سوہیا پائیآ۔ جس نے جوٹھ جھوٹھ کڈھنا کٹ، کوڑ
 کُکرم کرے صفائیآ۔ کلجگ ساچی بدلے رُت، رُتری اکو نام مہکائیآ۔ تیرا لہنا دینا جانا مُک، مُکمل رہیا سُنائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا
 سرشتی درشتی اندر پڑھنی ٹک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن سب دا اُجل کرنا مُکھ، دُرمت میل دھوائیآ۔
 دھرت دھول دی سُپھل کرنی گکھ، بھگت سُپھیلے آپ اُٹھائیآ۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن سرتی دئے کرائیآ۔ پڑدا اوبلا رہے نہ
 لُک، بھيو ابھیدا دے گھلائیآ۔ ست سچ جیو جہان بدل جانا رُخ، رُخصت کوڑ کلپنا دئے کرائیآ۔ اکو روپ نو ست ديسے منکھ،
 مانو مانس مانکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جھگڑا رہے نہ تن وجود پنج بھوت، سریر بے نظیر رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، امرت جام ہر گھٹ انتر دیوے گھٹ، رسنا چکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۵ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروزپر چھاؤنی ★

تِن کتک کہے واہ آگیا رام، سیتا ست نال وڈیائیا۔ اوہ پرگٹیا کابن، رادھا اپنے رنگ رنگائیا۔ موسیٰ پہنچیا آن، سجدہ سیس اک جھکائیا۔ عیسیٰ آ کے کرے سلام، صاحب تیری بے پرواہیا۔ پیغمبر محمد دئے پیغام، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ نانک نرگن سرگن کھیل مہان، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ گوبند چلیا لے کمان، تیر ترکش کندھ بٹکائیا۔ مکھوں ہس کے کہا کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جاتا ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد سندیسہ دتا بھیو کھلایا دو جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہے میں پھڑیا کمان تیر، ترکش ویکھ وکھائیا۔ سندیسہ دتا بے نظیر، نظر نظریہ دتا بدلایا۔ اوہ ویکھ کلجگ اخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ چاروں گنٹ شرع زنجیر، بندھن سکے نہ کئے ٹرائیا۔ بدل سکے نہ کئے تقدیر، تدبیر وچ کدے نہ آئیا۔ پھیر ہوکا دتا کبیر، کوک کوک دتا سنائیا۔ روداس پاٹے چیتھڑ وکھا کے لیر، نین اکھ اٹھائیا۔ نامے نیتر وہایا نیر، ہنجهواں ہار بنائیا۔ شمس تبریز من کے اکو پیر، کھل کھلڑی دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک درڑائیا۔ کتک کہے میں ویکھیا اکو کرتا، وارتا دھردرگاہیا۔ نہ جیوت نہ مردا، جیون مرن نہ روپ وکھائیا۔ آد جگادی مالک ساچے گھر دا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن روپ دھردا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد شبد کھنڈا دھار ہو کے لڑدا، جھگڑا کرے تھاؤں تھائیا۔ نرویر نراکھہ دھار ہو کے اکھڑ پڑھدا، سندیسہ نام کلمہ جنائیا۔ نت نوت اپنا بھانا جردا، سیس جگدیش نرگن سرگن آپ جھکائیا۔ جس کھیل کرنا کلجگ کل دا، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ جو ست سروپ ویس وٹائے اچھل اچھل دا، ول چھل اپنی کار کھائیا۔ لہنا دینا جانے جل تھل دا، مہیئل ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جس دا دیپک جوت اگئی بلدا، چار گنٹ بیکنٹھ کرے رُشنائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر

گھلدا، حلقیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کتک کہے رام آیا تٹھا، کرشن پنڈھ مکائیا۔ پیغمبر ہو اکٹھا، گروگر سیس نوائیا۔ لیکھا کوئی جان نہ سکے ایضاً تٹھا، یتھارتھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ لوچن ویکھ نہ سکے اکھا، نین نہ کھئے اٹھائیا۔ پرہو بہیو نہ دتا رتا، رتن امولک ہیرے مان وڈیائیا۔ اتم اپنے نال پکاوے متا، مشورہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے چار جگ چلایا رتھا، نرگن سرگن بن رتھوایا۔ شاستر سمرت وید پُران چلائی کتھا، انجیل قرآن راہ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا پھرے تٹھا، دین دیالا بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں سب دا ویکھے پٹا، پاربرہم پرہ پڑدا لاہیا۔ جس وچ دین مذہب دا رٹا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گوبند کہے میں تیر دی ویکھی مکھی، مکھ برہما دھیان لگائیا۔ سرشٹی وچ کوئی نہ سکھی، وشنوں وشو دتا درڑائیا۔ کوڑ گریار دھار اجے نہ مکی، شنکر پھڑ کے دتا سمجھائیا۔ ممتا جڑ گئی نہ پٹی، اوتار پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ نرگن دھار مول نہ اٹھی، شاستر سمرت وید پُران کر پڑھائیا۔ امرت رس ملیا نہ گھٹی، اٹھسٹھ تیرتھ پنڈھ چکائیا۔ اٹھ سکی نہ سرتی سستی، ہلونا حق نہ کھئے لگائیا۔ سہنجنی ہوتے کھئے نہ رتی، رتھی رت نہ کھئے مہکائیا۔ جھگڑا پیا پنج تت بٹیں، بُتخانے دین دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکائیا۔ گوبند کہے میں تیر دا ویکھیا نشانہ، نشانہ اپنا اک رکھائیا۔ مینوں نظری آیا کرشنا کاہنا، گھنٹیا اپنا روپ درسائیا۔ جس نے کیتا کھیل مہانا، تریلوکی ناتھ وڈ وڈیائیا۔ اُس نے حکم سندیسہ دتا ارجن جانی جانا، بھیو ابھیدا اک کھلائی۔ پھیر پرہاس تکیا جتھے سنج مسانا، نگر کھپڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے بدھک ماریا نشانہ، چرن کول کول ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے بدھک دا تیر اپارا، تریا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہنوں گھڑیا نوؤ نوؤ واراں، اگنی بھٹھی وچ تپائیا۔ اوہدی مکھی بنائی پیندو نام سنیارا، پنجر تن وجود ہنڈھائیا۔ جس دی اترہندی اک وچارا، وچر کے سکے نہ کیسے سنائیا۔ جے کیرپا کرے آپ نرنکارا، نرگن ہوتے سہائیا۔ میری سیوالے وچ دربارا، گھر ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچا اک وکھائیا۔ سنیار کہے میں مکھی گھڑیا گھاڑ، گھاڑت دے جنائیا۔ اوہ دن سی ستاراں ہاڑ، جس ویلے کٹھالی

رنگ رنگاٹیا۔ نو وار سُہاگا اُتے پھیریا پریم دی دھار، نیتِ نینِ نینِ چمکائیا۔ جے منظور کرے نرنکار، کرتار بے پرواہیا۔ اوس دا بدھک نال سی پیار، گوانڈھی ناویں گھر دا نظری آتیا۔ اوہ پہنچیا اوس بازار، خوشیاں وچ پندھ مُکائیا۔ اگوں ہسّ کے کہا سُنیار آیار، میرے پاس آسن لے لگائیا۔ آہ ویکھ میرا ہتھیار، تیرے تیر دی مُکھی دیاں بنائیا۔ اونے چر نوں کرشن نے اندر دتا ہلار، مورتی اپنی دتی وکھائیا۔ ایہدی مُکھی تیر اُتے چاڑھ، نو وار دینی دبائیا۔ ایس آؤنا وچ اجاڑ، جوہ پھیرا پائیا۔ میں سؤنا چرن پزار، آپ اپنی لے انگرٹیا۔ ایہہ کھیل ہونا وچ سنسار، سنساری سمجھ کھئے نہ آتیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے کرتار، قُدرت دا مالک پڑا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ بدھک کہا تینوں تیر پھڑواں ہتھیں، ہتھ دتا ٹکائیا۔ سُنیار کہا میں مُکھی لاواں چار ماسے نو رتی ایہہ میری ونڈ ونڈائیا۔ اگلی کتھا کہانی سچی، سچ دیاں سمجھائیا۔ تیرا میل ہونا نال اوس سبھاپتی، جس نوں سارے سیس نوائیا۔ تُوں کھیل ویکھنا اکھیں، اکھراں توں باہر میری پڑھائیا۔ جس نے پیار کیتا نال سکھی، سکھیاں دا کاہن سوہا پائیا۔ اوہ تیرا راہ رہیا تکی، نیتِ لوچن نینِ اکھ اٹھائیا۔ سچنا میں تینوں کردا پکی، سچ وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ اٹھائیا۔ تیر کہے میرے اُتے چڑھ گیا کنچن رُپ اپارا، اپرمپر سوامی دتی وڈیائیا۔ میرے اندر آیا اشارہ، سینت رہیا لگائیا۔ تیرا کھیل ہونا نیارا، نرنکار آپ کرائیا۔ کی بدھک کرے بے چارا، وچر کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکارا، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جاں وقت سہنجنا آئے وچ سنسارا، لہنا دینا دئے مُکائیا۔ بدھک چلیا وچ اجاڑا، ساتھی اپنے نال لیائیا۔ کرشن سُتا چرن پزارا، آپ اپنی سوہا پائیا۔ اوس ماریا تیر کرارا، پدم قدم وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ تیر ماریا بدھک، مرگ نینِ جگ جان۔ کھیل پرہو دا ادھک، کرائے آپ بھگوان۔ حُکم دیوے سخت، میٹ سکے نہ کوئی وچ جہان۔ سہنجنا ہویا وقت، کھیل ہویا مہان۔ پوری ہوئی شرط، رام نگاہبان۔ لیکھا مُکیا فرش، خوشی زمیں اسمان۔ نیڑے آیا ندھڑک، بل سوربیر بلوان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم اک سنائیا۔ تِن کتک کہے بدھک آ گیا کول، دے دے پیر ٹکائیا۔ سُرتی ہوئی انہول، بھو سکیا نہ کھئے گھلاٹیا۔ جاں ویکھیا آ کے اُپر دھول، لوچن دئے دئے راہ تکائیا۔ کرشن

ہس کے پیا بول، فرمانا اک جنائیا۔ آتولار تیرا تول، ترازو اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ بدھک ویکھ ہویا حیران، حیرانی انتر آئیا۔ ایہہ کابن سری بھگوان، کرشن کرشن سوہیا پائیا۔ میں مورا کھ بڑا نادان، تیر نشانہ دتا لگائیا۔ نیر ہنجھو لگا وبان، چھپر اک لگائیا۔ کرشن نے پکڑ کے کان، ہلونا دے کے زور نال بلائیا۔ آہ ویکھ تیرا لیکھا وچ جہان، تینوں دیاں درڑائیا۔ تیر دی مکھی اوہدے مستک چھپائی نالے دتا دان، دیا آپ کھائیا۔ ایس تیر دے نال گوبند نے غریباں دی رکھیا کرنی مہان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایس تیر دا لیکھا نال ہووے وشنوں بھگوان، بھگون اپنا سنگ بنائیا۔ شبد گرو جودھا سور ہووے بلوان، بلدھاری اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ کرشن کہا بدھک اٹھ ویکھ مار جھاکئی، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ آہ ویکھ گوبند ساقی، سچ پیالہ امرت جام رہیا پائیا۔ اوہ ویکھ اندھیری راتی، ساچا چند رہیا چمکائیا۔ ویس وٹا کے کھلاپاتی، پت پرمیشور سوہیا پائیا۔ اپنی کھیل دیواں داتی، داتا ہو کے دیا کھائیا۔ کلجگ انت تیرا جنم ہووے ساکھیاتی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہہ جیہڑے تیرے نال ساتھی، اوہناں مانس دیہی ملے وڈیائیا۔ ٹوں متی میری اکھی، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ میل ملاوے کھلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ پورا کرے میرا واکئی، واقف کار ڈھردر گابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کرشن کہا بدھک انتر نہ کر رنج، رنجش دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ کرشن نے نیر دبا کے کہا آگے ویکھ سمت شہنشاہی پنج، پنج دھار توں پرے درڑائیا۔ جس ویلے کوئی مہانا رہیا نہ ونجھ، پتن پار نہ کھئے کرائیا۔ دین دنی ہونی اندھ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دیال ہونا بخشند، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ تیرے ساتھیان ٹوں پاؤنا تند، جوڑی اپنے نال جڑائیا۔ صاحب سلطان ہو بخشند، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ اوس ویلے اوہدیاں سنتاں بھگتاں دی چھپی پوہ ٹوں چڑھ کے آونی جنج، لاڑے سارے نظری آئیا۔ گوبند نے گوبند دی دھار ویکھنا رنگ، رنگت اکو دے وکھائیا۔ تخت نواسی تخت دے اُتے بیٹھ کے ایہو تیر تیتھوں لینا منگ، سچے ہتھ نال سچے ہتھ دینا پھڑائیا۔ پھیر ضرور کلجگ انت سریشٹی وچ ہووے جنگ، جگہ جگہ ہووے لڑائیا۔ اگلا لیکھا چھپی پوہ ٹوں دے وند، بھو سارا دے کھلائیا۔ جس نے کھیل کھیلیا پری اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے چھند، آم

پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سو سوامی لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آوے لنگھ، سچ دوارا اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے وچ وربھنڈ، وربھنڈی اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ سوہا سنگھ دے گرہ پنڈ ولور ضلع فروزپُری ★

دھرنی کہے میرا سہاوا دیس، دشا ملے وڈیائیا۔ گھر سوامی ملے نریش، نر نرنکار دیا کھائیا۔ جس سندیسہ شبد دتا دشمیش، گر گوبند گیا درڑائیا۔ اٹھ ویکھ اپنے کھیت، چاروں کٹ ہریاول چھائیا۔ ایہہ پرہو دا ساچا بیت، پرم پُکھ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ گوبند کہے مینو آئی اگئی خبر، پُکھ اکال دتا جنائیا۔ تھوڑا سماں کر صبر، صدق اپنا ویکھ وکھائیا۔ پھیر بنا کے بھیجاں شیر ہر، نرگن ہو کے اپنا سنگ رکھائیا۔ جھگڑا مکاویں مڑھی گور قبر، مقبریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا نام سناویں دھن مدھر، مدھ سوڈھن پڑدا آپ چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیویں بدل، ستجگ سچ سچ سمجھائیا۔ دیناں مذہباں دا تیرے بتھ ہووے عدل، انصاف اک کرائیا۔ شرع کرے کوئی نہ قتل، مقتول روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سچ وکھاؤنا میرا وطن، بے وطنان دیا کھائیا۔ بن تیرے لیکھے لگے کسے نہ یتن، یتھارتھ میرا گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں سب تُوں دسنا اکو پتن، پتا پُکھ اکال اک جنائیا۔ بھگت سہیلے اُچاؤ نے رتن، امولک ہیرے مات پرگٹائیا۔ جنہاں دی لجا آونی رکھن، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ سچ دوارے دھر دے وسن، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرا ہویا بھاگ اگھا، اُدے است ملے وڈیائیا۔ پرہہ کِریا کیتی اُتے بسدھا، میری سدھ دتی بدلایا۔ جس پار کرنا کلجگا، چوٹھے جگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانو ذاتی اکو دسنا مدعا، جو مدت دا مالک سوہا پائیا۔ اگلا بھیو رہے نہ لکا، اوہلا اندرون دینا چُکائیا۔ تن وجود صاف کر کے جسا، ضمیر دینی بدلایا۔ کوڑی کِریا میٹ کے غصہ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ بھگت سہیلا سنت رہے کوئی نہ رُسا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ بسدھا کہے میرا پچھلا

پینڈا مُکا، مُکمل دیاں جنائیا۔ میں گوہند دھار تکیا پُرکھ اکال دا سُتا، دلدار اکو نظری آئیا۔ جس نے مارگ جیون جُگ جگت دسنا اچا، اُج اکم اتھاہ دیا کائیا۔ پریم پیار دسنا سچا، سنجم اک سمجھائیا۔ اُجل کراؤنا گُرمکھ مُکھا، دُرمت میل دھوائیا۔ بھاگ لگائے جنی گُکھا، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جنم کرم دا میٹ دئے دُکھا، دردیاں درد رہے نہ رائیا۔ گھر اُچاوے ساچا سُکھا، سانتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار کدے نہ ہووے جُدا، ہر گھٹ انتر اپنا میل ملائیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ گلوت کور دے گرہ بستی خلیل ★

دھرنی کہے میں دوس زین گھنماں، بھجیاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں پیر چماں، جُگ جُگ اپنی سیو کائیا۔ پنڈت پاندھ چھڈاں شیخ مُلا، مسائکاں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں چرنی دھوڑ لاواں بُلان، جو پرہہ دا نام دھیائیا۔ گرہ ویکھاں اوس کُلا، جو کُل بھگت بھگوان روپ وٹائیا۔ اوتھے ملے سوامی صلح کُلا، سہج دا مالک دیا کائیا۔ جس دی یاد وچ تڑپدا رہیا بُلھا، فکرے شہنشاہی گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں آد جُگاد تھی، بھجی واہو داہیا۔ چار جُگ دی ویکھی کھٹی، ستجگ تریتا دواپرکجگ پھول پھولائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں دی ویکھی پٹی، جو اکھراں وچ سطران گئے سمجھائیا۔ نام کلمے دی ویکھی ہٹی، گرنتھ شاستر دین گواہیا۔ دھار تکی اٹھسٹھی، تیرتھ تٹ کنارے پڑدا لابیہا۔ ساچی وست کیتوں نہ ملے رتی، نام بھنڈارا دات نہ کھئے ورتائیا۔ چاروں کُنٹ وچھوڑا ہویا کلاپتی، پت پریشور میل نہ کھئے ملائیا۔ بے شک مانو گاؤندے دند بتی، رسنا جہوا بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں جُگ جُگ رہی بھجدی، بھجن بندگی والے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال رہی لہدی، گر اوتار پیر پیغمبران بہار اٹھائیا۔ برہوں ویراگن ہو کے رہی سدّ دی، ہوکا حق حق جنائیا۔ تیری کھیل نہیں چنگی لگدی، سچ سوامی لینا ملائیا۔ کیوں مینوں ونجارن کیتا سارے جگ دی، چوراسی لکھ جونی میرے اُتے ٹکائیا۔ کیوں

کھیل کرائی آگ دی، چار کُنٹ رہی تپائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی دین مذہب حد دی، مندر مسیت رہے کُرائیا۔ سچ کھیل دس اپنی جد دی، وشو پردہ دے چُکائیا۔ نام خُماری دے کے مد دی، دُهن آگئی راگ سُنائیا۔ میں کھوجدی تینوں کد دی، جُگ چوڑی کئے وہائیا۔ گھڑی سُلکھنی کر آج دی، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال بن تیرے چرن کول کئے نہ سجدی، سوہاؤنت سوہا پائے کئے نہ تھائیا۔ میں ماری شرم حیا لَج دی، نین سکان نہ کئے اُٹھائیا۔ میرے اُتے جھگڑا پیا کھیل ہوئی ماس نارِی ہڈ دی، مانو مانو پھول پھولائیا۔ میں تیرے پیار مُحبّت وچ تیرا اکو دھرم نِشانہ گدّی، میرے گاڈ ہونا سہائیا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کلجُگ جیو کُگ دی، گُرمکھ گُر گُرا لے اُچائیا۔ اوہ ویکھ تیری صدی چوڈھویں لنگھدی، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ ہُن کھیل دس اپنے اند دی، اندپُری والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل وکھا اپنے نُوری چند دی، چند چاندنا اک چمکائیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہری سینگھ دے گرہ بستی خلیل ★

کِرپا کرے جوت ربّی، رابطہ اور نہ کئے رکھائیا۔ میری منسا پوری ہوئے سبھی، در گھر سچ ملے وڈیائیا۔ سچ وست امولک لبھی، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ پُرکھ اکال جوت جگی، اندھ اندھیرا رہیا گوائیا۔ جس لیکھے لاؤنی پیغمبران والی صدی، صدمے سب دے دینے گوائیا۔ کلجُگ کوڑی کِرپا میٹنی بدی، بدلا چُکائے تهاؤں تھائیا۔ میں بھگتاں دے چرناں ہیٹھ دئی، بہار اپنے سینے ٹکائیا۔ کیوں اوہناں دی پریت اوس نال لگی، جتھوں سکے نہ کئے ترائیا۔ ستجُگ ست پُرکھ نرنجن دی چلنی گدّی، باقی نظر کئے نہ آئیا۔ دُھر دے نام دی لئے کئے نہ وڈھی، رشوت حصّہ ونڈ نہ کئے ونڈائیا۔ نہ کوئی کھائے مچھی دڈی، ڈنڈاوت اکو دینی جنائیا۔ نہ کوئی جھگڑا ماس ہڈی، تن وجود نہ کئے لڑائیا۔ اکو دھار دسنی بگی، بگ پڑے لینے ترائیا۔ اکو منزل دسنی پدی، پت پرمیشور اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ دھرنی کہے میرا ہوؤلا ہونا بہار، بہاردواج گیا جنائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، کلیش دئے مٹائیا۔ پیغمبران پاوے سار، امام نور الایہیا۔ سب نوں

کرے دستبردار، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ سَت سچ بنا سرکار، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ شبِدی گِرُو بنا مَخنیار، حُکم اِکو اک سُنائیا۔ سِرِشٹی دِرِشٹی پِیج دئے سوار سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، سب نوں دئے آدھار، عدل اِنصاف اِک کھائیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ سمپورن سنگھ دے گرہ فروزشاہ ★

دھرنی کہے میری آسا پئی، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ کلجگ انت پکار سنی، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ وڈ داتا بن کے گئی، وست اموک آپ ورتائیا۔ نام شبد دی دے کے دُھنی، سوئی سرتی لئی اُٹھائیا۔ بھگت سہیلے مات چنی، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے ساچی کُلی، کایا بنک دوار ویکھ وکھائیا۔ پریم پریتی وست دئے اٹلی، اٹلڑی دؤلت جھولی پائیا۔ لیکھا مکیا جاپ رسنا بلیں، پردے وس کے انتر آتم رنگ رنگائیا۔ گرمکھ آتم رہے نہ بھلی، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اِک رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگت سوہندے، سچ دھیان لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤندے چھندے، شہنشاہ مل کے اپنی خوشی بنائیا۔ باہروں دسدے تتاں والے بندے، اندر نرگن جوت رُشنائیا۔ چھڈ کے رسن وکار گندے، ہر سمرن وچ دھیان رکھائیا۔ نیتر نین ہین ہونے نہ اندھے، سچ نیتر لیا کھلائییا۔ پُرکھ اکال دین دِیال بخشندے، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چوراسی وچوں کر کے چنگے، چار ورنان وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا سہیلا وس کے سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھے بھگت پیارے میت، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ جنہاں دی سب توں وکھری پیاری ریت، سَتجگ ساچا راہ تکائیا۔ کھڑا چھڈ گئے مندر مسیت، کایا کعبہ دھیان لگائیا۔ جتھے صاحب وسے انڈیٹھ، ہر کرتا ڈیرہ لائیا۔ آتم پرماٹم بنائے پریت، پریتم ہو کے میل ملائییا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گا کے گیت، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ اٹھے پھر وسے چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیت، اوچ نیچ اِکو گھر وسائیا۔ ساچے نام

دی دے کے بھیکھ، بھکھیاں جھولی دئے بھرائیا۔ ایکا چہتر جھلے سیس، دو جہان وجے ودھائیا۔ کرے کھیل آپ جگدیش، جگدیش داتا دھردرگابیا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، ورن برن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی بھگت سہیلا ساچا میت، مٹر پیارا ایکنکارا اکو نظری آتیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۵ کپور سنگھ دے گرہ سرب مالوا سنگت نوت موگا ★

نانک بابر دتی دات، دانی ہو کے دیا کھائیا۔ لیکھا لیکھیا پن قلم دوات، کاغذ شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ سندیسہ دتا ویکھ پرہو کھیل تماش، پروردگار رہیا جنائیا۔ میں دین نہ تکان ذات، مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جو پروردگار رہیا آگھ، سو سندیسہ دیاں جنائیا۔ پن اکھراں والا واک، پن حرف حرؤف پڑھائیا۔ سکھیا ملے بنا استاد، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نانک کھا سُن بابر، تیری بابت گیا جنائیا۔ شبد سندیسہ دیوے کرتا قادر، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ تیرا کرم ہووے آجاگر، مہر نظر اٹھائیا۔ تون دھرم دا بن سوڈاگر، ونج وپارا اک درڑائیا۔ سچ دوارے ملے آدر، آدرش اک وکھائیا۔ کوڑی کیرپا وچ نہ ہوویں پاگل، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر نانک ہتھ ماریا اپنی اُتے پیشانی، انگلی ترے ترے جنائیا۔ پھر منزل دسی رُوحانی، باہر اندر کیتی رُشنائیا۔ بیہو کھول جسمانی، ضمیر دتی بدلائیا۔ جوت دسی نورانی، اندھ دتا مٹائیا۔ تیر ماریا کانی، سوئی سرت جگائیا۔ چھڈ دے بے ایمانی، کیرپا کوڑ تچائیا۔ ویکھ آب حیات پانی، نچھر دتا جھرائیا۔ سُن کلمہ دھنکانی، واحد لاشریک درڑائیا۔ ویکھ اوس دی مہربانی، جو مہربان اکھوائیا۔ تیری شاہی اتم ہونی فانی، فنا فلا دے لوکائیا۔ یاد کر کرپلے والی قربانی، حسن حسین نیر وپائیا۔ ویکھ محمد والی جوانی، کی سندیسہ رہی درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بابر انتر کھلی آگھ، چھن بھنگر دیا کھائیا۔ نور ویکھ پرتکھ، نانک نرگن سرگن وچ سہائیا۔ حقیقت لبھی حق، ہووے

دتی مٹائی۔ دھیان ہویا یک، واحد ویکھ وکھائی۔ چرنی گیا ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمائی۔ کلمہ ربیا رٹ، یامین تیری وڈیائی۔ نور نورانہ تیرا سچ، جلوہ گر رُسنائی۔ نانک پُشت پناہ رکھ کے ہتھ، ہلونا دتا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائی۔ نانک نرگن دتی دات، سرگن نانک سنگ ملائی۔ باہر دھوڑی لائی خاک، مستک آپ چھہائی۔ میں بردا تیرا چاک، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ نانک ہس کے کہا ایہہ میل تیرا اتفاق، اتفاقیا میل ملائی۔ تیرا لہنا دینا حساب، دُھر درگاہوں جھولی پائی۔ ویکھیں بھل نہ کھائیں کباب، اگی دن دتا سمجھائی۔ نو وار روز کریا کریں آداب، روزہ رکھ کے جھٹ لنگھائی۔ پاک پوتر رکھنا مزاج، ہوئے گڑھ نہ کھئے بنائی۔ اک خدا دی رکھنی یاد، جو واحد نور الہیا۔ کچھ لیکھا دسنا وچ بغداد، بغلگیر سرب کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا آپ چکائی۔ نانک ہتھ رکھیا پُشت پناہ، مہر نظر اٹھائی۔ بابر بخش تیرے گناہ، کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائی۔ مارگ اک ربیا وکھا، نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ وست امولک جھولی پا، ست ست وند وندائی۔ اتم انت دتا جنا، سندیسہ سُننا دُھردرگاہیا۔ تیرا لہنا دینا چکے وچ جہاں، لوک مات رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائی۔ بابر قدم بوسی کر کے گیا جھک، قدمان سیس نوائی۔ انتر اپنا دسیا دکھ، دکھڑا دتا درڑائی۔ نانک پڑدا رہے نہ لک، سچ دینا سمجھائی۔ کس بدھ میرا پینڈا جاوے مک، ہووے انت تباہیا۔ کون جودھا سور پوے اٹھ، بلدھاری لئے انگڑائی۔ جیہڑی دات دتی ست مٹھ، مٹھی کھول کے دے وکھائی۔ بابر خوشی نال پھڑ لیا گٹ، ہتھیلی نال دبائی۔ ستگر نانک ہو کے چپ، اکھاں میٹ دھیان دھرائی۔ پُرکھ اکال کولوں لیا پچھ، سچ سندیسہ دے درڑائی۔ سری بھگوان سُنائی اگئی ٹک، دُھر فرمانا اک جنائی۔ جس ویلے نانک تیری دھار میرا شبدی ستگر آوے ست، گوبند ناؤں دھرائی۔ اس دی جڑ آخری دیوے پٹ، بچے نیہاں ہیٹھ دبائی۔ محمد دھار جانی ٹٹ، ٹٹیاں نہ کھئے گنڈھائی۔ اُمتی اُمت ہونا دکھ، دردیاں درد نہ کھئے وندائی۔ میرا بھانا نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹھ میٹ مٹائی۔ پھیر گوبند ت سیر چھٹ کے جانا اٹھ، لیکھا تتان والا چکائی۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی بُت، بُتخانے جائے تجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائی۔ پُرکھ اکال کہا نانک سُن سندیس اتہا، اکھ آگوچر ہو کے دیاں

دِرڑائیا۔ بابر دے سمجھا، کی بابل کار کھائیا۔ جس ویلے سریشٹی دریشٹی بھری گناہ، پوت پاک نہ کھئے کرائیا۔ کائنات بھلے نام خُدا، خودغرضی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ساچا کلمہ رہے نہ کھئے ادا، ادب مذہب نہ کھئے جنائیا۔ اوس ویلے کھیلے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ گوہند دُلا لائے اٹھا، جودھا سُو رپر پرگنائیا۔ اتم لہنا دینا دیوے پور کرا، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ اوس دے آگے کرے اک دُعا، دئے جوڑ منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا اک کھلائی۔ پُرکھ اکال کھا نانک نانک تیری جوتی اتم دھار دس، دسمیس ملے وڈیائیا۔ کیسے دا رہے کچھ نہ وس، واسطہ پرہ دے آگے پائیا۔ نوجوانا آوے نس، لوک مات لئے انگڑائیا۔ تیر انیلا مارے کس، شاہ سُلطانا بل پرگنائیا۔ اتم ایس دا کھپڑا کرے بھٹھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھیر اپنا سریر جاوے چھڈ، ناتا جگت تت ہنڈھائیا۔ میری جوت دھار جائے وس، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ پھر صدی چوڈھویں ہووے پرگٹ، زرگن زرگن اپنی کار کھائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، دیناں مذہبیاں جھگڑا دئے مکائیا۔ ایہ کھیل کراؤنا پُرکھ سمرتھ، دین دیاں پڑا رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کھا نانک سُن سندیسے اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ دِرڑائیا۔ چاروں گنٹ نگاہ اٹھا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ تیری میری اک صلاح، مشورہ اور نہ کھئے جنائیا۔ شبدي شہادت دیواں بھگتا، گواہی گرو گِر دِرڑائیا۔ مینوں کھندے جلوہ گر خُدا، پیغمبر کلمیاں وچ صفتاں وچ آیتاں وچ شریعتاں وچ گائیا۔ میں کھیلان کھیل دو جہاں، جہالت ویکھاں تھائوں تھائیا۔ تُوں بابر دے سمجھا، حُکم سندیسے نور الایہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر نانک بابر کیتا اشارہ، سینت نال دِرڑائیا۔ سُن سندیسے پروردگار، خود خُدا کی جنائیا۔ تیرا لیکھا مُکنا وچ سنسارا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گوہند آوے پرہ دا سَت دُلا راء، جودھا سُو رپر اکھوائیا۔ جس دا کھنڈا ہووے دو دھارا، کوڑی کِرپا کرے صفائیا۔ غریب نائیاں دئے سہارا، کوچھ کھلیاں گلے لگائیا۔ بابر خوشی وچ کیتی نمسکارا، سیس دتا نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ بابر نانک چرن کیتی نمسکار، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ اوہدے نال سی راجپوت سردار، جودھا سُو رپر اکھوائیا۔ اوس نانک دی دھوڑی لائی چہار، رسنا چرن چم کے

خوشی منائیا۔ نیترو کیتی پکار، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جے بابر دتا تار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں وی منگتا تیرے دربار، در تیرے الکھ جگائیا۔ میں درشن کرنا چاہندا گو بند سٹ دُلا ر، جو سُر پیر اکھوائیا۔ بھاویں آؤنا پئے دوجی وار، لوک مات پھیرا پائیا۔ کِریا کر نانک ڈھیہہ پیا تیرے دوار، در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نانک بابر کیتا سجدہ، سیس سیس نوائیا۔ میں تیرا نفر بردا، سیوک سیو کھائیا۔ بھکھاری تیرے در دا، بھکھک جھولی ڈاہیا۔ آسا اِک رکھدا، منسا دیاں جنائیا۔ میرے انتر کوئی دسدا، نانک سیوا لے کھائیا۔ سچ سچ کھیل تیرے جس دا، صفتاں وچ وڈیائیا۔ تُوں لہنا دینا دینا حق دا، حقیقت تیرے در سوہا پائیا۔ تیرے کول بھنڈارا بُدھ مت دا، وست اگم ورتائیا۔ میں پُتلا پنج تت دا، گناہاں بھریا نظری آئیا۔ بابر پھیر چرن ڈھٹھدا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نانک ستگر کیتی مہربانی، ہتھ سیس دتا ٹکائیا۔ تیری آشنا نہ رہے نادانی، دتی مان وڈیائیا۔ اکو شبہ ٹک گانی، بابر دیاں سمجھائیا۔ جس در تے کلمہ منگے پانی، رہبر پیاس بُجھائیا۔ پیغمبر نہ کھئے نشانی، تت نہ کھئے وکھائیا۔ دینی نہ پئے قربانی، سیس دھڑ نہ کھئے کٹائیا۔ اوہ کھیل شاہ سُلطانی، ہر سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بابر پھیر کیتا ادب، نانک سیس نوائیا۔ سد میری کرنی مدد، ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ جگت میٹنا تشدد، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ جھگڑا چکاؤنا ایکا دوا عدد، عدالت حق کھائیا۔ نانک اپنے چرناں دا وکھایا پدم، باہر نین درسائیا۔ اُس لما پے کے چم لے قدم، قدیم دا لیکھا دئے مکھائیا۔ ہلونا آیا بدن، سرت رہی نہ رائیا۔ دیپک لگا جگن، اندھ اندھیر گوائیا۔ نانک نرگن دھار ہو کے مگن، سچ سندیسہ اِک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بابر انتر آیا پیار، پریم پریتی وچ سیس نوائیا۔ گلوں لاہ کے جڑاؤ ہار، ساڈھے تن دا نانک چرناں بھیٹ کرائیا۔ پھیر دھوڑی لا کے چہار، انگلاں کٹاں وچ پائیا۔ اچی کوک کہا پکار، یا اللہ تیری وڈیائیا۔ میرے پیغمبران دے سکدار، صاحب تیری سرنائیا۔ مکھوں بس کے کہا میں تیرا برخوردار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ آہ مُحبّت دا ادھار، تیرے چرناں بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ نانک ہار پھڑایا ہتھ، بابر دتا جنائیا۔

ایہہ میں کی کرنی وتھ، تیری توہے بھائی۔ بابر جھک گیا جھٹ، سیس قدمان وچ بکائی۔ ایہہ اپنے کول رکھ، میں آج سیوا کی کماٹی۔ تُوں شہنشاہ الکھ، دو جہان سوہیا پائی۔ میں بھکاری منگن والا بھکھ، در درویش نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماٹی۔ نانک کہا میں کی کرنا تیرا ہار، بردا اپنا ویکھ وکھائی۔ میں چھڈیا تن شنگار، بستر تن نہ کھئے چھپائی۔ میں پھراں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، چکی تیرے در چلائی۔ میں آسا چھڈی پُرکھ نار، پُرکھ اکال اک منائی۔ میں چھڈ دتا گھر بار، گرہ مندر کوڑ تجائی۔ میں حُکم مٹاں سچّی سرکار، جو دیوے ڈھردرگابیا۔ لے اپنی وست سنبھال، میرے کم کسے نہ آئی۔ بابر پھر کہا تُوں پاتشاہ میں کنگال، نانک تیرا بردا نظری آئی۔ تیرا جوتی نور جلال، جلوہ گر رُشنائی۔ میں تیرے قدمان دتا سنبھال، مینوں لوڑ رہی نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائی۔ بابر پھیر ٹیکیا متھا، سیس ستّ ویراں رگڑائی۔ اوس دے اندروں آواز آئی سُن اگئی کتھا، کلمہ حق جنائی۔ گوہند دھار آؤنا یتھارتھ یتھا، سرگن اپنا ویس وٹائی۔ جس کلغی توڑا سہاؤنا سوہنا اچھا، اچھی طرح سمجھائی۔ جس نے تیڑ سہاؤنا کچھا، کچھرا دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُرکھ اکال بناؤنا اپنا بچّہ، پوٹ سپوٹا اک پرگٹائی۔ بابر انتر آئی وچار، زرتت ویکھ وکھائی۔ گوہند سورپیر سیکدار، جودھا اک اگم اتھابیا۔ جس دا تن وجود شنگار، ماٹی خاک خاک وڈیائی۔ تکیا نال پیار، نین اکھ گھلائی۔ پھر نانک آگے کیتی پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوائی۔ ایہہ گوہند دے گل دینا ڈار، امانت تیری جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائی۔ نانک کہا باہر ہور ویکھ نظارہ، نظر نین اُٹھائی۔ کی کھیل کرے پروردگارا، بے پرواہ اگم اتھابیا۔ کی محمد دیوے سہارا، لوک مات دیا کماٹی۔ اوہ تگّ صدی چوڈھویں انت کنارہ، نٹیا نوکا پار نہ کھئے کرائی۔ پھیر ویکھ گوہند دھار آؤنا دوبارہ، زرگن اپنا روپ وٹائی۔ سمبل نگر کرے مظاہرا، حُکم سندیسہ اک سُنائی۔ تیرا اوس دے نال ادھارا، دین دیاں رہیا جنائی۔ میرا ویکھ اگم اشارہ، تینوں دیاں درڑائی۔ تیرے نال جو راجپوت تیرا سردارا، حوُدار سوہیا پائی۔ ہُن اس دے کر حوالہ، سانہہ کے رکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دی کرنی کار کماٹی۔ بابر نے ہار اوس نوں دتا پھڑا، سہج نال اُٹھائی۔ مکھوں کہا

تیرا شکر بڑا، بڑے دی بڑی وڈیائیا۔ نانک کہا گوہند دی نشانی ہونی کڑا، بابر تیرا بابل رہیا جنائیا۔ جس نے پھیر کلجگ اتم دین دنی دا میٹنا دھڑا، مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے ہووے کھڑا، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ سب نوں پھڑایا ہووے لڑا، پلّو اپنا گنڈھ پوائیا۔ جس ویلے کھیل کرے نرائن نرا، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ جگت جگ میٹے شریعت شرع، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمائیا۔ سب دا پھولے مندر گرہ گھرا، ساڈھے تین ہتھ پڑا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بابر کہا میں نانک آنجان، سمجھ کیچھ نہ آئیا۔ تون میری سیوا کیتی پروان، مہر نظر ٹکائیا۔ ہتھ پھڑائی نوجوان، جو تینوں سیس نوائیا۔ اگلا کھیل جانے تون آپے آپ مہان، موہے سمجھ ذرا نہ آئیا۔ نانک ہس کے کہا ایہہ حکم میرے مہربان، محبوب رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکالا پرگٹ ہووے وچ جہان، گوہند جودھا سور نال رلائییا۔ اوس ویلے اُس تون جنم ضرور ملے انسان، گرُمکھ سوہنا نظری آئیا۔ لہنا دینا پورا ہووے (جہان)، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکائیا۔ نانک کہا بابر کی تینوں سمجھاؤنا، سمجھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گوہند تیرا انت کراؤنا، گدی تون گداگر دئے بنائیا۔ اپنا تن وجود سچ روپ بھیٹ چڑھاؤنا، گر ارجن نام دھرائیا۔ تیغ بہادر سیس کٹاؤنا، دلی دوار وجے ودھائیا۔ گوہند پُر اند تجاؤنا، ایہہ میرا کھیل اگم اتھاپیا۔ مات پت بنس سر بنس وار وکھاؤنا، وارتا اپنی آپ جنائیا۔ ماچھوواڑا سیج سہاؤنا، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال اک مناؤنا، دوسر سیس نہ کیسے جھکائیا۔ پھر اپنا آپ تجاؤنا، ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچکھنڈ ساچا اک وساؤنا، جوتی جوت جوت مل جائیا۔ پھیر پُرکھ اکال مناؤنا، ابناشی کرتا سنگ رکھائیا۔ کل کلکی ویس وٹاؤنا، امام اماما ناؤں دھرائیا۔ شبدی دھار سنگ رکھاؤنا، گوہند گوہند جوڑ جڑائیا۔ سمبل نگر اک وساؤنا، ساڈھے تین ہتھ وجے ودھائیا۔ بابر لہنا پور کراؤنا، نانک نرگن دئے گواہیا۔ سمت شہنشاہی پنج وقت سہاؤنا، ودی سدی نہ کھئے رکھائیا۔ راجپوت سپوت پھیر اٹھاؤنا، لوک مات جنم دوائیا۔ اوس دا ویلا وقت وڈیاؤنا، مہر نظر نال ترائیا۔ پورب قرضہ آپے لاہنا، مقروض لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ بابر کہا میرے حضور، حضورئے نانک سیس نوائیا۔ میرے بخش لئیں قصور، قسم کھا کے سیس جھکائیا۔ مینوں شرع نہ کرے مجبور، کلمے

والی دُہائیا۔ میرا پار اُتارنا پُور، بیڑا منجھ نہ کھئے رُڑھائیا۔ میں نیوں نیوں لاواں چرناں دھوڑ، خاکی خاک رمائیا۔ جے میرا کہا پُورا کرنا گوہند ضرور، اوسے دی جھولی پائیا۔ جیہڑا تیرا ہونا نُور، نُور نُور رُشنائیا۔ سچ جنائے دستور، دست اپنا دست اُٹھائیا۔ شرع میٹے کوڑ، کِریا دئے گوائیا۔ اوس دا سنگ ایس نُور دینا ضرور، جس نُور ہار دتا پھڑائیا۔ ایسے کارن لہنا دینا ہویا سنگھ کپور، کپور دا نُور دتا چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نانک کہا کھیل ہونا نال پھیر کپور، سنگھ ملے وڈیائیا۔ لیکھا مُکاوے سرب گناں بھرپور، بے پرواہ اگم اتھاپیا۔ جس در سارے منگن دھوڑ، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ جو چتر سُکھڑ بنائے مُورکھ موڑھ، دُرمت میل کر صفائیا۔ ایکا بخش کے اپنا نُور، نُور نُورانہ چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نانک کہے گوہند لہنا، سچ سچ سچ سمجھائیا۔ شہنشاہی سمت پنج اتم اتم پئے دینا، لیکھا لیکھے وچ جنائیا۔ بھگت بھگوان وکھائے اپنے نینا، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پوہ چھپی تھت سمجھائیا۔ چھپی پوہ نُور کھیل کھلاؤنا، ہر خالق دیا کھائیا۔ مالوے والیو سوہنگ متھے وچ لٹکاؤنا، مٹک نال آؤنا چائیں چائیا۔ پرہ دے گھر سب نے بن کے جانا پراہنا، پورن آسا نال رکھائیا۔ تُور میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ اگی گُرمکھاں سوا ہتھ پلُو پگ پیلے رنگ رنگاؤنا، گوہند رنگ دینا چمکائیا۔ اگی بیبیاں پیلے مستک تلک لگاؤنا، نال گوہند لکھنا چائیں چائیا۔ اگی گُرمکھاں سجا ہتھ سیس ٹکاؤنا، کھبّا کن اُتے رکھائیا۔ اگی بیبیاں ہتھ وچ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے لکھ کے اُٹھاؤنا، ساڈھے تین ہتھ لمبائی وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھپی پوہ کہے مینوں پرہ نے دینی شاباش، جن بھگتاں نال وڈیائیا۔ سب دی پوری کرنی آس، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ اگی گُرمکھاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے نیلے رنگ دا بنا آکاش، ستارے ست ست چمکائیا۔ اگی بیبیاں ہوون اکو ذات، ڈھولا اکو گاون دُھر دا ماہیا۔ اگی گُرمکھاں کردے آؤنا آداب، دوویں ہتھ مستک اُتے ٹکائیا۔ اگی بیبیاں ڈھولے گاون پُرکھ اکال تُور ہی مائی باپ، ناتا کوڑ دتا چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ چھپی پوہ کہے اگی گُرمکھ مار دے آون تالی، زور زور لگائیا۔ اگی بیبیاں

سِر چُنّی لے کے کالی، کلجگ کوڑی کِریا دین دباٹیا۔ اگّی گِرمکھ دِنے مِثِلاں آون ہالی، سَجّے ہِتھان وِچ بُکائیا۔ اگّی بیبیاں ہِتھ وِچ پھڑ کے تھالی، زور زور نال کھڑکائیا۔ اگّی گِرمکھ جگت جگیا سُو بنے ہون ہالی، آپ اپنا ویس بدلاٹیا۔ اگّی بیبیاں سِر تے چُکیا ہووے پانی، برتن وڈا چھوٹا نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چھّی پوہ کہے میرا دوس ہونا آگھا، اگن آتھن ملے وڈیائیا۔ مالوے والیو اک لیانا بڈھا، جیہڑا روز پرہ نون گالان کڈھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ سُوندا ہووے اُتے بَسدھا، کھٹیا کھاٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نال لیاوے کورا کجا، ماٹی برتن سوہا پائیا۔ اک بیبی آوے جیہڑی پُو جدی رہی گگا، سیویاں تھال بھرائیا۔ نال کٹورا ہووے دُدها، مجھ گان نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی دی کار کھائیا۔ چھّی پوہ کہے مالوے والیو نون ہون ملاح، کھیوٹ کھیٹا رُوپ بنائیا۔ جیہڑی گوہند کپورے نون دے کے گیا صلاح، اُس دا پردہ دینا کھلاٹیا۔ کاغذ دی بیڑی کانے دا چپو لینا اٹھا، کلجگ دی نیا دینی وکھائیا۔ وِچ پنج پنج تنکے رکھنا گھاہ، سُکا گلہ نہ کھئے وڈیائیا۔ وِچلی چوٹی تے لکھ کے رکھنا خُدا، خود مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چھّی پوہ کہے اگّی بیبیاں دے ہِتھ وِچ ہووے اک اک مومبٹی، جو شمع رُوپ بدلاٹیا۔ اوہناں وِچوں کسے دا مریا ہووے نہ پتی، سُہاگناں مل کے خوشی منائیا۔ کسے دے اندر وا نہ ہووے تتی، ہوئے روگ نہ کھئے ستائیا۔ جنم دیاں ہوون جتی، بنا پتی تون اکھ نہ کدے ملاٹیا۔ مستک لکھی ہووے پٹی، پٹنے والا دُھر دا ماہیا۔ اوہناں دی ذات ہووے جٹی، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی کٹی تون قمیض ہووے پھٹی، ثابت نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ چھّی پوہ کہے پنج گِرمکھ بنے ہوون پارسی، پارس لوہا سونا کنچن رُوپ بدلاٹیا۔ اک اک ٹک پڑھدے ہوون فارسی، عالماں فاضلاں تون پرے پڑھائیا۔ کِرشن دی کردے ہوون آرتی، دیپک تھال وِچ بُکائیا۔ مُحبّت رکھدے ہون اک یار دی، ایکنکار اِشٹ منائیا۔ اوہناں دی آئیو ہووے اک دھار دی، وڈا چھوٹا نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھّی پوہ کہے میں یاد کراؤندا پچھلی پتی، کتھا کہانی رہیا درڑائیا۔ نون گِرمکھاں

صاف کر کے آؤنا نیتی، پگڑی پُٹھی سِدھی سیس بندھائیا۔ لال نشان لاؤنا کھجے ہتھ دی اُنکلی چیچی، آگے واسطے بھگتاں وچ چیچک دا روگ رہے نہ رائیا۔ اندروں بدل کے آؤنا نیتی، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ آتما پرماٹما لگی ہووے پریتی، پریم مل کے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے پرہ دی جوت جگی، جگت ہوئی رُشنائیا۔ پنجاں بییاں سیس تے پا کے آؤنی سگی، پراندا لال رنگ رنگائیا۔ لہنا مُکنا چوڈھویں صدی، صدمہ محمد دینا دکھائیا۔ پچھلی رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ پرہ دے نال بھگتاں پریت ہووے لگی، آگے سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا رہے کوئی نہ روسا، رُسیاں لوں منائیا۔ پنجاں گُرمکھاں ہتھ کے آؤنا بھوتھا، ایہ ریتی پچھلی دینی دکھائیا۔ پنجاں بدھا ہوئے لنگوٹا، تیر کچھرا نہ کھئے سہائیا۔ پنجاں بییاں لایا ہووے لال رنگ دا گوٹا، سیس دُپٹا دئے وڈیائیا۔ سچ ہتھ دا رنگیا ہووے پیلا پوٹا، انگوٹھا لال رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا وقت سہانا، سوہنیو دیاں جنائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ ہرجن بھگت سہیلے بن کے آؤنا آپ پرائنا، اپنا پندھ مُکائیا۔ من ہنکار نہ کیسے رکھانا، ہوئے وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ در اوس پرہو دے جانا، جتھے ساچی جگہ ملے وڈیائیا۔ درگاہ ساچی جس پُچانا، سچکھنڈ دوار ٹکائیا۔ آد انت دا لیکھ مُکاؤنا، مُکمل لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا آد جگاد نت نوت چُکائے وچ دو جہاناں، اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو دیوت سُر نر من جن پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ کپور سنگھ دے گرہ مالوا سنگت نوت موگا ★

پُرکھ اکال اکھی ڈنکا، دُھر شبدا نام جنائیا۔ سندیسہ دیوے آد اتا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل جُگا جُگنتا، نرگن سرگن کار کھائیا۔ کلجگ اتم بنس سہائے بنکا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک جنائیا۔

میل ملاوے ساچی سنگتا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ بودھ اگادھا بُدھی توں پرے ہو کے پنڈتا، نش اکھڑ اکھڑ دھار دئے جنائیا۔ سب دی لہوے ممتا، چنتا ہوئے روگ مٹائیا۔ جن بھگت سُپیلے دیوے ساچا نیشچا، دھیج دھیر دھرائیا۔ آگے ستجگ مارگ لگنا اس دا، گر اوتار پیغمبر بیٹھن سیس نوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ستجگ روپ ہونا ساچے سکھ دا، سکھیا صاحب سلطان پُرکھ اکال اک جنائیا۔ ایشٹ مننا گوبند دھار اگے پت دا، پرمیشور اکو سوہیا پائیا۔ جھگڑا رہنا نہیں دین مذہب حص دا، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد کوئی نہ لیکھا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں کر کر صفت صلاحیا۔ سو جگ جگ دھار آپ نچھدا، کلجگ ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک اُچائیا۔ ساچا حکم شبد اکال، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گرو نال، ترے گن لہنا رہیا اُٹھائیا۔ وشن برہما شو سرت سنہال، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ لیکھا ویکھو جیو جہان، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ ساچا ایشٹ رہیا نہ کھئے انسان، دریشٹ ویشیش نہ کھئے بنائیا۔ بھ رہیا نہ سینتا رام، کرشن کاہن نہ کھئے ودیائیا۔ پیغمبراں بھلیا پیغام، سجدہ حق نہ کھئے رکھائیا۔ منتر پھرے نہ ستنام، چاروں کنت پئی دُہائیا۔ واپگرُو مئے کوئی نہ آن، گوبند سیس نہ کھئے نوائیا۔ سریشٹی دریشٹی ہوئی بے ایمان، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ شرع چھری بنی جہان، قتل گاہ دے لوکائیا۔ صدی چوڈھویں ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، مُلا شیخ مسائک نیتر نینان نیر وہائیا۔ چاروں کنت دے ویران، ویری گھر گھر من منو ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے حکم اگتا دینا مات، لوک پرلوک آپ جنائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، سہنجی ستجگ سچ چند رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر رکھنے ساتھ، زرگن دھار زرگن رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کھیل وکھاؤنا ساکھیات، پردہ اوہلا مات چُکائیا۔ ویکھو جو دس کے آئے میرے نام دی گاتھ، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ تھاپڈے اُتے رہیا نہ کیسے وشواس، وشیاں بھری لوکائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ ہندا گھات، گرودوارے کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ آتم پرما تم جڑے کیسے نہ نات، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ست دھرم دا نکلے نہ کوئی واک، لیکھ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جدھر تکو سادھ سنت کلجگ ہوئے گستاخ، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، ادھواٹے

بیٹھے مارن دھابیا۔ رُوخ بُت پیغمبرو ہویا کیسے نہ پاک، اوتارو پتت پُتیت نہ کھئے جنائیا۔ مائس جاتی اکو ذات، کیوں دین مذہب
 کرے لڑائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے اخلاق، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی اُمت ہوئی گستاخ، چاروں کُنٹ کوڑ دُہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حُکم اگم اپار، اندرِشٹ
 دیاں جنائیا۔ سب دا لہنا دینا مُکاؤنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لئے اُٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ گرو اوتار، پیغمبر ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ ساچی سکھیا دینی سکھال، آتم پرما تم بھیو کھلائییا۔ کایا مندر سچی دھرمسال، کعبہ اکو نور الہیہ۔ جتھے وسے
 پروردگار، پاربرہم جوت رُشنائییا۔ شبد ناد دُھن شنکار، انحد نادى ناد شنوائیا۔ امرت جھرنا نجھر ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تپائیا۔
 ترے گن مایا نہ سکے ساڑ، ہوئے روگ نہ کھئے جلائییا۔ تت رہے نہ بہتر ناڑ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر کھیل ویکھو اپرمپر، اگم دیاں جنائیا۔ بھیو چُکاؤنا سب دا
 انتر، انتشکرن ویکھنا تهاؤں تھائیا۔ ستجگ سچ چلاؤنا منتر، نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ اکو اک پڑھائیا۔ چار ورن بنا کے بنتر،
 ہرجن ساچے لینے اُچھائیا۔ جھگڑا میٹ گگن گگنتر، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ سندیسہ دے کے اگما سنتن، ست ستوادى
 کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرتا اگم اتھابیا۔ گر اوتار پیغمبر لوک
 مات دینی دات، ہر ستگر آپ درڑائیا۔ جھگڑا میٹ دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ چار جگ تُساں لیکھا لیکھا
 نال قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ میرے حُکم شبد سندیس نوں نام کلمہ بانی آئے آگھ، اکھراں وچ اکھر جوڑ جڑائیا۔ میرا
 درس کرایا نہ کیسے ساکھیات، ست سروپ نہ کھئے جنائیا۔ جگ جگ سارے تہاڈا لہنا رہے واچ، واچک ہو کے کرن پڑھائیا۔ ایس
 ویلے اپنیاں دیناں مذہباں وچ مارو جھاک، پڑدا انتر اندر اُٹھائیا۔ ساچی دسے نہ کوئی گاتھ، پریم پریم نہ کھئے پڑھائیا۔ تہاڈا دیوے
 کوئی نہ ساتھ، گر چیلے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ مُرشد مُریداں رہیا کوئی نہ ساتھ، ناتواں ہو کے پلُو لُو چھڈائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا اپنا
 لیکھا ویکھو حساب، پردہ پردے وچوں اُٹھائیا۔ کی لیکھا لیکھا پچھلا پہلا حصہ تے پہلا باب، بابت تہاڈی کی جنائیا۔ کلجگ انت
 جس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا پرگٹ ہووے آپ، جوتی جاتا جوت کرے رُشنائییا۔ سب دا لیکھا جانے لہنا دینا پورب جاپ، جگ

جیون داتا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمانا دیوے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ سَتجگ مارگ دسنا سُکھالا، رہبر ہو کے دینا دِرڑائیا۔ آتم پرما تم من منکا پھیر کے مالا، مارگ اِکو دینا سمجھائیا۔ تن وجود مائی خاک ساڈھے تِن ہتھ وس سچّی دھرمسالہ، گرہ مندر دینا جنائیا۔ جتھے ناد دُھن شبد اگئی وجے دُھنکانا، رسنا جہوا بّتی دند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت رس نِجھر جہرنا بوند سوانتی کول ناہی ملے مہانا، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمن سُرستی بھجّی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر دِپیک جوت جوت کر تورانہ، یں تیل باقی کھلا پاتی اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سچ بھومکا دس استھانا، سیج سُنجنی اِک وکھائیا۔ جتھے پاربرہم پت پریشور جوتی جاتا نوجوانا، استری مرد رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لاگن پائیا۔ جس در تون اوتار پیغمبر گرو درویش ہو کے منگن دانا، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ پُرکھ اکال جگ جگ دیوے اپنا نامہ، نام ناماں جھولی پائیا۔ کیسے نوں کہیا سُننا دے مات راما، کیسے نوں کرشن کرشن نال پرچائیا۔ کیسے اللہ دا دے پیغام، پیغمبراں کری پڑھائیا۔ کیسے نوں بھيو کھلا کے ستناما، ست ست دتا جنائیا۔ کیسے نوں واپگرُو دے نشانہ، نشانہ دھرم والا درسائیا۔ چار جگ پرہہ اپنا لاؤندا رہیا بہانہ، پورن بھيو نہ کیسے کھلائی۔ بے انت کر کے ساریاں گایا اوس دا گانا، گا گا کے اپنا شکر منائیا۔ حُکے اندر مندے گئے بہانا، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈانا، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ ساچا رنگ نہ کیسے چڑھانا، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اِشٹ من تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گرو چُک لو پڑدا، سچکھنڈ نواسی ہو کے دیاں جنائیا۔ دھیان مارو اُتر پورب پچھم دکھن لہندا چڑھدا، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دین مذہب تہاڈا ویکھو لڑدا، اللہ واپگرُو رام نام کھنڈا کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ میری منزل حقیقی ساچے در کوئی نہ چڑھدا، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آتیا۔ رسنا جہوا بّتی دند سکھ مُرید تہاڈا پڑھدا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیوں نہیں لوک مات وچ کلجگ جیو تردا، نیا پار نہ کھئے لگائیا۔ کیوں اِشنان ملے نہ ساچے سروور گرہ سر دا، سروور سچ نہ کھئے نہائیا۔ کیوں لیکھا چُکیا اٹھسٹھ جل دا، تھل پئی دہائیا۔ اپنا اپنا لیکھا ویکھو چودھویں صدی کل دا، کلجگ کی کی کار کھائیا۔ مان رہیا نہ تہاڈی شبدي دھار گل دا،

اکھراں اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن اسان آپا آپ تکیا، تکی خلق خُدائیا۔ پھرے مدینے مکیا، مندر مسجد پھول پھولائیا۔ مانو ساچا کوئی نہ لبھیا، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ مایا ممتا وچ تپیا، پنڈت پاندھا مُلا شیخ بنیا قصائیا۔ اسین حیران ہو گئے کتھے گیا ساڈا نام جپیا، جو کلمہ خود خُدا تیرا آئے جنائیا۔ ساچا کھیڑا کھئے نہ وسیا، ساڈھے تِن ہتھ وچی نہ کھئے ودھائیا۔ مانو اک دُو جے دی کرن ہتیا، مذہب مذہب نال لڑائیا۔ ایہ لڑنا پیغمبران اوتاراں گرواں دسیا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرنی دے کرتے تیرا کیتا رہیا ہو، دُو جی اور نہ کھئے چٹرائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا دھرو، دروہی دروہی نام خُدائیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ لو، نیج لوجن نین نہ کھئے کھلائییا۔ گرو چیلے ٹٹا موہ، پتا پوت پئی لڑائیا۔ ہُن اسین وی تیرے جوگے گئے ہو، آگے حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ ساتھوں سب کچھ لے کھوہ، آپ اپنے وچ ٹکائیا۔ سانوں آگلا حُکم دسنا سمت شہنشاہی پنج تے چھپی پوہ، ودی سُدی نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے در تے سب دا اکو ہووے گروہ، دُو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں نرگن دھار اسین سرگن روپ رہے نہ دو، دُو آیکے وچ سمائیا۔ ساچے نام دے دھاگے لینے پرو، پرہوتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سَتجگ ساچا بیج دینا بو، ہر پردے آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کرائیا۔ چھپی پوہ نوں دسنا رستہ، ہر کرتے دینا سمجھائیا۔ پچھلا چار جگ بٹھاؤنا بستہ، بستر بندھن اپنا اک سمجھائیا۔ سب نوں ایکا دھار کرنا وابستہ، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا بھگت سُہیلا ویکھنا ہسدا، تیری ہستی وچ سمائیا۔ سچکھنڈ درگاہ ساچی تیرا صفت صلاحی اکو نام جس دا، دُو جا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ اوبو مان مات لوک دینا حق دا، مانو مانس آپ سمجھائیا۔ تیرا حُکم ہووے سچ دا، نہ کھئے میٹ میٹ مٹائیا۔ لیکھا چکاؤنا کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ دینی وڈیائیا۔ تیرا بھگت دوارا اکو ہووے وسدا، جتھے ذات پات دین مذہب ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ نِشانہ دینا انتر اکھ دا، دب نیتر آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا مارگ ہونا ایک، اک اکلّا دیاں درڑائیا۔ سب دی ساچی ہونی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑ خاک رمائیا۔ سَتجگ بُدھ کراں پیک، دُرمت کوڑی میل دھوائیا۔ آتم پرما تم دساں ہیت، پاربرہم برہم

جوڑ جڑائیا۔ سَتجُگ وچ مُلا شیخ پنڈت پاندھا گرتھی میرا نام کھائے کوئی نہ وچ، قیمت ہٹاں وچ پوائیا۔ سب نوں سانجھا دسنا
 اکو دیس، جس سچکھنڈ وچ دسے ڈھردرگاپیا۔ شبد گرو گُر پرگٹ ہونا آد انت دا اک دسمیس، جودھا سُرپر اکھوائیا۔ جس
 نے چار ورن کرنے نیک، نکیاں وڈیاں گلے لگائیا۔ لالچ رہن نہیں دینا کیسے دا پیٹ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ من کلپنا ساری جن
 بھگتاں کرنی پرہو دے بھیٹ، چرن کول ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 شبد گویند گویند شبد سورا ہووے جگ، جگ جیون داتا نال رکھائیا۔ پیغمبران دا پورا کرے حج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔
 اوتاراں پار کرا کے حد، حدوڈ اپنی دئے وکھائیا۔ گرو گردیو سوامی سد، سدا اکو اک سمجھائیا۔ کلجگ اتم رہیا لنگھ، صدی
 چوڈھویں دئے گواہیا۔ آگے کھیل سورا سربگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا اندھ، سَتجُگ سچ چند چمکائیا۔ آتم پر ماتم
 بخشے ڈھر اند پُری اند والا نال ملائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں پاوے ٹھنڈ، اگنی تت اتنر بُجھائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ
 ڈھولا ڈھر دا چھند، آد جگاد گُر اوتار پیغمبران ریتی چلی آئیا۔ آتما پر ماتما ہووے پابند، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ کلجگ کوڑی
 کرپا میٹنا بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ دین دیال بن بخشند، رحمت رحیم رحمان آپ کھائیا۔ چھہی پوہ جگ چوڑی
 سارے منگدے گئے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ گویند اپنی دھار لائے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ مالوے والیو خوشیاں
 نال مار کے آونا پندھ، غمی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی لینی گنڈھ، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی
 جگ پچھے گئے ہنڈھ، کل کلکی ویس نہ مات وٹائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ سب دا خوشی
 ہووے بند بند، بندگی اکو کرنی ڈھر دے مابیا۔ من چاؤ ہووے ویکھنا اوہ گویند نوری چند، جو دو جہان کرے رُسنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ
 چوڑی دین مذہب وچ کدے نہ ہویا پابند، مالک خالق پر تپالک اکو اپنا حکم ورتائیا۔

☆ کپور سنگھ دی ورکشاپ وچ ☆

ہر بھگت ہر کا روپ، ہر پردے وچ سمائیندا۔ سریرک ناتا پنج بھوت، تن وجود وند وندائیندا۔ آپ وسے اپنی کوٹ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیندا۔ دسو رین ویکھے سچ جھوٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پھول پھولائیندا۔ چار جگ وچ بنا پرہ دی کریا توں اچے تگ بنے نہ کھئے سپوت، سچ وچ نہ کھئے سمائیندا۔ من مت بڈھی والے سارے گئے اوت، چوراسی پھاسی گل لٹکائیندا۔ اگلی کیسے نہ آئی سوجھ، پچھلی سمجھ نہ کیسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ بھگون نون دیوے نہ کھئے صلاح، جگت عقل بڈھی کم کیسے نہ آئی۔ اوتار گرو پیغمبر جس دے بن نہ سکے گواہ، شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ اوس نون کی کوئی سکے سمجھا، جیہڑا ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ جس ویلے چاہے پنت پاییاں دئے ترا، ریشیاں منیاں خاک ملائی۔ اوہ داتا بے پرواہ، اگم اتہاہ اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بھگت بھگوان نہ کوئی منڈا نہ کوئی گڑی، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان رکھ واسنا کدے نہ بڑی، بڑی ہووے جگت لوکائیا۔ اوہ کلپنا سدا نگری، ستگر وچ نہ کدے سمائیا۔ پریم وچ نہ کدے جڑی، جو نیتر نین ربی تکائیا۔ ایسے کر کے گوہند نے چھڈی اندپری، پُر اند گیا تجائیا۔ ایسے کر کے شیرسنگھ دی کایا رڑھی، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ شیرسنگھ نہ کوئی تن وجود ماٹی خاکی، بھگوان بھگت ویکھ وکھائیا۔ آدانت دا بن کے ساقی، جام پیالے ربیا پیائیا۔ اوبنوں کی کوئی سمجھاوے باقی، عقل وچ کی درڑائیا۔ جس نے چار جگ اوتار پیغمبران تن دا بنا کے ساتھی، پھیر وچھوڑا دتا کرائیا۔ اگلی کھیل کیسے سمجھ نہ آئی باقی، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ویلے چاہے جدھر چاہے اودھر بنائے اپنے ساتھی، اندر وڑ کے اپنا رنگ رنگائیا۔ کیوں ایہ کھیل پُرکھ ابناشی، تتان والا جیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائی۔ بھگت بھگوان اکو سیج، آتم پرماتم سوہا پائیا۔ جتھے دیوے جوتی تیج، نور جوت رُشنائیا۔ شبد سندیسہ دیوے بھیج، اگم ناد سُنائیا۔ اوتھے ایہ دو اکھاں نہ سکن ویکھ، جتھے

بیٹھا اپنا رسیا رس چکھائیا۔ پُج نہ سکن چار وید، پُراں پردہ نہ کھئے کھلائیآ۔ کی ہویا جے دُنیا والے دُنیا رہے ویکھ، دُنیا دی ممتا وچ دُنیا دی مہما وچ اپنا آپ گوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس نے اپنی کرنی اچّ تگّ نہیں دتی کیسے آگے وچ، ونجارا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جد آیا تے رکھ کے اپنی سیدھ، نشانے اپنے گیا چلائیآ۔ پُرکھ اکال سچّا ستگرُو نہیں کوئی بکری بھیڈ، واڑے وچ پھڑ کے جتھے کوئی چاہے اوتھے بند کرائیا۔ ایہہ اوس پرہو دی کھیڈ، جو جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سد سے اپنے آگے دیس، دشا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سب دی ویکھ وکھائیآ۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ مناواں ★

تن وجود ہون سب دے پوتر، گھر ملے سچ وڈیائیآ۔ پون واسنا جائے نکل، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ کِریا کرے سوامی مِتر، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ مائس جنم گرُمکھ جتن، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ دوسر ہٹ کدے نہ وکن، قیمت اور نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیآ۔ تن خاکی مٹے روگ، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ گھر رہے نہ سوگ، کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دے کے درس اموگھ، ترسنا دئے مٹائیآ۔ سرت شبد سنجوگ، میلا سہج سُبھائیآ۔ سر رہے کیسے نہ بوجھ، کندھا بھار نہ کھئے اُٹھائیآ۔ پیٹ رہے کوئی نہ سوج، دکھ دردان ڈیرہ ڈھاہیا۔ سدا سہاوی ہووے مؤج، مجلس اک رکھائیآ۔ جو پچھلے بیئے فوٹ، اجوئی وچوں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد شبد گردیوا، دیو آتما ویکھ وکھائیآ۔ امرت رس دیوے آگما میوہ، امیوں رس آپ چوائیا۔ لیکھے لائے زبان رسنا جہوا، گنوتا گنوان دیا کھائیآ۔ گھال تھیں پائے گرُمکھاں سیوا، سیوک سیوا سچ کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا دیا کھائیآ۔ تن وجود سُکھ ہووے سریر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ انتر رہے کوئی نہ پیڑ، دردی دردیاں درد ونداائیآ۔ نیتر وپاوے کوئی نہ نیر، ہنجهو اکھ نہ کھئے گرائیا۔ من مت بُدھ

ہوئے نہ کھئے دلگیر، سانتک ست دئے ورتائیا۔ گرہ رہے نہ کھئے فقیر، شہید شرع نہ کھئے دکھائیا۔ ہاکن ڈاکن کٹ زنجیر، پسو پرتیاں ڈیرہ ڈھائیا۔ شبد نام مار لکیر، پچھلا لیکھا دئے چکائیا۔ پچہ رووے نہ کھئے خوار شیر، دودھی دند نہ کھئے ڈبائیا۔ کیرپا کرے بے نظیر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بنس سر بنس بدل دیوے تقدیر، تحریر تقریر وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انتر دیوے ساچی دھیر، دھیرج دھرم دھار بنائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے میرے شہنشاہ سلطانی، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور جلوہ گر نوری، پروردگار سانجھے یار تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی نت نوت تیری کھیل مہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر محبوب محبت وچ کر مہربانی، محبان بیدو بی خیر یا اللہ تیری اک سرنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کنت دہ دشا ودھی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ دھر دا کلمہ ساچا نام پردے وسائے کوئی نہ بانی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسے شرع شیطانی، شریعت وچوں اصلیت نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے گوبند نور اپارا، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ نرگن نوری نور کر اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ تیرا شبد ناد دُھن جیکارا، اکو اک اگم اتھاپیا۔ مان رہیا نہ گرو اتارا، پیغمبر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ بیوہ ابھیدا کھول کیرپا کر آپ نرکارا، نرگن نرور دیا کھائیا۔ صدی چوڑھویں ویکھ کھیل پروردگارا، بے عیب پڑا آپ اٹھائیا۔ امام بن سکدارا، حُکم حُکم وچوں جنائیا۔ چوتھے جگ تیری کردے رہے انتظار، دھیان دھیان وچوں لگائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا کل کلکی اتارا، نہکلنک تیری وڈیائیا۔ کوڑی کیرپا میٹ اکھاڑا، مایا ممتا موہ وکار دے گوائیا۔ جھگڑا مٹا پُرکھ نارا، نر نرائن دیا کھائیا۔ تھہ بن اور نہ کھئے سہارا، ستجگ میت نہ کھئے اکھوائیا۔ دھرم دی دھار ہووے جیکارا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گوبند تیرا اکو ست دُلارا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی اپنی دیا کھائیا۔ شبد گرو کہے پُرکھ اکال تیرا لیکھا بے پرواہ، پت پریشور بے پرواہی وچ سائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا دے کھلا، خالق خلق پردہ اک اٹھائیا۔ تیرا وقت سہنجنا آد نرنجنا جوتی جاتے گیا آ، پُرکھ بدھاتے بھیو رہے نہ رائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ نرگن سرگن آئے درڑا، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ گُر اوتار پیغمبر سارے رہے سنا، بن رسنا جہوا شبدی شبد پرگھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اسیں نرگن بنیئے سچ گواہ، شہادت اک بھگتائیا۔ سب دی قبول کر دُعا، سیس جگدیش اک نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شبد گرو کہے پُرکھ اکالے سجن، صاحب تیری سرنائیا۔ ساچا رہیا کوئی نہ مجن، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پریم پریتی وچ کرے کوئی نہ بھجن، بندگی بندہ نہ کھئے کھائیا۔ جھگڑا پیا ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی بدن، بدلہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ شاہ سلطان کرے کوئی نہ عدل، انصاف حق نہ کھئے کھائیا۔ پتا پوت کرے قتل، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے وطن، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ گُر اوتار پیغمبر تیرا راہ تگن، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ مان رہیا نہ مدینہ مکن، کعبے نور نہ کھئے چمکائیا۔ پنڈت پاندھے سارے ٹھن، اٹھسٹھ تیرتھ دین دُہائیا۔ ساچی چاڑھے کوئی نہ رنگن، نام خُاری نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے دوارے سارے منگن، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ کریا کر سورے سرینگن، پت پریشور دیا کھائیا۔ سچ دوار سہا اپنا انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ آتم برہم دے انندن، نجاند اپنا رس چکھائیا۔ میری ڈنڈاوت سجدہ بدنن، نمو نمو کر کے سیس جھکائیا۔ صدی چودھویں آتم پرما تم پا گنڈھن، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ تیرا کھیل سورے سرینگن، صاحب سلطان مہربان تڈھ بن اور نہ کھئے کرائیا۔ انت آخیری ویکھ اپنی منزل، منزل چکے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد گرو کہے میرے پرہ سوامی، سماں کلجگ ویکھ وکھائیا۔ گھٹ نواسی انترجامی، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ تیرے نام ہوئی بدنامی، کلمہ کائنات نہ کھئے درڑائیا۔ شرع زنجیر پائی غلامی، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جگت سنت سادھ ہوئے کامی، کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے تجائیا۔ ناتا جوڑے کوئی نہ بابھی، براہمن کھتری شوڈر ویش رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کریا کر صاحب سُلطانی، ہر سجن ہو سہائیا۔ ساچی منزل کر آسانی، رہبر اپنا راہ وکھائیا۔ دینی پئے نہ کھئے قربانی، قاتل مقنول

رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ اِکو صاحب سَتگر تیری ہووے مہربانی، محبوب تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چاروں گنٹ چڑھی
 طُغیانی، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ربی زُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ
 ساچی سچکھنڈ دوار ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ سَتگر شبد کہے میرے پرم پُرکھ پرہہ سنگی، سنگ دل دیاں جنائیا۔ کلجگ
 جیواں پُشت پناہ پٹھ ہوئی ننگی، سر ہتھ نہ کھئے ٹیکائیا۔ ٹٹی دھار جائے نہ گنڈھی، نانا سکے نہ کھئے جُڑائیا۔ پر ماتم آتم تڈھ پن ہوئی
 رنڈی، سہاگی کنت نہ کھئے بندھائیا۔ چاروں گنٹ بھیکھ پکھنڈی، ست سچ نہ کھئے سمائیا۔ دیناں مذہباں ویکھ دنڈی، دنداوت
 بندنا سجدہ تیرا گئے بھلائییا۔ ہر گھٹ انتر واسنا ہوئی گندی، پنت پُنت نظر کھئے نہ آئییا۔ مایا ممتا لائی پابندی، ہووے گڑھ نہ کھئے
 ٹُڑائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے اندی، سُکھ ساگر نہ کھئے سمائیا۔ ساچی منزل کیسے نہ لنگھی، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار مُقامے حق
 ملن کھئے نہ آئییا۔ میں جِدھر تکان سرِشٹی ہوئی اندھی، لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ پھری دروہی وچ وریبھنڈی، پردہ سکے نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ چڑھے چند نہ کھئے نوچندی، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، محمد آسا دئے دُہائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در اِکو آس رکھائیا۔ سَتگر شبد کہے پُرکھ اکال کھیل ویکھ اگما، اگمڑے دینا
 درُڑائیا۔ کیوں جھکڑا پایا ماٹی چما، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ کیوں دین مذہب رکھائی طمع، لالچ اوتار پیغمبران جھولی پائییا۔
 کلجگ اتم سب دا میٹ کے سوگ غما، چنتا ہرکھ رہے نہ رائیا۔ سَتجگ مارگ دے دے نواں، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ دین
 مذہب دا رہے نہ بتا، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ اِکو توری تیرا جوت چند چمکے چنّا، چاروں گنٹ کرے رُشنائیا۔ شبد سنا دے بنا
 کتاں، انحد نادى ناد و جائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا جٹ دھتا، صدی چوڈھویں پور کرائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا لیکھیا نانک دھار
 چوڈاں سو تیس پتا، پنشمینٹ سب نوں دئے سزائیا۔ پورا لیکھا کر دے گوہند کتا، کائناں دے درُڑائیا۔ تیرا کھیل سری بھگونا،
 بھگون جگ جگ نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، چنتا روگ مٹاوے غما، غمی دا پیار اِکو دینا جنائیا۔

جگت دسہرا دہسر راون، رام رام دُہائیا۔ رام نالوں دہسر نوں بھتے گاون، ایہہ پرہ دی بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا نال باون، نرگن دھار اکم اتھاہیا۔ جس دا حساب گرو گرتھ دی دھار اکاون، پنج اک سوہا پائیا۔ جس دا بھیو جگت جگ دامن، پلو جگت وکھائیا۔ راون دا بھیو نہ کھئے آیا سمجھاون، کون رام کون راون راون رام کی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ راون رام کدے نہ مردا، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں رام ماریا اوہ راون سچکھنڈ دوارے وڑدا، سچ سچ وچ سمائیا۔ جس راون پچھے رام رہیا لڑدا، اوہ راون رام روپ پہلوں آیا پرگٹائیا۔ جے راون ایہہ کھیل نہ کردا، پھیر آد دی ریتی جگ جگ پور نہ کھئے کرائیا۔ ایہہ کھیل اوس اکٹے گھر دا، جتھے رام تے راون بیٹھے سوہا پائیا۔ جگت وہار من مت بڈھی وچ چلدا، دوت سب دے وچ ٹکائیا۔ بھارت والیاں اپنا مان رکھیا اک گل دا، اپنی لے انگریٹیا۔ اندازہ نہیں لایا اوس دے بل دا، جس تریتا جگ دتا بدلائیا۔ جگت جگیا سواں وچار چلدا، جیو جنت صلاح پکائیا۔ ساڈا رام اتاری ایڈھیا ملدا، سنگھاسن سوہا پائیا۔ سب دے اندر سل کیوں سینتا نوں راون چھلدا، ستوتی ست گوائیا۔ ایسے غصے وچ بھارت راون چلدا، اصل بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ سچ سچ سچ راون تے رام اکو دوارے پلدا، دو جا در نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک پڑدا دئے چکائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ آسا ★

ستگر شبد چلے جگ دھار، نرگن زینکار آپ چلائییا۔ درشتی بدل دیوے سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ لہنا دینا پورا کرے گرو پیغمبر اتار، اتاری اپنا حکم ورتائیا۔ دو جہاناں پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار کنت دہ دشا ہوئے اجیار، جوت اجالا اک کرائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب ویکھ ویکھنہار، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کلپنا دئے نوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ست دھرم دا ست کرائے جیکار، چاروں کنت وچے ودھائیا۔ سچ دا مالک بن سیکدار، ست ساچی کار کھائیا۔ سب دے کولوں اپنے ہتھ لے اختیار، مختیار نامے سب دے پور کرائیا۔ اگلا حکم سچی سرکار،

ایکنکارا آپ دِرڑائیا۔ ایکا در اکو سارے کرو نمسکار، سجدہ بندنا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو جیکارا نعرہ لاؤ اگم اپار، الکھ اگوچر آپ دِرڑائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے ہنکار، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد اکو ہووے پوجا، سل پاپن پوجن کھئے نہ پائیا۔ ایشٹ رہے کوئی نہ دوجا، پُرکھ اکال سارے سیس نوائیا۔ پرہو بہیو کھلائے گوجھا، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا بھانڈا کر کے مؤدھا، وستو ستنام ہتھ پھڑائیا۔ جو دھیان دھر کے گیا بُدھا، صدی چوڈھویں راہ تکائیا۔ پُرکھ اکالا پرگٹ ہووے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران پینڈا جانا مُکا، مُکمل دئے دِرڑائیا۔ کوڑی کیریا بھننا حُقہ، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ چار ورن سُنے دُکھا، دردیاں درد گوائیا۔ سچ نشان دئے پنج مُکھا، پنچم میتا سہج سُبھائیا۔ ست رنگ کرائے آگھا، اُگن آتھن ملے وڈیائیا۔ پوجا رہے کیسے نہ گگا، مڑھی مسان نہ کھئے چترائیا۔ نمو نمو کرے دُرگا، ایشٹبھج سیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ شبد گرو کہے ایکا نام ہووے پرچلت، ستجگ سچ ملے وڈیائیا۔ جو ہوئے سہائی ہلت پلت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ مالک بے خالق خلق، مخلوق اپنا حُکم جنائیا۔ دین مذہباں نالوں توڑ کے تعلق، نانا آتم پر ماتم دئے سمجھائیا۔ ویکھے کھیل اُپر فلک، اسماناں پرے نُور الابیا۔ جوتی جاتا دیوے جھلک، نُور نُورانہ دُگمگائیا۔ کھیل کھیلے اُپر عرش، فرش اپنی کار کھائیا۔ غریب زانیاں اُتے کرے ترس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا ملنا سمت شہنشاہی پنج برس، برسی دُھر دی لئے منائیا۔ من کلپنا میٹے حرص، ہوس اگلی دئے سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت چرچ، چراگاہاں کرے رُسنائیا۔ گر مُکھاں پچھلا رہن نہ دیوے قرض، مقروض لیکھا دئے مُکائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا پورا کرے فرض، پیغمبران دئے دِرڑائیا۔ جو محمد کیتی عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ کھیل کرے جودھا سورپیر مردانہ مرد، مدد منگن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد گرو کہے سچ وقت سہاؤنا، سوہنی زُتری ملے وڈیائیا۔ چھبی پوہ پرم پُرکھ آپ ملاؤنا، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ بھگت بھگوان رنگ چڑھاؤنا، نرگن دھار اُتر کدے نہ جائیا۔ سچ سندیس اک سناؤنا، اگم اتھاہ پڑھائیا۔ نرگن پُرکھ اکالا اکو ایشٹ رکھاؤنا، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔

حُکمِ سندیسہ اک سُنَاوْنَا، فرمانا اگم اتھاپیا۔ ماجھے والیاں نو گُرمکھاں اپنا روپ بدلاوْنَا، استری مرد سمجھ کچھ نہ پائیا۔ مستک سوہا رنگ چڑھاوْنَا، بندی لال نیلی وڈیائیا۔ کھپے نیترا تے ستارا چند بناوْنَا، رنگ ہرے نال وڈیائیا۔ گنگا دھار وچ رکھاوْنَا، براہمن پروہت نہ کھئے درڑائیا۔ گوبند لیکھا پور کراوْنَا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ شبدر گرو کہے ودیا والا رہے نہ کھئے پُجاری، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ کیرپا کرے آپ جوت نرنکاری، نرگن نرویر ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو ایشٹ ہونا ادھاری، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ اکو سپس جگدیش ہووے نمسکاری، نمو نمو سارے کہے کے اپنی خوشی بنائیا۔ اکو در ہووے درباری، استھان بھومکا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ستگر شبدر کہے اکو ہووے گروڈار، مندر مسجد شودوالا مٹھ جگ اکو روپ نظری آئیا۔ اکو نام ہووے جیکار، نو کھنڈ پرتھی اکو ڈھولا گائیا۔ اکو شبدر ہونے ادھار، پوجا پاٹھ اک وکھائیا۔ اکو کلمہ ہونے پیار، کائنات دے سمجھائیا۔ اکو دسے پروردگار، واحد لاشریک نور الہیہ۔ اکو ہونے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ڈھردرگاہیا۔ اکو نام ہووے جیکار، تون میرا میں تیرا راگ الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ شبدر گرو کہے لوک مات ہووے اکو گاتھا، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ کیرپا کرے صاحب سمراتھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ہونے سہائی ناتھ اناتھاں، غریب زباناں گود ٹکائیا۔ وست امولک دیوے واتھا، ساڈھے تین ہتھ آپ ورتائیا۔ جھگڑا میٹے اندھیری راتا، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ پُرکھ اکال سب نے مننا پتا ماتا، جو آد جگادی ڈھر دی مائیا۔ آتم پرما تم جڑنا ناتا، سرتی شبدری میل ملائیا۔ شبدر اگمی سُننا نادا، انحد نادی راگ سُنائیا۔ امرت رس دینا بوند سوانتا، نچھر جھرنا دے جھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا درس دیکھائے اک اکانتا، سچکھنڈ نواسی اپنا نور جوت کر رُسنائیا۔ کلجگ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتنا، پت پرمیشور اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں نظری آئے ساکھیاتا، سوچھ سروپی شاہو بھوپی پردہ دے اٹھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا پورا کرے گھاٹا، نام ندھانا سری بھگوانا آتم جھولی دے بھرائیا۔ جھگڑا میٹے دین مذہب اوچ نیچ ذات پاتا، پت پرمیشور اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر گر اوتار پیغمبراں ویکھے کھاتہ، درگاہ ساچی آپ اٹھائیا۔ انت اخیر بے نظیر سب دا

پورا کرنا بھوکھت واکا، پیشین گوئیاں اپنے لیکھے لائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پوری کرے آسا، آکاش پاتال نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ سمبل کر کے اپنا واسا، سمت شہنشاہی پنج دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں دے کے اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پنجاں گرمکھاں ماجھے والیاں خوشیاں وچ کرنا ہاسا، چھپی پوہ بھجنا واہو داہیا۔ نال کلجگ دا کردے آون تماشا، آپ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا کرنہار اک اکھوائیا۔

☆ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ کیشو رام دے گرہ سرہالی جنڈو کی ☆

ستگر شبد کہے پرہہ دین دنی بدل دے طریقہ، کلجگ تاریک اندھیرا دے مٹائیا۔ لہنا دینا ویکھ لکھ چوراسی جیو جنت جی کا، چار ورن اٹھاراں برن پھول پھولائیا۔ جھگڑا مکا کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ سین کا، تن وجود ماٹی خاک کرے نہ کھئے لڑائیا۔ اپنا مارگ دس نیکن نیکا، نر نرنکار نرویر اپنی دیا کھائیا۔ آتم پرما تم ساچا بن میتا، پاربرہم برہم میلا سہج سبھائیا۔ پردہ کھول اٹھاراں دھیائے گیتا، بھگت بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا امرت رس ملے بوند سواتنا، کلجگ کوڑی اگنی تت بھجائیا۔ لہنا دینا پورا کر بنواسی رام سینتا، سرتی شبد سہائیا۔ جس کارن پیغمبران یاد کیتا موسیٰ عیسیٰ، محمد دھیان لگائیا۔ جس آشا وچ نانک گوبند کھیل تکیا اک انڈیٹھا، انڈیٹھے پڑدا دے اٹھائیا۔ جس کارن گوبند پھولن نہیں دتا انگیٹھا، ہاڈی تن نہ کھئے اٹھائیا۔ سو سوامی ساچی دس دے ریتا، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ دین دنی جھگڑا رہے نہ مندر مسیتا، شودوالا مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو گرہ نظری آئیں ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا بھيو دینا کھلائییا۔ تیرا نام پدارتھ اکو لاگے میٹھا، سچ سندیسہ دینا درڑائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش کایا رنگ چڑھیا جھٹھا، پاربرہم پت پریشور اتر کدے نہ جائیا۔ نرگن دھار نرنکار سب دی بدل اندروں نیتا، نیتیان دیا کھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیتا، اوچ نیچاں اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ ستجگ مارگ دس ویشال، ویشا کوڑ رہن نہ پائیا۔ سب دی اکو ہووے دھرمسال،

گردوار اِکو وجے ودھائیا۔ جتھے سوہن شاہ کنگال، امیر غریب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سب دی کر سنبھال، سوئی سُرَت آپ اُٹھائیا۔ وست امولک دے سچا دھن مال، نام خزینا اک بھرائیا۔ آتم پرما تم وجے تیرا تال، ذات پاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آکے ویکھ مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران حل کر سوال، جو بھوکھتاں وچ تیرا راہ تکائیا۔ ست دھرم دی بدل دے چال، کوڑ گکرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ اپنا مارگ دے دے سچ، ستجگ سچ ملے ودیائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی کیج، کنچن گرہ دے سُہائیا۔ سب نوں دینا دھیرج جت، ست سنتوکھ وچ سہائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، ناڑی ناڑی نہ کھئے کُرائیا۔ مایا ممتا میٹنی آگ، آسا ترسنا دینی گوائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا جج، حُجرہ کایا حق سُہائیا۔ جتھے ملے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جیکارا بولے اک الکھ، الکھ اگوچر آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے کوئی نہ وکھ، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہ تیری اک سرنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ سچ سچ دی دے دے دات، دیاوان دیا کھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، کوڑی کِریا پنڈھ مکائیا۔ ستجگ سچ وکھا پرہات، نرگن نور کر رُشنائیا۔ تیرے نام دا جھگڑا اللہ واپگرؤ رام کرشن رہے نہ کاغذات، کلمہ اِکو دینا جنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم سب دا بن ساک، سجن اک اکھوائیا۔ جیواں جنتان سادھان سنتان کھول تاک، پردہ اندروں دے اُٹھائیا۔ نرگن سرگن پورا کر بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔ ساچی منزل دوارا وکھا اِکو گھاٹ، پتن اِکو نظری آئیا۔ صدی چودھویں میٹ واٹ، محمد آشا دئے دُہائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناش، دو جہانان ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ساچی پا راس، بن گوپی کاپن ناچ نچائیا۔ اِکو نور ہووے پرکاش، دو جا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ اِکو پوجا ہووے پاٹھ، اِکو ڈھولا نام کلمہ صفت صلاحیا۔ اِکو مندر ہووے ماٹھ، گرودوار اِکو اک جنائیا۔ شبد ناد دُھن راگ، انراگی دینا سُنائیا۔ اِکو میلا ہووے کنت سُہاگ، پت پرمیشور لینا ملائیا۔ کلجگ انت بھگونت دین دُنی دی کھول جاگ، آس نندرا دے مٹائیا۔ تیرے نام دا اُچے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ آتم جوت جگا چراغ، گھر اندھیرا رہے نہ رائیا۔

دُھر دا شبد سُنا ناد، انادی ناد سُنائیا۔ امرت رس دے سوانت، نِجھر جھرنا اک جھرائیا۔ کایا کھیڑا کر آباد، ساڈھے تِن ہتھ
 وجے ودھائیا۔ وِشا رہے نہ کوڑ وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ منوآ من نہ رہے گُستاخ، بُدھ مت دینی سمجھائیا۔ جوگر اوتار
 پیغمبر گئے آکھ، آخر لیکھا سب دا پور کرائیا۔ کِریا کر پُرکھ اِبناش، اِبناشی کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ سَتجگ سچ کر پرکاش،
 دھرنی دھرت دھول دھول ہویے رُشنائیا۔ ماٹو مائس مائکھ تیرا نام چپن سواس سواس، ساہ ساہ تیری صِفت صلاحیا۔ اِکو رنگ
 رنگا پرتھی آکاش، گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ سَت دھرم دا ساچا ہویے ساچ، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نِپکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، ساچی منزل وکھا گھاٹ، دوارا اِکو
 اک سُہائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ جوڑا ★

سَتگر نانک جوت آد انت، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ کھیل کھلائے سِری بھگونت، پاربرہم پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔
 جس دا حُکم جُگا جُگنت، سَتجگ تریتا دواپرکجگ سپس نوائیا۔ سو صاحب سوامی دُھر دا کنت، نرگن نروریر اک اکھوائیا۔
 جس دا ایک دا اِکو منت، آتم پرما تم راگ اکم اتھاپیا۔ جس نوں چدے سادھ سنت، بھگت بھگوان اِشٹ منائیا۔ جو توڑے
 گُڑھ ہوئے ہنگت، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچی سیکھیا دئے سمجھائیا۔ ہرجن کدے نہ ہووے
 چنت، سوگ رہن کھئے نہ پائیا۔ سدا سدا سد سارے پرہ دی جوت شبد دی دھار آگے کردے مِتت، مِتتاں والا گُرو نہ کھئے
 منائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دی ہمت، جو جُگ جُگ کھیلے کھیل تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی
 کار کھائیا۔ نانک سَتگر دیندا نام دان، گرہ گرہ جھولی پائیا۔ ملنا سِری بھگوان، اِبناشی کرتے دُھردرگاہیا۔ جس دا حُکم سدا
 فرمان، جُگ چوکری چلے واہو داہیا۔ جیہڑا پنج تت بنیا انسان، من مت موہ نہ کھئے رکھائیا۔ اوس دا شبد گُرو بلوان، ڈنک
 وجائے تھاوں تھائیا۔ دھرم جھلائے نشان، نشانہ کوڑ دئے گوائیا۔ سرِشٹی درِشٹی پائے آن، اِشٹی اِکو ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھاں کرے

سوادھان، گرسکھاں لئے اٹھائیا۔ شبَد تیر انیالا نشان، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دی مہا سدا مہان، صفتاں وچ صفت
 صلاحیا۔ اوہو گرو آد انت تگ پردھان، جو ست دلارا پُرکھ اکالا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جو نرگن نانک دھار، سو نرگن نور جوت جوت رُشنائیا۔ اوہ سدا سدا سد سب دی
 پیج دئے سوار، ویلا وقت نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس ویلے آوے لوک مات ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جیہڑا چل آوے دربار،
 درگاہ ساچی دئے پُچائیا۔ جتھے اکو نانک اکو ایکنکار، اکو پُرکھ اکال اکو پروردگار سانجھا یار سوہا پائیا۔ کوئی وکھ وچ نہ کرے وپار،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نانک نرگن سدا تارے، تارنہار اک
 اکھوائیا۔ نانک نرگن جوت نرکارے، تت وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ نانک نرگن کھیل اپارے، صدی چودھویں ویس وٹائیا۔ نانک
 نرگن شبَد جیکارے، دُھن اگتی راگ سُنائیا۔ نانک نرگن سرب نِمسکارے، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ نانک واسطے اکو جیہے جگ
 چوڑی چارے، اگا پچھا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا
 بے پرواہیا۔ نانک فرق نہ جوتی دھار، سچ سچ درڑائیا۔ ہُن دا کھیل نہیں کیسے پُرکھ نار، تت وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہو شبَد
 گرو دُھنکار، راگی راگ سُنائیا۔ جس نے پچھے تارے اوہ ہُن وی دیوے تار، ایہہ پرہ دی بے پرواہیا۔ نانک دے در آتے فرق
 نہیں اک دوجے دا نہیں ادھار، ونڈی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا مالک اک اکھوائیا۔ جے نانک دا رکھیا اِشٹ، اِشٹ دیو اک اکھوائیا۔ ہُن کھیل کرے مالک سرِشٹ، پاربرہم پت پریشور
 بے پرواہیا۔ جس نے سدا کھولنی درِشٹ، دِشا اپنی دئے وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے سورگ بہشت، سچ دوارا اک جنائیا۔ جتھے
 شاستر سمرت نہیں کوئی لکھت، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم جوتی دھار ملت، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ من
 کلپنا نہیں کوئی عِلت، عالم علم نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نوں نرگن دھار ستگر شبَد انتر دیوے صدق، بھروسہ یوگ تن وجود دئے
 بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد انت آد جگا جگنت اکو روپ سرب گن ثالث
 اکو روپ بنائے خالص، اکو آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ نانک نرگن تارے تاں، جے طمع دیو گوائیا۔ پُرکھ اکال بنے پتا ماں، جے

حُکم مَنو چائیں چائیا۔ دوہاں دی اکو منزل دوہاں دا اکو تہاں، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ آد جُگاد جگ کرن نیاں، عدالت حق حق کماٹیا۔ جے ہُن نانک دا دسیا بھلے ناں، تے نانک پلُو نہ کدے پھڑائیا۔ جے نانک دھار جاوو سما، اپنا آپ جاؤ مٹا، من مت موہ گوائیا۔ پھیر نرگن نانک پُرکھ اکل ہُن وی ہووے سہا، اوہو جوت اوہو شبد شبدی دھار لئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی، پت پرمیشور پت ادھاری جوت نرنکاری، نراکار ایکا ایک اکھوائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ ارجن سینگھ دے گرہ مانک پُر ★

ستگر شبد مارگ دسنا ایک، ستجگ سچ سچ راہ درڑائیا۔ پُرکھ اکل دین دیاں ہووے ٹیک، پاربرہم پت پرمیشور اک لگائیا۔ ذات پات دین مذہب جھگڑا رہے نہ کیسے دیس، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو رنگ رنگائیا۔ نام اکما دھر فرمانا چار ورن ملے اک سندیس، صاحب سوامی انترجامی آپ سُنائیا۔ مانو مانکھ مانس سچ دوارا اکو لین ویکھ، گرہ مندر اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ستجگ ساچا ہووے مات لوک، نو نو چار پندھ مکائیا۔ آتم پرما تم سناوے سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اکم اتھاپیا۔ سچ دوار دی بخشے مؤج، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ سُرتی شبدی کرے کھوج، پردہ انتر دئے اٹھائیا۔ بڈھی توں پرے کرے بودھ، اگیان اندھیرا دُور کرائیا۔ اگلا بیہو کھولے گوجھ، ہر کرتا شہنشاہیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی اکو دیوے جوگ، اکو کلمہ نام جنائیا۔ اکو رسنا ہووے بھوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ ستجگ ساچا دھرنی اُتے دیوے دھر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نام بھنڈارا دے کے ور، مہربان دیا کماٹیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ اکو جہا کر، کرنی کرتا کار کماٹیا۔ نربھو چکائے بھ ڈر، ہووے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ آتم سروور نھائے ساچے سر، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ پڑدا لاپے چوٹی جڑ، آتم برہم دئے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب نے ودیا جانی پڑھ، شاستر سمرت لیکھا اور نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دوارا اک پرگٹائیا۔ سَتجُگ ساچے دینا مان، ہر کرتا دیا کھائیا۔ کلجُگ
 کوڑی کِرپا توڑ اِبھان، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر دے گیان، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ امرت رس پین کھان، رسنا
 گُن نہ کھئے وڈیائیا۔ شبد ناد دیوے دُھنکان، انادی ناد سُنائیا۔ گرہ مندر سُہائے آن، ساڈھے تِن ہنٹھ وجے ودھائیا۔ بھیو مٹکے
 زمیں اسمان، لوک پرلوک پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ سَتجُگ ساچا دھرنا اُپر جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سنت سُہیلے پرگٹاؤنے بھگت، بھاؤنا اندروں پھول پھولائیا۔
 نرگن دھار دے کے درس، کوڑ کلپنا دینی مٹائیا۔ جگت واسنا رہن نہیں دینی حرص، کوڑی دئے کھپائیا۔ مان دوا کے اُپر فرش،
 عرش جوتی میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلّا آپ
 کھلائییا۔ سَتجُگ کہے میرا وقت ہونا سُہاؤنا، ہر سوہنی بنت بنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ اکو نام جپاؤنا، دوُجا راگ نہ کھئے
 الائییا۔ پُرکھ اکالا ہر سجنّ ایشٹ مناؤنا، دوُسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ گھر مندر دیپک اک جگاؤنا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ آتم
 پرماتم پرماتم آتم بھیو کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ سچ سروور سچ دوار اگتا ہووے نہاؤنا، اٹھسٹھ تیرتھ لیکھا دئے چُکائیا۔
 پُرکھ اکالا دین دیا ساچا پکڑے دامنا، دامنگیر دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور،
 ہر داتا بے پرواہیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ کِرپا کرے اپار، اپرمپر دیا کھائیا۔ کلجُگ کوڑی کِرپا مات نوار، ممتا موہ دئے گوائیا۔ ساچی
 سیکھیا اک سیکھال، ساچا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ سچ دوارا وکھا سچی دھرمسال،
 کایا کعبہ اک وڈیائیا۔ گرہ مندر بیٹھ کرے سنہال، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ سنت سُہیلے لئے بھال، بھگت بھگوان رنگ رنگائیا۔
 جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ بھے وکھائیا۔ ترے گُن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ انت کنت بھگونت ساچے
 سنت کرے سنہال، سمبل بہہ کے کھیل کھلائییا۔ جس توں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتار،
 جوتی جاتا دگمگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن پاوے سار، سچ سوامی انترجامی ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ چوڑاسی وچوں
 گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت لبھ کے اپنے لال، لال گلالا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن سرگن کرے سدا پرتپال، پرتپالک خالق مالک اکو ڈھردرگابیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ کرئیل سنگھ، جریئل سنگھ دے گرہ پنڈ راجو کے ★

ستگر شبد پُرکھ اکال کیتا سجدہ، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سپس نوائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور میں تیرا بردا، پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ میں صدی چوڈھویں کھیل ویکھیا گھر گھر دا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پھول پھولائیا۔ رسنا جہوا بئی دند مانو تینوں یاد کردا، پردے وچ نہ کھئے وسائیا۔ ساچی منزل کھئے نہ چڑھدا، ادھوائے بیٹھی کوڑ لوکائیا۔ اشنان کرے نہ کوئی تیرے سروور سر دا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سرن چرن کھئے نہ پڑدا، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ میں حیران ہو گیا کی کھیل نرائن نر دا، کی کل رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے رہیا سنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو میں سب دے اندر ماری جھاک، نرنتر ویکھ وکھائیا۔ ساچا ملے کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ چاروں کٹ اندھیری راتی، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ منوآ متے کیسے نہ آکھی، کلپنا کوڑ رہی کرائیا۔ پیغمبر کرے کوئی نہ راکھی، اوتار سپس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جیون وچوں بدلے نہ کیسے حیاتی، آب حیاتی نہ کھئے پیائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا مکیا نہ کاغذاتی، چار جگ دے شاستر رہے لڑائیا۔ میرے انتر آگتی دھار بھاکھی، پاربرہم دیاں جنائیا۔ جیہڑی گوبند سیکھی بنائی اک ست پنج چھ اُتے وساکھی، شبدی دھار نال پرگٹائیا۔ اوبدی رہے نہ سچ جماعتی، ناتا پریم رہے لڑائیا۔ ساچی منزل تیری چڑھے کوئی نہ گھاٹی، سچ دوارے ملن کھئے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ پُرکھ اکال پُرکھ ابناشی، مہربان مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ ساچے منڈل گوپی کاپن پائے کوئی نہ راسی، دھرم دھار نہ کھئے جنائیا۔ میں سب دی واسنا اندر وڑ کے واجی، واجک ویکھی جگت لوکائیا۔ مینوں تیرے در تے آوے باسی، ہس کے دیاں سنائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئی پنڈت کاشی، کلجگ کلا دتی ورتائیا۔ ملا شیخ پُچھے کھئے نہ واتی، واتا ورن بدلیا جگت لوکائیا۔ رُوح بُت ہوئے کھئے نہ پاکی، پنت پنت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا مدینہ مکیا، کعبے حُجرے پھول پھولائیا۔ بھجیا مندر مٹھیا، شوالے پڑدا لاییا۔ تیرے پریم کوئی نہ رتیا، رتن امولک ہیرا رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ میں ہو گیا ہگا بگیا، حیرانی میرے اندر آتیا۔ واہ واہ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھیا، وڈ دا تے تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر پایا رتیا، سانتک ست نہ کھئے جنائیا۔ اپنا نام بازاراں وچ وچیا نال ٹکیاں، قیمت گرتھیاں والی پائیا۔ پیغمبراں پورا ہون لگا ٹھیکیا، پٹنے والا دئے گواہیا۔ تیرا کھیل الکھ الکھیا، لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ تُوں اپنا بیہو کسے نہ دسیا، چارے جگ بے انت بے انت کہہ کے تینوں کئے گائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ جگت جہان جائے مچیا، ترے گن اگنی تت تپائیا۔ نام بیج کوئی نہ وتیا، تن وجود ہرا سنج نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کھیل بازی گر نٹیا، سوانگی اپنا سوانگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار در تیرے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے میرے محبوب، مُحبت وچ دیاں جنائیا۔ تیرا دھام عالیشان عرُج، عرش فرش تیری وڈیائیا۔ اپنی منزل ویکھ مقصود، مہبان پیدو بی خیر یا اللہ تیری سرنائیا۔ میں در تیرے موجود، حاضر ہو کے رہیا جنائیا۔ دروہی کلجگ کوڑی کِریا صدی چوڈھویں کر نیست و نابود، جڑ دھرنی دھرت دھول دے اگھڑائیا۔ مایا ممتا کرے کوچ، کوچا گلی کر صفائیا۔ جس کارن گوہند بچے گئے جھوج، اجیت جُجھار دین گواہیا۔ دین دُنی وچوں کڈھ دے دُج، اکو اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالے تیری ہووے پُوج، سل پاہن پاتھر سپس نہ کھئے نوائیا۔ کوڑ وکار ہنکار کایا مندر اندر ہونجھ، شبدی دھار کر صفائیا۔ سب دی نرمل کر بُدھ، سریشٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُدھ بن اور لے کوئی نہ سُدھ، بسدھا دئے دُہائیا۔ سریشٹی کرنہاری یُدھ، جھگڑے وچ دسے مات ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے، صاحب تیری وڈیائیا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالے، پت ٹہنی سمنل رُپ لہرائیا۔ ویکھ کھیل اپنا حالے، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ دین دُنی دے بدل گئے چالے، چاروں کُنٹ رہی کُرائیا۔ تیرے نام دی گھال کوئی نہ گھالے، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سب دا اتم حل کر سوالے، مہربان پرہ اپنی دیا کمائیا۔ جو شبد سندیسہ دے کے گیا نانک ستگر بالے، اگم اتھاہ آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری

وَجَّ نام ودھائیا۔ سَتگرُ شبد کہے پرہ میں ویکھی تیری بھجن بندگی، ہر گھٹ انتر پھول پھولائیا۔ وست ملے نہ کیسے اند دی، نجانند پرمانند وچ نہ کھئے سبائیا۔ لو چھٹے نہ کوڑ کڑیاریے گند دی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ سمجھ آئے نہ کیسے برہم ہنگ دی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوت نظر نہ آئے تیرے گوہند چن دی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میری آسا صاحب سلطان اکو منگ منگدی، مانگت ہو جھولی ڈاہیا۔ دین دُنی کھیل ویکھ بھکھ ننگ دی، دکھیاں درد نہ کھئے گوائیا۔ سَت شبد دھار کوئی نہ گنڈھدی، انتر زرنتر رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ چاروں کُنٹ تیاری جنگ دی، جھگڑے وچ سرب ڈبائیا۔ ویکھ کھیل اپنی وربھنڈ دی، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد میرے دُلا رے، دُولھے دُھر دے دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ تیئی اوتارے، در بیٹھے سیس نوائیا۔ تگ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بنے بھکھارے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ گرو دھار ویکھ ونجارے، ونج اکو اک سمجھائیا۔ سب دے لہنے دینے پورے کرنے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملاییا۔ کرنی کھیل آپ زرنکارے، زرنگن زرویر حکم ورتائیا۔ جس نے پندھ مکاؤ نے جگ چارے، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھا دئے چکائیا۔ سَتجگ ساچے دئے ہلارے، سَت ستوادی آپ اٹھائیا۔ حکم دیوے سچے سرکارے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہہ سُن اگئی شبد سَت، سَت دیاں سمجھائیا۔ ایہ کھیل ابناشی اچت، چارے کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ کلجگ وچ سَتجگ سُہاؤنی زت، زتڑی اپنے نال مہکائیا۔ پوتر کرنے کایا بُت، بُتخانیان کرے صفائیا۔ تُوں وی میری دھاروں جانا اٹھ، زرنگن دھار لے انگڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جڑ دینی پُٹ، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ پھیر سوادھان ہو کے لئیں پُچھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ سچ دیاں جنائیا۔ شبد سَت دیا دھار، دیا کھاواں گا۔ کھیل کر سنسار، کوڑی کِریا میٹ مٹاواں گا۔ شبد جوت اگم اپار، نور ظہور چمکاواں گا۔ کوڑی کِریا کر گرفتار، شبدي ڈوری تند بندھاواں گا۔ حُکمے اندر رکھ پیغمبر اوتار، گرو گُردیو اک جئاواں گا۔ کالی زین میٹ کے دھواں دھار، نوری جوت چند چمکاواں گا۔ سَت سچ دا کر جیکار، کلمہ اکو نام پڑھاواں گا۔ دھرم دی دھار تیرا پیار، پتا پوت گود سُہاواں گا۔ ایکا

رنگ رنگا کے پُرکھ نار، نر نرائن ڈنک و جاواں گا۔ سَتَجُگ سچ ہوئے ادھار، اُدر اپنے وچوں پرگٹاواں گا۔ ایہ کھیل الکھ آگوچر
 کرے اکم اپار، اپرمپر اپنی کار کماواں گا۔ جو کہہ کے گئے پیغمبر گرو اوتار، بھوکھت سب دے ویکھ وکھاواں گا۔ پیشین گوئیاں
 رکھاں اپنے نال، نت نوت اپنا کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مارگ
 آپ وکھاواں گا۔ سَتگر شبد کہے پرہ ساچا مارگ لا دے جگ، جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔ ترے گن مایا بوجھا دے آگ آگنی تت
 نہ کھئے تپائیا۔ نوری درس دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا کھیل سورے سربگ، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ بن
 کعبیوں کرا دے حج، حُجرہ اِکو اک سہائیا۔ دین مذہب دی میٹ دے حد، مانو مانس مانکھ اِکو رنگ رنگائیا۔ سارے پُرکھ اکال
 تیری جد، تُوں اِکو جمن والی پتا مائیا۔ کیوں تیری آتما تینوں گئی چھڈ، لوک مات ہوئی پرائیا۔ دھرم نشانہ اِکو گڈ، چار کُنٹ دئے
 بلائیا۔ سنت سہیلے اپنے صد، بہرم سب دا میٹ مٹائیا۔ تیرا نور تیتھوں رہے نہ کدے الگ، وکھرا در نہ کدے سمجھائیا۔ پُرکھ
 اکالے دین دیا لے اوہ ویکھ کلجگ جیو بنے کگ، ہنس روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جگت پیالے پی کے مد، نام خُماری نہ کھئے رکھائیا۔
 باہروں بنے بگڑے بپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، سچ ساچی کھیل کھلائیا۔ پُرکھ
 اکال کہے شبد سٹ اوہ ویکھ نظارہ، نظریہ دیاں بدلائیا۔ کلجگ اتم کراں کنارہ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سَتجگ سچ ہوئے
 ورتارا، وشیش ودیا اِک پڑھائیا۔ جس تُوں منن گرو اوتارا، پیغمبر سیس نوائیا۔ وشن برہما شو نہ کھئے اُجردارا، سارے نیوں نیوں
 لاگن پائیا۔ تُوں بنیا میرا برخوردارا، بدی کلجگ دینی گوائیا۔ سَتگر روپ ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرنی رُشناٹیا۔ اوہ ویکھ کچھ
 جھگڑا پینا وچ قابرہ، محمد اشارے نال سمجھائیا۔ نو سو ورگ میل دا ہونا دائرہ، قائم مقام رہیا درڑائیا۔ ایہ کھیل پرہو دا گہرا،
 شاستر سمرت نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ وکھائے اپنی لہرا، لہر لہر وچوں درسائیا۔ جس دی صفت کوئی کر نہ سکے عقل بڈھی وچ
 شاعرہ، شہنشاہ رہیا جنائیا۔ کوئی ہووے نہ دار پھرہ، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ کلجگ کوڑ ککرم ہویا بہرہ، ہر کا نام سنن نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتگر شبد کہے میری بندنا، پرہ
 دُنڈاوت سیس نوائیا۔ کس بدھ کوڑی کِریا کرے کھنڈنا، بن کھڑگ کھنڈا چمکائیا۔ سچ دیوے اندننا، اندپُری والا نال ملائیا۔

کِسِ بَدھِ کلجُگِ کوڑا ونجھنا، صاحبِ سوامی دینا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم لنگھنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کون سیجِ سہائے پلنگنا، آسن سنگھاسن کون رکھائیا۔ کون چاڑھیں اپنی رنگنا، رنگت اک رنگائیا۔ کِسِ بَدھِ تیرا نگارہ وچنا، ڈنکا شبد کرے شنوائیا۔ کلجُگِ گڑھ ہنکاری بھجنا، بھانڈا بہرم بھوؤ بھٹائیا۔ ستجُگِ ساچا کِسِ بَدھِ لگنا، لوک مات لئے انگڑائیا۔ کی کھیل ہونا کایا ماٹی بدنا، ساڈھے تِن ہتھ دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھِ اکال کہے میرے سْت دُلا رے ایہ میرا اقبال، اقبالی گُر اوتار پیغمبر لینے کرائیا۔ ویکھو لوک مات اپنی دھرمسال، سچ دوارے پھول پھولائیا۔ جلوہ رہیا نہ کھئے جلال، نوری نور نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا تکو شاہ کنگال، ذات پات پئی ڈھائیا۔ آتم پر ماتم ملے کیسے نہ نال، پارہرہم برہم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سچ دسو تسیں کِسِ دی کیتی سنہال، سمبل بہ کے منگ منگائیا۔ پُرکھِ اکالا بن دلال، دلالی دھرم دھار جنائیا۔ کلجُگِ بدل کے اپنی چال، چال نرالی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کلجُگِ انت بدلاواں گا۔ بن کے ڈھر دا کنت، سیجِ سہنجنی اک سہاواں گا۔ ستجُگِ چاڑھ کے اکٹا رنگ بسنت، بسن بنواری ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ ساچے نام دا دے کے منت، منتر اکو اک جناواں گا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، بڈھی توں پرے آپ سمجھاواں گا۔ ہوئے گڑھ توڑ کے بنکت، بنگ برہم آپ وکھاواں گا۔ چار ورن بنا کے سنکت، سکلا سنگ وکھاواں گا۔ گُرمکھ کیسے در نہ ہووے منکت، بھکت بھگوان جوڑ جڑاواں گا۔ جو سندیسہ دے کے گیا شبدی دھار انگد، انگیکار اک اکھاواں گا۔ سب دا لہنا دینا چکاواں نقد، ادھار آگے نہ کھئے جناواں گا۔ شبد سندیسہ دیواں سخت، ڈھر فرمانا آپ جناواں گا۔ دھرنی کر کے سہیلا وقت، سہنجنا آپ بدلاواں گا۔ اکو تیری شبد گُرو دی شکت، شکتی سب دی کھچ وکھاواں گا۔ کلجُگِ وچ ستجُگِ ایہو ہووے فرق، فقرہ اکو نام درڑاواں گا۔ پچھلا لہنا سب نے کرنا ترک، ثرت اگلا راہ درسواں گا۔ پھرے دروبی فرش عرش، زمیں اسماناں رنگ چڑھاواں گا۔ غریب نیاں اُتے کر کے ترس، رحمت حق حقیقت آپ کھاواں گا۔ کھیل ویکھنا ایسے برس، سمت سمتی پڑدا لاہوانگا۔ چھپی پوہ کھیل اسچرج، اسچرج لیلآ آپ ورتاواں گا۔ گُر اوتار پیغمبراں لے کے آؤنا دھرم دی فرد، فیصلے حق سناواں گا۔ اک جیکارا دو جہاناں بولنا گرج،

غرض سب دی ویکھ وکھاواں گا۔ یودھا سُرپیر بن مردانہ مرد، مُدعا اکو اک درساواں گا۔ شرع چھری قصائی بنے کوئی نہ کرد، قاتل مقتول پندھ مُکاواں گا۔ پٹھی سدھی کر کے نزد، نر نرائن بھیو کھلاواں گا۔ جھگڑا میٹنا مسیت چرچ، چراگاہاں جوت پرگٹاواں گا۔ غریب نایاں ونڈ کے درد، دکھیاں اپنی گود اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک درساواں گا۔ دھرم دوار اک درسائیکا۔ دین دیاں دیا کھائیکا۔ پُرکھ اکالا ویس وٹائیکا۔ جوت جوالا اگن بھائیکا۔ پوجا مالا منکا پھول پھلائیگا۔ ساچی دھرمسالہ ویکھ وکھائیکا۔ کون شاہ کون کنگالا، انتر اپنا بھیو چکائیکا۔ کلجگ توڑ ترے گن جنجالا، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاہیکا۔ جس دا اوتار پیغمبر گر بھوکھتاں وچ دے کے گئے احوالا، سو سوامی کھیل کھلائیگا۔ لیکھا جان کال مہاکالا، مہربان اپنی کل ورتائیکا۔ پھل رہے کیسے نہ ڈالا، سنمل رُکھ جگت لہرائے گا۔ جن بھگتاں کرے آپ سمبھالا، سمبل بہہ کے ویکھ وکھائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ سچ اک وڈیائیکا۔ ستگر شبد کہے میری اک عرضوئی، پرہہ عرض دیاں سنائیا۔ تیرا بھگت سہیلا سنت وِرا کوئی کوئی، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ باقی ملے کیسے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے رہے کھڑکائیا۔ دین دُنی دی سرتی سوئی، شبد ہلونا نہ کھئے لگائیا۔ بھڑی تیرا نام دروبی، پائے پائے کر سنائیا۔ امرت رس دینا چوئی، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار تیری سرنائیا۔ دھرم دوار دا بن کے منگتا، مانگت جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال میٹ دے ممتا، موہ وکار کر صفائیا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، نون سو اکھڑ دھار اک جنائیا۔ ست سرُپ بنا لے اپنی جنتا، جیو جنت رہے کُرائیا۔ اکو ایشٹ دیو سوامی منا لے اپنی ممتا، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پورب کرم دی رہے کوئی نہ چنتا، ہرکھ سوگ غم دینا گوائیا۔ میں در تیرے ٹھانڈے کُدا ممتا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ اک تیرے وچ شبدی دھار ہمتا، حوصلہ آگے دینا ودھائیا۔ لیکھا مُکاؤنا محمد والی سُننا، صاحب ستگر تیری بے پرواہیا۔ سنجگ وچ سیس کوئی نہ ہووے مَن دا، مُچھ داہڑی نہ کھئے کٹائیا۔ ایہو بھنڈارا تیرے گن دا، جو گوہند گیا ورتائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا پاپ پُڑ دا، پُنے پُنے اپنا بھیو دینا درسائیا۔ تُوں مالک خالق کُل دا، کُل عالم تیرا نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوگڑی تیرا جیو جہان بھلدا، اہل تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تیرا نام اکو مُل دا، انملڑی دات

دینی ورتائیا۔ تیرا امرت کدے نہ ڈلہدا، شیرخوار بچے پی کے خوشی منائیا۔ تیرا بھگت بھگوان بوٹا کدے نہ ہلدا، پت تہنی پھول پھل دینا دکھائیا۔ تیرا دھرم نشانہ جھلدا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تیری وجے سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے بچے نتھے، شبدی شبد جنائیا۔ سچ فرمان میرا منے، من منسا دُور کرائیا۔ کرنا پرکاش پنج تت تنے، وجود محبوب دینا درسائیا۔ لیکھا مُکاؤنا گوبند والے کتے، کائنات پڑدا دینا چکائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا دھنے، جو جگت گیا سمجھائیا۔ لوک مات جیو رہن نہیں دینے اٹھے، پنج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ شبد سناؤنا بنا راگ کتے، انحد نادی ناد وجائیا۔ بھیو کھلاؤنا چوڈاں سو تہہ انک نانک شبد دھار صفتاں والے پتے، پرم پُرکھ پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ شبد کہے میرے صاحب میٹ دے دکھ، دکھاں بھری لوکائیا۔ دھرنی سفلی کردے ککھ، روگ رہے نہ رائیا۔ بھگتاں اُجل کر مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ بیر بیتالیاں جڑ پُٹ، پون مساناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ موکل جان اٹھ، بھے نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے نام دی اکو سنی ہووے ٹک، تُم تاثیر دینی بدلائیا۔ دین دُنی دا بدل دے رُخ، مارگ سچ سچ جنائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک، بھیو ابھید دینا کھلائییا۔ جن بھگت سہیلے اٹھا لے ست، ڈلارے اپنی گود ٹکائیا۔ کوڑی کرپا کلپنا پینڈا جائے مُک، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ سب دے اندر دے دے سچ، سنجم اک جنائیا۔ تیری دھار مانس مانکھ، آتم پرما تم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دینا اٹھائیا۔ ساچا پڑدا دے لہ، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن ملاح، نام نیا نوکا اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا گواہ، شہادت اکو وار دینی بھگتائیا۔ ستجگ سچ لے پرگتا، پرگنا اپنا اک جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا دے مٹا، مٹی خاک نہ کھئے اڈائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبر کرن دُعا، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تُوں محبوب حقیقت والا خُدا، خُدی تکبری دینی گوائیا۔ امام اماما تیری اک سرنا، سرنگت اک جنائیا۔ واحد کلمہ کائنات پڑھا، سندیسہ اکو اک جنائیا۔ میرے مہربان مہرواں، مہر نظر اٹھائیا۔ جہاں تہاں ہو سہا، غریب نہانے گلے لگائیا۔ دکھیاں دکھ دے گوا، دردیاں درد وندائیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے انت تیری سرنائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ، دو جہان سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میری انت

اپیل، اپرمپر دیاں جنائیا۔ منسا من نہ کھئے دلیل، کلپنا کل نہ کھئے جنائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر جو کرشن نال بھیل، بھیلنی نال رام دئے گواپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگت رنگ چڑھائیا۔ ستگر شبد کہے تیرے نام دی ہووے جے، جیکار کر سنائیا۔ بھگتاں انتر دکھ کوئی نہ رہے، رہبر ہو کے دینا مٹائیا۔ جو تیرا بھانا سپے، سہج سکھ ساگر وچ سمائیا۔ امرت دھار انتر وہے، کوڑی کریا دئے رڑھائیا۔ ساچا نام وپائے نے، ناؤں نرنکارا اک پرگٹائیا۔ سچ سنگھاسن جانا بہ، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت تیری شکتی شوئے، شو برہما وشن سارے بیٹھے سیس نوائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ پپی دیو دے گرہ پنڈ باسر کے ★

سچکھنڈ نواسی دھر امام، پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا حکم اکم کلام، الفیے ہوئے پڑھائیا۔ مقامے حق حق سلام، سرن سرن تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ عوام، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ جھگڑا دے تمام، طمع تمنا نہ کھئے گوائیا۔ ہجریاں وچ بندا حرام، مسجد رہی گر لائیا۔ شرع نے کیتا غلام، زنجیر سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ تیرا نام ہویا بدنام، بدی وچ بدی ویکھ خلق خدائیا۔ ساچی منزل ملے نہ کھئے آسان، مہربان محبوب تیرا درس نہ کھئے کرائیا۔ حقیقی پیئے کوئی نہ جام، کوڑی کریا مات ہلکائیا۔ جدھر تکیئے ادھر شام، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پیغمبر کہن اسین نیوں نیوں کردے سجدہ، پروردگار تیری سرنائیا۔ ساچا رہیا کوئی نہ بردا، بدی ویکھی تھاؤں تھائیا۔ مالک رہیا نہ کوئی گھر دا، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ تیری منزل کوئی نہ چڑھدا، درگاہ ساچی درس کھئے نہ پائیا۔ بے شک رسنا جہوا کلمہ کائنات مانو پڑھدا، رسنا جہوا بتی دند بلائیا۔ عمل صفت وچ کوئی نہ کردا، گرفت کوڑ ہوئی لوکائیا۔ وہن وہے بنکار ہڑ دا، مایا ممتا رہی گر لائیا۔ اشنان ملے نہ سروور سر دا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پیغمبر کہن اوہ ویکھ تیئی اوتار جھکدے، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ چار کُنٹ دہ
 دشا کلجگ کوڑ کُریارے بُکدے، ست دھرم نہ کھئے جنائیا۔ انت اخیر بے نظیر کوڑی کِریا جڑ پُٹ دے، پٹنے والا نال رلائییا۔ نام
 ندھانا آبِ حیات گھٹ دے، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ دُھر فرمانا شبد سندیسہ اپنے سٹ دے، سٹ دُلارا اک اُٹھائیا۔ بھیو
 چُکا دے کایا مندر مائو مائو مائو دے، مائس اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 سچکھنڈ ساچے اکو آس رکھائیا۔ پیغمبر کہن حقیقت دے دے حق، لاشریک تیری سرنائیا۔ اوتار کہن ٹیکدے مستک متھ،
 دھوڑی خاک رمائیا۔ کِریا کر پُڑکھ سمرتھ، صاحب تیری ودیائیا۔ پڑھ پڑھ سرشٹی گئی تھک، تیری منزل چڑھن کوئی نہ پائیا۔
 تیرے چار جُگ دے شاستر ٹکیاں اُتوں وکدے ہٹ، کرتا قیمت نہ کھئے پائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا کھیڑا دسے بھٹھ، اگنی اگ
 نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رہیا ورتائیا۔ پروردگار محبوبُ محبت وچ دین دُنی دی میل کٹ،
 کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ... .. گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ ساچا مارگ ایکنکار اکو دس، اک اکلے دیا کھائیا۔ آتم پرمام
 ہووے تیرے وس، پاربرہم برہم پڑدا دینا چُکائیا۔ پچھلا لہنا دینا لیکھا سارے دیئے چھڈ، جھکڑا آگے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پیغمبر کہن پرہ سچ جھلا نشانہ، نشانہ اور نہ کھئے
 جنائیا۔ اوتار کہن سری بھگوانا، بھگون تیری بے پرواہیا۔ گرو ستگر کہن میرے مہربانا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کلجگ لوک
 مات بدل دے زمانہ، ضامن اپنا آپ جنائیا۔ سب دا اکو جیہا ہووے مانا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایکا گرہ
 مندر ہووے در سہانا، سچ دوارا وجے ودھائیا۔ اکو سب دا ہووے پینا کھانا، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو نام دُھن شبد ناد کلمہ
 کائنات ہووے گانا، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ اکو حکم سندیس ہووے فرمانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا اور نہ کھئے اکھوائیا۔ پیغمبر کہن ساڈی منظور کر دُعا، دوئے جوڑ سیس نوئیا۔ نوری جلوہ گر
 خُدا، خُدی تکبری دے مٹائیا۔ مایا ممتا نہ رہے وبا، اصل وصل دینا یار خُدائیا۔ تیئی اوتار بیٹھے سیس جھکا، نیوں نیوں لاگن
 پائیا۔ تیرا اکو نام لئیے دھیا، دھیان گیان اک سمجھائیا۔ چار ورنان امرت جام پیا، رس اکو اک وکھائیا۔ اوچ نیچ ذات پات جھکڑا

دے مٹا، کایا ماٹی مٹی خاک ملے وڈیائیا۔ دس گر کہن تیرا دو جہان وجے ڈنکا، ناؤں نرنکارا اکو اک سُنائییا۔ راؤ رنک شاہ سلطان اکو گھر بہا، دو جا گھر نہ کھئے وکھائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنا ایشٹ دے درڑا، درشٹ سب دی دے کھلائییا۔ اوہ ویکھ کی رام وششٹ کلجگ اتم سندیسہ گئے جنا، جانہار تیری سرنائیا۔ کل کلکی ویس وٹا، نہکنکا رُوپ انوپ درسائییا۔ امام اماما آپ اکھوا، دُھر دا کلمہ اک سمجھائییا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پروردگار سانجھے یار بے پرواہ، پردہ نشیں پردہ دے اُٹھائییا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے گواہ، شہادت شبد نام بھگتائییا۔ کلجگ وچ ستجگ پرہو ضرور دینا لا، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اُٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن سرگن دو جہاناں ہونا سہا، سہاک ناک اکو اک تیری اوٹ رکھائییا۔

☆ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ بیبی جیتو دے گرہ پنڈ باسر کے ☆

شبد ستگر ستگر شبد، ستگر آپ نرنکار اکھوائیا۔ جس دا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اپنے آپ دا آپے کرے ادب، سیس جگدیش آپ جھکائییا۔ جگ چوکرئی اپنا چکے آپے قدم، قدرت قدیم اپنا حکم ورتائییا۔ کھیل ویکھے تن وجود ماٹی خاک بدن، سریر بے نظیر پھول پھولائییا۔ جن بھکتاں چاڑھے ساچی رنگن، رنگت اپنا نام وکھائییا۔ گرمکھ دو جے در نہ جائے منگن، سب دی جھولی دئے بھرائیا۔ سدا سہیلا رکھے اپنے انگن، انگیکار آپ اکھوائیا۔ سنت سہیلے ساچی منزل لنگھن، جگت پاندھی پنڈھ مکائییا۔ بھکت بھگوان اکو در وسن، در گھر ساچا سوبھا پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک منائییا۔ شبد ستگر ستگر شبد دین، دنی ویکھ وکھائییا۔ جس نوں سارے رہے چین، رسنا گا گا شکر منائییا۔ سو صاحب سدا پرینت، پاربرہم درڑائییا۔ بوئے نہ کیسے ادھین، سیس نہ کدے جھکائییا۔ جھگڑا سمجھے نہ کھئے نر مدین، استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ سدا اپنے نام دی کرے تلقین، دُھر سندیسہ اک سُنائییا۔ جس نوں سجدیاں وچ

کرن آمین، محبوب نور خدائیا۔ اوہدی سب توں وکھری تعلیم، جگ جگ گراوتار پیغمبران کرے پڑھائیا۔ سو لیکھا جانے دھرنی دھول زمین، ظاہر ظہور اپنی کل دھرائیا۔ بھگت سہیلا رہے نہ کھئے غم کین، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک پرگنائیا۔ شبد گرو گرا شبد سوامی، صاحب اک اکھوائیا۔ جس دی صفتاں والی بانی، جو ہر گھٹ انترجامی لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ امرت نجھر جھرنا دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ آتم پرما تم ملائے بانی، جوڑی دھر دی جوڑ جڑائیا۔ لیکھا ویکھے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگتاں منزل دس آسانی، آپ اپنا میل کرائیا۔ دینی پئے نہ کسے قربانی، کربلیاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ ساچا نام دے کے دانی، دیاوان ہٹے سہائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے ابھانی، مایا ممتا گرھ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب جیاں دا جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہرینس کور دے گرہ پنڈ نارلا ★

ستگر شبد کہے شہنجنی ہوئیں متی، سمت شہنشاہی پنج پنچ وڈیائیا۔ پرہہ دا کھیل نت نوتی، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا ویس وٹائیا۔ جگ جگ گراوتار پیغمبران کھیل دسے نکئی نکئی، حصیاں وچ دین دنی ونڈ ونڈائیا۔ ست سچ بھگت بھگوان سنت گرمکھ بنا سکھی، دھر دا مارگ اک سمجھائیا۔ دھرم دی دھار رکھ تکھی، دو دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ امرت دھار دے مٹھی، رس اگتی اک چوائیا۔ صدی چوڈھویں حضرت دے ہتھ پھڑائے چٹھی، محمد توں مہر دتی لگائیا۔ تیری اُمت کامل مُرشد دھرتی روے بکئی، بکا مستک خاک رمائیا۔ جس ویلے پروردگار کھیل کرے دو اک دا اگئی، اکیسا جگدیشا اپنی کار کھائیا۔ شرع کوڑ گریار وچ تیری جائے وکی، قیمت اُمت نہ کھئے رکھائیا۔ کلے والی رسنا ہونی پھکی، وعظ جائز نہ کھئے جنائیا۔ اوس ویلے پروردگار سانجھے یار کھیل کرنی اندٹھی، جس نوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جھکڑا مٹاؤنا پتھر اٹی، ایشٹ دیو سوامی اکو

نظری آئی۔ مان رہن نہیں دینا جٹا جوٹ لٹی، تن بھوٹ نہ کھئے رمائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں ڈھائی مُٹھاں لیانی مٹی، حد گھونڈ
 والی نظری آئی۔ جس دے نال ہاے اُتے پاؤنی ٹیپی، ہوڑا سسے اُتے ٹکائیا۔ چھوٹی جہی پکاؤنی ٹکی، نو منٹ آگ وچ تپائیا۔
 جس دی دھار جانی لکھی، پچھلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جگت ویکھن مٹی رکھی، رکھیشر دھیان لگائیا۔ چھبی پوہ ہونی سہنجی تھتی،
 وار وارتا دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ مٹی کہے میرا
 لیکھا محمد نال تعلق، تابعداری دیاں جنائیا۔ میں ویکھاں کھیل اُپر فلک، عرش ازاں دھیان لگائیا۔ کی کھیل ہونا وچ خلق، خالق
 مخلوق کی حکم سنائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں جگت جہان وچ پلک، کی پُرکھ اکالا دین دیا اپنا حکم ورتائیا۔ اندر امرت جل لیاوے
 وچ کلس، اپنا پندھ مُکائیا۔ وشن برہما شو سارے آون رسک، دُور دُرڈا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گر ہوون مست،
 خُماری آگم اتھاہ چڑھائیا۔ دین دُنی دی جس میٹنی حسد، دویت دُئی ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت کہے شہنشاہی شاہو بھوپ، شہنشاہ وڈیائیا۔ جس دا حکم چارے کوٹ،
 دو جہان نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ میٹنہارا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کیرپا پندھ مُکائیا۔ سنجگ سچ اُپجائے پوت، پتا پُرکھ اکال دیا کھائیا۔
 شبہ شہانہ اُٹھائے دوٹ، دُتیا بھاؤ دئے مُکائیا۔ سریشی دریشی ایکا تانا پیٹا بنائے سوٹ، سوٹردھاری ہوئے سہائیا۔ کوڑ کلپنا لوک
 مات کرائے کوچ، کوچا گلی کرے صفائیا۔ پچھلا حکم چار جگ دا کر منسوخ، شبہ سندیسہ اک درڑائیا۔ کر پرکاش چارے کوٹ،
 اُتر پورب پچھم دکھن کرے رُسنائیا۔ بھيو رہے نہ کایا پنج بھوٹ، انتر نرنتر ناد شبہ دُهن شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال وڈیائیا۔ سمت کہے میں ویکھنا جنگل جوہاں کُندرا، ٹلے پریت پھول پھولائیا۔
 پُرکھ اکالا جوت سروپی اتی سُنندرا، جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا لکھ سکے کوئی نہ اُنگلا، قلم
 شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے مٹی
 ہووے ڈھائی مُٹھی، ودھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ گرُمکھ دھار ہووے نہ رُٹھی، پریم پریتی وچ سہائیا۔ سچ پریت ہووے نہ ٹٹی،
 مُحبت اک وڈیائیا۔ سرتی ہووے نہ سُتی، شبہ ناد شنوائیا۔ منزل ہووے اُچی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کھیل رہے نہ لُکی،

اُگن آتھن وجے ودھائیا۔ اُمت اُمتی لیکھا جائے مُکی، مُکمل اپنی کار کھائیا۔ ہر سنکت رہے نہ دُکھی، دُکھیاں درد گوائیا۔ بھکت سُپیلے اُجل کر مُکھی، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ساچی کار کھائیا۔ مٹی کہے میرے ساتھ ہووے کھوپرے والی ٹھوٹھی، آدھا حصہ ونڈ ونڈائیا۔ منی سِنگھ نال لیاوے چار چار دی انگوٹھی، پچھلا لیکھا محمد والا دیاں درڑائیا۔ پترکا لیکھی ہووے جس دا لیکھ ہووے سرشٹ سبائی جھوٹھی، بن ستگر ساچا نظر کھئے نہ آئیا۔ نگاہ مار چار کوٹی، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے درڑائیا۔ انگوٹھی دا لیکھ ہووے اللہ، اکھر وڈ وڈیائیا۔ سیوا کرے اک اِکلا، محمد دا میزُ سوہا پائیا۔ نال پھڑاؤنا اِٹارسی والا مُصلا، جو بھکت سِنگھ پچھے لے کے آئیا۔ لوٹا بھریا ہووے جلا، سچ ہتھ وچ کھائیا۔ پٹھ تے بدھی ہووے کھلا، رُپ انوپ درسائیا۔ نعرہ لاؤندا آوے اللہ اللہ، مُکھوں اکبر کہہ کے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سمت پنج کہے جن بھگتو دسنی سچ پریت، پریم اک منائیا۔ چھبی پوہ نون پریم سِنگھ دی آتما ہر بھکت دوارے پہنچے ٹھیک، ٹھاکر اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نے نون میرا میں تیرا گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ ہو وسنیک، گرہ مندر لینا سُہائیا۔ سدا سدا سد ست وچ رہے اتیت، ترے گن پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سمت کہے میں دیواں ست سندیسہ، سندھیا سرگھی نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتو سب دا جنم جنم دا لیکھا، پُرکھ اکالا ویکھ وکھائیا۔ کرم کانڈ دا رہے نہ کھئے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ ست سچ کرائے بیتا، بتکاری دیا کھائیا۔ سب دا ست پُرکھ زرنجن ہووے نیتا، نراکار زرنکار اپنا حُکم سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں پیغمبراں پورا ہووے ٹھیکا، آگے حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جوتی جامہ دھار کے بھیسا، بھیکھ اولڑا اک اِکلا اپنا آپ رکھائیا۔

★ ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے نوت رستے وچ پنڈ الہڑپنڈی ★

نانک پیار جائے نہ برتھا، برتھی سرب لوکائیا۔ لیکھا مؤل جائے نہ سرسا، گوہند دھار دئے گواہیا۔ لیکھے لگے شبد دھار ورسا، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ رام دی پوری کرے حرصا، ہوس پچھلی نال ملائیا۔ کرشن دا کرشن دھار درسا، کاہن کاہن رنگ رنگائیا۔ مؤسی لیکھ ویکھ دھر دا، کوہ طور راہ تکائیا۔ عیسیٰ نور ویکھ مہر دا، واسطہ کرے خلق خدائیا۔ محمد درس پایا شیر دا، شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی سب دا لیکھ نیڑدا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن لکھ چوراسی گیڑا گیڑدا، آتم پر ماتم اپنا حکم سمجھائیا۔ مالک خالق بنیا رہیا دیر دا، دور ڈراڈا دھر درگاہیا۔ کچھ لیکھا باقی انت سمیں ندیڑ دا، دسم دھار دس دس وچ جنائیا۔ جس دے حکم نون حکم وچ کوئی نہ چھیڑدا، شرع شرع نہ کھئے بدلائیا۔ اوہ لیکھا جانے تے وجود اندھیر دا، اوہ آتم کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نانک لیکھا مؤل نہ وسرے، وسرے سرشٹ سب۔ پُرکھ اکالا دھر دا مترے، وڈ داتا بے پرواہ۔ جوتی دھاروں آپے نکلے، جس نون جنے کوئی نہ ماں۔ اپنی سیکھیا آپے سیکھ لئے، نراکھر وچوں اکھر آپ پرگٹا۔ حکم سندیسہ دھر دا لیکھ لئے، اوتار پیغمبر گرو کر رشنا۔ سب دے انتر نرتو وچ رہے، شبدي جوتی روپ وٹا۔ لیکھ بھوکھ سچ کہے، سندیسہ دئے اگم اتھاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر قادر نور الاہ۔ نانک لیکھا چار گنت، سرشٹ درشٹ جنائیا۔ نگاہ مار کے وچ بیگنٹھ، پُرکھ اکال لیا منائیا۔ کھیل ویکھ کے کاگ بھسند، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جگت جہان ویکھ کے جگیا سو جھنڈ، من مت بڈھ پڑدا لاپیا۔ نگاہ مار کے نین مند، نین مدھاری انگ لگائیا۔ پریم پریتی بنا ناسکا سنگھ، دو جہاناں خوشی بنائیا۔ اپنے بستر سارے تنگ، چولا پٹھو اتے اٹائیا۔ پھیر بیٹھ کے اتے کھنڈ، نگاہ اک وچ ٹکائیا۔ پھیر ویکھ ساگر سمنڈ، آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ پھیر ویکھ مکھ گنگ، جو کچھ کہہ سکن نہ راتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نانک کہا مؤل رہے نہ باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جسم ضمیر خاکی، خالق خلق نور الاپیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار آدی، آدم حوا جس دی سیو کھائیا۔ وشن برہما جس دی آبادی، دیوت سر

اپنا رنگ رنگائیا۔ کچھ آسا رکھ کے گئی اجیت جُہار دی دادی، گجری گذرا سماں رہی جنائیا۔ کچھ لیکھا نانک وچ بغدادی، بغلگیر ہو کے گیا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ وچ کیسے سادھ سنت دی تھر نہ رہی سادھی، سادھنا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کھئے نہ گاڈی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نام بانی دا راگ بدل دین ڈھاڈی، سر بے سُر تال وجائیا۔ پھیر کھیل ویکھنی جو کرشن کہا یادو یادی، یادداشت اک درڑائیا۔ پھیر پڑدا لاہنا جس بھیو کھلایا آدی، انت اتم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نانک دا لیکھا لالو دے دوار، لہنا سمجھ کچھ نہ آئیا۔ انتر انتر دے خمار، خوشی غمی اکو رنگ وکھائیا۔ سندیسہ دے کے وارو وار، نو وار پڑدا دتا چکائیا۔ میرا قرضہ تیرا ادھار، لہنا دوہاں دا سانجھا اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الاہیا۔ پندراں کتک کہے میں تکدا کد دا، قدیم دا ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہیا لہدا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکھ اٹھائیا۔ سماں سمیں نال گیا لنگھدا، گھڑی گھڑی نال بدلایا۔ میں آسا منگاں رہیا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مینوں لیکھا یاد آ گیا سرسے والے جنگ دا، پوہ پُہ پُہ سپس نوائیا۔ گوبند تین وار نیلے توں اتر کے تنگ اپنی ہتھیں کسدا، تین وار کھرکسا کھچ کے اپنے تن بندھائیا۔ نال پُرکھ اکال ول ویکھ کے ہسدا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ نیلا چار کُنٹ ٹھدا، پردکھنا لے کے اپنی خوشی بنائیا۔ شبدی حکم ہویا گوبند جس ویلے کلجگ ویلا ہویا بھٹھ دا، بھٹھالا کوڑ ککرم اگنی ڈاہیا۔ ساچی کھئے نہ حد ہویا ٹپدا، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ پرکاش رہے نہ نیج نیتر اکھ دا، جگت سنت نہ کھئے چڑائیا۔ کلجگ اگنی وانگ ہویا مکھدا، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مان رہنا نہیں پیو پُت والی پگ دا، چاروں کُنٹ پھرے ڈبائیا۔ کایا مندر اندر دے کھئے نہ ستگر شبد سددا، رسنا پڑھ پڑھ سارے ڈھولے جگت سنائیا۔ اوس ویلے کھیل ہونا سؤرے سربگ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پندراں کتک کہے گوبند اپنی لے انگڑائی، نگاہ زمیں اسمان اٹھائیا۔ پُرکھ اکال تیری بے پرواہی، تیری تیرے وچ وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا میری شہادت دینی بھگتائی، گواہ تینوں لوں بھگتائیا۔ میرا لیکھا نہ مٹے رائی، فرق رہن کھئے نہ پائیا۔ میں نہیں چاہندا کہ مات لوک وچ کوئی رہے قصائی، جیواں اُتے

چھری نہ کھئے اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو مسلم ویکھاں عیسائی، ذات پات وند نہ کھئے وندائیا۔ کیوں توں سب دا مالک اک دھردرگاہی، درگاہ ساچی دے مالک لوک مات ایہو ریتی دینی چلائی۔ پُرکھ اکال ایہہ سندیسہ دتا شہادت اک پائی، پاربرہم اپنی دیا کمائی۔ عیسیٰ اٹھ کے دتی دہائی، بہڑی بہڑی کر سنائی۔ محمد نیناں نیر وہائی، صدی چودھویں راہ تکائی۔ پُرکھ اکال کہا سُنو حُکم اگم اتھاپی، الکھ اگوچر ہو کے دیاں درڑائی۔ جس ویلے کلمے نام والے ہوئے شوڈائی، شرع دی کرن لڑائی۔ اوس ویلے لوک مات آواں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا سب نوں دیاں سنائی۔ عیسیٰ گوہند دھار تیرا لیکھا دئے مکائی، لہنا اپنا جھولی پائی۔ اوس ویلے گوہند دے کول ویہہ گرسکھ جنہاں نے دھوڑی مستک لائی شاہی، چرنی ڈھیہہ کے اپنا آپ مٹائی۔ گوہند تھاپی پُشت پناہ ٹکائی، ٹکے اپنے لئے بنائی۔ خوشی وچ کہا جس ویلے میں آواں تے نال میرا ماہی، محبوب ہو کے پھیرا پائی۔ پھیر لہنا ویکھنا جو نانک لالو دتی وڈیائی، واہ واہ اپنی کار کمائی۔ او گرسکھو تَساں اوس ویلے میرے پھریدار ہونا تھاؤں تھائیں، کیرپاناں تلواراں کندھیاں اُتے ٹکائی۔ پھیر ویکھی دھرنی دھرت دھول جو میری دھاروں جائی، تے جگت دی مائی رہی اکھوائیا۔ گرمکھاں ہس کے کہا گوہند ویکھیں کتے کر نہ جائیں جدائی، توں ستگرُو اسیں چیلے وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھائی۔ گوہند دوویں کر کے باہیں، اپنے ہتھان دی گلوکری پائی، گرسکھو تَسیں میرے صاحب تے میں تہاڈا راہی، پاندھی بن کے راہ تکائی۔ اوہناں نے پھیر کہا ستگرُو کون بھرے گواہی، لیکھا کون جنائی۔ گوہند نے پنج انگلیاں اکے وار اٹھائی، پھیر چھاتی نال لگائی۔ پنج پیارے تہاڈے سیوادار جیہڑے جٹ جھیور تے چھیمے نائی، ذات پات نہ کھئے رکھائی۔ پنج لیکھاری تہاڈا لیکھ ویکھن چائیں چائیں، مستک بندیاں لال رنگ رنگائی۔ پھیر گوہند نے سچے چرن نال پٹی کھائی، نشان ڈونگھا دتا لگائی۔ جس ویلے میرے ستگر نے ریت ستجگ چلائی، سچ سچ وڈیائی۔ پھیر لوک مات دی بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم سنائی۔ آگے پیو مرے توں پُت نوں پگ سیس بنھدے تے مان ملدا دھی جوائی، گھر دی ریتی ریتی وچ بدلائی۔ پھیر کھیل کرنا پُت مرے تے پیو نوں ملے وڈیائی، ایسے کر کے پہلوں لکھت دتی کرائیا۔ اگلا لیکھا رات نوں سُننا چائیں چائیں، جیہڑا نانک دب کے اپنی بغل وچ گیا رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔

★ ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ ★

ارجن ویکھ لے جو سندیس دتا بڈھے باہے، باہے بڈھے دتا جنائیا۔ کھیل وکھایا کس بدھ پربھ پرگٹ ہووے دیس ماجھے، مہاراج اپنی کھیل کھلائیآ۔ گرسکھ میلے وچوں دوآہے، ڈہری اپنی کار کھائیآ۔ کس بدھ مالوے والے رکھے لاگے، دُور ڈراڈے جوڑ جڑائیآ۔ کس بدھ جموں والے ہون سانجھے، سکلا سنگ بنائیآ۔ کس بدھ کھیل کرے وچ کعبے، اپنا حُکم ورتائیآ۔ کس بدھ وجائے اپنے اگتی واہے، شبدي ناد سنائیآ۔ کس بدھ سورا ستگر گاہے، گرض اپنا نام رکھائیآ۔ کس بدھ کھیل کراؤنا اُتے واگھے، پُری گھنک گھنک وڈیائیآ۔ ارجن پھیر ہتھ جوڑ کہا ایہہ کھیل اوس پربھو ڈاڈھے، جس نوں ڈنداوت کر کے سیس نوئیآ۔ جو دھرم نیشا نے گاڈے، حُکم اپنا اک سنائیآ۔ جو مہر کرے تے دھووے ڈرمت میل داغے، پاپاں کرے صفائیآ۔ گر ارجن دوویں ہتھ جوڑ جھک گیا آگے، اگمن وچ سیس نوئیآ۔ پر پہلوں کھیل ویکھنا گوہند والے بازے، بازاں والا پھیرا پائیآ۔ بڈھے کہا کچھ اس توں دس آگے، اُنگلاں کتاں وچ پائیآ۔ ارجن کہا جس ویلے سادھ سنت نہیں جانے سادھ، سادھنا رہن کھئے نہ پائیآ۔ پھل رہنا نہیں دھرم دے باغے، پھل پھل نہ کھئے مہکائیآ۔ کلجگ نیند وچوں کوئی نہ جاگے، غفلت پڑدا نہ کھئے اُٹھائیآ۔ ارجن پھیر چپ ہو گیا دھیان دھریا گوہند دا سرُپ تے کندھا نظر آیا ڈھاہے، جس دی مہا سنگھ دئے گواہیا۔ پھیر بڈھے نے کہا ارجن نوں مار کے داہے، گروا کچھ ہور دے سمجھائیآ۔ اوس کہا بابا اوس نے ساری سرشٹی تولنی نام دے چھاہے، شہنشاہ ترازو اک اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں ارادھ، ارادھنا وچ لوکائیآ۔ جس دے بھوکھتاں وچ لیندے آئے خواہے، پیشین گوئیاں وچ بیشتر رہے جنائیآ۔ جس دے نام دی نانک وجائی رہاہے، سارنگا کندھ اُتے ٹکائیآ۔ اوس ویکھنے ڈونگھے کھاڈے، دین مذہب دے گرہ پھول پھولائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیآ۔ باہے کہا ارجن ستگر گرو

کی لالو دے اندر نانک ماری پھوک، فُرنا دتا بدلائیا۔ اوہ وی پنج بھوت، تن وجود نظری آئیا۔ اوہ وی کایا کلبوت، ہڈ ماس
 ناری سوہا پائیا۔ اوہ وی تانا پیٹا سوت، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ گر ارجن کہا بابا جس ویلے ستگر ساچا ہیئے موجود، جو
 چاہے دئے کرائیا۔ مہر دی نگاہ نال کر کے محفوظ، گود اپنی لئے بٹھائیا۔ باہے کہا کی بھگتی دا اصل دیوے کہ سؤد، کہ کل دا کل
 لیکھا دئے مکائیا۔ ارجن نے نگاہ ماری تکیا او بابا اچے تے گوبند دے بچے جانے جھوج، اجیت جُجھار نظری آئیا۔ باہے کہا
 ستگر کیوں ستگر وچ ہندی نہ کوئی دوج، دوا دے سمجھائیا۔ گر ارجن کہا بابا جس ویلے نرگن توں سرگن دی ہندی ویکھی
 پوج، اوناں چر دویت نہ کھئے مٹائیا۔ باہے کہا ارجن ستگر ایہہ کوزا کون دیوے ہونجھ، کرے سرب صفائیا۔ گر ارجن کہا میرا
 پُرکھ اکال دین دیال غریب نائیاں دے ہنجهو دیوے ہونجھ، اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا کھیل وکھائیا۔ باہے بڈھے کہا ستگر کی ستگر اُتے وی آوے بڑھاپا، مینوں دے سمجھائیا۔ کی ستگر
 وی جوڑے ناتا، جگت وچ لوکائیا۔ کی ستگر دا وی کوئی کھاتہ، کرمان کانڈاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کی ستگر دا وی کوئی
 احاطہ، چار دیواری ونڈ کے اپنا حصہ لئے بنائیا۔ گر ارجن کہا بابا نہیں اوہ پُرکھ پُرکھ سمراتھا، جو آد انت اکھوائیا۔ باہے کہا کی اوہ
 مالا پھیرے کہ کرے پوجا پاٹھا، کہ اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ گر ارجن کہا اوہ آد توں انت تگ سرب دا راکھا، تے سب دا پتا
 مائیا۔ باہے کہا پھیر توں کیوں چونکڑا مار کے ماریں آوازا، مٹھی بند رکھائیا۔ گر ارجن کہا بابا میں ڈردا متدا اوس دا اکھا، حُکے
 وچ نہ ہیئے کوتاہیا۔ میں تے اوہدا نکا جیہا کاکا، جس توں نام کھلوانیاں نال رہیا کھلایا۔ اک اُس دا بھوکھت دساں واکا، پر یاد
 رکھیں جیوت جی رسنا جہوا نہ باہر سنائیا۔ کیوں اوس پرہو نے کلجگ انت اپنیاں بھگتاں دیاں پوریاں کرنیاں آسا، نراسا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ اوہناں دا سب دے اتوں اڈ جانا بھرواسا، بھروسہ اکے اُتے رکھائیا۔ جس دیاں گر اتار پیغمبر نکیاں نکیاں شاخاں، شاہ
 پاتشاہ میرا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ گر ارجن کہا بابا
 ویکھ میرا مستک، بڈھے دھیان لیا لگائیا۔ جاں تکیا سمت شہنشاہی پنج تے مہینہ کتک، تھت وار پندراں نظری آئیا۔ نظارہ
 تکیا تے ویکھیا سہنجنا وقت، گھڑی گھڑی دئے گواہیا۔ پیشین گوئیاں ویکھیاں اوس نے پوری کرنی شرط، جو شرع دئے بدلائیا۔

پھیر یاد آ گیا رام نے وچھڑن لگیاں کی سندیسہ دتا سی بھرت، پُٹھی پیریں چل کے بھراتے نوں دتا سُنائیا۔ تیرے رام دا رام جس نے کلجگ آؤنا پرت، پترکا لیکھنی نہیں نال کیسے قلم شاہیا۔ کھیل کرنا اسچرح، اچرح لپلا اپنی دئے دِرڑائیا۔ جن بھگتاں پُٹھی سدھی کر کے نرد، نر نرائن اپنا رنگ چڑھائیا۔ پر مینوں یاد آ گیا نانک نے پھیر لالو توں لینی اوہ کرد، جس نے قاتل مقتول دینے مُکائیا۔ گُرمکھو اک وار کھڑکا دیو کھنڈے نال کھڑگ، ٹک ٹک آواز سُنائیا۔ تہاڈا ایتھے اوتھے ہون نہیں دینا حرح، جس طرح تُسیں میرے پھریدار ایسے طرح میں ہوواں سہائیا۔ کدی بیڑا ہون نہیں دینا غرق، ملاح بن کے بے پرواہ بن کے بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ کیوں آد توں لے کے انت تک پیغمبران نال میری شرط، جس دی شرع نہ کھئے بدلائیا۔ جد ویکھو عرش تے فرش، ترس بھگتاں اُتے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ با بے کہا ارجن میرے اندر وجدی چوبھ، چُبھکاں ربی لگائیا۔ کی کوئی نام سوآ رہیا این کھوبھ، مینوں دے جنائیا۔ ستگر ارجن کہا بابا ایتھے پا دے بھوگ، آگے شبد نہ کھئے سُنائیا۔ با بے کہا مینوں ستگر نال پچن کرن دا روگ، ایہہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میں پرہ دی بھگتی تے تیرا کیتا جوگ، جگتی نہ منگ منگائیا۔ ارجن اک میں جیہڑا نمسکار نو وار کردا روز، نو دوارے تیری جھولی پائیا۔ میرے جسم دی تینوں ہووے سوچ، بابا بڈھا پھرے چائیں چائیا۔ گر ارجن کہا بابا صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبران دا مُریداں سکھاں نالوں ہونا ویوگ، ویوگی ہو کے مارن دھابیا۔ جدھر ویکھنا گھر گھر دسدا سوگ، خوشی وچ خوشی نہ کھئے پرگٹائیا۔ صرف پرہو نے اپنے بھگتاں نوں دینی مؤج، مؤج ہو کے رنگ رنگائیا۔ گُرمکھو تُسیں گوبند دی فوج، فوجدار تہاڈا شہنشاہیا۔ ویکھنا کھیل لوک پرلوک، دو جہان دھیان لگائیا۔ اج توں اوتار پیغمبران گروآں نوں پے جانی سوچ، سوچ وچ نین لین اُٹھائیا۔ کی کھیل ہونا پُشکر کروچ، کل کلکی کی کل ورتائیا۔ جتھے کیسے نہیں سکنا پہنچ، پنچے لا کے سارے بیٹھے بندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر ارجن کہا بابا سمت شہنشاہی پنچ دا آؤنا کتک پندراں، اک پنچ رنگ رنگائیا۔ مان رہنا نہیں مسیتاں مندران، گرو دوار مٹھ نہ کھئے چترائیا۔ جوگ رہنا نہیں جوہاں کندراں، ٹلے پربت پھرے دہائیا۔ پرکاش رہنا نہیں کیسے دے اندراں، نوری جوت نہ کھئے چمکائیا۔ انتر کھلے کیسے نہ چندرا، کنجی ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کچھ لہنا کرشن دا بن بندرا،

بندى والیاں دئے سمجھائیا۔ کچھ لہنا سُرتِ اندرا، اند اندراسن دھیان لگائیا۔ کچھ دینا لہنے دا جو نانک وکھایا وچِ نندرا، انگ
 انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ لیکھا پور کرائیا۔ با بے کِیا گر ارجن اوہ سیکھ
 کپڑے ہونے سماجی، سچ دے جنائیا۔ گر ارجن کِیا اوہناں دین مذہب توں ہونا باغی، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ اک پُرکھ اکال
 نوں مَنّا امدادی، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اوہناں دی دھار ہونی سادی، سادھاں توں آگلا گھر دینا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں
 سُرتی ہونی جاگی، آس نندرا دین مٹائیا۔ تے پُرکھ اکال اوہناں دا بن کے حاجی، لوک مات حج کرن آوے چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھکتو گوبند گرو تے گوبند گرو چلا، تے
 لیکھا پور کرائیا۔ آپس وچ کِریاں دا کِریاں نال کر دیو میلا، ستگر تہاڈی اوٹ رکھائیا۔ ایہ جگ جنم دا میلا، وچھڑیاں میلا رہیا
 کرائیا۔ تسیں میرے تے میں تہاڈا سجن سہیلا، ناتا اکو لیا رکھائیا۔ راوی دا کنڈھا تے کلجگ دا بیلا، تے جگت دا سہیلا تہاڈا
 دے ماہیا۔ جے سچ پُچھو آد توں انت تک تے جگ چوکرئی آکیلا، اک اک نال سدا کردا آیا کُرمائیا۔ ہُن ساریاں توں ہو کے
 وِہلا، چوہ جُگان دے وچھڑے لے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ دا میلا لے
 ملائیا۔ ستگر کہے میں شبد گر شبد گردیوا، آتما گر شبد گر آتما پرماٹما گر شبد گر پرماٹما، پر پُرکھ شبد گر آتما
 دھرم دھرماتما، دھرم دی دھار ایکنکار اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ
 کرنی کار کھائیا۔ گرُمکھو اک یاد رکھیو بولی، سچ نال دیاں جنائیا۔ رات نوں سنگل لک نال بٹھے صدی چوڈھویں دی گولی، نال
 پنج پیاریاں دی ہووے ٹولی، دویاں بتھاں نال تالی دینی وجائیا۔ سب نے داڑھ لینے کھولی، کھلا کھیل وکھائیا۔ اک گرسکھ
 جس نے پاؤنی روئی، اوچی کوک کوک دئے دہائیا۔ بولنا نہیں ہوئی ہوئی، حکم دتا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ کرنی کار کھائیا۔ گرُمکھو کتے تھکے تے نہیں، سچ دینا سنائیا۔ کیسے دی پچھے چون والی تے
 نہیں مہیں، دھیان پچھے نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے دی پانی وچ دھری تے نہیں کہی، سُرتی اپنی رہیا اُٹائیا۔ کیسے دی کوئی چیز گواچ
 تے نہیں گئی، سوچاں وچ اپنا آپ ڈرائیا۔ کیسے دا لیکھا دین والا تے نہیں رہ گیا اُتے بہی، اندر لیکھا رہیا بنائیا۔ کیسے دی وست

کِسے کول تے نہیں پئی، جو امانت آئے ٹکائیا۔ ویکھو اج دی رات ستگر دے لیکھے پاؤنی صحیح، صحیح سلامت اپنا آپ کرائیا۔ جس دے یچے دی سیڑی اجے ہوئی نہیں بہی، اوہ تہاڈی خوشی رہیا منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈے پریم دا سدا نشئی، مستی وچ ہستی وچ عرشی ہو کے فرشی ہو کے پریم پیار دا غرضی ہو کے ملے چائیں چائیا۔

★ ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ رات ساڈھے نو وچ پند الہڑ پندی ★

پنج پیارے بھڑ لو سنکل، سکلا سنگ وکھائیا۔ گرمکھو پرہ نوں لبھن جانا نہیں کدے وچ جنگل، پچھلی ریتی دتی بدلائیا۔ تہاڈے گھر وچ ہووے چارمنگل، خوشی کایا اندر وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا زبر گندل، جڑ ہیٹھوں دینی پٹائیا۔ ہن عیسیٰ موسیٰ محمد دا ویکھنا دنکل، ویلا وقت دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں نہیں دینی لنگھن، پینڈا سب دا دینا مکھائیا۔ سب نے اکو کرنی بندن، بندگی اک جنائیا۔ سچ دوارے سارے آ کے منگن، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ پُرکھ اکالا سب نوں لائے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ سچ نام دی چاڑھے رنگن، رنگت اک رنگائیا۔ ویکھن آوے کھیل تریلوکی نندن، رام رام پھیرا پائیا۔ جگ چارے ونجھن، ونجھ مہانا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سنکل کہے میں شرع زنجیر، شریعت دیاں درڑائیا۔ پیغمبرو ویکھو ہوئی اخیر، آخر پردہ لاپیا۔ اوتارو تکو بے نظیر، نظر نین اٹھائیا۔ گرو گردیو ویکھو گہر گمبھیر، کی اپنی کار کھائیا۔ جو سرشٹی دی بدلن آیا ضمیر، درشٹی دیرگھ روگ گوائیا۔ بھگت ویکھو نال کبیر، قبراں توں باہر رہیا سمجھائیا۔ کھنڈا کھڑگ تکو شمشیر، شہنشاہ رہیا چمکائیا۔ پاتشاہاں دی رہنی نہیں جاگیر، حکومتاں حکم نہ کھئے منائیا۔ دین دُنی بدل دینی تقدیر، تدبیر آگے نہ کدے سمجھائیا۔ پاتشاہ کدے بے فقیر، فاقہ کٹ کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ پنج پیارے سنکل کھچو، کھچو بے پرواہیا۔ مکھوں کہو سب کچھ کڈھنا تیرے وچوں، کیوں بیٹھا پرہو لکائیا۔ بن کے ڈھردرگاہی متو، متر پیارا ہو کے کیوں بیٹھا

پڑدا پائیا۔ ساڈی حد ودھ گئی وتوں، وتکرے نال دئیے جنائیا۔ جے کریا نہ کریں تاں اسیں سیکھ نہیں رہ سجدے جتوں، چیتن سب نون دے کرائیا۔ لکھاریو دھر دا لیکھ لکھو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آگے واسطے ذات پات وچ نہ کیسے بھٹو، اوج نیچ نہ کھئے جنائیا۔ جے تسیں قربان نہیں ہو سجدے میں قربان ہویا تہاتھوں وٹھو، اپنا آپ تہاڈے بھیٹ کرائیا۔ تہاڈا لیکھا جھڈایا پتھر اٹوں، بنا پُرکھ اکال توں سیس نہ کیسے نوائیا۔ اک ایشٹ اک اُتے ٹکو، دوسرے ٹکا مستک نہ کھئے جھپائیا۔ پرہو پیار وچ وکو، قیمت ہٹ نہ کیسے پوائیا۔ ویکھیو منہوں بنے رہو نہ مٹھو، اندروں وکھ روپ درسائیا۔ خوشی نال اُس صاحب دی سیجے لٹو، جو سنگھاسن تہاڈی آتم سیجا رہیا بنائیا۔ کلجگ انت کانجی والا دُدھ ہو نہ پھٹو، روپ سچ دینا درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پنج پیاریو کھچو نال زور، زور اپنا لو لگائیا۔ ایہ دھردرگاہی چور، ڈاکو بنیا بے پروا بیا۔ پچھلی کڈھ لو خور، چار جگ دا لہنا لو مکائیا۔ جے تسیں پھڑ نہیں سکے میں تہاڈے ہتھ وچ پھڑائی ڈور، جگت والا پلو نہ کھئے گنڈھائیا۔ نہ ایہ تھے تے تہاڈی پریتی نبھے توڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بھگت بھگوان نون اکو جیہی لوڑ، ودھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تہانوں نہاؤن نہیں دینا کیسے تلاب جوہڑ، تیرتھاں اُتے نہ کھئے بھوائیا۔ مالک ہو کے جائے بھڑ، بھڑ گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لہنا رہیا مکائیا۔ سنگل کہے ہور کرو آگے، زور نال کھچائیا۔ بن جاؤ شیر یگے، اپنا بل ودھائیا۔ جس نے گر اتار پیغمبر اپنی دھاروں کڈھے، لوک مات دتے بھوائیا۔ نام کلمے والے لگا کے ڈگے، ڈورو ڈنک دتے کھڑکائیا۔ جھگڑا پا کے ماس ناڑی ہڈے، تن وجود دتے لڑائیا۔ ہن چڑھ گیا اوہ تہاڈے اڈے، اڈی دا زور لا کے لو کھچائیا۔ ایہ موقع ملیا نہیں کیسے آگے، سنگل ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ سنگل کہے پنج پیاریو میں بڑا شرارتی، شرع وچ دین دنی دتی لڑائیا۔ لکھاریو میرا لیکھا لکھو عبارت، دین دنی دینا پلٹائیا۔ کدے ستگر منو نہ سفارشی، بنا دیکھیاں من نہ کھئے ٹکائیا۔ وچولا بنیو نہ کھئے وچ آڑھتی، ہٹاں وچ نہ تول ٹلائی۔ سدا اک حکومت اک سرکار دی، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ ہن کھیل ویکھیو پیغمبران والے پروردگار دی، پاربرہم پرہ کی اپنی کار کھائیا۔ گر گدی نہیں رہنی کیسے غدار دی، گداگر ہونے لوکائیا۔ سیوا منظور خدمتگار دی، جو خادم ہو کے پرہ نون سیس

نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سنگل کہے مینوں کھچو، پچھلا زور لگائیا۔ تہاڈی پوری ہووے اچھو، اپنا رنگ چڑھائیا۔ پچھے پرہو دے پڑھدے آئے قِصے، قِسمت لو بدلائیا۔ جگ نیتر کیسے نہ دِسے، دہ دِشا اندھیرا چھائیا۔ جن بھگتاں آیا حِصے، حِصہ اپنا لو وندائیا۔ لُک نہ جائے کتے، قِطعیاں دا مالک دو جہاناں اپنا مُکھ چھپائیا۔ سوہنی وار ویکھو تھتے، پندراں کتک رُت سہائیا۔ جس دے لیکھ گُرو اوتار پیغمبراں لیکھ، لیکھ بن قلم شاہیا۔ سب دا لہنا دینا آپ نچھے، ویکھنہارا اپنی اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئییا۔ سنگل کہے میں بھیو دسنا سکلا، سنگیو دیاں جنائیا۔ کی کھیل ہونا اگلا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ گُرمکھ رہے نہ کھئے پڑا بغلا، ہنس روپ لینا بدلائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا شاہ کنگلا، شہنشاہ دئے وڈیائیا۔ جیہڑا مستک لایا چندنا، چندن واس سرب مہکائیا۔ نیج آتم دے کے نیج آندنا، نیج نین کرے رُشنائیا۔ کیسے دوارے پئے نہ منگنا، جھولی سب دی دئے بھرائیا۔ وقت نال لین والیو سب کچھ تہانوں وندنا، اپنے وچ نہ رکھے لُکائیا۔ جنم جنم دا تٹا ناتا گندھنا، ویکھو گندھ تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ ویس وٹا کے وچ وریہندنا، برہمنڈ دئے سمجھائیا۔ جنہاں گُرمکھاں چمکائیاں کھندنا، پرچند روپ دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سنگل کہے پنج پیارے مینوں چھٹو، دھرنی دیو لٹائیا۔ اک دھرم نشانہ گڈو، جس نوں ویکھے سرب لوکائیا۔ تسان رہنا نہیں اڈ اڈو، گھر اکو دینا سہائیا۔ اپنا بہار ستگر اُتے لڈو، آپ ہو لے بہار چلو چائیں چائیا۔ کوڑی کِریا وچ نہ بجھو، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو تھان بہ کے سجو، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ شیر وانگوں گجو، بھ اندروں دینا کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سنگل کہے مینوں کیوں چوڈھویں صدی دی گولی لُک نال بٹھیا، کی میری وڈیائیا۔ جس ویلے محمد نے پروردگار دا حُکم متیا، منتاں وچ کیتی دُہائیا۔ نالے تکیا اُپر چنیا، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ تیرا حُکم جائے ڈٹیا، پروردگار دینا ڈرائیا۔ اوسے ویلے حُکم ملیا جس ویلے گوہند نے اک لایا کتیا، مکتا سمجھ کیسے نہ پائیا۔ پھیر تیرا بے پرواہ آیا بھتیا، لوک مات چائیں چائیا۔ جس چوڈھویں صدی نوں نوں جنیا، نام جگت والا رکھائیا۔ اوہ میرا آد دا کھیل تے جُگ جُگ دا دین والا دھنیا، جو تیری

جھولی پائیا۔ محمد اکھاں میٹ کے ہو گیا انھیا، چاروں کُنٹ چکر لیا لگائیا۔ اے مالک خالق پرتپالک تیرا کیہڑا چھپر تے کیہڑا
 چھٹیا، سانوں دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔
 پروردگار کہہ محمد صاحبو، سہج دیاں درڑائیا۔ جس بُت وچ ہووے رُوح، رُوح بُت نال وڈیائیا۔ اُس وچ آوانہوہو، جس نوں
 سمبل کہہ کے گوبند جانا گائیا۔ پھیر جھگڑا مُکاواں میں تے تُوں، بھاویں تہمت دئے لوکائیا۔ محمد نے نو وار کہہ ہوں، ہوں ہوں کر
 سُنائیا۔ پھیر خوشی ہویا لوں، لوں لوں لئی انگرائیا۔ پھیر اندروں آواز آئی اللہہو، ہو حق دتا درڑائیا۔ محمد جس ویلے پیغمبر
 نہیں رہے گرو، چیل گرو کرے لڑائیا۔ دُھر دا حُکم کیسے نہ پھرو، فرماں بردار نہ کھئے اکھوائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے دُڑو دُڑو،
 دُھر دا دھرم نہ کھئے سمجھائیا۔ دیناں مذہبان بیڑا رُڑھو، چپو نام نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ محمد کہہ میرے پروردگار میری خواہش، خصم خصمانے دے جنائیا۔ چوڈھویں صدی
 میری آس، آہستہ آہستہ دینی وکھائیا۔ پروردگار کہہ تُوں میرے نُور دی اک شاخ، شرع وچ وڈیائیا۔ کلمے دی دے شاباش،
 حُکم دتا سُنائیا۔ انت ضرور دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ بن کے پُرکھ ابناش، اپنا رُپ لوں بدلایا۔ شنکر سمجھ نہ سکے اُپر
 کیلاش، برہما برہم نہ کھئے درڑائیا۔ وشو دا رہے نہ کھئے وشواس، وشیاں وچ جگت لوکائیا۔ نرگن نُور جوت کر پرکاش، جلوہ گر
 دگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ محمد کہہ میرے معجوزلا،
 ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ میرے الللا، تیرے اکو نظری آئیا۔ میری بسملا، بسوا حصہ تیری جھولی پائیا۔ پروردگار کہہ محمد اوہ
 ویکھ گویند تیر کمان چلہ، ترکش کندھ رہیا اُٹھائیا۔ چوڈاں طبق ویکھ بلا، زمیں اسمان دئے بلائیا۔ تیرا چوڈاں صدیاں پورا کراواں
 چھلا، چھیل چھبیل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ خبردار کدی نہ ہووین ڈھلا، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ محمد دا رنگ ہو گیا پیلا، تھر
 تھراہٹ وچ تھرتھرائیا۔ تکیا اسمان نیلا، پرکاش ویکھ جو پرکاش وچ سمائیا۔ کن وچ اُنکلاں پائیاں میرے پروردگار تُوں میرا وسیلہ،
 وصل اور نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر فرمان ملیا اوہ ویکھ چوڈھویں صدی انت سب میرا اک قبیلہ، قبل از دیاں درڑائیا۔ محمد اک جام
 پی لا، تیرے انتر دیاں ٹکائیا۔ جس ویلے سب دا بن کے آواں وسیلہ، مالک نُور الاہیا۔ آگے چلے نہ کھئے دلایلا، دلی تخت دینا

ٻلاڻيا۔ محمد نه ٻٽھ وچ ٻھڙ ڪه ٽيلا، ٻھير دنڊا ٻيٽھ دٻاڻيا۔ جوتى جوت سرُٻ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، سچ دا حُڪم اڪ ورتاڻيا۔ محمد ڪها ميرے ڪالے زوى، يڪ تيرى وڏياڻيا۔ ڪى تيرى ترجيح، ترتيب دے ڊرڙاڻيا۔ ٻروردگار ڪها ميرا ڪھيل وسيع، حد حدود نه ڪھڙ رکھائيا۔ جھڻ نيڙے آگيا مسيح، مسله اپنا آگے ٽڪاڻيا۔ ميرے مالڪ تيرى سند اُتے لکھيا صدى ويهه، ويهه دے آگے اڪيه، اڳي دا ايڪا اڪو نظري آڻيا۔ ميرى بول نه سڪے جيپن، زبان ذبح ڪيتي خُداڻيا۔ ٽُون مالڪ يا مُبين، مھربان تيرى وڏياڻيا۔ ٽُون مالڪ آد قديم، قُدرت دا قادر سوٻها پائيا۔ سانُون اپنا دے يقين، بهروسه دے سمجھائيا۔ ٻروردگار ڪها اُس ويلے ميرى چار جُگ تون وڪھري هووے تعليم، حُڪم سنديسه اڪ سُنائيا۔ ميرا مارگ هووے عظيم، عالیشان رھيا جناڻيا۔ شرع وچ ونڏي نه هووے زمين، دھرنى دھرت دھول دھول اڪو رنگ رنگائيا۔ اڪو مان نر مدين، مُدعا آتم دينا ڊرڙاڻيا۔ جوتى جوت سرُٻ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، سچ دى ڪرنى ڪار ڪمائيا۔ محمد ڪها ميرا تخناسده، صاحب تيرى سرناڻيا۔ ڪى تيرى هووے بدھ، بدى دا ڏيرھ ڏھائيا۔ چار جُگ گر اوتار پيغمبران نال ٽُون رکھي ضد، حصيا والى ونڏ ونڏائيا۔ آڀے صلاحين تے آڀے دڻين نند، ايھ تيرى بے پرواڻيا۔ سچ دس صدى چوڏھويں ڪيس بدھ ميٿين سگلي چند، چڪھا دڻين بُجھائيا۔ ٻروردگار ڪها محمد اوس ويلے امام بن ڪے آوان وچ بند، تيرى بند گوبند نال رکھائيا۔ ٻھير ضرور ٻرڪاش ڪران ٻار سنده، جوتى شبدى دھار ڪھيل ڪھلاڻيا۔ ٽھاڏي اُمت نيڪى جيھي ٽنگ، چوراسى وچون دياں سمجھائيا۔ محمد دے نيتر وگ پڙے پنجه، پنجهو آں دھار بناڻيا۔ جوتى جوت سرُٻ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، سچ ڪرنى ڪار ڪمائيا۔ محمد ڪها ميرا موزل حقه آداب، آداب نال سپس جھڪائيا۔ ڪيس بدھ صوفياں ديويں خطاب، خود اپنا رنگ رنگائيا۔ سچ وڪھاوين محراب، محبوب هو ڪے ويڪھ وڪھائيا۔ ٻروردگار بنا اڪھراں تون ڪھول ڪتاب، بنا ڪُتب خانياں دتي ڊرڙاڻيا۔ محمد آه ويڪھ اڪ مالڪ اڪ جناب، جنا بے على اڪو سوٻها پائيا۔ ٻھير اُس ويلے نانڪ و جاؤندا آؤنا رباب، منتر ستنام ڊرڙاڻيا۔ ٻھير اوھ ويڪھ غريباں والا جھاز، بيڙے رھيا ٻھرائيا۔ ٻھير اوھ ويڪھ لالو دا حساب، تينُون دياں وڪھائيا۔ ٻھير اوھ ويڪھ سب ڪچھ ميں آڀے آپ، دوجا نظر ڪھڙے نه آڻيا۔ جس ويلے دين دني دا ودھيا پاپ، لگ وچ سنگل پا ڪے سب دى شرع اپن نال بندھائيا۔ رُوح بُت دسنا نھين ڪوئي پاڪ، پاپي پتت دسے لوڪائيا۔ محمد نه

کہا اے میرے مالک کی کھیل کریں ساکھیات، سچ دے سمجھائیا۔ خود خُدا کہا آہ لے آبِ حیات، بوند ڈھائی تیرے مُکھ
 چوائیا۔ جس ویلے انسان ہووے حیوانات، حیواناں والا رُوپ گئے بدلایا۔ اصلیتِ ربی وچ نہ نباتات، نبیاں مکے پڑھائیا۔ کلمے
 وچ نہ رہے جذبات، جائز حُکم نہ کھئے سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ محمد کہا اے خُدا
 کی نانک ضرور آؤنا ربابی، ربیول دینا جنایا۔ کی اُس دا پیار حقیقی ہووے کہ مجازی، شرع دینی درڑایا۔ پروردگار کہا اوہ ہونا
 بودھ اگادھی، بڈھی توں پرے پڑھائیا۔ پریتی ہونی میرے نال لاگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ اُس نوں سُناؤنا اِکو راگی، راگ
 اپنا دینا گوائیا۔ اوس سب کچھ جانا تیاگی، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھرنا ہو ویراگی، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ غریب نہانیاں نال
 مل کے ہووے راضی، رازق رِزق رحیم ہو کے دئے وڈیایا۔ لالو دے نال پریم والی لاؤنی بازی، آپ اپنی دیا کھائیا۔ اُس دے نال
 اک ہونا حاجی، جیہڑا رُوپ لئے بدلایا۔ نالے شرع دا ہونا قاضی، قسم کھا کے نانک سیو کھائیا۔ اندروں اپرادھی ہونا غازی،
 دئی دویت وچ دکھدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ محمد کہا
 نانک رباب کی گاؤنا، کہہ کی سُنایا۔ پروردگار کہا محمد اوس کہنا اِکو پُرکھ اکال مناؤنا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرتھ تھ پئے نہ
 نہاؤنا، جنگلاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اگنی تن نہ پئے تپاؤنا، جل دھار نہ کھئے وڈیایا۔ کت پاڑ نہ مُندرا پئے پاؤنا، گرہ مندر نہ کھئے تجائیا۔
 اِکو سیس جگدیش جھکاؤنا، دوجا اِشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نال غریباں پیار ودھاؤنا، ایہہ نانک آس رکھائیا۔ تیری شرع دا شرع نال
 ٹکراؤنا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ محمد
 اکھاں لئیاں میٹ، دھرے دھیان اللہ۔ نظری آیا بست کیٹ، صدی چوڈھویں سرِشٹی بھری گناہ۔ پیغمبراں تئی پریت، اُمت بنے
 نہ کھئے ملاح۔ محمد دی نکلی چیک، ہتھ چھاتی اُتے ٹکا۔ اندر سنی حدیث، کلمہ حق خُدا۔ کھیل ویکھ پیس، چوڈھویں لگے
 ڈھاہ۔ تگ نال نیجھ، نیتز نین کھلا۔ ویکھ اگمی رسید، جس دے بدلے پٹا دتا پھڑا۔ صدی چوڈھویں رکھیں اڈیک، اتم آواں
 نور خُدا۔ سمت شہنشاہی پنج طریق، طریقے نال دتی درڑا۔ سمبل دھام دا ہو کے وسنیک، کر آوے نور رُشنا۔ جس دا ہووے
 نہ کھئے شریک، شرکت پچھلی دئے مٹا۔ اوس دے وچ ہووے حق توفیق، حُکم دُھر دا دئے سنا۔ دین مذہب نہ رہے فریق،

فرقداری دئے گوا۔ مائس مائس کر رفیق، ایکا رنگ دئے رنگا۔ پھیر محمد دے اندر فرنا پھریاقرآن مجید، نعرہ حق دا دتا لا۔ تیری
 صفت تیری تمہید، تیری مہا صفت سنا۔ میری تیرے اُتے اُمید، آسا منسا پور کرا۔ محمد گلوں لاه کے قمیض، دئے جوڑ کیتی
 دُعا۔ مینوں تیرے ویکھن دی ریجھ، دھرتی اُتے اپنا پھیرا پا۔ کی لہنا محراباں والی وچوں مسیت، مسلہ اپنا دے سمجھا۔ پروردگار
 کہہ محمد لیکھ وصیت، وصلے یار اک خُدا۔ جیہڑا سب دی بدل دئے طبیعت، تاپیا وچ لئے رکھا۔ اکو نام دی دئے اہمیت، آپ اپنا
 حُکم سنا۔ سب دی بدل دیوے نیئت، نگاہبان ہو رہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے میں ویکھنا نظارہ عجو، عجب دینا درڑائیا۔ خُدا نے کہا پہلوں کر وُضو، ہتھ منہ دھو کے نگ کُن
 صاف کرائیا۔ پھیر اک کر رجوہ، اپنی رضا دیاں سمجھائیا۔ نانک دھار اک تے دس گرو، ایہ میری بے پرواہیا۔ اوہناں توں بعد
 پھر کلجگ ہونا شروع، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سب دا بیڑا اپنی کرنی وچ رڑھو، تہاڈا زور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ محمد کہہ میں مٹاں تیری تابعداری، تانبا ہتھ وچ
 اُٹھائیا۔ سدا سدا سد رہے یاری، یارانہ دینا نبھائیا۔ پروردگار کہہ صدی چوڈھویں اُمت ہونی غداری، سُنّت کم کسے نہ آئیا۔ میں
 ہونا جوت نور اُجیاری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ویکھاں وگساں سرشٹی ساری، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ کران کھیل وانگ مداری،
 ول چھل اپنی کار کھائیا۔ جیہڑی کایا تُساں میرے حُکم نال شنگاری، مذہباں والی ونڈ ونڈائیا۔ ایس دا ہونا انت کیناری، اتم
 رہن کھئے نہ پائیا۔ محمد نے جھٹ ہتھ وچ پھڑ لئی بہاری، دھرتی اُتے جھاڑو دتا لگائیا۔ پرہو صدی چوڈھویں پُرکھ کہ ناری،
 مالک مینوں دے سمجھائیا۔ پروردگار کہہ اوہ میری جوت اُجیاری، رنگ روپ نہ کھئے درسائیا۔ انت اوس دی گولی ہونی کتیا
 کواری، کائنات ملے وڈیائیا۔ نہ مچھ نہ داڑھی، رام کرشن دا لیکھا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، اوس نوں بنن نہ دیوے کسے دی لاڑی، لاڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد کہہ صدی چوڈھویں نور اُجالا، نور نورانے دتا
 جنائیا۔ جس ویلے اندھیرا ہویا کلجگ کالا، کل کاتی دسی لوکائیا۔ ست لہے کتے نہ بہالا، کھوجیاں ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ ست دھرم
 دا نکلے دوالا، خالی کایا محل ویکھ وکھائیا۔ لیکھا رہے نہ کسے مالا، جپ جپ نہ کھئے وڈیائیا۔ کریا کرے دین دیا لا، دیاندھ اپنی

کار کھائیا۔ جگت شرع توڑ جنجالا، سنگل اپنے لگ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہا اوس سنگل دا کی اصول، اصل دینا سمجھائیا۔ کس نوں بوئے قبول، قبران وچ پیغمبر جانے
 سمائیا۔ دھر دا حکم ملیا معقول، مکمل دتا درڑائیا۔ جس ویلے تہاڈا شرع دا لین آیا محصول، چنگی خانے پھول پھولائیا۔ اگلا دسن
 آیا رول، رولا دین مذہب مٹائیا۔ سب نوں کرنا پئے قبول، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دی مستک لاؤندے دھول، دھوڑی
 خاک رمائیا۔ اوہ کدے نہ جاوے بھول، اٹھل نور الابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیو
 ابھیدا دئے کھلائییا۔ محمد کہا سنگل دی کی وجہ، سگلے سنگی دے سمجھائیا۔ خدا کہا تہانوں ملے کھئے نہ جگ، جگہ بجگہ ہووے
 لڑائیا۔ تہاڈا رہے کھئے نہ دبا، بھے بھو نہ کھئے جنائیا۔ چاروں گنٹ ہووے پائے طوبی پائے ربا، بہڑی بہڑی کر کولائیا۔ سریشٹی آر پار
 نہ ہووے پھرے وچ گبھا، کنڈھا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا بھگتاں توں ساچی رہے کھئے نہ سبھا، ملیچھ ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا اک اٹھائیا۔ محمد دی نگاہ بدلی اچانک، اکھیں میٹ دھیان
 لگائیا۔ نظری آیا نوری نانک، سرگن رنگ چڑھائیا۔ کھیل ویکھیا بھیانک، چار گنٹ کولائیا۔ کیسے دی دسی نہ کھئے سیانپ،
 مورکھ موڑھاں وجے ودھائیا۔ دھرم دی دھار نہ کھئے امانت، عمل حق نہ کھئے کائیا۔ دھر دی دیوے نہ کھئے ضمانت، چوراسی پار نہ
 کھئے وکھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری شامت، شمع نور نہ کھئے رُشنائییا۔ سچ دے نہ سچ صحیح سلامت، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ محمد نظری آیا نانک لالو میت،
 پروردگار دتا وکھائیا۔ اس توں آگے پرہو دی ریت، مندر مسیت پنڈھ مکائیا۔ مُحبت وچ وسے چیت، چاترک اپنے لئے بنائیا۔
 آتم پرما تم دس کے گیت، منتر ستنام سمجھائیا۔ نمانے ویکھ غریب، مہر نظر اٹھائیا۔ کھیل اک عجیب، عجب رہیا جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ جس ویلے نانک نانک پہنچیا دوار، بالا مردانہ سنگ رکھائیا۔
 قاضی مُلا سی اوہناں دا یار، مسلے پریم والے سُنائیا۔ نانک دا بن کے خدمتگار، دُوروں نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اندر بُندا
 سی ہنکار، من واسنا نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ نانک جس ویلے لالو دے

گھر آیا، و جی سچ ودھائیا۔ دھنّ گرو گرو ساچا پایا، ملی مان وڈیائیا۔ قاضی ہسّ کے بچن سُنایا، لوٹا وُضو والا ہتھ اُٹھائیا۔ اوئے لالو کیوں نہیں بھیٹ چڑھائی مایا، ستکار وچ ست نہ کھئے کرائیا۔ لالو خالی ہتھ وکھایا، ایہہ دین والا آیا بے پرواہیا۔ مانگت ہو کے جھولی آگے ڈاہیا، بُکھیاں دینا رجائیا۔ قاضی دے اندر غُصہ آیا، اندرے اندر دلیل بنائیا۔ نانک کہو جیہے گھراں دے وچ پھیرا پایا، جیہڑا سکے نہ پیٹ بھرائیا۔ اودھروں لنگڑا لولا چل کے آیا، صدا اُچی اُچی سُنائیا۔ کھئے نانک درس دئے کرایا، میرا لیکھا دئے مُکائیا۔ قاضی نے کہا اوئے کملیا، اوہ تے بُکھیاں ننگیاں نے گرو بنایا، وڈیاں گھر ملے نہ تھائیا۔ لنگڑے کہا میں ضرور چل کے نانک دا درشن پایا، دُوروں نیوں کے سیس نوائیا۔ لالو نے جھٹ اوس نوں گود اُٹھایا، چھاتی نال لگائیا۔ پچھوں قاضی تٹھا آیا، اُس بانہ لئی کھچائیا۔ پھڑ کے پچھے مُنہ وکھایا، اگلا گھر دتا وکھائیا۔ ایتھے آگے حال دُہایا، کیوں تُوں رولا دتا پائیا۔ نانک مہر نگاہ اُٹھایا، تکیا چائیں چائیا۔ ایہہ وی کیسے ماں دا جایا، جو چل کے میرے دوارے آئیا۔ قاضی کہا تُوں کیہڑا ایہنوں دتا رجایا، بنا رباب توں تیری کی وڈیائیا۔ اوس لولھے کہا نانک کتے ایہنوں وی دے سزایا، جو تینوں گیا بھلایا۔ نانک ہسّ کے کہا اپنا کیتا آپے لئے پایا، اپنے نال ہنڈھائیا۔ لالو پھیر کہا ستگر نانک کیوں ایہہ بچن سُنایا، تیرا بچن نہ برتھا جائیا۔ میں ایس دا درد وندایا، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ نانک کہا ایہہ بچن مُڑے نہ رایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بنا تیرے توں ایہنوں سکے نہ کھئے بخشایا، بخشش کرن کھئے نہ آئیا۔ لالو نیناں نیر وایا، رو کے دتی دُہائیا۔ نانک انتر دھیان لگایا، ڈھائی سکنت زبان نہ کھئے بلائیا۔ پھیر ہسّ کے کہا لالو جس ویلے تیرا جنم دواوا، لوک مات ہووے رُشنائیا۔ میرا پُرکھ اکال ہووے آیا، زرگن نُوں جوت رُشنائیا۔ تیرا سدا ہووے سہایا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہہ قاضی تیری جھولی پایا، ایس نوں ایس لولھے والی ملے ضرور سزائیا۔ تُوں ایس نوں لئیں ترایا، واسطہ پرہ دے آگے پائیا۔ لالو دا تھوڑا جیہا اندروں دل کمبایا، من لیا ڈُلائییا۔ نانک نے حوصلہ پھیر ودھایا، سہج دتا درڑائیا۔ لالو چنتا نہ کر ایہدا انت دُکھ اکھیں ویکھن نہ پایا، تیرا ہتھ لگے نہ رائیا۔ ایسے کارن قاضی دا گلونت نام پرگٹایا، پرگنے اوسے لیا وسائیا۔ نانک دا لیکھا پور کرایا، لالو اپنے نال رکھائیا۔ دُکھ نہ کرے جس ماں نے جایا، پورب جنم دا داتا اکو دھردرگاہیا۔ نالے آگے واسطے مارگ لایا، ستجگ سچ سچ ورتائیا۔ پُت مریا ہرینس کور نے اکھیں نہ نیر وایا، خوشی خوشی نال چکھا دتا چڑھائیا۔ جے

پہلوں پندراں کتک دا لیکھا نہ ہندا لکھایا، اج دیندا نہ کھئے گواہیا۔ ستجگ دا رنگ رنگیا، رنگت پچھلی دتی مٹائیا۔ ایسے کارن
 گرمکھ ماجھا مالوا دوآبہ جموں وچوں منگوا یا، جو چل آئے چائیں چائیا۔ اوہناں ست دھرم دا دستارا گرسکھ سپس سجایا، پت
 مرے توں پتا خوشی لئے منائیا۔ نالے آگلا جنم پھیر بدلایا، ہر سنگت میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گلونت کہے ویکھ میں آگیا چاچا، چلاکی نال دیاں جنائیا۔ پچھلے جنم میں لنگی بٹھدا ساں لاچا،
 کئی لال رنگ رنگائیا۔ محمد نال رکھدا ہندا ساں ناتا، نماز پڑھ کے خوشی بنائیا۔ میں ویکھیا پچھلا اپنا کھاتہ، ہنکار دی ملی
 سزائیا۔ میں اپنیاں دساں باتاں، باطن پڑدا دیاں اٹھائیا۔ میں کدے پچھے حکم نہیں سی مٹیا آکھا، ستکار نال سر نہ کیسے جھکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گلونت کہے میں آگیا پندراں کتک دی
 زین، بھجیا چائیں چائیا۔ دوآبے والیاں دی ویکھنی رسین، جیہڑے میرے لئی لے کے آئیا۔ دوندر کور ویکھنی دھرم دی بہین، جو
 برتن ہتھ لئے اٹھائیا۔ سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ بہین بھرا گرمکھو اک دوہجے دے پچھے بائے کوئی نہ وین، نیناں نیر
 وہائیا۔ کیسے سادھ سنت نوں تھالیاں گلاس چھنے کوئی نہ جائے دین، بستر بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گلونت کہے دوآبے والیاں مینوں ہون نہیں دتا اداس، میری آسا پور کرائیا۔ جن بھگتو سارے
 اک دوسرے نوں دیو شاباش، خوشیاں نال سُنائیا۔ اک دوہجے نوں دیو آکھ، حکم دھردرگاہیا۔ کیسے دے مرن پچھوں کیسے نوں
 دینا نہیں تھالی گلاس، گروی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ تھادے برتناں وچ کوئی کھا نہ جاوے ماس، تھادی کیتی کم کیسے نہ آئیا۔ جے اک
 پرہو دی آس، بھروسہ اک رکھائیا۔ اوسے تے رکھو وشواس، وشا اور نہ کھئے جنائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش، آتم پرما تم رنگ
 رنگائیا۔ اکو وار سب نے کر لینا یاد، یادداشت لینی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو مرن توں پچھوں کیسے نے چکنی نہیں سواہ، سواہ روپ لوکائیا۔ ویکھو پنج لکھاری گواہ،
 متھے تلک رہے وکھائیا۔ بندی ہونی نہیں بے وفا، بندی لکھن والا دئے گواہیا۔ ٹیڈھی پگڑی الٹی لئی کرا، ریتی سدھ کرائیا۔
 جنہاں پنج پنج پنج کِریاناں دتیاں کھڑکا، کھڑگ کھڑگ نال ٹکرائیا۔ جنہاں پنج پنج پنج پگیاں دتیاں بٹھا، چوتھے جگ کیتی

صفائیا۔ جنہاں پنجان چندن تلک لیا لگا، تلکنبازی توں پار کرائیا۔ جنہاں گرمکھاں ہتھ اُتے لنگر لیا کھا، اوہ مان تان گئے مٹائیا۔ جنہاں لنگر وچ حصّہ لیا پا، اوہ سارے بن گئے بہین بھائیا۔ جنہاں ارداسا لیا سُدھا، ہتھ جوڑ کے سیس نوائیا۔ سچ پُچھو اوہناں کیشن سنگھ نوں لیا پچا، مگھر دا مہینہ رووے مارے دھابیا۔ ایسے کارن سارے لئے سدا، اکٹھے کیتے چائیں چائیا۔ بھگتو تہاڈی رضا وچ خُدا، سزا دے نال کرے تباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پندراں کتک کہے مینوں کہندے پندراں، ادھ وچ وڈیائیا۔ گرمکھو کدی لبھن نہیں جانا وچ مندران، مسیتان وچ نہ پھول پھولائیا۔ کھوجنا نہیں وچوں گندرا، تُلے پربت نہ پندھ رکھائیا۔ سد اکو دوارا منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ جو دیوے دُھر اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کچھ لیکھا لہنا گوبند والا اندنا، اٹارسی دی دھرتی دئے گواہیا۔ جتھے کھیل کھلایا سی رام چندنا، چند سورج دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پندراں کتک کہے میں سب نوں دیواں اسپس، اصل دے اصل ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم نال جگدیش، جگت دا مالک خوشی بنائیا۔ سارے آگے ٹپ کے لیک، لائن پچھلی آئے بدلائیا۔ سہنجی ہوئے تاریخ، تاریخ تواریخ نال رکھائیا۔ سب دی سانجھی ہووے پریت، پریم اکو لینا منائیا۔ پنج پیارے اک گاؤں گیت، شبد شبد سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ ورتائیا۔ پندراں کتک کہے برہمنڈ کھنڈ جھکے، جھکیا زمیں اسمان۔ جن بھگتیاں کوڑ کڑیارے پینڈے مکے، مُکیا کوڑ جہان۔ بھو ساگر پار ہوون سکے، آگے آئے نہ کھئے اٹکان۔ سچکھنڈ دوارے جان سُچے، ستگر ساچا ہوئے مہربان۔ منزل پوڑے چڑھن اُچے، جتھے ملے سری بھگوان۔ اُجل کرن مُکھے، سچکھنڈ دوارے ملے امام۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان۔

کیشن سنگھ بغل وچ دے دے کرد، کھبے انگ چھہائیا۔ سچ نال ونڈے درد، دردیاں درد ونڈائیا۔ مردانہ بن مرد، مدد کرے تھائوں تھائیا۔ ہر سنگت دی منظور کر عرض، تیرا جیون دتا ودھائیا۔ ویکھ کھیل اسچرج، دوآبے وچوں وستو تیرے گھر منگائیا۔ ایہہ پچھلا لہنا تے پچھلا قرض، لیکھا دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ کرد

کہے مینوں کہندے چھری، رسنا نال گائیا۔ مینوں سارے کہندے بُری، قصائیاں ہتھ پھڑائیا۔ مینوں سارے کہندے نگری، سپس نہ کیسے جھکائیا۔ سچ پچھو میں اند پُروں تری، بھجی واپو داہیا۔ ڈھائی دین سر سے وچ زڑھی، صرف نو قدم پندھ مکائیا۔ پھیر مینوں چک لیائی ٹھہیاراں دی اک کڑی، کہے ہتھ اٹھائیا۔ میری پتھراں نال اگوں دھار مُڑی، تکھی پھیر نہ کیسے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھری کہے میرا لیکھ دسے نہ کھئے کتیب، کاتب نہ کھئے لکھائیا۔ میں کردی نہیں فریب، جھوٹھی گل سنائیا۔ میرے نال اُس کتیا توں لے کے گوہند نے کتیا سی اک سب، ٹوٹے چار دتے کرائیا۔ پھیر پا کے وچ جیب، باہر لیا کڈھائیا۔ پھیر ویکھے چارے وید، کوئی اس دی دتے صفائیا۔ پھیر تکیا کھیل بھریا بھید، بھجان لئی اٹھائیا۔ پہلوں ایہدی سیوا لاواں ایہہ پھرے وچ دیگ، تیغ دی فتح نال لڑائیا۔ پھیر گھسائی اُتے ریت، پاسے دتے بدلایا۔ پھیر سٹی وچ کھیت، حکم دتا جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال بدل کے آوے بھیس، اپنا پھیرا پائیا۔ مینوں وی پرگٹ کرے ماجھے دیس، گوہند ڈھائی اُنگلاں دستارا دتا اٹھائیا۔ پھیر تیرا اگلا بنے لیکھ، پچھلا دتے چکائیا۔ تینوں بھینجا محمد والے دیس، دُھر دا حکم سنائیا۔ تُوں جا کے کتیں مُلا شیخ، شرع دی کریں صفائیا۔ پھیر چھہی پوہ تُوں آ کے ہوویں پیش، پیشینگوئی اگلی دتیں درڑائیا۔ سنگ رہیں ہمیش، ہمساجن اکھوائیا۔ چھری کہے جس ویلے گوہند نے پہلے دین گرمکھاں توں رکھائے کیس، مینوں چرناں بیٹھ دبائیا۔ میرا اُدوں دا بقایا لیکھ، اچے تگ نہ کھئے مکائیا۔ میں وی بھگتو تھادے نال مل کے اُس پرہو دی ویکھنی کھید، جو کھلاڑی ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا مالک ایک، ایکنکار ایکا نظری آئیا۔

★ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ سانجھی رام دے نوٹ اٹھ پندی ★

سنگل زنجیر توڑ دے شرع، شریعت دُھر دی اک سمجھائیا۔ رام دا لیکھا پورا کر دو اکھڑ مرا، دو اکھڑ کتے نال بدلایا۔ نگاہبان نگاہ مار لے ذرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار درسا دے در، در دربارا اک جنائیا۔ کلجگ کھیل ویکھ لے بڑا، بڑا

چھوٹا دئے دُہائیا۔ چاروں کُنٹ کلیش پڑا، پڑھی پُستک کم کیسے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبران بنیا دھڑا، حصّہ نام کلمہ ربیا وکھائیا۔ گوبند
 دھار ویکھ لے کڑا، کنگن ہتھ نال وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں تک لے جڑا، جڑ چیتن پھول پھولائیا۔ کیرپا کر نرائن نرا، نر تیری
 اک سرنائیا۔ مانو رُکھ دسے کھئے نہ ہرا، پھل پُھل نہ کھئے مہکائیا۔ دُھر دا حُکم سُنا دے کھرا، کھوٹے کھرے ویکھ وکھائیا۔ سچ
 دوار وکھا دے درا، گھر مندر اک جنائیا۔ تیرا درس دیدار ہویا پرا، پرا پسنتی مدھم بیکھری سار کھئے نہ پائیا۔ سب دی آسا منسا
 پورا کر دے ورا، وریام تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد انت نرگن دھار چھڑا، پتنی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ تیری کھیل ویکھنی تاجی، تاج تخت دے مالک دینی
 وکھائیا۔ غریباں اُپر ہوویں راضی، رازق رِزق رحیم دیا کھائیا۔ کلجگ انت کھیل دے بازی، بازاں والا نال ملائیا۔ گُرمکھ رہے
 کھئے نہ پاچی، پزل کر سرب لوکائیا۔ لہنا پورا کر دے ماضی، پورب لیکھا دے چُکائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں ویکھ عراضی، جو
 دھرنی دھرت دھول وند وندائیا۔ شرع شریعت مندر ویکھ پنڈت قاضی، گرنٹھی پنٹھی پھول پھولائیا۔ دُھر دھرم دے تگ اپنے
 حاجی، حُجرے پڑدا سچ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دین دُنی تگ لے باغی، من ممتا وچ ہلکائیا۔ جگت سنت کرن اُپادھی،
 اپرادھاں وچ کُرائیا۔ کس ویلے ہووے کلؤ کل بربادی، چاروں کُنٹ پئے دُہائیا۔ جن بھگتاں تھوڑی رہے آبادی، آبادکار دینے
 بنائیا۔ جو کھیل ویکھیا گُراوتار پیغمبر کھوای، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جو سندیسہ دتا نانک ربابی، حُکم سندیسہ آگم اتھاپیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پرہو ویکھ لے بن کے دین دُنی دا راجا، رعیت
 تگ خلق خُدائیا۔ جس دا آپے سازن سازا، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ جس دے اندر نام وجایا واجا، انحد نادی ناد سُنائیا۔
 جس دا کھیل کیا مُحتاجا، لالچ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گھر سچ ملے
 سرنائیا۔ تیری سرنگت سہارا، صاحب تیری وڈیائیا۔ تیرا چرن مت ادھارا، چرنودک دینا پیائیا۔ تیرا وار تھت دہاڑا، کتک اپنا
 رنگ رنگائیا۔ تیرا دھرم دھار اکھاڑا، گُراوتار پیغمبر دتے گھلائییا۔ تیرا کھیل بہتر ناڑا، ناری پُرش ویکھ وکھائیا۔ تیرا گُرمکھ دُھر
 دا لاڑا، لاڑی موٹ نہ کھئے پرنائیا۔ تیرا منگن آئے واڑا، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ ممت وچ کڈھدے ہاڑا، ہوکا لے کے رہے

سُنائیآ۔ سچ دا رنگ چاڑھ دے گاڑھا، گہر گمبھیر اُتر نہ جائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیآ۔

★ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ گلونت سینگھ دے نوٹ آہڑ پندی ★

گرسکھ تگ اپنے بیٹے، پتا پوت دھیان گائیآ۔ تیری شبد دوشال لیٹے، دوجا بستر نہ کھئے وڈیائیآ۔ سیج سہنجی دھر دی لیٹے، آسن ملیا اگم اتھایا۔ جس پرہو نوں لہدے گئے کیتے، کوئن کوٹ پھیریاں پائیآ۔ جس دا نام جگت جگ ویچے، اکھراں نال کر لکھائیآ۔ جس دے نام بانی دے پیچے، پیچیدہ اپنی کار کھائیآ۔ اوہ کھیل آد انت دے ویکھے، جگ چوکری دھیان رکھائیآ۔ سب دا لیکھالوے لیکھے، جو جن رہے سرنائیآ۔ چرن دوار رکھے چھایہ ہیٹھے، اگنی تت نہ کھئے تپائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ پُرکھ اکال تگ اپنی نئیآ، نوکا نام دھیان لگائیآ۔ ویکھ کھیل اپنا سئیآ، صاحب سلطان دیا کھائیآ۔ جن بھگتاں دھرم رائے کڈھے نہ وہئیآ، لیکھا منگے نہ کھئے گنہیآ۔ وچھوڑا ہوئے نہ ساجن بھئیآ، بھانڈا بہرم دینا بھئیآ۔ تیرا دوارا اکو رسیا، دوجا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جس کارن بھلے گایا تھئیآ تھئیآ، پیر زمیں نال رگڑائیآ۔ گوبند دا پورا ہویا پچھلا ڈھئیآ، ڈھونکے وچ دتا لنگھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ پُرکھ اکال تگ اپنے نڈھے، ناڈھو دھیان لگائیآ۔ پیار نال بول دے ڈڈے، ڈنڈاوت بنا سیس نوائیآ۔ تینتھوں رہن کدے نہ اڈے، وکھرا گھر نہ کھئے وکھائیآ۔ دھرم نشانے جان گڈے، گھر گھر تیری وجے ودھائیآ۔ تیری شبد دھار دے سدے، صدقے واری گھول گھائیآ۔ جو سرن سرنائی ساچی لگے، سیس چرناں اُتے رکھائیآ۔ اوبناں دی لاج رکھنی پگے، چوٹی میلا سہج سُبھائیآ۔ رہن پیڑے مؤل نہ بگے، ہنس دینے بدلایا۔ تیرا نور نورانہ نور جگے، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ بھگت سہیلے ہون سچے، ساجن سوہنا نال ملائیآ۔ گرمکھاں بتھ اٹھاؤنے اپنے کھبے، سچا کھبے نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بخشے اک سرنائیآ۔ پُرکھ اکال ویکھ لے اپنے گنی، گن ندھان نظری آئیآ۔ سچ پکار اک سُنیں، انسنت دیئے

دِرڑائیا۔ بھگت سُہیلے ساچے چُنیں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سَتگر شبد دی شبد ہووے دُھنی، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ سَتگر شبد کہے پنجائا گرسکھاں چھبی پوہ نوں بنا مئی، مُکھ پئی نال لکائیا۔ اُتے بِندسا لکھیا ہووے اُنی، ایکا نایاں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج مئی ہون مانو، دلی گُرمکھ ونڈ ونڈائیا۔ نال پنج ہوون دانو، دیتا والا روپ درسائیا۔ پنج گُرمکھ ڈھولے گاؤن، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اک بنیا ہووے راؤن، دہسر اپنا روپ جنائیا۔ اک امرت برکھے ساؤن، چھہر نام جنائیا۔ اک کول بِندسا ہووے اکاؤن، باؤن گُرو گرتھ دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سَتگر شبد کہے پنج اچے لے ہون مُنڈے، گُرمکھ دھرم دھار وکھائیا۔ اوہ بے ہون گنڈے، شستر ہتھان وچ ٹکائیا۔ مُچھہرے ہون گنڈھے، کُنڈل کٹاں وچ لٹکائیا۔ سِر توں مُنہ نہ ہوون چُنڈے، کیس دسمیس نال وڈیائیا۔ دوہاں دے ہتھ وچ ہوون کھونڈے، زور زور زمیں نال ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے اکی بیبیاں بندھے ہون مُنڈاسے، ماجھے وچوں لئے انگڑائیا۔ مُکھ وچ بائے ہون پتاسے، آدھا اندر باہر رکھائیا۔ ہتھ وچ پھڑے ہون کاسے، بغلیاں موڈھے اُتے لٹکائیا۔ کر دیاں آؤن ہاسے، بستی ویکھنی بے پرواہیا۔ مُکھ ہوئے نہ کیسے اُداسے، تیوڑی مستک نہ کھئے رکھائیا۔ مُکھوں کہن گُراوتار پیغمبر چھڈے چاچے، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے میں ویکھنی بھگتاں شادی، شادیا نے وجائیا۔ دین مذہب توں ملنی آزادی، اجل دی منزل دینی مُکائیا۔ ہرجن آتم جانی سادھی، صدق صبوری نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سَتگر شبد کہے سَتگر بدھا ہووے گانا، موئی تند جوڑ جڑائیا۔ پنجائا گُرمکھاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے اک اک کانا، سوا ہتھ نال لمبائیا۔ سب دا ضلع وکھ وکھ ہووے بیگانہ، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ اک اک چیتھڑ کول ہووے پُرانا، کھجے کندھے اُتے ٹکائیا۔ ہتھ وچ لکھیا ہووے اتم سب نے جانا وچ مسانا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جموں والیاں سیڑھی دا بنا کے لیاؤنا اک بانا، سوہنا روپ

وکھائیا۔ اُتے لیکھ لیکھیا ہووے وِشنوں بھگوانا، جیکارا سچ دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے آنا جانا، جانہار جانی اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ پنڈ آلہڑ پنڈی ★

ستگر شبد کہے پرہو گر اوتار پیغمبر ویکھ اپنے راہک، رہبر ہو کے دھیان لگائیا۔ جیہڑے تیرے نام دے بنے گاہک، سوڈا جگت وچ کرائیا۔ انت مٹ گئے وچ خاک، لوک مات نظر کھئے نہ آئیا۔ ناتا مذہب دا جوڑ کے ساک، سجن گئے اکھوائیا۔ انت سندیسہ گئے آگھ، اکھراں وچ لکھائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکالا آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ دین دُنی دا میٹے سنتاپ، ہووے روگ گوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا بھئے سہائیا۔ چوراسی وچوں بھگت سہیلے تھوڑے راگھ، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو ویکھ اپنا سمبل، سمبھل پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے کر تحومل، چریں وچھنے دھیان لگائیا۔ اپنی کرنی اُتے کر عمل، علم عالماں ڈیرہ ڈھابیا۔ گرمکھ بوٹا خالی رہے نہ سنمل، پت تہنی دینی مہکائیا۔ در ساچے آئی ملن، دُور درادا پنڈھ مکائیا۔ وچھوڑے وچ کھئے گھائل نہ ہووے الن، اچی کوک نہ کھئے سنائیا۔ کوڑی کِریا پار کرنی جلہن، گلہ غصہ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے حکمے اندر دو جہان پلن، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرے پرہو نرنکاری، نرویر تیری سرنائیا۔ جیہڑے بھگت تیرے پُجاری، پوجنیوگ دینی وڈیائیا۔ مات لوک نہ جنم لئے دوجی واری، سچکھنڈ سچ دینی سرنائیا۔ تیرے تیرے اتوں بلہاری، بلہار تیری وڈیائیا۔ انتر آتم پرما تم تیری یاری، یارانہ اور نہ کھئے جنائیا۔ کچھ لیکھا دسنا کیوں دکھ لگا پچھلے جنم دے ولی قندھاری، حکم حکم دینا درڑائیا۔ راوی کندھ سولان پھگن سچ دہاڑی، توہاری دئے سمجھائیا۔ اس دے ناں دی بدلی کیتی سی کیسے عرض نہیں کیتی لکھاری، کیوں قندھاری توں کوڈا دتا لکھائیا۔ ایہ وی کھیل نیاری، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دا حُکم اِک سُنائیا۔ سَتگر شبد کہے پرہ دُھر دے محبُوے، محرم دُھردرگاہیا۔ تیری رمز کھئے نہ بُوچھے، بُجھا دیپک نہ کھئے جگائیا۔ تیرے اشارے سدا گوچھے، گنونت تیری وڈیائیا۔ بھیو کُھلا دے دُوچے، دُتیا رہے نہ رائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈے کر کے مُودھے، مُدّت دے وچھڑے ہونا سہائیا۔ تیری اِک منزل اِکو مقصودے، مقصد سب دا حل کرائیا۔ گُرمکھ تیرے اُتوں جھُوچے، اُس دا لیکھا اپنے گھر لگائیا۔ تیرے کھاتے گھر گمبھیر ڈُونگھے، ساگر سُمند سار نہ کھئے آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دربار تیری سرنائیا۔ سَتگر شبد کہے تیرا دھرم ہووے دھرواس، دھر دُھر دی آپ جنائیا۔ تیرا پریم ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ تیرا آتم تیرے ساتھ، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ گُرمکھاں دینا سکلا ساتھ، صاحب تیری سرنائیا۔ ہرجن کدے نہ ہووے اُداس، چنتا اندروں دینی مٹائیا۔ جو گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت پُجا تیرے پاس، اُس نوں پچھے روئے نہ کھئے لوکائیا۔ جھوٹھا ناتا مائی باپ، بھائی بہین ساک سجن نار کنت نہ کھئے وڈیائیا۔ جس اُتے کِریا کرے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، تیرا کھیل اُپر آکاش پرکاش دو جہان رکھائیا۔

★ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے ٹیوبل اُتے پنڈ بابو پُر ★

پُرکھ اکال تگ لے اپنی دھول، دھرم دوارے ویکھ وکھائیا۔ ویکھ لے اپنے قول، اقرار نامے پڑدا لاییا۔ ہردے ہر کسے نہ گیا مؤل، مؤلا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بھل گئی گوہند کھنڈے امرت پاہل، پاؤلی قیمت رہی کسے نہ رائیا۔ تیری دین دُنی ہوئی انبھول، ستی خلق خدائیا۔ ساچا تولے کھئے نہ تول، وزن وجود نہ کھئے کرائیا۔ سب دا پورا کردے بول، جو بولنوالے بول کے گئے جنائیا۔ تیرا کھیل سدا انمول، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ صدی چوڈھویں مار رول، روّلا ویکھ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ فرمانا اِک جنائیا۔ سَتگر شبد کہے پرہ ویکھ مانس دیہی منکھ، پنج تت اندر دھیان

لگائیا۔ جیہڑا تیرا اُلٹا رُکھ، مات گریہ دتا لٹکائیا۔ اُس دی ترسنا میٹے کھئے نہ بھکھ، ہوئے روگ نہ کھئے گوائیا۔ سُپھل کرے نہ
 جنی ککھ، دھنّ جنیدی بنے نہ کھئے مائیا۔ سچ دُلارا رہیا کھئے نہ سُت، اپرادھی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اتم آپ آپے پُچھ، اپنا حُکم
 سُنائیا۔ کون تینوں رہیا جھک، سجدہ سپس جگدیش درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھ اوتار پیغمبر گر اپنے پرائے، پرا پستی مدھم بیکھری جو تیرا نام آئے صلاحیا۔
 راگاں وچ سُنائے گانے، دُھناں وچ کری سنوائیا۔ کلجگ اتم کتھے ہاؤنے، دھام اولڑا دے جنائیا۔ پلنگ غلیچے کتھے وچھاؤنے،
 بستریاں ہوئے صفائیا۔ کیہڑی کوٹ دشا ٹکاؤنے، ٹکے مستک نال لگائیا۔ کیہڑی دھار وچ اڈاؤنے، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ
 وکھائیا۔ کیہڑی دشا وچ لڑاؤنے، عیسیٰ موسیٰ محمد کرے لڑائیا۔ کیہڑی جگہ اُتے نچاؤنے، گھنگٹ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا حُکم سُنائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھ اپنے بھگت سنت جگ میت، مِتر
 پیارے دھیان لگائیا۔ کون چلے ساچی ریت، سچ سوامی ایشٹ جنائیا۔ کون چھڈ کے مندر مسیت، کایا کعبے تیرا دھیان لگائیا۔
 کون تیرا ہویا عزیز، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ کِس نوں آئی سچ تمیز، طمع تمنا گیا مٹائیا۔ کِس دی کرنی ساچی ریچھ، سر اپنا
 ہتھ رکھائیا۔ کِس گرہ لنگھنا دہلیز، در مندر دینی وڈیائیا۔ کِس بدھ بیجنا بیج، ستجگ پھلواڑی آپ مہکائیا۔ پُرکھ اکال کہا
 میری آد جگاد وکھری ریت، ریتوان دئے سُنائیا۔ جن بھگتاں بخشے سچ پریت، پریت ہو کے جوڑ جڑائیا۔ ساچے نام دی کر
 بخشیش، رحمت دُھر دی جھولی پائیا۔ کایا کر کے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ اوہناں سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان دی جے گاؤنا گیت، ڈھولا اکو اک دِرڑائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ رحمت سچ ہووے بخشیش،
 بخشہار ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، ستجگ چلائے ریت، ریتوان دیا کھائیا۔

☆ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ☆

گرمکھ کہا چھڑیا نال رلا لے رندا، روداس نے دتی گواہیا۔ دوہاں دی اکو منزل اکو پوڑی اکو ڈنڈا، ڈنڈاوت اکو سیس نوائیا۔ اکو تن وجود خاکی بندہ، ماٹی پنج تت وڈیائیا۔ پچھلا کھیل سورا سرینگا، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ انہاں دوہاں دا روپ ہندا سی پنڈا، پنڈت پچھلے نینو ماتو نام جنائیا۔ بیٹھدے سی گنگا کنڈھا، اپنا آسن لائیا۔ سب نوں مار دے سی پھندا، گلے سٹ کے دین وکھائیا۔ یاتریو کچھ بھیٹا دے دیو نہیں تے تہاڈا پتا ہو جاو اندھا، نین بین اکھوائیا۔ پھیر ہری اوم تت ست سناؤندے چھندا، گائتری منتر نال ڈہائیا۔ پھیر جنیو دا پھڑ کے تندا، چھیاں نال پھرائیا۔ پھیر لے کے جل چنگا، چلیاں دین وکھائیا۔ پھیر اکھاں میٹ کے لین انندا، مالا ہتھاں وچ بھوائیا۔ پھیر اک اک پیر کر کے ننگا، انگلیاں وارو وار پلائییا۔ پھیر دھوتی نوں بنھن دا کرن دھندا، پیچے لک نال چھہائیا۔ پھیر ہتھ وچ پھڑ کے ڈنڈا، اٹھ کے ویکھن گنگا مائییا۔ پھیر بودی نوں واہ کے نال کنگھا، ہتھاں وچ لین اڈائیا۔ پھیر لاگے رکھیا انگل نوں لا کے تھندا، ناساں وچ پھرائیا۔ پھیر دو جے براہمنن دی کرن نندا، ایویں پوتھیاں رہے اٹھائیا۔ پھیر ٹلسی نال وکھاوَن جل چنگا، کچے تند نال سہائیا۔ پھیر کر کے منہ ونگا، نگ مروڑ کے دین وکھائیا۔ ججھانوں تسیں دانو ماتو دیاں ٹنگاں، آہ ویکھو ساڈے پترے رہے سمجھائیا۔ تہاڈا پیو دادا سانوں داناں دیاں چڑھاؤنداں رہیا ٹنڈا، حصہ ساڈی جھولی پائییا۔ پھیر بولن وانگ بنڈا، ٹر ٹر کر سنائییا۔ پھیر سوں جان وچ نندا، گھراڑے مار دین ڈرائیا۔ پھیر غصے وچ کہن ساڈے بنا تہاڈی نہیں مٹنی چندا، چنتا نہ کھئے گوائیا۔ اک دو جے نوں کہن ایہ میرے نالوں بخشندا، باراں راسی کڈلی وچ پھسائییا۔ دو جہ کہے ایہ پروبت بڑا چھندا، ججھان سارے صفتاں وچ صلاحیا۔ پھیر وکھاوَن ہتھ وچ پھڑ کے چندا، بنا کنجی توں انگلیاں اُتے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکائییا۔ گرمکھ کہا چھڑیا رندا رلا لے نال، روی پچھلا دھیان لگائییا۔ مایا والا وکھاوے جال، جنجال وچ ڈہائیا۔ ایہ پنڈت مستک تلک لگا کے ترسولی رکھن نال، لائیناں تین تین کھچائییا۔ آسن لا کے سب نوں کہن اسیں گنگا مائی دے دلال، وچولے نظری آئییا۔ ریکھ وچ میخ مارن نوں کمال، کرم جرم دیئے بدلائییا۔ ساڈے متھے لگے نہ کھئے چنڈال، راجے رانے سانوں سیس نوائیا۔ جے کیسے کول موتیاں دا تھال، ساڈی جھولی

دیو بھرائیا۔ جے کوئی گھروں آیا کنگال، ساتھوں اگلا پروہت لو منائیا۔ جس دی کمائی حلال، اوہ سانوں دیو پھرائیا۔ جس دے گھر بُندا نہیں بال، آو تلک دیئے لگائیا۔ کچھ اپنے گھر دا دسو حال، کی تھادے گھر ہوئی گُرمائیا۔ کچھ ساڈی گزوی وچ دیو ڈال، ایہہ گزوی گنگا مائی دی سیو کمائیا۔ اوہ ویکھو لہر نے ماری اچھال، ماتا سانوں رہی سُنائیا۔ او پنڈیو تسیں کاہدے دلال، ججماناں کولوں کھچ کے کچھ اچے نہ میری جھولی پائیا۔ جے تسیں ہُن دچھنا نہ دتی گھر جانڈیاں نوں ہوو بُرا حال، گھروالی پائے پائے کر کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گُرمکھ کہا چھڑیا رنڈا سد لے نیڑے، پچھلا لیکھا دیاں جنائیا۔ تسیں دوویں وسدے سو روداس دے کھیرے، گوانڈھی پچھلے سوبھا پائیا۔ کدی کدی چکر مار دے سی وچ ویہڑے، موڈھا موڈھے نال لگائیا۔ سب نال کردے سی ہیرے پھیرے، اپنی کر چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گُرمکھ کہا کچھ پچھلا دساں لہنا، زوی راہ جنائیا۔ سولان کتک نوں روی دے پنڈ دیاں دوویں سکیاں بھیناں، گنگا گئیاں چائیں چائیا۔ انہاں دوہاں تکیا نال نیناں، سینت نال لیا بُلایا۔ آ جاؤ تہانوں دسیئے بہنا، اوہ گنگا مائی رہی جنائیا۔ تساں سانوں کی کچھ دینا، اساں آگے بھیٹا دینی کرائیا۔ دو جے کہا بے شک ایہہ ایہدیاں لگدیاں بھیناں، سانوں لاہ کے دے دین اپنا گھنا، ایہو وڈی چٹرائیا۔ پھیر آگے کی کہنا، کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دو جے کہا میری کُنڈلی کہندی انہاں دے تن سریر دا بُرج ڈھہنا، ساڑستی نظری آئیا۔ جس دن چندرما نوں لگنا گریہنا، انہاں دیاں اکھیاں اپنی جوت جان تجائیا۔ دو جے نے کہا انہاں دے گھر دا کوٹھا ڈھہنا، تھلے آ کے لتاں لین بھٹائیا۔ دو جے نے کہا انہاں دے سر اُتے گھنم جانا ٹھہنا، اُس کلہنے نے انہاں دا گھر دینا گوائیا۔ اوہ رو پئیاں ڈردیاں نیر وایا نیناں، ہنچھوآں بار بنائیا۔ انہاں بودی تے ہتھ مار کے کہا بیویو رانیو ایہہ بھانا پینا سہنا، سکے نہ کھئے پچائیا۔ جھٹ دوہاں نے کہا ساڈیاں پٹریاں کہن ایہہ بن گئیاں ڈیناں، ڈراؤنیاں نظری آئیا۔ انہاں دا ساک کیسے نہیں لینا، ویاہ دا سکن نہ کھئے منائیا۔ چنگیاں ہوون مندران وچ جا کے کھڑکاؤن ڈھولک چھینا، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھیر کہا اوہ جمن سُرستی گنگا نال کہے ترینا، تئیا تاپ انہاں نوں دئے ستائیا۔ انہاں ایس جگت وچ نہیں رہنا، بنا براہمنان توں سکے نہ کھئے پچائیا۔ اک کہندا جے چنگیاں ہون اک وار سانوں تکن اپنیاں نیناں، اپنا

من لین بدلائیا۔ پھیر انہاں نوں ایہہ دکھ والا بھانا پئے نہ سہنا، ہری اوم تت ست کر کے لئیے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گرمکھ کہا چھڑیا رنڈے نال کر ملاپ، پچھلا لیکھ سمجھائیا۔ دوہاں نے کہا جے ساڈے چرن چھوہو تہانوں کدے نہ چڑھ تاپ، گنگا مائی دی جے کر کے دئیے سُنائیا۔ جے ساڈے نال ویاہ کرو تہاڈا اتر جائے پاپ، دوشنا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس طرح اسیں پوتر تے تہانوں کر دئیے صاف، جل گنگا نال تہائیا۔ ویکھو کڈا سوہنا گھاٹ، پتن اک وڈیائیا۔ آہ ویکھو تہاڈے پوریلے جنم دا کاٹ، اسیں سانہ سوٹ کے رکھیا تہانوں دئیے پڑھائیا۔ پچھلیاں دی چھڈ دیو واٹ، گھر پرت کھئے نہ جائیا۔ جے گھر گئیاں تہانوں سپ ڈسنا رات نوں اُپر کھاٹ، فنیئر شی شی کر کے اپنا ڈنگ دئے لگائیا۔ تہاڈی زندگی اج دا دن تے اج دی رات، سویرے چتا وچ دین جلائییا۔ اوہ رو پئیاں پائے ساڈیا باپ، کی ویلا گیا آئییا۔ اک کہندا ہتھوں لاہ کے دیو چھاپ، تہاڈا بھہ دئیے مٹائیا۔ دو جے کہا انہاں دا جنم دا لیکھا گیا پاٹ، میری پتری رہی جنائیا۔ دو جاکھے چھیتی کرو میرے چرن لو چاٹ، رسنا مکھ وچوں باہر کڈھائیا۔ پھیر جوڑ دیو دوویں ہاتھ، نیوں کے سپس نوائیا۔ دو جے کہا جھٹ بن جائیو داسی اسیں بن جائیے دوویں داس، سوہنا مل کے جھٹ لنگھائیا۔ پھر گوپی کاہن بن کے پائے راس، پیر آگے پچھے ٹکائیا۔ ایہہ ساتھ گنگا ماتا دا گھاٹ، سوہنا سہنجا سوہنا پائیا۔ اونے چر نوں اوتھے روداس چمارا آ گیا لے کے چھیاراں والی جماعت، ہوئی ہوئی پندھ مکائیا۔ نیڑے آ کے کہا پنڈت جی اج ایتھے کئی رات، رین بسیرا جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں بییاں کہا ایہہ ساڈی آ گیا وچوں جات، جتیاں گندھن والا پھیرا پائیا۔ ایہدے کول کریئے بات، جے سانوں لئے بچائیا۔ پنڈتاں ماریا ہاتھ، اشارے نال کہا مکھ ایدھر لو بدلائیا۔ ایہہ اچھوٹ اسیں براہمن دوہاں دا بیوئے کدے نہ ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ روداس نے رکھ دتی کول رمبی آر، آہ کر کے آسن لیا لگائیا۔ پنڈت جی سانوں پاپاں دا بڑا لگا بہار، ہو لا دیو کرائیا۔ براہمن کہا پہلے گنگا وچوں نہا واری دو چار، صاف اپنا آپ کرائیا۔ پھیر دُوروں کر نیمسکار، پروہت جی کہہ کے سپس نوائیا۔ پنڈتاں نوں ملنا منزل بڑی دُشوار، شوڈر ملن کھئے نہ پائیا۔ تُوں ذات دا چھیار، ڈھوراں کھل لہائیا۔ ہو نہ جائیں ناراض، ست دئیے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔

رَوَداس سُن کے ہو گیا چُپ، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ اودھروں لگی ڈاڈھی دُھپ، اگن واگ تپائیا۔ اوتھوں براہمن پئے اُٹھ،
 پنج قدم تے ڈیرہ لائیا۔ اوتھے مندر دی سی گُٹھ، دِشا دکھن والی وڈیائیا۔ دوہاں نے اپنا بنایا جُٹ، موڈھا موڈھے نال لگائیا۔
 اک دو جے دے ہتھ رہے گُٹھ، مُٹھیاں اک دو جے نال دبائیا۔ جے ہتھ آ جاوے اج ساڈے ایہ لُٹ، پھیر سمجھئے کِریا کیتی گنگا
 مائیا۔ ایہدے چنگے بنیئے پُت، پُت سوہنی سیو کھائیا۔ جے کوئی چنگا شاہوکار آوے اُس نوں لئیے لُٹ، کُچھ حصّہ ماتا دی بھیٹ
 کرائیا۔ پھیر ہوئی ہوئی بلاوَن لگے اپنے بُٹ، جاپ پاپ والا کھائیا۔ پھیر دوہاں نے دوہاں بیبیاں دے پھڑ لئیے گُٹ، اکھاں میٹ کے
 رہے سُنائیا۔ تہاڈی زندگی دی ڈوری نہ جائے تُٹ، گنڈھ براہمن برہما نال پوائیا۔ تسیں دوویں جاؤ اُٹھ، پنج وار پردکھنا لو چائیں
 چائیا۔ پھیر دوہاں دا بن جائے دو دو دا جُٹ، جوڑی گنگا مئیا دئے بنائیا۔ تسیں کدے نہ جائیوڑتھ، اکٹھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔
 جے پچن نہ متیا اج رات نوں تہاڈا رہنا نہیں کایا بُت، سریر جانا تجائیا۔ ہُن کے اسیں براہمن ہوئے خوش، تہانوں لئیے پچائیا۔ اوہناں
 بیبیاں کِہا اوہ ساڈے پنڈ دا ویر اُس توں لئیے پُچھ، سندیسہ دیوے جا کے ساڈے پتا مائیا۔ براہمن کہن کر جاؤ چُپ، رسنا جہوا
 نہ کھئے بلائیا۔ اوہ تے چھیاراں دا پُت، براہمنان گھر وڑن نہ پائیا۔ اک نے ڈلے تے پھیر دتے سٹ، اک تین پنج گن کے دتے
 وکھائیا۔ ویکھو تہاڈا جامہ بدلایا مُکھ، دھرم رائے توں لیا پچائیا۔ ایس توں لامبھے جائیے لُک، آگے چلیئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنڈتاں کِہا ساڈی لاؤ چرن دھوڑی، نگ زمیں اُتے
 تین وار گھسائیا۔ اسیں چُکیئے گنگا جل تسیں چک لؤ ساڈی پھوہڑی، ساتھ سوہنا لئیے بنائیا۔ سب دی آسا گنگا ماتا کیتی
 پوری، چلو تہانوں پوریاں دیئے کھلائییا۔ نالے درشن کریئے شواں دی حضوری، شو مندر ڈیرہ لائیا۔ بنا پنڈتاں توں دُنیا کوڑی،
 سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ کل ججمان توں ٹھگی سی مجھ بوری، اج ماتا نے چوون والیاں سانوں دتیاں چائیں چائیا۔ تسیں چل کے
 کٹیو چوری، چورما لینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جس
 ویلے اُٹھ کے براہمن تھے، قدم اک دو تین اُٹھائیا۔ دوہاں دے اندر فُرنے پھرے، سرت لئی انگریئیا۔ نی اسیں ضرور رَوَداس نوں
 پُچھئے کڑے، کی سانوں دئے جنائیا۔ دوہاں دے اندروں دل مُڑے، بھج کے آئیاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلائیآ۔ بییاں کِہا وے رِوداس، کچھ سانوں دے سمجھائیآ۔ ساڈے اج مُکن
 والے سواس، بنا براہمنان توں سکے نہ کھئے پچائیآ۔ ایہہ سانوں لے کے چلے ساتھ، کہن اسیں ہوئے سہائیآ۔ ساڈا پورا ہندا واک،
 بئی دند دین گواہیا۔ ساڈے نال جوڑو نات، پتی پتی روپ وٹائیآ۔ اسیں ڈردیاں کچھ کہہ نہیں سکیاں واک، ہاں وچ ہاں دتی
 ملائیآ۔ توں گھر جا کے دسیں ساڈے باپ، ماں نوں دینا جنائیآ۔ تہاڈیاں دھیاں نوں اج چڑھنا سی تاپ، مؤت اوہناں دی نیڑے
 آئیآ۔ پنڈتاں نے اوہناں دے سر تے رکھیا ہاتھ، لوک مات لئیاں پچائیآ۔ اپنے نال بنا کے ساک، ناتا لیا جڑائیآ۔ ایہہ سُن انوکھی
 بات، رِوداس لئی انگڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ رویداس
 دے اندر آئی ہاسی، ہس کے دتا دکھائیآ۔ انہاں بییاں نوں پتہ نہیں انہاں دی ماں ساڈی ماں دے ماں دی دھی تے ماسی، رِشتہ
 پچھلا نظری آئیآ۔ رویداس نکلے بُندیان انہاں دی ماں توں تے وار ددھ پیتا سی وچ گلاسی، چھٹاکاں دو ڈھائی ٹکائیآ۔ اوہ اُٹھ کے
 بنیا ساتھی، نال تریا بن کے راہیا۔ براہمنان کول پُچ کے اک گل آکھی، آکھ کے دتا سُنائیآ۔ پنڈتو انہاں دی زندگی دی کی ساکھی،
 مینوں دیو سمجھائیآ۔ پنڈتاں انتر بھے آیا مکھوں نکلے نہ کھئے باقی، گل سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ اوہناں دوہاں کِہا چھیارا اسیں بڑے پاپی،
 ہتیارے روپ بدلائیآ۔ سانوں دیہو معافی، گستاخی نہ کھئے رکھائیآ۔ سانوں بھل گئی چلاکی، تیرا درشن پائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ رویداس کِہا پنڈتو کی تہاڈا گیان، پڑھ کے دیو جنائیآ۔
 کیوں بدل گیا دھیان، نگاہ نگاہ وچوں اُلٹائیآ۔ اندر وڑ گیا شیطان، شور دتا مچائیآ۔ پنڈت ویکھ ہوئے حیران، حیرانی وچ دُہائیآ۔
 سانوں سوگند اوس کاہن، جو گوپیاں گیا بندھائیآ۔ اسیں اُس نوں وچولا بنا کے اپنی پتری وچوں انہاں دوہاں دا منگیا دان، اون
 ساڈی جھولی دتیاں پائیآ۔ پر تینوں ویکھ کے ساڈے نین شرمناں، ساڈے اندر مچی دُہائیآ۔ جے سچ پُچھیں توں وی ساڈا ججمان،
 ججمان کہہ کے تیری کریئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔
 رویداس کِہا اپنی نیتی لو بدلا، سپس دیو جھکائیآ۔ آپس وچ بنو بہین بھرا، دوسر اکھ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ اوہناں دوہاں کِہا نکیاں
 ہندیان دی ساڈی مر گئی ماں، ماتا نظر کھئے نہ آئیآ۔ پھیر ایہدا ہویا ویاہ، اُس وی کیتی جگت جدائیآ۔ ہُن گھر وچ نہ کھئے ناری نہ

کھئے گاں، گو ماتا نظر کھئے نہ آئیا۔ اک چھڑا اک رنڈا دوہاں نوں ملے کوئی نہ تھان، سُکھ سچ نہ کھئے وکھائیا۔ رویداس کھا اوس پرہو دا جیو ناں، جو سب دا پتا مائیا۔ براہمنان کھا ہُن کرنی نہیں ہاں، ساڈا ناتا جگت نالوں دینا ٹرائیا۔ رویداس نے دوہاں دی پھڑ کے بانہ، ہلونا دتا لگائیا۔ اکھاں اٹھاؤ اوتے اسمان، نیتر نین کھلائییا۔ اپنا تلک دیو مٹا، انگلاں نال گھسائییا۔ پھیر منگو منگ کرو دُعا، خالی جھولی دیو وکھائییا۔ مُکھوں کہو تُوں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائییا۔ سانوں اپنے وچ سما، جیون دی لوڑ رہے نہ رائییا۔ جس ویلے لوک مات آپ جاوے آ، جوتی جاتا ویس وٹائییا۔ سانوں پھیر دیویں تھان، چرن کول سرنائیا۔ ہُن اسیں ماں مہٹر پھیر مرے نہ ساڈی ماں، سدا ساڈا سنگ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ رویداس کھا ایہ کھیل پرہو دا بڑا، وڈے وڈ وڈیائییا۔ میں دُھر دا لیکھ پڑھا، بنا اکھراں دتا جنائییا۔ تَساں لوک مات جنم لینا چیتن جڑا، تن وجود رنگ رنگائییا۔ ایسے طرح پھیر اک ویابیا ہونا تے اک چھڑا، جوڑی دوہاں دئے وکھائییا۔ پُرکھ اکال آپ سہائے درا، گرہ اکو اک جنائییا۔ دین دُنی دی بدل کے شرع، براہمن دا برہم دئے پرگٹائییا۔ دھیان دھریو ذرا، ذرا ذرا وچوں ویکھ وکھائییا۔ ایسے کر کے گرمکھ نے بچن سُنایا کھرا، رویداس پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ دلپ سینگھ ایہناں نوں پانی دا بہر کے دیندا سی گھڑا، گنگا وچوں آپ اٹھائییا۔ مٹی دا کھود کے رکھدا سی گڑھا، جس وچ روز نویں تھان رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوترا، اوتر اپنا پھیرا پائییا۔

ستگر لہنا کدے نہ مُکدا، جگ جگ کھیل اپار۔ جن بھگتاں گودی چُکدا، مان وڈیائی دیوے وچ سنسار۔ سچ دیوے جاپ اپنی تُک دا، آتم پر ماتم کر پیار۔ جھگڑا مٹاوے کوڑے دُکھ دا، دُکھیاں دُکھ نوار۔ ویلا وقت سہنجنا کرے سُکھ دا، سُکھ ساگر آپ بنے کرتار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ایکنکار۔

☆ ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ میلا سنگھ سرپنچ دے گرہ پنڈ بابویر ☆

اک نال اک دی کیتی بدلی، صِفر وِچوں دِتا اڈائیا۔ پُرکھ اکال بن عدلی، انصاف بھگتاں نال کھائیا۔ میلا سنگھ دی زندگی سی دہاڑا اچ لئی، اجل بھجے واہو داہیا۔ نار بدل کے لُجیا رکھ لئی، رکھیا کیتی تھاوں تھائیا۔ نانک دی دھار وچولی سدّ لئی، صدقے واری گھول گھائیا۔ کوڈے نے اک وار تکیا سی تپی ہوئی آگ لئی، آگنی ویکھ وکھائیا۔ پھیر بھے آیا پرہ جدوں آوے آوے بھگتاں دی جدّ لئی، یکے بعد دیگرے پھیرا پائیا۔ جنم کرم دی میٹن حد لئی، ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ نام چوغہ مانس کگ لئی، ہنس روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نام بدلی دا دِتا بدلا، بدلا رہیا چُکائیا۔ لیکھے لا کے جگت ریتی بھوں مرلا، مرجیوت روپ وکھائیا۔ انتشکرن وچ کڈھن نہ دِتا ترلا، مِنت وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ اپنا حُکم سُننا کے پرلا، مؤت پرلو توں لیا بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نام بدلیا بدلیا جنم، جنم دتی وڈیائیا۔ کرم بدلیا بدلیا کرم، کِریا کیتی کرتے کریم بے پرواہیا۔ مٹیا بھرم، بھلیکھا بھرانہ رہیا نہ رائیا۔ سچ بخش کے سرن، صاحب دیوے سرنائیا۔ دُکھ درد سارے ڈرن، دلیر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ نام بدلیا بدلہ چُکایا آپ، بدی دا بد ویکھ وکھائیا۔ کرم مٹیا دھرم دا تھاپن تھاپ، دیا دیاوان ورتائیا۔ کوڑ دا کوڑ رہیا نہ پاپ، جھوٹھ دا جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ چنتا روگ نہ رہیا سنتاپ، ست ست وچ ملایا۔ کِریا کرے ساکھیات، صاحب سوامی ہووے سہائیا۔ جس نون جنم بخشیا کرم بخشیا دھرم بخشیا جا کے وچ پہلی وار کھاد، نانک دا لیکھا لیکھے وچوں پرگٹایا۔ اوسے کھاد دے رس توں آئی یاد، جو گُرمکھاں راوی کنڈھے رس چکھائیا۔ اوسے کارن لیا راکھ، رکھیا کیتی پرہ اپنی دیا کھائیا۔ رگ روگ نہ رہے رائگ سنتاپ، ست سچ وچ سہائیا۔ لیکھے لائیا نون میرا میں تیرا جیبا جاپ، آتم پرما تم رنگ چڑھائیا۔ نرگن سرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن اپنا بھیو کھائیا۔ سجن سہیلا بن کے وسے پاس، پاسہ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دُکھ درد مٹائے سنتاپ، سنسا دئے چُکائیا۔ واقف ہووے اپنے واقعات، وعدہ سارا پورا کرائیا۔ میلا سنگھ پرہ ملن دی دے کے دات، مل اندرون دئے کڈھائیا۔ تن سریر ہووے شانت، آگنی آگ بُجھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سد اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ★

دھرنی کہے میں پھراں پیر دے، ہوئی ہوئی اپنا قدم اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساتھ چھڈ گئے ہبے، حُب وطن دا لیکھا گئے مُکائیا۔ میرے سنسکار میرے اندر دے، ہڑی باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ چاروں کُنٹ وا تتی وکے، لو اگنی رہی تپائیا۔ میرے اُتے دین مذہب دی حدے، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مائس پسوآں دے دھرم اُتے ونڈے، سوُر گان پئی دُہائیا۔ میری شرم حیا رہی نہ لہجے، پردہ دئی نہ کھئے چُکائیا۔ پھری دروبی کعبے ہجے، حقیقت نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا صاحب سلطان کیسے نہ لہے، لبان اُتے سارے زبان رہے پھرائیا۔ میرے روندی دے بیٹھ گئے گھکے، اوچی کوک کوک جنائیا۔ جگت سنت کردے دغے، کلجگ دھوکھا چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ پُرکھ اکال سرن کوئی نہ لگے، سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ مائس ماؤ بڑے وڈے وڈے، ہنکاری گڑھ جنائیا۔ دھرم دا دھرم نشان کوئی نہ گڈے، گائیڈ گاڈ نہ کھئے ملائیا۔ دیپک جوت کوئی نہ جگے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میرے اُتے وہن وہندے تیرتھ تٹ کنارے ندے، گنگا گوداوری جمناسُستی سار کھئے نہ آئیا۔ مائس مان رکھدے گھوڑا ٹٹو گدھے، پنچھیاں نال چٹرائیا۔ آتم برہم دالے کوئی نہ مزے، مذاق کوڑے وچ لوکائیا۔ صاحب سلطان دی چلے کوئی نہ رزے، رازق رزق رحیم اشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے ول دُوروں ویکھدی قضا، قضا اپنی اکھ کھلائییا۔ دوویں بتھ اگئی بدھے، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جُگ چوڑی لکھ چوڑاسی کھا میری دھار کدے نہ رچے، سانتک ست نہ کدے سمائیا۔ صدی چوڈھویں پُرکھ اکال حُکم دتا یدے، یدی اپنی کار کھائیا۔ چار کُنٹ جیو جنت ہبے ودھے، ودھیک دی تاریخ دینی بدلایا۔ صرف بھگتاں نوں ملنا پدے، پت پریشور دئے وڈیائیا۔ جیہڑا لوک مات آؤندا کدے کدے، قدیم دے وچھڑے میل ملائیا۔ دُھر فرمان دے کے سدے، ہوکا حق حق سُنائیا۔ کرے کھیل سوُرا سرکے، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا میرے انتر وچوں کڈھے، کاڈھ اپنی اگلی میرے نال ملائیا۔

★ ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۵ چرن سنگھ دے گرہ پنڈہیم راج پُر ★

کتک کہے میں ویکھے کرم کانڈی، کندھا دین دُنی دھیان لگائیا۔ دین مذہب کھاوے سُر ڈھانڈی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ من کلپنا سرتی سب دی باندھی، بندنا سیس جگدیش نہ کھئے کرائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے ناں دی، کلمہ کائنات نہ کھئے چٹرائیا۔ عزت رہے نہ پتا پوت ماں دی، بھائی بھین کرے لڑائیا۔ شہرت رہی نہ پوتر تھان دی، مندر مسجد شہودوالے مٹھ رہے کُرائیا۔ کلجگ جیو بڈھی ہوئی کان دی، بنس روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ستیا رہی نہ ستگر جہاں دی، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ طاقت رہی نہ کیسے بانہ دی، سُرپیر نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کتک کہے میں ویکھاں چار کُنٹ تکدا، تقدیر نہ کھئے بدلائیا۔ گرہ ملے نہ کھئے حق دا، حقیقت بھيو نہ کھئے کھلائیا۔ جگت جہان بھریا شک دا، شکوہ سکے نہ کھئے گوائیا۔ مُرداں پیج کھئے نہ رکھدا، مُرشد بھئے نہ کھئے سہائیا۔ پرکاش ملے نہ کیسے نج نیترا کھ دا، آخر منزل نہ کھئے چڑھائیا۔ بھاگ نکھٹیا رسنا والے جپ دا، جہوا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کوڑ کُریارا جہان ویکھیا تپدا، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ مایا زہر بھریا ناگنی سپ دا، ست سروپ نہ کھئے سہائیا۔ نو دوارے منزل کھئے نہ تپدا، کوڑ وکار نہ کھئے گوائیا۔ آتم پرما تم نام کھئے نہ جپدا، سوہنگ روپ نہ کھئے سہائیا۔ ستھر یار کھئے نہ گھتدا، چاروں کُنٹ پھری دُہائیا۔ جھگڑا پیا کایا ماٹی مٹ دا، تن وجود کرے لڑائیا۔ کوئی کھیل مُکائے نہ تیرتھ اٹھسٹھ دا، گھر سروور اک نُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کتک کہے میں ویکھیا دین دُنی دا اندر، انتشکرن پھول پھولائیا۔ پوتر ہویا کھئے نہ مندر، منسا من نہ کیسے تجائیا۔ بجر کپاٹی تٹا نہ جندر، ٹیڈھی بنک پار نہ کھئے کرائیا۔ اندھیر میٹیا نہ کیسے کندر، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ پرکاش لبھے نہ سوریہ چندر، نوری جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم کرے کوئی نہ بندن، پرما تم سیس نہ کھئے جھکائیا۔

کھیل ویکھیا سُرے سرینگن، کی کرتا کار کھائیا۔ ہاباکار کرائے وچ وربھنڈن، برہمنڈ دین ڈہائیا۔ ساچی منزل کلجگ جیو مۇل نہ
 لنگھن، قدم قدم نہ کھئے بدلائیا۔ کوڑی کیریا تھے بندھن، شبدي ڈور نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرۇپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کتک کہے میں ویکھیا چار چھیرا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن
 دسے اندھیرا، اندھ آتم نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا پایا گھیرا، جیو سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جھگڑا مکے نہ میرا تیرا، ممتا موہ نہ کھئے
 گوائیا۔ بھرماں ڈھائے کھئے نہ ڈیرہ، بوئے روگ نہ کھئے جلائییا۔ سُر پیر دسے نہ کھئے دلیرا، کلجگ انت لے انگریائیا۔ صدی چوڈھویں
 لیکھ مُکاوے کیہڑا، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ نو ست ڈبدا جائے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا پار نہ کھئے کرائیا۔ لکھ چوراسی آوے گیڑا، جم
 کی پھاسی نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرۇپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کتک کہے میں
 ویکھیا دین دُنی روندی، نیناں نیر وبائیا۔ ساچی سیج مۇل نہ سؤندی، کنڈا خار چُھے لوکائیا۔ امرت سروور نہ کھئے نہاؤندی،
 دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ آتم پرما تم گیت کھئے نہ گاؤندی، دُھر دا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پُرکھ اکالا میت نہ کھئے مناؤندی، لکھ چوراسی
 جگت یار ہنڈھائیا۔ ساچی رت نہ کھئے سہاؤندی، تھت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کاؤں دی، ہنس مانک
 موتی چوگ نہ کھئے چُگائیا۔ وڈیائی ربی نہ کیسے تھان دی، تھنتر انتر رہے کُرائیا۔ ویکھی کھیل اگم اتھابو دی، بے پرواہ آپ
 کرائیا۔ جوتی جوت سرۇپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کتک کہے میں ویکھے بھگت
 پیارے، پری پری سرنائیا۔ گُرمکھ ویکھے گوبند ڈلارے، دُولھے دُھر دے نظری آئیا۔ گُرمکھ تکه نام ونجارے، اکو ہٹ کھوج
 کھوجائیا۔ سنت تکه لین ہلارے، در ساچے سوہیا پائیا۔ جنہاں ملیا میل میت مُرارے، مِت پیارے جوڑ جڑائیا۔ اوہ چڑھ گئے
 اُس محل مینارے، جتھے پوڑی ڈنڈا اگم اتھاپیا۔ امرت رس پیون جل دھارے، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ ناد شبد سُنن دُھنکارے،
 انحد نادى ناد وجائیا۔ جوتی جوت ہوون اُجیارے، جوت جوت سہائیا۔ کیریا کرے آپ نرنکارے، نرنکار دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ
 ساچے آپ واڑے، واہ واہ اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سرۇپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔
 کتک کہے میں ویکھیا صاحب سہانا، سمیں نال وڈیائیا۔ جس دا شبد نام ترانہ، تریا توں پرے پڑھائیا۔ منزل اک مہانا، جتھے

وسے نؤر الاہیا۔ جوتی نؤر نؤر نؤرانہ، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی دھار سِری بھگوانا، شبِدی اپنا ڈنک وجائیا۔ کلجگ اتم پپر کے اپنا بانا، بانی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت آپ پہچانا، بے پہچان دیا کھائیا۔ ساچا دے کے نام ندھانا، گن ندھان دئے وڈیائیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو مہربانا، مہر مُحبت نال ملائیا۔ گرمکھ ساچے سنت جن دے کے دھر دا دانا، دانشمند دئے بنائیا۔ دھرم دوار دس ٹکانا، گھر اپنا اک وکھائیا۔ گرمکھو ہویو نہ کھئے بیگانہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ پاربرہم پرہ اپنی کار کھائیا۔

ستگر شبد شبد شبد نگارہ، ڈنکا شبد وجائیا۔ شبد ستگر ستگر مِیت مُرارا، پیار مُحبت سدا رکھائیا۔ جگ چوگری دیونہار سہارا، نت نوت اپنی کھیل کھلائیا۔ جن بھگتاں بیڑا پار کردا رہیا کنارہ، نئیا لوک مات نہ کدے ڈبائیا۔ ایہہ حکم دینا دوبارہ، دوہری دھار سمجھائیا۔ نؤ مگھر نؤں کیشن سینگھ دے نال اجیت سینگھ بننا سی دھر دا لاڑا، لوک مات جانا سی تجائیا۔ ایسے کارن شبِدی حکم دتا اشارہ، پندراں کتک دی تہت دتی سمجھائیا۔ اوس ویلے بھیت دسانگا سارا، صاحب ستگر ہو کے پڑدا آپ اٹھائیا۔ ایسے کارن اج آؤنا پیا ایس دوارا، دوارکا واسی کرشن پچھلی دئے گواہیا۔ ایس دا جنم سی پچھلا گھر ٹھہھارا، ارجن دا مِیت پچھلا سوہا پائیا۔ اگی سال رہیا کوارا، پپر اپنا آپ گیا تجائیا۔ پھیر اوہو آئی وچ سنسارا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ کِریا کرے آپ نرنکارا، نرؤیر ہوئے سہائیا۔ جنم وچوں جنم بخش کے دوبارہ، سِر اپنا بتھ ٹکائیا۔ ایس خوشی وچ چھبی پوہ نؤں تن پہن کے آؤنیاں دو تلواراں، دو منٹ اپنا کھیل دینا وکھائیا۔ اگے لی عمر تے اچیاں بہاراں، اچ اگم اتھاہ دئے سرنائیا۔ پچھوں بھگنو تھادیاں سب گاؤندے رہن واراں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانا، چوویاں اوتارا، سرگن دی دھار چوٹھے جگ لیکھا سب دا پور کرائیا۔

☆ ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۵ بیبی شندرو دے گرہ پنڈ ہم راج پُر ☆

دھرنی کہے میرے انتر لگی دھڑکن، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ میری آسا لگی بھٹکن، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ پرہہ درشن
 نوں لگی ترسن، ترکھاوت ہو کُرائیا۔ تگن لگی اُپر عرشن، بنا نیناں اکھ کھلائییا۔ کِریا کر یودھے مردن، سوری تیری سرنائیا۔
 سب دا پورا کردے قرضن، مقروض لیکھا پور کرائیا۔ میری بینتی سُن عرضن، ارجن گوہند دئے صلاحیا۔ ٹوں سرجنہار سرجن،
 سر سر رزق سبائیا۔ پٹھی سدھی کردے زدن، نر نرائن بے پرواہیا۔ شرع چھری رہے نہ کردن، قضا دے نہ کھئے لوکائیا۔ قاتل
 مقتول کھیل نہ ہووے کردن، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ غریب نائیاں ونڈ دردن، دکھیاں ہو سہائیا۔ صدی چوڈھویں پوری کر
 شرطن، شرع دے بدلائیا۔ کلجگ بھانڈے صاف کر برتن، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ لگی تڑپھن، رو رو دیاں
 دُہائیا۔ مینوں چال بھل گئی مٹکن، نانی ہو کے سیس نوائیا۔ چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ لگا کھڑکن، کھنڈا نام نہ کھئے کھڑکائیا۔
 تیرے ملن دی مایا ممتا پائی اٹکن، آگے ہو نہ کھئے کڈھائیا۔ مینوں پرہوں دکھ لگا رڑکن، کنڈا خار رہیا چُہائیا۔ میرا سواس لگا
 لٹکن، راس منڈل نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔
 دھرنی کہے پائے میریا ابا، میاں جان تیری سرنائیا۔ میرے مستک لگا دھبّا، کِریا کوڑ نہ کھئے گوائیا۔ سچ دھرم دی رہی کوئی نہ
 سبھا، ملیچھ ہوئی لوکائیا۔ تیرے حُکم دا دے کوئی نہ بدھا، بندن سچ نہ کھئے کھائیا۔ اپنا اکھر ویکھ ددا، جو دائرے دین دُنی
 بنائیا۔ آگے ویکھ دھدا، جو دھرم دا نانا تڑائیا۔ آگے ویکھ ننا، جو نانک دئے گواہیا۔ آگے ویکھ پیا، پورن پورن برہم
 بے پرواہیا۔ آگے ویکھ پھیا، پھل پھلواڑی ساچی نظر کھئے نہ آئیا۔ آگے ویکھ بیّا، باہروں نہاتی دھوتی دین دُنی اندروں بنی قصائیا۔
 آگے ویکھ بھتا، بھرم بھلیکھا کڈھ انتر نرنتر نہ کھئے جنائیا۔ آگے ویکھ ما، مالک خالق پڑدا آپ اٹھائیا۔ آگے ویکھ ییا، یاد تیری گئے
 بھلائییا۔ آگے ویکھ رارا، رام بنواسی دئے گواہیا۔ آگے ویکھ لالا، لال رنگ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آگے ویکھ واوا، وشنوں تیرے نام
 دی دئے دُہائیا۔ آگے ویکھ ژاڑا، ژاڑ مٹے نہ سرشٹ سبائیا۔ آگے ویکھ تترّا، تریا روپ ترے گن اگن نہ کھئے بُجھائیا۔ تینوں آد جُگاد
 سارے کھندے اوترا، اوتاری بے پرواہیا۔ کلجگ میری سنجی سیج سہاوے کھئے نہ بسترا، آسن سنگھاسن نہ کھئے لگائیا۔ گوہند

چھڈ گیا کھنڈا کھڑگ شسترا، شستردھاری تیری اوٹ تکائیا۔ دین دُنی مینوں کھیل دِسے تیرا مسخرہ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔
 میں تیری مہا سُن دی رہی وچ اکھشرا، اکھّر دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک کرپا کر جلدی، جل تھل مہیئل دئے دُہائیا۔ چاروں گُنٹ اگ بلدی، ککرم پاپ رہیا
 تپائیا۔ کیسے دھار نہ سُجھے حل دی، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ میں کھیل دساں کل دی، کلمے والے روون مارن دھائیا۔ کی
 حالت ہونی مذہباں والے دل دی، دلدری بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا بھانا تیری دھار جھلدی، جھلک اپنی دے بے پرواہیا۔ ہُن کھیل
 چھڈ دے چھل دی، اچھل اچھل اپنا رنگ رنگائیا۔ میں در دوارا تیرا ملدی، مالک تیری اک سرنائیا۔ کیسے تُوں خبر نہیں گھڑی
 پل دی، پلکان دے پچھے بہ کے اپنا تُوں دے چمکائیا۔ میں بھکھی پیاسی تیرے پریم والی گلّ دی، دوس رین دھیان لگائیا۔ میرے
 وینھدیاں وینھدیاں صدی چوڈھویں جلدی، انت آخری رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ دھرنی کہے میرے دُھر دے مالک پتا پُرکھ باپو، باپ آپ اکھوائیا۔ شرع چھری چلے نہ کھئے چاکو، چاکر
 تیری ہوتے لوکائیا۔ حقہ بیئے نہ کھئے تماکو، طمع کوڑ دینی گوائیا۔ آتم پرما تم دس دے ساکو، سجنّ اکو دینا وکھائیا۔ بن تیری کرپا پت
 کھئے نہ راکھو، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کوٹن وار نمسکار کر کے آکھوں، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاٹو،
 وتکرے والیاں وتکرے دے گوائیا۔ تُوں سب توں بڑا افلاطو، فلاصفر وڈا نظری آئیا۔ تُوں سب توں وڈا مُشتاقو، خیرخواہ
 دُھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نکے جہے کاکو، بچے بچپن والے نظری آئیا۔ تُوں آد جگاد نرگن دھار سرگن ڈاکو، لُٹیرا اگم
 اتھاپیا۔ تُوں بن میری منزل کھئے نہ کاٹو، پینڈا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ میں گھنڈی وانگ لاٹو، دہ دشا سیو کھائیا۔ میرا بدلن والا ہُن
 ٹاپو، تپا تیرا نام دُہائیا۔ دُھر دا حُکم تُوں کون تھاپو، تھاپن دیوے سرب تھائیا۔ تیرا فرمان کون چھاپو، چھاپا خانہ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ تُوں مالک دُھر دا آدو، انت تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے جس ویلے گوبند نے چرن رکھیا سی کول دادو، دیہرے توں پنج
 قدم پچھے ٹکائیا۔ ہس کے کہا کلجگ انت بنا پُرکھ اکال توں ہونا نہیں کھئے آگو، جس دی آگیا گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ جو
 دین مذہب سرب تیاگو، ترے گن اتینا دیا کھائیا۔ سرشٹ سبائی وچوں اکو جاگو، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ایکا حُکم کرے

لاگو، دُھر فرمانا آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں نال ملائے بازو، بازاں والا جوڑ جڑائیا۔ سرِشٹی تولے نام کنڈے ترازو، تریلوکی ناتھ ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ میری ایہو آرزو، عرض دیاں جنائیا۔ میرا کارج سوار تُوں، تُدھ پن اور نہ کھئے دسائیا۔ آد انت اک زینکار تُوں، زرویر تیری وڈیائیا۔ کوڑی کریا جگت شرع نوار تُوں، تُوں میرا میں تیرا اکو رنگ وکھائیا۔ میری پکار سچ ہو، نعرہ حق خُدائیا۔ پوتر کردے بُت رُوح، رہبر نور الایہیا۔ تُوں آد انت دا اکو سَتگرُو، صاحب تیری وڈیائیا۔ پن تیری کریا سَتجگ کدے نہیں ہونا شرو، شرع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا منتر اکو پھرو، فُر نے سب دے دے اُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری دھار سچا سَتگرُو، گرو شبد اک اکھوائیا۔

★ پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچکھنڈ دوار کھیل سؤرے سربگے، ہر کرتا کار کھائیا۔ وشن برہما شو نرگن دھار آؤ آگے، اگمن وچ ویکھو بے پرواہیا۔ تیئی اوتار حُکم سندیسے سدے، سد بھاونا پھول پھولائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو ہتھ بدھے، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ نانک نرگن گوہند دھار سچے، سؤریر سلطان سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسے اک سُنائیا۔ وشن برہما شو مارو جھاکئی، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اوتار تکو جسم ضمیر خاکی، تن ماٹی پھول پھولائیا۔ پیغمبر حقیقی جام تکو ساقی، ساکھیات دئے درڑائیا۔ نانک گوہند دھار پوری کرو آکھی، آخر بن اکھراں اک جنائیا۔ ست دھرم دا رہیا کھئے نہ ساتھی، سکلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، سچ دوارا سوبھا کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ ویکھو اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ وشن برہما شو تکو جگ، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیا۔ تیئی اوتار ویکھو اُپر شاہ رگ، ہر پُرکھ نرنجن رہیا سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو اپنی حد، ایکنکار رہیا سمجھائیا۔ نانک گوہند ویکھو بھج، آد نرنجن نور کرے رُشنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی

شبد سُنے نہ کھئے ند، ابناشی کرتا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کوڑ وکار سکے کھئے نہ کڈھ، سِری بھگوان ملن کھئے نہ آئیا۔ دُھر دا مارگ سارے گئے چھڈ، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دھرم نشانہ دو جہاناں سکے کھئے نہ گڈ، کِریا کوڑ نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُنو اگم اتہا، ہر کرتا آپ دِرڑائیا۔ وشن برہما شو ویکھو نین اٹھا، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ تیئی اوتار دھرو دھیاں، چارو گنٹ پھول پھولائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو مہرواں، کی حُکمی حُکم پرگٹائیا۔ نانک گوہند دیو جنا، دُھر فرمانا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پرہہ چرن دوار اکٹھے، ہر کرتا آپ سہائیا۔ اپنے اپنے ویکھو پٹے، پٹنے والا نال ملائیا۔ جس دین مذہب دے میٹنے رتے، رٹا کوڑ دئے گوائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا کایا پنج تت مٹے، روپ انوپ اک درسائیا۔ ونجارا اک دو جہاناں ہونا ہٹے، نو ست ویکھ وکھائیا۔ جس دا اکو منتر نام دین دُنی چے، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ ترے گن مایا اگنی تت مول نہ تپے، امرت میگھ اک برسائیا۔ مان ملنا سرگن دھار اک پتے، پاربرہم پرہہ اپنا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو اکو کرو دھیان، اگم اتہا جنائیا۔ کی پیشتر کیتا بیان، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ کل کلکی ہونے مہربان، امام اماما نور الاییا۔ نرگن نور جوت جگ مہان، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ شبد ناد دُھن دُھنکان، اگم آپ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ طوفان، مایا ممتا دئے گوائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دو جہان، نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں بدل دیوے ودھان، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لہنا پورا کر کے کاہن، گھنٹیا نٹیا پار کرائیا۔ لیکھا ویکھ کے سیتا رام، سرتی شبدی ونڈ ونڈائیا۔ حُکم سندیسہ دے اگم پیغام، بن الفیے کرے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹ دین دُنی تمام، طمع تمنا دئے گوائیا۔ ہوے ہنگتا کلجگ رہن نہ دیوے حرام، بے ایمان بیوہ روپ چاروں گنٹ دئے کھپائیا۔ شرع چھری نہ رہے شیطان، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرگٹ ہو کے جودھا سوربیر بلوان، مرد مردان اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں سیس جھکان، جھک جھک لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سارے ویکھو اگا، پچھا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی کیہڑی پوتر جگ،

پاک پوت کون سمجھائیا۔ کس گرہ مندر دیوے سدا، پریم پریتی منگ منگائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دھام کیہڑا لبھا، لابهڈاک دیو جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو دین دنی دی دھار، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ ست رہیا نہ وچ سنسار، سنساری بہنڈاری سنگھاری لو انگرائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی ہوئی خوار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سکے نہ کھئے وچار، کہانی بانی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نو ست دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ مُرید مُرشد کرے نہ کھئے پیار، چیلار گر رنگ نہ کھئے سمائیا۔ سارے ویکھو نگاہ مار، نگاہبان رہیا سمجھائیا۔ کسے دا رہیا نہ کچھ اختیار، بھے بھو نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑے دیناں مذہباں دے مختیار، مختیار نامے لو اٹھائیا۔ دھرتی رووے نال بہار، پاپاں بھری رہی گر لائیا۔ کریا کر ہر نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ کل کلکی ہو تیار، کل کلکیش دئے مٹائیا۔ مایا ممتا موہ کر گرفتار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دا ہووے اک جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ اکو چرن ہووے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس جھکے سرب لوکائیا۔ اکو ہووے مندر دوار، اکو ایشٹ وجے ودھائیا۔ اکو تخت سوہے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو سوہا پائیا۔ اک گرو گودیو ایشٹ ہووے اک ہووے جیکار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ادھروں کلجگ آگیا پُرکھ اکال نوں کہے سلام، نمستے تیری سرنائیا۔ نرگن دھار جوت امام، نرویر تیری وڈیائیا۔ میں تیرا ست بلوان، جودھا اک اکھوائیا۔ جس نے گھر گھر واڑیا حرام، پنج تت چولا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے اوتار پیغمبر کر نہ سکے انتظام، بندوبست نہ کھئے رکھائیا۔ میں کلمے والے کیتے شیطان، مُلا شیخ کام کرودھ ہلکائیا۔ کوڑ واسنا کیتے غلام، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ میرے مالک میرے صاحب کچھ مینوں دے انعام، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ تیرا نام کیتا بدنام، بدیاں وچ لوکائیا۔ میں ڈھنڈورا دیندا شرع عام، چاروں گنٹ سُنائیا۔ سوریہ بن کے پہلوان، اتر پورب پچھم دکھن بھجان چائیں چائیا۔ ست دھرم دا رہن نہیں دتا سینت رام، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ مان رہیا نہ رادھا کابن، بنسری نام دھن نہ کھئے سُنائیا۔ اللہ دا دیوے نہ کھئے پیغام، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پردے رہیا نہ کسے ستنام، واپگرؤ تیرا جاپ گئے بھلائیا۔ ساری سرشٹی ویکھ تمام، طمع وچ ہلکائیا۔ میں پُرکھ اکال

تیرے چرن کراں پر نام، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میں تیرا سُت نوجوان، ڈنکا کوڑ دتا وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں تیرا سُت دُلارا نڈھا، نوجوان نظری آئیا۔ میں کوڑ نشانہ گڈا، چاروں کُنٹ دیاں وکھائیا۔ مندر مسجد شُودوالے میرا اڈا، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ میرے اُتے نہیں کسے دا دبا، میں سارے لئے ڈرائیا۔ اوتار پیغمبر کوئی نہیں چھڈا، گرواں نال کیتی لڑائیا۔ میرا کھیل ویکھ لے ہبٹا، ہم ساجن پڑدا لاپیا۔ میرے ورگا سُت دُلارا آگے کوئی نہیں ودھا، لایق نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پوتر رہن نہیں دتی کوئی جگ، تیرتھ تھ رہے گر لائیا۔ دین مذہب بنا کے حدا، تیرے تیرے نال دتے لڑائیا۔ چوڈھویں صدی چوڈاں طبق و جاؤنا ڈگا، ڈورُ تیرا دینا سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا پھڑ کے ڈبا، نرگن سرگن دینا کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میری کھیل رُوحانی، رُوح بُت جنائیا۔ سب دے اندر واڑ کے بے ایمانی، دھرم دی دھار دتی بھلائییا۔ شرع زنجیر جنا جگت شیطانی، شاہ دتے لڑائیا۔ ساچا رہن دتا نہیں کوئی دانی، لوبھ لالچ وچ سرب ہلکائیا۔ پر اک ڈر آیا جیہڑی گوبند چچیاں دتی قُربانی، بالے نیہاں ہیٹھ دبائییا۔ میرے سینے لگی کانی، تیر انیالا دتا چلائییا۔ مینوں اُس دا دسے کھئے نہ ثانی، صاحب تیری بے پرواہیا۔ میں حیران ہو گیا کلجگ کہے جس جُجھار نوں دتا نہ پانی، خالی پٹھ بھوائیا۔ ماچھوواڑے دی سیج مانی، ستھر یار ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ اوہ ویکھ گوبند آیا، سُرور پیر سوہا پائیا۔ جس دے بھ وچ بھجے ترے گن مایا، تریلوکی ناتھ بیٹھے سیس نوئییا۔ جس دی پنج تت نہیں کایا، نرگن نُر جوت رُسنائیا۔ جس دا مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سہائیا۔ شبدی دھار رُپ دھرایا، دھرنی دھرت دھول وچی ودھائیا۔ جس نے اکو ڈھولا گایا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی سب دے اُپر چھایا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دے سروور تیرتھ جگت نہایا، تٹ کنارے پنڈھ مکائیا۔ جس نوں واہ واہ کر کے سب نے گایا، واپگرُ تیرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائییا۔ کلجگ کہے پرہوؤ ایہہ تیرا گوبند سورا، سُرور پیر نظری آئیا۔ جوتی جوت اگئی نورا، نُر نورا نہ ڈگمگائیا۔ شبد اناد انادی نورا، تریا توں پرے کرے پڑھائیا۔ نرگن سرگن

سرب کلا بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھانٹیا۔ آد جگادی حاضر حضورا، حضرتان توں پرے کر پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہونجھے کوڑا، مایا ممتا موہ گوائیا۔ گرمکھاں دے کے چرن دھوڑا، ٹکے مستک نام رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، ہنس کاگ روپ جنائیا۔ پندھ مکا کے نیڑا دورا، گھر گھر وچ رہیا جنائیا۔ تیرا نام کر مشہورا، مشورہ تیرے نال رکھائیا۔ جس دا پچن نہ ہووے ادھورا، دھر دے حکم نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوہند کہے کلجگ آہ ویکھ میری کھڑگ، کھنڈا نام چمکائیا۔ ویکھ کھیل یدھڑک، حوصلہ نال ودھائیا۔ صدی چوڈھویں رہن نہیں دینی رڑک، چوڈاں طبقات ویکھاں چائیں چائیا۔ دین دنی دی میٹنی بھڑک، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میری پوری کرنی شرط، شرع کوڑ دینی بدلائیا۔ جو وعدہ کیتا اُتے عرش، فرش ویکھے چائیں چائیا۔ دوہاں دی اکو جیہی غرض، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جودھا سورپیر بنا کے مردانہ مرد، نرگن نور لے چمکائیا۔ سب دی پوری کرے کیتی عرض، آرزو ویکھے تھاون تھانٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے گوہند میں ویکھیا تیرا کھنڈا، دو دھارا نظری آئیا۔ بھے دیوے برہمنڈا، برہمنڈ رہیا گرلائیا۔ جھکڑا مکاوے جیرج انڈا، اُتہج سینج ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کریا میٹے حدا، حدوڈ اکو اک وکھائیا۔ نو ست دیوے سدا، حکم سندیسہ اگم اتھاپیا۔ جس دے نال وشن برہما شو آوے بھجا، نرگن بن کے پاندھی راہیا۔ تیئی اوتار ہووے کھبنا سجا، رام کرشن رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہووے بھجا، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ تیرا کھیل سورے سرینگا، دو جہان ویکھن چائیں چائیا۔ کلجگ سروں آوے ننگا، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم تیرے دوارے منگا، در تیرے واسطہ پائیا۔ تیرا اکو ست دلارا چنگا، چار ورن جس دی سرنائیا۔ لیکھا رہے نہ کسے پنڈا، ملا شیخ نہ ونڈ ونڈائیا۔ ست دھرم دا ست دینا اندا، اند پُر والے اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سب دی ٹٹی پاؤنی گنڈھا، گنڈھنہار جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کوڑا میٹنا گندہ، ستجگ سچ دھرم ورتائیا۔ گرمکھ نیتربین رہے کھئے نہ اندھا، نج نیتر لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ امرت رس دینا ٹھنڈا، نجھر جھرنا بوند سواتی کول ناہ ٹپکائیا۔ جو لیکھا دسیا گوہند ویراگی بندہ، بن بھجن بندگی آپ درڑائیا۔ پُرکھ اکال چاڑھنا نوری چندا، چند چاندنا کر رُشنائیا۔ جس ویلے محمد ویلا لنگھا، صدی چوڈھویں

رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجگ کہے
 میں ویکھی اگم کِتاب، بن حرف حرُوف پڑھائیا۔ جس دے وچ جگ چوکڑی حساب، ستجگ تربتا دواپر کلجگ حصے ونڈ
 ونڈائیا۔ اُس دا لیکھا نہیں کوئی اکھراں وچ کاو، کویتا روپ نہ کھئے جنائیا۔ صفتاں والا نہیں کوئی نام، مہما والی نہ کھئے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ کلجگ کہے اُس دا لیکھا اگم اتھاہ، ہر
 کرتا آپ درڑائیا۔ صدی چوڈھویں اتم کھیل بے پرواہ، پاربرہم پروردگار آپ کرائیا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خدا، نُور نُورانہ
 ڈگمگائیا۔ امام اماما آوے ویس وٹا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دی سمجھے سمجھ کھئے نہ را، رحمت وچ اپنی
 کار کھائییا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا جانے تھاوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائییا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا سُر گان، ست دھرم دا دھرم اک
 وکھائییا۔ اک جپاؤنا نان، ناؤن نرنکارا اک سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک سُنائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھیا کھیل اپارا، اپرمپر دتا وکھائییا۔ جس ویلے تیرے وچ ہویا دھواں دھارا، سچ چند نہ کھئے
 چمکائییا۔ مان رہیا نہ پیغمبر گر اتارا، طرح طرح نال لڑائییا۔ پتا پوت نہ کرے پیارا، مات گود نہ کھئے سہائییا۔ ست دھرم دا قایم
 رہیا نہ کھئے دوارا، دُرگا ایشٹ ایشٹ کُرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ رووے وہن وپاوے دھارا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی مینڈھی سیس نہ
 کھئے گندائییا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکے سنسارا، سُرقتی شبد نہ کھئے جڑائییا۔ نوری چند
 نرگن جوت نہ کھئے چمتکارا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائییا۔ شبد ناد دُھن سُنے نہ کھئے دُھنکارا، انحد نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ اُس ویلے
 پُرکھ اکال آؤنا چوویاں اتارا، جس نوں جنے کھئے نہ مائییا۔ ناد شبد ستگرُو گوہند ہونا دُلارا، دُولھا دُھر دا سوہیا پائییا۔ نام کھنڈا
 لے دو دھارا، دُہری کار کھائییا۔ گُرمکھاں کرے پیارا، مٹمکھاں دئے سزائییا۔ ظاہرا ظہور ہووے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ جس نے دین دُنی دی بدل دینی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول اکو ڈنک وجائییا۔ کلجگ کہے
 میں کراں نمسکارا، نیوں نیوں لاگاں پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک
 سُنائیا۔ کلجگ کہے کِتاباں وچ لیکھا لیکھیا اوہ، جو بھوکھتاں وچ جنائییا۔ جس دا بھيو کھلنا چھبی پوہ، سمت شہنشاہی پنج نال

وڈیائیا۔ جوت شبد دھار نرگن نرگن کھیل دو، دوآ ایکے وچ سمائیا۔ جس نے اوتار پیغمبران کولوں سب کچھ لینا کھوہ، خالی ہتھ دئے وکھائیا۔ دین دُنی نالوں کر نرموہ، واسطہ جگت ناتا نٹرائیا۔ سچکھنڈ دوارے میرے وچ مل کے جاؤ سؤں، سُنٹیاں پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ ستجگ ست دھرم دی ست ستوادی کرے لو، لوئن بھگتاں آپ کھلائیآ۔ من کلپنا کوڑی کریا ہوئے اندر رہے نہ بو، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد حُکم دیوے نہ کو، اُمت اُمت نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کہے میں کیتاب وچ ویکھیا ہو مخاطب، لکھیا لیکھ لایا۔ پروردگار سب دا کرنا تعاقب، پچھلا پچھا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھنا سرب مُناسب، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ حُکم ورتاؤنا حُکم مُطابق، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر دین دُنی رہنا مۇل نہیں ثابت، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھائیا۔ لیکھا مُکنا جگت سنت حجامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھی اگم کلام، بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ جس دے اُپر نوری امام، عملان تون باہر سوبھا پائیا۔ جس دے پیغمبر ہوئے غلام، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ کھیل کرے تمام، تمنا کوڑی دئے مٹائیا۔ حُکم سندیسہ دئے پیغام، پیغمبران تون پرے کرے پڑھائیا۔ مُحبّت وچ محبوب ہوئے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست دھرم دا سانجھا ہوئے ودھان، حُکم سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ کیتاب کہے میں آئی کدی نہ وچ کُتب خانہ، کُتب پڑھن کھئے نہ پائیا۔ ویکھیا نہیں کھئے مے خانہ، جام مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ میں کھیل دسنا سیری بھگوانا، جو بھگون اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتو سُنیو نال دھیانا، سوئی سُرٹ اٹھائیا۔ جس نوں مندے سینتا راما، کرشن کابنا نیوں نیوں لاگن پائیا۔ اوہ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار نوجوانہ، سورپیر دُھردرگاپیا۔ اُس لہنا دینا لیکھا ویکھنا دو جہاناں، گر اوتار پیغمبران کولوں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے میں آکھاں آخر اک بات، باطن دیاں جنائیا۔ جن بھگتو آگی مُلا دی بن کے آؤنا جماعت، اکھڑ الفیے ہتھ اٹھائیا۔ پھرنا آگر نال مزاج، تمنا جگت ولوں بدلائیا۔ پٹھے ہتھ دا کرنا آداب، سدھا سیس نہ کھئے جھکائیا۔ بدی وچ دینا جواب، ایہہ کھیل رتی بے پرواہیا۔ چھبی پوہ دی ہووے رات، بھنڑی نال ملائیآ۔ پھیر لیکھا دسنا کی

نانک سنديسہ دتا وچ بغداد، بغلی گل وچ لٹکائیا۔ جیہڑا حُجرہ ہووے محراب، محبوب کون رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے میں چھبی پوہ نوں آوانگا۔ اپنا پچھلا حال سُناواں گا۔ بیہو ابھیدا اگم کھلاواں گا۔ چارے وید کھوج کھجاواں گا۔ پُراں اٹھاراں رنگ رنگاواں گا۔ چھ شاستر ونڈ ونڈاواں گا۔ گیتا گیان کھوج کھجاواں گا۔ بالمیک سچ پریت پڑدا لاہوانگا۔ انجیل قرآن ویکھ توفیق، تريت تريت آپ سمجھاواں گا۔ کھانی بانی بیہو دس کے ٹھیک، ٹھاکر اکو اک مناواں گا۔ گر اوتار پیغمبر دس تریک، تواریخ آپ جاناواں گا۔ کیوں دین مذہباں وچ بنے شریک، شرکت سب دی آگھ سمجھاواں گا۔ میں اپنی دسنی حق توفیق، حکم دھر دا اک الاواں گا۔ صدی چوڈھویں کوئی رہن نہیں دینا کیسے دا میت، پتا پوت نال لڑاواں گا۔ اللہ واپگرُ نام ست رام کرشن مُحبت وچ گائے کوئی نہ گیت، اندر وڑ کے سرب بھلاواں گا۔ جھگڑا پوا کے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرودوار ڈنک وجاواں گا۔ سادھاں سنتاں بدل کے نیت، صوفیاں مایا موہ وچ پھساواں گا۔ جھگڑا پا کے ہست کیٹ، شاہ سلطاناں نال لڑاواں گا۔ کراں کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھاواں گا۔ ہنکاریاں وڈھاں پیٹھ، دُشٹاں آپ ڈراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کار وکھاواں گا۔ کلجگ کہے میں چھبی پوہ آؤنا ضرور، ضروری دیاں جنائیا۔ بھریا ہوواں نال غرور، عُربت وچ انگریٹیا۔ کیوں میں لہندی دشا پاؤنا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ پیغمبراں کر دیواں مجبور، مجبوری وچ ڈبائیا۔ شرع دا شریعت وچ لا قصور، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ عقل بُدھی کرے مَورکھ مَورھ، چتر سگھڑ دینے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ کلجگ کہے میں چھبی پوہ نوں بنا نہیں کیسے دا سکا، مٹر مٹراں دینا جنائیا۔ مکہ مدینہ لاؤنا دھکا، پیغام اگم ایسیا۔ جھگڑا پاؤنا بُورا ککا، کلام پچھلی ویکھ وکھائیا۔ بھارت کھیل ویکھنا اکھاں، اکھاں والیو دیاں درڑائیا۔ دُنیا سڑنی بن ککھاں، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ کیونکہ میرا پرہ دے نال قول اقرار پکا، نہ کھئے توڑے توڑ ٹرائیا۔ میں سب دی اکھیں پاؤنا گھٹا، جگت نیت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ گرُمکھو پنجاں نے سیس تے دستارا بٹھ کے آؤنا کھٹا، کھٹکا آگے رہے نہ رائیا۔ چاروں کُنٹ پینا رٹا، رٹن رٹین وچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ پنجاں گرُمکھاں نے کتی بٹھ کے لیانا اک اک ٹکا، ٹکا قیمت پرہ تون بھلیاں کوئی

نہ پائیا۔ پنجاں گُرمکھاں نے مستک لا کے آؤنا گھٹّا، مٹی خاک نال رمائیا۔ پنجاں نے ہتھ وچ پھڑ کے لیانا پٹنے والے دا پٹا، گوبند نال وڈیائیا۔ پنجاں نے چھاتی اُتے لا کے آؤنا ٹھپّا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنجاں نے متھے اُتے لکھیا ہووے پیا، پورن پاربرہم چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ ہُن کر بس، بستہ لے بندھائیا۔ کلجگ پیا ہس، تالی پن ہتھان دتی وجائیا۔ پرہوؤ نے پہلوں گوبند تُوں کہنا اپنے شبدي گھوڑے تنگ کس، قسم نال لے انگڑائیا۔ پھیر مینوں بانکا روپ دس، نوجوانا سوہا پائیا۔ پھیر میرے ول ویکھے کھول کے اکھ، نین نین اٹھائیا۔ پھیر پریم پیار دی تکنی لے تگ، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ پھیر میں کہاں گوبند میرا تیرا پورا ہویا حق، باقی باقاعدہ دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھٹ کلجگ دے نیتر آگیا اٹھر، پن نیناں نیر وبائیا۔ مینوں دسا چھبی پوہ تُوں گوبند دا اوہ ستھر، جیہڑا یارڑے گیا بندھائیا۔ جس تُوں گُرمکھ چار چکن ہتھن، سوریہ سوہنے سوہا پائیا۔ اوہناں نے مُکھ نال کھادھا ہووے مکھن، بلان نال چھپائیا۔ پردے وچ ہر دا روپ ہو کے وسن، وشا وکار باہر کڈھائیا۔ اپنا اپنے وچ رچن، لُوں لُوں وچ سائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کنچن، گڑھ دُھر دا لین وڈیائیا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ہسن، مُکھوں کہن گوبند تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال نال اپنا پورا کر لے یچن، جو ماچھوواڑے سیج سہائیا۔ تیرا اکو دوارا تے اکو وطن، بے وطنان لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے میں دسنی ہور عبارت، پٹھے اکھراں وچ لکھائیا۔ اک چھیڑنی ہور شرارت، شرع شرع والیاں نال ٹکرائیا۔ اک بدلی ہور وزارت، جھگڑاپے لوکائیا۔ اک ویکھنی ڈونگی غارت، جتھے لکھ چوراسی رووے مارے دھائیا۔ اک پیغمبران وکھاؤنی زیارت، ذرا فرق رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک کھلائییا۔ کلجگ کہے میں سب تُوں لاؤنا دھتا، انت میری چٹرائیا۔ اُمٹیاں بھلا دینا ابا، امی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ آگے ودھن نہیں دینا آگا، صدی چوڈھویں دئے ڈبائیا۔ اخیر کر کے سب نال دغا، فریب وچ دینا پھسائیا۔ مینوں اس وچ آؤندا بڑا مزہ، جے مذہب نال مذہب کرے لڑائیا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کھئے وجہ، پڑدا سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ چار جگ سب تُوں رکھیا وچ مدھا، مدعا ہتھ نہ

کيسے پھڑائيا۔ جگت جہان کوڑی کريا وچ بدھا، بندھن سکے نہ کھئے تھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن نور جوت صاحب ستگر سورا سربگا، صاحب سلطان اکو نظری آيا۔

★ ۲ مگھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

مگھ کہے پُرکھ اکال دا اکو مدعا، مدت توں سکيا نہ کھئے سمجھائيا۔ اوتار پیغمبر گرو بھيجا رہيا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کھلايا۔ نام ندھانا دیندا رہيا گپھا، بودھ اکادھ بُدھی توں پرے کرے پڑھائيا۔ لیکھا بدلدا رہيا ایکا دوجا، دین مذہب ونڈ ونڈائيا۔ کھیل کھلاؤندا رہيا ستجگ تریتا دواپرکلیجگا، کرم کانڈ دا سکلا سنگ بنائيا۔ نرگن سرگن کراؤندا رہيا یدھا، کھنڈا کھڑگ ترکش تیر کمان پھڑائيا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر ہو کے اگھا، اگن آتھن کرے رُشنايا۔ ساچے نام دا لین دیوے کھئے نہ بھگا، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ نرگن دھار شبد سندیسہ جو بن اکھراں دتا رُقہ، بن شاہی لیکھ جنائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سُنائيا۔ مگھ کہے میرا صاحب ستگر سلطانا، پروردگار بے پرواہيا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسماناں، دو جہاناں سپس نوائيا۔ وشن برہما شو منگدے دانا، گر اوتار پیغمبر جھولیاں ڈاہيا۔ نام سندیسہ سُن دے بناکانا، انحد نادى ناد جنائيا۔ امرت رس پیندے بنا پینا کھانا، جھرنا اگم اتھاہ جھرائيا۔ نرگن ديا باقی جوت جگائے مہانا، کملاپاتی اگم اتھاپيا۔ اکھر وکھر سمجھا کے اپنا گانا، گہر گمبھیر پڑدا دئے اٹھائيا۔ جگ چوکرى ہو پردھانا، نام پردھانگی اک رکھائيا۔ دین مذہب بنا نشانہ، نشانے جگت وقت جھلايا۔ لیکھا جان سینتا راما، رادھا کرشن کاہن کُرمائيا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، حضرت حضور لئے سمجھائيا۔ نانک گوہند دے ترانہ، بھيو اہیدا آپ کھلايا۔ شاستر سمتر جتا کے وید پُراناں، وديا دا ودت روپ پرگٹائيا۔ کلمہ کائنات پُرانا، انجیل اجل دا لیکھ ڈھاپيا۔ گرتھ پنتھ کھیل مہانا، مہا مہربان سمجھائيا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوتے حیرانا، حیرانی وچ ڈھائيا۔ ست سرُوپ کيسے ملے نہ سِری بھگوانا، پاربرہم پرہہ درس کھئے نہ پائيا۔

چاروں گنٹ شرع شیطانا، کوڑی کریا ربی گر لائیا۔ کایا مندر نہ سوہے مکانا، گرہ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کلجگ جیو ہویا دیوانہ،
 بُدھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ مانو مانو ویری بنیا انسانا، مُحبت سچ نہ کھئے رکھائیا۔ ہوئے ہنگتا بدھا گانا، ہنکار وکار کرے لڑائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر آتم انتر دے نہ کھئے گیانا، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ مکھر کہے میں دساں حال انوکھا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ سرشٹ سبائی ہووے دھوکھا، بھیو سکے کھئے نہ
 پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران رسنا جہوا جس نے پڑھیا پوتھا، وچک ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ اگلا مارگ کیسے نہ سوچا، بُدھی توں
 پرے نہ کھئے پڑھائیا۔ آد انت پُرکھ اکال دا اکو نام تے اکو سلوکا، سوہلا ڈھولا اک وڈیائیا۔ اک سندیسہ چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات
 اک پڑھائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ گر اوتار پیغمبران دتا موقع، حصہ دین دنی ونڈائیا۔ مارگ کیسے نہ ملیا سوکھا، دیناں
 مذہباں کیتی لڑائیا۔ کلجگ وقت بیتیا چوکھا، چوکھر روپ ہوئی لوکائیا۔ صاف نہ ہویا تن ماٹی کوٹھا، پنج تت وجی نہ کھئے
 ودھائیا۔ نام جییا رسنا جہوا بلان ہونٹاں، راگا ناداں وچ گائیا۔ انتر زرنتر شبد ناد نہ سُنیا ہوکا، حکم ملیا نہ بے پروا ہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ مکھر کہے جن بھگتو سُنو حکم فرمان، دُھر کرتا
 آپ درڑائیا۔ سمرو سمرو سری بھگوان، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ انتر ویکھو مار دھیان، کایا کعبہ پڑدا لابییا۔ ملے محبوب
 نوجوان، نور نورانہ نظری آئیا۔ جو آد انت دا کابن، سینتا سرتی رام پرنائیا۔ جس دا منتر ستنام، ست ست دئے سمجھائیا۔ سو
 کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے نشان، نشانہ دھرم اک جھلائییا۔ سمت سمتی لیکھا جانے جیو
 جہان، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جس نے چہی پوہ نوں بدل دینا ودھان، گر اوتار پیغمبر سارے ویکھن چائیں چائیا۔ جھگڑا
 مکننا ہندو مُسلماں، سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا اکو ہونا حکمران، پاربرہم پروردگار نور الہییا۔ کلجگ کوڑی کریا
 بدل دینا نظام، نوبت نام حق سُنائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر شمشیر دینا کٹائیا۔ ساچی منزل دس آسان، رہبر ہو
 کے دئے درڑائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے آن، گرہ مندر اندر وجے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا سارے گان،
 ستجگ ستوادى برہم برہمادی شبد انادی دُھن وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوگری نت نوت ویکھنہارا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت وچ جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت پاربرہم پت پرمیشور ایکو ایکنکار نظری آئی۔

★ ۳ مکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

مہندر سنگھ کیہر سنگھ دوویں پچھلے کابنا کاکو، پکرمی ستارویں دھیان رکھائی۔ دوویں جنم کرم دے ڈاکو، سد لٹن جاندے راہیا۔ کول رکھدے سی چاکو، نو انچ لمبائی۔ جس دن گوبند دا گھوڑا وڑیا نہیں وچ تماکو، قدم اپنا لیا بدلائی۔ ایہ اودھر آ گئے ویکھ کے کہا کڈا سوہنا باپو، گوبند چرناں دُوروں سیس نوائیا۔ گوبند ہس کے کہا میں تے مالک نکے جہے ٹاپو، ٹپا اکھراں والا سُنائی۔ جگت مذہب دا بن کے ساکو، سگلا سنگ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائی۔ گوبند کہا تسیں کردے کی کرم، کی ٹھاڈی وڈیائی۔ کی ٹھاڈا دھرم، کی کار کھائی۔ دوہاں دے نیترا آئی شرم، نیناں نیر وہائی۔ انتر کہا سانوں جیون نالوں چنگا مرن، کی ستگر دیئے سُنائی۔ پتہ نہیں شاید اج ایہ سانوں آیا پھرن، شاہ سوارا قدم اٹھائی۔ کہ ساڈے نال آیا لٹن، سانوں دئے سزائی۔ اندرے اندر لگے ڈرن، بھہ بھو وچ دُہائی۔ نیوں نیوں لگے چرن، سیس سیس جھکائی۔ متتان لگے کرن، ساڈا ہو سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ گوبند کہا ستگر کدے نہ مارے، مارنہار نہ روپ وٹائی۔ سرن آیا جگ تارے، دیوے مان وڈیائی۔ ہن ٹھاڈا تن نہیں رہنا وچ سنسارے، ناتا کوڑ دینا تڑائی۔ جس ویلے آواں پھیر دوبارے، لوک مات ویس وٹائی۔ ٹھاڈا جنم ہووے اُجیارے، لوک مات ملے وڈیائی۔ ٹھاڈی سرتی آپ سمہالے، سمبل بہ کے ویکھ وکھائی۔ سد اپنے رکھے نالے، سگلا سنگ جنائی۔ اک ویراں ضرور مرن دے وچوں پچائے، بچپن اپنی جھولی پائی۔ ایہ کھیل ستگر نرالے، نراکار آپ کرائیا۔ گرمکھاں پچھ گھال گھالے، ایسے کارن اج بنایا پاندھی راہیا۔ تن وار ہویا بازار دے وچکالے، اپنا رُخ بدلائی۔ گرمکھاں کر کے ساس سُکھالے، سہجے لیا پچائی۔ جیہڑے کھیل رات وکھالے، سو ویکھے آپ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہا اک ویر لوں تار، مہر نظر اٹھائیا۔ اگی دناں پچھوں پھیر ہونی ہار، لوک مات نہ کھئے چٹرائیا۔ کیرپا کر کے پھیر پیج دیواں سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ڈھائی وجے پھیر لیکھا دساں اپار، لہنا لیکھاؤنا نال قلم شاہیا۔ اگلا سنکٹ دیواں ٹال، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ سمبل بہہ کے کراں سنہال، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جے کیشن سنگھ نہ بن دا دلال، دلپ سینگھ نہ دیندا گواہیا۔ اج ایہہ رہنے نہیں سی لال، مائس جنم جاندے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔

☆ ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ رات ڈھائی وجے ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

اگلا لیکھا لیکھ دھر دا، دھر دا مالک دیا کھائیا۔ ویکھو کھیل پورے ستگر دا، جو ستیاں لے ترائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ مڑدا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جو والی رہیا اندر دا، پریاں توں باہر سوہا پائیا۔ اوہ سدا سد گرمکھاں نال تڑدا، تڑت اپنا قدم اٹھائیا۔ جس ویلے گرمکھاں جیون ہووے رڑھدا، آگے ہو کے لے بچائیا۔ جس دے کول گھاٹا نہیں تھڑ دا، سچ بھنڈار دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر پورا جنم دا جانو، کرم کرم کھوج کھوجائیا۔ جو گرمکھاں رنگ مانو، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ تیر انیالا مارے بانو، تکھی مکھی دھار وکھائیا۔ جم کی چکائے کانو، نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ اگی دن نوں تن ماٹی لگنی سی چوٹ، چوٹی سیس دکھ وکھائیا۔ تن رہنی نہیں سی جوت، جوتی جاتا دیا کھائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سکیا سوچ، سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ شبیدی دھار آسا پوری کیتی لوچ، لوچن اکھ کھلائییا۔ صاحب ستگر نیڑے آن نہ دیوے مؤت، مہر اپنا نام لگائیا۔ گرسکھ نہ ہووے فوٹ، فتویٰ دھرم رائے درسائیا۔ پچھلی سیوا کیتی بہت، گوہند چرن سیس جھکائیا۔ من وچوں کڈھ کے کھوٹ، آسا اک بنائیا۔ پچھلا پریم بھنڈارا اتوٹ، اٹھ دتا ورتائیا۔ آگے جیون دی دیوے موج، مہر نظر اٹھائیا۔ کیرپا ندھان گیا پہنچ، پوجنیک دھردرگاہیا۔ نہ

ہرکھ رہے نہ سوگ، چنتا دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنا بھانا آپے لئے روک، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔

★ ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

مگھر چوڈاں دھرم پروشٹا، دھرم دی دھار آپ وکھائیا۔ سب دا اکو دس کے ایشٹا، ایشٹ دیو دئے سمجھائیا۔ بہگت بھگوان دا ہووے نسچا، نہچل دھام دئے سمجھائیا۔ ساچے خُون دا جوڑ کے رشتہ، رشتہ کوڑا دئے گوائیا۔ کابن دا لیکھا پورا کر کے آہستہ آہستہ، آسا پورب جھولی پائیا۔ جیہڑا صاحب ستگر نہیں دسدا، بن اکھاں اکھ دئے کھلائییا۔ اوہ روپ دھار ایکنکار اک دا، اک اکلّ لئے انگڑائییا۔ آد انت دو جہاناں جتّ دا، ہار وچ کدے نہ آئییا۔ صاحب سلطان ہو کے دسدا، دہ دشا کرے رُشنائییا۔ تن وجود کایا ماٹی ہٹّ کدے نہ وکدا، وکری جگت نہ کدے لگائییا۔ پچھلا لیکھا سب دا مٹدا، اگلا اپنا حکم سنائییا۔ جھگڑا رہیا نہ رویداس چمارے اٹّ دا، بہگت دوارا دئے گواہییا۔ ست وچ ستوادی ہو کے ٹکدا، ٹکا اپنا نام لگائییا۔ کوڑا ناتا توڑیا وچ دا، وچوں اپنا آپ پرگٹائییا۔ گرمکھ روپ رہے سدا سکھ دا، سکھ ستگر سیو کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائییا۔ چوڈاں مگھر کہے میرا مضمون، مزہ دُھر دا رہیا درسائییا۔ شبدی دھار بدل قانوں، قاعدہ باقاعدہ آپ سمجھائییا۔ من منسا نہ رہے فرُون، فارس دا لیکھا دئے مکائییا۔ لیکھا لیکھ اگتے خُون، خُونی دھار دتی بدلائییا۔ پیار مُحبت وندے نہ جگت پرچون، ہٹّ دھرم دا اک کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائییا۔ چوڈاں مگھر کہے پُرکھ اکال ست دا بنے سکا، ناتا کوڑ دتا ٹرائیا۔ بھگتاں پریم دا دے کے پھکا، فقرہ اگلا دئے مٹائییا۔ رائے دھرم نوں دے کے دھگا، در دواربوں باہر رکھائییا۔ ساچے بھگتاں ویکھ نال اکھاں، آخر اکھ کھلائییا۔ کیہڑا وجود سڑنا نال ککھاں، ایندھن اگنی وچ جلائییا۔ اُس دا لیکھا پچھے رکھا، اگے دئے نہ کھئے وڈیائییا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچّا، کاجی ونگ جگت لوکائییا۔ صاحب ستگر دا پچھلا اقرار پکا اگے وعدہ پکا، پکی دُھر دی آپ کرائیا۔ کوڑ وکار رہے نہ رتا، رتی رتّ نہ کھئے

جلائیا۔ حُکمِ سندیسہ یتھارتھ یتھا، یدی اپنا آپِ درڑائیا۔ اکِ سؤِ اکاسی دا لیکھا مُکایا سب دا اِکٹھا، کرشن نیناں نال وکھائیا۔ اکِ دو دا اگلا لیکھ کے پٹا، پٹنے والا بھوئے سہائیا۔ باقی مائینس والا بٹا، فگر سکے نہ کھئے بنائیا۔ جگت واسنا میٹ کے رٹا، رائیٹ لیکھا دتا لیکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چوڈاں مگھہر کہے میرا دہاڑا اتیت، اتی سندر سوہیا پائیا۔ میں ست دھرم دی ویکھنی ریت، ریتیان دئے وڈیائیا۔ چھبی پوہ نواں بیبیاں پہاڑی گاؤنا گیت، جموں وچوں جمع لئے کرائیا۔ سب دے گل وچ ہووے تویت، لما چھاتی اُتے لٹکائیا۔ ساڑھی انگی بستر ہووے ٹھیک، تن وجود سوہیا پائیا۔ مُکھوں کہن ساڈی پرہ دے نال پریت، پریم اِکو لیا منائیا۔ لیلانوتی ہووے اوہناں دے بیچ، مستک بندی لال رنگ رنگائیا۔ ستائی پوہ نواں ایہہ شہادت دیون ٹھیک، شہنشاہ اپنا حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چوڈاں مگھہر کہے نو گُرمکھ بنے ہون کورُو، کُروکشیتر دئے گوابیا۔ سُریر بہادر بن کے پاؤن کھورُو، شستر ہتھاں وچ چمکائیا۔ نال اکِ وجاؤن ڈورُو، ڈنکا زور زور لگائیا۔ مُکھوں کہن کلجگ اتم کھڑا ہڑو، کاہن کاہنا پھیرا پائیا۔ ستائی پوہ پورب جوڑ جوڑو، لڑیندا دھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا روہڑو، وہن وہناں وچ وائیا۔ سچ پریمی اپنے نال تورُو، جس دی رام کرشن بل باؤن دئے گوابیا۔ باقی اور رہے کھئے نہ جورُو، زر دا لہنا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا حُکم اکِ ورتائیا۔ چوڈاں مگھہر کہے میری سہنجنی ہووے ریتی، رتی فرق رہے نہ رائیا۔ ستگر بدلے کھئے نہ نیتی، نگاہ نین نہ کھئے اٹھائیا۔ کرشن دی پچھلی آسا پوری کیتی، آگے ترسنا دتی گوائیا۔ اِکو جوڑی رہے جیتی، بھگت بھگوان وچے ودھائیا۔ خُون دا لیکھا نال چیچی، گوبند دی باغیچی اپنے رنگ رنگائیا۔ ست دھرم وچ ست دی پریتی، ست وچ پور کرائیا۔ پچھلی پچھے جگ پیتی، آگے جگت گردیو ہوئے سہائیا۔ جگت واشنا کوڑ کلپنا رہے نہ میٹھی، مٹھا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرم دی دھار بدل دیوے نیتی، نیتیان اپنا آپ بدلائیا۔

☆ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال جسبیر سنگھ جلالاباد دے نوت ☆

کریا کرے پرہ بے نظیر، نظر مہر اک اٹھائیا۔ جن بہگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن مرن ویکھ آد
 اخیر، انت انتشکرن پھول پھولائیا۔ لیکھا جانے گہر گور گئی گہیر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی صفت صلاح کردا گیا
 کبیر، کایا کجے وچ وڈیائیا۔ سو شاہ سلطان پیرن پیر، پاربرہم پرہ ہوئے سہائیا۔ جیہڑا بہین بھراواں توں وچھڑنا سی ویر، پتا نالوں
 ہونی سی جدائیا۔ تن چولا چھڈنا سی چیر، بستر کوڑ نہ کھئے بندھائیا۔ دکھ درد ہونی سی پیڑ، روگ سکے نہ کھئے گوائیا۔ دھیرج
 دھرے نہ کھئے دھیر، دھرواس دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ بل لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ دئے درڑائیا۔ پوہ ست ست انت ہونا سی
 جسبیر، ست مہندر کور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اک کھلائیا۔
 جسبیر سنگھ جگت ناتا جانا سی ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ اودھم سنگھ کولوں وچھڑنا سی چھوٹا ست، رشتہ جگت نہ کھئے
 وکھائیا۔ درگاہ ساچی جانا سی پُج، جتھے منزل بے پرواہیا۔ جس دا بھیو ابھیدا گجھ، سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جسبیر سنگھ بل دوارے واسی، ستجگ ساچا دئے
 گواہیا۔ مہندر کور بندی سی داسی، سیوا دھرم وچ کھائیا۔ جس دا اک کاکا تے اک ہندی سی کاکئی، دو دو رنگ رنگائیا۔ اک
 دن تن پہن پوشاکی، مگھر بائی خوشی منائیا۔ ہس کے کہا دوجی داسی، ویکھ بہین چائیں چائیا۔ اُس اندر ماری جھاکئی، پرہو
 دھیان رکھائیا۔ آئی اگئی آوازی، سندیسہ شبد اتھاپیا۔ اُس ویلے اُس بچے دا انت ہونا سی ست پوہ دی راتی، تھت نو دس
 وڈیائیا۔ نیترو کے داسی یچن دتا اگھی، مکھوں کہہ سنائیا۔ تیری کم نہ آوے کیسے چنگی سوہنی پوشاکی، بستر کی وڈیائیا۔
 تیرے ست دے رہ گئے پندراں دن باقی، پرہ میرا رہیا جنائیا۔ اُس ہتھ ماریا اُتے چھاتی، نیناں نیر دتا وہائیا۔ ایہ بڑی اوکھی
 گھاٹی، وچھوڑا سہ سکے نہ رائیا۔ پکار کیتی آگے کھلاپاتی، پت پریشور آگے سیس نوائیا۔ پرہو بھگون میری کریں راکھی، سہائتا
 وچ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دوجی داسی
 کیتی ارداس، بینتی دتی جنائیا۔ پرہو میری وی پوری کر آس، در تیرے سیس نوائیا،۔ ایس دا ست رہے ایس دے ساتھ،

تیری بے پرواہیا۔ مینوں تیرے اُتے وشواس، وشن برہما شیو تینوں سیس نوائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاش، دو جہاناں وجے ودھائیا۔
 بخشش وچ دے دے دات، داتے دانی جھولی بھرائیا۔ شبداگئی آئی آواز، دُھر سُنپڑا اک سُنائیا۔ دوہاں دی بینتی دوہاں دا
 کاج، دو دو دھار سوہیا پائیا۔ ست ستجگ رکھاں لاج، کلجگ پھیر دُبدا تاراں جہاز، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ شبداگئی دوہاں اک دھار، سندیسہ اک سُنائیا۔
 کلجگ کھیل کرے کرتار، ہر نرنکار اگم اتھاپیا۔ تھادا جنم پھیر ہووے سنسار، سنساری بھنداری دین گواپیا۔ کل کلکی لئے
 اوتار، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ تیرے دو ست پھیر ہونے وچ سنسار، جگت سنگ بنائیا۔ ایہہ بستر شہادت دین اپر اپار، اپرپر
 دتا سُنائیا۔ دوجی داسی دا وبار، تیرا سنگ بنائیا۔ ایہہ کھیل اگئی کرتار، قدرت کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ شبداگئی کہا پرہو دی نراکھر دھار لکھت، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ پورب لہنا مہندر کور دا نال ترپت، بل دھار دئے گواپیا۔ ویکھ نہ سکے جگت درشت، نیتر نین نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دُھر شبداگئی دُھر دی کھیل مہانی، مہا
 اکتھ اکتھ جنائیا۔ کوئی سمجھے نہ جیو پرانی، پُران شاستر نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا جان جانی، جگ چوکری کھیل کھلائی۔ آد
 جگادی دُھر دا دانی، دیاوان اک اکھوائیا۔ بھوکھت وچ اندرشت جنائے بانی، بودھ آگادھ اپنا حکم ورتائیا۔ بھيو ابھیدا جانے چارے
 کھانی، اندج جیرج اُنبھج سینج پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ ستگر شبداگئی ایہہ بستر نو مہینے اٹھاراں دین رکھنے سانہ، تن نال نہ کھئے چھپائیا۔ پھیر حکم ملنا سندیسے والا بعد، باطن
 اپنا بھيو کھلائی۔ اودھم سنگھ نوں کہنا رکھنا یاد، دین سکے نہ مول بھلائی۔ جس دا کھپڑا ہونا پھیر آباد، اُجڑیا دئے وسائیا۔ متی
 اچ دی تھت رکھنی یاد، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ انت آخیری دین مار کے لیانا ضرور اک کاگ، کاگوں ہنس دئے بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبداگئی شبداگئی دھار حکم امرت رس
 سیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری بیٹھے سیس نوائیا۔ پہلی پوہ لیانی تصویر، سوہنا روپ وکھائیا۔ دوویں ہتھ جوڑے ہون جسبیر،

چّہ نہا نظری آئیا۔ سِر تے لال ہووے چیر، چیرا ساڈھے تِنّ گز لمبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، آگے کیسے ہون نہ دیوے دلگیر، درشن دا ویر درشن دا پیر پار کرائیا۔

★ ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۵ گیان چند گاندھی دے گرہ تلوارا ★

گر اوتار پیغمبر جھکدے، سچکھنڈ ساچے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساڈھے پینڈے مُکدے، پاربرہم پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ کلجگ جیو جگت جہان بھرے دُکھ دے، دُکھیاں درد نہ کھئے گوائیا۔ جھکڑے مُکن نہ اُلٹے گربھواس رُکھ دے، نو اٹھاراں پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی تیرے بھانے کدے نہ رُکدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسیں کھیل ویکھیئے تیرے شبد دُلا رے سُت دے، سو پُرکھ نرنجن دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سجدہ، نو نو سیس نوائیا۔ ہوں سیوک تیرا بردا، پروردگار تیری سرنائیا۔ ساڈا لہنا مُکنا لوک مات گھر دا، دھرنی دھرت دھول دھول نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت جہان کھیل ویکھیا ہنکاری گرہ دا، ہوئے ہنگتا نہ کھئے مٹائیا۔ رسنا جہوا جگت جہان جیو پڑھدا، بردے تیرا نام نہ کھئے وسائیا۔ محبوب منزل تیری کوئی نہ چڑھدا، سچ دوارے ملن کھئے نہ آئیا۔ ایہہ تیرا کھیل نرائن نر دا، نر ہر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر نمسکار کر بندنا، بندگی وچ جنائیا۔ تیرا کھیل سورے سرہنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ مُرید مُرشد رہیا کوئی نہ انگنا، چیللا گر نہ کھئے چٹرائیا۔ آتم برہم ملے نہ اندنا، پرمانند نہ کھئے سمائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں پئی چندنا، چنتا چکھا نہ کھئے بچھائیا۔ تیرا نام نام نہیں بندنا، بندیا وچ دُبائیا۔ امرت دھار وہے نہ ساگر سندنہنا، لہر لہر نہ کھئے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر خالی کردے جھولی، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ہوں درویش تیرے در دی گولی، پاربرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت

سِری بھگونت اپنے نام دی دس دے بولی، انبولت راگ جنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اکو کھولی، خالق خلق میل ملائیا۔ نو ست اک ترازو تولیں، تولنہار دیا کائیا۔ کایا ماٹی خاک رنگ دے چولی، چوچی پریم ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، ہوں مانگت منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، سیوک سیوا وچ سیس نوائیا۔ لکھ چوراسی منڈل پا راس، گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ کایا ت کٹ بناس، سینا رام رنگ رنگائیا۔ الہی نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ست ست دا تیرا جاپ، واہ واہ وجے حق ودھائیا۔ کلجگ کوڑ رہے نہ پاپ، پت پت پت دے کرائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹ تیرا آئے آکھ، سندیسہ دین دنی جنائیا۔ سو کھیل کر ساکھیات، پاربرہم پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا میٹ دے دین دنی مذہب ذات پات، تن وجود ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا پورا لیکھا کر بھوکھت واک، واقع ویکھ تھاوں تھائیا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، ست دوارے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن بینتی، نو نو سیس نوائیا۔ بودھ آگادھ دھر دے پنڈتی، پاربرہم برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرے نام دی ہووے اکو پنکتی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ گرہ توڑ دے ہووے ہنکتی، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بستتی، بسن بنواری ہو سہائیا۔ صدی چوڈھویں جائے لنگھدی، محمد ویکھے تھاوں تھائیا۔ تیری سیج سہاوی ہووے پلنگ دی، جلوہ گر نور الہیا۔ دھار رہے نہ دویت کندھ دی، کوڑ کریا دینی کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ڈنڈاوت، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھ بغاوت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ محبت کر سخاوت، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیرے نام دی ملے نیامت، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ تون آد انت جگا جگنت صحیح سلامت، صاحب تیری سرنائیا۔ تیری مہا سدا مہانت، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے آنجانت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ چلے نہ کھئے سیانپ، بدھی عقل نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن، کہہ کہہ رہے جنائیا۔ تون آد جگادی ساک سجن سین، صاحب سلطان دھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ وہن، وپندی دھار وہے لوکائیا۔ ایک نام یرگن دھار دے رسائن، رسیا رس اک

چکھائیا۔ من منسا آوے چین، چار کُنٹ نہ کھئے ہلکائیا۔ سرِشٹی درِشٹی انتر نرنتر ناتا جوڑ بھائی بھین، پتا پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا پورا کر لہن دین، پورب جھولی دے پائیا۔

★ ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۵ جیا لال دے گرہ تلوارا ★

رام دا لیکھا رام جگ تریتا، تریا ترے تتوت ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کھیل رام رام دے نیتا، نرگن نرویر نرنکار اگم اتھاپیا۔ لہنا دینا ویکھے سچکھنڈ دُھر دے دیسا، دھرم دی دھار بھيو ابھید کھلائییا۔ سچ سوامی انترجامی جگ چوکڑی کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سب نون دئے کرائیا۔ پورب لیکھا لہنا جل دھار وچ کھیتا، کھتری براہمن شوڈر ویش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لیکھا جانے حُکم سندیسہ دُھر فرمانا ایکا، اک اکلّا پڑدا دینا اٹھائیا۔ بھگت ادھارنا جگ چوکڑی جس دے کول ٹھیکا، ٹھاکر صاحب ستگر دُھردرگاپیا۔ انتر نرنتر ویکھے اپنا بیٹا، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ رام کہے میرا کھیل رام رمیا، رمنا رمنا جگت چلائییا۔ تریتا دواپرکلجگ ویکھی چلدی نئی، نوکا ونجھ مہانے پھول پھولائییا۔ سجن میت سنگی ویکھے سئیا، سرگن نرگن نرگن سرگن سنگ وکھائیا۔ بنسری کھیل کاہن ویکھیا گھنئییا، رگھوپت روپ انوپ بدلائییا۔ کلجگ انت سچ سوامی ہو کے پاوے اپنی صحیا، صحیح سلامت اپنی کار کھائیا۔ پورب لیکھا دھرم دی دھار کڈھ کے وبتیا، لہنا پچھلا دئے چکھائیا۔ خوشی منائے دھرنی دھرت دھول دھول جگت درِشٹی مئیا، سرِشٹی سمجھ کھئے نہ آئییا۔ ستائی پوہ اک دا لیکھا بھیتا کرنا اک رُپئییا، اک دے نال اک دئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لال جیا لال رام دا لیکھا رام رام ہو کے دئے چکھائیا۔

☆ ۲۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سینگھ نرین سینگھ دے گرہ تلوڑا ☆

گر اوتار پیغمبر ویکھن اپنے خاکے، نقشہ گزشتا بتھ اٹھایا۔ لیکھ ویکھدے بھوکھت واکے، پیشینگوئی جو پیشتر آئے سنایا۔ اپنا آپ تکیا دین دُئی دے تصور ہوئے چاچے، پتا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہہ دا نام حصیاں وچ آئے بانٹے، حد حدود جگت بنایا۔ صدی چوڈھویں انت سارے بن گئے کانٹے، کٹاکھش انیالا تیر نہ کھئے چلائیآ۔ سیج سہنجی رہی کوئی نہ کھاٹے، بستر سینگھاسن نہ کھئے وڈیائیآ۔ تن وجود سریر ماٹی خاک چولے سب دے پاٹے، لیرو لیر جامہ نظری آئیآ۔ سروور تٹ ربیا نہ کھاٹے، جل دھارا وہن نہ کھئے وڈیائیآ۔ امرت جل ربیا کسے نہ باٹے، رسیا رس نہ کھئے چکھائیآ۔ سب دی منزل ہوئی ادھواٹے، حقیقت حق نہ کھئے وکھائیآ۔ چاروں گنٹ پھرن ناٹھے، بھجن واہو داہیا۔ مندر مسجد شودوالے تگن ماٹھے، چرچاں انتر کھوج کھوجائیآ۔ آتم برہم کرے کوئی نہ پاٹھے، انہو پڑدا نہ کھئے اٹھائیآ۔ جدھر ویکھیا چاروں گنٹ پئے کھاٹے، نفع نام نہ کھئے جنائیآ۔ نرگن نؤر جوت نظر نہ آئی کسے للاٹے، شمع نؤر نہ کھئے رُسنائیآ۔ منظور ہوئے نہ کسے ٹیکے ماتھے، مستک دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیآ۔ حیران ہوئے کی کھیل کرے پرہہ آپے، پت پرمیشور دیا کھائیآ۔ نرگن نؤر جوت کر پرکاشے، کلجگ اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ بھگت سہیلا وسے بھگتاں ساتھے، بھگون اپنا سنگ نبھائیآ۔ ساڈھے تن بتھ چلا کے کایا ماٹی راتھے، رتھ رتھواہی اپنی کار کھائیآ۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں لبھ آپے، آخر اپنا رنگ رنگائیآ۔ بھيو کھول کے باطن باتے، بے وطنان وطن دئے درسائیآ۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے جاچے، جگ جیون داتا دئے وڈیائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن سب نون بہا اک احاطے، بھومکا اکو اک وڈیائیآ۔ لیکھ مکائے مڑھی گور جل نہ اگنی کاٹھے، وسنا دھار نہ کھئے وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھن کھیل اگم ساچے، ہر ساچا سچ جنائیآ۔ آگے سب نے لگنا اک دے آکھے، آخر اپنا حکم ورتائیآ۔ تسیں مات لوک دے رہنا نہیں راکھے، رکھیا چھڈنی جگت لوکائیآ۔ آب حیات امرت دھر دا پینا اکو کاسے، قسم سوگند دا جھگڑا دینا مکائیآ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ دھر دی دھار جنائے ساکھیاتے، سکھا سہیلا دیا کھائیآ۔ حکمے اندر حکم حکمی سندیسہ سارے لین واچے، واچک نظر کھئے نہ آئیآ۔ چھبی پوہ سب نے سہنجی کرنی راتے، رُٹری رُت نال مہکائیآ۔ بن کے آؤنا پرہو دے لاڈلے کاکے، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک

نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت چوڑی جگ بھرواسے، جگت جیو ایش جگدیش ویکھ
وکھائیا۔

★ ۲۹ مگھ شہنشاہی سمت ۵ جگندر سنگھ دے گرہ تلواڑا ★

گر اوتار پیغمبر کہن لوک مات ملیا سدا، سدھنا سین کبیر روی دے مالک دتا جنائیا۔ لوک مات سب نے آؤنا اپنی دھار
بھجا، بھجن بندگی پوجا پاٹھ پچھلا نال لیائیا۔ تیر ترکش کھنڈا کھڑگ چلہ کمان کول ہووے کوئی نہ گدا، گداگر ہو کے آؤنا چائیں
چائیا۔ دھرنی اُتے اپنے دھرم دھار دی ویکھنی جگ، جگ بجگ پھول پھولائیا۔ پھیر سچ دسنا کس دا ودھیا آگا، کی آگلا لیکھا
بے پرواہیا۔ اک دوجے نال کریو نہ دغا، دین مذہب مکھ رکھائیا۔ مانو انتر ویکھنا زرنتر اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ من
بُدھی ویکھنی کون ہوئی کگا، کاگ وانگ کُرائیا۔ سنجگ تربتا دواپر کھیل ہویا مدھا، کلجگ اتم پھری دُہائیا۔ حکمے اندر مُرید
مُرشد چیل گرو کون ہووے بدھا، بندگی وچ مُچھندگی اک رکھائیا۔ سب دے کول ہووے اک اک دُبا، خالی جگت جہان دینا
کھڑکائیا۔ اعلان کرنا مان رہیا نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوارے اڈا، آگے آیند ملن کھتے نہ پائیا۔ پھیر نظری آوے دھرم نشان
گدا، گاڈ گائیڈ بن کے دئے وکھائیا۔ اپنی رس دھار اپنا لینا سب نے مزہ، مذاق مُزّر دینا جنائیا۔ فیصلہ حق کرنا اک دا حکم اک
دی چلنا وچ رضا، رازق رزق رحیم اک اکھوائیا۔ جس دی چار جگ بیان کر نہ سکے کوئی وجہ، بے انت کہہ کے پلُو آئے چھڈائیا۔
اوہ کھیل کرے اپنا ہتھا، دوجا سنگ نہ کھتے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دا لیکھا چکائے جگندر سنگھ بگا، بگ پیڑا گرمکھ ہنس روپ بدلائیا۔

☆ ۲۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سینگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ☆

گر اوتار پیغمبر کہن لوک مات ماریئے جھاکئی، بن نیتر لوچن نین اکھ پرتکھ کھلائیئا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سمنڈ ساگر رہی کوئی نہ باقی، ٹلے پرت چوٹی بیٹھے دھیان لگائیئا۔ چار کٹ دہ دشا اندھیری راتی، ست ستوادی برہم برہمادی نوری چند نہ کھئے چمکائیئا۔ ٹوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم سب نوں بھلی گاتھی، گہر گمبھیر بے نظیر نظر کیسے نہ آئیئا۔ نام ونجارا دھرم رہیا کیسے نہ ہائی، کلجگ کوڑی کریا ہوئی ہلکائیئا۔ جگت جگیا سو سنت فقیر منزل اکم چڑھے کھئے نہ گھائی، پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار ملن کھئے نہ آئیئا۔ وست امولک کایا گولک سچ دے کوئی نہ داتی، دیاوان ہو کے اکم اتھاہ دھار نہ کھئے وکھائیئا۔ جگت واسنا رسنا جہوا رہی کوئی نہ ساچی، بٹی دند کلپنا وچ ہلکائیئا۔ امرت سچ سروور سرت سوانی کوئی نہ نہاتی، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیئا۔ کی کھیل کرے پرہہ الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر اپنا حکم ورتائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیئا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیئے دھرنی دھرت دھول دھول لوک مات، ماتر بھومی دھیان لگائیئا۔ صدی چوڈھویں کیوں ہوئی اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیئا۔ سب دا پینڈا کیوں اتم مکی واٹ، آگے اور نہ کھئے وڈیائیئا۔ سیج سہنجی دے کوئی نہ کھاٹ، سچ سنگھاسن وجے نہ کھئے ودھائیئا۔ سب دا چیتھڑ جگت واسنا گیا پاٹ، پیت پلیمبر سیس نہ کھئے سہائیئا۔ جھگڑا ویکھیئے دین دنی سماج، مذہب تعجب وچ گر لائیئا۔ شرع شریعت دھرم دا رہیا کوئی نہ راج، رعیت رحم نہ کھئے کھائیئا۔ جو حکم سندیسہ دے کے آئے بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے مات پڑھائیئا۔ تیس دا لہنا دینا کیس بدھ مکے آج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک پڑدا لہیئا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیوں آوے انت کنارہ، نئیئا بیٹھی پنڈھ مکائیئا۔ کی کھیل کرے پروردگارا، زرگن دھار نور لہیئا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر اوتارا، گرو گردیو سیس نوئیئا۔ سو کھیل کھیلے کھیلنہارا، خالق خلق دئے سمجھائیئا۔ اکو نام بول جیکارا، اکو کلمہ دئے درڑائیئا۔ اکو دس دھرم دوارا، پردہ اندروں دئے اٹھائیئا۔ اکو در ہووے نمسکارا، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیئا۔ جس نوں سارے کھندے آئے کل کلکی زرگن دھار چوویاں اوتارا، امام اماما اکم اتھایئا۔ سو لیکھا جانے سریشٹی دریشٹی سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوئیئا۔ جل تھل مہیئل

پُری لوءِ آکاش پاتال پاوے سارا، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا نُور ظہور جوت جوتی دھارا، رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۹ مگھ شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ★

گر اوتار کہن ویکھیے اپنی لوک مات دھرنی، نیتراکھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کِس بدھ کرنی، کرتا کی کی کار کھائیا۔ نو
کھنڈ پرتھی اک دی لاگے سرنی، سرنگت اک جنائیا۔ اکو آیت تُک سب نے پڑھنی، تُخم تاشیر دئے بدلائیا۔ اکو منزل آتم پرما تم
ملے چڑھنی، دوجا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ نیتراکھول کے ہرنی پھرنی، نیج نین کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورنی برنی، ذات پات ونڈ
نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
ویکھیے جگت نشانہ، نشانہ پورب ساتھ رکھائیا۔ کی حُکم سِری بھگوانا، کل کرتا کی درڑائیا۔ کی کھیلیے کھیل وچ جہانا، جہالت
پچھلی دئے مٹائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر کِس بدھ ورتے اپنا بھانا، بھاوی سب دے سرتے نظری آئیا۔ نرگن دھار پھر کے
بانا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ چار کُنٹ ہو پردھانا، نو نو چار حُکم ورتائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانا، ست دھرم اک پرگٹائیا۔
لیکھا جان سینا راما، کابنا کرشنا کھوج کھوجائیا۔ پیغمبران کر پہچانا، گردیو سوامی ہوتے سہائیا۔ اکو نام ناد ترانہ، تریا توں پرے
دئے درڑائیا۔ کھیل کھیل وچ جہانا، خالق خلق آپ سمجھائیا۔ جس نوں سارے کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ سو
مہربان محبوب اماما، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ کائنات کلمہ دس اگم کلاما، قدرت قادر دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانا، بھاگ بھگونت سب دا لیکھے پائیا۔

☆ ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ☆

رام کہے سُن کرشن انادی اگم آواز، ڈھر دا کاہن رہیا سُنائیا۔ جس دا بھيو اگم اولٹرا راز، انوکھا دسے نہ کھئے جنائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی دین دُنی دا بدلدا آیا رواج، ستجگ تریتا دواپرکلجگ حکم ورتائیا۔ جس نے اوتار پیغمبران گرواں دتا راج، دیناں مذہبان بخشی شہنشاہیا۔ نام بھنڈارا اگم اتھاہ دتی دات، کلمہ کائنات جنائیا۔ مانو ذاتی ونڈ کے وچ ذات پات، منس منشان نال ٹکرائیا۔ اپنی مہما صفت صلاح دس کے اُتے کاغذات، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں وچ وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ انت سِری بھگونت سریشی دریشی ویکھے حالات، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پھول پھولائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھے اندھیری رات، اُتر پورب پچھم دکھن نور نورانہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ حکم سندیسہ ڈھر فرمانا شبد اگم دیوے آپ، آپ اپنی کار کھائیا۔ زرگن سرگن زرگن ویکھو مار جہات، جھاکي اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رام کہا کرشن سُن اگمی آواز، رام دا رام رہیا جنائیا۔ سیس پہننا نہیں کوئی تاج، مُکٹ بین نین نہ کھئے مٹکائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر واحد بدلن لگا راج، رعیت دو جہان اک بنائیا۔ چار جگ دا بدل دینا سماج، سمگری جوت اِکگری اک ورتائیا۔ نام ندھان سُنائے اپنا ناد، بن رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے بھئے لاجواب، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا کلجگ توں بعد، ستجگ کیس بدھ لوک مات لے پرگٹائیا۔ کیس دھار مانو ذاتی کرے آباد، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرمل کرم اُجاگر کر کے دھوے ڈرمت میل داغ، پتت پُنت کرے صفائیا۔ کیسے توں منگے نہ کھئے امداد، ساتھی سنگ نہ کھئے جنائیا۔ اکو وار ایکنکار ہر پردے اندر دیوے اپنی یاد، یاد ساڈی دئے بھلائییا۔ نام سندیسہ دے کے بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس نوں کھندے آئے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن اپنی راگ سُنائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے جگت جگیا سو سنت سادھ، سادھنا سچ وچ سمجھائیا۔ ہنس روپ بنائے کلجگ جیو کاگ، سوہنگ ہنسا روپ درڑائیا۔ وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر دیوت سر پکڑ کے اپنے ہتھ واگ، حکمے اندر سرب بھوائیا۔ اکو نام

کلمہ اِکو ڈنڈاوت بندنا اِکو سجدہ دسے آداب، نمسکار نمو نمو اِکو سیس جگدیش سرب نوائیا۔ اِکو پوجا ہووے پُرکھ اکال سِری مہاراج، پروردگار اِکو نور رُشنائیا۔ ترے گن مایا تت کلپنا بُجھائے آگ، ساتک ست ست ورتائیا۔ کایا مندر اندر سرورور وکھائے اِک تالاب، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہربان ہو کے محبوب اندروں پڑدا چُکے نقاب، نور نورانہ نوری جوت کرے رُشنائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی کرتا ملے آپ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُستک پڑھنی پئے نہ کوئی کِتاب، کُتب خانے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کِریا کر کے اپنیاں بھگتاں درشن دیوے ساکھیات، سوچھ سرُپی شاہو بھُپی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رام کِہا کرشن سُن آگم آواز، یں کتاں کن لگائیا۔ لیکھا دینا پئے حساب، پرہ منگے تھاوں تھائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس نوائیا۔ انت کنت بھگونت سُنے سرب فریاد، سانوں فارغ دین دُنی نالوں کرائیا۔ کی کھیل ہونا اپنا پچھلا لیکھا ویکھ رگ وید کہے وچ پنج دھارا دی آب، دو آب مؤسی کی گیا دِرڑائیا۔ کی سندیسہ دتا نانک وچ بغداد، بغلگیر خود خالق مالک اِک رکھائیا۔ کِس بدھ گوبند اپنے انگیٹھے لائی آگ، چکھا جگت وچ جگائیا۔ اوہ کھیل کرے ہر کرتا پرہ واحد، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ کیوں اوتار پیغمبران گرواں دے ہنڈیاں ودھ گیا پاپ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھاس کلجگ جیواں پوتر نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی ویکھنہار حالات، حالانکہ اپنا روپ انوپ اپنے وچوں پرگنائیا۔

★ ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ★

کرشن سُن کے خوشیاں دے وچ ہسیا، اپنی ہستی دتی بدلائیا۔ رام کی رام سندیسہ دسیا، رام رام دُہائیا۔ میں سب کچھ ویکھاں اکھیاں، اکھراں توں پرے میری پڑھائیا۔ میں چھڈیاں بندرا بن دیاں سکھیاں، گوکل راساں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آتم

دھار پر ماتم کر کے پگیاں، نؤر جوت وچ وڈیاٹیا۔ جھکڑا مُکا کے جگت جہان ستیاں، ست دا رستہ دتا درسائیا۔ حصّہ جُھڈا کے دین دنی دیاں پٹیاں، پت پرمیشور اِکو دتا وکھائیا۔ جس نے کلجگ کوڑ گُریار بُجھاؤنیاں پٹیاں، اِکو نؤر کرے رُسنائیا۔ دین مذہب دیاں رہن نہیں دینیاں ہٹیاں، ہٹ و نجارا اِکو اِک کھلاٹیا۔ نام دیاں وکھریاں وکھریاں پڑھن نہیں دینیاں پٹیاں، پٹنے والا گیا سمجھائیا۔ برہوں ویراگ گُرمکھ سنت سُپیلے انتر آتم جان پھٹیاں، پھٹ نرالا اِک لگائیا۔ پچھلیاں ڈوراں سب دیاں جان کٹیاں، آگے پلؤ شبد نام بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ کرشن کہے رام میں ویکھاں اگئی تختی، تخت نواسی رہیا وکھائیا۔ جس دے حُکم وچ جگ جگ سدا آئی سختی، حُکمے اندر اپنا حُکم بدلاٹیا۔ اوہ آد انت دا اِک ویکتی، نرؤیر نرکار نرکار جلوہ گر نؤر اِلاہیا۔ اوہ کاہنناں دا کاہن پریتم عرشی، پاربرہم بے پرواہیا۔ چار جگ دے شاستر اُس دی صفت دھار دی نیکی جیہی پرچی، پراچین دا لیکھا ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ انت نرگن دھار بن کے درسی، سمدرسی ہو کے اپنا ویس وٹائیا۔ تتاں والا گُرو نہیں ہونا فرضی، جو جھے تے مر جائیا۔ جس نؤں اوتار پیغمبر گر بھوکھتاں وچ سارے گئے ورجی، پیشین گوئیاں وچ اوسے دا راہ تکائیا۔ اوہ ہووے سب دا دردی، دیناں انا تھان دین دیاں دیاں کھائیا۔ چھری شرع رہن نہ دیوے کردی، قتل گاہ رُپ نہ کھئے درسائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار میٹے اندھیر کردی، ست دھرم دا ساچا راہ اِک چلاٹیا۔ نؤ کھنڈ پرتھی ست دیپ اِکو پُرکھ اکال توں میرا میں تیرا تُک ہووے پڑھدی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے وجے ودھائیا۔ ایہہ کھیل اوس کاہن دی اپنے گھر دی، جو کاہنناں دا کاہن نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سمیں دی دھار وچ کرے کدے نہ جلدی، جل تھل مہیئل سُمند ساگر ٹلے پربت ڈونگھی گندر اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۳۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۵ دِیال سینگھ دے گرہ پنڈ ڈڈاں ☆

کرشن کہے رام وڈیائی رہی نہ کیسے مُکٹ، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ریتی ہوئی اُلٹ، ست دھرم سرشٹی درشٹی گئی بھلائییا۔ صفتی اکھر کر نہ سکن درُست، سماج راج نہ کھئے بدلائیا۔ سُرَت سوانی ہوئی سُست، نام کلے نہ کھئے اُٹھاییا۔ دُھر دا نام ونڈے کوئی نہ مُفت، چاروں کُنٹ پئی دُہاییا۔ پردہ کھلے نہ کیسے انگشت، بھيو ابھید نہ کھئے جناییا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ کر سکے کوئی نہ مُکٹ، لکھ چوراسی جم کی پھاسی نہ کھئے کٹاییا۔ انت آخیر سب دی پُجی مُہلت، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتاییا۔ چار جُگ دی پچھلی رہے کوئی نہ شوہرت، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنی کار کٹاییا۔ چار کُنٹ دہ دشا دین دُنی ہوئی اندھ گھورت، سچ پرکاش نہ کھئے وکھاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ دا حُکم اک سُناییا۔ کرشن کہا رام بردے وسے نہ کیسے رمیا، کابن نظر کھئے نہ آئییا۔ کلجگ کوڑی کیریا وہن وپے نئییا، نوکا نام نہ کھئے جناییا۔ پیار رہیا نہ بھین بھئییا، پتا پوت نہ کھئے وڈیاییا۔ مِتر پیارا رہیا کھئے نہ سئییا، سبجَن سنگ نہ کھئے نبھاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ اوہلا آپ چُکاییا۔ رام کہا کرشن کھیل ویکھ ترتے نال ڈاپر، پورب دھیان لگاییا۔ پرہ دے بھانے اندر رہے کوئی نہ چاتر، عقل بُدھی نہ کھئے وڈیاییا۔ کلجگ انت کل کلکی آؤنا اپنی خاطر، براہمن گوڑا ویس وٹاییا۔ جس نے سب دا لیکھا مُکاؤنا لگ ماتر، پچیا رہن کھئے نہ پائییا۔ بھيو ابھیدا کھولے باطن، پردہ اندروں دئے چُکاییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنا کے ساکن، برن اٹھاراں جوڑ جُڑاییا۔ نام سندیسہ دے کے پاتن، پتت پاپی لئے ترائیا۔ آتم پرماتم پرماتم جوڑ کے ناتن، پاربرہم برہم میلا میلا سہج سُبھاییا۔ جس نوں کل کلکی سارے آکھن، شاستر سِمرت وید پُران رہے جس گاییا۔ اوہ جھگڑا میٹے ذات پاتن، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈاییا۔ صدی چوڈھویں میٹ اندھیری راتن، ستجگ سچ کرے رُشناییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک پرگٹاییا۔ رام کہا کرشن اوہ ویکھ اگتی رتھ، مہاسارتھی دھیان لگاییا۔ جیہڑی ارجن جنائی گتھ، اٹھاراں دھیائے دئے گوابییا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی سچ، واجک واج پڑدا نہ کھئے اُٹھاییا۔ اوس کھولنی اگتی اکھ، نج نیتر لوچن نین دب کرے رُشناییا۔ کلجگ کوڑی کیریا بدل دئے مت، ستجگ سچ راہ

وکھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیآ۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، در ٹھانڈا اک سہائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ویکھے نس نس، دو جہاناں اپنا پندھ مُکائیآ۔ جس دا صفتاں وچ بھوکھتاں وچ اکھراں وچ گایا جس، نام کلمیاں وچ وڈیائیآ۔ سو لوں لوں اندر رہیا رچ، رچنا اپنی دئے جنائیآ۔ کلجگ انت بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے وڈیائیآ۔ بھگت سہیلے رہن نہ دیوے وکھ، گر چیلے اپنے رنگ رنگائیآ۔ دُھر دا کھیل کرے بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیآ۔ کی ہویا جے سرشٹی درشٹی وچ اپنا ایشٹ گئی چھڈ، پردے ہر نہ کھئے وسائیآ۔ سو سوامی انترجامی پاربرہم پت پریشور کوڑی کریا کرم کانڈ دی دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دوارا ایکنکارا اکو کھول کے ہٹ، وست امولک اگم اتہاہ آپ ورتائیآ۔ ایکا روپ ست سرُپ شاہو بھوپ دین دنی کائنات دیوے دس، مانو مائکھ مانس اکو رنگ رنگائیآ۔ اتر پورب پچھم دکھن دُور نیڑے رہے کوئی نہ وکھ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیآ۔ سب دی انتر نرنتر ان درشٹ درشٹی وچ کھولے اکھ، اکھراں توں باہر دئے سمجھائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پت پریشور ہو پرتکھ، ساکھیات سنمکھ اپنا درس دکھائیآ۔ اک جیکارا سرب سنسارا آتم پرما تم دھارا دو جہاناں ہووے جس، جسم ضمیر بے نظیر اندروں دئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، دھرم دھار دی مہا اکتھ، کتنہی توں باہر دئے وڈیائیآ۔

★ ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۵ دربارا سنگھ، رام سنگھ دے گرہ پنڈ گالڑی ★

عسیٰ کہے میرے الہی یار موسیٰ، مکھتری دے کرائیا۔ کیوں کائنات وقت ہویا منحوسا، کلمہ حق نہ کھئے وڈیائیآ۔ کی دھار بدلی چہبی پوہ سوسا، بستر کون کون وڈیائیآ۔ کی دھار بدلی روسا، حُکم ملے اگم تھاپیا۔ کی کلمے دی بدلی پوجا، پوجنیک اک اکھوائیا۔ ایشٹ رہنا نہیں دوجا، بھاؤ دُتیا دئے مٹائیآ۔ پھڑ کے ہتھ وچ کورا کوزہ، ماٹی برتن رہیا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیآ۔ عسیٰ کہے موسیٰ یار مُصاحب، مسلہ دے سمجھائیآ۔ کیوں

ساڈی کرنی ہوئی غائب، دُنی نظر کھئے نہ آئیا۔ کی اسیں کر نہیں سکے پور فرائض، فرض اپنا سچ کھائیا۔ حُکم منّ نہیں سکے جائز، جائزہ لے نہ سکے لوکائیا۔ شرع وچ نہ سنی ہدایت، حدیث حد نہ کھئے درڑائیا۔ یار خُدا نے سانوں بخشش نہیں کیتی عنایت، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اسیں پورب پچھلے اوس دے نائب، حُکمے اندر سیس نوائیا۔ کی اگلا کھیل کرے عجائب، عجب لیلہ کی ورتائیا۔ سچ اوہ پرگٹ ہونا واحد، لاشریک نور الایہیا۔ جس نے بدل دینا قواعد، قانون قاعدہ اک درڑائیا۔ حق فرمانا کرنا راج، رعیت رُوح بُت درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ عیسیٰ کہہا حضرتے موسیٰ مسیح، مُسلسل دے درڑائیا۔ کی خُدا دا خود صحن ہونا وسیع، صحرا نور جوت کرے رُشنائیا۔ کی فرمان اندر کلمے دی کرے ترجیح، طبیعت سب دی دئے بدلائیا۔ کی حُکم سنا دئے نور ربی، ریوُل ثانی دئے گواہیا۔ سچ میری بیتندی پیسویں صدی، سدے دے کے رہیا جنائیا۔ اُف یائے ساڈی رہن نہیں دینی گدی، گداگر چاروں کُنٹ دئے بنائیا۔ جھٹ جیب پاکٹ وچوں پچھلی لکھت کڈھی، کڈھ کے دتی وکھائیا۔ جس ویلے اک نور الایہی جوت جگی، دو جہان وجے ودھائیا۔ دھار رہن نہیں دینی کوئی کوڑ کُریار وچ بگی، جگت بغلا پٹرا ویکھے تھاروں تھائیا۔ آتش سارے ہووے لگی، نیر رس نہ کھئے بھرائیا۔ آشا دھار ہونی دین دُنی گدھی، بھار ممتا موہ اُٹھائیا۔ جھٹ ہتھ وچ پھڑ کے ڈبی، ماچس مسل کے دتی ٹکائیا۔ اشارہ کر کے ولّ نوح ندی، ہتھ مستک اُتے رکھائیا۔ پھیر ویکھیا سب دے اندر نظر آئی بدی، رُوح بُت پاک نہ کھئے وکھائیا۔ جھٹ پرکاش تکیا نوجوان نڈھی، رُوپ سوہنا ویکھ وکھائیا۔ جس پب چُک کے زور نال ماری ادی، مُکھوں کہہ کے دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ چھڈ دے تسبیح، کی متعصب رہی درڑائیا۔ موسے کہہا عیسیٰ اوہ ویکھ محمد آؤنا جس دھار چلاؤنی وچ عربی، اریب ایرا لرازون نظری آئیا۔ کھیل ہونا اوس دا شرطی، شرکن وجے ودھائیا۔ جس نے سوراں دا بننا دردی، عرضی خود خُدا دے آگے رکھائیا۔ چوڈاں صدیاں اوس دی چلنی مرضی، مریض بنی جگت لوکائیا۔ اوس رام والی دھار کلمہ ویکھنی پڑھدی، اُنگلاں کٹاں وچ پائیا۔ ایہہ وی کھیل ہونا فرضی، فضل رحمت ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ انت اخیر ہونی اندھیر گردی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ مینوں اے دسدا موسیٰ کہے اوس آؤنا جس دی دھار

نظر نہ آئے چوٹی جڑ دی، چیتن سمجھ کیسے نہ آئی۔ جس دی آسا کلپنا وچ کدے نہ مردی، مُردیاں مُرید نہ کھئے اکھوائیا۔ اوس دا کلمہ کلمیاں توں باہر رُوح ِ رواں ہونی پڑھدی، آتما ایمان اک بنائیا۔ ایہہ کھیل اوسے دے گھر دی، جیہڑا اپنے گھر وچ بیٹھا بن کے سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، دھار ویائے امرت اپنے سر دی، سروور اکو اک وکھائیا۔

☆ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتار پیغمبر نراکھڑ دھار وچوں ویکھو اپنے اکھڑ، بن اکھاں اکھ گھلائی۔ جس نے تہانوں کیتا وکھڑ، صفتاں والے ڈھولے صفت صلاحیا۔ مان دوا یا اٹاں پتھر، پابن پوجس سل لوکائیا۔ برہوں نیتر نیر ورو لے کھئے نہ اٹھر، ہنجهوآں ہار نہ کھئے بنائیا۔ دین مذہب جنائی کسر، حدود کلمہ نام ونڈ ونڈائیا۔ تن وجود بنا کے اپنے رتن، رتن امولک مات پرگٹائیا۔ شبدی دھار تہاتھوں کرایا یتن، یتھارتھ اپنا حکم ورتائیا۔ پچھے سب دا اکو دس کے وطن، آگے بے وطن کار کھائیا۔ کھیل کھلا کے کروچ دیپ لکھن، پشکر رنگ رنگائیا۔ حکمے اندر سارے لگے ٹھن، بھجے واہو داہیا۔ اپنے نام دا دس کے پتن، پتیریاں اُتے کیتی لکھائیا۔ انت اوڑ کایا کفن، لیکھا جگت چکائیا۔ مڑھی گور ہو کے دفن، اگنی تت تت جلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے ویکھو اکھڑ رنگ، رنگ رتڑا آپ جنائیا۔ سیج سہاوی اٹھو پلنگ، نرگن دھار لو انگڑائیا۔ صدی سدیوی ربی لنگھ، پس بیسا حکم ورتائیا۔ نگاہ مارو وچ نو کھنڈ، نو در کھوجو تھاوں تھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی رنڈ، اشٹی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پھری دروہی وچ برہمنڈ، برہمانڈ دین ڈہائیا۔ ایکا اُچے کوئی نہ چھند، سُرتی شبہ نہ کھئے سہائیا۔ نجہر ملے نہ پرمانند، نجاند نہ کھئے چٹرائیا۔ اپنی اپنی ویکھو مذہباں والی کندھ، کندھا کندھ نال چھپائیا۔ نشان تکو تارا چند، چوڈاں طبق ونڈ ونڈائیا۔ کس بدھ جگت جہان ٹٹی گنڈھ، ناتا دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب نے ماریا پندھ، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ انت اخیر شاہ حقیر کیوں رسنا جہوا لائے گند، امرت رس آب ِ حیات مکھ نہ کھئے

چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سنڈیسہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیوں اکھراں نال پائی میری ونڈے، حصے جگت والے جنائیا۔ کیوں وکھرے وکھرے مارگ راہ دسے ڈنڈے، ڈنڈاوت اک نہ کھئے جنائیا۔ کیوں دین مذہب جنائے دھندے، رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحیا۔ کیوں مؤنڈ مُنڈائے سپس کرائے ننگے، کیس مُچھ داہڑی سوہیا پائیا۔ کیوں ماتو نال کیتے جنکے، گر اوتار پیغمبر ہو کے شستر ہتھ اُٹھائیا۔ کیوں تیر کمان ترکش کندھیاں اُتے ٹنگے، کیوں کھنڈا کھڑگ آئے کھڑکائیا۔ سارے نگاہ مارو ماتو ذاتی اکو میری دھار رنگے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُساں شرع وچ بندیاں نال لڑائے بندے، بندگی میری وچ رکھائیا۔ سچ دسو صدی چوڈھویں مُرید کہ سکھ کپڑے تہاڈے پار لنگھے، سچکھنڈ دیو جنائیا۔ نگاہ مارو جیرج انڈے، اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنے نام دا سب نے کرنا حساب، انکڑے اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میری بنا اکھراں توں ویکھو کیتا، کُتب خانے کدے نہ کھئے چھپوائیا۔ جس دا آد انت دا اکو باب، صفح ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو مندر رہے وچ محراب، محبوب اکو اک ٹیکائیا۔ جس وچ اکو سجدہ اکو آداب، اکو نو نمو ڈنڈاوت بندنا سپس نوائیا۔ اکو شبد ستگرُو مہاراج، اکو جوتی جاتا نور الایہیا۔ اکو ناد دُھن آواز، اکو راگ انراگ سُنائیا۔ اکو رس اکو سواد اکو اک دئے چکھائیا۔ اکو اللہ اکو واپگرُو اکو رام اکو کرشن اوم دا گاڈ، گائیڈ دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نور جوت دا آد، اکو پرکاش انت اکھوائیا۔ اکو کھیل اکم تماش، اکو داتا بے پرواہیا۔ اکو منڈل پاوے راس، اکو گوپی کاپن نچائیا۔ اکو کھیل سینا رام بنباس، اکو نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سارے اپنی اپنی کرو یاچ، یاچک ہو کے دھیان لگائیا۔ اپنی کرنی لینی واچ، واچک ہو کے پھول پھولائیا۔ کیوں تہاڈے بُندیاں کلجگ ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیئی اوتاراں دی اُٹھو جماعت، سٹمکھ ہو کے لُو انگڑائیا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد ویکھو اپنی کلاس، بن حرف حرُوف پڑھائیا۔ نانک گوبند شبد دیو آواز، اگتی راگ درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اتم منکے جواب، جواب طلبی وچ اکھئے لے کرائیا۔ دین مذہب لوک مات ویکھو اپنا باغ، جو بغیچہ باغباں ہو کے آئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سُنہڑا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنی اپنی ویکھو پُستک، ودیالا دھرم دوار جنائیا۔ جس دے وچ اک دی اُسنت، نندیا روپ نہ کھئے

درسائیا۔ جد تہاڈا ساریاں دا اکو مُرشد، اپنا اپنا رستہ آئے درڑائیا۔ میرے نام دی کر کے اُلفت، مہا وچ صفت صلاحیا۔ تہانوں
 کیسے نوں ملی نہیں کوئی فُرصت، وبلا وقت نہ کھئے جنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست کوئی دھو نہیں سکیا دُرمت، پاپاں کری نہ
 کیسے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنا اپنا
 لیکھا ویکھیو بھوکھت، کاتب سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بھیو ابھیدا ویکھیو بھوکھت، جو پیشین گوئیاں آئے درڑائیا۔ جس وچ دسیا
 سب دا اکو ہونا اِشٹ، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکالا کھولے درِشٹ، دینن اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا
 مُکاوے سورگ بہشت، سچ دوارا اک درسائیا۔ جتھے لیکھا نہیں ٹانک تے جِست، اکو نور جوت رُشنائیا۔ نظر آئے نہ کھئے نندک،
 سارے صفتی صفت صلاحیا۔ اٹھو کرو اپنی بَمت، حوُصلے لو ودھائیا۔ کیوں کلجگ اتم ہوئی چنت، چنتا چکھا جلائییا۔ منوآ
 من کرے علت، عالماں علم دتے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، حُکم اکما اک سُنائیا۔
 گر اوتار پیغمبر اک دوجے نوں کرن اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ اسپں سارے جوت نور دی دھارا، تت نظر کھئے نہ آئییا۔
 اوتار پیغمبر گرو بن کے وچ سنسارا، تن وجود بندھائیا۔ نام دس کے آئے اکھراں وچ بن لیکھارا، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔
 سندیسہ دے کے آئے کلجگ انت کل کلکی آئے چوویا اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مائییا۔ اوہ لیکھا جانے سرگن نرگن سرگن
 اپنی کارا، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے
 کرن صلاح، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ کی سندیسہ دیوے اکم خُدا، پاربرہم بے پرواہیا۔ سانوں وکھڑے وکھڑے لوک مات بھیجے
 جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ آپے نام کلمہ ربیا پڑھا، آیت شریعت سمجھائیا۔ آپے مارگ دتا درڑا تتاں والی ونڈ ونڈائیا۔ آپے دین
 مذہب اسلام اسم دا پڑدا دتا چُکا، خصم ہو کے حُکم ورتائیا۔ آپے ہن لیکھا منگے تھانوں تھان، سارے اکٹھے لئے بُلاییا۔ ہن دسو
 کِس بدھ کریئے ہاں، ہاں وچ ہاں ملائییا۔ کیوں پُرکھ اکالا سب دا پتا تے سب دی ماں، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ دروبی ساتھوں ونڈ
 پوائی سور تے گاں، دھرم پشوآں اُتے بنائیا۔ اُس دا کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ چھوٹے چھوٹے سانوں مارگ دس
 کے راہ، دیناں مذہباں وچ پھسائیا۔ آپ کردا ربیا چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک پرگنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اک دوجے ول تکن، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ویکھو کھیل سؤرے
 سربنگن، کی کرتا کار کمائیا۔ سب توں لیکھا لگا منگن، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پڑدا اوبلا رہے کوئی نہ جگن، جگت جاگرت جوت
 کرے رُشنائیا۔ سندیسہ دیوے اُپر گگن، گگنتر پڑدا لاپیا۔ جس دا نام دمامہ ڈنک اکھا لگا وچن، انحد واچے نیوں نیوں لاگن
 پائیا۔ تریا پد اوتھے کوئی ویکھے نہ اکھن، نج نین نہ کھئے چٹرائیا۔ کاپن لہے کوئی نہ کھان مکھن، راما دھنٹس نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، درگاہ سچ سچ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اک دوجے نوں رہے
 اکھ، بن رسنا جہوا بول جنایا۔ اسیں جھگڑا پایا ہڈ ناڑی ماس، تن وجود ہنڈھایا۔ جیہڑا تن بہسم ہووے راکھ، گوراں وچ
 دبایا۔ اُف جے اج تکیئے اُپر آکاش، زرگن نور جوت رُشنایا۔ جس دا آنت پرکاش، جگ جگ وپس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر بنا
 کے داس، سیوا وچ لگایا۔ اسیں منگ نہ سکے اکو دات، جھولی اک نہ کھئے دکھایا۔ جے نام دتا کلمہ دتا اوتار بنایا پیغمبر بنایا گرو
 بنایا تھپکی دی دے شاباش، شبے روز حکم سنایا۔ حکم وچ کہا میں تہاڈا پتا پُرکھ ابناش، نہ مرے نہ جایا۔ تسیں سؤر پیر بہادر
 جاؤ جاگ، لوک مات راہ دکھایا۔ نام نال نام دا کریو تیاگ، اکھراں اکھراں جوڑ جڑایا۔ چھوٹی چھوٹی ڈوری مذہباں پوا کے واگ،
 تندی تند دتی سمجھایا۔ ساڈے اندر دے کے واس، دھن اگئی ناد وجایا۔ امرت دے سواد، بن رسنا رس چکھایا۔ جوت کر
 پرکاش، اندھ اندھیر مٹایا۔ سچ دے دھرواس، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اوتار پیغمبر گرواں میں تہاڈا باپ، پتا پُرکھ اکال ناؤں رکھایا۔
 آہ لو میرا کلمہ آہ لو میرا جاپ، رسنا جہوا دیو جپایا۔ ایسے نال سرشٹی ہووے پاک، پت پت پت کرایا۔ پھیر اوسے نوں دے کے
 جواب، اگلا حکم پھیر سنایا۔ پھیر حکم سندیسہ دے کے بودھ اگادھ، بڈھی توں پرے پڑھایا۔ شبدا اگئی دے آواز، سندیسہ
 اک سنایا۔ جس ویلے کلجگ انت ہونے اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکایا۔ دھرم رہے نہ لوک مات، دھول دئے گواہیا۔ پچو
 پھیر آوانگا آپ، اپنا پھیرا پایا۔ مہربان محبوب ہو کے کران سب نوں پاک، دُرمت میل دھوایا۔ زرگن دھار کھول کے تاک، سرگن
 پڑدا دینا چکایا۔ جوں بہاوے توں لوں راکھ، اپہ میری بے پرواہیا۔ اک یاد رکھیو بات، باطن سب نوں دیاں سنایا۔ حکمے اندر
 سب نے جانا جاگ، سویا رہن کھئے نہ پایا۔ جس ویلے کلجگ جیواں ہنس بڈھی ہوئی کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ نہ

کھئے چُگایا۔ کایا مندر اندر دیپک جوت نہ جگے چراغ، ین تیل باقی نہ کھئے رُشنایا۔ دھرم رہے نہ کیسے سماج، ایشٹ گُردیو جان
 بھلایا۔ سادھاں سنتاں لگتی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسایا۔ اوس ویلے تہاڈے ہتھوں دیناں مذہباں چھٹی واگ، شاہ سوارا نظر
 کھئے نہ آیا۔ میں کھیل کھیلنا یرگن دھار دیس اگتے ماجھ، سمبل اپنا چرن ٹکایا۔ جس دا آد انت نہ کھئے حساب، سمت ونڈ نہ کھئے
 ونڈایا۔ لبھاں وچوں نہ کیسے ناہ، گولی گول نہ کھئے کھلایا۔ یرگن دھار ہو مہاراج، محبوب ہو کے ویس وٹایا۔ سارا لیکھا منگاں
 حساب، یراکھ دھار وچوں اکھڑ پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر کرتا نور
 الاہیا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو اگتے تعلیم، طلبیاں دیاں درڑائیا۔ جیہڑی تَساں کیتی تقسیم، ونڈن ونڈ ونڈائیا۔ میں کیرپا کراں ہو کے
 رحیم، رحمت حق کھائیا۔ اکو رنگ رنگا کے دھرنی اُتے زمین، ضمیر سب دی دیاں بدلائیا۔ مینوں سارے سجدہ کرن تے کہن
 آمین، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ محل اٹل عالیشان وکھاواں اک عظیم، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے آد توں وسان قدیم، قُدرت
 دا مالک ہو کے ڈیرہ لائیا۔ اوہ وقت سہنجنا سب نے سمجھنا غنیم، غنیمت تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ مارگ اکھاں توں پرے ہونا
 مہین، مہینہ پوہ دئے گواہیا۔ جس نے لیکھا تہاڈا منگنا پراچین، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ تَسیں اک دے
 انت اک روپ ہونا آدھین، اک دا اکو مالک نظری آئیا۔ سب دا لیکھا حکمے اندر لینا چھین، آگے اک مذہب تے اکو دین، اکو
 اسم اکو جسم اکو قسم نر مدین، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ اکو رسنا جہوا زین، ڈھولے گاوے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو اگتے فرمان، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ ایکنکار اک مارو
 دھیان، ایک ایکا ویکھ وکھائیا۔ اکو شبد ستگرُو بلوان، جودھا سوریر نظری آئیا۔ جس دا کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سیس
 نوائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے وچ جہان، جہالت کوڑی دئے گوائیا۔ سندیسہ دیوے اک حکمران، حُکم حاکم اک جنائیا۔ تَسیں سب نے
 اپنیاں اکھراں دی لا کے آؤنی میزان، گنتی گنت وچ جنائیا۔ تہاڈے کنے شش سیکھ گئے وچ مسان شمشان، کنے مُرشدو مُرید
 مقبریاں وچ دبائیا۔ کنے چھڈ کے زمین پہنچے اُپر میرے اسمان، اسم اعظم ویکھ وکھائیا۔ کنے شاستر سمرت پار ہوئے پڑھ کے پُراں،
 کنے گیتا گیان نال ترائیا۔ کنے حقیقی منزل پائی پڑھ کے بائبل انجیل قرآن، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ کنے گا کے گئے ستنام،

سچکھنڈ آئے چائیں چائیا۔ کنے واپگرُو گا کے ملے سِری بھگوان، اپنا بل پرگنائیا۔ ایہہ لیکھا چھبی پوہ نوں منگنا منگے اوہ نوؤ جوان، جس دی نوؤت نام آئے کھڑکائیا۔ جو آد انت دا مالک سب دا مہربان، محبوب اک اکھوائیا۔ پر یاد رکھیو لیکھا لکھنا نہیں نال قلم شاہی تے بولنا نہیں نال زبان، شبدي دھار شبد وچ شبدي ونڈ کرائیا۔ ٹھاڈا لیکھا اوتھے جتھے اکھراں دا نہیں گیان، الفیے اوڑا ایڑا اے بی سی والی نہیں پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنديسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سب نے اکٹھیاں جانا آ، آہ بھرن کھئے نہ پائیا۔ ٹھاڈا بھگت دوارے بنا بھگتاں توں بھوئے نہ کوئی گواہ، شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ اکو مارگ اکو منزل اکو پوڑی ڈنڈا اکو چل کے آؤنا راہ، رہبر اکو اک سمجھائیا۔ اکو ڈھولا اکو سوہلا اکو کلمہ اکو گیت اکو نام انمولا لینا گا، تُوں میرا میں تیرا دوؤجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھیو مینوں کوئی نہ کہو واپگرُو کوئی نہ کہو خُدا، رام کرشن دا نام نہ کھئے سنائیا۔ سب نے کہنا تُوں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جتنے نام اُچھے کلمے اُچھے گر اوتار اُچھے اوہ سارے اپنے وچ لے سما، سمیں دے مالک سماں دے بدلائیا۔ سب دی صاحب ہو کے پکڑ لا بانہ، بازو اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ اسیں تیرا اکو چپانگے نان، دوؤجا ایشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو سیس دیوانگے نوا، جھک جھک لاگاں کے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ اوہلا آپ کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبرو چھبی پوہ آؤنا، سماں ٹھاڈا سوہلا پائیا۔ پُرکھ اکالے تخت سہاؤنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ نوؤ رنگ دا بستر تن چھہاؤنا، پوشاک خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں اک اک رُپیا ہتھ اُٹھاؤنا، ٹھاڈے آؤن دا ستکار دئے وکھائیا۔ اوس ویلے سب نے سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے گاؤنا، ڈھولا اکم اتھاپیا۔ پھیر تھانوں اک دھار بہاؤنا، وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھائیا۔ بنا گوہند توں سیس تاج نہ کیسے ٹیکاؤنا، ٹیکا مستک نہ کھئے لگائیا۔ بنا شبد گرُو توں ستگرُو نہ کیسے اکھواؤنا، تتاں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ گوہند دا لیکھا ماچھووارے دا پور کرؤنا، ساڈھے تین ہتھ دی سیڑھی دئے گواہیا۔ جس ویلے گرُمکھاں کندھیاں اُپر اُٹھاؤنا، چاروں گنٹ لین پھرائیا۔ ساریاں نے مکھوں کہنا تتاں والا گرُو نہیں کدے مناؤنا، بنا پُرکھ اکال توں سیس نہ کیسے نوائیا۔ اگلا لیکھا گرُمکھو پھیر سمجھاؤنا، جو گوہند پُرکھ اکال نال مل کے اپنے وچ گیا چھپائیا۔ پورن دا لیکھا پورن پرکاش وچ کرؤنا، دین دنی دین وچ اک چمکائیا۔ اک دا اک اک دا اک پرائنا، اک دے گھر اکو آوے تے

اک نوں مل کے وجے ودھائیا۔ اک نے اک نوں اپنے گھر وساؤنا، سیج سہنجی اک بنائیا۔ جگت جہان جگت واسنا پراہنا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان شبدي دھار شبد دے حکم وچ پلاؤنا، حلیہ سب دا دئے بدلائییا۔

☆ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ مائی ڈرگی دے نوٹ گجرات ☆

ستگر شبد سچ گواہ، شہادت آد انت بھگتائیا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا تھاوں تھان، نت نوٹ پھول پھولائییا۔ سنت سہیلے جن بھگت منزل چڑھدے ویکھے راہ، رہبر ہو کے پڑدا آپ اُٹھائیا۔ انتر نرتن نرگن سرگن جانے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا ایکنکارا اپنا بھيو کھلائییا۔ دین دیال دیاندھ ٹھاکر سدا سد پکڑنہارا بانہ، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائییا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں حقیقت وچوں کرے حق نیاں، لاشریک واحد اپنی کار کھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ کہے میں آد انت سچ، پرہ سچ دتی سرنائیا۔ جگ چوکرئی بھاگ لگاواں کایا مائی کیج، کنچن گرہ اک سہائیا۔ جن بھگتاں لوں لوں اندر جاواں رچ، ساڈھے تن کروڑ دئے گواہیا۔ اگنی تت وجود نہ جاواں مچ، سانتک ست سرؤپ سہائیا۔ من کلپنا وچ نہ جاواں نچ، نو دوار نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ میرا لیکھا نال پُرکھ سمرتھ، جو پاربرہم پے پرواہیا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں پیج لئے رکھ، مہربان سر اپنا بتھہ ٹکائییا۔ دین دنی نالوں کر وکھ، گرہ مندر دیوے مان وڈیائییا۔ ساکھیات درس دیوے پرتکھ، پاربرہم برہم اپنا بھيو کھلائییا۔ سچ دوار دے کے حقیقی حق، پرتکھ اپنا میل ملائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ کہے میں سچ دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول درڑائییا۔ میرا مالک ایکا ایکنکارا، اکل کل دھاری نور خدائییا۔ جس دا کھیل جگ چوکرئی وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکلا ویکھے وگسے پاوے سارا، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائییا۔ جن

بھگت سہیلے گرو گُر چیلے لے کے جائے اپنے دوارا، دوارکاوادی جتھے بیٹھے سیس نوائیا۔ چرن کول دیوے دھرم پیارا، پریم پریتی اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ سچ کہے میری دھار کدے نہ ہووے مُردی، مُرید مُرشد دین گواہیا۔ ایہ کھیل سچے ستگر دی، جو ست دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دی کھیل اند پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر سوہا پائیا۔ اوہ کھیل جانے حاضر حضور دی، حضرت اپنی کار کھائیا۔ منزل مُکا کے پندھ نیڑے دُور دی، لیکھا ویکھے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ سچ کہے بھگت دھار ویکھی ڈرگی، ڈرگا اشٹبھج دھیان لگائیا۔ سچ دوار انت تڑ گئی، تڑت پچھلا پندھ مُکائیا۔ سچ پریتی وچ جڑ گئی، ناتا آکے نہ کھئے نڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے پُج گئی، پوجا لیکھے لئی لگائیا۔ حق پریتی وچ رُجھ گئی، رُچی پچھلی دتی بدلائیا۔ بے شک لوک مات وچوں تتاں والی جوت بُجھ گئی، انت زرگن جوت وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا سُدھ لئی، سُدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ★

اوتار پیغمبر گُر کرن تیاری، ترے گن اتیتے لین انگڑائیا۔ شبدی دھار بول جیکاری، ڈھولا گاون اگم اتھاپیا۔ زرگن نور جوت ویکھ زینکاری، نراکار خوشی منائیا۔ سارے ہوئے خبرداری، بے خبراں خبر سنائیا۔ ایشٹ گردیو سوامی اک دے ہونا پُجاری، پوجا پاٹھ دینی بدلائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے کل کلکی اوتاری، نہکلنکا نور الاہیا۔ اوہ کھیلے کھیل پروردگاری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی حق دی کرے سیکداری، حقیقت پڑدا آپ اٹھائیا۔ سب نے متی اک دی تابعداری، طبع طبیعت لینی بدلائیا۔ صدی چودھویں چوڈاں لوک چوڈاں طبق نیتر ویکھن نین اگھاری، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر سارے ہوون

سوادھان، نۆر نۆر وچوں پرگنائیا۔ اِکو نگاہ کرن دھیان، بنا اکھاں اکھ گھلائیئا۔ اِکو اِشٹ ویکھ سِری بھگوان، پاربرہم پرہہ سِیس جھکائیئا۔ اِکو شبد شبد گرو گیان، اِکو کلمہ اگم اتھاپیا۔ اِکو کھیل نوجوان، اِکو نۆر نۆرانہ سوہیا پائیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیئا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا پاسا رہے پرت، پرتیندھ اِکو ویکھ وکھائیئا۔ ساڈی بھوکھتاں دی پوری ہون لگی شرط، شرع شریعت دئے گواہیا۔ اسیں ویکھیئے اُتے عرش، عرشے اعظم نۆر الاہیا۔ جس نے کھیل کرنا اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول دئے وڈیائیئا۔ جودھا سؤرپر مردانہ بن کے مرد، مُدعا اپنا دئے درڑائیئا۔ شرع چھری قصائی میٹے کرد، قتل گاہ ویکھے لوکائیئا۔ سب دی بینتی ارداس منظور کرے عرض آرزو خواہش پچھلی جھولی پائیئا۔ اِکو نام ندھان کلمہ دے کے طرز، اِکو شبد ناد دُھن کرے شنوائیا۔ پاربرہم پرہہ وِس وٹا اسچرج، اچرج لیلآ آپ کرائیا۔ آسا منسا تمنا خواہش پوری کر کے غرض، لیکھا ویکھے تھائوں تھائیئا۔ انت آخیر بے نظیر ونڈے درد، دیناں انا تھان دُکھیاں بوئے سہائیئا۔ ساڈے کولوں پورب منگے فرد، گر اوتار پیغمبر اِک دوجے رہے جنائیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیئا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہوون کھڑے، بل اپنا آپ پرگنائیا۔ دین مذہب دے چھڈنے پینے دھڑے، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیئا۔ سرگن اِکو دھار اِکو اکھر نام پڑھے، اِکو ودیا ودیالے تون باہر دئے جنائیئا۔ اِکو منزل مانو ذاتی چڑھے، مارگ راہ اِکو اِک درسائیئا۔ اِکو دوار ایکنکار ایکا کھڑے، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا ویکھن لیکھا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیئا۔ جس وچ پرم پُرکھ دا دِسے ویسا، نرگن نۆر جوت الاہیا۔ مُچھ داہڑی نہ کھئے کیسا، مُونڈ مُنڈایا نہ رُپ دھرائیا۔ جس نۆں جھکدے برہما شو مہیشا، گنپت سِیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن آدیسا، نیوں نیوں سِیس جھکائیئا۔ اوہ کھیل کرے ہمیشہ، آد انت جُگا جُگنت کار کھائیئا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت نۆر نۆرانہ بنے نیتا، نرگن اپنی کار کھائیئا۔ پچھلا پورب ماضی یاد رکھے چیتا، پاسٹ بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر چاروں گنٹ رہے تگ، تقویٰ اِک دھیان لگائیئا۔ کی سندیسہ ملیا حق، حُکم شبد بے پرواہیا۔ جس وچ شرع دا ہووے کوئی نہ شک، شکانت

کرن کھئے نہ پائیا۔ سارے لوک مات رہے تک، بنا اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کی کھیل کرنا یک، یکے بعد دیگرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سب دا کرن لگا اکٹھ، ایکا در لئے بُلاییا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی وکھ، وکھرا گرہ نہ کھئے سہائیا۔ جگت دی دھار بدل کے اکھ، پرتکھ اپنی کار کھائیا۔ جس نوں مالک خالق کہہ کے آئے سچ، ست وچ صفت صلاحیا۔ سو صاحب سوامی ہو پرگٹ، پرگنا اکو اک جنائیا۔ جتھے اکو وست اکو ہٹ، اکو ونج ونجارا نورا الاہیا۔ جوت پرکاش کر لٹ لٹ، اندھ اندھیر دئے گواہیا۔ دُھر سندیسہ دے کے گھٹ گھٹ، سوئی سرت جگت اُٹھائیا۔ دین مذہب دی میٹ کے وٹ، وٹنا نام دا دئے لگائیا۔ جھگڑا رہے نہ تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ کھیل ویکھنا پُرکھ سمرتھ، سو سوامی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نرگن دھار کدے نہ ہووے وکھ، وکھرا جز نہ کھئے رکھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ★

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھئے اپنا اگئی صفحہ، جو صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جس وچوں کی لایہ ہویا نفع، نفی کِریا کوڑ کرائیا۔ کپڑی دھارا دسی دین مذہب دفعہ، حکم حکم وچوں پرگٹائیا۔ کیوں پروردگار ہویا خفا، خُفیا اپنا کھیل کرائیا۔ ساڈی کرنی کرن لگا رفع، رفتہ رفتہ اپنی دھار وکھائیا۔ دین دُنی جگت روگ وچوں دے نہ سکے شفا، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے اگما باب، بن پترکا پتر پھول پھولائیا۔ کی اوس دے وچوں ہویا لایہ، وست ملی کی بے پرواہیا۔ کی سجدہ دسے آداب، بندنا ڈنڈاوت سیس نوائیا۔ کی محل دسے محراب، محبوب نورا الاہیا۔ کیوں ساتھوں منگیا جواب، پچھلی کیتی ویکھ وکھائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت اپنا نام وجائیا۔ جھگڑا مُکا کے عشق حقیقی مجاج، مزہ اپنا ربیا چکھائیا۔ دین دُنی دا بدلن لگا رواج، سماج اپنا اک سمجھائیا۔ کیوں

ساڈا مذہبیاں دا اُجڑن لگا باغ، بغیچہ رہن کھئے نہ پائیا۔ اِکو شبد اگتی دے کے آواز، پچھلے کلمے رہیا بدلائیآ۔ کسے بھنّ نہیں کھانا
 کباب، کھمبیاں وچ نہ کھئے وڈیآئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک جنائیآ۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن کی حُکم اُتے عرشا، عرشی پریم رہیا درڑائیآ۔ کھیل ویکھے دھرنی فرشا، زمیں زماں پھول پھولائیآ۔ سب نوں اِکو
 پا کے پرچہ، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ جس صاحب دی کردے ائے چرچا، چرچاں گرجیاں وچ دُہائیآ۔ جس دے نام دا کلمے دا
 لیندے رہے خرچہ، جگت کھا کے جھٹ لنگھائیآ۔ اوہ لیکھا پُورا کرے چار جُگ دا حرجا، حرجانہ اپنا آپ وکھائیآ۔ جس دے
 کولوں ست دا لیا قرضہ، مقروض ہو کے سیس نوائیا۔ اوہ سب دا بدلن لگا درجہ، ترتیب اِکو اک درڑائیآ۔ کسے دا رہن نہیں دینا
 کوئی جرگہ، جگہ جگہ کھوج کھوجائیآ۔ اِکو سوربیر مردانہ بن مردا، مُدت دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بنے رہے
 بردا، سیوک ہو کے سیو کھائیآ۔ سرگن ہو کے کردے رہے عرضا، زرگن ہو کے سیس جھکائیآ۔ اوہ کھیل کرے اسچرجا، اچرج
 لپلا آپ ورتائیآ۔ جن بھگت سہیلیاں ونڈے دردا، دیناں انا تھاں دیا کھائیآ۔ ساڈیاں چار جُگ دیاں ویکھے فرداں، پردہ اوبلا آپ
 اُٹھائیآ۔ جو نام کلمہ کائنات رہیا پڑھدا، آیت شریعت شرع وچ سمجھائیآ۔ جوان انسان ہو کے رہیا لڑدا، تان والی ونڈ
 ونڈائیآ۔ منزل حقیقی رہیا چڑھدا، محبوب حق خُدائیآ۔ ویکھو کھیل کی کی کردا، قُدرت دا مالک نُورِ الابیا۔ جس دا پلّو لکھ
 چوڑاسی جیو جنت پھڑدا، صُوفی سنت فقیر سیس نوائیا۔ اوہ سب دیاں پُوریاں کرے غرضاں، غرضیکہ اپنی کار کھائیآ۔ راگ ناد
 ویکھے طرزاں، انا دُھناں کھوج کھوجائیآ۔ روگ سوگ چنتا دُکھ ویکھے مرضاں، مریض تے جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے درگاہ ساچی
 سچکھنڈ دوار اپنے گھر دا، گرہ مندر اندر زرگن دھار ایکنکار اپنا حُکم ورتائیآ۔

☆ ۱۲ ☆ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رام کور دے گرہ جموں ☆

اوتار پیغمبر گر کہن اسیں آد اک دا نور، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ایکا اک دا نام کریئے مشہور، مشورہ اکو اک بنائیا۔ پچھے جو وکھ رہے دُور دُور، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ آگے مارگ دسیئے اک ضرور، ضروری دُھر دا حکم سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر اکو نام کریئے منظور، منزل اکو سوہا پائیا۔ منوآ من کرے نہ کھئے فتور، کوڑی کریا فتویٰ دیئے تهاؤں تھائیا۔ ہومے ہنگتا گرہ تھے ضرور، غرور غریت اندروں باہر کڈھائیا۔ اکو صاحب سوامی نظری آئے حضور، جو حضرات دیوے مان وڈیائیا۔ اک دوج آتے لائے نہ کھئے قصور، سارے مل کے وجے ودھائیا۔ پرہو بہنڈارا سدا بھرپور، دیونہار آگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اکو دیئے پیغام، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ اکو جنائے نام، ناؤں نرنکارا اک وڈیائیا۔ اکو سمجھائے گرام، سچکھنڈ ساچا درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اکو وکھائے مکان، محل اٹل وجے ودھائیا۔ اکو گائے گان، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو کھیل کھیلیئے مہان، جیو جگت جہان ملے وڈیائیا۔ اکو پرہ دا نام منگیئے دان، داتا دانی دئے ورتائیا۔ پچھلا جھگڑا چھڈیئے تمام، مذہب دی تمنا رہے نہ رائیا۔ اکو سچ حکم اسلام، اسم اعظم نور الایہیا۔ جس دا کلمہ آگم کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ سو ویکھیئے امامان امام، جو عملان توں ریت ڈیرہ لائیا۔ جس صدی چوڈھویں میٹنی اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ سب دا لیکھا منگے تمام، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ جو ایکا رنگ رنگائے عام عوام، محبان محبوب آپ اکھوائیا۔ اوس نے سچا سچ دساؤنا اک قیام، قیامگاہ اکو گرہ نظری آئیا۔ آگے واسطے کوئی نہ کرے کیسے بدنام، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ اک دھرم اک جھلے نشان، نوجوان نگاہبان اکو نظری آئیا۔ سارے کریئے پروان، پرہ پُرکھ پرہ بے پرواہیا۔ جس دا لکھ چوراسی جیو جگت جہان، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ ☆

اوتار پیغمبر گر کہن سب دا سانجھا اکو تھان، تھان تھنتر ویکھ خوشی منائیا۔ سب دا اکو پتا اکو ماں، پُرکھ اکال پروردگار پارہسم نور الایہیا۔ اکو گرہ مندر دے حق مکاں، در دوار اکو سوہیا پائیا۔ اکو سب دا سچا ناں، نام نام وچ صلاحیا۔ اکو امرت رس اکھا جام، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ اکو کھیل کرے تمام، جس نوں منڈل منڈپ سیس جھکائیا۔ اکو حکم سندیسہ شبد پیغام، کلمہ اکھراں والا اک درڑائیا۔ اکو آد انت جگا جگنت کرے انتظام، بندوبست وچ بندھن دیوے سب نوں پائیا۔ اکو حکم سندیسہ دیوے منائے اپنی آن، آنا فنا اپنی کار کمائیا۔ اکو لیکھا منگے اپنے مُرداں سکھاں دی لاؤ میزان، انکڑے بندسے اکھراں وچ سمجھائیا۔ اک دے بردے اک دے رہیئے غلام، غلامی دین مذہب رہے نہ رائیا۔ سریشٹی دی دریشٹی اندر اک دی دیئے پہچان، جو ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اک دا اک سمجھائے نشان، جو نشانے پچھلے دئے بدلائیا۔ جس دا کھیل سدا دو جہان، دوہری دھار نرگن سرگن وپس وٹائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا اپنی کار کمائیا۔ اوس دی دھوڑی منگیئے دان، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن بینتی کرے پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہ سمت ۵ گردت سنگھ دے گرہ چھمب جموں ☆

اوتار پیغمبر گر منگن دان، درگاہ ساچی سچکھنڈ جھولی اپنی ڈاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرپا کر مہربان، محبوب مہرواں تیری سرنائیا۔ ہوں بال انجانے نڈھے جگت نادان، دو جہان تیری بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ کھیل ویکھیا مہان، مہا تیری اکتھ صفتی صفت وچ صلاحیا۔ نام شبد کلمہ دے کے آئے گیان، نراکھ دھار وچوں اکھڑ لوک مات پرگٹائیا۔ دین مذہب دھرم اسلام جھلا کے آئے نشان، تارا چند دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر سارے ہونے حیران، پریشانی وچ ڈہائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چوڈاں لوک چوڈاں طبق تیری منے کوئی نہ آن، سجدہ سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا

ہر پردے دسے شیطان، من کلپنا وچ کوڑ لوکائیا۔ پرکاش رہیا کیسے نہ بہان، سوریہ چند رووے مارے دھاپیا۔ تیز دھار نہ رہی کھڑک کھنڈا کریان، گوبند گر دئے گواہیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سرب پچھتان، عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن تھاون تھائیا۔ سرگن یرگن کرے نہ کھئے پروان، پرم پُرکھ پرماتم تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ امرت اگتا رس ملے نہ پین کھان، جگت ترسنا بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جدھر تکیئے نو ست جیو جنت سادھ سنت ہویئے نادان، نج نیتر لوچن نین دب اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی رہے تگ، بن نینا نین اٹھائیا۔ حقیقت رہی کوئی نہ حق، ست سچ نہ کھئے چٹرائیا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، اگنی پنج تت جلائیا۔ دھیرج سنتوکھ رہیا نہ یت، سادھ سنت کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ بھگت بھگوان رکھے کوئی نہ پت، پت پرمیشور ملن کھئے نہ آئیا۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی رہی نس، اشٹ گردیو سوامی سیس نہ کھئے جھکائیا۔ ساچا مارگ آوے کیسے نہ بتھ، کایا گرہ مندر کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا پیا تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ کرے لڑائیا۔ نو دوار کرے کوئی نہ وکھ، دسواں در نہ کھئے کھلائیا۔ نجھر ملے کیسے نہ رس، رستہ تیرا گئے بھلائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار ساڈا رہیا کوئی نہ وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک ہوئی بس، بستہ سارے رہے بندھائیا۔ تون صاحب ستگر آد جگاد وسین گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لائیا۔ دین دنی دویت دنی کڈھ دے وٹ، شرع حد نہ کھئے رکھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی مٹ، ساڈھے تن ہتھ ہووے رُشنائیا۔ شبد اگمی مار سٹ، سوئی سرت دے اٹھائیا۔ سچ ست کھول ایک ہٹ، ستگر ساچا راہ چلائیا۔ تڈھ بن انت کنت بھگونت کوئی نہ رکھے پت، پاربرہم پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈے انتر آئی خیرانی، خیرت وچ دہائیا۔ لیکھ رہیا نہ کیسے پیشانی، مستک دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں گنٹ شرع شیطانی، چھری بنی نام قصائیا۔ ودیاپین ہویئے ودوانی، ودت روپ نہ کھئے درسائیا۔ تیرا نام انیالا مارے تیر کوئی نہ کافی، کائنات پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ بھرے بھلی چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج رہی گر لائیا۔ مان رہیا نہ کیسے اکھر شبد بانی، کلمہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ امرت رس رہیا نہ ٹھنڈا پانی، آب حیات نہ کھئے پلائیا۔ تیرا

کھیل شاہ سُلطانی، شہنشاہ دو جہان ویکھ وکھائیا۔ تن وجود سریر ماٹی خاک پنج تہ پُتلے تیری دے کے گئے قُربانی، گر اوتار پیغمبر رہے سُنائیا۔ کلجگ انت انت کر مہربانی، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچے سچ دھرم دی دے نشانی، نشانے کوڑے مات بدلائیا۔ اکو تیری منزل ہووے رُوحانی، رُوح بُت کر صفائیا۔ لیکھا لکھ دے نال قلم کافی، قاعدہ قانون اپنا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی منزل کر آسانی، اصل وچ وصل یار اپنا دے نُوں خُدائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر سنگت چھمب جموں ★

اوتار پیغمبر گر سُنو حُکم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ دیا ندھ ٹھاکر ہو کے دین دیاں، مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔ سچکھنڈ درگاہ ساچی ویکھو دھرمسال، دوارا ایکنکارا اکو اک جنائیا۔ بن نیتر لوچن نین وچار کرو خیال، انتریو انتر اپنا دھیان لگائیا۔ سمت شہنشاہی پنجواں سال، پنچم لیکھا کھوج کھوجائیا۔ سب نُوں بدلنی پینی اپنی چال، ریتی نیتی لینی بدلائیا۔ دُھر دا کھیل ویکھنا حال، حالت سب دی دئے جنائیا۔ نگاہ مارو ویکھو مہاکال، کال کی اپنی کل ورتائیا۔ سریشٹی اُتے جو گھال کے آئے گھال، گھالنا وچ اپنا آپ لگائیا۔ چار گنٹ ہوئی بے حال، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ شبدان اکھراں وچ میرا دے کے آئے احوال، حالانکہ اپنی کار کھائیا۔ جگت وچولے بن دلال، سریشٹی مانو آئے سمجھائیا۔ سو کھیل کھیلے والی دو جہان، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ پچھلی سب نُوں چھڈنی پئے آن، حُکم اکو اک سُنائیا۔ سچکھنڈ دوار کرو پروان، پریم پُرکھ سیس نوائیا۔ پھیر تہانوں دیواں شبد بان، اگمی اپنا اک وکھائیا۔ جو سب نُوں اکٹھا کرے دیوے دھرم دا دان، اکو رنگ رنگائیا۔ حُکم متنا حکمران، سارے اکو وار سیس نوائیا۔ وقت سہنجے پہنچنا وچ جہان، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ پہلاں نُوں تکنا سوریہ چند بھان، پرکاش اگم اتھاپیا۔ پھیر وشن برہما شو تکنے بنا اسمان، اصل اپنا نین اٹھائیا۔ پھیر اندر خواجہ مارنا دھیان، ویکھن سیس نوائیا۔ پھیر گوہند تکنا نوجوان، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ پھیر تکنا پورن پورن جوت روپ بھگوان، لوک مات نُوں رُشنائیا۔ پھیر تہاڈی انت دچھنا

گرمکھاں دا اک اک رُپیا دان، چرن بھیٹ پرہ دی اکو وار کرائیا۔ آگے واسطے ہر بہگت تہاڈے نال سرب مل جان، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا اکو ہونا نام، اکو ڈھولا لینا گائیا۔ اکو سندیسہ ہووے پیغام، اکو حق پڑھائیا۔ اکو مندر ہووے مکان، گرہ اکو سوہیا پائیا۔ اکو دھرم ہووے نشان، نشانہ ست رنگ وکھائیا۔ پشت پناہ تے ویکھنا مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پٹھ سب دی ہتھ ٹیکائیا۔ نرگن دھار ویکھنا نگاہبان، نرویر ہوئے سہائیا۔ جو کھیل تكدے اُپر اسمان، سو دھرنی دھرت دھول دینا جنائیا۔ جیہڑے منگن والے دان، داتا دانی دئے وکھائیا۔ اوہ سارے اکٹھے ہوون اک دسن ودھان، وادھا اور نہ کھئے بنائیا۔ صاحب ستگر سینے نال لگ کے پاؤن سارے مان، چھاتی اُتے راتی چھپی پوہ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا کھلاپاتی پاربرہم پت پریشور اپنا کھیل وکھائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پھمن سنگھ دے گرہ چھمب جموں ★

اوتار پیغمبر گر حکم سُنو جوت نرنکاری، نرنکار نراکار رہیا سُنائیا۔ شبدی دھار ہونا خبرداری، خوف خطرہ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا پورا کراؤنا قول اقراری، اقرارنامہ جو آئے لکھائیا۔ کلجگ انت کل کلکی آئی واری، نہکلنک اپنا کھیل کھلائییا۔ سارے دین مذہب دی چھڈیو تکراری، جھگڑا تے رہن نہ پائیا۔ دھر دے نام تے ہوئے نہ بے اعتباری، اطمینان اپنا لینا کرائیا۔ اک حکم اک چلے سکداری، سک اکو اک رکھائیا۔ شرع کوئی نہ کہو ہماری، اپنی آپ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب نے کہنا کھیل پرہو تھمہاری، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ اک نور اک در کرنی نمسکاری، سجدہ سپس اک جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ گرہ درسائے اک درباری، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔

☆ ۱۳ پوه شہنشاہی سمت ۵ پرتاپ سنگھ، ایشر سنگھ، پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ جموں ☆

گر اوتار پیغمبر کہن جھگڑا چھڈیئے سؤر گاں وچھی، وشو اکو رنگ ویکھ وکھائیآ۔ آتم دھار پرہ دی جوت آد جگاد اچھی، اچھی طرح دیئے درڑائیآ۔ کوئی نہ کھاوے ڈڈی مچھی، ڈنداوت بندنا اکو دیئے درسائیآ۔ سارے ویکھیئے چار کُنٹ دہ دشا اگنی مچی، امرت میگھ آب حیات بوند نہ کھئے برسائیآ۔ پنج تت وجود ربیا کوئی نہ تپی ہٹھی، ہٹھ نہ کھئے جنائیآ۔ نام دان رہیا نہ رتی، رتن امولک پیرا روپ نہ کھئے بنائیآ۔ گنگا گوداوری ہووے کیسے نہ گتی، گت مت نہ کھئے سمجھائیآ۔ سب نوں وچھوڑا ہویا کھلاپتی، پت پرمیشور میل نہ کھئے ملائیآ۔ نرگن نور جگے کوئی نہ بتی، باطن پڑدا نہ کھئے کھلائیآ۔ صاحب سوامی درس پائے کوئی نہ اکھیں، آخر رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ سچ کاہن دی بنے کوئی نہ سکھی، نرگن وجے نہ کھئے ودھائیآ۔ سب دا لیکھا ویکھو کس بدھ مکدا ہتھو ہٹھی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ اک دوجے دا رہیا کوئی نہ پکھی، سنگی سنگ نہ کھئے جنائیآ۔ ساتھوں پت جائے نہ رکھی، پت پرمیشور ہوئے سہائیآ۔ دین دنی اپنی حد تپی، جگت ٹاپوآں پئی دہائیآ۔ آتم برہم پڑھی کیسے نہ پئی، پٹنے والا دئے سُنائیآ۔ سب دی ڈوری جانی کئی، تند سکے نہ کھئے جڑائیآ۔ پُرکھ اکال کھیل کرنی حقی، حقیقت دا مالک دیا کھائیآ۔ سارے اکو وار کر لو پکی، یقین بھروسے نال سمجھائیآ۔ اکو آواز کڈھو اکھئی، ڈھولا اکو راگ گائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی مالا منکے تسبیح، متعصب وچوں دھیان لگائیآ۔ رسنا جہوا و دیا ویکھو ہندی اردو فارسی عربی، انک انگلستان دھیان لگائیآ۔ کیوں سؤر گاں دی کھادی چربی، چراگاہاں دین دہائیآ۔ کیسے نوں سمجھ نہ آئی اپنے گھر دی، گرہ مندر پڑدا نہ کھئے اٹھائیآ۔ آتما پر ماتما ڈھولا کھئے نہ پڑھدی، سرتی شبد نہ کھئے سہائیآ۔ ویکھو کھیل کلجگ کل دی، کالکھ ٹکے رہیا لگائیآ۔ قیمت پئی نہ گوبند والی اک گل دی، جو پنچم پنچم گیا درڑائیآ۔ سمجھ آئی کیسے نہ جل دی، جو امرت رس بھرائیآ۔ کھیل ویکھی نہ راجے بل دی، باون دئے گواہیا۔ جیہڑی دھار حکم سندیسہ رہی گھلدی، جگ جگ نام سُنائیآ۔ اوہ کھیل کرے اچھل اچھل دی، ول چھل اپنا حکم ورتائیآ۔ منزل جنائے اک اٹل دی، پد پدوی اک سمجھائیآ۔ جتھے جوت اگنی بلدی، دیا باقی تیل نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حُکم اک سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر جگت جیو جہان ویکھو تُردے، تُرت اپنا دھیان لگائیا۔ کیوں بنا نام توں ہوئے مُردے، مُرید مُرشد ویکھو تهاؤں تھائیا۔ کیوں شوہ دریا جاندے زُردے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کی بیہوبندے پورے ستگر دے، ست ست وچوں سمجھائیا۔ کی لہنے لیکھے اند پُر دے، گوبند گوبند دئے وڈیائیا۔ کیوں نہ میلاندے اگئی دُھر دے، دُھر مستک لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ کیوں کلجگ جیو روپ بنے ٹھگ چور دے، مایا ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ کیوں کھیل ہوئے اندھیرے اندھ گھور دے، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیوں جگت جہان جیو تُہانوں ہتھ جوڑدے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر تُسیں کیوں نہیں جا کے ہڑدے، ہڑی ہڑی کرے خلق خدائیا۔ کیوں تُہادے پریم پیالے بھرے کوڑ دے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ذرا دھیان دھرو نال غور دے، گھر گمبھیر اکھ کھلائییا۔ لیکھے ویکھو من کلپنا شور دے، شوہر ہو کے رہیا جنائیا۔ کی اتم تُسیں لوڑدے، لوڑیندے سجن دیو سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اپنے زور دے، جورو زر دا جھگڑا دئے مکائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رینا رام، سیوا رام، پیارا لال دے گرہ کلیئے جموں ★

اوتار پیغمبر گر کہن پچھلی دھار چھڈی، چھٹی جگت لوکائیا۔ دھرم نشانہ اکو گڈیں، گاڈ تیری بے پرواہیا۔ سب دی ویکھ لا بھوکھتاں والی صدی، صدے وچ سرب ڈہائیا۔ تیرا کھیل کدی کدی، قدیم دے مالک نظری آئییا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ دی فصل ربی، خریف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دُھر دا حُکم کریدی، یدپ اپنی کار کھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ کوڑ گُریار وہن ندی، نوکا نام نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈی سب دی پوری ہوئی گڈی، گداگر ہو کے دیئے سنائیا۔ ساڈی آشا بھوکھتاں والی جائے نہ ردی، پوری پورن دینی کرائیا۔ دین دنی دے اندرون کڈھ بدی، بڈھی بیک کر صفائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت اگئی لگی، ہوئے بنگتا رہی جلائییا۔ تیری جوت پرکاش کتے نہ جگی، زرگن نور نہ کھئے رُسنائیا۔ جھگڑا میٹ دے ماس ناری ہڈی، چم درشتی دے بدلائیا۔ جگ آئیو ہو گئی بڈی، بڑھیا سب دے سر تے چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا

دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری اک وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن بدل دے اپنا رستہ، پگڈنڈی رہن کھئے نہ پائیا۔ شرع دا وکھرا رہے کوئی نہ بستہ، پُستک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل کھلا فرشا عرشا، عرشی پریم ہو سہائیا۔ سب دا پورب لاه قرضہ، مقروض ہو کے دے چکائیا۔ سب دا اکو جیہا کر درجہ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے نام دی اکو ہووے چرچا، چرچ چراگاہاں کر صفائیا۔ اکو ایکنکار تیری صفت دا ہووے پرچہ، پراچین دا جھگڑا دینا مکائیا۔ انت اخیر ساڈا پورا کر دے خرچہ، کھا کھٹ تیرا شکر منائیا۔ سب دی بینتی اکو عرضا، آرزو دتی سنائیا۔ تُوں جودھا سُرپر مردانہ مردا، پاربرہم بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ دے اندھیر گردہ، دھواں دھار میٹ لوکائیا۔ بھیو کھول دے اپنے گھر دا، کیوں بیٹھا پڑدا پائیا۔ جو بھگت سہیلا وچھڑیا چر دا، چری وچھنے لے ملائیا۔ تیرا دوارا اکو تھر دا، آد انت سوہیا پائیا۔ جتھے گرمکھ گرمکھ کدے نہ وچھڑدا، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ غریب نانا گل لگا بھریا چکڑ دا، دُرمت میل کر صفائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا ساجن ساچے مٹر دا، مٹر پیارے ہو سہائیا۔ تیرے نور وچوں نور ہووے نکلدا، ایکا جوت ڈگمگائیا۔ انت لیکھا دسنا سخر دا، چوٹی پڑدا دینا اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جموں والیاں اک ڈنڈا لیانا ککر دا، ساڈھے تِن ہتھ ہووے لمبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں کدے نہ وسر دا، وسریاں وچھڑیاں اپنا میل ملائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ سردار سنگھ گرانام سنگھ دے گرہ سیڑ ★

گر اوتار پیغمبرو حقیقی بن جاؤ سچ مُرید، مُرشد اکو ایکنکار منائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے ترتیب، مانو ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا رہے نہ اماوس عید، پورنما پوری کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ اکو مارگ سب دا ہووے ہووے اکو سیدھ، سیدھ سادھک نظر کھئے نہ آئیا۔ بھوکھتاں والی لیکھتاں والی ایشٹاں والی پوری کرو امید، آسا آسا نال ملائیا۔ اگلا کھیل تکو عجیب، عجب نرالا آپ وکھائیا۔ ذات پات اُتے مارو لیک، لائن پچھلی دیو گوائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی شرع دا رہے نہ کھئے شریک، لاشریک اکو نظری آئیا۔ اک دی مٹو سچ توفیق، طوبی طوبی کر کے سپس دیو جھکائیا۔ جس نے شاستر سمرت وید پُران لیکھ

لکھایا انجیل قرآن مجید، مسلہ اپنا آپ سمجھائیا۔ جس دی اکھراں وچ قلم شاہی نال کیتی تمہید، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اللہ واپگرؤ رام اوم کرشن دے نام دی لئی رسید، لیکھا اپنا اپنے نال جڑائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ جس دی کردے رہے اڈیک، پیشین گوئیاں وچ پیشتر گئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اکلا رنگ، پچھلی رنگت نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن تکو پلنگ، پت پرمیشور نظری آوے اکو نور الہیا۔ جس دے کولوں نام کلمے آئے منگ، ستجگ تریتا دواپرکجگ جھولی ڈاہیا۔ اوہ حکم دیوے سورا سرہنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دین مذہب دا کریو کوئی نہ جنگ، جھگڑا ذات نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پرما تم سب نوں دسو اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاؤ چھند، سنسا اور رہے نہ رائیا۔ اکو نور چمکے اگتی چند، زین اندھیرا رہے نہ رائیا۔ سب دا انت اخیر پورا ہووے پندھ، منزل اپنی ڈیرہ لینا لائیا۔ جتھے دوت رہے نہ کندھ، دئی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکھڑ شرع نہ پاوے ڈنڈ، ڈنڈاوت سجدہ نہ کھئے دکھائیا۔ جمنہ دھار وہے نہ گنگ، سُرستی گوداوری نہ لہر ٹکرائیا۔ رسنا جہوا بولے کوئی نہ بتی دند، اکھراں والی نہ ہوئے پڑھائیا۔ اکو ایک ایککارا ویکھنا سنگ، سکلا ساتھی جو اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن سرگن دات دیوے ونڈ، جھولی اگم اتھاہ بے پرواہ آپ بھرائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گرہ مکھووالی ★

اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دھرت دھول دھول کھی، تھرتھراہٹ وچ دئے ڈہائیا۔ بھڑی میرے اے آنکنت سادھ سنت فقیر ہوئے ڈمبھی، ست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ نام بانی کلمے والے ہوئے پکھنڈی، دھر دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ سچ وست ملے کیتوں نہ منگی، جوٹھ جھوٹھ وچی ودھائیا۔ میری پٹھ ہوئی ننگی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے انتر آئی تنگی، دکھی ہو کے رہی

سُنائیآ۔ پوتر دھار رہی نہ جمن سُرستی گنگی، گوداوری رووے مارے دھاپیا۔ کوڑ گڑیارا میری پاڑ دتی انگی، انگن انگ نہ کھئے
سُہائیآ۔ مینڈھی سیس رہی نہ کنگھی، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیآ۔ سُرت نرت رہی نہ چنگی، کِرت گھن ہوئی لوکائیآ۔ وربھنڈ
وچ پئی بھنڈی، برہمنڈ رہے کُرائیآ۔ کلجگ جیواں درشٹی ہوئی اندھی، نیج نیترا اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ چاروں کُنٹ دویت کندھی،
ہوئے گڑھ نہ کھئے تُرائیآ۔ دین مذہباں پائی پھندی، پھندن وچوں باہر نہ کھئے کرائیآ۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، سماں سمیں نال
ٹکرائیآ۔ جگت سُہاگن دھار ہوئی رنڈی، کنت ملے نہ بے پرواہیا۔ ودیا رہی نہ پردے پنڈی، پنڈت پردہ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی ویکھو روندی، نیناں
نیر وپائیآ۔ دوس زین مۇل نہ سؤندی، دُکھاں وچ رہی کُرائیآ۔ مندر مسجد شیودوالے مٹھ پھرے بھؤندی، گر اوتار پیغمبراں راہ
تکائیآ۔ کھیل ویکھے جُگاں چوہ دی، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیآ۔ کیوں کلجگ جیواں بنس بُدھی ہوئی کاؤں دی، کوڑ کاگ وانگ
کُرائیآ۔ کیوں ہنگتا ودھی ہوں دی، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیآ۔ لجا رہی نہ پتا ماؤں دی، پوت گود نہ کھئے سُہائیآ۔ وڈیائی رہی
نہ کلے ناؤں دی، نیترا لوچن اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ صفت رہی نہ واپگرؤ واپو واپو دی، وعدہ پور نہ کھئے کرائیآ۔ کیوں کھیل وگری
پنج تت کایا گراؤں دی، گڑھی سچ نہ کھئے سُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر
اک اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو دھرنی وال کھلے، مینڈھی سیس نہ کھئے گنداآیآ۔ چاروں کُنٹ اگنی تت ابلے، پون ٹھنڈ نہ
کھئے ورتائیآ۔ کلجگ میل پاپاں مۇل نہ دھلے، آب حیات ہتھ کسے نہ آئیآ۔ کی دُہائی دتی بلھے، بلاں توں پچھے حُکم سُنائیآ۔ میرا
مالک محبوب جد آوے کایا کُلے، کُل مالک نُور الہیآ۔ سچ دوارا ایکو کھلے، دو جہان وجے ودھائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں آگ رہنی
کسے نہیں چلھے، ہانڈی اور نہ کھئے چڑھائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی اک ترازو تُلے، تولنہارا آپ تُلائیآ۔ درگاہ ساچی
سچکھنڈ دوار قیمت بائے مُلے، امولک اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پڑدا لہیآ۔ گر اوتار
پیغمبر کہن ویکھو دھرتی مارے آہ، بائے بائے کر سُنائیآ۔ میری قبول کر دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ میرے امامان امام خُدا، خود
مالک نُور الہیآ۔ میرے نالوں نہ ہو جُدا، وکھرا گرہ نہ کھئے سُہائیآ۔ میری ادب نال ادا، عدل دینا کھائیآ۔ تیرے نام دی اکو سُنناں

صدا، آواز اِکو اگم اتھاپیا۔ سدا چلاں تیری وچ رضا، رازق رِزق رحیم تیری سرناٹیا۔ اپنے پریم پیار دا دے دے مزہ، مذاق رہے نہ کوڑ لوکائیا۔ سب دے سر تے کوکدی قضا، چاروں گنٹ نظری آتیا۔ زرگن دھار ویکھیں دیویں نہ دغا، دھوکھا کریں نہ بے پرواہیا۔ میرا ستجگ وچ ودھا دے اگا، بھگتاں نال کر گڑمائیا۔ تیرا رُوپ نُوں الہی بگا، بغاوت میٹ خلق خدائیا۔ ست سچ دا بٹھدے تگا، ڈوری اپنا نام رکھائیا۔ مالک خالق رہویں سدا، سد تیرا دھیان لگائیا۔ چار جگ تیری سمجھی کیسے نہ وجہ، بھیو سکیا نہ کھئے کھلاٹیا۔ کیسے نے باپ کہا کیسے نے کہا ابا، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تڈھ بن ست دھرم دا نشان نو کھنڈ پرتمھی کیسے نہ گڈا، چھتر سیس نہ کھئے جھلاٹیا۔ جو گر اوتار پیغمبر آیا لوک مات پا کے گیا وٹا، حصہ تیرا نام جنائیا۔ ہُن سب دا پورا کر دے پٹا، پٹنے والے دے وڈیائیا۔ کیسے دا لیکھا رہے نہ پیسا ٹکا، قیمت پورب دے چکائیا۔ سچ دوار دا کھول دے اِکو ہٹا، ونجارا اِکو اِک اکھوائیا۔ جھگڑا رہے نہ چُونکہ چنانچہ البتہ، اکھراں والی نہ کھئے لڑائیا۔ تیرے حُکم دی ہووے فتح، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا پورا کر دے متا، مطلب اپنے نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا نام ندھانا سچا، سچ دے مالک ست سچ تیری سرناٹیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ پنڈ مکھووالی جموں ★

گر اوتار پیغمبرو لیکھا مکاؤنا دھوتی تہمت کچھا، کچھ مچھ رہے گرلاٹیا۔ جھگڑا گواؤنا سور گان وچھا، پشو دھرم نہ کھئے دھرائیا۔ اِکو مارگ سچ دا ویکھو اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پر پُرکھ دا بچہ، دو جا نظر کھئے نہ آتیا۔ اِکو نام کلمہ سچا، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ تن سریر رہے کوئی نہ کچا، لوک مات مائی ماٹی خاک وکھائیا۔ نگاہ مارو ذرا رتا، نگاہبان رہیا سمجھائیا۔ تہاڈا سب دا پورا ہووے متا، من مت بڈھ نہ کھئے چٹرائیا۔ منوا اپنی دھار پھرے ٹھا، بھجے واہو داہیا۔ تہانوں سب نوں کیتا اِکٹھا، حُکم اِکو اِک سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے گاؤنا ٹپا، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکو ستا،
سطح سب دی دئے بدلائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ وکیل سنگھ دے پنڈ ہنسا جموں ★

اوتار پیغمبر گر ویکھو سچ رہیا کیسے نہ اندر، کایا کوڑ کپٹ ہلکائیا۔ پوتر دسے نہ کوئی تن مندر، ناد دُھن شبد نہ کھئے
شنوائیا۔ اندھیرا مٹے نہ ڈوگھی گندر، زرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بجر کپاٹی تھے کیسے نہ جندر، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔
منوآ دہ دس اٹھ دھاوے بندر، سُرتی شبد نہ کھئے بندھائیا۔ پرما تم لاوے کیسے نہ انکن، آتم انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ سادھ سنت
صوفی فقیر بھکھاری بن کے در در منگن، کلجگ کوڑ کلپنا رہی گر لائیا۔ تن وجود ماٹی خاک چڑھی کیسے نہ رنگن، پنج تت سوہیا
کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم برہم دیوے کوئی نہ اندن، نجاند رس نہ کھئے چکھائیا۔ مستک دھوڑی خاک رمائے کوئی نہ چندن، تلک للائی
نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسے اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو
کیوں مات لوک ہوئی بدنامی، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ شرع سچ نہ رہی کلامی، کلمہ کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ سندیسے ملے نہ دُھر
پیغامی، پیغمبر ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ کیوں پھری دروہی وچ اسلامی، اسم اعظم نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں اوتار گروآں بھلی بانی، بان
انیا تیر نہ کھئے چلائییا۔ کیوں شاستر سمرت وید پُران پڑدا لاپے نہ چارے کھانی، بُدھ بییک نہ کھئے کرائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا
ملے کیسے نہ ٹھنڈا پانی، جگت ترسنا کوڑ نہ کھئے بُجھائیا۔ کیوں سگھڑ سُچجی بنے نہ کھئے سوانی، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائییا۔ سارے
ویکھو چار کُنٹ ہو کے نگاہبانی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
مالک دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں دین دنی بھلی، مارگ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ بھاگ لگا نہ کایا گلی، اگنی تت رہیا جلائییا۔
امرت رس ملیا نہ چلی، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی رہی گر لائیا۔ سُرت نرت کیسے نہ کھلی، پردہ اندروں نہ کھئے چُکائیا۔ مالک
ملیا نہ صلح گلی، صاحب ستگر اگم اتھاپیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ مانس ذاتی رُلی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ نام

کنڈے دھرم ترازو کھئے نہ تلی، ٹلاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے ویکھو اپنی دین دُنی، مذہباں قوہماں وچ دھیان لگائیا۔ نام کلمہ اوڈھن سپس ربی نہ چُٹی، سپس جگدیش ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی خالی ہوئی ساڈھے تِن ہتھ کایا کُٹی، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ سچ دا رہیا کوئی نہ رکھی مٹی، جوگیشر تپیشر روپ نہ کھئے درسائیا۔ سرشٹی رسنا جہوا نام چیدی بلیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مستک چہار دھوڑی لائے کھئے نہ دھوئی، ٹکے نام نہ کھئے رمائیا۔ تہاڈی دھرم دی دھار ہوئی معمولی، ہندو مسلم سیکھ عیسائی سارے گئے بھلائییا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا لوک مات ہون نہ دیوے بے اصولی، اصل اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ انت تہاڈے نام کلمے دی سب دے کولوں کرنی وِصوئی، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دا اک کنت کنتوبلی، مالک خالق نظری آئیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ تیج بھان دے گرہ سیئی گیمپ جموں ☆

اوتار پیغمبر گر اتم مارو اپنا گیڑا، نرگن نراکار روپ درسائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھو اپنا کھیڑا، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار رہیا جنائیا۔ نام کلمہ دس کے آئے جیہڑا، حرفاں وچ جگت پڑھائیا۔ کیوں دھرم دی دھار پیا جیہڑا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ میرا گرہ مندر دسے کیسے نہ نیڑا، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ سرشٹی درشٹی تسیں کیوں نہیں کردے مہرا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ثابت رہیا کوئی نہ چیرا، مُرید وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کیوں نہیں کایا مندر اندر وڑدے، منزل ساڈھے تِن ہتھ مکائیا۔ ساچے گرہ کیوں نہیں چڑھدے، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ پیار کیوں نہیں کردے تہاڈے بردے، پریم پریتی وچ نہ کھئے سمائیا۔ در گھلن نہ میرے گھر دے، بجر کپاٹی نہ کھئے تڑائیا۔ تسیں کیہڑی گلوں ڈردے، سچ دیو سُنائیا۔ ویکھو کھیل کلجگ کل دے، کی اپنی کل ورتائیا۔ تہاڈے مان رہے نہ بل دے، شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ رس رہے نہ امرت جل دے، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ اپنے سوال دسو

حل دے، حالت دین دُنی لَو تڪائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، شبد سندیسہ اک جنائیا۔
 گر اوتار پیغمبرو کیوں وگر گیا نظام، نَویت حق نہ کھئے وجائیا۔ کدھر کلمہ گیا کلام، نام نام نہ کھئے شنوائیا۔ حقیقی ملے کیسے نہ
 جام، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ سارے اُٹھ کے ویکھو تمام، طمع تمنا وچ کوڑ لوکائیا۔ کوڑی کِریا کیتا غلام، بندھن سکے نہ کھئے
 تڑائیا۔ جنہاں تہانوں سیس جھکایا ڈنڈاوت بندنا کیتا سلام، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کیوں نہ پار ہوئے وچ جہان، جہالت وچوں باہر
 کڈھائیا۔ حُکم سندیسہ سُنو بنا کان، بن اکھراں رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا
 ہر، پارہم پرہ بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دُو جے نوں رہے آکھ، سہج سہج سُنائیا۔ کی حُکم دیوے ساکھیا، ہر کرتا
 دُھر درگاہیا۔ اپنے اپنے ویکھئے کاغذات، جتھے لیکھا بنا قلم شاہیا۔ دین مذہب دی نہیں جماعت، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نور
 جوت تعلقات، اکو شبد نام کلمہ صفت صلاحیا۔ کی دیئے انت اخیر بیانات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دُو جے نوں آکھن، شبدی راگ جنائیا۔ دین دُنی سچ دا رہیا کوئی
 نہ ساتھن، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ لیکھے لگے نہ کیسے دی پوجا پاٹھن، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ پھیر سارے کہن ساڈا پورا ہونا
 بھوکھت واکن، واقع پرہ اپنی کار کرائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھائن، سچ دوارے ملن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ پرہ دا کھیل پرتمھی
 آکشن، گگن گگنتر کھیل کھلائییا۔ جس نے کلجگ میٹھی اندھیری راتن، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ اوہ سب دا لیکھا جانے
 باطن، پردہ آپ اُٹھائیا۔ حُکمے اندر لگا وچن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو اہیدا آپ گھلائییا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن ساڈا چلے کوئی نہ چارا، چاروں کُنٹ کوڑ ڈبائیا۔ سب دا آیا انت کنارہ، انتشکرن بدلیا جگت لوکائیا۔ شبدی ناد نہ کھئے
 دُھنکارا، نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ ایہہ کھیل ہر کرتارا، قُدرت دا مالک آپ کرائیا۔ جس نوں کاغذ قلم نہ لکھنہارا، گر اوتار پیغمبر
 بیٹھے سیس نوائیا۔ جھک جھک کرن نمسکارا، سجدہ ڈنڈاوت بندنا سوہیا پائیا۔ سو سوامی انترجامی جوتی جاتا ہو اُجیارا، اُجرت
 منگے تھانوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن اسیں کرنا کی، قیمت کہن کھئے نہ پائیا۔ ہاں وچ ہاں جی وچ کھیئے جی، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال توں

کلجگ اکھیڑنی نیہ، ستجگ سچ راہ چلائی۔ امرت دھار برسنا مینہ، میگھلا ملے نہ کھئے وڈیائی۔ چار جگ دی دھارا بدنی نیہ، رستہ اکو اک وکھائی۔ تیرا کھیل سدا وسیع، پیمانیاں وچ ناپ نہ کھئے وکھائی۔ ست دھرم دی دینی ترجیح، ترتیب اپنے وچ چھپائی۔ ساڈے کول چار جگ دی پئیداری دی رسید، بن اکھراں نظری آئی۔ سو سب دی آسا منسا پوری کرنی امید، آمد وچ تیرا راہ تکائی۔ صاحب سوامی گھٹ نواسی تیری حق نصیحت، اصلیت وچوں جنائی۔ صدی چوڈھویں سب دی بدل دے طبیعت، طبی ہو کے ویکھ وکھائی۔ تیرے نام دی ہووے اک اہمیت، اکو وجے ودھائی۔ دئی شرع نہ رہے شریعت، شاہ سلطان تیری سرنائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی دی اکو ہووے ولدیت، ولد والدہ توں ہی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری حکم دھار اصلیت، اصل وچوں اصل آپ پرگٹائی۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ بیلو رام دے گرہ سئی جموں ★

گر اوتار پیغمبر شبد سندیسہ، سُننا چائیں چائیا۔ تہاڈے پتا پر م پرکھ دا ویسا، باپ پتا روپ بدلائی۔ سب دا کھیل ویکھے دھار انیکا، انک کل دھاری اپنی دیا کھائی۔ تہاڈا پروان کرے متھا ٹیکا، سجدہ سیس نوائیا۔ آگے واسطے سب نے اکو کرنا ایکا، اک اک دی آس رکھائی۔ پچھلا پورا ہونا لیکھا، لکھت بھوکھت دے گواہیا۔ جگ چوگری جو نرگن دھار سرگن نام ویچا، قیمت مذہباں ہٹ وکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا سانجھا کرے دیسا، گرہ اکو مات وڈیائی۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرے شاہ دے گرہ سئی جموں ☆

پیغمبر اوتار گر سُنو حُکمِ اِمامی، ہرِ اِمام آپ دِرڑائیا۔ کلجُگ انت دینِ مذہب دی ہونی نیلامی، بولی جگت نہ کھئے سُنائیا۔ ڈھنڈورا دیو کائناتِ عوامی، پیغامِ اِکِ اِلبیہا۔ شرعِ مُکنی تمامی، تاریک اندھیرا رہے نہ رائیا۔ اِکو قایم ہونی کلامی، کلمہ کُل مالک جنائیا۔ انت وار دی انت لیو سلامی، سلاما علیکم کہہ کے شکر منائیا۔ اِک یاد رکھیو نشانی، نشانہ دُھر دا اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرِپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان کرے مہربانی، مہرباں مہر نگاہ اُٹھائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ نانک چند دے گرہ سئی ☆

اوتار پیغمبر گر سُنو سچ رسوُل، رسوُللا ربیا جنائیا۔ حُکمِ جاننا معقوُل، مُکمل آپ دِرڑائیا۔ تہاڈے پیار وچ بدلنا اصوُل، اصل وصل اِک سمجھائیا۔ سب نوں خاکِ ملے اگئی دھوُل، دھوڑی جگت مان وڈیائیا۔ لیکھا رہنا نہیں عرض طوُل، مُسطیل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پروردگار سانجھا یار اِک جنائے قانوُن، قاعدہ باقاعدہ آپ دِرڑائیا۔ اِکو کلمہ سمجھنا مضمون، مجموع اور نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا مُکنا نُقطہ نوُن، الفیے حد نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دا کلمہ ونڈیا جائے نہ وچ پرچون، حصیداری نہ کھئے رکھائیا۔ اگلا کھیل کرنا نا معلوم، اِمام اِماماں دھار جنائیا۔ صدی چوڈھویں میٹنا مزلوم، مُلزم ویکھنے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرِپا کر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ پیغمبر اوتار گر سُنو پیغامِ اِلاہ، عالمین اِبنل آپ جنائیا۔ اپنا مشورہ دِسوُ صلاح، صُلاحکُل اگے ٹکائیا۔ کِس بدھ سب دا اِکو ہونا راہ، رہبر ہووے نورِ اِلبیہا۔ تہاڈی قبول کرے دُعا، دو عالم ہونے سہائیا۔ سارے سجدہ کرو نال چا، وجے حق ودھائیا۔ اِک نور اِک ظہور اِک حُدا، خود مالک اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرِپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا لیکھا جانے آد انت جُگ چوکرئی مُدعا، مُدّت دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ شو سینگھ دے گرہ سئ ★

پیغمبر اوتار گر تکو جگت گور، مانو خاکی خاک سائیا۔ ست سچ دی ربی کوئی نہ ڈور، تندى تند نہ کھئے بندھائیا۔ ٹھاڈا رسیا کوئی نہ زور، زوراور ہوئی لوکائیا۔ سکھ مُرید ہوئے چور، ٹھگی مُرشد گروآں نال کھائیا۔ چار کُنٹ ویکھو دوڑ، بھجو واہو داہیا۔ امرت رس ہویا کوڑ، ساچا سکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہویا جوہڑ، سروور سر نہ کھئے وڈیائیا۔ غور نال تکو براہمن گوڑ، گاڑ اپنی کھیل کھلائی۔ مالک ہو کے رسیا ہڑ، ہڑی ہڑی سُنے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار اور کا اور، عورت مرد روپ نظر کھئے نہ آیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سینگھ دے گرہ سئ جموں ★

سپت سُرکھی کہن ساڈا ایتھ ہندا سی دھوآن، دھوئی نو سال تپائیا۔ نو ہتھ تے دکھن ول ہندا سی کوآن، جل پانی نال بھرائیا۔ گلی دا ستاراں ہتھ تے ہندا سی بوبا، پچھم ونڈ ونڈائیا۔ اک دن کھیل کیتا پرہ اوہاں، نرگن چمک دتی چمکائیا۔ بھو دسیا پرے پُریاں لوآن، لوئن نین اکو اک کھلائی۔ ویکھو رسیو کوئی نہ سویا، ستیاں دتا جگائیا۔ جس ویلے کلجگ انت اندھیر ہویا، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دنی دھار بنی ٹبا ٹویا، سمبھل قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ سچ دھرم جائے کھوبیا، کوڑ گُریار وجے ودھائیا۔ مانو رہے نہ کھئے نروا، نر نرائن ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سپت سُرکھی کہن اتری دے اندر لائی آگ، اگنی آگ جلائی۔ اٹھ ویکھ کل سماج، سہج دتا درڑائیا۔ ثابت رہے نہ کوئی سادھ، صدق صبوری نہ کھئے رکھائیا۔ پردے ہر رہے نہ یاد، رسنا گاوے جگت لوکائیا۔ آتمک دھن سُنے کوئی نہ ناد، اگنی راگ نہ کھئے جنائیا۔ کلمہ ملے کوئی نہ واحد، واہ واہ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کھیڑا تن دسے نہ کھئے آباد، جنگل جوہ ہوئے لوکائیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا پرہ آپ، پارہرم پرہ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا چار جگ سب نے کرنا جاپ، صفتاں وچ اکھری ڈھولے

گائیا۔ اوہ کھیل ویکھے نرگن دھار جگت تماش، پاربرسم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پرگٹے ساکھیات، سکھا سہیلا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ خبر سنی بہار دواج، دھر کرتے دتی درڑائیا۔ اٹھ ویکھ کھول آنکھ، اکھراں توں پرے پڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ جیو ہنس بُدھی ہوئی کاگ، مایا ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ ڈرمت میل کوئی دھو نہ سکے داغ، پاپاں بھری لوکائیا۔ اگئی شبد دی سُنے نہ کھئے آواز، اکھراں پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوس ویلے کھیل کرے پرہہ جو مالک جگاد آد، انت اپنا پھیرا پائیا۔ نام سندیسہ دیوے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم دا بنا کے سماج، تن وجود دا ناتا دئے ٹڑائیا۔ بھيو ابھیدا کھول کے آغاز، سرت شبد شبد سرت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سپت رکھی کہن ساڈے اندر دتا ہلونا، سہج نال بلائیا۔ ساڈا بند ہو گیا رسنا نال کونا، جہوا سکے نہ کھئے بلائیا۔ پھیر پرکاش کیتا دونا، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ پھیر وکھایا میرا نام ونڈیا جائے وچ پرچونان، ہٹ چھوٹے چھوٹے جنائیا۔ پھیر بھيو کھولیا سب نے اتم ہو جانا اونا، بھریا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دنی اُتے کلجگ کوڑی کریا دا ہونا ٹونا، نام کلمہ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیا۔ رشی کہن ساڈے اندر آئی حیرانی، اٹھ کے لئی انگرائیا۔ بینتی وچ کہا پرہو کر مہربانی، بھيو ابھید کھلائییا۔ نرگن نور جوت چمکا کے اک نورانی، جھلک جھلک وچوں پرگھائیا۔ رشیو اوس ویلے منزل رہنی نہیں کوئی رُوحانی، رُوح بُت کرے نہ کھئے صفائیا۔ سب نے اکھراں والی بانی پڑھنی زبانی، ذبح من نہ کھئے کرائیا۔ عقل ودیا نور کہن ودوانی، بُدھی نال چٹرائیا۔ جیہڑے پرہہ دے اکھڑ وکنے دوانی نال چوانی، اوہناں نور ستگر من کے سپس نوائیا۔ امرت رس ملے کسے نہ پانی، نجھر رس نہ کھئے چکھائیا۔ سب نے نیوں کے کہا ساڈے مالک اسمانی، کی اسم تیری چٹرائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آد انت دا اک نور جگت جگ دا مالی، مالک اک اکھوائیا۔ اوس ویلے لکھ چوراسی ویکھاں پھل پت ڈالی، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ رشیان کہا کی سانوں دسین نشانی، نشانہ سچ جنائیا۔ شبد اگئی دھار کہا جس ویلے بل باون دی کھیل ہووے وچ جہانی، رشی تیراں سو ستاسی سوہیا پائیا۔ اوہناں نور پھیر دینی زندگانی، جیون جیون وچ بدلائیا۔ چار جگ دی سہج سہج

سب دی رکھاں نال کہانی، کتھا اگلی دیواں بنائیا۔ اوہناں نوں جنم دیواں کرم دیواں دھرم دیواں سرن دیواں ایہو کراں مہربانی، مہربان ہو کے سر اپنا بتھ رکھائیا۔ اوہناں دے دوارے چل کے آواں تے اپنی جوہن والی دساں جوانی، پردھ بال روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سمت شہنشاہی پنج کلجگ کوڑی کریا دی ہووے طغیانی، لہر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ساچیاں بھگتاں تے ہو کے آپ قربانی، آگے قربان ہون دا لیکھا دیاں مکائیا۔ اوہناں نوں آؤن نہ دیواں ہانی، سچکھنڈ سچ دوارے لے کے جاواں چائیں چائیا۔ وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر اوہناں نوں رستے وچ دین اپنا امرت پانی، نچہر رس دین چکھائیا۔ اوہ اک گاؤں نوں میرا میں تیرا دھر دی بانی، دو جا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی دا داتا دانی، دیونہار اک اکھوائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کیرپال سنگھ دے گرہ سئی جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسیں تکیئے لوک مات، جوت ادھاری اکھ کھلاٹیا۔ کی سچ ہوئی اندھیری رات، اندھ اندھیرا چھائیا۔ ساچی دے نہ کھئے جماعت، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ اگلا لیکھا ویکھیئے کھات، پردہ اندروں اک اٹھائیا۔ واقع کی کھیل کرے پُرکھ انباش، انباشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، ویکھے وگسے تھاوں تھائیا۔ لیکھا مکائے ساکھیات، سکھا سکھائی دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سرشٹی دا لہنا ویکھے واقعات، واقع اپنا نور کر رُشناٹیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سینگھ دے گرہ سئی جموں ☆

سپت سُرکھ کہن ساڈی پُورب آسا منسا، ممتا جگت نہ کھئے جنائیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ دھار ہووے ہنسا، کاگ کوڑ نہ کھئے کُرائیا۔ بھگت بھگوان دا سوہے اک ہنسا، سربنس ملے مان وڈیائیا۔ ہوئے گڑھ رہے نہ ہنگتا، ہنگ برہم بھيو کھلائیآ۔ شبد گردیو ہووے دُھر دا پنڈتا، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ تت سریر وجود کرنی پئے کوئی نہ ممتا، ماٹی خاک نہ سیس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ تن وجود ماٹی چم کا، ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا رہے نہ ہرکھ سوگ غم کا، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ بہاؤ کلپنا رہے کھئے نہ من کا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ کھیل وکھائے اکو ہر جن کا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ شبد وڈیائی رہے نہ کھئے کن کا، اگئی نادی دُھن آپ اُچائیا۔ پرکاش ویکھنا اک چن کا، جو نرگن نُوَر جوت کرے رُشنائیا۔ جو نت نوت ساجن ہووے ہم کا، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ سہارا کدے لئے نہ دم کا، دامن اور نہ کھئے پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سپت سُرکھ کہن دھرنی دھرت دھول دھرم دا ماریا دھوئسا، دھول رہی جنائیا۔ میرا پورا ہویا انتر نرنتر شوقا، ترسنا ترپت رہی نہ رائیا۔ نُوَر تکیا نام سُنیا نرنکار ناؤں کا، نراکار آپ جنائیا۔ جھگڑا مُکیا پتا ماؤں کا، پاربرہم پرہہ اپنی گود اُٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ کلجگ داؤ کا، کوڑ کُٹب نہ کھئے چٹرائیا۔ ڈنکا وچنا واہو واہو کا، ہر کرتا آپ سُنائیا۔ حُکم چلنا ایکا شاہو کا، شہنشاہ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سپت سُرکھ کہن اسیں ویکھیئے دُھر نظارہ، دھرم دی دھار جنائیا۔ جس دا دے کے گئے اشارہ، سینت شبد اک لگائیا۔ سو کھیل کرے نرگن نرُویر نراکارا، نرنکار اگم اتھابیا۔ جس نُوں کہندے چوویاں اوتارا، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ امام اماماں وڈ سیکدارا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ سہنجنا کرے اک دوارا، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ رکھی کہن ویکھیئے پاربرہم پرہہ ٹھاکر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا نام ندھانا ڈونگھا ساگر، گر اوتار پیغمبر گئے تاریاں لائیا۔ جو آد جگاد جُگ چوکڑی جودھا سُوَرپیر بہادر، لکھ چوراسی حُکمے وچ پھرائیا۔ جس نُوں رسنا چہوا بئی دند پیغمبراں کہا کریم قادر، قُدرت دا مالک نُوَر الہیا۔ سو کلجگ کوڑی کِریا جگت اندھیرا میٹے بادل، نرگن

نور جوت کر رُشنائیا۔ من منوا کوئی رہن نہ دیوے پاگل، کاک وانگ جگت کوڑ نہ کھئے کُرائیا۔ دھرم سوامی ہو کے کرے عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا مُکاوے مقتول قاتل، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جن بھگتاں بھیو کھول کے باطن، پردہ زرتہ دئے چُکائیا۔ کلجگ کوڑ کیریا میٹ کے راتن، ست سچ کرے رُشنائیا۔ رکھی مُنی جس نوں جھانن، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا دیوے باقن، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہائن، گرہ اکو اک سہائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاشن، گگن گگنتر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا وڈ وڈیائیا۔ سپت سُرکھی کہن اسان دھرنی اُتے تکیا اوہ، جو یرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس دا آد جگاد بھگتاں نال موہ، مُحبت ہرجن سنگ رکھائیا۔ نام درڑائے سوہنگ سو، سو سوامی ہوئے سہائیا۔ کوڑ کیریا گرمکھاں کولوں لئے کھوہ، شبدی حُکم اک ورتائیا۔ دغا فریب کرے نہ دھروہ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جس آتم نال پر ماتم ہو کے جاوے چھوہ، لکھ چوراسی گیزا دئے کٹائیا۔ جگت جہان نالوں کر نرموہ، مُحبت اپنے وچ رکھائیا۔ جس نے لیکھا دینا جن بھگتاں چھبی پوہ، ودی سُدی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گھر پرکاش کر کے لو، لوئن اپنا اک کھلائییا۔ بھیو رہے نہ ایک دو، دو ایک وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سپت سُرکھی کہن اسیں ویکھیے جوت شب دی دھار، ت وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ شبدی نام دُھن جیکار، اگم اتھاہ اتھاہ وڈیائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی چلے نہ کھئے چترائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، قُدرت دا قادر دیا کھائیا۔ پورب لہنا لئے پہچان، ساڈا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ او سے دھرنی پہنچیا آن، جتھے دھونیاں گئے تپائیا۔ ساڈی منسا کر پروان، پر پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ بہار دواج کرے چرن دھیان، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اتری کہے میرے بھگوان، تیری وڈ وڈیائیا۔ کھیل کیریا وچ جہان، ویس اولڑا آپ پرگٹائیا۔ جس نوں سکے نہ کھئے پہچان، نیتز اکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، بلدھاری ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سپت سُرکھ کہن ساڈی پنی آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیئے شاباش، جنہاں ملیا سہج سُبھائیا۔ ہر پردے رکھے واس، گرہ مندر جوت رُشنائیا۔ اندھیری کندر کرے پرکاش، نیتز لوئن اکھ کھلائییا۔ اتم ویکھے پُچھے وات، ہوئے آپ سہائیا۔ دیوے نام دی دات، داتا

سہج سُکھدائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، آتم برہم اک سمجھائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واک، لیکھا لیکھے وچوں لگائیا۔ ساڈا سب دا کر کے ساتھ، سگلا توڑ نیہائیا۔ بن سپس توں ٹیکئیے ماتھ، چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سپت سُرکھ کہن خوشیاں نال جائیے دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جس دا چار جُگ گایا جس، ڈھولے صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا نام بانی ماندے رس، رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ سو پُرکھ اکالا صاحب سمرتھ، نرگن دھار ویس وٹائیا۔ کھوجیاں کیسے نہ آوے بتھ، جوہ جنگل دین دُبائیا۔ جن بھگتاں کِریا کرے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم دا پر ماتم بن کے باپ، گود سہنجنی اک سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کرنا جاپ، دو جی ودیا اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ست سچ دا جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ اکو منزل پوڑی چڑھا کے گھاٹ، درگاہ ساچی دئے دسائیا۔ آون جاون دی میٹے واٹ، جھگڑا چوڑاسی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار آد انت جُگا جُگنت اک اکھوائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچکھنڈ نواسی ویکھے کھیل کلجگ کل دی، کل کلکی ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو جلدی، درگاہ ساچی حُکم سنائیا۔ لوک مات ویکھو آگ بلدی، چار گنٹ سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ طاقت رہی نہ کیسے ملّ دی، باہو بل نہ کھئے چٹرائیا۔ من کلپنا ہو گئی چھل دی، اچھل اچھل گئے بھلائییا۔ چنگیائی رہی نہ ساڈھے تے بتھت کھلّ دی، ہڈ ماس ناڑی دئے دُبائیا۔ آتم پر ماتم دھار کھئے نہ رلدی، سرتی شبد نہ کھئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کدے نہ ٹلدی، پروردگار رہیا درڑائیا۔ گوبند کھیل سدا اٹل دی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا تُوں الاہیا۔ سچکھنڈ نواسی کہے گر اوتار پیغمبر جاگو، سچ دوار لو انگریائیا۔ حُکم متو کنت سہاگو، دُھر فرمانا اکم اتھاپیا۔ نرگن دھار ہو کے بھاگو، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ کیوں تہاڈے سکھ مُرید ہنس ہونے کاگو، من ممتا وچ ہلکائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا تیاگو، ایک دسو نام خُدائیا۔

سب دے اندر وڑ کے پردے سادھو، سادھنا اکو دینی جنائیا۔ پرہہ ٹھا کر آد انت دین دُنی دا مادھو، مدھر دُهن راگ سُنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی کہے میرا فرمانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیئی
 اوتاراں اٹھ جانا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھنا کھیل دو جہاناں، چوڈاں طبق نہ کھئے چٹرائیا۔
 دس گرو تکو نام وَنجھ مہانا، نو کھنڈ پرتھمی پھول پھولائیا۔ ست دا رہیا کوئی نہ بانا، بھانا مئے نہ کوئی بے پرواہیا۔ ساری سرشٹی
 رسنا جہوا گاؤندی گانا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا
 بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی کہے گر اوتار پیغمبر ویکھنا وقت، نو دس جنائیا۔ پنچنا دھرنی اُپر جگت، دھول نور رُشنائیا۔ حُکم
 سُننا ایکا فقط، فکرے پچھلے دینے بھلائییا۔ تھادی سب دی پوری کرنی شرط، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ جو والی اُپر عرش، سو
 فرش ہونے سہائیا۔ بھوکھتاں لکھتاں دا لاہنا قرض، مقرُوض لہنا دینا دئے چکائیا۔ نام کلے دی بدل دینی طرز، اکو ڈھولا دینا
 سمجھائیا۔ آتما پر ماتم سانجھی غرض، دو جا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ برہم پاربرہم ونڈے درد، ایش جیو وجے ودھائیا۔ مذہب چھری
 رہے نہ کرد، قصائی قضا نہ روپ جنائیا۔ اکو وار من کے عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ آد انت دا جگا جگنت دا پاربرہم
 پت پریشور اکو سورپیر مردانہ مرد، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے گوبند ہتھ پھرائی کھڑگ، اوہ نام کھنڈا رہیا چمکائیا۔ سب
 دی پوری کرنی پچھلی لکھت پڑھت، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اکو وار مارو چھال، شالا ملے وڈیائیا۔ تسیں چار جگ دے پرہو دے لال، بالے نڈھے سوہا
 پائیا۔ میرے نام دے جگت دلال، اکھراں والی کر کے آئے پڑھائیا۔ کایا مندر دس کے آئے دھرمسال، ساڈھے تین ہتھ وجی ودھائیا۔
 جھگڑا پا کے آئے کال مہاکال، نو دس وچ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کرے نہ کھئے سنبھال، ویکھو دین مذہب کرے لڑائیا۔ پھل رہیا
 نہ کیسے ڈال، ہندو مسلم سیکھ عیسیائی رہے گر لائیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئی جنجال، اللہ واپگرُورام ہری اوم تت ست
 ہووے نہ کھئے سہائیا۔ جیہڑی گھالنا آئے گھال، انت لیکھے نہ کھئے لگائیا۔ پھل دے نہ دین مذہب دے ڈال، سنمل رُکھ جگت
 لوکائیا۔ انحد نادی دُهن وجے نہ کھئے تال، اگئی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ پھلوں اپنے اپنے سیکھ مُرید لینے بھال، مندر مسجد شودوالے

مٹھ گرو دوار کھوج کھوجائیا۔ پھیر سب دا دسنا حال، پردہ رہے نہ رائیا۔ سب دی اکو بینتی اکو ہووے سوال، دوجی آواز نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اٹھ کے ہونا سوادھان، سادھنا اور نہ کھئے جنائیا۔ اپنیا اپنیا اکھراں دا ویکھو گیان، جو کاغذاں اُتے آئے لکھائیا۔ جس نوں رسنا نال چہوا نال بئی دندان سارے گان، پڑھ پڑھ سروناں رہے سنائیا۔ نگاہ مارو سچکھنڈ دوارے کوئی نہ ملیا آن، درگاہ ساچی جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ میں کلجگ انت ہویا حیران، حیرانی وچ سمجھائیا۔ کدھر سکھیا گئی وید پُراں، انجیل قرآن کی چٹرائیا۔ بانی انیالا مارے کوئی نہ بان، بنا حد نہ کھئے ٹڑائیا۔ اک گوبند دے کے گیا فرمان، سندیسہ شہنشاہیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے دی سیجے سوتا نوجوان، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیا۔ چلہ کھچ کے تیر کمان، ترکش اپنا لیا پلائییا۔ ہس کے کہا دس میرے مہربان، محبوب بے پرواہیا۔ کلجگ انت کس بدھ کھیل کریں جہان، جہالت کوڑی دئی کڈھائیا۔ اسیں گرو اوتار پیغمبر تیری مذہباں والی چلاؤندے رہے دکان، پرچون تیرا نام ہٹ وکائیا۔ میں نیوں کے کراں پرنام، پن چرنا سیس جھکائیا۔ تون گھنٹیا کابنیاں دا کابن، جس نوں سینتا رام رام کہہ کے سیس جھکائیا۔ جو نرگن سرگن کھیلے کھیل مہان، مہا اگم اتھاپیا۔ سانوں دے کے تھوڑا تھوڑا دان، گر اوتار پیغمبر مات لوک دتا پرچائیا۔ اسیں خوشیاں وچ لگے گان، اوم رام کرشن اللہ ستنام واپگرؤ کہہ کے تیری صفت صلاحیا۔ تیری سچی اک دسی نہ کیسے پہچان، تیرا نور اک نہ کھئے رُسنائیا۔ ساڈے پچھے جیو تیرا وکھرا وکھرا نام گان، تیرے نام دی پئی لڑائیا۔ آہ لے میرا چلہ آہ لے میرا کمان، بھٹھا پھڑ کے دتا سٹائیا۔ جے میں گوبند تون بھگوان، کیوں نہ مہربان دا روپ وٹائیا۔ میرے واسطے نہ کوئی ہندو نہ مسلمان، سکھ تیری ثابت صورت دتی سمجھائیا۔ اک تیری مٹاں آن، دوسر سیس نہ کیسے جھکائیا۔ اک تیرا پریم میرا پین کھان، دوجی آس نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال تاڑی مار کے ہسنا، خوشیاں نال جنائیا۔ گوبند شبد گرو آد انت دا میرا بچہ، جو تیرے وچ سائیا۔ تیری کایا دا بھانڈا کچا، انت رہن جگ نہ پائیا۔ تینوں کھیل وکھاواں بنا اکھاں، اک نور کر رُسنائیا۔ تیرا روپ دھراواں سچا، سچ وچ وڈیائیا۔ سُننا میرا پتہ، پنتاں دے مالک دیاں جنائیا۔ جس ویلے ست دھرم رہیا نہ رتا، چاروں گنٹ اندھیرا

چھائی۔ مان رہنا نہیں گرو دساں، دس دسمیس رہیا درڑائی۔ اُس دی دھار اوسے وچ وساں، واسطہ اکو نال رکھائی۔ بنا لٹاں بابواں توں نساں، چار کُنٹ بھجّاں وابو داہیا۔ پچھلی ڈوری سب دی کٹاں، کٹاکش اپنا نام لگائی۔ چار جگ دا ختم کر کے پٹا، پٹنے والا اکو تیرا حکم سنائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے گھٹّا، ستجگ ساچا راہ وکھائی۔ جھگڑا مُکا کے تت اٹھا، آتم برہم دیاں درڑائی۔ دین دُنی نوں کڈھ کے وچوں من متا، دھرم دوارا اک سمجھائی۔ کوٹاں وچوں تیرا بھکت لبھاں جو تیرے وچ ہووے رتا، رتن امولک نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائی۔ سچکھنڈ نواسی کہے گر اوتار پیغمبر چاروں کُنٹ لاؤنا چکر، چکرورتی ویکھنے تھاوں تھائیا۔ اپنے نام بانی دا ویکھنا اکھر، کلمے کھوج کھوجائی۔ کی مُلا شیخ پنڈتاں دا ہویا حشر، ودواناں کی چٹرائیا۔ کی لیکھ لیکھدے وچ نثر، سہج دینا سمجھائی۔ صدی چوڈھویں دی پیغمبرو ویکھنی رچن، پڑدا نقاب لینا اٹھائی۔ اوہ گوبند اک پُرکھ اکال دا مننا بچن، جو بچے نہیاں بیٹھ دبايا۔ پھیر ویکھنا سچکھنڈ دوار میرا وطن، جتھے وسے دُھردرگاہیا۔ سب دا اکو دوارا تے اکو پتن، دین مذہب دی ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ آگے چلنا نہیں کیسے دا پتن، بیتھارتھ دیاں درڑائی۔ کلجگ اتم نرگن جوت آگے سب نوں آواں رکھن، رکھیا کراں تھاوں تھائیا۔ پچھلی ڈوری آواں کٹن، کٹاکش اپنا نام لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے نوں مارن ہلونا، جوتی دھار رہے جگائی۔ رسنا نال کیسے نہیں کونا، جہوا جگت نہ کھئے بلائی۔ نام کلمے دا کرنا نہیں کوئی ٹونا، جادو مذہب نہ کھئے وکھائی۔ اکھراں والا وکھ وکھ لیکھنا نہیں مضمونا، دُھر دا نام ونڈ ونڈائی۔ پھیر کلجگ ویکھنا کون جیو نام وہونا، ہر اک دے اندر وڑ کے کایا مندر کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک جنائی۔ گر اوتار پیغمبر شبدي دھار مارن ہُجاں، ہلُونے رہے لگائی۔ ویکھو پرہہ دا کھیل گجھا، چار جگ دے شاستر نہ سکے سمجھائی۔ جس دے وچ بھیو نہیں کھئے دوجا، ایکا ایکنکار نظری آئی۔ سب دا مالک تے سب دا ایہو مُدعا، مُدّت دے وچھڑے لئے ملائی۔ جس نے مان دوايا جو منس ذاتی وچ سب توں بڈھا، جن بھگتاں ہووے سہائی۔ کھیلے کھیل اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائی۔ ایکا اپنا نام کرائے آگھا، اگن آتھن سارے سیس نوائی۔ ایکا پرہو دا دوارا

ہووے جھگا، چار ورن اک شنوائیا۔ ایک پوڑا ہووے اچا، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو منزل دے ٹکائیا۔ ایک آتم ہووے سچا، من کلپنا وچوں باہر کڈھائیا۔ جس طرح پُرکھ اکال نے گوبند نوں کہا آ میریا پتا، اُس نوں اپنی گود اٹھائیا۔ گوبند گرسکھاں نوں کہا او پچھو تہانوں چھاتی نال گھٹاں، اپنے بچے نیہاں ہیٹھ دباہیا۔ پھیر شبدی دھار ہو کے اٹھاں، پُرکھ اکال نال رلاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا جڑ پٹاں، پٹنے والا اپنی دے گواہیا۔ سورپیر مردان ہو کے پٹھاں، پُٹ دین دنی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی دھار نالوں کدے نہ ٹٹاں، ٹٹیاں لوں ملاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے ہوون تیار، چھبی پوہ تہت ویکھ وکھائیا۔ سارے قول کرو اقرار، واحدے وچ وڈیائیا۔ دین مذہب دا چھڈیے تکرار، جھگڑا تن رہے نہ رائیا۔ مذہباں دی کھائے کھئے نہ خار، خالص روپ لینا پرگٹائیا۔ حکم توں ہونے کوئی نہ باہر، نمستے سلام علیکم کہہ کے ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ اک پرہو نوں کرنی نمسکار، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ سارے ہو کے خبردار، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جدھر ویکھن اُدھر ہاباکار، مکے کعبے پئی دہائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے میت مرار، سبج سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اک دو جے ول تگن کرن اشار، سینت شبد لگائیا۔ بھڑی کیوں ساڈے نام کلمے ہندیاں ساڈھے تن ہتھ سب دی ہوئی اجاڑ، پت تہنی پھل پھل ہر کا نام نظر کھئے نہ آہیا۔ ترے گن مایا اگنی سب نوں ربی ساڑ، ترسنا ترکھا نہ کھئے گوائیا۔ جدھر ویکھئے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لگا اکھاڑ، سادھ سنت پچیا نظر کھئے نہ آہیا۔ کلجگ سب نوں پیڑی جاندا اپنی داڑھ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبران کہا او گوبند، جس نے ماجھے والیاں دا لیکھا بے دعوے والا دتا پاڑ، ایسے طرح دین دنی وچوں بدی دے کڈھائیا۔ تیرا پُرکھ اکال تیرے نال، دوہاں دا اکو حکم تے اک سوال، دو جا کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم دا بن دلال، شبد گرو ہونے سہائیا۔ اکھراں والی گھالنی نہ پئے کھئے گھال، مالا منکے نہ کھئے چٹرائیا۔ مہر نگاہ نال توڑ کے جگت جنجال، شرع دے گوائیا۔ جس طرح آپ کہا آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد دُھردرگاہیا۔ یارڑے دا ستھر ہنڈھایا سستا خوشیاں نال، اپنا آسن لائیا۔ اوسے طرح ویکھ تیرے بچے سارے کنگال، تیرا راہ تکائیا۔ چار کنت اتر پورب پچھم دکھن کردے پھردے بہال، بھڑی کتوں نہ ملے گوبند ماہیا۔ جنہاں تے کریا کریں اوہناں نوں ستیاں لئیں اٹھاں، آس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان محبوب مُحبّت وچ سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو آؤندا جاندا ویلا، وقت دے ودیائیا۔ گوہند دا چن پورا ہونا اکو رُوپ ہووے گرُو چِیلا، چِیلا گرُو وچ سہائیا۔ ستگرُو ساری دُنیا نالوں وِہلا، گرُمکھاں نال ناتا سدا رکھائیا۔ کیوں اوہ رہندا ساڈھے تِن ہتھ دے جنگل بیلا، نو دواریاں وچ اندر وڑ کے کرے صفائیا۔ گوہند دا سِکھ پیار دے امتحان وچ کدے نہ ہووے فیلا، ہندسہ اکو نظری آئیا۔ کیوں جس دا پُرکھ اکال سِجَن سہیلا، مِتر نُورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنا آپ لئیے سمبھل، سمبل ویکھنا دُھردرگاہیا۔ اوڈھن نال لینا نہیں کوئی کھل، تکیہ لیف نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں کھندے نُورِ الاہی اوّل، عالمین اگم اتھایا۔ اوس دا نظارہ تکنا اُپر دھول، جو دُھر دا مالک جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دی دھار امرت پاہل، نجھرس چکھائیا۔ جس نے مان ودیائی دتی دُشٹ دمن، دامن اپنا اک وکھائیا۔ ہن سب نے ویکھنا اوس دا چمن، بغیچہ پُھل پُھلواری گرُمکھ سوہنے نظری آئیا۔ اُس دا بھیو جانے کون، بدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ امرت میگھ برسے سون، ساول سندر کاہن کاہنا اک ودیائیا۔ جس نے بھگتاں میٹنا اُون گون، چوراسی پندھ مٹائیا۔ سب نوں اپنے وچ کر کے دمن، دمان دا لیکھا اپنے وچ ٹکائیا۔ ایہ کھیل سوامی پون، آد جگاد ریتی چلی آئیا۔ گرُمکھاں نے اک نیکی جیہی تپاؤنی بھٹی تے تہانوں آگے واسطے کرنا پئے نہ ہون، اہوتی دُھر دا نام تہاڈی کایا مندر وچ دینی ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھکتو اسیں اُون والے مات لوک، لوکو لوکو لوکو دیئے سُنائیا۔ اسیں سُنائون آؤنا اک سلوک، سوہلا ڈھولا دُھردرگاہیا۔ جس پرہو دے بہانے نوں سکے کوئی نہ روک، گر اوتار پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ اوس دی تگن اکو یرمل جوت، جو آد توں انت تے جگا جگنت اپنا نُور نُور وچوں پرگٹائیا۔ جس نوں لبھدے کوئی کوٹ، انگنت بیٹھے دھیان لگائیا۔ سوچاں رہے سوچ، سمجھ وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ جو سب نوں دیوے مَوج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ گرُمکھو اوس نے تہاڈی تہاڈے وچوں کرنی کھوج، خواجہ خضر بھجے واہو واہیا۔ ہن اپنا لیکھا ہت، اگلا آگے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نام خُماری کرے مدہوش، مدھر دُھن اگنی راگ سُنائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رات دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جن بھگتو سچ ودھائی، گر اوتار پیغمبر رہے جنائیا۔ جُگان پچھوں سہنجی رُتی آئی، ہر دتی مان وڈیائی۔ چار ورن بنا کے بہین بھائی، ایک رنگ رنگائیا۔ پرہ بن کے دُھر دا ماہی، گوبند اپنی گود سہائیا۔ پچھلا لہنا رہیا مکائی، پورب قرض رہے نہ رائیا۔ لیکھا جانے شہنشاہی، سمت پنج دئے گواہیا۔ جیہڑا گوبند بوٹا پٹیا کاہی، اوہ کلمہ رہیا بدلائیا۔ سب نوں بنا کے پاندھی راہی، بھگت دوارے جوڑ جڑائیا۔ دیونہار سرب وڈیائی، وڈا نِکا رنگ رنگائیا۔ سر دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، کلجگ اگنی تت بُجھائیا۔ مالک خالق ہو کے سائیں، صاحب سُلطانا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر درشن کرنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ جو سب دا دایا دائی، دعویدار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میل لئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے نال اُتِشاہ، اُستت کر کے دئے جنائیا۔ جس نوں کہندے رہے پاتشاہ، سو شہنشاہ ویکھ وکھائیا۔ دین دیا لا دیا رہیا کہا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے سرب گناہ، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ چھبی پوہ آتم پر ماتم سچ دا کر ویاہ، نکاح نرگن دھار پڑھائیا۔ لوک جیا نہ کوئی حیا، حیاتی سب دی دئے بدلائیا۔ کرم کانڈ دا لیکھا کر کے رفع، رفاقت نرگن دھار جنائیا۔ اپنا بن اکھراں والا کڈھ کے صفحہ، صفحہ ملیجھ دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام دا گپھا، گُفا بھور دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار جُگ دا پچھلا نفع، مُنافہ سب دی جھولی پائیا۔ جس اُتے دین مذہب دی لگے کھئے نہ دفعہ، قانون جنون نہ کھئے رکھائیا۔ لال کالا کر کے متھا، دُرمت میل دھوائیا۔ دُھر دا نانا کر کے پگا، پگی گنڈھ پوائیا۔ پروردگار بن کے حقا، حقیقت اپنی اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ شکا، شکوہ دتا گوائیا۔ اسیں سارے کہندے اچھا، اچھی پرہو تیری وڈیائی۔ جنہاں پہریداراں تیڑ پایا کچھا، پنج چکر دوالے دین لگائیا۔ باقی ساری سنگت کہے پرہو بھگت تیرا پچھ، مالک پاربرہم اکھوائیا۔ پنجاں لکھاریاں جیہڑا دھاگا گل

وچ پایا کچّا، پھڑ کے دیو وکھائیا۔ گرمکھو پرتی وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک روپ بدلائیا۔ لہنا دینا مکاؤنا ہتھو ہتھا،
 جنہاں ہتھیلی لئی رنگائیا۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا گائی کتھا، کتھنی نال وڈیائیا۔ جنہاں نے کئی بدھا ٹکا، بھچھیا پچھلی جھولی
 پائیا۔ جنہاں ہتھ وچ پھڑیا وچھا، گوالے کرشن نال ملائیا۔ جنہاں نے لیکھ لکھ اُتے گتا، شاہی نال چٹرائیا۔ اوہناں دا ساتھی
 نانک تپا، نرگن سرگن جوڑ جُڑائیا۔ جنہاں دے نال رہیا پپا، پورن برس سمجھائیا۔ جنہاں تالی لائی دو ہتھاں، ہر گوبند ساتھی
 سوہا پائیا۔ جنہاں نے مستک لایا گھٹّا، ناتھ ناتھ وچوں پرگٹائیا۔ جنہاں گوبند پھڑیا پٹا، براہمن پٹنے والے سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں ہوئے چاؤ گھنیرے، گھنیا وچوں اُتھ کے
 دئے جنائیا۔ میں سکھیاں ویکھاں چار چُپھیرے، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ میں پھریا تریلوکی دے ویہڑے، بھجیا واہو داہیا۔ میں
 گیا سبناں دے ڈیرے، پڑدے پھولے تھاون تھائیا۔ میں تے دین دُنی دے جھیرے، جھگرے وچ لوکائیا۔ جگ ویکھے کھڑے
 کھڑے، کھڑے دیاں جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں چڑھیا کوئی نہ بیڑے، بیڑی کاغذاں والی دئے گواہیا۔ پھیر میں تے نیوں نیوں
 گرو گر چیرے، چیلیاں دھیان لگائیا۔ سارے کردے میرے میرے، ہومے وچ لڑائیا۔ پھیر میں پھریا نو کھنڈ پرتھی دین دُنی دے
 اُتے بنیرے، قدم سہج سہج ٹکائیا۔ پھیر میں وڑ گیا کندراں وچ اندھیرے، گپھا مانو کھوج کھوجائیا۔ پھیر میں چڑھ گیا اُتے
 وچھیرے، پاکھرنیلے اُتے ٹکائیا۔ پھیر کر کے ہیرے پھیرے، گرسکھ دتے بھلائیا۔ پھیر پُرکھ اکال دے ہو کے نیڑے، نگاہ زمیں
 آسمان تجائیا۔ پھیر کر کے وڈے جیرے، یارڑا سولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ پھیر لا کے جنگل وچ ڈیرے، ماچھوواڑے سوہا
 پائیا۔ پھیر پُرکھ اکال نے کیتی مہرے، مہربان سمجھائیا۔ او گوبند میرے سٹ دلیرے، تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں آ جا میرے
 کھڑے، کھڑکی جگت جہان تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 اسیں تکیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ بھڑی جس نوں کھندے رہے خدا، خود مالک نور الاہیا۔ جس دے آگے کردے
 رہے دعا، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ اوہ ہویا نہیں بے وفا، مہر نظر اُٹھائیا۔ اوہ پنجاں دی ڈوری ہتھ کے اپنی بانہ، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ انہاں دا نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، پُرکھ اکال اپنی گود سہائیا۔ چار جگ جنہاں دا رہنا ناں، اوہ گرمکھ بیٹھے سوہا پائیا۔

پرہو دے بھگت کہہ دیو ہاں وچ ہاں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں سدا ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ جگاہ پچھوں بھگنو
 بھگوان آؤندا کیسے دے داء، نیتر نین درس کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی دیکھو درشٹی دیکھو بنس بڈھی ہوئی کان، کاگ وانگ کُرائیا۔
 کیسے نے سُر کھا لیا کیسے نے کھا لئی گان، دوہاں نوں ملے سزائیا۔ جنہاں گوبند دا لیا ناں، اوہ گوبند شبد گرو وڈیائیا۔ تیئی
 اوتاراں کہا واہ واہ، تیری بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 اساں تھوڑی ویکھی بھگتاں دی آبادی، گنتی انکڑیاں وچ نظری آئیا۔ اج خوشیاں نال ویکھیئے شادی، آتما پر ماتما مل کے وجے
 ودھائیا۔ او بھگتو ہن شرم حیا کاہدی، شیر بکيا تھاوں تھائیا۔ تہاڈا سب دا مالک تے سب دا گاڈی، گائیڈ اکو نظری آئیا۔ ذرا
 نگاہ مارو اجیت ججھار دی جیہڑی دادی، گجری کی گئی سمجھائیا۔ جس کارن تیغ بہادر لائی سماہی، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔
 کرشن مار کے گیا آوازی، رادھا اک درڑائیا۔ رام رام دی ٹک انوکھی آکھی، سینتا سرت وچ سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ جیو ہو
 گئے پاپی، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ سچا لبھنا نہیں کھئے ساتھی، دُھر دا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا ساری دُنیا پڑھیگی گاتھی،
 مالا منکے ہتھان وچ پھرائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں دے بنکے پاٹھی، پاتھشالا وچ ٹل کھڑکائیا۔ جگت جہان چلاؤن ہاٹی، ونجارے
 اپنا اپ درسائیا۔ رام کہا سینتا دُرمت میل نہیں جانی کاٹی، گوبند کہا کٹاکش تیر نہ کھئے لگائیا۔ اوس ویلے میرا امرت ہتھ آوے کیسے
 نہ باٹی، رس نچھر نہ کھئے جھرائیا۔ اک بھنڈارا میرے بھگت دا گرچرن کور جٹی اٹھ کے وکھاوے لسی دی چاٹی، آگے آوے چائیں
 چائیا۔ جس نے اک دی مئی آکھی، اکو مٹیا پتا مائیا۔ او گرمکھو ایہہ دن تے ایہہ پرہاتی، جگت وچ ویکھے کھیل لوکائیا۔ ایہہ
 اوس پرہو دی کاکھی، جس نے ماچھوواڑے وچ کیڑی دا پکوان کر کے پروان جنم جنم وچوں بدلائییا۔ اوس کاہن دی راسی، جیہڑا
 مَن وچ ابناشی، واسی گھر گھر دا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر
 وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھن آئے اج بھگتاں دا ہونا نکاح، تے سوئی نکا نال لیائیا۔ حرف حروف اکھربنائے گواہ،
 شہادت قلمان والی بھگتائیا۔ جموں والیو کانے دی قلم دیو وکھا، جیہڑی محمد نے نو وار دندان ہیٹھ دبائیا۔ پھیر کر کے حق دُعا،
 نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ حکم ملیا الہ، الہی نور سمجھائیا۔ جس ویلے امام اماما بن کے جاواں آ، آنا فنا کھیل کھلایا۔ قُدرت

دا قادر آپ اکھوا، آخر اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں کہندے حُدا، خود مالک ہو کے پھیرا پائیا۔ اے مالک میرے خالق میں بھیٹا دیاں چڑھا، کی تیری سیوا کی نیازاں وچ تیرے آگے ٹکائیا۔ حُکم ہویا او محمد ذرا نین اٹھا، چوڈاں طبق دیاں دکھائیا۔ جس ویلے تیری اٹھن لگی صفا، صفح پچھلے دیاں پرتائیا۔ تینوں اس اُمت وچوں نہیں نفع، نقصان ہتھان اُتے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں بھیو نہیں رہنا چھپا، آہ چھاپ اللہ والی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ محمد نے کہا تیری کھیل چنگی، الجوتے دُعا نُوڑے نُوڑو نزلے ثنائی، سر قدمِ عدم جھکا، بالستول زوکھمل جوکھو میرے شہنشاہ، شاہے مزین مہرے زبیں جُنیسے زخسو یکے یکان نِزگانے نُوڑا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر اپنا کھیل کھلایا۔ محمد ہتھ ماریا اُتے گردن، مُندی دتی نوائیا۔ یاد آگیا کی کرشن سندیسہ دتا ارجن، کتاں وچ سُنائیا۔ کی کھیل کھلایا جس ویلے اُنکلی تے اٹھایا گوردھن، اپنی کار کھائیا۔ اوہ کلجگ انت کاہن دے کاہن دا کھیل ہونا اسچرجن، اپنی لیل دئے ورتائیا۔ سب نوں کرے ان پڑدن، پڑدا رہے نہ رائیا۔ گر اوتار کرے مردن، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوار اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن او کڈی چنگی رات، ستیاں دیاں جگائیا۔ کڈی چنگی جماعت، بھگتاں صوفیاں سوہیا پائیا۔ چنگی پرہو دی بات، سوہنگ اکو پٹی جنائیا۔ میں ویکھاں مار کے جہات، چاروں کُٹ نگاہ اٹھائیا۔ پھیر واسطہ پا کے کہا جن بھکتو جھگڑا رکھو نہ ذات پات، جے ملنا دُھر دے ماہیا۔ ایہہ گوبند دی سیکھیا خاص، جو خاص خالص بنائیا۔ جنان چر اک تے نہ رکھو وشواس، وشیاں توں سکے نہ کھئے بچائیا۔ اوہ بونجا اکھری تے بونجا پتے تاش، تے باون نے ایہہ جگت کھیل چلائی۔ کیسے نوں بنا پُرکھ اکال توں ملی نہیں کدے دات، جو آیا سو منگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دا پورا ہونا واک، پورب دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ سب دی پئی آس، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جنہاں دے ہتھ وچ پھڑیا آکاش، ستاں اسماناں توں پرے ڈیرہ لایا۔ جنہاں سِر تے پانی چُکیاں اوہناں جنم جنم دی بوجھا لئی پیاس، تھالی کھڑکان والیاں آگے بھکھ رہے نہ رائیا۔ جیہڑے مار کے آئے واٹ، دُور دُراٹے بن کے پاندھی راہیا۔ حضرت عیسیٰ کہے اوہناں نوں جگہ ملنی اُپر ٹاپ، ٹوپی ہیٹ نہ کھئے چٹرائیا۔ حضرت موسیٰ آل سلام کہے میرے پیغمبر دا پورا ہو گیا

کھاٹ، کھٹیا نیکی جیہی نظری آئی۔ اے جن بھگتو تہاڈے پچھلے جہاں دا پورا ہو گیا پاٹھ، اکھراں دی ہوئے نہ کھئے پڑھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبرو ستمکھ ہو گئی تہاڈے ٹاک، واک کر کے آئے چائیں چائیا۔ اوہ تہانوں سب نوں دین آیا شاباش، دوآبے والیاں دا چھبنا
 دئے گواہیا۔ آہ دیکھو شنکر تگدا اتوں گیلاش، جس وچ جوت دا پرکاش، سدا اوہدے رہیئے ساتھ، سینے لگ کے جھٹ
 لنگھائیا۔ برہما کٹ کے آیا واٹ، وشن کھول کے تاک، بھنڈارا دیوے چائیں چائیا۔ اندر لے کے پانی دا گلاس، خواجہ زور نال
 رہیا آگھ، کوک کوک سنائیا۔ گوہند ستاکٹ کے اپنی واٹ، منزل پنڈھ مکائیا۔ او جس ویلے پھیر آواں میرا پُرکھ اکال ہووے
 ساتھ، دوویں مل کے جھٹ لنگھائیا۔ ایسے کر کے ساڈھے تین ہتھ نوں سمبل کپا خاص، جس وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اک دا ہون لگا
 پرکاش، نور ظہور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم سنائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن پرہ اپنی کرے مہرے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتو سرشٹی دے ویاہ ہندے سویرے، چار جگ دی
 ریتی چلی آئی۔ تے شادی کرن کراؤن والے رہندے وچ اندھیرے، آتما پرماٹما دا درس کھئے نہ پائیا۔ ساریاں اٹھ کے مکھوں کہنا آتما
 پرماٹما دے ساچے پھیرے، تتان والا گرو جگت کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جو آیا سو چڑھ گیا بیڑے، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔
 ستگر ملیا سنگھ شیرے، شہنشاہ نور الہیہ۔ جس نے اپنے پالے گھیرے، پلّولے بندھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چل کے آئے بھگتیاں
 دے ڈیرے، پُجے چائیں چائیا۔ سارے ہس کے کہن انت ہونے نہیں کدے نکھیڑے، گرمکھ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گرمکھو بیٹھ
 جاؤ نال جیرے، جیرج اندج اُتہج سینج دا لہنا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد
 اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہتھ کرو کھڑے، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ جیہڑے تسان میرے نام دے اکھڑ پڑھے، سو سہج نال
 دیو سنائیا۔ جیہڑے دین مذہب دے گھاڑن گھڑے، تن وجود ماٹی ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑے اگنی وچ سڑے، اپنا آپ گوائیا۔
 جیہڑے مقبریاں وچ پڑے، مٹی خاک ڈیرہ لائیا۔ سچ دسو انت گئے کپھڑے گھرے، گھرانہ کون سہائیا۔ ستگر شبد کدے نہ
 مرے، اپنا آپ نہ کدے مٹائیا۔ سارے بھ وچ بیٹھے ڈرے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اک گوہند کپا آگے اک تے اک توں دو تے
 نشانی میرے دو کڑے، کوڑ کڑیاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ اے میرے پُرکھ اکال دین دیال آتینوں وکھاواں جیہڑے گرمکھ تیرے پوڑے

چڑھے، چڑھدے لہندے دکھن پہاڑ ویکھ چائیں چائیا۔ انہاں پینا نہیں کیسے ذات پات دے گڑھے، ڈونگھی ڈل نہ کھئے سٹائیا۔ ایہناں اُتے اکو ستگرُو شبد شبد کیرپا کرے، کیرپال ہو کے اپنے انگ لگائیا۔ اے میرے مالک جس نوں نوں آپ پھڑیں، وارث ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھر اوہ کیوں نہ لوک مات وچ ترے، جس نوں تارنہارا اپنے کندھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ گر اوتار کہن سارے حساب والے بستے، پُستکان بندھ بندھائیا۔ اسپں چلے آکاشاں پاتالان توں باہر دے رستے، بھجے چائیں چائیا۔ پُری لوء کھنڈ برہمنڈ ویکھ وسدے، کوٹن کوٹ سوہیا پائیا۔ نو گرہ ویکھے نچدے، بھجن تهاؤں تھائیا۔ لارے تے گوہند والی اکھ دے، جو ماچھوواڑے ڈیرہ لائیا۔ جس درشن کیتے پرہو پرتکھ دے، جلوہ گر نور اکھوائیا۔ پھیر سکھ مانے سیج والی ککھ دے، یارڑا ستھر ہنڈھائیا۔ پھیر رنگ ویکھے اپنی رت دے، جو رتن امولک ہیرے ربی بنائیا۔ پھیر سہارے ویکھے اپنی پت دے، پت پریشور دے وڈیائیا۔ پھیر نشان ویکھے پھٹ دے، گھاؤ ڈونگھے سوہیا پائیا۔ پھیر گر اوتار پیغمبر ویکھے نچدے، بھجن واہو داہیا۔ خوشیاں وچ ٹپدے، آہ ملنا ڈھردرگاہیا۔ جس نوں جگ چوگرے رہے لہدے، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نعریاں جیکاریاں وچ رہے سد دے، کلاماں وچ پا ڈھائیا۔ رستے دسدے رہے شاہ رگ دے، نوواں دواریاں باہر سمجھائیا۔ پڑدے لاہندے رہے چوتھے پد دے، منزل کوڑ کیرپا گوائیا۔ واجاں مار رہے سد دے، ہندو مسلم سکھ عیسائی کہو چائیں چائیا۔ ونجارے بنے رہے مذہباں والے جگ دے، دین دنی ونڈ ونڈائیا۔ انگیارے بنے رہے شرع والی آگ دے، اگنی تت جلائییا۔ آب حیات پیالے پیاؤندے رہے مدھ دے، نام خُماری اک سمجھائیا۔ حصے پیاؤندے رہے ماس ناڑی ہڈ دے، تن وجود ونڈ ونڈائیا۔ تیرے نام دے پرہو اللہ رام کرشن ستنام وابگرُو دے جھنڈے رہے گڈ دے، اپنا ڈنک وجائیا۔ پر تیرا راہ تكدے رہے کد دے، بھوکھتاں وچ گئے سٹائیا۔ کھیل ہونے سورے سرگ دے، جو شہنشاہ اکھوائیا۔ صوفی فقیر ہو کے رہے نچدے، مان سنگھ بٹھے دا روپ ہو کے واسطہ لے پائیا۔ اوہ گر اوتار پیغمبر منشاں وانگوں ونجارے رہے پھگ دے، کام کرودھ وچ آپا آپ سائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جگ گئے لنگھدے، اپنا پندھ مکائیا۔ پرہ اسپں وی رہے سنگدے، اچی کوک نہ کھئے سٹائیا۔ کیسے نے کھیل کیتے جمنا کنارے مان بخشے گنگ دے، تٹاں دے وڈیائیا۔

تیرے نام نُون بَنّہ بَنّہ کے رہے ٹنگدے، کِلیاں نال لٹکائیا۔ پورے رس نہیں دتے کیسے نُون انند دے، سُکھ وِچ سُکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں کہا اُس نے حصّے پائے دیناں مذہباں وِچ کندھ دے، کندھے نال کندھا نہ کھئے ملائیا۔ اوہ محمد ویکھ اپنے نشان تارے چند دے، چند چاندنی کی سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں دِن جاندے لنگھدے، پوٹیاں اُتے لیکھے لئے گنائیا۔ ہُن ونجارے رہ گئے اک دو چار ڈنگ دے، ڈنگر کھان والیو تہاڈا ہونے کھئے نہ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ تیئی اوتار کہن نمو نمو نمو، نِمسکار پرہو سرنائیا۔ پیغمبر کہن شمو شمو شمو، شبے روز تیری وڈیائیا۔ دس گرو کہن تمو تمو تمو، سواس سواس تیرا نام دھیائیا۔ پُرکھ اکال کہے او پچّیو تے چار جُگ دے ونجاریو جے میرا حُکم منو، دین مذہب دا جھکڑا دیو مُکائیا۔ تے نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غمو، سیکھ مُریداں توں پلُو لُو چھڈائیا۔ نہ کھئے جننی بن کے ککھوں جمو، تے نہ کھئے بوئے جنیندی مائیا۔ تے نہ کھئے نیتر رووے چہم چہموں، سینتا رام نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کھئے رتھ چلائے بنو، راساں ہتھاں وِچ بلائیا۔ نہ کھئے پھاسی چڑھائے پھڑ کے کتو، صلیب نال لٹکائیا۔ نہ کھئے محمد ا شرع وِچ ڈتو، جلوہ گر اک نور الایسا۔ نہ کھئے نرگن سرگن اک دھار جانو تنو، گوبند کھنڈا نہ کھئے چمکائیا۔ چار جُگ دا کھیل کیتا پرہے نے سنہو سنہو، آد انت نہ کھئے سمجھائیا۔ ہُن دسو کس نُون سوارو تے کس نُون ڈتو، آپو اپنے گرمکھ دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں آئے وِچ لوک مرٹو، مرٹک ہو کے اپنا آپ گوائیا۔ او پرہو تیرا کھیل ویکھیا پرٹو، پرتپال تیری وڈیائیا۔ نُون چار جُگ دا پھرتو، جُگ جُگ بھجیے واہو داہیا۔ نُون جگت واسنا دا حرصو، ہوس وِچ سارے دتے لڑائیا۔ نُون نام کلے دا کرسو، کنجوس ہو نہ کیسے ورتائیا۔ جے اسیں تیرے پیغمبر اوتار گرو پھرکو، تے پھر کے بنان والا توبی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پیغمبر کہن اسیں آئے چل کے بنا قدمان، قدیم دے وچھڑے دیئے جنائیا۔ سجدہ کریئے نال ادباں، آداب وِچ وڈیائیا۔ ویکھیئے سورپیر مردان، گرمکھ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دیاں پوریاں ہوئیاں عرضاں، عرض اپنے لیکھے پائیا۔ جنم کرم دیاں میٹیاں درداں، دکھیاں دکھ رہے نہ رائیا۔ شرع دیاں کرد بنائیاں کرداں، قتل گاہ وچوں باہر کڈھائیا۔ جنہاں دے ہتھاں اُتے پھڑائیاں فرداں، اوہ ساتھی

کرشن دے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گرو دس کہن
 اک جوت پرہ آؤندے، آکے خوشی منائیا۔ اک پُرکھ اکال پرہ دھیآؤندے، دوجا نام نہ کھئے وڈیائیا۔ اک سچکھنڈ دوار سہاؤندے،
 سوہنا رنگ رنگائیا۔ اکو تیرا درشن پاؤندے، دوسر اکھ نہ کدے ملائیا۔ پرہ چرنی سیس نوآؤندے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ گل
 پلؤ واسطہ پاؤندے، بینتی رہے سنائیا۔ اسیں بتھیرا دین مذہب نوں رہے بھلاؤندے، کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ پھیر وی تیری اوٹ
 رہے تکاؤندے، اوڑک توں ہی سب دا پتا مائیا۔ ہن سارے اکھے ہو کے در تیرا سہاؤندے، سوہنا روپ جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبرو آؤ اگلی کرو صلاح، صلح کل
 جنائیا۔ کس نوں متو ملاح، بیڑا کون کندھ اٹھائیا۔ کپڑا چنگا راہ، سچ دیو سمجھائیا۔ کپڑا چنگا ناں، جس نوں گا کے جھٹ
 لنگھائیا۔ سارے کہن ساڈی اک دے آگے دُعا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو مالک مہربان بے پرواہ، محبوب نور خدائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تکو اکو اکھ، بنا اکھاں اکھ
 اٹھائیا۔ ویکھو کھیل پرتکھ، پارہسم کرے گوسائیا۔ جس نے مارگ دسیا وکھ وکھ، اوہو رہیا جنائیا۔ سب دا سانجھا اکو حق،
 حقیقت دے گواہیا۔ پچھلی کیتی ڈوری ڈوری بنھن والیو لیکھے وچ دیو کٹ، کٹاکش دھر دا نام لگائیا۔ اک بھگت دوار تے اک
 پرہو دا ہٹ، ہٹی والا گلاٹی دے گواہیا۔ تکرئی نوں پاسکو رکھیا جیہڑا تولے گھٹ، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ نانک ستگر سب
 نوں ساچی تولنی گیا دس، تیرا تیرا راگ الایا۔ بھگتو تہاڈا سب دا لہنا پورا کیتا حق، پچھلا پور رہیا نہ رائیا۔ آگے جگت
 ٹھکوریوں جانا بچ، ٹھگاں بتھ کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کایا ماٹی کچ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس اندر منوآ رہیا بچ، واسنا نو دوار
 ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو
 کریئے کی گل، گلوکڑی اک دوجے نال پائیا۔ تیرا چار جگ دا چھل، اچھل چھلداہاری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جے تارن لگا تار دتے
 باون ہو کے دوارے بل، دتی مان وڈیائیا۔ کھیل کر کے وچ کل، کل کلکی ویس وٹائیا۔ بیٹھ کے نہچل دھام اٹل، اٹل حکم جنائیا۔
 گرمکھو ویکھو امرت سب دے اُتے برسدا جل، اوہ پچھلا گھنٹیا رہیا ورتائیا۔ تہاڈے اُتے دکھ رہے نہ ماروتھل، اسگاہاں وچوں

پار لنگھائیا۔ کی ہو گیا جے تہاڈا مالک ہو کے واہن والا ہل، تے ہل واہ کے کوڑی جڑ دئے اگھڑائیا۔ جتھے چاہے اوتھے لئے ٹھلہ،
 آگے پچھے نہ کھئے کرائیا۔ اوہ جس دے ہتھ وچ لوٹا تے مُصلاً بدھی کھل، اٹارسی والیاں دا پچھلا بھائی آ۔ پرگٹ سنگھ نوں ملنا
 پھل، عیسیٰ موسیٰ دا کلاک سب نوں دئے وکھائیا۔ تاڑی وجا کے اپنا دس ہل، کوک کوک سُنائیا۔ اوہ گلزار سنگھ آگے آوے
 چل، کلجگ دا کرتب دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔
 گر اوتار پیغمبر ویکھو چڑھدے، لہندے دکھن پہاڑ دھیان لگائیا۔ سارے اکو ڈھولا پڑھدے، تُوں میرا میں تیرا رہے گائیا۔ اکو
 کنت سہاگی وردے، دو جی کری نہ کھئے کڑمائیا۔ ذنی والی مؤت کدے نہ مردے، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ انہاں اشنان
 کرنے اکو سر دے، تیرتھ تٹ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کایا مندر اندر وڑدے، جگت دوارے پلُو آئے چھڈائیا۔ درشن کرن نرائن نہ دے،
 نیج نیترا اکھ کھلائییا۔ واسی ہو گئے اپنے گھر دے، گھرانہ کوڑا گئے چھڈائیا۔ ایہ نہ جمدے نہ مردے، پرہہ اپنی گود رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوبند کہے میں سیجا سُتا چھیتی، اپنا آسن
 لائیا۔ پھیر پرہہ دا ہو کے بھیکھی، کتھا دتی درڑائیا۔ پُرکھ اکال نے حکم کیتا گوبند تینوں پھیر ویکھنی پئے اپنی کھیتی، راکھا ہو کے
 پھیرا پائیا۔ لد جانے کیت کیتی، کوٹن کوٹ پندھ مُکائیا۔ اُس ویلے نانک دی دھار جوت نرنکار سب دا رُوپ دھرے بیٹا بیٹی، پتا
 پوت گود سہائیا۔ جن بھگتاں دی چار جگ دی ویکھے نیکی، نکے وڈے لئے ملائییا۔ جنہاں نے اپنی آتما پرما دے گھر ویچی، اوہ
 گوبند دے ساتھی تے گوبند دے راہیا۔ ایہ دُھر دی آنت دی لیکھی، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے گوبند پہلی وار گجری
 توں نہاتا سی کیسیں، وال ہتھان وچ پھڑائیا۔ دو ہتھان دی تاڑی مار کے کہا میں آنت دا پردیسی، اک گھرانے ڈیرہ کدے نہ
 لائیا۔ ویکھیں مینوں پیار وچ کدے نہ ویچیں، کسے ہور نہ ہتھ پھڑائیا۔ میرے اُتے دیویں کدے نہ کھسیں، بالیاں وانگ چائیں
 چائیا۔ ہتھ پھیر کے کہا ماتا میں اکو وار تیرے آگے بھگتنی پیشی، پھیر ہتھ کدے نہ آئیا۔ کتے مان وچ مار نہ بہیں شیخی، کہ میرا
 پچھ وڈا وڈا سوبھا پائیا۔ تے میرا کھیل خوشیاں وچ ویکھیں، نیناں نیر نہ کدے وبائیا۔ گجری خوشی دے وچ لیٹی، آسن لیا
 سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ماتا گجری ہس کے کہا آ میرے لال، چھاتی لوں

لگائیا۔ گوہند ڈھائی قدم پچھے ماری چھال، ہلونا لا کے تالی دتی وجائیا۔ اپنے آگے مار کے لکار، خوشی وچ سنائیا۔ ماتا تیرا میرا جگت والا نہیں پیار، لالسا وچ کدے نہ آئیا۔ میں تے منزل چڑھنی دُشوار، میرا صاحب رہیا دکھائیا۔ پنج پیارے مکھوں کہہ دیو گرمکھوں کھئے نہ بنیو غدار، ایہہ گوہند گیا درڑائیا۔ سر تے کدے نہ کوکے کال، مہاکال بیٹھا سپس نوائیا۔ سب دی کرے سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اوہ نکے نکے جس دے بال، بچپن اپنے نال نہائیا۔ جے کوئی سوئے گیا تے اُس نوں ساتھی پھڑ کے دیو اُٹھال، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ نہ کھئے شاہ تے نہ کھئے کنگال، گرمکھو اکو جہے سوہا پائیا۔ جنہاں دا اک پرہو دلال، وچولا ہور نہ کھئے رکھائیا۔ مستک چاڑھ کے رنگ گلال، ٹکے دُھر دے دتے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دو جے نوں لاون پوٹے، ہوئی ہوئی بلائیا۔ جس نے ساتھوں کرائے منشاں دے مذہباں دے وچ ٹوٹے، حصیاں دے وچ ونڈ ونڈائیا۔ اپنے نام نوں کھرے بنا کے کھوٹے، ٹکسال جگت والی چلائی۔ ہتھیاں وچ پھڑا کے لوٹے، وضوآں وچ ٹکائیا۔ پانی دے وچ دے کے غوطے، تیرتھیاں وچ نہائیا۔ ہتھیاں وچ پھڑا کے سوٹے، گر اوتار پیغمبر دتے لڑائیا۔ تیڑ بنھا کے بھوتھے، ناد ناچ دتے کرائیا۔ مارگ دس کے اوکھے، حکم اک سنائیا۔ پڑھا کے صفتی پوتھے، سوہنے دتے جنائیا۔ اسیں دیندے آئے ہوکے، حکم متو دُھردرگابیا۔ سانوں گر اوتار پیغمبر بنایا نال موقعے، پچھے ہور دا ہور حکم چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پیغمبر کہن سانوں پڑھا دتی عربی، علم عالماں توں باہر جنائیا۔ ساتھوں وکا دتی گو دی چربی، او جموں والیوتنے گنواں سانوں دیو دکھائیا۔ ساتھوں شرع بنا کے کردی، قتل گاہ وچ دُہائیا۔ ساڈی اُمت کلمے رہی پڑھدی، اللہہبو اکبر دا نعرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جگت جھگڑے من کے، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ ویکھن پرکاش سورہ چند دے، اندر دی ریتی چلی آئیا۔ کوٹن کوٹ بیجے گئے جن کے، مات پتا روپ بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُہائی بھگت گیا کھئے نہ بن کے، جنان چر پرہو سر ہتھ نہ ٹکائیا۔ ایہہ کھیل پنج تت تن کے، تن وجود دی کرے نہ کھئے صفائیا۔ جن بھگتو سن لو نال کئے دے، جنہاں ہتھ کٹاں اُتے لئے رکھائیا۔ ستگر شبد گرمکھاں نوں کدے نہ جائے دن کے، جد آوے تے لے کے

پار لنگھائیا۔ سب دے بیڑے جاوے بٹھ کے، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ اوتار کہن پیغمبر کہن اسیں منکے ویکھے اگی، نوں پچھلے نظری آئیا۔ ایہہ گرمکھ اوہ، جنہاں دا پُورب جنم سوہبا پائیا۔ اوہ سرگن توں سرگن آئے ہو، نرگن نرگن رنگ رنگائیا۔ جس ویلے گوبند پہلی وار سکھیا دا رُوپ دسیا اک دو، اگی اپنے رنگ رنگائیا۔ اوسے دی گانی نال گئے چھوہ، بانکا چھوہرا رُوپ بن کے درس دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار جگ توں تھت وار رہے تكدے چھبی پوہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دے کولوں سب کُچھ لئے کھوہ، اپنا حُکم ورتائیا۔ اسیں اکٹھے بن کے آئے گروہ، بھجے چائیں چائیا۔ اس دا بھيو نہ جانے کو، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ بنا بھگتاں توں کیسے اندر نہ ہویے لو، لوئن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جدھر ویکھو سارے رہے رو، پائے بھڑی ملیا نہ دُھر دا ماہیا۔ جس دی آتما پرما نال جائے چھوہ، انت شہنشاہ وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے اندر آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ آد توں لے کے انت تک جگ چوکڑی ستگر شبد دی سدا شیطانی، شرع وچ سارے دتے لڑائیا۔ اپنی سدا ویکھے اگو جیہی جوانی، گر اوتار پیغمبر بال جوان بڈھے بنائے انت قبران وچ سوائیا۔ جد کرے تے اپنیاں بھگتاں اتے مہربانی، مہربان محبوب ہو کے اپنے گلے لگائیا۔ سدا دیوے امرت رس ٹھنڈا پانی، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ جنہاں گرمکھاں دے ہتھ وچ اک اک کانا کانی، کائنات دین بلائییا۔ ساری دُنیا دسی فانی، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ او گرمکھو تھادی لیکھے لگے اک اک چوانی، جو پلے بٹھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تھادے پچھے دتی گوبند گرو قربانی، کربلے دا لیکھا محمد ربیا درسائیا۔ جن بھگتو تھادی اگو منزل رُوحانی، رُوح بُت دا میلا لیا ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا کھیل مداری، آئے چائیں چائیا۔ او گرمکھ آگے لیا پٹاری، پٹنے والے دا لیکھا دے سمجھائیا۔ جس دی سوہے مُچھ تے داڑھی، کیساں نال وڈیائیا۔ اُس نے گرمکھاں دی آتم بنائی لاڑی، لاڑا اگو دُھر دا ماہیا۔ سچکھنڈ دوارے جاندا واڑی، مندر اگو اک سہائیا۔ سب دی سیجے سوندا اگو واری، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرسکھو تھادی آج دھار نہ رہے کواری، مالک ہو کے لئے پرنائیا۔ سارے گرمکھ بیٹھے

بیٹھے مستک دھوڑ لاؤ چھاری، ایہ پہلوں سارے گئے بھلائیئا۔ نو وار چرن رگر کے خاک اُتے تھادے تھلے پھیراں بہاری، ستگر
 ہو کے اپنی سیو کھائیئا۔ بُن تھادی آئی واری، بہاویں گالاں کڈھو بہاویں دیو وڈیائیئا۔ ایہ کل نوں دسانگا جس ویلے نوں بیبیاں گیت
 گاؤں گیاں پہاڑی، کس طرح پہاڑاں وچوں کڈھ کے بہگت دوارے دیاں بہائیئا۔ ذرا بُن کھیل ویکھو کلجگ دی مایا ناری، اپنا
 لیکھا دئے وکھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیئا۔ گرمکھ چارے بنے
 کانھی، کاہن رام ویکھ وکھائیئا۔ پیغمبر کہن دُنیا فانی، انت رہے نہ کھئے خدائیئا۔ گرواں کہا کورُ جسمانی، تن وجود نہ کھئے وڈیائیئا۔
 جو چھڈ کے گیا اپنی جوانی، پردھ بال نہ ونڈ ونڈائیئا۔ سب نے آسا رکھی لیکھا لیکھیا بنا قلم کانی، کائنات جنائیئا۔ جس ویلے دین
 دُنی وچ ودھی بے ایمانی، بیوہ سرشٹی درشٹی نظری آئیئا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پاک رسیا نہ پانی، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیئا۔ سادھ سنت
 دی منزل نہ رہے رُوحانی، شاستر پڑھ کے جھٹ لنگھائیئا۔ گر اوتار پیغمبراں نوں آوئی بانی، سکھ مُرید کلے جان بھلائیئا۔ اُس ویلے
 پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار کرنی کھیل اگم مہانی، مہا بے پرواہیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حُکم
 ورتائیئا۔ سیڑھی کہے میں بتھاں سیہرا، سیہرا سیس گندائیئا۔ جن بھگنو گوبند دا وقت سدا سد نیڑا، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے مُکائیئا۔
 جس دا ساڈھے تن بتھ وچ وپہڑا، سمبل سوہیا پائیئا۔ اوہ سب دا بتھ کے بیڑا، اپنے کندھ ٹکائیئا۔ تتان والے سریر دا چھڈ کے
 جھپڑا، جھگڑا رسیا چُکائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیئا۔ او گرمکھو ستگر کدے نہ کرے بے
 ایمانی، شبَد گرو اک وڈیائیئا۔ ایہ سریر جگت نشانی، جو جگ جگ اپنی کھیل کھلائیئا۔ تھادے وینہدیاں ہو چلیا جے فانی، اپنا
 آپ چھپائیئا۔ جان دے پچھوں نہ پردھ نہ بال لبھ نہ لبھ جوانی، جوہن رنگ نہ کھئے رنگائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، سد اپنا کھیل وکھائیئا۔ ویکھو گرمکھو شبَد گرو پنج تت وچ چلدا پھردا تے تُردا، تھادے ساہمنے نظری آئیئا، بُن وینہدیاں
 وینہدیاں ہو چلیا جے مُردا، چارے کانھی لین اٹھائیئا۔ کیوں اکال پُرکھ دا بھانا کدے نہ مُردا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیئا۔ بنا ستگر شبَد
 توں شبَد نال کھئے نہ جُردا، جوڑن والا زور نہ کھئے وکھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا پڑدا آپ اٹھائیئا۔ او جن بھگنو جے تتان والا جائے مر، تے خوشی لو منائیئا۔ پورن گیا تے پھیر کاہدا ڈر، مزے نال اپنا

جھٹ لنکھائیا۔ جے میں ستگر ہویا تھادے اندر جاوانگا وڑ، ایہ میری بے پرواہیا۔ جتھے ہوووکے اوتھے جاوانگا کھڑ، راتی ستیاں لَواں جگائیا۔ جے تسیں میرے نال پوکے لڑ، بتھ جوڑ کے واسطہ پائیا۔ کیوں تسیں میرا رہن والا گھر، تھادے بنا در نہ کھئے سہائیا۔ تسیں میرا دین والا ور، ور داتا تھادا اکو ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ جن بھکتو جے ستگر جیوندا جاگدا، تے سب نوں دئے سمجھائیا۔ جے ستگر روپ ہووے شبد اگمی آواز دا، لیکھا دئے بنائیا۔ جے ستگر ہوئے ساری سرشٹی دی درشٹی دے سماج دا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جے ستگر ہووے اوہ مالک اُس اگمی راج دا، جتھے رعیت دو جہان سوہیا پائیا۔ جے ستگر ہوئے آد دا، انت ہوئے سہائیا۔ جے ستگر ہوئے کھان پین والا روٹیاں، تے مڑھی مساناں سہادہ دا، تے پھیر مڑھیاں گوراں وچ ڈیرہ لائیا۔ گرمکھو تسیں بوٹا پھلیا اُس باغ دا، جس نوں گوبند گیا لگائیا۔ پارسیاں دے کول سی دیپک اک چراغ دا، سب نوں کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک جنائیا۔ جن بھکتو جے ستگر جائے لک، اکھیں نظر نہ آئیا۔ پھیر دُنیا دا پیار جائے مُک، مُحبت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ خوشی وچ ونڈے کھئے نہ دکھ، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ گودی لے کھئے نہ چُک، امرت سیر نہ کھئے پئیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ جن بھکتو پورن دا سریر گیا چھٹ، تن نظر کھئے نہ آئیا۔ تتاں والا ناتا گیا ٹٹ، گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ پنجاں لکھاریاں نے گانے بٹھے گٹ، بانہ کڈھ کے دین سمجھائیا۔ جن بھکتو تسیں اُس پرہو دے پُت، جس نے ساڈی سیوا لکھن اُتے لائیا۔ تسیں آؤنا نہیں مات گربھ اُلے رُخ، جننی جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا اپنے اُتے پائیا۔ پردہ پا کے ہو گیا اوپلے، جن بھکتو پورن دیہہ دا کیتا وبار، انت دا سماں دتا درسائیا۔ ہر سنگت اکٹھی ہوئی خوشیاں کھڑی بہار، گلشن اپنا گل مہکائیا۔ بھگت دوارے سوہنا لگا دربار، درباری دین گواہیا۔ پتہ نہیں ایس سریر دا انت کتھے ہوئے کتھے دین ساڑ، گرمکھ وبار کرن کھئے نہ جائیا۔ کِریا کر کے تھادے ساہمنے کیتی کار، کرتا آپ بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی نظر اک اٹھائیا۔ جن بھکتو تھادے پریم دی بن گئی ارتھی، سوہنی سیج سہائیا۔ آگے سکھی جانی پرکھی، ویکھیو بھل

رہے نہ رائیا۔ ہُن چڑھاؤنا نہیں اُتے کوئی چرخى، دیگاں وچ سٹائیا۔ اکو نندیا کراؤنی اپنے گھر دی، ایہ میری کھیل بے پرواہیا۔ جیہڑی آتما پرمتا وردی، کنت کنت کنٹوبل ہنڈھائیا۔ اوہ واج سُنے نہ کدے کتّ دی، من وچ ہلکائیا۔ تتاں والی کھیل سدا تن دی، جگ چوکڑی چلی آئیا۔ سب توں وکھری دھار گوبند چنّ دی، چند ستارے دین گواہیا۔ جیہڑا حکم سندیسہ شبد گھادی، جوت نرنکاری اک اکھوائیا۔ اُس نے صفا میٹنی کل دی، کلکاتی دئے مٹائیا۔ ایہ کتھا کہانی بل دی، باؤن ربیا سمجھائیا۔ او گرمکھو کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، تے گرو دی مؤت دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جتنی کھیل سمت پنج وچ چھل دی، چھل وچ سارے دتے بھلائیا۔ ایہ دھار وکاری دل دی، چاروں کنت دتی بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگنو ویکھو نو فٹ دا دائرہ، سوہنا نظری آئیا۔ پنجاں گرمکھاں دا پہرا، اٹھ کے دیو وکھائیا۔ جنہاں دے تیڑ کچھرا، گوبند رنگ رنگائیا۔ جنہاں وچوں اک بولا جس نوں کہندے بہرہ، ایہ اوہ رچھ جس دی جوں گوبند دے پرساد دتی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل وکھائیا۔ گرمکھو پریم وچ پین نہیں دینی بھٹ، بھٹیاں جوڑ جڑائیا۔ آگے واسطے کیسے نمسکار نہیں کرنی آگے آگے نو فٹ، دوروں سپس دینا جھکائیا۔ میرا ویکھو بجھا گٹ، پنج لکھاری دین گواہیا۔ لگی پریت نہ جائے ٹٹ، ٹٹیا لوان جڑائیا۔ جے میں تھانوں اک وار کہہ دتا پت، تے پتا ہو کے مکھ نہ کدے بھوائیا۔ بھاویں ناراض رہو بھاویں رہو خوش، ایہ وی تھادے ہتھ وڈیائیا۔ تھادے پچھے بھاویں کٹنی پئے بھکھ، بھکھا رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ پھیر وی تھانوں اُس جوتی نور دی رکھنا وچ گکھ، جتھے دئے نہ کھئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ جس ویلے ستاراں ہاڑ چھبی پوہ دا بوئے وبار، سوہنا رنگ رنگائیا۔ کپور سنگھ کپور سنگھ ناظر سنگھ کریپال سنگھ ایہ ہون گے میرے نال پھریدار، سدا سیو کھائیا۔ نو فٹ دے اندر جے کوئی آئے کرے نمسکار، انہاں ملے سزائیا۔ انہاں منگ منگی سی جس ویلے موگے دا کیتا سی وبار، خوشیاں وچ چل کے اپنا دن منائیا۔ کوئی بیبی ستگر دے کول آگے گل نہ کرے نال زبان، کلام نال یچن نہ کھئے سُنائیا۔ دوروں مندران مسجدان شودوالے مٹھاں وانگو کر جایا کرو سلام، نیوں نیوں اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر یاد رکھیو ستگر دے نہیں ہندا بدنام، بدی وچ کدے نہ آئیا۔ اُس دے کول اپنی

آپ پہچان، دوسرے دی پہچان اکھ نہ کدے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جے ایہہ حکم گرمکھو ٹہانوں پروان، تے بابواں لو اٹھائیا۔ جن بھگتو سُنو نال چاء، جاؤ نال جنائیا۔ جے کوئی غصہ روس تے گلہ دیو سُنا، خوشی نال اٹھائیا۔ جے چاہو تے بھل لو بجنشا، ایہہ اکھر دیاں مٹائیا۔ کیوں نانک دا بابر دے نال جیہڑا بنے گواہ، تے بابر دا سردار کپور سنگھ نظری آئیا۔ جس نے گل وچ ہار دتا پہنا، نانک دی گوبند جھولی پائیا۔ ایسے پچھے سارے بجنشے جانے گناہ، لیکھا اپنے وچ ٹکائیا۔ جو آد توں انت تک اکال پُرکھ سب دا پتا تے سب دا ماں، بالک سارے اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ ہار کہے میں گوبند دی اوہ نشانی، جو کپور سنگھ لیا کے گل وچ پائیا۔ میری پرہو دے آگے بینتی جوں مقدمہ دیوانی، پچھلا دُور دا چلیا آئیا۔ اک دے پچھے باقیوں دی لیکھ لیکھنی مٹ جائے کانی، کائنات وچ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ کپور سنگھ جے ٹوں نہ ہوویں وچولا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی پڑدا تے نہ کھئے اوبلا، سچ دتا سُنائیا۔ اکو شبد اکو ڈھولا، اکو راگ الاہیا۔ تئیں میرے صاحب تے میں ٹھاڈا گولا، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ کی ہو گیا جے بدل کے آگیا ایس وچ چولا، کایا ماٹی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایہہ ٹھاڈا خوشیاں والا بولا، تے خوشیاں رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے میرا ماچھوواڑے دا سنگھاسن، سوبنا رنگ رنگائیا۔ میرا جوت نور پرکاشن، دو جہان رُشنائیا۔ میرا کھیل پرتمھی آکشن، دین دُنی وچ و دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ چار کھار چُک لو جگت بیان، بیان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ در آئے پروان، پر پُرکھ دئے وڈیائیا۔ سب دا اکو جیہا مان، وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑے گوبند دے میت داتریاں والے آئے کِرسان، کوڑی کریا کرن صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر آ جاؤ اگلی کریئے گل، آسن اُتے ڈیرہ لائیا۔ وچھوڑا بھوئے گھڑی نہ پل، پلکان دے پچھے دئے سمجھائیا۔ سب دا سانجھا پورب اکو جیہا پھل، وڈھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر پھولو اپنے پوتھے، پُستک کھوج کھوجائیا۔ دسو کئے بھتے تے کئے چوکھے، چوکھراں وچوں پار لنگھائیا۔ کئے سچ دوارے

سچکھنڈ پہنچے، پرہ جوت وچ سہائیا۔ کنے جگت جہان گئے اؤتے، ملی مان نہ کھئے وڈیائیا۔ کنے خصم ہنڈھا کے گئے کھوتے، سوہنی سیج سہائیا۔ کنے کایا ماٹی صاف کر کے گئے چونکے، ستھرا اپنا آپ بنائیا۔ کنے پریم پیار وچ گاؤندے گئے نال شوؤقے، رسنا جہوا بتی دند پلائییا۔ کنے بناں وچ گئے سوں کے، کتنے دھونیاں گئے تپائییا۔ کتنے چوراسی وچ گئے بھوں کے، چارے کھانی ونڈ وندائییا۔ کتنے ٹوں ہی ٹوں ہی گئے گاؤ کے، سوہنا راگ الاہییا۔ کتنے روپ بنا کے گئے کاؤں کے، مکھ وشٹے نال بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کتاب اُتے نہیں کوئی اکھر، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائییا۔ آخری تیری سیج تے تیرا ستھر، گوبند آیا ہنڈھائییا۔ چھڈ کے پاہن پتھر، تیری اوٹ تکائییا۔ ساچا یتھارتھ دس کے یتن، یتھا تیرا رنگ رنگائییا۔ درس پا کے اکھن، پڑدا آیا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ چھبی پوہ دی آئی رات، رُٹری اک مہکائییا۔ گرمکھ سنگھ پھڑ لے لال قلم دوات، کاغذ کورے ہتھ اٹھائییا۔ نو کارڈ لے کر ہاتھ، سوہنی ونڈ وندائییا۔ وکھا دیوؤ جل والی پرات، پراتن پڑدا دے چکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ پرات کہے میرے وچ بھریا پانی، سچ دیاں سنائییا۔ جن بھکتو بھگوان دی تھادے لئی بانی، جگ جگ چلی آئییا۔ آتما دا بنے بانی، پرماتما ویکھ وکھائییا۔ جھگڑا مُکا کے چارے کھانی، اکو رنگ رنگائییا۔ گرمکھو گرمکھ بنے سوانی، جوبن ونتی سوہیا پائییا۔ دھر دے مالک دی بن کے رانی، درگاہ ساچی ہیئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کار کھائییا۔

☆ پہلا کارڈ کیپور سنگھ موگا دے نام : ☆

لیکھا لکھو اُپر کاٹ، کارڈ اُتے لکھائیا۔ کیپور سنگھ جنم کرم دی مٹی واٹ، پندھ رہیا نہ رائیا۔ نانک دا لیکھا چُکیا باہر والا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ تیرا گرہ ہویا پاک، اندر وچّی ودھائیا۔ جنم لینا نہ پئے پھیر لوک مات، جھگڑا دتا مُکائیا۔ ضرور بچّے دی بخشانگا دات، خالی جھولی دیاں بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔

☆ دوسرا کارڈ کِریال سنگھ گولے وال دے نوت : ☆

کِریال سنگھ تیرے اُتے کِریا کرنی، کِرتی پچھلا نظری آئیا۔ ہر بنس کور جیہڑی پوہ مہینے سی مرنی، پھیر جوڑی تیرے نال بنائیا۔ پریم وچ چھونہدے رہنا چرنی، جگت مان ملے وڈیائیا۔ کسے دی ٹک کٹاں تھانیں نہیں سُننی، سورپیر بہادر ہو کے اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔

☆ تیسرا کارڈ کِیہر سنگھ رجیوالا فروزپُر دے نوت : ☆

کِیہر سنگھ پڑھ لیا اک قاعدہ، کلمہ اگم اتھابیا۔ پریم بخشیا جائے باقاعدہ، اندر وجدی رہے ودھائیا۔ ستگر شبد نالوں کدے نہ ہوویں علیحدہ، مہر نظر نال ترائیا۔ من بُدھی وچ کدے نہ لیا جائے جائزا، عقل چلے نہ کھئے چترائیا۔ تہاڈا آتما پر ماتما دا ہویا مُعاہدہ، شرکت سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تہاڈا تہانوں ہویا فائدہ، دیونہار دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے لکھائیا۔

☆ چوٹھا کارڈ ناظر سینگھ ماڑی مُصطفا دے نوٹ : ☆

چوٹھا کارڈ لکھنا سینگھ ناظر، ماڑی مُصطفا ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ بنیا رہنا عاجز، نرمانتا وچ سرنائیا۔ پریم وچ من کرے کدے نہ سازش، کوڑ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دیاوان دیاںدھ ٹھاکر کرے نوازش، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تُوں آد انت توں جُگا جُگنت ستاسی جنم دا عاشق، پریم پریتی پرہ دے نال رکھائیا۔ جس ویلے شنکر گل وچ رکھدا سی تشک تے باسک، نو وار دھوئی اُس دی آپ تپائیا۔ سچ دی سچ وچ سدا امانت، جو ستگر آئے پرنائیا۔ جیہڑے کان پُر توں بن کے آئے دینت روپ راکھش، ایہہ اُس ویلے دے تیرے پچھلے بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اکھڑ اک پڑھائیا۔

☆ پنجواں کارڈ ماجھا سنگت دے نوٹ : ☆

پنجواں خط واچنا ماجھا سنگت، شبدا گرو جنائیا۔ جس ویلے نانک نے لہنے نوں لایا سی انگ تے بنایا سی انگد، اندر وڑ کے اک دتا سمجھائیا۔ ستگر و شبدا تے شبدا گرو دا پریم پریم دی دھار پنکت، وڈا چھوٹا نہ کھئے بنائیا۔ نام بھنڈار کسے دواویوں نہیں جانا لین بنکے منگت، جھولی کسے آگے نہ ڈاپیا۔ میں تیری پُرکھ اکال کول بنائی سند، لیکھا دتا لکھائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے انت، پُرکھ اکالا پھیرا پائیا۔ گرمکھاں بنائے بنت، بھگتاں روپ درسائیا۔ جھگڑا مٹا کے سورگ بہشت جنت، سچکھنڈ ساچے آپ بہائیا۔ اتما پرماٹما دا بن کے کنت، سچ سوامی لئے پرنائیا۔ ماجھے والیو تھادا سدا پریم رہے بے انت، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا گھر درسائیا۔

★ چھیواں کارڈ مالوا سنگت دے نوت : ★

چھیواں کارڈ مالوے والیو گوہند دی دھار دا پینا مل، گوہند شبد گیا جنائیا۔ سب دی اکو ذات تے اکو گل، گل مالک ویکھ وکھائیا۔ امرت دھار جائے نہ ڈلھ، رس کایا اندر ٹکائیا۔ ست پھل جائے نہ ہل، سینل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچے کنڈے جانا تُل، تکڑ نام والے ٹلائییا۔ اوہ ویکھو سنگھاسن دے کول بلدی چلھ، ترے گن مایا روپ بدلائییا۔ تسیں گرمکھ بنیو ہرجن آگے پُھل، پُھل پُھلواری مات مہکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔

★ ستواں کارڈ جموں سنگت دے نوت : ★

جموں سنگت دھرو دھیان، شبد سچ جنائیا۔ باؤن دا لیکھا ہونے پروان، پروانے گرمکھ روپ بنائیا۔ ست دا سچ نال مان، ابھان رہے نہ رائیا۔ اکو رنگ پردھ بال جوان، اکو گرہ دئے وکھائیا۔ اکو دھرم دھار نشان، جھلے چائیں چائیا۔ تہاڈا جھگڑا مُکیا زمیں اسمان، عرش فرش ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچکھنڈ سارے ہونے پروان، پاربرہم اپنے رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائییا۔

★ اٹھواں کارڈ دوآبہ سنگت دے نوت : ★

اٹھواں کارڈ دھرم دی دھار سُنو دوآبہ، دوہری دھار لگائییا۔ تہاڈی منگ منگ کے گیا بڈھا بابا، گرو ارجن سپس نوائیا۔ جموں والیاں جیہڑا لیاندا پتر تانبا، ایسے دے اُتے اُس ویلے دی لکھائییا۔ جس ویلے مستک اُنکلی لائی سی کرشن رادھا، خوشیاں نال چھپائییا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال ہنس بنائے کاگا، کاگوں ہنس اڈائییا۔ گوہند دی دھار کھیل کھیلنا آر پار واگھا، وہندا وین وپائییا۔ کچھ گوہند لیکھا لیکھا اُپر ڈھاہا، مہا سنگھ سمجھائییا۔ ہن مینوں کھندے ستگر والا بازاں، باز ربیا اڈائییا۔ پھیر شبد

گروہ ہو کے لکنا نہیں وچ سادھاں، اگنی مٹھ تپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ رنگائیا۔

★ نؤواں کارڈ ہر سنگت دی گوہند آگے ارداس : ★

نؤواں کارڈ گوہند تیرے آگے ارداس، ہر سنگت رہی جنائیا۔ تُوں مالک سواس سواس، ساہ ساہ تیرے وچ ٹکائیا۔ اپنا نؤر دے پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، کلجگ کوڑی کِریا دے کھپائیا۔ پنج درباری آگے آؤ بن کے ساتھ، ہتھ ہتھان وچ ملائیا۔ گرچرن سنگھ آگے آوے جس نؤں وچا کاٹھ، گوہند دا چور سوہا پائیا۔ کورا بھانڈا پیارو لیاوے تے گرمکھ سنگھ پگ وچوں کڈھے چاک، ٹکڑا کچ دا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔

کورا بھانڈا لیاؤ ضرور، کپور سنگھ دے ہتھ پھڑائیا۔ کپور سنگھ اس دے اُتے لکھے پُرکھ اکال اک حضور، حضورئے گر اوتار پیغمبر سوہا پائیا۔ جس دا آد انت سچ دستور، چیلا سنگھ اکھر دئے بنائیا۔ کپہر سنگھ لکھے جھگڑا میٹ دے کوڑ، کوڑ کِریا دے کھپائیا۔ میلا سنگھ چرناں دی لے کے دھوڑ، اُتے انگوٹھا دئے لکائیا۔ گردرشن کور لکھے بھگت بھگوان اک دوجے دے مزدور، جگ جگ سانجھی سیو کھائیا۔ جے بھگت نہ ہوون تے بھگوان دا نہ کھئے بیڑا تے نہ کھئے پور، ونجھ مہانا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ کورا بھانڈا کہے جنہاں دے ہتھ وچ لکھیا نر نرائن، اکو رنگ وکھائیا۔ میں سب نؤں آیا کہن، چاروں کُنٹ دیاں جنائیا۔ جن بھگتو ناتا رکھیو بھائی بہین، مات پتا پُرکھ اکال رکھائیا۔ جو آیا جو جمیا تِس نؤں کھا گئی لاڑی مؤت ڈین، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ چھبی پوہ سارے جاگو خوشیاں وچ مناؤ رین، رین بھنڑی نال ملائیا۔ تھادے وچ نہ کوئی دوجی ذاتی تے نہ کوئی طرفین، تیجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نام کٹھالی وچوں تْسیں اک بنے رسین، رستہ سب نؤں دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو ویکھو

کچّا بھانڈا، سیس اُتے سوہا پائیا۔ میرے وچ نہ کھئے سؤر کھائیو نہ ڈھانڈا، مچھی ماس نہ کھئے چٹرائیا۔ میں ہر بھگت ویکھنا اکو
 پچھ جنی ماں دا، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ جیہڑا بھروسہ رکھے اک دے ناں دا، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ گر اوتار پیغمبر تہاڈا
 ڈھولا گاؤن واہ واہ دا، تیری اک سرنائیا۔ ست رنگا کہے میرا اک ہور مِتْر، گر مَکھو تہانوں دیاں جنائیا۔ میں کڈا سوہنا تے اوہ
 ڈنڈا کِکر، اپنے رنگ وکھائیا۔ ڈلے دا ہتھیار جیہڑا بھریا چکڑ، ترسول شنکر دئے بلائیا۔ بنا ستگر شبد ڈنڈے توں شنکر برہما
 شو کھئے نہ چڑھے سِخْر، ترسول والا کم کسے نہ آئیا۔ ویکھو سارے ایسے وچوں آئے نکل، چھاتی اُتے بیٹھے سوہا پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ کِکر دا کہے ڈنڈا، او ست رنگے تیری کی وڈیائیا۔ ست رنگا کہے میں بڑا
 چنگا، جو صاف ستھرا سوہا پائیا۔ میں نہاؤندا وچ گنگا، ہری اوم ہری اوم کہہ کے اپنا رام منائیا۔ او تینوں تکھا تکھا کنڈا،
 ہتھ نہ کھئے جھپائیا۔ تیریاں جٹ کِرساں پاؤندے ونڈاں، ہلاں وچ پھسائیا۔ مینوں پھڑدا کوئی چنگا بندہ، جیہڑا پرہہ دا نام دھیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ ڈنڈا کہے میں کِکر دا سوٹا، سوہنا نظری آئیا۔ میں ویکھنا
 کھرا کھوٹا، پردے سب دے پھول پھولائیا۔ میں پھولنا کایا کوٹھا، سب دے بجر کپاٹی دے گنڈے دتے تڑائیا۔ میں چارے کُنٹ
 ٹھوکان، زور نال دبائیا۔ ست رنگیا باہمنان، تُوں مالا دے منکے پھراؤندا اُتے پوٹا، پوٹیاں وچ بلائیا۔ میں پھٹا وانگ ویکھ جھوٹا،
 آکڑ کے دیاں جنائیا۔ او ہُن کسے تُوں پچھلا نام چپن نہیں دینا چوکھا، اکھیں میٹ نہ دھیان دھرائیا۔ او براہمنن میں پڑھن نہیں دینا
 پوتھا، جا سینگھاسن تے بہہ جا تے مالا دے منکے لے بلائیا۔ میں تے بھگتاں تُوں جٹ بن کے اک نام دسنا سوکھا، تُوں میرا میں
 تیرا ڈھولا لینا گائیا۔ نہ کوئی غصّہ نہ کوئی گلہ تے نہ کوئی روسا، جے کوئی رُسیا باہے نندو وانگو لوان ڈھاپیا۔ کیوں ابہہ چھمب
 والیاں نے لیاندا جیہڑے دیویاں دیاں جگاؤندے سی جوتاں، پہاڑاں والی کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ ست رنگا کہے کیوں اہے موٹیا جٹا، تینوں دیاں سمجھائیا۔ تُوں گھاہ کھوتن والا اُتوں وٹاں،
 براہمنن نال کریں چٹرائیا۔ چھیتی کر پہلاں مینوں دچھنا دے پنج ٹکا، میری پتری ربی سمجھائیا۔ نہیں تے نو گرہ گھر وچ پا دینکے
 رٹا، راہو کیتو بھجے آؤن چائیں چائیا۔ منگل بنیا نہیں کسے دا سکا، شنچر نے سارے دتے زُلائیا۔ اوہ ویکھ بھگوان آگیا چڑھیا

اُتے کچھا مچھا، اپنا ڈیرہ لائیا۔ کِکر دا کہے ڈنڈا، جا اوئے پنڈتا، مینوں ہتھ لایا جموں والی مائی مسان، جیہڑی دُوروں آ کے پرہ
 دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کِکر دا سوٹا کہے براہمن چھڈ دے اڑی، اڑیا
 اڑی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہُن نہ نچھتر رہے نہ گھڑی، گھڑی پل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیواں ودیا بہتی پڑھی، پڑھ پڑھ
 تھکی جگت لوکائیا۔ جان میں ویکھیا سادھاں سنتاں منزل پوڑی کھئے نہ چڑھی، پوجا کرن والیا آگے پُجن کھئے نہ پائیا۔ جدھر تکان کوڑ
 کلپنا وچ سرشٹی ساری سڑی، سوہنا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چوراسی وچوں کوئی نہ کرے بری، بُریائیاں روپ نہ کھئے مٹائیا۔
 براہمن کہے اوئے ڈنڈیا ہری ہری ہری، ہر پردے میں اپنے لیا وسائیا۔ میں ویکھ تپسیا کئی کری، کالے توں نیلا نیلے توں پیلا پیلے
 توں چٹا چٹے توں سوہا سوہے توں کنچن کنچن توں لال رنگ رنگائیا۔ کِکر دا ڈنڈا کہے جا اوئے ایویں ستاں گھراں دا لنگھدا رہیا
 بوہا، بوئی بوئی اپنا پیر ٹکائیا۔ مینوں آیں جا پیدا تُوں بندگی کرن والا چوہا، گھر گھر ٹھوکران کھائیا۔ اوئے اک من لے شبد گرو
 سب دا سوہا، اکو وار لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ڈنڈا کہے جے سچا ستگرُو پاک کر دئے سب دیاں رُوہاں، کال مہاکال چتر
 گپت دھرم رائے لیکھا گرمکھاں سکے نہ کھئے وکھائیا۔ براہمن کہے اوہ میرے بدن نُوں لگ گیا لوہا، کلجگ اگنی دتی تپائیا۔ اوئے کوئی
 لیکھاریو تہاڈے کول ہے کوآ، جتھوں پانی لے کے اپنی تپش لوآں بُجھائیا۔ یائے مینوں آگوں دس پیا ہوآ، کِڈا موٹا نظری آئیا۔ یائے اوہ
 ویکھ مایا رانی آگئی ہوآ، براہمن بودی رہیا پلائییا۔ اُچی کہے میں تہاڈا گرو آں، اوئے میں تہاڈا گرو آں، اوئے جنم کرم دے دکھڑے
 دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ست رنگا کہے ہُن بن
 جائے بہرا، بہاوی سب تے نظری آئیا۔ وڈے چھوٹے دا مان دیئے گوا، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اک دے آگے کریئے دُعا، واسطہ
 لئیے پائیا۔ جیہڑے گرمکھ بابا آدم تے بنے مائی حوا، اوہناں نُوں نال لئیے ملائییا۔ مردانے تے بالے نُوں بنائے گواہ، نانک لیکھا
 سمجھائیا۔ اعلیٰ شاہ نے مٹیا اک خُدا، اوہنوں لئیے رلائییا۔ جنہاں پنجانے فارسی دا اکھڑ لیا گا، پارسی روپ دھرائیا۔ سب
 نُوں اکو تھان لئیے بہا، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ کِکر دا ڈنڈا کہے اوئے براہمن کتے لا نہ جائیں داء، مینوں بھولا جٹ سمجھ کے لالچ
 وچ پھسائیا۔ ہُن کِکر دا ڈنڈا کہے اوہ میرے ساتھی نے اک سانگھا لیندا اٹھا، تیریاں دوہاں لتاں وچ لئے اڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ جٹ کہے او براہمن تیرا میرا ہو جائے ملاپ، گلوکڑی لئیے پائیا۔
 اکو پُرکھ اکال مئیے باپ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ سوہنگ جیئے جاپ، جو چار جگ دے گر اوتار پیغمبر آئے گاٹیا۔ دئی دا رہے نہ
 وچ پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش پرہو دے بھگت پرہو دے ساک، دو جا روپ نہ کھئے درسائیا۔ براہمن
 کہے اٹے بھولیا اچے بھگتاں وچ تھوڑا تھوڑا سُراکھ، صاف نیتی نہ کھئے اپنائیا۔ ککر دا ڈنڈا کہے اٹے سہریا، میرا صاحب سب نوں کر
 دیوے معاف، جو اک وار سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ست رنگا کہے پرہو
 اچر کھیل کھلاؤنا اے۔ مہربان محبوب پڑدا لاہنا اے۔ دھرم دھار دی ایک (پوچ)، ایک دوچ مٹاؤنا اے۔ سچ پیار دی دے
 کے سوجھ، سُتیاں آپ اٹھاؤنا اے۔ ستگر شبدا بھیج کے دوت، دین دئی دا راہ وکھاؤنا اے۔ جھگڑا میٹ کے کایا کلبوت، کایا
 کعبہ اک پرگٹاؤنا اے۔ جدھر تگن اودھر موجود، پُرکھ اکالا نظری آؤنا اے۔ پچھلا کھیل کر موقوف، اکلا حکم حق آپ چلاؤنا
 اے۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دین آئے ثبوت، ثابت اُس نے اپنا آپ جناؤنا اے۔ جس نوں کردے پھردے ساڑ پھوک، سو ستگر
 اک پرگٹاؤنا اے۔ جس دی صفت کر نہ سکن حرُوف، اکھڑ مات نہ کیسے وڈیاؤنا اے۔ اچ توں مٹ گئی جگت کوڑی چھوت،
 چھری شرع نہ کھئے چلاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم ورتاؤنا اے۔ پرہو وشنوں کہ لکشمی،
 کہ نرائن روپ وٹائیا۔ دکھن وسے کہ پچھمی، کہ اتر پورب ڈیرہ لائیا۔ گھپو کھاوے کہ مکھنی، سچ دینا سمجھائیا۔ کی بھگتاں دی
 پیج رکھنی، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ کی دُنیا دھار ویکھنی سکھنی، چاروں گنٹ پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو میں
 سب دا پُرانا وطنی، وطن دا مالک سوہا پائیا۔ تُسیں آئے وارو واری دیناں مذہباں دی پتنی، پتن تے بیٹھے راہ تکائیا۔ کیسے نے
 شورا کھادھا کیسے نے چٹنی، چٹک رسنا والا جنائیا۔ سچ دوار توں کھٹی اُس نے کھٹی، جو کھٹکا دو جا دئے مٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ اوتار پیغمبر کہن کیوں سوریہ چند آئے اُتے
 چھاتی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ وشن برہما شو حکم منن کلاپاتی، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ کیوں اندر منگ کے بوند سوانتی، کلس
 اپنا رہیا جنائیا۔ کیوں خواجہ خضر میر دا پیر ویکھے آب حیات، جو بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ کیوں نو گرہ بدلے پرہاتی، پرہو دینا

سمجھائیا۔ کیوں گوبند سیجے سُتا جنگل وچ پرہاسی، اپنا آسن لائیا۔ کیوں پورن جوت پورن وچ پرکاشی، پردہ دینا کھلائیا۔ اسیں سارے کھٹے آئے دُور دُراڑے کٹ کے واٹی، وٹنا مل کے چلے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو لینا تک، تکیہ پیٹھ نہ کھئے لگائیا۔ دُھر دا حُکم حُکم وچوں ست، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تہاڈے نال قول اقرار کیتا یک، لیکھا لیکھا بن قلم شاہیا۔ کلجگ انت رہے نہ سچ، دھرنی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا ماٹی کچ، ٹھیکر صاف نہ کھئے وکھائیا۔ منوا من جائے نچ، نو دوار بوئے ہلکائیا۔ نیج نیتر کھلے کیسے نہ اکھ، دب نین نہ نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تُساں اپنے مذہباں دا کرنا پکھ، سانجھا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سب مانو منس کرنے وکھ، کلے میرا نام پڑھائیا۔ تن وجود حصے لینے کٹ، مُچھ داہڑی جوڑ جڑائیا۔ چھوٹا باؤنا آگے آوے تھ، چھبی چھبی انچ پچھلا رکھیاں لیکھا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار اک پرگنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو آہ ویکھو پچہ نکا معصوم، چھوٹا قد دا نظری آئیا۔ ایہدا لیکھا کیسے نہیں معلوم، شاستر سمرت نہ کھئے سمجھائیا۔ آدانت توں پرہ دا قانون، آد توں انت تک نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ ایہنوں پتہ نہیں الف کی تے نون، حمزہ کی سمجھائیا۔ ایہ محمد دے نزدیک ہٹی کردا بُندا سی پرچون، نو وار محمد نمک لے کے ایہدے کولوں کھائیا۔ پھیر ہتھ نال کہا ہلون، سیس دتا دبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا پردہ دے چُکائیا۔ محمد نے ہتھ لایا ایس دی ٹھوڈی، خوشی نال وڈیائیا۔ ایس نے ہتھ لایا اُس دی گوڈیں، سجدہ سیس جھکائیا۔ اُس نے پُچھیا تُوں کوئی سادھو کہ جوگی، کہ صوفی فقیر سوہا پائیا۔ ایس نے کہا میں اُس خُدا دا مَوجی، جو خود مالک اپنیاں پچیاں گودی وچ ٹُکائیا۔ جو رازق رزق رحیم بن کے دیوے روزی، بنا روزیاں نمازاں توں پار لنگھائیا۔ اِس دے ساتھی ہندے سی جنہاں نے کالے نشان لگائے گوڈیں، پُورب وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ جیہڑے بنے سوڈھی، اوہ وی ملدے رہے چائیں چائیا۔ جنہاں نے کیرپاناں دھریاں موڈھیں، اوہناں لہنا رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبرو آو بیٹھیئے اُتے منجے، دھرتی اُتے سوہا پائیا۔ کلجگ جیو ویکھیئے کانے گنجے، نیتربین کھوج کھوجائیا۔ نالے مینوں وکھاؤ اپنے بندے، بندگی والے دیو درڑائیا۔ محمد کہے

اے خُدا مینوں ویکھ لین دے سب دے تے، کھلیا پڑدا لوں اٹھائیا۔ جنہاں کھادھ دُنبے، گئوں کھلّ لہائیا۔ پانی بھریا وچ کُنبے، گھڑے کچے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیری منجی ویکھی موجود، سوہنی نظری آئی۔ جس دا مالک اک محبوب، مُحبت وچ وڈیائیا۔ وسے عالیشان عرش عروج، تخت نواسی ڈیرہ لائی۔ منزل دس مقصود، پڑدا دے چُکائی۔ مٹاؤن آیا دوج، دُتیا بھاؤ گوائیا۔ سب نون دیوے سوجھ، آتم پرما تم پڑدا لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائی۔ گر اوتار پیغمبر کھولن اپنا ورقہ، ورقہ ورقہ پھول پھولائی۔ پرہو کی بھیو دسیئے اپنے گھر کا، گھر گھر پئی لڑائی۔ امرت ملے نہ ساچے سر دا، سرور میل نہ کھئے دھوائیا۔ ساڈے کولوں کوئی نہ ڈردا، بھے سارے بیٹھے چُکائی۔ بے شک جگت جہان وڈیا پڑھدا، پڑھ پڑھ پار نہ کھئے کرائیا۔ سانوں ایوں جاپدا جیہڑا جیسا چوراسی وچ مردا، تیرے در نہ کھئے پہنچائی۔ تون آپے سب دا گھاڑن گھڑدا، وشن برہما شو اپنی کھیل کھلائی۔ تون مالک چوٹی جڑ دا، تیرا روپ اگم اتھاپیا۔ پن تیری کِریا کوئی نہ تردا، گر اوتار پیغمبر تیری آس رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن، او پرہو نہ منگ ساتھوں لیکھا، لیکھا نظر کھئے نہ آئی۔ داتا بن کے پالیا بہم بھلیکھا، کی تیری بے پرواہیا۔ یاد کر لے باؤن والا کُنڈل تے پچھلا چیتا، بل دوارا دے گواہیا۔ کرشن کاہن والا ٹھیکا، گرکشیتر رہیا گر لائی۔ اوہ اللہ والا نیتا، اُنکلی انگ لگائی۔ گوہند شبد کیسے نہ بیچا، ماجھے والے دین سُنائی۔ سوا تین فٹ دی کِریا کر دیو بھیٹا، دھرم دھار درڑائی۔ اچے ستاراں گز دا ماریا نہیں بیچا، کمر ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ ست رنگ ٹہاتھوں رنگایا اُچیچا، اُچ دا پیر روپ بدلائی۔ پنجاں لکھاریاں جوڑا لیاندا اپنے میچا، اُنکلاں ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ سب دی بدل دینی جنم کرم دی ریکھا، رکھیاں مُنیاں تون پرے آپ درڑائی۔ ستگر شبد شبد گرو دا بیٹا، دوجی جنم کھئے نہ مائی۔ او جن بھگتو اچ ہونی جے نیلامی، مات لوک دا چُکنا جے ٹھیکا، گر اوتار پیغمبر بولی دیون آئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائی۔ ماجھے والیو دے دیو چنڈی، جو چنڈالاں کرے صفائی۔ ویکھو دُہائی پئی وچ وربھنڈی، برہمنڈ رہے گر لائی۔ اندروں کڈھے نہ کھئے واسنا گندی، سرت شبد نہ

کھئے ملائیا۔ ستگر شبد نوں کلجگ گروآں بنایا پکھنڈی، آپ ستگر بن کے بیٹھن تھاؤں تھائیا۔ پُرکھ اکال نوں بنا کے دُہاگن نار
 رنڈی، آپ کُل مالک بن کے جگت رہے اکھوائیا۔ جس ویلے شبد ستگر نے سب دے اندر وڑ کے نو دوارے دی حد لنگھی،
 پڑدا دتا اُٹھائیا۔ اوتھے مایا رانی دی لگی منڈی، تولے بیٹھے تکر اُٹھائیا۔ کوئی کہے اللہ رانی چنگی، کوئی کہے دُرگا دھر دی مائیا۔
 کوئی کہے محمد توڑے پھندی، موسیٰ کرے صفائیا۔ اوم تت ست دیوے اندی، کوئی کہے سینا رام دُہائیا۔ کوئی کہے رادھا کرشن
 چاڑھ رنگی، اکو رنگ رنگائیا۔ کوئی کہے ستنام واپگرؤ گاؤ چھندی، سنسا روگ مٹائیا۔ جان ویکھیا تے اکھراں والا نام تے
 صفتاں والی ڈنڈی، ڈنڈاوت وچ منوٹ آپو اپنی رہے کرائیا۔ پرماٹا دے نام توں لوائی پابندی، پابند اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ چنڈی کہے میں کھیلنی ہولی، ہولی ہولی سُنائیا۔
 اُچی کوک کے پاواں روئی، دو جہان درڑائیا۔ آگے ستجگ نام دی ہونی بولی، سارے اکٹھے ہووو تھاؤں تھائیا۔ پچھوں پائے کوئی
 نہ روئی، جھگڑا نہ کھئے رکھائیا۔ اوتارو پہلوں تسیں کرائیو بوہنی، اپنی آواز دیو سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد ستگر ہو جا سوادھان، سب نوں دے جنائیا۔ اکو حکم تے اک فرمان، اکو اک
 سمجھائیا۔ اکو نام کلمہ ہووے کلام، اکو گیان ہووے پڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ہو جاؤ سوادھان، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔
 گوبند دا کھنڈا کدے نہیں پیا وچ میان، جن چر دُشمنان دی کرے نہ مات صفائیا۔ تھادے دُشمن پنج تتاں وچ پنج نوجوان، کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار نظری آئیا۔ جنہاں دا چڑھ گیا طوفان، شاہ سلطاناں رہیا رڑھائیا۔ سُنو حکم آگمی فرمان، فُرنے سب
 دے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اکٹھے ہووو بولی دیو وچ جہان، اک دو تین، تین لوک دا کھیل پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈی بولی زیرو، زور نال سُنائیا۔ آگے سُنو
 پیغمبر پیرو، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دیاں جنائیا۔ تسیں چار جگ دے بیرو، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ملی مان
 وڈیائیا۔ انت ویکھو آخیرو، کی کلجگ کھیل کھلائییا۔ تھادھا مذہب ملکہ رہے نہ جاگیرو، اُمت سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ او بدھکا لیا
 دے کمان نال تیرو، سچے ہتھ نال پھڑائیا۔ اک وار کہہ دے گرُمکھو میرے ویرو، پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ تیر کہے میری چار ماشے تے نورتی دی مکھی، کنچن رنگ رنگائیا۔ جس نے بدھک دھار کرشن کیتا سی دکھی، پدم وچ چرن کول نشان ٹکائیا۔ جس دے پیر نہیں سی جتی، چمڑی ماس اپنی آپ ربیا کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کٹائیا۔ تیر کہے میں جس ویلے چرن کرشن دے لگا، لکن لئی لگائیا۔ اُس نے خوشی نال مینوں دبا، انگلاں وچ دبائیا۔ میرے منہ وچوں نکلیا پائے ربا، جو دوآبے والے چھبے اُتے آئے لکھائیا۔ پھیر اُس نے مینوں تھوڑا جہا دبا، جھٹکے نال بلائیا۔ مینوں نظری آیا آگا، دوپرتوں بعد کلجگ لوک مات لے انگرائیا۔ اک گٹواں دا پالی تے پھیر منشاں نے کھانا وچھا کٹا ڈھگا، سچ نام نہ کھئے (کٹائیا)۔ ہنس بُدھی ہوئی کگا، سچ نام نہ کھئے دھیائیا۔ کرشن نے کہا اس دی خاص کوئی وجہ، تینوں دیاں جنائیا۔ مینوں بڑا آیا مزہ، رس بن رسنا دتا چکھائیا۔ کرشن نے کہا تیری ہور ہور چنگی جگہ، شبدي دھار سُنائیا۔ جس ویلے گوہند آیا سورا سربگا، نانک جوت کرے رُشنائیا۔ تیرے نال اوس نے دُشٹاں نوں دینی سزا، کمند کھچ کے تیر دئے چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ تیر کہا پھر آگے کی کار، مینوں دے سُنائیا۔ کرشن کہا جس ویلے ہووے اندھ اندھیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ پھر پرگٹ ہووے کل کلکی اوتار، نہکلنکا روپ دھرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری اُس دی چھاتی تے بیٹھے دین گواہیا۔ تیر کہے میں اوس دا کران انتظار، اپنی اکھ کھلائیا۔ کرشن نے کہا تیرا بدھک نال پیار، اوسے ہتھ پھڑائیا۔ اوہدا قرضہ تے میرا ادھار، لہنا پُرکھ اکال چُکائیا۔ سو ویلا جگت پہنچیا آن، سمت شہنشاہی پنج اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ تیر کہے گرمکھو اُپر ہتھ اُٹھا لو کھبے، ہتھ ہتھ وڈیائیا۔ جس دے وچوں پرم پُرکھ ملن دی ریکھا لہے، ڈھائی چکراں وچ نظری آئیا۔ اوہ ہندی طرف طرف دی گبھے، شاستر سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جنہاں پڑھیا اوہ بیٹھے راہ وچ آدھے، آگلا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ جن بھکتو پرہہ ملن دا موقع ملدا کدے، جُگ چوکری راہ تکائیا۔ پرہو نوں جدوں ویکھو اچھل چھلہدھاری سب نال کدا دغ، فریباں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے پٹے، صدیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ انت سب دا لیکھا ٹھپے، مہر اکو نام چُھائیا۔ جن بھگتاں ناتے کر کے پکے، گرمکھ اپنی گود سہائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اسیں پُتلے پنج تت خاکی، انت خاک وچ سائیا۔ تیرے نام دی سمجھ نہ سکے چلاکی، چار جُگ اکھراں وچ بہرمائیا۔ پریم پیالے دا بن کے ساقی، جام دتے مُکھ لگائیا۔ اک نوں اک دو جے نالوں کر کے عاقی، آقا ہو کے اپنا حُکم سُنائیا۔ ونڈ کے نیکی وائی، جھگڑے دتے پوائیا۔ رسنا دے بنا کے پاٹھی، اکھڑ دتے سُنائیا۔ آپ بن کے جودھا سُو رپر ہاٹھی، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دھن بھاگ جے کلجُگ انت تُوں سب دی من کے آکھی، آخر اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دی کریں راکھی، نام چلے تیر اکو ترکش کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ گر مُکھو سجا ہتھ نال دیو جُوڑ، جوڑی آپ بنائیا۔ بھگتاں دی ریتی ایسے طرح نبھدی توڑ، جو پرہ راتی سُنیاں شبد وچ سمجھائیا۔ اس منزل نوں کوئی نہ سکیا ہڑ، جگت ریتی وچ جگت ونڈ ونڈائیا۔ گر مُکھو کلجُگ اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ستگر شبد ہتھ کے ڈور، چوری چوری تھادے اندر ڈیرہ لائیا۔ جنہاں نے چوڈاں چوڈاں منٹ کیتا چور، چوڈاں طبقات نہ رہی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ دوویں ہتھ کہن پرہو ساڈی بینتی، پنے اک سُنائیا۔ مان کڈھ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم جنائیا۔ تیرے نام دی پڑھیے اکو پنگتی، جیہڑی پنجم گرو با بے بڈھ گیا سمجھائیا۔ جس وچ ریتی دسی کارج اند دی، چوٹھی لانو گیا سمجھائیا۔ اوہ کھیل ہوئی سُو رے سربنگ دی، گر مُکھ آتما لئی پرنائیا۔ جوت اکالن خوشیاں وچ پریم پیار پھرے ونڈدی، سب دی جھولی پائیا۔ جیہڑی اک اک وست لیاندی پرہ دے نام گنڈھ دی، اوہ تئی لائے گنڈھائیا۔ ہن واری آگئی جے گر مُکھو اکی جیکارے لاؤ نے دھار اُچے سوہنگ چھند دی، رسنا جہوا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وچوں پرگٹائیا۔ گر مُکھو ہتھ کر لو تھلے، آرام نال بیٹھو چائیں چائیا۔ تھادئی دات تھادے پاواں پلے، پلُو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ چار جُگ پچھوں تھادئی ہونی بلے بلے، سرشٹی ڈھولیاں وچ سُنائیا۔ تسیں کدے نہ جانو اسیں اکلے، تھادا ساٹھی ڈھردر گابیا۔ تسیں اوس پرہو دے در ملے، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ بھاویں تھادے اُتے کئے ہون بلے، سُو رے ہو کے اپنا بل لیتا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اوہ آگیا کلجگ، کل کاتی روپ وٹائیا۔ کدھروں گیا پُج، اپنا پندھ مُکائیا۔
 ویکھو موٹے ڈنڈے دا ماردا بُج، سب نوں رہیا جگائیا۔ مندر مسجد شودوالے چڑھیا کُڈ، بھجے چائیں چائیا۔ میں دھرم دا رہن
 نہیں دتا مُدھ، سب نوں رہیا سُنائیا۔ میں پھڑ کے اکو وچ رُگ، کھا پی کے اپنی خوشی بنائیا۔ کلجگ سرشٹی کھاوے پیوے
 گھبو تے دُدھ، کلجگ کہے میں سادھاں سنتاں دی سرتی کھا پی کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھیر مارن ڈہ پیا ڈُھڈ، پائے پائے میری
 دُہائیا۔ کیوں میرا کُجھ لیکھا لیکھ کے گیا بُدھ، تینواں اوتار گیا سُنائیا۔ جس ویلے ودواناں وچ رہی نہ سُدھ، عقل چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں آیا تیرے
 دربار، سوہنا روپ بنائیا۔ مینوں چنگی لگے تیری کٹار، تیج دھار چمکائیا۔ مینوں بڑا کھیل چنگا لگے وچ سنسار، جو اپنی کِریا
 نال ورتائیا۔ میں بڑا ہویا ہوشیار، ودیا تیری موہے بھائیا۔ میں جھگڑا پوا کے پُکھ نار، پتا پُت دتا لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا
 رہن نہیں دتا پیار، ناتا ودھاتا نہ کھئے جڑائیا۔ صدی چوڈھویں میرا سب کُجھ اختیار، مختیار نامے سب دے پھول پھولائیا۔ اے
 میرے مالک تیرے نام نہیں دو چار، انیک تیرے صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے میں بڑا بڑا اڈیکدا، چری وچھنا دھیان لگائیا۔ میں دُور دُراڈا بہ بہ چیکدا،
 پائے پائے کر سُنائیا۔ اپنے اندر نقشے اَلیکدا، جگت ونڈاں ونڈ وندائیا۔ کس ویلے ویلا آوے اُس تاریخ دا، جس دا طریقہ گوبند گیا
 سمجھائیا۔ پرہ نے جھگڑا مُکاؤنا اوج نیچ دا، اکو رنگ وکھائیا۔ پیار دسنا ساچے میت دا، ناتا جوڑنا دُور نزدیک دا، دو جہاناں
 پندھ مُکائیا۔ وقت سُنھننا کرنا تصدیق دا، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ لیکھا پورا کرنا اُمید دا، جو آسا منسا گر اوتار پیغمبر گئے
 رکھائیا۔ پڑدا پھولنا جگت جگیا سُو نیت دا، نیتوان ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پھیر مارگ آؤنا ستجگ ساچی ریت دا، رستہ اک
 وکھائیا۔ میلا کرنا بھگت بھگوان پریت دا، پریت اکو دئے وڈیائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا قرآن حدیث دا، حضرتان توں پرے دئے جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ اٹھائیا۔ ستگر دھار دی ہووے سکھی، سکھیا
 جگت گرو جنائیا۔ دین دُنی جانی متھی، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ چھبی پوہ دی ویکھ کے متی، سمت شہنشاہی پنج نال ملائیا۔ کسے

دی آسا رہے نہ دو چتی، اکو رنگ رنگائیا۔ جس ویلے کبیر لکیا سی وچ کھتی، خطا اپنی دتی درڑائیا۔ نرگن دھار بنیا پتی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوبلا دئے چکائیا۔ پڑدا کہے میں رہندا اوبلا، نقاب دئے چکائیا۔ کر پرکاش اُپر دھوؤلا، دھرنی سوہیا پائیا۔ نرور ہو کے رُپ مولا، مہربان ویس وٹائیا۔ اپنا پورا کرے اقرار قولا، کول نین کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں بہار کرے ہولا، گھڑی گھڑی بہار نہ کھئے بنائیا۔ اپنا حکم ورتے تولا، دھر فرمانا اک سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ کھیل کہے میں ہونا ضروری، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سب دی آسا کرنی پوری، پورن برہم رہیا درڑائیا۔ کلجگ کریا میٹنی کوڑی، ہومے ہنگتا روگ گوائیا۔ جموں والیو حاضر کر دیو جو گٹ کے لیاندی چوری، چارے گھر سوہیا پائیا۔ جیہڑا تہاڈا مزدور کردا مزدوری، بھکھے نوں دیو رجائیا۔ ملے پرکاش جوت نوری، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ادھر گلائی دی ویکھو پھوہڑی، اپنا رنگ رنگائیا۔ ناتھان دی تکو چوڑی، جو کتاں وچ لٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ پڑدا کہے میں پردے وچوں ویکھے گرمکھ ہیرے، رتن امولک نظری آئیا۔ جنہاں نے ہتھیں بٹھے کلیرے، سگن دھر دے مات منائیا۔ ہرجن سارے اوبناں دے ویرے، نظر اٹھی نہ کھئے کرائیا۔ جنہاں نے لال بدھے چیرے، پیلے پلو آئے رنگائیا۔ جنہاں دے تڑلے کڈھے آخیرے، سوا ہتھ لمبائیا۔ جنہاں ہتھان وچ پھڑے پیڑھے، تریتا جگ دیوے گواہیا۔ جنہاں دے لال رنگ دے لیڑے، پرہ سوہنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ سب دی پوری کرے آس، آسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں نوں پانی ملیا وچ گلاس، گردشن ہتھ پھڑائیا۔ انہاں دی باون ویلے دی بھجی پیاس، ترسنا آگے رہے نہ رائیا۔ جنہاں نے مستک لائی راکھ، ترسول نشان بنائیا۔ اوہ لیکھے لگے جماعت، شنکر لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جیہڑے گرمکھ اگی نال غریب، غربت گئے مٹائیا۔ آگے ملے سب نوں سچ ترتیب، طریقہ اک سمجھائیا۔ اندرون صاف کر کے نیت، جگ دیوے مان وڈیائیا۔ اکو پرہم پُرکھ دی پریت، دوجا ایشٹ نہ کھئے درڑائیا۔ جنہاں گوبند گایا گیت، رنگ رتھا دھر دا ماہیا۔ جس سوہنگ ماری چیک، لیکھا لیکھے پائیا۔ جنہاں نوبت وجائی ٹھیک، ایہہ گوبند کھوج

کھوجائیا۔ جیہڑے گھروں کر کے آئے بند بہیت، اوہ جگت واسنا گئے مُکائیا۔ جیہڑے مُکھ دھو کے بنے عزیز، عاجز ہو کے جھٹ
 لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جیہڑے بن گئے چار کابنی، دُھر دا کابن دئے وڈیائیا۔
 دھرم دھار دے بن اِشنانی، اِشنان اِکو اِک وکھائیا۔ منزل چڑھ رُوحانی، پرہہ مل کے وجے ودھائیا۔ منزل کئی نہ پئے جسمانی،
 پڑدا اسمانی آپ چُکائیا۔ پرہہ دا نُور وڈ نُورانی، گیان دھیان دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا
 رنگ چڑھائیا۔ جنہاں دا ویس عورت مرداں، سانجھا رُپ دھرائیا۔ ایہہ کھسے کردے رہے سی عرضاں، ہر گوہند آگے سیس
 نوائیا۔ نو دن گاؤندے رہے سی نال طرزاں، نچ کے جگت وکھائیا۔ اُسدے قول اقرار دا دتا قرضہ، پُورب جھولی پائیا۔ پرہہ کول
 سب دیاں فرداں، لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے بھجے دوڑے، دُھر دا پندھ مُکائیا۔ چلو ویکھئے براہمن گوڑے، جس دی صفت آئے سُنائیا۔ جو
 ویکھے مٹھے کوڑے، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں اندر بھڑے، بھڑی کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں ملی اگم اطلاع، مُطلع دتا کرائیا۔ چھپی پوہ نوں
 جانا آ، آہ سرد نہ کھئے بھرائیا۔ حُکم دیوے حق خُدا، خود مالک آپ دِرڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹنی وبا، ہوئے روگ دینا
 گوائیا۔ سب نوں اِک جپاؤنا ناں، ناؤں نرنکارا اِک سمجھائیا۔ سب دا بن کے پتا ماں، گر مُکھ گر گر گود ٹکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا استعفی، سچ نال جنائیا۔ اپنے پیار دا دے
 وظیفہ، سچکھنڈ بہ کے جھٹ لنگھائیا۔ آگے بتھیریاں کیتیاں تیریاں تعریفاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ لکھ کے آئے تمپیداں، ڈھولیاں وچ
 گائیا۔ کر کے آئے تعقیداں، حُکم وچ سُنائیا۔ دھن بھاگ جے ساڈیاں پوریاں کریں امیدیاں، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ گر مُکھاں نے
 اپنے آگے ماریاں لیکاں، پچھلی لائن گئے بدلایا۔ پنج پنج روڑے پھڑ کے ہست کینا، اوچا نیچا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں گائے دُھر دے دوہرے،
 دُہرا تیرا نام وڈیائیا۔ جیہڑے گر مُکھاں پنج پنج سٹے روڑے، روڑی سکھر دئے گواہیا۔ جس ویلے ایمنا باد نانک سٹا وچھا کے

دُہرے، بھوشن نال سُہائیا۔ ایہہ چُہے سی وِچ مؤرے، تن دِتا رگڑائیا۔ اُس ہسّ کے کِہا جس ویلے میری دھار گوبند چڑھ گھوڑے، نیلے اُتے وڈیائیا۔ گُرمکھ سرسے وِچ روڑھے، اپنی کھیل کھلاییا۔ شستر دی تھان بتھ وِچ پھڑ کے روڑے، پانی وِچ ڈبائیا۔ پچن کیتا تُسیں رہنا نویں نکوارے، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نال آواں بن کے بانکا چھوہرے، شہنشاہ نال چُترائیا۔ تھانوں میلان نال زورے، اپنا بل ودھائیا۔ ساچی پینی لوڑے، لوہڑا پئے لوکائیا۔ شبدی دھار چڑھ کے گھوڑے، گھنئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ گُرمکھان پنج پنج روڑے دتے سٹ، جگت حد دتی ٹپائیا۔ پنج تت کایا جس ویلے گئی چُھٹ، دھرنی دی بھیٹ کرائیا۔ آپ گوبند بیان وِچ جانا اُڈ، پُریاں لوآن پندھ مُکائیا۔ حق خُدا نوں کھنا گاڈ گُڈ، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ نالے ہسّ کے کھنا سانوں کرنا پیا نہیں یُدھ، کری نہ کھئے لڑائیا۔ خوشیاں وِچ خالی بتھ سچکھنڈ گئے پُچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ ہُن پرہو کتھے جائینگا لُک، سانوں دے سمجھائیا۔ وشن برہما شو کول گئے نہیں رُک، دھرم رائے نہ کھئے اٹکائیا۔ ساڈی پچھلی منزل گئی مُک، پندھ ربیا نہ رائیا۔ ستجگ گیا تریتا گیا دواپرگیا ہُن آیا کلجگ، جُگان دے وچھڑے لے ملاییا۔ اپنے بنا لے سٹ، دُلا رے گود اٹھائیا۔ کی ہویا جے بچے گئے رُس، پھڑ باہوں لے منائیا۔ راتیں سٹیاں گھر گھر جا کے پُچھ، اندر وڑ کے لے اٹھائیا۔ بھکھیاں نوں دے ٹک، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن او پرہو تیرا وسدا رہے جھگا، بھگت دوارا نظری آئیا۔ جیہڑی بیبی پوجن والی گگا، سیویاں تھال دئے وکھائیا۔ جیہڑا گالاں کڈھدا بڈھا، بھوں تے سوں کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ ایہو پُرانا بڈھا، جو ہر اک دے اندر وڑ کے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بنا سنگھاسن توں سٹا، آسن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں تھال دیو پروس، پڑوسی سارے اکٹھے آئیا۔ ساڈا رہے کوئی نہ روس، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ مذہباں والا مٹا دے جوش، امرت سیر دُدھ پیائیا۔ سب دے پردے دے سودھ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ پرہو اپنے پیار دا لا دے بھوک، بھوگیاں اندر کر صفائیا۔ تیرے نام دا ہووے جوگ، جوگیاں دا لہنا دے چُکائیا۔ تیرا اکو قلعہ سُہائے کوٹ، کٹیا کایا کر صفائیا۔ کلجگ جیو آنیوں ڈکے بوٹ، پھیر سکے نہ کھئے پچائیا۔ شبد نگارے دی لا دیو چوٹ، چوٹی چڑھ

کے دے پلائیآ۔ جنہاں بییاں دی اکو گوت، اوہ گوتم دے گوانڈھی سوہیا پائیآ۔ جنہاں دے کول مٹھلاں ایہہ کھیلاں کھیڈدے سی روز، گوہند نال اپنا سنگ بنائیآ۔ کھنڈے دھار دھرم دی فوج، فوجدار ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ ہو آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو چل جگت دی کریئے تلاشی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ اوتار کہن گنگا جمنا گوداوری سُستی کہ جائیے پہلوں کاشی، مندران مٹھاں کھوج کھوجائیآ۔ پیغمبر کہن چلو ویکھیئے نمازی، جو روزے رکھ کے جھٹ لنگھائیآ۔ ستگر کہن چلو ویکھیئے جنہاں دی اندر لگی سادھی، سُن سادھ وچ سائیآ۔ شبد گرو کہیا یاد رکھو کی سندیسہ دے کے گیا نانک وچ بغدادی، بغلی کندھ اُتے لٹکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے کوئی رہنا نہیں کیسے دا گاڈی، حُکم حق نہ کھئے سُنائیآ۔ اُس ویلے ٹھگان چوراں بدمعاشاں دی ودھنی آبادی، من مت کرے لڑائیآ۔ جھگڑا پاؤن گے مُلا قاضی، گرنتھی پنٹھی ونڈ ونڈائیآ۔ دھرم دا دِسنا نہیں کوئی ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ ستگر دی مئے کوئی نہ آکھی، گوہند دیوے انت سزائیآ۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واکی، واقع اپنا دئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کپڑی مرضی، مریض ہوئی لوکائیآ۔ پرہہ تُوں سانوں جسم دی دتی وردی، کھان پین دتا سمجھائیآ۔ اسیں تیرے نام دے بن کے غرضی، ڈھولے آئے گائیآ۔ اے بھگوان اے خدا تیرے پیچھے تیری دُنیا لڑدی، کی تیرے وچ وڈیائیآ۔ کیوں نہیں کھیل مُکاؤندا چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن دے سمجھائیآ۔ ویکھ کھیل کلجگ ہڑ دی، چاروں کُنٹ وہن وہائیآ۔ گر اوتار پیغمبر بنے کھئے نہ دردی، یائے اُف بہڑی کرے لوکائیآ۔ انت کھیل نرائن نر دی، نر ہر تیری اک سرنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا میل لئے ملائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈا پا دے بھوگ، انت دے کرائیآ۔ اپنا کر سنجوگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ ہوئے کڈھ دے روگ، دُکھیاں دُکھ مٹائیآ۔ چنتا رہے نہ سوگ، چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ اکو دے دے موج، اپنا نام وڈیائیآ۔ سچ دوارے جانا پہنچ، درگاہ ساچی سوہیا پائیآ۔ کی کھیل کرنا آگے پُشکر کروچ، لکھن دیپ پئے دُہائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پردہ اوہلا دینا چُکائیآ۔ پُرکھ اکال کہے کی پُچھنا، شبد گرو گرواک۔ پردہ اوہلا رہے نہ لکوان، پورا کرنا بھوکھت واک۔ جیہڑیاں سُکھدے رہے سُکھناں، اوہ لیکھا ویکھنا

آج۔ کوڑی کِریا ملیچھ اُٹھنا، سندیسہ دے کے گیا بہاردواج۔ پرہہ دا بھانا کدے نہ رُکنا، آد جُگاد دا سچ رواج۔ جن بھگتو مارگ پئے کیسے نہ گھسنا، جوین جوانی لگے نہ داغ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا بدل دیوے سماج۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تیرے نام دا کیتا بڑا خرچ، کھا خرچ کے جھٹ لنگھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنائے چرچ، مسجداں وچ ونڈ ونڈائیا۔ گروڈواریاں وچ بیٹھے پرت، پھر پھر پھیرا پائیا۔ تیری اک سانجھی دھرت، اسیں حصے آئے ونڈائیا۔ کلجگ انت کھیل اسچرچ، اچرچ لیل دے ورتائیا۔ کی تینوں میری پئی غرض، پردہ دینا اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کپا میں آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن بھگتاں دا ونڈاں درد، بھگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ دا حکم سُنو فرمانا، فرمان بردارو دیاں سُنائیا۔ اگلا کھیل ہونا مہانا، مہربان ویکھ وکھائیا۔ چھپی پوہ سماں سہاؤنا، سوہنی رُتری نال مہکائیا۔ انت سب نے اکو شبد گانا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ پرہو تیرا بھگت سد رہے وچ تیرے بھانا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ دُھر دے در ملے مانا، ممتا موہ چُکائیا۔ جنہاں گایا اتم جانا نہ وچ مسانا، اوہناں بخشے اک سرنائیا۔ تیرا گرمکھ نہ ہوئے پُرانا، جُگ چوکرئی اوہو چلیا آئیا۔ کیڑی دا روپ بنیا مستانہ، لال سنگھ پائے گوبند پائے گوبند کہہ کے دئے سُنائیا۔ سچ در ہوئے پروانہ، پاربرہم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد پڑدا دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو جن بھگتاں دے دے چُھٹی، اپنی دیا کھائیا۔ اسیں ویکھ لیا تیری پریم دھار نہ ٹٹی، جُگ چوکرئی چلی آئیا۔ انہاں نوں لوڑ رہی نہ منزل پار کرنی پئے نو دوار ترکٹی، سہس دل وچ نہ کھئے بھوائیا۔ دسم دواہری چھوٹی چھوٹی پوہ پُٹی، سورج چن کرن رُسنائیا۔ جتھے تیری جوت دھار ہر رُتی، نرگن نور نور چمکائیا۔ اوتھ اک پیار تے اکو خوشی، اکو وجے ودھائیا۔ جن بھگتو سارے تاء دیو مچھیں، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کل ویکھنا کھیل اپارا، اپرپر دئے وکھائیا۔ کرشن دا ادھارا، دوپر جُگ گواہیا۔ کلجگ دا پسارا، مایا ممتا نال رلائییا۔ چوڈھویں صدی دا جیکارا، گولی رنگ رنگائیا۔ تیراں سو اٹھاسیواں رشی روپ نیارا، اپنا آپ آیا بدلائیا۔ دوہاں دا پیار ہونا سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ چھپی پوہ کہے گوہند دے ہتھ گوہند دھار انگوٹھی، گوہند رنگ رنگائیا۔ منی سینگھ کول گری دی ٹھوٹھی، اللہہو اکبر نعرہ ربیا سُنائیا۔ جھگڑا پینا چارے کوٹی، آگے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شبد دھار بن کے دوٹی، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہکت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد وچ سارے ہو جاؤ مگن، مگرلا لیکھا دیو مُکائیا۔ ترے گن مایا بوجھاؤ اگن، تنوت نہ کھئے جلائییا۔ ہر بہکت سیس دے کیسے نہ نگن، اوڈھن ہر کا نام جنائیا۔ گھر گھر اندر جوتی دپیک جگن، اندھ اندھیر مٹائیا۔ کایا مائی جھوٹھا سمجھو بدن، بدی توں لینا پچائیا۔ آتم پرما تم ملن دا کرنا یتن، یتھارتھ منشا جنم وڈیائیا۔ صاحب ستگر دے بننا رتن، امولک ہیرے سوہیا پائیا۔ اوہ جس نے ٹہانوں پھیر کھڑنا اُس وطن، جتھوں بے وطن ہوئی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبران دسیا پتن، پترکا دھر دا نام سُنائیا۔ بیہو کھلا کے اُتر پورب پچھم دکھن، دشا دھرم دی اک جنائیا۔ اُچی کوک پکار کہا کلجگ اتم کل کلکی آوے رکھن، امام اماما نور الایہیا۔ جو وسے گھٹ گھٹن، ہر گھٹ ربیا سمائیا۔ سوئی سُرتی لاوے سٹن، آلس کوڑی دئے گوائیا۔ من کلپنا آوے نتھن، ڈوری دھر دی ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑا لوک مات وچوں آوے کڈھن، دھرنی اُتے رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دا نام آوے ونڈن، وست اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اوتار کہن پرہو ساڈی اتم لوک مات دی آرتی، دپیک گگن تھال وکھائیا۔ تیرے کھیل آگے چلے نہ کھئے سفارشی، صفتاں وچوں صفت نہ کھئے صلاحیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا نام چلدا ربیا عارضی، جگ جگ روپ بدلائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئی تیرے شبد سار دی، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے نانک رباب وجائی زینکار دی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائییا۔ جس ویلے گوہند دھار ویکھی کھڑگ کھنڈے سار دی، نیکی تیکھی روپ درسائیا۔ اُس ویلے کھیل ہوئی ایکنکار دی، اک اکلا کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتار کہن اسیں دیپک ویکھیئے بلدے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جیہڑے تیرے نام سندیسے رہے گھلے، جُگ جُگ مات سُنائیا۔ دھرم سنگھاسن رہے ملدے، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ پڑدے کھولدے رہے اٹل دے، سچکھنڈ دوارا اک جنائیا۔ اسیں کھیل ویکھدے رہے کل دے، کی کلجُگ کار کھائیا۔ ساڈے قَوْل اقرار ویلے بل دے، باؤن نال درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن سینا رام تے رام سینا، سب دا اِکو نظری آئیا۔ دُھر دے نُوْر نُوْر دا میتا، تن وجود نہ کھئے چترائیا۔ جس دا کھیل آد مدھ نیکن نیکا، جُگ چوکڑی نہ کھئے سمجھائیا۔ سد پریم دی دسے پریتا، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن چلا کے ریتا، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ اپنا رُوپ دس اندیٹھا، جُگ جُگ پڑا پائیا۔ کوٹاں وچوں کیسے گرمکھ چاڑھ کے رنگ مچھٹھا، دُھر دا نُوْر دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار کہن کھیل ویکھنی نیاری، نرنکار تیری وڈیائیا۔ کٹھے ہونے کلجُگ اتم واری، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ محمد چھڈ کے آیا چار یاری، عیسیٰ موسیٰ خالی ہتھ وکھائیا۔ رام کرشن کرن نہ کھئے پیاری، پریا رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ نانک گوبند چھڈی دُنیا ساری، بنا گرمکھاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جاں تکیئے تیرا دُھر درباری، درگاہ ساچی اکھ اٹھائیا۔ اوتھے اِکو نُوْر جوت اُجیاری، دُوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتو بھگتاں وچ نہ کھئے مرد تے نہ کھئے ناری، بچے پرہو دے سارے سوہنا پائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں آؤندی اک دی واری، انیک دا اِکو رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ اوتار کہن گرمکھو جگت شنگار کوڑی مایا، گرمکھ نیترا اکھ نہ کھئے بھوائیا۔ جوہن جوانی چار دن دی چھایا، مڑ کے ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جنہاں بھگتاں پرہو دا گیت گایا، رسنا نال وڈیائیا۔ اوہناں مڑ کے جنم کدے نہ پایا، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اوہناں دا اِکو دائی دایا، ستگر نانک گیا جنائیا۔ جنہاں اک پُرکھ اکال منایا، گر گوبند ہونے سہائیا۔ جنہاں اِکو رام پرناہا، اوہ سینا سرتی در تے ساچے بیٹھی سوہنا پائیا۔ جنہاں اِکو کاہن ہنڈھایا، سو رادھا اپنے ردے توں باہر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ اُس پرہو نے برہمنڈ کھنڈ رچایا، دھرنی دھرت دھول دھول آکاش سہایا، جل تھل مہیئل اوہ اپنی کار کھائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا میٹے رہن نہ دیوے رایا، راؤ رنگ اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار

کہن جن بھگتو تسیں سارے اکو گوتی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ باہروں تن نہ ویکھیو اندروں ویکھیو پرہ دی جوتی، گھٹ گھٹ اندر سوہیا پائیا۔ نگاہ اپنی جگت وبار وچ کدے نہ کریو کھوٹی، سب نوں جاننا بھیناں تے مائیا۔ تے بھگتاں آؤنا سب توں اُتے چوٹی، کبیر جُلاہا دئے گواہیا۔ جتھے لہدے کوٹن کوٹی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ویکھو کھیل پرہو دی انوکھی، نرالی آپ جنائیا۔ کیوں گواہی دیوے روداس چمارا موچی، گرگمکھ اپنی ریت چلایا۔ پنج لکھاریاں دُنیا اُٹھانی سوتی، سُنیاں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اوتار کہن جن بھگتو اکو وار جھاتی لو مار، ویلا انت انت جنائیا۔ کدی تکیو نہ کسے دی نار، ہار شنگار وچ سب نوں جاننا بھین تے مائیا۔ تسیں سارے بدھے وچ پیار، پریمی پریم اکو لینا منائیا۔ جس نے سرشٹی دی رچنا رچی سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار کہن جموں والیو دے دیو جیب وچ پائی رسی، ہتھ اُپر لو اُٹھائیا۔ جیہڑی سگناں والی وست مشری کوجا سانہہ کے رکھی، اوہ ایتھے دیو ٹکائیا۔ جیہڑی چیل سینگھ دے ہتھ وچ پٹی، ہتھ دیو پھڑائیا۔ ویکھیو کسے دی بھریو کھئے نہ چٹی، بنا شبد گرو تون ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ جد وست منگو تے منگو نام دی رتی، دوجی کم کھئے نہ آئیا۔ جے پریتی پاؤ تے اک نال پکی، جو آتم پرما تم دا میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جد دھرم کھاؤ تے جنم دے رہو جتی، دوسر اکھ نہ کھئے تکائیا۔ پھڑا دیو مومبتی، جیہڑی لے کے آئے چائیں چائیا۔ اوہ کتھے جے جموں والیو تہاڈا ہندسہ چھٹی، چھتیاں جگاں دی نانک دین آیا گواہیا۔ دوا بے وچوں آجاوے سو ت دی اٹی، مؤلی تند بندھائیا۔ گلاٹی ایتھے رکھ دے پھٹی، سچ نال درڑائیا۔ جن بھگنو سب نے کلجگ کوڑی کریا دی حد جانا ٹیپی، چھلانگ نام والی لگائیا۔ اکو مننا پُرکھ اکال کھلاپتی، جیہڑا آد انت جگا جگنت آتم پرما تم سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ اوتار کہن ایہہ ساڈا مشری کوجا، باؤن منگ منگائیا۔ کسے دے اندر ایشٹ رہے نہ دوجا، دُتیا بھاؤ مٹائیا۔ جس نے تہاڈا پریم کرنا آگھا، ناہی رس چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ اوتار کہن اسیں آئے چروکے، پچھلا پنڈھ مٹائیا۔ جاں دھرنی تکی اک دوجے نال ہندے دھوکھے، دھرمی دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر ویکھیئے پڑھدے پوتھے، رسنا والے

ڈھولے گائیا۔ ڈہائی سچکھنڈ دوارے کوئی نہ پہنچے، کلجگ جیو رہے کُرائیا۔ بنا پرہو توں سارے دِسنے اوّتے، پُت پوترے کم
 کیسے نہ آئیا۔ باہروں دِسدے سب دے بھانڈے پوچے، اندروں کرے نہ کھئے صفائیا۔ من وکار وچ کھوٹے، گیانی ودوانی پرہ دا
 درس کھئے نہ پائیا۔ جنہاں پچھے گوبند بچے جگر کرا کے گیا ٹوٹے، چھوٹے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ اوہ بہمبل بھوسے کھاندے ساگر جگت
 وچ لیندے غوطے، پار کنارہ نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر تگن اک دوجے نال ہنڈے دھوکھے، سچ دا راہ نہ کھئے چلاٹیا۔ پرہو دا بھانا کھئے
 نہ روکے، سارے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ پیغمبر کہن یا خبرا زیو یا وشکا
 نوی یاچا زوہ چانے نورے نزع نظاے حق نورِ الہیہا۔ ستگرُو گردیو کہے میرا داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس دا آد
 انت جُگا جُگنت اکو مارگ تے اکو راہ، منزل اکو اک سمجھائیا۔ اُس نوں کیسے رام کرشن اللہ واپگرُو کہا خُدا، خود مالک سب دا
 پتا مائیا۔ چوہ جُگاں وچ سارے ہوئے جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ نام کلمیاں دی پئی ادا، وکھ وکھ کری پڑھائیا۔ انت کرن سرب
 دُعا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ساڈے مالک پرتپالک دُھر دے خالق زِگن نور جوت کر رُشنا، کلجگ اندھیر دے مٹائیا۔
 تینوں مٹیا اک الہ، اک اللہ عالمین تیری سرنائیا۔ جدھر ویکھیے سرشٹی بھری گناہ، پتت پُنت پاپاں میل نہ کھئے دھوئیا۔ سانوں
 آیں جاپدا صدی چوڈھویں ساریاں ہو جانا انت فناہ، چچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اک وار مہربان ہو کے اپنے چرناں دے پناہ، نیوں
 نیوں سیس نوائیا۔ پیغمبراں دا لیکھا چُکے بابا آدم تے مائی حوّا، حضرت عیسیٰ نہ کھئے وڈیائیا۔ پچھلا لیکھا دیو پڑوا، گو دی
 مورتی ویکھے چائیں چائیا۔ اک وار اپنی تار ستار پھیر وجا، نانک ربابی نور بن الہیہا۔ تینوں بھگت ادھارن دی سدا ادا، جُگ
 جُگ ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم پھیر آ، اپنا پھیرا پائیا۔ اسیں تکیے اوہ ملاح، جو کھیوٹ کھیٹا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دئے اُٹھائیا۔ پیغمبر کہن ماجھے والیو ست رنگ دی دے دیو پگ، محمد
 راہ تکائیا۔ ویکھنا کھیل جگ، جگت جُگت سمجھائیا۔ اگنی لگی آگ، چاروں کُنٹ ڈہائیا۔ بنا بھگتاں توں دیپک کیسے گھر نہیں
 جانا جگ، جموں والے دین گواہیا۔ کلجگ جیو ہوئے کگ، سوہنگ ہنسا نام رہے بھلاٹیا۔ کوڑی کِریا دی پیندے مد، نام
 خُماری نہ کھئے چڑھائیا۔ کھاندے مچھی دڈ، سوراں گٹواں ونڈ ونڈائیا۔ آتما پرماٹما نالوں ہو گئی اڈ، سکے نہ کھئے ملاٹیا۔ درگاہ

ساچی لئے کھئے نہ سدّ، پُرکھ اکالا انگ نہ کیسے لگائیا۔ جن بھگتو تسیں ساریاں دی پار کرنی حد، اکو حدوڈ ویکھنی چائیں چائیا۔
 جتھے پریم پریتی جائے بجھ، پریم اکو نظری آئیا۔ اتم پرما تم رہے نہ کھئے الگ، وکھرا گھر نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان وڈ وڈیائیا۔ پیغمبر کہن ستّ رنگ دی پگ دا بنھنا اک منڈاسا، اپنا بل
 پرگٹائیا۔ جنہاں دے مُکھ وچ لیا پتاسا، بغلیاں گل لٹکائیا۔ ہتھ وچ پھڑیا کاسہ، ایہہ نانک بغداد وچ آیا سُنائیا۔ جس ویلے
 کلجگ دا پُرکھ اکال ویکھن آیا تماشا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ سمبل کرنا واسا، گوہند نال وڈیائیا۔ جوت نور ہووے پرکاشا، کل
 کلکی ناؤں دھرائیا۔ نرگن دھار جوت دئے بھرواسا، امام اماما پھیرا پائیا۔ لیکھے لا بھگتاں سواسا، ساہ ساہ اپنے وچ سہائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پگڑی کہے میرے ستّ رنگ، سوہنے نظری
 آئیا۔ محمد نچدا بن ملنگھ، ڈورؤ اپنا ڈنک وجائیا۔ میری صدی چوڈھویں وی رہی لنگھ، ویلا اتم دئے ڈبائیا۔ اتم سوئا ملے کیسے
 نہ پلنگ، سُکھاسن نہ کھئے وڈیائیا۔ سب نے بھجنا پیریں ننگ، نسنا واہو داہیا۔ کیسے نے ڈلڈل دا کسنا نہیں تنگ، علی شاہ
 رووے مارے دھابیا۔ دُھر دے نام دا وہن وہنا گنگ، چاروں گنٹ دئے رُٹھائیا۔ کھانا ملنا تیجے ڈنگ، چلھا گھر نہ کھئے تپائیا۔
 نام دا کلمے دا کیسے نہیں ہونا سنگ، سنگی سنگ سارے جان تجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم
 ورتائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں سونہدے اُس سیس، جو سیس اپنے لیکھے لائیا۔ جس نوں منڈے سرب جگدیش، جگدیش
 بے پرواہیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، کرے حق پڑھائیا۔ دیوے دُھر توفیق، تحفے جھولی پائیا۔ اوہ سب دی پوری کرے اُمید،
 ترسنا دئے چُکائیا۔ غفلت کھولے نیند، نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ کایا کرے سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ ویکھے مندر مسیت،
 کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ محمد بیٹھا رکھ کے اڈیک، صدی چوڈھویں راہ تکائیا۔ جس نے شرع دے اُتے سچ حُکم دی پھیرنی لیک،
 لائن نام دی دینی لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نانک گوہند کہے اکو مننا پُرکھ اکال،
 دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو سب دا دین دِیال، دیا بندھ سہج سُکھدائیا۔ وسے کایا ماٹی دھرمسال، ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ لائیا۔ دس
 کے نام سُکھال، پردے کرے صفائیا۔ کلجگ ہونے کنگال، ترے گن توڑ جنجال، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھابیا۔ جن بھگتو ایسے طرح

تہاڈے اندر دِپک دینے بال، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ پرہو کدی نہیں ویکھدا کون شاہ کون کنگال، غریب نائیاں اپنے گلے لگائیا۔ جلابیاں چمپاراں آپے پُچھے حال، نائیاں اپنا رنگ چڑھائیا۔ غریباں بوئے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بُن سارے ویلا وقت لؤ سنبھال، گیا پھیر ہتھ نہ آئیا۔ جگ چوڑی پچھوں پرم پُرکھ دا کدے جدا تال، جگ جگ سرگن ویس وٹائیا۔ آگے ویکھنا کھیل حال، ماضی دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ----- نانک گوہند کہے ساڈی ساچی سکھیا، سکھ چار ورن اکھوائیا۔ جس دا اکھ کوئی نہیں لکھیا، اوہ مالک ڈھردرگاہیا۔ ایہہ سرشٹی دِسدی مٹھیا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ او جن بھکتو کیسے نال لگ کے کوئی نہ جاوے بھٹیا، آتم ہر گھٹ اندر اکو نور الاہیا۔ جیہڑا ستگر دوارے وکھا، قیمت اپنی گیا چُکائیا۔ ایہہ بھکتاں وانگو من ہووے ٹکیا، لوک جیا پرے ہٹائیا۔ کیوں زندگی وچوں جیون دا ملدا سٹیا، جس سر ستگر ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ گوہند کہا میری گوہند گوہند دھار، گوہند رنگ رنگائیا۔ میرا کھیل نال اکال، پرم پُرکھ سرنائیا۔ میں کیسے ماتا دی گکھ دا بننا نہیں بال، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ میں اکو منزل چڑھنا جتھے ملے دین دیاں، دیاںدھ دیا کھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچ مارگ دسنا سکھال، سیدھا راہ وکھائیا۔ جتھے خوشیاں نال پرہو دے دوارے نچن نچن شاہ کنگال، راج راجان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو مندر اکو مکان، اکو نور سری بھگوان، اکو جوت شاہ سلطان، اکو دسے رنگ راجان، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی صفت کرن چار وید اٹھاراں پُران، شاستر ڈھولے گیت گان، گیتا مہا کرے مہان، صفتاں نال بھری انجیل قرآن، گرو گرتھ او سے دی دئے صفائیا۔ جیہڑا مالک گل جہان، لکھ چوراسی دیوے دان، وشن برہما سیو کمان، سورہ چند چمکن بھان، دھرنی دھرت دھول چرن دھوڑی منگے دان، جل تھل مہیئل راہ تکان، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ آتما سکھی ایسے دا راہ تکی اوس کاہن، جو گھنٹیا نیا نام والی لئے چڑھائیا۔ مہربان ہو کے پکڑے بھٹیا، ستگر ہو کے اپنا سنگ نبھائیا۔ اوتھے دھرم رائے نہ کڈھے بھیا، چترگپت نہ لیکھ چُکائیا۔ اوتھے سیس جھکاؤندی اشٹبھج دیوا مٹیا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نانک کہا گوہند ویکھ اگم نظارہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ دا انت ہووے کنارہ، نیا پار نہ کھئے کرائیا۔

دُھر دے نام دا ربیا نہ کھئے سپہارا، کائنات دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جھکڑا پیا گرو اوتارا، پیغمبر کرن لڑائیا۔ پُرکھ اکال کھیل اپارا، اپرپدر سوامی ربیا کرائیا۔ گوہند کپہا دُھر دی دھار نال میں وی پھیر آواں دوبارا، شبدی اپنا ڈنک وجائیا۔ کھنڈا کھڑگ میان وچ رکھا اک تلوارا، چلہ تیر کمان ترکش نہ کھئے اٹھائیا۔ جدھر جاواں اک آتما پرماٹما دا لا آواں جیکارا، جُگ جنم دے وچھڑے لَواں مِلّائیا۔ ساچے گرمکھاں دا لا کے اکھاڑا، دین دُنی دے جھکڑے دیاں اٹھائیا۔ اک پرہوؤ بنا کے دُھر دا لاڑا، لکھّ چوراسی اوسے نال پرنائیا۔ جس دے آگے گر اوتار پیغمبر جُگ جُگ کڈھدے ہاڑا، بتھ جوڑ کے واسطہ پائیا۔ اوہ کھیل کرے وچ سنسارا، صاحب سلطانا ویس وٹائیا۔ پھیر سناواں اک جیکارا، ڈھولا اکم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ گوہند کپہے مینوں یاد آئی دُشٹ دمن دی ریت، پورب دیاں جنائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہیں سکیا اَلِیک، اکھراں وچ نہ کھئے درڑائیا۔ شہادت وچ کرے نہ کھئے تصدیق، قلم شاہی نہ کھئے چترائیا۔ آگے بیوے نہ کھئے نزدیک، دُور دُراڈا پنہہ مُکائیا۔ اک دی اک نال پریت، اکو راہ تکائیا۔ اُس ویلے دُشٹ دمن خوش ہندا سی سُن کے پہاڑی گیت، پہاڑاں وچ رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جموں والیو تہاڈے کولوں ایہو اُمید، آسا پچھلی نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جموں والیاں بیبیاں گاؤنا اک گیت، پہاڑی راگ الاٹیا۔ گرمکھو جیہڑا لیاندا اک اک دانہ، اوہ سٹ کے دیو وکھائیا۔ دُشٹ دمن نے گوہند دی دھار وچ ایسے کر کے منگیا اک دانہ، اپنا حُکم سنائیا۔ پھیر جوتی جوت سمانا، تن سریر دینا گوائیا۔ پھیر اڈنا بنا بانا، دو جہان پنہہ مُکائیا۔ پھیر آؤنا وچ جہانا، شبدی کھیل کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کھیل وکھائیا۔ جموں والیاں بیبیاں گاؤنا نال چاء، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ شبد گرو متنا ملاح، بیڑا پار دئے کرائیا۔ اس زندگی دا کوئی نہیں وساہ، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ دُنیا پاپاں بھری گناہ، اندر کرے نہ کھئے صفائیا۔ تہاڈا کیسے دا سہائی ہویا نہیں جے پتا ماں، بھائی بھین کم کیسے نہ آٹیا۔ ساک سبندھیاں نوں پین کھان دا داء، تے مایا وچ سرب ہلکائیا۔ او گرمکھو کلجگ کوڑے ناتے چھڈ کے اکو پُرکھ اکال لوّ منا، دوجا پردے نہ کھئے وسائیا۔ اوسے دی محمد کیتی دُعا، حمد وچ ڈھولا گائیا۔ اوسے نوں عیسیٰ موسیٰ سپس گئے جھکا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اوسے دی نانک رباب لئی وجا، ستنام دا ڈھولا گائیا۔ اوسے نوں واپگرؤ آکھ کے گوہند

جیکارا دتا لگا، فتح دا ڈنکا اک سُنائیآ۔ اوسے نوں سدا سدا دتا بھوکھتاں وچ گا، گہر گمبھیر تیری بے پرواہیا۔ جد آویں نرگن نؤر جوت کر رُشنا، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائیآ۔ گرمکھاں دی پکڑنی بانہ، صوفیاں انگ لگائیآ۔ بھگتاں لئیں اُٹھا، سویا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک سمجھائیآ۔ گاؤن گانا نال پریت، مل سنگھ سگن کردے بھیٹا، پورب لیکھ چُکائیآ۔ جن بھگتو سارے سبّا ہتھ رکھو اُتے اپنے پیٹا، سہج نال دیو دباآ۔ مُکھوں کہو ہرجن پرہو دا بیٹا، دوجا مات پت نہ کھئے اکھوائیا۔ پچھلے جنم دا سارے کرو چیتا، چار جگ دا لہنا ویکھ وکھائیآ۔ ستجگ تربیتا دواپر کلجگ ویکھو ٹھیکا، ٹھیکیداری کون کھائیآ۔ تھادا ست کسے نہ ویچا، کوڑی کرپا کرے کون کُرمائیآ۔ کون مارے مایا ممتا پیچا، ہوئے ہنگتا نال لڑائیآ۔ کون دیوے ترے گن مایا سیکا، اگنی تت جلائیآ۔ گوبند کپا چار ورن کر لو ایکا، کھتری براہمن شودر ویشاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ پُرکھ اکال متو جو آد انت رہے ہمیشہ، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیآ۔ جس دا سچکھنڈ ساچا دیسا، درگاہ ساچی سوہبا پائیآ۔ اوہ کرپال ہو کے دیال ہو کے شبد گرو دا جگ جگ کرے ویسا، اوتار پیغمبر گرو اپنا روپ بنائیآ۔ پھرے لوک مات پردیسا، بھجے واہو داہیا۔ جس نے بخشے مُچھ داہڑی کیسا، مؤنڈ مُنڈا کے بودی دتی وکھائیآ۔ جس نے تن وجود کٹا کے محمد جنایا لیکھا، کلمہ حق پڑھائیآ۔ جو نرگن دھار سرگن بدلے ریکھا، رکھیاں مُنیاں دئے درڑائیآ۔ سو کھیل کرے پرہ دھار اولڑا ویسا، کلجگ ویکھے ویسوا رنگ لوکائیآ۔ مایا وچ مایادھاری دا پیشہ، پیشینگوئی وید ویاسا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیآ۔ گوبند کہے میں ماچھوواڑے ستا، سوہنی سیج بندھائیآ۔ پُرکھ اکال نے کہا پتا، شبدی شبد اُٹھائیآ۔ میں ہس کے کہا میں تینوں کی پُچھاں، کی منگ منگائیآ۔ پھیر تاء دے کے مُچھاں، اپنی لئی انگرائیآ۔ پھیر دوبارا حُکم دیویں کلجگ دی جڑ پٹاں، ایسے کر کے بچے نہیاں ہیٹھ دباآ۔ تیرے نالوں کدے نہ ٹٹاں، اوہ گرمکھ ٹٹیاں لوان جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ گوبند کہے میرا ہوئے وقت سہاؤنا، سوہنی رت سہائیآ۔ سندیسہ دیوے دو جہان پونا، شبدی شبد درڑائیآ۔ اوس ویلے میں سُننا اوہ گاؤنا، جیہڑا ڈلے نوں مالوے وچ سمجھائیآ۔ اوہ ٹلیاں والیو ریتا والیو تھانوں باغاں وچ بہاؤنا، سہج نال سُنائیآ۔ اُجڑیا کھیڑا

پھیر وساؤنا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ہُن سب کچھ بھیٹ کراؤنا، خالی ہتھ تالی دتی وجائیا۔ پُرکھ اکال اک مناؤنا، جو دُھر دا پتا
 مائیا۔ اوسے نوں اوسے دا رُوپ ہو کے نال لیانا، دوہاں نوں جننے کھئے نہ مائیا۔ اوہ جوت دھار میں شبد گرو اکھواؤنا، ڈنکا اکو نام
 وجائیا۔ گوہند کہا جے سریر کر کے آواں چند دن دا پراہنا، پھیر ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مالوے والیاں بییاں گانا گاؤنا نال پریم، راگ گھوڑیاں وچ الاٹیا۔ پردیوں کہنا
 اسیں پرہو دے نال رکھنا نیم، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے تپسیا کیتی اُس دا پچھلا کُنٹ ہم، جلدھارا سیس وچ پوائیا۔
 اُس دا صدی چوڈھویں دا انت ہونا جے ٹیم، جست ٹانک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرمکھو رہنا ہُن قائم، قائم مقام دئے سمجھائیا۔
 ضرور کرے رحم، رحمت دا مالک اک اکھوائیا۔ ویکھو دُنیا توں ڈر کے نہ جائیوسہم، حوصلے لینے ودھائیا۔ تے اندروں کڈھنا
 وبم، کدے ملے نہ نور الہیا۔ بن نیتر ویکھنا اُس عیسائی سین، جو سجن اک اکھوائیا۔ تہاڈے وچ رہن نہیں دینا کوئی طرفین،
 ورن برن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ مذہب دا جھگڑا نہیں دینا پین، کلمہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تہاڈا نشانہ گوہند دے نال عین دا عین، نقطہ غین
 نہ کھئے سمجھائیا۔ سب نوں سمجھنا بھائی بھین، ٹھگی چوری یاری نہ کھئے کھائیا۔ تہاڈے کول نام دی رسین، جس نوں سکے نہ کھئے
 چرائیا۔ تہاڈے ساہمنے کلجگ مایا رانی ہونی شُدین، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ چہتردھاریاں کھاوے ہو کے ڈین، گھر گھر
 پھیرے پائیا۔ جس ویلے بالمیک رکھی نے لکھی سی رمائن، رام دی شہادت رام توں بنا دتی پائیا۔ جس ویلے ارجن دا کرشن نے
 کھولیا سی نین، نیج نیتر کیتی رُشنائیا۔ اٹھاراں دھیائے وچ لگا کہن، حکم وچ سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ دا وگیا وہن، ارجنا پھیر
 میں کاہن تے میرا کاہن پھیرا پائیا۔ سب دا لہنا چُکاوے دین، دیونہار اک ہو جائیا۔ جس نوں کہندے کامدھین، اوہ گرمکھاں
 دے اندر امرت رس دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ او جن بھگتو ایہہ آسو دا
 سکن، جموں والیاں سنگ مالوے گنڈھ پوائیا۔ سچ پریم دی چاڑھو رنگن، رنگت کوڑی دیو گوائیا۔ ویکھو کدی کسے دوارے نہ
 جائیومنکن، بنا پرہو دے جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ جگت نیتر میٹ نہ ہوئیو اندھن، اکھیاں میٹ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو ایہہ سکن پاؤنا اوس دی جھولی، جو جھولا نام جھلاٹیا۔ جیہڑی چڑھی

نہیں کدی کیسے دی ڈولی، تتان والا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جد سنے اوس پرہو دی بولی، شبدی راگ اپنے وچ وسائیا۔ جد کھیلے
 اُس دے پریم دی بولی، اپنا آپ دئے کٹائیا۔ جد تے اُس دے کنتے دی بن کے تولی، تُلہا اور نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ وقت پہنچیا
 باون دا لیکھا تے کلجگ انت ہولی، ہولا بہار سب دا دئے کرائیا۔ پہلوں سارے اک وار زور نال پاؤ رولی، پرہو لوہڑا کی رہیا
 پائیا۔ پھر ہتھ مارو اُپر ڈولی، پہلوان بن کے دوویں ہتھ اُٹھائیا۔ پھیر پیراں نال کٹو دھولی، دھرنی دیو بلائیا۔ پھیر چھیتی اُٹھو
 تولی، تالی دیو لگائیا۔ پرہو دے نام دی کرنی بوہنی، خوشیاں دن وجے ودھائیا۔ بِن تہاڈی اکو وار پگ جائے ہاڑی سوئی، ربی
 خریف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنے کایا کول دی ستگر آگے ڈاہ دیو کولی، امرت رس دے بھرائیا۔ تسیں گوہند دے سارے بن گئے
 پاہلی، کھنڈا دھار وچ ترائیا۔ کرشن دی دھار ویکھو سولی، سوہنا رنگ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنی کھیل کھلائییا۔ سب نے اچی دینا ہوکا، حُکم سُنو بے پرواہیا۔ سکھ سکھ نال کرے کھئے نہ دھوکھا، گر گوہند گیا
 سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دا سب نے بنا پوتا، اکو گھر وجے ودھائیا۔ جھگڑا چھڈنا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق نہ کھئے چٹرائیا۔ تون میرا
 میں تیرا سب نے گاؤنا اک سلوکا، سوہنگ ڈھولا نانک گیا لگائیا۔ پُرکھ اکال تون ملنا نال شوکا، من چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جن
 بھگتو تہاڈے اندر جگ جنم دیاں جوتاں، ایہہ بییاں جوتاں والیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنی کار کھائیا۔ سگن کہے میں پیا پُرانا، پُران بھوکھت دئے میری گواہیا۔ گرڑ وچ لیکھا لیکھیا مہانا، ناویں کانڈ وچ سمجھائیا۔ وید
 ویاسے کہا ورتنا بھانا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ رام نے دسیا بیابانا، سینتا تائیں سُنائیا۔ رادھا ہلونا دتا کرشنا کاہنا، انتر نرتنر بلائیا۔
 موسیٰ کر دھیانا، کوہ طور اکھ کھلائییا۔ عیسیٰ پھر کے جامہ، حق آواز سُنائیا۔ محمد سُن کلاما، صدی چوڈھویں راہ تکائیا۔
 نانک حُکم سندیسہ دتا مہانا، نہکلنک رُشنائیا۔ گوہند کہا کلکی آوے وچ جہانا، سمبل ڈیرہ لائیا۔ سب دا سندیسہ ہویا پروانا،
 پرم پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مار کے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔
 چاروں کنت دسے ویرانہ، پھل پھل ڈالی نہ کھئے مہکائیا۔ آتما پرماٹما گائے نہ کھئے ترانہ، تریا تون پرے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جاں تکیا
 گرسکھ گرسکھ نون سمجھے بیگانہ، متر میت نہ کھئے سکھائیا۔ ایسے کر کے گرمکھاں دے ہتھ وچ پھڑایا کانا، کائنات دینا سمجھائیا۔

سجّے پٹ توں پڑوا کے پجامہ، اک ٹنگی رکھی لوکائیا۔ ٹوں ہی مائی باپ گوا کے گانا، پیر پیغمبر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے محمد دا پچھلا کھیل ضرور، ضرورت ویلے جنائیا۔ جس ویلے اُس تکیا نُور، نُور نُور وچوں چمکائیا۔ اندر پیا فتور، فتویٰ اپنے اندر لگائیا۔ پھیر رضا کر منظور، سجدہ سیس جھکائیا۔ پھیر ویکھیا خُدا نیڑے کہ دُور، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جان تکیا تے ویکھیا حاضر حضور، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ پھیر وکھایا ایہہ اُمت ایہہ سُنّت کوڑو کوڑ، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر وکھایا محمد چرناں لا دھوڑ، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ محمد نے آسا کیتی اپنا آپ کیتا چور، قدماں وچ سُنائیا۔ اے مالک واحد تیرا نام کراں مشہور، کلمہ کلمے وچوں سمجھائیا۔ خُدا نے کہہ ذرا مچا دے فتور، حُکم اک سُنائیا۔ پھیر تھاپی ماری تے بھر دتا غرور، غریت نال وڈیائیا۔ چوڈاں صدیاں تیرا تپدا رہے تندور، اگنی جگت والی ڈابیا۔ جس ویلے انت ہویا تے پھیر آواں ضرور، امام اماما پھیرا پائیا۔ جس نے مالوے وچوں لیاندا سور، سادھو سینگھ نو دن محمد دے نال رہ کے پچھلے جنم وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مالوے والیو اچے تگ کیوں نہیں گایا گانا، بچن دیو سُنائیا۔ ستائی پوہ کہے شبد گرو دی دھارا، دھرم دھار وڈیائیا۔ اگنی اگم ملے اشارہ، اگم اگم آپ جنائیا۔ الکھ اگوچر دئے نظارہ، نرگن دھار نُور الابیا۔ سارے ویکھے گر اوتارا، پیغمبراں نال ملائیا۔ چاروں کُنٹ اندھ اندھیارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دُھر دا نام نہ کھئے اُجیارا، اُجرت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ دین مذہب ودھیا ہنکارا، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ جودھا سوربیر بن کے مارو للکارا، لوک مات لو انگرائیا۔ اگلا حُکم دسو سنسارا، فرمانا اگم اتھاپیا۔ سارے کہن پرہو نمسکارا، دیئے جوڑ سیس نوائیا۔ اسیں مات لوک نہیں جانا دوبارہ، تن وجود جگت ہنڈھائیا۔ کلجگ اتم چلے کیسے نہ چارا، چاروں کُنٹ پئی دُہائیا۔ امرت رس ملی نہ ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ سارے تیرے آگے کدھدے ہاڑا، گل پلّو سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال جوتی جامہ دھار بن جا لاڑا، لکھ چوراسی آتم لے پرنائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی سرشٹ سبائی نارا، نر نرائن وجے ودھائیا۔ سچ دی دھار کر پیارا، پیا پریتم ویکھ وکھائیا۔ ساچے بھگتاں چڑھا دے اپنے کھارا، کھاری سیس لے اُٹھائیا۔ گرمکھ اکو وار منگن تیرا واڑا، بن کے پاندھی راہیا۔ پھیر اوہناں دا ہوئیں

سہائی وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت سمنڈ ساگر پھول پھولائیا۔ ہرجن بھریا رہے کھئے نہ چکڑ گارا، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا بھو کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے جوڑے بتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائی۔ تُوں پُرکھ اکال سمرتھ، بھرپور ربیا سرب ٹھائیا۔ سب دی جانیں مت گت، لکھ چوراسی وچ سمائیا۔ جھگڑا میٹ دے پنج تے، ہندو مسلم سیکھ عیسائی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ اکو تیرا نام لین چپ، اکو کلمہ دے سُنائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، ساڈھ تے بتھ نہ پئے دُبائیا۔ ہر گھٹ ہردے اندر وس، نرگن ڈیرہ لائیا۔ پرہو ساڈی ہو گئی بس، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ چار جگ دے گرتھان تیرا گایا جس، صفتان وچ صلاحیا۔ کلمہ نام بانی دا دتا رس، تیرے ملن دا رستہ آئے وکھائیا۔ انت اخیر تیرے اُتے دتا چھڈ، چھڈی سرب لوکائیا۔ جگت جہانوں ہو کے اڈ، دھر دی جوت وچ سمائیا۔ سب دی کیتی بھاون اکو وار دیویں رد، اپنا حکم ورتائیا۔ اسیں ہوئے گد گد، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ تینی اوتار تیری جد، موسیٰ عیسیٰ محمد تیری رُشنائیا۔ نانک گوبند اکو جوت گئی جگ، جامے دس جگت ہنڈھائیا۔ انت شبد گرو کہا گج، زور نال سُنائیا۔ دین دُئی وچ اکو تیرا کعبہ تے اکو تیرا ج، حقیقی مالک اکو نظری آئی۔ اکو نور الہی رب، عالمین کہہ کے جس نوں سیس نوئی۔ پتہ نہیں کیوں دین مذہب دی پائی حد، منس منس وچ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیری لوڑا، لوہڑا پیا لوکائیا۔ چڑھ کے آجا شبدی گھوڑا، گھوڑیاں گاؤں والیاں راہ تکائیا۔ بھگت بھگوان دا بنا لے جوڑا، جوڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا روپ نہ کالا نہ گورا، اکھ نین نہ کھئے شرمائیا۔ تُوں جدوں آویں تے بھگتاں دے اندر وسیں وانگ چورا، ستمکھ نظر کھئے نہ پائیا۔ اپنے پریم دیاں پا لے ڈورا، جموں والیاں دا دھاگا دئے گواہیا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، نرگن سرگن دھار سمجھائیا۔ ہنگ برہم تیرا نواں نکورا، آتما نہ مرے نہ جائیا۔ تیرا شبد گرو سدا بانکا چھوہرا، دو جہان پھرے چائیں چائیا۔ انت ویکھ کلجگ اندھیر گھورا، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا اسیں نام ونڈ کے آئے بھورا بھورا، رام کرشن اللہ واپگر ستنام جھولی پائیا۔ اوبناں دی آپس وچ پے گئی کھورا، کھیہ کھیہ کرن لڑائیا۔ تیرا دھرم ونڈیا اُپر ڈھورا، سور گاں سوہیا پائیا۔ مہربان محبوب ہو کے لوک مات پایا موڑا، مڑ اپنا ویکھ وکھائیا۔ آگے وقت رہ گیا تھوڑا، تھوڑے تون تھوڑا پڑدا دے

چُکائیا۔ تیرے حُکم بھانے اندر کوئی اٹکا نہ سکے روڑا، نانک روڑی سکھڑ گیا جنائیا۔ تیرا امرت رس نہ ہووے کوڑا، نتم روپ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تینوں ویکھئے کایا مندر کعبے، گرُودوارا ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ جو بھيو کھلایا ستگر ارجن بڈھے باہے، پردہ پردے وچوں اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال اتم آؤنا دیس ماجھے، سمبل نگری ڈیرہ لائیا۔ اگتی نام وچائے واچے، انت لہنا نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے ناتے کرے سانجھے، دین مذہب ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگت رہن نہ وانجھے، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نام نام دے پھیر کے مانجے، اندروں کرے صفائیا۔ ہرجن رہن پیندے کھاندے، جگت چلدیاں پار کرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا رہے گاندے، گا گا خوشی منائیا۔ لوڑ رہے نہ کیسے پنڈت پاندھے، سگن گرُمکھاں دی جھولی آپ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو آون تے رہن جاندے، اندج جیرج اُتہج سیتج وچ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو دے دے حیات آبا، ابا تیرا راہ تکائیا۔ لیکھ ویکھ کرشنا رادھا، رام سیتا کی درڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دا تک وعدہ، اقرار نامہ دئے گوابیا۔ نانک گوبند کپا کدے نہ ہوئے علیعدا، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ شبد گرو کپا پُرکھ اکال ہے گا، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جن بھکتو جے قیمت نال لہو دو جہاناں نالوں مہنگا، دھن دؤلت نال بتھ کیسے نہ آئیا۔ جو اُس دا بھانا سہندا، حُکمے وچ سیس نوائیا۔ سچ پُچھو پریم وچ اُس دے کایا مندر اندر بہندا، اپنا ڈیرہ لائیا۔ محمد نے کپا محبوب کدے نہ ملے چڑھدا لہندا، مشرق مغرب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جاں تکیا تے زمیں اسماناں دا اکو پینڈا، چوڈاں طبق ہوئی رُشنائیا۔ پھر ویکھیا وہن وگے نیں دا، آب حیات روپ وٹائیا۔ پھیر ٹھکوری وچوں روگ کڈھیا ہو میں دا، ہنگتا دتی گوابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا سانجھا سماج، ستجگ دی ریتی سوہیا پائیا۔ کی کھیل ہونا کلجگ تون بعد، چار گنٹ وچے ودھائیا۔ اک پریم پُرکھ دا ہونا راج، رعیت اکو روپ درسائیا۔ اکو نام وچنا ناد، دُھن انادی اک درڑائیا۔ سب نے جانا جاگ، سٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ سُنو حُکم آواز، شبدی بول جنائیا۔ دوآبے والیو تُساں گیت گاؤنا سہاگ، اگے آؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ گیت گاؤنا نال خوشی، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ پرہ دے نال

لاؤنی رُچی، من کلپنا دینی گوائیا۔ آتما کرنی سُچی، دُرمت میل دھوائیا۔ بھاگ لگاؤنا پُتی، ملے مان وڈیائیا۔ دھار رہے نہ دُوچی، دُتیا بھاؤ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سَتجگ ساچی ویکھو ریتی، سچ سچ وچ سمجھائیا۔ سب دی سانجھی اکو پریتی، بھائی چارا اک وکھائیا۔ جیہڑا خُون گوبند نے کڈھیا وچوں چِچی، چری وچھنے رہیا ملائیا۔ بھگت رام کرشن دی باغیچی، صوفی سنتاں نال سہائیا۔ ساچی دھار گاون میٹھی، ڈھولا اکم اتھابیا۔ کھیل تگن انڈیٹھی، جس نوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اپنی کھائی لین کیتی، پچھلا لیکھا سنگ رکھائیا۔ کی کھیل ویکھنی پیتی، اگلی آگے دے سمجھائیا۔ سب نے صاف رکھنی پیتی، ہردے ہر جو لینا وسائیا۔ کان پُر اٹارسی والیاں بییاں گاؤ اک گیتی، راگ سوہنا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو وقت سہانا، سب نوں دیاں وکھائیا۔ اکو گاؤن گانا، اکو رنگ رنگائیا۔ گرمکھو تسیں پرہو دے گھر بن کے آئے پرائنا، اپنا پندھ مکائیا۔ اکو گھر وچ کڑی تے مُنڈا سب نے ویاہنا، سوہرے پیئے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آگے واسطے اک دُوچے نوں بُرا نہیں کیسے تکاؤنا، گرمکھ سمجھ کے جھٹ لینا لنگھائیا۔ مڑ کے پھیر جگت نہیں آؤنا، جگت واسنا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ بہین بھائی مات پتا سنگ نہیں کیسے نبھاؤنا، جھوٹے ناتے ویکھو نیتر روون مارن دھابیا۔ اپنا بیج اپنے ہتھیں بونا، گر سَتگر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھکتو تھادے سانجھے ہو گئے رشتے، دُئی رہی نہ رائیا۔ سچ پُچھو تھادے کولوں ڈردے فرشتے، جبرائیل عزرائیل بیٹھے سیس نوائیا۔ تھادے نور اگتی دسدے، ہردے اک رُشنائیا۔ جن بھگت دُوچے ہٹ کدے نہ وکدے، ٹکیاں والی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ جے تسیں بچے اک دے، تے اک نوں لو منائیا۔ جے تسیں سیر پیتے ماتا والی چھاتی پک دے، رسنا منا مکھ لگائیا۔ پھیر کیوں دُکھاں وچ پٹدے، کلپنا وچ گر لائیا۔ تھادے کھڑے چھڈا دتے پتھر اٹ دے، اکو نور جوت نال دتا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اگلا کھیل اولّا، اول اک جنائیا۔ جن بھکتاں دا بھاری ویکھیا پلا، بدھی گنڈھ نہ کھئے کھلائیا۔ جس نوں کہندے اللہ اللہ، علی حیدر نعرہ لائیا۔ اُس نوں ویکھنا وسا کے محلا، پچھلی ریتی دتی مٹائیا۔ پورب جنم دا

دے کے پہلا، بھکھیاں دتا رجائیا۔ دس کے نہچل دھام اٹلا، پینڈا دتا مکائیا۔ جتھے کرے کھئے نہ ہلا، ہندو مسلم سیکھ نہ کھئے لڑائیا۔ مالک اک تے حکم دیوے اگلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ کھیل کرے دھرنی اُپر تھلا، جل تھل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر گوہند دس کوئی کہانی، کی کہوت جگت جنائیا۔ او کیوں نہیں جُجھار نوں دتا پانی، خالی ہتھ بھوائیا۔ کی کھیل وچ نانک بانی، راگاں وچ وڈیائیا۔ کس بدھ پار ہوئے پرانی، پرانیت مل کے خوشی منائیا۔ گوہند کہا میں اکو دسی نشانی، نشانہ ست سمجھائیا۔ جیہڑا ستگر کدے نہ ہووے فانی، مڑھیاں گوراں وچ ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ جد چاہے بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر نظر نال لے ترائیا۔ اوس دے آگے دینی پئے نہ کھئے قُربانی، صرف نمستے کر کے سیس نوائیا۔ دو جہان آئے کدے نہ ہانی، نیترا اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہا گر اوتار پیغمبر اوہ ویکھو دیس ماجھا، سمبل کھوج کھوجائیا۔ سارے سُنو اک آواز، حکم اگم اتھاپیا۔ اکو ویکھو دُھر دا راجا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے آگے نہ کوئی سوال تے نہ جوابا، جواب طلبی وچ سارے لے بُلاییا۔ ہُن قول اقرار کرنا پینا تے چھڈنا پینا کعبہ، حُجریاں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پچھلا پورا کرے خوابا، خواجا خضر راہ تکائیا۔ آگے نوں نام دے کے سادہ، سادھ بنا سادھنا دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے ملائیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبر سارے تکو دو بیبیاں بدلی چولی، آگے ہو کے لو انگڑائیا۔ اک شب دھار دی گولی، جوگندر سوہا پائیا۔ راج کھاری پربلاد دے ویلے کھیڈی سی ہولی، خوشیاں اپنا رنگ اک وکھائیا۔ دوباں دا لیکھا گوہند نال جس نے شب دھار پائی روئی، انتر نرنتر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو روپ انوپ سروپ، سرت شب سہائیا۔ ویکھو شہنشاہ شاہو بھوپ، ناتا دُھردرگاہیا۔ ویکھو چارے کوٹ، ہرجن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چھڈ کے جوٹھ جھوٹھ، اکو پُرکھ اکل منائیا۔ سب نے چھڈ جانا گر مَکھو پنج تے تے دا کلبوت، بار شنگار کم کیسے نہ آئیا۔ اپنے ستگر نوں اپنے وچ سمجھو موجود، اندر بیٹھا ویکھے چائیں چائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر آیا اوہ وی کر کے گیا کوچ، کوچا گلی رہن کھئے نہ پائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گو بند کہے ماجھے والیاں بییاں گیت گاؤنا سُنہنجا، سچ رنگ رنگائیا۔ اکو دھوڑ تے اکو مجنا، اشنان اکو کر وکھائیا۔ اکو ستگر ساچا منگنا، جو دیوے مان وڈیائیا۔ اکو سہجے سؤنا پلنگنا، جتھے ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو ڈنڈاوت کرنی بندنا، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جگت جہان وچوں سب نے ونجھنا، ونجھ مہانے کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا بھیو کھلائی۔ سگن کہے میں رہیا آد توں آد، آد آد جنائیا۔ مینوں کھا سکیا کھئے نہ سنت سادھ، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے ورتائیا۔ میں سب دی سُن دا رہیا آواز، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ سارے پُرکھ اکال نوں متدے رہے باپ، پتا پُوت سیو کھائیا۔ صفتاں والا کردے رہے جاپ، کلمیاں وچ گائیا۔ جوڑدے رہے نات، سُر ت شبد ملائی۔ رُوح بُت کردے رہے پاک، آب حیات وکھائیا۔ کھولدے رہے تاک، نیج نیترا کھ کھلائی۔ کردے رہے بھوکھت واک، سارے گئے سُنائیا۔ کلجگ اتم جھگڑا پینا ذات پات، دین مذہب کُرائیا۔ پردا کسے نہ رہے صاف، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ اپرادھیاں کرے نہ کھئے معاف، دُشٹاں پار نہ کھئے لنگھائیا۔ ہنس بُدھی ہونی کاگ، ہوئے روگ ڈبائیا۔ مایا متا لگنا داغ، کپڑ کور کرے نہ کھئے صفائیا۔ سویا سکے نہ کھئے جاگ، وُضو بانگ نہ کھئے چترائیا۔ جھگڑا مٹے نہ کایا باڈ، نارِی چم نہ کھئے سمجھائیا۔ انت سب دا اگھڑنا پاج، پردہ سکے نہ کھئے لکائیا۔ پُرکھ اکال نے دینا اکو کورا جواب، جواب طلبی وچ سارے بیٹھن سیس نوائیا۔ سب نوں اکو سجدہ دس کے آداب، ڈنڈاوت بندنا اک درڑائیا۔ حُکم دینا ہو کے مہاراج، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ سیس جگدیش رکھ کے تاج، تاجاں والا تخت دئے اٹھائیا۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھ، سمبل رُت سہائیا۔ سگن کہے میں اُس دے کول جا کے بننا پرساد، کِریا وچوں کِریا میری جھولی پائیا۔ اپہ دات ملنی چھبی پوہ تریپ دی پچھلی زندگی توں بعد، اگلا جنم اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیہڑی کانگیاری وکھائی وچوں کھاد، پھوکٹ رُپ درسائیا۔ اوہ دسے بھگتو منو اک واحد، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ سگن کہے میں دساں باون دی دھار، دھرم دوار جنائیا۔ میرا بھگتاں نال پیار، تیراں سؤ ستاسی رشی اک کِشی نال وڈیائیا۔ جس دا رُپ انوپ رہیا دسی، راج کھاری اٹھ کے دئے وکھائیا۔ جوگندر گو بند دی دھار سکھی، سکھیا سچ وچ وڈیائیا۔

جن بھگتو گُرمکھ خُون نال تہاڈی پرتی جائے لکھی، نہ کھتے میٹے میٹ مٹائیا۔ جیہڑی گھونڈ دی حد دی آندی مٹی، جگتار سنگھ
 ایتھے دے ٹکائیا۔ اوہ ٹکی جہی ٹکی، مٹی نو منٹ سڑ کے دئے گواہیا۔ سسے دا بن کے ہوڑا باہے دی بن کے ٹپی، ٹیکا ٹپنی
 وچوں گُرمکھو تہانوں باہر کڈھائیا۔ جنہاں نے گانا بدھا گئیں، دوآبے والے بیاسا دی دھار وچوں باہر کڈھائیا۔ دو اک دی سُن
 لو سکھی، سچ دئے سمجھائیا۔ چھبی پوہ دُھر دی متی، مٹر پیارا نال لیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ مٹی کہے میں آئی وچوں گھونڈ، سنگھ شیر دا درشن پائیا۔ گُرمکھو میں پھرنا تہاڈے کایا وچ پنڈ،
 ساڈھے تن ہتھ بھجائیں چائیں چائیا۔ تسیں اُس پرہو دی چند، جیہڑا زندگی تویں سب دی جھولی وچ پائیا۔ تسیں شبدا گرو دی
 بند، نہ مرے نہ جائیا۔ تہاڈا جھنڈا جھلنا وچ بند، ست رنگا اپنا رنگ دئے چمکائیا۔ اچے ڈھائی سال تھوڑی تھوڑی ہونی بند،
 پھیر جھگڑا اکو وار دینا پائیا۔ کیوں ایہ کھیل سورے مرگند، مہربان ویکھ وکھائیا۔ سارے بنا اٹھروآں توں اک دھار وھاؤ بنجھ،
 بھڑی بھڑی کر کے روڈا دیو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مٹی کہے ویکھی کھیل عجیبی،
 عجب دیاں جنائیا۔ گُرمکھو تہاڈے اندرون کڈھنی غریبی، غریب زانیاں ہوتے سہائیا۔ جیہڑی دیناں مذہباں دی ہوئی بے ترتیبی،
 طریقہ اکو دیاں درڑائیا۔ ویکھو تسیں دُور ڈراڈے بن گئے نزدیکی، ذات پات نہ کھتے رکھائیا۔ کسے نے جانا نہیں مندر مسیتی، پُرکھ
 اکال دا اکو گھر ویکھ وکھائیا۔ ہُن چھڈ دیو پہلی کہانی بیتی، اگلا سماں ویکھو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ جن بھگتو ایہ سکن رکھنا تہاڈے اندر، گھر گھر دیاں ٹکائیا۔ کھول دینا بجر کپاٹی چندر،
 کُنجی جگت نہ ہتھ پھڑائیا۔ منوآ من ہوے نہ بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اندھیری گپھا وچوں کڈھ کے کندر، کاہن دینا
 ملائیا۔ تہاڈا سوہنا سہاؤنا انگن، اپنا چرن چھپائیا۔ کسے دوارے کسے نہیں جانا منگن، جھولی کسے آگے نہ ڈاہیا۔ آہ ویکھو گوبند
 دی دھار گُرمکھاں دے شکنگن، سوہنی گنڈھ پوائیا۔ اکو سجدہ اکو بندن، اکو ڈنڈاوت کرنی دے سمجھائیا۔ ہُن جھگڑا پینا وچ
 ورہنڈن، برہمنڈ دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبدا کہے کچھ ویلا آؤنا
 سخت، سختی نال سمجھائیا۔ اک اکال دا قایم رہنا تخت، اٹاں پتھراں والا رہن کھتے نہ پائیا۔ جتھے مایا دی کرے کوئی نہ پخت،

گولکاں سکے نہ کھئے بھرائیا۔ اکھراں وچ بنائے کھئے نہ بجٹ، بندسیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستگرُو گھر وچ کدے نہیں گنی جائے آج کئی
 ہوئی وٹت، مایا نال مایادھاری دینے رُڑھائیا۔ ویکھو کپڑا آؤنا اوہ وقت، وقت ویلا دئے گواہیا۔ کوئی قائم رہسی شخص، جس
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہ کھیل ورتاؤنا والی عرش، فرشاں تے پئے دُبائیا۔ نظر آؤنا نہیں کوئی چرچ، چراگاہ دسے لوکائیا۔ بھگتاں دا
 ونڈے بھگوان آپ درد، دکھیاں دا دکھ گوائیا۔ تسیں بینتیاں روز کرو تے ستگرُو دی تہاڈے آگے اک عرض، اکو وار سُنائیا۔
 ساریاں بولنا زور نال گرج، بنا پرہو تون سیس نہ کیسے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستائی پوہ کہے میں وجاؤن آیا ڈورُو، ائے دُنکا اک سُنائیا۔ جن بھگتو اُٹھ کے پاؤ کھورُو، ائے سویا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھو اکو تہاڈا پاپرُو، ائے خبردار سب نوں رہیا کرائیا۔ تہانوں وڑن نہیں دینا مساناں وچ گورُو، ائے قبراں توں
 باہر تہاڈا مندر سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ پرہہ دا شبد آد انت دا بانکا چھوہرُو، جس تہاڈے نال کیتی گُرمائیا۔ جس ویلے چاہوگے
 اوس ویلے بہرُو، ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس نوں کہندے براہمن گورُو، اوہ ویکھو اپنا رُوپ وٹائیا۔ تہاڈی اکو منزل تے اکو پوہڑُو،
 اکو پوڑے دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ستائی پوہ کہے اوہ پرہو وڈیا چلاکا، کی
 جُگ جُگ کار کھائیا۔ دیناں مذہباں دا کھچدا رہوں خاکہ، انساناں اندر ونڈ ونڈائیا۔ آپ بنیا رہوں معصوم کاکا، گر اوتار
 پیغمبراں دتی وڈیائیا۔ جنا کے نام والیاں واجاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ اکو گوہند اشارہ دتا میں سمبھل کے آواں سمبل دے رہاں دیس
 ماجھا، سمبھل اپنا قدم ٹکائیا۔ سچ دوارے بہہ کے دو جہاں دیاں پکڑاں واگاں، واگی ہو کے بھگتاں کلجگ وچوں باہر کڈھائیا۔
 مان رہے نہ سنت سادھاں، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا
 حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال دا اکو گن، گنوتتا دئے جنائیا۔ جن بھگتو سچ کھبے ہتھ دیاں مُٹھاں میٹ کے بنا لُو
 گھسن، اک دوجے نال دیو ٹکرائیا۔ کوئی رہنا نہیں رکھ مَن، پیغمبراں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگوان نے اپنے بھگت لینے چُن، مہر نظر
 اک تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 ویکھی اگم گھاٹی، لوک مات دھیان لگائیا۔ ستائی پوہ سہائی راتی، رُٹھی اپنے نال مہکائیا۔ سب دا اکو سندیسہ اکو لیکھ پاتی،

پترکا نال چٹرائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئے آسی، آہستہ آہستہ اصل اپنا روپ درسائیا۔ سب دی بخش دیوے گستاخی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو سمجھا کے سچی باتی، باطن دا پڑدا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستائی پوہ کہے میں تکیا دھر دا ماہی، جو ممتا موہ مٹائیا۔ میں تکیا دھر دا راہی، جو رہبر تھائوں تھائیا۔ میں تکیا دھر دا شہنشاہی، شاہ پاتشاہ اکو اکھوائیا۔ میں تکیا نور الہی، جوت جوت رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی دیندے رہے گواہی، شہادت کلمیاں وچ بھگتائیا۔ اوہ بھجیا آیا بن کے راہی، اپنا پندھ مکائیا۔ جنہاں گرمکھاں نوں پچھے چلایا قدم ڈھائی، ڈھئیے دا جھگڑا دتا چکائیا۔ اگے رہی کھئے نہ کھائی، ڈونگھی کندر نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگتو سچ دوارے دئے بہائی، پھڑ باہوں آپ ٹکائیا۔ ایہ چھہی پوہ دی سب نوں ملے ودھائی، وادھے وچ وادھا دئے کرائیا۔ گھر نوں جانا چائیں چائیں، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ گرمکھ گرمکھ نوں سمجھنا توں میرا دھرم دھار دا بہائی، تے سانوں جمن والی پُرکھ اکال اکو مائیا۔ جے شبہ ستگر پچن منظور اے ہس کے دیو وکھائی، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سارے کہو چاچی تائی، کم کسے نہ آئیا۔ ماسی پھو پھی توڑ کھئے نہ جائی، بنا ستگر شبہ توں ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ ناتا کوڑا دسے نار کنت اک دو جے نوں سمجھن دھار پرائی، مڑھی مساناں بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ستگر پورا کدے نہ کرے جدائی، آد انت اپنا ساتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبہ کہے او گرمکھو تسیں چڑھ گئے اوس کھارے، جتھے منزل بے پرواہیا۔ تھادی منزل مُک گئی جگت دوارے، دھر دا کنت اک منائیا۔ اوہ سگن جیہڑا آسو دا رکھیا سمبھالے، ہر سنگت تیری جھولی پائیا۔ جن بھگتو تھادے وچوں اچے ڈولدے ہالے، من ساریاں لینا ٹکائیا۔ بھانا ویکھن نوں بنو نہ کالے، ہوئی ہوئی سمیں نال ورتائیا۔ سد رہواں تھادے آلے دوالے، اپنا آپ نہ لوان چھپائیا۔ سب دے حل کران سوالے، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ بے شک چھہی پوہ دا دن ستائی دی رات تسیں بڑے کئے پالے، ٹھنڈ وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ضرور پھل لگاواں گا تھادے کایا ڈالے، امرت رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو تھادا ویکھ کے کھیل انوکھا، سب نے خوشی منائیا۔ پرہ نوں من وچ کدے نہیں ہویا دھوکھا، تے ستگر شبہ پلو نہ کدے چھڈائیا۔ جس مارگ دتا سوکھا، سیدھا راہ جنائیا۔

پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کھئے ٹکائیا۔ لبھنا پئے کوئی نہ کوٹھا، اندر وڑ نہ دھیان لگائیا۔ منکا پھیرنا پئے نہ اُتے پوٹا، گنتی
 گنت نہ کھئے گنایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤ نال شوکا، شوَقین ہو کے ملے تہاڈا ماہیا۔ جے تہاتھوں صاف نہیں ہندا کایا چوَنکا،
 تے آپے کرے صفایا۔ تہانوں ہُن پتہ نہیں اپنے نال ملاوَن دا بنایا مؤقع، مؤقعے نال سارے لئے ملائیا۔ گوبند جاگیا لا کے ڈھونکا،
 نور اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گولی گاوے اک شبد،
 پُرکھ اکال شبد اک وڈیایا۔ جھگڑا رہے کوئی نہ مذہب، دین دُنی نہ ونڈ ونڈایا۔ جن بھگتو اک دو جے دا کرنا ادب، پیار وچ
 سمجھایا۔ جے تسیں میرے ول آؤ کے اک قدم، کوٹاں جنماں دا لیکھا دیاں مکائیا۔ تسیں سمجھیو نہ ایہہ کایا بدن، تنان والا جگت
 ہنڈھایا۔ ایس وچ بہہ کے پُرکھ اکال کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔ ایہو جامہ گوبند دا آیا بدل، بدلی کرے جگت لوکایا۔
 ستگر شبد نوں کر سکے کوئی نہ قتل، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے اٹھایا۔ تہانوں لے کے جاواں اوس وطن، جتھے ملے بے پرواہیا۔ تہاڈا اکو
 کنارہ تے اکو پتن، اکو بیڑا کندھ اٹھایا۔ تسان اک متنا چن، بنا پُرکھ اکال توں سیس نہ کیسے نوائیا۔ جتھے بھگت بھگوان وسن،
 اوہ دوارا تہاڈا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتو کتے بیٹھے تے نہیں تھکے،
 تھکاوٹ وچ نیندر آئیا۔ میں تہانوں لے کے جاواں جن بھگتو مدینے مکے، کعبیاں وچ پھیرا پائیا۔ جتھے کلمے دے وجدے پھکے،
 اللہہو اکبر علی حیدر نعرہ لایا۔ فقیر بن کے منگدے ٹکے، بغلیاں ہتھان وچ ٹکائیا۔ اوہ مُرید کدے نہ ہندے پکے، جیہڑے مُرشد
 دا راہ گئے بھلایا۔ بھاویں کوئی کعبے وسے، ستگر دے آگے پچھے تھے، جتا چر صاحب نہ ہردے وسے، ملے نہ کھئے وڈیایا۔ او
 ہُن قول اقرار کریئے اکٹھے، گر چیللا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پُرکھ اکال کولوں منگ منگو اسیں بھگت نہ رہیئے کچے، کچیاں توں پکے دے
 بنایا۔ چوراسی وچ نہ کھائیے دھکے، آون جاوَن دے کٹایا۔ تیرے بنا پت کوئی نہ رکھے، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا کھیل وکھایا۔ جن بھگتو آؤ چلیئے وچ گرے، پھریئے چائیں
 چائیا۔ پہلوں صاف کرو اپنے ہردے، کلپنا باہر کڈھایا۔ پھیر کھیل ویکھیئے اگئی پر دے، جو پریتم اک اکھوائیا۔ تسیں نہیں جان
 دے کھیل چار جگ پچھلے چر دے، کلجگ اتم جوڑ جڑایا۔ ہُن ملے کدی نہ وچھڑدے، سچکھنڈ دوارے دیاں پُچایا۔ بے

شک تسیں بھرے لِبڑے گارے چکڑ دے، ہتھیں دھو کے تہاڈی دُرمت میل کران صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ بھگتو آؤ چلیئے وچ مٹھاں، شودوالے کھوج کھوجائیا۔ پھریئے تیرتھ تٹاں، گنگا
 گوداوری جمنا سُرستی ویکھ وکھائیا۔ ویکھیئے تتاں اٹھاں، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ ویکھیئے نام بانی دے ہٹاں، کلمیاں کی پڑھائیا۔
 سب دا ماتا پتا اکا، اکو اک اکھوائیا۔ او گرمکھو پھیر دین مذہب دا جھگڑا کابدا رٹا، سب کچھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جگ
 کھیل پُرکھ سمرتھا، اپنی دیا کھائیا۔ ایسے کر کے گوہند نے مان وڈیائی دتی سکھا، سکھ سکھیا وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ پوہ ستائی کہے میں کی سناواں، سناؤن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں کی گاواں، گاؤن
 دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ کوٹن بچے جمڈیاں ماواں، بھگت گودی نہ کھئے اٹھائیا۔ جدوں مردے سارے بھرڈیاں ہاوا، پائے پائے کر سناٹیا۔
 گرمکھو تہاڈے بنا سچ نہیں کوئی ٹکانا، دُھر دا ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی پھردی وانگ کاواں، کاگ وانگ کُراٹیا۔ تہاڈا
 اوس پرہو دے در تے ناواں، جتھوں سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ تَساں نہیں آسا کیتی پرہو نے اپنے آپ تہاڈے نال لے لئیاں لاواں، آتما
 پرماتما نال پرنائیا۔ ہُن دوہاں دا پیار ہو گیا ساواں، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جے بھجّوگے آگے ہو کے آواں، پھریدار ہو کے لواں
 اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستائی پوہ کہے میں ہو گیا چُپ،
 کہن کچھ نہ پائیا۔ جیہڑے بن گئے پرہو دے پُت، اوہ اوس دی گود وچ سہائیا۔ اوہ نکل گئے وچوں اندھیرے گھپ، کلجگ پندھ
 مُکائیا۔ اوہناں سِدھا سچکھنڈ ولّ کر لیا رُخ، چلن چائیں چائیا۔ جتھے نہ کوئی سُکھ تے نہ کوئی دُکھ، اکو رنگ وکھائیا۔ جن
 بھگتو تَساں پھیر آؤنا نہیں کیسے ماں دی ککھ، رکت بوند نہ جوڑ جڑائیا۔ اک وار پھیر خوشیاں وچ سارے جاؤ اٹھ، سوہنگ
 ڈھولا گائیا۔ سَتا رہن نہیں دینا کوئی وچ گٹھ، سہجے نال ہلّو نے دتے لگائیا۔ بہاویں کنے باہر والے رضائیاں لو گھٹ، پردے اپنے
 اُتے پائیا۔ ایہہ سوَن والی نہیں رُت، سَتیاں رہیا جگائیا۔ سب نوں اپنی گودی چُک، ہلّوئیاں نال پلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔

☆ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

جموں سنگت کیسر لیانا رتی ڈھائی، ڈھٹیا گوہند ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارے ست سچ گڑمائی، نانا کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ مستک تلک دینا لگائی، تیج بہان سیو کمائیا۔ شبد شہادت دئے گواہی، سمکھ ہو کے دئے سمجھائیا۔ جن بہگتو پردے کوڑ نہ رکھنا رائی، ممتا دینی مٹائیا۔ سوہرے پیئے کھیل دھی جوائی، پرہ دا اکو آتما سوہا پائیا۔ سچ دوارے سیس دینا نوائی، چرن کول سرنائیا۔ سوہنی رت سہنجی آئی، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جموں والیو دے دیو پگ کشمیری، کچھ مچھ دا لیکھ مکائیا۔ پردے رہے نہ کیسے دلگیری، زرنتر انتر وجے ودھائیا۔ گرمکھو جھگڑا چھڈنا غریب امیری، اکو رنگ ویکھنا چائیں چائیا۔ اپہ آشا رکھ کے گیا ہر گوہند جس نے دھار چلائی میری پیری، پیر پیراں رنگ رنگائیا۔ اک دوار اکو پرہو دی چلے پیڑھی، جگ چوگری ریتی چلی آئی۔ جس پربلاد تاریا بن کے کیڑی، سو ست سروپ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جموں والیو آٹا دے دیو سوا سیر، بل باون منگ منگائیا۔ پرہ کرتا کرے مہر، مہربان سرنائیا۔ شبد گرو سہائی دھر دا کیہر، بہبک اکو اک درڑائیا۔ کٹیا جائے چوراسی گیڑ، چارے کھانی نہ کھئے بھوائیا۔ آتم پر ماتم سے نیڑ، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ لہنا دینا دئے نیڑ، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کھیڑ، اندروں پردہ دے چکائیا۔ فرق رہے نہ زبر زبر، نور نور رشنائیا۔ آد جگاد دا داتا شبد گرو گر شیر، سینگھ روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوا سیر آٹا رہیا ہس، خوشی نال جنائیا۔ جن بہگتو پرہ دا گاؤنا اکو جس، اکو داتا صفت صلاحیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا وس، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ امرت دھار دیوے رس، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ انیالا تیر مارے کس، مکھی دھار شبد وڈیائیا۔ ڈرمت میل دیوے کٹ، پاپاں کرے صفائیا۔ سرتے رکھے آد جگادی ہتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چلائے رتھ، ہڈ ماس نارے رنگ رنگائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ درشن دیوے ہو پرتکھ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بہگتو تھادی ریتی چار جگ تون وکھ، سوہنا مارگ اک سمجھائیا۔ ورنان برناں اک دوارے جانا وس، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب

دا سانجھا اِکو جیہا حق، حقیقت نال دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سَوا سیر آٹا کہے اِک رُپئیا لیاوے جیا لال، رام دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ جنم جنم وِچ بن دا رہیا بال، کرم کرم سنگ رکھائیا۔ لہنا دینا ویکھنا ماضی حال، بھيو ابھید رہے نہ رائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آسا منسا والا سوال، خواہش خواہش وچوں بدلائیا۔ کدے پوہ نہ سکے کال، مہاکال رُوپ درسائیا۔ ستگر شبد وچولا جُگ جنم دیاں وچھڑیاں لے بہال، ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سگن اِک رُپئیا جتھے نہ کوئی شاہ تے نہ کوئی کنگال، وڈے چھوٹے اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ جموں والیو ویکھو اکھ کھول، باون آیا چائیں چائیا۔ پُرکھ ابناشی رُوپ اِکو پول، ست سرُوپ سو بہا پائیا۔ شبد اگمی رہیا بول، انادی دُهن جنائیا۔ چيلا سِنگھ جیہڑیاں پنج وستو لیاندیاں کول، گُردرشن کور دی جھولی دینیاں پائیا۔ ہر سنگت سدا رہنا اڈول، نہ کوئی ڈولے ڈول ڈلائیا۔ چار جُگ شبد دی دھار وچنا ڈھول، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ گوبند ویکھن والا گھول، دنگل پینا چائیں چائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، نچھتر گرہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ پگڑی کہے میں ست رنگ دی دستار، دست دست ملے وڈیائیا۔ میرے اندر پریتی اوس نرنکار، جو جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ مینوں لیکھا دسیا جو وچاؤدا رہیا ستار، ست ست آواز سُنائیا۔ میرا کھیل ہویا اِک وار، جنک دوارے سو بہا پائیا۔ جس ویلے رام نے دھنُش لیا سی اُتھال، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سیتا پاؤن لگی سی ہار، ستے رنگ اِک دوجے نال دتے جُڑائیا۔ اوہناں کیتا حال حال، کوک کوک سُنائیا۔ ہُن اسیں نکے نکے رومال، چھوٹے چھوٹے ویکھ وکھائیا۔ رام نے نگاہ ماری اُپر اسمان، بن نیناں نین اُتھائیا۔ پھیر ویکھیا رام نے رام، جو رام دا مالک اِک اکھوائیا۔ اوس سندیسہ دتا دُھر پیغام، شبدی شبد جنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت آیا وچ جہان، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اکھراں دا رہے نہ کھئے گیان، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ مدرا ماس سارے کھان، رسنا کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ پردے ہر نہ مول وسان، کایا مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ دین مذہب ذات پات مانو مانو اِک دوجے نون بُرا تکان، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیج رہے کسے نہ بہان، سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ شبد سنے کھئے نہ کان، ڈھولے کوڑے گاوے جگت لوکائیا۔ دھرم دا دیوے کھئے نہ دان،

جگت لُئیرے سوہا پائیا۔ پنڈت پاندھے ہون بے ایمان، مُلا شیخ مسائک تسبیح کوڑی گل لٹکائیا۔ ودیا والا رہے نہ کھئے ودوان، پائھی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ہر دی کرے نہ کھئے پہچان، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے سارے سیس نوائیا۔ رام کہے میں ویکھ ہویا حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ اونے چر نون سینتا کر دتی پرنام، چرناں سیس جھکائیا۔ میرے صاحب سچے بھگوان، تیری اوٹ تکائیا۔ تون ہونا نگاہبان، مہر نظر اٹھائیا۔ رام نے اپنے پکڑ کے کان، ہلونا دتا لگائیا۔ کلیئے میں پھرنا بیابان، جنگلاں وچ بھجان واہو داپیا۔ اگلا کھیل ہونا مہان، اندرے اندر سنائیا۔ میرا ساتھی راون نوجوان، پلُو تیرا لئے اٹھائیا۔ پھیر پھڑنا تیر کمان، چلہ اپنے کندھ اٹھائیا۔ یدھ کران گھمسان، ہنونت نال وڈیائیا۔ لنکاپتی ماراں جھکڑا مکاواں زمیں اسمان، حُکم مٹاں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پگ کہے میرے ستے رنگ، ست دی دھار جنائیا۔ آد انت توں گر اوتار پیغمبران منگی منگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے گواہیا۔ جس ویلے کھئے رہے نہ سنگ، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سیس اوڈھن کرے ننگ، پڑدا سکے کھئے نہ پائیا۔ کلجگ نیچے بن ملنگ، ڈورُو گھر گھر ڈنکا لائیا۔ سرشٹی درشٹی ہووے اندھ، نیتر نین نہ کھئے کھلائییا۔ آون جاون مکے کیسے نہ پندھ، سچ دوارے سوہا کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے بھکت بھگوان دا سانجھا ہونا چھند، تون میرا میں تیرا دوباں نے ڈھولا لینا گائیا۔ پت پریشور نے آتما پرماٹما دا کرنا کارج انند، تن وجود دا حصہ جگت ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ پگڑی کہے میں سب دے سر تے پاؤنا بھکت پڑدا، ست ست سمجھائیا۔ جو پرم پُرکھ دا ہووے بردا، پت پریشور سیس نوائیا۔ بیو کھولنا اوس دے گھر دا، گرہ مندر دیاں وکھائیا۔ رنگ رنگاؤنا نرائن نر دا، نر ہر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ پگڑی کہے میں سب دے اُتے آونا سیس، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ مالک دسنا اک جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جو لیکھا جانے بیس اکیس، اکیس اکیسا نور الاہیا۔ جس دا اکو نام کلمہ حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم جانا بیت، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ست رنگ پگڑی کہے جن بھکتو تہاڈی ستجگ والی ریت، چار ورن لینی اپنائیا۔ تہاڈا وچولا اک اک میت، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ سب نے صاف رکھنی نیت، کام کرودھ

لوبھ موہ ہنکار دینا تجائیا۔ ٹھاڈی کایا رہے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ٹھاڈا کھڑا چھٹ گیا مندر مسیت، شودوالے
 مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہن ساری سنگت اک پریم دا گا لو گیت، شبد شبد وچوں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ جن بھگت اکو وار کرم کرم کرو کرمائی، کرمیٹا بنس سوہیا پائیا۔ لین دین دی
 آسا ترسنا دینی تجائی، اندر منگ نہ کھئے منگائیا۔ ناتا رکھنا بھین بھائی، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ خوشیاں منگل لینا گائی، سوہلا
 اگم اتھاپیا۔ کلجگ مایا جھوٹھا لالچ کم کیسے نہ آئی، دھن دھولت نہ کھئے چترائیا۔ شاہ سلطان خالی ہتھ جاندے رائے دھرم دئے سزائی،
 آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ ٹساں مل کے ستجگ دی ریتی چلائی، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ گرمکھو شادی دے شادیا نے، جگت سکے نہ کھئے وجائیا۔ جس دے کارن
 گر اوتار پیغمبران دتے بیانے، نام وسیقے اُتے گئے لکھائیا۔ اوہ بدل گئے زمانے، سماں اپنا ڈھنگ بدلائیا۔ آگے حکم ورتنا سری
 بھگوانے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگت وبار دے رہنے نہیں مہمان خانے، گرہ اکو وجے ودھائیا۔ اکو رنگ رنگاؤ نے رنگ راؤ
 رانے، در اکو سوہیا پائیا۔ گرمکھو سب نے بننا سگھڑ سچھے سیانے، من مت دینی گوائیا۔ گر گوہند دس کے گیا پُرکھ اکال دے
 مننے بھانے، اوٹ اکو اک تکائیا۔ گھر بار چھڈ کے بنس سرینس وار کے ماچھوواڑے ستا دے کے بانہہ سربانے، ستھر یارڑا اک
 ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ او گرمکھو ہویا ویاہ، پایا ہر
 نرنکار۔ بھگت گواہ، شہادت دین پیغمبر گرو اوتار۔ ستجگ ساچا سب دا ہووے راہ، رہبر ہووے پروردگار۔ اکو
 در ہووے دُعا، سجدہ اک ہووے نمسکار۔ جس نوں کہندے رہے خُدا، خود مالک سانجھا یار۔ اوہ کلجگ دا کل رہیا بدلا،
 ستجگ سچ کرے اجیار۔ وشن برہما شو کہن واہ واہ، کروڑ تیتیس پھولن برکھے اپنی دھار۔ اندر سیوا رہیا کما، امرت چھڑ کے اپر
 اپار۔ وقت سہنجنا گیا آ، ناتا تئے کوڑ سنسار۔ گرمکھو جے ٹھاڈا سب دا اک پیار، تے سارے باہواں لو اٹھال۔ گرسکھ ہو کے
 بنیو نہ کھئے بُریار، رسنا نال پھکا بول کریو نہ کھئے گناہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد
 بخشنہار دیدار۔ اٹھائی پوہ کہے میرا دو اٹھ دا سماں، سرگن تتاں وچ وڈیائیا۔ دھرم سندیسہ دُھر دا کہواں، کہہ کے دیاں سُنائیا۔

ستجگ مارگ چلنا نوان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ وجے ودھائیا۔ آگے وقت نہیں رہیا لما، پینڈا اپنا پندھ مکائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے غما، جن بھگتو اندروں چنتا دینی کڈھائیا۔ لین دین دی کیسے نہیں کرنی طمع، لالچ وچ کھئے نہ آئیا۔ ٹھاڈے کولوں ست دی دھار کرنی رواں، بھگت جگت وچ پرگٹائیا۔ موہ وکار دا لا کے ٹھاڈے اندر بنا، حد پچھلی دینی گوائیا۔ ویکھیو ہرجن ہو کے بنیو کھئے نہ اٹھا، نیتربین نہ کھئے اکھوائیا۔ سندیسہ سُنو بنا کٹاں، پردے اندر اپنے کھوج کھوجائیا۔ او کیسے کم نہیں آؤنا ماٹی چما، چم درستی لینی بدلائیا۔ یاد کر لو پیسے پچھے گوبند دے بچے پھڑکے براہمن ہو کے پما، دھن دولت کم کیسے نہ آئیا۔ ٹھاڈے کول پرہ دے نام دا دھنا، کھاؤ خرچو نکھٹ کدے نہ جائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈتا، چترگپت نہ لیکھ جنائیا۔ ایہو ووبار دسیا گرو گرتھ چوڈاں سو تپہ انک دا پنا چوتھی لانو پرہ ابناشی نوں مل کے اپنا مندر لو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت ویکھے اپنے چنا، چن سورج توں پرے کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہو تیریاں بھگتاں منگی لوہڑی، لوآں پُریاں توں باہر دھیان لگائیا۔ کیشن سنگھ حال دہائی کیتی ہڑی، اچی کوک کوک سُنائیا۔ دات وچ منگن بھگت بھگوان دی بنی رہے جوڑی، ناتا آتم پرما تم رکھائیا۔ سوہنگ دھار مٹھا رس دے گر روڑی، روڑا کوڑ رہے نہ رائیا۔ پچھے دیندا رہوں بھوری بھوری، ہن جھولی دے بھرائیا۔ سادھ سنت تینوں لبھدے چوری، اندر وڑ دھیان لگائیا۔ بھگتاں اپنے نال بٹھ لے ڈوری، آگے سکے نہ کھئے ٹھائیا۔ من کلپنا ولوں موڑیں، مورکھ موڑھ آپ سمجھائیا۔ ساڈی منگ ہتی تھوڑی، خوشیاں نال منگ منگائیا۔ ویکھیں در آئے کیسے نہ ہوڑیں، کروٹ اپنی نہ آپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت منگدے مُراد چنگی، لوڑیندے سجن دینی پائیا۔ ساڈی پٹھ رہے نہ ننگی، مہر نظر ہتھ اٹھائیا۔ دکھ بھکھ رہے نہ تنگی، سکھ ساگر وچ

سہائیا۔ نیترا اکھ رہے نہ اندھی، لوچن دینا گھلائیآ۔ آتم دھار رہے نہ رنڈی، کنت سہاگ ہونا سہائیا۔ پچھلی ٹٹی جائے گنڈھی، آگے سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ من واسنا رہے نہ مندی، موہ ممتا پرے تجائیا۔ سر جھکے کیسے نہ ڈمبی، پکھنڈی سنگ نہ کھئے نہائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے پابندی، شرع زنجیر دینے کٹائیا۔ جھگڑا مکاؤنا جیرج انڈی، اُتہج سینج کھڑا دینا چھڈائیا۔ نام مہانا دینا ونجھی، سنسار ساگر پار کرائیا۔ آتم سیج سہاؤنی منجی، سنگھاسن اپنا آپ وڈیائیا۔ دُئی دی دھار رہے نہ کندھی، ہوئے روگ دینا گوائیا۔ بھگت بھگت دا بناؤنا ست سنگی، گرمکھ گرمکھ جوڑ جڑائیا۔ نجھر رس دینا انندی، اند اپنا اک ورتائیا۔ واسنا مائل رہے نہ گندی، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ پچھلی پچھے جیہڑی لنگھی، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن گرمکھ لوہڑی منگدے نام ندھان، تیری سرنائیا۔ آگلا حُکم دس پیغام، حضرتان دے حضرت کر پڑھائیا۔ منزل مارگ ہئے آسان، رہبر راہ دینا جنائیا۔ شرع زنجیر رہے نہ کھئے غلام، عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ آکو کلمہ دے کلام، کائنات دے سمجھائیا۔ آکو محبوب ہووے مہربان، مُحبّت وچ سہائیا۔ آکو رس پین کھان، آکو گنڈھ دینی جنائیا۔ آکو رنگ محل اٹل مہان، بے پہچان دینا جنائیا۔ تیرا لیکھا نوجوان، جُگ جُگ سب دی جھولی پائیا۔ کلجگ اتم مار دھیان، گیانی دھیانی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ پوتر ہویا نہ کوئی کر اشنان، اٹھسٹھ سارے دین دہائیا۔ پُستک پڑھ پڑھ تھکا جہان، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کیرپا کر کے جن بھگتاں آپے مل آن، ملنی اپنے نال کرائیا۔ کوجھیاں کللیاں کر پروان، چکڑ بھرے گود اٹھائیا۔ ساڈے سر کر آحسان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پرہو بھگت نالے تیرے منگتے نالے تیرے مہان، دوویں روپ درسائیا۔ نالے بڈھے نڈھے بن آنجان، رو رو کُرائیا۔ ساڈی جھولی پا دے بھگتی دا دان، جگت لوہڑی منگ نہ کھئے منگائیا۔ رسنا منگے نہ پین کھان، پان سپاری نہ رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جن بھگت لوہڑی منگن کھئے نہ آیا، پچھلا جُگ دئے گواہیا۔ کلجگ کھیل ویکھ بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سہائیا۔ ہرجن جو اپنے رنگ رنگایا، رنگ رتڑا گھر بہائیا۔ اوہ چھڈ کے جگت مایا، جھولی نام آگے ڈاہیا۔ دے وست جیہڑی توہے بہایا، بہاؤ بہاؤنی نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا موہ تجایا، رجو طمو ستو سنگ نہ کھئے

رکھائیا۔ اپنی کایا چرناں بھیٹ چڑھایا، تیرا تیری جھولی پائیا۔ نام بھنڈارا دے ورتایا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں رل کے شور مچایا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پرہو کہنوں کہیں پرایا، ناتا جائیں تڑائیا۔ جو تیرے در تے آیا، خالی پرت مکھ نہ کھئے بھوائیا۔ سچ بھنڈارے نال دے رجایا، ترسنا ترکھا گوائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں لوڑیندے سجن لوہڑی منگن تیرا ہرجن آیا، بھگت سہیلا پچھلا پندھ مکائیا۔ وست اگم دے ورتایا، امولک اپنی جھولی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری لوہڑی سدا اندٹھی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ایہہ جگت رسنا سواد نالوں مٹھی، رسنا چکھ کہن کچھ نہ پائیا۔ نہ ایہہ آکاش ملے نہ دھرتی والی وچوں مٹی، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نہ ایہہ کالی نہ ایہہ چٹی، سوہا ویس نہ کھئے وٹائیا۔ نہ ایہہ وڈی نہ ایہہ نکلی، جوانی روپ نہ کھئے درسائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نہ ہندو مسلمان عیسائی سکھی، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی دو اک سرگن یرگن روپ درسائے من چتی، ٹھگوری کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ قلم شاہی نال نہ جائے لکھی، کاغذ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جگ چوکرئی جس نوں مہربان ہو کے دتی، کرپا یدھان جھولی آپ بھرائیا۔ اوسے لوہڑی دی دھار دی ہاے اُتے بنی ٹپی، جنھ آتما دتی پرگٹائیا۔ جس آتما نے پرماٹما نال مل کے انیک زباناں دی بنائی لپی، علم عالماں تائیں جنائیا۔ سادھاں ہتھ پھڑا کے چپی، در در دتا بھوائیا۔ شرع زنجیر پوا کے گچی، گر اوتار پیغمبر دتے بندھائیا۔ سرشٹی دے متھے گھسا دتے پتھراں اٹی، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گروڈوار رگڑائیا۔ اک تھان کدے نہ ٹکی، جگ چوکرئی بھجی واہو داہیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ دُبٹھڑ مار کے پٹی، رو کے دتا سُنائیا۔ ماٹی خاک وچ لٹی، اپنا روپ بدلایا۔ پھر واسطہ پا کے منگی چٹھی، دوئے جوڑ سپس نوائیا۔ مکھوں ہس کے بات کیتی مٹھی، نیناں نیر وپائیا۔ پھیر تکیا بٹ بٹی، اکھ نہ کھئے جھمکائیا۔ پرہو کرپا کر دات دے دے داتار اپنی ٹپی، جس اُتے ٹیکا ٹپنی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی بہاو پرہو تیری لوہڑی، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اپنی اپنے نال بنا کے جوڑی، آپ اپنا میل ملائییا۔ اپنی وست آپ دے کے تھوڑی، اپنی جھولی آپ بھرائیا۔ اپنی کھیل آپ توری، تڑت اپنی کار کھائیا۔ جس دا روپ ناری نہ جوڑو زوری، جوڑو نظر کھئے نہ آئیا۔ جوہن وتی نہ بانکی

چھوہری، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ پردا کپٹ نہ دے کٹھوری، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ پائے اُف نہ کرے بھڑی، دکھی ہو نہ
 کدے کُرائیا۔ اکو وراکو در اکو گھر میرا رہی لوڑی، سچ لوڑی توں لوہڑی دتا بنائیا۔ اپہ ریتی وشن برہما شو نے توری، نرگن
 کولوں نرگن منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ لوہڑی کہے میں سارے ویکھے
 منگتے، منگے جگت لوکائیا۔ جگ چوڑی گئے لنکھدے، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ میں کھیل ویکھدی رہی اوس اند دے، جو
 اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس در توں سارے گئے منگدے، گر اوتار پیغمبر جھولیاں ڈابیا۔ اوہ لوہڑی پرہو اپہناں بھگتاں ونڈ
 دے، جنہاں تیری آس رکھائیا۔ جے پچھے وچھڑے تے آگے گنڈھ دے، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ شوہ دریا جگت وچوں بیڑا ہتھ
 دے، پھڑ اپنے کندھ اٹھائیا۔ جیہڑے تینوں بھگون کر کے منڈے، اوہناں اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پریم دا ساچا دھن دے، من منسا
 کوڑ گوائیا۔ پھکے بول نہ سنیئے کت دے، جُغلی نندیا نہ کھئے چترائیا۔ جے کِریا کریں تے درشن کریئے گوہند تیرے چن دے، اندھ
 اندھیر رہے نہ رائیا۔ جیہڑے کوڑے ناتے تن دے، جگت جائے تجائیا۔ اندروں لیکھے مُکا دے غم دے، چنتا چکھا باہر کڈھائیا۔
 میل ملا لے ہنگ برہم دے، پاربرہم اپنے وچ ملائیا۔ جن بھگت جگ چوڑی جدوں جمدے، جم کے منگتے تیرے آگے جھولی
 ڈابیا۔ سچ بخشیش اپنا روپ برہم دے، پاربرہم سرنائیا۔ لیکھے رہن نہ جنم کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ بھلیکھے کڈھ
 دے اندروں بھرم دے، ہوئے ہنگتا رہے نہ رائیا۔ اپنے گھر وچ اپنا جرم دے، جن بھگتاں بھل جاوے جمن والی مائیا۔ سدا
 پُجاری رہن تیرے چرن دے، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ بھے چکا دے ڈرن مرن دے، چوراسی گیڑ کٹائیا۔ تیرے ہو کے
 تیرے ڈھولے پڑھنگے، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہککنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سرنائی سرن دے، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

☆ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

شہنشاہی سمت پنج کہے میرے مہربان دی ماگھی، مگن اپنے وچ کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بن کے راگی، انراگی راگ سُنائی۔ تُوں ہی تُوں کہندے وڈبھاگی، بھگون تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل جگاد آدی، انت تیرا تیرے وچ سہائی۔ ساڈی چٹرائی کاہدی، گل مالک تیری وڈیائی۔ اسیں صفت کردے رہے تیرے ناں دی، ناؤں نرنکارا اک جنائی۔ تیرا شبد گرو گودیو انا دی، ناد دھن سانوں تتان وچ سُنائی۔ اسیں تیرے چار جگ دے سیوک چاکر لاگی، در در گھر گھر الکھ جگائی۔ تیرا حکم نصیحت ڈاڈھی، ڈنڈاوت بندنا دتی درڑائی۔ نت نوت بنا کے گاڈی، رستہ مارگ اک سمجھائی۔ دین مذہب دی ودھا آبادی، ادب اپنا اک سیکھائی۔ سینا رام بنا کے کرشن رادھی، اللہ نام ستگرو واہ واہ کیتی چٹرائیا۔ اسیں کھیل ویکھیا تیریاں بھگتاں دی تیرے نال ہوئی شادی، شادیا نے سارے رہے وجائی۔ تُوں موہن مادھو مادھی، مدھر دھن اپنی دے سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن آتم پر ماتم ہندا ویکھیا نکاح، نقاب انتر رہی نہ رائیا۔ اسیں سارے اوس سمیں دے بنائے گواہ، حکم اپنا اک جنائی۔ سانوں انہول، ستیاں نون اپنی دھار وچوں کڈھا کے لا لیا داء، دائریاں وچوں باہر کڈھائی۔ اے مالک بے پرواہ، کی اپنی کل ورتائی۔ سانوں شبد سندیسہ دتا سنا، کلمہ حکم اکم اتھاپیا۔ چھپی پوہ نون سب نے جانا آ، لیکھا اپنا بغل اٹھائی۔ بہگت دوارے پہنچنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک سمجھائی۔ جان پندھ مار کے آئے ویکھیا سہنچنا تھان، تھانتر ملی وڈیائی۔ جتھے سب دا اکو پتا اکو ماں، دو جا نظر کئے نہ آتیا۔ اکو نام ندھانا رہے گا، غریب امیر نہ ونڈ وندائی۔ اکو رنگن رہے رنگا، چار ورن نہ کئے چٹرائیا۔ پھیر حکم دتا اکم اتھاہ، سہج نال درڑائی۔ جن بھگتو تہاڈی آتما لئی پرنا، پرم پُرکھ شبد سندیسے وچ جنائی۔ اسیں اک دو جے ول رہے تکا، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ نہ کوئی نام کلمہ لیا درڑا، پوجا پاٹھ نہ کئے کرائیا۔ ہسدے ہسدے خوشی نال کہا گرمکھو میں تہاڈا کیتا ویاہ، آتما پر ماتما اپنے رنگ رنگائی۔ سدا سہیلا ہو کے دیواں ٹھنڈی چھاں، اگنی اگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب کچھ سانوں دتا وکھا، سدا دے کے آپ بلائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں بن کے گئے سجن سہیلے میت، متر پیارے روپ بدلائیا۔ جھگڑا اندر نہ رکھیا چیت، ٹھگوری

سنگ نہ کھٹے لجاٹیا۔ کھیل ویکھیا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ صاحب تکیا اتیت، ترے گن باہر سوہا پائیا۔ جن بھگتاں کہے چھو
گاؤ سوہنگ گیت، گوہند رنگ رنگائیا۔ نہ کوئی ویکھی مندر مسیت، مٹھ نظر کھٹے نہ آئیا۔ سب توں وکھری نرالی ریت، ریتوان
دتی درڑائیا۔ جن بھگتو کریو اک پرہو دی پریت، دو جا ایشٹ نہ کھٹے منائیا۔ اکو کلمہ اک حدیث، حضرت اکو اک پڑھائیا۔ نیڑے
آوے نہ شرع ابلیس، شیطانی سور نہ کھٹے کھائیا۔ ساڈی سب دی اصلیت، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ اپنی انت دی ویکھو
وصیت، جو لیکھا بنا قلم شاہیا۔ کلجگ رہنی نہیں کوئی ملکیت، مالک نظر کھٹے نہ آئیا۔ انت ہونی سب دی اک ولدیت،
وعدے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سمت پنج کہے میرا
پریم متا ماگھ، مجن اک کرائیا۔ دھووے ڈرمت داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ جو صاحب سرنائی گیا لاگ، چرن کول وڈیائیا۔ شبد
سُنائے ناد، اگئی راگ الہیا۔ سنت بنائے سادھ، سادھنا اک سمجھائیا۔ انتر رہے نہ سوال جواب، کلپنا کوڑ دئے کھپائیا۔ جھگڑا
مکا عشق حقیقی مجاز، طبیعت اپنے نال ملائیا۔ ست سچ سنا ناد، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر داتا اگم اتھاپیا۔ سمت پنج کہے میرا ماگھ سوہنا چنگا، چار کُنٹ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر پھرے
پیریں ننگا، سچ دوار بیٹھے تھاوں تھائیا۔ نرگن دھار کرے سنگا، سکلا سنگ وکھائیا۔ نیتر رہے کوئی نہ اندھا، لوچن اک
کھلاٹیا۔ شبد گرو کہا (رہا) کوئی نہ بندہ، جو بندگی بندیاں رہیا درڑائیا۔ لکھ چوراسی بہار اٹھائے اپنے کندھا، باہو بل اک
پرگٹائیا۔ انک بدھی اپنا رکھ کے ڈھنگا، چال نرالی اک سمجھائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لنگھا، گگن گگنتر ڈیرہ
ڈھاپیا۔ جھگڑا مکا کے جیرج انڈا، اُتہج سیتج ویکھ وکھائیا۔ اُس دا درس نصیب ہووے نہ جمناسُستی گوداوری گنگا، نیتر رو
رو مارن دھائیا۔ چلی بھر سکے کوئی نہ پنڈا، امرت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بن ستگر شبد کیسے نہ ونڈا، دوسر نظر کھٹے نہ پائیا۔ جو آیا
سو گا کے گیا چھندا، ڈھولا صفتاں والا گائیا۔ تن ویس کرایا دھوتی بودی تبا، مچھ داہڑی کیس کچھہرے نال وڈیائیا۔ کیسے
سمجھ نہ آئی پرہہ دا کپڑا ویس چنگا، کون رنگ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا
کھیل کھلاٹیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس ویلے درشن پایا سوامی ڈھر، ڈھر مستک بھگتاں ویکھے چائیں

چائیا۔ خالی کوئی نہ جائے مُڑ، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ اتر آتم نال جائے جُڑ، باہر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پریم پیار دی رہے کوئی نہ تھڑ، تھڑے تھڑکیاں لے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شبد اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر شبد جنایا چُپ چپیتے، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ حُکم دتا دُھر دے میتے، مطلب اپنا اک سمجھائیا۔ ویکھو پھل اپنے کیتے، چارے جُگ دھیان لگائیا۔ تُساں میرے نام دے صفتاں والے کیتے ٹیکے، حرفاں وچ وڈیائیا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ گرو دوار اکھئے کیتے، ٹھیکے اٹاں پتھراں نال وڈیائیا۔ نام کلمہ بانی پڑھ کے رہے جیتے، جیون جُگت وچ سمجھائیا۔ صفتاں وچ کیتی تمہیدے، نظماں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیا کھیل اکٹا، اگن وچ وڈیائیا۔ جس جھگڑا مٹایا ماٹی چمّا، چمّ درِشٹی دتی بدلائیا۔ مارگ دس کے نواں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ دھرم دی دھار بدل کے سماں، سمن سب دے دتے کڈھائیا۔ سب نے ہو کے آؤنا رواں، بھجنا واہو داہیا۔ کیسے نہیں بھروسہ دماں، جیون جُگت نہ کیسے سمجھائیا۔ کھیل وکھا کے ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھا وچ وڈیائیا۔ جھگڑا پا کے کلپنا منا، منسا سنگ رکھائیا۔ پھیر ہس کے کہا گوہند چنّا، چن تیری رُشنائیا۔ شبدي دھار گرو گر جنا، جن جنیندی بنیا مائیا۔ دین مذہب دا میٹنا بتّا، حد حدود رہے نہ رائیا۔ جیہڑا گوہند لایا کتا، پردہ پردے وچ سمجھائیا۔ ایہو فرق رہنا پُرکھ اکال دا شبد دھار دا وچ سریر تنا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیوں گوہند لایا کتا، ڈنڈا دس دس دھار بدلائیا۔ ویکھ کے اتم کنڈھا، کلجگ نین اٹھائیا۔ پرہہ دا کھیل کوئی کر نہ سکے پنجاں تتاں والا بندہ، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے چترائیا۔ ہُن میں کیتا کھنڈے نال جنگا، یڈھاں نال لڑائیا۔ پھیر پھراں وچ برہمنڈاں، شبدي دھار سہج سُکھدائیا۔ دو جہاناں نرگن دھار بدل کے لنگھا، پُری لوء کھوج کھوجائیا۔ جننی گگھ کیسے نہ جمّا، رکت بوند نہ میل ملایا۔ پون سواس لواں نہ دما، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ رسنا نال کیسے نوں کہنا نہیں امڑی اماں، گودی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ دین مذہب دا ہونا نہیں کوئی طمع، تامس ترسنا دینی گوائیا۔ اکو صاحب دا حُکم مٹاں، پُرکھ اکال اک چترائیا۔ میرا اوبدا نرگن دھار سرگن فرق ہووے اک کتا، مکنا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار

کھائیا۔ گوہند کہے میرے کئے دا بھاؤ آہ، آمد وچ سرنائیا۔ مہربان میرے وچ سما، سمگری اپنی وچ ٹکائیا۔ جوتی جاتا ہو کے جوت جگا، نور ظہور کر رُسنائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے شبدي ناد وچا، انراگی راگ سُنائیا۔ سانجھا مندر اک سہا، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ سنگھاسن اک وچھا، سوہنیک اک سہائیا۔ سد مل کے اپنا جھٹ لنگھا، ایکا دوآ نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکال کہیا گوہند ایہہ کتا تیرا میرا گواہ، شہادت نرنتر دئے بھگتائیا۔ اس نون سمجھ سکے کوئی نہ راء، پردہ پردہ نشین نہ کھئے اٹھائیا۔ گوہند کہیا واہ واہ، واہو واہو واہو واپگرؤ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال پھڑ کے بانہ، بازو دتا بلائیا۔ جس ویلے سرشٹی درشٹی ہوئی کان، کاگ وانگ کُرائیا۔ مات پُت اک دوجے ول لین تکا، بھین بھینا اکھ بدلائیا۔ اوس ویلے دوہاں نے جانا آ، دھر دا پھیرا پائیا۔ ایہہ کتا کامل مُرشد دا سدا سدا گواہ، شہادت شرع توں باہر بھگتائیا۔ دوہاں نون مل کے کرنی پئے نہ کھئے دُعا، سجدے وچ نہ سیس نوائیا۔ چیل گرو اک روپ ہو کے دیئے وکھا، وکھرا گھر نہ کھئے جنائیا۔ شبد جوت دا اکو ہووے راہ، رہبر اکو نور الایہیا۔ گوہند جھٹ چھاتی اُتے ہتھ دتا ٹکا، سینہ زور نال دبائیا۔ ویکھیں کتے پرہو لا نہ جاویں داء، اچھل چھلداہاری اپنی کار کھائیا۔ جے دوویں پھیر آئیے تے سور گاں دا جھکڑا دیئے مُکا، پشوآں اُتے دھرم نہ کھئے ٹکائیا۔ اک تیرا اک میرا رہ جائے ناں، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑا ساڈی دوہاں دی چرن دھوڑی لئے نہا، جگ جنم دی ڈرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکال نے ہاں وچ ملائی ہاں، بس کے دتا سُنائیا۔ اوس ویلے آتما پرماآتما پرماآتما دوہاں دا سانجھا ہونا ناں، میری اکلے دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، کھیل کرے اکم اتھاہ، اتھاہ اپنی کار کھائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ سرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھیا پرم پُرکھ دا سماج، کلجگ انت سیری بھگونت پڑدا دتا اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جوتی جاتے ہو کے گئے جاگ، بن نیر لوچن نین اکھ پرتکھ کھلائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جوتی جگدا ویکھیا چراغ، بن تیل باقی کھلاپاتی کرے رُسنائیا۔ سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ ایکنکار تکیا سہاگ، لکھ چوراسی چارے کھانی انڈج جیرج اُتہج

سینج رہیا پرناٹیا۔ شبہ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی آتم پرما تم پکڑے واگ، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا جوڑ جڑاٹیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ست ستوادی اپنی سازن ساز، سجن میت مُرار پروردگار سانجھا یار اپنی کھیل کھلاٹیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے راج، ستجگ ساچے لاوے بھاگ، ست ستوادی اپنی کار کھٹیا۔ ترے گن مایا پنج ت موہ وکار بھجھائے آگ، امرت میگھ آب حیات اک برسائیا۔ دھن آگمی نام انادا سُنائے اپنا ناد، انراگی دھر دا راگ جنائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلے بھگت بھگونت ویکھے سادھ، چار کُنٹ کھوجے تھاوں تھائیا۔ جس نوں اوم رام کرشن اللہ وایگرو کھا گاڈ، نمستے ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ اوہ ہر گھٹ انتر زرتہ ہو وسما د، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلاٹیا۔ سچ سندیسہ دے کے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھٹیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تکیا نور الہ، ہر کرتا بے پروا بیبا۔ صدی چوڈھویں ویکھے سرب گناہ، لکھ چوراسی پھول پھولاٹیا۔ بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا دئے کھلا، پڑدا اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دے آگے نو نو کردے دُعا، خالی جھولی آگے ڈاھیا۔ سو لیکھا منگے تھاوں تھان، تھان تھنتر ویکھے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں ناؤں زرنکارا ایکنکارا درڑا کے اپنا ناں، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم بن کے پتا ماں، پوت سپوتے اپنی گود ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی دس اولڑا تھان، حقیقت حق حق جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ دا حکم نرالا، نروریر آپ جنائیا۔ حکم سندیسہ دیوے جوتی دھار پُرکھ آکالا، اکل کل دھاری اپنی کار کھٹیا۔ ست سچ جنائے بن چھپر چھن دھرمسالہ، دوار آکو اک پرگٹائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال مہاکالا، چترگیت دھرم رائے دئے نہ کھئے سزائیا۔ پھیرنی پئے کوئی نہ مالا، تیرتھ تٹ اشنان نہ کھئے کرائیا۔ ایک مارگ دس سُکھالا، ٹوں میرا میں تیرا دئے جنائیا۔ ستجگ ساچی ست دھرم دی چلکے چالا، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر سرگن نرگن دے کے گئے احوالا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ سو جودھا سوربیر پرگٹ ہو مرد مردانہ، نرگن نروریر لے انگرٹائیا۔ آتم بودھ شبہ سوامی دس کے گانا، انبولت اپنا راگ جنائیا۔ ست دھرم سچ جھلا نشانہ، کوڑ نشانے دئے مٹائیا۔ اک محل اٹل درسائے سچ مکانا، جتھے بن تیل باقی نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار رام راما

ہو پردھانا، پرم پُرکھ اپنا حُکم ورتائیا۔ ست سنديسہ نر نريشا شبدی دھار دے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کھائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسمانا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سبق سکھیا وچ درڑائیا۔ سو لیکھا جانے دین دُنی جگت جگ جہاناں، جہالت ویکھے بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں انت آخیر بے نظیر نوری جوت پھر کے جامہ، نرگن دھار کرے رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلے گر چیلے کر پروانہ، پرم پُرکھ پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم دھار دے کے برہم گیانا، ودیا برہم برہم جنائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کھئے انسانا، عقل بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر نہ سکے کھئے بیانا، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھنا اگم نظارہ، نظریہ سکے نہ کھئے جنائیا۔ کی کھیل کرے کرتارا، قُدرت دا مالک دُھردرگاہیا۔ نرگن سرگن پاوے سارا، مہاسارتھی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو چوویاں اوتارا، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ مُرید مُرشد مہربان محبوب ہو کے پاوے سارا، دین دُنی کلمہ کائنات کھوج کھوجائیا۔ رحمت وچ مُحبّت وچ الہی دیوے اک اشارہ، عیش و عشرت لیکھا دئے مُکائیا۔ بھیو کھلائے دیا کھائے محمد محبوب نال چار یارا، یارانہ کوڑ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت جُگا جُگت نرگن نور جوت اک اوتارا، اوتر نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا ویس وٹائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

ستگر شبد کہے پورن تت ہویا پروانا، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میرا مینوں ملیا ٹکانا، سمبل سمبھل ڈیرہ لائیا۔ کھیل کر وشنو بھگوانا، بھگون اپنی کار کھائیا۔ دُھر دا نام دے ترانہ، تریا توں آگے طرز سمجھائیا۔ برہم رہیا نہ کھئے بیگانہ، پاربرہم وچ ملائیا۔ دھرم دی دھار سچ نشانہ، جیو جہاناں رہیا وکھائیا۔ مہربان ہو مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلمہ دے دُھر فرمانا، کائنات رہیا سمجھائیا۔ جو آد جُگادی پھرے بانا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سو جودھا سورپیر مرد مردانہ، مہربان لئے انگرائیا۔

چاروں گنٹ مار دھیانا، دہ دشا پڑدا لاپیا۔ دھرنی دھول ویکھ زمیں اسمانا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ چوراسی وچوں ایکا تت پھچانا، رت اپنے رنگ رنگائیا۔ ست سچ کر پردھانا، دیوے مان جگت وڈیائیا۔ مندر ویکھ اگم مکانا، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے پورن تت تت پرہ لیکھ، جگت لیکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس گرہ وسے نر نریشے، نر نرائن ڈیرہ لائیا۔ کوڑ بہرم نہ رہے بھلیکھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جوتی دھار کر کے ویسے، وشو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ مان وڈیائی دے ایکے، ایکنکار رنگ چڑھائیا۔ نرگن دھار بخش کے ٹیکے، سرگن دھوڑ مستک رمائیا۔ ناتا جڑیا پتا پُرکھ اکال ست ڈلارے گوبند بیٹے، دوجا اور نہ کھئے وکھائیا۔ دو جہاناں کھیوٹ کھیٹے، بیڑا برہمنڈ رہیا چلائییا۔ جگ چوکرپی چن رکھے چیتے، چیتن ہو نہ کدے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر شبد (کہے) پورن تت جوت اُجیارا، اُجل ایکا ایک کرائیا۔ پورب جنم جنم ادھارا، لیکھا لیکھ وچوں پرگٹائیا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکارا، شہنشاہ اک وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سپس جھکائیا۔ جس دا آد انت اک جیکارا، نام ڈھولا صفت صلاحیا۔ سو جگ جگ آوے وارو وارا، نت نوت اپنا وپس وٹائیا۔ جس دا کردے گئے اشارہ، بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ سو کل کلکی اوتارا، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تِن بتھ منارا، مئی مُنیشہر ہتھ کسے نہ آئییا۔ جس دی دھرم دھار دیوارا، چاروں گنٹ رنگ رنگائیا۔ قلعہ کوٹ اک اپارا، اپرمپر سوامی لیا بنائیا۔ جگت کھیل وکھا کے نو دوارا، دسویں دھار راہ چلائییا۔ اس توں آگے کر کنارہ، سورہ چند چرناں ہیٹھ دبائییا۔ ترے پنج نہ کوئی اشارہ، ناد دھن نہ کھئے وجائییا۔ نرگن نور کر اُجیارا، جوتی جاتا سوہیا پائیا۔ نرگن دھار بول جیکارا، آتم پر ماتم رہیا سُنائییا۔ سندیسہ دے گر اوتارا، پیغمبران رہیا اُٹھائییا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائییا۔ ستگر شبد کہے پورن تت تت دا ویتا، وٹکرا نظر کھئے نہ آئییا۔ جس دا نور اگئی نیتا، نرکار نرکار سوہیا پائیا۔ سو سرگن دھار کرے بیتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گوبند پیار کر کے چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ سہائی ہووے سدا ہمیشہ، آد انت نہ کدے بھلائییا۔ جوتی دھار بن نریشا، شبدی شبد کرے

اگوائیا۔ اگم اتہا دے بھیتا، پردہ انتر اک اٹھائیا۔ لیکھ لائے گرو ارجن والی تی سیس پئی ریتا، راوی روادار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے پورن تت میرا ادھار، سنگھاسن آسن اک سہائیا۔ دوہاں میلا اک کرتار، قدرت قادر رنگ رنگائیا۔ ساچا مندر سچ دوار، دوارکواسی جتھے سیس نوائیا۔ محل اٹل اچ منار، محبوب محبت وچ وڈیائیا۔ کھیل ویکھ سچی سرکار، ست سچ وجے ودھائیا۔ جس نور من پیغمبر اوتار، گرو گردیو راہ تکائیا۔ سو کھیل کرے اپار، اپرپر اپنا حکم ورتائیا۔ ایکا جوت جوت جگے زنکار، ساڈھے تن بتھ نور رشنائیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت آپ ہو آئیا۔ سو میلا میلے میلنہار، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں کرے پیار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو سیوا کرن دوس زین دوس دو چار، گھڑی پل اپنے لیکھ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے پورن تت بھگت وچولا، بھگون جس وچ نظری آئیا۔ پریم پریتی کھیلے ہولا، رنگ رتھ رنگ رنگائیا۔ مان بخشے اُپر دھولا، دھول ملے وڈیائیا۔ سب دا پورا کرے قول، کول نین دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سروپ اول کا اول، اول اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

پورن تت پرہو دا گھر، گھرانہ گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ جس گرہ پارہم دا سر، پت پریشور امرت ست بھرائیا۔ نرگن سرگن ملے ور، آتم پرما تم کھوج کھوجائیا۔ دھن دولت ویکھ جورو زر، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا جانے ناری نر، نراکار ساکار پڑدا آپ اٹھائیا۔ ساچی پوڑی آپ چڑھ، مندر سچ اک وڈیائیا۔ بھیو کھول کے چیتن جڑ، سرتی شبدی ویکھ وکھائیا۔ نہ جیوت نہ جائے مر، آد انت ایکا رنگ سائیا۔ جگت جگیا سو سکے کوئی نہ بھڑ، کھوجیاں بتھ کیسے نہ آئیا۔ مہربان محبوب مہر آپے کر، کرنی کرتا کار کھائیا۔ سچ دوار ایکنکار آپے کھڑ، در گھر ساچا اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ پورن تت پرہو گرہ مندر، سچ سہنجنا سوہیا پائیا۔ اٹھ پھر کھلا رہے جندر، کُنجی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ پرکاش کر اندھیرے کندر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نام ندھانا پرگٹا منتر، تُوں میرا میں تیرا سچ پڑھائیا۔ بھيو ابھیدا کھول نرنتر، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اگنی آگ بُجھا بسنتر، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ دھرم دی دھار بنا بنتر، سمبل اپنا رنگ رنگائیا۔ کھیل ویکھے گگن گگننتر، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ پورن تت پرہو پرہ دوارا، دوارکاواسی سیس نوائیا۔ اشٹبھج بھج نمسکارا، دیو دیو آتما راہ تکائیا۔ وشن برہما شو ویکھن نین آگھاڑا، بن لوچن نین اکھ کھلائییا۔ پیغمبر سجدہ کرن وارو وارا، بن قدمان سیس جگدیش جھکائیا۔ گر گر دھوڑی لاون چھارا، خاکی خاک خاک رمائیا۔ صوفی سنت بن بھکھارا، در بیٹھے جھولیاں ڈاپیا۔ بھگت بھگوان اکو ہووے جیکارا، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ اپہ کھیل سچی سرکارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک درسائیا۔ پورن تت تت سنگھاسن، سنگھ شبد جوت تیج روپ وڈیائیا۔ براجے صاحب پُرکھ ابناشن، کرنی کرتا سوہیا پائیا۔ اگمی شبد اگمی آوازن، اگم دھار پرگٹائیا۔ نرویر نراکار کھول کے رازن، نرنکار پڑدا لاپیا۔ سچ دوار دا کر کے سادھن، سد بھاونا وچ سمائیا۔ جس نوں چار جگ اتار پیغمبر گر ارادھن، سو سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل موہن مادھو مادھن، مدھر دھن راگ سنائیا۔ جس دا پوجا پاٹھ پاٹھن، رسنا جہوا بئی دند صلاحیا۔ جس دا لیکھا باہر آن باٹن، گرہہ واس نہ ڈیرہ لائیا۔ سو کھیل کرے سمراٹھن، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں نہکلنک کل کلکی سارے آکھن، امام اماما صفت صلاحیا۔ جو آد جگادی دھر دا باپن، پتا پُرکھ اکال وڈیائیا۔ سو کلجگ انت میٹے اندھیری راتن، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جس دا شبد شبدی دھار بھاشن، بھاشا دین دنی بدلائیا۔ انت سندیسہ آیا آکھن، آتم پرما تم راگ درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے لکھ چوراسی وچوں ورو لے ماکھن، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک وکھائیا۔ پورن تت گرُو گردیوا، دیو دیوا آتما روپ سمائیا۔ سچ گھرانہ سدا نہکیوا، نہچل اکو اک وکھائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے جہوا، زبان اُلفت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا نام اگمی میوہ، امرت رس رس

چکھائیا۔ سو صاحبِ سوامی الکھ ابھیوا، اچرج اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ نام دا مستک لاوے تھیوا، مستی اپنی آپ رکھائیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ سرب دھرم سمیلن ۶ فروری ۱۹۷۰ رام لیلہ گراؤنڈ دلی ★

کھتری براہمن شوڈر ویش سکھ عیسائی مُسلم جینی ہو جاؤ دھرم دھار دے جھنڈے ہیٹھ اکٹھے، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دین مذہب ذات پات جھکڑے وچ پھرو نہ تھے، انتر آتم پرماٹم اکو لینا منائیا۔ انت اخیر بے نظیر پروردگار سانجھا یار پاربرہم پت پرمیشور سب نوں اپنے رنگ رتے، رنگ رتھا اکو ایک اگم اتھاپیا۔ ست دھرم دی وشو جانو ستے، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا آپ لؤ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ فورٹھ ورلڈ ویکھو کانفرنس، دلی دوارے سوہیا پائیا۔ مہاتما دی آتما تسیں سارے انس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ گرو اوتار پیغمبر عیسیٰ موسیٰ حضرت محمد نانک گوہند جو مارگ گئے دس، سرب سریشٹی دریشٹی اندر لؤ رکھائیا۔ اک دوجے دا پریم پیار مُحبت وچ گاؤ جس، دویت اندروں دیو کڈھائیا۔ سادھ سنت صوفی فقیر اچاریئے دھرم نج نیتر اندر کھولو اکھ، پڑدا بھیو دا دینا مٹائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور دھرم سٹیج تے ویکھو پرتکھ، لُکیا رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے واسطے پردے اندر اپنا ارادہ کر لؤ پگ، اک دوجے ول بڑی نگاہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جو مذہب اُتے مذہب دا کرے شک، اوس دا شکوہ سارے اکٹھے ہو کے دیو گوائیا۔ دھرم دی پالنا دھرم دی اوستھا کرنا دھرم دا پرچار کرنا دھرم تے چلنا ساریاں دا حق، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھو غریباں دی سہائتا کرن والا تہاڈے ساہمنے جگجیون رام بیٹھا سچ، سارے بھارت نوں ایکتا دے رنگ وچ رنگ پردھان منتری مٹر رہیا بنائیا۔ آگے واسطے پرن کر لؤ تہاڈا سب دا سانجھا اکو حق، دین مذہب دا جھکڑا مات لوک دھرنی دھرت دھول دھول بھارت کھنڈ یورپ ایشیا وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ بنا دھرم توں ہور کچھ نہیں جے سچ، بنا سچ توں ست پاربرہم پت پرمیشور نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا گھر گھر، سنت کریال جی مئی سُشیل جی ساریاں دا بیٹھے کر اکتھ، دیس دیسانتراں دے اچاریے دھرم دے آگو بیٹھے ڈیرہ لائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ چوتھا دھرم سمیلن ۷ فروری ۱۹۷۰ رام لیلہ گراؤنڈ دلی ★

وشو دھرم سمیلن ست فروری گنٹ چار، دہ دشا رہیا جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے سادھاں سنتاں صوفی فقیراں رکھیاں میناں دے سب نے سُنے وچار، جو وچر کے گئے جنائیا۔ دھرم سندیسہ اچ دہارے درگاہ ساچی مقامے حق سُنیا اوس پروردگار، جو جلوہ گر نور الایہیا۔ جس دی سنجگ تربتا دواپرکجگ تیئی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند صفتاں وچ صفت کر کے گئے اظہار، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرتھ صاحب دی بانی اوسے دا جس گائیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ درشٹاں وچ رسنا جہوا بتی دند بول کے گئے نرگن شبد دی سرگن شبد دھار، تت وچوں تت لینا پرگنائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار ایکنکار نراکار پرگٹ ہووے وچ سنسار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا روپ لے پرگنائیا۔ جس نے ست دھرم سچ نام سچ کلمہ کائنات دُنیا ورلڈ سرشٹی دی درشٹی دے اندر کرنا اُجیار، ذات پات دین مذہب دا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ سارے عالم والے ہو جاؤ خبردار، بے خبراں خبر دیو سُنائیا۔ جس نوں مندر مسجد شودوالے مٹھ لبھدے گرو دوار، سو مالک خالق پرتپالک تہاڈا میت آد دا انت تگ قدیم دا قدرت دا قادر تہاڈے وچ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس دی سدا سدا نت نوت کردے رہے اڈیک، ویکھدے رہے اکھراں تے ہندسیاں والی تاریخ، جس دا مارگ شاہ رگ توں اُتے وسیا سنتاں کہا باریک، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی چار جگ سب نے کیتی تصدیق، رسول شہادت گئے بھگنائیا۔ سو تہاڈی آسا منسا ضرور پوری کرے امید، درگاہ دا مالک عرشاں دا مالک فرش اُتے اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ کیوں اوس نے سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، بند کواڑی دا اندروں کھولنا تاک، آتم پر ماتم دا دینا ساتھ، تن وجود مائی خاک دا جھگڑا دینا مکائیا۔ کوئی ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی رہن نہیں دینا اداس، ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کایا مندر اندر

کرنی آپ صفائیا۔ جس دا کلمہ سچ آداب، نمسکار نمستے اکو دینی درڑائیا۔ ہُن ایتھے شرع دا شریعت والا کوئی ہونا نہیں حساب، عالماں دا علم پریم دا دیوے خطاب، نام دے رسول سب نے کلمہ کرنا قبول، کائنات اعلیٰ اعظم ایکا ایک نور کرے رُشنائیا۔ جس دی گویند دئے شہادت، بدل دینی من کلپنا دی عبادت، سب نوں دسّنی اکو صداقت، لیاقت دھرم والی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ فورتھ ورلڈ کانفرنس دسّے سرب عوام، دین دُنی جنائیا۔ سب دا مالک پاربرہم پت پریشور اللہ رام واپگرؤ کرشن گاڈ جس نے بن کے آؤنا امام، امام اماما پھیرا پائیا۔ اوس جھگڑا میٹنا کوڑ کلپنا دا تمام، طمع کوڑی دینی (گوائیا)۔ کلجگ رہن نہیں دینی اندھیری شام، سنتو مہاتمو مہاپرشو ست دھرم دا جگ دینا بدلائیا۔ او تسیں پردھ نہیں ہونا کیوں کہ تہاڈا مالک تہانوں کرے جوان، جوین وتی حیاتی لینی ہنڈھائیا۔ اوہدا اک دھرم تے اک اسلام، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو آیا سو لے کے جائیواک دوجے دا سچ پیارا، پریم پریتی وچ اپنا آپ بندھائیا۔ ویکھو اپنے من دے ادھین ہو کے بن نہ جائیواوارہ، کلپنا وچ بھجو واہو داہیا۔ ذرا آتما دا رس مانو پرماٹما دا رس مانو پھیر ویکھو کی نظارہ، جیہڑا نظر توں پرے بے نظیر دئے وکھائیا۔ ذرا اک دے سارے بن کے ویکھو تابعدارا، ادھین ہو کے مسکین ہو کے سجدہ کرو اوس خُدا، جو سب دا پتا مائیا۔ ایہ اوسے دا سچا دربارا، جتھے وسے آپ نرنکارا، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ، بے انت تے سانجھا میت مُرارا، متر سارے لئے بنائیا۔ ہُن جھگڑے والا کسے بئے رہن نہ دیو اکھاڑا، کوڑی کریا جگت ویسوا ناچ نہ کھئے نچائیا۔ سارے بن کے بھائی چارا، اک دوجے نوں ملن واسطے دوویں ہتھ لو اٹھائیا۔ جھوٹھیاں کامیاں کرو دھیاں لو بھیاں ہنکاریاں و بھچاریاں گکرمیاں بھرسٹاچاریاں نوں دُوروں کرو نمسکارا، ڈنڈاوت کر کے اکو وار پلو لو چھڈائیا۔ نالے ساریاں نوں بولو اسیں آتما اوہ ساڈا پرماٹما دوہاں دا ساچا پیارا، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے تسیں نہ اٹھے ساری دُنیا وچ سرشٹی کائنات وچ وگیان نے کر دینی ہاکارا، حق حق دا نعرہ نہ کھئے لگائیا۔ ایہو پریم پریتی مُحبّت دا سارے کرو مظاہرا، خوشی نال دو ہتھیاں دی تالی دیوے و جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سُنو ست فروری والی بات، دلی دوار دیاں سُنائیا۔ کی کھیل ہُندا درگاہ ساچی اچ دی رات، ویلا وقت دئے گواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے اکٹھے بیٹھے لوک مات ول مارن جہات، بنا

نگاہ توں نگاہ اُٹھائیا۔ جیہڑا اسیں شاسترِ سمرت وید پُرانِ انجیلِ قرآن لیکھا لکھ کے آئے نال قلم دوات، کاغذاں اُتے شہادت آئے پائیا۔
 اچّ اُس نوں اوہ بھل گئی دینِ مذہبِ والی جماعت، دُنیا اکھڑ پڑھ کے جھگڑا دُنیا وچ پائیا۔ جِنّا چرِ خُدا مہربانِ محبوبِ تُوں آپ
 نہ آئیوں ساکھیات، پرگٹ ہو کے اپنا روپِ درسائیا۔ اوناں چرِ جھگڑا نہیں مُکنا ذاتِ پات، دینِ مذہبِ کردا رہے لڑائیا۔ سادھ
 سنتِ صوفی فقیرِ سب ویکھو دینِ دُنی اندر دا واقعات، کایا مندر ساچے کعبے وچ کھوجو چائیں چائیا۔ پیارِ مُحَبّتِ وچ سارے بن
 جاؤ اک دے داس، داسی ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ کاہن تے تسیں گوپی تہاڈی سُرْت شبد نال پائے راس، اللہ بُو اناہُو اِکو رنگ
 وکھائیا۔ واحد امرت پیو تے پیو آبِ حیات، اپنی زندگی لُو بدلائیا۔ تہاڈے گھر اوہ دھن اوہ سُوْرَج مہتاب، جس دی لائیت
 سن مُون سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ویکھو اچّ کوئی سنت مہاتما کر کے نہ جائیواؤٹ واک، اپنا پلُو لُو چھڈائیا۔ پیار نال کہو دھرم سمیلن
 چوٹھے وچ ساڈا ساریاں دا ہویا اِتفاق، نفاق والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہو بینتی ایہو آرزو ایہو ارداس، وشو دھرم دے بانئو سارے
 پُرکھ اکال نوں دیو سُنائیا۔ تہاڈا گرو و سے تہاڈے آس پاس، دُوْر دُرّاڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ آؤن والیو گرمکھو پریمیو پیاریو پرہو دے
 بھگنو سنتو تہانوں آخیری دیواں شاباش، جیہڑے بیٹھ کے انتر آتما پرماٹما دا جس سُن کے اپنی خوشی بنائیا۔ آگے واسطے سب دا
 سانجھا اِکو پتا تے اِکو مات، کیوں کہ، آتما جگت ماما کیسے سریر وچ نہ کدے ٹکائیا۔ اِکو دین اِکو مذہب اِکو ذات اِکو نام کلمہ تے
 اِکو گاتھ، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لیتا گائیا۔ پھیر اپنے آپ نوں لینا وچ، سمجھو ایہہ اوس دا کھیل تماش، جو خلق دا
 خالق دینِ دُنی دا مالک جلوہ گر نُورِ رُشنائیا۔ اوہو سدا سدا واحد، ایکنکار اوسے تُوں سارے کہہ کے گئے گائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیوے مان وڈیائیا۔ ست فروری کہے میرا اِکو اک سنڈیسہ، سرب نوں
 دیاں سُنائیا۔ مئی سُشیل کمار سنت کِریال سینگھ ساریاں اِکٹھے رہنا ایسے طرح ہمیشہ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساریاں دا اِکو
 ویس تے اِکو دیسا، وچھوڑا آگے نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ایہو دس کے گئے اپنا جُگ جُگ بدل کے ویسا، کایا دے پتلے دئے
 بدلائیا۔ بہاوین کوئی مُلا مساک شیخا، پنڈت پاندھا گرتھی پنتھی ہندو مُسلم سکھ عیسائی اِکو رنگ رنگائیا۔ سب دا پیار تے
 آتما پرماٹما دا ہیتا، ایہو جگت وچ وڈیائیا۔ تسیں ہُن آگئے اوس بھومی وچ اوس رن کھیت وچ جتھے کلجگ دی کوڑی کِریا کرنی

کہیتا، نام دا کھنڈا ہتھ وچ لینا چمکائیا۔ یاد کر لو گُر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ سب نوں کرا کے گئے چیتا، نانک دا شبد کلمہ اگم اتھاپیا۔ پیار مُحبت کرن والا پاربرہم پت پریشور اکو نر نریشا، نر نرائن کہہ کے جس نوں سارے صفت صلاحیا۔ ہر سنگت پرہی پیاریو آؤن والے گُر مگھو کل نوں اس توں وڈا تہاڈے اُتے ہور ذمیواری دا ٹھیکہ، مئی ہوراں دی خوشی دینی بنائیا۔ جیہڑا کوئی پیار پچھے گھر چھڈ کے آئے اوہ وی کل نوں ایس رام لیلہ دی گراؤنڈ وچ آ کے سنتاں دی کر دینا بھیٹا، تے سنتاں دا سنگ بنا کے چلنا چائیں چائیا۔ کیوں کہ تہاڈا سب دا مالک اکو پُرکھ اکال دین دیاں جو ہر گھٹ وسیا اوہو تہاڈا نیتا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نِرگن نِرگن سرگن سرگن نِرگن سرگن ایکنکار اک اکلہ پروردگار سانجھا یار آتم پرما تم پرما تم آتم ایکا اپنا رنگ دئے وکھائیا۔ ۲۷ ماگھ رام لیلہ گراؤنڈ دھرم سمیلن چوتھے آتما پرما تما دتا سدا، ہوکا حق دھرم والا سُنائیا۔ دین مذہب ذات پات اُچ نیچ راؤ رنگ دیاں چھڈ دیو حدان، مایا ممتا موہ ہنکار و بھچار کگرم بھرسٹاچار اندروں دینا کڈھائیا۔ سنت جن صوفی فقیر جیہڑے بیٹھے چڑھ کے چوتھے پدا، سمیلن وچ اپنا رنگ دین وکھائیا۔ کیسے دا جھگڑا رہن نہ دینا کایا ماٹی ناڑی ماس ہڈا، تن وجود دا باہروں لیکھا دینا مُکائیا۔ ایس دھرنی دھرت دھول دھول اُتے مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار تے اکو بھگت دوارا ہووے جگہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی اکو منچ اُتے ہووے سجا، تے اکو رُپ ساہمنے بیٹھے سارے نظری آئیا۔ سنسار وچ پیار وچ وچار وچ سارے بدل جاؤ پچھلا پچھے توں سمجھ لو کھپڑا ساڈے آؤنا اگا، اگمن وچ اک دھرم نوں سارے دیو ودھائیا۔ کیوں تہاڈا پرہیو پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکال دین دیاں سدا وسدا تہاڈی اُتے شاہ رگا، سنتاں دی سکھیا بنا دھن آتم راگ دے وچ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ چڑھائیا۔ چوتھا سمیلن اک دوجے نوں دیوے دعوت، مئی تے مئی جن اکھئے بیٹھے سوہیا پائیا۔ اج فیصلہ کر لو سب نے اندروں کڈھ کے جانی عداوت، اندر باہر ویر و رودھ رہن کیسے نہ پائیا۔ پرہیو دا کھیل ہون والا جے بھیانک، اچانک اپنی کار کھائیا۔ جنان چر دھرم نے سیاست دی دتی نہ ضیانت، سنسار نوں سکے نہ کھئے پچائیا۔ پریم دی پریم دیناں مذہبناں نوں سانجھی دے دیو نیامت، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جے سنتاں مہاتما دے ہنڈیاں

وکار ہنکار دی سنسار دے کایا مندر اندر رہ گئی علامت، پھیر نام کتے ہتھ نہ آئیا۔ سارے اکٹھے ہو اُس پر ماتما خدا واپگرُو اللہ گاڈ توں منگو اک سخاوت، جو اک سُخن نال دین دُنی ساری لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا مالک پاربرہم پت پریشور، سنتاں دے انتر زرنتر سمکھ سب دے سوہا پائیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

اوتار پیغمبر گر لوک مات تکیا، چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتمی ست دیپ دھیان لگائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ست دھرم دی رہی کوئی نہ ستیا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُهن نہ کھئے سُنائیا۔ پرہو پریم پیار بھکتی وچ دسے کوئی نہ رتیا، رتن امولک ہیرا رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ من ممتا کوڑ واسنا جیو جہان پھرے نسیا، اٹھ پھر بھجے واپو داہیا۔ سچ دوار ساڈھے تِن ہتھ اندر ہوئی رین اندھیری مسیا، زنگن نوری جوت چند نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ صدی چودھویں ویکھ کے کھڑ کھڑا کے ہسیا، تالی دو ہتھان والی لگائیا۔ سادھ سنت جگت فقیر صوفی مایا ممتا ڈسیا، امرت وکھ رُوپ بدلائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار لوں لوں اندر رچیا، ساڈھے تِن کروڑ دئے گواہیا۔ من کلپنا وچ امیر غریب نچیا، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب اک دوجے دی کردے ہتیا، ہتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ آب حیات امرت رس ملے کیسے نہ رسیا، ہوئے ترسنا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ چاروں گنٹ پیا رتیا، جھگڑا ہووے تھاوں تھائیا۔ جیو جہان کھیل بازی گر تیا، کلجگ سوانگی اپنی کل ورتائیا۔ نام انیالا تیر جائے کوئی نہ کھچیا، بجر کپائی پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ دوارے لاہا کیسے نہ کھتیا، کھٹکا دسے کوڑ لوکائیا۔ مد پیالہ وبھچار پیتا گتیا، حرص ہوس نال ودھائیا۔ پھری دروہی سرور تیرتھ تیا، تٹ کنارے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سماں کہے میرا کلجگ سوہنا میت، کلکاتی رنگ رنگائیا۔ جس دین دُنی دی بدل دتی نیت، نیتوان نہ کھئے چترائیا۔ جھگڑا پوا کے ہست کپٹ، اوچاں نیچاں رہیا لڑائیا۔ کھیل ویکھ کے نام حدیث، حضرتان رہیا جنائیا۔ جو ویلا پچھے گیا بیت، گر اوتار پیغمبر کس دی دین صفائیا۔ آگے جھگڑا میٹنا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گروڈوار رہے کُرائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُہر دا ور، دُہر سندیسہ اک سُنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن تکیا جگت جہان، چوڑاسی اندر کھوج کھوجائیا۔ مانو ذاتی خالی ہویا مکان، ساڈھے تِن ہتھ وجی نہ کھئے ودھائیا۔ رُوپ بنایا بھومی شمشان، شمع نُور نہ جوت رُسنائیا۔ اکھراں والا پتھراں والا لیندے گیان، نِراکھہر سکیا نہ کھئے پڑھائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران سُن دے کان، دُهن انادی ناد نہ کھئے جنائیا۔ چاروں گُنٹ پھرن انسان، من کلپنا بھجن واہو داہیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کھئے پروان، پرم پُرکھ ملن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، نشانے دین دُنی بدلائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ گُر اوتار پیغمبراں دے بھوکھتاں دا لیکھا وکھائے وچ جہان، حضرت محمد نال رلائیا۔ صدی چوڈھویں انت ویکھ طوفان، شوہ دریا وہن واپایا۔ کپڑا اوتار پیغمبر لوک مات جائے پچان، نرگن دھار لو انگریزایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سارے نیوں نیوں سیس جھکان، بن چرن کول چرناں سیس ٹکائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی مہربان، محبوب تیری وڈیائیا۔ سانوں این جاپدا ساڈا انت آخری وقت پہنچیا آن، انک کل دھاری تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارے سارے ہوتے اسیں حیران، حیرانی اندر تیرا نام دُہائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ چاروں گُنٹ پھرے شیطان، شرع چُھری بنی جگت قصائیا۔ تیرا نُور نظر آئے نہ کھئے امام، عالم علم نہ کھئے چترائیا۔ اسیں دین دُنی کائنات ویکھی شان، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا درس مَول نہ پان، منزل ملے نہ بے پروا ہیا۔ رسنا جہوا بئی دند ڈھولے سارے گان، واہ واہ کر کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُہر دا ور، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ پیغمبر کہن حق حُدا وقت نزدیک، نُوری نظر نین اُٹھائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، مہربان محبوب تیری وڈیائیا۔ تیری رکھ کے آئے اڈیک، صدی چوڈھویں انت جنائیا۔ تُوں پروردگار لاشریک، شہنشاہ نُور الہیا۔ ساڈا کلمہ کرے تصدیق، شہادت رسول آئے بھگنائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، تیس بتیس نال ملائیا۔ سو کلجگ کوڑی کِریا غفلت وچوں کھول دے نیند، آس نندرا دے مٹائیا۔ تیرے اُپر اک اُمید، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ تیری صفت تیری تمہید، تیرا راگ الایا۔ کلجگ کوڑی کِریا اُتے مار دے لیک، لائن عین اک وکھائیا۔ دروہی تیرے نام دی مار دے چیک، چیک چہاڑا پئے لوکائیا۔ کھیل ویکھنا کروچ دیپ، لکھن نال ملائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن تکیا جگت جہان کایا مندر، کعبہ
 حُجرہ ساڈھے تِن ہتھ ویکھ وکھائیا۔ پرکاش دِسے نہ اندھیری کندر، دیپک جوت نہ کھئے زُشنائیا۔ من کلپنا نَسے وانگ بندر، دہ
 دِشا اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔ انتر کھلا کے جندر، سُرُتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ مانس ذاتی ہوئی پسو ڈھور ڈنگر، جو پرہہ نوں گئے بھلائیا۔
 نو دوارے موں نہ لنگھن، سُکھمن ایڑا پنگل پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ ہوئے ہنگتا ڈھاہے کوئی نہ کندھن، دُئی دویت نہ کھئے مٹائیا۔ توں
 میرا میں تیرا گائے کھئے نہ چھندن، آتم پرما تم نہ کھئے سُنائیا۔ اک پُرکھ اکال نوں کرے کوئی نہ بدن، مندر مسجد شو دوالے مٹھ
 گرو دوارے سارے سیس نوائیا۔۔ ابناشی کرتا لائے کیسے نہ انگن، دھرم دی گود نہ کھئے بہائیا۔ گُر اوتار پیغمبر اکو منگ منگن، دویے
 جوڑ سیس جھکائیا۔ پرہو ڈنکا نام وجا مردنگن، سوئی سرشٹی سُرُت شبد جگائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر نہ دیویں لنگھن،
 کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پچھلی کیتی کرنی کھنڈن، کھڑگ کھنڈا چند پرچنڈ نام اُٹھائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ دسے اکو بدن، بندگی
 ڈنڈاوت سجدہ اکو دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن کی کرے
 کھیل موہلا، پارہہم پرہہ داتا دُھردرگاہیا۔ جس دا نام اک اول اول، عالمین نور الہیا۔ اوس نے سب دا پورا کرنا قول، اقرار نامہ
 ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا پوا کے دھرنی دھرت دھول اُپر دھولا، دین دین نال ٹکرائیا۔ دُشٹ ہنکاریاں کر کے بہار ہوہلا، برج گرمکھ
 سنت لئے پرگٹائیا۔ شاہ سُلطانان موڈھا کر کے کولا، کاسے بغلی ہتھ پھڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا شبدی دھار پئے روہلا، روَنق کلجگ
 دئے وکھائیا۔ پھرے دروہی کونا کونا، گوشہ گوشہ دئے گواہیا۔ سُکھ دی نیند ملے کیسے نہ سوہنا، بستر نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جیو جگت
 جہان بلاؤنا، بے خبراں خبر کرائیا۔ جس کارن پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھے یار آؤنا، اوہ ویلا وقت دئے ودیائیا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا وچ سنسار چار دِن دا پرائنا، چوتھے جگ دی اتم ہوتے صفائیا۔ ستجگ ساچا دھرم دھار لوک مات بہاؤنا، سچ دوارا
 اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سماں سمیں وچوں پرگٹاؤنا، جس سمیں دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 گیتا گیان پڑھ نہ کیسے سمجھاؤنا، بھوکھت لکھت بن اوتار پیغمبر گرو دوسر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل او سے نے کراؤنا، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ لچھمن سینگھ دے گرہ پنڈ دھنوری ضلع روپڑ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ سرشٹ سبائی کر دے سُکھی، سُکھ آتم پرما تم اک جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ رہے کھئے نہ دکھی، غریب نائیاں کوجھیاں کلیاں اپنے گلے لگائیا۔ بھاگ لگا دے جنی گکھی، ہرجن جمن تھاون تھائیا۔ تیرے پریم دی سب دے انتر ہووے رُچی، رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ پنج تت کایا کر دے سُچی، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ سچ شہنجنی کر دے رُتی، رُت اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ دے دے اک سہارا، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ چار ورن ہونے تیرا پیارا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام دس جیکارا، نو کھنڈ پرتھی تیرا راگ الایا۔ اکو مندر دس دوارا، گرہ اکو سوہا پائیا۔ اکو امرت دے ٹھنڈا ٹھارا، کلجگ اگنی تت بُجھائیا۔ اکو دیپ کر اُجیارا، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ اکو لگے تیرا سچ اکھاڑا، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ اکو نظری آئے ڈھر دا لاڑا، لاڑی موٹ سکے نہ کیسے پرنائیا۔ پُرکھ اکال تیرے آگے ہاڑا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دے وڈیائیا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیارا، سچ جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سوامی تیرے چرن کول نیوں نیوں نیوں نِمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ویکھ لے اپنی کائنات، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ ہر پردے اندر مار لے جہات، بن نگاہ نین نین اک اٹھائیا۔ جدھر تکیئے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھکڑا پیا ذات پات، اوچ نیچ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کرے لڑائیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اسیں سب نوں آئے آکھ، نام سندھیاں وچ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے ساکھیاں، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ آتم پرما تم سب دا جوڑے نات، پارہم برہم میلا میلے سہج شہائیا۔ ٹوں میرا میں

تیرا دس کے گاتھ، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کِریا کر پرہو پرماتم، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ زرگن دھار بن ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہوں سیوک داسی داسن، جُگ جُگ تیری سیو کھائیا۔ کلجُگ سرشٹی من کلپنا ہوئی پاپن، پنت پُنت دے کرائیا۔ سب دا سانجھا کردے جاپن، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب سُلطان تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال شبد جناؤندا اے۔ دین دِیال دیا کھاؤندا اے۔ اگم سندیس اک پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جامہ دھار کے ویس، ویکھ وکھاؤندا اے۔ جو لیکھا لیکھ کے گیا دس دسمیش، پور کراؤندا اے۔ گھٹ نواسی نیتن نیت، نج گھر اپنا پڑدا لاہندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، جُگ جنم دے وچھڑے میل ملاؤندا اے۔ زرگن سرگن کر کے کھیڈ، خالق خلق ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی دھار پرکاش کر کے تیج، نور نورانہ ڈگمگاؤندا اے۔ لہنا پورا کر کے چارے وید، شاستر سمتر وید پُران کھوج کھجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ سچ سندیسہ اک سناواں گا۔ زرگن نور جوت پرگٹاواں گا۔ ورن گوت ڈیرہ ڈھابوانگا۔ پردا سودھ سچ پرگٹاواں گا۔ نام بنا کے بودھ، بدھی توں پرے شبد سناواں گا۔ کھیل ویکھ کے لوک پرلوک، سچ سلوک اک سناواں گا۔ پرہہ دا بھانا سکے کھئے نہ روک، ہوکا حق حق جناواں گا۔ کلجُگ کوڑی کِریا ڈھاہ کے قلعہ کوٹ، سچ دوارا اک پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سُہاواں گا۔ در ٹھانڈا اک سُہائیکا۔ دین دِیال دیا کھائیکا۔ کوٹن کوٹ جیو اٹھائیکا۔ چڑھ چوٹی ناد وجائیکا۔ سرتی سوتی آپ بلائیکا۔ لکھ چوراسی وچوں مانک موتی گرمکھ اپنے رنگ رنگائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیکا۔ سچ سندیسہ اک سناواں گا۔ وشن برہما شو مہیش اٹھاواں گا۔ دیوت سُر نال رلاواں گا۔ گن گندھرب اکھ کھلاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر سنگ رلاواں گا۔ کلجُگ کوڑی کِریا میٹ اڈمب، ستجُگ سچ راہ چلاواں گا۔ سرب کلا بھرتب، پاربرہم اکھواوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ لے اپنی دھرتی، دھول دھیان لگائیا۔ پرہہ مالک دُھر دے عرشی،

پریتم بے پرواہیا۔ کھیل کر فرشی، اپنا پھیرا پائیا۔ چاروں گنٹ اندھیر گردی، سچ سچ نہ کھئے سنائیا۔ پتا پوت رہیا نہ دردی، بھائی بھائی کرے لڑائیا۔ نار کنت اُتے پاوے عرضی، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھ کھیل کلجگ کل دی، کلکاتی بوئے قصائیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرتھ تٹ اٹھسٹھ جل دی، گنگا گوداوری جمننا سُستی رووے مارے دھائیا۔ تیری جوت بن ورن گوت پُرکھ اکال کھئے نہ بلدی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ پھری دروہی کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دل دی، چار ورن اٹھاراں برن سب دے اُتے چھائیا۔ کھیل تگ کلجگ چھل دی، کپٹ وکار ہنکار ہویا تھائوں تھائیا۔ بھٹکنا مٹے نہ کیسے من دی، ممتا موہ نہ کھئے چُکائیا۔ آسا پوری کر دے پرہو گوبند گجری والے چنّ دی، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ آواز سُنے نہ کیسے کنّ دی، قلم حرف نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تگ لے اپنی دین دُنی دا نظارہ، بے نظیر نظر اُٹھائیا۔ میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ استغفارا، پروردگار بے پرواہیا۔ حقیقت حق نہ کھئے جیکارا، نعرہ نام نہ کھئے لگائیا۔ سرشٹی بھل گئی تیرا دوارا، سچکھنڈ ملن کھئے نہ آئیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتارا، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں باہر جنائیا۔ سو کھیل ویکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوایا۔ تُدھ بن دوجا اور نہ کھئے آتم پرما تم کرے پیارا، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر کنارہ، نئیّا نوکا اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر تیرے نام دا اک اشارہ، سینت شبد دھار لگائیا۔

★ پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کہے پھلگن اندر گر اوتار پیغمبر میرے نام دا کھاؤ حق فروٹ، پُھٹکل رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا سانجھا اکو ہووے مارگ رستہ روٹ، وکھرا راہ نہ کھئے چلائیا۔ نگاہ مارو چارے کوٹ، دہ دشا اکھ اُٹھائیا۔ دین دُنی تکو جوٹھ جھوٹھ، ہر پردا پھول پھولائیا۔ سچ دا نظر آئے نہ کھئے پوت، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ سہنجنی ہوئے کھئے نہ روٹ، رُتری بسنت نہ کھئے مہکائیا۔

جھگڑا پیا کایا پنج بھوت، سانک ست نہ کھئے وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھو کر کے کوچ، کوچا گلی تن وجود پھول
 پھولائیا۔ ست دھرم دا تانا پیٹا رہیا کھئے نہ سوت، سوتر دھاری پڑا دیو اٹھائیا۔ کیوں جگت ترسنا ودھی بھوکھ، کوڑی کیریا کلپنا
 وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھایا۔ پھلگن کہے پرہہ نام دا چکھو
 رس، بن رسنا رس وکھائیا۔ دین دنی ویکھو نس نس، نرگن بن کے پاندھی راپیا۔ منوا رہیا کیسے نہ وس، سانک ست نہ کھئے
 کرائیا۔ نج نیتر کھلے کوئی نہ اکھ، پرتکھ ملے نہ کیسے گوسائیا۔ امرت لے کوئی نہ چکھ، ترکھا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ شبد ناد وجے نہ
 سٹ، سوئی سرت نہ کھئے اٹھائیا۔ نرگن جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹ، ساڈھے تین ہتھ
 ڈھائیا۔ ونجارا ملے کیسے نہ ہٹ، وست اگم نہ کھئے ورتائیا۔ پھری ڈھائی تیرتھ تھ، گنگا گوداوری جھنا سُرستی رہی کُرائیا۔ نیتر
 روندے مندر مٹھ، اچی کوکن مارن دھاپیا۔ دین مذہب دی میٹے کوئی نہ وٹ، سچ گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند نام کلمہ
 سارے رہے رٹ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی بہمت، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر سب دی
 ویکھو مت گت، گہر گمبھیر رہیا جنائیا۔ کیوں تن وجود ناڑ بہتر ایلے رٹ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ چار کُنٹ رہیا نہ سچ، دہ
 دشا کوڑ ڈھائیا۔ مایا اگنی دنی رہی مچ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سکے کوئی نہ بچ، بچپن پرہہ دی جھولی
 پائیا۔ سُنو حکم کلاپت، پت پریشور آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی بھوکھت ویکھو پیشین گوئیاں والے خط، جو اکھراں نال
 وڈیائیا۔ کیوں درگاہ ساچی بیٹھے ستھر گھت، لوک مات تکو خلق خدائیا۔ حقیقت رہی کوئی نہ حق، حکم منے نہ کوئی بے پرواہیا۔
 کایا کھیڑا سب دا ہووے بھٹھ، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ جوگ ابھاس رہیا کیسے نہ بٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ
 سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے گر اوتار
 پیغمبر پریم پریتی برسو پھول، پہلی بھوت دئے کرائیا۔ نور تکو کنت کنتوبل، جو مالک خالق دھر درگاہیا۔ جس دا آد انت نام
 اصول، دوجی دھارا نہ کھئے وکھائیا۔ مہربان محبوب چرن کول دے کے دھول، دھرم دوارا اک درسائیا۔ جس دا ست سچ اصول،
 اصلیت اپنا آپ پرکھائیا۔ نام کلمہ دے معقول، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ جس دا سچ پنگوڑا رہے جھول، ہلارا دو جہاناں باہر

وکھائیا۔ اُس دا نہ کھئے عرض نہ کھئے طُول، ونڈن ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ سمجھائیا۔ پھلگن کہے گر اوتار پیغمبر پریم برسواؤ برکھا، بدھ رہن کھئے نہ پائیا۔ چنتا روگ رہے نہ ہرکھا، بوئے گڑھ دینا ٹڑائیا۔ سمت شہنشاہی پنج اکٹا برس، برخورداران اک درڑائیا۔ جو قول کیتا گوبند اُتے سرسا، شہادت شبد گرو بُھکتائیا۔ میرا ڈھیے دا پورا ہووے عرصہ، عرشی پریم نور جوت کرے رُشنائیا۔ پرگٹ ہووے اُپر فرشا، فیصلہ زمیں اسمان مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر پوریاں کرے غرضان، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ چار جگ دیاں لیکھے لاوے کیتیاں عرضان، بینتی اپنی جھولی پائیا۔ نو نو چار دیاں کڈھ کے فردان، لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ غریب زانیاں ونڈے دردان، کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ جن بھکتاں ہون نہ دیوے حرجا، حرجانہ اپنے وچوں پور کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیوے پچھلا قرضہ، مقروض پچھلا دیوے چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے اندھیر گردہ، گردش ویکھے جگت لوکائیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ مردا، بن مدد ویس وٹائیا۔ شبدي گوبند نال رکھاوے بردا، بندگی اپنی اک سمجھائیا۔ شرع چھری قتل کرے کسے نہ کردا، قاتل مقتول دا لیکھا دئے مُکائیا۔ تون میرا میں تیرا اکو نام کلمہ ڈھولا آتم پر ماتم ہووے پڑھدا، دوسر راگ نہ کھئے الاٹیا۔ شبد سُنائے لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ وچے ودھائیا۔ ستجگ ساچا کارج کردا، وشن برہما شو چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتار پیغمبر گر پھرے ڈردا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کھیل ہویا نرائن نر دا، نرگن اپنی کار کھائیا۔ جیہڑا نہ جئے نہ مردا، چوراسی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ مالک بن کے اپنے گھر دا، گھرانہ دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ سنت شہیلے گرمکھ پھڑدا، جن بھگت گود ٹُکائیا۔ لیکھا جانے در در دا، دُھر درویشی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر پھلگن کہے ویکھو پھول مالا، منکا نظر کھئے نہ آٹیا۔ ماضی لیکھا چھڈو دیکھو کھیل حالا، حالت بدلی جگت لوکائیا۔ پیغمبرو حُکم سُنو اُس خُدا تُعالا، جس طالب سارے لئے کرائیا۔ چاروں گُنٹ اندھیرا کالا، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ سندیسہ دے کے گیا نانک نرگن سرگن بالا، شبد شبد وچ سمجھائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے پُرکھ اکالا، دو جا نظر کھئے نہ آٹیا۔ جس دیاں گھالے رہے گھالان، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ جس دے آگے کردے رہے سوالا، بینتی آرزو اک درڑائیا۔ جو لیکھا جانے سچکھنڈ سچّی دھرمسالہ، درگاہ ساچی اک وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں انت

آخر بے نظیر اپنی بدل دیوے چلا، چلاکی خاکی بندہ سمجھ کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے سُنجنی رُتی، ہر کرتے میری مہکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل ویکھو کایا بُتیں، بُتخانے پھول پھولائیا۔ سرِشٹی گوڑھی نیند سُتی، تہاڈا نام کلمہ سکے نہ کئے اُٹھائیا۔ من کلپنا ہوئی دُکھی، دردیاں درد نہ کئے ونڈائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ کُھی، بھگت جنے نہ کئے مائیا۔ امرت پیئے کئے نہ گھٹی، نِجھر رس نہ کئے چکھائیا۔ ویکھو تہاڈے مُرداں سیکھاں دی تہاڈے نالوں انتر دھار تٹی، دوہاں مل کے وجے نہ کئے ودھائیا۔ پھلگن رُت سُنجنی تسیں سارے کر لو چھٹی، چھٹکارا جگت وُوں پائیا۔ کیوں دین دُنی جاندی لٹی، کلجگ لُٹیرا پھڑ سکے کئے نہ رائیا۔ سارے اپنیاں میٹو مٹھی، پنچے اُنکلاں لو دباِیا۔ پھر ہتھ لگاؤ گئیں، اشارے نال دباِیا۔ پھیر چرناں وِچ ویکھو جُتی، جوڑا کون سہائیا۔ کیوں دُنی تہاڈے ہُندیاں راہوں گھتھی، مارگ ملے نہ بے پروا ہیا۔ کیوں مت ہوئی پُٹھی، پُٹھے لٹکن والیاں سمجھ رہی نہ رائیا۔ کیوں جاپ کردے بلاں بُتیں، انتر درس کئے نہ پائیا۔ کیوں ابھاس کردے نو دوارے باہر ترے کٹی، ایڑا پنگل سُکھمن راہ تکائیا۔ کیوں سُرَت سوانی سوئی نہ اُٹھی، نرگن دھار نہ لے انگرائیا۔ پھلگن کہے اوہ ویکھو میری شاخ چار کُنٹ وِچ پُٹھی، رنگ اپنا رہی وکھائیا۔ ایہہ کھیل رہنی نہیں لکی، پڑدا سکے کئے نہ پائیا۔ سب نے گاتھا گاؤنی دو تُکی، سر سکے نہ کئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کپھڑی تیری رُت، کی سانوں رہیا سُنائیا۔ آگے کر جا چپ، پرہ دا بھو کئے نہ آئیا۔ جس دُلارا بنایا گو بند سُت، جنی اک اکھوائیا۔ اوہ نرگن دھاروں آپے اُٹھ، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ اوہلا رہن نہ دیوے کیسے گُٹھ، اُتر پُورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پہلے بھگت کر کے اِکٹھے اک مٹھ، مٹھی اپنی وِچ بندھائیا۔ پھیر سرِشٹی درِشٹی لے لُٹ، لُٹیرا ہو کے کھیل کھلاِیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماِیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پھلگن تیری ویکھی خوشبو، مہک مہک وچوں کھوج کھوجائیا۔ اوہ مالک ویکھ جس نے تینوں بخشیا رُوح، رُوح بُت وِجی ودھائیا۔ پھلگن کہے اسیں اوسے دے سارے نور ہو پُہو، دو جا نظر کئے نہ آئیا۔ جیہڑا وسیا مانو ذاتی ساڈھے تِن کرور لُوں لُوں، لوئناں تون پچھے بیٹھا نظری آئیا۔ اوس دی مہا صفت چار جگ کردے رہے نال مُنہ، مُکھ منتران نال

صلاحيہ۔ اوہو ستگر اوہو شبد گرو، گردیو سوامی اک اکھوائیا۔ جس دا نام منتر کلمہ کائنات اکو پھرو، فرنے سب دے بند کرائیا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ مڑو، حکم دیوے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پھلگن کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو کھیل اپارا، اپرمپر دیاں جنائیا۔ جس نوں کہندے رہے چوویاں اوتارا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سب نوں دئے ادھارا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہاناں بن سکدارا، حکم اپنا اک درڑائیا۔ دھرم دی دھار کھول دوارا، گرہ اکو اک سہائیا۔ ایکا نام شبد جیکارا، چاروں کنت دئے سنائیا۔ ایکا برہم کر پیارا، پاربرہم جوڑ جڑائیا۔ ایکا نیتز لوچن نین کھول سچی سرکارا، سرگن زرگن پھول پھولائیا۔ سانجھا بن کے پروردگارا، پرہم پڑکھ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پھلگن آیا وقت سہیلا، سہنجی رت سہائیا۔ پرہہ کرے کھیل اکیلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں کر کے میلا، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن بن کے سجن سہیلا، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ ایکا رنگ رنگا گرو گر چیلا، چیلا گرو وچ سہائیا۔ اچرچ کھیل پرہو کل کھيلا، خالق خلق ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دو جہان ویکھے جنگل بیلا، زرگن دھار سرگن نالوں ہو کے وپلا، دوس زین اٹھے پھر گھڑی پل آپ اپنی کار کھائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پھلگن کہے گرو اوتار پیغمبراں اپنا ہتھ رکھیا اٹے سیس، سیس جگدیش نوائیا۔ پھیر پُشت پناہ ویکھی پیٹھ، کروٹ اپنے وچوں بدلائیا۔ پھیر مکھ وچ انگل پا کے ماری چیک، اچی کوک دتا سنائیا۔ پھیر چھاتی دی کر تصدیق، پستان اندر آپ دبائیا۔ پھیر چرن کول تگ میت، نیتز نیناں نیر وبائیا۔ پھیر چار جگ دے شاستر ویکھے ٹھیک، جو ٹھاکر گیا لکھائیا۔ پھیر لے پے کے ماری لیک، لائن نگ نال بنائیا۔ پھیر امرت رس پیتا لا کے جھیک، ترسنا ترپت کرائیا۔ پھیر ہو کے ٹھانڈے سیت، ساہ ساہ نام

وڈیائیا۔ پھیر سرشٹی دی ویکھی نیت، مُرید گُرسکھ کھوج کھوجائیا۔ پھیر وچار آیا چیت، چیتن اپنا آپ کرائیا۔ بھڑی چار جُگ من کلپنا سکے نہ جیت، بھہ بھو نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا نہ سکے ہست کیٹ، اوج نیچ نہ رنگ رنگائیا۔ پھیر بول کے نال جیہ، زبان نال دتا درسائیا۔ کلجگ اتم کسے دا بدلے نہ کھئے نصیب، نسبت سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ پھیر تکی دین مذہب ترتیب، جو طرح طرح بنائیا۔ پھیر کھیل ویکھیا عجیب، پُرکھ اکالا کی کار کھائیا۔ پھیر جھگڑا تکیا امیرِ غریب، وڈا چھوٹا کرے لڑائیا۔ پھیر تکیاقرآن مجید، جس دا مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ پھیر تکیا عید بقرعید، نماز روزہ کھوج کھوجائیا۔ پھیر تکیا جو گرو گُردیو بھئے شہید، شہادت اپنی گئے بھگتائیا۔ پھیر تکیا لا کے نیجھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پھیر تکیا کون دُور کون نزدیک، گرہ گرہ کون سہائیا۔ جاں غور نال تکیا اکو پرماتما اکو آتما سچی پریت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے ہو گئے بھہ بہیت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ترے گن توں باہر ترے گن اتیت، ترے بھون اک اکھوائیا۔ جس لیکھا مُکاؤنا اوج نیچ، راؤ رنکاں اکو رنگ رنگائیا۔ جو سب دے بہتر سب دے باہر سب دے بیچ، اک اکلّا کھیل کھلائییا۔ جس دے جُگ چوکڑی گئے پیت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ سو صاحب کرے بخشیش، رحمت اپنا نام ورتائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضراتاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں اک اک اُمید، آسا آسا وچوں رکھائیا۔ جس دی صفت کیتی تمہید، طرح طرح وڈیائیا۔ جو آد انت نہ بھئے پلیت، پت پُنت لئے ترائیا۔ جو سب دی بدل دئے طبیعت، طبیعت اپنے نال ملائییا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ویکھے وصیت، بن اکھراں اکھ کھلائییا۔ جس نے سانجھی کرنی اک ولدیت، اکو بننا پتا مائیا۔ اُس دی حق نام اہمیت، اعلیٰ ادنیٰ رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار دسے انسانیت، حیوان انسان رُوپ وٹائیا۔ سب دی ویکھنہارا بدنیت، بدی اندروں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر، پھلگن کہے، ہتھ رکھن اپنے گوڈے، گٹنے رہے بلائییا۔ پھیر نگاہ ماری اُتے چوٹی بودے، کیسادھاری کھوج کھوجائیا۔ پھیر سُو ربیر بہادر ویکھے یودھے، جو انگ انگ گئے کٹائیا۔ پھیر تکے چار جُگ دے ارداسے سودھے، ودی سُدی بھيو چُکائیا۔ پھیر تکے پرہہ دا بھانا کھئے نہ روکے، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیندے ہوکے، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ اُس دے سوہنے لگے موقعے، مُکمل اپنی کار کھائیا۔ ساچے مارگ دس کے سوکھے، جن

بہگت لئے اٹھائیا۔ ہرجن رہے کھئے نہ وچ دھوکھے، بھانڈا بہرم بہرم بھٹائیا۔ گوڑھی نیند رہے نہ سوتے، سُتیاں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کایا ماٹی بھانڈے اندروں پوچے، پراچین دا لیکھا اندروں دئے مٹائیا۔

★ ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھی قبر مڑھی، مقبریاں شمشاناں پھول پھولائیا۔ دین دُنی مری بڑی، انگنت گنت نہ کھئے گنائیا۔ اگنی آگ وچ سڑی، تن وجود گئی مٹائیا۔ وِدیا جگت شاستر بڑی پڑھی، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ کھیل کھیلیا دکھ سکھ دی گھڑی، وقت ویلا دئے گواہیا۔ ناچ نچایا پنج تت کایا گڑھی، کلپنا ہوس نال ملائیا۔ تن لباس رکھایا زری، زر زیور نال چٹرائیا۔ جگ پھیرا پایا گھر گھری، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ من وکار کیتا اڑی، ہومے روگ سنگ رکھائیا۔ واسنا رکھی بہتر تڑی، ناڑی ناڑی دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بنا پرہہ کِریا آتما سچکھنڈ دوار کھئے نہ وڑی، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ بنا شبد گرو توں شستر نہیں کوئی چھڑی، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چٹرائیا۔ کیسے کم نہ آوے حقہ تڑی، حاکم ملے نہ دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھے جگت تالاب، تیرتھاں کھوج کھوجائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ مسیتاں وچوں محراب، محبوب نظر کھئے نہ آئیا۔ ڈنڈاوت بندنا نمسکار بندے ویکھے آداب، سجدیاں سیس جھکائیا۔ گرہ دربنڈے ویکھے آباد، مان مان وچوں پرگٹائیا۔ خلعت تکه خطاب، خود مالک ہونے سہائیا۔ جگت جُکیشر ویکھے تیشر بھوگی ویکھے راز، جوگی جُگت نال درڑائیا۔ گرمکھ ہنس ویکھے مؤرکھ بڈھی ویکھے کاگ، کاگ وانگ گر لائیا۔ دپیک جوتی ویکھے چراغ، چاروں کُنٹ کُنٹ رُشنائیا۔ من کلپنا ویکھے مزاج، سُرتی اندر کھوج کھوجائیا۔ ست سوال ویکھے جواب، جواب طلبی وچ خُدائیا۔ کایا مندر ویکھے کول ناہ، نج لوچن پھول پھولائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے کردے امداد، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ رسنا جہوا بٹی دند ویکھے جو رہے ارادھ، سمرن پوجا وچ وڈیائیا۔ بڈھی توں پرے ویکھیا بودھ

آگادھ، آگم اتھاء سمجھائیا۔ دین دنی تکیا سماج، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ شاہو بھوپ تکیا نقاب، شہنشاہ پرواہیا۔ جان کھیل تکیا نرگن سرگن سرگن کرے آپ، دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن کے باپ، دیونہار وڈیائیا۔ جس دوارے پتت جان کانپ، پُنتت سیس جھکائیا۔ ترے گن ڈسنی نہ ڈسے سانپ، اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے ساکھیات، صاحب سلطان نور الابیا۔ پورا کر بھوکھت واک، لیکھا چکائے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ اتم ویکھے واٹ، پینڈا دور دراڈا پنڈھ مکائیا۔

☆ ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر سنکت نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر کلجگ اتم نیتر نیر ویاون بنجھے، بنجھوآں دھار وایا۔ جگت سنگھاسن دین دنی دے ویکھن منجے، کھٹیا کھاٹ پھول پھولائیا۔ دھرم دی دھار وچ دسن مؤل نہ بندے، بندگی وچ بندنا نہ کھئے کرائیا۔ جگ نیتر نین ہین ہوئے اندھے، نج اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ مایا ممتا وچ ہوئے گندے، ہوئے روگ نہ کھئے گوائیا۔ بھجے پھردے اُتہج سینج جیرج انڈے، چارے کھانی راہ تکائیا۔ کتے امرت رس ملے نہ شبدي دھار کھنڈے، کلجگ کھنڈن ہوئی لوکائیا۔ ٹئی جنم جنم نہ کھئے گنڈھے، تندی تند نہ کھئے بندھائیا۔ اتم سب دی جوانی ہنڈھے، بڈھیپا پردھ نظری آتیا۔ صدی چوڈھویں دسدي کنڈھے، پار کنارہ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ویکھیا کھیل گر گر دیناں، دین مذہب پھول پھولائیا۔ ساچی رت بسنت دسے نہ پھلگن مہینہ، ماہ ماس رہیا تکائیا۔ جدھر تکیے من کلپنا وچ جیو ہویا کینہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ بنا بھگتاں توں ٹھانڈا ہوئے کسے نہ سینہ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار دے تعلیم، تسلیم اپنا آپ کرائیا۔

☆ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۵ سُرچیت سینگہ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ستگر شبد گرو گرداتا، دیونہار اکھوآیا۔ پُرکھ اکال اکل کل دھاری سب دا پتا ماتا، پت پرمیشور نظری آئیآ۔ کلجگ انت میٹے اندھیری راتا، رُڑی اپنا نام مہکائیآ۔ سرب جیاں بن گیاتا، گہر گمبہر ویکھ وکھائیآ۔ نو ست کھیلے کھیل تماشا، چار کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ کِریا کرے پُرکھ اباشا، اباشی اپنی کار کھائیآ۔ سچ دوارے کرے واسا، سچکھنڈ اک وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اتیت، ترے گن باہر جنائیآ۔ بھگتاں سنگ پریت، پرہ پریت میل ملائیآ۔ سدا رکھ اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ پردے وس چیت، چیتن سرتی آپ کرائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گیت، گہر گمبہر پڑدا لاہیا۔ گرمکھاں وسے بیچ، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ اتیت، شہادت شبد گرو بھگتائیآ۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جھکے، نانک گوہند نال ملائیآ۔ ساڈے سب دے پینڈے مکے، مکمل دئیے جنائیآ۔ ویکھنا کھیل اباشی اچتے، پاربرہم دھیان لگائیآ۔ جس دی دو جہان شہنجی ہونی رتے، رُڑی اپنے نال مہکائیآ۔ سنت سہیلے اٹھائے ستے، جن بھگت لے جگائیآ۔ دیس دیسانتر اتتر پُچھے، دُور نیڑا ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ ساچے مارگ کرے سچے، اتتر درشتی دے کھلائیآ۔ پھڑ بانہوں گودی چکے، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیآ۔ چار ورنان اتتر نرنتر کھئے نہ دکھے، دردیاں درد ونڈائیآ۔ جو چار جگ دے بھکھے، تینہاں ترسنا دے مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم سنائیآ۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن لا کے نگاہ، نانک گوہند سنگ رکھائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے کون شہنجی جگ، انت ملے مان وڈیائیآ۔ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار ہووے آگھا، گاڈ گائیڈ روپ درسائیآ۔ جو سندیسہ دے کے گیا رام کرشن وید ویاسا بڈھا،

بھوکھتاں وچ اپنا راگ الاٹیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا جس دا آد انت توں کیسے سمجھ نہ آیا مُدعا، مُدّتاں توں سارے راہ تکائیا۔ اوہ
 پرگٹ ہووے گہر گمبھیر بے نظیر اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول کرے رُسنائیا۔ سچ دوار ایکنکار کھول کے اُچا، اُوچ
 نیچ دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ حضرت عیسیٰ
 موسیٰ محمد کہے پروردگار اِکو گائیڈ، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جس دا مارگ رستہ وائیڈ، تیرو روپ نہ کھئے جنائیا۔ دین مذہب دی
 پکڑے کھئے نہ سائیڈ، سدھا اِکو راہ چلاٹیا۔ اوپلے رہے نہ کدے بیہائینڈ، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ جس نے یورپ ایشیا ویکھنی
 لیڈ، لیڈ مارک کھوج کھوجائیا۔ شبد سندیسہ حُکم کرے سینڈ، چار کُنٹ کُنٹ جنائیا۔ صدی چوڈھویں کر کے آئیڈ، اڈیکس
 ویکھے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ حضرت عیسیٰ
 موسیٰ محمد کہے میرے ولزرجا، لاؤل زملازور نور الابیا۔ کائزیکلی یکے اُسٹو تانزی مُزیتے چشمے چا زختو زو اعلیٰ نور خُدائیا۔
 مُفتابی نورے ربی اعلیٰ طبی، جمائیشبی خزونے نبی، نظرے نیاز محمدے رضا، مورُنوی زکیزوا محمدے رضا، پیغمبرے صدا آدا بے
 اللہ، عالمین نور خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ محمد کہے نانگ
 نِمسکار، گویند ڈنک وجائیا۔ عیسیٰ کہے نورے اظہار، ظاہر ظہور رُسنائیا۔ عیسیٰ کہے زکھنیلُ تاجختیزلُ بخشے رُوح، رحمتے
 رحمان امام بے پرواہیا۔ گویندے گزی، نانکے وجیہ شہنشاہ ازیں زکو جمو شہرائے ہزو، شریعتے تزو، تالبے، تزبو عالم اعلیٰ ادنیٰ
 ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو
 گردیو کردے سجدہ، صاحب سلطان سپس نوائیا۔ مہربان محبوب لیکھا ویکھ سب دا، پورب پھول پھولائیا۔ چار جُگ تیرا نام
 کلمہ سرگن ہو کے رہیا رٹدا، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تینوں مالک بنایا گھٹ گھٹ دا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا
 گیان کھانی بانی دئے گواہیا۔ تیرا کھیل ویکھیا دین مذہب دی حد دا، چار کُنٹ دہ دشا دین دُنی گُرائیا۔ تیرا نور تکیا اُپر شاہ رگ
 دا، جتھے دیپک اگتی جگدا، دُھن انادی شبد وچدا، انراگی راگ الاٹیا۔ بھگت سہیلے سنت ساجن سدّ دا، گُرمکھاں گُرم گُ
 جوڑ جُڑائیا۔ تیرا اِک جیکارا سُننا حق الکھّ دا، لکھّ پاتالان آکاش تیرا دھیان لگائیا۔ پن تیری کِرپا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال

کھئے نہ وسدا، وسنیک نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا بھیو نچ نیتر لوچن نین اکھ دا، پرتکھ اپنا پڑدا لاییا۔ جگت ونجارا کردے پُرکھ اکال اپنے
 ہٹ دا، ہٹوانے سارے دین ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سد اپنی کار کھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن اوہ آگیا نور الہ، عالمین وڈیائیا۔ جلوہ گر نور خدا، خدی تکبر ویکھ خلق خدائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے
 جُدا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے کرائیا۔ من کلپنا کوڑی کِرپا ہوئے ہنگتا ودھی وبا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ تیرے نام دی سارے
 لاؤندے سدا، رسنا چہوا ڈھولے گائیا۔ دروبی تیرا در کیسے نہ لدھا، گرہ مندر محبوب ملن کھئے نہ جائیا۔ صدی چوڈھویں کیسے
 سمجھ نہ آوے کی کھیل تیرا کی وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ کیوں جگت جگیا سواں اندروں بدلی طبع، طیب رنگ نہ کھئے رنگائیا۔
 تُوں مالک خالق پاربرہم سب دا اک ابا، امی اپنا روپ درسائیا۔ تیرا سچکھنڈ دوارا مقامے حق اکو آگئی جگہ، دو جا در نہ کھئے
 سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنی دھار
 دھار پرہ بھیجی، بھجن بندگی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگت رسنا بُدھی وچ پنجابی ہندی
 کی کرے انگریزی، لینگو ایچ کم کیسے نہ آئیا۔ بن تیری کِرپا کوئی نہ سویں اپنی سیجی، سنگھاسن سچ نہ کھئے سُہائیا۔ بن تیرے
 سارے ہوئے پردیسی، دیس نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت کوڑی کِرپا بدل دے ریکھی، رکھیاں مُنیاں دیئو سمجھائیا۔ اپنے دوارے
 سب دی منظور کر لے پیشی، پیشوا سارے رہے سُنائیا۔ نرگن دھار جوت نرنکار نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھی، وکھیاں کرن
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آگیا وقت سہنجنا،
 سوہاؤنت سُہائے۔ کی کھیل کرے درد ڈکھ بھہ بھنجنا، پرہ داتا بے پروا ہے۔ جس تُوں نو کھنڈ پرتھی لبھنا، بُدھی اندر ویکھن
 تھاؤں تھیں۔ اُس نے در در گھر گھر آپے ونجھنا، ونجھ مہانا نہ کھئے رکھائے۔ آتم پر ماتم پر ماتم ہو کے سدنا، سندیسہ شبد نام
 درڑائے۔ اک اک دی چاڑھ رنگنا، دُنیا بھاؤ مٹائے۔ اکو دس ڈنڈاوت بندنا، سجدہ سیس جگدیش اک جھکائے۔ اکو نام ندھان پا
 کے انجنا، نچ نیتر اکھ کھلائے۔ اکو سوامی لاوے انگنا، کنت سُہاگ نور الہ ہے۔ جھگڑا میٹ کے کایا ماٹی بدنا، تتوت برہم
 درڑائے۔ سچ نگارہ اکو وچنا، ڈنکا شبدی شبد سُنائے۔ جن بھگت سُپیلے جگت ساگر لنگھنا، دین مذہب نہ کھئے اٹکائے۔ ایہ

کھیل سؤرے سربنگنا، ہر کرتا آپ جنائے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائے۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 اسیں بولیئے حق حقیقت، سچ سچ رہے سنائے۔ تیری ملے نہ کتے اصلیت، اصل وصل نہ کھئے جنائے۔ نام کلمے دی رہی نہ کھئے
 اہمیت، دین دُنی ہوئی ہلکائے۔ کریا ندھان مہربان آتم پر ماتم اکو دس ولدیت، دو جا نظر کھئے نہ آئے۔ تیرا نور تیری شخصیت، شرع
 زنجیر دینا کھائے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا مارگ اک کھائے۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ویکھ لے اپنی
 کائنات، ورلڈ کھوج کھوجائیا۔ بن اکھاں مار جہات، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ اندروں کھلیا کسے نہ تاک، چار جگ دے شاستر
 سارے رہے واچ، اکھراں صفت صلاحیا۔ رُوح بُت کسے نہ ہویا پاک، پت پتیت نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں اندھیری رات،
 نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی دس اپنی گاتھ، کلمہ آگم اتھاپیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں سیوک
 تیرے ناتھ، شہنشاہ سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اوہ ویکھو
 کلجگ پھرے بھجا، بھجے واہو داہیا۔ ہتھ اٹھاوے سجّا، سب تُوں رہیا جنائیا۔ مُریدان مُرشدان کولوں کرایا اک دو جے نال دغا،
 گرو چیلے دتے لڑائیا۔ میں پرہ دے حکم دا بدھا، بدی وچ دُنیا دتی پھسائیا۔ کوٹاں وچوں مینوں بھگت سنت کھئے نہ لبھا، جو پرہ
 دے وچ سائیا۔ دُبتھڑ مار کے کہا اُف خدا یائے ربا، خدی وچ تکی جگت لوکائیا۔ جدھر جاواں اودھر کوڑ کُریا ادا، دھرم دی
 دھار نہ کھئے وکھائیا۔ میں سب تُوں دیواں سدا، کوک کوک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تھادے نام کلمے دا کھڑکدا سنے کھئے نہ ڈبا،
 کلجگ ڈورؤ اپنا رہیا کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ
 کہے گر اوتار پیغمبرو میں ہتھ ماراں اُتے چھاتی، للکار کے دیاں جنائیا۔ کوڑ کریا دی لا چواتی، دین دُنی دتی جلائی۔ تھادی منے
 کھئے نہ آکھی، چیلے مُرید گئے مکھ بھوائیا۔ تھادی اکھراں والی پاتی، سن کے ملن کھئے نہ آئیا۔ سب توں اوکھی منزل میری گھاٹی،
 انت چڑھن کھئے نہ پائیا۔ اٹھو ویکھو اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ محمدان نگاہ مار لے تُوں میرا اک جماعتی، جملہ اکھڑ
 دیاں سنائیا۔ چوڈاں صدیاں جیہڑی اُمت دی کردا رہیا آپاشی، آبِ حیات مہر مہر برسائیا۔ اوتار دیندے رہے امرت بوند
 سواتی، جھرنا جھرنا جھر پرکھائیا۔ گرو گردیو سناوندے رہے آگمی گاتھی، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ انت انتشکرن دی دھار

کیسے نہ بھاکی، بھاکیا بھیو نہ کیسے گھلایا۔ مات لوک وچ آئے انت سچکھنڈ دے واسی، واسطہ جگت نالوں ٹڑایا۔ چار کُنٹ گُر
 اوتار پیغمبر کرے کھئے نہ راکھی، رکھک نظر کھئے نہ آئی۔ کلجگ کہے ایہہ ضرور میری گستاخی، غصہ گلہ نہ کھئے جنایا۔ میں سب
 دی اُلٹ دتی بازی، بازاں والا دئے گواہیا۔ کیوں میرا پُرکھ اکال پروردگار میرے تے راضی، رازق رحیم دیا کمایا۔ میں بن کے
 جودھا سُوپریر وڈا غازی، غضب دی اپنی کار کمایا۔ جگت سیاسی بیراگی تیاگی، اپنا آپ سکے کھئے نہ سادھی، سادھنا وچ نہ
 کھئے صفایا۔ بے شک رسنا جہوا بتی دند دین مذہب نام کلے رہے ارادھی، پردے ہر نہ کھئے وسایا۔ دروبی بنا بھگتاں توں پُرکھ
 اکال نال ہووے نہ کیسے شادی، شادیا نے نہ کھئے وجایا۔ کلجگ کہے میرا انت اخیر گُر اوتار پیغمبر کوئی لبھ لو اپنا امدادی، جس
 دی آمد وچ بیٹھے راہ تکایا۔ میں پیار مُحبت دا ناتا رہن نہیں دتا حقیقی تے مجازی، پُورب جھکڑا دتا چُکایا۔ بے شک دُنیا دی
 بہتی ودھی آبادی، انگنت ہوئی لوکایا۔ کیسے دا میت بنیا نہ دُھر دا ڈھاڈی، سوئی سُر ت نہ کھئے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن، کلجگ مُکھوں پچن کہہ نہ مندا، ست ست
 درڑایا۔ سانوں سمجھیں مُول نہ بندہ، بندگی والا رُپ درسایا۔ اسیں اوس نُور دا چندا، جو چند نُور کرے رُشناہیا۔ کلجگ
 آگون کڈھ کے اپنے دندان، بس کے دتا وکھایا۔ مینوں اک ڈر جس ویلے گوبند دا ویکھدا کھنڈا، بھہ وچ سیس نوائیا۔ پھیر پُچھو
 میں سب توں اُم سریشٹ چنگا، چار کُنٹ وڈیایا۔ میں پنڈت پاندھ بھلائے اُتے گنگا، گوداوری جمننا سُرستی وہن وہایا۔
 سنتاں اندر رہن نہیں دتا اندا، پرمانند وچ نہ کھئے سہایا۔ ساچی منزل درگاہ سچ کھئے نہ لنگھا، عیسیٰ موسیٰ محمد دیو گواہیا۔
 گوبند نے سیس توں کڈھ کے کنگھا، نو وار گوداوری وچ بھوایا۔ میرے ڈھیے توں بعد جگت جہان ہو جانا رنڈا، سہاگی کنت
 نہ کھئے ہنڈھایا۔ انتر آتم کیسے نہیں ہونا ٹھنڈا، اگنی تت تپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن کلجگ ویکھ زمیں اسمان، اُپر نیچے دھیان لگایا۔ کلجگ کہے میں چھڈے سینا رام،
 رادھا کرشن نہ ویکھ وکھایا۔ پیغمبرو ٹھاڈا سنان نہ کدے کلام، اُنگلاں کتاں وچ پائی۔ نانک گوبند ٹھاڈا ویکھ لیا انتظام، چاروں
 کُنٹ کھوج کھوجایا۔ کیسے وچ نہ رہیا ستنام، ست دی دھار نہ کھئے درڑایا۔ حقیقی سُنے نہ کھئے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری

توں پرے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ مینوں آیں جاپدا تُسیں سارے میرے ورگے اُس پرہو دے غلام، جو کائنات دا دُنیا دا سرِشٹی دا درِشٹی دا ورلڈ دا مالک اک اکھوائیا۔ تہاڈے بُندیاں ویکھو مین کیتی اندھیری شام، شمع نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ پردے وچوں اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ کہندا کی، کی رہیا جنائیا۔ سارے اکھن ہُن سمت آ گیا ویہ، حضرت عیسیٰ دئے گواہیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں جس دی مین آ گیا رکھ کے نیہ، لوک مات مات لگائیا۔ جس خُدا دی حقیقت وچ کر کے آیا تشریح، نبیاں نبیاں وچ سُنائیا۔ اُس دا کھیل ہونا وسیع، مذہب پیمانے وچ ناپ نہ کھئے کرائیا۔ جس دی دھار نہ خریف نہ ربی، سد اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجگ خوشیاں نال دُوروں کھلو کے ماری تالی، خُدا تَعالا کی جنائیا۔ ویکھو کھیل ماضی حالی، نیتر کھولوں چائیں چائیا۔ تہاڈے کلمے دیپک جوت کیسے اندر نہیں بالی، بالا مردانہ دئے گواہیا۔ نانک بغداد وچ دس کے آیا نیکی جیہی بات سُکھالی، سہج نال درڑائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں زین اندھیری ہووے کالی، نُوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہونا اک سمرتھا تے اک جوت اکالی، واحد واحد نظری آئیا۔ مین سُنیا مجھیاں دا پالی، اُس دین دُنی دے مالک نے نُو کھنڈ پرتھی ماتو ذاتی اپنے آگے لینی چلائی۔ کوئی پردا رہن نہیں دینا خالی، جس انتر نرتنہ زنگن جوت نہ کرے رُشنائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی دلالی، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمانی، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھابیا۔ جان تکیا سب دا ناتا جوڑے باہمی، اکو رنگ رنگائیا۔ شبَد تیر مار کے کانی، کائنات لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ نہ کر اپنا زور، جوڑو زر دُبائیا۔ کلجگ کہے اوتار پیغمبرو تہاڈے سکھاں مُرداں کھادھ پشو تے ڈھور، تتاں کھل لہائیا۔ آتم پر ماتم ناتا سکے کھئے نہ جوڑ، جوڑی دھر نہ کھئے بنائیا۔ ایس ویلے اس دی سب نوں لوڑ، اک دا اک نُور رُشنائیا۔ جیہڑا شبَد ڈنڈے نال سب دے اندروں کڈھ دئے کھور، جھگڑا دُئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبران کلجگ دی سُن کے ساکھی، سچکھنڈ نواسی دھیان لگائیا۔ جوتی دھار جامہ بدل نُور جوت پوشاکی، بے پہچان پھیرا پائیا۔ خبردار سارے سُن لو اکو باقی، باطن دیاں جنائیا۔

ویکھو اپنی اپنی بھوکھتاں دی پچھلی پاتی، بنا اکھراں کھوج کھوجائیا۔ صدی بیسویں کیسے دا رہنا نہیں کوئی ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ صدی چوڈھویں متنی نہیں کیسے دی آکھی، آخر محمد گیا درڑائیا۔ نانک نرگن سرگن بول کے پجن ستنام دی ساتی، ست ست وچوں پرگٹائیا۔ گوبند چھڈ کے قلم دواتی، دُھر سندیسہ اک درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کالجگ اتم آوے جس نے میٹنی سب دی واٹی، اگلا پندھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ناتی، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ سچ جیکارا بول الاکھی، الکھ الکھنا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نرگن دھار نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سمت چڑھ گیا چھ، شہنشاہ وڈیائیا۔ سمت پنج کہے میرا ویکھو امرت بر سے مینہ، میگھلا سیو کھائیا۔ جس نوں خُدا گاڈ اللہ واپگرُو رام کرشن کہندے دیو دیو، دیو دیوتے سیس نوئیا۔ اوہ اک اکلا آد انت جُگا جُگنت سدا رہے، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ جد تگو بھگتاں دے کایا مندر ہے، بابروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے کالجگ دی کیرپا کرنی لے، لائن پچھلی دئے مٹائیا۔ چاروں کُنٹ دے کے بھے، بھے بھنجن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیئی اوتار ہووو سُروریر، اپنا بل پرگٹائیا۔ کیوں تھائے متن والے نہیں دھردے دھیر، دھیرج دھار نہ کھئے جنائیا۔ رام جی کیتھے گیا تیرا دھنُش تے تیر، سیتا سرتی نہ سنگ رکھائیا۔ کرشنا کیتھے گیا کورو پانڈو والا وپیر، اٹھائی کشونیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کدھر گئی کلمے والی تقریر، بے نظیر نہ کھئے ملائیا۔ نانک گوبند کیوں نہیں پوڑی چڑھدے اخیر، جو ستنام واپگرُو دا ڈھولا گائیا۔ سچ دسو کپھڑا پیغمبر تے کپھڑا گرُو کپھڑا اوتار تے کپھڑا پیر، کس نوں سیس جھکائیا۔ کپھڑا اشٹ کپھڑی تصویر، کپھڑا روپ رہے سمجھائیا۔ کپھڑا شہنشاہ کپھڑا وزیر، حکومت حُکم کون جنائیا۔ کپھڑا کھنڈا کپھڑا شستر کپھڑا شمع نور کرے رُشنائیا۔ سارے کہن اسیں ہوئے پر بھو دلگیر، سچ سچ سمجھائیا۔ جیہڑی ساڈی دیناں مذہباں والی لکیر، فقیر ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ کالجگ کہے میں سب دی بدل دتی ضمیر، اندر وڑ کے کوڑی کیرپا دتی بھرائیا۔ تسیں کیسے دی بدل نہیں سکدے تقدیر، تحریر وچ اپنا حُکم لکھائیا۔ جھٹ آواز مار لئی نیڑے آکیر، قبران دا جھگڑا دے مُکائیا۔ کیوں غریب نائیاں بُندی پیڑ، پرہوں روگ ستائیا۔ اُس دھیان دھریا چوڈاں سو تہہ پتا تے کیسے سار نہ پائی گرُو ارجن والی پیڑ، بیڑا دھرم نہ کھئے اٹھائیا۔ پرہ دا بھيو کیسے نہ جانیا گہر

گمبھیر، گجری دا لال کرے شنوائیا۔ بنا شبد گرو تون کیسے دا بجر سکے کھئے نہ چیر، چیرے سارے سیس تے بیٹھے ٹکائیا۔ بنا ستگر تون امرت بخشے کھئے نہ نیر، اٹھسٹھ دین دہائیا۔ کیوں محمد نے شرع وچ رکھے خنجیر، کرشن بھگوان گنواں دا پالی ہو کے بناں وچ پھریا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ سارے کہن سمت سوہنا چڑھیا، مہینہ چیت ۔ اکو کلمہ پڑھیا، نام ابناشی اچت۔ جو سیچ دوارے کھڑیا، پچھلا پینڈا گیا مک۔ جو دین مذہب نال لڑیا، اوہ بیٹھا ڈھک۔ جیہڑا نہ جنے نہ مریا، نہ ہرکھ سوگ دکھ۔ جس گر اوتار پیغمبر گھاڑن گھڑیا، عرش تون فرش اُتے دتا سٹ۔ انتر دھار ہو کے نرنتر وریا، بنا کے اپنا سٹ۔ پھیر شرع زنجیر وچ جڑیا، نہ کھئے پڑدا نہ کھئے اولا لک۔ وکھو وکھرا کلمہ سب دے آگے دھریا، تے صفتاں والی سنائی ٹک۔ ایسے کارن جگت جہان وچ پُرکھ اکال اچے تگ اپنا روپ ساکھیات کدے نہ دھریا، دھرنی دھرت دھول رو رو ربی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ سمت چھ کہے میں ویکھے چھ گھر، گھرانے کھوج کھوجائیا۔ کھولنے اوہ در، جتھے دربان نظر کھئے نہ پائیا۔ ویکھنے اوہ سر، جس سروور کھئے نہ نہائیا۔ ویکھنے اوہ گرہ اوہ مندر اوہ در، جس نوں ورن کھئے نہ آئیا۔ جان نگاہ ماری زرگن سرگن زرگن اک دوجے دے اندر گئے وڑ، روپ انوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کس نوں چھڈاں تے کس نوں لواں پھڑ، گلوکری کس دے نال پائیا۔ کس دے نال رہواں تے کس دے نال جاواں مر، ناتا دین دنی ٹرائیا۔ جان نگاہ ہوئی نر نرائن تکیا نوری جوت نر ہر، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میں درشن کیتا گیا تر، ثرت اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر تکیا مات لوک وچ دین دنی نام کلمہ ربی پڑھ، اکھراں پتھراں نال جنائیا۔ ترے گن مایا وچ ربی سڑ، اگنی تت نہ کھئے بچھائیا۔ حالت ویکھ کے ڈگا ڈر، ہڑی ہڑی دہائیا۔ بھجیاں ٹھیاں کیسے بٹھائے کھئے نہ لڑ، پلو گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر گیا ڈر، واسطہ پرہہ دے آگے پائیا۔ کیرپال اپنی کیرپا کر، تیری اک سرنائیا۔ اُس شبد سندیسہ دتا دسیا نال اشار، سینت نال سمجھائیا۔ سارے ویکھو سمبل میرا گھر، جس نوں سارے آئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیچ دا مالک ساچی کار کھائیا۔ سمت کہے میں کی دساں اپنی ریت گت مت، مت گت پرہہ دی دیاں جنائیا۔ اوس نے کھیل ویکھنا پنج تت، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ پھیر نگاہ پے گئی اُس نوں

تگاں اوہ ویکھو جیہڑا بیٹھا ستھر گھت، گوبند بے پرواہیا۔ اک یارڑے ولّ اکھّ، نگاہ لئی ٹکائیا۔ پھیر ہسّ کے کہا جوں بہاوے توں لینا رکھ، تیری بے پرواہیا۔ میرے خالی ہتھ، پُرکھ اکال تیری دُہائیا۔ ابناشی کرتے کہا جھٹ، شبدي حُکم جنائیا۔ گوبند تیری دھار ہوواں پرگٹ، دو جہان کراں رُشنائیا۔ سُوپر بن کے جٹّ، ڈنڈا ستّ رنگ اُٹھائیا۔ دین مذہب دی ڈوری دیواں کٹ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جھگڑا میٹاں ذات پات، اوچ نیچ ایکا رنگ رنگائیا۔ اک دا اک دساں ستّ، ستّ ستوادى بھيو کھلائییا۔ جس ویلے پھیر آواں وٹّ، وطن نواں لواں بنائیا۔ گوبند پیا بسّ، چھاتی اُتے ہتھ ٹکائیا۔ او میرے وچ وس، ہووے نہ کدے جدائیا۔ میری لگی رہے اکھّ، پرتکھ تیرا نُور نظری آئییا۔ میں گواواں تیرا جس، صفتاں صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکال جوتی دھار آیا تھ، بھجیا واہو داہیا۔ تیرا میرا سد اکھّ، نہ کھئے توڑے توڑ ٹرائیا۔ میں سدا شبد گرو دا دیواں ساتھ، تتاں والے ناتے دیاں ٹرائیا۔ گوبند کہا ستّ سچ دسّ، میرے دُھر دے ماہیا۔ کی دھار دیویں رس، امرت کی چکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا عیسیٰ موسیٰ محمد تئی اوتار دس گرو ایہہ آد میرے نُور دی رتّ، رتی رتّ وچ سمائییا۔ انت کنت بھگونت ہو کے سب دی رکھاں پت، پت پرمیشور ہو کے ویس وٹائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا دیواں تھپ، تھپا اپنا نام لگائیا۔ وساں گھٹ گھٹ، چوراسی اندر ڈیرہ لائیا۔ نویں دھار وچ دھرم دا کھول کے ہٹّ، سچ بھنڈارا دیاں ورتائیا۔ اکو سب دا کلاپت، پت پرمیشور نُور الابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ کلجگ کہے سمت چھے تُوں مارنا اچا نعرہ، کوک کوک سُنائیا۔ یاد کر لے میرا اچے باراں سال ہور پھرا، چاروں کُنٹ پھرنا چائیں چائیا۔ کلجگ جیو پھرن آوارہ، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ بہاویں کیناں کڈھو ہاڑا، مَنّ وچ کدے نہ آئییا۔ سب نوں چباواں اپنیاں داڑھاں، داڑھاں ہیٹھ رکھائیا۔ ایہہ میری دُھر دی سرکارا، ہر کرتے سیوا دتی لگائیا۔ جھگڑا پا کے پُرکھ نارا، نار کنت دتے لڑائیا۔ ناتا توڑ کے یار یاراں، پتا پوت بناؤ نے قصائیا۔ میریاں پھیر سب نے گاؤنیاں واراں، وارتا دینی سُنائیا۔ اُس ویلے دُنیا وچ بہاویں کینیاں ہون اخبارا، ستّ دی خبر نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کہا جانا چر آوے نہ دُھر دا لاڑا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سچ در دسے نہ کیسے آکھاڑا، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ جس نے کِریا کر کے نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ بناؤنا بھائی چارا، ہندو مُسلم سکھ عیساں پارسى بودھی لینے منائیا۔ پھیر اپنے حُکم

دا شبد دا نام دا کلمے دا چار گنٹ دے کے پاہرا، پاربرسم پت پرمیشور اپنی کار کھائی۔ مائو مائس مائش ہووے کھئے نہ باہرا، دُور
 دُراڈا نظر کھئے نہ پائی۔ کچھ یاد کر لو بُن جھگڑا پینا وچ قابرہ، محمد موسیٰ نال کرے صلاحیا۔ کیوں ایہ کھیل ہونا دوبارہ، دُھر
 دی دھار جنائی۔ کلجگ کہے اوئے سمت چھ بس کر یارا، اگلی گل نہ اچے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سمت چھ کہے میں آیا لوک مات، ماتر بھومی ویکھ وکھائی۔ حکم سندیسہ دینا
 آج، آج دی رات راتی رُٹری آپ سہائی۔ دین دنی دے سنگیو بن جاؤ اک جماعت، اکو رنگ سہائی۔ سب دا مالک اک ابناش،
 کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دے پچھے سینتا رام کٹیا بنواس، گوپی کاہن راس رچائی۔ موسیٰ منہ دے بہار ڈگا صاف، کوہ طور دے
 گواہیا۔ حضرت عیسیٰ جس گل وچ پائے پھاس، اپنا آپ لٹکائی۔ محمد پی کے آب حیات، ڈھائی گھٹاں جھٹ لنگھائی۔ نانک
 نرگن سرگن ویکھ کے کھیل تماش، بے انت کہہ کے گیا گائی۔ گوبند کر کے اک ارداس، فتح ڈنکا دتا سنائی۔ جس ویلے میرا پُرکھ
 اکالا آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پائی۔ شبد گرو تے سب دا بنے باپ، آتم پرمام نور الاہیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندرون کڈھے پاپ،
 پنت پُنت دے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سنائی۔ ایہو کھیل ویکھنا خاص، گر اوتار پیغمبر رہے
 درڑائی۔ بنا پرہو دی کرپا توں اُس ویلے کوئی نہیں ہونا پاس، پاس آوٹ نہ کھئے کرائیا۔ بہاویں کوئی یورپین لیٹے اُپر گرین گراس،
 سوہنا رنگ رنگائی۔ بنا بھگتاں توں ملنی نہیں کیسے شاباش، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائی۔ ایہ لیکھا پچھے نہیں سی تے ہُن لیکھا جاندا نال
 قلم دوات، شاہی کافی دے گواہیا۔ کیسے نوں کیسے نے کرنا نہیں مُعاف، لیکھا دینا تہاؤں تہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سمت کہے او وشن برہما شو دیو گرو گُردیو، دیوتیاں سنائی۔ تہاڈی
 کتھے گئی سیو، کی پوجا ونڈ ونڈائی۔ کی آسا مہا دیو، مینوں دیو درڑائی۔ کی کھیل ہونا نہکیو، نہچل کی جنائی۔ کی گجھا رکھیا
 بھیو، پڑدا دیو اٹھائی۔ کی رس چکھنا میو، بن رسنا دے چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ
 رکھائی۔ سوادھان ہووو سوریہ چند، ہر چند چند جنائی۔ کی کھیل دسیا گوبند انت پُری انند، شبدی شبد دھار درڑائی۔
 جس ویلے میرے ڈھئیے دا مُکیا پندھ، اگلا برس برس اُچھائی۔ میرے مالک دا میرے صاحب دا اکو ہونا چھند، اکو رنگ رنگائی۔

جو سب دی ٹٹی لئے گنڈھ، اپنے نال ملائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندنا اک سمجھائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں
 پاتالان جائے لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا چھڈ کے اک دوارے اک سیج تے اک پلنگ، دوْجا آسن سنگھاسن نہ
 کھئے وڈیائیا۔ شبد اکما بول جنائے آگے دند، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ جس نے دئی دویتی ڈھاہنی کندھ، کندھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 کوڑی کیریا کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام دینا کھڑکائیا۔ ساچا پریم دینا ونڈ، ہر پردے آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ سمت چھ کہے میں آیا سوہنا، سب توں دیاں جنائیا۔ جگت جہان پینا رونا، نیناں نیر
 وبائیا۔ ڈرمت داغ کیسے نہیں دھونا، پاپیاں پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ نیتر کھلے کیسے نہ لوئنا، نج اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ آتم سیج کیسے نہ
 سونا، سہنجی رت نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا کیسے نہ گاؤنا، من بڈھی کرے نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچا کایا کھیڑا نگر کیسے نہ
 وساؤنا، ساڈھے تن بتھ رنگ رنگائیا۔ بنا بھگتاں پرہہ دا درس کیسے نہ پاؤنا، پوَن پانی دین دُبائیا۔ ساچے گھر نہ کیسے بہاؤنا، در
 دوار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ سمت چھ کہے
 اوگر اوتار پیغمبر سارے کریئے صلاح، متا اک پکائیا۔ کلجگ کہے مینوں بناؤ گواہ، شہادت دیاں بھگتائیا۔ وشن برہما شیو کہن نہ
 نہ، اشارے رہے دکھائیا۔ تینتیس کروڑ کہے بھڑی ساری دُنیا بھری گناہ، انتر نرت نہ کھئے صفائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن کہانی بانی کلمہ کہے سانوں کیسے نہ وسایا وچ دماں، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ سانوں چدے رہے کایا ماٹی بن کے چما، چم
 درستی وچ پرہہ دا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ہُن سانوں آیں جاپدا پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار نے بدل دینا سماں، نواں اپنا
 رنگ رنگائیا۔ کیسے دا لوہہ لالچ کوڑی کیریا دا رہن نہیں دینا طمع، تامس اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سمت کہے آو بیٹھو اک دوار، مجلس اک لگائیا۔ کریئے سچ پکار، نیوں
 نیوں سیس نوائیا۔ اسپں خادم تیرے خدمتگار، سیوک سیوا وچ سمائیا۔ کردے رہے انتظار، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ کل
 کلکی لے اوتار، امام اماما ویس وٹائیا۔ نوری جوت کر اجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ سو ویلا وقت ویکھ لیا وچار، وچر کے
 دیئے سُنائیا۔ کیریا کر آپ کرتار، قُدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ سرستی درستی دُنیا کر خبردار، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم سُنو سُنائے صاحب ست میت، مِتر پیارا درڑائیا۔ سب نے رکھنا چیت، چت وت ٹھگوری نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال بدلنی ریت، ریتوان پڑدا لاییا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک جنائیا۔ جتھے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ بھیو رکھے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کھئے وکھائیا۔ اِکو آد انت دا گیت، آتم پر ماتم دئے پڑھائیا۔ کایا کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ ساچا کلمہ حق حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ چار جُگ دی میٹ کے لیک، لائن اگلی دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران کرنی تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ پُرکھ اکال تیرے اُتے اُمید، آسا اک جنائیا۔ ساڈے کول دین مذہب دے پٹے والی رسید، ہتھو ہتھ ویکھ وکھائیا۔ تیرے حُکم نال تیرے نام دی کیتی تمہید، صفتان وچ صلاحیا۔ تیری بخشش وچوں کیتی بخشیش، رحمت نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو حُکم دُھر فرمانا، فُریناں توں باہر جنائیا۔ سب نوں مٹنا پینا بھانا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تخت نواسی رہے کھئے نہ رانا، راؤ رنک کھوج کھوجائیا۔ کھیل ہونا وچ جہانا، نو ست پڑدا لاییا۔ شبدی دھار حُکم مہربانا، محبوب اک سُنائیا۔ سمت چھ وچ رُسا چینا نگاہ تیرے وچ ٹکانا، اکھ اکھ نہ کھئے ملاییا۔ عیسائی مُسلم سانجھا رہے نہ کھانا، محمد عیسیٰ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا پئے وچ پٹھاناں، پٹھی لہر آپ وایا۔ بھارت کھنڈ کھیل مہانا، بھاگ دسواں دئے ہلایا۔ جو لیکھ لیکھیا وچ سکند پُرانا، اُس دا لہنا پور کرائیا۔ شبدی شبد اڈا بانا، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ سمت کہے کھیل ویکھنا وچ عریب، عرب دیاں جنائیا۔ کوڑ دا ہونا فریب، جھگڑے وچ لوکائیا۔ محمد دی بھوکھت والی کتیب، بن الفیہ ربی سمجھائیا۔ کلمہ کلمے اُتوں دینا وچ، قیمت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ حق خُدا نے مارنا پیچ، پیشینگوئی وچ دُہائیا۔ اوتھے نبی رسولان پیغمبران مُلا شیخان چلنی نہیں کوئی پیش، پیشوا ہونے نہ کھئے سہائیا۔ ایہ کھیل ورتنا دیش بدیش، بدیشان دئے جنائیا۔ شنکر گل وچ بلائے ناگ شیش، باسک رہیا اٹھائیا۔ رُوپ بدلایا جس گیش، سو پردہ رہیا چُکائیا۔ جس رام کرشن بنائے در درویش، پیغمبر سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ گرو گُردیو کرن آدیس، نو نو وچ وڈیائیا۔ سو دھار کے آوے بھیکھ، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جس دا مُچھ داہڑی نہ کھئے کیس، نہ کھئے

مؤنڈے مؤنڈ مُنڈائیا۔ آد جُگاد سدا رہے ہمیش، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سمت چھ کہے میرا صاحب سوامی، مِتر پیارا نظری آئیا۔ آد انت دا
 انترجامی، انتشکرن ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس دی صفتاں والی سرگن دھار اکھراں وچ بانی، سطران وچ لکھائیا۔ اوہ مالک خالق
 پرتپالک جیو پرانی، پُران اٹھاراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس دی انجیل قرآن نشانی، پیغمبر گئے دکھائیا۔ جس دا نانک بنیا بانی،
 گوبند کری اگوائیا۔ اوہ انت سب دی لے قُربانی، کربلا لیکھ چُکائیا۔ مہربان ہو کے کرے اپنی مہربانی، محبوب ہو کے کھوج
 کھوجائیا۔ سب دا مستک ویکھے پیشانی، پردہ پردے وچوں چُکائیا۔ منزل تکے رُوحانی، رُوح بُت دا پڑدا لاپیا۔ شبدي دھار دے
 جوانی، جوبن ونت اکھوائیا۔ پرگٹ دھار نُور اسمانی، جسمانی نُور دے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد
 اپنا حُکم ورتائیا۔ سمت چھ کہے میرا شبد دھار مُظاہرا، مُشکل حل کرائیا۔ ویکھے چار کُنٹ دا لہرا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ سرشٹی
 وچوں نو اُجڑنے وڈے شہرا، اُتر پُورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ کلجُگ ودوان ہونا بہرہ، دُھر دا نام سُنن کھئے نہ پائیا۔ جو
 مذہباں والا دیناں والا اسلاماں والا نِگا نِگا دائرہ، حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 اگما ہر، ہر بردا ویکھ وکھائیا۔ سمت چھ کہے میں ویکھنا چڑھدا لہندا، اُتر پُورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ کِس کوٹے کلجُگ
 وہندا، کی اپنی کار کھائیا۔ کلجُگ کہے میں عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھنا کھپھندا، کھار کھار وچ دُہائیا۔ جگت منارا ویکھنا ڈھپھندا،
 سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سب نوں ایہہ سمت پینا مہنگا، کوڈی قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ آگے مکے کیسے نہ پینڈا، پاندھی پندھ وچ
 کُرائیا۔ جس کارن بھیٹا چڑھاؤندے رہے گیتڈا، بڈھی توں پرے سمجھائیا۔ کھیل ویکھدے رہے جل دھار والی نی دا، وہناں وچ
 وہائیا۔ مان ودھیا میں دا، ہوئے وچ لڑائیا۔ ڈر رہیا نہ سَتگر بھے دا، سیس سکے نہ کھئے جھکائیا۔ ہُن وقت آگیا لے دا، لہنا
 مُکنا تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، حُکم سندیسہ اک سُنائیا۔ حُکم سندیسہ
 اگم اپار، اپرمپر رہیا جنائیا۔ کی جگت کھیل ہونا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جگت جُگت وچ
 ہاباکار، بھگتی بھگت نہ کھئے چُترائیا۔ میت رہے نہ کھئے غم خوار، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پتا پُوت کرے خوار، بہین بھائی بھائی

لڑائیا۔ چاروں گنٹ ہاپکار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ایہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا رہیا سمجھائیا۔ محمد نوں چھڈنے پینے چار
 یار، میت اکو اک منائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار، دھرنی دھرت دھول دھول عرش فرش اکو رنگ رنگائیا۔ سو پرگٹ ہو کے
 بولے اک جیکار، دھر دا نام الایا۔ جس نوں سکے کوئی نہ مار، مر جیوت نہ روپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سمت چھ کہے گر اوتار پیغمبر کرو عدلا، عدل انصاف جنائیا۔ کلجگ کوڑی
 کیریا چکا دے بدلا، بدی دؤر کرائیا۔ سب دی سانجھی اکو ہووے منزلا، منزل اک درسائیا۔ اکو ڈھولا گیت نام ہووے غزلا،
 اکو راگ الایا۔ اکو محل اٹل ساڈھے تن ہتھ دا بنگلا، باغی من رہے نہ رائیا۔ پرہو متر بن جائے رنگلا، رنگ رتھا دھر دا ماہیا۔
 شرع زنجیر مٹا دئے سنگلا، چھری کرد نہ کھئے اٹھائیا۔ بھو کھول دیوے اگلا، کی ستجگ دھار سمجھائیا۔ پوتر کر کے کوڑا کاگ
 بغلا، بنس روپ جنائیا۔ پھر پھرنا پئے نہ جنگلا، ٹلے پریت نہ ویکھ وکھائیا۔ کایا مندر اندر کرے چار منگلا، انادی دھن اُپجائیا۔
 ساچی اُس نوں کرے بندنا، ڈنڈاوت سجدہ سیس نوائیا۔ جس چھڈیا پُری اندنا، اند اند وچ سمائیا۔ اُس سمبل دوارے لنگھنا،
 جتھے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ جس دا ست دھرم دا کنگنا، کندھی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹ کے پندھنا، پاندھی ستجگ لئے جگائیا۔
 سندیسہ دیندیا مول نہ سنگنا، حکم اک درڑائیا۔ سب نے اکو دوارا منگنا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ لیکھے لاؤنا ت پنجنا، اپ
 تیج وائے پرتھی آکاش سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ سمت چھ کہے ویکھو حضرت
 عیسیٰ دا کلاک، ٹک ٹک آواز لگائیا۔ جس نے حکم وچ حکم کیتا لاک، تالا دتا لگائیا۔ پھیر پھڑ کے مٹی خاک، ہتھار وچ
 اڈائیا۔ اوہ مہینہ سی وساکھ، نو دین دین گواہیا۔ پھیر تگ کے اُپر رات، چند تارے رہیا سمجھائیا۔ سُنو میری اک بات، تہانوں
 دیاں درڑائیا۔ بنا بدھی تون لینا وچ، وچ کلاک دئے درسائیا۔ جس ویلے پروردگار ظاہر ظہور آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ میں
 اُس نوں کہاں باپ، او سے نوں سیس جھکائیا۔ تسیں نیکی نیکی شاخ، ٹہنی ٹہنی نال درسائیا۔ اوہ داتا الکھنا الاکھ، اگوچر اکم
 اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سرنائیا۔ حضرت عیسیٰ کہا میرا حق
 حقوق، محمد کہا یک یک اکھوائیا۔ مؤسیٰ کہا تلز نے زے زبا زے زمہ زم ترائیا۔ خُدا کہا میرا نور ہو بہو، روبرو سب دے

کرے رُشنائیا۔ میرا کلمہ دھار گرو، شبد شبد درڑائیا۔ جس ویلے شہنشاہی سمت چھ ہونا شروع، شرع دی شریعت دیاں بدلائیا۔ اک نواں مارگ ترو، ترت دیاں درڑائیا۔ دُور دُراڈیاں پُرائیاں ساتھیاں پھرن والیاں دے اندر فُرن پُھرو، فُرنے وچ وڈیائیا۔ دُھر دا حُکم کدے نہ مڑو، نہ کھنڈے میٹ میٹ مٹائیا۔ کوڑی کریا بیڑا رُڑھو، کلجگ شوہ دریا رُڑھائیا۔ جس اُتے کریا کیتی اوہ دُور نیڑے وسن والا آپے جُڑو، کیسے نوں جوڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ سمت چھ کہے میں دیواں سچ سندیسہ، سد واری جنائیا۔ جس دا کیسے نہیں لکھیا لیکھا، قلم شاہی نہ کھنڈے چترائیا۔ اوہ سب دا کڈھے بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ پڑدا رہنا نہیں وچ بدیشا، یورپ ایشیا اکو رنگ وکھائیا۔ بھگت تارنا جس دا پیشہ، پیشتر سب نوں گیا سمجھائیا۔ اوس دی سارے کردے ویٹا، انتظاری وچ راہ تکائیا۔ جس دی سیوا وچ گوبند بچے چاڑھ کے گیا بھیٹا، کھیوٹ کھیٹا اپنا رنگ رنگائیا۔ اوس کول کلجگ انت دا گر اوتار پیغمبر دتا ٹھیکا، بولی سکے نہ کھنڈے ودھائیا۔ جس نے سب دا کرنا ایکا، اکو رنگ دینا وکھائیا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نج نیتر پھول پھولائیا۔ ستجگ ساچی وست دے کے ویٹا، وتکرا کوڑا دینا گوائیا۔ دیناں مذہباں میٹ کے بھیدا، بھانڈا بہرم دینا بھٹائیا۔ بہاویں جٹ ہووے ہل واہے وچ کھیتاں، مؤسی دے کے گیا عیسیٰ نال دُبائیا۔ اوس نے مارنا اپنے نام دا پیچا، کلمہ کائنات بندھائیا۔ دین دُنی وچ کھیڈے کھیڈاں، کھلاڑی ہو کے پھیرا پائیا۔ اوہ کوئی یالی نہیں کوئی پالی نہیں چارے گئواں اتے بھیڈاں، کہ ہاکاں سوریان تائیں لگائیا۔ اُس نے سب نوں مارنا ٹھیڈا، دھکے نال دینا بٹائیا۔ بھگت کر کے اپنے جیڈا، درگاہ دینی وڈیائیا۔ کیسے دی چاڑھنی پئے نہ دیگا، بھیٹا وچ نہ سپس نوائیا۔ سب دا سانجھا کر کے لیکھا، اگلی لکھت دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے میرے رہندے دن باقی، سمتا تینوں دیاں سُنائیا۔ میں لڑاؤ نے بندے خاکی، خالصہ خالص رہن کھنڈے نہ پائیا۔ میں انت تے آخری اوکھی گھاٹی، منزل چڑھن کھنڈے نہ پائیا۔ میری دھار بڑی ڈاڈھی، پرہہ ڈاڈھے دتی سمجھائیا۔ جس ویلے امرداس ڈگا سی وچ کھاڈی، ہتھ کھڈیاں وچ ٹکائیا۔ گوڈیاں بہار ہو کے کیتا یادی، اکھاں میٹ واسطہ پائیا۔ میں ستگرُو دا پاندھی، اپنا پندھ مکائیا۔ نہ کوئی کرشن تے نہ کوئی رادھی، سینتا رام نہ کھنڈے چترائیا۔ میری دھار

سِدھی سادی، سادھنا تیرے اُتے بُکائیا۔ اک آئی اگئی آوازی، شبِ دتا سُنائیا۔ تُوں سدا رہ راضی، رازقِ رِزقِ رحیم تیری جھولی دئے بھرائیا۔ پر پھیر ویکھیں مُلا قاضی، تیری دھار نوں دین سزائیا۔ پھیر امرداس دی سُرتی جاگی، انتر لئی انگرائیا۔ چاروں کُنٹھ اُٹھ کے بھاگی، ویکھیا تھاؤں تھائیا۔ جاں نگاہ ماری پرہہ دے نالوں سب دی آتما باغی، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جدھر ویکھے اُدھر ناراضی، مُحبتِ وِچ نہ کھئے سمائیا۔ پھیر تکیا کعبے دا بنیا کھئے نہ حاجی، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ دی ویکھی آبادی، پرتھمی اُتے دین دُنی درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ سمت چھے کہے پرہو کس بدھ ہووے امن، مینوں دے جنائیا۔ کلجگ کہے میرا کوڑ کڑیاں دا سوہنا مَجن، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جنان چر پرہو گُرتا اوتار پیغمبران شبِ گُرو نہ کڈھے سمن، پھیر پرگٹ ہوئے گوبند دھار آوے نہ دُشٹ دمن، دماں توں باہر کرے پڑھائیا۔ کلجگ نوں میٹے کون، کس وِچ چُترائیا۔ روندی پھردی ہوا پون، اٹھسٹھ پانی دئے دُبائیا۔ کی لیکھا لکھ کے گیا بل دوارے باؤن، شہادت اک بھگنائیا۔ بھگت بنا کے ضامن، سمجھ گیا سمجھائیا۔ پرہہ دا کھیل ویکھنا آہمنوں ساہمن، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اوس ویلے پتری وِچ سکے کوئی نہ باہمن، برہم وِدیا نہ کھئے چُترائیا۔ سرِشٹی تے ہوئے طمع طامن، طمع نہ کھئے گوائیا۔ کوڑی کِریا ہووے کامن، کام واسنا کوڑ بلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کہے میں بڑا لمبا چوڑا، سوریہر اکھوائیا۔ میرے واسطے منگاں منگدے گئے آؤنا براہمن گوڑا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ پیغمبر لاؤندے گئے پوڑا، چوڑاں طبقاں ونڈ ونڈائیا۔ گُرو گُردیو ویکھدے گئے نال غُورا، نگاہ نگاہ وِچوں اُٹھائیا۔ پر کم کسے دا مُول نہ سؤرا، سوہرے پیئے رہے گُرائیا۔ جاں کھیل تکیا اور کا اورا، عورت مرد رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جو آیا سو نام دا بنیا بؤرا، کلمے وِچ کُرائیا۔ ست دوارے بن کے بھؤرا، گونج اپنی گیا سُنائیا۔ کلجگ انت سُنے کھئے نہ شورا، شوہر بانکا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے کہن پُرکھ اکال دین دیاں نرگن دھار چڑھ کے آؤنا اُپر گھوڑا، راساں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ سچ پُچھو کسے نوں خبر نہیں جے بھورا، بھوری بھوری ونڈ کے سارے حصے گئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک اُچائیا۔ سمت چھے کہے میرا داتا، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جو سرب کلا کل گیاتا، گنونت وڈیائیا۔ سب دا پتا ماتا، سب دا بھین بھائیا۔ سب دا بنے

راکھا، نِت نوت سہائیا۔ گر اوتار پیغمبران دس کے جاچاں، نکے نکے حصے ونڈ ونڈائیا۔ جھگڑا پا کے کایا ماٹی کاجا، تت تت نال
 ٹھکرائیا۔ سب دا ڈونگھا رکھ کے کھاتہ، اپنے وچ چھپائیا۔ نام کلمے دیاں نکیاں نکیاں دس کے باتاں، بے وطن کر کے دتا سمجھائیا۔
 دین دنی دا کھیل سار پاشا، نرد پٹھی سدھی دکھائیا۔ آپ سچکھنڈ بیٹھ کے سب دا ویکھدا رہیا تماشا، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔
 سندیسہ دیندا رہیا خاصہ، حکم حکم پرگٹایا۔ کلجگ اتم پرگٹ کرے آپا، اپنے وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پرکھ اکال کہے کڈھو اپنے پوتھے، پورب کھوج کھوجائیا۔ تیئی اوتار دسو پرہہ دا بہانا کون روکے،
 آگے ہو کون اٹکائیا۔ پیغمبر بولو کی تھادے انتر آئی سوچے، سمجھ نال سمجھائیا۔ گرو گرو دسو کی آسا منسا لوچے، لوچن توں
 پرے کی رُشنائیا۔ شبدا گرو دسو کس بدھ سب دے پردے سودھے، سدی ودی نہ ونڈ ونڈائیا۔ ساریاں ہس کے کہا پرہو اسیں
 تیرے سرگن روپ جودھے، اوتار پیغمبر گرو نام پرگٹایا۔ تیرا نام آگادھ بودھے، بدھی توں پرے آپ سمجھائیا۔ اتم ہو گئے تیرے
 جوگے، جگتی نال درڑائیا۔ پچھلے چار جگ بھوگے، بھوگی بن کے اپنا آپ درسائیا۔ ہُن سب دے خالی ویکھ لے بوجھے، پاکٹ
 جیب نام کلمہ نظر کھئے نہ آئیا۔ بہاویں مؤنڈ مُنڈائے سپس رکھائے کیس بودے، مچھ داہڑی نال چٹرائیا۔ ہُن تیری کیرپا سارے ہو
 گئے گوجھے، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سب بہار ڈگ پئے گوڈے، واسطہ پرہہ دے آگے پائیا۔ اُنکلی رکھ کے اُتے
 ٹھوڈے، سوچاں وچ سوچ سہائیا۔ کایا بہانڈے کوئی نہ پوچے، اندروں کرے نہ کھئے صفائیا۔ بن تیرے پوری کرے کوئی نہ لوچے،
 لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ بہاگ لگا دے کایا کوٹھے، گٹیا کر صفائیا۔ تیرے پچھے گوہند نے بیٹھا چڑھائے جگر دے ٹوٹے، گرمکھ
 ٹٹیاں لے جڑائیا۔ ویکھیں لیکھے کدی نہ اُتے پوٹے، گنتی گنت گنائیا۔ ساتھوں اپنے آپ جان نہ سودھے، پوتر روپ نہ کھئے بنائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ سمت چھے کہے مہندرو بیبی جنڈیالے والی لیا دے نریل، جو
 شبدا وچ سمجھائیا۔ کیشن سنگھ چٹیاں پھڑا دے لاویں نہ دیر، ویلا وقت سمجھائیا۔ کیرپا کرے سنگھ شیر، بہک نال بہک اک
 لگائیا۔ پچھلا لہنا دے نیڑے، لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل
 کھلائییا۔ کیشن سنگھ شبدا دھار سپس لین دے چٹیاں، اپنا آپ جنائیا۔ جیہڑیاں آساں رکھیاں رکھیاں مُنیاں، سُنہڑا رہیا

سُنائیا۔ بہاویں طعنے دیوے دُنیا، ہاہکار کرے لوکائیا۔ پرہہ داتا گن گنیا، دیونہار سرنائیا۔ ایہہ لیکھا سمت انیاں، اُنیسا ونڈ ونڈائیا۔ جس فریاداں دُھر دیاں سُنیاں، سُنہار دیا کمائیا۔ جس نوں یاد کردیاں بُلیاں، رسنا مکھ وچ بلائیا۔ جس دی بھیٹا چاڑھدے پُھلیاں، پتاسیاں بھوگ لگائیا۔ سو وسے کایا کُلیاں، کعبیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرہو دے در آئیاں رُو حان کدے نہ رُلیاں، آپ اپنے وچ سمائیا۔ پھل دار کدے نہ حُلپاں، پتجھڑ نہ کدے جنائیا۔ کیسے دیاں چُکنیاں پین نہ جُلپاں، ستگر اوڈھن سیس ٹکائیا۔ جنہاں دا مالک اک اوہ، اوہ کدے نہ ڈُلیاں، ڈُلاؤن والا رُوپ نہ کدے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چُٹی کہے میں دھرم دھار دا لیڑا، ستجگ تریتا دواپرکجگ راہ تکائیا۔ میرے مالک حکم دتا پیرن پیرا، سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ دھار دا کر ورتیرا، حق حق وکھائیا۔ جنہاں بہنا نہیں کیسے رنگے پیڑھا، کنت جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ نیر وباؤنا نہیں نیرا، وچھوڑے وچ نہ آہ لگائیا۔ ست سچ دا چُک کے پیڑا، بیڑا اپنا لینا ترائیا۔ بے شک دُنیا دا راہ بھیڑا، گرمکھاں تتی واء نہ لاگے رائیا۔ ایہہ وقت انت اخیرا، آخر دیاں درڑائیا۔ جس صاحب دے سر تے چیرا، چیرے والا دُھر دا ماہیا۔ جس دے ہتھ نام شمشیرا، کھنڈا ربیا کھڑکائیا۔ اوہ دیونہارا دھیرا، دھرم دھار درسائیا۔ کیشن سنگھ بن گیا ویرا، سر کپڑ دتا ٹکائیا۔ تریپت جُگندر دا پہلا در تیرا، وِتکرے وچوں باہر کڈھائیا۔ بہاویں رہنا پئے وانگ فقیرا، بھکھی رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ سر سب توں رکھنا نیواں، اوچا اوچ نہ کھئے اکھوائیا۔ سچ پُچھو گرمکھاں واسطے ست رنگ مُمکھاں واسطے ساڈھے تین ہتھ دی سیواں، باقی دھن دولت کم کیسے نہ آئیا۔ پتر دھیاں نال کیسے دا بنیا نہیں جینا، کنت نال بھگونت ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سمت چھ کہے حُکم دینا یورپ، یکتی نال درڑائیا۔ ہر آسا منسا سب دی پورت، پورن وچ سمائیا۔ جد سووونگے حاضر حضورت، مالک دُھردرگاہیا۔ جلوہ وکھا کے نورو نورت، اندر کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ کے کورو کورٹ، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ چتر سُگھڑ بنا مَورکھ مؤڑھت، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ سرب کلا بھرپورت، ویکھ تهاؤں تھائیا۔ جس نوں کہندے رب دی صورت، اوہ رسولاں دا رسول سب دا ماہیا۔ جس نے مسٹر بیرن کرنا مشہورت، مشورے نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہوئیے

سارے مگن، اک دھیان لگائیا۔ جے پرہو پیاریاں نوں دیوے سگن، گرمکھاں جھولی پائیا۔ اندروں لائے اپنے نال لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ راتی سُنیاں دِنے جاگدیاں اوہ دِپِک وانگ جگن، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جے یورپ وچوں بیرن آیا سَدَن، صدا نام دا دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو اہیدا دئے کھلائی۔ نریل کہے میری مست مست جوانی، جو بن ونت اکھوائیا۔ ہرنس کور جو لے کے آئی قلم دی کانی، کلسیاں والی دئے پھڑائیا۔ ایہ اُس پرہو دی نشانی، جو نشانے سب دے دئے بدلائیا۔ جس نے بخشنی منزل اک رُو حانی، رُو ح بُت کرے صفائیا۔ امرت دھار بخش کے پانی، سر سرور دینا نُہائیا۔ ہُن پچھے توں اگلی بدل دینی بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ جھگڑا مُکاؤنا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیبج ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ کانا کہے میری قلم ہندی سی پُرانی، پُراناں ویداں وچ لکھائیا۔ کلجگ اتم مینوں اتم آئی بانی، بانی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میری سار کسے نہ جانی، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرے اندر آئی حیرانی، میں رو کے دتا سُنائیا۔ او پرہو بن تیرے میرے اُتے کرے نہ کھئے مہربانی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کانی کہے میں دساں سچ وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ مینوں گھڑنا نال پیار، رات اچ دی خوشیاں نال سُنائیا۔ میرا دو چیت نوں کرنا وبار، واسطہ ربی پائیا۔ میرا لیکھا لیکھنا دوجی وار، صفحہ صفحہ وچوں بدلائیا۔ ایہ حکم سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جتنی لکھت ہرنس کور نے لکھی سی اوہ دوبارا جگندر کور نے لینی اُتار، کاغذ قلم اُتے چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ قلم کہے مینوں گھڑ دیوے روداس، گرمکھ ہتھ پھڑائیا۔ میرے نال صرف پنج ویراں "سوبنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے" لکھنا خاص، آگے اکھڑ نہ کھئے بنائیا۔ میں سادی میری جنگلاں وچ آبادی تے گرمکھاں دے لیکھے لاؤنے سواس، ساہ ساہ نال ترائیا۔ میں بھجنا نہیں آکاش، میں جانا نہیں کیلاش، میں ویکھنا نہیں پرہاس، میں لبھنی نہیں دوات، میں تکنے نہیں کاغذات، میں چاہندی میں ویکھاں بھگتاں دی اک جماعت، جو ذات پات دا جھگڑا گئے مکائیا۔ ایسے کر کے شبدر گرو نے مینوں کیتا ساکھیات، پورن سنگھ نے کیتی نہیں کوئی بات، راتیں سُنیاں دتی دات، دِنے جاگدیاں دئے وکھائیا۔ گرمکھو تھادی منزل تے تھادا پورا کرنا گھاٹ، چوراسی دی رہے

آگے نہ واٹ، ملے میل کھلاپات، جوت پرمیشور تہاڈا ڈھر دا ماہیا۔ آؤ سارے اکٹھے مل کے اکٹھا بنائے سماج، دین دُنی دا بدل
 دئے رواج، اکو نام دے چڑھیئے جہاز، جس نوں چلاؤن والا ڈھردرگابیا۔ اکو مئیئے باپ، اکو بنیئے ذات، اکو رکھیئے آس، اکو
 بنیئے پرکاش، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھانڈا بھرم بھوؤ بھٹائیا۔ قلم کہے
 میرے نال لکھنا نال زور، سبھی اُنکلی نال دبائیا۔ کھتتا ہتھ کن وچ پا اندر ویکھنا نال غور، گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ مُکھوں کہنا
 ستگرُو تیرے اُتے ڈور، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے اندر رہن نہ پنج چور، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نارپئل کہے میں ویکھنا پُرکھ نارا، نر نرائن سمجھائیا۔ میں ویکھنا جگت شنگارہ، تتان نال
 وڈیائیا۔ میں ویکھنا دین دُنی دیاں دھاراں، دھرنی دھرت کھوج کھوجائیا۔ میں ویکھنا سجن میت یاراں، سہیلے رنگ رنگائیا۔ میں
 ویکھنیاں ورلڈ دیاں اخباراں، سچے کھبے دھیان لگائیا۔ پھیر لگاؤنا حق دا نعرہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ خبردار ہو جاؤ سوادھان
 ہو جاؤ اٹینشن ہو جاؤ اوہ آیا اوہ آیا اوہ آیا جو سب دا یارا، یاری یاراں نال نبھائیا۔ اوہ آیا اوہ آیا اوہ آیا دوبارہ، سرگن توں
 نرگن روپ وٹائیا۔ اوہ آیا اوہ آیا اوہ آیا جس دا بھگتاں اُتے پھرہ، پھریدار ہو کے ہوکا دیوے چار جُگ دا راکھا لکھ چوڑاسی
 وچوں باہر کڈھائیا۔ اوہ آگیا جس نے آتما پرماٹما دا دتا اشارہ، اشارے نال پار کنارہ، دئے کرائیا۔ اوہ آیا، اوہ آیا، اوہ آیا جس
 دا آد توں انت گر اوتار پیغمبران تکیا نظارہ، سجدیاں وچ ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن واہ واہ حق خُدا، خودغرض ویکھی تیری خُدائیا۔ خُدا
 کہے کیوں ہوئے میرے نالوں جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ پیغمبر کہن تیرے اُتوں ہوئے فدا، اپنا آپ مٹائیا۔ خُدا کہا میرا مارگ اکو
 سِدھا، لائن عین دتی لگائیا۔ تسیں کیوں اوتاراں نال کیتیاں ضداں، جھگڑے آئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سد اپنا کھیل وکھائیا۔ اوتار پیغمبر اکھن پرہوؤ تُوں بڑا جھگڑاؤ، سانوں جھگڑیاں وچ رکھائیا۔ کلجگ کہے، نہیں، میرا صاحب بڑا
 دیالو، جو میری پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ بھڑی ڈراؤندا، کیوں نانک جمیا گھر کالو، جس کوڈے ورگیاں دتا بدلائیا۔ پھیر دس کے
 اکو پُرکھ اکال انت سب نوں سمبھالو، جو گوبند دھار سمبل ڈیرہ لائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ شبد ہونا چالو، چال نرالی اک

رکھائیا۔ بہاویں تپدی ہووے ریت بالو، اگنی آگ آگ روپ بدلائیا۔ اوہ گرمکھاں دے آتے دے کے لال سالو، سوہرے پئیے آکو
 رنگ وکھائیا۔ اوہنوں اوبدی کیرپا توں بغير کوئی نہ پا لو، بہاویں پالن چڑھے لوکھائیا۔ جے کیرپا کرے بیرن ورگیاں نوں کھوا کے کچے
 آلو، اندروں پڑدا دے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ قلم
 کہے میں بڑی چھیتی چھیتی تُردی، چار جگ دا پندھ مکھائیا۔ پر بھڑی میں سار نہیں پائی اُس سچے ستگر دی، جو شبد گرو
 اکھوائیا۔ مینوں جدھر چاہے لکھاری میں اوسے طرف مُردی، بھجّاں وابو داہیا۔ میں کاغذ دے نال جُردی، اپنا میل ملائیآ۔ پر
 جے سچ پُچھو تے میں پانی دے وہناں وچ زُردی، تے زُردی نوں پار نہ کھئے لنگھائیا۔ چار جگ کیسے اوتار پیغمبر گرو مینوں
 جیوت نہیں کیتا تے میں رہی مُردی، مُردیاں وچ رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میرے اندر اک آسا رہی پُردی، فُرنیاں وچ سُنائیا۔
 مینوں خوابش اک نُور دی، جو نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ جس دی آواز شبد اگنی اک نُور دی، تُریا تو پرے کرے پڑھائیا۔ جو
 جیون زندگی لیکھے لاوے گرمکھاں موڑھ دی، غریباں ہونے سہائیا۔ قلم کہے میں پیاسی رہی اُس دے چرن دھوڑ دی، جو دھوڑی
 ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ سمت کہے میرا چڑھیا مہینہ چیتر، چترنج
 آگوائیا۔ میرا پہلا ہونا پیپر، سچ دیاں سُنائیا۔ میں جانا عرب دیش دے کھیتر، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ پہلا حصہ ونڈاؤنا اُنی سو
 ایکڑ، جتھے متا لینا پکائیا۔ پھیر اُنی سو میل وچ کر کے چھیکڑ، چھکے سب دے دینے چُھڈائیا۔ پھیر کر کے وڈی حینکڑ، ہتھ پک
 آتے پکائیا۔ پھیر کھول کے اپنا نیتر، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ چیتر
 کہے میں چڑھ گیا مہینہ، اپنا روپ بدلائیا۔ سب نوں آؤن لگا پسینہ، تھر تھر اپنا آپ رہے کھائیا۔ کچھ مسلہ بن لگا چینا، چین
 کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا پینا نر مدینا، ایہدا بھیو نہ کھئے کھلائیآ۔ جس کارن پاکھر پائی آسو زینہ، زینہ پوڑی سپرھی ویکھے
 حق خُدائیا۔ پھیر لیکھ ویکھنا مُلک تینا، ترے گن رنگ رنگائیا۔ جتھے وجے ہنکاری پینا، بے کر سپس نہ کھئے نوائیا۔ جل ملے نہ
 پانی مینا، سانتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ قلم کہے میں بڑی کاپلی،
 او گرمکھ کاپلیو دیاں جنائیا۔ میں بڑی گھالنا گھالی، چار جگ دے شاستر لکھے چائیں چائیا۔ مینوں کیسے نے نہ بنایا سالی، ناتا

گیا نہ کھٹے جڑائیا۔ میں پھر پھر تھکی چار کٹت بھالی، چار جگ ویکھ وکھائیا۔ مینوں اک دن اچانک سُپنا آیا، قلم کہے نی کھلیے
 اوہ ویکھ جٹ ہالی، جو حالت سب دی رہیا بدلائیا۔ کوئی نہیں منگدا وچ دلالی، وچولا اور نہ کھٹے رکھائیا۔ جو آئی سو در توں
 کدے نہ جائے خالی، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جس نوں کہندے جگت دا والی، اوہ وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ کانی کہے جاں میں آگے
 ہوئی نیڑے ہو کے تکیا کتاں نال سُنیا بھتے اُس نوں کڈدے گالی، گاہک ورا ویکھ وکھائیا۔ نی کھلیے میں خوشی وچ کھلو کے
 اسماناں ول دو ہتھان دی ماری تالی، خدا تعالا تیری بے پرواہیا۔ اک سوال اک جواب پھیر ویکھیا گر اوتار پیغمبر اوسے دے
 سوالی، سوالاں وچ اپنی آسا رہے پرگنائیا۔ پھیر تکیا چوٹی ہمالی، ہمالیا دے پچھے دیوالیا سب دا رہیا کڈھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ... .. قلم کہے میں بھتی دوڑی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں ویکھی دین
 مذہب دی پوڑی، ڈنڈے ڈنڈے ہتھ اٹھائیا۔ اسیں اندر وڑ کے ویکھیا کپڑی دھار مٹھی کوڑی، رس کون چکھائیا۔ جاں تکیا
 سب دے اندر پرہ دی آس تھوڑی، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ میری آسا کہے نہ دوڑیں، آگے ہو نہ کھٹے اٹکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ قلم کہے پرہو میرا کر دے حساب، انکڑے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے او
 کھلیے میرے کول اکھراں والی نہیں کتاب، اے بی سی ڈی الفیے اوڑا ایڑا ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ میرا اکو حصہ اکو باب، بنا پئیاں توں
 میری صفت صلاحیا۔ اکو وار کر دے آداب، بنا سجدیاں سیس جھکائیا۔ مہربان ہو کے دیواں مات خطاب، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 اوتھے نہ کھٹے سوال نہ کھٹے جواب، جواب طلبی وچ سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چیتر کہے میں آیا چاترک، ترکھا پیاسا جگ۔ ملے مینوں ست ساتک، اُتے شاہ رگ۔
 پرہو دا بناں یاچک، ناتا تھے کوڑا جگ۔ سدا ہوواں آستک، رباں نہ بغلا بپ۔ پرتی کران اکو واستک، جو صاحب سورا
 سربگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، شبد اگتی وجا ند۔ قلم کہے میں لکھ لکھ بھرے کتب
 خانے، میری وڈ وڈیائیا۔ میں جدوں آئی تے آئی ہتھ بیگانے، میری سیوا ہوئی پرائیا۔ میں گرواں دی مہاکیتی تے شبد گرو
 دے لکھے گانے، اکھراں نال صلاحیا۔ سیوا کیتی پرہ دی نال ہانے، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ کلجگ اتم میرے لیکھ لیکھ نوں

دیون طعنے، دین مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ میرے جھوٹھے دسن یرانے، کوڑ نال سمجھائیا۔ میں رو کے کہا پرہو میرے لیکھ ہوئے پُرانے، پرانی نیوں نیوں نہ سیس نوائیا۔ جھٹ حُکم دتا سِری بھگوانے، بھگون دتا دِرڑائیا۔ تُوں سوادھان ہو لوک مات وچ جہانے، جہالت کوڑی دینی گوائیا۔ لیکھ لیکھ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانے، جس تون آگے ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ اوتھے ٹٹ جاندے پیغمبران والے یرانے، گرو گود نہ کھئے اٹھائیا۔ مُک جاندے جگت جیون دے دانے، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ رس نہ رہندے پینے کھانے، نو نو چار ڈیرہ ڈھاپیا۔ صرف ملدا کی کلیئے بھگت بھگوان دا میل جتھے سدا اکو رنگ اکو جوہن جوانی مانے، بڑھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی طعنہ نہ کوئی مہنا نہ کوئی دئے اَلنبھے، ٹھوکر جگت نہ کھئے لگائیا۔ قلم ہس پئی پرہو ول نس پئی، پرہو جو تُوں کہا سو میں ویکھیا گر اوتار پیغمبر تیرے جگ جگ (نکے نکے بال آنجانے)، حُکم وچ سیوک سیو کھائیا۔ تن وجود دے بدل کے آوندے بانے، بانی نام کلمہ تیرا سُنائیا۔ پھیر ویکھان سارے تیرے وچ سلانے، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ قلم کہے میں لکھنا لیکھ نہیں اُتے تختی، تخت نواسی رہیا جنائیا۔ جس نے کرنی سب دے اُتے سختی، سخت حُکم دِرڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا آئی کبختی، مایا ممتا رہی کُرا لائیا۔ کیوں میرا مالک آیا عرشی، فرشی سوہبا پائیا۔ جو سدا سدا آتم درسی، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اوس نے بھگتاں دی چھویں گھر منائی برسی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جیون داتا بن کے دردی، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں لیکھ کے دئے عرضی، درخواست پرہ دے آگے ٹکائیا۔ ساڈے مالک خالق جو چاہیں سو آگے کر اپنی مرضی، سارے اکو وار سیس جھکائیا۔ اسیں نام کلمہ دے کے آئے فرضی، جو جگ جگ گئے بدلائیا۔ تُوں پٹھی سدھی کر نردی، دین دُنی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کر دے دھر دے سوامی، سارے رہے جنائیا۔ تُوں آد جگ جگاد دا دانی، داتا اک اکھوائیا۔ ساچی منزل دے اسانی، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بے شک تیرا لیکھ لیکھدی قلم کانی، کائنات وچ صفت صلاحیا۔ جس دی قیمت پیسا دھیلا نہیں کوئی دوانی، دیوانی دا مُقدمہ چار جگ دا میرا چلیا آئیا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو سارے ہو گئے فانی، اوبھناں دا ت نہ کھئے وکھائیا۔ میرے لیکھ دی اچے تگ رہی نشانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ میں

چاہندی ہُن اکو وار اپنیاں بھگتاں اُتے کر دے مہربانی، گھر گھر منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کیوں کلجگ کوڑی کریا دی چڑھی
 طُغیانی، دیناں مذہباں ربی رُڑھائیا۔ سمت چھ کہے میری عرض جگدیش اک مانیں، سوارتھ میرا پور کرائیا۔ تیریاں بھگتاں آئے کتے
 نہ ہانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ میٹ اندھیری شامی، شمع نور جوت تیری رُشنائیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال (بردیو سنگھ رُڑکا کلاں) ☆

سپتس رکھی بیٹھے اُتے تٹ کنارہ گنگے، اپنا آسن لائیا۔ اوتھے آگے تِنّ اندھے، نین ہین درسائیا۔ کایا ولوں سورپیر چنگے،
 سوہنیک سوہا پائیا۔ اتری ویکھیا اپنے کندھے، گھاٹ اُتے دھیان لگائیا۔ اوبناں دے ہتھ وچ پھڑے ڈنڈے، چلن چائیں چائیا۔
 جھولی وچ دسے منڈے، ٹکڑے سکے سوہا پائیا۔ ڈھائی دِن دے ٹھنڈے، اگنی سیک نہ کھئے وکھائیا۔ نال کھان نوں گنڈھے،
 دوچی وست نہ کھئے جنائیا۔ پندھ کر کے آئے لمبے، میل نو نو درسائیا۔ قداماں قداماں وچ ہمبھے، زور بل نہ کھئے رکھائیا۔ سردی نال
 کبے، دندیاں رہے وجائیا۔ اودھروں آگیا اک اداسی جو وسے وچ چبے، واسی پہاڑی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ تِنّ اندھے بیٹھے تٹ کنارے، گنگا سوہا پائیا۔ اتری ویکھے ایہہ نظارے، رشی اپنا دھیان
 لگائیا۔ اونے چر نوں چبے والا آگیا بیٹھا پیر پزارے، اپنی لئی انگڑائیا۔ انہاں دُکھڑے پئے بہارے، نیتربین نین نہ کھئے رُشنائیا۔ کی
 کرن وچارے، وچر کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ دُکھ بھکھ دے مارے، پھردے واہو داہیا۔ جگت شاید بنے کدے نہیں لاڑے،
 لاڑی نار نہ کھئے پرنائیا۔ در در گھر گھر منگدے واڑے، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سد اپنا حُکم ورتائیا۔ تِنّ اندھے اپنی رکھ کے سوٹی، آسن لیا لگائیا۔ ہتھ مار کے بودی، اپنی خوشی بنائیا۔ اودھروں آگیا اک
 جوگی، بین ربیا سُنائیا۔ اودھروں آگیا اک بھوگی، جو ویسوا ربیا ہنڈھائیا۔ اودھروں آگیا اک سنجوگی، جو دھرم وچ
 سائیا۔ اودھروں آگیا پنڈت ہتھ لاؤندا گوڈیں، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اودھر دھیان ماریا اتری کھیل ویکھیا گھروگی، پردہ

پردے وچوں اٹھائیا۔ نالے ہس کے کہا پرہ ٹھاکر بڑا مؤجی، ویکھو مجلس ربیا بنائیا۔ جیہڑا سدا اکادھ بودھی، بدھی توں پرے
 کرے پڑھائیا۔ دس نام سلوکی، سوہلا اک سنائیا۔ اُس دی منزل اوکھی، چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جگت وِ دیا وِچ پڑھا کے پوتھی،
 اکھراں وِچ بھرمائیا۔ انت ملے کسے نہ موکھی، مکت جگت کئے سمجھائیا۔ سوڈا ہووے کسے نہ روکھی، روکڑ وہی نہ کھئے کھلائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ اٹھ کہن آو کھائے ٹکر، ٹکڑے باہر کڈھائیا۔ اودھروں آگیا
 پروبت شکر، سہج نال سنائیا۔ اُسیں کدھروں آئے پھردے پورب کہ اتر، کہ پچھم دکھن ونڈ ونڈائیا۔ اُسیں کس ماں دے پتر،
 جمن والی کون اکھوائیا۔ کس نے چُکیا کچھڑ، گودی لاڈ لڈائیا۔ اوہ تے لگے جھکن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ مُکھوں لگے ٹھکن،
 تھو تھو رہے سنائیا۔ کی سانوں لگا پُچھن، کیوں دُکھڑے ربیا پرگٹائیا۔ ساڈا انت اخیر لگا مُکن، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اتری
 لاگوں لگا اٹھن، اپنی لئی انگرٹائیا۔ چبے والا لگا بکن، زور نال سنائیا۔ ہُن کیوں پچھ لگا لکن، ستمکھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ چبے والے دا ناں سی بلکا، بالی کہہ کے سارے گائیا۔ اوہ عمر ذات
 دا ہلکا، وڈی وڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس نے اندھیاں نال پالیا تعلقا، چھن چھن جوڑ جڑائیا۔ نیتربینو پرہ دا کھیل سدا چھل کا،
 اچھل اچھلی کار کھائیا۔ تہاڈا میل ملایا دل کا، اکٹھے لے کرائیا۔ کچھ سوال لبھو حل کا، کیوں وقت رہے گوائیا۔ نہیں بھروسہ کل
 کا، گھڑی پل ہونے نہ کھئے سہائیا۔ ویکھو وہن وگدا جل کا، گنگا دھار درڑائیا۔ اینھے نواس ہندا سی بل کا، باؤن کھوج کھوجائیا۔
 لاہا لو جنم کے پھل کا، پھلی بھوت بھوت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک سنائیا۔ اندھیاں کہا ساڈا اکو اندھ اندھیرا، ست سچ جنائیا۔ اکو سنجھ سویرا، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اکو چوراسی
 گیار، نت نت بھوائیا۔ اکو نگر کھیڑا، سرگن تت ہنڈھائیا۔ اکو بیٹھے کر کے جیرا، ترسنا ترکھا نہ کھئے ودھائیا۔ آپے مالک کرے
 نیڑا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ اونے چر نوں پنڈا آگیا اونے تتاں دے منہ تے ماریا اک اک لپیڑا، تھپڑ دتا لگائیا۔ تہانوں پار
 لنگھاوے کھیڑا، گرو گُردیو کون اکھوائیا۔ آہ ویکھو میرے گل وچ جنجُو والا جیڑا، جیہڑا سب نوں ربیا بندھائیا۔ تہاڈا وقت آگیا
 نیڑا، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ تے اندھے بولے نال زور، زور زور

سُنائیآ۔ اُچی اُچی پایا شور، شوہر اِکو لینا منائیآ۔ جس دے ہتھ اساڈی ڈور، تند سکے نہ کھئے تڑائیآ۔ سانوں پنڈتا نہیں تیری لوڑ، تیرے آگے نہ جھولی ڈابیا۔ اسیں اُس تٹ گئے بھڑ، جتھے زویداس دا میت ملے دُھر دا ماہیا۔ جس نوں کہنا براہمن گوڑ، جنے کھئے نہ مائیآ۔ لیکھ مُکاوے مڑھی گور، کایا قبری ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا دیوے اور کا اور، عورت مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم سُنائیآ۔ پنڈت کِہا میرا ناں ناتھ جگن، جگمگ جوت جگائیآ۔ میں پرہو بھگتی وچ مگن، اٹھے پھر مایا وچ سائیآ۔ ویکھو میرا صاف سُتھرا بدن، مستک تِلک للاٹ جگائیآ۔ پھیر اپنا آپ کرے نگن، خوشیاں وچ جنائیآ۔ بن میرے توں پار مول نہ لنگھن، نئیآ جگت وچ ڈلائیآ۔ آؤ تہانوں لاواں انگن، اپنے گھر وسائیآ۔ پھیر ججماناں گھر جاواں منگن، شاہ سُلطاناں کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو چُکائیآ۔ اندھے کہن سانوں نہ چڑھا غصہ، ایوں رہیا ستائیآ۔ اساں کی کرنا تیرا جُسا، تتان ویکھ نہ خوشی منائیآ۔ اک سب توں وچوں بڈھا، اوہ زور نال درڑائیآ۔ ویکھ میں لتوں تھوڑا ڈڈھا، ہوئی ہوئی پندھ مُکائیآ۔ پھیر خوشیاں دے وچ گدا، اُچھل کے دتا جنائیآ۔ سانوں گنگا ماتا لین دیوے نہ کیسے توں بھگا، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نالے ہتھ وچ بلایا چُگھا، ڈنڈے نال ڈرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیآ۔ براہمن کِہا اندھیا مول ہو نہ ہلکا، کیوں پچن کبچن سُنائیآ۔ میرے کول لوٹا گنگا جل کا، تیری کرے تباہیا۔ وچھوڑا ہووے سل کا، پرہو نالوں جدائیآ۔ میرا پچن کدے نہ ٹلدا، سچ دیاں سمجھائیآ۔ بنا پنڈتاں توں کدے کوئی نہیں پھلدا، پھلی بھوت نہ کھئے کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیآ۔ بڈھے اندھے کِہا سُن لے میرا گاؤنا، تینوں دیاں سُنائیآ۔ میں پرہو اک مناؤنا، دو جا نظر کھئے نہ پائیآ۔ جس اِکو رنگ رنگاؤنا، اِکو گرہ وڈیائیآ۔ اِکو سیس جھکاؤنا، اِکو لکھ جگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو کھلائیآ۔ بڈھے کِہا پنڈتا توں کیوں ہویا ہلکایا، سانوں وڈھ وڈھ کھائیآ۔ اونے چر نوں اتری کول چل کے آیا، دوہاں رہیا سُنائیآ۔ کیوں ایویں جھگڑا پایا، وادھو کرو لڑائیآ۔ اودھرو شبداگتی اپنا حُکم سُنایا، دھار دھار وچوں پرگٹائیآ۔ دوہاں دا لیکھا پرہہ اپنے ہتھ وچ رکھایا، تٹ کنارہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو چُکائیآ۔ سُنیا شبداگتی ایک، ایک اِک سُنائیآ۔

سارے مستک دیو ٹیک، متھے دھوڑ لگائیا۔ اپنا آپ لُو ویکھ، انتر دھیان لگائیا۔ کپڑا سچا دیش، کون ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا اک سمجھائیا۔ اندھے کپھا میں پرہو نوں آکھ سناؤنا، انسنت دیاں جنائیا۔ ایس پانڈے نوں جنم ضرور دواؤنا، مانس مانس وچوں پرگٹائیا۔ ساڈا سنگ ایس نال رکھاؤنا، ویکھئے چائیں چائیا۔ ایہدا لہنا دینا مُکاؤنا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کپھا اندھے کر لے انتظار ی، شبد شبد سُنائیا۔ کلجگ انت ایس دی آؤنی واری، وارث ہو کے لوں پرگٹائیا۔ تیری آسا پوری کران سنساری، ساہ ساہ ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا حُکم رکھاں برقراری، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تہاڈی ہووے پتا پوت دی یاری، یارانہ یرانے وچوں بنائیا۔ رسنا بول بول نہ جاوے خالی، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ ایہدی آئیو رکھاں نہ باہلی، بہتی اور نہ کھئے ودھائیا۔ تُوں پریم نال اس نوں سمبھالی، تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ اندھے کپھا سیوا کران ضرور، اپنی سیوا کھائیا۔ پُرکھ اکال کپھا میں ویکھاں حاضر حضور، ہر انتر کھوج کھوجائیا۔ پینڈا اچے دُور، کل کیش پردہ اٹھائیا۔ جس ویلے دین دُنی ہوئی مغرور، ہوئے گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ اُس ویلے اپنی جوت دا دے کے نُوں، ظہور دیاں وکھائیا۔ تُوں ہونا میرا مشکور، مُشکل انت تیری حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک اُچھائیا۔ بڈھے کپھا کی وقت سہنجنا آؤنا، پرہو دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کپھا تہانوں مات جنم دواؤنا، مات لوک ملے وڈیائیا۔ پورب لیکھا پور کراؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایسے پنڈے نوں تیرے گھر وچ بلکاؤنا، برتھا بچن مول نہ جائیا۔ پھیر اپنے نال ملاؤنا، جوت جوت وچ سائیا۔ اپنے ہتھیں بیان بٹھاؤنا، اپنے انگ ٹکائیا۔ درگاہ ساچی دھام سہاؤنا، سچکھنڈ رنگ رنگائیا۔ اتم لہنا دینا مُکاؤنا، لیکھا رہے نہ رائیا۔ خوشیاں والا وقت خوشیاں وچ لنگھاؤنا، غمی دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنڈت دا لیکھا ہر دیو جنم پور کراؤنا، پورب دا پورب جھولی پائیا۔

☆ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیف انزینیئر آر ۰ ایل ۰ شرما دے گرہ جموں ☆

اوتار پیغمبر گرو ڈنڈاوت بندنا کرن سلام، بنا سپس سپس جگدیش جھکائی۔ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار
 ویکھ دین دُنی عوام، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائی۔ کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ
 عیسائی سچ دھرم دا رہیا نہ کھئے انتظام، بندوبست سکے نہ کھئے کرائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر دین دُنی دیوے نہ کھئے حق پیغام،
 پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائی۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا صفتاں والا سارے چیدے نام، آتم پرما تم پرما تم میل نہ
 کھئے ملائی۔ نگاہ مار مانو مانس مانکھ ساڈھے تن ہتھ مینار، کایا مندر ڈھر دا کعبہ نرگن نراکار ویکھ وکھائی۔ ست ستواد دا رہیا
 نہ کھئے نشان، من کلپنا ہوئی شیطان، شرع مذہب دین دُنی کرے لڑائی۔ تیری منزل محبوب حقیقت وچ ملے نہ کیسے آسان، اصل
 وصل یار تیرا درس کھئے نہ پائی۔ جو نام کلمہ دے کے آئے پیغام، حرف حرؤف اکھر اکھراں نال جڑائی۔ سو کلجگ انت ہونے بدنام،
 سری بھگوان تیرا بھے نہ کھئے رکھائی۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار نرگن دھار اسپس سارے ہونے حیران، حیرانی اندر جوت نورانی نور نور
 رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن کی
 دسیئے کتھا کہانی، وچرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ نیر رووے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جنا سُرستی رووے مارے دھابیا۔
 پیار رہیا نہ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآنی، کھانی بانی رنگ نہ کھئے رنگائی۔ پاربرہم برہم آتم پرما تم ملے کھئے نہ ہانی، نرگن نرگن
 میل نہ کھئے ملائی۔ من کلپنا کوڑی کیریا جگت واسنا ہوئی شیطانی، ست سنتوکھ دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا
 شاہ سلطان کرن بے ایمانی، بیوہ روپ ویکھ خلق خدائی۔ تیرا جلوہ اُپر اسمانی، کیرپا کر ڈھر دے بانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری
 آس رکھائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دی صفت کردے رہے وچ جگت جہانی، جہالت وچ عدالت تیرا حکم وکھائی۔
 تن وجود ماٹی خاک کردے آئے قربانی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ناتا جگت لڑائی۔ بھڑی دروہی تیرا نور نظر نہ آئے جگت جگت
 نورانی، نرگن نیر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائی۔ کیرپا ندھان ٹھاکر سوامی بھو کھلا علی زاویدانی، بھگت سنت کنت انت بھگونت
 اپنا رنگ رنگائی۔ تیرا ظہور منظور ہووے پیشانی، اندھ اگیان اندروں دے کڈھائی۔ رسنا جہوا صفت صلاح اکھراں وچ تیری

کرے کلامی، نِراکھَر دھار نِرگن دھار دے دِرڑائیا۔ سَت دھرم دی سچ دھار بخش اک نِشانی، جس وچ دین مذہب ذات پات وند نہ کھئے وندائیا۔ تن وجود ماٹی خاک سب دا دے فانی، جس دی شرع اُتے دین دُنی بندو مُسلم سکھ عیسائی بیٹھے رُوپ بدلائیا۔ تیرا کھیل آد جُگاد جُگ چوڑی نت نوت نِرگن سرگن سرگن لکھ چوڑاسی چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد اپنا بھیو کھلائییا۔ اوتار پیغمبر کہن کِریا کر مہربان محبوب خالق، خلق اپنی ویکھ وکھائییا۔ تُوں آد جُگادی سچکھنڈ نواسی دُھر دا مالک، پاربرہم پت پرمیشور اکو نظری آئییا۔ نِرگن دھار زرویر نِراکار نِزکار اپنی لگا سچ عدالت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ علامت، اللہ دا نور ظہور کر اک رُشنائییا۔ صدی چوڈھویں اوتار پیغمبر گرو جس دی دین ضمانت تِنہاں دا لہنا دینا تھاؤں تھائییا۔ بھگت بھگونت تیری آد انت دی امانت، مدھ اپنا سنگ رکھائییا۔ تیرا کھیل سدا صحیح سلامت، جیون مرن رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائییا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن تیرا اک سہارا، تُدھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ کلجگ نئییا بھیو ساگر کوئی کرے نہ پار کنارہ، ونجھ مہانا کم کھئے نہ آئییا۔ آد نرنجن جوت اُجالے نِرگن نور کر اُجیارا، چار کُنٹ دہ دِشا اندھ اندھیرا دے اُٹھائییا۔ تیرا جوت پرکاش اک کل کلکی ہووے اوتارا، اوتری اپنا پھیرا پائییا۔ گر اوتار پیغمبر جو دے کے گیا لارا، بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اِشٹاں وچ درِشٹاں وچ اپنا بھیو کھلائییا۔ سو لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ امام اماما بن سیکدارا، مُلا شیخ مسائک نبی رسولاں پیغمبراں لیکھا دے مکائییا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم دس سچ دی دھارا، دھرم دھار دا مارگ اک اُچائییا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات اوچ نیچ شاہ کنگالا، راؤ رنگ دوار بنک وند نہ کھئے وندائیا۔ جن بھگتاں اپنے نام دی دے اگئی مالا، من کا منکا آپے دے بھوائیا۔ امرت رس نِجھر سروور دے اُچھالا، اچھل چھلدھاری اپنی دیا کھائییا۔ جو آسا رکھ کے گیا سندھو بالا، بالمیک بٹوارا نال ملائییا۔ سپتس رکھی کہن نِرگن نور جوت اُجالا، جس دا پڑدا لاه کے گیا کرشن گوالا، گوپال سوامی ہو کے اپنی دیا کھائییا۔ جس دی کار کھاؤندا ربیا دسترہ بیٹا رام، سیتا سَت سرت شبد شبد پرنائیا۔ جس دا حضرت موسیٰ دسیا اُجالا، کوہ طور ظہور رُشنائییا۔ جس دا حضرت عیسیٰ دتا

حوالہ، باپ اِکو نُورِ اِلہیَا۔ جس نُورِ کہَا مُحَمَّدُ خُدا تَعَالَا، تاریک اندھیرا دئے گوائیا۔ جس نُورِ نانک نِرگن سرگن گایا انتر مار اُچھالا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دیاں گوہند گھالیاں گھالان، بچے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ سو کھیل کرے کرنیہارا دین دیا، دیا ندھ اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی سب دی گھس گئی انت منکیاں والی مالا، تسبیح مُتَعَصَب وچ رووے مارے دھائیا۔ تُوہ بن ترے گن توڑے نہ کھئے جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ دوار کھول سچی دھرمسالہ، جتھے کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی ایشٹ دیو سوامی مارگ دس سُکھالا، در تیرا نظری آتیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ چرچاں ہتھ نہ آئے بہالا، رسنا جہوا بٹی دند پڑھیاں ملن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ کوڑی کریا داغ میٹ کے کالا، کل کلکی اپنا رنگ رنگائیا۔ چار جگ دے شاستر تیریاں صفتاں والیاں دیندے رہے مثالاں، نام کلمہ ڈھولے گا گا شکر منائیا۔ تیرا آد انت دا حل ہویا نہ کیسے کولوں سوا، سوالی در بیٹھے سیس نوٹیا۔ تھوڑا تھوڑا کل کلکی اوتار عوام دے کے گئے احوالا، بھیو ابھیدا سکیا نہ کھئے کھلائیا۔ تیری جانے نہ کھئے آد جگاد جگ چوڑی اولڑی چالا، چال نرالی بے مثالی اپنے وچ چھپائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پاربرہم پت پریشور ساڈا اِکو من سوا، سوالی ہو کے سارے سیس نوٹیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی تن وجود ساڈھے تے ہتھ کھالا، خالق خلق مخلوق اپنا میل ملاٹیا۔ شبدی ستگر ستگر شبد آتم پرما تم بن دلالا، وچولا بن کے اوہلا اندروں دے چکائیا۔ اِکو نام اِکو کلام اِکو قلم رنگ چاڑھ دے باہلا، لالن ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ تیرا نُور ظہور سیس جھکائے اشدبھج جوا، شستردھاری دھرم دھار درسائیا۔ کریا کر کرین میت پُرکھ اکالا، اتیت اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گردیو سوامی مہربان محبوب، در تیرے الکھ جکائیا۔ تیرا مندر عالیشان عروج، عرش فرش تیری وڈیائیا۔ تیری منزل اک مقصود، مہا اگم اتھاپیا۔ کریا کر کے دیناں مذہباں میٹ دے حدود، حضرت حضور بے نظیر اِکو نظری آتیا۔ جدھر تکن ستمکھ ہو کے موجود، موجودہ پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے صوفی جن بھگت کر محفوظ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کریا کلجگ گلی وچوں کر جائے کوچ، چار ورن اٹھاراں برن رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار دی سب نُور دے سوجھ، بڈھی توں پرے اپنی دس پڑھائیا۔ ہر پردے وچوں

کڈھ کے دُوج، دُتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ اکو گرہ اکو مندر اک دوار گُٹیا دس دے کوٹ، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرم دا ہووے جُگ، جُگتی
 شبد نام جنائیا۔ بھگت سہیلے سرشٹی دُتیا کائنات ورلڈ وچوں لینے چُگ، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں انتر
 نرنتر من کلپنا کرنی شُدھ، سُدی ودی دا پروشٹا نہ کھئے ملائیا۔ کامی کرودھی لوہی ہنکاری اُجل کر وانگ نرمل دُدھ، سیر شیر
 مُکھ اپنے نام چوائیا۔ جو دھرم دھار دی سکھیا دے کے آیا بُدھ، سندیسہ دھرم دھرم جنائیا۔ جو تیری انتر ویشیش ودیا والی ذاتی
 شُدھ، برہم براہمن اک درڑائیا۔ تیرا بھيو رہے نہ لک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ ہرجن اپنے دُلا رے بنا سَت، سَتیاں لے
 اُٹھائیا۔ در تیرے جاون جھک، اور سیس نہ کھئے نوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہندو مُسلم سکھ عیسائی صوفی سنت فقیر
 تیرے پیارے سَت، سَت دُلا رے رنگ رنگائیا۔ کُچھ لہنا دینا ویکھ کی باقی کلجگ کُچھ، کوچھیاں کلیاں پڑدا لاپیا۔ ستگر شبد
 کہے آپ اپنی دھاروں اُٹھ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ میرا پیار امرت گھٹ، بن پیتیاں خُماری دئے چڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو میرا
 بھنڈارا کدے نہ جائے نکھٹ، جُگ چوگری جگت ورتائیا۔ سدا سہنجی رکھاں رت، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا
 ماٹی بُت، بُتخانے کران صفائیا۔ لہنا دینا جنم کرم دا سب دا ویکھاں ہو کے چُپ، اُچی کوک نہ کدے سنائیا۔ جس ویلے وقت جائے
 پُج، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ پھیر بھيو کھولان گُچھ، ایہہ دُھر دی بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپرگیا پار اتم آیا کلجگ، چوگری
 اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا
 کھیل اگتا کر آپ، اپنی دیا کمائیا۔ نت نوت کھیل تماش، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ کلجگ ویکھاں اندھیری رات، چاروں کُنٹ
 پھول پھولائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ پُرب لیکھا دساں ساکھیات، سہج نال سمجھائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں
 کھئے سماج، حد حدود نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو اتم پرما تم کاج، ناتا دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ شبد گرو گُردیو مارے آواز، سوئی سرتی سرت
 جگائیا۔ پڑھنی پئے نہ کھئے نماز، گائتری منتر نام صفت صلاحیا۔ وجاؤنا نہ پئے کھئے ساز، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ راتی اُٹھ نہ
 پینا جاگ، تیرتھ تٹ نہ کھئے بھوائیا۔ جس ویلے کِریا کرے پرہ آپ، مہر نظر اُٹھائیا۔ پھڑ ہنس بناوے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔

لیکھا اپنے ہتھ رکھے واحد، واہ واہ اپنے وچ سہائیا۔ اگلا کھیل کرے جائز، جائزہ لے کے خلق خدائیا۔ دُھر دا حُکم کرے راج، راجا رانا سپس نوائیا۔ جن بھگتاں کرے حمایت، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پوری کرے شرع شریعت وچ شرائت، شرع وچ اصول حُکم حُکم وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد کہے سوہنا وقت سہاوا، ودھی اک ودھائیا۔ بھاگ لگا تھاواں، تھنتر سوہیا پائیا۔ جتھے رہندا سی اک باوا، مچھندر چیلا اپنا ڈیرہ لائیا۔ اکاسی دن تپاؤندا رہیا ایتھے آوا، آواگون دا دھیان رکھائیا۔ بابواں بل رکھے ساواں، ہتھ ترسول اُتے رکھائیا۔ روز پیار کرے نال کاواں، ٹکڑے منگ کے آپ کھوائیا۔ کدے ہس کے کہے پرہو پیار کرے وانگ پترن ماواں، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ اک دن ہو کے دے وچ بھریا ہوا، یائے کر دتا سُنائیا۔ میں درس کس بدھ پاواں، ملے میل دُھر دا ماہیا۔ پھیر دھیان دھریا جے کاہن مل جائے چاردا گاواں، بنسری دُھن سُنائیا۔ پھیر اُچیاں کر کے بابواں، ہتھ جوڑ کے سپس نوائیا۔ پرہو میں تینوں کتھوں پاواں، لبھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ کیہڑی کوٹے جاواں، بھجاں واہو داہیا۔ کیہڑے ویکھاں گراواں، گلی کوچے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ شبد اگتی دتا فرمان، سچ سندیس جنائیا۔ ہن چھڈنا پئے جہان، تن وجود تجائیا۔ پھیر کریا ہووے مہان، مہا اگم اتھابیا۔ کریا کرے سری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ جنم لینا پئے وچ ایس استھان، انسان انسان روپ بدلائیا۔ پرہو دیوے آتم جوتی گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ اچی گل ہووے مہان، براہمن رنگ رنگائیا۔ شرما ایسے کر کے ہویا پروان، پورب جنم دا لہنا جھولی پائیا۔ بیرن آیا جو بن پردھان، پچھلا ساتھی دئے سمجھائیا۔ ایہہ ودیا وچ ہندا سی بڑا مہان، عقل بُدھی نال چترائیا۔ مذاق وچ ہندا سی شیطان، اکھر انگلاں اُتے لکھائیا۔ اس نے منگیا اک دان، پرہو آگے جھولی ڈاہیا۔ میں ویکھنا تیرا نشان، کی جگ جگ نشانے رہیا بدلائیا۔ شبد گرو کہے پھر آؤنا پئے جہان، سرگن روپ بدلائیا۔ کی کریں پہچان، کی تیرے وچ وڈیائیا۔ اس نیوں کے سپس نوا کیتی پرنام، بندنا بندنا وچ جنائیا۔ براہمن گھر ایس دا جنم ہندا سی داس بھگوان، لیکھا عیسیٰ توں بعد سمجھائیا۔ پچھلا لہنا میلا ملیا آن، پڑدا اور رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم پت پریشور اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیلہ سینگھ دے گرہ جموں ☆

کال کہے سُن کلجگ کاتی، قتل گاہ دے سمجھائیا۔ میں ویکھاں جگت اندھیری راتی، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ تیرا دھرم دا بناں ساٹھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جیہڑی چار جگ گاتھی، پُورب پُوری دینی کرائیا۔ چوراسی کرے کوئی نہ راکھی، گل پھاسی دینی لٹکائیا۔ دھرم دی رہے کوئی نہ داسی، سیوا سچ نہ کھئے کھائیا۔ منڈل پوے کیسے نہ راسی، گوپی کاہن مکھ بھوائیا۔ سب دا لہنا ویکھنا باقی، پڑدا پڑدے وچوں چُکائیا۔ جھگڑا ویکھنا تن خاکی، وجود ماٹی کرے لڑائیا۔ منوآ من کرے عاقی، اکبر لیکھا دینا وکھائیا۔ مینوں کتھا سنا ساچی، سچ سچ سمجھائیا۔ کس بدھ پرکاش ہووے پرہاتی، نور چند رُشنائیا۔ کی سندیسہ دِتا کاہن کرشن پرہاسی، بدھک بدھ کرائیا۔ کی رادھا رکھی آسی، اپنی منگ منگائیا۔ کی رام ماری کاتی، سینا سنگ وڈیائیا۔ کی راون اپنی آسا اگھی، انتر گیا درڑائیا۔ سو کھیل ویکھنا جگت تماشی، دین دُنی پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کال کہے کلجگ پریم دا دے اشارہ، عیش و عشرت ویکھ جگت لوکائیا۔ کوڑ کِریا مار نعرہ، بن رسنا جہوا گائیا۔ میں کراں کھیل وچ سنسارا، دہ دِشا پھول پھولائیا۔ ہر ہردے پاواں سارا، مہاسارتھی ہو کے بھجّاں چائیں چائیا۔ مانو مانو آئے ہارا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا ہووے انت کنارہ، پاندھی پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کلجگ کہے اوہ کال ہمارے سجن، کل کی دیاں سمجھائیا۔ کیسے دا ہون نہ دیوے مجن، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ مانو ذاتی پرہہ نون لبھن، سمنکھ درس نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ لگائی اگن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سرتی لگے نہ وچ بھجن، بندگی بندیاں وچوں کڈھائیا۔ بن اوڈھن سیس پھردے نگن، پردہ سکے نہ کھئے ٹکائیا۔ کالی دھار ہویا بدن، بدی دا بدلہ نہ کھئے چُکائیا۔ سوادھان ہو کے ویکھ وچ عدن، نگاہ نین نین اُٹھائیا۔ کل کلپنا لگی وگن، اندھ اندھیر وہائیا۔ کلجگ کہے کال دوہاں دا اکو دوار پینا سگن، ناتا دھرم جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست پریم دی چاڑھ رنگن، رنگت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ پُھن سینگھ دے گرہ جموں ☆

کال کہے کلجگ ویکھیے ٹائم وقت، گت ویکتی کھوج کھوجائیا۔ کی کھیل کرنا ایہہ جکت، جُگتی جگہ جگہ بنائیا۔ کِس بدھ سب دی پوری کرنی شرط، جو گر اوتار پیغمبر بندھن پائیا۔ کی سندیسہ دتا رام وچھوڑے وچ بھرت، بھارت وچ دُہائیا۔ نگاہ مار کے اُپر عرش، عرشی پریم ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے لیکھا رہیا نہ سورگ نرک، دین دُنی ہوئی ہلکائیا۔ نیترو رووے دھرنی دھرت، دھول دئے دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرنی عرض، پرہ اپنا پڑدا لاییا۔ جوتی جاتا آوے اُتے فرش، فیصلہ حق سُنائیا۔ لیکھا ویکھاں سمت شہنشاہی اپنے برس، برسی سب دی پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں اُپر کر کے ترس، رحمت اپنا نام وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ کال کہے کلجگ کی پکاؤنا متا، مت بدھ کی چٹرائیا۔ کی تینوں اگلا کچھ پتہ، پت پریشور کی کار کھائیا۔ مینوں بیو کھول دے رتا، سنسا اندر رہے نہ رائیا۔ کلجگ دوویں جوڑ کے ہتھان، نیتر میٹ دھیان لگائیا۔ پھیر ٹیک کے متھا، پلو گل وچ رہیا وکھائیا۔ نیر ویا کے اکھان، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ ایتھے اوتار پیغمبر گرو ہو گئے لکھان، نت نت اپنا پھیرا پائیا۔ انت سڑ گئے وچ ککھان، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ قول اقرار کر گئے پکا، وعدیاں وچ سُنائیا۔ اشارہ دے کے گئے مدینہ مکہ، کعبیاں وچ دُہائیا۔ آسا رکھ کے گئے بُورا ککا، لوچن اکھ کُھلائییا۔ دس کے گئے چیتن ستا، ست ستوادی بے پرواییا۔ جس نوں لہدے کوٹن لکھان، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ صاحب پُرکھ سمرتھا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس چلائے چوڈاں ہٹان، طبق سبق پڑھائیا۔ وسے گھٹ گھٹان، چوراسی وچ سمائیا۔ ویکھے تیرتھ تھان، کھوجے تھاون تھانیا۔ سو اک سُنائے تپا، ہنگ برہم کرے پڑھائیا۔ اُس نے منسوخ کرنا سب دا پٹا، پٹنے والا نال ملائییا۔ قیمت رہے نہ کسے ٹکا، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ پھیر دھرنی اُتے اڈنا گھٹا، مٹی خاک دئے وکھائیا۔ شبد شبد دی مار کے سٹا، قاتل مقتول دا لیکھا دئے مُکائیا۔ اُس دا حکم ہونا سچا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ کال کہا کلجگ دُھر دا بچن ہووے نہ کچا، کچا تند نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ اگوں کہا اچھا، ایہہ اوسے دی بے پرواییا۔ جن کھیل کھلایا مچھاں کچھاں، جل دھارا وچ ربائیا۔ جس جوڑ جڑایا آتم پرما تم پرما تم اتا، ناتا اک وکھائیا۔ سو لیکھا جانے اٹھ تھان، تتوت کھوج کھوجائیا۔ بن اُس دی کِرپا کھئے نہ

ہووے متا، صلاح صلاح نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، ہر ہردے اندر وسا، وسنہار اک اکھوائیا۔

☆ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ تیج بہان دے گرہ سئی خرد جموں ☆

کلجگ کہے میرا سماں بیتیا بہتا، بہتی گنتی وچ جنائیا۔ کال ٹوں کیوں رہیا سوتا، ستا نہ کھئے جگائیا۔ جگت جہان ویکھ روتا، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ سچ دھرم دی آوے کسے نہ سوچا، دین دُنی ہلکائیا۔ نیج نیتر کھلے کسے نہ لوچا، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ کوڑی کِرپا وچ ماریا غوطہ، پار کِنار نہ کھئے وکھائیا۔ پرہ ملے نہ میت دُھر دا کھوئنا، خصم قسم نال نہ کھئے ہنڈھائیا۔ انتر سب دا ہویا اوئنا، دُباگن رُوپ خلق خدائیا۔ کسے صاف نہ کیتا کایا چوئکا، براہمن برہم نہ کھئے وڈیائیا۔ اُٹھ ویکھ گوہند دا پورا ہویا ڈھٹیا والا ڈھوئکا، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ دین دُنی کھیل ویکھنا نال شوفا، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ سوہنا سہنجنا بنے موقع، ویلا وقت نال ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کال کہے میں کلجگ جاگا، آلس نندرا رہیا نہ رائیا۔ میں حُکم متاں کنت سہاگا، جو مالک دُھردرگاہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھان دُرمت داغا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ کون ہنس کون کاگا، کون کِرپا کوڑ وچ ہلکائیا۔ کون میلا سینتا رام کرشن رادھا، سرتی شبد کون سہائیا۔ کون سنے اگئی نادا، دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ کون کھیل ساچے سنتن سادھا، ست ست وچ وڈیائیا۔ تکیا پرہ دا حُکم اگئی ڈاڈھا، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ جس نوں کہن اللہ واپگرُو رام کرشن اوم گاڈا، سو گائیڈ اکو اک اُپجائیا۔ جس دا چم ماس نہ کھئے ہاڈا، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر نین کسے نہ لادھا، جگت اکھیاں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نے سرشٹ سبائی سازن سازا، سجن بن بے پرواہیا۔ جس کلجگ وچ ستجگ کرنا وادھا، ودی سُدی دا پندھ مکائیا۔ سچ مندر سہاؤنا محرابا، محبوب اکو نظری آئیا۔ اُس نوں بھے بھوؤ کاہدا، جو سب نوں رہیا ڈرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرے وعدہ، مُعاہدہ پچھلا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے کال کی کجھ کرنا،

کی تیری چٹرائیا۔ کال کہہ میں پہلوں پرہہ ابناشی سیس جھکاؤنا چرناں، دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر حُکمی گھوڑے چڑھنا، بھجان چائیں چائیا۔ پُشکر دیپ وڑنا، اپنا قدم ٹکائیا۔ نرگن ہو کے لڑنا، سرگن پئے دُہائیا۔ میرے آگے کیسے نہ اڑنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پرہہ دا بھانا سب نوں پئے جرننا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ مانس جنم پئے ہرنا، چوڑاسی وچ دُہائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ وِرنے ترنا، جس پرہہ دیوے مان وڈیائیا۔ باقی سب نے دھرم رائے دی پھاسی چڑھنا، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل آپے کرنا، کرنی دا کرتا اک حُکم ورتائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ جوں ★

کلجگ کہے کی کال تیرا ارادا، ست سچ سمجھائیا۔ سب دا ویکھ پورا پورب وعدہ، واحد حُکم کی سُنائیا۔ جس نے دین مذہب کیتے علیحدہ، مانو مانو ونڈ ونڈائیا۔ اوہ کس بدھ سرشٹی دالے جائزا، جائز نجائز ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ کال کہے کلجگ اوہ دیوے شبد اشارہ، شرع توں باہر سمجھائیا۔ جودھا سورپیر بن بلکارا، بلدھاری رہیا درڑائیا۔ کلجگ اتم ہووے کنارہ، کائنات ویکھ وکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں دتا لارا، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ اوہناں دا پورا کرے خسارہ، لیکھا ویکھے تھانوں تھائیا۔ دین مذہب دا تھے دائرہ، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ کچھ سندیسہ دیوے وچ قاہرہ، قہر ورتے وچ لوکائیا۔ کلجگ سُن لے ہو نہ جائیں بہرا، شبدی دُھن سنوئیا۔ پروردگار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے کال کی تیری انت دلیل، دلبر پیارے دے جنائیا۔ کال کہے میں ویکھی جگت دلیل، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارے کرے نہ کھئے اپیل، اپرمپر سوامی ملن کھئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا ارجن بھیل، کرشن وچولا وچ رکھائیا۔ اشارہ کیتا بسن بنواری نیل، نیل کنٹھ کی کی کار کھائیا۔ جس ساری سرشٹی کرنی ذلیل، دلیل وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ من ممتا ویکھے کچیل، پنج

تت پھول پھولائیا۔ دھرم دی دھار نہ رہے سُشیل، سوبھاؤنت نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ کال کہے کلجگ تُوں مچا دے جگت دنگا، دنگل ویکھ وکھائیا۔ پھیر حُکم دیوے سورا سربنگا، صاحب سُلطان دیا کھائیا۔ میں ویکھاں تیرا اتم کنڈھا، کنڈھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میرا لیکھا سمجھے کوئی نہ بندہ، بندگی والے رہے کُرائیا۔ دھرم وچ رہن دتا نہیں کوئی چنگا، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ بھاویں کوئی بستر پاوے بھاویں پھرے ننگا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ پوتر جل رہن نہیں دتا گنگا، گوداوری جمنا سُستی مل کے مارے دھابیا۔ جھگڑا پا کے دھوتی بودی تہمت جنجُو تمبا، چار کُنٹ دتا لڑائیا۔ کلجگ کھیل ویکھ کے جگت جگیا سُو کُما، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دُور ڈراڈی ویکھے اشدبھج جس تُوں کھندے دیوا امبا، امبڑی کہہ کے سارے گائیا۔ بھے وچ سارے تكدے پُرکھ اکال دین دیاں لیاندا اگئی ڈنڈا، ڈنڈاوت سب تُوں دئے سمجھائیا۔ جیہڑا پرگٹ کیتا وچوں چھمبا، دھار دھار وچوں اُچائیا۔ اُس نے کھیل کرنا پر بھو سندا، سندھیا سرگھی اکو رنگ وکھائیا۔ کلجگ جیو رہن نہیں دینا کھئے گندہ، جو کوڑی کِریا وچ ہلکائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا جو گوہند نے سر سے وچ نُو وار دھوتا کنگھا، نُو کھنڈ پرتھی دا لیکھا گیا جنائیا۔ جو اشارہ کیتا محمد نے تارا چندا، چند ستار دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگت سُھیلا دُھر دا سنگا، سگلا سنگ اک اکھوائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی کلان جموں ★

کلجگ کہے میں اندھیرا کیتا وچ رو سسا، سہنسر ناؤں پرہ دے دتے بھلائییا۔ کال کہے میں ویکھ کھڑ کھڑ ہسنا، بھرے بھلی جگت کوڑ لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ نسا، بھجان واہو داہیا۔ جیوان جنتاں سادھاں سنتاں تکان اکھاں، کون پرہ دا درسن پائیا۔ جان ویکھیا سچ پریم کھئے نہ رتا، رتن امولک ہیرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ من ہنکار وچ جیو جنت تپا، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ اک دُو جے دی کرن ہتا، ہتیا وچ سرب کُرائیا۔ واسنا وچ ودھی من متا، گرمت سارے گئے بھلائییا۔ سچ دھرم دا رہیا

کھئے نہ ہٹا، وست نام نہ کھئے وکائیا۔ کلجگ کہے کوڑی کریا چھانے گھٹا، دھرنی دھرت دھول ڈھائیا۔ مان رہیا نہ تیرتہ تھان، گنگا
 گوداوری جمنا سُستی رہی کُرائیا۔ ثابت رہیاں نہ کیسے دیاں لٹاں، جٹا جوٹ روون مارن دھابیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا ہویا
 پٹا، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ اتم سب دی پٹھ تے لگا ٹھپا، کالکھ داغ نہ کھئے دھوائیا۔ سرشٹی زیرو نال زیرو ہو گئی بٹا، ہندسا
 انکڑا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار جگ دے شاستران قیمت رہی نہ ٹکا، در در ہٹو ہٹ وکائیا۔ پرہہ دا کھیل بازی گر ٹٹا، سوانگی
 اپنا سانگ ورتائیا۔ کلجگ انت چیتھڑ پُرانا سب دا پھٹا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ سب دا کھیرا ہویا بھٹھا، وجے نام نہ سچ
 ودھائیا۔ لہنا مُکیا اٹھسٹھا، مندر مٹھ نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی
 کار کھائیا۔ کال کہے میں ویکھی کلجگ اندھیری رین، بھنڑی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جھگڑا پیا مات پت بھائی بھین، مُحبت وچ نہ
 کھئے سہائیا۔ نانا تٹیا سجن سین، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ کوڑی کریا وگے وبن، کنارہ پار نہ کھئے دسائیا۔ نقطہ میٹے کھئے نہ عین،
 عین روپ نہ کھئے درسائیا۔ سرشٹی پرہہ توں ہوئی طرفین، آتم پرما تم میل نہ کھئے کرائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفتی ڈھولے سارے
 کہن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ لکھ چوراسی مکے نہ کیسے دا لہنا دین، آون جان پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے ویکھو کھیل جگت، جگ جیون داتا رہیا وکھائیا۔
 ست دی رہی کوئی نہ شکت، شخصیت وچ نہ کھئے سہائیا۔ بنا پرہو توں میلا ملے نہ کیسے بھکت، بھگوان ملن کھئے نہ پائیا۔ نہ کھئے
 منزل چڑھے رُوحانی عرش، فرش پندھ نہ کھئے چکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گرد، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ غریب زانیاں ونڈے
 کھئے نہ درد، کوجھیاں کملیاں گود نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل پرہو اسچرچ، بڈھی عقل سمجھ سکے نہ رائیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ
 مرد، مدد اور نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا پاتشدد، تسبیح مالا منکے دتے ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ کال کہے میں ہویا کاہلا، جلدی جلدی پندھ مکائیا۔ کلجگ تیرا سماں رہے
 نہ باہلا، اُنتی وچ نہ کھئے چترائیا۔ پرہہ نے حکم دتا سُکھالا، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ صدی چودھویں رہے نہ کھئے دلالا، وچولا
 روپ نہ کھئے جنائیا۔ دین دُنی دی بدل دینی چالا، حکم سندیسہ اک منائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گر دے کے گئے احوالا، صفتان

نال صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے نرالا، نراکار روپ دھرائیا۔ کچھ لیکھا ویکھے پار ہمالا، پربت اٹھ اٹھ ویکھن تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، وسنہار سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دھرم دوار ایکنکار اک اگلا اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ جموں ★

کال کہے چترگیت لیکھا رہیا کر، دوس رین حساب لگائیا۔ چوتی سو کھرب ویکھے گھر، دین دنی پھول پھولائیا۔ جنہاں وچوں اک لکھ گیارا ہزار پرہ دا پھرن لڑ، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا تے سیس دھڑ، ساڈھے تن بتھ پڑدا لاییا۔ پھیر نگاہ ہیٹھاں اُپر کر، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ کی سندیسہ دیوے ہر، ہر شبدی شبد سنائیا۔ جدھر تے آوے ڈر، بھہ بھو جگت دکھدائیا۔ منہ دے بہار ڈگا دڑ، سرت رہی نہ رائیا۔ کی گھاڑن رہیا گھڑ، پرہ داتا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں قیامت وپے ہڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جھگڑا مکے چوٹی جڑ، چیتن اپنا پڑدا لاییا۔ سرشٹ سبائی رہی سڑ، اگنی تے نہ کھئے بھجھائیا۔ پُرکھ اناشی کھیل کلجگ کپٹ چھل، اچھل چھلدھاری اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا ویکھے جل تھل، مہیٹل کھوجے تھاون تھائیا۔ دین دنی رہی ہل، قدم قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ پتہ نہیں حکم ملے کس گھڑی کس پل، پُرکھ اناشی شبد سندیس سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سچ دا مالک دیا کھائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ وکیل سینگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ☆

چتر گپت لیکھا کرے چھیتی چھیتی، دوس زین سیو کھائیا۔ مانو ذاتی ویکھے بدی نیکی، نکه وڈے کھوج کھوجائیا۔ شاہ سلطان ویکھے سیٹھی، غریب نانے پھول پھولائیا۔ کس رکھی پرہ دی ٹیکی، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ کون آتما سچ سینگھاسن لیٹی، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ کون دھرم دھار دی بنی بیٹی، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کسے دی رہن نہ دیوے شیخی، شیخ مُلا مساک پنڈت ویکھے تھاوں تھائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ اندرو دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ☆

چتر گپت کہے میں کراں کی حساب، لیکھا لیکھ لکھ جنائیا۔ نو کروڑ نڑنویں صفحے دی میری بھر گئی کتاب، انک انک دتے بدلایا۔ آگے پرہ دے کولوں ہونا لاجواب، بینتی وچ سیس نوائیا۔ پرہو کلجگ جیو تیرا دسے نہ کھئے محتاج، لوڑوند نہ کھئے درسائیا۔ سب دا اندروں وگڑیا مزاج، مذاق وچ بلکائیا۔ اگلا حکم دے جناب، سچ صاحب ملے گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ چتر گپت کہے میں ویکھ ہویا خیرانا، خیرت وچ جنائیا۔ جدھر تکاں تیرا تیرے نالوں بیگانہ، ساچا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پیمائش دا رہیا نہ کھئے پیمانہ، ناپ پاپ نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا گھر گھر بھریا خانہ، خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ مانو روپ ہونے حیوانا، انسان اپنا آپ بدلایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے جن جیہڑے تیرا گاؤندے گانا، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ سچ دس میرے سلطانا، صاحب بے پرواہیا۔ کس بدھ مٹے کوڑ نشانہ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان شاہ سلطانا، ست دا اپنا کھیل وکھائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ روشن لال دے گرہ سئی خُرد جموں ☆

چترگیت کہے پرہ تیری بے پرواہی، بے پرواہی وچ سائیا۔ کلجگ جیواں لیکھا لکھے کھئے نہ شاہی، کاغذ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پاندھی بھلے تیرے راہی، ساچی منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دین گواہی، شہادت شبد گرو دیو بھگتائیا۔ کوڑی کریا پار کرے کھئے نہ کھائی، خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ جدھر تکان حال دہائی، بھڑی بھڑی وچ کرائیا۔ جو نانک لیکھا لیکھا بتھیلی اُتے کلائی، کلمہ محمد والا بدلائیا۔ گوبند بوٹا پٹ کے کاہی، ڈھائی انگلاں جڑ ہیٹھوں وکھ کرائیا۔ تیرا حُکم حق خُدائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڈھویں نیڑے آئی، انت لیکھا دئے مکائیا۔ جہم وچ دے سزائی، نرکان رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہر سجن اک اکھوائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ جموں ☆

چترگیت کہے میں ویکھاں وقت آخیری، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ مینوں نظر آئے اوہ زنجیری، جو دو ست وند وندائیا۔ جس نے سرب سرشٹی کرنی دلگیری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کیسے دی رہنی نہیں میری پیری، پیراں دا پیر حُکم ورتائیا۔ جھکڑا مکے شاہ حقیری، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ نیتر سب دے وہنا نیری، نین نور نہ کھئے چمکائیا۔ لیکھا ویکھنا پر بلاد والی کیڑی، کلجگ اگنی تھم تپش دئے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے لیکھے اُتے مار لکیری، لائن اگلی دے وکھائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کِرِپال سِنگھ دے گرہ جموں ☆

چتر گپت کہے میں ویکھاں آگا پچھا، پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کِس دی کرے پرہہ رچھا، مہر نظر اٹھائیا۔ کِس دی پوری ہووے اچھا، نِراچھت ہوئے سہائیا۔ کِس دا لیکھ دُھر دا لکھا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ کِس پرہوؤ نوں دتی پٹھا، سَمکھ ہو نہ درسن پائیا۔ کِس دا لہنا دینا چٹا، دُرمت میل نہ کھئے رکھائیا۔ کِس نے اِشٹ رکھایا پتھر اِٹا، تتاں سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی اپنا پڑدا لہیا۔ چتر گپت کہے میں پھولا ورقہ ورقہ، چوڑاسی چوڑاسی پھول پھولائیا۔ کوئی بھگت ملے پرہوؤ گھر کا، جو گھر بیٹھا درسن پائیا۔ اِشنان کرے ساچے سر کا، سروور گرچرن ملے سرنائیا۔ دروازہ کھولے اپنے در کا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جھکڑا مکائے جورو زر کا، رنگ آکو ویکھ وکھائیا۔ نانا جوڑ نرائن نر کا، نرک سورگ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھا رکھے نہ مذہب شریعت شرع کا، ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آکو اکھر ہووے پڑھدا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ چتر گپت کہے میں اُس دی سرنی پڑدا، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ باقی دا لیکھا قلم آگے دھردا، دھرنی دھرت دھول سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ ایہہ اِشارہ اگتی ہر دا، حُکم سندسیاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگت سہیلے آپے وردا، وریام ہو کے اپنی کل ورتائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرْمکھ سِنگھ دے گرہ سئی جموں ☆

چتر گپت کہے میں تکیا لکھّ چوڑاسی، جوئی مانو کھوج کھوجائیا۔ اوتار جنہاں دی پاؤندے راسی، دھرنی رنگ رنگائیا۔ جس دھار وچ عیسیٰ چڑھیا پھاسی، فیصلہ گیا سُنائیا۔ محمد محبوب کتھا آکھی، الفیے جوڑ جڑائیا۔ نانک گوہند دتی پاتی، سندسیاں وچ سُنائیا۔ کلجگ ہونی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دی سُنے کھئے نہ باقی، کوڑی کِرِیا جگت ہلکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔

چترگیت اینگنت ہونے پاپی، تیری قلم دئے دُہائیا۔ سو وقت پہنچیا ساچی، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ جھگڑا مُکیا کروڑ لاکھی،
 عرباں وچ سنوئیا۔ دو آرب کوڑ کڑیاں آبادی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہر گھٹ پردے اندر بن کے واسی، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ سئی جموں ☆

کال کہے چترگیت کچھ لیکھا دس، انت کی حساب لگائیا۔ کی لہنا جیو جنت، جگت دے سمجھائیا۔ کی لیکھا سادھ سنت،
 بھگت بھگوان کی وڈیائیا۔ کی لہنا ہوئے بنگت، ہنکار وکار دینا سمجھائیا۔ کی لیکھا بہشت جنت، سورگ کی وکھائیا۔ کی لہنا لینا
 نندک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ کال کہے چترگیت کد میری
 آوے واری، مینوں دے جنائیا۔ کیوں توں سب توں وڈا لیکھاری، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کدے نہ کریں غداری، مٹکھ ہو نہ
 مُکھ بھوائیا۔ سدا پرہ دی مئے سکداری، گر اوتار پیغمبر تیری دھار سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ میری تیرے نال یاری، پریتی سچ
 نبھائیا۔ میں سب توں کراں خواری، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیتے چھاری، تن خاک وچ ملائیا۔ میرے آگے کسے دا
 زور نہ چلے مؤنڈ مُنڈائے مُچھ داڑھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، کل اپنی کار ورتائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پورن سینگھ دے گرہ سئی جموں ☆

چترگیت کہے کلجگ کیوں پیا چاروں کُنٹ شور، شوہر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کپا تگ لے نال غور، گہری اکھ کھلائیآ۔ ساری دُنیا ہو گئی ہور، ہور دا ہور رُوپ بدلائیآ۔ پرہہ در تون ہو گئی چور، سنمکھ بیٹھ نہ درشن پائیآ۔ پھرن اندھیرے گھور، بھجن واپو داہیا۔ جنہاں دی پرہہ ساچے نون لوڑ، اوہ لڑیندے ساجن لے ملایا۔ اوہناں اُتے لا کے اپنے نام دی مہر، مہری سب دے دتے وکھائیآ۔ دھر دا حکم اندر تور، ترت اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے وچھڑے جوڑ، جوڑی بھکت بھگوان آپ بنائیآ۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ راجا سینگھ دے گرہ سئی جموں ☆

چترگیت کہے کلجگ میں ویکھاں ہو چوکتا، کتا گوبند والا دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکال دا حکم مٹا، جو سندیسہ دُھردرگاہیا۔ جس دا اکو نور اگتی چٹا، سرگن دھار کرے رُشنائیآ۔ صفت بھری چوڈاں سو تیس پنے، انک انک نال وکھائیآ۔ صفت وڈیائی دتی دھتا، کوچھے گل لگائیآ۔ بھگتاں رہن نہ دیوے اتھا، نیج لوئن کرے رُشنائیآ۔ جنہاں نون اپنی دھاروں جنا، بنے دھن جنیندی مائیآ۔ اوہناں تارے وچوں چھپر چھتاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ذات پات دا میٹ کے بتا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگائے ہرجن ماٹی تنان، اگتی تت تت بُجھائیآ۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گرہ سئی جموں ☆

کلجگ کہے کال پیارے، پریم وڈ وڈیائیا۔ اوہ ویکھ گوہند دے ڈلارے، جو شبد رہے سنائیا۔ نیہہ اکھڑے جگ سارے، اٹ پتھر نہ کھئے چٹرائیا۔ پھرے دروہی وچ جنگل جوہ اجڑے، محل اٹل نہ کھئے وکھائیا۔ متتاں وچ سارے کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ جگت کوڑی کیریا لگے اکھاڑے، گرہ گرہ پئے دہائیا۔ لہنا تگن پنچم دھاڑے، دھڑا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دی منزل آپ اسارے، چوٹی جڑ رنگ رنگائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ☆

کال کہے میں پورب پورب دا بھکھا، بھکھے بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ کرشن اٹھاراں کشونیاں مینوں ٹکر دے کے رکھا، میری آسا نہ ترپت کرائیا۔ میں سکھنا رہیا سکھا، پرہ آگے واسطہ پائیا۔ مینوں بنا اپنا لاڈلا پتا، سر میرے بتھ ٹکائیا۔ جگت جہان کر آگھا، دے مان وڈیائیا۔ جیہڑا تیرے نام دا لیتدے بھگا، اوہناں داڑھاں ہیٹھ دہائیا۔ جیہڑا سیس تینوں نہ جھکا، اُس دا لیکھا دیاں مکائیا۔ جس نے گایا نہیں مکھا، اُس نوں خاک وچ ملائیا۔ میں تاء دیواں مچھاں، چاروں گنٹ لوآن انگڑائیا۔ جگت وکاریاں پھڑ پھڑ پچھاں، دیواں انت سزائیا۔ جیہڑا تیرے در ہووے جھکا، اُس نوں جھک کے اپنا سیس دیواں نوئیا۔ مہربان محبوب مینوں ترسنا دا بڑا دکھا، میری ترکھا دینی گوائیا۔ میں کوڑ کڑیاریے جنی دی رہن نہیں دینے وچ ککھا، کایا گرہ وچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے سیس میرا جھکا، جھک جھک لاگاں پائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کلونت سینگھ دے گرہ جموں ☆

چترگیت کہے میں چوراسی دا کرن والا جوڑ، ہندسا ہندسے نال ملائیا۔ لیکھا رکھنا آگے براہمن گوڑ، جو مالک بے پرواہیا۔ جس نے کلجگ دی پوری کرنی دوڑ، اگلا پینڈا دینا مکائیا۔ ستجگ ساچا دینا تور، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ اندھیرا میٹ کے گھور، سچ نور کرے رُشنائیا۔ لیکھا چکا کے ٹھگ چور، جن بھگتاں لئے اُچائیا۔ او سے دے ہتھ وچ ڈور، جو سب دا پتا مائیا۔ اک وار کرا کے سرشٹی دا گھول، دین دنی بلائیا۔ پھیر کنڈے تول کے تول، نام وزن دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی دس انمول، امولک اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرنام سینگھ دے گرہ سیڑ جموں ☆

کلجگ کہے پرہو دے حکم اندر بدھ، بندنا وچ کال مہاکال سپس نوائیا۔ مات لوک آئیے اُس دے سدے، جو شبد سندیسہ نام سُنائیا۔ مانو مانس ہنس کیتے کگے، کلکاتی اپنی کل ورتائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے کی ہونا آگے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ شاہ سلطان اک دو جے نال کرن دغے، پتا پوت پئی لڑائیا۔ سرشٹی ترے گن مایا وچ دگے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن جوت کیسے نہ لہے، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ دین مذہب ذات پات توڑے کھئے نہ حدے، درگاہ ساچی سچ دوار نہ کھئے وکھائیا۔ جنھے شبد اگمی اکو وجے، انحد نادی دھن سُنائیا۔ دیپک جوت اکو جگے، جس وچ اوتار پیغمبر گرو سارے رہے سائیا۔ جھگڑا دے نہ ماس ناڑی ہڈے، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ جس نے جگ جگ دھرم نشانے گڈے، دھرنی دھرت دھول اُپر کیتی رُشنائیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سیرگے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ کہے اُس دا حکم سر متھے، سپس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجُگ کہے میں ویکھاں دُور نیڑا، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جھگڑا پیا کایا کھیڑا، منوا من
 کرے لڑائیا۔ شاستر سمرت کرے نہ کھئے نیڑا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ چوراسی چُکے کیسے نہ گیڑا، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی
 لوکائیا۔ جگت جہان پار کرے کھئے نہ بیڑا، سمند ساگر سار کیسے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بن ستگر
 شبد ہویا اندھیرا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ مانو مانو کرے جھیڑا، دین دین نال ٹکرائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال کرے کھئے نہ مہرا،
 مہروان محبوب درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔
 کلجُگ کہے چترگیت لیکھا کر کر گیا تھک، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ جو اوتار پیغمبران کہا سو حُکم ہونا سچ، نہ کھئے میٹے
 میٹ مٹائیا۔ بھاگ لگنا نہیں کیسے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ من کلپنا وچ دین دنی رہی نچ، سچ دھرم دا قدم نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ ناڑ بہتر گھر گھر ایلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجُگ جیوان بھلی گرت، غرت اندر بیٹے ہلکائیا۔ جو آسا رکھ کے
 گیا اوتار پیغمبر گرو پُرکھ اکالا حقیقت ویکھے حق، شاہ سلطان دیا کمائیا۔ سو پرگٹ ہو سمرتھ، دھر دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجُگ
 کہے میرا کھیڑا کرے بھٹھ، میرا اتر مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ
 آپ اُٹھائیا۔ چترگیت کہے کلجُگ پرہ جوت دھار ویکھ کل کلکی، جو کلیش دئے مٹائیا۔ جس دا اکو سماں سنجھ سویرا سرگھی،
 صُبح شام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ غریب نایاں بنے دردی، جن بھگتاں ہونے سہائیا۔ کوڑی میٹے اندھیر گردی، دھر دا حُکم اک
 اُپجائیا۔ کھیل تکنی نرائن نر دی، جو نر ہر اپنی رہیا سمجھائیا۔ سب دا لہنا دینا مُکاوے جلدی، جل تھل مہیئل کھوج کھوجائیا۔
 کیسے خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکاں اوپلے بیٹھا کی اپنی کرنی رہیا جنائیا۔ آسا پوری کرنی باون بل دی، بل دوارا دئے گواہیا۔
 جیہڑی سرشٹی بھری کپٹ چھل دی، اچھل چھلداہاری سب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو منزل دتے نہچل دھام اٹل دی، جتھے وسے
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، کوڑ کلپنا میٹے کام کرودھ لوبھ موہ بنکار دل دی، کوڑ دلدر دئے گوائیا۔

☆ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہرچندر کور دے نوتِ فروزپر چھاؤنی ☆

نارد کہے میری پنی آس، نراسا رہی نہ رائیا۔ مینوں یاد آگیا ویلا وقت خاص، سہنجنا سچ سچ سہائیا۔ میں پھردا ساں
 اداس، جوتی دھار واہو داہیا۔ تھیا وچ بھرواس، ہتھ بودی اُتے ٹکائیا۔ انتر انتر کردا رہیا ہاس بلاس، خوشیاں وچ جنائیا۔
 ادھروں کرشن آگیا پاس، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ درشن ہویا ساکھیات، مل کے وجی ودھائیا۔ نارد کہے میں آگے پچھے ماری جہات،
 سجا کھتا ویکھ وکھائیا۔ میں اگتی پیندی ویکھی راس، بن گوپی کاہن وجے ودھائیا۔ میں سہج نال دتا آگھ، گھنئیے تائیں درڑائیا۔
 مینوں وی رکھ ساتھ، اپنا سنگ بنائیا۔ اُس سہج نال کہا نارد اُسن میرا واک، تینوں دیاں درڑائیا۔ جگ جگ کھیل تماش، پرہ
 ساچا رہیا کرائیا۔ اج تیری پوری کراں آس، مہر نظر اٹھائیا۔ توں تکنا اُپر بیٹھ درخت دی شاخ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرا ہونا
 گھات، بدھک تیر چرن چھپائیا۔ ایہ کھیل کراؤنا آپ، میری بے پرواہیا۔ نارد کہا کانپ، نیوں کے سپس نوائیا۔ میرے کول نہیں
 قلم دوات، جو لکھ کے دیاں ٹکائیا۔ کرشن کہا ایہ چھوٹا جہا حالات، کی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد بہ گیا درخت اُپر چڑھ، چوٹی جڑ دے مدھ آسن لائیا۔ اک ٹنگا گیا کھڑ،
 نیت نیناں نیر وبائیا۔ کرشن کرشن کہا پڑھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ ادھروں بدھک تیر کمان لیا پھڑ، مُکھی چار ماشے نوڑتی والی
 سہائیا۔ انتر زور ہنکار بھر گڑھ، چلہ دتا کھچائیا۔ چرن کول وجا تڑ، آر پار رنگ رنگائیا۔ کرشن ہس کے کہا ہن آ جا میرے
 در، در دوار کھلائییا۔ بدھک آ کے گیا ڈر، بھ وچ نیر وبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔
 بدھک آ کے کیتا قیاس، حیرانی وچ دُہائیا۔ کرشن منگیا پانی دا گلاس، لبھیاں ہتھ کیتوں نہ آئییا۔ اودھروں اٹھاراں سال دی گجری
 آگتی خاص، مٹکی سر اُتے اٹھائیا۔ نہ اوہ ویلا دن سی نہ رات، سورہ اندر باہر نظری آئییا۔ اوبدی کشتریاں والی ذات، دوسر
 ونڈ نہ کھنڈنڈائیا۔ اُس نیڑے آ کے دتا آگھ، پریم وچ سنائیا۔ کی تہانوں کسے نون لگی پیاس، میں پانی دیاں پیائیا۔ بدھک رو کے
 دتا آگھ، نیناں نیر وبائیا۔ اوہ کرشن دا تیر ویکھ ساکھیات، جو گھاؤ چرناں وچ لگائیا۔ گجری بھل گئی اگلی واٹ، دھیان پردے
 وچ رکھائیا۔ مٹکی رکھ اُتے مٹی ماٹ، دھرتی اُتے ٹکائیا۔ پانی دا بھر گلاس، بدھک ہتھ پھڑائیا۔ بدھک کرشن چرن دگا

سپاٹ، بلہین رُوپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کِرشن نے پانی لیا پی، جو بدھک دتا پھڑائیا۔ خوشی نال کِہا جی، جیون تیرا لیکھ وچ رکھائیا۔ اُتوں نارد بولیا کابن جی آکھیا کی، مینوں دینا سُنائیا۔ ایس وچاری کتیا دے جیون دے دن رہندے ویہ، تُوں جیوندی رہ کِس طرح دتا سُنائیا۔ کی پچھلی توڑن لگوں لیہ، مارگ رہیا بدلائیا۔ ایہ وی کتیا کِسے دی دھی، جو تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ کِرشن کِہا دھیان دھر چرناں، نارد دیاں جنائیا۔ جس نُوں مل گئی میری سرنا، اوہ میرے وچ سمائیا۔ سریر چھڈ کے ضرور پُو مرنا، ویہ دن توں ودھ آرجو نہ ہور لنگھائیا۔ اونے دن اک اکھر پُو پڑھنا، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ اودھروں بدھک ڈھیہہ پیا اُتے چرنا، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ جے اس کتیا نُوں کھڑنا، میری حال ڈھائیا۔ میں وی ایہدے نال چاہندا مرنا، جو اکھے مل کے تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کِہا بدھکا میں سُن دا تیریاں باتاں، اُپر نظر کِسے نہ آٹیا۔ پرہو دیاں جگ جگ دیاں گاتھاں، میں اپنے وچ سمائیا۔ ذرا نگاہ مار ایس کتیا دا ناتا پچھلا نال دیوی لائا، اشٹبھج رُوپ درسائیا۔ اس دے ہور ساتھی جنہاں دا ایس ویلے رُوپ واکھا، وکھری وکھری جوئی ونڈ ونڈائیا۔ انہاں دا پچھلا کھیل تماشا، ست وچ درسائیا۔ اک ڈرگا نال سادھو کدا بُندا سی روز باتاں، یجن پرہہ دے سدا گائیا۔ اک بن کے داسی داسا، سیوک سیوا رُوپ جنائیا۔ اک سنکھ و جاؤندا سی نادا، دُھن آواز سُنائیا۔ تِٹاں دا لیکھا پورا ویکھ وعدہ، در تیرے سوہیا پائیا۔ ایہناں پھیر ہونا علیحدہ، سکلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ بھگت ادھارنا پرہو دا قاعدہ، قدیم توں چلیا آٹیا۔ ایہناں دا اگلا لے جائزہ، پردہ دے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ کِرشن کِہا ناردا اوہ ویکھ سنسار، دُور ڈراڈا دیاں جنائیا۔ کلجگ ویکھ دھار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ انہاں جنم لیتا پھیر ایکا وار، اک اک نال درسائیا۔ بدھک نال ناتا جوڑاں اپار، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نُوں بُدھی وچ سکے نہ کھئے وچار، وچر کے سکے نہ کھئے جنائیا۔ کِریا کراں اپر اپار، اپرمپر ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کِہا اے میرے بھگوان، سچ دے سمجھائیا۔ کِس بدھ تیری ہووے پہچان، ایہناں پردہ کون اٹھائیا۔ ایہہ جنم لین جوئی وچ انسان،

پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ کرشن کہا آہ میرے چرن مار دھیان، بدھک لال رنگ نال رنگائیا۔ اپنے خُون دا ایس نُون دیواں دان، اسدے خُون وچوں خُون لَواں اُپجائیا۔ جس کتیا نے پانی دتا اس دا میلا میلان آن، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہ کھیل ہونا وچ جہان، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ نارد کہا کرشن ہُن ایس کتیا دی آہو عُمر سال اٹھاراں، تھوڑے دن آگے پچھ ودهائیا۔ جس ویلے پھیر آوے دوبارا، کی ایسے عُمر وچ پھیر پار کرائیا۔ بدھک نے رو کے کڈھیا باڑا، گل پلّو واسطہ پائیا۔ کرپا کر میرے مُرارا، مہر نظر اٹھائیا۔ اس دا لیکھا جگت رہے سنسارا، بال جوانی اوستھا پردھ دینی وکھائیا۔ کرشن نے اُنگل نال دتا اشارہ، مُکھوں نہ کچھ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ نارد بولیا نال زور، زور نال سُنائیا۔ بیبی رائیے رو کے پا دے شور، کوک کوک دے جنائیا۔ کہو، میرے بھگوان میرا تیرے اُتے زور، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جے اس جنم وچ بال اوستھا رہوں تور، اگلے جنم وچ میری آہو دینی ودهائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرشن کر گیا چپ، مُکھوں پچن نہ کھئے سُنائیا۔ اُس ویلے نہ چھاں رہی نہ ڈھپ، سندھیا اندھیرا دتا پائیا۔ اندھیرا ہویا گھپ، چاروں کُنٹ سُنج مسان نظری آئیا۔ نارد پھیر لیا پُچھ، اوہ ولیئے چھلیئے کچھ دے درڑائیا۔ جے آکھیں تے دوجا چرن دیواں گھٹ، تیری سیو کھائیا۔ مینوں عُصّہ چڑھدا جے میرا ٹاہنا گیا ٹٹ، تیری چھاتی اُتے ڈگاں چائیں چائیا۔ تینوں جفی وچ لَواں گھٹ، رُسے نُون لَواں منائیا۔ جِناں چر ایہناں نُون کہیں نہ اپنے پُت، اوناں چر ہتھ نہ پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرشن کہا نارد ا میں مریادا دا پکا، نرگن توں سرگن روپ بدلایا۔ بنا بھگتی توں بنیا نہیں کیسے دا سکا، سد بھگتاں اُتے دیا کھائیا۔ جِنہاں میرے اُتے بھروسہ رکھا، اوہناں ہواں سدا سہائیا۔ نالے درشن دیواں نال اکھّاں، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ بنا پیار توں بھاویں لبھدے پھرن کوٹن لکھّاں، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں خوش ہندا بھگتاں دی ویکھ گلی ککھّاں، محلاں وچ ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ جوں بھاویں توں سمیں نال رکھاں، ایہ میری بے پرواہیا۔ اٹھ ویکھ تینوں دساں، پردہ دیاں کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہا بھگون اپنا دس ارادہ، کی تیری بے پرواہیا۔ توں

ہی پیو ٹوں ہی دادا، گل تیری نظری آئی۔ تیرا بھگت تیری رادھا، سد تیرے وچ سہائی۔ ہن بھرم بھلیکھا کاہدا، پردہ دے اٹھائی۔ کچھ پچن کر وعدہ، حکم دے سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائی۔ کرشن کہا ناردا اکھاں میٹ کے مار چیک، رو کے دے سُنائی۔ پھیر ویکھ سماں نزدیک، کلجگ اتم نیڑے آئی۔ جگ چوکڑی بدلنی ریت، مارگ اک درسائی۔ لکھ چوراسی پرکھ کے نیت، بھگت سہیلے لینے پرگٹائی۔ نام دس حدیث، سوہلا دینا جنائی۔ چہتر جھلا کے سپس، جگدیش لینا اکھوائی۔ صدی چوڈھویں نال پس، پس پس رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اک اٹھائی۔ نارد اکھاں میٹ دھریا دھیان، دوویں ہتھ بودی اُتے ٹکائی۔ پرہو بھشیا اک گیان، پردہ دتا کھلائی۔ کلجگ اتم ہو کے نگاہبان، بھگت ہتھ سہائی۔ دھرم وکھا نشان، نشانہ دتا درڑائی۔ بھیو کھول مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائی۔ نارد نے تکیا عجب نظارہ، لیلے پرواہیا۔ رو کے کہا زارو زارا، نیناں نیر وہائی۔ بھگون تیرا کھیل اپارا، اپرپر تیری بے پرواہیا۔ بے شک ایس کتیا نوں جنم دینا دوبارہ، آیو جوہن اوستھا توں آگے نظر کھئے نہ آئی۔ کرپا کر اس دے جنم دے وچوں جنم دا کر ادھارا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ کرشن نے کہا جس ویلے ساچی دھار ہووے کل کلکی اوتارا، نہکلنکا ناؤں پرگٹائی۔ بخشے بخشہارا، داتا ڈھردرگاہیا۔ سب کچھ اُسدے اختیارا، مختیار نامے ساڈے ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑدا لایا۔ نارد کہا اس دا کس بدھ لہنا مکے مات، کاسن دے درڑائی۔ کرشن نے ہتھ تے رکھ کے ہاتھ، تلی تلی نال دبائی۔ پھیر جنایا صاف، کہہ کے دتا سُنائی۔ اوہ ویکھ کھیل پُرکھ ابناش، کرنی کرتا آپ کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائی۔ نارد کہے کس بدھ کھلے بھیو اپارا، سمجھ کی سمجھائی۔ کرشن کہا اوہ آد انت دا جانہارا، جگ جگ ویکھ وکھائی۔ جنہاں دا ڈرگا نال پیارا، اشٹبھج دی سیو کھائی۔ ہن بدھک دا سہارا، بھرواس بیٹھے ڈیرہ لایا۔ پھیر ہونا کھیل اپارا، کلجگ اتم جنم دوائی۔ جس ویلے ایس کتیا دے جنم دا آیا انت کنارہ، لیکھا ویہہ دن باقی سوہا پائی۔ پھیر شبدي دھار سادھو دا سادھو رُپ داسی دا گولی رُپ وکھاواں اپر اپارا، دھر دا حکم اک جنائی۔ پردہ کھول کے اندر باہرا، گپت ظاہر دیاں وڈیائی۔

اوہ منگے منگ اپارا، پریم پریتی جھولی آگے ڈاہیا۔ پہلی چیت دا ہونے دہاڑا، سوہنی رت سہائیا۔ بدھک نے اُس دن پھیر وی رونا
 زارو زارا، پورب لیکھا نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ سب نوں دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کیرپا کرے آپ نرنکارا، نرویر ہونے
 سہائیا۔ ہرجندر دا ویہہ چیت نوں ناتا تڈنا سی جگت جہان وچ سنسارا، سواس سواس نہ کھئے رکھائیا۔ نارد نے خوب خوشی وچ
 دتا پھرہ، پھریدار ہو کے دتا سُنائیا۔ کیرپا کر آپ کرتارا، کرتی ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ جگندر تریت پچھلے ڈرگا دے ساتھی، اشٹبھج نال وڈیائیا۔ اوہو روپ درسایا
 جس دے نال لہنا مکننا سی جگت جیون حیاقی، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ ایسے کارن بنا سدیاں پُچھیاں ماری واٹی، جنم دا لہنا جنم
 وچوں جھولی پائیا۔ نہ کھئے سندیسہ نہ کھئے پاتی، بنا پترکا ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ نارد کہے آج میں خوشی وچ لاواں چھلانگان، بھجیاں چائیں چائیا۔ میرے اندر پریم دیاں
 تانگھاں، خوشیاں وچ وچی ودھائیا۔ چاروں کُنٹ تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گاندا، گا گا رسیا سُنائیا۔ بنا میرے تون بھگتاں نال
 پریم نہ کھئے ودھاندا، گنگا گوداوری جھنا سُرسی دین گواہیا۔ راوی دا کندھا بہت کچھ سُناندا، اُچی کوک کوک الاٹیا۔ بنا پرہو
 تون جنم جنم آج دا دوس ویہہ چیت دا وقت چکاندا، چوکنا کر کے دئے سُنائیا۔ چترگپت نوں بلاندا، دھرم رائے نوں رسیا اٹھائیا۔
 لاڑی مؤت نوں ڈراندا، کال در تون ڈرکائیا۔ جس بھگت سر بھگون آپ سر ہتھ ٹکاندا، سرجنہار ہونے سہائیا۔ اُس نوں جنان چر
 چاہے آیو جگت بھگتاند، دوسر سکے نہ کھئے تڑائیا۔ شبدی کھیل ایسے کر کے پہلوں آپ سمجھاندا، تاکہ بہرم بھلیکھے وچ رہے کھئے
 نہ رائیا۔ بینتی کاغذ شابی نال کراندا، عرض آرزو والی بنائیا۔ تینوں مہربان ہو کے آپ بخشدا کاپن کولوں بخشاندا، نارد سنگ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 مرن تون پہلوں جس نوں پچاندا، پچپن اپنی جھولی پائیا۔

☆ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر دیو سنگھ دے نوت پندڑ کا کلاں ☆

ہر دیو کہے میری آتما ٹھنڈی سیت، جگت ترسنا رہی نہ رائیا۔ میرا جنم ہویا اتیت، ترے گن ناتا لیا ٹرائیا۔ آتما پر ماتا گا کے گیت، سوہنگ سو وچ گیا سمائیا۔ کھیل ویکھیا اگم انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ جتھے اک پر بھو ساچے کرن پریت، گر اوتار پیغمبر سنت بھگت بیٹھے سوہیا پائیا۔ میری خوشی وچ نکل گئی چیک، زور نال سنائیا۔ اگوں ہس کے کہا منجیت، گلوکری لئی پائیا۔ تیری کردے ساں اڈیک، پن اکھاں اکھ کھلائییا۔ دھن بھاگ جے ملیوں میت، مل کے خوشی بنائیا۔ لوک مات دین دنی دی بدلنی ریت، گوہند گوہند گیا سمجھائییا۔ آہ ویکھ بنا لائن توں وچی لیک، نشانہ جگت نہ کھئے جنائیا۔ جتھے وسے لاشریک، پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ ہر دیو کہے میں چھڈیا جگت کوڑ تھان، سرشٹی دتی تجائییا۔ ناتا توڑ کے بھین بھرا، پر بھو در آیا چائیں چائیا۔ مینوں رووے نہ کھئے میرا پتا ماں، میرا دکھ نہ کھئے رکھائییا۔ میری اُس پر بھو نے پکڑی بانہ، جو آد انت بھگتاں گود اٹھائییا۔ میری جگت واسنا رہی نہ کان، ہنس گرمکھ لیا اچجائییا۔ تس صاحب ستگر توں بل بل جان، جو ہویا آپ سہائییا۔ نت درشن رہیا پا، چھٹی جگت لوکائییا۔ امرت رس لوں کھا، ترسنا بھکھ دتی مٹائییا۔ میرے انتر سدا چاء، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ جو آسو اُتے لے ٹکا، پاکھر زین نال وڈیائییا۔ سر رکھے ٹھنڈی چھان، مہر نظر اٹھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا دئے ملائییا۔ ہر دیو کہے میں ویکھیا کھیل نرالا، نرگن جوت وچ سمائیا۔ ستگر شبد دین دیا، سد اپنا سنگ رکھائییا۔ میں انت اخیر کراں اک سوالا، سچ دیاں سنائیا۔ میرے ستگر دے گھوڑے دا ہووے اک دوشالہ، رنگ نیلا نظری آئییا۔ سوا سو اس توں ودھ گھٹ لگے نہ دھن مالا، اُتے ناں ہر دیو دینا لکھائییا۔ ایہو میری بھگتی ایہو میری مالا، ایہو میری کرنی کھائییا۔ میں مات پتا توں اپنا حصہ نہیں منگیا باہلا، بھراواں نال ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں وسایا اُس سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، جتھے گرمکھ بھگت، بنا سرشٹی جگت، پن سریر بوند رکت، نرگن جوت جوت وچ سمائیا۔

☆ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بیبی ہرنام کور دے نوٹ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ☆

بھیلنی کہے میں اپنی دساں رچی، رچنا پرہ دی دیاں جنائیا۔ میری ذات بین نہیں اچی، براہمن روپ نہ کھئے درسائیا۔ پرہو پیار وچ کندی ساں بٹی، بُتخانے وچ ویکھ وکھائیا۔ اک دن ویراگ وچ میں بڑی ہوئی دکھی، رام رام دتی دہائیا۔ جھٹ آگئی مُسافر اک بڈھی، لمبے لمبے قدم اٹھائیا۔ لکوں سی کبی، سدھی کمر نہ کھئے رکھائیا۔ پریم نال کول پُجی، سہج نال پُچھ پُچھائیا۔ فی تیری کدھر گئی بڈھی، کیوں رو کے ماریں دھائیا۔ بھیلنی کہے میں ڈگی اُتے سدھی، دھرتی اُتے آسن لائیا۔ بھڑی میں اُس نوں لبھاں جیہڑا پھرے چوہ جُگی، جُگ جُگ وپس وٹائیا۔ مینوں ہتھ نہ آوے کسے ودی سُدی، کیشنا سُکلا پکھ کھوج کھوجائیا۔ اودھروں اڈ کے آگئی اک گھگی، گھوں گھوں آواز سُنائیا۔ جھٹ پہنچ گئی اک گنگی، بنا زبان توں اشارے رہی وکھائیا۔ اُس دے کول جل کٹوری کنگی، صاف سُتھرا نظری آئیا۔ رسنالوے بوند بوندی، ہوئی ہوئی مُکھ چوائیا۔ پھیر اچی ساری کوندی، کوک دتی دہائیا۔ بھڑی مینوں آس اُس ستگر دی، جو سب دا پتا مائیا۔ جس دی دھار آد شروع دی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ بڈھی کہا اُس دی واگ مُحبت والی مُڑو، اپنا پھیرا پائیا۔ بھیلنی کہا کی جس ویلے میری زندگی دا بیڑا رڑھو، اُس ویلے ہوئے سہائیا۔ کبی نے کہا اوہ ویکھ اشارہ دیندا دھرو، دھرم دی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی کار کمائیا۔ کبی کہا بھیلنی نی میرے بھاگ سوتے، سُتیاں نہ کھئے جگائیا۔ تُوں پرہو پیار وچ کھاویں غوطے، میں آس نہ کھئے رکھائیا۔ میرے نیتر نین روتے، ہنچھو دین دہائیا۔ گھر وچ بتھیرے پُت پوتے، پرپوار اکیاں والا سمجھائیا۔ میرے سوہنے تین ٹوٹے، لختے جگر ونڈ ونڈائیا۔ میرے بھاگ کھوٹے، پرہو ملن دی آس نہ کھئے بنائیا۔ بھیلنی رو کے کہا اسیں سارے کلمے کوچھے، سُرت وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ ہوئے اُس دے جوکے، جو جُگیشراں دئے وڈیائیا۔ جگت رس بتھیرے بھوگے، بھکھ رہی نہ رائیا۔ مایا ممتا بھرے بوجھے، ہوئے وچ دہائیا۔ انتر انتر کھئے نہ سودھے، پوتر پاک نہ کھئے کرائیا۔ پھیر ڈگ پئی بہار گوڈے، ہوش لئی بھلائی۔ پھیر دھرتی تے وجے موڈھے، کندھے زمیں نال ٹکرائیا۔ پھیر اٹھی نکلے ہوکے، باہا کر سُنائیا۔ پھیر پچھا ویکھیا بھوں کے، جلوہ تکیا اگم اتھایا۔ شبدی حکم دتا کیئے ہُن جانا جنم کرم وچ سوں کے، بھیلنی رام نال چٹرائیا۔ مان چھڈنے میں ہوں کے، ہنکار

دینا تجائیا۔ کھیل ویکھنے پرہ بھاؤ کے، بھاؤنا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ کئی
 دا ناں سی زینہ، جونی کہہ کے سارے گائیا۔ بھیلنی ملن دا سی چیت مہینہ، پروشٹا سولان سوہا پائیا۔ جگ تریتا سی تینا، تین
 لوک ویکھ وکھائیا۔ انت پچن اک کینا، رسنا نال سنائیا۔ کی کدے مینوں وی ملیگا دانا پینا، مہربان بے پرواہیا۔ شبد آواز آئی
 تیرا ضرور ہووے ٹھنڈا سینہ، اگنی تت بھجائیا۔ لیکھا جانے جل مینا، چاترک کھوج کھوجائیا۔ ترے پچھوں دواپرکھیل ہونا
 پرینا، پاربرہم پرہ ویس وٹائیا۔ پھیر کلجگ ہونا ناپینا، نیر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبدی شبد کہا انت آخری سن بات، ناد دھن شنوائیا۔ جس ویلے کلجگ ہوئے اندھیری
 رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پھیر جنم لینا پئے مات، مانس مانو روپ وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی پُچھے وات، نرگن دھار کھوج
 کھوجائیا۔ بردھ اوستھا دیوے ساتھ، انت اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ انت درشن
 دیوے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جنم کرم دا لہنا لیکھا پورا کر حساب، بن اکھراں اکھ دئے کھلائییا۔ جھگڑا رہے نہ رائے دھرم
 کاغذات، چترگیت نہ لیکھ لکھائیا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نات، پاربرہم برہم میلانے ملائییا۔ جو شبدی دھار جینی نوں دتا اکھ، بن
 جہوا نام جنائیا۔ سو کلجگ اتم پورا کرے ساکھیات، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ پاربرہم پت پریشور سچ دوار دی دے کے
 دات، سچکھنڈ آپ سہائیا۔ ترے جگ دی پوری کر کے آس، کلجگ اتم ہر نام کور دا لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا چکائے سولان
 چیت دی رات، بھڑی رت نال ملائییا۔

☆ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ٹھیکے دار ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ☆

ستی کہے میں رہی سستی، سرتی لئی انگریزیا۔ میرے جنم دی پوری ہوئی نہ بتی، بُتخانہ گئی تجائیا۔ میری ختم نہ ہوئی
 رچی، جگت خواہش نہ کھئے مٹائیا۔ میں دُور ڈراڈا ویکھاں اچی، نیرن نیرا دھیان لگائیا۔ سدا سہنجی ہوئے کھئے نہ رُتی، رُت
 بسنت نہ کھئے مہکائیا۔ جگت دوارے رہی رُسی، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ میں آسا رکھاں تن جُسی، تتان نال گڑمائیا۔ آپنے
 نشانوں مُول نہ اگی، نگاہ نگاہ وچ ٹکائیا۔ جیو جیو کر کے دُکھی، دُکھ اپنا اک وکھائیا۔ میری آتما ہوئی نہ سُکھی، ساگر پار نہ
 کھئے کرائیا۔ بہڑی گئی لٹی، ہائے اُف دُہائیا۔ مینوں اچے تگ ملی نہ چھٹی، بندھن آگے نہ کھئے ٹرائیا۔ میری دروہی چارے کوٹی،
 کُٹب ویکھاں تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی دیا کھائیا۔ سستی کہے میں اُٹھی
 جاگی بولی، انبولت آواز جنائیا۔ نگاہ ماری اُپر دھرنی دھرت دھول دھولی، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ میری رُتری رُت حق نہ
 مُولی، بہار پیار نہ کھئے وکھائیا۔ قیمت پئی نہ پاؤلی، جگت ونجارن ہٹ چلائی۔ ملیا شگن نہ تند مُولی، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔
 میں اقرار کراں قولی، قول دیاں جنائیا۔ اک دو اک پاؤندی رہی رُولی، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سستی کہے میں ہو گئی ست، اگنی آگ تپائیا۔ کایا اندر رہی تپ، اگنی آگ نہ
 کھئے بُجھائیا۔ میرے انتر رہیا نہ چپ، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ میرے خالی دسن ہتھ، زر دُولت نہ کھئے وڈیائیا۔ جان میں نگاہ
 کھولی پرت کے ویکھیا پلک، اکھ نین نیتر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ انباشی تکیا سمرتھ، پاربرہم دُھردرگاہیا۔ جس دا نام بہنڈارا ہٹ، ونج
 اک کرائیا۔ وسے گھٹ گھٹ، چوڑاسی وچ سہائیا۔ میں چرنی ڈگی جھٹ، نیوں کے سپس نوائیا۔ میرا پچھلا لیکھا کٹ، آگے درد
 دینا مٹائیا۔ میں بنس پرپوار نوں جاواں چھٹ، ناڑی ہڈ نہ کھئے تپائیا۔ وجود وچوں ہو کے اڈ، تیرے حُکمے سپس نوائیا۔ پھیر لنگھاں
 کدی نہ حد، در دوار دیاں تجائیا۔ پرہو کِریا کر دے اچ، سُلکھنی گھڑی سوہیا پائیا۔ میں دُور ڈراڈی جاواں بہج، جتھے بہجن
 بندگی والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری تیری دھار بھگتاں والی جد،یدی اپنا میل ملائی۔ میں سُنیا تُوں میرا میں تیرا چھند، ڈھولا اگم
 اتھاپیا۔ میرا مان رہیا نہ جگ، جاگرت جوت ہوئی رُشنائیا۔ مینوں لگی جوت دھار دی آگ، اگنی آگ تپائیا۔ سچ سرنائی رہی

ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کِریا کر صاحبِ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کِہا نیویں نیں جاویں نس، پچھا پرت نہ اکھ بدلائیا۔ ڈنڈاوت بندنا اکو وار کر لے بس، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ صفتاں وچ تُوں میرا میں تیرا گاویں جس، دوسر اور نہ کھئے چٹرائیا۔ ستی کہے میرا انت جیکارا الکھ، الکھ اگوچر دیاں سُنائیا۔ میں جس دوارے رہی ساں وس، اجّ چھڈ کے بھجّاں واہو داہیا۔ انت اخیر ٹیک کے متھ، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انتر آتم نرنتر دیوے اپنا رس، رستہ وابستہ ہو کے اکو اک جنائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور ناتھیوال دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کال کہے میں سب نوں گرسیا، گرہ گریا سب دی کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی پھراں نسیا، نت نوت بھجّاں واہو داہیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری مسیا، میرے انتر وجی ودھائیا۔ جو مارگ اوتار پیغمبر گرو دسیا، دہ دشا گئے بھلائییا۔ آتم پرما تم نام کیسے نہ جپیا، اجپا جاپ نہ کھئے جنائیا۔ پنج تت انگیار جیو تپیا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جس سریر دی ہووے ہتیا، انتر میل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ کال کہے میں ویکھے نیتی نیت، نیرن دُور کھوج کھوجائیا۔ جُون اجُونی ویکھے پریت، جنم جنم وچ دُہائیا۔ پورا ہووے کیسے نہ لیکھ، بھڑی روون مارن دھائیا۔ راہ تگن اگتی دیس، کون ویلے پرہہ آوے شہنشاہیا۔ سو رت سہنجی ویکھ وپہ چیت، چیتن ہو کے دھیان رکھائیا۔ پرہو تیریاں نال میرا ہیت، بتکاری ہو کے میل ملائییا۔ دگھ درد مٹا کلیش، کوڑ کلپنا باہر کڈھائیا۔ تیری شبدي دھار دس دسمیش، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ گرمکھاں بخش مچھ داہڑی کیس، بھگون اپنا رنگ رنگائییا۔ سوالی درتے ہوئے پیش، گھر ٹھانڈے منگ منگائییا۔ تُوں آد انت دا ایک، ایکنکار نور لابیا۔ کوڑی کِریا اگن نہ لاوے سیک، تتوت دینا بدلائیا۔ لیکھا مُکا جنّ پریت، پسو دیو روپ وکھائیا۔ سب دا اتم کر دے کھیت، کھیتر پال دئے دُہائیا۔ تیرا سب تون وکھرا نرالا ویس، بھیکھ سمجھ

کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ کال کہے پرہو ویکھیا تیرا بہیت، اولڑی چال چلائیا۔ یاد آئی ارجن والی ریت، جو اگنی تت تپائیا۔ ین کرپا کسے ملے نہ اپنا دیس، گھر سجن نہ کھئے جڑائیا۔ کرپا کر جن بھگتاں بدل دے لیکھ، جنم جنم وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اک پیار اک سندیس اک نریش ہو کے آپ جنائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بیبی ہرجندر کور فروزپر دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پورب جنم کرم دا بنس سوڈھی، ہر گوبند رنگ رنگائیا۔ انتر آتم جس سوڈھی، ودی سدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرتے رکھدا ہندا سی بودی، انگلاں نوؤ نوؤ لمبائیا۔ ویس دھریا ہندا سی جوگی، بستر گپرو رنگ چھپائیا۔ اک دن ہر گوبند اکھاڑے دی کردا سی گوڈی، اپنا بل ودھائیا۔ ایہہ کھیل پریم چوچی، خوشی نال دکھائیا۔ چڑھدیوں آگیا جس ناں سی مؤجی، خوشی وچ اپنا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ مؤجی آیا ویکھن ہرگوبند بلوان، اپنا پنڈھ مکائیا۔ شرارت وچ بڑا ہندا سی شیطان، ویس اپنا روپ بدلائییا۔ نیڑے آ کے کپڑے پا کے کتیا بن گیا نوؤ جوان، مکھ گھنگٹ اُتے رکھائیا۔ کول آ کے بولیا نہیں نال زبان، زور نال سچی کھبی بانہ دتی بلائییا۔ ہولی ہولی لگا گان، خوشیاں وچ سنائیا۔ جے ہرگوبند بڑا جوان، میرا بھیکھ دئے سمجھائیا۔ اندرے اندر کر دھیان، متا رہیا پکائیا۔ جھٹ ہرگوبند پہنچیا کول آن، ہتھ بودی اُتے رکھائیا۔ کی ستگر نوؤ سمجھیں آنجان، ویس لڑکیاں والا دکھائیا۔ آکے نگاہ مار دھیان، تینوں دیاں جنائیا۔ تینوں ضرور کتیا بننا پئے دھرتی اُتے نشان، گوبند تھپکی دتی لگائیا۔ اُس رو کے ہتھ لایا اُتے کان، واسطہ دتا پائیا۔ ہرگوبند ہو مہربان، میری بھل دے بخشائیا۔ ہرگوبند کہا میرا بچن نکلیا وچوں زبان، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تینوں پھیر ضرور جامہ ملے انسان، کتیا والا روپ دھرائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوئے سری بھگوان، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ تیرا میلا میلے وچ جہان، جہالت کوڑی اندروں باہر کڈھائیا۔ چرن پریتی بخش کے دان، دھوڑی ٹگا خاک رمائیا۔ جنم جنم وچوں کر پروان، پروانہ اپنا دئے دکھائیا۔ ایہہ کھیل ہونا مہان، اکل

کل دھاری آپ کرائیا۔ بنا نگاہ توں ویکھے مار دھیان، انتر اپنا پڑدا لاپیا۔ زندگی وچوں زندگی بخش سیری بھگوان، بھاگ اگلا دئے
 بنائیا۔ سہاگ دا دے نشان، کت بُندیاں نال وڈیائیا۔ بُندیاں والی کتیا جس شبد سُنيا مہان، اگئی راگ لاپیا۔ ایہہ برگوبند دی
 سیوا کردی سی روز وچ مکان، نو وار دن وچ جھاڑو پھیر کے اپنی خوشی بنائیا۔ اُس ویلے اوہ وی اوتھے پہنچی آن، جتھے برگوبند
 کھیل رہیا کرائیا۔ حکم دتا سندیسہ دتا دوویں اک دوجے دی کرو پہچان، ہتھ کٹاں اُتے رکھائیا۔ تھانوں دوہاں نوں ضرور ملے
 بھگوان، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ سچ دی سچ دیوے نشان، مہربان ہو سہائیا۔ بلوندر راجندر برجندر دو دا اک لیکھا جڑیا آن،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ سرجیت کور دے گرہ پنڈ کلسیاں ★

کال کہے چترگیت کچھ لیکھا لکھ قلم کانی، کائنات لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کہے پرہ میرے اُتے کیتی مہربانی،
 مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ رائے دھرم انتر آئے حیرانی، حیرت وچ ہتھ پیشانی اُتے ٹکائیا۔ شنکر دُور دُراڈا ویکھے مار دھیانی،
 نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ مہاکال کہے کی لیکھا چارے کہانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج پڑدا دینا اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے چار جگ دی
 ویکھو شبد اکتھ کہانی، اوتار پیغمبر گرو گُردیو دین گواہیا۔ پُرکھ اکال کہے سارے تکو کی حکم شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ
 کی جنائیا۔ ست دھرم دا رہیا کھئے نہ دانی، نو ست نو دوار رہی گُرائیا۔ انتر نرنتر ہوتے کھئے نہ برہم گیانی، آتم پرما تم برہم ودیا نہ
 کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر دے اوہ نشانی، جس دا نشانہ گئے تکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نیترو رووے گنگا گوداوری جمنا
 سُستی پانی، امرت رس رس نہ کھئے بھرائیا۔ سرشٹی درشٹی انترگت کسے نہ پئی چھانی، شام اندھیرا گرہ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ کال کہے چترگیت ویکھ چاروں طرف، بنا
 نگاہ نین نین اُٹھائیا۔ کی لیکھا بدلیا الفیے حرف، حرُف معروف کون کرائیا۔ کیہڑی صدی سدیوی آیا برس، وقت بے وقت
 کھوج کھوجائیا۔ کی آسا رکھی عیسیٰ وچ چرچ، چراگاہاں دھیان لگائیا۔ کی محمد تکیا اُتے عرش، چوڈاں طبق دین گواہیا۔ کی

مُوسىٰ کہا جس ویلے مُنہ دے بہار ڈگا فرش، کوہ طُور نُور جنائیا۔ کی نانک نرگن دھار کیتی عرض، خواہش تمنا اک جنائیا۔ کی گوبند پُورا سمجھیا فرض، فیصلہ حق حق درڑائیا۔ کی نرگن سرگن ونڈے درد، دین دیال دیا کھائیا۔ شبد گرو کہا کال مہاکال کھیل اسچرج، جوگ جگت بھیو کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا نو سؤ چرانوے چوکڑی دی پچھلی ویکھے فرد، ستجگ تربتا دواپرکجگ دھیان لگائیا۔ جس نے شرع چھری رہن نہیں دینی کرد، قتل گاہ ویکھے جگت لوکائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیرا گرد، گردش وچ برہمنڈ کھنڈ بھوائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، مہربان سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ کال تیرا پُورا کرے خرچ، کلجگ کوڑ گڑیارے جیو جنت تیری جھولی پائیا۔ تُوں بے مکھاں کھا کے جانا پرچ، پراچین دا لیکھا پور کرائیا۔ آگے ہور نہ رکھیں حرص، ہوس نہ اور ودھائیا۔ شبد گرو گردیو کرے ترس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جیہڑی گوبند ماچھوواڑے لائی شرط، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ سو لہنا پُورا کرنا اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول دینی ودھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار آونا پرت، پت پرمیشور نُور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کال کہے چترگپت کی میرا دس لہنا، لیکھا دے درڑائیا۔ سندیسہ رائے دھرم تُوں کہنا، کہہ کے دینا سمجھائیا۔ اگلے برس میں نہیں بہنا، چار گنٹ بھجنا واپو داہیا۔ نال رکھنی لاڑی مؤت ڈینا، پلُو پلُو نال جڑائیا۔ محمد موسیٰ نال کہنا، عدن دے پار پئے ڈبائیا۔ سب نے نیتر نیناں نیر وباؤنا نیناں، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ کال کہے چترگپت چھیتی لکھ دے نال چالاکی، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ میں مؤت پیالہ پیواں بن کے ساقی، چار گنٹ ویکھ وکھائیا۔ تن وجود بندہ ویکھاں خاکی، جو خالق تُوں بھل کے بیٹھا مکھ بھوائیا۔ شاہ سلطان رہن نہ دیوے عاقی، ہنکاریاں گڑھ ٹرائیا۔ جو گوبند دے کے گیا شبد اگئی پاتی، پترکا پُرکھ اکال لکھائیا۔ نرگن دھار نر نرائن اکو ہونا ساتھی، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے کلجگ وچ ستجگ بدل دینی حیاتی، جیون جگت جگت درڑائیا۔ رین اندھیری میٹ کے راتی، نرگن نُور چند کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے آسی، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ دو جہاناں نرگن سرگن پاوے راسی، منڈل منڈپ کھیل کرائیا۔ چوتھے جگ دی اتم ویکھے گھاٹی، تٹ کنارہ کھوج کھوجائیا۔ سب دی پوری کر کے واٹی، اگلا پنڈھ دئے مکائیا۔ مہربان محبوب سچ

دسے کتھا کہانی ساچی، ست ست جنائیا۔ ترے گن بھجئے آنچی، رجو طمو ستو نہ کھئے جلائیا۔ کال چترگیت دوویں جوڑ کے ہاتھی، بیٹھا سیس نوائیا۔ ڈھر دا کھیل پُرکھ سمراتھی، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار جوت پرکاشی، پرم پُرکھ پرماتم پاربرہم برہم نور نور رُشنائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلیر سینگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ☆

کال کہے میں جگ جگ چار کُنٹ دہ دشا بھجیا، نت نت اپنی سیو کائیا۔ لکھ چوراسی گر اوتار پیغمبر کھا کھا مول نہ رجیا، ترکھا ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ ڈورُو ڈنک جگت جہان ہو کے وجیا، راما کرشنا دئے گواہیا۔ پیغمبران خوشیاں دے نال سدیا، عیسیٰ پھاسی گل لٹکائیا۔ محمد دیکھی آر پار دی حدیا، خاکی خاک خاک درسائیا۔ کرپلے رہ گئی نہ کیسے دی جیا، علی فرزند رہے کُرائیا۔ گوہند دھار کھنڈا وڈھیا، سیس دھڑ وکھ وکھائیا۔ اک نشانہ دو جہاناں گڈیا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ شاہ پاتشاہ کھئے نہ پچیا، صوفی سنت فقیر اولے رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چودھویں میں پچن کران سچیا، ست ستوادی اک سُنائیا۔ کوڑ کُریارا جو نو کھنڈ پرتھی نچیا، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ مایا ممتا وچ جیو جہان مچیا، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ میں چاہندا سب دی انت اخیر کران ہتیا، بتیارے دُشٹ دیاں کھپائیا۔ جیہڑا پرہ دے نام ہووے رتیا، بھگت بھگون رُپ درسائیا۔ ست دھرم دی ہووے اک ستیا، ست پُرکھ نرنجن اک منائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے رتیا، رتن اکو نام لگائیا۔ سچ سرنائی ہووے ڈھٹھیا، پُرکھ اکالا ایشٹ منائیا۔ جھگڑا چھڈ کے پتھر اٹیا، پاپن سِلا دُور کرائیا۔ آتم پرماتم دوارے ہووے وکیا، وکار ہنکار و بھچار ڈیرہ ڈھائیا۔ پُورب دا لیکھا ہووے لیکھا، دُھر مستک کھوج کھوجائیا۔ ساچی سکھیا ہووے سکھیا، سوہنگ ڈھولا گائے چائیں چائیا۔ من واسنا وچوں ہووے جتیا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے وڈیاں نکیاں، پردھ بال جوانا ویکھ وکھائیا۔

سچ پیار دا بن کے متیا، مِتِر پیارا ہو کے دیاں درسائیا۔ کال کہے مِیں لکھّ چوڑاسی کھاواں پُرکھ اکال میری اپہو اچھیا، نِر اچھت تیرے آگے رکھائیا۔ سچ حُکم دی پا دے بھچھیا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ سِر تیرے چرن کولان اُتے سٹیا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جس دین دُئی نُوں نُوں کھا مِتھیا، ساری مِتھ کے دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سِر میرے ہتھ رکھائیا۔ کال کہے مِیں لکھّ چوڑاسی گرساں، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ دین دُئی ویکھ ویکھ ہسٹاں، مانو مانو کھوج کھوجائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ویکھاں اکھاں، پردہ پردے وچوں چُکائیا۔ ساچا بھگت کھئے نہ ملے وچوں کوئن لکھاں، انگت دے لوکائیا۔ کتھا کہانی پرہو ساچی دساں، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ کلجگ زین اندھیری ویکھ مسّا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سب دے خالی دسدے ہتھا، نام وست ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگت بنجارے پھردے ہٹاں، بھجن واہو داہیا۔ تیرا امرت رس ملے نہ تیرتھ تٹاں، گنگا گوداوری جمنّا سُرستی مارے دھائیا۔ سب دا چیتھڑ پُرانا اتھ پھٹا، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ مِیں چاہندا سب دا لیکھا کٹاں، کٹاکش تیرا حُکم لگائیا۔ دین دُئی زیرو وچ زیرو کر دیاں بٹا، ہندسا انکڑا رہن نہ پائیا۔ کیسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، مایادھاری دیاں کھپائیا۔ کوڑ کُریار کر اکتھا، شوہ دریا زُڑھائیا۔ مِیں تیرا سُرپیر دُلارا ہٹا کٹا، جودھا اکو اک اکھوائیا۔ کراں کھیل بازی گر نٹا، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ اکو تھاپی ماراں اُپر پٹاں، پٹنے والا نال ملائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ سُمند ساگر تیرا ٹپاں، جنگل جوہ اجاڑ پھاڑ تُلے پریت نہ کھئے اٹکائیا۔ جگت وکاریاں ماراں سٹاں، دھرنی دھرت دھول اُتے لٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دھار دی بخش کے ستّا، ست ستوادی اپنی دیا کھائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ باے موتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ☆

تیئی چیت دھرم دی دھار، ست سچ سمجھائیا۔ پہلا اکھڑ کرنا سدھار، سدھ شدھی وچ وڈیائیا۔ پال سنگھ چووی چیت نوں چھڈیا سنسار، سچکھنڈ وچی ودھائیا۔ تیئی چیت دا تیئی کٹ کے چووی دا اکھڑ دینا ڈار، آگے بھل رہے نہ رائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ پُرانا چندوا دینا اُتار، اُپر نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا نکا جیہا حصہ لیا پاڑ، بھگت دوارے بھگت سنگھاسن اُتے ٹکائیا۔ ہُن اگلا حُکم ہونا کی کھیل کھیلنا ستاراں ہاڑ، نویں نویں دھار پرگٹائیا۔ شیرسنگھ رہیا نہیں تتاں دا یار، لیکھا تن دتا گوائیا۔ آگے کرنی اگئی کار، جس نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ تیئی چیت کہے میری کر دیو دُرستی، دُرست دیاں جنائیا۔ قلم کافی کرنی پھرتی، پھرتیلا انگ بنائیا۔ جیہڑی دھار اکال مورتی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دی منزل نہ نیڑ نہ دُور دی، اکو رنگ سہائیا۔ ستگر شبد وچ لکھت رہن نہیں دینی کوڑ دی، من مت نہ کھئے چٹرائیا۔ جتھے بخشش اکو دھوڑ دی، ٹکے دھر دے نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چندوا کہے میرا میرا ہویا پُرانا، میری میں رہی نہ رائیا۔ میرا ویکھن والا بانا، زری زر سوہا پائیا۔ میں ویکھدا رہیا کھیل مہانا، اپنی نگاہ ٹکائیا۔ چوڈاں سال سُن دا رہیا گانا، اگئی دھن مہاراج شیرسنگھ دے اندر وجدی رہی ودھائیا۔ میرے تھلے سوں کے نو وار بدلیا سرہانا، سرہانا پیند ول بدلائیا۔ پھیر ویکھیا مار دھیانا، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جان تکیا گوبند دھار پورن برہم گیانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہو بھوکھتاں دا نشانہ، نشانہ نشانے اُتے ٹکائیا۔ جوت جوت روپ نرگن دھار مہانا، مہا اکھ اکھ سمجھائیا۔ چندوا کہے میں اُپر تنیا تھلے چرناں وچ کردا رہیا پرناما، نیوں نیوں یاراں لکھ وار سپس نوائیا۔ پھیر ویکھیا ورتدا اُس دا بھانا، بھانے وچ اپنی کار کھائیا۔ چھڈ کے جگت جہانا، جوت جوت وچ سہائیا۔ پرگٹ ہو کے وشنوں بھگوانا، ڈنکا نام دتا وجائیا۔ میرا چیتھڑ ویکھ پُرانا، پران ادھاری میرا ہویا سہائیا۔ ہُن دکھ دلدر انہاں دا سارا لاہنا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ اک دن تین وار میری کتیا تینیاں سنگھ مانا، اُتر پورب پچھم گنڈھ دوائیا۔ پھیر دکھن مکھ کر کے کھادھا سی کھانا، انگلاں پنج مکھ لگائیا۔ پھیر منجا ڈاہ کے سانا، سر پیند اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا بھیو آپ اپنے وچ چھپانا،
باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دِیال سِنگھ دے گرہ پنڈ ڈل ★

کلجگ کہے کال اٹھ مہاکال دے دھرم بھینگی، بھجا اپنی بل دھرائیا۔ تُوں چوڑاسی لکھ دا یودھا سوریہر جنگی، بہادر اکو
اک اکھوائیا۔ اپنی تیز کٹار کر نگی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دے چمکائیا۔ تیرا راہ تکے گوہند والی چنڈی، چنڈال روپ ہوئی
لوکائیا۔ سب دی واسنا ہوئی گندی، انتر امرت رس نہ کھئے وکھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی نگی، اوڈھن نام سپس نہ کھئے
ٹکائیا۔ صدی چوڈھوی جاندی لنگھی، محمد ویکھے چائی چائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من کلپنا ہوئی پکھنڈی، ست دا راہ نہ کھئے
وکھائیا۔ آتما پرمانا بنا ہوئی رنڈی، شبد سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پریا پریتم لاوے نہ کیسے کار انگی، انگن انگ نہ کھئے لگائیا۔
امرت ملے نہ جمن سُرستی گوداوری گنگی، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن دھائیا۔ کلجگ جیو جنت سادھ سنت بیٹے ڈمبی، برہم ودیا
نہ کھئے پڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تھر تھراہٹ وچ کبی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جھگڑا پیا کایا ماٹی چمی، ہندو مُسلم
سکھ عیسائی کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے
کال اٹھ ویکھے کلکاتی، کرم کانڈ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پاتی، آتم برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ چار جگ دی دھار
ویکھے کاغذاتی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کھوج کھوجائیا۔ ساچا علم ہتھ نہ آئے صفاتی، اکھراں والی سارے کرن
پڑھائیا۔ ستگر شبد دا بنے نہ کھئے جماعتی، منزل حق نہ کھئے وکھائیا۔ جیون وچ بدلے نہ کیسے حیاتی، زندگی زندہ نہ کھئے کرائیا۔
ساچے منڈل ویکھے کھئے نہ راسی، بن گوپی کاہن راس رچائیا۔ جدھر تکے دین دُنی مدھرا ماسی، نام خُماری مستی ہتھ کیسے نہ آئیا۔
دھرم دا رہیا کھئے نہ ساتھی، ست دا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ سچ دوار دی چڑھے کھئے نہ گھاٹی، ہر کا درس کھئے نہ پائیا۔ میں چاہندا

کلجگ میٹ اندھیری راتی، سَتجگ سچ ہووے رُسنائیا۔ کوڑی کِریا کولوں کر خلاصی، واگ اِکو خصم ہتھ پھڑائیا۔ بن تیرے تتاں والے بندھن دی بند کرے نہ کھئے خلاصی، تن وجود ناتا نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ساچا حُکم اِک سُنائیا۔ کلجگ کہے کال میرا بنا لے سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی نچ بن ملنگ، ڈورُو گھر گھر ڈنک وجائیا۔ سب توں حیران کر دے دنگ، دنگا کرے جگت لوکائیا۔ صدی چوڈھویں کرا دے اِک جنگ، دین دنی پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑ کُرم دے کھنڈے نال کر دے کھنڈ کھنڈ، سر دھڑ نہ کھئے چٹرائیا۔ ایہو آسا ایہو منسا کلجگ میری ایہو اُمنگ، منسا اپنی دیاں سمجھائیا۔ میرا چار لکھ بئی ہزار سماں بڑا لمبا نہ جائے لنگھ، بنا کوڑ کُرم توں ہوئے نہ کدے صفائیا۔ میں ویکھ کرایا اندھیرا اندھ، گوہند دے بچے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ توں سب دا لیکھا رائے دھرم توں منگ، چترگپت حساب وکھائیا۔ پھیر سب دی ستیاں جاگدیاں وڈھ کنڈ، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ ویکھیں کتے صدی چوڈھویں نہ جائے لنگھ، محمد دی آسا پور کرائیا۔ کلجگ کہے دُھر دے کال اپنے پریم دا کس تنگ، آسن اپنا آپ بنائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن چارے کوٹ جائے لنگھ، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اِکو حُکم مَننا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورے سرینگ، جو پُرکھ اکال دین دِیال دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، صاحب سُلطان سورا سرینگ، سد حُکمے وچ رکھائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ منی سینگھ دے گرہ پنڈ سِدھواں ★

چترگپت کہے کلجگ دا لیکھا کیتا حساب، ہندسا ہندسا ویکھ وکھائیا۔ میری لکھن والی بھر گئی ساری کِتاب، خالی صفحہ نظر کھئے نہ آئیا۔ رائے دھرم دینا چاہے عذاب، بل اپنا رہیا جنائیا۔ کیوں کیسے دا قبول نہ ہويا سجدہ آداب، نمستے نمو نہ کھئے وڈیائیا۔ مایا غفلت وچوں کھلی کیسے نہ جاگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگی آگ، امرت میگھلا میگھ نہ کھئے

برسائیا۔ ملیا میل نہ موہن مادھو مادھ، دُھن بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ جیو جنت ہنس بُدھی ہوئے کاگ، دوس رین کاگ وانگ
 کُرائیا۔ کیسے کھیڑے لگا نہ بھاگ، بھگون ملن کھئے نہ آئیا۔ دُرمت میل دھووے کھئے نہ داغ، پاپاں کرے نہ کھئے صفائیا۔ بہڑی بہڑی
 سارا کرے سماج، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آوندے رہے اک دوجے توں بعد، یکے بعد دیگرے اپنی سیو
 کمائیا۔ سچ سندیسہ دے کے گئے ابلاد، حُکم حُکم وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ چترگپت کہے میری لکھ لکھ تھکی کانی، کائنات کرم کھوج کھوجائیا۔ چاروں کُنٹ دسے بانی، دہ دشا نہ کھئے
 وڈیائیا۔ پردے وسیا نہ کیسے کلمہ بانی، نام ندھانا انیالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ آتم پرما تم ہوئی نہ جان جانی، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔
 کھوجی ویکھی تکی چار کھانی، اندج جیرج اُنہج سینج پھول پھولائیا۔ سرگن دھار نرگن بھلیا پرانی، پرانیت پرہ ملن کھئے نہ پائیا۔
 ایسے کارن سرشٹی ہونی فانی، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ کال بل دھارنا اک جوانی، جوین وتے لینی انگرٹایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کال کہے میں سورپیر بانکا، چترگپت دیاں جنائیا۔ دین
 دُنی دا ویکھاں خاکہ، نقشہ پھولنا خلق خُدائیا۔ جگت وکاری کھولان تاکا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس نے صاحب پرہو نہیں
 جاتا، ملیا میل نہ دُھردرگاپیا۔ اوہناں دی مٹی اڈاواں خاکا، چچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ لہنا دینا رہے نہ باقا، حساب تیرے ہتھ
 پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چترگپت کہے کال آہ ویکھ میری
 لکیر، مہاکال دئے سمجھائیا۔ دین دُنی ویکھی شاہ حقیر، پردھ بال کھوج کھوجائیا۔ تکی صوفی سنت فقیر، بغلیاں بغلاں وچ ٹکائیا۔
 شرع مذہب تکی زنجیر، چھری ویکھی روپ قصائیا۔ انت سارے ہوئے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ہوئے سب دے اندر
 پیڑ، پرہو روگ نہ کھئے کڈھائیا۔ بدل سکے نہ کھئے تقدیر، تدبیر سچ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ ویلا انت اخیر، اوتار پیغمبر گرو دین
 گواہیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی ملکہ جاگیر، شہنشاہ شاہی دینی بدلائیا۔ صدی چوڈھویں انت نرگن دھار کرنا توں وپیر، بھجنا
 واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان،
 آد جگاد جگ چوڈکری ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو شبدی دھار کرے تعمیر، اخیر انت لیکھا دئے مکائیا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ سُمند سِنکھ دے گرہ پنڈ ماڑی ☆

کلجگ کہے پرہو ساچے بھگتاں دے سُمّت، سمگری نام ست ورتائیا۔ کایا ترے گن تپے نہ اگنی ت، امرت میگھ دینا برسائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرے لے پرگٹائیا۔ دھیرج اندر دے سنتوکھ جت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ من کلپنا رہے مول نہ ہٹھ، ہوئے ہنگتا دینی مٹائیا۔ وکار و بھچار دینا کٹ، کٹاکش دُھر دا نام لگائیا۔ سُرّتی شبّدی مار کے سٹ، سوئی صاحب لینی اٹھائیا۔ دہ دشا نہ جائے اٹھ اٹھ ٹھ، گھر مندر اک وکھائیا۔ جتھے رہے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا سہج سُکھدائیا۔ پردھ بال دوباں دی پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا دینی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نگاہ اک ٹکائیا۔ من کلپنا نہ ہوئے شور، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ اندھ اندھیرا مٹے گھور، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ وستو گھر وڑے نہ چور، نندک نندیا نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ مُحبّت وچ دیوے جوڑ، جوڑی پردھ بال بنائیا۔ جگت پریتی نبھے توڑ، تئیاں لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ رائے دھرم کہے میں سرشٹی دا ویکھیا دھرم، دھرم دوارے کھوج کھوجائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پیا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ جگت جگیا سو سُدھ ہووے کیسے نہ کرم، کرم کانڈ وچ بھلائییا۔ نیترووے ورن برن، چار اٹھاراں دے دُبائیا۔ سچ ملے کھئے نہ سرن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سپھل ہووے نہ جنم مرن، چوراسی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ رسنا ڈھولے سارے پڑھن، پردے ہر نہ کھئے ٹکائیا۔ حقیقی منزل مول نہ چڑھن، در گھر سچ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکاں شاستراں نال لڑن، کلمہ نام نال ٹکرائیا۔ بھیو کھلے نہ چوٹی جڑن، چیتن جڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ نیترو کھلے نہ ہرن پھرن، سادھ سنت نیترو نین نہ کھئے چٹرائیا۔ مایا رانی پانی سارے بھرن، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ کوڑ گڑیار دوارے کھڑن، سچ گرہ نہ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ رائے دھرم کہے چترگپت لیکھا لیکھیا کی، بن قلم شاہی سمجھائیا۔ کال کہے میں ویکھنا لکھ چوراسی جی، جگت سنت کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹنا ساڈھے تے ہتھ سپن، روداس چھارا دے گواہیا۔ نانا توڑ کے پتر دھی، مات پت لیکھا دینا مُکائیا۔ کوڑی کلپنا گُکرم بیج کے بی، بیابان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک

سُنائیا۔ کال کہے چترگیت میں اٹھیا، رائے دھرم بل دھار۔ حُکم دیوے ابناشی اچتیا، پاربرہم سچّی سرکار۔ چاروں گنٹ شیر ہو کے بکيا، بھبک ماری اک للکار۔ جو جیو پرہ دے راہوں گھتھیا، اتم پھڑ پھڑ کران خوار۔ جس ویلے محمد دا پینڈا مُکيا، صدی چوڈھویں آوے ہار۔ نبی رسولاں انتر ہووے دُکھیا، ہاہاکار کرے سنسار۔ دُھر دا بھانا کدے نہ رُکيا، نہ کھئے میٹے میٹنہار۔ پرہ نے گیڑ چلاؤنا پٹھیا، اُلٹی وہے دھار۔ جس دا ناتا آتم پرما تم ٹٹیا، لکھّ چوڑاسی ہووے خوار۔ کال کہے میں انت اخیر سب نوں پُچھیا، آواز اگئی اچی مار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جُگا جُگنت نت نوت شاہ پاتشاہ شہنشاہ پروردگار سچّی سرکار۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ گنڈا سنگھ دے گھر پنڈ دراجکے ★

مہاکال کہے گر اوتار پیغمبر سارے دیو ثبوت، بے صبر صبر نال جنائیا۔ اشارہ کرو جو پاک پوت کلبوت، کلمہ نام نال وڈیائیا۔ جتھے پرکاش پنج بھوت، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اتم پرما تم ہووے سو جھ، سمجھ توں پرے سمجھ سمجھائیا۔ کایا کعبہ دسو اعلیٰ عرش عروج، پریم عرشی ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے سکھ مُرید مات کیتے محفوظ، شبد اشارے لو اٹھائیا۔ جتھے نظر نہ آئے دویت دوج، دُتیا بھو نہ کھئے رکھائیا۔ اکو منزل ہووے مقصود، گرہ اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کون دوارے دیوے ور، ست سچ سچ ورتائیا۔ مہاکال کہے رائے دھرم چترگیت، حُفیا بھیو رہے نہ رائیا۔ چار جُگ پرہ دا نام جُگ چوکرئی ملیا مُفت، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں دین دُنی ہوئی ایس دے اُلٹ، مارگ رستہ گئی بھلائییا۔ کیسے ہتھ دھرے کھئے نہ پُشت، پُشت پناہ نہ کھئے جنائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں سارے ہو گئے سُست، آلس نندرا وچ کُرائییا۔ پیا پریم ملے کیسے نہ مُرشد، مُرید مُردا گور نہ کھئے سائیا۔ اپنی اپنی سارے کردے اُلٹ، صفتاں وچ صفت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ مہاکال کہے انت سُننی نہیں فریاد، حُکم حقیقت والا دِرڑائیا۔ جس نے دین دُنی کھیرا کیتا آباد، لکھّ چوڑاسی ونڈ ونڈائیا۔ دین مذہب بنائے سماج، اوتار پیغمبر گر سیو کمائییا۔ سو کھیل کرے نرگن

سرگن سازن ساز، بھيو ابھيدا آپ چھپائيا۔ صدی چوڈھویں رچ کے کاج، نبی رسولان کرے کڑمائيا۔ ویہویں صدی دا حصہ دیوے بھاگ، عیسیٰ جھولی خالی وکھائيا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھے سرستی بڈھی ہوئی کاک، بنس روپ نہ کھئے درسائيا۔ نچ نیتز کھلی کسے نہ جاک، آلس کوڑ کوڑ کرائيا۔ ساچے بیڑے چڑھے نہ کھئے جہاز، نئیا نوکا پار نہ کھئے کرائيا۔ گر اوتار پیغمبر سرگن کرے نہ کھئے ابلاد، سر ہتھ نہ کھئے رکھائيا۔ جدھر تگن دسے واد وواد، دکھ روپ بھری لوکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اک جنائيا۔ مہاکال کہے میں ویکھاں غریب نوازا، نراچھت کھیل کھلائيا۔ جس نے سرگن سازن سازا، وشن برہما شو سیو کھائيا۔ جس دا نام اگنی واجا، انحد نادى ناد درڑائيا۔ جسٹوں گاوندے وچ راگاں، صفتان وچ صلاحيا۔ اُس دا کھیل اتم ہونا وچ دیس ماجھا، مجلس بھگتان نال بنائيا۔ اتم پرماٹم ناتا جوڑ کے سانجھا، سجن میت اک اکھوائيا۔ میلا میلے شبدي دھار گوہند والا بازاں، بازی اپنے ہتھ رکھائيا۔ بھيو ابھيدا کھولے سنتاں سادھاں، صوفی فقیراں ویکھے وکھائيا۔ لہنا دینا جانے کرشنا رادھا، سینتا رام بھيو نہ رائيا۔ اللہ عالمین ویکھے روزے نمازا، سجدیاں اکھ کھلائيا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار اپنا پورا کرے وعدہ، واہ واہ اپنی کار کھائيا۔ کلجگ کوڑی کریا کر علیحدہ، ہرجن ساچے لے پرگٹائيا۔ کلجگ وچ ستجگ لائے باقاعدہ، پت پریشور اپنا حکم ورتائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جیو جنت سب دالے جائزہ، جائز اپنا حکم ورتائيا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ گگوہا ★

پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر اپنی دسو انت خواہش، دلیل دلیل وچوں پرگٹائيا۔ مُرید سیکھ شش اپنے کرو تلاش، نو ست کھوج کھوجائيا۔ پنج تت کایا ماٹی ویکھو خاک، خالص پڑدا دیو اٹھائيا۔ جس جس دا لیکھے لگا سواس، پون پوناں وچ وڈیائيا۔ اُس دا لہنا دینا لیکھو بنا قلم دوات، نراکھر دھار دیو درڑائيا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دنی دا لہنا دیو چکائيا۔

جس دی چوڑاسی وچوں گھلی جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت نظری آئیا۔ جو ہنس بُدی بنیا ہووے کاگ، کلجگ کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھابیا۔ ٹھاڈے نام کلمے نال جس میٹی اندھیری رات، نرگن نور جوت چند چمکائیا۔ شبد سُنیا ہووے اناد، انحد نادى دُھن اُپجائیا۔ سادھنا وچ جیہڑا بنیا ہووے سادھ، ست ست وچ سہائیا۔ جو بن رسنا جہوا رہیا ہووے ارادھ، اجپا جاپ وچ سہائیا۔ اُس دی اُچی کوک دیو آواز، سندیسہ دیو سُنائیا۔ پڑدا اوہلا رہے کھئے نہ راز، رازق رزق رحیم رہیا جنائیا۔ جس مُرید اُتے مُرشد دا ناز، اشارہ دیو کرائیا۔ جس گرسکھ اُتے ستگر نام دا تاج، سو پھڑکے لَو اُٹھائیا۔ جس دا ست وچ دین مذہب آباد، اوہ گر اوتار پیغمبر اُٹھ کے لَو انگڑائیا۔ جس دا مات لوک وچ چلدا ست جہاز، سو اپنا چپو لَو اُٹھائیا۔ جس دے کارن مندے اک واحد، ایشٹ دیو اک رکھائیا۔ جو اپنا اپنا حُکم کیتا عائد، عادت عبادت وچ بدلائیا۔ اُس دا ویلا وقت سُنجننا ویکھو شاید، سماں سمیں وچوں پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار دُھر دا حُکم دیوے جائز، جائزہ لینا خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنے سکھ مُرید، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کِس دی ملی ہوئی دید، دیدہ دانستہ دینا جنائیا۔ کپھڑی منزل رکھی سیدھ، مارگ کون راہ تکائیا۔ کون غفلت سُننا نیند، اَلس وچ اپنا آپ کھپائیا۔ سارے ویکھو صدی چوڈھویں رہی بیت، محمد نیتز نین اُٹھائیا۔ حقیقت والی رہی نہ عید، عیدال فطر نہ کھئے چترائیا۔ عیسیٰ کوک کے مارے چیک، بہڑی بہڑی تیری دُہائیا۔ موسیٰ کہے رہی نہ کوئی توفیق، طوبی تیرا نام خُدائیا۔ نانک گوہند کہے ست دھرم دی مٹی لیک، لائن عین نہ کھئے وکھائیا۔ پرہو اسپس سارے کریئے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ مٹر رہیا نہ کھئے رفیق، سجن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جھگڑا پیا بست کیٹ، اوج نیچ دئے دُہائیا۔ من کلپنا سکے کھئے نہ جیت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ بن تیری کیریا ہوئے نہ کھئے اتیت، ترے گن ڈیرہ کھئے نہ ڈھابیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی دسیئے اسپس ٹھیک، ٹھاکر تیرے آگے سپس نوائیا۔ کیریا کر جگت جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ بن تیرے ساچا کلمہ دُھر دا نام دیوے نہ کھئے حدیث، حضراتاں توں پرے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا

کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوہا ★

اوتار پیغمبر گر کہن، پرہو تُوں آد جُگاد کھلاڑی، جُگ جُگ کھیل کھلائیا۔ اسیں ستجگ تریتا دواپر کلجگ تکیئے دن دہاڑی، اوبلا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرا حُکم مئے رائے دھرم چترگیت کال مہاکال موٹ لاڑی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت صدی چودھویں پگی دسے ہاڑی، ہاڑا کڈھ کے دیئے سُنائیآ۔ مان رہنا نہیں موند مُندائے مُچھ کیس داڑھی، بل دھار نہ کھئے اکھوائیا۔ پھرے دروبی جنگل وچ اجاڑ پہاڑی، پرت رہے گر لائیآ۔ لگے آگ بہتر ناڑی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ سرشٹی دسے وچ جھاڑی، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ وکھاوے ڈونگی کھاڑی، پار کنارہ نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سب دی قسمت ہوئی ماڑی، عصمت سکے نہ کھئے پچائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت تے تیرے پُجاری، جو تیرا نام دھیائیا۔ اوبناں ملے سچّی سکداری، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مہربان محبوب بن تیرے دُھر دھرم دی دسے کوئی نہ یاری، یارانہ کوڑ جگت لوکائیا۔ انت اخیر بے نظیر ساڈی اک اک نمسکاری، نو کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ گربخش سنگھ دے گھر پنڈ گگوبوہا ★

لاڑی موٹ کہے میں سوئی سوانی اٹھی، اٹھ لئی انگڑائیآ۔ کھول کے ویکھی اپنی سچّی مُٹھی، ہتھیلی ولّ دھیان ٹیکائیا۔ نگاہ پائی جگت لوکائی دسی لئی، لُٹیرا کلجگ بھجے واہو داہیا۔ سب دی آسا روئی اُچی اُچی، کوک کوک سُنائیآ۔ پرہ دے نال دسے کسے نہ رُچی، بن بھگتاں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں آواز مار کے اک گل پُچھی، کال مینوں دے جنائیا۔ اُس اشارہ کیتا چترگیت

لیکھا ربیا چُکی، بہار اپنے کندھ ٹکائیا۔ پھیر کھول کے کھبی مُٹھی، میں اُنگلاں دتیاں بلائیا۔ پھیر ہتھ پایا دوہاں گئیں، زور نال دبائیا۔ پھیر اندروں اکھ پٹی، پلک لئی بدلائیا۔ جاں ویکھیا دین دُئی ہوئی دُکھی، دُکھیاں درد نہ کھئے مٹائیا۔ جنی سُپھل نہ ہوئی ککھی، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ اک گلّ میں دھرم دوارے پُچھی، سہج نال سُنائیا۔ کی گلّ سرشٹی درشٹی پرہہ پیار نالوں تُٹی، تُٹیاں نہ کھئے جڑائیا۔ جھٹ عیسیٰ کہا خلق خُدا راہ توں گھتھی، منزل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آگے گلّ رہی دو تُکی، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی مت ہوئی پُٹھی، عقل بُدھی نہ کوئی چترائیا۔ ویکھیں اپنے نشانوں کدے نہ آئیں، تیر انیالا لینا چلائییا۔ پرہہ دا حُکم ملن والا کھلیئے پیریں پاویں نہ جُتی، بھجیے واہو داہیا۔ پہلوں ویکھیں محمد دی ماسی پُپھی، اپنی نگاہ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار کدی نہ رُسیں، بسّ بسّ اپنی سیو کجائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوہا ★

لاڑی موٹ کہے میں اپنا وقت سُہاؤنا، اپنی سوہنی رُت بنائیا۔ تن شنگار اکم کراؤنا، بن وجود رنگ رنگائیا۔ بستر ست ست رنگاؤنا، سچ نال وڈیائیا۔ نیر کجّل دھار وکھاؤنا، اکھ پرتکھ ویکھ وکھائیا۔ مینڈھی سیس سیس گنداؤنا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ سالو سِجّل والا ٹکاؤنا، اوڈھن محمد دئے پھڑائیا۔ عیسیٰ گوڈیں ہتھ لگاؤنا، موسیٰ اُنگلی نال بلائیا۔ سب دا دھیان اک کراؤنا، سہج نال سُنائیا۔ تُسیں سُناؤ مینوں اک گاؤنا، جو کلمیاں بعد پڑھائیا۔ میں قیامت روپ وٹاؤنا، قیامگاہ دینی جنائیا۔ تہاڈے مُردیاں ویکھ وکھاؤنا، جو قبران وچ دبائیا۔ تہاڈے مُردیاں راہ تکاؤنا، جنہاں کلمہ بھلنا خُدائیا۔ خود اپنا پھیرا پاؤنا، حُکم دینا دُھردرگاہیا۔ چوڈاں طبق بلاؤنا، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حُکم اک سُناؤنا، انسنت سب نوں دیاں سُنائیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ بیر سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوہا ☆

لاڑی مؤت کہے دھر دا حکم سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں ہُن چھیتی جلدی ہوواں تیار، اپنا آپ آپ اٹھائیا۔ میرا یُدھ ہونا بنا کھنڈے تلوار، بنا تیر ترکش کراں لڑائیا۔ بنا شستراں توں میرا وار، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو چھڈے سنگھار، تتاں والا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپرانت ماردی رہی اک للکار، سوربیر منہ دے بہار سٹائیا۔ کلجگ کوک دساں پکار، نو ست سٹائیا۔ کلجگ جیو ہو جاؤ تیار، ترے بھون دھنی اپنا حکم سٹائیا۔ مینوں سدن والا اپنے وچ دربار، گھر ساچا اک وکھائیا۔ حکم دیوے بنا بھگتاں توں کیسے دا کرنا نہیں وچار، وچر کے دئے سٹائیا۔ میں خوشی نال کرنی نِمسکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پرہو جو اُچیا سو دیواں سنگھار، دھرنی دھرت دھول اُتے مٹائیا۔ جگ بدلی پچھوں میری آوندی وار، جس ویلے میرا صاحب اپنی چلائے سچ رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ الکھنا اپنی کار کھائیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوہا ☆

لاڑی مؤت کہے میں ویکھی دھیان وچ دھرتی، دھرنی کھوج کھوجائیا۔ میں مندر مسجد شودوالے مٹھ پُجی چرچیں، چراگاہاں ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دے شاستر ویکھے پرہ دے نام دی پرچی، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ میری نگاہ وچ اوتار پیغمبر گرواں دی نظر آئی عرضی، جس وچ آرزو گئے جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دیاں سرشٹی ہووے خودغرضی، تیری غرض نہ کھئے رکھائیا۔ اُس ویلے جوں بہاویں توں کریں اپنی مرضی، مہربان اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دا پُرانا چیتھڑ سیویں بن کے درزی، ذات پات دی درج رہن کھئے نہ پائیا۔ کھیل ویکھ وکھاویں اپنے گھر دی، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ میں تیرے حکم اندر رہواں ڈردی، جگ چوکڑی سیس نوائیا۔ جس ویلے دھار ودھے کپٹ چھل دی، کوڑی کیریا ہوئے ہلکائیا۔ اوس ویلے تیری آسا مینوں پرہو گھلادی، لوک مات راہ درسائیا۔ میں کھیل کراں گھڑی پل دی، پلک وچ خلق دیاں مٹائیا۔ تیرے حکم دی گھڑی کیسے

توں نہ ٹلدی، ٹلیاں کھڑکاؤن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ بچا سکے نہ دھارا اٹھسٹھ جل دی، تیرتھ تٹ نہ کھئے سرنائیا۔ میں اتم کھیل ویکھنی کلجگ کل دی، جو کالکھ ٹکا سب نوں رہیا لگائیا۔ مینوں یاد آگئی کتھا بل دی، جو باؤن گیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل نہچل دھام اٹل دی، اٹل تیرا نُور نظری آئیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ چن سنکھ دے گرہ پنڈ گگوہا ☆

لاڑی مؤت کہے میں حُکم دے وچ پابند، ستجگ تریتا دواپرکلجگ سیو کرائیا۔ میرا مالک خالق اک خاوند، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس نے لکھ چوراسی کھان دا مینوں بخشیا اند، اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی میری جھولی پائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں تن وجود رہن نہ دتا بند، بندگی والے سنت فقیر جن بھگت کھا کے خوشی منائیا۔ کوئن کوٹ جگ چوڑی گئے لنگھ، نو سو چرانوے دئے گواہیا۔ میرا جے نہ مکیا پندھ، انت اخیر نہ کھئے کرائیا۔ مینوں شنکر دی اک سوگند، شنکا رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کُٹ نہیں ڈری ساری سرشتی کردی رہی دنگ، حیرانی وچ کُرائیا۔ مینوں انت سندیسہ اک دے کے گیا گجری دا چند، گر گوبند دُھر دا ماہیا۔ اٹھ نگاہ مار جس ویلے کلجگ کوڑی کِریا دی ڈھنی کندھ، گرھ ہنکار رہن نہ پائیا۔ اک دا اک نے گاؤنا چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس ویلے حُکم دینا سورے سرنگ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ماتو ماتو ہونا جنگ، جگہ جگہ پئے دُہائیا۔ جس کارن میں چھڈیا پُری اند، صدی چودھویں صفحہ سب دی دینی اٹھائیا۔ تُوں سب دی وڈھنی کندھ، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جدھر تکیں نرگن تیرے سنگ، سگلا سنگی بہ رنگی اپنا کھیل وکھائیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرتار سینگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ☆

پُرکھ اکال کہے میرا شبد شبد دُلارا، دُولھا دُھر دا نظری آئیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرے جس پیارا، ہر پُرکھ نرنجن دیوے مان وڈیائیا۔ ایکنکار بن سہارا، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کر اُجیارا، سِری بھگوان ہونے سہائیا۔ پاربرہم پاوے سارا، مہربان مہر نگاہ ٹکائیا۔ حُکمی حُکم کرے ورتارا، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ جس دا کھیل سدا جُگ چارا، نرگن سرگن کار کھائیا۔ وشن برہما شو دئے سہارا، سد سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا ستگر شبد سوامی، صاحب سُلطان اکھوائیا۔ آد جُگاد دا انترجامی، تخت نواسی نور الاہیا۔ سچ درگاہ شبد دھار دربانی، نراکھر اکھڑ دھار سمجھائیا۔ کھیلے کھیل چارے کھانی، اندج جیرج اُنہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جانے ترے گن مایا پنج تت پرانی، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا آد انت جُگا جُگنت بنیا کھئے نہ ثانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا ستگر شبد پورا، سورپیر اکھوائیا۔ جُگ چوکری حاضر حضورا، نت نوت ویس وٹائیا۔ ساچے نام دی وجائے تورا، تریا توں پرے آپ سمجھائیا۔ کوڑی کِرپا ہونجھے کوڑا، ہوے روگ مٹائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، بھیو ابھید اک کھلائییا۔ پندھ مکائے نیڑ دورا، کایا مندر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا ستگر پورا شبد آد جُگاد ایک، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ سچ دی دیوے ٹیک، ٹیگا مستک نام رکھائیا۔ کرے بُدھ سرب بییک، دُرمت میل دھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم کھول کے بہیت، پردہ اندرون دئے اُٹھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت بُجھائیا۔ سچکھنڈ وکھاوے اگمی دیس، جتھے نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا شبد آد انت دا کرتا، کرتا پُرکھ دئے وڈیائیا۔ نہ جیوے نہ مردا، مر جیوت روپ نہ کھئے درسائیا۔ اوہدا کوئی نہ جانے عرصا، جُگ چوکری کوٹن کوٹ گئے وہائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اُس دا حل کرے کھئے نہ پرچہ، پراچین دا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ اک شبد سندیسہ دتا گوبند جس ویلے چرن چھپایا وچ سرسا، سہج نال سُنائیا۔ پُرکھ اکالے دین

دیا لے کھیل ویکھنا کلجگ کل دا، نرگن نر جوت کر رُشنائیا۔ اوہدا بھیو ابھیدا ہونا اچھل اچھل دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا وپس وٹائیا۔ جس دا واسا نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ میرا وچھوڑا بھیو نہ گھڑی پل دا، سد اکو رنگ سمائیا۔ جس کھیل ویکھنا جل تھل دا، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ اوس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر سندیسہ اک سُنائیا۔ ستگر شبد آد انت اک بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ سیس نوئیا۔ جس دی مہا صفت سارے گان، گا گا شکر منائیا۔ تخت نواسی نو جوان، نہ مرے نہ جائیا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر دے کے آئے پیغام، بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ سو سورپیر انترجامی سب دی کرے پہچان، بے پہچان اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک اک الاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا شبد گرو شبدی دھار سچ کھنڈا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ جو پاوے سار کوئن کوٹ برہمنڈا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جس دا بھیو کوئی نہ جانے مندا چنگا، ہر کا روپ نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ تتاں والا نہیں بندہ، وجود ثبوت نہ کھئے کرائیا۔ اکو مالک خالق پرتپالک جو آد انت دئے اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر فرمانا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا ستگر شبد بہادر، سورپیر اکھوائیا۔ جس جوت جگائی ستگر تیغ بہادر، دتی دو جہان وڈیائیا۔ دھرم دی دھار بن کے چادر، انا تھان ہویا سہائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا روڑھ کے ڈونگھے ساگر، گہر گمبھیر اک پرگٹائیا۔ ساچے دھرم دا کر کے آدر، انصاف اک جنائیا۔ جھگڑا مُکا کے مقتول قاتل، لیکھا تن وجود چھڈائیا۔ جس دا نور اکما ثابت، گوبند اک اکھوائیا۔ اُس نے دین دُنی دی بدل کے عادت، گرمکھ گرسکھ لئے پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو کرنی عبادت، دوسر سیس نہ کھئے نوئیا۔ اوچان نیچان اکو دے لیاقت، بڈھی سمجھ وچ سمجھائیا۔ دین دیا لا تہاڈا مالک، ذات پات نہ ونڈ وندائیا۔ ستگر شبدی دھار آد انت دا ثالث، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ تُساں گرسکھ گرمکھ بنا خالص، خالص روپ جنائیا۔ ویکھو کلجگ مایا وچ نہ کریو آس، غفلت وچ اپنا آپ بھلائی۔ بنا گوبند دے پھیر کیسے نہیں دینی ضمانت، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ میرے

نام دی کریو نہ کھئے خیانت، سہج نال گیا درڑائیا۔ گرسکھو سکھ نال کدے نہ کریو عداوت، ٹہاڈے پچھے بچے نیہاں ہیٹھ دباآیا۔ پنتھ خالصہ میرا صحیح سلامت، جس دا راکھا پُرکھ اکال دتا بناآیا۔ میری دھار نہیں بناوٹ، سچ سچ وڈیاآیا۔ میں سیوا کردا کدی نہ آواں وچ تھکاوٹ، گوہند شبد وچ جنائیا۔ انت کلجگ آونی اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ویکھو مایا وچ بھل کے کوئی چھڈ نہ جائیوساتھ، سکلا سنگ رکھائیا۔ اگلا کھیل کرنا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ جس دی جوت وچ میرا سدا رہنا واس، وچھوڑے والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سدا سد ہووے پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ گرمکھو جگت دھار وچ سنسار پیار وچ کتے بھل نہ جائیومیرا وشواس، وشیاں وچ اپنا آپ دباآیا۔ میں آد جگاد جگ چوکرئی شبد ستگرؤ خاص، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ مینوں اپنے وچوں کریو تلاش، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ خالصہ میرا روپ آپ، میں سد خالصہ وچ سہائیا۔ ٹہاڈا سب دا پُرکھ اکال مائی باپ، جس دی گودی دتا ٹکائیا۔ جد یاد کروگے ساکھیات، پرگٹ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم کدے تھے نہ نات، ناتا دھر دا اک بندھائیا۔ سو شبد گرو جو ہر گھٹ رکھے واس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اک دوارا اک منزل اک گھاٹ، اکو گرہ مندر پُرکھ اکال جو آد جگاد دا دیوے ساتھ، جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل وکھائیا۔

★ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگت سنگھ اٹارسی والے دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

چیت کہے میرا انت دہاڑا مکیا، مکیا جگت وبار۔ پرہہ کھیل کرے ابناشی اچتیا، چیت چترتھ روپ سرکار۔ بھاگ لگاوے کایا بتیا، بتخانے پاوے سار۔ کلجگ جیو ویکھے راہوں گھتھیا، من منزل چڑھے نہ کھئے دُشوار۔ دن دہاڑے جائے لٹیا، جگت گردیو نہ کھئے پہریدار۔ پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبران کولوں پُچھیا، دھرم دھار ہووے ہوشیار۔ کلجگ دا ویلا اتھ پُجیا، نیتر نین ویکھو آگھاڑ۔ جس نے بھیو چکاؤنا ایکا دو جیا، ایکا رنگ رنگے کرتار۔ جو جیو پرانی رہیا ستیا، سچ ملے نہ کھئے پیار۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سرکار۔ چیت کہے انت میں وی گیا مُک، مکتی دیاں جنائیا۔ سب نے پڑھنی اکو ٹک، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ بھگت دھار رہے نہ دُکھ، دردیاں درد گوائیا۔ ستگر گودی لئے چُک، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ بھگت سُپیلے بھگت بنا کے سُت، اپرادھی لئے ترائیا۔ جو در دوار گیا جھک، تِس رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پردہ اوبلا رہے نہ لک، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ چیت کہے میں انت آخری پُرکھ اکال کولوں سب دی منگدا سُکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ میرا اُجل کرے مُکھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت بھگت سنگھ بھگوان وکھائے اپنا اک سُکھ، جس سُکھ وچ دُکھ سارے جان سمائیا۔

☆ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وساکھ کہے میں وسدے کھیڑے گیا آ، جنم وچ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکالے سیس نوا، چرن کول سرنائیا۔ نمستے وچ دُعا، سجدے وچ دُہائیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ تُوں جلوہ گر خُدا، ربی نُوں الایا۔ تینوں سارے رہے گا، راگان ناداں وچ شنوائیا۔ تُوں وسیں ہر گھٹ تھان، جل تھل مہیئل رہیا سمائیا۔ تُوں سب دا پتا ماں، لکھ چوراسی گود ٹکائیا۔ تُوں سب دا آتم پرما تم دُھر دا ناں، ناؤں نرنکارا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل اگم اتھاہ، الکھ آگوچر تیری بے پرواہیا۔ میں گل وچ پلُو پا کے واسطہ رہیا پا، پاؤں سیس نوائیا۔ کی کلجگ اتم لاویں داء، اپنی کار کھائیا۔ بھیو ابھیدا دے کھلا، پردہ سچ اٹھائیا۔ کون تیرا راہ رہیا تکا، تقویٰ اک جنائیا۔ کون اشارے رہیا کرا، سینت اگم لگائیا۔ کِریا کر میرے مہرواں، محبوب تیری سرنائیا۔ میرے انتر آوے چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا جھگڑا پایا سورگان، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ دین مذہبان ونڈ ونڈا، حصے ٹکڑے دتے کرائیا۔ اکھراں والے جپا کے ناں، صفتاں وچ وڈیائیا۔ جگ جگ ستگر شبد بدل کے ویس اوپس وٹا، رُوپ انو پ درسائیا۔ انت سب نُوں حقیقت دا دے کے پٹا، بے مُنیاداں مُنیاد اپنے وچ چھپائیا۔ وکھرو وکھرا دس کے ٹپا، ٹاپوآن وچ کیتی پڑھائیا۔ سب

نوں کہا میں ٹھاڈا پگا، میت اک اکھوائیا۔ پھیر اوسے نوں دے کے دھگا، اگلی کل وکھائیا۔ وساکھ کہے میری دروہی کی سندیسہ محمد نوں دتا وچ مکہ، بنا کجے آپ جنائیا۔ ویکھ نظارہ میرا یگا، یک دیاں درڑائیا۔ جس ویلے تیرا تیرے وچوں تھکا، تھکاوٹ وچ دہائیا۔ اُس ویلے کلے دا مل رہنا نہیں ٹکا، قیمت نہ کھئے چکائیا۔ نانا رہنا کوئی نہیں سکا، مُحبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ صدی چودھویں لایا ٹھپا، اشارے نال وکھائیا۔ اُس ویلے اکو مان وڈیائی ملنی جو نانک نرگن سرگن دھار اکھر ہونا پیا، پورن پورن برہم جنائیا۔ جس دا حکم چار جگ مول نہ چھپا، چھنداں وچ نہ کھئے جنائیا۔ جس کھیل کھلایا کچھاں مچھاں، جلدھارا وہن وپائیا۔ اُس کھیل وکھاؤنا دو جہان اکھاں، نین نین درسائیا۔ لیکھا پورا کرنا گوبند دی سیج ماچھوواڑے ککھاں، کنڈیاں لینا سوائیا۔ کرنیل سینگھ اٹھ کے بول دے سب اچھا، کنڈا ہتھ دینا ٹکائیا۔ مکھوں کہہ دے میں گوبند تیرا اوہ بچہ، جیہڑا نو وار بھل کے پھیر سرن وچ آئیا۔ باقی دس دے پروار اوہ بچا، وڈے چھوٹے لے اٹھائیا۔ جس کارن وٹ کے لیاندا رسا، ہتھ وچ دینا پھڑائیا۔ جیہڑا پکوان دھر دا پگا، آگے دیو ٹکائیا۔ جیہڑا بستر سانہ کے رکھا، چرن دیو چھپائیا۔ جیہڑا دکھ سب نوں رہندا مٹھا مٹھا، سارے ہتھاں نال دیو سٹائیا۔ پرہ ویکھنہار بچہ بچہ، بڈھے نڈھے کھوج کھوجائیا۔ پچھلا بچن کرنا سچا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے وچوں گوبند نے پہلی وار پٹیاں اکھاں، نین جگت اٹھائیا۔ اوہ اپہناں سبناں دا اک جتھا سی اکٹھا، نیوں کے سیس نوائیا۔ گوبند نے ہس کے کہا اک گاؤ میرا ٹپا، شبد نام سنائیا۔ وچوں پنجاں نے ہتھ ماریا اُتے مٹھا، ٹھوکر نال جنائیا۔ توں تے سٹا آپ اُتے ککھاں، کی سائوں دئیں وڈیائیا۔ اسیں سُنیا سی توں لڑاؤندا اک نوں نال لکھاں، اج ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں پھردا جنگل ییلے وٹاں، بھجیا واہو داہیا۔ گوبند پھیر کھولیاں اکھاں، نگاہ کیڑی ول ٹکائیا۔ پھیر نظر آیا اک سکھا، دُور دُراڈا بھجیا واہو داہیا۔ اوہ نیڑے پہنچیا مسان، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دیاں چڑھ گئیاں نساں، نیترو کے دتا وکھائیا۔ گوبند کہا اپنا دس پتہ، کون بھین تے کون بھائیا۔ اُس نے پیار وچ کہا بچن رتا، سہج نال سنائیا۔ گوبند میں کوئی مرد نہیں نوجوان نہیں سوربیر بلوان نہیں میں کواری کتیا تے تیرا چھوٹا جہا بچہ، جنگل وچ تیری یاد کر کے بھجا چائیں چائیا۔ میرا اک نانا جس دے سر اُتے تاج دھریا سی اپنیاں ہتھاں، اوہ میرا ماسی دا پتر بھائی سوہا پائیا۔ میں چاہندی اُس نوں ویکھاں نال اکھاں، نین نین درسائیا۔ گوبند

شبد کھا ایہ کھیل اگما تینوں اک دساں، سچ نال سُنائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت آؤندا نسا، بھجے واہو داہیا۔ اُس دا ویکھ پتہ،
 جو پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نے میرا کھیل کراؤنا ہو سمرتھا، سمرتھ دے ودیائیا۔ پھیر اُس نوں اک وار ٹیکیں متھا، مستک
 چرناں اُتے چُھپائیا۔ تیرا ویر تیرے نال ملاوے بدھ رکھے اپنیاں ہتھان، ست سچ سچ جنائیا۔ باقی بھراواں دا بنا کے سنگ اکٹھا،
 بنس سرینس دے جنائیا۔ کھڑا چُھٹا کے پتھر اٹان، گھر اکو اک دے دکھائیا۔ دُھر دا بن کے آپ پتا، پت پریشور ہونے سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ وساکھ کہے میں دسن آیا پچھلی کہانی، سہج نال سمجھائیا۔
 ماچھوواڑے دی کھیل پُرانی، آہ کنڈا نگا جہا دے گواہیا۔ ایہو شبد دی دھار ایہو گوبند دی بانی، بان انیالا تیر لگائیا۔ ایہو
 سارے پرانی، جو پُرانے وچھڑے نظری آئیا۔ ایہو سب دا جان جانی، جانہار دیا کمائیا۔ بیبی مہندرو اوہ وست لیانی، خوشیاں
 تُک گانی، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ مہندرو دیدے بستر چٹے،
 نرین سنگھ تیرے سیس ٹکائیا۔ کنگھا دیدے جس دے نکلنے ہور سٹے، کنگن گوبند کُندن سنگھ رنگ رنگائیا۔ گلزار سنگھ
 دے کا کے دے دیدے اپنی ہتھیں حصے، جھولی دے بھرائیا۔ اوہ کلیرے کڈھ دے دو جیہڑے ستگر ہٹ وکے، نرائن سنگھ ایہ
 دوویں اک اک جُگندر ترپت دے بندھائیا۔ دو سب پھڑا دے مٹھے، کُندن سنگھ ایہ وی جُگندر ترپت دی جھولی پائیا۔ آکے
 نوں ایہناں نوں حرص رہے نہ کتے، پھل پچیاں والے آد توں لے کے انت تک جھولی پائیا۔ بلوندر نارینل لے آ جس دے نال ایہناں
 ساریاں دے لیکھ جانے لکھے، ہتھ دے پھڑائیا۔ پنج پتاسے کتھے، جیہڑے گوبند نے اودوں چُھپائے تے ایس وساکھی ہتھ پھڑائیا۔
 ایہ سندیسے وچ کیسے سندیسے نہیں لکھے، شبد وچ تھان تھان توں لے منگائیا۔ کیسے سمجھ نہیں آؤندی مٹی رکھے، سادھ سنت نہ
 کھتے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ کرنیل سنہا ایہ کنڈا تیرا بڑا تکھا، گوبند دے کن
 وچ چُھپیا تے پاسا دتا بدلائیا۔ تے گوبند نے ہس کے کہا او واہ میریا نکیا جہا سیکھا، کنڈے نوں سیکھ بنا کے پھر چھاتی نال
 لگائیا۔ پھیر اُوڑا اونکار والا لکھ کے پھیر اُس دا لیکھ لکھا، تے دُکھ سدا لئی دتا مٹائیا۔ ہس کے کہا او میں بھلیاں ہویاں
 گرسکھاں نوں پھیر وی نہ دیواں پچھا، ایہ میری بے پرواہیا۔ جس نے اک وار میرے ملن دی رکھ لئی اچھا، سد اچھا پور کرائیا۔

مینوں جد ویکھو گے تاں وسارن دہ دشا، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ او گرمکھو جد پیو گے تے میرا رس مٹھا، کڑوا روپ نہ کھئے
 بدلائیا۔ سدا کھیل کراں گا انڈٹھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں دا اکو وار جنم کرم دا لیکھا کر کے چٹا، دُرمت میل دتی
 دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ وساکھ کہے او گرمکھو تہاڈا وساکھی دا میلا، وساہ
 کے دتا وکھائیا۔ جیہڑا پیا سی وچ جنگل بیلا، آسن سولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ جس نے اکو رنگ سمجھایا سی گرو گُر چیلا،
 چیلا گُر اک جنائیا۔ اوہ دُھر دا بن کے سجن سہیلا، گھر ملیا اگما ماہیا۔ سدا سمجھ لو اُس دا گرمکھاں نال اکو جیہا ویلا، گھڑی
 پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا
 ان دان تے بھگت بھگوان دا بھوجن، رس اکو اک وکھائیا۔ جس ویلے نانک دی دھار نے ختم کیتے سی یوجن، گنتیاں گنت نہ کھئے
 گنائیا۔ اُس ویلے اکو نوں ہویا روشن، زمیں اسمان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت دی دھار وچ مل کے جوت دی دھار نانک لگی سوچن،
 نانک تتاں والا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال نے انتر اپنی دتی لوچن، لوچا اک سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ کڑیارا ویکھیا
 بہن، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر مول نہ روکن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ مان رہے نہ کیسے سلوکن، اکھڑ اکھڑ نہ
 کھئے چٹرائیا۔ پھر سب نے یاد کرنا پرگٹ ہووے پُرکھ اکال جوتن، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ان کہے میں آیا پرہو دوارے، سیس جگدیش نوائیا۔ میری قبول کریں
 نِمسکارے، در تیرے واسطہ پائیا۔ میں بھکھیاں بہراں بھنڈارے، غریباں سنگ رکھائیا۔ کوئی کرے نہ کارے، کلجگ سنجگ
 وچ بدلائیا۔ سانجھے کر کے بھائی چارے، جھگڑا دئی دینا چکائیا۔ تیرا کھیل اگم اپارے، ہر کرتے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ رسا کہے مینوں لیاندا وٹ، سوہنی بنت بنائیا۔ میں ویکھے کِرساں جٹ،
 سوریہ اکھوائیا۔ بردھان ویکھیا ہٹھ، سکے نہ کھئے ڈلائییا۔ نواں گھراں دے جیہڑے مرے اوہ سارے پھرن بے پت، پت نہ کھئے
 رکھائیا۔ وڈے چھوٹے ہو کے رہے نس، بھجن واہو داہیا۔ بول کے دسن سچ، سچ سچ سُنائیا۔ اسیں وسدے رہے وچ کایا
 ماٹی کچ، اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ رسا کہے میں اکو وار بناؤنا رستہ،

پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں گھر ویکھنا وسدا، خوشی خوشی اندروں پرگٹائیا۔ میں مالک بننا ہزار اسی اک لکھ دا، چیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ رسا کہے گرمکھو اکو وار سب بیر بے تالے دینے ہتھ، خوشیاں گنڈھ پوائیا۔ تہاڈے وڑ سکے نہ کوئی وچ تن، گل پھاسی دیوے لٹکائیا۔ جیہڑے پرہو دے بن کئے چن، اوہ چن دیاں چمکائیا۔ ذرا سن لو کھول کے کن، سیس دوسر آگے نہ کدے جھکائیا۔ جے اک نوں لوگے من، سو مالک اکو نظری آئیا۔ کیوں اوہ سب نوں دیونہارا ڈن، سارے در دے منگتے تے سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بہن، ایہہ اوبدی بے پرواہیا۔ نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غم، جن بھگت سدا اکو رنگ رنگائیا۔ وساکھ کہے میں واسطہ پاؤنا، پون پانی نال ملایا۔ گرمکھو نو دن صرف رات دے باراں و جے اٹھ کے مہاراج شیرسنگھ گاؤنا، پھیر دکھ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اُس ویلے ماں نے بچہ نہیں کوئی رآؤنا، ہاں ہوں نہ کھئے جنائیا۔ کسے نے ہتھ سیس اُتے نہیں لاؤنا، اکھاں اُنگلا نال نہ کھئے دبائیا۔ منہ تے پلا کسے نہیں پاؤنا، گھنڈ کڈھ نہ کھئے جنائیا۔ پیر اُنگلاں نال نہیں چھپاؤنا، شبد سچ سچ سنائیا۔ اُنگل سچ ہتھ دی نابھی اُتے رکھاؤنا، سوہنی بنت بنائیا۔ کھبی اُنگل کن وچ پاؤنا، ہتھ مستی نال اٹھائیا۔ ضرور ساہمنے ہو کے درس دکھاؤنا، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در آیاں سب نوں پار کراؤنا، دکھیاں دا دکھ دلیریاں دلیر دئے گوائیا۔

ستگر شبد کہے پرہو میں بھگتاں دا وچولا، وچر کے دیاں سنائیا۔ میں سب دے اندر وڑ کے رات دے باراں و جے تیرا گواں گا ڈھولا، گرسکھ چیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں سچ دا سچ بھنڈارا کھولا، دے دے اپنی خوشی بنائیا۔ بن تیری کریا کوئی بن نہ سکے پورا تولا، دھر دا تول نہ کھئے ٹلائییا۔ مہربان محبوب توں آد جگاد سب دا مؤلا، نرگن نرؤیر اک اکھوائیا۔ من کدے نہ ہٹے پاؤنو رؤلا، ایہہ اس دی سدا چترائیا۔ جے توں وسنہارا سب دے کایا چولا، گرمکھاں دے اندر ڈیرہ لایا۔ پھیر ہور کس دا بولنا بولا، کس نوں دین سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔

ستگر شبد کہے کیوں بھگتاں آگے ڈاہیں اڑکا، پورا کرن کھئے نہ پائیا۔ ویکھ کوئی بڈھا تے کوئی نکا، کوئی اُس ویلے جنم لے کے رو کے دائی نوں دئے سنائیا۔ کوئی وچھاؤنے اُتے لٹا، کوئی وشیا وچ اپنا آپ لُبھائیا۔ کسے دے پیٹ وچ ہووے درد کھٹا، رو رو مارے دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جے رات دے باراں وچے مر گئی کسے دی ماں، اُس نوں گوانڈھی دین روئیا۔ اوہ گرسکھ کس طرح کرے ہاں، جے اوہدا پُت مرے تے اوہ کیوں نہ مارے دھائیا۔ کس طرح کرے واہ واہ، جے گھر چور لگن تے ویکھ کے رو لا دیوے پائیا۔ جے کسے دی اُس ویلے سوئی ہوئی مَجھ گان، تیرے نالوں دھیان اوہدے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ شبد گرو کہے باراں وچے صرف اک سو یاراں سکن اُٹھ، باقی اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اوہناں وچوں ستاراں دی ضرور اُنکلی پیر نال جاوے جُٹ، بے بسی وچ وس نہ کھئے چلائییا۔ ست اکھاں اُتے چُھپاؤن پُٹھ، پھیر پچھوتان وچ اپنا آپ ڈبائیا۔ تے جے سمجھیں وڈے پردھ بال کوجھ کھلے جن بھگت میرے سارے پُت، تے پھیر سُنیاں سب نوں اپنا درس دے کرائیا۔ جیہڑی دات منکن والی سی اُس توں بیٹھے رہے چُپ، بنا منگیاں جھولی دے پائیا۔ کیوں تیرے بھگت سدا تیری گودی وچ رہ کے خوش، تے راتی جگا کے کیوں دئیں تڑپھائیا۔ جے درس دینا جدوں چاہیں اُٹھا لے پھڑ کے گُٹ، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنے وچ سہائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈے نو دن ہو گئے پورے، جاگن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ صرف گھر جاندی وار بھگت دوار دی نو وار لا جانی مستک دھوڑے، لیکھا سہجے دتا مکائیا۔ اپنی خوشی نال وسنا نیڑ دُورے، ایتھے اوتھے ملے اکو وڈیائییا۔ تہاڈا ستگر تہاڈے اندر حضورے، حاضر حضور سوہا پائیا۔ سچ دی بینتی سچ کرے منظورے، منزل اپنی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سد تہاڈے مؤہرے، مہر جنہاں اپنا نام لگائیا۔

☆ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ رتن سینکھ دے گرہ گنگانگر پچی بی بی ☆

ستگر شبد کہے پُرکھ اکال اکو نیتا، نر نرائن نور الابیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے بیتا، نرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔
 سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دس کے سچکھنڈ اگما دیسا، دشا درشٹی آپ گھلائیآ۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ،
 پاربرہم برہم میلہ میلہ سہج سُبھائیآ۔ اک اکلّا ایکنکار اک اُچائے اپنا بیٹا، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جس دے کول ستجگ تربتا دواپر
 کلجگ دین مذہب دا ٹھیکا، بولی نام کلے والی رکھائیآ۔ کھیل ویکھے تت وجود کر کے ویسا، وشو دا مالک بے پرواہیا۔ انت کنت
 بھگونت سب دا تکے لیکھا، لیکھ الیکھ نہ کھئے مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا
 وڈ وڈیائیآ۔ ستگر شبد کہے حکم اکو اک سلطانا، سرت شبد جنائیآ۔ جو شاہ پاتشاہ نرگن دھار سیری بھگوانا، پاربرہم برہم اپنا
 رنگ رنگائیآ۔ جس دا نام سندیسہ حکم دو جہاناں، جگ چوکڑی نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیآ۔ جو کلجگ انت سیری بھگونت جوتی
 دھار پپر کے بانا، بان انیالا شبد تیر چلائیآ۔ مہربان محبوب جن بھگتاں وکھا سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دھام اکو اک جنائیآ۔
 حتھے پھڑنی پئے کھئے نہ مالا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیآ۔ دُرمت میل داغ رہے نہ کالا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیآ۔ نون میرا میں
 تیرا آتم پر ماتم دس کے راہ سُکھالا، کایا مندر اندر میلہ میلہ سہج سُبھائیآ۔ ترے گن مایا توڑ جگت جنجالا، جاگرت جوت بن ورن
 گوت نرگن دھار کرے رُشنائیآ۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان دین دنی دا کھیل ویکھے حالا، ماضی دا جھگڑا منزل کھوج
 کھوجائیآ۔ جس دے در اُتے نہ کھئے جواب، نہ کھئے سوالا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو انتر انتر نرنتر جوڑو ہتھ، بن ہتھان ہتھ ملائیآ۔ بھانا منو پُرکھ سمرتھ، سر
 سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ اکو وار چرن دوار جاؤ ڈھٹھ، دھوڑی مستک خاک رمائیآ۔ جوں بھاوے توں لیتنا رکھ، کھنا تیری بے پرواہیا۔
 کلجگ اتم ساڈا چلے کوئی نہ وس، واسطہ تیرے آگے پائیآ۔ سب دا پندھ مُکیا نس نس، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جو شبد
 سندیسہ نرگن سرگن دھار آئے دس، دہ دشا سمجھائیآ۔ تس دا بول جیکارا الکھ، الکھ الکھنے تیری اوٹ تکائیآ۔ تیرا سب دے اُتے
 اکو جیہا حق، حقیقت تیرے وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیآ۔

سَتگرُ شبد کہے گُر اوتار پیغمبرو کرو نو نو نمسکار، نمستے وچ سیس نوآئیا۔ حُکم مٹو پروردگار، جو سانجھا یار نور خُدائیا۔
 جس نے سَتجگ تریتا دواپرکیتا پار، کلجگ اتم لیکھا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے کلکی اوتار، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیا۔
 سو امامان دا امام جوت نور کرے اُجیار، جلوہ گر اگم اتھاپیا۔ جس دے سارے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔
 سچ دوارے کردے رہے انتظار، بنا اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اوہ ویکھنہارا دین دُنی دی دھار، دھرنی دھرت کھوج کھوجائیا۔ سارے
 کوکو بولو اک جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار اک
 ہو آئیا۔ سَتگرُ شبد کہے گُر اوتار پیغمبرو ڈنڈاوت بندنا کرو آخیری، آخر اک جنائیا۔ جس دی کھیل بے نظیری، اوہ نظریہ رہیا
 بدلائیا۔ جس دا حُکم ہونا تقدیری، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نے شرع توڑنی زنجیری، شریعت رہے نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا
 میٹنا غریب امیری، امراید اک درسائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا بھگت جُلاہا کیری، قبران تون باہر درڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نرگن دھار نور رُشنائیا۔ سَتگرُ شبد کہے گُر اوتار پیغمبران کرنی حق سلام،
 صاحب سچ سُنائیا۔ سُنئی اگم کلام، الفیے تون باہر پڑھائیا۔ ویکھنا نور امام، جلوہ گر رُشنائیا۔ جس میٹنی اندھیری شام،
 شمع جوت چمکائیا۔ دین مذہب دا رہن دینا نہیں کوئی غلام، غُربت سب دے اندروں دینی کڈھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ آتم
 پرماتم کر کے انتظام، بندوبست شبد گرو ہتھ پھڑائیا۔ اکو مارگ دس تمام، عوام دینا جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چام، چم درشتی
 دینی بدلائیا۔ سچ دوار کرے نہ کھئے حرام، کوڑ گریار ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا مارگ دس آسان، اصل دا وصل دینا کرائیا۔ نام کلمہ
 سُننا بناکان، انحد نادی دُهن دینی اُچائیا۔ امرت رس پیا کے جام، کوڑی ترسنا دینی مٹائیا۔ ساچا شبد دے پیغام، پیغمبران تون
 پرے کرنی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وِشنوؤں بھگوان، نرگن دھار اپنا کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

☆ ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ تارا سینگھ دے گرہ پنڈ پچی بی بی ☆

ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر تکو لوک مات، بن اکھاں نین نین اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کیوں ہوئی اندھیری رات، نرگن نوری ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیوں جھگڑا پیا نام کلمے کاغذات، اکھر حرف کرن لڑائیا۔ دھیان دھرو دین مذہب ذات پات، پت پرمیشور ربیا جنائیا۔ ساچے منڈل پوے کھئے نہ راس، گوپی کاہن سرتی شبد روپ نہ کھئے درسائیا۔ حق کلمے دی دے نہ کھئے جماعت، پردہ پردہ نشیں نہ کھئے اٹھائیا۔ انتر نرنتر دے کھئے نہ جاپ، منتر نام نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی اندر ودھیا پاپ، کوڑی کریا جگت ہلکائیا۔ سنسا روگ نہ چکے سنتاپ، ہوئے ہنگتا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپرکجگ تھاپنا آئے تھاپ، ست ستوادى برہم برہمادی اپنا کھیل وکھائیا۔ شرع شریعت اندر مانو ذاتی بنا کے آئے سماج، سمگری کرم دھرم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر تکو اپنی تعلیم، سکھیا سکھ مرید کھوج کھوجائیا۔ جیہڑی منزل حقیقی دس کے آئے عظیم، عالیشان عالی گیا درڑائیا۔ جس دا حکم دسیا آد انت قدیم، قدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جس دی دھار سدا مہین، مارگ پنٹھ اپنی کھیل کھلایا۔ اوہ کس بدھ کھیل کرے دھرنی دھرت دھول اُپر زمین، عرش فرش ویس وٹائیا۔ کس بدھ دھار پرگٹاؤنی سرشٹی درشٹی اندر رُوسا چین، اگم اتھاپ اپنی کار بھگتائیا۔ جس نے دین دُنی کائنات نو ست کرنی غم گین غم خوار نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے حکم اندر جگ چوڑی آدھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا روپ انوہ نہ نر نہ مدین، استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں مالک خالق پرتپالک کہا رحیم، رحمت دتی ورتائیا۔ جس نے صدی چوڈھویں سب کچھ لینا چھین، چھن وچ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے زین، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نرگن داتا نروریر پُرکھ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی سکھیا، لیکھا دھردرگاہیا۔ کون تھادے دوارے وکیا، قیمت کون چکائیا۔ کس دا من جگت ٹکیا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کس دی آتم پوری کیتی سکھیا، حرص ہوس گوائیا۔ کس نوں درشن دیوو نیتر نیتیا، گھڑی پل نہ کھئے جدائیا۔ کس بدھ نام دی پاوو بھکھیا، بھکھک جھولی جگت بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر،

نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ شبد گُرو کہے گُر اوتار پیغمبر ویکھو کلجگ اپنی ساکھی، ساکھیات درڑائیا۔ جو شبد اگئی بانی آگھی،
 بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جس وچ لیکھا کون سہیلا بنے ساتھی، سکھا کون اکھوائیا۔ کس بدھ مٹے اندھیری راتی، نرگن نُوَر جوت
 رُشنائیا۔ نگاہ مارو کھیل تکو دھیان دھرو اپنی ذاتی، اذات نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کس دھار بنائے داسی، سیوا
 سچ جنائیا۔ کون سو ویلا سب دی پوری کرے آسی، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہو اک تیرا نُوَر جوت پرکاشی،
 پرکاش اگم اتھاپیا۔ لکھ چوراسی اندر پاوے راسی، سرتی شبدی گوپی کابن روپ دھرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی، پنج تت دئے
 وڈیائیا۔ دھرم دوار کھول کے ہاٹی، وست اکو نام ورتائیا۔ پچھلی ڈور جائے کاٹی، بندھن شرع رہے نہ رائیا۔ تیرا نام کلمہ اک
 صفاتی، صفحہ سب دی دئے اٹھائیا۔ چار ورن بن حماقی، جملہ اکھڑ اک پڑھائیا۔ سچ سروور تیرے امرت آتما جائے نہاتی، ڈرمت
 میل دھوائیا۔ ایک شبد سنے انادی، انحد ناد شنوائیا۔ تیرا نُوَر جوت ہووے پرکاشی، اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن شبد گُرو گردیوا، دیو آتما دینی وڈیائیا۔
 سب دی ست سچ دی سیوا، نو نو سیس جھکائیا۔ ایک بخشنا نہچل دھام نہکیوا، الکھ اگوچر تیری سرنائیا۔ تیری صفت
 صلاح کر نہ سکے رسنا جہوا، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر آتم پرما تم اپنا نام بخش کے میوہ، رس اکو اک
 چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در ٹھانڈا اک دوارا، ہر
 سچ سچ سمجھائیا۔ سُنو سندیسہ گُر اوتارا، پیغمبران نال ملائیا۔ مات لوک کھیل نیارا، نراکار آپ درسائیا۔ ایک نُوَر جوت
 اُجیارا، تن وجود نہ کھئے سمجھائیا۔ ایک شبد گُرو جیکارا، دُھر پیغام اک پہنچائیا۔ ایک مندر اک دوارا، گرہ اکو اک سہائیا۔ ایک
 سجدہ ہوئے نمسکارا، ڈنڈاوت اک کرائیا۔ اکو سجن میت مُرارا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ اکو کھیل کرے جگ چوگری وارو وارا،
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ اکو نُوَر جوت کل کلکی لے اوتارا، نہکلنک نُوَر رُشنائیا۔ اکو امام اماما ہوئے سیکدارا، اک
 اکلا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگئی ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، سچکھنڈ نواسی نرگن جوت آدمہ سچی سرکارا، انت اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ پچی بی بی ☆

دھرنی کہے فرید نے کئی ایتھے اک رات، زین اپنی ویکھ وکھائیا۔ اُنگل نال لیکھا لیکھا بنا قلم دوات، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ نگاہ ماری ولّ کملاپات، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ جدھر تکیا اودھر ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ پیشانی ہتھ رکھ کے ماری جہات، نین نین بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے فرید نے گھٹنے دتے ٹیک، ہتھ چھاتی اُتے رکھائیا۔ نگاہ کیتی ولّ ایک، ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ نظارہ تکیا سچکھنڈ دیس، گھر سچ ہوئی رُشنائیا۔ پھر سجدے وچ کیتی آدیس، نیوں کے سیس نوائیا۔ پھیر کھیل ویکھی شو برہما وشن مہیش، مہکھاسر دینت نال وڈیائیا۔ حُکم سُنیا اک نریش، نر نرائن دتا جنائیا۔ سیس جھکا کے کہا شیش، سہنسر مُکھ آواز لگائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ اتم لیکھ، لیکھا دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال وٹائے ویس، اولڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے فرید آپ اُٹھائے نیناں، نیتر نیر وہائیا۔ واسطہ پا کے کہا مات لوک سد نہیں رہنا، زندگی جیون نہ کھئے وڈیائیا۔ پروردگار تیرا لہنا، دیونہار تیری سرنائیا۔ سد بھانا تیرا سہنا، سیس جگدیش جھکائیا۔ اودھروں جوڑا اڈ کے آگیا طوطا مینا، عُمر بالی سوہیا پائیا۔ اوہناں ہس کے کہا کس وہن وچ وہناں، فرید فقرہ دے سُنائیا۔ فرید راگ گایا بن سر تال سینا، تانسین نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مینا طوطے کہا پکار، پریم آواز سُنائیا۔ دس فرید پرہو دے یار، کس بدھ ملے تیرا گوسائینا۔ کس گرہ ہووے دیدار، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ جے کچھ تیرا اختیار، سانوں دے ملائیا۔ فرید نے گوڈیاں اُتے پایا بہار، ہتھ سیس اُتے رکھائیا۔ پھر اکھاں لئیاں آگھاڑ، زمیں اسماناں راہ تکائیا۔ پھیر چار کُنٹ ویکھی اُجاڑ، بالو ریت چلے واہو داہیا۔ پھیر رُت ویکھی مہینہ ہاڑ، آگنی تت تپائیا۔ پھیر اپنی تکی ناڑ ناڑ، تِن سؤ سٹھ ہاڈی کھوج کھوجائیا۔ پھیر سنسار تکیا ڈونگھی غار، چوراسی وچوں نہ کھئے کڈھائیا۔ پھیر اپنی چھاتی تے ماری لکار، لائن دتی لگائیا۔ پھیر رو پیا بُہاں مار، بنجھوآں ہار بنائیا۔ پھیر دھرتی دی لے کے چہار، مستک نال چھہائیا۔ پھیر دو جہان تکیا آر پار، پرا پسنتی مدھم بیکھری چوہ بانیاں توں باہر کھوج کھوجائیا۔ پھیر روپ

تکیا شاہ پاتشاہ سچی سرکار، نرگن نؤر نؤر رُشنائیا۔ پھیر شبد سنی گنجار، جو سندیسہ ربیا سُنائیا۔ فریدہ اوہ ویکھ اگئی اپنا یار، جو یارانہ توڑ نبھائیا۔ کلجگ انت لئے اوتار، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ چار جگ دے وچھڑیاں کرے پیار، پریم پریتی اک نبھائیا۔ فرید ہس کے اشارہ کیتا بنا اکھاں دتا وکھال، آخر دھیان کرائیا۔ اپنی سرت لؤ سنہال، مینا طوطا بہین بہائیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، پرہ مُرشد بے پرواہیا۔ سب دی سرت لئے سنہال، سبمل بہ کے کار کھائیا۔ پوری کرے گھالی گھال، لیکھا دیوے تھاوں تھائیا۔ اج دی رات کئی میرے نال، جنگل بیابان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا عجب نظارہ، اپنا نین اٹھائیا۔ فرید بولیا پھیر دوبارہ، کتھنی کتھ سُنائیا۔ جس ویلے کل کلکی آوے اوتارا، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ تہاڈا مانس جنم ہووے وچ سنسارا، تن وجود سوہیا پائیا۔ در تھانڈا بخشے دربارا، گرہ دیوے مان وڈیائیا۔ ایسے دھرنی اُتے آوے پروردگارا، ہر سانجھا بے پرواہیا۔ بنا قلم توں لیکھ ہمارا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ پھر نیوں کے کیتا نمسکارا، سیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مینا کپا فرید تیری گواہی، شہادت اک بھگتائیا۔ اپہ ویکھ میرا بہائی، جو پرہ دا راہ تکائیا۔ فرید ہس کے کہا اوہ صاحب میرا گوسائیں، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہے راہی، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ بھگت سہیلے لئے ملائی، گرمکھ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ ضرور تہاڈا لہنا دینا دئے ایسے تھائیں، دھرنی دھرت دھول کرے رُشنائیا۔ تسان ملنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ نرگن دھار پکڑے باہیں، سجن سہیلے گود ٹکائیا۔ پورب لیکھا دئے مکائی، مکمل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پورب جنم دا دیوے دان، سنگھ گردیال کور گیان، گیان وچ اپنا بھیو کھلائییا۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رتیوال ☆

جاگیر سنگھ ملی اوہ جاگیر، جیہڑی پورب نظری آئی۔ جس ویلے گر انگد دا پھڑیا سی چیر، پلّو اپنے ہتھ ٹکائی۔ نیناں وچوں وہا کے نیر، رو کے دتا سنائی۔ تُوں پاتشاہ میں فقیر، غریب نانا سیس جھکائی۔ تُوں شہنشاہ میں حقیر، در تیرے آس رکھائی۔ میرے انتر نہ آوے دھیر، دھیرج دینی دھرائی۔ انگد مستک اُتے لا لکیر، ریکھ دتی بدلائیا۔ پھیر وکھائی گوبند والی شمشیر، کھنڈا دھار لٹکائی۔ پھیر بدل دتی تقدیر، تھاپی پشت پناہ رکھائی۔ پھیر پریم پیار دا دے کے سیر، امرت مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ انگد دتا پریم دلاسا، مہر نظر اٹھائی۔ پُرکھ اکال آگے کیتا ارداسا، سیس جگدیش جھکائی۔ تیرا کھیل تیرا تماشا، تیری دھار ویکھ وکھائی۔ ایہ پریم محبت دا پیاسا، وست امولک دینی ورتائی۔ بھاگ لگاؤنا کایا کاسہ، گھر رس دینا چکھائی۔ پھیر اگلا کھول خلاصہ، پردہ دتا اٹھائی۔ تیرا میل ہونا پُرکھ ابناشا، کلجگ اتم دئے گواہیا۔ جو آد انت دا داتا، دیونہار اکھوائیا۔ آتم پرما تم جوڑے ناتا، وچھڑے رنگ رنگائی۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، میلا میلے سہج سبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی کار کھائی۔ انگد آگے دھریا اک زپئی، خوشی وچ سیس نوائیا۔ اپنی پھڑا کے بہیا، دھرم گنڈھ پوائیا۔ ملاح بنا کے جیون نئی، ونجھ مہانا ہتھ پھڑائی۔ اک شبہ کہہا بن تیرے پت نہ رہیا، پت پریشور دینا ملائی۔ رائے دھرم نہ کڈھ وہیئا، لیکھا منگے نہ تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ انگد کہہا ایہ زپئی رکھ کول، شبہ سچ جنائی۔ میرا تیرے نال بول، انبولت رہیا سمجھائی۔ تُوں بیٹھا رہیں اڈول، دھیرج دھیر رکھائی۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آوے اُپر دھول، دھرنی اُتے سوبھا پائی۔ بھگتاں اندر جائے مؤل، پریم پریتی رنگ رنگائی۔ پڑدا چکاوے اوہل، بھرم دئے مٹائی۔ پھیر آوے تیرے کول، دُور دُراڈا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائی۔ زپئیا کہے میری پُرانی آس، خوشیاں نال جنائی۔ گوبند دی سوا والی ارداس، ریتی جگت والی اپنائیا۔ سندیسے وچ آکھ، شبہ وچ سمجھائی۔ اک دا اک دو دا میلا ساکھیات، پردہ نہ کھئے چھپائی۔ سو ویلا وقت پہنچیا آج، لیکھا مکے چائیں چائیا۔ آگے واسطے کھولے جاگ،

آلس نندرا دئے مٹائیا۔ اُجڑے گھر وچ لاوے بھاگ، کھیڑا پھیر وسائیا۔ اک زپئیا دیوے داج، دؤلت نام ورتائیا۔ جس نے کھیل کیتا آد، سو انت بھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، پُورب دا لہنا لیکھا سب دا رکھے یاد، جُگ چوُکڑی جنم کرم اہل بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے نوٹ واڈھی دے دن ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کال کہے میں کلجگ سویا جاگا، آلس نندرا رہی نہ رائیا۔ میں ویکھیا چار کُنٹ سنت سادھا، سادھنا وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں سینتا رام ایشٹ تکیا کرشنا رادھا، ایشٹبھج سنگھ شیر دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ تکیا وعدہ، پیشین گوئیاں کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں تکیا معاہدہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جگت جہان کھیل تکیا آتم پرما تم ہوئی علیحدہ، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ میں لکھ چوراسی جیو جنت لیا جائزہ، نچائز حکم نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کال کہے کلجگ میں تکیے راگ ناد دھن ڈھاڈی، سارنگڑے کھوج کھوجائیا۔ شاہ سلطان زمیں آسمان تکیے ویکھے رُوپ باڈھی، جو گھاڑت گھڑن وچ چٹرائیا۔ مُلا شیخ مساک تکیے حاجی، حُجریاں کھوج کھوجائیا۔ پنڈت پاندھ تکیے وچ کاشی، تٹ کنارے پھول پھولائیا۔ گرنٹھی پنٹھی ویکھے ویکھے جگت سماجی، سماں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پیار مُحبّت ناتے ویکھے حقیقی جگت مجازی، آتم رس مزہ حق نہ کھئے چکھائیا۔ جان نگاہ ماری اندروں سوئی سرت کیسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ جیو ہنس بڈھی ہوئی کاگی، دوس زین رہے کُرائیا۔ کال کہے کلجگ جان پھیر تکیا جن بھگت سہیلے ویکھے وڈبھاگی، اتم تیرا دھیان لگائیا۔ جنہاں دی کوٹاں وچوں سرشٹی وچ تھوڑی آبادی، بہ گنت نہ کھئے گنایا۔ اوہناں دا پریم تکیا پیار ویکھیا خوشیاں نال کردے واڈھی، بھگتی دا مُول بھگوان دی دھار وچ سہائیا۔ جس پرہو توں سرشٹی رہ گئی پھاڈی، نرگن سرگن ملن کھئے نہ آئیا۔ اُس دا لیکھا آد جگاد دی یادداشت تے یادی، جس دا یادو کرشن گیا دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو لیکھا ویکھن پچھلا ماضی، حال حال وچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا مہربان محبوب پریم پیار مُحبّت دیوے دھرم

دھار دی دادی، دیدہ دانستہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر باہر رہے امدادی، گپت ظاہر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کلجگ کہے گر اوتار پیغمبر مینوں مارے داہے، بھہ رہے وکھائیا۔ میں آگوں ہس کے انگل کیتی ول کجے، پیغمبراں قبراں دتیاں وکھائیا۔ پھیر اشارہ کیتا جو بغداد پچن کیتا نانک باہے، بابر شاہی ول دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں بنا بھگتاں کھئے نہ جاگے، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ مائو ہنس بنے کاگے، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کنت ملے نہ کیسے سہاگے، سہنجنی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چار ورن رکھے کھئے نہ لاجے، مہر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرنا غریب نوازے، دین دیال دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دیس ماجھے، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ کلجگ کہے گر اوتار پیغمبر مینوں ہوون غصے، غضب نال جنائیا۔ کیوں وکار ودھایا کایا ماٹی جسے، جسم ضمیر دتی بدلایا۔ کیوں کوڑ کلپنا وچ ہر پردا دکھے، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جنی سپھل بیٹے نہ کھئے، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ شاہ سلطان جان لٹے، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ کلجگ جیواں بھاگ نکھٹے، مہر نظر نال نہ کھئے ترائیا۔ کیوں جھگڑا پایا پنج تت بٹے، بُتخانے رہے گر لائیا۔ کلجگ کہے میں نگاہ ماری اسماناں اُتے، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل ویکھیا پرم پُرکھ ابناشی اچتے، ہر کرتا آپ کرائیا۔ مہربان جن بھگتاں آپے پچھ، سوئی سرت نرت جگائیا۔ اوہناں سپس جگدیش جھکے، ڈنڈاوت بندنا وچ سرنائیا۔ کلجگ کہے میں ہس کے کہا اوہ ویکھو ہرجن اکھر پڑھدے دو ٹکے، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ سب دے آون جاون پینڈے مکے، آگے پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنائیا۔ کلجگ کہے گر اوتار پیغمبر مینوں ڈراؤن، درگاہ ساچی نین اٹھائیا۔ میں نیویں کرکے دھون، بھجاں واہو داہیا۔ پھیر سندیسہ دیون وچ پون، اُنجا پون کرے جنائیا۔ میں نیویں پا کے کہاں کون، مینوں رہیا بُلایا۔ ترنتے والا نہیں راؤن، راون لنک نہ کھئے چٹرائیا۔ دواپرکنس آئے نہ کھئے ازماؤن، شستر چلے نہ کھئے

چٹرائیا۔ کلجگ سب دا سُنیا گاؤن، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ اکھراں وچ جگ جنم دا رُسیا پرہو مناؤن، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ میں پھیر تکیا پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ انت سب نوں آیا تڑپھاؤن، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آیا بلاؤن، ہلونا اپنا نام لگائیا۔ دین مذہب دا کھیڑا آیا ڈھاہن، دئی دویت کندھ گوائیا۔ درگاہ ساچی ساچا گھر آیا وکھاؤن، در پردہ آپ کھلائییا۔ جن بھگت سہیلے سچ مُحبّت وچ آیا ملاؤن، ملنی اپنے نال کرائیا۔ ساچا ڈھولا آیا فرماؤن، فُر نے پچھلے بند کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بھگت سہیلے سنت گاؤن، گرمکھ گرسکھ رسنا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا لیکھا آیا مُکاؤن، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے گھر جان سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر پرسادِ ملے ہر کیریا، جن بھگت وڈیائیا۔ جنم کرم دی رہے کھئے نہ پینتا، آون جاون گیڑ چکائیا۔ جس دی مہا چار جگ دا شاستر رسیا لکھدا، اوتار پیغمبر گرو گُردیو صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے انڈھ دا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سدا پیارا رہے گرمکھ بت دا، گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلا مانس جنم جت دا، جنم جیون وچوں بدلائیا۔ درس کر اگئی پت دا، پاتال آکاشاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساتھ منگے سدا نت دا، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا حکم ستگر سیکھ دا، سیکھی سیکھیا وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائییا۔ کرنی کہے میری جگ جگ کار، اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ پرہ نے وکھری بدھی دھار، کلجگ ریتی دتی اٹھائیا۔ جن بھگتاں دے ادھار، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو پریم نال کرے اک وار نِمسکار، کوٹ جنم دا کرم دئے گوائیا۔ جنہاں سیوا کیتی اپر اپار، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ ستگر جو بھنڈارا بھگتاں دا بھنڈار، وست گرمکھاں نظری آئیا۔ گرسکھو سب دے انتر بخشاں اوہ پیار، جس پریم پریتی نوں کپیر جلاہا گیا سمجھائیا۔ تھادا چار دن دا وبار، چوٹھے جگ توں کھپڑا دئے چھڈائیا۔ تھادے اندر دی ستار، پریم پریتی وچ وجائیا۔ جیہڑا سیس

تے چُکیا بھار، گکرم دی گھڑی دتی سُنائیا۔ بڈھے نڈھے وڈے چھوٹے نوجوان دیوے تار، استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 تُسیں میرے میں تہاڈا دوہاں دا اکو گھر بار، بھگت دوارا اکو سوہا پائیا۔ خوشی نال سب نے پنج وار بولنا جیکار، سوہنگ
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان دی جے بُلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب نوں پریم پریتی وچ کرے تیار، گرمکھاں گھر جانا چائیں چائیا۔

★ ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ مالوا سنگت دا کھیتاں وچ اکٹھ پنڈ رجووال دواہہ ★

گوبند لسی پی کے کیتا ہاسا، ہس کے دتا دکھائیا۔ اشارہ کیتا ول پُکھ ابناشا، پروردگار نور الہیا۔ جس نے حق مُحبت
 بھرنا سب دا کایا کاسہ، رحمت کلمے نام والی ورتائیا۔ دین دنی دا ویکھے کھیل تماشا، کھلاڑی ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ دھرنی
 دھرت دھول دئے دھرواسا، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں تیری پوری کرے آسا، آسا منسا ویکھے دکھائیا۔ نرگن
 دھار سنت سُہیلا بن کے راکھا، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ اک یچن متنا آکھا، آخر دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ لہندیوں جھٹ آگیا خاں عبدلَا، عبدل کہہ کے سارے گائیا۔ اُس سلام علیکم کہا ہس کے وچوں
 بُلان، سجدہ نیوں کے سیس نوئیا۔ گوبند دے سچے چرن نال چُھاپا سر اتوں اپنا کُلا، رو کے کہا میری گل دینی ترائیا۔ تیرے
 دوارے پئے قیمت مُلا، لیکھا لیکھے دینا لگائیا۔ تُوں مالک خالق صلح کُلا، سلسلہ تیرا جُگ جُگ نظری آئی۔ میں تیری دھار
 تُلَا، طالب طلبا اپنا لینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔
 عبدلے ہتھ پھیریا اُتے چرناں، گوبند لئی انگڑائیا۔ عبدلے کہا تیرا کلمہ پڑھنا، بنا پُستک دے سمجھائیا۔ گوبند ہس کے کہا اک
 ویراں کہہ تیرے وچ مرنا، پھیر جیون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اج توں تینوں لے جاواں اُس پرہو دی سرنا، جتھے سرنگت ملے
 سرنائیا۔ منزل آگئی چڑھنا، جتھوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ اودھروں رو کے کہا دھرنی دھرنا، دھرت دتی دُہائیا۔ گوبند میرا

لیکھا پورا کس کرنا، مینوں دے سمجھائیا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال تینوں ورنّا، جو چارے ورنّاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو اہیدا دے کھلائیّا۔ دھرنی کہے گوہند اوہ ویلا دس وقت، نگاہ مہر اُٹھائیا۔ گوہند کہا بنا نیناں توں نین
 پرت، اکھّ اکھّ نال ملائیّا۔ شبدي اقرار کرّاں لاواں شرط، شرع توں باہر سمجھائیا۔ میرا مالک آوے اُنوں عرش، فرش نور
 الاہیا۔ تیرا پورا کرے قرض، لہنا دے چُکائیّا۔ دھرنی پھیر کیتی عرض، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کس بدھ میری آسا پوری کرے
 غرض، پردہ دینا اُٹھائیا۔ گوہند کہا ایہ کھیل بڑا اسچرچ، اچرچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے ستجگ دی کلجگ وچوں پُٹھی سدھی
 کرنی نرد، نر نرائن پھیرا پائیا۔ دھرنی تیرا ضرور ونڈے درد، آسا منسا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہا گوہند اُس دی کی نشانی، کچھ مینوں دے جنائیا۔ گوہند کہا اوہ دھرم دھار دا دانی، دیاوان
 اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے سدا اپنی پریم مہانی، مُحبت رس وچ چکھائیا۔ میری دھار ہون نہ دے پُرانی، نواں اپنا رنگ رنگائیا۔
 تُوں دھرنی تے اوہ دھول تیرا کِرسانی، کِرسان دُھر دا سوہبا پائیا۔ گُرمکھ مزدور تیرے ہانی، سیوا سیوا وچ سمجھائیا۔ اُس ویلے
 تُوں میرا میں تیرا اوہ اندروں پڑھنگے ہانی، شاستر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گوہند خوشی وچ اکھیا باقی سریشٹ دسے فانی، دھرنی تیرے
 اُتے رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری خاک پرہو دی چرن دھوڑ ایہ وست زمیں اسمانی، برہم گیانی گیانیاں دے ملائیّا۔ لہنا دینا لیکھا
 چُکاوے جو آد انت دا جان جانی، جُگ جُگ اپنی کار کھائیّا۔ سو صاحب ستگر مہربان اپنی کرے مہربانی، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ جن بھگتو تسیں سارے بھگت تے سارے اپنی آتما دے ہانی، دُوچے کولوں راہ پُچھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈی بردھاں بالاں دی اکو جیہی
 رکھے جوانی، پیار وچ ادھار وچ سدھار وچ شنکار وچ نراکار وچ ساکار اپنا پرساد پریم پریتی وچ چھکائیّا۔

☆ ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ مالوا سنگت دے نوت پند رجووال دواہ ☆

پُرکھ اکال جوت نرنکاری، نرگن نرویر دیا کھائیندا۔ اٹھائے سرت شبد ڈلاری، دُولھا دُھر دا آپ جگائیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پا ساری، مہاسارتھی آپ سمجھائیندا۔ وشن برہما شو کر خبرداری، بے خبراں خبر سنائیندا۔ دیوت سُر آلس نندرا کرے کھئے نہ بہاری، بھانڈا بھرم سرب بھٹائیا۔ حُکم سندیسہ دے اکو واری، اک اِکلا ایکنکار رہیا جنائیا۔ اٹھو ویکھو نگاہ مارو کلجگ تکو اپنی دھاری، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جدھر تکو باباکاری، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی دکھیاری، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ دیناں مذہباں ہوئی خواری، شرع کلمہ نام نال ٹکرائیا۔ جھگڑا پیا موند موندائے مچھ کیس داڑھی، بودی جنجُو وال گُرائیا۔ آتم پرما تم تکو لگی کیسے نہ یاری، کوڑی کریا دین دنی ہلکائیا۔ نام اگئی چڑھے نہ کیسے خُماری، خالص روپ نہ کھئے درسائیا میں ویکھی تگی چار یاری، محمد رسول نال گواہیا۔ میں ویکھی گوہند والی پنچم دھاری، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ صدی چودھویں سب نے اپنی بازی ہاری، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اٹھو اٹھ سوادھان ہووو چٹڑگپ رائے دھرم سنگ موت لاڑی، کال ڈورُو ڈنک ڈنک وجائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنے ہتھ لے خود مختیاری، مختیار نظر کھئے نہ آئیا۔ حُکم سندیسہ دیوے پہلی واری، پاربرہم پرہ اپنی کار کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپریتیا اپنی دھاری، کلجگ دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ اگ لگی بہتر ناڑی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوت جوالا دے نہ کیسے پہاڑی، پربت روون مارن دھائیا۔ اوتار پیغمبر کرن کھئے نہ داری، گرو گُردیو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ویکھو باباکاری، دیپ ست رہے گُرائیا۔ دین مذہب ذات پات منزل چڑھے نہ کھئے اپاری، اپرمپر سوامی ملن کھئے نہ پائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن تک نہ کھئے میت مُراری، مِت پیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت شپیلے جان بلہاری، بل بل اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا ہونا وقت سہاؤنا، سہنجنی رُت وڈیائیا۔ شبد گرو اک اکھواؤنا، دوجی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ آتم نور جوت اک چمکاؤنا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ جن بھگت سہیلا پکڑ اٹھاؤنا، گرمکھ گرسکھ گر گر گود ٹکائیا۔ سچ دوارے میل ملاؤنا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ساچا وقت سہنجنا

سُہاؤنا، سوہنی رُتڑی سوہیا پائیا۔ نام سندیسہ اگئی کلمہ کائنات آپ پرگٹاؤنا، سرِشٹی درِشٹی وچ ٹکرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولا گاؤنا، گات گاکا خوشی بنائیا۔ آتم برہم اک درساؤنا، دئی دا پردہ دینا چُکائیا۔ سچ دوار ایکنکار اکو گھر وساؤنا، جیہڑا اُجڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال میرا شبد سندیسہ اک، اک اک نال جُرائیا۔ گُرمکھ وِرا جانے سیکھ، جس سیکھیا دتی سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا لئے لیکھ، جنم کرم دا روگ گوائیا۔ جن بھگت آد انت جگ چوکرئی پرہہ دا مت، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ بنا بھگتاں توں پرہوؤ نے کیتا نہیں کسے دا بت، ستجگ تریتا دواپرکجگ ریتی چلی آئیا۔ سو گُرمکھو سوامی ہو کے وسیا سب دے چت، چت وِت ٹھکوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت سدا آد توں اک، مدھ وچ اک انت وچ اک وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، لیکھے لاوے پریم پریتی کیتی جس، جس وچ اسم اپنا اک ٹکائیا۔

★ ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام جموں دی شادی نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ہر کھیل اُتر پورب پچھم دکھنا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے الکھ الکھنا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس جن بھگتاں سیس ہتھ رکھنا، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ پریم پریتی وچ رہے کھئے نہ سکھنا، جو ستگر سرن آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن ویکھے چارے کُنت، کوٹ دشا پھول پھولائیا۔ لیکھا جانے مات لوک بیکٹھ، نرگن سرگن بھیو چُکائیا۔ ہرجن ہر ہر سہیلے جانے سنت، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ دُھر دا کھیل کرے بے انت، بے پرواہی وچ سائیا۔ نام دے کے سوہنگ منت، آتم پرما تم جوڑ جُرائیا۔ سچ سہیلا بن کے کنت، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، گھڑن بھنہار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، ست دھار چاڑھ کے رنگت، رنگ اکو اک وکھائیا۔

★ جمعدار صاحب کیشن سنگھ آلہڑ پنڈی دے بینتی کرن تے ★

تھاڈی پریم پریتی دی کٹھن گھال، سیوا سچ وڈیائیا۔ ایہناں وچوں تیاں سیکھاں دا ہون والا سی کال، سماں انت دیوے گواہیا۔ کِرپا کر کے سچ مُجبت وچ کیتی سنبھال، دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ایہ سب توں وکھری چال، جُگ چوکرئی نہ کسے سمجھائیا۔ پھل ٹٹنا سی ڈال، مُنشا سنگھ رہن نہ پائیا۔ کھیل ہونا سی حال، پیارا سنگھ ہونی سی جُدائیا۔ ستگر شبد بن دلال، ترلوک سنگھ لیا پچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا سدا سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ دوپہر گرداس پُر سنگت دے گھر جان توں بعد ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دیوے دات وست بنا منگی، منگن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ شبدی دھار پریتی چنگی، پریم ویکھے بے پرواہیا۔ گوبند دی پوری کرے لکھی سندھی، جیہڑی سندھاں والیے گئے گوائیا۔ جیہڑی کٹار تلوار نیڑ رہی ٹنگی، انت اُنکلاں پنج وار چھہائیا۔ اوہ تن چھہائے بانا پھرے جنگی، جنگجو اپنی دھار وکھائیا۔ لیکھا پورا کرے گر ارجن راوی کنڈھی، صاحب سلطان دُھر درگاہیا۔ کمر نال ہووے پابندی، زنجیری شرع والی بندھائیا۔ نال گڈیا ہووے اندھی، اندھ آتم ویکھے لوکائیا۔ تیغ بہادر دا لہنا پورا کرنا فرنگی، دلی دوارا دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرنی اچبھی، چمبے دی رانی جو بندے بہادر گئی سنائیا۔ سرِشٹی دھار میٹنی دو رنگی، اک رنگ دینا رنگائیا۔ جن بھگتاں پریم پریتی دینی گنڈھی، ٹٹیاں لئے ملائیا۔ پون ہوا دیوے ٹھنڈی، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ سب دی کٹ کے آئے خانہ بندی، بندی چھوڑ ہر گوبند جو گوالیئر گیا جنائیا۔ نانک ستار و جائے تندی، تونبا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ محمد لیکھا چار یاری صدی چوڈھویں لنگھی، بیٹھے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتو تھاڈی سیوا چار جُگ توں نویں، ناواں نواں دیاں لگائیا۔ جس ویلے جیٹھ آیا چووی، چوویاں

اوتارا اِکو گھر بہائیا۔ پال سینگھ بنا کے گوی، کویتا کٹاکش والی پڑھائیا۔ سروں ننگا رکھ کے زوی، گرمکھ کھیل کھلائیا۔ نو دانے
 لے کے نال جوی، کبیر دی آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی
 ملائی۔ جن بھکتو سیوا چار جگ تون وکھری، پرہو وکھری کار کھائیا۔ بھکتی کرائی نہیں کوئی (اکھری)، مہر نظر نال ترائیا۔
 خوشی مناوے تھادی اک اک ستھری، نالی نالی سیس جھکائیا۔ کیسے دا ایشٹ نہیں کوئی پتھری، اٹان نال نگ رگڑائیا۔ ایہہ دھار
 بھگتاں دی بہتری، بہتر جامے دین گواپیا۔ اکٹھے کیتے ہیرے جٹ چھبے نائی براہمن کھتری، خطرہ سب دا دتا مکھائیا۔ ساچے
 پریم دی پھڑ کے تکرئی، گرمکھ دانہ دانہ دتا تھلائیا۔ وزن رہیا سیر دھڑی نہ وٹری، ٹانکاں وچ نہ کھئے شنوائیا۔ جنہاں دی آتما
 اندروں رٹری، اوہ رتن امولک ہیرے لئی اٹھائیا۔ تھادے جنم کرم دی اپنے اندر رکھ کے پتری، دین دنی دے گرہ دتے مٹائیا۔
 تھادی آسا پرہو تون وکھ رہے نہ کتری، تھادا قطرہ قطرہ پسینہ دھر دا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملائی۔ جن بھکتوں چووی جیٹھ نوں سب نوں کرنا ساواں، اِکو رنگ رنگائیا۔ نو سال تون
 گھٹ پچیاں دا سیس گند کے آون ماواں، مینڈھی پنج پنج بنائیا۔ خوشی وچ آون چاواں، دکھ اندر نہ کھئے رکھائیا۔ اچیاں کرن
 بابواں، جیکارے لاون تھاوں تھائیا۔ سب نے کہنا گرمکھ رہیا نہیں کوئی نتھاواں، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھکتو پنج گرمکھاں اِکو جیہا کرنا لباس، نویں دھار بنائیا۔
 اِکو پریم وچ لینا سانس، پرہہ ساہ ساہ سمائیا۔ اِکو منسا رکھنی آس، ترسنا دینی گوائیا۔ نو وار نگاہ کرنی اُپر آکاش، آکاش پاتالاں
 ویکھ وکھائیا۔ اک اک سب دے کول ہووے گلاس، جل پانی نال بھرائیا۔ جس ویلے ساڈھے دس دا ویلا ہویا رات، زٹری اپنا
 رنگ رنگائیا۔ ستگر چرناں ہیٹھ رکھی ہووے پرات، وڈی چھوٹی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین دیاں بخشے دات، مہر نظر اٹھائیا۔
 چرن چرنو دک بخشے بوند سوانت، امرت جل مکھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا میل لئی ملائی۔ جن بھکتو پریم پیار وچ گرمکھ لئی سد، بھکت بھکت نال وڈیائیا۔ یاد رکھیو سوا زپے تون حصہ کیسے نہیں پاؤنا
 ودھ، لنگر سانجھا لینا بنائیا۔ لہنا دینا دینا جیہڑا رام چندر بالیک لو کش دا اسمیدھ جگ، جگت جگت اک بنائیا۔ پریم پیار

مُجَبَّتِ وِچ سب نے کھانا رِج، رجو ستو طمو اِکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ سیوا کہے میں سوہنی خوِصورت، خوِبی والی نظر کیسے نہ آئی۔ میری بنا گوہند توں کوئی تگ سکیا
 نہ مورت، اکال مورت دتی وڈیائی۔ میرے ناد دی سُن سکیا نہ کوئی ثورت، ثریا توں پرے شنوائیا۔ مینوں خوشی ہونی میں
 کلجگ وچ ستجگ دی مناؤنی مہورت، مہر پرہ دا نام لگائیا۔ ناتا توڑ دین دُنی کوڑت، کوڑی کِریا دینی کھپائی۔ سب دی آسا
 منسا کرکے پورت، ترسنا دینی چکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک
 اکھوائیا۔ سیوا کہے میں آواں لا کے سُرخی بندی، پرہ دی چرن دھوڑ وڈیائی۔ بہاویں ساری سرِشٹی مینوں جاندی نندی، نندک
 ویکھاں تھاوں تھائیا۔ میری دھار اگمی تیز ساگر سِندهی، وہن سکے نہ کھئے سمجھائی۔ میں کھیل ویکھنا گوہند دھار پندی، پند
 پندوائن دئے گواہیا۔ مردنگ و جاؤنی کِنگر کِنگر کِنگی، برہمنڈ کھنڈ سُنائی۔ میں ویکھنا جیو جیو پندی، برہمنڈ کھنڈ پھول
 پھولائی۔ میں ویکھنا وشن برہما شو سُرپت اِند اِندی، اِندراسن سِنگھاسن کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائی۔ سیوا کہے میں میلنا اوہ سوامی، جو سَمے نال سَمائی۔ ملاؤنا اوہ انترجامی، جو
 انتشکرن ویکھ وکھائی۔ دسنی اوہ کلامی، جو کلمیاں توں باہر پڑھائی۔ دینی اوہ سلامی، سپس جگدیش اِک جھکائی۔ جن
 بھگتاں چوڑاسی کٹ غلامی، گلشن پرہ دا دینا مہکائی۔ جگ سُنجنی اَلھڑ پندی دی نشانی، نشانہ ہر سنگت والا رکھائی۔
 گرداس پُریو تھادی ریتی ایہہ پُرانی، گرو دے نال چلی آئی۔ ستگرُو تھادا بنے بانی، پانی امرت رس چکھائی۔ تھادی واڈھی اوہ
 جیہڑی ارجن نوں کرشن نے دسی منزل رُوحانی، کرم کانڈ سارے کٹ کے دتے سٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانی، اسم اپنا اِک درسائی۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

جیٹھ دھار سورا سربنگا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ سندیس دتا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ دواپرکھیل کرشن سنگا، ہر سنگی آپ جنائیا۔ کاہن نوں اپنا چارھیا رنگا، اگلا بھیو کھلائیآ۔ کرشن پھیر جمنا دا پانی منگا ٹھنڈا، چرن لئ دھوائیا۔ پھیر ویکھیا جگ دا کنڈھا، کنڈھی بہہ کے کھوج کھوجائیا۔ پھیر نو قدم اپنے پچھے لنگھا، قدم قدم نال بدلائیآ۔ پھیر پٹھا کر کے منجا، آسن مکھ دے بہار سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیآ۔ اند کہے میں اند بنودی، بنم روپ درسائیا۔ میرا لیکھ لیکھیا ویدی سوڈھی، سدی ودی نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا اشارہ تکیا مچھندر گورکھ جوگی، جگتی وچ دھیان رکھائیا۔ ترے بھون سوجھیا ترے کال بوجھیا ہر درسی رکھی اوٹی، اوڑک دھیان لگائیا۔ پاتال آکاش ویکھے کوٹی، کٹیا گرھ رنگ رنگائیا۔ دو جہاناں ویکھی چوٹی، پربت ساگر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ کھیل کہے میں پرہہ دا کھلاؤنا، خالق نظر کدے نہ آئیآ۔ جگ چوکڑی جس نے پرچاؤنا، ستجگ تریتا دواپرکجگ ونڈ ونڈائیا۔ تھت وار جس نے اٹلاؤنا، گھڑی پل نہ کھئے درسائیا۔ دھر سندیسہ اک درڑاؤنا، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ ساچا مارگ اک پرگٹاؤنا، پرگٹ ہو کے پرگنا اکو دینا وسائیا۔ جگ نیتر نظر کیسے نہ آؤنا، دوئے لوچن نہ کھئے وڈیائیآ۔ جہوا صفت نہ کھئے صلاحنا، رسنا گا نہ سکے رائیا۔ قدمی قدم نہ کھئے ٹکاؤنا، پینڈا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ دھام بھومکا نہ کھئے سہاؤنا، گڑھی گڑھ نہ کھئے چٹرائیا۔ روپ ریکھ نہ کھئے درسائیا، سوچھ اچھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پڑدا کہے میں چکاں پڑدا، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ پہلی جیٹھ کرشن کر کے مکھ چڑھدا، اکھ نو وار بدلائیآ۔ پھیر اپنے کن پھڑدا، ہلوانے نال بلائیآ۔ پھیر بھیو کھول تریلوکی در دا، تئان لوکاں کھوج کھوجائیا۔ پھیر سروور ویکھ سر دا، جل پانی بھیو چکائیا۔ پھیر جگت جہان ویکھ مردا، مُردے مُرید رہیا درسائیا۔ پھیر اپنی مرضی کردا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیآ۔ پھیر بن شستر استر گھوڑے چڑھدا، باہو بل نہ کھئے جنائیا۔ پھیر اپنی کرنی کردا، کرتا پُرکھ نال رکھائیا۔ اگن میگھ ہو کے ورھدا، ورسی دئے گواہیا۔ جگت جیو جہان چھل دا، اچھل چھلداہاری اپنی کار کھائیآ۔ صرف وقت کڈھ کے نو پل دا، پلکاں دے پچھے

کرشن کرشن میل ملائیا۔ لیکھا جان اگئی دل دا، دلیری سُداما لیا اُٹھائیا۔ پھیر نظارہ ویکھیا کلجگ کل دا، کلّو کال کھوج
 کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ پردہ کہے مینوں چُکے کون،
 کون بھیو کُھلائیا۔ میرے سندیسے دیوے پون، پانی نال گواہیا۔ مینوں اٹھاراں وار رو کے گیا راؤن، راون رام ویکھ کے ماری
 دھائیا۔ مینوں بل آیا بلاؤن، باؤن قدم سیس جھکائیا۔ مینوں بالمیک آیا پرچان، پرچہ زندگی والا نکائیا۔ میرا کھیل سدا آون
 گاؤن، گاؤنہارا کھئے نہ گائیا۔ جگ چوکڑی میں سب دی کیتی آواں ڈھابن، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیر بنائیا۔ شاہ سلطاناں آواں رُواؤن، نیتر
 نیناں نیر وہائیا۔ ستیاں آواں جگاؤن، اکھیں اکھ کُھلائیا۔ رُٹھیاں آواں مناؤن، منسا من دی کھوج کھوجائیا۔ امرت میگھ آواں
 چواؤن، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ در ٹھانڈاں آواں وکھاؤن، وکھرا گرہ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ کرشن کہے میرا کھیل کاہن والا کاہنوں، گھنٹیا گھنٹیا گھنسیا رُپ درسائیا۔ میرا ترکش تیر
 کھئے نہ بانوں، بنواسی رام گیا سمجھائیا۔ میرا حُکم پرتھی اسمائوں، استر اکو اک درڑائیا۔ میرا دھرم دھار پرمانوں، پارہرم ویکھ
 وکھائیا۔ میں بن کے بال آنجانو، دین دنی دتی بھلائیا۔ میں ہو کے وڈ سیانو، شاہ سلطان دتے کھپائیا۔ میں ہو کے برہم گیانوں،
 ارجن اک گیان جنائیا۔ میں ہو کے اتم فانوں، تن وجود دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ کرشن کہا میری وار تھت جیٹھی، جیٹھا ہو کے دیاں جنائیا۔ میں ڈھائی اُنگلاں دی بتھ کے
 پیٹی، پٹا پٹنے والے دا دتا وکھائیا۔ تریلوکی دا بن کے گیٹی، پھریدار آپ ہو جائیا۔ لکھ چوراسی دی ویکھ کے نیکی، بدی سب
 دی جھولی پائیا۔ اکو وار کر کے پیشی، پیشتر سب نوں حُکم سنائیا۔ بنا بھگتاں توں سارے ہوئے پردیسی، دیش والا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ کاہن نے ڈھائی گز دی سٹ کے کھیسے، اُتے گھٹنے دتے جمائیا۔ ایسے کر کے نانک آیا ویدی، جوت جوت وچوں چمکائیا۔
 جس نے شبدا دھار بھیجی، بندگی بندگی وچ سمجھائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا جگ جگ کرے تری، تجربہ اپنے ہتھ رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا دئے کُھلائیا۔ کاہن کہا میرے ہتھ دو جہان دی
 کُنجی، کُنجی دیو پھڑائیا۔ ایہہ جگت جہان محسول خانہ چُنکی، گر اوتار پیغمبر کرن اُگراہیا۔ کسے دی رسن شبدا دھار نہیں

کوندى، دُھر دا شبد کرے شنوائيا۔ آد جُگاد جُگ چوکرى سرِشٹی سارى سُنجى، بنا پرہوؤ کاہن دے کاہن نہ کھئے اکھوائيا۔ ايہہ
 آتما پر ماتما بنا گنگى، دُھر دا نام نہ رسنا گائيا۔ ايہہ چلن پھرن توں تُنڈى، بھج سکے نہ واہو داہيا۔ اس دے اندر من واسنا گنڈى،
 سرِشٹی درِشٹی کيتى ہلکائيا۔ او سے ويلے کرشن نے اپنے چرناں ہيٹھوں پھڑ کے خاک دى چوُنڈى، اپنے بلاں اُتے گھسائيا۔ اوہدے
 ہتھ وچ ہووے کھوُنڈى، خود مالک نُور خُدايا۔ خبر سُنے نہ کيسے ہاں ہوں دى، ہر اپنا حُکم ورتائيا۔ دھار چلا کے ميں تُوں
 دى، تُوں ميں اپنا رنگ رنگائيا۔ اوہدے کول صفت نہ ہووے کيسے مُنہ تُوں دى، شبد دھار شنوائيا۔ اوہدى کھيل پرکاش رُوپ
 لُوں لُوں دى، ساڈھے تِن کروڑ دئے گواہيا۔ اوتھے کھيل نہيں کھئے اٹھاراں کشُونياں کھوہ دى، اٹھائى لکھ نہ ونڈ وندايا۔ اوتھے کوئى
 مِنت نہيں سُننى دھرو دى، سيس سيس نہ کھئے نوائيا۔ کوئى چترائى نہيں کيسے گرو دى، ہتھیاں والى بدن نہ کھئے بندھائيا۔ جوتى
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اُٹھائيا۔ کرشن کہے ميں اوہ لوہے دا ہتھيار، کرنال
 والا ديؤ وکھائيا۔ اوہ چاکو نہيں اوہ شبد دى دھار، جيہڑا پچھلا ليا چھپائيا۔ نو وار لکھيا، دھرنى، جس ويلے تيرے اُتے آوے
 ميں زَنکار، خود مالک پھيرا پائيا۔ اوہ ميرى وستو لياوے اپنے دربار، جس دا ليکھ نہ کھئے سمجھائيا۔ ايہہ گنجى جس دے نال
 کھولدا سی اپنے گھر دا بار، جس وچ جوتى دھار ڈيرہ لائيا۔ اوہ بھگتاں دا پيار، اوہ ياراں دا يار، نہ اوہ پُرکھ نہ اوہ نار، نہ اوہ
 تن کرے شنگار، نہ اوہ آوازاں ديوے مار، جنم مرن دا رُوپ نہ کھئے درسائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، سد اپنا
 حُکم ورتائيا۔ کرشن کہيا ميں ويکھنى رين اندھيرى مسّا، ين اکھاں اکھ اُٹھائيا۔ کورو پانڈو بٹھ کے رسّا، رستہ سب دا بند کرائيا۔
 پھير مار کے بٹھ اُتے بٹھا، تالى دتّى لگائيا۔ ميرى سُن دے ربنگے چار جُگ کتھا، کہانى دتّى درزائيا۔ پھير بوليا يتھارتھ يتھا،
 سہج نال سُنائيا۔ پھير نيوں کے ٹيکيا متھا، ہتھ اکھاں اُتے رکھائيا۔ کلجگ انت ميں آؤنا پُرکھ سمرتھا، کاہناں دا کاہن پھيرا پائيا۔
 اوہدا کھيل ہونا تات اٹھاں، نو در نہ کھئے جنايا۔ اُس نے بھگت بناؤنا چّہ، بچن اپنى جھولى پائيا۔ جو کوئى بھگتى وچ رہ گیا کچّا،
 کنچن گڑھ دئے سہائيا۔ کيون اوہ آد انت دا سچّا، سچ وچ سائيا۔ ہر پردے اندر وسا، وسنہارا دُھردرگاہيا۔ جوتى جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائيا۔ کرشن نے ويکھيا چار چھير، پہلى جيٹھ مىلى

وڈیائیا۔ جدھر تکیا اُدھر اندھیر، ساچا نُور نہ کھئے چمکائیا۔ پھیر نگاہ ماری بھیلنی دے نظر آگئے بیر، رام دی دتی دُہائیا۔ پھیر آگا ویکھیا نظر آیا شیر، بھبک نام والی سُنائیا۔ پھیر ویکھیا اوہ کُردا جاوے مہر، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے کھئے زبر نہ زیر، ذرا بھوری بھيو کھئے نہ پائیا۔ جاں پھیر ویکھیا اوہ دُور دُراڈا نیڑ، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ کرشن پھیر ویکھیا ماریا پنجاں ولّ دھیان، ہتھ گچی اُتے ٹکائیا۔ پھیر کہا تسیں میرے جوان، سُو رپر سوبھا پائیا۔ ارجن نے کھچّ کے کمان، چلّہ دتا وکھائیا۔ بھم گرج بلائی اُتے آسمان، چکر نو دتے گھٹائیا۔ یُدھشٹر کر کے پرنام، سیس دتا نوائیا۔ کرن سہدیو نکل دی کر پہچان، اڈی زمیں اُتے ٹکائیا۔ پنجاں دا فرمان چھیواں نال آنجان، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پھیر کرشن نے کہا میرے در اوہ پروان، جیہڑے پروانے بن کے میرے وچ سمائیا۔ یُدھشٹر نے جھولی ڈابی کُجھ منگ لیا نال کھان، رسنا دے چکھائیا۔ اوہ پنچے پھل کر دیو دان، سنگھاسن اُتے دیو ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ کرشن کہا یُدھشٹر آہ لے تیرا آم، میں تیری امی، امڑی دا جایا تُوں۔ چارے پانڈو کر پروان پھڑایا اوہ نشان، جس دے وچ بُت تے رُوح۔ نگاہ ماری ویکھیا بھگت بھگوان، ہویا ہوبوہو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے کرائیا۔ یُدھشٹر نوں کہا آہ لے امب دا پھل میوہ، دُھر دا دیاں کھوائیا۔ آہ چارے پھڑ لو میرے پریم دا رس تے تھادی پروان ہوئی سیوا، سیوا سچ دے لیکھے لائیا۔ اکو تھادا ایشٹ اک گردیو اکو دیو دیوا، آتما پرماٹما پرماٹما اکو نظری آئیا۔ پنچ وار کہو میرے کاہن دا کاہن داتا اکھ ابھیوا، کتھنی کتھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ کاہن کہے ایہہ وار تھت جیٹھ مہینہ پہلی، پہلوں دتا جنائیا۔ اوہ ویکھو رانیاں مہارانیاں نکلدیاں وچوں محلین، محلاں دے وچوں سمجھائیا۔ ارجن نوں کہا ارجن ڈھائی قدم میرے پچھے تھلین، قدم قدم وچوں بدلائیا۔ یُدھشٹر کر نہ لوین انکھلی، سماں گیا ہتھ نہ آئیا۔ آگے کردے اپنی تن والی تھیلی، چرن دھوڑ ایہدے وچ ٹکائیا۔ جو چاہیں میرے کولوں لے لئیں، دوجا دوارا منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چیڑ مار زور دی ایہہ گل کہ لئی، ساری سرشٹی وہلی، واہ واہ کہہ کے سیس دتا نوائیا۔ پھیر کہا پرہو جے تھھا پھیر وی بھگتاں ملیں، ملنی اپنے نال کرائیا۔ کرشن

کہا اوہ میرا کاہن آد انت دا بیلی، بیلیاں وچ بھگتاں ہوئے سہائیا۔ پھیر پنج چلیاں رکھیاں اُتے ہتھیلی، پچھلی رسم پوری دتی کرائیا۔ پھیر بس کے کہا یُدھشٹرا یاد کر جد بنے آتما پرماٹما دی بنے چیلی، دو جا چیلان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ارجن کہا میرے کاہن، کچھ دے سمجھائیا۔ کرشن نے لت ماری اوہ ویکھ میدان، مُردیاں دا بھریا سوہیا پائیا۔ ارجن بن کے نادان، نیناں نیر چلائی۔ اوہ زور دا کھچیا کان، ہلونا دتا لگائیا۔ چھیتی کر کر چرن دھیان، دھوڑی مستک نال چھپائیا۔ اکو ویکھ نگاہبان، بنا کاہن توں کاہن نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر دو ہتھڑ ماری، ایتھے ائے ارجن، اوہ ویکھ کلجگ شیطان، شرع دا روپ بدلائی۔ پھیر ایتھے ماریا اوہ ویکھ اسمان، اسماناں توں پرے میرا ماہیا۔ جس ویلے آوے نوجوان، بن کے داتا دھردرگاہیا۔ اوہنوں ساری دُنیا کہے بے ایمان، خاوند گُرمکھ وِرا لائے بنائیا۔ ارجن نے سٹ کے تیر کمان، گل پلُو لیا پائیا۔ کرشن نے دوتے جوڑ کے چرن وکھائے آہ ویکھ بال آنجان، نگاہ نگاہ وچ رکھائیا۔ اوہ سدا مہربان، دُھر دا مالک دھردرگاہیا۔ جس نے لکھ چوراسی ویکھنی آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کرنا جو کر رہے فرمان، فُرنے سب دے کھوج کھوجائیا۔ اوتاراں پچھوں پیغمبراں دی چلاؤنی دکان، دُنیا وچ اپنا نام ونڈ ونڈائیا۔ پھیر گرو کرنے پردھان، ستگرُو اپنا حُکم سنائیا۔ پھیر شرع دا جنگ کرنا گھمسان، یُدھ مذہب والا وکھائیا۔ پھیر پرگٹ ہونا آن، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں دھر سکے نہ کھئے وچ دھیان، مصوّر تَصوّر نہ کھئے کرائیا۔ ساری دُنیا کرنی حیران، حیرت وچ سب نوں دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا اٹھائیا۔ پہلی جیٹھ کہے کرشن سروں لاه لیا مُکٹ، ہتھ دوویں اُتے ٹکائیا۔ نالے بس کے کہا واہ میرے کاہن تیری بے پرواہی دی جُکت، جُکتی سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہُن تُوں مکتی دین لگا مُفت، قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑا یُدھ وچ جھوڑے تے رہے چُست، دھنُش بان کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ اوہدی اندروں لگی ہووے سُرَت، سُرَتی تیرے وچ ٹکائیا۔ جے اوہ تگ لئی اپنی مورت، مہورت تیرا نام جنائیا۔ نانا تٹ جائے دُنیا کوڑت، سچ گھر ملے وڈیائیا۔ پار ہو جائے مُورکھ مُوڑھت، عقل بُدھی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ کرشن نے نُو وار زمیں اُتے چرن جھسے، تالی چھاتی اُتے لگائیا۔ نالے نیتر بان کسے، اکھ اکھ

وچوں اُٹھائیا۔ نالے ویکھے دواپر والے پٹے، کی سماں دئے گواہیا۔ پھیر کئیوں کھول یشودھا والے ٹکے، نوّ خاک وچ زُلائیا۔ پھیر اوبنوں پُٹھے قدم ٹپّے، آگے قدم نہ کھئے رکھائیا۔ خوشیاں وچ کپا پرہو تیرے میرے قول پکے، اقرار اکو وار سمجھائیا۔ اوہ کلجگ نشانے تکه، دُور دُراڈا کھوج کھوجائیا۔ کھیل ویکھ مدینے مکے، مقبرہ چرناں والا بنائیا۔ پھیر سُنے نام دے ٹپّے، نام ست سنوئیا۔ پھیر جان واپگرُو فتنے، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ پھیر دھوڑی بھر کے لپے، اسمان ولّ اُڈائیا۔ جس ویلے کلجگ سماں ٹپّے، ٹپّا اکو سوہیا پائیا۔ کاہن نے کپا میرا کاہن پرکاش ہووے نال پپّے، پورن پرہ چترائیا۔ اکو وار اک نال کیتے متے، مت سانجھی نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر یُدھشٹر نوں مار کے دھپھے، زمیں اُتے لِٹائیا۔ گردن اُتے ہتھ رکھے، سہج نال دباہیا۔ یُدھشٹر توں میرا میں تیرا دوویں اکو نام چپے، سوہنگ دتا سُنائیا۔ پھیر لکھیا لیکھ اُتے گتے، گت مت اپنے وچ چھپائیا۔ پھیر کڈھ کے خُون رتے، رتی مستک اُتے چھپائیا۔ بھگت پائے پرہو دے کھتے، خطرہ سب دا دتا مُکائیا۔ جتھوں ملدے پریم دے گپھے، گپھا وچ ورن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساڈے جنم کرم کرے رفعے، رستہ اکو دئے وکھائیا۔ جو آوے سو کھٹّ کے جائے نام دے نفعے، نقصان وچ نہ کھئے رکھائیا۔ کاہن کپا یُدھشٹر اک وار مینوں ہو خفے، غصّے نال متھے وٹ چڑھائیا۔ یُدھشٹر کپا کاہن میرا سریر اگنی وانگ تپے، تپش نہ کھئے بُجھائیا۔ اوہ بھگت نہیں جیہڑا بھگوان دی کرنی اُتے بسے، ست کر متنا میری ریتی چلی آہیا۔ پھیر پا کے ہتھ اُتے نکے، لکیر نوّ وار کھچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ جیٹھ کہے مینوں ساریا کیتا وادھو، گنتی وچ نہ کھئے رکھائیا۔ پر مینوں یاد آگیا گوبند نے چن سُنیا سی پٹھ پچھے دادو، دعوے نال درڑائیا۔ ہُن اٹّ پتھر تے پھیر میرے پُرکھ اکال دے نام دا چلنا جادو، یادو بنسی کرشن دئے گواہیا۔ اوبدی کیرپا توں بنا رہنا نہیں کوئی سادھو، سادھنا وچ نہ کھئے جنائیا۔ اوبدا شبد ہونا اک آگو، آگن کرے خلق خُداہیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ جگت جہان دین دُنی تیاگو، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آگے نویں سازنا سازو، سجن ہر بھگت لے پرگٹائیا۔ کھنڈا کھڑگ تیر ترکش کمنڈ چکے کیسے نہ بازو، بازاں والا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک پرگٹائیا۔ جیٹھ کہے میری تھت سُہاؤنی، سوہنی سوہیا پائیا۔ جس ویلے شروع کیتا سی راگ مداؤنی، مُدعا پرہ دا ویکھ وکھائیا۔ اشارہ کیتا سی بل باؤنی، نانک

بابر گیا جنائیا۔ کلجگ انت زُڑی اوہ آونی، جس ویلے اون گون نہ کھئے کٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے دینی نہیں کیسے نے ضامنی، جہاں
 توں سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ دین دُنی ہونی وکار وبھچار دی پرابنی، دھرنی اُتے سوبھا پائیا۔ سچ پریتی کیسے نہ لاونی، دُھر دا رنگ
 نہ کھئے رنگائیا۔ کھیل ہونی تیرتھ تٹ نہاونی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ساچی منزل کیسے نہ پاوئی، پاربرہم نہ کھئے درسائیا۔ کلجگ
 کوڑی کیریا چمکے دامنی، دامنگیر نہ کھئے درسائیا۔ ودیا رہنی نہیں براہمنی، برہم نہ پڑدا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ جیٹھ کہے جن بھگتو اپنی سچے ہتھ نال پھڑو زبان، ذبح اپنا آپ کرائیا۔ اُس پریہو توں ہووو
 قربان، جس دی قربانی دے کے گر اوتار پیغمبر خوشی بنائیا۔ نیتر میٹ دھرو دھیان، صاحب ویکھو دُھردرگاہیا۔ بڈھی وچ نہ
 رہو آنجان، من مت جھگڑا دیو گوائیا۔ ست سچ کرو پروان، پروانے بن کے دیو وکھائیا۔ نام امرت کرو پان، جگت پان نہ مُکھ
 چکھائیا۔ حُکم متو اک خصمان، سیوو سمرو دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در
 میل لئے ملائیا۔ جیٹھ کہے اُنکل رکھو اُپر اپنی شاہ رگ، پہلے پورے نال دبائیا۔ جگت کوڑا سمجھو جگ، مایا ممتا وچ کُرائیا۔
 ترسنا واسنا ویکھو اگ، چار کُنٹ رہی جلائی۔ دین دُنی تکو حد، حدوڈ کوڑی سوبھا پائیا۔ اِس تو اگے ویکھو ودھ، سُرتی
 شبد وچ سہائیا۔ گھر تکو پُرکھ سمرتھ، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ جو لہنا دینا پُورا کرے حق، حقیقت ویکھے تھاون تھائیا۔ گھر
 چلدیاں منزل نہ جانا تھک، پینڈا پندھ لینا مُکائیا۔ پریتی وچ ستھر لینا گھت، اتھر نیر نہ کھئے وہائیا۔ آپے رکھنہارا پت، پت
 پرمیشور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لئے ملائیا۔ جیٹھ کہے میری
 کتھے اوہ کرابی، جس وچ چوراسی نظری آئیا۔ اوہ پونی دیو پھڑائی، جس نال گُرمکھ باہر لینے کڈھائیا۔ پرساد اوہناں مُکھ
 لگائی، جو کھا کے خوشی بنائیا۔ جگت ہاراں نال چٹرائی، سوہنے تن رنگائیا۔ پانی گھٹ گھٹ پیائی، امرت رس چکھائیا۔ ایہ
 وی ارجن نے دتی سی دُہائی، وراث روپ ویکھ کے ماریاں دھاپیا۔ اوہ پھل دیو ٹُکائی، دوآبے والے چارے اگے آئیا۔ اگے گُرمکھ
 بنے کھئے نہ راہی، منزل بھلے نہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ارجن کہے میں عرض
 کیتی سی نکئی، لکیر نگ نال کڈھائیا۔ کرشن نے نو وار لکھ کے اگئی، پھیر دتی مٹائیا۔ پھیر دھار وکھا کے تکھی، اشارے نال

جنائیا۔ دھون پھڑ کے پھیر وکھائی سکھی، سچ دتا سنائیا۔ ارجن نے اپنے اندر لیکھنی لکھی، قلم شاہی نہ کھئے لگائیا۔ نالے یاد کر
 لئی متی، پہلی جیٹھ و جی ودھائیا۔ پھیر ویکھی تھتی، سمت شہنشاہی رنگ رنگائیا۔ پھیر کرشن وکھائی چٹھی، دوروں دتی
 پڑھائیا۔ پھیر جنائی ٹپی، ہاے اُتے سہائیا۔ پھیر وست اگئی دتی، دوروں دتی ورتائیا۔ پھیر دھار جنائی چٹی، نور جوت
 رُسنائیا۔ پھیر بانی سنائی مٹھی، نُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھیر تکیا پٹ بٹی، اکھ اکھاں وچ رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ وکھائیا۔ رنگ کہے میں رنگ روپ، ین ریکھا سوہا پائیا۔ میں آد انت
 دا پوت، سچ سروپ وچ سمائیا۔ میرا لہنا چار کوٹ، دہ دشا وچ وڈیائیا۔ میں کدے نہ جاواں اوٹ، پرہہ سر میرے ہتھ رکھائیا۔
 میں سدا سہاواں روٹ، جگ جگ رت مہکائیا۔ میں بھاگ لگاواں بوٹ، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک پھیرا پائیا۔ رنگ کہے میں رنگ رنگیلا، رتڑا اک اکھوائیا۔ میرا آد انت دا اک
 وسیلہ، وصل یار والا سمجھائیا۔ میرا امبر نور نیلا، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ میرا ست ست قبیلہ، گر اوتار پیغمبر سوہا پائیا۔
 میرا نرگن دھار جینا، سرگن روپ مرن کدے نہ آئیا۔ میرا لہنا پار لوک تینا، ترے گن نہ سکے سمجھائیا۔ میری شہادت نہیں جل
 مینا، چند چکور نہ کھئے وڈیائیا۔ میں کوئی لہنیدار نہیں کمینہ، کوجھا کلا نہ روپ درسائیا۔ میرا آد انت توں صاف سینہ، پردا اکو
 رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ رسیا چکائیا۔ جیٹھ کہے کرشن نے
 سچے ہتھ تے وڈھی دندی، دندان نال دبائیا۔ مکھوں کپا کلجگ سرشٹی اندھی، جگ نیتز نہ کھئے رُسنائیا۔ دھوتی تہمت پہن
 تہی، تابعداری نہ کھئے سمجھائیا۔ جوت اکالن نہ ملے امڑی امی، پتا پوت نہ گود اٹھائیا۔ پھیر پھر کے پیری ننگی، چرن کنڈیاں اُتے
 ٹکائیا۔ پھیر ویکھکے پون ٹھنڈی، ساہ ساہ وچ ملائیا۔ پھیر تکیا اوہ سورپیر پرہہ دا نور جودھا جنگی، بہادر اکو نظری آئیا۔ جس
 نے دین دنی اکٹھی کرنی ونڈی، ذات پات دا لیکھا دئے مکائیا۔ چرن دوار درسائے جمنانگنی، سُرستی گوداوری دھوڑ چہار رمائیا۔
 خوشی وچ کہا پنج چھ دی آیو لمبی، سماں سمیں نال ٹھکرائیا۔ اوس ویلے دھرنی کبی، تھر تھراہٹ وچ دہائیا۔ کابنا بنا تیرے کابن
 توں دُنیا ہونی ڈمبی، ست سروپ نہ کھئے وکھائیا۔ میری آسا منگ رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم اوہ دھار

نرنکار آوے جیہڑی مات ککھ نہ جھی، گربھواس نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑی کسے نوں کہے نہ اماں می، اباجان نہ کہہ بُلایا۔ کھیل
 ہووے اک نوں، نو چار نہ کھئے جنایا۔ عرض عرضوئی اک متیں، منسا دتی سمجھائیا۔ سُنیا بچن کتیں، سندیسہ سہج سُبھائیا۔
 دھرنی رو پئی چہم چہمی، چہہر ہنجهوآں والی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا
 حُکم ورتائیا۔ دھرنی دھرم دا دئے دِلاسا، سینتل سچ جنایا۔ پرہوُ پریم پیاسا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ پوری کرے آسا، ترسنا
 دئے گوائیا۔ خالی بھرے کاسہ، وست اگم ورتائیا۔ اوبدا کھیل الکھنا الاکھا، لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ اوہ آد توں جوتی جاتا، جوتی
 جوت نورُ رُشنائیا۔ تینوں دُنیا کھندی دھرتی ماتا، دھول تیری چٹرائیا۔ پر تُوں وی اُسنوں متنا اپنا باپا، پتا پُرکھ اکال سیس
 نوایا۔ اوہ ویکھے ضرور کلجگ کھیل تاشا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تیری منزل پوری کرے واٹا، اگلا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ پر یاد
 رکھیں اک ویراں گوبند امرت دین آوے باٹا، جگت رس چکھائیا۔ پھیر نرگن نورُ کر پرکاشا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سمبل کر کے
 اپنا واسا، واسطہ اکو نال جنایا۔ اوتار پیغمبر گروُ جو چار جُگ دیاں شاخاں، شناخت کرے چائیں چائیا۔ ست دھرم دا بن کے
 راکھا، تیری رکھیا کرے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورا داتا اک اکھوائیا۔
 جیٹھ کہے میری تھت وار وارتا انوکھی، وکھ وکھ سمجھائیا۔ میری دھار لکھی کسے نہ پوتھی، پُستک سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جُگ
 پیتے کوٹن کوٹی، کال گئے وبائیا۔ جو اوتار پیغمبر گروُ آیا سو کھا کے گیا روٹی، رسنا رس چکھائیا۔ نرگن دھار رہیا کھئے نہ جوتی،
 پنج تت تت سمائیا۔ دین مذہب مانو وند دھرم دھار دے دوشی، دُشمن نام نام سمجھائیا۔ اکھڑ وِ دیا جگت پڑھدا کوشی، صفتاں
 وچ صلاحیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا بنا زبان توں سدا رکھے خاموشی، شبد شبد نال جنایا۔ تن ماٹی وجود سوہے کھئے نہ پوشی،
 پوشیدہ اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ دیا دھار
 پرہ آ گیا، اچن اُچیت اچل۔ نرگن نورُ جوت جگا گیا، گہر گمبہر اچھل اچھل۔ لکھ چوراسی بھرم بھلا گیا، جن بھگت
 اُدھارے گھڑی پل۔ چار کُنٹ ویکھ وکھا گیا، لیکھا جانے مہیئل جل تھل۔ کوڑ کُریارا ڈنک وجا گیا، ہوئے ہنگتا وکار اٹھا کے
 دل۔ راؤ رنگ بھلا گیا، نہچل دھام بیٹھ اٹل۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار

کما گیا۔ کرنی کار کماؤن آیا، جیٹھ جلندا میت۔ بھیو ابھید کھلاؤن آیا، ہر ساچا ترے گن اتیت۔ جن بھگت سہیلے میل ملاؤن آیا، شبد گردیوا ہو کے بیچ۔ در ساچے آپ بہاؤن آیا، پردہ لاه صاحب انڈیٹھ۔ بھیو ابھید کھلاؤن آیا، آتم پر ماتم دس کے گیت۔ اندھ اندھیرا گواؤن آیا، گرہ مندر جگا کے دیپ۔ سچ مارگ سمجھاؤن آیا، ستجگ ساچی ریت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، لیکھا مکا کے ہست کپٹ۔ ہست کپٹ نہ راؤ رنکا، نہ کھئے راج راجان۔ صاحب ست سوامی دوار بنکا، اکو پر پڑکھ مہربان۔ چرن پریتی ساچی سنگتا، سنگل شرع کٹان۔ گرھ توڑ ہوئے بنکتا، ہنگ برہم دئے گیان۔ سنسا لاه کے من کا، منسا میٹے شیطان۔ رس رہن نہ دیوے کن کا، انتر انتر بخشے دھیان۔ کر پرکاش اگنی نور چن دا، لیکھا مکا کوٹن بہان۔ لہنا جھولی پائے جن بھگتاں والے دم دا، دامنگیر ہو سری بھگوان۔ لیکھا رہے نہ ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا مٹے جہان۔ پچھلا ویلا گیا لنگھدا، آگے حکم فرمان۔ جگت لیکھا ہونا تنگ دا، گرہ گرہ ہوئے حیران۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا وڈ مہربان۔ کرشن کہے میں دتا اک سندیسہ جھٹ، یدھشٹر جھٹکے نال اٹھائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی جائے ٹپ، ٹاپو ویکھ جگت لوکائیا۔ مایا ڈسنی ڈسے سب نوں سپ، زہر قہر ورتائیا۔ پیغمبران پھل جانا پگ، صدی سدوی دئے گواہیا۔ کھیل کرنا پڑکھ سمرتھ، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ شبدی دھار پا کے نتھ، سریشٹی بٹھ تھائوں تھائیا۔ کسے دے رہے کچھ نہ ہتھ، جورو زر نہ کھئے چٹرائیا۔ ست دھرم دا ستھر وچھ جائے ستھ، کوڑ کوڑ وچے ودھائیا۔ ایہ کھیل ویکھنا پرہو نال اگنی اکھ، بن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لئے ملایا۔ کرشن کہا جس ویلے سمت شہنشاہی چھ آوے، آوت آوت خوشی منائیا۔ ستاراں ہاڑ تھت سہاوے، زڑی رت مہکائیا۔ پرہو چرن دھوڑی ہر سنگت نہاوے، ڈرمت میل گوائیا۔ تون ہی ماتا پتا گاوے، خوشیاں راگ جنائیا۔ گرمکھ اک دوچے نوں ہس ہس بلاوے، گلہ اندر رہے نہ رائیا۔ ہر سنگت نو پردکھنا لے کے نو دوار دا ڈیرہ ڈھاوے، نو نو خوشی منائیا۔ آتم پر ماتم اکو پریم راوے، جو رو رہیا سرب ٹھائیا۔ جوٹھے جھوٹھے چھڈ کے دعوی، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ جنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں آوندا آوندا بھجا، بھاجڑ ویکھاں جگت لوکائیا۔ ہر

سنگت پورن اکھڑ لکھیا ہووے ہتھ سچا، ہتھیلی لال لال نال چھہائیا۔ آگے دسنی ایس دی وجہ، بھیو بھیو وچوں گھلائیآ۔ سب دے کھبے ہتھ وچ ہووے کاغذ چٹے رنگ دا بگا، کانا ساڈھے تِن ہتھ لمبائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ چٹا کاغذ نو دس انچ دھار ہووے، طوُل عرض وڈیائیآ۔ گُرمکھ ساڈھے تِن گھنٹے کھٹے نہ سووے، سوہنا وقت دئے سمجھائیآ۔ ویراگ وچ کھٹے نہ رووے، نیناں نیر وہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پاربرہم پرہہ الکھ ابھیوے، بھیو ابھید سکے کھٹے نہ پائیآ۔

چٹے بستر کالا ٹھپا، جنم جنم کرم گوائیا۔ جس دی مرٹو ہونی سی لڑ کے سپا، مہینہ جیٹھ لنگھن نہ پائیآ۔ اُس دا لہنا دینا لیکھا پورا کیتا پورب جنم دا بچن ہویا سچا، رام داس گر دئے گواہیا۔ بال اوستھا بالی بچہ، بچن بچن وچوں بنائیآ۔ بھانڈا بھجن نہیں دتا کچا، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، گرمیت سپتری جنم دان پھیر دتا، دے کے اپنی دیا کھائیآ۔

★ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ ہری پُر ضلع جالندھر ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ بے نظیری، زنگن نرویر نظر سب دی دے بدلائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا وقت آخیری، پروردگار سانجھے یار دئے جنائیآ۔ شبدی دھار اندر لیکھا لکھ تحریری، شاہ حقیری ویکھ وکھائیآ۔ چار جُگ دی شرع توڑ زنجیری، کلجُگ کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجُگ ساچا دھرم ہووے تعمیری، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیآ۔ امرت رس بخش دے سیری، آب حیات نیر پئیآ۔ کیسے دی رہے نہ میری پیری، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم ورتائیآ۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیری، قبراں توں باہر سُنائیآ۔ دین دُنی میٹ دلگیری، دین دِیال ہونا سہائیآ۔ دین مذہب رہے نہ کیسے جاگیری، مالک اکو

سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 بینتی ارداس پرہو انت، انتشکرن ویکھ خلق خُدائیا۔ تُوں صاحب سوامی بھگونت، بھگون تیری بے پروا بیا۔ جُگ چو کُری تیرا
 کھیل بے انت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ دھیان لگاؤندے گئے سنت، ساجن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پت پریشور بن کے کنت،
 کنت کنتوبل پڑا دے اٹھائیا۔ دین دُنی دا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ اکادھی بن کے پنڈت، ودیا
 اگم دینی جنائیا۔ مانو ذاتی تیری سنگت، شبدي دھار میل ملائیا۔ لیکھا پورا کر دے پُرکھ اکالے وچ اپنے سمت، سماں سمیں
 وچوں بدلایا۔ ہوئے روگ رہے نہ چنت، کِریا کوڑ دینی گوائیا۔ تیرے نام کلمے دا رہے کھئے نہ نندک، دُرمت دُراچار نہ کھئے
 وڈیائیا۔ منوا کرے کھئے نہ علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اکو شبد گردیو ستگر ہووے ہمت، حوصلہ اک رکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن انت کنت سندیسہ، شہنشاہ
 سُنائیا۔ تُوں جُگ جُگ رہیں ہمیشہ، نت نوت اپنا کھیل کھلایا۔ بھیو کھلا دے سچکھنڈ اگے دیسا، پڑدا تھر رہے نہ رائیا۔
 جھگڑا مُکا دے پنڈت مُلا شیخان، اکو نور دینا چمکائیا۔ اپنے ہتھ رکھ اپنا لیکھا، وشن برہما شو سیو کمائیا۔ ستجگ ساچے
 رہے کھئے نہ بہم بھلیکھا، بھانڈا بہم دینا بھنایا۔ دین مذہب دا دینا کیسے نہیں ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ تُوں آد انت دا
 ایکا، ایکنکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن انت آخری کہنا، شبدي دھار سُنائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا بن نیناں، نین نین رُشنائیا۔ تیرا بھانا سب نے سہنا، نہ کھئے
 میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارا بُرج ڈھپنا، ہوئے ہنگتا ہیٹے صفائیا۔ کوڑی کِریا وہن وینا، چار کُٹ دُہائیا۔ بن تیرے دے
 کھئے نہ ساک سینا، سجن میت نہ کھئے اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں ناتا تُننا بھائی بھیناں، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ چاروں کُٹ اندھیری
 ریناں، زرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سب دا پورب لہنا پرم پُرکھ پرہ دینا، دے دے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دُھر کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا لیکھ اگئی تگ، تقویٰ انت رکھائیا۔ حقیقت جھولی پا دے حق،
 لاشریک تیری سرنائیا۔ ساڈے سب دے خالی ہتھ، پلو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دا چلایا رتھ،

حُکمِ سندیسے مات سُنائیآ۔ مہا دسی اکتھ، بھیو ابھیدا اک پرگٹائیآ۔ اتم ساڈی ہوئی بس، بستے سب نے لے بندھائیآ۔ دو جہاناں آپے نس، نو ست کھوج کھوجائیآ۔ سب کچھ پھڑایا تیرے ہتھ، تیرا تیرے آگے ٹکائیآ۔ ویکھیں صدی چوڈھویں آگے نہ جاوے ٹپ، ٹاپواں والے دین دُہائیآ۔ قول اقرار پورا ہویا پک، پکی گنڈھ نہ کھئے کھلائیآ۔ تُوں صاحب سوامی سمترتھ، بے انت تیری سرنائیآ۔ جھٹ گوبند پیا ہس، سچکھنڈ اپنی خوشی بنائیآ۔ دین دیاں ویکھ لے اکھ، اکھ میرے نال ملائیآ۔ لکھ دا لکھ رہیا نہ ککھ، ککھ لکھ نہ کھئے جنائیآ۔ جو مارگ آیا دس، دہ دشا شنوائیآ۔ اُس دا لے کھئے نہ رس، رستہ بھلیا خلق خُدائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیآ۔ گوبند کہے میری ویکھ ہتھیلی، بن ہتھان ہتھ جنائیآ۔ تَدھ بن اور کھئے نہ بیلی، بیلیاں جنگلاں وچ آیا سُنائیآ۔ تیری کھیل سدا توبلی، زرنکار تیری چُٹائیآ۔ گُرمکھ میرے میرے نال ملیں، مل کے وچھڑ کھئے نہ جائیآ۔ اوہ تگ لے نانک ٹوبی سیلی، سرگن ربی سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست امولک اک ورتائیآ۔ گوبند کہیا میرا اک اشارہ، بن سینت دیاں جنائیآ۔ اوہ ویکھ اپنا کنارہ، نیا ڈولے تھان تھائیآ۔ کیسے دا رہیا نہ کھئے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیآ۔ سکھ سکھ تُوں کہے غدارا، گوبند دا بھے نہ کھئے جنائیآ۔ میرے پُرکھ اکال دین دیاں میں تیرا سٹ دُلارا، شبد شبد اکھوائیآ۔ زرنگن دھار ہو دوبارا، دوہری اپنی کار کھائیآ۔ نو ست پاواں سارا، مہاسارتھی ہو کے تیرا رتھ چلائیآ۔ لہنا دینا پورا کر کے جگ چارا، چوتھا جگ پھول پھولائیآ۔ تیرے پیار دا اکو ہووے دوارا، دوارکا واسی جتھے سیس نوئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار دیا کھائیآ۔ گوبند کہیا میں دساں بھیو اولا، اگم اتھاء جنائیآ۔ پُرکھ اکال ویکھ لے پلا، کئی گنڈھ نہ کھئے بندھائیآ۔ تیرا نور الہی اللہ، علمین تیری بے پرواہیا۔ میرا قول اقرار نہچل دھام اٹلا، دوچی بھومکا نہ کھئے درسائیآ۔ انت تیرے دوارے کھلا، خالق خلق رنگ رنگائیآ۔ صدی چوڈھویں انت کراواں ہلا، حُکم اک ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور اپنا اک جنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوبند پریم وچ لے انگری، مُحبت وچ وڈیائیآ۔ جیہڑا بوٹا پٹ کے آئیوں کابی، کائنات جڑ اکھڑائیآ۔ شبدی کھیل جگت پئے دُہائی، ہاباکار لوکائیآ۔ کلجگ بدل دیوے شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم سُنائیآ۔ سب دی منزل پوری کرے جو چار

جُگ دے راہی، پینڈا پندھ مُکائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے تهاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ سچ کھیل ویکھنا چائیں، چاؤ گھنیرا اک دِرڑائیا۔ میلا ملنا دُھر دے مابی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند ماچھوواڑا کر لے یاد، پُورب دیاں جنائیا۔ جس دھار لیا ارادھ، ہر دے ہر وسائیا۔ بھیو پا کے بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کیتی شنوائیا۔ اُس دا لہنا ویکھ آج، تھت وار دئے سمجھائیا۔ بھگتی دھار بدل سماج، سمگری نام اک ورتائیا۔ تخت نواسی پھن کے تاج، تاجاں والے دئے کھپائیا۔ تیرا پُورن کر کے کاج، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑی میں پریم وچ کئی رات، رُڑی اک مہکائیا۔ اک کپڑی والی سوغات، پدارتھ دواے وچ بھرائیا۔ گوہند ہور ویکھ ہن اکھراں والی کتاب، ہن کتب خانے پھول پھولائیا۔ سچکھنڈ دی تگ محراب، محبوب رہیا درسائیا۔ جس وچوں اگتی نکلے آواز، رسنا جہوا نہ کھئے سنائیا۔ اوبدا پنجواں حصّے تے پنجواں باب، پنجویں سطر سطر سمجھائیا۔ جتھے نہیں کوئی آواز، دُھن ناد نہ کھئے شنوائیا۔ اکو بیٹھا پریمی تیرا سادھ، سنت شہیلا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ ہن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند کہے میں شبدی دھیان دھریا، جگت بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ کھیل ویکھیا نرائن نریا، نر ہر دتا درسائیا۔ جیہڑا دادو دے دہرے دادو دا ساتھی گوہند چرن لگ کے تریا، نو وار سپس جھکائیا۔ گوہند اُس نوں بابوں پھڑیا، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ اوہ جھٹ گودی دے وچ وڑیا، گلوکڑی گل وچ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پتا پوت دا ڈھولا پڑھیا، خوشی راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنا حکم سنائیا۔ گوہند کہے دادو دا سنگی جس دا ناں سارے کھندے وادھو، واہ واہ کھیل کھلائی۔ نو کول رکھدا سی سدا کاجو، نو سال نہ مکھ لگائیا۔ بتھدا سی نال سچے بازو، بازاں والے آس تکائیا۔ جس ویلے آوے میرا صاحب میرا بن کے اگو، اگمن وچ راہ تکائیا۔ اوبدے نام دا میرے اُتے ہووے جادو، یادو بنس دا پچھلا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ گوہند آگیا نال پیار، پریم وچ وڈیائیا۔ وادھو نے کر کے نمسکار، نو کاجو آگے دتے ٹکائیا۔ گوہند دے سہار، پھڑ بابوں لیا اُٹھائیا۔ اُس بس کے کہا واہ یاراں دے یار، تیری یاری بے پرواہیا۔ جے تٹھا مینوں اپنی منزل چاڑھ، در اپنا اک سہائیا۔ گوہند اشارہ کیتا اے زندگی ویکھ ہور دن چار، جُگ چوتھے سمجھائیا۔ جس

ویلے کھیل کرے میرا کرتار، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میں شبدی دھار آواں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سیس
 نوائیا۔ تیرا لہنا دینا قرضہ دیواں اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ وادھو کپا میرے نال کر وعدہ، سچ سچ سُنائیا۔ دادو کپا گوبند کدے نہ ہوویں علیحدہ،
 وکھرا گھر نہ کھتے سُنائیا۔ گوبند کپا میں انتر لوں جائزہ، جائز اپنی کار کھائیا۔ تینوں مرنا پئے تے دکھ ہووے ہیضہ، تن وجود دئے
 چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ وادھو کپا میں مرنا تیری حُکم دی دھار، مرنا مرت
 رہے نہ رائیا۔ جاواں سچ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کرکے نمسکار، متھا چرناں اُتے گھسائیا۔ گوبند تھپکی دتی وار دو
 چار، ہتھ پُشت پناہ بکائیا۔ تیرا لیکھا اگم اپار، اپنے وچ چھپائیا۔ جنم لینا پئے وچ سنسار، آؤنا چائیں چائیا۔ ایہہ کھیل ہر
 کرتار، کرنی دا کرتا ربیا شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گوبند کپا
 کی آؤنا چاہیں مات، جنم جنم بدلائیا۔ وادھو کپا تُوں ہی پتا تُوں ہی مات، ہوں بالک اک اکھوائیا۔ تیرا تیرے در ہووے ساتھ،
 سکلا سنگ بنائیا۔ گوبند کپا میں شبد گرو میرا کھیل اگم سماج، سمجھ سکے کھتے نہ رائیا۔ تتان والی تیری پوری کراں آس،
 خواہش خواہش وچ سمائیا۔ تیرا لہنا دینا رکھ کے اپنے ہاتھ، ہتھو ہتھ چکائیا۔ جوڑ جڑے نال پُرکھ سمراٹھ، دُھر صاحب ہوئے
 سہائیا۔ میرے نام دا دُھر دے شبد دا اگمی ناداں دا جدا ہوئے ناد، ناد ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دُھر دا سندیسہ اک سُنائیا۔ گوبند کپا سچ نیہاواں پریت، پریت ہو کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے صدی جاوے بیت، چوڈھویں
 ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکالا دسے گیت، ڈھولا اگم اتھابیا۔ سرشٹی درشٹی بدلے ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ ست سچ دی بخش
 پریت، پریت ہو کے ویس وٹائیا۔ تیرا پتا ہووے سُرچیت، سنگھ سنگھ نال وڈیائیا۔ چولی چاڑھ رنگ مچھتھ، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ وادھو کپا کی کیتا قول اقرار، اک وار سُنائیا۔ گوبند کیتا اشار،
 ماچھوواڑے دتا وکھائیا۔ کیڑی دا دے ادھار، بھرم دتا چکائیا۔ جس ویلے ایہہ آوے وچ سنسار، لوک مات وچ ودھائیا۔ دو
 دھار وچ دھار ہووے اجیار، دو دو آبا میل ملائیا۔ کایا کعبہ اک وکھال، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ اُس ویلے سُر ت لینی سنہال،

سمبل وسے دُھر دا ماہیا۔ جس نون پوہ نہ سکے کال، مہاکال سیس نوائیا۔ اوہ کھیل کرے کمال، کل کلکی ناؤں پرگٹائیا۔ کوڑی کیریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حُکم سُنائیا۔ گوہند کپہا شبد گرو گُردیوا، آتما دیو جنائیا۔ ساچا نام امرت میوہ، رس اکو اک وکھائیا۔ جس نون چکھ نہ سکے جہوا، بٹی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ ملے دھام نہچل نہکیوا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گوہند کپہا تیرا میرا قول اک اقرار، عقل بڈھی تون باہر جنائیا۔ شبدي حُکم دے اشارہ، سہج نال سُنائیا۔ تیرا ہو کے تیری پاواں سارا، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سٹ دا سٹ بنا دلارا، سوتردھاری کھوج کھوجائیا۔ تیرا نام ہووے گر اوتارا، سنگھ اکھر سنگ رکھائیا۔ دوآبے والیاں نال ورتارا، پورب پچھلا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ ساچا میلا ملیا ملاپ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت انت تیرا اکو جاپ، آخر آخر نظری آئیا۔ کوڑی کیریا میٹ سنناپ، ہوئے روگ رہے نہ رائیا۔ دین دنی دی درشٹی کر پاک، پتت پُنت آپ کرائیا۔ تون سب دا مائی باپ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے ذات، مذہب دین نہ کھئے لڑائیا۔ مانو مانو کر اتفاق، میلا میل سہج سُبھائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واک، واہ واہ تیری اک سرنائیا۔ ستنجگ ساچا کھلا رہے تاک، در اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا وقت سہنجنا، سوبھاوت رمنیک۔ پُرکھ ابناشی آد نرنجنا، تیرے ہتھ حق توفیق۔ کلجگ کوڑا مات ونجھنا، دوجا رہے نہ کھئے شریک۔ ستنجگ ساچا دھرنی لگنا، کیریا کر ترے گن اتیت۔ تیرا دیپک جوت جگنا، کھیل دس انڈیٹھ۔ سب نون دھوڑی کرا مجنا، انتر رہے نہ کوڑا ریٹھ۔ پُرکھ اکال دُھر دے سجننا، چاڑھ رنگ مجیٹھ۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی بدنا، بدی دی اندر رہے نہ ریت۔ ممتا وچ پئے نہ تپنا، کایا کردے ٹھانڈی سیت۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا اکو ناؤں سب نے جینا، دُھر دا کلمہ حق حدیث۔ جن بھگت سہیلا ساتھ رکھنا، جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ۔ جس دا کھیڑا سدا وسنا، سو تیرے چرناں ہووے وسنیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، تیرا کھیل سدا سدا سدا سدا، اپنا نام کریں بخشیش۔

☆ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بیبی ہریجن کور دے گرہ پنڈ ہری پُر ضلع جالندھر ☆

بھولا ناتھ آیا اتوں کیلاش، کالی جٹا جوٹ وکھائیا۔ صدا لا پُرکھ ابناش، الکھ الکھ دتا سُنائیا۔ نیتر میٹ تگ پرکاش، پرا پسنتی توں پرے ویکھ وکھائیا۔ ترسول سٹ کے تکیا آکاش، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ پھیر ویکھیا ہر گھٹ واس، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میری رہی کوئی نہ لاش، تن ت نہ کھتے درسائیا۔ میں شبد دھار دا داس، داسی داس سیو کھائیا۔ اک اک کر وشواس، وشا تیرا نام اپنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر تیری بے پرواہیا۔ شنکر کہے میں ویکھ اگما سُکھ، اپنی خوشی بنائیا۔ سرشٹی ویکھ کے دکھ، حیرت وچ اپنا آپ بھلائییا۔ اک ست دی دھار مردے وچ گکھ، جنم پور نہ کھتے کرائیا۔ اک اکتی آدھ وچوں جاندے ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھتے پوائیا۔ دو سٹھ جنی گھر جمدے ست، پتر دھی نہ ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال میں اکو وار رہیا پُچھ، نیوں کے سپس نوائیا۔ پچھے کال بیتے چوکریاں نال جگ، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ مینوں سمجھ نہیں آئی کی کھیل تیرا کُجھ، کرنی دے کرتے دینا درسائیا۔ میں رکھی نہیں کوئی بڈھ، عقل والی نہ کھتے چٹرائیا۔ در ٹھانڈے جاوے جھک، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا بھولے ناتھ ویکھیا تیرا جوگ، جٹا جوٹ دیاں جنائیا۔ دین دُنی دا ویکھیا سوگ، چنتا وچ گُرائیا۔ پنج ت سریر دے وچ نو سو تڑنوںے کروڑ دا روگ، میٹ سکے کھتے نہ رائیا۔ کسے آیا نہیں وچ بودھ، دھننتر اشارے نال سمجھائیا۔ کھوج تھکے چوڈاں لوک، پیغمبر طبقیان وچ سبق پڑھائیا۔ میں بہ کے اپنی وچ مؤج، کھیل دُھر دا رہیا کھلائییا۔ اپہ میری دھرم دھار دی فوج، شنکر تیری وی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، بھيو اہیدا اک کھلائییا۔ شنکر مستک دھر کے ہتھ، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ واہ پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ مینوں اکیواں حصہ دتا دس، جس نال لکھ چوراسی لیکھا دیواں مکائیا۔ پُرکھ اکال ہور کھولی اکھ، پڑدا دتا چُکائیا۔ اٹھ ویکھ پرتکھ، صاحب اک گوسائیا۔ جس دا گاؤنا جس، صفتان وچ صلاحیا۔ سب توں بیٹھا وکھ، گرہ مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر ہر کرتا

بے پرواہیا۔ شنکر نیوں کری نمسکاری، نمو سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال شبد اگمی چپیڑ ماری، تن وجود دتا پلائیآ۔ نگاہ مار نوؤ سوؤ
 تڑنویں کروڑ دھرم دھار دی بیماری، حکمت وچ سمجھ وچ کیسے نہ آئیآ۔ میں کھیل کراں برہم بنا سنساری، بھنڈاری وشنوں نال
 بنائیآ۔ شنکر تُوں جاندا سنگھاری، سنگھارن والیا انت تُوں وی رہن نہ پائیآ۔ میرا کھیل وکھرا وکھری کاری، کرنی دا کرتا ہو کے
 اپنا حُکم ورتائیآ۔ کلجگ انت ستجگ سچ بن درباری، دربار اپنا دینا لگائیآ۔ اکو حُکم اکو شبد اکو نام اکو کلمہ دس جیکاری،
 جے جیکار دینی کرائیا۔ جس نُوں اوتار پیغمبر گرو منن سچ سیکداری، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، مہربان مہر نظر اک اٹھائیآ۔ شنکر کہا میرا نہ سوال نہ جواب، کہن کچھ نہ پائیآ۔ تُوں آد انت
 دا مالک ہو کے کریں راج، رعیت ویکھیں اپنی شہنشاہیا۔ جگدیش تیرے سیس شہنجننا تاج، تخت نواسی تیری وڈ وڈیائیآ۔ چار
 جگ سارے بوئے اپابج، لنگرے لوہے سوبھا پائیآ۔ جدھر تکان اودھر دسے داغ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کوٹن کوٹ اوتار
 پیغمبر گرو جگ کے گئے چراغ، شمع نور روپ سمائیآ۔ انت اکو دسے واحد، دو جا روپ نہ کھئے درسائیآ۔ پتہ نہیں کی کھیل کرے
 شاید، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دے اٹھائیآ۔
 پُرکھ اکال کہا شنکر حُکم سندیسہ دیوان نال پیار، پریم ہو کے دیاں جنائیآ۔ ستاراں ہاڑ نوں ہو کے آویں تیار، ترسول پٹھی پٹھ
 اُتے لٹکائیآ۔ اکھاں نوں ملی ہووے چہار، مستک لال رنگ رنگائیآ۔ کُشا کندھیاں اُتے چُکی ہووے رکھیا ہووے بہار، بہاردواج
 سنگ ملائیآ۔ اتر کھلی ہووے جاگ، آلس نندرا نہ کھئے وڈیائیآ۔ شبد اگما گاؤنا راگ، انراگی دئے سنائیآ۔ جس ویلے وجے آواز،
 دس پس وقت سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیآ۔ شنکر کہا
 میرے صاحب سلطان، تیری وڈ وڈیائیآ۔ میرے اُتے ہویا مہربان، مہر نظر ٹکائیآ۔ میرا آگے گیا دھیان، پردہ دتا چُکائیآ۔ میرا
 ساتھی نوجوان، برہما ویکھ وکھائیآ۔ وشنوں نال کرے پروان، تنے آئیے چائیں چائیا۔ در بھکاری منگیئے دان، نیوں کے سیس
 جھکائیآ۔ نالے تیری کریئے کلیان، تیرا نام صفت صلاحیا۔ پھیر دیوانکے سچ بیان، جو آد توں سانوں دتا سمجھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ پُرکھ اکال کہا شنکر پیریں آؤنا نگی، قدم قدم نال

بدلائيا۔ مُندرا کن وچ ہووے تُنگی، تُنگ سبجی ست رنگ وچ دکھائيا۔ سیلی گل وچ ہووے گنڈھی، ول نو نو پوائيا۔ پٹھ
پچھے ہووے چنڈی، چنڈالکا رُوپ درسائيا۔ مُکھ وچوں باہر ہووے دو دندی، کالے رنگ وچ درسائيا۔ سیس وایہی ہووے نہ
کنگھی، خاک چہار وچ جنائيا۔ مستک ریکھا ہووے چندی، چند رُوپ چمکائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائيا۔ شنکر ہتھ پھڑیا ہووے کاسہ، قسم تیرا نام خدائيا۔ جل پانی بھریا ہووے وچوں
بیاسا، گُرمکھ لے کے آوے چائیں چائيا۔ سوا سیر دا ہووے آٹا، دوآبے والیاں ونڈ ونڈائيا۔ مالوے والیاں لیانا باٹا، دھات لوہے
والی چٹرائيا۔ ماجھے والیاں بستر لیانا پاٹا، ڈھائی گز لمبائی چوڑائيا۔ جموں والیاں لیانا چھاتا، کالا کال رُوپ درسائيا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک حُکم سُنائيا۔ شنکر ترسول نال بدھی ہووے ٹاکی، حصے اک
ست دکھائيا۔ گردن تے بدھی ہووے باٹی، باٹا گوہند والا درڑائيا۔ ڈھائی گز دی ہووے لاٹھی، سوہے لوہے نال چٹرائيا۔ بن
اندھیروں ہووے باقی، بتی نور نور چمکائيا۔ اوم ہووے اُپر چھاتی، چہتردھاری ویکھ دکھائيا۔ ڈھائی انچ دی ہووے گِلاسی،
دنداں وچ اڑائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائيا۔ پُرکھ اکال کپا شنکر تکنا
اک نظارہ، برہما وشن نال ملائيا۔ اگی اگی گرسکھاں ماجھا مالوا دوآبہ جموں تین رنگ دیاں بٹھیاں ہون دستاراں، دست تین رنگ
رنگائيا۔ تے رنگ رنگیاں ہون تلواراں، تیلیویو دا لیکھا یوروشلم سمجھائيا۔ ایہ حُکم سبجی سرکارا، نہ کھٹے میٹے میٹ مٹائيا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائيا۔ شنکر پنج پیاریاں دا ویکھیں رُوپ، اکھ
پٹھی آپ بدلائيا۔ جیہڑے پرہ دے بن کے آؤنے دوت، دُتیا بھاؤ گوائيا۔ اوبناں دے گل وچ اٹی ہووے اک اک سوت، محمد
لیکھا منگے تھائوں تھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائيا۔ سُن حُکم پُرکھ اکالے، اکل کل
دھاری آپ جنائيا۔ پنجاں پیاریاں سبجے ہتھ دے انگوٹھے کرنے کالے، کالی چرناں وچ سیس نوائيا۔ ہتھماں وچ دیپک ہون بالے،
بالا مردانہ سیو کھائيا۔ آؤنا سچ سبجی دھرمسالے، دھرم دوار اک وڈیائيا۔ جتھے وسن شاہ کنگالے، شہنشاہ اپنا پڑدا لایيا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک حُکم سُنائيا۔ شنکر پنج لکھاری تکے، تکے نال

دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اوہناں دی وکھری ہووے شان، شہنشاہ اپنا رنگ دکھائیا۔ مستک اُتے بدھی ہووے کریان، نو
 انچ وچ لمبائیا۔ کندھے رکھیا ہووے دھنٹس کمان، کمان ست رنگ چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملائیا۔ پُرکھ اکال کپا شنکر ویکھیں کس بدھ بدل دیواں بدھ، دین دُنی بدلایا۔ ہاڑ ستاراں رات
 باراں بھگتاں دا بھگتاں نال حُکم نال کراواں یُدھ، رسنا جہوا نال لڑایا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اک دوجے نوں پین کد کد، ڈراوے
 دین تھاوں تھائیا۔ پڑدا اوبلا رہے نہ لک، ستمکھ سب نوں دینا جنائیا۔ پھیر سرشٹی دی سرشٹی دا بدل دیواں رُخ، دین دُنی
 کراں ہلکائیا۔ اگلا لیکھا اوہ دساں جس نوں جگ چوکڑی سارے رہے پُچھ، پُچھیاں انک نہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی سہائے آپ رت، ست ڈلارے
 اپنے نال ملائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤد پُر ضلع کپورتھلا ★

شنکر کہے میں آواں کیہڑے راہ، رہبر ہو کے دینا سمجھائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو لیاواں گواہ، شہادت تیرے نام
 والی بھگنائیا۔ تن تے راکھ ملاں کہ سواہ، صاحب سلطان دینا سمجھائیا۔ کیہڑا چیدا آواں ناں، او انگ ہری انگ تت ست رام
 کرشن اللہ ستنام واپگر کی چٹرائیا۔ کون سہنجنا ویکھاں تھان، تھان تھنتر زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پھول پھولایا۔ کس بدھ اچی
 کوکاں کر کے بانہ، دو جہاناں کراں شنوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا توں ہی پتا توں ہی ماں، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ وشن
 برہما نال لیاواں چاء، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ نگر کیہڑا ویکھاں گراں، دھام سمبل پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کپا سن شبد اگمی بھولے ناتھ، جٹا جوت دیاں
 جنائیا۔ نرگن دھار تیرا ہووے ساتھ، گر اوتار پیغمبر برہما وشن نال ملائیا۔ سپس جھکاؤنا پُرکھ سمراتھ، دھوڑی خاک خاک
 رمائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤندے آؤنا گاتھ، جو آد انت دی اک پڑھائیا۔ پچھا پرت نہ ویکھنا اپر کیلاش، کیشو اپنا حُکم

ورتائیا۔ پھیر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دی ویکھنی لاش، تن ماٹی پھول پھولائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دی
تکنی راس، منڈل پڑدا اک اٹھائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا ویکھنا ذات پات، کی مذہب مذہب نال لڑائیا۔ پھیر کلجگ تکنی اندھیری
رات، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ شنکر کہے میرے سوامی، پُرکھ اکال پروردگار تیری سرنائیا۔ آدانت دے انترجامی، جگا جگنتر تیرا کھیل
ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دے شاستر تیری صفتاں والی بانی، وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان اکھراں نال اکھڑ میلا میلیا سہج
سُبھائیا۔ تیرا فرمانا کلمہ کائنات شاہ سلطانی، شہنشاہ حُکم حُکم وچوں پرگنائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر گر میرے نال کرن
دھیانی، نگاہ نگاہ وچوں اٹھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت صدی چوڈھویں ویکھیں اپنی دھرم نشانی، سرشٹی درشٹی اندر پھول
پھولائیا۔ پھر حیرت وچ سب دے اندر آوے حیرانی، پریشانی وچ سارے دین دُہائیا۔ جنہاں سکھاں مُردیاں دے پچھ دے کے گئے
قربانی، تن وجود ماٹی خاک ملائیا۔ نام ندھانا دے کے گئے بن کے دانی، شبد اگئی دات ورتائیا۔ آب حیات امرت رس بخش
کے گئے پانی، پت پریشور تیرا جام پیائیا۔ اوہ دین دُنی چاروں گنٹ دہ دشا کرے بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ کلجگ انت
نو نو چار دسے فانی، انت ربن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا اک
اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شنکر حُکم میرا اگم، اگمڑی کار کمائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا ویکھنا کایا ماٹی چم، چم درشٹی وچ دُہائیا۔
چار گنٹ ہرکھ سوگ چنتا غم، غم خوار ملے کیسے نہ ماہیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگنا ودھی تم، چت ترسنا ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ صدی
چوڈھویں بیڑا سکے کھئے نہ بٹھ، پیغمبر بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کلمہ کائنات آوے نہ کم، ہوہو نعرہ سارے رہے لائیا۔ دھرنی دھرت دھول
دھول بن نیتز رووے چھم چھم، شمع دیپک جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نرگن نور پرکاش چڑھے جوت کھئے نہ چن، سوریہ چند دئے
دُہائیا۔ بھگت سہیلا جننی دئے کھئے نہ جن، لوک مات ملے نہ کھئے جنیندی مائیا۔ انتر نرتز کوڑ کلپنا ودھی سب دی من، بُدھ
بیک نہ کھئے وکھائیا۔ ترے گن مایا اگنی لگی تن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ بھانڈا بھرم بھیو جگت وِدیا سکے کھئے نہ بھن، بھرانٹ
دور نہ کھئے کرائیا۔ کرے کھیل سیری بھگون، ہر کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ شنکر ساریاں مل کے آؤنا بن کے سنگ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنائیا۔ پھر اوتاراں کہنا جس کارن گوہند چھڈیا پُری اند، اند اند وچوں وکھائیا۔ پھر کھیل جناؤنا کیوں محمد بخشیا نشان تارا چند، چند ستار ملی وڈیائیا۔ پھیر پڑا لاہنا کس بدھ صدی چوڈھویں جاوے لنگھ، انت لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھیر ویکھنا کس بدھ پیغمبر صوفی نچدے وانگ ملنگ، مُتہرا کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ پھیر ویکھنا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دین دنی دا جنگ، مذہب مذہب وچ ٹکرائیا۔ ایہ کھیل سورا سربنگ، ستمکھ سب دے دے ورتائیا۔ شنکر کہے میرا خوشی ہووے بند بند، روم روم وچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی پون سواسی دم، دامنگیر ہو کے اپنا کھیل کھلائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گھر پنڈ فتح گرھ ضلع کپورتھلا ★

پُرکھ اکال کہے شنکر کھیل ویکھنا اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مارنی اُپر عرش، عالیشان رہیا سمجھائیا۔ برہما وشن تیرے نال وندن درد، دردی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گُردیو ویکھنی فرد، چار جگ دا لیکھا پھول پھولائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سب دی آسا منسا پوری کرنی پورب ویکھنی غرض، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہون دیوے کھئے نہ حرج، ہر جو اپنا پڑا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر کرتا نور لاپیا۔ شنکر کہے پرہو میرے میرا کون ہووے لباس، بن تت تت وڈیائیا۔ کی کھیل ویکھاں پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ کس دوارے ہووے راس، کس منڈل سوہیا پائیا۔ کون دوار ہووے جوت پرکاش، نرگن نور نور چمکائیا۔ وشن برہما پوری کرنی آس، بیہو ابھید اک کھلائیا۔ اوتار پیغمبر گرو ہون ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ درگاہ ساچی سچ دوار نرگن دھار سرب کرن ارداس، بینتی بے اک جنائیا۔ تون کرنی دا کرتا قدرت دا مالک پرگٹ ہوویں آپ، آپ اپنا بیہو چکائیا۔ سارے تیرا گاون جاپ، تون میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے لاپیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل وکھاواں بیہو کھلاواں کلجگ اندھیری رات، زین بھڑی اک سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ شنکر تے کیلاش، کلا کل اپنی اک ورتائیا۔ میرا لیکھ لیکھا نہیں قلم

دوات، شاستر سکے نہ کھئے جنائیا۔ اُس دا بھیو کھولاں بہہ بہانت، باطن بہرم رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے شنکر گل ہووے باسک تشکا، تشک ملے وڈیائیا۔ بنا اکھاں تون ویکھنا رستہ، رہبر اکو دئے وکھائیا۔ مُکھ صفت صلاحی آوے ہسدا، ہستی تگ بے پرواہیا۔ ڈھولا گاؤن اکو جس دا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نور تکنا اگئی اکھ دا، دئے لوچن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارا ویکھن وسدا، جتھے نرگن نور جوت رُشنائیا۔ راگ سُننا شبد اگئی ند دا، انحد نادی آپ وجائیا۔ جتھے اکو دیپک ہووے جگدا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ اوتھے لیکھا نہیں دھونیاں والی آگ دا، خاک تن نہ کھئے رمائیا۔ میرا راہ تکنا سورے سرگ دا، شہنشاہ پڑدا دئے اٹھائیا۔ تینوں کھیل وکھاؤنا لکھ چوراسی کلجگ جگ دا، جگ جیون داتا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ گھلائی۔ شنکر پریم پریتی وچ جھکایا سیس، نمو نمو سرنائیا۔ میرے صاحب صاحب جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل بیس اکیس، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ میرا جھگڑا مکایا راگ چھتیس، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا اتم رہیا بیت، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں شاہ سلطانا اک اتیت، ترے گن تون باہر سوہبا پائیا۔ اچی کوک ماری چیک، نیتر نین نیر وپائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تَدھ بن کرے کھئے نہ حق تصدیق، شہادت حق نہ کھئے بھگتائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے کرن تیری اڈیک، سچکھنڈ بیٹھے درگاہ ساچی سارے راہ تکائیا۔ مہربان محبوب لکھ چوراسی پرکھ نیت، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولایا۔ جھگڑا پیا مندر مسیت، کچے رو رو مارن دھائیا۔ اٹھسٹھ پانی کرے کھئے نہ ٹھانڈا سیت، گنگا گوداوری جمننا سُرستی اگنی آگ نہ کھئے بوجھائیا۔ صدی چودھویں رہی بیت، محمد ویکھے نین اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ اپنی ویکھے لیک، صدی بیسویں نال گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ شنکر کہا میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ، شاہ سلطان تیری وڈیائیا۔ نمستے وچ سیس جھکا، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مکا، مکمل اپنی کار کھائیا۔ ویلا وقت پہنچیا آ، آمد وچ وجے ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گر نیتر نین رہے اٹھا، بنا اکھاں اکھ گھلائی۔ کی کھیل کرے ہر کرتا آپ خُدا، خود مالک نور لاپیا۔ جس دے اتوں سارے ہوئے فدا، فیصلہ حق دئے سُنائیا۔

سب دی قبول کرے دُعا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ دیوے لا، مارگ اپنا اک درسائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس نان، نرگن دھار اک سمجھائیا۔ سرگن پڑدا دیوے اٹھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے منن اک رضا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شنکر انت رکھنا چاؤ گھنیرا، گھڑی پل نال وڈیائیا۔ کلجگ چار کُنٹ تکنا اندھیرا، سچ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مانو بٹھے کھئے نہ بیڑا، نیا شوہ دریا پار نہ کھئے کرائیا۔ ورنان برنان پیا جھپڑا، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ بھاگ لگے کسے نہ کھپڑا، کایا محل نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ دھرم دا دسے نہ کھئے ویڑا، کوڑی کرپا ہوئی ہلکائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار نرگن دھار تیرا اگئی پھیرا، پھرت ویکھی جگت لوکائیا۔ ثابت رہیا کھئے نہ چیرا، مُرید گئے مکھ بھوائیا۔ اکو اک سہا دے ویلا، وقت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ شنکر آؤنا پیر دے، اپنی پٹھ بدلائیا۔ حکم سندیسے سُننے بٹھے، ہمساجن دے جنائیا۔ ایہ وقت ملدا کدے کدے، قدیم دا مالک آپ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا رہن نہیں دینے دے، جگت فریب نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے دوویں ہتھ ہون بدھے، دُنڈاوت کرکے سیس نوائیا۔ تن مول پاؤنے نہیں جھگے، کپڑا ڈھائی گز وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ شنکر آؤنا لوک مات، متا وشن برہما پکائیا۔ ستاراں ہاڑ سہنجنی رات، سمت شہنشاہی چھ وڈیائیا۔ پٹھ اُتے بدھی ہووے قلم دوات، جس دا روپ نہ کھئے درسائیا۔ نمسکار کرنی نیوں نیوں اُس اگتے ناتھ، جو تریلوکی ناتھ دے وڈیائیا۔ نام ندھانا گاؤنا بن کے بھاٹ، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ پچھلی پچھے چھڈنی واٹ، اگلا حکم سُنا چائیں چائیا۔ کھیل کھیلے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دھردرگابیا۔ سب دی پچھنہارا وات، واتا ورن ویکھے خلق خدائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دُنی دا پڑدا لاپیا۔ پرگٹ ہونا ساکھیات، صاحب سوامی بھیو نہ رائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرنا بند خلاص، بندی توڑ بھئے سہائیا۔ آگے بدل دیوے سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ دین دُنی دا بدل دیوے راج، رعیت ویکھے چائیں چائیا۔ جس دے چار جگ مُحتاج، دُور دُراٹے بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ اوہ صاحب سلطان مرد مردان نوجوان شبد اگئی مار آواز، سوئی سرتی سب دی دے اٹھائیا۔ انتر نرنتر رہے کھئے نہ ناراض، پردہ پردیاں وچوں

چُکائیا۔ جھگڑا میٹھے شرع نماز، وُضُو رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ شنکر دوئے جوڑ کے ہاتھ، واسطہ دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ اپنا حُکم ورتاواں گا۔ نرگن نُوَر جوت چمکاواں گا۔ شبد اگتی ناد و جاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل وکھاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن پڑدا لاہوانگا۔ ایکنکار ویس وٹاواں گا۔ آد نرنجن جوت چمکاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ سِری بھگوان ڈنک و جاواں گا۔ پارہسم پرہہ اپنی دھار وکھاواں گا۔ وشن برہما شیو سرب اٹھاواں گا۔ اندر اسن کروڑ تیتیس نال بلاواں گا۔ گن گندھرب کینر یشپ راگ سناواں گا۔ اوتار تیئی بھیو کھلاواں گا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملاواں گا۔ نانک گوہند جوت چمکاواں گا۔ کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پھول پھولاواں گا۔ شبد شبد دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھاواں گا۔ اِکو پُرکھ اکال دی دس کے اوٹ، اوڑک اِکو وچ ملاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہے نہ کھوٹ، کھوٹے کھرے ویکھ وکھاواں گا۔ جنگل جوہاں وچ ویکھاں لنگوٹ، رِشیاں مُنیاں پھول پھولاواں گا۔ تیاگی ویراگی سب دی ویکھاں سوچ، سماجی پڑدے آپ چُکاواں گا۔ جیہڑے بھگت سہیلے پرہہ نوں رہے لوچ، تِنہاں نِج نیتر لوچن نین اکھ کھلاواں گا۔ جس پرہو دی ماندے مؤج، مجلس تِنہاں وچ رکھاواں گا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرُمکھ سنت سہیلے چنگے تھوڑے بہت، بہ گنت نہ کھئے چتراواں گا۔ جیہڑے ملے پرہہ دی جوت، جوت جوت وچ سماواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے لوک پرلوک، دو جہان سِری بھگوان پروردگار سانجھا یار ایکنکار کل اپنی اک پرگٹاواں گا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ گیانی گرُمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر ★

وشن برہما شیو کہن نرگن دھار جوت نرنکاری، نراکار نرویر تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی آد پُرکھ اپرمپر سوامی ویکھی تیری کھیل نیاری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سرگن سرگن بنیا رہیا پُجاری، پوجا تن وجود اِشٹ جنائیا۔ کھیل ہندا رہیا پیغمبر گر اوتاری، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کھیل کھلائی۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان تیری کھئے نہ پاوے

ساری، صاحب سلطان پردہ پردے وچوں نہ کھئے اٹھائیا۔ اکھڑ دھار تیرے صفتاں والے بنے رہے پُجاری، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن راگاں ناداں وچ ڈھولے گائیا۔ نرگن جوت بن ورن گوت، تیری سرن چرن کرے نہ کھئے نمسکاری، پابن پاتھر سل پوجس ویکھی جگت لوکائیا۔ پڑھ پڑھ رسنا جہوا سارے رہے اُچاری، اُستت تیرا نام جنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری منزل ملی نہ اک واری، ایکنکار تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کلجگ انت دو جہان سرشٹ درشٹ ہوئی دکھیاری، ست ستوادی برہم برہمادی سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا مانو مانو ہوئی خواری، خالص تیرا رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ من کلپنا وچ دین دُنی ہنکاری، ذات پات دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیرے نام دی جھگڑیاں والی لگی اکھاڑی، اللہ واپگرُو رام اوم ہری اوم تت ست کرے لڑائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈی آشا کلجگ اتم ویکھ ہاری، ہر ہرجو سیس نوائیا۔ اتم برہم پاربرہم بن تیرے کرے کھئے نہ داری، انتر نرنتر میل نہ کھئے ملائیا۔ تیرے پیار اندر آئی اک وچاری، وچر کے دئیے سنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن نور جوت کر اُجیاری، پاربرہم پرہہ اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ کر کے گئے اظہاری، راگاں ناداں وچ درڑائیا۔ جس دی سارے متن تابعداری، سیس جگدیش نہ کھئے اٹھائیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھ پا ساری، مہاسارتھی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے وشن شو سن برہم، برہماد دیاں جنائیا۔ آد جگاد میرا اکو دھرم، ست سچ دی بان سمجھائیا۔ لکھ چوراسی میری دھار توں لئے جرم، اتم میرا نور الایسا۔ جگت کرنی بنا کے کرم، کانڈاں وچ کھیل کھلائیا۔ دین مذہب بنایا بہرم، ذاتاں وچ کیتی لڑائیا۔ جھگڑا پا کے ماٹی چرم، سرشٹی درشٹی دتی بدلائیا۔ جو آئے میری سرن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نانا توڑ کے جنم مرن، مر جیوت رُوپ سمجھائیا۔ مالک بن کے ترنی ترن، نرگن جوت وچ سمائیا۔ اوہ منزل ساچی چڑھن، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ وشن برہما شو بن سیس جگدیش جھکے، سچکھنڈ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے سب دے پینڈے مکے، اتم ویکھ تھاؤں تھائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ رُکے، نہ کھئے میٹ میٹ مٹائیا۔ سرشٹ سبائی کلجگ اتم دُکھے، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جیو جہان ویکھ بھکھے، اتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ بھاگ لگا کسے نہ کھئے،

بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ ماؤ ذاتی اُلٹ رُکھے، گیڑا گیڑا نہ کھئے پوائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا پنج تے تے، بُنخانے پئی دُہائیا۔ سانوں ایوں
 جایدا گرو اوتار پیغمبر پُرکھ اکال تیری جوت وچ سٹے، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے لوے نہ کھئے انگریائیا۔ اپنیاں مُریداں سیکھاں
 شبد گودی کھئے نہ چُکے، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے وشن برہما شو ٹھاڈی سچ سُننا ارداس، بینتی اپنی جھولی پائیا۔ میرا کھیل اکم تماش، جُگ
 چوکری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم پاواں راس، نرگن نرگن گوپی کابن نچائیا۔ ویلا وقت دسنا خاص، تیت وار دیاں درڑائیا۔
 ستاراں ہاڑ سب نے بناؤنا ساتھ، سنگ اکو اک جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنی گاتھ، ڈھولا اکم اتھاپیا۔ سوہنی سہنجی
 سہاؤنی رات، رُتری اپنی اک مہکائیا۔ شنکر پٹھ تے بنھ کے لیانی قلم دوات، جو جگت نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ تینوں کھیل
 وکھاواں ساکھیات، بھیو ابھید آپ کھلائیا۔ چار جگ صرف میرے نام دی ہندی رہی ارداس، میرا درس کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر
 گرو گا کے گئے گاتھ، صفتاں والے ڈھولے جگت سُنائیا۔ مینوں من کے گئے پُرکھ سمراٹھ، سچکھنڈ دا واسی دُھردرگاہیا۔ دین
 مذہب وچوں میں کیسے نہ آیا ہاتھ، سنمکھ ہو نہ میل ملائیا۔ جُگ جُگ جد کِرپا کیتی جن بھگتاں دتی دات، ذات پات نہ کھئے
 وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ میری چلدی آئی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرا کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر اپنی
 کار کھائیا۔ تسان تتان بنا ہتھان توں جوڑے ہاتھ، نو مو سیس جھکائیا۔ برہما تیری ودیا ہووے پاس، چارے وید نہ کھئے چٹرائیا۔
 وشنوں تیرا دھرم دی دھار بھنڈارا ہووے خاص، خالص اپنی کار کھائیا۔ تتان نے میرا نام گاؤنا بن کے بھاٹ، بن راگاں راگ الاٹیا۔
 منزل مار کے آؤنا واٹ، بھگت دوار پہنچنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سر
 اپنا ہتھ رکھائیا۔ شنکر کہے میرے پرہو پربھ ناتھ، اناتھان ہوئیں سہائیا۔ جے شبد اگمی دتا آکھ، آخر سیس جھکائیا۔ تیرے
 چرن کول نرگن دھار جوڑیے نات، ناتا اکو نال جڑائیا۔ ساڈی سب دی پُچھیں وات، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تُوں صاحب سوامی
 کلاپات، پت پرمیشور تیری بے پرواہیا۔ اسان بھگت دوار آ کے جن بھگتاں لئی منگنی دات، خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ غریب
 نانیاں پُچھے وات، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرم دی دھار چلا ساچ، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پرکاش کر کایا ماٹی کاچ، کنچن

گڑھ دے وڈیائیا۔ تیرا کھیل الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ اسان تیتاں سچکھنڈ دواویوں تیری چرن دھوڑ دا لے کے
 آؤنا پرساد، تیری کریا کریا نال رکھائیا۔ تُوں مالک خالق آد دا آد، انت تیری وڈ وڈیائیا۔ اسیں چاہنڈے تُوں جن بھگتاں بنا یاد،
 اپنا رنگ رنگائیا۔ تیریاں گرمکھاں کھیڑا رہے آباد، لوک مات اُجڑ نہ جائیا۔ اندر وڑ کے کھول جاگ، جاگرت جوت جوت
 رُشنائیا۔ چار جگ تینوں لبھدے رہے سنت سادھ، ہُن بھگتاں پرگٹ ہو کے اپنا درس دکھائیا۔ ستجگ تیرا ویکھنا چاہنڈے
 بغیچہ باغ، پھل پھلواری اگم مہکائیا۔ جدھر جائے اودھر تیرے نام دا وجے ناد، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر
 برباد، بے پرواہ حکم سُنائیا۔ ستجگ ساچا کر آباد، گرمکھ ساچے وچ ٹکائیا۔ ہر پردے اندر ہو وسما، بسمل اپنی کار کھائیا۔
 جھگڑا مُکا دے عشق حقیقی تے مجاز، مسل اپنی اک سمجھائیا۔ جس تُوں سمجھے بُدھی عقل نہ کھئے دماغ، انہو اپنی کار کھائیا۔
 گرہ گرہ دیپک جوت جگا چراغ، کایا چراگاہاں اندر بھوئے رُشنائیا۔ ہرجن بنس بنا کاگ، دُرمت میل دھوئیا۔ کیسے دا رہے نہ
 سوال جواب، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ تیرے دواویوں سب تُوں ہووے لایہ، گر اوتار پیغمبر بیٹھن سیس نوائیا۔ جیہڑا امرت
 جھرنا جھردا دس کے آئے گول ناہ، سو بوند سوانتی مہر نظر نال پیائیا۔ جیہڑا نور دسدے آئے سورہ چاند، کایا انتر کرے رُشنائیا۔
 سو پڑدا لاہ دے جن بھگتاں بندھناں توں کر آزاد، ست سروپ اپنا درس دکھائیا۔ راتی سُتیاں دے جاگدیاں ستگر شبد ہو کے
 مار آواز، تتاں والے گرو دا جھگڑا دے مُکائیا۔ پُرکھ اکالے نویں ساچنا ساچ، اوتار پیغمبر گرو جس دی بھوکھتاں وچ دے کے گئے
 گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ وشن برہما شو سُنو شبد
 ترے گن اتیت، ترے بھون آپ جنائیا۔ آد جگادی دُھر دی ریت، نت نوت کھیل وکھائیا۔ جگ چوگری کھیل کھیلیا ٹھا کر دوارا
 مندر مسیت، شودوالے مٹھ گردواریاں ونڈ ونڈائیا۔ انت لیکھا سب دا تُساں کرنا تصدیق، شہادت وکھ وکھ بھگتائیا۔ سچ دوارے
 کون ہویا وسنیک، وسنہار کون ہو جائیا۔ گر اوتار پیغمبر کی رکھن اُمید، آسا کی جنائیا۔ کس دی صفت کیتی توحید، بھو اہید
 کھلائییا۔ وشن برہما شو کہن پرہو اسیں سارے تیرے عزیز، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بنا تیرے نام کلمے توں کیسے نہ آئی تمیز،
 ست سچ نہ کھئے بنائیا۔ پر سانوں جگ چوگری پچھوں ایہو آئی ریچھ، جو نیوں کے دیئے درڑائیا۔ اوہ ویکھ بھوکھتاں تیری صدی

چوڈھویں رہی بیت، بیسویں اپنا پندھ مُکائیا۔ دو جہان تیرے نام دا اِکو گاوے گیت، دوْجا نام نہ صِفت صلاحیا۔ اِکو کلمہ
 ہووے حدیث، اِکو تیری حق پڑھائیا۔ تِتاں رو کے ماری چیک، کوک کوک دِتا سُنائیا۔ بھڑی تیری سارے کرن اڈیک، چار
 جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ کلجُگ اندھیرا بدل دے تاریک، تریک اپنی دے سمجھائیا۔ لکھ چوْراسی بدل دے نیت، نیتوان
 پھیرا پائیا۔ تیرے در تے منگدے بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ چرن کول تیرے سیس، جگدیش اک ٹکائیا۔ لیکھا ویکھ
 پس اِکس، گویند دھار دھار درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
 پُرکھ اکال کہے وشن برہما شو رکھنا یاد، نو سؤ چرانوے چوْکری جُگ پچھوں سمجھائیا۔ سچ دا مارگ کراں آباد، دھرنی دھرت
 دھول دھول دیاں وڈیائیا۔ گرْمکھاں دی گرْمکھ سِنگھ نال بناواں مُنیاد، مُنیادی اپنا نام کرائیا۔ تِن آسُو توین سازنا ساز، سچ سچ
 دا کھیل وکھائیا۔ نو گرْمکھ لگا کے راج، راجن راج حُکم ورتائیا۔ پندراں پندراں اپنی دھار لادھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ نرگن
 دھار ہو وساد، ویکھاں چاروں کُنٹ تھاوں تھائیا۔ پھیر حُکم سُنواواں جس نے بدل دینا سماج، سماں سمیں وچوں پرگٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ گرْمکھ دوارا پندراں پندراں وند، اک پنج
 سمجھائیا۔ ہر سنگت توں میرا میں تیرا گا کے چھند، خوشی خوشی لینی منائیا۔ آتم دھار پریم پیار سوہے پلنگ، سیج سہنجی
 اک چٹرائیا۔ اندر نشان بناؤنا تارا چند، لہندی دشا ویکھ وکھائیا۔ اگلا کھیل سورا سرینگ، سماں سمیں نال درڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ وشن برہما شو جن بھکتاں بھکت دوار سہاؤنا،
 دیوے مان وڈیائیا۔ زوداس چہارا گرْمکھ رنگ رنگاؤنا، سِنگھ سِنگھ وجے ودھائیا۔ دوْجا حُکم حُکم پھیر سمجھاؤنا، سمجھ سمجھ
 وچوں بدلائیا۔ سچ دا مارگ ستجُگ اک رکھاؤنا، ست ست نال کُرمائیا۔ برہم برہم دا پڑدا لاہنا، برہم مت اک اُپجائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ گرْمکھ سِنگھ توں دے کے داد، شبد شبد نال
 وڈیائیا۔ پھیر بناؤنی بھکت دوارے سچ سادھ، جوگندر تریت جس وچ جان سمائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نرگن دھار رکھنی لاج،
 سرگن اپنی کار کھائیا۔ جتھے لیکھا مُکنا کلجُگ لولھے لنگڑے اپاج، بلہین ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ شنکر کہے میں قلم دوات لیانی، تہت ستاراں ہاڑ سمجھائیا۔ کی صاحب کھیل کھلاؤنی، نرگن نرویر دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں نویں لکھت لکھاؤنی، جس نون گر اوتار پیغمبر سمجھ سکیا کھئے نہ رائیا۔ نویں نویں دھار پرگٹاؤنی، وشن برہما شو سب نے نیوں نیوں لگنا پائیا۔ اگی دھامان ونڈ ونڈاؤنی، جنہاں ستجگ سچ سچ کرنی رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ شنکر تیری قلم دوات بھری ہووے نال سیابی، سیاہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ قلم بناؤنی جیہڑا گوہند بوٹا پٹیا کابی، کائنات نات وچوں پرگٹائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا جو ماچھوواڑے صفت صلاحی، مہا کتھ کتھ سُنائیا۔ جو سندیسہ دتا پاندھی راہی، رہبر ہو کے آپ درڑائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے دُھر دا ماہی، محبوب ہو کے مُحبت وچ اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں لکھ چوراسی جم دی پھاسی کئے پھابی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لیکھا لکھنا اکو وار دوجی لوڑ رہے نہ رائی، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جن بھگت سہیلے پار اُتارے پھڑ کے بانہیں، بل اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ شنکر کہا میری قلم دوات کی ہووے وڈی نیکی، صاحب دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سرگن دھار نرگن دوآ ایک بن کے ہووے اگی، اکو وار جنائیا۔ جہدی دھار نوک ہووے تکھی، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پُرکھ اکال ستجگ سچ دھرم دی تیرے نال لکھ کے بناؤنی سکھی، سکھ ستگر روپ سمائیا۔ نال لیانی گوہند والی اوہ چٹھی، جس دا اکھڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس وچ لکھ چوراسی اکو روپ دسیا ہا ہے اُتے ٹپی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نون ویکھ کے کلجگ دی دھار آسا پٹی، رو رو رو کُرائیا۔ اگے نون کھڑا چھٹنا دین دنی دا پتھر اٹیں، کاغذاں سپس نہ کھئے نوائیا۔ ستجگ دی دھار ستاراں ہاڑ دی ہونی متی، متر پیارا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ شنکر کہے دوات آونی ہووے کہ بھری، میرا بھرم دینا چکائیا۔ پُرکھ اکال کہا اس گل تون مول نہ ڈریں، ڈر تیرا دیاں چکائیا۔ تون چرن کول نگاہ کریں، نیتر نین نیر وبائیا۔ امرت دھار وہے سری، سرووراں لیکھا دے مکائیا۔ ایہہ کھیل نرائن نر ہری، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس دی دھار کدے نہ مری، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اُس دی سرنی سچ دوار پریں، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ دین دیا لا اکو وریں، ور داتا اگم اتھاپیا۔ تیری کھیل ہووے کھری،

خیرخواہی وچ سمجھائیا۔ سنکرا تینوں کر کے بری، تیرا لیکھا دئے مُکائیا۔ آگے ستجگ دھار توں اٹھاوے کھڑی، کھڑگ کھنڈے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میری اکو شک لینی پڑھی، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ پھیر انت آخیری منزل چڑھیں، چڑھ کے ملنا نور الایا۔ تیری پچھلی سیوا بڑی، آگے توں لیکھا دے بدلائیا۔ خوشیاں وچ نمسکار کریں، کرتے آگے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی دا لیکھا کلجگ اتم رہن نہ دیوے شریعی، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ دا جھگڑا دئے چُکائیا۔

☆ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ اودھم سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ☆

وِشنوں کہے وشو دھار دا ہووے میرا بانا، بانی کہانی توں باہر دیاں درڑائیا۔ درشن کراں پُرکھ اکال دُھر دے رانا، دو جہاناں رعیت ویکھاں تھائیں تھائیا۔ نام ندھان اگم بن رسنا گاواں گانا، نرگن نرگن صفت صلاحیا۔ سچ سندیسہ دیواں دھرم دھار مہانا، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ جگ چوکڑی توں وکھرا پُرکھ اکال پھریا بانا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس بھگتاں دا لیکھے لاؤنا اک اک دانہ، داتا دانی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ وِشنوں کہے میرا ہووے دھرم دی دھار لباس، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دئے شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں سچ سندیسہ دیواں آکھ، بن اکھراں اکھڑ درڑائیا۔ ویکھو کھیل پرہو تماش، شو برہما دھیان لگائیا۔ نرگن نور نور پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وِشنوں کہے میرا کھیل ہونا الکھنی، الکھ اگوچر دئے وڈیائیا۔ میری دھار چلنی دکھن پچھمی، پسچاتاپ وچ ڈہائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کرنی سکھنی، سخاوت پرہ دا نام درسائیا۔ دین دنی دھار مچنی، اگنی آگ لگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پت رکھنی، ویکھنہار تھاون تھائیا۔ لیکھا جان یتھارتھ یتھنی، یدی اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ وِشنوں کہے میرا ہووے ست سروپ، ست ست وچ سمائیا۔ مہا پرہ دساں انوپ، بیہو ابھید کھلائییا۔ پھر کے چارے کوٹ، دہ

دِشا ویکھ وکھائیا۔ پرہ چرن چرن دوار بن اودھوت، دوتی ہو کے کار کھائیا۔ ست سچ دا سمجھ ست سپوت، پتا پوت کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے لکھ چوراسی دھار میری چولی، چیل پرہ دا رنگ رنگائیا۔ اگم اگمڑی بول بولی، انبولت راگ سُنایا۔ نرگن دھار رُڑی ہووے مؤلی، سرگن سرگن وجے ودھایا۔ کھیل ویکھنا اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول چٹرائیا۔ نو ست پاوے روئی، نو نو چار دے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتایا۔ وشنوں کہے وشو دھار ہووے پرکاش، وشیش وشن دے جنایا۔ پار کر کر آکاش، دھول دھول دھرم دھار بنایا۔ جگ جگ دی پوری کر آس، آس آسا وچ سہایا۔ سیوک سیوادار بن داس، داسی داس روپ سمجھایا۔ اک اک دی پرگٹ کر ذات، ذات اذاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ منزل منزل دس گھاٹ، گھاٹی پچھلی رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ وشنوں کہے شنکر ستاراں ہاڑ آؤنا، ہس ہس دیاں جنایا۔ پورب لیکھ سرب چکاؤنا، چوکٹا ہو کے دھیان لگایا۔ دین دیال حکم سناؤنا، نہ کھئے میٹ مٹایا۔ شاہو بھوپ کھیل کھلاؤنا، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ پیغمبران سنگ رکھاؤنا، موسیٰ عیسیٰ محمد نال وڈیایا۔ صدی چودھویں واسطہ پاؤنا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال جے میرا وقت مُکاؤنا، اتم انت دینا کرائیا۔ دھرم دھار دی گولی لچھی روپ درساؤنا، جگت بستراں نال سہایا۔ نگ کالا نشان لگاؤنا، کلجگ دی ریتی دینی مٹایا۔ ہتھ سنکھ اک پھڑاؤنا، وڈی چھوٹی نہ کھئے لمبایا۔ مستک لال رنگ رنگاؤنا، دوجا رنگ نہ کھئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُہر دا ور، دھرم دی دھار اک درسایا۔ وشنوں کہے اُٹھ برہما کھول مُکھڑے چار، کال انت لے انگریایا۔ ویکھ پیغمبر گر اوتار، نیتراکھ کھلایا۔ شاستر سمرت وید کر وچار، جو چارے آیا الایا۔ سچ دے نہ کھئے دیوار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ نگاہ مار وچ سنسار، پردہ پردے وچوں اُٹھایا۔ جدھر تے دھواں دھار، نرگن نور نہ کھئے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ برہما کہے وشنوں میں برہمویتا، برہم برہم میرا روپ درسایا۔ میرا اک دا اک نیتا، بن نیترا نور رُشنایا۔ جس دے نال جگ چوکڑی ہیتا، جوتی جوت مل مل وجے ودھایا۔ اوہ وسے سچکھنڈ

ساچے دیسا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جھٹ شنکر اُٹھ کے بولیا برہما تیرا میرا پورا ہو گیا ٹھیکا، لیکھا انت ربیا نہ رائیا۔ آگے پاربرہم پت پرمیشور اپنا شبیدی دھار بنا کے بیٹا، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ بھگت سُہیلا جو دُھر سنگھاسن لیٹا، سُتیاں لئے اُٹھائیا۔ کُچھ یاد کر لے نو نو چار دا چیتا، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوگڑی بدلی کرنا جس دا پیشہ، بیشتر سب نوں ربیا درڑائیا۔ جو آد انت رہے ہمیشہ، جیون مرن وچ نہ آئیا۔ اُس نے ساڈا سب دا پورا کرنا لیکھا، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ اُٹھ ویکھ اوہ گوہند دھار دھاری کیسا، کیسو اپنا کھیل کھلائییا۔ جس نوں کھندے دس دسمیشا، اوہ دسم دی دھار نور درسائیا۔ کلجگ اتم کر کے ویسا، ویسا ویکھے جگت لوکائیا۔ کھیلے کھیل دو جہان دیس بدیسا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت دا مالک ایکا، ایکنکار اک اکھوئیا۔

☆ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وِشنو کہے میرے نرنکارا، نر نرنکار تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکارا، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ جوتی دھار کران نمسکارا، پن سیس سیس جھکائیا۔ کل کلکی تیرا اوتارا، جُگ چوٹھے وچے ودھائیا۔ تیرا سوہے اکو اک بنک دوارا، دوار بنک وچے ودھائیا۔ تیری چرن دھوڑ میرا بھنڈارا، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ کلجگ انت بن ورتارا، سری بھگونت دیاں ورتائیا۔ تیرے بھگتاں کر پیارا، پریم پریمی ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے دوس زین کردے کارا، کرنی کرتے کار کھائیا۔ نیوں نیوں نمو نمو کران نمسکارا، نیتر ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ وِشنو کہے پرہو ست پریم دی چاڑھ دے رنگت، رنگن اک رنگائیا۔ در بھکھاری بیٹھا منگت، درویش سیس نوئیا۔ نگاہ ماری جیرج اندج، اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ مانو ذاتی ملیا کھئے نہ پنڈت، بڈھی توں پرے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نو نو چار گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے درسائیا۔ در تیرے میری ممت، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تیرے بھگتاں جنم جنم دی

رہے کھئے نہ چنت، کرم کرم دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ست سچ دی دینی ہمت، حوصلہ اکو اک ودھائیا۔ من کرے کھئے نہ علت، سرتی
 شبد وچ سائیا۔ صدی چوڈھویں خواری ہووے کھئے نہ ذلت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دواویوں بھگت بھگوان کھاوے نمک،
 دھر دی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال
 کہے سُن وشنوں وشنو دھار، وشن دیاں جنائیا۔ میرا نور ظہور اپار، اپرپیر سوامی آپ درڑائیا۔ جوتی دھار چوویاں اوتار،
 شبدي دھار ڈنک شنوائیا۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لیکھنہار، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ سو کھیل کرے اگم اپار، الکھ
 اگوچر اپنی کار کمائیا۔ جن بھگت سہیلے لے اٹھال، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ سمبل بہہ کے پاوے سار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اٹھ
 ویکھ کر وچار، پردہ پردے وچوں ہٹائیا۔ بھگت سہیلے سیوادار، جو سچ دوارے سیو کمائیا۔ دوس رین کردے کار، کرتی کیرت
 کمائیا۔ خادم ہو کے خدمتگار، خالص اپنا روپ درسائیا۔ تنہاں لیکھا لیکھا اپنی دھار، دوسر اور نہ کھئے جنائیا۔ نام پیالہ دیواں
 پیال، نجہر جہرنا اک جھرائیا۔ گرمکھ بنا کے دھر دے لال، لالن اپنے گرہ وسائیا۔ انت پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے چٹرائیا۔
 چترگپت لیکھ نہ سکے وکھال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کریا کراں ہو کے دین دیال، ناتھ اناتھان ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت اولڑی
 چال، نرالی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ اکال
 کہے وشنوں سُن لے حکم یکا، یک دیاں درڑائیا۔ میرا بھگتاں نال ناتا پگا، جو جگت پکوان سیو کمائیا۔ انت کنت نہ دیوے
 دھگا، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ نام بھنڈارا دے کے رتا، رتن امولک ہیرے لے اُچائیا۔ چرن دھوڑی دا جھولی پا کے پھگا، پھک
 کلجگ کوڑی کریا دئے وکھائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا کر کے رفع، رفاقت اپنے نال رلائیا۔ سچ دوارے ست دھار دی شفا، صاحب
 سلطان وکھائیا۔ پریم پیار دا دے کے دو جہاناں نالوں نفع، نقصان جیون رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ وشنوں کہے میں بھگت سہیلے ویکھاں اکھیں، بن نیتر لوچن نین نین اٹھائیا۔ جنہاں دی
 صاحب سلطان پہلوں پت رکھی، رکھک ہووے تھاون تھائیا۔ انت دے پریم دی رتی، رت کوڑی دتی سکائیا۔ ست دھرم بنا کے
 سکھی، کاہن بنسری نام جنائیا۔ وست امولک دے انچکھی، بن رسنا رس سمجھائیا۔ نرگن جوت جگا کے بتی، اندھ اندھیر

کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے کلاپتی، پت رکھے تھائوں تھائیا۔ جنہاں سیو کھائی پریم پریتی وچ ہتھیں، اوہناں ہتھیلی اُتے ٹکائیا۔ منزل جگت جہاں دی ٹپی، ٹاپوآں وچوں باہر کڈھائیا۔ منزل ملے حقیقت حتی، ہر کرتا آپ دوائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے کھئے نہ شکئی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ اتم سرشٹی جائے مٹھی، گرمکھ گر گرائے ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوت شبد دی دھار کھیل سچئی، ست سچ وچ سمجھائیا۔

★ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

چووی جیٹھ دوس سُبھاگا، بھگوان بھاگ سمجھائیا۔ کھیلے کھیل پرہہ غریب نوازا، مہربان دیا کھائیا۔ کرپا ندھان سازن سازا، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ شبدی دھار وچوں کہا گوہند اپنا ست توہے نواجا، تھت اکو اک وڈیائیا۔ نام سُنایا اگم راگا، راگاں توں باہر کیتی پڑھائیا۔ شبد وجایا شبد انادا، شبدی شبد سُر بلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ چووی جیٹھ گوہند ست نواج، ہر کرتے دتی وڈیائیا۔ نو دانے دتے کھاج، گندم چنے توں باہر جوی ہتھ پھڑائیا۔ دُکھ بھکھ تیرا سماج، سمگری دتی درڑائیا۔ پھیر شبد دی مار آواز، شبد وچ سمجھائیا۔ اوہ ویکھ بغیچہ باغ، باغبان درسائیا۔ اوہ ویکھ تیرے بنس دا بُجھیا چراغ، تتان والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ میرے چار جُگ دے سادھ، بالے دُھر دے دیاں وکھائیا۔ کیوں گوہند تُوں نو سال دا جس ویلے تیغ بہادر دا سر توں لٹھا تاج، جگت والی نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ اُس دے ساتھی جنہاں دے اندر آیا سی ویراگ، نیناں رو کے نیر وپائیا۔ اٹھ پھر رو کے کرن یاد، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دتی داد، مہر نظر اٹھائیا۔ تیغ بہادر کیتی ارداس، سپس دتا جھکائیا۔ کُجھ نہیں میرے پاس، پرہہ تیرا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں شاہ پاتشاہ دو جہاناں کراں راج، رعیت نرگن نرگن آپ بنائیا۔ تیغ بہادر گوہند تیرا ست نہیں میں اپنا ست لیا نواج، آیو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک

سُنائیآ۔ تیغ بہادر کِہا ایہہ میرا سَجَن مِیت، گوہند راہ تکائیآ۔ گوہند کِہا مِیں نوُ سال دا نوُ چار توں باہر میری تاریخ، بیہو سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ مینوں اُس پرہو دی اڈیک، جو پُرکھ اکال میرا پتا مائیآ۔ نالے ہس کے کِہا خوشی وچ میرا پاربرہم پرہہ مینوں بخش دئے اوہ چیز، جیہڑی ہتھ کسے نہ آئیآ۔ پھر لاہ کے گلوں قمیض، رولا دتا پائیآ۔ نیترو کے کِہا مِیں تیرا عزیز، چھوٹا ننھا ویکھ وکھائیآ۔ پھر کھڑ گیا وچ دہلیز، اندر باہر چرن رکھائیآ۔ خوشی وچ مار کے چیک، چیک چہاڑا دتا پائیآ۔ پھر مار کے آگے لیک، دوویں ہتھ دتے اٹھائیآ۔ پرہو تیرا میرا نہیں کوئی شریک، شرکت وچ کدے نہ آئیآ۔ بنا قلم توں پُرکھ اکال کر تصدیق، شہادت اپنی دے بھگنائیآ۔ تیغ بہادر دے جو دسدے تینوں مِیت، ایہناں مِتران اپنے نال ملائیآ۔ سری بھگوان ہس کے کِہا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے جوڑ جڑائیآ۔ گوہند تیرا دسواں جامہ تے ایہناں دے سر تے مینڈھی دس ہووے تے نوُ سال توں گھٹ عمر تیری پچھلی دسن پریت، پریم ہو کے میل ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ گوہند کِہا کیوں مینڈھی ہووے دس، مینڈے صاحب دینا جنائیآ۔ پُرکھ اکال کِہا اوہ گوہند تُوں پنجاں دے پینا وس، پنج پیارے تیری دھار رکھائیآ۔ مِیں پھیر کھیل ویکھنا وت، وطن بے وطن ہو کے اپنی کار کھائیآ۔ تیری لیکھے لا کے رت، رتن امولک لینے پرگٹائیآ۔ تیری دھار دا کھول کے ہٹ، وست امولک دینی ورتائیآ۔ اکٹھے کراؤ نے جھبور چھبے نائی جٹ، ذات پات دا ڈیرہ ڈھابیا۔ گوہند نوُ سال دا نوُ وار خوشیاں وچ گیا ٹپ، نوُ دانے جوی دے کھا کے دندان ہیٹھ دبائیآ۔ پھر زمیں دے اُتے دتے سٹ، زمیں آسمان ول ویکھ وکھائیآ۔ پھیر پنجے انگلاں لئیاں تک، پنج پیارا نظر کھئے نہ آئیآ۔ پھیر مُکھ وچ پائیاں جھٹ، رسا چوُس کے اپنا رس بنائیآ۔ پھیر پُرکھ اکال شبداگتی ماری سٹ، زمیں آسمان ول ویکھ وکھائیآ۔ چیڑ ماری ٹک ٹک، ٹکیاں دا جھگڑا دتا مُکائیآ۔ پھیر کھول کے ویکھیا اکھ، پرتکھ ملیا بے پرواہیا۔ گوہند پٹھی پیریں پیا تھ، بھجیا واہو داہیا۔ نالے ماریا پٹ تے ہتھ، للکار کے دتا سُنائیآ۔ مِیں تیرا پُت رہاں تیرے وچ، ست سچ وچ سمائیآ۔ میرے پرہو ایہہ بھانڈا تیرا کایا دا بن جانا کچھ، تن وجود رہے نہ رائیآ۔ سری بھگوان کِہا اوہ میرے دُلا رے کجھ شک، نیڑے آؤنا چائیں چائیا۔ گوہند غصے وچ کِہا پہلوں میرا دے دے حق، حقیقت میری جھولی پائیآ۔ پھیر ہتھ رکھیا اُتے نگ، سہج نال دبائیآ۔ پُرکھ اکال رکھنی پت، پرمیشور تیرا راہ تکائیآ۔ قول اقرار کر لا پگ، نوُ سال دی

آیو میری دئے گواہیا۔ اوہ تتان والا پتا تیغ بہادر گیا چھڈ، سیس کٹار نال کٹائیا۔ میرا سریر تن وجود ماتا پتا دی رت، میرا نور تیری رُشنائیا۔ میں چاہندا آگے واسطے تیرا ہووے ساتھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا گوبند تیری نو سال دی عمر، امبر ویکھ تهاؤں تھائیا۔ گوبند خوشیاں وچ پائی گھم، نچ کے دتا وکھائیا۔ اپنے انگوٹھے لگا چمن، جیہہ دندان ہیٹھ دبائیا۔ پھیر اشارے نال سب دی چوٹی لگا من، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر ہتھوں کڑا لہ کے کنکن، انگلاں وچ پوائیا۔ پھیر بانہ دی پا کے جھنبل، جھٹ دتی کھلائییا۔ پھیر چاروں کٹ لگا سنگھن، گرمکھ ویکھ تهاؤں تھائیا۔ پھیر انگل رکھ کے اُتے بُلن، زور نال دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا گوبند میرا کھیل جگ جگی، اپنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں دیواں سُدھی، سُدھ اپنے نال رکھائیا۔ کھیل کراواں پرے بُدھی، بُدھ من نہ کھئے چٹرائیا۔ لاڈ لڈاواں وچ یُدھی، شستر شستران نال ٹکرائیا۔ گوبند خوشی وچ پائی لڈی، قدم قدم نال بدلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال چار جگ گرا اوتار پیغمبر جگت واسنا وچ کھیل کراؤندا رہیا گدیاں والی دے کے گڈی، نام جگت والا سمجھائیا۔ میں تیرا سٹ دُلارا بنا تیرے شبد توں کوئی دھار نہیں کرنی آگھی، اپنا نام نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوبند کپہا پرہو میں چار جگ دا بیٹا سُن دا رہیا کتیں، اگم آواز بے پرواہیا۔ تُوں داتا بڑا دھنی، دیونہار اکھوائیا۔ جس تُوں نام دتا ایمان دتا مات لوک بیڑا آیا بنھی، جگت جگت وچ چٹرائیا۔ اوہ دیناں مذہباں دی واسنا چار جگ دی کایا گڈیا وانگ اتھی، اکھیں ویکھن کچھ نہ پائیا۔ میری اک عرضوئی منیں، در تیرے سیس جھکائیا۔ جس ویلے تُوں میرا ہووین تنی، اک گھر وچ رہ کے دووین جھٹ لنگھائیا۔ اُس ویلے میریاں سکھاں دا اپنے بھگتاں دا بیڑا بنھیں، کلجگ دی مایا پوہ سکے نہ رائیا۔ دیناں مذہباں وچ مایادھاری سوہنی بنی چئی، جگت شنگار دئے کرائیا۔ کام واشنا وچ سب دی آسا جانی ڈٹی، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا گوبند ایہہ گڈیا سمجھ نہ اندھی، نیتربین اکھوائیا۔ ایہہ کام واسنا وچ نہیں گندی، جگت ترسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ ایہہ کلجگ دی دھار سوہنی سُچھی چنگی، بھگتی والیاں لئے پرنائیا۔ ایہہ ہو جائے اک

ٹنگی، لنگڑی لُلهی کرے لوکائیا۔ اپنے دیناں مذہباں دی توڑ دینی ڈنڈی، آگے چلے کھئے نہ چائیں چائیا۔ اپنے سر توں ہو جانا
 ننگی، رنڈی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اُس ویلے میں ہوواں تے تُوں ہوویں بھگت سہیلے ہوون سنگی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب
 دی آتما کراں ٹھنڈی، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک سُنائیا۔
 گڈیا کہے کیوں گوبند میرے نال کیتا دھگا، پائے اُف دُہائیا۔ میرا قول اقرار پکا، جگ چوکڑی چلیا آئیا۔ میرا محمد یار بنایا سکا، چار
 یار دین گواہیا۔ جس ویلے تیغ بہادر نے سی فرنگیاں ولّ تکا، اُنکلی ہتھ اُٹھائیا۔ جس ویلے نانک ستنام ستار دا راگ دسا، میری
 صفت آواز سُنائیا۔ جس ویلے ہر گوبند گوالیئر وچ لکھا پٹا، پٹنے والے اپنی کار کھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں سہائی ہو کے
 رکھا، رکھیا کری تھاوں تھائیا۔ سچ پُچھیں مینوں سب نے ٹیکیا متھا، میرے آگے سیس نوائیا۔ میرا کھیل یتھارتھ یتھا، میں سچ
 دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے برہما نے پہلی ویر سُنائی چار وید دی کتھا، میری مورتی بنا کے آگے لئی ٹکائیا۔ میں اُس دے نال پالیا
 رٹا، آگے ہو کے کیتی لڑائیا۔ مخول وچ کیتا ٹھٹھا، چار مکھ والیا تُوں اک مکھ دی سار کی پائیا۔ سیس اُتوں ہلا کے چھٹا، مکھوں
 کہا میں چھتردھاری دینے زُلائیا۔ برہما تڈ کے ویکھیا میرے ولّ اکھاں، میں تاڑی دتی لگائیا۔ میں لک گئی وچ ککھاں، لبھیاں ہتھ
 پھیر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گڈی کہے میں کوئی نہیں
 کوچھی کھی، کملاپات دئے وڈیائیا۔ میں بُدھ ہین نہیں یلی، مَورکھ مت نہ کھئے رکھائیا۔ میں نہیں کوئی گوری کالی سولی، رنگت
 رنگ نہ کھئے درسائیا۔ میرا نور الہی اولی، عالمین وڈیائیا۔ میں جُگاں پچھوں جد آواں دھولی، جُگ جُگ دیاں اُٹائیا۔ شاہ
 سلطاناں ہتھ پھڑا دیاں بغلی، بغلگیر رہن کھئے نہ پائیا۔ چار جُگ لنگھدیاں لنگھدیاں میری بودی ودھ گئی، بودی جنجُو دا جھگڑا
 دینا مَکائیا۔ میری پریت اک نال لگ گئی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ ہُن آئی میں کلجگ جگ لئی، جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ میں
 بھجی پھردی چار کُنٹ آگ لئی، نٹھاں واہو داہیا۔ بھڑی میری ٹنگ بھج گئی، سر دھڑ ہوئی جُدائیا۔ پر مینوں اک خوشی میں
 اُس دی بھینا چڑھ گئی، جس دا بیٹا گوبند ماہیا۔ جس سچ دوارے سدّ لئی، اپنا حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گڈی کہے جن بھگتو تکو میری دھار، سچ دیاں سُنائیا۔ میرے وانگ سب کچھ اپنے صاحب

توں دیو وار، تن وجود دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں جگت اندھی جوین وتی مُٹیاری، ویکھو سوہنے وال ودھائیا۔ صاف سُتھرے کپڑے ڈار، انگي انگ نال چھپائیا۔ میں صدی چوڈھویں دی مُٹیاری، جوین وتی رنگ وکھائیا۔ میں بھجی تھی چار کُنٹ ویکھیا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ پر مینوں میرے صاحب ورگا لبھیا نہیں کوئی یار، میت نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پھیر ویکھیا گوبند ورگا نہیں کوئی سُرپیر جودھا سچي سرکار، سچ سیو نہ کھئے کھائیا۔ میں پھیر تکیا اپنی کر وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اُٹھائیا۔ گڈیا کہے میں سیس وچ واہنی کنگھی، کنگھا گوبند دئے سمجھائیا۔ جیہڑی سرشٹی ہوئی بہ رنگی، بہ مت وچ کُرائیا۔ افیمی پوستی ہو گئی بھنگی، مدھ پان وچ سائیا۔ سیس توں ہو گئی رنڈی، کنت سُہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ مذہبان دی پے گئی ڈنڈی، پرہ ملے نہ دُھر دا ماہیا۔ چار کُنٹ ہوئی اندھی، اندھ اندھیرا نہ کھئے گوائیا۔ میں ویلے نال مُول نہ سنگی، شرم حیا دتا مٹایا۔ بوکا دیواں وچ وربھنڈی، برہمنڈ دیاں سُنائیا۔ ویکھو گُرمکھو بنا پُرکھ اکال توں مٹیو نہ کھئے پکھنڈی، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ میرے مُکھ وچ ہے نہیں دندی، بنا زبان دیاں سُنائیا۔ میں ویکھو سیتل دھار ہو گئی ٹھنڈی، سیس جگدیش بھیٹ کرائیا۔ ایہدی آد توں دھار آد توں کھیل چنگی، چنگی طرح سُنائیا۔ جس ویلے دُرگا دے ہتھ پھرائی سی چنڈی، گڈیا کہے اوہ میرے تن وجود چھپائیا۔ پھیر آپ ساہمنے بانا پھر کے جنگی، اشٹبھج دتا وکھائیا۔ نی توں میری دھاروں جھی، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ تیرا تن نہیں کوئی چھی، چم نہ کھئے وکھائیا۔ قول کر نہ ہرکھ نہ غمی، چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ میرا کھیل جد ویکھے تے ویکھے کھیل نوں، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ سچ دا حُکم ست مئی، سندیسہ اک درڑائیا۔ جھٹ گڈیا بولی میں جگت واسطے اٹھی، نیتربین دُکھدائیا۔ پر میں اکو تکان اپنا پتا مئی، امی اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا کھیل وکھائیا۔ گڈیا کہے پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبران دیندا رہیا دات، جُگ جُگ حکم ورتائیا۔ یُدھ کراؤن توں پہلوں وکھاؤندا رہیا تماش، اپنا پڑدا لاپیا۔ رُپ دھردا رہیا پرتھی آکاش، گگن گگنتر رنگ رنگائیا۔ پہلوں شستردھاری ہو کے سچکھنڈ اپنا وکھاؤندا رہیا لباس، کھڑگ ترکش نال وڈیائیا۔ پھر حُکم مناؤندا رہیا خاص، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر پردہ آپ

چُکائیا۔ گڈیا کہے جُگ جُگ گر اوتار پیغمبران دے کے اپنی جھلک، نشانہ اک سمجھائیا۔ پھیر اوپلے ہو کے پلک، اپنا آپ لُکائیا۔
 پھیر جھگڑا پا کے خلق، دین دُنی نال ٹکرائیا۔ پھیر امرت دے کے کلس، سچ سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ گڈیا کہے یُدھ ہون توں پہلے چار جُگ کردا رہیا کار، ہر کرتا بے پرواہیا۔
 سچ سچکھنڈ اپنے چرناں اُتے پواؤندا رہیا پریم دی دھار، وشن برہما شو اند گبیر نال ملائیا۔ سب توں کراؤندا رہیا نمسکار،
 حُکم وچ درڑائیا۔ پھر درساؤندا رہیا اپنا روپ ساکار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ پھیر ماردا رہیا مار، کھڑگ کھنڈا چمکائیا۔ پھیر
 وسدے رہیا اجاڑ، چار کُنٹ دُہائیا۔ گڈیا کہے میری دُہائی میرے پجن دا کریو اعتبار، بے اعتباری نہ کھئے جنائیا۔ پنجے گُرمکھ
 چرناں اُتے جل دیو ڈار، سوہنا رس بنائیا۔ صاحب سُلطان ہون لگا تیار، ترے گن اتیتا اپنی کار کمائیا۔ پرگٹ ہون لگا
 پروردگار، سانجھا یار نور الہیا۔ لیکھ مکن لگا جُگ چار، چوتھا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
 اپنا کھیل وکھائیا۔ گڈیا کہے گر اوتار پیغمبرو وشن برہما شو اودھوتو، دوڑو بھجو تھاوں تھائیا۔ ویکھو اپنا گلی کوچو، کوچا کوچا
 پھول پھولائیا۔ اندر ویکھو پنج بھوتو، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول پھولائیا۔ سوجھی کرو چار کوٹو، گٹیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر
 اپنیاں کولوں پُوجھو، پُچھو چائیں چائیا۔ اُٹھو حضرت عیسیٰ مؤسو، محمد نال چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں امرت لین دے چکھ، بن رسنا رس چکھائیا۔ ویکھ
 لین دے الکھنا الکھ، الکھ آگوچر بے پرواہیا۔ نرگن دھار لین دے تک، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ چرن جھک لین دے سچ،
 سچ سچ ملے وڈیائیا۔ حُکم من لین دے کھلاپت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا چار جُگ چلایا رتھ، رتھواہی بن کے سیو
 کمائیا۔ کہہ کے آئے پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوہ لوک مات ہونے پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنی کار کمائیا۔ کوڑ کِریا میٹ کے
 حد، دھرم دوارا اک سہائیا۔ گوبند دی لُجیا لئے رکھ، نو سال دے بالے دین گواہیا۔ جس دا ناتا ہویا پگ، کچی تند نہ کھئے
 ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دا کھیل
 اپار، اپرمپر اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں بن کے پھیدار، رچھیا کرے تھاوں تھائیا۔ تلوار رکھ کے سیس چمیار، دُکھڑا سب دا دئے

مٹائیا۔ جن بھگتو ہو جانا ہوشیار، ہوشیاری نال سُنائیا۔ پرہ دا میلا ہندا نہیں جگ چوکڑی چار، نو سؤ چرانوے چوکڑی
 جگ پچھوں اپنا رنگ رنگائیا۔ آگے شبد دی کرنی کار، شبدی حُکم ورتائیا۔ کھنڈا کھڑکے وچ سنسار، کھنڈ برہمنڈ دین دُبائیا۔
 سرشٹی رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ تُساں کرنا بیٹھ دیدار، سَمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جس گوہند بنایا دُلا، دُلا رے
 گوہند اپنی گود بُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال کی تُوں
 جنگ جو بہادر، سُرپیر اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کرتا کریم قادر، قُدرت اپنا حُکم چلائییا۔ گر اوتار پیغمبرو تخت نواسی ہو کے
 کراں عادل، انصاف سب نوں دیاں جنائیا۔ تُسیں دیناں مذہباں دے بنے قاتل، نام شستر میرا ہتھ اُٹھائیا۔ اپنا پڑدا کھول کے ویکھو
 باطن، بھیو رہے نہ رائیا۔ کون سنگی تے کون ساتھن، کون میلا لئے ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ ویکھو پرہ دا کھیل نیارا، ہر ہر آپ کرائیا۔ مُکھ لے کے تیکھی دھارا، دندان ہیٹھ دبائییا۔ سرشٹی
 دا لگے آگھاڑا، کھنڈا کھڑکے تھاون تھائیا۔ ایہ ویکھو کھارے چڑھدا لاڑا، اپنی کار کھائییا۔ جیہڑا آگیا دوبارہ، جل تھل مہیئل کار
 کھائییا۔ امرت رہے نہ کیسے دوارا، کھنڈا دُھر دا وچ پھرائیا۔ جھگڑا مُک جائے اٹاں پتھر گارا، اکو نور ہونے رُشنائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکائییا۔ گر مُکھو ستگر شبد کرے مہربانی، مہر نظر اُٹھائییا۔
 کھنڈا رکھ اپنی پیشانی، تیکھی دھار دھار وچ پھرائیا۔ کیسے نوں دینی نہ پئے قربانی، کرپلے وانگ نہ کھئے گر لائیا۔ پیاسیاں لبھنا پئے نہ
 پانی، امرت رس مُکھ چوائیا۔ پرہ دے نال تہاڈی سدا جوانی، بڈھاپے وچ کدے نہ آئییا۔ ایہ شبد گرو دی بانی، بان نیرالا تیر
 چلائییا۔ جس نوں لبھدے اُتے اسمانی، اوہ سَمکھ تہاڈے سوہا پائیا۔ پرہ نوں ملنا منزل رُوحانی، اِس تون آگے نہ کھئے رُشنائییا۔
 جھگڑا مُک جائے چارے کھانی، پینڈا دتا مُکائییا۔ اکو آیا دُھر دا بانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل
 کھلائییا۔ کھڑگ کہے میں ہو گئی پُٹھی، پُٹھی مت جگت لوکائییا۔ بہڑی سرشٹی جانی لئی، لئیرا بنیا دُھر دا ماہیا۔ شینگار رہنا
 نہیں کیسے بُتی، مینڈھی سیس نہ کھئے رکھائییا۔ سَکھ ویکھنا نہیں کیسے ماں پتی، پتی کنت ہونے جُدائییا۔ صدی چوڈھویں جیہڑی دُنیا
 سٹی، سٹیاں نہ کھئے اُٹھائییا۔ او گر مُکھو تہاڈی دھار صرف دو تُکی، سوہنگ پڑھ کے جھٹ لنگھائییا۔ تہاڈی آتما اپنے پرما تون

نہیں جے لُکی، اندر وڑ کے تہاڈی سیج ہنڈھائیا۔ تہانوں دوس رین پھردا چُکی، چوکٹا ہو کے پھرے تهاؤں تھائیا۔ بھاویں تہیں اپنے صاحب توں کتے ہو گئے دُکھی، دُکھاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ اوہ پھیر وی تہاڈا اُجل کرے مُکھی، نور جوت رُشنائیا۔ جے ستگر دے ہنڈیاں تہیں پھیر آ جاؤ ککھی، پھریدار بن کے کی چٹرائیا۔ چوراسی دی جڑ جائے پٹی، مہر نظر نال ترائیا۔ اوہ تہیں ذرا گانے بٹھے گئیں، اپنی لو انگریائیا۔ تہیں ہن لُکیو کھاں اپنی گئیں، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جے تہاڈی ٹٹ گئی تے میری نہیں جے یاری تھی، تہیاں نال جڑائیا۔ تہیں مینوں گایا بلاں تے بٹیں، میں اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ ویکھو اے پوہ تے نہیں پھٹی، ویکھنا کس طرح چار کنت ہووے رُشنائیا۔ تہانوں تے اپنے نال رکھیا رُکھی رُکھی، بہانیاں نال اپنے نال چلائییا۔ اے پتا ہو کے رکھیا نہیں کوئی سُکھی، سُکھ دے وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تلوار کہے کچھ میری طلب، خواہش دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو سرشٹی بھاویں کئی ہو جائے آرب کھرب، ہندسیاں وچ لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ تے بھگت کوٹاں وچوں اک نوں دے کے ضرب، گنتی پرہ دی دئے ودھائیا۔ ایہو کھیل پرہ دا اسچرج، جُگ جُگ اپنا پڑدا لاپیا۔ جے تہیں سورپیر بہادر بننا یودھ مرد، اک پُرکھ اکال نوں سپس نوئیا۔ جو آد توں انت تک لے کے ونڈے تہاڈا درد، آتما دا پرماٹما ہو کے لئے ملائییا۔ تہانوں کوہے نہ شرع والی چھری کرد، ----- کرتا سر تہاڈے ہتھ ٹکائیا۔ تہاں صرف ہتھ جوڑ کے بینتی کرنی عرض، پرہ تیری اوٹ رکھائیا۔ پھر ستگر پورا شبد ہو کے آون جاون دے گیڑیاں وچوں تہانوں لوے ورج، رائے دھرم چترگیت نیڑ کھئے نہ آئییا۔ سچ کر مٹنا جس نے پنج وار سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جیکارا لایا گرج، اوہ غرض اپنی پور کرائیا۔ کیوں اُس دے کول جُگ چوڑی دی فرد، پچھلا کیتا بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ چووی جیٹھ کہے پرہو مینوں کیوں بنایا جیٹھا، سچ دے سمجھائیا۔ گوبند کہہ اُس دن مینوں مٹیا سی پُرکھ اکال دا بیٹا، دوجا پتا نہ کھئے رکھائیا۔ کملیا مینوں ملیا بھگتاں دے ادھارن دا ٹھیکا، گرمکھ اپنے سنگ رکھائیا۔ ذرا یاد کر لے پچھلا چیتا، چیتن ہو کے اکھ کھلائییا۔ ستاراں سو بٹی جس ویلے مینوں ملیا سی میرا نیتا، نرگن دھار نور رُشنائیا۔ اُس میرے ہتھ ماریا سی اُتے کیسا، کیس گڑھ دتا سہائیا۔ پھیر کہہ

تُوں میرا دس دسمیشا، ده دشا تیری وڈیائیا۔ میں رہاں تے تُوں رہیں میرے نال ہمیشہ، ور دے کے میری جھولی دتی بھرائیا۔
 ایسے دن گوہند کہے میری بدل گئی سی ریکھا، میرا گرہ مل گیا سی سچکھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ مینوں ملن آئے سی
 وشن برہما شو شنکر جو سیوا کرن نر نریشا، نر نرائن کار لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ چووی جیٹھ کہے اک ہور کراں بینتی، بِنے دیاں سُنائیا۔ جس ویلے گوہند نے آسا روکی سی سیکھاں
 دے من دی، منسا اپنے وچ چھپائیا۔ اُس ویلے کھیل ورتائی سی سوا رُپئیے ان دی، بھنڈارا اکو وار چکھائیا۔ نالے ہس کے کہا
 گرُمکھو جنی انیک بچے جندی، ستگر اکو وار جم کے سب نون بچے لے بنائیا۔ کیوں ستگر نون لوڑ نہیں دو جے تن دی، استری
 پُرکھ نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان دی، جو آد انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ میل لے ملائیا۔ لنگر کہے میری قیمت کوئی نہ جانیو جگ، قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ میں گرُمکھو سڑا اُتے
 آگ، اپنا آپ دیاں تپائیا۔ پھیر پریم نال تھادے کول آواں بھج، پھیر اپنا تن تھادے آگے ٹکائیا۔ تے مینوں کھاؤ رج، تے پچیا شوکراں
 آگے سُنائیا۔ میں کھلیو تھانوں دساں اک چج، سہج نال سُنائیا۔ ویکھو کدی خُدا پرما تمانوں لبھو نہ مکے مدینے واسطے جج، حاضر
 حضور تھادے اندر بیٹھا دھر دا ماہیا۔ اک پریم پیار مُحبت وچ جائیو بچھ، بندھن اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ لنگر کہے میری دھار سوا رُپئیہ، رُپا سونا چاندی نہ کھئے جنائیا۔ جس
 ویلے اپنی پوجا آپے کیتی سی دُرگا مٹیا، اپنی بھیٹا اپنے آگے ٹکائیا۔ پھیر اپنی زبان دی کڈھ کے وہئیا، لیکھا ناخن نال لکھائیا۔ جس
 ویلے بُلھے نے گایا سی دتیا دتیا، دہاہ مار کے دتا سُنائیا۔ لنگر کہے جس ویلے گوہند نے منگ منگی سی ڈھئیا، نو دا نے کھا کے پرہ
 دا شکر منائیا۔ اچی بانہ کڈھ کے بہیا، بازو دتا وکھائیا۔ اکو رام تے اکو رمٹیا، ہر گھٹ نظری آئیا۔ اکو کاہن اکو گھنٹیا، جو گھر
 گھر سوہیا پائیا۔ اکو سجن اکو سین اکو سئیا، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ پھیر خوشی وچ کہا اُس نے چار جگ دا بدل دینا
 روئیا، روادار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ لنگر
 کہے جس ویلے گوہند چڑھیا سی نیناں دی چوٹی، دیوی دیو کھیل کھلائیا۔ اُس ویلے اپنے آگے اک پرشادا رکھ کے روٹی، بھوگ دتا

لگائیا۔ پھیر پُرکھ اکال آگے کہا پرہو توٹ نہ آوے توٹی، اٹھ دینا ورتائیا۔ بہاویں کہا کے جان کوٹن کوٹی، بھکھیاں دینا رجائیا۔ یاد رکھیں تیرا بھگت میرا سکھ کھاوے کیسے دی نہ بوٹی، ماس شراب نہ مکھ رکھائیا۔ اوہدے کیسے کم نہیں آونی پڑھی پوتھی، میرا کھنڈا نہ ہوئے سہائیا۔ جیہڑی آواز ماری سی تیغ بہادر نے آوندے والے ٹوپی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ رنگ اک وکھائیا۔ روٹی کہے جس ویلے روداس میرا کردا سی ٹکڑا، ہتھان نال بنائیا۔ ویکھدا سی پورب اُترا، پچھم دکھن نین اُٹھائیا۔ ہتھ و جاؤندا سی جوں ڈنڈے کھڑکاوے ستھرا، سوہنا تال بنائیا۔ پھیر کر کے اُپر مُکھڑا، پرہ نوں ویکھے چائیں چائیا۔ آیار میرا میٹ جا ڈکھڑا، اندر وڑ کے کھیل کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے او چیمار میرے پُترا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ہُن توں چمڑے دیاں کردا گُترا، رمبی زور نال دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پردہ کہے روداس گیا اُتے گنگا، گنگوتری ویکھ وکھائیا۔ سروں بہہ کے ننگا، نگاہ جل وچ ٹکائیا۔ آگوں پُرکھ اکال بن گیا اوہ بندہ، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ ہس کے کہا توں میرا میں تیرا چیمارا گا چھندا، مینوں دے سُنائیا۔ پھیر میرے چرناں اُتے گھسا کے تکھا کر لے رمبا، آر پدم وچ چُہائیا۔ روداس اُس ویلے کبا، نیناں نیر وایا۔ پُرکھ ابناشی اپنے رنگ رنگا، مہر نظر اُٹھائیا۔ کڈھ کے شبد دھار دا کھنڈا، سیس اُتے دتا پھرائیا۔ روداس اوہ ویکھ کلجگ دا انت کڈھا، راوی راہ تکائیا۔ جس ویلے کوئی پنڈت رہنا نہیں پنڈا، جگت وِدیا نہ کھئے چُرائیا۔ اُس ویلے آؤنا سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے چھڈنا پُری اندا، اند نال اوسے دا جوڑ جُرائیا۔ صدی چوڈھویں وقت لنگھا، انت اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ روداس کہا میں کلجگ ویکھاں گھاٹ، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ تگ بٹوارے دی پچھلی مکی واٹ، آگے تیرا میل ملائییا۔ تسان دوہاں نے میرے بننا بہاٹ، صفتاں وچ صلاحیا۔ پھیر ہور دسان سجن ساک، گرمکھ نال رلائییا۔ پھیر پنجان لیکھاریاں دے ہتھ پھڑا کے قلم دوات، کلمہ نواں دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا چار جگ دا میرے نام دا پیا اختلاف، جھگڑا سب دا دیاں مٹائیا۔ روداس کہا پرہو اُس ویلے کس کریں مُعاف، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا زوی جیہڑا توں میرا میں تیرا کرے جاپ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ اوہناں نوں بچے بناواں آپ، اپنی گود ٹکائیا۔ زوی

کہا کی درشن دیویں ساکھیات، بھیو ابھید کھلایا۔ سِری بھگوان کہا سمت شہنشاہی چھ چووی جیٹھ دی ہووے رات، وعدہ تیرے نال کرائیا۔ جھٹ زوی دے اندروں نکلی لاٹ، نؤر جوت رُشناٹیا۔ اوہ بھل گیا تیرتھ آٹھ ساٹھ، گنگا مائی گرجرناں وچ سوہیا پائیا۔ پھیر کہا او پرہوؤ ٹوں پا کے بہرم بہرانت، مینوں جلدھارا وچ پھرائیا۔ تے جلدھارا وچ پرگئیں آپ، ایویں دوجیاں دئیں وڈیائیا۔ آگے واسطے ایہہ کدے نہ کریں بات، بھگت او جھڑ راہ پھرائیا۔ پرگٹ ہو کے درشن دیویں تے رکھیں اپنے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کی تینوں لبھن اُتے آکھ، جتھے ویکھن کھتے نہ جائیا۔ کی تینوں کھوجن وچ بہرواس، جنگلاں وچ دُبائیا۔ کی تینوں جلدھارا وچوں ویکھن کھتے ساڈا باپ، سمنڈ ساگر ڈیرہ لائیا۔ اکو پچن تے اکو کر واک، قول اقرار اک رکھائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوویں درشن دینا بن کے کھلاپات، پت پرمیشور ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ روداس کہا پنج لکھاری کی کرن لکھت، لکھت دینا سمجھائیا۔ سِری بھگوان کہا اوہ ناتا میرا پریم دسن اے ماتو تیرا پُرکھ اکال نال ہووے عشق، عشق معشوق دا ڈیرہ ڈھابیا۔ دُھر دا نعرہ لکھن جس نؤں سُن کے میتھوں وچھڑے جان کھسک، نیڑ رہن کھتے نہ پائیا۔ ستاراں ہاڑ مستک لگا ہووے تلک، سمت چھ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلایا۔ چووی جیٹھ کہے کیوں آئے الھڑ پندی، الھڑ جوانا دے درسائیا۔ گوہند کہے اوہ چووی جیٹھ جیہڑی گُرمکھاں دی سنگت اچے کھنڈی، اوہ آگے لینی ملائیا۔ سب دے مستک سُہاگ دی لاؤنی بندی، کنت کنتوبل لینا پرہ ہنڈھائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا ایشیا یورپ ہندی، نو ست ویکھ وکھائیا۔ دُھر دے نام و جاؤنی کنگی، مردنگ شبد لینا اٹھائیا۔ پوجا رہن نہیں دینی لنگی، شو جھگڑا رہے نہ رائیا۔ جیہڑی سرشٹی پرہ نؤں ربی ہندی، ہندی وچ سمائیا۔ اوہناں دی کسے کم نہیں آؤنی ہندی، رائے دھرم دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے پرہوؤ پھر کے جنگی بانا، بانی کھانی ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار بن کے دُھر دا رانا، رعیت دو جہان ویکھے تھاون تھائیا۔ جس نے حکم شبد ورتانا، نہ کھتے میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھے لا کے پینا کھانا، آؤنا اپنی جھولی پائیا۔ ہوئے سہائی مان مانا، نتانیاں دے وڈیائیا۔ سب نے خوشیاں وچ خوشیاں وچ جیکار لگاؤنا، ڈھولا

دُھردرگاہیا۔ گُرسکھو نہ کوئی نواں تے نہ کھئے پُرانا، پرہہ در تے آئے تے اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سب دا جانی جانا، جانہارا جگ جگ اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ باؤپُر ضلع گرداس پُر ★

کلجگ کہے مینوں خبر سندیسہ ملی خبر، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ بھے جنایا جابر جبر، زبردست نین اٹھائیا۔ چار کُنٹ مڑھی گور ویکھ قبر، مقبریاں پندھ مُکائیا۔ سندیسہ دِتا نال دُھن مدُھر، پرِتم پریم وچ شنوائیا۔ نو ست پا غدر، گداگر کر لوکائیا۔ کیوں میرے نام دا رہیا کھئے نہ قدر، فُدرت بھلی جگت لوکائیا۔ تیرے اُتے کران مہر نظر، ندري ندر اٹھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں پوری ہووے سدُھر، صدا اکو دینی لگائیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا ہووے پدُھر، ایک رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا حُکم سُنائیا۔ کلجگ کہے میرے اندر وچا نگارہ، نو بت نام سُنائیا۔ میرے آکاش دا تٹا ستارا، سیارہ بنیا پاندھی راہیا۔ زمیں اسماناں اک اشارہ، بن سینت آپ درڑائیا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، نیترا کھ کھلائی۔ آس میٹ گرو اوتارا، پیغمبران پڑدا لاہیا۔ سب دا لیکھا لیکھے وچوں وچارا، وچلا بھيو کھلائی۔ اٹھو ویکھو کل کلکی اوتارا، اوتر اپنا حُکم منائیا۔ جو زرگن دھار آیا دوبارہ، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ شبد ستگرُو شبد جیکارا، شبد نام صفت صلاحیا۔ سب نون کرے خبردارا، خواب پچھلے ویکھ وکھائیا۔ انت آخر مئے کیسے نہ ہار، ہار ستاراں دئے وڈیائیا۔ دُھردرگاہی رُوپ دھرنا دھرنی دھرت دھول اُپر لاڑا، سیہرا سیس جگدیش سُبھائیا۔ جن بھگتاں منگن آؤنا واڑا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ نوری رنگ چاڑھنا گاڑھا، گرہ ہومے اک ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے میں سنی اگم سُناؤنی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پرہہ اچرج کھیل رچاؤنی، رچنا ویکھے تھاون تھائیا۔ دھرم دی دھار دھار پرگٹاؤنی، پرگٹ ہو کے دُھر دے ماہیا۔ گر اوتار پیغمبران جوتی جوت آپ پرناؤنی، پرم پُرکھ اپنے لڑ بندھائیا۔ ست سچ دی ڈولی اک رکھاؤنی،

چارے جُگ کہار اُٹھائیا۔ مُکھ وکھائی رُپیا اک رکھاؤنی، سوہنا سگن منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجُگ کہے کھیل کرے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ پیغمبراں نال ہووے نکاح، نقاب مُکھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلے بنائے گواہ، جنہاں چھبی پوہ اپنے رنگ رنگائیا۔ اوتاراں انتر نال رلا، جوڑا جوڑی جوڑے سہج سُبھائیا۔ گرواں اپنے رنگ رنگا، رنگت چاڑھے دُھردرگاہیا۔ سب نوں اک سینگھاسن لئے بہا، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ انتر پریم پِرتی بخش کے چا، چاؤ گھنیرا اک دِرڑائیا۔ ناری روپ سرب درسا، درشن دیوے اگم اتھاپیا۔ دُھر دا سگن لئے منا، مانو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پڑدا اوبلا دئے چُکا، دین مذہب دا مُکھ گھنگٹ رہے نہ رائیا۔ ہاڑ ستاراں تئی اوتاراں حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گرواں اپنی سیج لئے لئا، آپ اپنے انگ لگائیا۔ رات سہاگ دئے وکھا، سہنجی سوہیا پائیا۔ دین مذہب پئیے دئے چُھدا، سوہرا سئیا صاحب ستگر اکو گھر نظری آئیا۔ آگے سب نوں منئی پئے رضا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکالا بن گواہ، آپ اپنی کار کمائیا۔ کھیلے کھیل خود خُدا، خُدی تکبری ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دا مارگ لئے لگا، لکن اپنے نال رکھائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابویر ضلع گرداس پُ

اوتار پیغمبر گر کہن اکٹھے بننا اک پرہو دی ناری، نر نرائن جو اکھوائیا۔ جُگ چوکری جس دی کھیل دسدے رہے سنساری، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کمائیا۔ اوہ کلجُگ انت سری بھگونت شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سیکداری، سر سر اپنا حُکم منائیا۔ دین مذہب ذات پات دی توڑ کے یاری، یارانہ اپنے نال لگائیا۔ محل اٹل بخش اٹاری، سچکھنڈ ساچا اک سہائیا۔ جتھے جگے جوت نرنکاری، نرگن نرویر نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سب دا اکو ہونا کنت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ پت پرمیشور ویکھنا بھگونت، بھگون جوت نور رُشنائیا۔ جس نے سانوں وکھ وکھ کلمے دتے منت، چار جُگ لوک مات وچ بھوائیا۔ ونڈ ونڈائی وچ جیو جنت، اکھراں والی

دس پڑھائیا۔ تن وجود بناؤندا رہیا بنت، شرع شرع وچوں پرگٹائیا۔ کھیل کراؤندا رہیا اگت، گنتی گن نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا سانجھا اکو خصم، پرہہ خصمانہ اک اکھوائیا۔ جس دا مُچھ داہڑی والا نہیں جسم، مؤنڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگادی اکو اسم، اسم اعظم نور الایہیا۔ ساڈی وکھری رہن نہیں دینی قسم، ہندو مسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبد دی دھار چلاؤنا مشن، جوت نور کر رُشنائیا۔ ساڈے لاگی بناؤنے شو برہما وشن، سوہنی سیو کائیا۔ آگے پچھے سارے دسن، دہ دشا بھجن واپو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ایکا سیجا سب نوں آؤنا ملن، دوسر پلنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیمو ابھیدا دئے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ماہی آؤنا ساڈے گرہ، گھر مندر اک سُہائیا۔ سچ سنگھاسن اپنے بہ، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ پیار مُحبت اکو دئے، دیونہار دیا کائیا۔ دُھر سندیسہ اکو کہے، کہہ کہہ رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈا دین مذہب نہ رہے، لوک مات جو ونڈ ونڈائیا۔ میرے نام کلمے دی شے، سو شاہ سلطاناں آئے ورتائیا۔ اٹھو ویکھو انت اکو میرے نام دی جے، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ماہی نوں ملنا کیہڑے شووق، شووقین کون اکھوائیا۔ جگت ویس ویکھے بہت، بہ گنتی کھوج کھوجائیا۔ تن بستراں والے گئے اؤنت، انت رہن نہ پائیا۔ کس بدھ ریجھائے اپنا کھؤنت، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کس منزل جائے پہنچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ اوتار پیغمبر کہن پہلوں کریئے اک صلاح، متا اپنا آپ بنائیا۔ اُس دے آگے کریئے دُعا، دُئے جوڑ سپس جھکائیا۔ تُوں پرما تمنا حق خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ سب نوں لیا پرنا، پر پُرکھ اپنے انگ لگائیا۔ ساڈا دین مذہب دا جھگڑا دینا مُکا، سوکناں والی کریئے نہ کھئے لڑائیا۔ مل کے جپیئے اکو تیرا ناں، ناؤں زینکارا اکو صفت صلاحیا۔ تُوں ساڈی پکڑی بانہ، باہمی ناتا لیا جڑائیا۔ سدا رکھیں ٹھنڈی چھان، دَویت دی آگن نہ لاگے رائیا۔ تیرے چرن کول بل جان، بلہاری سپس نوائیا۔ اوتار پیغمبر کہن تیرا چرن کول اک تھان، صاحب تیری سرنائیا۔ ناری کنت سری بھگونت پرہہ اپنی آپ لئیں ہنڈھا، اپنا سنگ رکھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ وچ تڈھ پن دوجا کوئی نہ، نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، سچ دوارے ہوئیں سہا، سہائک تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بلاکا سینگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اوتار پیغمبر کہن پرہہ اکو کلاپتی، پت پرمیشور نظری آئیا۔ جس نے اپنے نال ملائی ذاتی، ذات اپنے وچ رلائی۔ اکٹھی بخش کے سچ دی ذاتی، داتے دانی جھولی دتی بھرائیا۔ ساڈی پُچھی واتی، چار جگ دے اکو گھر ٹکائیا۔ سچ پریم دی بخش سوغاتی، آسا ترسنا دتی گوائیا۔ گرہ مندر جگا کے باقی، نور ظہور دتا دکھائیا۔ سائوں سب توں اک خوشی خوشیاں وچ کئی واٹی، پچھلا پندھ رہے نہ رائیا۔ دین دیاں کرنی ہاڑ ستاراں راتی، زُٹری اپنے نال مہکائیا۔ سب توں لگاؤنا اپنی نال چھاتی، شہنشاہ گر اوتار پیغمبر اپنی سیج سہائیا۔ اک گرہ دے بن کے واسی، در اکو وجے ودھائیا۔ لوک مات وانگوں مؤت دی ملے کھئے نہ پھاسی، ناتا کوڑ نہ کھئے دکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے اکو جوت پرکاشی، پرکاش اپنا اک رکھائیا۔ ساڈی سب دی پوری کرے آسی، ترسنا اور رہے نہ رائیا۔ ساچا کاہن بن کے ساڈے نال پاوے راسی، سکھی کاہن روپ درسائیا۔ دُھر دی دھار پریم پیار کرے بھوگ بلاسی، نور نور نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا اکو ہووے مالک، آد انت اک اکھوائیا۔ جس توں کہندے آئے خالق، نرگن دھار نور الاہیا۔ جس دے بنے رہے بالک، ننھے بچے روپ دھرائیا۔ جس دی سرشٹی دسدے رہے حالت، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جس توں کہندے آئے کرے سچ عدالت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپر کلجگ بنے رہے امانت، امن نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ سو سوامی سچ گرہ دیوے اک نیامت، وست اکو اک ورتائیا۔ جس نال دین مذہب دی رہے نہ کھئے بغاوت، بغلگیر سرب جنائیا۔ چرن دھوڑی دے سخاوت، جھولی سب دی دئے بھرائیا۔ اک دوچے دی کرے نہ کھئے مزاہمت، جھگڑا دُنی نہ کھئے دکھائیا۔ ساچے گرہ پچھلی کرے ممانت، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شرع دی ساڈے اندر رہے نہ کھئے علامت، دین ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، آد جُگاد صحیح سلامت، صاحب سُلطان اک اکھوائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سینگھ دے گرہ بابویر ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیغمبرو ستاراں ہاڑ آوے رات سُہاگ، سُہاگ بھری ویس وٹائیا۔ نرگن دھار سب نے جانا جاگ، جاکرت جوت اک رُشناٹیا۔ تیئی گرمکھاں دے ہتھ وچ ہون چراغ، چوُمکھیئے اپنا روپ درسائیا۔ تیئی بیبیاں ہون سادھ، سادھنا ڈھر دی اک سمجھائیا۔ تیئی گرمکھاں و جاؤنا ناد، دُھن اکو اک سُنائیا۔ تیئی بیبیاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے لکھ کے گاڈ، فکر انگلیش وچ جنائیا۔ تیئی گرمکھاں اُچی کوک کے دینی بانگ، زور زور نال سُنائیا۔ تیئی بیبیاں کیس کھلے گل وچ پائے ہون ناگ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ تیئی گرمکھاں سب توں وکھرا گاؤنا راگ، شبد پُرکھ اکال سُنائیا۔ تیئی بیبیاں اک کھپڑا کرنا آباد، مل کے بیٹھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہاڑ ستاراں سُہنجی ہونی رُت، رُت ملے وڈیائیا۔ تیئی گرمکھاں گوبند دے بنا سٹ، سٹ دُلا رے نظری آئیا۔ تیئی بیبیاں مستک لکھیا ہووے چپ، مکھ وچوں کرن نہ کھئے لڑائیا۔ تیئی گرمکھاں اُپر نیچے اک اک کیتی ہووے مُچھ، وٹ زور نال چڑھائیا۔ تیئی بیبیاں نو سال دے بچے گودی چُک، بازو خوشیاں نال اُٹھائیا۔ تیئی گرمکھاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے سُکا ٹک، بھکھے ننگے روپ جنائیا۔ تیئی بیبیاں لال رومال بدھے ہون سجے گٹ، گنڈھ تِن تِن پوائیا۔ تیئی گرمکھاں چار کُنٹ پھرنا اُٹھ، دہ دشا سیو کھائیا۔ تیئی بیبیاں کھلی چھڈی ہووے گت، وال چوٹی اُتے بندھائیا۔ تیئی گرمکھاں پریم پیار دی بھری ہووے مُٹھ، مُٹھی زور نال دبائیا۔ تیئی بیبیاں اک دوجی نوں لِن لُٹ، وست وست نال بدلائیا۔ تیئی گرمکھاں لال کیتے ہون بٹ، بُل سوہنے رنگ رنگائیا۔ تیئی بیبیاں آپس وچ کیتے ہون جُٹ، بازو بازو نال بندھائیا۔ تیئی گرمکھ پرہ دے اُتوں کرن سٹ، ٹکے پنج پنج سٹائیا۔ تیئی بیبیاں نیناں توں ہون خوش، کجَل دھار وچ وکھائیا۔ تیئی گرمکھ پرہ دھوڑی لِن سچ، مستک وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیئی گرمکھاں گاؤنا اک ترانہ، دھرم راگ
 سُنائیا۔ تیئی بیبیاں ہتھیلی چُکیا ہووے کھانا، وستو تِن تِن رکھائیا۔ تیئی گرمکھاں غریبی پہریا ہووے بانا، لپرو لپر نظری آئیا۔
 تیئی بیبیاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے کانا، کائنات وکھائیا۔ تیئی گرمکھاں مٹیا ہووے بھانا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیئی گرمکھاں ہتھ ہووے
 گنڈاسا، شستردھاری سوہا پائیا۔ تیئی بیبیاں کول لکھیا ہووے گوہند ساک، سدھا پٹھا روپ جنائیا۔ تیئی بیبیاں زیور پایا ہووے
 سچئی ناسا، چھوٹا وڈا نہ کھئے وکھائیا۔ تیئی گرمکھاں دند کڈھ کے کرنا ہاسا، کلجگ دینا وکھائیا۔ تیئی بیبیاں سرتے اوڈھیا ہووے
 چھاتا، چھتردھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ تیئی گرمکھاں کردے آؤنا دُھر دا پاٹھا، منکا مالا اک سو اک اک بنائیا۔ تیئی بیبیاں جوت
 جلاؤن نکلن لاٹاں، دُور دُور رُسنائیا۔ تیئی گرمکھاں چُکی ہووے اک کھاٹا، وار وار بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیئی گرمکھ پرہہ نوں آپ نہاؤن، خوشیاں نال
 وڈیائیا۔ تیئی بیبیاں گیت سہاگی گاؤن، کھارے چڑھیا دُھر دا ماہیا۔ تیئی گرمکھ جانجی جگت سداؤن، ہار شنگار وچ چٹرائیا۔
 تیئی بیبیاں بستر سوہنے پاؤن، سچ پریم ودھائیا۔ تیئی گرمکھ سچ پریم دے گھوڑے سرب دُڑاؤن، بھجن چائیں چائیا۔ تیئی بیبیاں
 دھرم دی واگ گنداؤن، ناتا دھرم دا بھین بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا
 آپ ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھکتو پہلوں تہاڈا ہویا وواہ، لوک مات خوشی بنائیا۔ ایسے کارن تہانوں بناؤندے گواہ،
 شہادت دینی بھکتائیا۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ اکال ساڈے نال کرے نکاح، نقاب پوش پڑدا لاییا۔ تُسیں سارے کرو دُعا، سیس
 جگدیش آگے جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب نوں اپنی ناری لے بنا، کنت کنتوبل تیری وڈیائیا۔ سیج سہنجی لے سہا،
 سچ سینگھاسن آپ بٹھائیا۔ دویت دُنی رہے نہ کھئے وبا، مذہب دین نہ کھئے رکھائیا۔ سارے تینوں کرن واہ واہ، واہ تیری
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن
 بھکتو پرہہ دے چرن کول کرنا سلوارنا، سیس اُپر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ من ہنکاری وچوں مارنا، ہوئے ہوئے نہ رائیا۔ جس

نے سب نوں پھڑ پھڑ تارنا، ترے گن لیکھا دے مُکائیا۔ اُس نے کلجگ کاج سوارنا، کل کرتا کھیل کھلائیا۔ مان وڈیائی دیوے ستاراں ہارنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ خوشیاں والی خوشی ویکھنی بہارنا، اپنا آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تئی گرُمکھاں پرہہ نوں بنہنا سیہرا، سہی اپنی کار کھائیا۔ اگوں نظر نہ آوے چہرا، چن روپ نہ کھئے درسائیا۔ بھگت دوار سہاؤنا کھیڑا، بیڑی کندھ اُٹھائیا۔ کلجگ اتم دے کے گیڑا، ستجگ سچ دے لگائیا۔ دین مذہب مُکا کے جھیڑا، گر اوتار پیغمبر لے پرنائیا۔ بہم بہرانت دا کر نکھیڑا، زرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ صاحب ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل نو سؤ چرانویں چوکڑی جگ پچھوں اک ویرا، پھیر لوک مات نہ کدے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ تئی جانجی ہون گھوڑ سوار، واگان ہتھ وچ اُٹھائیا۔ تئی بیہیاں ہوون پھریدار، تلواراں کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ تئی گرُمکھ بولن جیکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ تئی بیہیاں پھل برساون ورکھا دھار، میگھلا روپ جنائیا۔ ایہہ کھیل سچے سرکار، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ وبار ہووے ستاراں ہار، تھت اور نہ کھئے ودھائیا۔ جن بھگنو سب نے ہو کے آؤنا تیار، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت دوار پہنچنا بن کے چار چار، چار یاری دا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت چوویواں اوتار، اوتری اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بابو پُر گھروں نکل کے واپسی تے گھروں نزدیک بی ضلع گرداس پُر ★

کِرپا کرے سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ بابو پُر الہڑ پندی گھر گھر پکے پکوان، پنجھی جیٹھ خوشی بنائیا۔ صاحب ستگر پنج گرُمکھ نال لے کے منگن آئے دان، اک اک پھلکا جھولی دینا پائیا۔ اچار گنڈھا نال نوں دینا کھان، ہور وست نہ کھئے اُٹھائیا۔ مہربان ہوئے مہربان، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے ملائییا۔ جن بھگنو بھگوان بنے در بھکاری، مانگت ہو کے در منگن آئییا۔ لوک لجیا لاه کے ساری، اپنی آپ چھڈے

وڈیائیا۔ ٹہاڈے گرہ ویکھ جائے بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ سب نے بھچھیا پاؤنی ڈھیہہ کے چرن دواری، دھوڑی خاک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھچھیا منگے پرم پُرکھ پرہہ راتی، در در الکھ جگائیا۔ مُکھوں کہے خیر پاؤ میں ٹہاڈا ساتھی، جگ جگ دا چلیا آئیا۔ آگے مُشکل رہے نہ واٹی، چوراسی پندھ چُکائیا۔ تُسیں میرے تے میں ٹہاڈی ذاتی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو خیر پائے سو ہتھ مارے اُتے پرہہ دی چھاتی، انگلاں پنج چُھائیا۔ ایہہ اچرج کھیل تماشی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سچ دا بن کے ساقی، سچن دُھر دا اک اکھوائیا۔

☆ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا شگن دا ہویا وہار، جن بھگتاں گنڈھ پوائیا۔ دُھر دا ناتا جُڑیا نال نرنکار، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ خوشی وچ کھا کے گنڈھا اچار، خوشیاں رہے منائیا۔ بھکھیاں کر جا پار، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ آگے جے بھکت جئے جئے تیری دھار، دُھر دی دھار وچوں پرگٹائیا۔ در در نہ کریں خوار، گھر گھر نہ کدے بھوائیا۔ آگلا کر قول اقرار، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شگن پیا راوی کنڈھا، زوی دئے گواہیا۔ کھیل ویکھے سوریہ چندا، ستار اکھ ٹکائیا۔ ویس دھر واسی پُری انندا، انندا اپنا اک جنائیا۔ اُس نے کھیل دسیا پچھلا لہنا جو گوہند نال سنگا، سگلا سنگ وکھائیا۔ جس ویلے پُری انندا چھڈیا تے گر مُکھاں ہتھ پھرایا ٹکڑا اچار تے کچا گنڈھا، بھوجن ماتا گجری آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستر سیکھاں نے لے کے دان، جھولی لئی بھرائیا۔ نالے کہا گوہند تیرا پکوان، سانوں دئے رجائیا۔ چاروں کنٹ مار دھیان، ویکھن نین اٹھائیا۔ پھیر آؤنا نہیں ایس استھان، پُری انندا نہ کھئے سہائیا۔ ماتا گجری شبد سُنیا بناکان، کتاں وچ جنائیا۔ چھٹی جگ دا جگت گیان، نانک نرگن سرگن دئے درڑائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جس ویلے پُری اند چھڈیا، چھڈی آسا جگ۔ گوہند مُکھ تے پڑدا پا کے گجیا، وڈ بن سورا سربگ۔ پُرکھ اکالے رکھیں لجیا، میں تیرا نوری اکھا چند۔ جس کارن مینوں لوک مات سدیا، نام دمامہ وجا مردنگ۔ اُس وچ نہ پوے بھنگیا، خوشی کرنا بند بند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کیتا اشارہ، شبد نال سمجھائیا۔ گوہند تیرا ویکھیا جگت بھنڈارا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اج خالی بھوے دوارا، در نظر کچھ نہ آئیا۔ ذرا اس دی کر وچارا، وچر کے دے جنائیا۔ اک بلوٹا زور دی مارا، گوہند نوں دتا بلائیا۔ جوتی جوت دا دے چمتکارا، نور کیتا رُشنائیا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال میری نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس ویلے ستاراں سو چھپنجا کیتا سی پنتھ تیارا، سکھ سماج بنائیا۔ بنیا سی ورتارا، اپنی دیا دیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر اپنا حُکم ورتائیا۔ گوہند کہا پرہو میرے وچ اک واری اک چھن آیا سی ہنکار، میں بول کے دتا سنائیا۔ گرسکھو میں تہاڈا داتار، دیونہارے پرواہیا۔ پُری اند دے بھرے بھنڈار، رانے مہارنے سیس نوائیا۔ کھچ کے ننگی تلوار، کٹار دتی چمکائیا۔ سب نوں دیوان سنگھار، شترو رہن کھتے نہ پائیا۔ پھیر ہتھ مار اُتے دستار، کلغی دتی بلائیا۔ میں روپ سچی سرکار، نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جھٹ توں اُس ویلے میرے اُتے پایا بہار، شبد شبد نال دباٹیا۔ نالے ہس کے کہا گوہند توں پُری اند دا چار دن دا مختیار، انت بھنڈارا رہن کھتے نہ پائیا۔ میں جھٹ نو وار چرناں تے کیتی نمسکار، پھر پھر سیس جھکائیا۔ پرہو توں پھیر لیا اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ زمیں توں چُک کے اشارہ کیتا اوہ ویکھ کلجگ انت کال، چاروں کُنٹ نگار لگائیا۔ پھیر وکھایا اوہ ویکھ میرے بھگت دُلا رے لال، لال اپنے رنگ رنگائیا۔ بن میری کرپا میریاں بھگتاں نوں کوئی نہ سکے کھوال، اوتار پیغمبر گرو نہ کھتے وڈیائیا۔ آد جگاد دا میں دلال، وچولا اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ میرا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک اُچائیا۔ جتھے منگتے شاہ کنگال، دیونہار دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گوہند اوہ ویکھ کلجگ انت نظارہ، سچ دیاں وکھائیا۔ تینوں چھڈنا پئے پُری اند دوارا، اند پُری رہی گر لائیا۔ ایہہ کھیل اکم اپارا، الکھ اگوچر آپ سمجھائیا۔ سندیسہ دیوان شبد دی دھارا، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ جس

ویلے کل کلکی بن کے آواں اوتارا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ کھیل کران اپرا، اپرمپر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند گر اوتار پیغمبر کوئی نہ کہے میں داتا دانی،
 داتا اکو اک اکھوائیا۔ تسیں سارے میرے نام دی پڑدے بانی، شبد شبد نال صلاحیا۔ میں مالک چارے کھانی، لکھ چوراسی
 میرا نور رُشنائیا۔ وشن برہما شو حُکے اندر بھرن پانی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ آد جُگاد جُگ میری مہربانی، مہر نظر نال
 ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند سوہنا وقت
 سہنجنا آؤنا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ وکھائیا۔ میں نرگن نور کران اُجیارا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ کل کلکی
 لے اوتارا، اوترا اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ ریتی مات سنسارا، دُھر دا راہ اک پرگنائیا۔ کیسے دے اندر رہے نہ کھئے ہنکارا، سادھ
 سنت نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگتاں دوارے بناں آپ بھکھارا، بھکھک ہو کے منگ منگائیا۔ اک نشانی تیری رکھاں پُری اند دا انت
 گنڈھا تے اچارا، شہادت سچ دینی بھگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار
 اک سمجھائیا۔ گوہند کہے گنڈھا اچار دا وڈا آچرن، سچ سچ سُنائیا۔ جس کھادھا تِس لیکھا مُکیا جیون مرن، چوراسی پھاسی نہ
 کھئے لٹکائیا۔ جھگڑا مُکیا ورن برن، ذات پاتی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گرُمکھ ساچی منزل چڑھن، جتھے ملے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ گنڈھا اچار کہے ساڈا میل ہویا نال روٹی، تتاں مل کے وچی ودھائیا۔ تیئی
 گرُمکھاں تیڑ بدھی ہووے دھوتی، لانگر پچھے تائیں کھچائیا۔ تیئی بیبیاں ہتھ وچ پھڑی ہووے سوٹی، نو نو ہتھ لمبائیا۔ تیئی
 گرُمکھاں پڑدے آؤنا پوتھی، پُستک ہتھ وچ اُٹھائیا۔ تیئی بیبیاں گل وچ گانی پاؤنی موتی، چٹے رنگ نال سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ گوہند کہے حُکم سندیسہ خاص، دُھر دا اک جنائیا۔ پنجاں درباریاں سُننی
 اگتی بات، باطن پڑدا آپ کھلائییا۔ سب دے کول پنج پنج ہون کاٹ، جیباں وچ لکائیا۔ ساڈھ باران وچ دینے ستاراں ہاڑ دی
 رات، لڑائی پچھوں صفائی دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک منائیا۔
 گوہند کہے پنجاں درباریاں کھلی چھڈی ہووے داڑھی، مُچھاں وٹ چڑھائیا۔ اکو جیہی سرب ہووے تیاری، ترے گن دا ڈیرہ

ڈھاپیا۔ لال نوک کیتی ہووے کٹاری، انگلاں نوؤ رنگائیا۔ اوہناں نال ہون پنج پُجاری، سامان پوجا والا اٹھائیا۔ اک گرمکھ کول ہووے کتا شکاری، جو شرع دی کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا شکن سہاوا، سوہنی خوشی بنائیا۔ ساڈا پرہہ دے نال دعوا، دعویٰ نال جنائیا۔ جن بھگتاں اپنے دوار لا کے ناواں، نوؤ چار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دا بہار کر لے ساواں، ودھ گھٹ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے نال لینیاں لاواں، چوتھے گھر وجے ودھائیا۔ گھروں ستاراں ہاڑ نوؤ پتراں دا مکھ مٹھا کر کے آون ماواں، گر شکر نال چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلا رہن دیوے نہ کھئے نتھاواں، درگاہ ساچی سچکھنڈ گھر اپنے آپ بہائیا۔

☆ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر کہن سچکھنڈ کریئے تیاری، نرگن توں باہر کھیل کھلائییا۔ حکم مئیے پُرکھ اکال اک نرنکاری، نر نرائن نر ہر جنائیا۔ ست ستوادی ہو کے ست دا کریئے شنگاری، ست سروپ ویس بنائیا۔ سچ دوار سچ دی منزل چڑھیے کھاری، خالص اپنا آپ رکھائیا۔ بن نیتر نین سچ پیار بنائے کجل دھاری، آپ اپنے وچوں پرگنائیا۔ تھان تھنتر سوہے اگم اپاری، پرتھمی آکاش نہ کھئے چٹرائیا۔ رو سس نہ کھئے اُجیاری، ایک نرگن نور جوت جوت رُشنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ محل اٹل نہ کھئے اٹاری، گگن گگنتر نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر آوندا وقت سہیلا، سچکھنڈ ملی وڈیائیا۔ ایک روپ بننا گرو گر چیلا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ست ست دا ہونا میلا، جوت جوت جوت پرنائیا۔ دھردرگاہی لاڑا تکنا اک آکیلا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ جیہڑا جگ چوکری ہتھ نہ آیا دو جہان جنگل بیلا، پرتھمی آکاش کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ سو سوامی انترجامی لکھ چوراسی نالوں ہو کے وبلا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میلا ملنا پرہو پرہہ کنت، ہر سوامی سوہیا پائیا۔

سب نے اِکو گاؤنا منت، تُوں میرا مِیں تیرا راگ اِلابِیا۔ چار جُگ دی نام کلمیاں والی چھڈنی بنت، دین مذہب چھڈنی جگت چٹرائیا۔ اِکو بودھ اِگادھا پُرکھ اِکالا مَننا پنڈت، جو شرع توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس جھگڑا مِٹاؤنا اُتہج سینج جیرج انڈج، چارے کھانی پندھ مَکائیا۔ سَتجُگ سچ بنائے بنت، سَت ستوادی پڑدا لابیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا اتم پرما تم بنا کے سنگت، سگلا سنگ وکھائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ کے ہنکت، ہنگ برہم اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نرگن داتا نُوں اِلابِیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا آؤنا اِک سوامی، صاحب سُلطان بے پرواہیا۔ جو آد انت دا انترجامی، گھٹ نیواسی دُھردرگاہیا۔ جس دی چار جُگ صفتاں والی گا کے آئے بانی، نیراکھ اکھڑ دھار وچ پرگٹائیا۔ سو کھیل کرے مالک خالق دو جہانی، سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر جھگڑا مِٹ زمیں اسمانی، اصل اپنا آپ سمجھائیا۔ جیہڑا لیکھا لیکھا نال قلم کانی، کائنات دے درسائیا۔ ہر گھٹ انتر بن کے جان جانی، جانہار دیا کھائیا۔ سب دے اُتے کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جس نام کلمے دی دے کے آئے قُربانی، جگت وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں سوہنا وقت سہاؤنا، سہنجی رُت وڈیائیا۔ پیغمبر کہن اسیں کلمہ نُوں اِلابِیا گاؤنا، الفیے نہ کھئے وڈیائیا۔ گر دس کہن اِکو نام دھیاؤنا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اِکال کہے مِیں سب دا پچھلا وقت چُکاؤنا، چار جُگ دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ سَتجُگ ساچا مارگ لاؤنا، راہ اِکو اِک پرگٹائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا اتم پرما تم نرگن نرگن سب نے گاؤنا، گانا گا گا خوشی بنائیا۔ دین مذہب ذات پات دا جھگڑا سرب مِٹاؤنا، مِٹی خاک نہ کھئے اُڈائیا۔ سانجھا کنت سِری بھگونت نرگن نُوں جوت پرناؤنا، پرا پسنتی مدھم بیکھری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ زمیں اسماناں وقت چُکاؤنا، برہمنڈ کھنڈ دا ڈیرہ ڈھابِیا۔ درگاہ ساچی سچ گرہ اِکو گھر سہاؤنا، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ جتھے پُرکھ اِکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار بن کے آؤنا، نرگن نُوں کر رُشنائیا۔ ساڈا چار جُگ دا بھوکھت کرے پروانا، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر نام اِک جنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ہر آوے دُولہن دُولہا، نرُویر رُوپ وڈیائیا۔ جس اُتے ورکھا ہووے پھولن پھولا، سَت رنگ چٹرائیا۔ سَتجُگ ساچا مارگ دسے رُو لا، اصُول اِک سمجھائیا۔ چار جُگ دا قول اِقرار جیہڑا نہیں بھولا، اُبھل

دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ آؤنا کھلاپتی، پت پریشور دیا کھائیا۔ اسان سب نے بناستی، ست ستوتی رُپ دھرائیا۔ جھگڑا رکھنا نہیں کوئی رتی، رتی رت نہ کھئے تپائیا۔ نرگن نور ویکھنا اکھی، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ تیئی اوتاراں بنا سکھی، سُخن پچھلا پور کرائیا۔ پیغمبران اکو خاوند کھئی لینی کھئی، کھٹکا جگت چُکائیا۔ گرواں پڑھنی اکو پٹی، پٹنے والا دئے سمجھائیا۔ پچھلی آسا سب نے جانا چھڈی، ترسنا رہے نہ رائیا۔ جیہڑی کھیل کھلائی ماس ناڑی ہڈی، تن وجود وند وندائیا۔ اوہ دیناں مذہباں والی چھڈ دینی گدی، مان ابھان رہے نہ رائیا۔ محمد ہوکا دے دے میری پتندی چودھویں صدی، صدمے وچ دھائیا۔ پروردگار نے پچھلی کیتی کرنی ردی، ارادہ اپنا لیا بدلایا۔ اگلا کھیل کرے یدی، یدی اپنی کار کھائیا۔ سانوں سب نوں نرگن دھار بنا کے کایا ندھی، نرور لئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، مہربان بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو میں لاڑا اک انوکھا، سچ دیاں سُنائیا۔ کسے نال کران کھئے نہ دھوکھا، بہرم بھلیکھا رہے نہ رائیا۔ میرے وواہ وچ میرے نکاح وچ پڑھیا جائے کھئے نہ پوتھا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ پانی جل دا بھریا جائے کھئے نہ لوٹا، وُضوآں وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ ارداسا جائے کھئے نہ سودھا، ہون آگن نہ کھئے تپائیا۔ سندیس جنایا جائے کھئے نہ لوکا، سلوکاں وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ اُچی کوک دئے کھئے نہ ہوکا، سوہرے پئیے نہ کھئے سمجھائیا۔ اکو نرگن نرگن دھار ملن دا رکھنا شوفا، دوجا ویس نہ کھئے وکھائیا۔ نو نو چار پچھوں نرگن دھار ملدا موقع، مُکمل بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا ربیا کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا اوہ خاوند، جس نوں خصم کہے لوکائیا۔ جس دے حکمے ہیوے پابند، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جس نے نشان دتے تارا چند، چوڈاں طبق طبق سمجھائیا۔ جس نے نانک نرگن دھار کِریا اند، کارج اپنا اک درڑائیا۔ اُس دے نال جائے ہنڈھ، سد اپنا میل ملائیا۔ پہلوں سارے اکٹھے ہو کے دین مذہب دی کھولئے گنڈھ، دُتیا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر ویکھیئے صاحب بخشند، جو مالک شہنشاہیا۔ جس نے بھیو کھلایا برہم ہنگ، ہنگ برہم سمجھائیا۔ اُس دوارے جائے لنگھ، جتھے دین مذہب دی منزل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری نرگن دھار جوتی، جوت جوت رُشنائیا۔

جُگ پیتے کوئن کوٹی، گُٹیا میری سمجھ کیسے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گُر مات لوک منزل چڑھ کے آئے چوٹی، تن وجود و جی ودھائیا۔ گزارا کیتا کھا کے روٹی، ترسنا ترکھا امرت جل بُجھائیا۔ میری نراکھ دھار دی پڑھ کے پوتھی، اکھڑ صفتاں والے سُنائیا۔ جس نوں گا گا گزارا کردے جیو لوکی، لوک پرلوک راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیغمبرو تُساں حُکم انوکھا مَننا، سچ دیاں دِرڑائیا۔ پرگٹ ہونا نُوری چننا، چن نُور رُشنائیا۔ سندیسہ سُننا بنا کتتا، انبولت راگ دِرڑائیا۔ دین مذہب دا بھانڈا بھننا، بہم دینا گوائیا۔ جھگڑا چھڈنا ماٹی چمنا، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رکھنا غمنا، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ نام کلمہ نہ رکھنا تمنا، تامس دینی مٹائیا۔ سب نے اپنا اپنا بیڑا بنھنا، بہار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ تن وجود توں بنا اپنا نُور رنگنا، رنگت رنگنی اِکو ماہیہا۔ سچ دوار مَول نہ سنگنا، جگت حیا نہ کھئے چترائیا۔ جھگڑا رِسیا نہ سواس دمننا، دامنگیر حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے سارے ہو جاؤ خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری ہووو ہوشیار، آلس نندرا نہ کھئے وکھائیا۔ کھیل کرے آپ نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپرکیتا پار، کلجگ اتم لئے انگرائیا۔ سب دا لہنا دینا لئے وچار، پُورب لیکھا پھول پھولائیا۔ دین دُئی دا جھگڑا وچ سنسار، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ گُر اوتار پیغمبر ویکھو نگاہ مار، بن نیناں نین تکائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے پیار، پریتی پریم نہ کھئے ودھائیا۔ خادم رہیا نہ کھئے خدمتگار، خالص رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نرگن نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ بے شک لکھ چوراسی وواہ کرے سنسار، سچ روپ نہ کھئے سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے نرگن دھار دیا کماواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگاواں گا۔ بن ورن گوت کھیل کھلاواں گا۔ پُورب سب دی سمجھ سوچ، اپنی جھولی پاواں گا۔ جو بھوکھتاں وچ رکھی آسا لوچ، لوچن نیناں نال وکھاواں گا۔ جُگ پیتے کوٹی کوٹ، کوئن اپنا حُکم ورتاواں گا۔ اوتار پیغمبر گُرُو نرگن دھار بنا کے دُھر دی گوت، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ نام سُننا کے اِک سلوک، پچھلے کلمے سرب مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک پرگٹائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہ ساچا حُکم سُنائیا۔

دین دِیال دِیا کمائیگا۔ صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیگا۔ صدی بیسویں پردہ آپ اُٹھائیگا۔ گوبند لہنا پور کرائیگا۔ حاضر حضور نور
 رُشنائیگا۔ آسا پور ویکھ وکھائیگا۔ جس دے بندے رہے مزدور، سو سیوا سب دی جھولی پائیگا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہوئے
 ضرور، کل کلکی وپس وٹائیگا۔ سب دا توڑ مان غرور، زرگن نور جوت چمکائیگا۔ اکو نام کر مشہور، برہمنڈ کھنڈ آپ
 سہائیگا۔ پندھ مکا کے نیڑا دور، گھر اکو اک وکھائیگا۔ جتھے جوت جوت دا نور، دوجا نظر کھئے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا آپ ملائیگا۔ سچ میلا میل ملاواں گا۔ زرگن نور نور رُشناواں گا۔ ظاہر
 ظہور دِیا کماواں گا۔ آسا منسا پور آپ اکھواوانگا۔ کلجگ کوڑو کوڑو کوڑو مٹاواں گا۔ ساچی بخش چرن دھوڑ، چتر سُگھڑ موڑھ
 آپ اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک درسواں گا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن ساڈی اک عرضوی، بینتی اک جنائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار تیرا نام دروبی، دو جہان دُہائیا۔ تُدھ بن اور نہ دیسے کوئی،
 زرگن نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں سرشٹی درشٹی اندرون روئی، رو کے دئے دُہائیا۔ سرتی اُٹھی کیسے نہ سوئی، ستگر شبد نہ
 کھئے ملائیا۔ اتم جائے کھئے نہ موہی، مُحبت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جدھر تکیئے بن تیرے ملدی کھئے نہ ڈھوئی، درگاہ بہن کھئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی
 دھرتی، دھیان مات لوک لگائیا۔ کیسے نوں ملے نہ پریم عرشی، ساچا میلا نہ کھئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں تہاڈی اکھراں والی
 پرچی، پرچہ آگے نہ کھئے جنائیا۔ جھٹ کھولو بستے تے ویکھو اپنی عرضی، جس وچ آرزو آپ سُنائیا۔ کلجگ انت کھیل ہونی اکو
 نرائن نر دی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے کولوں سب دی آشا ڈردی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس نوں لکھ چوراسی
 وردی، ور اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائیگا۔ تیئی اوتار کہن اک دوجے نوں
 کِس نوں کہیئے چنگا، چنگا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی پنڈت رہیا پنڈا، نہ کوئی شاستر صفت صلاحیا۔ نہ کوئی سہاگی رہیا رنڈا،
 کنت کنتوبل نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نہ کوئی امرت رس رہیا ٹھنڈا، جل دھار نہ کھئے وہائیا۔ نہ کھئے لہر دِسے گنگا، گنگوتری مارے
 دھائیا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چندا، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی بندگی والا دِسے بندہ، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ من واسنا

وچ ہویا گندہ، کوڑ ککرم وچ گر لائیا۔ جو آد توں انت تگ پرہو دا ساچا چھندا، سو سکے کھئے نہ گائیا۔ ساچی منزل کھئے نہ لنگھا،
 پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ کسے نے چوڑا پا لیا کسے نے پائیاں ونگاں، کوئی کنگن بتھاں وچ لٹکائیا۔ آتم سیج سٹا کھئے نہ اپنے منجا،
 سیج سہنجی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کسے نے کیس ودھائے کسے نے واہ لیا کنگھا، کوئی بودیاں رہیا بلائیا۔ کسے پایا تمبا، کوئی کچھہرے
 رہیا سہائیا۔ جاں ویکھیا بنا پرہو توں ساریاں دا سیس دسدا ننگا، اوڈھن اُپر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنی دھرنی دھول دھرت، دھرم دی دھار وکھائیا۔
 تسیں جا کے پھیر نہ آئے پرت، ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ کی کردے اُتے عرش، جوت جوت وچ ملائیا۔ سرشٹی بہل ہونے اُتے فرش،
 فیصلہ حق نہ کھئے سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کیتا غرق، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ تہاڈے نام کلمے کر گئے ترک، پلو گندھ نہ کھئے
 رکھائیا۔ ذرا اٹھو ویکھو اپنی بھوکھتاں والی فرد، جو شرع توں باہر آئے درڑائیا۔ کی پرہ نے کھیل کرنا اسچرج، اچرج لیلایا کی
 ورتائیا۔ صدی چوڈھویں پٹھی کرنی نرد، نر نرائن پھیرا پائیا۔ سب دا ونڈے درد، دکھیاں ہونے سہائیا۔ تہاڈی شرع دی توڑے
 کرد، قتل گاہ دا لیکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، در اکو اک درسائیا۔ گر اوتار
 پیغمبرو کیوں کلجگ ہویا جھپڑا، جھگڑا کون مکائیا۔ کیوں دھرم دا دسے نہ کھپڑا، کوڑ ہویا ہلکائیا۔ کیوں حق نہ کرو نیڑا، دئی
 دویت ڈیرہ ڈھاپیا۔ کیوں چاروں گنٹ ہویا اندھیرا، سچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں سکھاں مُریدا اُتے نہیں کردے مہرا، مہر نظر
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ور داتا اک اکھوائیا۔ گرو اوتار پیغمبر اپنے اپنے کڈھ کے ویکھنے پٹے، کی
 پورب حکم لکھائیا۔ جاں تکیا سب دا لہنا دینا مُک گیا وچ بٹے، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جیہڑے دین مذہب دے پائے رتے،
 جھگڑے وچ رکھی لوکائیا۔ اوہ ہن ساڈے لیکھے جانے کٹے، قائم آگے نہ کھئے کرائیا۔ چاروں گنٹ پھردے تھے، بھجن واہو داہیا۔
 ہن کریئے کی اک دوجے نوں کہن کایا بھجے سب دے مٹے، تن وجود رہیا نہ رائیا۔ جیہڑے پیغمبر اوتارو گرواؤ سنا کے آئے پرہ دے
 نام دے پٹے، ٹاپوآں وچ جنائیا۔ اُس دے اُتے اکو پرہ دے لگن لگے تھے، تھپا اکو اک وکھائیا۔ ہن ہو جائے سارے اکٹھے، پچھلا
 لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ست سچ سچ سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر

کہن کریئے حق اِکٹھ، اِکو رنگ رنگائیا۔ پچھلا کھیڑا ہندا دِسے بھٹھ، اِکے رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اِکال دی چرنی جائیے ڈھٹھ، نو نو
 سجدہ سیس نوائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے خالی ہتھ، جھولی خالی اِکے ٹکائیا۔
 اسیں پچھے رہے وکھ وکھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیو کمائیا۔ اِکے جوں بھاوے توں لینا رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اِکو
 تیرا نام کلمہ لئیے رٹ، پچھلا رٹا دیئے چکائیا۔ سانوں سمجھ آگئی توں وسیں گھٹ گھٹ، ہر گھٹ انتر تیرا نور رُشنائیا۔ توں سب
 دا اِکو جیہا کریں پکھ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مارگ دینا وکھائیا۔ پُرکھ اِکال
 کہے گر اوتار پیغمبرو اِکو مارو جھاکئی، جھلک دیاں وکھائیا۔ لکھ چوراسی میرا روپ خاکی، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ میں سب دا
 سانجھا ساقی، پیالہ نام جام پئیایا۔ اِکے رہیا کھئے نہ عاقی، جو گھڑیا سو بہن وکھائیا۔ تسیں میرے نام دے پاٹھی، پڑھ پڑھ آئے
 سُنائیا۔ دین مذہب دی کھول کے ہائی، سودا جگت وچ وکائیا۔ چار دین دی کٹ کے راتی، تیر رہن کھئے نہ پائیا۔ کیسے نوں کتھا
 سُنائی کیسے نوں کلمہ دھار اِکھی، اکھراں وچ بدلائیا۔ سب دے کولوں کرائی گستاخی، غصیاں وچ کیتی لڑائیا۔ میرا کھیل الکھنا
 الاکھی، کوئی لکھ نہ سکیا رائیا۔ تہاڈی اِکو نور وچوں وکھری وکھری کیتی ذاتی، جملے اکھڑ کر پڑھائیا۔ کیسے نوں امرت ویلا دسیا
 کیسے نوں دسی پرہاتی، کیسے نوں سندھیا دتی سہائیا۔ کیسے نوں کہا کرنی بند خلاصی، کیسے نوں چوراسی گیت سمجھائیا۔ کیسے نوں
 کہا سچکھنڈ دا واسی، کیسے نوں درگاہ دئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تسیں اپنے پرہو دی سمجھ نہیں سکے چلاکی، کی جگ جگ
 کار کمائیا۔ بُن اتم سب دی مُکئی واٹی، پندھ رہن کھئے نہ پائیا۔ اِکے واسطے اِکو رکھنا ناتی، ساچا سنگ بنائیا۔ اِک منزل چڑھنا
 گھاٹی، اِکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تسیں دھرنی اُتے جو دین مذہب دے بنے الاٹی، انت فیصلہ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو چھڈ دیو جگت سماج، سمگری اِک ورتائیا۔ اِکو حُکم تے اِکو راج،
 رعیت اِک اکھوائیا۔ اِکو سیس تے اِکو تاج، صاحب سُلطان رکھائیا۔ اِکو شبد تے اِک آواز، سرشٹی درشٹی اندر درڑائیا۔ اِکو
 رکھنہارا لاج، سر اپنا ہتھ درسائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے سمبل پرگٹ ہووے دیس ماجھ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ دو جہاناں
 کرے راج، حُکم اپنا اِک درڑائیا۔ اُس دا سارا کھولو راز، جو کلمے گیا پڑھائیا۔ جس پڑھائی نماز، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، جُگ چوکرپی اپنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو
 ویکھو اپنا اپنا قاعدہ، قانون وچ جنائیا۔ کس بدھ نال ہونے علیحدہ، پرہو نوں دیو سمجھائیا۔ کی سب نے کیتا وعدہ، پڑدا دیو
 اُٹھائیا۔ کی دین دُنی دا تُسیں لیا جائزہ، انکڑیاں وچ دیو گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ اپنی کار کھائیا۔ تیئی اوتار کہن پرہو ساڈی اکو بات، باطن دئیے جنائیا۔ تیرے حُکم اندر جو آئے آگھ، اکھراں والی کر پڑھائیا۔
 بہاویں پیار سمجھو تے بہاویں سمجھو فساد، ایہ تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل انت آد، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ اسیں تینوں رہے
 ارادہ، تڈھ بن دوجا نہ کھن دھیائیا۔ جو بنایا سو تیرے حُکم دا سماج، اپنی دسی نہ کھن چٹرائیا۔ جو گایا تیرے نام دا راگ،
 راگیاں وچ سمجھائیا۔ جو سُنایا تیرے شبد دی آواز، اگئی اگم درڑائیا۔ جو وجایا تیرے پریم دا ناد، انادی کیتی شنوائیا۔ جو
 وڈیا یا بودھ اگادہ، بُدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ
 منگائیا۔ پیغمبر کہن تیرا نام کلمہ نعرہ لایا حق، حقیقت وچ جنائیا۔ تیرے ولّ لیا تک، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ پھیلا کے دوویں
 ہتھ، منگ منگی تھاوں تھائیا۔ جے توں اپنی دتی وتھ، جھولی دتی بھرائیا۔ اسیں گایا سچ، سچ آئے سُنائیا۔ جے توں ساڈا بھانڈا
 بھنیا کایا کچھ، لوک مات آئے تجائیا۔ تیری جوت وچ گئے رچ، تیرے نور وچ سائیا۔ اتم رکھ کے آئے اکو آس، آسا دئیے سُنائیا۔
 صدی چوڈھویں تیرا نور ظہور ہووے پرکاش، امام اماما پھیرا پائیا۔ تیری یاد وچ اپنے لیکھے لائے سواس، ساہ ساہ تیری کیتی
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گرو گُردیو کہن تیرے حُکم دا
 کیتا کھیل، خلق خلق درڑائیا۔ تیرے شبد دا کیتا میل، نام نام سمجھائیا۔ جوت جگا بن باقی تیل، گرہ مندر کیتی رُشنائیا۔ تینوں
 دس کے سجن سہیل، پُرکھ اکال آئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دینا درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 پچھلی چھٹو کہانی، کہن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں ویکھی چارے کہانی، چارے بانی پھول پھولائیا۔ ویکھے تیرتھ تٹ اٹھسٹھ
 پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی پڑدا لایا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری چار جُگ دی ویکھی بانی، اکھراں اکھراں جوڑ جُڑائیا۔
 منزل تکی جسم ضمیر رُوحانی، نو دوارے پندھ مکائیا۔ نام کلمہ تکیا تکی زبان کلامی، شبد شبد والی شنوائیا۔ بال بڈھیا تکیا

تکی جگت جوانی، گوہند کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ٹہاڈی تکی مہربانی، جو مہر آئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پچھلی چھڈو کتھا، کہہ کے کی جنائیا۔ حکم سُنو یتھارتھ یتھا، یدی دیاں درڑائیا۔ نج نیتر ویکھو اکھاں، نور جوت رُسنائیا۔ جو آد جگادی سکھا، سجن میت اکھوائیا۔ جس نور سارے ٹیکدے متھا، مستک سیس جھکائیا۔ صاحب پُرکھ سمرتھا، نرگن نور دُھردرگاہیا۔ جگ چوکرئی پھرے تٹھا، بھجے واہو داہیا۔ اوہ سب نور کر کے اکٹھا، حکم اک سنائیا۔ دین مذہب دا چھڈ دیو رٹا، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سب دا پچھلا پورا ہویا پٹا، پٹنے والا دئے صفائیا۔ اکو یاد کر لو ٹپا، سوہنگ ڈھولا اکم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبرو چھڈ دیو پچھلا خیال، انتشکرن رہن نہ پائیا۔ بن جاؤ دُھر دے لال، لالن ویکھ وکھائیا۔ منو اک دلال، وچولا نور الاہیا۔ جو جلوہ گر جلال، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سارے کٹان نور بتھ لاؤ نہ کھئے جھٹکا کھاؤ حلال، سور گان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستجگ ساچی چلے چال، چال زالی آپ سمجھائیا۔ سب دا حل ہونے سوال، سوالی منگو تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پچھلا چھڈ دیو جھپڑا، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ستجگ سچ دھرم دا وسے کھپڑا، کایا کھڑکی دیو کھلائییا۔ دھرنی دھرت دھول دا کھلا ہووے ویہڑا، دین مذہب دی رہے نہ کھئے لڑائیا۔ نانا چھٹ جائے تیرا میرا، نور میرا میں تیرا سارے گائیا۔ کلجگ کوڑ مٹ جائے اندھیرا، ستجگ نور کرے رُسنائیا۔ اکو روپ دے گر چیرا، چیرا گر اک روپ درسائیا۔ سارے وڈا کر لو جیرا، زیر زبر دا جھگڑا دیو مکائیا۔ ستگر شبد سنگھ شیرا، بھبک اکو اک سنائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا ہووے ڈھیہ ڈھیرا، دھرم دی دھار اک وڈیائیا۔ اک دوچے دے آ جاؤ نیڑا، دور دراڈا پنڈھ مکائیا۔ اپنا مل کے سارے بٹھو بیڑا، بیڑی جگت نہ کھئے ڈبائیا۔ پُرکھ اکالا کرے حق نیڑا، حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل اپاری، اپر پیر بے پرواہیا۔ ساری سرشٹی دے دُکھیاری، دُکھ درد نہ کھئے کٹائیا۔ کلجگ اتھ آئی تیری واری، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ کر جوت نرنکاری، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ ایہہ آسا سب ہماری، ہم ساجن دئے جنائیا۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتاری، نہکلنک تیری سرنائیا۔ ہوں سیوک

تُوں مالک پت پتوتتا ہوں ناری، در تیرے سیس جھکائیا۔ ساڈی دھار ا جے کواری، چار جگ نہ کسے پرنائیا۔ نہ مُچھ دسے نہ داڑھی، نہ مؤنڈ کھئے مُنڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بنیئے تیری لاڑی، لاڑا اکو نظری آئیا۔ سُکھ ویکھئے ستاراں ہاڑی، ودی سُدی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچّی آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ سب نُوں لے پرنا، پارہم تیری سرنائیا۔ گھر اکو لے وسا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو دا جھگڑا دے مُکا، اکو نُور جوت رُشنائیا۔ دین مذہب دا حصّہ نہ کھئے وکھا، ونڈن ونڈ نہ کھئے جنائیا۔ تیرے اگے سیس دیئے جھکا، جگدیش تیری سرنائیا۔ ساڈا چار جگ دا پچھلا ویکھ رُفہ، جو بن اکھراں دتا درڑائیا۔ اتم سب دا پینڈا مُکا، اگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ اسیں چاہندے ساڈا مالک تُوں اک اناشی اچتا، پرہ اناشی اکھوائیا۔ ساڈی سب دی بنا دے سُہنجنی رُتا، رُت اپنے نال مہکائیا۔ ستاراں ہاڑ ساڈا انتر نرنتر کر دے سُچا، سنجم اپنا اک جنائیا۔ بھیو رہے کھئے نہ لکا، اوبلا اندروں دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنی نار بنا لے جلدی، وقت وقت وچوں بدلایا۔ پرہو کلا میٹ دے کلجگ کل دی، کلکاتی دے کھپائیا۔ دھار میٹ دے کام کرودھ دل دی، دلیریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھیل مُکا دے کپٹ چھل دی، اچھل چھلدھاری ہو سہائیا۔ بن تیری کِرپا در کھئے نہ ملدی، گھر سچ نہ کھئے سُہائیا۔ کسے نُوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی پلکان دے پچھے بہہ کے کرے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ میلا آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کردے وقت سُہنجنا، سوہاؤنت سِری بھگوان۔ تُوں مالک آد نرنجنا، جوتی جاتا نُوجوان۔ داتا دانی درد دُکھ بھہ بھنجنا، پت پرمیشور نُور مہان۔ سب دے نیترا دے اپنے نام دا انجنا، اوتار پیغمبر گر منگدے دان۔ چرن دھوڑ چاڑھ دے رنگنا، ملے خوشی زمیں اسمان۔ اکو وار پرہو توں ہی منگنا، دوجا اور نہ کھئے نشان۔ صدی چوڈھویں مؤل نہیں سنگنا، بولیئے بنا زبان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپا کر دھر دے کاہن۔ دھر دے کاہن کِرپا کردے، گر اوتار پیغمبر کہندے اپنا اکو سب نُوں ور دیہہ، جھگڑے مُک جان چڑھدے لہندے۔ شبد سوامی دھر دا در دے، دین مذہب ربن نہ کھندے۔ سچکھنڈ دوارا اپنا گڑھ دے، مندر مسیت شودوالے جگ جگ رہندے ڈھندے۔ جوتی دھار اپنا لڑ دے، اکٹھے ہو کے سچ دوار تیرے

بہندے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے چرنی پیندے۔ پُرکھ اکال کہے سارے رہو
 تیار، ترے گن توں باہر جنائیا۔ ستاراں ہاڑ کرو انتظار، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا لہنا دینا دئے اُتار،
 مقروض قرض نہ کھئے رکھائیا۔ تُسیں جوہن وتے جوہن وچ کرنا ہار شنگار، دھرم دا سگن منائیا۔ اُچی کوک کے کہنا اکو وار، تُوں
 مالک دُھردرگاہیا۔ میں پاواں سب دی سار، سار شبد نال سمجھائیا۔ وکھاواں اک دوار، جس در ملے وڈیائیا۔ گر اوتار
 پیغمبروں آپے کنت آپے بہتار، پیت پتیمبر آپ سہائیا۔ آپے وچولا بن سنسار، تہاڈا میلا لوان ملایا۔ تُساں سب نے آؤنا بھگت
 دوار، دوارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ہاڑ ستاراں سب نے آؤنا نال
 چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ وشن برہما شو ملاؤنے وچوں راہ، رہبر رہیا درڑائیا۔ انت بناؤنے جگت گواہ، بھگون بھگت
 بھگت وکھائیا۔ ایہہ آد توں وشن برہما شو تہاڈا سدھایا ساہ، تھت گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ چارے ویداں وچ لیکھا لکھ نہ سکیا راء،
 برہما برہم نہ کھئے جنائیا۔ صرف شبد اگمی دتا سنا، لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے نو سو چرانوے چوکرئی جگ گئے وہا،
 اپنا پنڈھ مکھائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے بے پرواہ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ تہاڈا جھگڑا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ دوار
 سب نُوں لئے پرنا، پت پرمیشور اپنا گھر وکھائیا۔ بھگت سہیلے نال رلا، اکو در دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد اپنا پڑدا لایا۔ گر اوتار پیغمبرو شنکر مارے آواز، شو رہیا سنائیا۔ میری بھولے دی گھلی جاگ، ناتھ رہیا
 درڑائیا۔ برہما آوے وچ سماج، سمگری ہتھ اٹھائیا۔ وشنوں ویکھنا ایہہ کاج، بھجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سندیس سنائیا۔ شنکر کہے میرے ہتھ ہونی ترسول، پردہ رہے نہ رائیا۔ برہما کہے میں
 حُکم دسنا معقول، نہ کھئے میٹ میٹ مٹائیا۔ وشنوں کہے میں وشو دا کراؤنا اک اصول، نیم نیم وچوں بدلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں
 کدے نہ جاواں بھول، سب دا لیکھا جھولی پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا اک کنت کنتوبل، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ کہے
 سب نے پرہ دے چرناں دی لاؤنی دھول، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ہاڑ ستاراں جس ویلے بھگتاں دی بھگتاں نال لڑائی ہووے
 تیئی بیبیاں برساونے پرہ دے اتوں پھول، برکھا اک لگائیا۔ گر اوتار پیغمبران سچ پنکھوڑا لینا جھول، ہلارا اکو نام لگائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ وکھائیا۔ پھول کہن ساڈی پکھرے پتی پتی، پت پریشور سیو کھائیا۔ گرمکھو سب نوں نام ملنا اگئی رتی، جس دا وزن نہ کھئے جنائیا۔ اُس ویلے سب نے اپنا ہتھ سجا رکھنا مستک متھی، جھگڑے دے پچھوں خوشی منائیا۔ پھر جوت اکالن پھرے نٹھی، بھجے واہو داہیا۔ ہر سنگت اچی آواز لگاؤنی اکٹھی، سچ جیکارا دینا سُنائیا۔ پنجاں پیاریاں محمد دی گلوں لاہ کے ائی، اسمان ولّ دینی وکھائیا۔ تئی بیبیاں متھے توں چپ والی لاہ کے پتی، چرناں ہیٹھاں لینی دبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرنی کہے میں ویکھنا کرنی کرتا، کرتا پُرکھ دھیان لگائیا۔ جیہڑا آد انت نہیں مرتا، مر جیوت نہ رُوپ وٹائیا۔ جو زنگن ہو کے پرتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرواں پُوریاں کرے شرطان، بھوکھت ویکھے تھاوں تھائیا۔ بینتیاں سُنے عرضاں، خواہشاں کھوج کھوجائیا۔ سب دیاں پُٹھیاں کرے نرداں، نر نرائن بے پرواہیا۔ عورتاں رُوپ بنا کے مرداں، مرد مردانہ کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جس ویلے ساڈا پتی سانوں پرناوے، ہر کرتا دیا کھائیا۔ ہر سنگت تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاوے، نو وار صفت صلاحیا۔ دھرم دھار دی گولی نو چکر پرہ دے چار کُنٹ لگاوے، بھجے واہو داہیا۔ وشنوں ویکھ ویکھ پگساوے، خوشیاں راگ الاٹیا۔ لچھمی کپڑے رنگ رنگاوے، لال لال چٹرائیا۔ سچ سوامی کھیل کھلاوے، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ سب دے پورے کرے دعوے، دعویدار وڈ وڈیائیا۔ چار گرمکھ پریدار ہون شبد سنگھاسن چار پاوے، چاروں کُنٹ سوہیا پائیا۔ مُکھ سواہ نال بھرے ہون بے ہون باوے، باوا آدم سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا کھیل کھلائییا۔ کھیل کہے میں پرہ دا کھیل کھلاؤنا، خبر کیسے نہ آئییا۔ ستاراں ہاڑ دے باراں وجے وقت سُہاؤنا، سوہنا رنگ رنگائییا۔ پنجاں پیاریاں چرن کولان اُتے سیس جھکاؤنا، نال کھڑگ نوک چُھائییا۔ پنجاں درباریاں دُھر دا ڈھولا گانا، گا کے دینا سُنائیا۔ شکاری نے اپنا کُتا پھڑ کے بھج کے آؤنا، پٹا گل وچ رکھائییا۔ پنجاں لیکھاریاں اُٹھ کے لیکھ وکھاؤنا، بیٹھا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا کھیل کرائیا۔ کھیل کہے میں ہونا وچ جگ، جگت دیاں وکھائییا۔ بھگت سُہیلے ویکھاں اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنت

سُپیلے سد، گُرمکھ جوڑ جُڑائیا۔ گُرسکھاں ملان آگے ودھ، وعدہ پچھلا پُور کرائیا۔ سب نے بننا وشو جد، دُو جی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ گُرمکھ ربیو کھئے نہ کگ، ہنس لینے پرگٹائیا۔ ترے گن پوہ نہ سکے آگ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سب نے تاڑی و جاؤنی
 گج، جیکارا دینا لگائیا۔ گر اوتار پیغمبراں اکو کرنا حج، حضور اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی
 کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کھولن اکھ، ین نین نین اٹھائیا۔ پرہو نور پرتکھ، جوت جوت رُشنائیا۔ رہن نہ دیوے وکھ،
 سب نون لئے پرنائیا۔ جس دا گایا جس، انت دئے وڈیائیا۔ سچ دوارے لئے رکھ، درگاہ آپ سہائیا۔ نام دس الکھ، الکھنا آپ
 سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سب دی اکو ہونی بولی، انبولت
 راگ سُنائیا۔ سب دی اکو ہونی چولی، ین تتان ویکھ وکھائیا۔ سب دی اکو ہونی ڈولی، چارے جگ کھار اٹھائیا۔ سب دی اکو
 صورت ہونی موبنی، موبن مادھو ویکھ وکھائیا۔ سب دی اکو ہووے رونی، برہوں وچھوڑے وچ کُرائیا۔ سب دی اکو ہووے
 سوئی، پت پریشور سیج ہنڈھائیا۔ سب دی اکو آسا ہووے پراہنی، دوسر گھر نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنی دھار درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آوے سہاگ رات، بھڑی زین وڈیائیا۔ اکو ہووے ذات، اکو
 وچ سائیا۔ اکو ہووے گاتھ، اکو حق پڑھائیا۔ اکو ہووے جماعت، اکو رنگ رنگائیا۔ اکو جوڑے نات، اکو گھر وسائیا۔ اکو
 دیوے دات، دیونہار اک اکھوائیا۔ اکو پُچھے وات، اکو ہووے سہائیا۔ اکو پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا گھر وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گھر ویکھنا پُرکھ ابناشی، گرہ مندر اک سہائیا۔ جتھے نہ کوئی
 منڈل راسی، سوریہ چند نہ کوئی رُشنائیا۔ نہ کوئی سندھیا نہ کوئی پرہاتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی،
 وار تھت نہ کوئی رکھائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھی، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ نہ کوئی منزل نہ کوئی گھاٹی، نہ کوئی پاندھی پنڈھ
 چُکائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساتھی، میت مُرار نہ کوئی اکھوائیا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی آسی، نہ کوئی واسنا وچ ہلکائیا۔ جان تکیا
 اکو نور جوت پرکاشی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر ویکھیا گھنک پُر دا واسی، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ پھیر ویکھیا جو کرے بند
 خلاصی، خلاصہ اپنا آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گُرو کہن

اسیں دئیے اک سنديسہ، شبد شبد وچ سنائيا۔ ساڈا ستاراں ہاڑ روز دا ليکھا، ستاراں دوس منگ منگائيا۔ تو شبد ليکھے جان ہميشہ، وچوں دن نہ کھئے بھلائيا۔ ليکھارياں رکھنا چيتا، چيتن سرتي آپ سمجھائيا۔ ليکھن توں پہلاں پيلا کپڑا رکھنا هيٹھا، سوا سوا گز لمبائی چوڑائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، سد اپنا ميل ملائيا۔ گر اوتار پيغمبر کہن دو ليکھاري ليکھن ضرور، ستاراں دن چٹرائيا۔ اسیں اگلا بھوکھ دسنا ضرور، جو پچھے چار جگ آئے چھپائيا۔ محمد کہے ميں بھيو کھولنا کيہڑی بہشتين ملے حور، خليه دياں جنائيا۔ موسیٰ کہے ميں دسنا کی جلوہ کوہ طور، نور نور رشنائيا۔ عيسىٰ کہے ميں بولنا کيوں پھاسی چڑھيا ہو مجبور، صليب گل لٹکائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، سچ پڑدا دئے اٹھائيا۔ اوتار پيغمبر گر کہن اسیں کر دينی منيادی، منياد مکی تهاؤں تھائيا۔ ستگر شبد کرنی بربادی، بدی دا جھگڑا دينا مکائيا۔ جو سنديسہ دے کے گئی اجيت ججھار دی دادی، گجری گوہند گوہند وچ سنائيا۔ کدی تے پرہ دے بھگتاں دی ودھيگی آبادی، لوک مات وجے ودھائيا۔ پُرکھ اکال کپھا جس ويلے زرگن دھار دی زرگن دھار نال ہووے شادی، شرع توں باہر شادياں دياں وجائيا۔ اوس ويلے وشن برہما شو بن کے آؤنگے لاگی، سيوادار سيو کھائيا۔ دھر دے بھگتاں دی بھگتی ہووے جاگی، سرتي سرت وچوں اٹھائيا۔ دين ديا لا ہووے راگی، انراگی راگ سنائيا۔ گر اوتار پيغمبر کہن ستاراں ہاڑ توں پنج گرمکھ اوہ چاہيدے جنہاں نے اپنے سر دی لائی ہووے بازی، بازاں والا بھوئے سہائيا۔ جے سرير چھٹ جائے پھير وی ہون راضی، چنتا غم اندر نہ کھئے رکھائيا۔ جے ساری سرشٹی ہو جائے باغی، اوہ پھر وی پرہ توں سيس نوائيا۔ اوہناں دا لباس تے زندگی ہووے سادی، پریم دی سادھنا وچ اپنا آپ چھپائيا۔ گر اوتار پيغمبر کہن جن بھگتو بھگت دوارے ديؤگے کی سوغات، سچ ديؤ سنائيا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں جيہڑے مل کے بننے برات، براقی روپ وٹائيا۔ اوہناں نال چن کرنا اج توں ادھی رات، رتڑی نال رکھائيا۔ ياد رکھو ليکھاريو پنجاں کول اک اک وکھری وکھری ہووے قلم دوات، دوسر حصہ نہ کھئے پائيا۔ کوڑ کلپنا کل ہونی وفات، وفادار لينے اٹھائيا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں وکھ وکھ کریو پرشاد، ونڈ ونڈ کے دينا ورتائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائيا۔ اوتار پيغمبر کہن گر، ست ست سنائيا۔ جن بھگتو تھادا بھگتی دا اوہ اند پُر، جو پُری اند والا گیا سمجھائيا۔ کوٹن کوٹ اس سرشٹی وچوں جانے

تُر، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا ناتا جُڑیا دُھر، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ تُسیں اُس پرہو نال گئے جُڑ، جتھوں سکے نہ کھئے تڑائیا۔
 شوہ دریا نہیں جانا رُڑھ، شوہ نال مل کے شوہ وچ سبائیا۔ اکو تال تے اکو سُر، سُر ت شد وچ رکھائیا۔ سچ پُچھو تہاڈے پُچھ
 آیا مڑ، مڑ کے پھیرا پائیا۔ اوہ وڑ گیا سبمل دی وچ کُڑ، کُڑ کُڑیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔ وشن برہما شو بن کے آؤنا لاگی، سیوادار اکھوائیا۔ تہاڈی دھار ہووے سادی، سچ نال ملائیا۔ یاد رکھیو
 کھئے نہ ہووے باغی، انتر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تہاتھوں لیکھا منگنا جوابی، جواب طلبی لینی کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نوں پُچھنا کیوں
 تہاڈے ہندیاں تہاڈے سکھ مُرید کرن خرابی، لوک مات وچ گر لائیا۔ انگنت ودھ گئی آبادی، آباد ہویا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں
 سب دا سانجھا دے کھئے نہ واگی، واگاں موڑ نہ کھئے گھمائیا۔ کیسے نے عشق کھایا حقیقی کیسے کھایا مجازی، سب دی تن دے نال
 گُرمائیا۔ آتم پر ماتم نرگن دھار نہ کیسے ارادھی، رادھا کرشن دئے دُبائیا۔ جو آیا سو آیا بن کے پاندھی، سدھراں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا پردہ دئے کھلائییا۔ پرہو اگلا کھول دے پردہ، پردے وچوں
 اٹھائیا۔ کیوں نہیں تیری منزل کھئے چڑھا، چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ جگت جہان اکھراں والی ساری وِدیا پڑھا، صفتاں وچ
 صلاحیا۔ کیوں نہیں تیرا بنیا بردا، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ کیوں نہیں درس کردا تیرے گھر دا، گرہ مندر سیس نوائیا۔ پُڑکھ اکال کپا
 میں سب نوں آد انت آیا چھلدا، اچھل چھل اپنا کھیل کھلائییا۔ کُجھ لیکھا یاد جو وعدہ کیتا بل دا، باؤن اکھ ملائییا۔ اُس دا لہنا
 کلجگ اتم پھل دا، پھلی بھوت دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن پرہو دس اپنا توہار، ووبار دے سمجھائیا۔ کپہڑا پُڑکھ تے کپہڑی نار، کپہڑا نور لوے پرنائیا۔ کپہڑا مندر کپہڑا مینار، کس محل
 لئے ٹکائیا۔ کپہڑا در کپہڑا دربار، کس گرہ وجے ودھائیا۔ سچ سوامی کِرپا کر آپ نرنکار، نرویر دینا سُنائیا۔ پُڑکھ اکال کپا نو سؤ
 چُرانوے چوکڑی جُگ پچھوں آئی میری وار، وارتا دیاں سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر صاحبانو میریاں بھگتاں توں جاؤ بلہار، بلہاری
 بلہار کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ جنہاں نوں چار جُگ دا وچھڑیا ملیا یار، یارانہ اک نال لگائیا۔ اک دی بن گئے سارے نار، دوجا
 گھر نہ کھئے وسائیا۔ ساریاں نے بولیاں اک جیکار، اپنے کلمے دینے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر

دا ور، پُورب لہنا دینا چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو پرہو تہاڈے گاؤندا گیت، گوہند نال ملائیا۔ اسپں مندر چھڈے
 چھڈی مسیت، کعبیاں ڈیرہ ڈھابیا۔ حُکم مٹیا ترے گن اتیت، ترے بھون دتا سُنائیا۔ جو تہانوں کرے بخشیش، رحمت نام نام
 ورتائیا۔ اوہدا آد توں اکو کلمہ اکو حدیث، اکو دئے جنائیا۔ سب دا اکو در تے جھکے سپس، سجدہ اکو اک وکھائیا۔ تہاڈی ساڈی
 سانجھی ہو گئی ریت، ریت پرہہ نے دتی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے
 ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان کہنا انت آخیری، آخر دئے جنائیا۔ جن بھگتو سچ دوار اکو روپ غریبی امیری، جتھے امرپد
 ملے وڈیائیا۔ تہاڈی سب توں اتم فقیری، جو فقرہ سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ اکو گرہ پاتشاہ وزیری، اتم پر ماتم مل کے وجے
 ودھائیا۔ جھکڑا رہے نہ شاہ حقیری، حقیقت دا پڑدا دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ سچ وچ سائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی پُورب آشا، آشا وچ رکھائیا۔ کھیل کرے پُرکھ انباشا، انباشی کرتا
 دھردر گاہیا۔ سمبل کرے واسا، ----- سچ دوار اک نرگن نور ہووے پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں دئے بھرواسا،
 بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ساچے منڈل پاوے راسا، گوپی کاہن اپنا کھیل وکھائیا۔ لیکھا جانے پر تھمی آکاشا، گگن گگنتر پھول
 پھولائیا۔ کلجگ اٹائے وچ ہاسا، ہستی سب دی دئے مٹائیا۔ ستجگ بنا کے داسی داسا، سیوک سیوا اک درسائیا۔ پورا کر کے
 مکھ واکا، گر اوتار پیغمبران بھوکھت دئے بھگتائیا۔ دین دنی دا سانجھا کر کے اخلاقا، اک اکلا رنگ رنگائیا۔ اندر وڑ کے کھولے
 تاکا، بجر کپائی پڑدا دئے اٹھائیا۔ دُهن شبد سُنائے نادا، نادی ناد و جائیا۔ نرگن نور کرے پرکاشا، نرگن نور ڈگمگائیا۔ سچ دوارے
 کر کے واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا استھان، تھنتر ملے وڈیائیا۔ جتھے میلا بھگت بھگوان، بھگون رنگ رنگائیا۔ سُرتی شبد گوپی کاہن،
 سینتا رام سُرت شبد وچ سائیا۔ سچ دا ملے دان، داتا دانی جھولی دئے بھرائیا۔ جن بھگتو سُن لو لا کے کان، پڑدا اندروں دینا
 اٹھائیا۔ سوریہ مرد بنو جوان، اپنی آپ لو انگرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جگت ویکھو شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ بنا پرہہ دی کِریا
 توں ثابت رہنا نہیں کسے دا ایمان، عمل چھڈے جگت لوکائیا۔ پرہہ دا اکو حُکم لینا مان، من منسا دینی گوائیا۔ اوتار پیغمبر گرُو

جس دا دے کے گئے فرمان، فُرنیاں وچ سُنائیا۔ سو پرگٹ ہویا والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ اوس نے بھگتاں دی کیتی پہچان، بے پہچان مُکھ چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھاگ حصّہ سب دا جھولی پائیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پیاری، ہزارا سنگھ دی لڑکی دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پروردگار کہے میرا کھیل نرالا، خلق سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نت نوت اولڑی چالا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ صفتی دس کے نام سُکھالا، جگت مارگ اک اُچائیا۔ دُھر دے نام دی دے کے مالا، من منکا جگت بھوائیا۔ کلجگ انت دِرڑا سچّی دھرمسالہ، سچکھنڈ اک درسائیا۔ جتھے بھگت بھگوان رہے خوشحالا، خوشی خوشی نال ملائیا۔ شبدي سُت دُلارا ہووے لالا، لالن اکو سوہا پائیا۔ جس دا دپیک ہووے بالا، نرگن نور ڈگمگائیا۔ اُس دا دے کے انت احوالا، حالت اگلی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پروردگار کہے مینوں سارے کہندے آمین، امن وچ سیس نوئیا۔ میری سیکھیا لئی تعلیم، حرف حرُوف جگت پڑھائیا۔ نوری اللہ کر تسلیم، تسبیح مالا صفت صلاحیا۔ لیکھا ویکھن باہر نر مدین، نر نرائن نظری آئیا۔ مالک اک قدیم، قُدرت دا کرتا ڈگمگائیا۔ پیغمبران دے کے آیا یقین، پرگٹ ہونے امام اماما سہج سُکھدائیا۔ جس نوں سارے کرن تسلیم، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کرتا بن رحیم، رحمت آپ کھائیا۔ کھیل کھیلے اُتے زمین، اسماناں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا پڑدا لاییا۔ پروردگار کہے میرا لیکھا اگم امام، عمل نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں جھک جھک سجدے کرن سلام، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کلمہ پڑھدے نام، صفتاں وچ صلاحیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، اپنا پندھ مُکائیا۔ صدی چوڈھویں ہوئی شرع شیطان، شریعت وچ گر لائیا۔ دُھر سندیسہ سُنے نہ کھئے کان، انتر اگم نہ کھئے پڑھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے حرام، حیرت وچ دُہائیا۔ نو نو چار دسے شام، شمع دپ نہ کھئے جلائیا۔ پیغمبر ہونے بدنام، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھابیا۔ سب دا وقت پہنچیا آن، صدی چوڈھویں اکھ اٹھائیا۔ شرع دے زنجیر کٹ رہے نہ کھئے غلام، پیغمبر دین دُہائیا۔ تیرا

تیرے کول ہووے انتظام، بندوبست تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اسیں بالے نڈھے آنجان، دو جہان سار نہ پائیا۔ گا کے صفتاں والے گان، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہُن نیوں نیوں کریئے سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ ساڈا جھگڑا میٹ تمام، طمع دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پروردگار پیغمبر تیرے مطیح، مُطع کلمہ نام کرائیا۔ رو کے کہے مسیح، مسلہ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیرا کھیل وسیع، سمجھے کھئے نہ رائیا۔ تُوں آد انت دا طبع، طبیعت سب دی دے بدلائیا۔ دو جہان تیری فصل خریف ربی، ریوُل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سجدے کردے سارے نبی، رسوُل سیس جھکائیا۔ حُکم سُنا دے یدی، یک اک درڑائیا۔ ویکھ چوڈھویں صدی، صدے وچ دہائیا۔ مُلا شیخ مسائک کرن بدی، بدن دا جھگڑا رہے پائیا۔ تیرے نام دی لیندے وڈھی، کلمے ہتھو ہٹ وکائیا۔ آگے رہن نہ دینی کیسے دی گدی، گداگر دے بنائیا تیرا حُکم وہن جس تُوں کہندے نوح ندی، جگت اکھراں سار نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا حُکم دینا سُنائیا۔ پیغمبر کہن ساڈے مؤلا مؤلان، مُشکل حل کرائیا۔ کر دے اک اعلان، اعلانیہ دے جنائیا۔ تیرے قدماں رکھی انجیل قرآن، تراثیت ترت آگے ٹکائیا۔ جگت چھڈیا ایمان، بھروسہ تیرے نال رکھائیا۔ تیرا نام صفت اسلام، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ تیری اکو ہووے کلام، کلمہ گائیے چائیں چائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، غُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ تُوں خاوند اک امام، خصمانا بے پروا بییا۔ تیرا تارا چند نشان، تیری جھولی وچ ٹکائیا۔ تُوں سب تُوں کر پروان، مہر نظر اٹھائیا۔ سب کچھ کیتا دان، تیرے قدماں وچ رکھائیا۔ ساڈا نور ظہور تیری دُھر دی بیگم نوجوان، نور نورا نے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل ویکھ زمیں اسمان، اسم اپنا اک درسائیا۔ پیغمبر کہن تیرے قدماں ہووے قدم بوسی، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرا کیتا سب کچھ ہوسی، حسن حسین رو کے گئے سُنائیا۔ شاہ علی بیٹھ کے گودی، کیتی اک دُعائیا۔ جس ویلے دھار بدل گئی ویدی سوڈھی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اُس ویلے پھل رہنا نہیں اُمت دی ڈوڈی، ڈونگر اپنی کار کھائیا۔ جھگڑا مکاؤنا جنجُو بودی، بُدھی تون پرے بودھ دئے سمجھائیا۔ مذہب دا رہے کھئے نہ روگی، رگھوپت اکو نظری آئیا۔ بھیس دا دسے کھئے نہ جوگی، جگت اکو اک سمجھائیا۔ مایا دا رہے کھئے نہ لوبھی، ممتا سادھ نہ کھئے چترائیا۔ پرہہ کرے کھیل انوکھی، زرویر ویس وٹائیا۔ پڑھنی پئے کھئے نہ پوتھی، پُستک جھگڑا

دے چُکائیا۔ اِکو نام سُننا سلوکی، سوہلا دُھر دا اِک اُچائیا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے تریلوکی، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پیغمبر کہن پروردگار ساڈا بننا خصم، مالک دُھردرگاپیا۔ مقبریاں وچوں جس لیکھے لاؤنی بہسم، بہسمڑ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی کھا کے آئے قسم، قسم سب دی ویکھ وکھائیا۔ جھکڑا رہن نہیں دینا جس، جس ضمیر دئے بدلائیا۔ اپنا اِکو دتے اسم، اسم اعظم نُورِ الہیا۔ صوفی اوسے دا رُپ دسن، چاروں گنٹ سوہا پائیا۔ ساڈی آسا پوری کرے اچھن، نراچھت دیا کمائیا۔ دُھر کلمے دی پا کے بھچھن، بھکھک جھولی دے بھرائیا۔ اُس دا لیکھا بھگت لیکھاری لکھن، لکھ لکھ لیکھ بنائیا۔ جس ویلے کلجگ آیا مٹن، مٹی گھٹے وچ اڈائیا۔ اوتار گرو سب اپنا پچھلا لیکھا سٹن، اگے کندھ نہ کوئی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا دس دے متھن، تھر اِکو اِک آپ اکھوائیا۔

☆ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

ستگر شبد بیٹے کل دھاری، کل کلکی کار کمائیا۔ بھوت بھوکھت پاوے ساری، بھيو ابھید آپ کھلائی۔ جاگرت جوت کرے اُجیاری، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد شبد بہ رنگا، انرنگت رنگ وکھائیا۔ دُھر دی دھار بن سورا سربنگا، سچ اپنا ڈنک وجائیا۔ دین دیاں ہو بخشندا، بخشش رحمت اِک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ اندا، اند اپنا اِک پرگٹائیا۔ ستگر شبد شبد بہ بھانتی، بہم وچ نہ آئی۔ اتم سریشٹ زویر ذاتی، نراکار درسائیا۔ آدانت دا بن ساتھی، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا راہ چلائی۔ ستگر شبد شبد شبد گر ساچا، سچ دیوے وڈیائیا۔ لہنا چُکا کے جیو پنڈ کاجا، کنچن گرہ اِک سہائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو ویکھیا تاشا، نرگن سرگن حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ اپنا حُکم سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا بھيو نرالا، گوجھ سمجھ کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی اولڑی چالا، نرگن

سرگن ویس وٹائیا۔ نام مارگ جگت سُکھالا، سیکھیا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی بیٹھ سچّی دھرمسالہ، دھرم دوار اک وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل سدا ووباری، ووبار وچ وڈیائیا۔ میرا میل نُور نرنکاری، جوت جوت سنگ رکھائیا۔ میری کار سدا جگ چاری، ستجگ تریتا دواپرکلجگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ نام اک سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ساچا رام راما، رام میری چٹرائیا۔ ستگر شبد کہے میں ساچا دُھر دا کابنا، کابن کابن رُشنائیا۔ ستگر شبد کہے میں دُھر دا اک اماما، عملان تون باہر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وجاؤنہارا اک دمامہ، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا دُور دُنکا، جگ جگ شنوائیا۔ سہاوے اک بنکا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ اٹھاوے راؤ رنکا، شاہ حقیراں آپ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو کھلائے دُھر دے سنتا، ست اپنا آپ جنائیا۔ ستگر شبد کہے میں شہنشاہ سیکداری، پاتشاہ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی میری پیاری، پیا پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو میری ناری، نر نرائن ہو کے آپ پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر فرمان دیوے سرکاری، سار شبد شبد شنوائیا۔

☆ ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگران ☆

ستگر شبد کہے میں ویکھیا جگت جہان، گر اوتار پیغمبرو کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم نہ ملے نشان، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ آتم دا رہیا نہ کھئے گیان، پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھی دین دُنی دی دھار، گر اوتار پیغمبرو کھوج کھوجائیا۔ ساچا دے نہ کھئے میت مُرار، مِت پیارا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پت پتونت دے نہ کھئے نار، نر نرائن نہ کھئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں دین مذہب دی دھار تکی، تقوی ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹی

درِشٹی ہو گئی شکی، شکوہ اندروں نہ کھئے گوائیا۔ پرہ ملے کیسے نہ حقی، حقیقت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان دھر سمرتھی، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا جگت
 کھیل، گر اوتار پیغمبرو کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم کرے کھئے نہ میل، ملنی جگدیش نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے شہیل، سجن
 میت نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں
 ویکھی جگت جگت دی کار، کرنی کرتا ہو کے دھیان لگائیا۔ ساچا سوہے نہ کھئے دوار، ساڈھے تین ہتھ نہ کھئے چترائیا۔ چاروں
 کُنٹ دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے
 ملائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا دین دنی دا کم، گر اوتار پیغمبرو ویکھ وکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر غم، غم خوار یار نہ کھئے
 ملائیا۔ جھگڑا ویکھ کے کایا ماٹی چم، چار کُنٹ گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست
 دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں تکیا دین دنی دا راہ، گر اوتار پیغمبر پڑا آپ اٹھائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے ملاح، چار ورن
 کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سیس جگدیش سکے نہ کھئے جھکا، چرن دھوڑ خاک نہ کھئے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں تکی دین مذہب والی کرنی، اندر وڑ کے پھول پھولائیا۔ جھگڑا میٹے کھئے نہ ورنی برنی،
 کھتری براہمن شوڈر ویش اک رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نیر لوچن نین اکھ کھولے نہ ہرنی پھرنی، جوت نور پرہ دا درس کھئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں تکی محل مینارے،
 گُردر مندر مسجد شوڈوالے مٹھ پھول پھولائیا۔ ست دھرم دے وجن نہ مول نگارے، نویت نام نہ کھئے شنوائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں
 دھارے، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن جن بھگتاں پائے کھئے
 نہ سارے، سرنگت وچ سرن نہ کھئے رکھائیا۔

☆ ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

ستگر شبد کہے پرہہ کرے کھیل اپارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھوج کھو جائیا۔ نرگن سرگن پاوے سارا، تن وجود ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ آتم پر ماتم ویکھے ویکھنہارا، پاربرہم برہم اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر اک سہائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ پڑدا چکے اوہلا، نرگن نرویر لئے انگڑائیا۔ دھر دا نام دئے انمولا، انملڑی وست آپ ورتائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسے ڈھولا، سوہنگ شبد اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ آد کرنی کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ بھیو کھولے ساچے گھر دا، درگاہ سچ سچ درسائیا۔ جتھے نور نرائن نر دا، بن تیل باقی ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ دا کھیل کایا اندر، بجر کپاٹی گرہ اکو اک سہائیا۔ کر پرکاش ڈونگھی کندر، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بجر کپاٹی توڑے جندر، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ دا کھیل تن سریر، کایا ماٹی وجے ودھائیا۔ امرت رس بخشے نیر، نجہر جہرنا اگم جہرائیا۔ انتر بدل دیوے ضمیر، زیر زبر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر مستک ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ دا کھیل کایا گڑھ، بنک دوار اک سہائیا۔ جس مندر جائے چڑھ، در دوار سوہیا پائیا۔ ہوئے توڑ ہنکاری گڑھ، بھیو ابھیدا دئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ دا کھیل کایا بہیت، بھیتر آپ جنائیا۔ ساچا کعبہ دس مسیت، مندر ساڈھے تن ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گیت، گوبند شبد نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے کایا مندر اگم استھان، ابناشی کرتا سوہیا پائیا۔ تخت نواسی نوجوان، نر نرنکارا ویکھ وکھائیا۔ جوتی نور جگے مہان، دیپک اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے کایا اندر کھیل بہہ بہانت، بھیو رہے نہ رائیا۔ چھوٹے چھوٹے انتر پرانت، حصے حصیاں وچ وندائیا۔ نرگن دھار

کھیل ساکھیات، سرگن جگت وچ درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ دئے اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے کایا اندر گرو چیلا، ستگر شبد شبد جنائیا۔ اتم پرما تم بوئے دھر دا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے سجن سہیلا، دو جہاناں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رنگے رنگ ٹویلا، نرگن اپنی دیا کھائیا۔

★ ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے وشن کھول اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ بھگوان روپ ویکھ پرتکھ، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس دی سدا بولدے آئے اکھ، نعرہ اکھ اتھابیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو کھیل ربیا کھلائییا۔ ستگر شبد کہے وشن ویکھ پچھے اپنی پلک، بن نیتر نین اٹھائیا۔ جوتی دھار تگ جھلک، نرگن نور جوت رُشنائییا۔ جس نے سرشٹی درشٹی دیکھنی خلق، خالق خلق پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ ستگر شبد کہے وشن ویکھ اپنے نین، بن نین نین درسائیا۔ میں سچ سندیسہ آیا کہن، کہے کے دیاں سُنائییا۔ اتم سب دا چکنا لہنا دین، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے برہما ویکھ چار مکھ گیاتا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ برہم روپ نہ کیسے پچھاتا، پاربرہم پرہ ملن کھئے نہ پائیا۔ ساچی دیوے کوئی نہ داتا، دھرم دا دان نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائییا۔ ستگر شبد کہے برہما شبد جنا چار مکھ، اتر پورب پچھم دکھن آواز سُنائییا۔ سندیسہ دے کون دوار بیٹھا لک، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ جس دے کول آد جگاد دا سُکھ، نرگن سرگن آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ سچ اک سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے برہما ویکھ برہم گیان، ودیا ودت ہوئی لوکائیا۔ ساچا دھرم دس نشان، نشانے کوڑے جگت گوائیا۔ سچ دوار کر پردھان، جتھے پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا سنگ

رکھائیا۔ ستگر شبد کہے اٹھ شنکر ویکھ رہے نہ شنکا، شہنشاہ شاہ شاہ جنائیا۔ کون سہائے دوار بنکا، بنک دواری کون اکھوائیا۔ نام وجائے دھر دا ڈنکا، راؤ رنکاں دئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ ستگر شبد کہے شنکر ویکھ دین دئی دی بدی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کیوں جھگڑا پیا تن وجود جگت گدی، گرو گدیو گر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان دھرم دی صدی، صدی چوڈھویں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میل لے ملائیا۔ ستگر شبد کہے شنکر بھولے ناتھ، شنبھو دھیان لگائیا۔ بن تیرے دسے کھئے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ اتم میٹے کھئے نہ واٹ، وٹنا ملے نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے پُرکھ سمراتھ، سوامی انترجامی مہربانی کر کے اپنی دیا کھائیا۔

☆ ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ☆

برہما کہے تیری شبد دھار سُرستی، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈیائیا۔ تیرا نور اگئی ہستی، ہست کول تیری بے پرواہیا۔ سچ پیار مُحبت دی مستی، مست متوالہ روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ برہما کہے پرہہ سُرستی تیرا ست، ست وچ وڈیائیا۔ تیرا کھیل اگئی تت، تت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مہربان پُرکھ سمرتھ، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در ملے وڈیائیا۔ برہما کہے پرہہ سُرستی ست دا سنگ، ست وچ سائیا۔ سچ مُحبت انوکھا رنگ، رنگت نظر کیسے نہ آئیا۔ دین دیاں صاحب بخشند، بخشش تیری سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در اپنا میل ملائیا۔ شنکر کہے میرے کھلاپتی، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرگن سرگن دھار بخش کے پاربتی، پاربرہم برہم میل لیا ملائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کھئے رتی، رتن امولک وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور صاحب سمرتھی، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شنکر کہے پاربتی تیری دھار پربت چوٹی، چٹان پتھر دین گواہیا۔ جس دا پرکاش اگئی جوتی، جوت

جوت وچوں رُشنائیا۔ جس دی کل تیری دھار اگما موتی، مت بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در آپ سُہائیا۔ بھولا ناتھ کہے پرہہ پاربتی پرا پسنتی مدھم بیکھری ویکھی دھار، شبد ناد شنوائیا۔ ساچا کھیل سچی سرکار، سچ دتی مان وڈیائیا۔ گھر سچ کر پیار، میل میلیا سہج سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد اپنے گرہ وسائیا۔ وشن کہے دُھر دی لچھمی اگما لچھن، شاستر سمرت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی اگم اتھاہ اکھن، نج نیتر لوچن نین ویکھ وکھائیا۔ سچ پیار ست پردکھن، پرتکھ میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچی آس رکھائیا۔ وشنوں کہے پرہہ تیرا شبد سندیس، سندیسہ دُھردرگاہیا۔ جو کہہ کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے صاحب آوے پرہہ ایک، ایکنکار پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن کہے دھرم دھار دی لچھمی کھلے ہوون کیس، کیشو اپنا حُکم ورتائیا۔ وشن کہے لچھمی نو گرہ نو ہون پھول، سیس سیس سُہائیا۔ لال بستر ہوون نال اصول، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ شنکر دی گڈی ہووے ترسول، مُکھی تین تین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا کنت کنتوبل، کل کلکی کھیل کھلائییا۔

☆ ۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال وچ ☆

اوتار پیغمبر گر کہن وشن برہما شو آگے بنے کدی نہیں لاگی، لوک مات نہ سگن منائیا۔ پُرکھ اکال بنیا نہیں کنت سُہاگی، جُگ جُگ اوتار پیغمبر گر بھیج کے اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن دھار کھیل کرے وڈ راجن راجی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن وشن برہما شو آؤنا اک دوار، سوہنا سنگ بنائیا۔ لیکھا دسنا سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری پڑدا لاپیا۔ کی کھیل کھلاندا رہیا پُرکھ اکال، جُگ چوکرئی اپنی کار بھگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔

گر اوتار پیغمبر کہن وشن برہما شو سوہنی کرنی کار، بھجنا واہو داہیا۔ حکم مننا سچی سرکار، شاہ پاتشاہ آپ سنائیا۔ در دوار
 کر نمسکار، سیس جگدیش لینا جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم ست ست
 سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن برہما شو وشن، وشو کھیل کھلائیا۔ چار جگ دا تسار دسنا مشن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پڑدا
 لاہیا۔ کس بدھ پرہ دے نام جگت ونجاریاں ہتھ وکن، قیمت ہتھو ہٹ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا ساچا ور، سچ اپنا حکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کروگے سیو، وشن برہما شو دینا سمجھائیا۔ کی رس کھاؤگے میو،
 امرت کی چکھائیا۔ کی گن گاؤگے رسنا چہو، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کی پچھلی کھیل رہندی، وشن برہما شو کی جنائیا۔ کی دشا ویکھو لہندی،
 اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ کی لچھی ہتھیں لاوے مہندی، پٹھے سدھے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کی دوس سہاؤنا آؤنا، ہاڑ ستاراں تھت وڈیائیا۔ کی
 پرہ نے کھیل کھلاؤنا، خالق خلق اپنا حکم ورتائیا۔ کی زرگن دھار ست سروپ پرناؤنا، پت پریشور اپنے انگ لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کھیل اک وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کی پُرکھ اکالا اٹھیا، وشن
 برہما شولے انگریائیا۔ کی صاحب سلطانا تٹھیا، پاربرہم پرہ ہوئے سہائیا۔ کی ست رنگ دا گانا بتھیا گٹیا، پنج پیارے گنڈھ پوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں کھولنا پڑدا،
 وشن برہما شو دیئے جنائیا۔ تسار کھولنا دکھن لہندا چڑھدا، پہاڑ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ امرت لینا پرہ چرن سروور سر دا، کلس
 اک اک بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، پڑدا لاہے اپنے در دا، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔

☆ ۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

موسیٰ کہے میں جلوہ تکیا، تکیا کوہ نور۔ خود خدا دیکھیا سمرتھیا، سلطان حاضر حضور۔ پرکاش ہویا پچھے اکھیاں، نرگن درس ہویا ضرور۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دتا دھر دا ور، میری آسا آسا پور۔ موسیٰ کہے جلوہ دتا نور نورانہ، اپنا آپ درسائیا۔ دوسر رہے نہ کھئے بیگانہ، اکو میلا لیا ملایا۔ میرے انتر ناد شبد شبد دا ترانہ، سوہنگ راگ دتا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ دتا اٹھایا۔ موسیٰ کہے میں تکیا اک الہ، نور ظہور ظہور رُشنایا۔ جس پیغام دھر دتا سنا، سلل اک سمجھایا۔ تون میرا نور چلنا میری وچ رضا، دوسر آس نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لیا ملایا۔ عیسیٰ کہے مینوں چاڑھ دتا صلیب، پھاسی گل لٹکایا۔ میں نظارہ تکیا عجیب، عجب دتا درسائیا۔ خود خدا دیکھیا قریب، کریم کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جان شاہ غریب، گہر اپنا حکم ورتایا۔ عیسیٰ کہے میرے گل وچ پایا رسا، راس پرہ نے ہتھ اٹھایا۔ میں انتر کھڑ کھڑا کے ہسا، ہستی تگی بے پرواہیا۔ تن وجود تیرا لیکھے لایا اچھا، اچھی طرح دتا سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ وکھایا۔ عیسیٰ کہے جس ویلے پھاسی میں چڑھیا، چڑھدی دشا دھیان لگایا۔ تون میرا میں تیرا کلمہ پڑھیا، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ سچ دوار تکیا گھریا، درگاہ ساچی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ پرکاش اگما کریا، نور جوت جوت رُشنایا۔ محمد کہے میرا لیکھا مُفاد، مُپھاس بیزین نہ زور جوئیایا۔ نام کلمہ شبد اہلاد، تعلیم تعظیم سوہیا پائی۔ میرے وجود آئی آواز، بانگ صدا دتی سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دتا ساچا ور، میں اندروں گیا جاگ، جگت نندرا نہ کھئے رکھایا۔ محمد کہے میرا ملیا میت احباب، مہربان نور الایا۔ حق حقیقی بن احباب، سچ رباب دتی وجائی۔ سجدہ دسیا آداب، نمو سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دتا ساچا ور، سچ حکم اک سُنایا۔ محمد کہے میرے اندر نور الہ، عالیشان دتی وڈیایا۔ چوڈاں طبق بن ملاح، بیڑا کھیوٹ کندھ اٹھایا۔ تون میرا میں تیرا اللہ ہو اناہو سوہنگ شبد دے صلاح، سہج سہج نال درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، نرگن نؤر اک اللہ، دوئم نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

موسیٰ کہے میرا مُصاحب، ملزی اپنا حُکم ورتائیا۔ جیہڑا جگت نگاہ غائب، اکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ کھیل کرے عجیب عجائب، عجب اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در ساچا اک لُبھائیا۔ موسیٰ کہے میرا ملزیوت اک، اک اکلّا سوبھا پائیا۔ جس دا نؤر کوہ طُور رہیا دِس، بُلندی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ انتر ہو کے میرے وچ، وچلا بھیو دتا کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم سمجھائیا۔ موسیٰ کہے میرا مالک خود خُدا، خُدی تکبری نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا اکو حُکم اک سدا، سدا وطن بے وطن آپ جنائیا۔ جس دی اکم اتھاہ ادا، آداب اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ عیسیٰ کہے میری اصلیت، اصل دیاں جنائیا۔ پروردگار میری ولدیت، جس نے مریم موزو لئی پرنائیا۔ دوسر جانے نہ کھئے اہمیت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ عیسیٰ کہے میرے صاحب دی حق رضا، حقیقت وچ رکھائیا۔ صلیب دتی نہیں سزا، سچ دی دھار دتی پرگنائیا۔ پیار مُحبت دا دے کے مزہ، مزاہمت کیتی کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ عیسیٰ کہے میرا میرے کیتا احسان، پُشت پناہ دتی وڈیائیا۔ جگت کھیل کر مہان، پردہ پردے وچوں چُکائیا۔ صفتی صفت بن بلوان، بلدھاری کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ لیا رنگائیا۔ محمد کہے میرے خُدا کھیل کیا مُناسب، کرنہار وڈیائیا۔ عالی جاہ بن کے آصف، اصل اصول دتا درڑائیا۔ مُنصف بن مُناسب، فیصلہ حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا کھیل وکھائیا۔ محمد کہے میں ویکھی اگمی دید، ظاہر ظہور دتی جنائیا۔ میری منسا پوری کیتی اُمید، تمنا خواہش اپنے نال ملائییا۔ برخوردار بنا عزیز، سر

صاحب ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جوتی دھار دے تیز، کلمہ کلمے وچوں سمجھائیا۔ محمد کِہا تکیا جلوہ نوری، نوری نظر وڈیائیا۔ پیغام سُنیا ضروری، ذرہ ذرہ دتا سمجھائیا۔ کلمے نال کرنی مشہوری، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا نظری آئے حضوری، حضور حضرت دُھر دا ماہیا۔

☆ ۱۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار کہن پرہ نے بھیو رکھیا گجھا، بھوش بھوکھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سانوں بھیجدا رہیا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول پرگٹائیا۔ پنج تت کایا کراؤدا رہیا یُدھا، ترکش کھنڈا شستر ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اوتار کہن پرہ جگ چوکڑی رکھیا پڑدا، بھیو سکیا نہ کھئے کھلائییا۔ ماٹو ماٹو رہیا لڑدا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ بھیو پایا نہ کسے دُھر گھر دا، جگت خانہ جنگی وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ اوتار کہن پارہسم پرہ رکھیا اولا، آد انت نہ کھئے جنائیا۔ سانوں بخش کے کایا چولا، پنج تت ماٹی خاک دتی وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد جنا کے ڈھولا، راگ اگتی اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سمجھائیا۔ گر کہن پرہ دی دھار آد انت انوکھی، الکھنا لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس اکھراں والی بنا کے پوتھی، پُستک سکھیا والی درسائیا۔ خبر دے کے لوک پرلوی، سلوک سو بلا سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو چُہپا کے اپنی وچ جوتی، جوتی جاتا اپنا حُکم ورتائیا۔ گر کہن پُرکھ اکال کھیل نیارا، نراکار آپ کرائیا۔ سانوں بخش کے صفتی نام سہارا، لوک مات دتی وڈیائیا۔ ہور دس آگم جیکارا، تُوں میرا میں تیرا راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کھلائییا۔ گر کہن پرہو بئے کوئی نہ بہیت، بھیو کہن کھئے نہ آئیا۔

بخشش وچوں بخشش ہویا کر کے جان ہیت، نام مُحبّت پیار شبد وڈیائیا۔ دس کے جان نیتن نیت، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ بھگت کہن پرہ دا سمجھ کھئے نہ بھاؤ، جگت بھگتی وچ پھسائیا۔ جگ چوکرئی آپ چلے اولڑے راہو، رستہ دین مذہب کلمے والا بدلائیا۔ حُکم سنڈیسیاں وچ دتے میرا ناں گاؤ، کتھنی کتھ کتھ دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوار اک وڈیائیا۔ بھگت کہن پرہ دی جانے کھئے نہ ریت، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیا۔ بیٹھا رہے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی در ساچے سوہا پائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت، کعبے مٹھ رہے گرلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک وکھائیا۔ بھگت کہن پرہ دا جانے کھئے نہ لیکھ، کاتب قلم نہ کھئے چٹرائیا۔ جگ چوکرئی اولڑا ویس، نیت نوت کھیل کھلائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، لوک مات نرگن سرگن کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد ایکا ایک، ایکنکار اک اکھوائیا۔

★ ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اوتار کہن اسپں رہے وچ بھ، حُکم بھوری وچ بھوائیا۔ نام سنڈیسے آئے کہ، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ اتم سانوں کر کے لے، نام نشان دتا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار کہن اسپں رہے ڈردے، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ نام ندھان رہے پڑھدے، دُھر فرمان اگم اتھاپیا۔ لوک مات بھانا رہے جردے، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک وڈ وڈیائیا۔ اوتار کہن اسپں رہے وچ بھو، بھ وچ سیس نوائیا۔ جگت نام دا دے کے گوں، لالچ صفتاں وچ سمجھائیا۔ سنڈیسے دے کے اپنا ناؤں، لوک مات دتا دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گرو کہن اسپں سُن دے رہے

سندیس، سندھیا پر بھاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھدے رہے لیکھ، صفت صفتاں وچ صلاحیا۔ کردے رہے آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گرو کہن اسپں سن دے رہے خبر، فرمانا اگم اتھاپیا۔ کردے رہے صبر، ست سنتوکھ وچ وڈیائیا۔ بھانا منڈے رہے جبر، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک کرائیا۔ گرو کہن اسپں سن دے رہے شبدی بات، باطن دھیان لگائیا۔ کھیل ویکھدے رہے کملاپات، پت پریشور کی حکم ورتائیا۔ صفت صلاحی گاوندے رہے گاتھ، پڑھ پڑھ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بھگت کہن بھگون تکیا دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ نرگن نرگن بن کے سجن ساک، نانا اتما پر ماتا جوڑ جڑائیا۔ سوہنگ شبد دے کے گاتھ، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نام اک درسائیا۔ بھگت کہن پرہ بھگتی دیوے جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن دھار کر سنجوگ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ درشن دے اموگھ، اگم اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کٹنہارا ہوئے روگ، ہنگ برہم پڑدا دئے چکائیا۔ بھگت کہن پرہ آدی میت مُرارا، انت سنگ رکھائیا۔ نرگن نور جوت اُجیارا، سرگن ت ت دئے وڈیائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، کھیل کھیلے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگون، بھگون ہو کے بھگتن اپنا رنگ چڑھائیا۔

★ ۱۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اوتار کہن بھگت دوار ہونا قیام، ستاراں ہاڑ سوہا پائیا۔ پیغمبر کہن کھیل کرنا اگم امام، عمل توں باہر اپنا حکم ورتائیا۔ گر کہن جھگڑا مُکنا تمام، دھار پچھلی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم

اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پنجاں لیکھاریاں اک اک لیانا اشٹام، سوا زینیا وند وندائیا۔ ساڈا لیکھا لیکھا جائے بنام، نام نام نال ملائیا۔ بھو چکنا زمیں اسمان، دو جہان کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ اوتار کہن لیکھا شبد ہووے تحریری، تاریخ تواریخ دے گواہیا۔ پیغمبر کہن جھگڑا میٹنا شاہ حقیری، فقیری دھر دی اک سمجھائیا۔ گر کہن شرع دی دے نہ کھئے زنجیری، بندھن بندھ نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار کہن اسان لیکھ لیکھاؤنا سچا، سچ سچ سنائیا۔ پیغمبر کہن حکم رہن نہیں دینا کچا، کچا تند نہ کھئے وکھائیا۔ گرو کہن ایک شبد گردیو متنا دھر دا بچہ، دو جا اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑا آپ اٹھائیا۔ اوتار کہن پہلوں لیکھاریاں دینا اقبال، مکھوں کہہ کے دین جنائیا۔ اسیں آد انت دے تیرے بال، جگت مات پت نہ کھئے وڈیائیا۔ آ ویکھ مریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ اپنی دھار پرگٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پھیر ساڈا لیکھنا حساب، نسبت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پہلا اکھر پہلا باب، انک حصہ پہلا جوڑ جڑائیا۔ جس کارن نانک و جائی رباب، ریوئل دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن لیکھا شبد گرو اتھاس، اطمینان نال نال درڑائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کل ورتائیا۔ پرگٹ ہو کے پرتھوی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گرہ اک وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا ہویا انت بیان، آگے حلف لینا اٹھائیا۔ پچھلی شرع چھڈی شیطان، شریعت وچ نہ کھئے لڑائیا۔ ناتا توڑ کے دین مذہب ایمان، امن دا مالک اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان لیکھا جان جیو انسان، کوکر سوان ویکھے تھاو تھائیا۔

☆ ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

رام کہے سُن کرشن، کرشن دیاں درڑائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد مینوں دسن، جوتی دھار سوہا پائیا۔ نانک گوہند گردیو دس بنے سکھن، مِتِ پیارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رام کہے کرشن کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد مینوں دسن نال، وکھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک گوہند رُپ دس پُرکھ اکال، اکل کل دھاری وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ ورتائیا۔ رام کہا کرشن کی کرے بھگونت، بھگون کھیل کھلائییا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اکو دسے سنگت، سگلا سنگ بنائیا۔ نانک گوہند دھار دسے باہر جیرج اندج، اُنہج سیبج وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ رام کہے کرشن جگ چوکری پیتے، باطن پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ رام کہے کرشن کی ہر ہر کھیل کرنا، کرتا کی وڈیائیا۔ جس میٹ کے ورنان برنن، ذاتاں پاتاں دینا مٹائیا۔ سچ دوار دی دس کے سرنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ رام کہے کرشن کی کھیل کرنا کابنا، کابن دینا جنائیا۔ کرشن کہا ساڈا دیس ہویا بیگانہ، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جگ چیتھڑ ہویا پُرانا، گندگی پرے دینی سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ رام کہے کرشن کتھا کی کہانی، کہہ کے دیاں جنائیا۔ پیغمبرو ایہہ کھیل جگ پُرانی، چوکری چلی آئیا۔ بنا پرہو کِریا کرے نہ کھئے ساودھانی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بہیت آپ رکھائیا۔ رام کہے کرشن ساتھوں لیکھ لکھان لگا، ایشٹام ایشٹ والے منگائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے بھجا، دہ دشا پھول پھولائیا۔ ساڈا ودھ کھئے نہ آگا، آگے دا لیکھا دتا مُکائیا۔ صاحب سلطان بن سورا سربگا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں چلائے اپنی وچ رضا، رازق رزق رحیم اپنی دیا کھائیا۔

☆ ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گرو کہن اقبالے ہو، اقبال عقل بڈھی توں باہر جنائیا۔ جس دا حکم حاکم بُت رُوح، رُوے رواں دئے وڈیائیا۔ جس دا نور ظہور نوری ہوہو، ہر پردے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اک اکھوئیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن کھیل کرے خدا تعالا، تعلق سب دا ویکھ وکھائیا۔ پاوے سار ادنیٰ اعلیٰ، امیر غریب کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا ویکھے ماضی حالا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ربی نور الہ، ایکنکار اک وڈیائیا۔ شبدی کلمے دتی سچ صلاح، صفت صفت وچوں پرگٹائیا۔ نو نو چار دا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دسنہارا دھر دا راہ، رہبر اگم اتھاپیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن شبد سندیسہ کلمہ دیوے نال وضاحت، وجوہ وصل دا جھگڑا رہیا مکائیا۔ چار جگ دے جو بنے رہے رابک، دین مذہب حق فک نہ کھئے وکھائیا۔ الفیے دے بنے رہے گاہک، اکھڑ اکھڑاں میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا سچ گھر، جو سچ دے بنے رہے سائیت، سہج نال کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دسے نام کلمہ اگم، مضمون منزل پچھلی رہیا چکائیا۔ دھر دا حکم بنا قانون، کائنات دا قاعدہ دے اٹھائیا۔ پیار محبت وچ بنا دسے ممنون، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا بنا اک قبیلہ، قبل از دئے وڈیائیا۔ نوری اللہ اللہ بن وسیلہ، وست امولک اک ورتائیا۔ پنجاں پیاریاں سچی ہتھیلی نشان لاؤنا پیلا، پلکاں دے اُتے چرن دھوڑی لینی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن کھیلے کھیل نیاری، اگمڑی کار کھائیا۔ پیاراں توں ننگے ہون پنج پُجاری، پوجا جگ جنم دی جھولی پائیا۔ پنجاں لیکھاریاں کجل پاؤنا اک دھاری، سوتر پنج پنج لمبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن سب دا پورا ہونا وعدہ، واہ واہ وچے ودھائیا۔ اگے رہنا نہیں کوئی علیحدہ، اللہ رام وایگرُو وند نہ کھئے وندائیا۔ ایکا حکم سب نے متنا باقاعدہ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگ چوگری سب دا انتر لئے جائزہ، ناجائز کار نہ کھئے کھائیا۔

★ ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہکت دوار جیٹھووال ★

بھگون دے تھان مان دوایا بھگوٹی، بھگوٹی اپنا حکم ورتائیا۔ کاج رچایا ادوٹی، جھگریاں وچ وڈیائیا۔ کھیل کھلایا بنوٹی، لوک مات راہ چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرنہار اکھوائیا۔ بھگون تھان بھگوٹی کرائی پوجا، سیل پابن سنگ ملائیا۔ ایشٹ ایشٹ دا رُوپ دوجا، دُتیا بھاؤ جگت لوکائیا۔ اپنا بیو رکھایا گجھا، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکمی حکم بدلایا۔ بھگون تھان بھگوٹی کیتی سدھ، سادھنا سمجھ کسے نہ آئیا۔ چنڈی چندکا بنا کے ضد، زیر زبر وچ رکھائیا۔ اچھل چھل اپنا کارج کر کے سدھ، سدھانت جگت والا وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھگوٹی ہوئی مات پردھان، پرتھم رُوپ دتا درسائیا۔ ایہہ سب توں وڈا کھیل سری بھگوان، اچھل چھل دھاری آپ کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا بلوان، تن وجود گھاؤ ایسے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکائیا۔ بھگون تھان بھگوٹی ہوئی پرگٹ، پرگٹ اپنا آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبران بدلدی ربی کروٹ، نرگن سرگن دھار پلائییا۔ مارگ پینڈا راہ دسدی ربی مرگھٹ، آپ اپنا بل جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ بھگوٹی کہے میرا نام انوکھا، شکتی جوت گر گئے سمجھائیا۔ میں پرگٹ ہوناں سمیں انسار جگت موقع، مکمل اپنا حکم درسائیا۔ میں کھیل کھلاواں جگت جیو کھوکا، بھو وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ بھگوٹی کہے میرا ناتا نال بھوانی، بھجان بابواں نال وڈیائیا۔ میری گویند نال نشانی، نشانہ گویند گیا سمجھائیا۔ جس نے پچیاں دی لئی قربانی، کر ہتھان نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا آد جگاد گھر، گرہ اپنا آپ

پرگٹائیا۔ بھگوٹی کہے مینوں جھکدے رہے سیس، جگت جیو دھیان لگائیا۔ میرے پچھے بھل گیا ایشٹ جگدیش، جگدیش رہے نہ کھئے رکھائیا۔ میری دھار جگت جواری ریت، جگ جگ اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بھگوٹی کہے میرا روپ جگت دھات، مانو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں جگ جگ حصے ونڈے پرانت، دین دنی ویکھ وکھائیا۔ بہرم بھلیکھے پائے بہرانت، بہانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگوٹی کہے میری لیکھے لاؤنی گوبند والی اوہ رات، جس رات تن نالوں لاہ کے ماچھوواڑے پرہہ چرناں وچ ٹکائیا۔

★ ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

اوتار پیغمبر گر کہن سونا نہیں سولان ہاڑ دی رینا، سچکھنڈ سچ دھار وچ اپنا آپ پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا مننا شبدا اگتی کہنا، جس نوں دو جہان سنن کھئے نہ پائیا۔ انت اخیر ست سچ دا لہنا، لہنیدار دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک پرگٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن رین سبائی جاگنا، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ چار جگ دا پچھلا کیتا تیاگنا، ترے گن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آپ اپنا آپ سادھنا، دُتیا بھو دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اج دی رین نہ بھئے آلس، درگاہ ساچی اصل دئے جنائیا۔ اسان سب نے روپ دھارنا خالص، خاکی تن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت شرع بنے نہ کھئے ثالث، وچولا مذہب نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن بھڑی رین آوے سدا، صدقہ واری گھول گھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، صاحب سوامی وڈ وڈیائیا۔ جس دا چار جگ نام کلمے وچ صفتی کھیل کھیلیا یتھارتھ یتھا، یدی آئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اج دی رین وشن برہما شیو اٹھنا، نرگن دھار دھار وچوں لینی انگریا۔
 سب نے پرہ دی چرن دھوڑ دھونا مکھڑا، ست سرُپ اکو سوہا پائیا۔ نیر کھول ویکھنا ساڈا پینڈا اتم مُکنا، چار جگ دی
 شرع رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر
 کہن وشن برہما شیو ہوش سمبھالو، سمبل ویکھنا بے پرواہیا۔ دو جہان نرگن دھار ین سرگن رُپ بھالو، زمیں اسماناں توں پرے
 کھوج کھوجائیا۔ اک سندیسہ نانک دھار دینا لالو، لال رنگ دا مستک کر کے مستک نانک لئی لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی سُننا گیت، سچکھنڈ گرہ
 وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دو جہان بدل دینی ریت، ریتوان اپنی کار کھائیا۔ ست دھرم دا مارگ لا کے ٹھیک، راستہ
 براستہ اکو دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ ویکھ اندھیرا تاریک، تاریخ
 تواریخ پچھلی دئے بدلائیا۔ اوتار پیغمبر کہن رین سبائی چنگی، گرو گُردیو دئے سمجھائیا۔ گوبند پچھلی کڈھنی سندھی، جیہڑی
 سندھیا ویلے پُرکھ اکال سمجھائیا۔ سندیسہ دتا کلجگ انت آوے سورا سربنگی، شاہ سُلطانا دُھردرگاہیا۔ اوس ویلے تیئی گُرمکھاں
 اپنی پٹھ کرنی ننگی، پُشت اُتے گوبند لینا لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ رین کہے میرے ہتھ جوڑے، دو جہاناں سیس نوائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکالا صاحب ستگر شبدی دھار
 چڑھے گھوڑے، اکم اکمٹرا ویس وٹائیا۔ اُس ویلے وشن برہما شیو سارے ہوون کولے، نیرن نیرا سیس نوائیا۔ پنج گُرمکھ بچے بال
 اوستھا رنگ دے ہون گورے، ہتھ گوڈیاں اُتے ٹکائیا۔ پنجاں گُرمکھاں پٹھ تے بدھے ہون جوڑے، تلا باہر سوہا پائیا۔ تیئی
 گُرمکھ بنے ہون ڈھورے، بُدھی سمجھ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں ور پاؤنا جہا لوڑے، لوڑیندا سجن ویکھ دکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن
 سرگن نرگن کھیل کرے دوہرے، دؤئے دا ایکار رُپ درسائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دوپہر اشنان دے سمیں ★

سچکھنڈ سچ دوار سچ دھار ہوئی سوادھان، ایکا ایک روپ درسائیا۔ تیئی اوتار کہن ویکھو دھر دا رام، رام رام روپ وڈیائیا۔ پیغمبر کہن تکیئے اک امام، جلوہ گر نور الاییا۔ گر دس کہن ساڈا شہنشاہ سلطان، پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ جس دے جگ چوڑی گاؤندے آئے گان، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ تو نو چار پچھوں سب دا بدلن لگا ودھان، پچھلی ریکھا رہیا بدلائیا۔ ستگر ساچا سچ کر پروان، پرا پستی مدھم بیکھری توں باہر رہیا سمجھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ساڈا سب دا اکو بن کے کاہن، کاہن کاہنا رنگ رنگائیا۔ دھن بھاگ سچکھنڈ سکھیاں کرے پروان، ساکھیاں اپنی کل دھرائیا۔ جوتی دھار تکیئے لوک مات کھیل مہان، مہاسارتھی اپنی کار کھائیا۔ لہنا دینا چکائے تیئی اوتاراں آن، آن اپنی اک منائیا۔ دھرم دے کھارے چڑھ کے نوجوان، سوربیر سلطان پڑدا دئے اٹھائیا۔ تیئی گرُمکھ کراؤن اشنان، اشارہ سچکھنڈ سمجھائیا۔ تیئی بییاں گاون گان، گیت سہاگی ستگر پورا دھر دا ماہیا۔ اس نے دو جہاناں بننا حکمران، نام سندیسہ اک درڑائیا۔ ستجگ سچ بنائے ودھان، ذات پات دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس ویلے اند کارج ہویا کرن وچ جہان، سریشٹ سبائی ایکا کھیل کھلائیا۔ پنج گرُمکھ لاڑے لاڑی نوں سدا کرایا کرن اشنان، دوسر بھیکھ نہ کھئے بنائیا۔ سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے بولن نال زبان، مکھوں کوک کوک سنائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ ہون پروان، پروانے گرُمکھ اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملایا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا آیا سگن دہاڑا، جوتی جوت وچے ودھائیا۔ اسیں تکیئے دھر دا لاڑا، جس لاڑی جوتی دھار لینی پرنائیا۔ سب نوں بنائے ست سچ دی نارا، نر نرائن اپنی دیا کھائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ مات لوک اوتار پیغمبر گر رہیا کوارا، پرگٹ ساکھیاں ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کریا ندھان ٹھاکر سوامی اچرج کھیل کیا دوبارہ، سرگن زرگن روپ بنائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی نمسکارا، نمو سیس جھکائیا۔ دھن وڈیائی ساڈا لیکھا پورا کیتا جس نوں کہندے چوہیسا کلکی اوتارا، اوتر اپنی کل ورتائیا۔ جس لوک مات وچوں شبدی گھلی امرت دھارا، سچکھنڈ دتی پہنچائیا۔ سانوں کر کے ٹھنڈی ٹھارا، ٹھاکر اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈا خوشیاں دا ووبارا، ووباری ہو کے اپنا آپ سمجھائیا۔ وشن برہما شو کیتے

خبردارا، لاگی دین دُنی اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن جو سرگن دھار نہاتا کیسی، کیس گڑھ دا لیکھا پور کرائیا۔ جو وعدہ کیتا دس دسمیسی، دین دایلا پُرکھ اکالا جھولی رہیا پائیا۔ اونے کھیل اگمی ست سرُپی ویکھی، جس نوں وکھاؤنہارا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی دھار اسیں آگے رہنا نہیں پردیسی، پردیس دا جھگڑا دتا مُکائیا۔ سیوا کرنی کرنی نال نیکی، دتیا بھاؤ دتا مٹائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا سچ دوارے رہیا ویکھی، ویکھنہارا جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سوہرا پئیآ آپے بن کے بیٹا بیٹی، نار کنت اپنا رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں سگن منائے سچ، سچ ملی وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا مُکنا آج، گھڑی سُلکھنی سوہا پائیا۔ اسار گیت سہاگی سُننے رَج، بن کٹار کٹ لگائیا۔ دھن وڈیائی جے صاحب سوامی انترجامی سانوں مات لوک لے سد، شبد سندیسہ اک سُنائیا۔ اسیں آئے بھج بھج، سگن مناؤن تھائیں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رُپ درسائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سانوں چڑھیا تیل اپارا، اپرمپر دتا چڑھائیا۔ جوتی دھار کیرن کیرن کر شنگارہ، رُپ اٹوپ دتا سمجھائیا۔ نور نورانہ مار چمتکارا، جوبن سوہنا دتا بنائیا۔ ست سرُپ بنا کے نارا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نام ندھانا کجَل پا کے دھارا، بن نین نین مٹکائیا۔ سوہنا سپس بنا رنگ چڑھا اپارا، اپرمپر اپنا پڑدا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے نانک دادک دو جہان، سوہنی خوشی منائیا۔ سچ جھوٹھ دا دوویں لے کے آئے دان، جھولی سب دی رہے بھرائیا۔ جھوٹھے سچے گاؤندے گان، گا گا رہے سُنائیا۔ کوڑے مٹھے کھا پکوان، من آتما رہے بھرمائیا۔ اسیں ہو گئے حیران، حیرانی وچ سُنائیا۔ کپڑا رکھیئے دان، کون انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دو جہان لیائے ساڈے بستر، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جگت شنگار لیائے شستر، شستر نال وڈیائیا۔ پھیر ویکھیا انتر، انتش (کرن) کھوج کھوجائیا۔ پرہ دا کھیل نرت، نرور رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے آئے سوٹ، سوہنا رُپ درسائیا۔ لے کے آئے اتر پورب پچھم دکھن چارے کوٹ، پچیا رہن کھئے

نہ پائیا۔ پنج وکاری نال رلائے دوت، ہنکاری سنگ بنائیا۔ جاں اساں کپڑے پھولے وچوں نکلی دین مذہب دی چھوت، ذات پاتی اپنا رنگ بدلائیآ۔ اساں بس کے کہا انہاں بستران نالوں چنگی پرہ چرناں دی دھوڑی وبھوت، وبھوتی دھر دی سوہا پائیا۔ ہُن اسیں لوک مات وچوں کر کے آگئے کوچ، کوچے گلی تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار جگ دی واسنا ساڈا آیا زیور، جگت سنیار گھڑائیا۔ پرہ دا نام کلمہ ساڈے بن گئے جیٹھ دیور، اشارے اشارے نال بدلائیآ۔ دین مذہب دی شرع بن گئی ساڈے سگناں والے تیور، ترے گن نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر گرو گر ستگر دیکھیا، دیکھیا اگم اپار۔ جس دا بھوکھتاں وچ لیکھ لیکھیا، قلم شاہی کر تیار۔ جس نے سرشٹی دسی متھیا، تھر رہے نہ کئے سنسار۔ سو کھیل کھیلے روپ دھر کے وڈا نکیا، نرگن نور جوت اجیار۔ جس دا لیکھ کدے نہ مٹیا، نہ کئے میٹھ میٹھنہار۔ انت اخیر سب دا کڈھ سٹیا، سٹیازی دس سنسار۔ جس شیرسنگھ دے نشان لگایا گٹیا، پورن وچ پورن جوت کر اجیار۔ سب دا بن کے متیا، پتا پُرکھ اکال۔ جگت جہان ویکھیا، ہو کے ندری ندر نہال۔ گوہند بنا کے بیٹیا، دھرنی دھرت سہائے سچی سرکار۔ بن کے کھیوٹ کھیٹیا، بیڑا چلائے دو جہان۔ جیہڑا نو سو چرانوے چوکری جگ دا لیکھا اپنے وچ لپیٹیا، اوہ سب نوں دئے وکھال۔ نرگن دھار کر کے ہیتیا، سمبل کھیل کرے کمال۔ چھڈ کے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ریتیا، ساڈھے تن ہتھ و سے دین دیال۔ سچکھنڈ دوارے کھول کے بھیتیا، گر اوتار پیغمبر کہن سانوں لیا اٹھال۔ پچھلا بھوکھت کرایا چیتیا، چیتن کر کے سوادھان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈا داتا مہربان۔ اوتار پیغمبر گر کہن برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر گاؤندے، گا گا خوشی بنائیا۔ سر نر پھل برساؤندے، وشن برہما شو بھجن چائیں چائیا۔ جوتی دھار سیس نواؤندے، بن سیس سیس سرنائیا۔ دور دراڈے راہ تکاؤندے، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جو ویلا وقت سہاؤندے، سو گرمکھ پرہ دا روپ جنائیا۔ سو ستمکھ درشن پاؤندے، درس دیدار نور الابیا۔ دھر دا لاڑا وچ بہاؤندے، چاروں کنت گھیرا پائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ دا لیکھا پور کراؤندے، اگلا بھيو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرمکھ

سارے لا لُو چرن دھوڑی، بیٹھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ تہاڈی ساڈی آسا ہووے پوری، نِراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا حضور بیٹھا تہاڈی وچ حضور، حضرت دین گواہیا۔ ساڈے اند کارج دی بھگتو دے دیو منظوری، بتہ دوویں اُپر اٹھائیا۔ جس ویلے سچکھنڈ آؤ کے اپنے ویاہ دی تہانوں سب نوں نام دی کھواواں کے چوری، چار جگ دا جھگڑا پچھلا مکائیا۔ جیہڑی منزل سمجھو دوری، اوہ نیرن نیرا نظری آئیا۔ ایہہ سریشٹی ویکھو کوڑی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تہاڈے پریم دی تہاڈی جھولی ضرور پئے مزدوری، شہنشاہ لیکھا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم سب نوں دئے سروری، سرور اپنا آپ چڑھائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال اشنان توں بعد منہ مٹھا کراؤن سمیں ★

گرمکھ پیار سدا رس مٹھا، گھرت کھنڈ گواہیا۔ جیہڑا چار جگ کسے نہیں ڈٹھا، گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ سنائیا۔ مہربان ہو کے پُرکھ اکال ستمکھ کسے نہیں دتا، ہتھو ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ شبد سنڈیسے وچ سنا کے چٹھا، سب دے ہتھ گیا پرچائیا۔ دُھر دا لیکھا مات لوک کسے نہ لکھا، نہ کھئے لیکھنی دئے گواہیا۔ صرف نو وار گوبند نے کہا اوہ گرمکھ میریا سکھا، سنگھ تیری چٹرائیا۔ جس ویلے آوے میرا پُرکھ اکال پتا، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ اوہ تہاڈا ان کھا کے رُکھا مسا، مسل دو جہان دئے بنائیا۔ تہاڈے پریم پیار دا اپنے اندر رکھے مٹھا، مٹھت تہاڈے وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا سب دا کر کے چٹا، چٹے اُتے اپنے چٹے دی مہر لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال گھوڑے دی واگ گندن سمیں ★

زین پاکھر چرن دھریا رکاب، ہر کرشن رکاب گنج جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں کرنا آداب، سیس سلسلے وار نوائیا۔ کھیل کرنا پریم پُرکھ پریم آپ، اپنی دھار پرگٹائیا۔ جس نوں سب نے متیا باپ، پتا پُرکھ اکال خود خدائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے

جاپ، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ دو جہاناں کھیل کرنا ساکھیات، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ اوتار پیغمبران پورا کرنا بھوکھت واک، گرو گُردیو راہ تکائیا۔ جھگڑا میٹنا ذات پات، دین مذہب دی شرع گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا آپ حُکم ورتائیا۔ ستگر ارجن کہا بڈھے باہے، نرگن شبد جوت سمجھائیا۔ نگاہ مار وچ کعبے، کربلے تون پرے اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلاؤنا دھرنی دھرت دھول اُتے واگھے، راوی دئے گواہیا۔ جوتی شبدی دھار چرن دھر وچ رکاہے، بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔ سمبل سہاؤنا دیس ماجھے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال جلوس دربار وچ پُجن تے ★

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھیا کھیل کھلاپاتی، جوت شبد دھار دو جہان وچ ودهائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول بھگت سہیلے جس دے بنے براتی، برادری آتم پر ماتم میل ملائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا چھڈیا لیکھا مُکیا ذات پاتی، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گایا گاتھی، آد جگاد جگ چوکرے جس دی سکھیا آئے سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا مُکی سب دی واٹی، پینڈا پندھ رہیا نہ رائیا۔ خوشی ہونی ہاڑ ستاراں راتی، سمت شہنشاہی چھ دئے گواہیا۔ حُکم ملنا پرتھی آکاشی، گگن گگنتر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حُکم سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچکھنڈ دوارے ساڈی شادی، نکاح نکاح نرگن جوت نور کرائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر لوک مات ہونی بربادی، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئی اجیت جُجھار دی دادی، گجری گزریا حال سُنائیا۔ کلجگ انت بنا سیری بھگونت رہنا نہیں کوئی گاڈی، گائیڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو شبد گرو گُردیو سب دا بننا ڈھاڈھی، لکھ چوراسی اندر وڑ کے نام سوہلا دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ویکھے دھرم دھار دے جانجی، جنجو بودی ٹکا مُچھ داہڑی کیس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پندو مُسلم سکھ عیسائی دھرم دی دھار برات سانجھی، دین

مذہب روپ نہ کھئے درسائیا۔ جس نے کھیل کھیلنا جھگڑا مُکاؤنا رُویا چاندی، تارا چند ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنو اگم فرمان، فُرنیاں تون بابر جنائیا۔
 شبد سندیسہ دئے سِری بھگوان، ہر بھگون بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ اوہ سب دی
 کرے پہچان، بے پہچان پردہ آپ اُٹھائیا۔ جس نے وشن برہما شو ول کیتا دھیان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ سارے ہووو سوادھان،
 سرشٹی درشٹی ویکھو تھائوں تھائیا۔ اوتارو اپنیاں پریمیاں دی لاؤ میزان، لیکھا لیکھ کے دیو جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمانا اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ صدی چوڈھویں ہاڑ ستاراں دُھر دا ساہ، تھت
 وار ملے وڈیائیا۔ بھگت سہیلے بن گواہ، ہرجن ساچے نال ملاییا۔ اوتار پیغمبر گر ہر کنت سہاگی لے پرنا، پرم پُرکھ اپنے کنتھ
 لگایا۔ دین مذہب دا جھگڑا مکے تھائوں تھان، نو کھنڈ پرتھی اکو حُکم ورتایا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولا سب نے لینا گا،
 زمیں اسماناں اکو رنگ الاٹیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ویکھے تھان تھان، تھان تھنتر کھوج
 کھوجائیا۔ ست سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار سب دی پکڑے بانہ، بازو اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ اوتار کہن ساڈی ریتی ویکھی ویدی، ویدی وید
 شاستر پھول پھولایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا بن کے بھیدی، پڑدا اندرے اندر اُٹھائیا۔ ستجگ تریتا دوپرکجگ جو لیکھ لیکھنی
 لیکھی، لیکھ لیکھ آئے سمجھائیا۔ انت لوک مات بن پردیسی، بے وطن ہو کے اپنا وطن تجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے وشن برہما شو دھرم دوارے بننا لاگی، تھت ہاڑ ستاراں
 وجے ودھائیا۔ دس پیس انتر نرنتر سرتی سب دی ہووے جاگی، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ زرگن جوت پرم پُرکھ جوت نال
 ہووے شادی، شادیانہ دھرم دینا وجائیا۔ سچکھنڈ وچ پرہ بھگتاں دی تھوڑی جیہی آبادی، آبادکار سنت سہیلے سوبھا پائیا۔
 سارے نگاہ مار کے ویکھو دین دُنیا اوتار پیغمبر گروآں تون ہو گئی باغی، بھے بھو نہ کھئے رکھائیا۔ انحد شبد دا بنے کھئے نہ راگی،
 پُستک پڑھ پڑھ جھٹ لنگھائیا۔ دُھن آتمک شبد دا بنے کھئے نہ ڈھاڈھی، ڈھولک چھینے رہے کھڑکائیا۔ من کلپنا جاوے کسے نہ

سادھی، سادھ سنت رہے گُرائیا۔ چار جُگ دا کھیل ویکھنا ماضی، پڑدا حال دئے چُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوئی کریو نہ مؤل ناراضی، راضی نراکار نرنکار رہیا سُنائیا۔ ویکھو کلجُگ سب تون وڈا غازی، غرض سب دی میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو حُکم فرمانا، فرما بردارو دیاں جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں مٹنا بھانا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کلجُگ انت سیری بھگونت اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جیو جگت جہان رواؤنا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جھگڑا میٹنا وید پُراناں، انجیل قرآن شرع دئے گواہیا۔ اکو پرم پُرکھ پرماتم پروردگار دھر دا گاڈ سب نے گانا، دوجا ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پرم پُرکھ تیری جوت جوت دی ناری، نر نرائن تیری سرنائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جُگ پچھوں نہکلنک آئی کل تیری واری، کل کلکی ویس وٹائیا۔ امام اماما تیری سکداری، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی تیری پنہاری، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ اسیں چار جُگ تیرے نام دی دسدے آئے کاری، جُگ جُگ صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ تون کھیل کھلاؤندا رہوں نرگن جوت بن مداری، مڈعا اپنا نہ کیسے سمجھائیا۔ تھوڑی جیہی مستی دے کے نام حُماری، آپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ دیناں مذہباں دی کراؤندا رہیا تیاری، ترے گن اتینا اپنی دھار سمجھائیا۔ مانو مانو مانو اسیں کردے رہے، تیری شرع دے نام لڑائیا۔ تیرا حُکم کھنڈا بندا رہیا کٹاری، اللہ واپگرؤ نام ست رام رام یُدھ جنگ جگت بنائیا۔ تیری کلا چلیدی رہی اپاری، اپرمپر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ انت ویکھی سرشٹی ساری، درشٹی اندر دھیان لگائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے دُشواری، درگاہ سچ سچ ٹکانا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مارگ دینا وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو ہنڈھاؤنا صاحب سہاگی کنت، کنتوبل بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام اکو منت، اکو کلمہ دئے پڑھائیا۔ اکو سادھ اکو سنت، صوفی اکو رنگ رنگائیا۔ اکو دھار جیو جنت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ اکو آد اکو انت، اکو مدھ ویکھ وکھائیا۔ اکو بنائے تہاڈی بنت، ستجگ تریتا دواپر کلجُگ تت سریر وجود دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا راگ الاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جسم چھڈیا خاکی، تن وجود رہیا نہ رائیا۔ دین مذہب چھڈی جماعتی، جھگڑا مکیا خلق خُداٹیا۔ پون سواسی

چھٹی حیاتی، ساہ ساہ نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو بخشش دے اگئی داتی، دیاوان تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا دے جماعتی، نام اکھراک پڑھائیا۔ کلمیاں والی رہے نہ گاتھی، اکھراں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ نرگن دھار بن جا ساتھی، سگلا سنگ آپ نہیائیا۔ تون صاحب پُرکھ سمراتھی، پرہہ داتا دُھردرگاہیا۔ جیہڑی بھوکھتاں وچ تیری کتھا آگھی، کہہ کے آئے سنائیا۔ سب دی اتم کٹ کے واٹی، وٹنا ملے چائیں چائیا۔ منزل رہے کھئے نہ گھاٹی، مارگ اکو دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پردہ اوبلا دئے چکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کھاوو اک دوارے قسم، گرواں قسم رہے نہ رائیا۔ تہاڈی کم آئی کوئی نہ بہسم، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو میرا اگئی اسم، اعظم جلوہ گر نور الہیا۔ میں کھیل ویکھنا اتر پورب پچھم، دکھن اپنی کار کھائیا۔ بنا بھگتاں تون سچ دوارے مول کھئے نہ وسن، وصل ملے نہ دُھر دے ماہیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا کلجگ کوڑی کیریا نرگن دھار جڑ آیا پٹن، بننے والا نال ملائیا۔ ستجگ ساچا کھولے ہٹن، دوارا اکو اک وکھائیا۔ جتھے تون میرا میں تیرا سارے ڈھولا رٹن، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دے چرناں اُتے سیس سٹن، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ کھیل ویکھن بازی گر ٹن، ستجگ ساچا لینا پرگٹائیا۔ جتھے سنت سہیلے ہسٹن، گرمکھ گر گر وچے ودھائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھن، لوچن نین کرن رُشنائیا۔ چوراسی وچوں وروں کے مکھن، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا پڑدا لایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ اسیں ہوئے وڈبھاگی، نیوں نیوں در تے سیس نوائیا۔ اکو بنا راگی، نام سندیسہ دے سنائیا۔ دین مذہباں دی میٹ کے واٹی، وعدہ سب دا پور کرائیا۔ ساڈے سیکھ مُرید ساتھوں ہو گئے باغی، من منکا نہ کھئے بھوائیا۔ سب دی کایا ہو گئی داغی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ہوئے بنگتا بنی کاگی، مانک موتی تیرا نام چوگ نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت آخیری ہو جانا نکاح، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیا۔ جس تون ستگر نانک کہا چوتھی لانو تے چوتھی منزل دا وواہ، اُس دا لیکھا پور دینا کرائیا۔ چوڈاں سو تہہ پتا جس دی شہادت دیوے تے گرو ارجن ہووے گواہ، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گوہند نے ماچھوواڑے پُرکھ اکال نال ستاراں ہار دا متھیا سی ساہ، سوہنی رت بنائیا۔ میرے دین دیا لے پُرکھ اکالے جوت سروپی جاویں آ، آمد اپنی اپنے وچ چھپائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دا جھگڑا

دیویں مُکا، دین مذہب دا آگے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جے تُوں آپ اک تے تینوں کہندے اک خُدا، خود مالک دُھردرگاہیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کیوں دتی ونڈ ونڈا، تے نام صفت (نہ) اک صلاحیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ پھیرا جاویں پا، پارہم پرہ اپنی دیا کہائیا۔ گوہند کہا میں جدھر تکاں تُوں میرا میں تیرا سرشٹی دی درشٹی گاؤندی ہووے ناں، دوجا راگ نہ کھئے الاہیا۔ نہ کھئے سُوں کھائے نہ کھئے گاں، مدھ پان رس نہ کھئے چکھائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن سارے پوتر ہوون تھان، ہر پردے اندر کرن صفائیا۔ تُوں پتا تے تُوں ہی ماں، ہر سنگت نے ڈھولا دینا گائیا۔ گرمکھو دُھر دا مالک خود خُدا، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت سدا کرے سچ نیاں، نیاں وچ اپنا نام چپائیا۔ جے تسیں پرہو دے پیارے گوہند دے دُلا رے دوویں ہتھ دیو اٹھا، خوشیاں وچ ڈھولا لو گائیا۔ ویکھو ہنس بُدی نہ بنیو کاں، کاگ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کارج آپ کرائیا۔ جن بھگتو ویکھو کارج کرتا، کل کی کی کھیل کھلائیا۔ جیہڑا نہ جمدا نہ مردا، جمن مرن وچ نہ آئیا۔ مالک ہو کے سچکھنڈ ساچے گھر دا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو اپنی جوت آپے وردا، کنت نار آپ اکھوائیا۔ جس لیکھا مکاؤنا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ پھول پھولائیا۔ بھاویں سارا جہان ہووے سڑدا، گرمکھاں امرت دینا برسائیا۔ سچ دوارے سنت سہیلا تردا، بھوجل وچ نہ کھئے رُڑھائیا۔ جن بھگتو سب دا کھول دینا پڑدا، پڑدا اندروں دینا چکائیا۔ جیہڑا سپہرا سیس اُتے دھردا، مُکھ کلجگ کولوں لُکائیا۔ ایہ تہاڈی جوتی دھار وردا، آتم پرما تم سنگ وکھائیا۔ ویکھو لہندی دشا کس طرح آگ دا بھامبر مچدا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ محمد ملنگ ہو کے نچدا، چار یاری سنگ رکھائیا۔ جو صدی چوڈھویں راہ تکدا، اک تقویٰ بے پرواہیا۔ اُس دا لہنا دینا حق دا، حقیقت ویکھ وکھائیا۔ جس دھرم ڈولا لیاندا ست سچ دا، ست سچ پرنائیا۔ ایہ مڑ اپنے دیس کدی نہیں وت دا، وطن بے وطن دوویں ویکھ وکھائیا۔ لاڑا نہیں ہڈ ماس ناڑی رت دا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ آگے ویکھو کھیل سارے جگ دا، جگہ جگہ پئے دُہائیا۔ تہانوں مان ملنا تِن رنگ پگ دا، ترے گن دی دھار تلوار دست دئے گواہیا۔ بڑا سوہنا وبار ہونا آج دا، آج دی گھڑی ملے وڈیائیا۔ تسیں لنگر چھکو تے پُرکھ اکال اوتار پیغمبر گرو آں سد دا، شبدی شبداک درڑائیا۔ پھیر سانجھا دوہاں دا ناتا بجھدا، بندھن اک رکھائیا۔ جس چوٹھے پد نوں سنیاسی ویراگی تیاگی سادھو سنت فقیر صوفی لہدا، اُس پد دی حد تہاڈے

اندر دتی مُکائیا۔ جس نوں واسطے پا پا ڈنڈاوتان کر کر سجیدیاں وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں وچ جنگجو جگت جگیا سو لبہدا، اوہ تہاڈے سَمکھ سوہیا پائیا۔ ہُن کوئی بہیت نہیں رکھنا اجّ تے کل دا، اکو رنگ دینا وکھائیا۔ ویکھو ایسے سال وچ تہاڈا صاحب کویں گجدا، خبر تہاں تہاں دے پہنچائیا۔ شبد دا اگتی گولہ بنا گول انداز توں وچدا، جس دی وجہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کسے نے کہنا بہانا ہویا ربّ دا، یامبین تیری بے پرواہیا۔ کسے نے کہنا کوڑ گڑیارا دگدا، فریب ملے سزائیا۔ پر صاحب ستگر نے کہنا ایہہ خوشی دا سماں اوس پُرکھ سمرتھ دا، جو لبہیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس ویلے چاہے دو جہان لکھ چوراسی متھ دا، متھن نام مدھانا شنکر ہتھ پھڑائیا۔ کسے دا مان نہیں رہنا ککھّ دا، شاہ سلطاناں کاسے ہتھان وچ پھڑائیا۔ گرمکھو تہاڈا نظارہ ہونا کجّل والی اکھّ دا، جس اکھّ اُتے پرتکھ ملے گوسائیا۔ ہُن چنگا نہیں رہنا وکھّ دا، اکو گھر اکو در تے اکو ور تے اکو ماہی مل کے وجے ودھائیا۔ کیوں تہاڈا دوارا دھرم دی دھار سچ دا، جتھے بھگت جن بیٹھے سوہیا پائیا۔ تُساں ویاہ تے ویکھنا اُس کلاپت دا، ماجھا مالوا دوآبہ جس نوں پت پریشور کہہ کے سارے آئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی جوں بھاوے توں رکھدا، رکھنہار سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

دھرم دھار دی لکشمی سنکھ وچ اٹھ کے مارے بھوک، آواز اگم سنائیا۔ شنکر بھولے ناتھ کول آ کے مار کوک، اچی کوک کوک سنائیا۔ خبر ہو جائے چارے کوٹ، خالی کٹیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن دھار اُٹھو دوت، ست سروپی آپ جگائیا۔ لکھّ چوراسی ویکھو کایا بھوت، پنج تت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ حکم اک سنائیا۔ سُن شنکر بھولے ناتھ، کیوں نہیں لئی انگڑائیا۔ چرن کول پہلوں ٹیک ماتھا، دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر ماجھے والیاں دا وکھا دے بستر پاٹا، ڈھائی گز لمبائی چوڑائیا۔ دوآبے والیاں دا ویکھ لے آٹا، سوا سیر ان تکائیا۔ کتھے مالوے والا باٹا، پٹھ دے بدلائیا۔ کپڑا جموں والیاں دتا چھاتا، چھتردھاری دے اُتے دے لگائیا۔ پھیر ویکھ پرتھمی آکشا، اُپر نیچے دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ گُر اوتار پیغمبراں

دیاں آسا، آہستہ نال اکھ کھلایا۔ جیہڑے کلجگ کردے ہاسا، دندیاں دند وکھایا۔ حُکم سُن ستاراں ہاڑ دی راتا، جٹا جوٹ دے بلائیا۔ بھولیا مُکیاں پچھلیاں واٹاں، اگلا حُکم سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ بھولے ناتھ گل تیرے وچ سیلی، سب نوں دے سُنایا۔ سدّ لے وشنوں برہما بیلی، اُچی آواز اک لگایا۔ کیوں نہیں دھرتی ہوئی وہیلی، مُنمکھاں نال لدایا۔ کیوں نہیں وشنوں کھیل کھیلی، اپنا چھل پرگٹایا۔ برہما کتھے تیری دھار نویلی، آتم نظر کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اچرچ کھیل آپ کرائیا۔ اوہ تینوں کھندے جگت شنکھاری، ..... گھر گھر رِزق پہنچایا۔ کتھے برہما تیری جوت اُجیاری، جوتی جاتا پُچھ پُچھایا۔ تے رل کے کرو نمسکاری، ستمکھ ہو کے سوہنا پائیا۔ کدھروں آگئی تیری ستاراں ہاڑی، باہاں چُک کے کہو بھڑی تیری دُہایا۔ اوہ ویکھ گر اوتار پیغمبر بن کے لاڑی، سوہنا رُپ چڑھایا۔ پھیر تکیا تیری بھگتاں نال یاری، یارانہ مات لوک رکھایا۔ جان ویکھیا تیری دھار اپنی آپ کواری، کنت بھگونت نہ کھئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم سُنایا۔ شنکرا کتھے تیری ترسول، چھیتی دے سمجھایا۔ کی چن کیوں بھول، بھوت خاک رمایا۔ پرہ دا عرض نہ جانیں طُول، قیمت بازی ونڈ ونڈایا۔ جُگ جُگ بدلن والا اصُول، اصل اپنے بتھ رکھایا۔ کی وشنوں تینوں ہویا وصُول، چوتھے جُگ دے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم آپ سُنایا۔ او برہمے کپڑے تیرے چار مُکھ، چاروں کُنٹ دے وکھایا۔ ایہہ سرشٹی بھری ساری دُکھ، آتم برہم نہ کھئے سمجھایا۔ سُپھل ہوئی کیسے نہ ککھ، ملے مان نہ جنیندی مایا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رُت، نوری چند نہ کھئے چمکایا۔ انہاں بھگتاں کولوں پُچھ، تیئیاں کیوں نہیں دیپک لے جگایا۔ ایہہ لیکھا مُول نہیں جانا چُھٹ، جو لکھاریاں کولوں دتا لکھایا۔ بھوین کتے بہو لک، لُکیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تسیں پنجاں تتاں والے بُت، پرہ داتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا گھر وکھایا۔ او شنکرا کتھے تیرا باسک تشک ناگ، تن ڈنگ لگایا۔ تیرے بتھ سرشٹی پھرائی واگ، کیوں سنگھاری دتی بھلایا۔ جیہڑے پرہ نوں بھل کے ہو گئے کاگ، کیوں نہیں پھڑ پھڑ دئی سزایا۔ اوہ ویکھ گوبند دا اڈا باز، بازاں والا ویکھ وکھایا۔ برہما چار وید توں پرے دا سُن لے راگ، مُکھ چاروں کُنٹ بھوایا۔

آہ ویکھ جس پاتشاہ پہنیا تاج، مالک دو جہان اکھوائیا۔ وشنوں کی ورتاویے پرساد، گھر گھر رزق سبائیا۔ کس دا حکم تے کس دا راج، رعیت کون روپ درسائیا۔ کس دی دھار تے کس دی اولاد، مات پت کون اکھوائیا۔ کس دا شبد حکم سُنو آواز، کون راہ درسائیا۔ کس دا لکھ چوراسی بغیچہ باغ، مالک کون روپ وٹائیا۔ کیوں نہیں تیئی بییاں جگائے چراغ، اٹھ کے بھل لو بجنشائیا۔ ایہہ کوئی کلجگ دا نہیں رواج، ستجگ دھار راہ بنائیا۔ اس وچ پرہہ دا نہیں کوئی مُفاد، بھگتاں دے مان وڈیائیا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کلجگ ترے گن اگنی آگ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ اتم سب دی مکی مُنیاد، مُنادی برہما وشن شو رہے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی دھار پرگٹائیا۔ تے کھئے ہو گئے بن گئے سچے یاچک، یاد پھیر کرائیا۔ کیوں سرشٹی ہوئی ناستک، مُکھوں پچن دیو الاٹیا۔ کی حکم سُننا واستک، واسطہ اکے نال پائیا۔ کیوں نہیں من کلپنا ہوئی سانتک، ست ست وچ سائیا۔ دین دُنی کام واشنا ہوئی عاشق، پرہہ پریم نہ کھئے پرگٹائیا۔ بنا بھگتاں توں دے نہ کھئے آپاشک، سپس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شنکر کی تیرے انتر شنکا، شرع توں باہر جنائیا۔ بھے بھیانک دا وجا دے ڈنکا، ڈورُو ہتھ پھڑائیا۔ اوہ تہانوں اک دتا اناں جہا تنکا، اوم روپ پرگٹائیا۔ نشان وکھایا جوتی چنہ کا، چتر نہ کھئے درسائیا۔ بُن کھیل نہیں کوئی دن کا، رین اندھیری کلجگ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلاٹیا۔ برہما ٹوں وی دس دے بھیدا، بھيو بھاؤ کھلاٹیا۔ کتھے گئے چارے ویدا، ویدا شاستر نہ کھئے چٹرائیا۔ رستہ ملے نہ کیسے سیدھا، مارگ اک نہ کھئے درسائیا۔ کیوں دین دُنی دا بدلایا میدھا، اتم برہم نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ کتھے گیا اتم برہم، برہم وتے کی چٹرائیا۔ کیہڑی نیتی کیہڑا کرم، کی کلجگ جیو رہے کرائیا۔ کیہڑا دھرنی اُتے دھرم، سچ سچ دے سمجھائیا۔ تیرے برہم دے کیوں بن گئے جگت ورن، تتاں والی ونڈ ونڈائیا۔ اک دی کیوں نہیں پے گئے سرن، اک ایشٹ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ کیوں وشنوں بنیا نہیں ددی، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ چاروں طرف سرشٹی مردی، بھکھ دکھ نال کُرائیا۔ کیوں نہیں کھیل دسی مینوں کلجگ کل دی، کد رہیا ورتائیا۔ دھی ماں ٹوں ویکھ چھل دی، پتا پوت نال لڑائیا۔ گرو سکھ دی پریتی نبھے نہ گھڑی پل دی،

وچھوڑا ہویا تھاؤں تھائیا۔ کیوں نہیں شنکرا تیری گڑوی بھری جل دی، اونی کیوں رکھائیا۔ برہما تیری دھارا کیوں نہیں پھل دی،
 وکار ہنکار باہر کڈھائیا۔ سرشٹی دی آتم پر ماتم نال کیوں نہیں رلدی، کی تیرا بھے گئی مٹائیا۔ کتھے تیری کھیل گئی ول چھل دی،
 اچھل چھل نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی کار کھائیا۔ وشن برہما شو
 کھڑے تئے، تن لوک سیو کھائیا۔ دسو کتے پیتے جگ تے تساں ویکھے کئے، کی کی کار کھائیا۔ نہیں تے نیوں کے کر دیوئے، سیس
 جگدیش جھکائیا۔ پرہو اسیں تے ایہو جاندے تیری جوت دا چھن اے، چھوٹا روپ اپنائیا۔ پریم پیار وچ اپنا آپ بٹھے ونھ، آر
 پار تیری دھار رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ شنکر اوہ کپڑی بدھی تیر کٹشا، کٹشا
 دیپ ویکھ وکھائیا۔ پرہ توں کپڑا بھیو چھپا، کیوں چھپ چھپ جھٹ لنگھائیا۔ او وشنوں کی تیرا بھنڈارا مکا، بھکھیاں نہ سکے
 رجائیا۔ او تینوں پتہ نہیں کہ پرہ دا نام دو ٹکا، چار مکھ والے چارے اکھراں دا ویلا رہن نہ پائیا۔ بچو کریو کھئے نہ غصہ، جگ
 چوگری تھادی سیو دیاں بدلائیا۔ کسے نوں دھپھا مار کسے نوں مکا، او برہما کسے نوں کہاں میریا پٹا، سرشٹی دینی چلائیا۔
 خوشی وچ چرن دھوڑی دی سٹ کے تھادے سر توں مٹھا، مٹھی بھر سرشٹی چوراسی لکھ جون تھادے ہتھ پھڑائیا۔ آپ پھیر
 لک جاواں اپنی اُس گٹھا، جتھوں میری کیرپا بنا تسیں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تھانوں پتہ نہیں میرے بھگت تے کھاؤں ٹکر سکا، کتھے
 بھنڈارے رکھے چھپائیا۔ ایسے دکھ وچ اوہناں دی اک اک ہیٹھاں ہو گئی مچھا، کیوں بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ ہن یاد کر لے
 پنجاں پیاریاں نے گانا بٹھ دتا نال گٹا، ست رنگ دا ست دیاں وکھائیا۔ ہن کوئی راکش نہیں جیہڑے لال کرنکے بل تے بٹاں،
 گرمکھاں نوں پریم وچ دتا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ برہمے کی کہندا تیرا وید اتھرن،
 کیوں رو کے اتھرو رہیا وائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا کرشنا ارجن، ویلے انت سنائیا۔ میرے کاہن نے کوئی چکنا نہیں انگلی اُتے
 گوردھن، جگت وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ جد آوے دو جہاناں کرے مردن، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ غریب زانیاں ونڈے دردن،
 دکھیاں اپنے گلے لگائیا۔ اپنا پورا کرے فرضن، نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں کل کلکی ویس وٹائیا۔ ایسے کر کے اوتار
 پیغمبراں گرواں لائی شرطن، شرع توں باہر گئے سمجھائیا۔ جیہڑے دواے والیاں پریم وچ بھیٹا کرنے برتن، اوہناں نوں خریدن دی

لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ برہمے کی کہندا اتھرن دا آیرا، اوڑے توں پرے سُنائیا۔ او وشنوں، کِس طرح سرِشٹی توں چُھٹے کھپڑا، کھپڑا وسدا نظر کھئے نہ آئیا۔ شنکرا تینوں سارے کہندے بھپڑا، کیوں شاہ سلطاناں دی کریں صفائیا۔ پُرکھ ابناشی تہاڈیاں کرنیاں دیاں دو جہان ویکھے پیراں، بنا کھرے توں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ بھولے سوادھان ہو کے اٹھ، آکاش دے اُتے لے انگڑائیا۔ کلجگ ویکھ سب دے بُت، بُتخانے کھوج کھوجائیا۔ بُن رہن نہیں دینا چُپ، چُپ چپیتے تاڑی دینی کھلائییا۔ اوہ کیوں ہو گیا اندھیرا گھپ، کَن وچ مُندراں پائیاں دین دہائیا۔ جگت وکار پائی لٹ، لٹیرا بنیا کلجگ بھجے واہو داہیا۔ کی تینوں نہیں آیا دُکھ، مُنمکھاں کریں صفائیا۔ اج ویلا ای جھک کے لے پُچھ، کوڑ گڑیار رہن کھئے نہ پائیا۔ جے نہیں کول تے ہور منگ لے کُچھ، خالی جھولی دیاں بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ برہما کہے پرہو تُوں بڑا دِیال، دِیالو سدا اکھوائیا۔ پر بھڑی تیری سمجھ نہیں آوندی چال، جُگ چوڑی اولڑی چال چلائییا۔ میں وی اپنا آپ نہ سکاں سنبھال، کیوں، جاں تکیا تے سمبل بیٹھا دُھردرگاہیا۔ جس دا جوتی جلوہ نور جلال، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس نے میٹ دینا جھٹکا حلال، ہر پردے کرے صفائیا۔ اپنے ہتھ وچ پھڑ کے کال مہاکال، چاروں کُنٹ سیوا دینی لگائیا۔ اس طرح جُگ جُگ وچائے تال، تلواڑا اپنا نام کھڑکائیا۔ جے مہر کرے پاپیاں اپرادھیاں جاوے تار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہُن کوٹاں وچوں بھگتاں دی آگئی وار، وارث اپنے رہیا بنائیا۔ سچ دا کر پیار، پریم پریتی اک بنائیا۔ راتی سُنیاں اندر کر گفتار، گفت سُنید کرے شنوائیا۔ آگے ویکھو تہاڈے صاحب دی کِس طرح چلدی تیز رفتار، رفتہ رفتہ سارے دئے اٹھائیا۔ حُکمے اندر سارے کر گرفتار، پابندی نام والی وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن جاوے اکو وار اسدی نار، نر نرائن لئے پرنائیا۔ جتھے اکو اک ایکنکار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آپے جوان تے آپے مُئیاری، بڈھاپا ویس نہ کھئے وکھائیا۔ آپے اندر تے آپے باہر، آپے بھجے چائیں چائیا۔ آپے سپیلی آپے اکیلی آپے بھین بھائی تے آپے ساک سجن کرے پیار، آپے کھیل اپنے رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی اپنی بنت بنائیا۔ شنکر اوہ ویکھ پرہو دی شان، شہانہ روپ درسائیا۔ بن کے آوندا سکھیاں دا کاہن، جنہاں دا تن وجود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ خوشیاں

وچ اوسے دا گیت گان، جس نوں سارے آئے گائیا۔ اوسے دا درشن کر کے اپنا من رجھان، جتھے من دی اوستھا نظر کھئے نہ آئیا۔
 پچھو تہانوں اوسے دی نہیں پہچان، جو تہاڈا پتا مائیا۔ پچھے کی تہاڈی جگت وچ آن، کی بھہ رہے درڑائیا۔ کیوں شرع بن گئی
 شیطان، گھر گھر کرے لڑائیا۔ کیوں مانو ذاتی ہوئے ویران، ویری پنج بیٹھے اندر ڈیرہ لائیا۔ کدھر گئے تہاڈے نشانے والے بان، کی
 انیالے تیر چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہو اسیں تیرے
 پُجاری، پوجا وچ سائیا۔ تیری ویکھی کھیل نیاری، نرگن دھار تیری رُشنائیا۔ تیری کیرپا نال نگاہ سچکھنڈ ماری، اوتھے مارو
 راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جدھر ویکھیے تیرے چرناں توں جان بلہاری، بل بل سپس نوائیا۔ کیسے پردے اندر نہیں غداری، گداگر نہ
 کھئے درسائیا۔ جدھر تکیے اُدھر تیرا نور تیرا ظہور تیرا روپ شنکاری، اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہو سائوں پھر لین دے وچ وواہ، سیوا کریئے تھئیے بھجیے
 چائیں چائیا۔ نالے ویکھیے پیغمبران دا کس طرح ہندا نکاح، بنا نقاب توں نقاب والا لئے پرنائیا۔ اُس دے کپڑے بن گواہ،
 شہادت دین بھگتائیا۔ جس دے سنگھاسن دے پھریدار تے سیوادار اوہ جنہاں مکھ نوں ملی سواہ، سوُتردھاری اپنا کھیل وکھائیا۔
 جس نے سب دا سانجھا بناؤنا راہ، رہبر ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نالے اوسے نوں کہا خدا، خود مالک اپنا جوت نور کرے
 رُشنائیا۔ جس نے مذہب دی میٹھی وبا، ادا پچھلی دئے گوائیا۔ اک نام دی کر کے سطح، سدا گھر گھر دینا جنائیا۔ اپنا فرض
 کر کے ادا، جن بھگت سچکھنڈ دئے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا میل ملائی۔
 اوتار کہن وشن برہما شو چھیتی کرو چھیتی، چاروں کُنٹ ویکھو نین اُٹھائیا۔ ویکھو جیہڑا پرہو مات لوک وچ بن گیا پردیسی، کی
 پردیسک خبراں رہیا سُنائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈے کُن پھڑی اوہ پھڑی اوہ آد جگاد دا بھیتی، دُور دُراڈا ویکھے تھانوں تھانیا۔
 ہُن اوہ ویکھن گیا دیناں مذہباں والی نیکی، کی نکے وڈے کار کھائیا۔ سائوں اکو پتہ اوہ اکو آپ تے اکو اوبدا پُت شبد پلیٹھی،
 دوجا جنن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ شہنشاہاں دا شاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ تے دھرم خزانے دا سیٹھی، نام دا بھنڈارا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ اُس
 نے آپے لاڑا بننا ناری بننا تے آپے بننا بیٹا تے بیٹی، تے آپے اپنا گھر لینا پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کی

سچکھنڈ کار کماٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن او برہما وشن شو چاروں گنٹ ماریو نظر، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پتہ نہیں کی ساڈے اُتے ہون لگا فضل، رحمت حق کماٹیا۔ محمد بولیا بھڑی سرِشٹی اُتے آؤن والی اجل، ایہو میری دُہائیا۔ دیناں مذہباں وچ کر کے پزل، کیسے نوں پلِیت تے کیسے نوں پاک دتا سمجھائیا۔ اللہ واپگرُ رام اوم ستنام دی دس کے غزل، اکھراں وچ پرچائیا۔ تے اک دوجے دی مارن نہیں دتی نقل، وکھرا وکھرا اکھرا پڑھائیا۔ جہنوں بنایا اوہنوں اکھیا تون میرا اصل، وصل تیرے نال رکھائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی بنا کے فصل، ربی خریف دا جھگڑا دتا پائیا۔ وکھری وکھری بنا کے نسل، حصے ماٹکھ ذاتی دتے کرائیا۔ تے کوٹاں وچوں جگ جگ اپنے پرگٹا کے بھگت سہیلے رتن، امولک اپنی گود ٹکائیا۔ تے گر اوتار پیغمبر کہن ہن بہاویں کنے کریئے یتن، یتھارتھ ساڈا حکم رہے نہ رائیا۔ کیوں اسیں مات لوک وچوں آگئے سچکھنڈ دے وطن، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے اکو گرہ تے اکو مندر تے اکو پتن، دوجا گھاٹ نہ کھئے درسائیا۔ اکو نام تے اکو کلمہ رٹن، رٹا ہور نہ کھئے سمجھائیا۔ جتھے سنت سہیلے لاہا کھٹن، اوہ در رہیا درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ وشن برہما شو کہن گر اوتار پیغمبرو اک دوجے دیاں بن جاؤ سکھی سہیلیاں، انک انک نال چٹرائیا۔ دیناں مذہباں تون ہو جاؤ ویہلیاں، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ گلوکریاں پاؤ وچھڑے بیلیاں، جو مالک اک اکھوائیا۔ اوہ نوں مل کے ساڈیاں لگدیاں سیلیاں، جو سر تے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کر کماٹیا۔ وشن برہما شو کہن تون مالک نر نریشے، تیری ست سرنائیا۔ کی مات لوک وچوں دئے سندیسے، فرمانا اک پرگٹائیا۔ جتھے جگ چوکری بیت گئے کیتے، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ تیرا کیسے نہیں پایا بھیتے، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ سائوں اکو شبد چیتے، جو نانک گیا سمجھائیا۔ اُس لالو نوں کہا سی جس ویلے واڑ کھائے گی کھیتے، راکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ ماتا کچے کراون پیٹے، ست دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ بھائی بہین دی سیجے لیٹے، کلجگ کوڑ کوڑ کرائیا۔ پتا کتیا دا ماس ویچے، قیمت ٹکيا والی پائیا۔ گر اوتاراں رہنے نہیں کوئی لیکھے، پیغمبراں نہ کھئے چٹرائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال وٹاؤنا بھیسے، بھیکھا دھاری روپ درسائیا۔ نہ اوہدی مچھ داہڑی نہ کیسے، نہ کوئی مؤنڈ مُنڈائیا۔ صرف ایہ نال رکھے دس دسمیشے، جس نال دہ دشا کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو کہن اوتار

پیغمبر گرواؤ گردیوو اوہ آگیا ہلکارا، شبدی روپ وٹائیا۔ ٹہانوں پرناون والا پچھ گیا دوبارہ، دوارکاواسی اپنی لو انگریزائیا۔ آگے
 تے ئسیں ہنڈھا کے آئے تتاں والیاں ناراں، وشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال نوں مندے آئے بہتارا، پت پرمیشور کہہ کے
 سیس نوائیا۔ دُوروں دُوروں کردے رہے نمسکارا، نیڑے ہو سیو نہ کیسے کمائیا۔ اکھراں وچ دس کے آئے اظہارا، صفتاں وچ
 صلاحیا۔ منتا دا بنا کے پُجارا، پوجا وچ آئے درڑائیا۔ پتھر اٹاں دا بنا کے منارا، پُرکھ اکال آئے دکھائیا۔ جس دیاں دیناں مذہباں
 والے ڈھاہ دیندے دیوارا، نشانہ دین مٹائیا۔ لیکھا لیکھدے وچ اخبارا، خبراں گھر گھر دکھائیا۔ بُن ویکھیو آگے دا نظارہ، نظریہ
 سب دا دئے بدلائیا۔ ئسیں چار جُگ دیاں مٹیاراں، اچے تگ خاوند ہتھ کھئے نہ آئیا۔ صرف تتاں والے سریر دا کر کے شنگارہ،
 سوہنا روپ دکھائیا۔ بُن ایتھے تیئی تے تن چھبی تے دس چھٹی تے نانک دے چھٹی جُگ دیاں بدھیاں پٹیاں قطاراں، قطاراں دا
 مالک سوہیا پائیا۔ جس نے رہن نہیں دینی دوپھاڑا، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا
 میل ملائیا۔ وشن برہما شو کہن گر اوتار پیغمبرو آگئی ستاراں ہاڑ دی تاریخ، تواریخ پچھلی رہیا مٹائیا۔ ٹہاڈی بھگت سہیلے کردے
 اڈیک، بیٹھے راہ تکائیا۔ سہاگ دے گائے گیت، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ چھڈ کے شودوالے مٹھ تے مندر مسیت، گرو دواریاں آئے
 تجائیا۔ سارے کھندے اسیں پرہو دی ویکھنی ریت، کی اپنی کار کمائیا۔ کس بدھ جوتی دھار کرے پریت، پریم اپنا جوڑ جڑائیا۔
 ساچا کلمہ دتے حدیث، حضراتاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھے لائے اوچ نیچ، راؤ رنگ اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اوہ آوندا جے فرمانا، شبدی شبہ سنائیا۔ سب نوں مات لوک پینا
 جانا، اپنا اپنا دھرم اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا گانا، گا گا شکر منائیا۔ ویکھیو پرہ نے ہتھ نہیں آؤنا کیسے پلنگ غلیچے پیند تے
 سربانا، دوشالیاں والی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پہلے اوہدیاں بھگتاں دا درشن پانا، جو بیٹھے آسن لائیا۔ پھیر کہنا تیرا نور جوت نانا،
 ہنکار وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈا دین مذہب ہویا پُرانا، پُرانے چیتھڑ ماجھے والیاں دے دین گواہیا۔ پھیر تکیا نو کھنڈ پرتھی دا
 کیرسانا، تے دو جہاناں بل چلائییا۔ ٹلے پریت سمند ساگر لوآں پُریاں پھردا وچ وابنا، بھجے چائیں چائیا۔ جد کیریا کرے تے جُگ دا
 اتم ویکھے جس ویلے جیو ہویا نانا، نتانیاں کھوج کھوجائیا۔ حُکمے وچ حُکم دیوے تے سرشٹی کہے ورت گیا بھانا، پرہ دا بھو کھئے نہ

پائیا۔ کلجگ انت سِری بھکونت جوتی دھار پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
 اپنا کھیل وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر آوندے جوتی دھار، وشن برہما شو ویکھ وکھائیآ۔ ویکھو بنے اک قطار، آگے پچھے نہ کھئے چترائیآ۔
 گل ویکھو اوہ پھلاں دے ہار، جیہڑے ہار ہر پردے وچ پھلاں دی مہک دین مہکائیآ۔ آئے اوس دوار، جتھے بیٹھا ڈھردرگاہیا۔
 اوسے دا رُپ اوسے دا شینگار، اوسے دے وچ سہائیآ۔ اک دوجے نون کرو نمسکار، در دوار ملے مان وڈیائیآ۔ او یاراں دے
 یار، یرانے پچھلے ویکھ وکھائیآ۔ کی لیکھا نال سرجنہار، جو سر سر رزق سبائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سد اپنا لیکھا دئے وکھائیآ۔ وشن برہما شو اوہ ویکھو زگن دھار اپنے ساتھی، جوتی جوت رُشنائیآ۔ کوئی دسدا نہیں آیراپت ہاتھی،
 دکھن دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ اکو پریم پیار تے مُحبّت والا ساقی، سچ پیالہ جام رہیا پیائیآ۔ سچکھنڈ درگاہ ساچی دی کھول کے
 تاکی، پردہ دتا اُٹھائیآ۔ انت اخیر بے نظیر سب دی منّ کے آگھی، بھوکھت پچھلا پور کرائیآ۔ آپ چڑھ کے چٹے آسو گھوڑے راکی،
 پاکھر زین سہائیآ۔ جیہڑی ہردیو سنگھ دی پوشاکی، اوہ دوشالہ سنگھاسن اُپر ٹکائیآ۔ بھگنو تھادی میٹ کے پچھلی واٹی، وٹنا
 اپنے تن چُھپائیآ۔ اج سہاگ بھری راتی، زُٹری گر اوتاراں پیغمبران نال مہکائیآ۔ سب دی اکو کر کے ذاتی، دین مذہب دا جھگڑا
 رہے نہ رائیآ۔ لیکھا مُک گیا تن وجود خاکی، خاک نون خاک وچ زُلائیآ۔ جس دا اکو نور اکو جوت پرکاشی، پرکاسوان ہو کے
 ویکھے تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیآ۔ وشن برہما شو
 کرو آرام، سنگھاسن لو لگائیآ۔ تیئی اوتاراں دی آگے نمسکار، کرشن رام رمیسا سیس نوائیآ۔ پیغمبران کیتی سلام، سجدے وچ
 وڈیائیآ۔ گروآں کیتی پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ ساڈا پورن ہووے کام، پورن صاحب تیری بے پرواہیا۔ تون صاحب سچا
 سلطان، شہنشاہ اکھوائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں آد دا حُکمران، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیآ۔ پنجے لکھاریو اپنے عدالتی کڈھ لو اشٹام،
 ہتھان وچ سب نون دیو وکھائیآ۔ ویکھو اوتاراں دے ہون لگے بیان، پیغمبران دا سُننا پیغام، دس گرو کی لکھان اپنی آشا دینی
 پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا بیان ہووے قلم بند، بندش
 اور نہ کھئے رکھائیآ۔ اسیں سچکھنڈ دواریوں مار کے آئے پندھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ ساڈے بولن والے نہیں زبان تے دند،

تیرا حُکم شبد شنوائیا۔ اچّ توں اسیں دین مذہب دا جھگڑا چھڈیا تے کرنا نہیں جنگ، لڑائی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ پنجاں لکھاریاں دے رُو برُو ساڈا ہو جائے تیرے نال کارج اند، اند تیرے وچوں آئیا۔ تیئی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گرو سارے کھے ہو کے گائیے اکو چھند، ٹوں میرا میں تیرا تے دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھیئے ٹوں ساڈا نور تے اسیں تیرے چند، چند نور تیرا رُسنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے آگے ساڈی سب دی ایہو منگ، ساڈی جھولی دینی بھرائیا۔ جیہڑا نام کلمہ سانوں ٹوں پچھے دتا ونڈ، تیریاں بھگتاں دے ساہمنے تیریاں قدماں وچ سٹائیا۔ اسیں چاہندے آگے ساری سرشٹی نوں چاڑھ دے اکو رنگ، اکو ایشٹ دینا دکھائیا۔ تیرے چرناں دی دھوڑ اٹھسٹھ تیرتھ توں اتم سریشٹ چنگ، جتھے وشن برہما شو نہا نہا خوشی منائیا۔ اسیں پنڈے توں ہو جائیے ننگ، تیرے آگے دُبائیا۔ کوئی مار نہ سکئیے دم، دامنگیر تیری اک سرنائیا۔ کیوں ہُن اسیں چھڈدے جھگڑا ماٹی تے چم، تیری جوت وچ تیرا رُوپ سائیا۔ نہ کھئے خوشی تے نہ کھئے غم، چنتا رہی نہ رائیا۔ نہ کھئے بھیکھ کریئے نہ کم، نہ ڈورُو ڈنک کھڑکائیا۔ جو گھڑیا سو دیویں صاحب ٹوں بھن، بھنہنہار سب کچھ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اک بینتی ضرور مات لوک وچ اپنیاں بھگتاں دا بٹھی من، منسا باہر نہ کھئے ہلکائیا۔ ویکھیں چُغلی والے رہن نہ دیویں کسے دے کن، گرسکھ دی نندیا گرسکھ نہ کھئے سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دس کے آئے بنا ستگرُو دے نام توں چنگا نہیں جے کوئی دھن، اوہ دھن دینا ورتائیا۔ کیوں کلجگ چور ڈاکو بتھیرے تے لاون والے سٹھ، سادھ سنت ایہو چوری رہے کھائیا۔ پرہو کوئی استری بندا کوئی نار بندا کوئی وائیف اسیں بن گئے تیری اوہ رن، جیہڑی شرم حیا وچ اپنا آپ تیرے وچ چھپائیا۔ ہُن کریا کر کے سب دا بیڑا لوں بٹھ، تیرا تیری جھولی دتا سٹائیا۔ جیہڑا تیرے چرن جھک جائے اوبنوں کوئی سکے نہ ڈن، چوراسی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا بیان حلفی، تصدیق بھگنو دینے کرائیا۔ ساڈے گل نہیں کوئی الفی، الف رُوپ ننگے سوہا پائیا۔ ٹوں ساڈا شرفی، شرطیہ تیری اوٹ تکائیا۔ نالے تیریاں مننتاں کیتیاں نالے تینوں کہا مالک عرشی، عرشی پریم تیرے ڈھولے گائیا۔ ائے سانوں اڈیکدیاں اڈیکدیاں اوہ وقت آ گیا تے ٹوں آئیوں اُپر دھرتی، دھرتی اُتے سوہا پائیا۔ ہُن بن جا سب دا اکو ندھ پرتی، ایہہ پنجاں لکھاریاں دی پترکا دئے گواہیا۔ بھگنو تھادے

ساہمنے لیکھ لکھایا شرطی، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا مختیار نامہ تیرے آگے دتا رکھ، مذہباں دا جھگڑا دتا مکائیا۔ اسیں ہو کے لکھوں ککھ، تیرے آگے سپس نوائیا۔ اک حکم سچا دس، کی اپنا کھیل بھگنائیا۔ پُرکھ اکال کپا جوتی میرے نور ولّ تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ جے تہانوں اچے شک، درگاہ ساچی نوں پچھے بھجو چائیں چائیا۔ جے حکم مننا یک، سپس جگدیش دینا نوائیا۔ پھیر ویلا نہ آوے ہتھ، نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں آوے بے پروا بیا۔ تہاڈا سب دا لہنا دینا دیوے ٹھپ، ٹھپا اپنا نام لگائیا۔ جیہڑا چار جگ دا نام دتا رف، جگت وسیقیان تے کاغذاں اُتے دتا لکھائیا۔ اُس دا بدل دتا مت، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ کیوں پرہ دی جوت جس دی ابلے کدے نہ رت، اگنی آگ نہ کھئے وکھائیا۔ سون والیو گجھ نہیں آونا ہتھ، نین کھولو اپنی لو انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میلا ربیا کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اشٹام اُتے لائیو مہر، مہرا نام بنائیا۔ اچ توں اپنے حکم اندر سانوں تور، ثرت اپنی سیو سمجھائیا۔ جیہڑے بنے ساں بانکے چھوہر، لوک مات دھرائیا۔ جیہڑے اسیں ونڈاں پا کے آئے ساں سور گان تے اُتے ڈھور، مذہباں وچ ٹکرائیا۔ نالے دس کے آئے ساں آونا براہمن گوڑ، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ سانوں ایہہ نہیں سی پتہ توں سب دی پٹی کر دینی چوڑ، چار جگ دا لیکھا دینا مکائیا۔ کسے نے رام کپا کسے نے کرشن کسے نے اللہ کسے نے ستنام واپگرُو دا ماریا پھوڑ، ہو کے دے دے درڑائیا۔ تے کپہڑا توں کتھوں پرہو گر اوتار پیغمبراں دے وچوں کایا توڑ، جیہڑا کچا ٹھیکر انت بھن وکھائیا۔ ذرا ہن اسان کیتا غور، جس ویلے توں گہر گمبھیر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تساں وقت لیا سنہال، سمبل آ کے ویکھ وکھائیا۔ کتے کرنی نہ پئی بھال، کھوجنا پیا نہ بن کے راہیا۔ وشن برہما شو نال دتا وکھال، سوہنا رنگ بنائیا۔ آگے ستجگ دی چلے چال، کلجگ دا لیکھا دینا مکائیا۔ جے کوئی اخیری ہے سوال، مینوں دیو سنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نیوں کے کیتا پرنام، اکو وار سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رکھنا اپنے گہر، دو جا گہر نہ کھئے وکھائیا۔ لچھمی کہے میں پرہو دی داسی، جگ جگ سیو کھائیا۔ جگت مایا میری راسی، پوجا وچ سرب سپس نوائیا۔ جن بھگتاں دساں کھیل تماشی، سہج نال سنائیا۔ تیرا کھیل پرتھمی

آکاشی، گگن گگنتر تیری رُشنائیا۔ میری اک عرضوئی، میرے صاحب تیرا بھگت دھرم رائے دی چڑھے کوئی نہ پھاسی، رائے دھرم
 نہ دئے سزائیا۔ لیکھے لا کے سب دی اجّ دی راتی، رُڑی اپنے نال اک مہکائیا۔ تُوں سب دا سانجھا کملاپاتی، پت پرمیشور نُوں
 لاییا۔ بہاویں مینوں سارے کردے ہاسی، زبان دُئی والی چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم
 ورتائیا۔ لچھمی کہے میرے ویکھ لو نُوں دواریاں والیو تُو پھول، سب تُوں رہی درسائیا۔ پرہو بھگت بن کے جگت واشنا وچ
 جانیو کھئے نہ بھول، کوڑا جوین کمّ کسے نہ آئیا۔ ستگر چرن پریتی اک اصول، نیم اک سُنائیا۔ سب کجھ اوتھوں ہندا وصول، جس
 دی وصولی کسے بہی کھاتے اُتے نہ جائے لکھائیا۔ لہنا دینا ملے معقول، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ گرمکھو آہ ویکھ لو آگئی پریم دھار بنیائے، بُنیاد سب دی دئے بنائیا۔ ہر سنگت وچ بُرا اُٹھائے
 کھئے نہ نین، کوار کتیا رہی سمجھائیا۔ سنیہڑا دئے ستاراں ہاڑ دی زین، بہڑی اک سُنائیا۔ سچ دا بھنڈارا سچ دا نام سچ دا گہن،
 ساچے تن چھہائیا۔ تہانوں گھر بیٹھیاں تُوں پرہو مل گیا اوہ رسین، جیہڑی کھوجیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ اک دوجے تُوں سمجھو نہ
 کھئے طرفین، بھگت بھگتاں ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پڑدا لاییا۔ لچھمی کہے میں
 ویکھی جوت زینکاری، نرگن نُوں رُشنائیا۔ جس دا لیکھا بند وچ پٹاری، رُڑے والے دین گواہیا۔ ایہہ کھیل شبد دی نیاری،
 بُدھی توں پرے آپ جنائیا۔ جس تُوں عقل نہ کرے وچاری، من منسا نہ کھئے درسائیا۔ پنچے اُٹھ کھلووو درباری، کِریاناں اُپر لو
 اُٹھائیا۔ ساڈی پرہ دے نال سدا تیاری، چاروں کُنٹ رہیئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا
 کھیل وکھائیا۔ جن بھکتو آہ ویکھ لو گرمکھاں لیاندا سگن، شبد وچ سمجھائیا۔ کسے دے پردے لگے کھئے نہ اگن، بُدھی توں پرے
 کار کھائیا۔ جنہاں گرمکھاں دے دیپک جگن، لوک مات ہویئے رُشنائیا۔ اوہناں دا سڑے کدے نہ بدن، تامس وچ نہ کھئے وکھائیا۔
 اکو پرہ دے نال ہووے لگن، انتر انتر دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ لچھمی
 کہے ایہہ گری، کھوپا کوڈیاں نال وڈیائیا۔ ایہہ پرہو دی پریتی نری، ہر سنگت رہی سمجھائیا۔ پر گرمکھو ملدی چریں چریں،
 چریں وچھتیاں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ لچھمی کہے ایہہ ماجھا مالوا دواہہ جموں

دا درمیان، سوہنا سوہیا پائیا۔ جتھے پھرے میرے کاہناں دا کاہن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نون جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ سپس نوائیا۔ اوہ آگیا بھگتاں نون سگن پان، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ وشن برہما شو دا بن ججان، پھرے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ گری کہے مینوں کھندے کھوپرا، ویکھو میرے جٹ دا جوڑ بنائیا۔ گرمکھو بھگت بھگوان رہے کھئے نہ اوپرا، روداس دا کسیرا دئے گواہیا۔ تھادا صاحب سلطان جد تگوتے جگت جہان چھوکر، بردہ بال نہ روپ وٹائیا۔ کدے نہ سمجھو ایہ ماٹی دالوتھڑا، خوشیاں وچ تھانوں گریاں بادام چھہارے دئے کھوائیا۔ تھادے پچھے ویکھو کڈا پھڑیا ٹوکرا، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ تھادا دھرم دوارا کرکے موکلا، رستہ اکو دئے چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم دیوے دھرم دھار دے نوکراں، وشن برہما شو آپ سنائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہو تیرے شگن بڑے ہتے، مہندیاں رنگ رنگائیا۔ پر اسیں اکو چاہندے تیرے بھگت بھو ساگر وچ کھان نہ غوطے، ویندی دھار نہ کھئے وہائیا۔ سب نون تار دیویں جیہڑے تیرا نام چدے تے لاؤندے جٹاں والے جوتے، جوترا اپنے نام لگائیا۔ کیوں اوہ تیرے پچھے گوبند نے بھیت کرائے جگر دے ٹوٹے، ٹٹیاں لیا جڑائیا۔ کدی اپنے پیار وچ رکھیں نہ کھوٹے، سدا کھوٹیاں کھرے بنائیا۔ تینوں ملن وچ تیریاں پیاریاں نون کھئے نہ روکے، رکاوت کھئے نہ آئیا۔ جنہاں بیبیاں سچے نک نال پائے کوکے، ایہ گوبند دی سیوا پچھے آئیاں کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ لچھی اٹھ کر ارداس، بینتی اک سنائیا۔ پرہو سدا وسیں بھگتاں پاس، تیرے نالوں نہ ہووے جدائیا۔ گر اوتار پیغمبران دا وواہ ہویا خاص، نکاح تیرے نال پڑھائیا۔ کی اچے وچے نہیں ساڈھے باران رات، لکھاریو دیو سنائیا۔ ماجھے مالوے دوآبے جموں والیو ہو جاؤ گستاخ، اپنا بل لو پرگٹائیا۔ مکھو کڈھو غصے والے واک، اک دوچے نون دیو سنائیا۔ انہاں تون پچھوں پنجان درباریاں نے پنج پنج کڈھنے کاڈ، جنہاں دا لیکھا نال گوبند سچے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ بھگتو تھادی لڑائی نے لڑاؤ نے چار کوٹ، ذرا زور دیو لگائیا۔ میل میلنا جوٹھ جھوٹھ، کرودھ کرودھ نال ٹکرائیا۔ اک شبہ گرو دا حکم والا جوت، چوتھے جگ دئے کھڑکائیا۔ لیکھا ویکھے تانا پیٹا سوت، سوتردھاری کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کرپا کراؤنا کوچ، کوچا گلی کر صفائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت بنا کے اپنے پُوت، پتا پُرکھ اکال گود سہائیا۔ جن بھگتو سارے ڈھکو اکھیں، اکھاں پوٹیاں نال دہائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک روپ بن جائے سکھی، ست وچ سہائیا۔ انگی نال کیسے دی ننگی نہیں وکھی، ہتھ پیر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ہاڑ مہینہ پھڑے کھئے نہ پکھی، گرمی سکے نہ کھئے ستائیا۔ سچ پیار وچ بن کے سچی، سچ وچوں پرگٹائیا۔ سوہنا روپ درساوے پڑدا لہوے وچوں نظری آوے سُنکھی، گھنگٹ آپ اٹھائیا۔ جیہڑی جو بن وتی ننگ تے بہن نہیں دیندی مکھی، دین مذہب دی گل سہ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نی ویکھو پرہ دی نار سہاگن، سوہنا روپ بنائیا۔ پیا دے ویراگ وچ پھرے ویراگن، بہڑی بہڑی دہائیا۔ جس نے مینوں کیتا وڈ بھاگن، وڈ بھاگی اپنے نال ملائیا۔ میں حیران ہوئی گرمکھ ہنس بنائے کاگن، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جیہڑے ساڈھے باراں وجے تگ جاگن، پچھلا لیکھا آئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ جوت کہے مینوں سارے کہندے کوچھی کملی، پرہ کلا کنت ہنڈھائیا۔ مینوں کہندے رام دی سیتا یلی، جس نون رام راون گیا اٹھائیا۔ مینوں کہندے سارے کولی، بوری کھلے کیس گل وچ پائیا۔ جان تکیا میرا ماہی پریم پرتی دا عملی، عملان تون رہت نظر کدے نہ آئیا۔ جد آیا تے بھگتاں دے دم لئی، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جان پرگٹیا جگ چوگری کم لئی، کوچھیاں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ نار کہے میرا ویکھو متھا، پیشانی سوہا پائیا۔ جتھے دھوڑی لگے پُرکھ سمرتھا، خاکی خاک رمائیا۔ اتھے اک حرف نون میرا میں تیرا ہووے کتھا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میں خوشیاں وچ نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ دین مذہب دا میٹاں رٹا، گھٹا سب دے سر وچ پائیا۔ جے کیسے میرے صاحب دا پُچھنا پتہ، بھگتاں دے دوارے دھر دا ماہیا۔ جس دے کول نہ کھئے گاں نہ کھئے وچھا، کٹیاں سپس نہ کھئے کٹائیا۔ اج سب دا پچھلا پورا کر کے پٹا، تے پٹنے والے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ مینوں کہندے کملی نے کھول لئی گت، بُرا شکن منائیا۔ میں ہو گئی خوش، کیوں پرہ نے کلجگ دا لیکھا دینا چکائیا۔ پھیر میں چلاں ٹپ ٹپ، سہج سہج پیر اٹھائیا۔ میں جان ویکھیا تے اپنیاں بھگتاں وچ بیٹھا لک، لکیاں نون اپنے نال ملائیا۔ میں چار کٹ تکی کملیو میرے صاحب بنا دے اندھیرا گھپ، چند دا

چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میں اکو لہدی اکو گجری دا پُت، جس نوں دو جی جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دے گرمکھ اِک مُٹھ، دہ دشا وچ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حال سمجھائیا۔ مینوں کھندے ایہہ جوبن ونقی مستی، اپنی لئے انگڑائیا۔ پر میں ویکھنی سب دی ہستی، سورپیر دینے اُٹھائیا۔ جے مٹنا تے اکو پریمِ عرشی، دو جاناگ نہ کھئے لگائیا۔ کیوں میں سدا وسنیک اوسے دے گھر دی، جتھے اکو جوت نُور رُشنائیا۔ میں نار نرائن نر دی، جو مالک دُھردرگاہیا۔ میں تاں یاد کردی ساں پر دی، کدے آوے میرا مابیا۔ کیوں اوہ سدا بھگتاں دا دردی، دکھیاں دکھ گوائیا۔ کتے چر پچھوں گر اوتار پیغمبراں دی منظور کیتی عرضی، اشٹام اُتے دستخط لئے کرائیا۔ میں بڑی کوچھی کملی ہو کے رہی ڈردی، لک لک اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر مینوں اِک دکھ جدوں دو جہاناں نال پیار کرے تے میں وچے وچ سڑدی، سوکنا والا روپ بنائیا۔ جے میں چنگی ہوواں پرہہ دا بھانا مندی، جو کرے سو من کے شکر منائیا۔ کیونکہ ایہہ کھیل آد جگاد اکو ہر دی، جو ہر پردے رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ویکھو کپڑی نار نکلی وچوں ڈولی، ست سچ نوں پرگٹائیا۔ جس نوں نسماکار کرے صدی چوڈھویں دی گولی، سپس چرناں اُتے رکھائیا۔ ہُن سارے گرمکھ پاؤ روئی، ویکھو کی پرہہ دی بے پرواہیا۔ چوراسیاں وچوں تھوڑیاں جہاں بھگتاں دی رُت مؤلی، مؤلا ہو کے اپنے گل کھلائییا۔ دیوے مان وڈیائی اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول دھول سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اِک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساٹوں مل گیا پت پتونت، داتا بے پرواہیا۔ جس نے کلجگ کرنا انت، کوڑی زین دینی مٹائیا۔ بھگت بنا کے سنت، گرمکھ لینے جگائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے چنت، سانتک ست دینا سمجھائیا۔ اپنی مہا دس بے انت، بے انت اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پنج پیارے لیا دیو پانی، گلاس اکو نظری آئییا۔ روداس چہار کیتوں پڑدے بانی، سطران نو نو سُنائیا۔ ساڈا جھگڑا مُک جائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتُبھج سینج حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ اسیں ہُن بن گئے اوس صاحب دی رانی، جس دی رعیت دو جہاں اکھوائیا۔ اکھ رہی کھئے نہ کانی، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جد ویکھو تے سگھڑ سُچجی سوانی، سچ تخت تے بیٹھی سچ دے مالک نال اپنا انگ

چُھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک چُھائیا۔ ویکھو چُھیا رنگ ضرور، چرن نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال گیا نہ بھول، اہل بے پرواہیا۔ جس نوں کہہ کے آئے چار جگ کنت کنٹول، سو انت لئے پرنائیا۔ سب دا سانجھا کر اصول، سوہنگ ڈھولا دتا سُنائیا۔ چرن پریتی بخش کے دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا ویس وٹائیا۔ ویس وٹا کے آگیا سوامی، سماں دئے گواہیا۔ جس نوں کہندے انترجامی، جگ چوکری کھیل کھلائیا۔ جس دی شبد شبد گربانی، نام نام سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو پرانی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ سب دی پچھلی ویکھے کہانی، لیکھا پھولے تھاؤں تھائیا۔ اپنی کر کے ترل جوانی، نوجوانا اپنا حکم سُنائیا۔ ساری سرشٹی کر کے فانی، اڈول اڈل اپنا آپ دھرائیا۔ جن بھگنو اج توں تھادی منزل پوری کیتی زوحانی، رُوح بُت کری صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بن گئے نار سُچجی، سوہنا رُپ دھرائیا۔ جن بھگنو تھانوں ملن آئے اجی پجی، بھجے واہو داہیا۔ ویکھو کڈی سوہنی سنگت سبھی، سجن بیٹھا دھردرگاہیا۔ تھادے وسے اُپر شاہ رگی، رگھوپت داتا بے پرواہیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا چودھویں صدی، صدمہ گھر گھر دئے درسائیا۔ جس نوں کہندے محمد دی وگنی نوح ندی، اوہ ندیاں دے وہن دئے وائیا۔ اوہ ویکھو لہندی دشا آگ لگی، آگے ہو نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رُپ درسائیا۔ اوہ پنج پیارے کہن دُھر دینے رائیے پانی تے پی لا، کی ڈپٹا سر ٹکائیا۔ گرُمکھو اوہ ویکھو کلجگ بھگت دوارے باہر بیٹھا -----، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مُنہ تے ہتھ پھیر کے کہے میں ہو گیا ہینا، میری چلے نہ کھئے چترائیا۔ جے اج حکم مل جائے تے میں جاواں وچ چینا، چین والیاں دیاں اٹھائیا۔ میرا پھیر ٹھنڈا ہووے سینہ، ایشیا تے یورپ دینا لڑائیا۔ جے دُنیا نہ لڑے تے میں شہنشاہ دا پُت کمینہ، تے میری چوٹھے جگ دی بُدھی کم کیسے نہ آئیا۔ میں تکدا کجھ کھیل کرنا وچ آسُو مہینہ، ماس سوہنا سوہنا پائیا۔ جیہڑا گرُمکھاں نے بہہ کے اج وایا پسینہ، ہڈیاں پسلیاں وچوں کڈھائیا۔ پھر وی چنگا انہاں نوں مل گیا دانا پینا، جو مالک اک اکھوائیا۔ میں جانیا شاید ایہو رام رحیا، رحمت ربیا کھائیا۔ میں تکدا جس بھگتاں دا امرت پینا، مُکھ بُلان نال چُھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا گھر وسائیا۔ گرُمکھو تھادا

امرت بڑا ٹھنڈا، ٹھنڈا یخ نظری آئی۔ اوہ ویکھو کلجگ دا کنڈھا، کنڈھی بیٹھے دھیان لگائی۔ یاد کر لو اک چن بھل گیا سی گوہند
 دا بندہ، بہادر مادھو داس ملی سزائی۔ بئن وقت اوس نالوں وی چنگا، چنگی طرح درڑائی۔ جس نے اکو وار کھڑا چھڈا دینا
 جیرج انڈا، اُتہج سینج پندھ مکائی۔ گرْمکھ گرْمکھ ہرجن ہربھگت وچ رہن نہیں دینا کوئی گندہ، گندگی دے کیڑے گندگی وچ
 دینے سٹائی۔ میں کوئی اگراہن نہیں آیا تہاتھوں وصولی والا چندہ، چند سورج سارے بیٹھے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ بھگتو تسیں آندے ہوووگے ایہہ نیکی جیہی منی، کتا منا کرل کر کے جھٹ لنگھایا۔
 کدی سر توں لہہ جاوے چٹی، سوہریاں پیکیاں دی شرم حیا گوائیا۔ آندے ہوووگے عقل دی گنی، سینے پرونے دی جانچ نہ
 کیسے سکھایا۔ ہتھان نال آٹا کدے نہ سکے گنھی، تون سکے نہ کدے بنایا۔ جدوں ویکھئے پتہ نہیں کدوں دی تیابی جھٹ پانی لا
 لے بلیں، اپنے اندر لنگھایا۔ کڈی موٹی جھٹ وچ شکل لے بدلائی۔ نی کی ویکھیا باہروں ہور اندروں ہور نوں نکور دے کایا
 کئی، مالک اپنا روپ دھرائیا۔ جد ویکھو تے بھگتاں دے چرناں وچ زلی، زل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پھیر ویکھو صلح کئی، سب
 دا میلا ربی ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ جن بھگتو کس نے میرا سر توں لہہ لیا
 لیڑا، بڑے شیطان نظری آئی۔ میں بھج کے بہہ جاواں وچ اپنے پیڑھا، کتے کوئی چک کے بھج نہ جائیا۔ نی کتھے میرا دھرم دیئے
 گولیئے کلیرا، ہتھ دے پھڑایا۔ مینوں لہہ لین دے کیہڑا بھگت تے کیہڑا ساچا ویرا، تے ویر جی کواری کہہ کے دیاں سُنایا۔ میرا
 اوہ بھرا جیہڑا پیو ماں مرن توں اکھاں وچ نہ وپائے نیرا، ستگر دا بھانا من کے پھلاں دی ورکھائے کرائیا۔ اوبدا صاف تے ستھرا
 چیرا، اوہ گوہند دا سکھ سوہا پائیا۔ کیوں آگے ستگر دا ورتیرا، ورترا رہن کھئے نہ پائیا۔ بہاویں تسیں کہو پرہو دی ناری تے
 پھردی وانگ فقیرا، فکرے کلمیاں والے گائیا۔ رہاں وانگ حقیرا، مینڈھی وچ نہ کھئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ بھگت کہن کیوں پیندی پانی دے گھٹ، پیاسیئے سانوں دے سمجھایا۔ نالے سانہ کے ابناشی
 اچت، تے سوہنی سیج ہنڈھایا۔ سدا رہیں آپ اُس نال خوش، گلوکڑی اکو پائیا۔ اوئے اسیں مر گئے لوک مات وچ بھکھ،
 سکے ٹکڑے ہتھان وچ وکھایا۔ دس ماس ساڑ کے مات دی اکن وچ ککھ، پٹھے دتے لٹکائی۔ کیسے نوں دھی بنا دتا کیسے نوں بنا

دِتا پُت، خوشی جگت والی وکھائیا۔ آپ سب توں بیٹھی لُک، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ اسیں چار جُگ اک اک جنا کے
 آؤدے رہے تے ڈردے رہے کر چُپ، اُچی کوک نہ کُٹے سُنائیا۔ بُن اسیں سارے بھگت اکٹھے ہو گئے جے ساڈے گل وی گھٹیں
 اسیں جانا رُس، ویکھو کِس طرح پئے لڑائیا۔ پر اسیں چاہنڈے ساڈے وچوں اج ای کڈھ دے پُھٹ، دویت دا جھگڑا دے
 مُکائیا۔ پرہو پیار نہ جاوے ٹُٹ، گنڈھ اِکو اک پوائیا۔ جے تُوں پرہو دے پیار دی کیتی لُٹ، ساڈی جھولی دینی بھرائیا۔ اک
 وچوں کہندا اوئے بھگتا زانی دی مت بُندی پچھے گت، گچی وچ رکھائیا۔ دُوجا کہندا نہیں اوئے بُن سَتجگ نے بدل لیا رُخ، پچھلی
 ریتی دتی مٹائیا۔ سارے استری پُرش اُس پرہو دے پُت، جو اپنی گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
 اپنا نام چپائیا۔ بھگت کہن ویکھو پی گئی گلاس، گلا لیا پھولائیا۔ ساڈی بُجھا دے پیاس، کیوں رہی ترسائیا۔ دُکھاں دا سارا
 کردے ناس، سِر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ تُوں تیئی اوتاراں پیغمبراں تے گروآں دی دات، جوتی تُوں ناری رُوپ پرگٹائیا۔ تے تیرا
 پتی تے خاوند پرہو آپ، اپنا رنگ وکھائیا۔ جدھر تکیئے سدا ساڈے ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ساڈی سب دی مٹ جائے
 واٹ، دوہاں مِل کے لیکھا دینا مُکائیا۔ اسیں پہنچئے اُس گھاٹ، جتھے گھاٹا رہے نہ رائیا۔ واہ میرے پرہو تیری تیرے دوارے
 ملدی دات، داتے اِکو وار دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پنچے درباری کہندے
 ساڈے کاٹاں اُتے چاڑھ دے لکھت، لیکھے نال سُنائیا۔ انت پرہو دا پورا ہو جائے بھوکھت، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔ سب دا اِکو
 ہو جائے اِشٹ، اِشٹ اک منائیا۔ جے صاحب سَتگر کھول دیوے سب دی درِشٹ، اندروں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جے راما کہہ کے گیا
 رام وِشٹ، وِشیاں دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جے تیرے بُندیاں وی نہ آیا صدق، پھر کیتھے جائے لوکائیا۔ جے تُوں سچا تے سچ دا دس
 عشق، کیوں پریتی کوڑیاں نال لگائیا۔ جن بھگتو جے پیار منظور نہیں بے شک اُٹھ کے وچوں جاؤ خِسک، خِسکیاں دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ بھگت دوارے کوئی نہیں چاہیدا نِندک، گُرمکھ سوئے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوہنا رُوپ درسائیا۔ تخت نواسی سیس پہنیا تاج، تاجاں والے تیری وڈیائیا۔ تیرا جُگ جُگ چلدا
 رہیا راج، حُکم شہنشاہیا۔ کلجگ اتم بدل دتا سماج، سمگری نام ورتائیا۔ ہر گھٹ انتر ہو وِسما، وِسو اپنا پڑدا لاہیا۔ بھاگ

لگا دے دیس ماجھ، سمبل کر رُشنائیا۔ جس کھیل کھلائی آج، سو انت رہیا وکھائیا۔ شبد نام وجا کے ناد، نادی دُهن سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ لیکھا لیکھے لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پوری ہو گئی پوجا، ویلا وقت سرنائیا۔ دُتیا بھاؤ رہیا نہ دوجا، دوا رُپ نہ کھئے درسائیا۔ پچھلا کاسہ کیتا مودھا، نین موند درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ رنگ لے رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چرن کول سلوارنا، ستجگ ریت بنائیا۔ بھگت بھگوان سدا تارنا، اک اک رنگ وکھائیا۔ پنج وکارا وچوں مارنا، ممتا موہ مٹائیا۔ درگاہ ساچی گھر ساچے سچکھنڈ واژنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ لیکھے لا کے پُرکھ نارنا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نے سب توں وکھرا چھپی پوہ توں کھیل وچارنا، جس دی نو نو چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے ویاہاں دے سمیں ★

اوتار پیغمبر گر کہن سہاگ رات ہوئی سہنجی، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ ساڈا نیتر تگ کے آنجی، نین نین ملائیا۔ چرن دھوڑی دے کے مجنی، دین مذہب دی میل دتی لاپیا۔ نرگن دھار دس نرنجی، نراکار لیا ملائیا۔ ست دوار دا بن کے سبجی، سجن رنگ وکھائیا۔ جھگڑا مکا کے بدنی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ملیا پرہہ ابناشی کنت، زین وجدی رہی ودھائیا۔ اسیں مہا کردے رہے اگنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ نظارہ تكدے رہے بے انت، بے پرواہ اپنی کار کمائیا۔ جس مات بنائے بھگت سنت، گرمکھ گود اٹھائیا۔ دیوے نام ندھانا منت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہاڑ ستاراں زین ہوئی سہاوی، سوہنا رُپ درسائیا۔ لیکھے لگی سب دی لاوی، چوتھا جگ پور کرائیا۔ ساڈی دھار کوجھی کملی باوی، بوری لئی پرنائیا۔ اپنے نال کر کے ساویں، ساچی سیجے لئی ٹکائیا۔ حکم سندیسہ دتا نار سہاگن ایکا کنت راویں، دوسر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پھر چکے اپنی باہویں،

بُھجان اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا راگ سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن ساڈے سگن لگایا بُل، پہلی زین خوشی منائیا۔ اکو مالک سمجھنا کُل، کُل مالک اک اکھوائیا۔ پچھلی ریتی جانی بُھل، اُبھل دتا دِرڑائیا۔ پریم پرتی سیج تے سٹے بُھل، پھولن سیجا اُتے لٹائیا۔ پھیر مُحبّت وچ گیا بُھل، رُپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سیجے سُنا پُرکھ ابناشی، انگیکار آپ کرائیا۔ پریم پیار دی دس کے راسی، منڈلاں اُپر کھیل کھلایا۔ چار جُگ دی پوری کر کے آسی، آسا اپنی نال ملایا۔ دیناں مذہبیاں وچوں ہوئی بند خلاصی، بندی چھوڑ دیا کھائیا۔ جھگڑا میٹ کے جگت سواسی، رسنا نالوں کیتی جدائیا۔ اکو نُوَر جوت پرکاشی، کنت سہاگی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہویا سہائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن تن وار بدلی رات کروٹ، پتی پتونت کار کھائیا۔ اسیں انگڑائی لئی جھٹ پٹ، پٹنے والا دتا بلایا۔ اُٹھو ویکھو وسیا گھٹ گھٹ، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جس دا نام رہے رٹ، رٹا جگت رہیا مُکائیا۔ دین مذہب دی ڈوری دتی کٹ، کٹاکش اپنا نام وکھائیا۔ مارگ دس کے اک سیج، ساچی منزل اک چڑھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ماٹی کچ، ساڈی جوت دھار لئی پرنائیا۔ ساڈے اندر گیا رچ، لوں لوں وچ سہائیا۔ آگے وچھوڑے وچ نہ سکیئے بچ، بچن ایسے دی جھولی پائیا۔ اکو خاوند متنا حق، پابند ہو کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن سانوں لایا نال چھاتی، چھتردھاری دیا کھائیا۔ سینتل ہو گئے مل کے کھلاپاتی، پت پریشور اپنی گود اُٹھائیا۔ چرن چرنودک دتا بوند سواتی، دین مذہب دی آگنی دتی بُجھائیا۔ اپنے گھر بنا کے حیاتی، حیا شرم دتا مٹائیا۔ سانوں سؤنا ملیا نہیں ساری راتی، گلّان کر کر جھٹ لنگھائیا۔ بڑے چراں پچھوں مُکی واٹی، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن ساڈے تن نہ کھئے لباس، الف اپنا رُپ درسائیا۔ چرن پرتی دے وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کھیل کرے اُپر آکاش، دھرنی دھرت دھول دتا وکھائیا۔ ساڈھے باران سد کے اپنے پاس، پاسا دین دُنی بدلایا۔ اک پیار وچ کیتا واک، حُکم دتا سُنائیا۔ شبداگمی دس کے بات، باطن پڑدا دتا کھلایا۔ تہاڈا لیکھا رہیا نہ ذات پات، پُرکھ اکال نُوَر نظری آئیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں چوڈاں کلو ونڈا کے پرساد، چوڈاں طبق دتے

بلائیآ۔ اکو حکم مٹنا واحد، دوجا ایشٹ نہ کھئے بنائیآ۔ تہاڈا لیکھا مُکیا اک دوجے توں بعد، باوجود اپنا حکم سُنائیا۔ پھیر اسان کیتی فریاد، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ تیری سیجے نیند نہ آوے سدا رسیئے جاگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیآ۔ تیرے پیار دی وجاؤندے رسیئے رباب، نانک زرگن دھار سُنائیا۔ سانوں خوشی ہوئی دین مذہب توں ہوئے آزاد، آزادی وچ تیرا در سُہائیآ۔ جے تُوں سچ سوامی جائیں پراج، تیرے سُتیاں تیری سیو کھائیآ۔ چار جُگ توں وکھری تیری ستاراں ہاڑ دی رات، بھنڑی اپنا رنگ وکھائیآ۔ ساڈی شہادت ہوئی نال قلم دوات، پنج لیکھاری دین گواہیا۔ بھگت بھلے نہیں جیہڑے چڑھ کے آئے برات، جانجی لاڑے نال وڈیائیآ۔ سانوں اک خوشی تے اکو انتر خواہش، خالص دئیے سُنائیا۔ تُوں سدا وسنا ساڈے پاس، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیری جوت تیرا پرکاش، تیری نظرے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا رنگ رنگائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے رکھیا ہتھ اُتے پُشت، ہلونا دتا لگائیآ۔ ذرا ہو جاوو ہن چُست، ہوشیاری وچ درڑائیآ۔ آگے لیکھا کرنا دُرست، دُرستی سب دی آپے ویکھ وکھائیآ۔ جیہڑا نام ملدا رہیا مُفت، مُفتیاں جھولیاں آئے پائیآ۔ سُہا کے آئے اُرس، اسماناں راہ تکائیآ۔ کھیل کھیلدے آئے ناری پُرش، جگت نار کنت ہنڈھائیآ۔ ہن حکم سُنا ترت، تریا توں پرے آپ جنائیآ۔ جس نوں کہندے آئے اکال مورت، اوہ تہاڈا خصم خصمانہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا در سُہائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن جس ویلے شاہ سلطانا آیا آگے، اپنا روپ پرگٹائیآ۔ ساڈے سینے دھڑکن لگے، بے بسی وچ دُہائیآ۔ جس ویلے چرن رکھیا شبد سینگھاسن اُپر منجے، منزل اپنی پندھ مُکائیآ۔ پیار وچ کہا تُوں میرا میں تیرا گا کے چھندے، سوہنا راگ درڑائیآ۔ اوتار پیغمبر گر ہن تسیں تتاں والے نہیں بندے، رس لنگاں نہ کھئے وکھائیآ۔ مل مؤتر والے نہیں گندے، وشٹا ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ شستر پھرے نہیں چنڈ پرچنڈے، کمد کندھ نہ کھئے اٹھائیآ۔ دین مذہب کھئے نہ ونڈے، ذات پات نہ کھئے جنائیآ۔ اکو گھر دے قفل کھول دتے جندے، زندگی زندگی وچوں بدلائیآ۔ کریا کھیل وچ بندے، ہر کرتے بے پرواہیا۔ جس نوں کلجگ جیو رہے نندے، نندیا وچ دُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن جس ویلے اسیں صاحب نوں ویکھیا اکھیں، اپنی اکھ لئی مٹکائیآ۔ اُس نے ہتھ رکھیا ساڈی وکھی، سُتیاں دتا ہسائیآ۔ پھیر بول جیکارا اکھی، اکھ اکھنے وچ

دِرڑائیا۔ تسیں اک پرہو دی سکھی، اکو سیج لینی ہنڈھائیا۔ تہاڈا فرق رہیا نہ رتی، رت دا جھگڑا دتا گوائیا۔ پیار کرنا کھلاپتی، پت پریشور انگ لگائیا۔ جس دی درگاہ ساچی بسی، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ جس نے لیکھ مُکاؤنا لکھ چار اسی، اصل اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں ویکھیا نور جوت اُجیارا، نظر لئی بدلایا۔ پرہو کیتا سچ پیارا، کروٹ کروٹ وچوں بدلایا۔ دے کے شبد ہلارا، جھولا دتا جھلایا۔ بول کے سچ جیکارا، میلا لیا ملائیا۔ اسان کیتی نِسکارا، چرناں اُتے سیس جھکائیا۔ اباشی کرتے پھیر کھا دوبارہ، دوہرا حکم سنائیا۔ تہاڈا مالک اک نرنکارا، نرویر نور خدائیا۔ جھگڑا چھڈ دیو پتھر اٹاں گارا، اکھراں والی نہ رہے لڑائیا۔ میرا ویکھو سرب پسارا، پسر پساری ہو کے رہیا جنائیا۔ وشن برہما شیو سیوادارا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تہاڈا سب دا اکو گھر بارا، در اکو دتا وکھائیا۔ تہاڈا لیکھے لایا اک شنگارہ، سوہنا موہنا روپ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنا سنگ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے کول آگیا سچیں، سچ دئیے دِرڑائیا۔ اسیں شرم وچ اکھ نہ پئی، پھیر پٹنے والے دتا اٹھائیا۔ ہن شک رہیا نہ رتی، شکوہ دیو گوائیا۔ صاحب سلطانا سری بھگوانا تہاڈا لہنا دیوے ہتھو ہتھی، ہتھیلی لال رنگ رنگائیا۔ ایہہ پچن سن کے لچھی کھڑ کھڑا کے ہسی، تالی متھے اُتے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا راہ چلائیا۔ لچھی ہس کے کھا ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، وشو دھار دِرڑائیا۔ جس نے مہندی نال رنگے میرے ہتھ، جگت روپ درسائیا۔ مہما جنائے اکتھنا کتھ، جس نوں لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جو جگ چوڑی چلاوے رتھ، نانک نرگن سرگن آیا سمجھائیا۔ اوہ مالک کھلاپت، پت پریشور بے پروا بیا۔ تہاڈے کول آگیا وت، وطن اپنا اک سہائیا۔ جھگڑا مکا کے کایا رت، نور جوت وچ سہائیا۔ تہاڈا رہیا کھئے نہ تے، تے جھگڑا دتا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیکھ وٹائیا۔ لچھی کہے میرے سنکھ دی آواز، گر اوتار پیغمبراں رہی بلائییا۔ میرے سنکھ دی آواز، سخن پرہ دا نظری آئییا۔ میرے سنکھ دی آواز، دھن دو جہان شنوائیا۔ میرے سنکھ دی آواز، دو جہان رہی اٹھائییا۔ میرے سنکھ دی آواز، گوبند شبد باز اڈائییا۔ میرے سنکھ دی آواز، صاحب سلطان سن کے خوشی بنائییا۔ میرے سنکھ دی آواز، تخت نواسی سیس نوائیا۔ جس دے سیس اُتے تاج،

تاجان والے دئے مٹائیا۔ جس دا اکو ہونا راج، رعیت ہووے جگت لوکائیا۔ ست دھرم چلاؤنا رواج، کلجگ کریا کوڑ مٹائیا۔
 مخاطب ہو کے دینا خطاب، خطا سب دی ویکھ وکھائیا۔ مٹر پیارا بن احباب، مہربان ہوئے سہائیا۔ ست دھرم دا بدل دینا
 سماج، سمگری ست ست ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈا پورا کرنا کاج، اند اپنے نال رکھائیا۔ میرے سنکھ دی آواز، سہاگی
 رین دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ہر پایا کنت سہاگی،
 سہاگی کنت گھر رام جیو۔ جس دے وشن برہما شو لاگی، سیوک سیوا کرن گنوان جیو۔ بھگت سنت سماجی، گرمکھ گرسکھ
 سنگ نہاؤن جیو۔ پریم پیارے شبد دھار مارن آوازی، دھن ناد شنوائی جیو۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ویراگ جیو۔ ویراگی ستگر ڈٹھڑا، گہر گمبھیرا میت۔ جس دا بولا مٹھڑا، نام سُنائے گیت۔ وسے سدا
 چیتڑا، چاڑھے رنگ بسیٹھ۔ جوتی دھارو نتر، سوامی ٹھانڈا سیت۔ آد جگاد کدے نہ وچھڑا، سچکھنڈ دا وسنیک۔ جس
 سوہنگ شبد سنا کے فقرہ، ستجگ سچ بنائی ریت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ساچی دیوے بھیکھ۔ گھر
 سوامی سہج سکھ، پایا کنت بہتارا۔ درشن پایا اگم مکھ، ہویا نور دیدارا۔ لیکھا پچھلا گیا چک، ہر ملیا کنت بہتارا۔ کوڑا ناتا
 گیا ٹٹ، سُنیا شبد نگارہ۔ دین مذہب دی ربی نہ پھٹ، سچکھنڈ ویکھ آئے ایکنکارا۔ جس دا نام اگما امرت گھٹ، دو جہاناں
 ٹھنڈا ٹھارا۔ جن بھگت بنائے ساچے ست، نال رلائے گوہند شبد ڈلارا۔ چار جگ دیاں وچھڑیاں لیا پچھ، ویکھے وگسے پاوے سارا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سہارا۔ دھن بھاگ گر دیکھیا، دیکھیا ہوئی اپار۔ جس پائی ساچی
 بھکھیا، بھچھیا نام وچار۔ بخشی سچ پریتیا، پریم سرجنہار۔ ساڈا پچھلا لیکھ بیتیا، آگے مارگ دتا سکھال۔ ستجگ چلاؤنی
 ساچی ریتیا، ایکا رنگ رنگاؤنا شاہ کنگال۔ لکھ چوراسی انتر پوتر کرے نیتیا، نیترا اپنا کھول کمال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سانوں کیتا سب بحال۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہر پایا کنت سہیلا، سوامی سہج سکھدائی جیو۔ جن جوتی دھار کیتا
 میلا، سنجوگی روپ درسائی جیو۔ اکو گھر ہا گرو گر چیلا، در ساچا اک وڈیائی جیو۔ رنگ نویلے وسیا، وسنہار گوپال۔
 جس ستجگ مارگ دسیا، دیناں بندھپ دین دیال۔ کلجگ میٹے رین اندھیری مسیا، ستجگ ساچا دیوے نام مشال۔ سنت

سُہیلا آوے نسیا، کھیلے کھیل مات کمال۔ جو ہر پردے اندر وسیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دی سُرَت رہیا سنبھال۔ گر اوتار پیغمبر کہن آیا دیس سمبل، سمبل کھیل کھلائیا۔ جس نوں دو جہان لبھن، کھوجن تھاوں تھائیا۔ اوہ مورت گوپال مدن، مدھ سُوَدن نُوَرِ اِلبیا۔ جس دے دیپک جوتی جگن، گر اوتار پیغمبر جگ جگ کر کے گئے رُشنائیا۔ انت اوسے دی سرنی لگن، جس نوں کنت سہاگی کہہ کے گائیا۔ ناتا توڑ کے ماٹی بدن، بدلہ دین دُنی بدلائیا۔ سچ دوارا لگا کے سگن، سگلا ساتھی اک پرنائیا۔ خوشیاں نال سارے وسن، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ دِن دی وارتا پھیر زین نوں دسن، کِس بدھ پرہ نال ہس کے خوشی بنائیا۔ نچن کڈن ٹپن، ٹپے دین سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، سچ اپنی کار بھگتائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

اوتار پیغمبر گر جوتی نار کہے پُرکھ اکال نال ہندا رہیا ہاسا، ہس ہس خوشی بنائیا۔ تیرا کی کھیل لکھ آکاش آکاشا، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ جھٹ جوتی دھار دی پا کے راسا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ دتے بلائیا۔ پھیر شاہو بھوپ بن شاہی پہن لباسا، سلطان مہربان حُکم سُنائیا۔ سُنو جس صاحب دیاں کردے آئے باتاں، اکھراں حرفاں وچ وڈیائیا۔ لوک مات مار دے آئے واٹاں، جگ جگ پندھ مُکائیا۔ جگاؤندے آئے ہوناں وچ لاٹاں، دیپک گھرت درسائیا۔ سُناؤندے آئے صفت اگتی گاتھا، گا گا شکر منائیا۔ اُس دا کھیل ویکھو ہن ساچا، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ سرشٹی اُتے ستجگ وچ رہے کھتے نہ چاچا، پتا پُرکھ اکال اکو سوہا پائیا۔ تھادا لہنا دینا پچھلا واچا، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر کہے جوتی ناری میں ہس کے کیتا مخول، واہ پرہو تیری بے پرواہیا۔ اُس جھٹ اشارہ کیتا اُتے دھول، دھرنی دتی وکھائیا۔ اوہ ویکھو سب دا پورا کیتا قول، اقرار اپنے نال نیہائیا۔ اکو دس اگما بول، انبولت راگ سُنائیا۔ نام دے کڈے دھرم دا تول کے تول، ترازو شبدر گرو ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتا ہو کے گیا مؤل، مؤلا اپنا حُکم ورتائیا۔ کیسے نظر نہ آوے گورا نہ چٹا نہ کالا

نہ سؤل، ساؤل سندر سمجھ کئے نہ پائیا۔ ٹھاڈے سب دے نال مار کے رؤل، رول اپنا نہ کیسے سمجھائیا۔ ویکھو بھگت دوارا دتا کھول، کھلا در اک درسائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات دا وجے کئے نہ ڈھول، ڈھولا پرہہ دا سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی نار کہے میں کھڑ کھڑ ہسی، ہستی تکی شہنشاہیا۔ پھر میں ارد گرد چارے کوٹاں نسی، بھجی واہو داہیا۔ پھر ہوکا بھریا کس دے پریم وچ پھسی، جو فیصلہ، حق سنائیا۔ جاں نگاہ بدلی اوسے دے چرناں اُتے جھکدے لکھ چار اسی، دو جہان بیٹھے سیس نوائیا۔ پھر تکیا اُس دے بھگتاں دی ہستی بسی، دو جا کھیڑا سوہا کئے نہ پائیا۔ پھیر مینوں ویکھ کے پے گئی غشی، پائے اُف دتا سنائیا۔ پھر یاد آ گیا ایہ تے پچھلی کتھا کہانی پکی، جو بھوکھتاں وچ آئے درڑائیا۔ ضرور ایسے کر کے ڈور گئی کئی، کٹاکش پرہہ نے دتا لگائیا۔ پھیر ویکھیا گوہند وکھا دتی پٹی، پٹنے والے دتی وکھائیا۔ پھیر مینوں خوشی آئی مٹھی مٹھی، پریم رس رس پرگٹائیا۔ پھیر محبت آئی کٹھی، میں اپنا آپ لیا دباہیا۔ پھیر صاحب ستگر ول تھی، بھجی واہو داہیا۔ میں ہس کے کہا وے پرہو ٹوں پاتشاہ کہ شہنشاہ مینوں مات لوک بنا دتا جٹی، جٹاں دے وس پائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا اوہ کھلیے میں ایسے کر کے ٹھاڈا لیکھا پایا تھی، پوں اپنے شبد ہتھ رکھائیا۔ جتاں چر تساں مینوں نہیں بنایا کھلاپتی، پت پریشور ہو کے ٹھانوں اچے گود نہ کئے ٹکائیا۔ ٹھاڈی نکئی نکئی لوک مات میں جگاؤندا ربیا موم بتی، بتخانیاں وچ رکھائیا۔ کیوں محمدا ٹوں محمد کہ فتی، کہ فتوے والا سوہا پائیا۔ اُس سچی کہانی دسی، دس کے رہیا جنائیا۔ اونے چر نوں عیسیٰ بولیا آہ ویکھ میرے گل وچ رسی، بن تیرے توں رستہ نظر کئے نہ آئیا۔ موسیٰ کہا میری بھج گئی کایا مٹی، مٹک مٹک چلن والی تور رہی نہ رائیا۔ نانک گوہند کہا تیری بنیا کئے نہ سکھی، سکھی سُنن توڑ نہ کئے نبھائیا۔ دھن بھاگ جے ہن کھیل وکھایا اکھیں، آخر اپنی کار کھائیا۔ آگے بھگتاں نوں بھگتی کراؤندا رہیا گلی ککھیں، جنگلاں وچ بھوائیا۔ تپاؤندا رہوں اگنی والی بھٹی، ایندھن نال چڑائیا۔ دسدا رہیا مالا منکیاں والی رٹی، دوس رین دھیان لگائیا۔ ہن کھیل انوکھا کتھا کہانی اچھی، اچھی طرح دتا درڑائیا۔ جس آتما ٹوں اک وار پریم نال کہہ لیا آ میری بچی، چچیاں وانگ گود اٹھائیا۔ اوہ تیرے سچکھنڈ دوارے بسی، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی نار کہے اچ میرے سوامی ہتھ لا دتا

اُتے میری ٹھوڈی، اُنکل سہج نال چُھائیا۔ میں سر دے لیا وچ گوڈیں، نیتز نین شرمائیا۔ چرن رکھیا اُتے میری موڈھی، سہج نال دبائیا۔ جاں نیتز کھولیا میں بیٹھی وچ گودی، گوداوری دے کندھے والا گوبند دے گوابیا۔ پھیر ویکھیا نہ میں سوانی نہ میرے سیس تے مینڈھی تے نہ سیس تے دسی بودی، مُنڈ مُنڈایا ویس نہ کھنڈے کرائیا۔ جاں مالک تکیا نرگن دھار جوتی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میں اپنا آپ اوسے دی گوتی، اوسے وچوں پرگٹ کے تے اوسے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نہ کوئی پڑھنی پئی پوتھی، پُستک بغل نہ کھنڈے ٹکائیا۔ میں سوچ کیتی بہتی، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی نار کہے پُرکھ اکال کیتی نکھی جہی شرارت، شرع چار جگ دی دتی وکھائیا۔ آہ ویکھ اپنی اکھراں والی عبارت، کی سبق ربی پڑھائیا۔ آہ ویکھ اٹاں پتھراں والی عبارت، رُپ میرا نظر کھنڈے نہ آئیا۔ آہ ویکھ نام کلمے والی آڑھت، ہٹ دھرم نہ کھنڈے چلائییا۔ آہ ویکھ میرا کھیل وچ بھارت، کھنڈ برہمنڈ دیاں درسائیا۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا نارد، بودی بلاؤندا آگیا چائیں چائیا۔ پرہو جے تیری جوتی استری اُتے کوئی چاہیدی گارد، تے میں سورما پھریدار بڑا اکھوائیا۔ کیوں توں سب توں وڈا لارڈ، میں تیرے دو جہان دا لینڈ لارڈ نظری آئیا۔ کیوں تیرے پنجان درباریاں نے تیری بھیٹا کیتے پنج کارڈ، پنج پنج تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اوبناں اُتے توں دسیا نارد توں وسنا کھڑی وچ وارڈ، کون گھرانے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے پرہو میں کوئی نوکری کرنی اے چنگی، چنگی طرح دیاں سنائیا۔ بہاویں مینوں بہتی ہووے تنگی، تنگی کٹ کے خوشی بنائیا۔ پر اک گل یاد کر لے اپنی جوتی رانی توں دس دے جے کتے اچانک ہو جائے رنڈی، بنا نارد توں ہور نہ کیسے پرنائیا۔ کیوں توں داتا جگ جگ گرواں اوتاراں پیغمبراں توں اک اک نار ضرور ونڈی، تے میرا حصہ اے تگ رکھیا چُھائیا۔ میرا جی کردا اس چوہ جگاں دی دھار توں چُک لَواں اپنی کندھیں، موڈھیان اُتے لَواں ٹکائیا۔ پھیر پے جاواں تیرے بھگتاں دے بھگت دوارے دی ڈنڈی، ڈنڈاوت کر کے سب توں سیس نوائیا۔ پر یاد کر لے اپنی گھر والی توں دسدے جے نارد نال جانا تے گل کدے نہ پاوے انگی، مٹک نال چلے چائیں چائیا۔ پھیر ویکھیں میری بودی دی ہوا آؤندی ٹھنڈی، تے جدوں بلاواں اُنجا پون اکھ شرمائیا۔ پر ہور گل اوبنوں کہہ دیویں سدھی پٹھی تے دوویں دھاراں دی واہوے کنگھی، ایویں سدھا چیر کڈھ

کے نہ دیوے دکھائیا۔ ہور دسّان کتے سْتی نہ رہے اُتے پلنگی، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ میں چاہندا اوہنوں اوتھے سواواں جیہڑی کل بھگتاں نے چُکی سی الانی منجی، تے سُکے ٹکڑے کھوا کے غریباں وچ دیواں رلائیآ۔ پر جے کتے گرسکھاں دی لگی ہووے منڈی، اوتھے جا کے دیاں دکھائیا۔ او گُرمکھو گُرسکھو جے تہانوں پسند ہے تے قیمت مینوں دیو چنگی، میں رَج پُج کے براہمن اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی نار کہے او براہمننا نہ کر گستاخی، جھٹ گوتم اکھ کھلائیآ۔ اُس کہا کلیا منگ لے مُعافی، ہتھ ہتھ سپس نوائیا۔ نارد کہا میرا کھیل دو جہاناں دی ساکھی، سخاوت دیاں درڑائیا۔ او میں تیری مٹاں کہ اُس پرہو دی آکھی، جو اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ ویکھیں مینوں کدی نہ کہیں پاپی، میں پنت پُنت بن کے پرہ دی سیو کھائیا۔ میں جدوں کراں تے اکو اک دا پاٹھی، پاٹھشالا اپنے اندر اک ٹکائیا۔ دھن بھاگ جے میری مُک گئی واٹی، پینڈا رسیا نہ رابیا۔ تے مینوں اک امرت بوند ملی جس ویلے گوبند نے رس بھریا سی وچ باٹی، جگت و ساکھی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چمکائیا۔ بودی کہے او پرہو دیئے رائیئے، دھرم دیئے سوانیئے، سچ سچ سُنائیا۔ ادھر ویکھ آگے توں روپ دھردی رسیوں براہمن کھتری تے بانیئے، عیسانی مُسلم پارسی ونڈ ونڈائیا۔ نی اک اکھ نال ویکھن والیئے اکھوں کانیئے، دیناں مذہباں توں اپنا مُکھ چھپائیا۔ توں چڑھ کے بہندی رسیوں لہندے چڑھدے دکھن پہاڑ جگت برچھ دیئے ٹاہنیئے، پرہ دا نام وکھرا وکھرا راگاں وچ سُنائیا۔ بندی رہی این پون سواسی مسانیئے، قبراں مڑھیاں رنگ رنگائیا۔ بہردی رسیوں پانیئے، اٹھاں سٹھاں کھیل کھلائیآ۔ جے ہن کچھ کریں تاں جانیئے، کی اپنی کل ورتائیا۔ مینوں اے دسدا ایہ کھیل اگم مہانیئے، جس دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ ساڈی چھوٹی چھوٹی دسدے آئے نشانیئے، نشانہ اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی نار کہے ایہ براہمن پکھنڈی کر جا چپ، بول ببول نہ کھئے سُنائیا۔ نارد کہا غصے نہ ہو امبریئے میں تیرا پُت، لاڈاں نال مینوں گود لے ٹکائیا۔ اُس کہا ویکھ کلجگ اندھیرا گھپ، نور نظر کھئے نہ آئیآ۔ نارد کہا بیبی رائیئے کتے تہاڈا پینڈا تے نہیں گیا مُک، آگے راہ نہ کھئے دکھائیا۔ اوہنے غصے وچ کہا مُورکھا پرے ہو کے لُک، کیوں تہمتاں رسیا لائیا۔ نارد کہندا مینوں ایہو دکھ، میرے پُرکھ اکال توں بنا نکلے نکلے ناں سارے آئے جپائیا۔ سرشٹی دے مانو توں کیسے گل نال لایا نہیں

گھٹ، گلوکڑی اکو وار پائیا۔ جوتی رو پئی بن نیناں پھٹ پھٹ، ایہ پھٹکل کیتی تیرے ماہیا۔ نارد ڈھلے کر کے بل تے بٹ، منہ دتا بدلائیا۔ بیہیے رانیئے بن کھول دے گت، مینڈھی کیوں مینڈھی اُتے چڑھائیا۔ ایس مینڈھی دیاں تن دھاراں تے تریلوکی وچ آپ بیٹھا لک، ایہ گت کرنی لچھی نوں پہلے دن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کینا تھوڑا تھوڑا چوبل، چولے سرب بدلائیا۔ ہوئی جیہی بولیا بول، انبولت راگ سنائیا۔ جوتی دھاری آگئی کول، نیڑے ہو کے سیس نوائیا۔ میں سہج نال ماری دھول، چرناں اُتے منہ دے بہار سٹائیا۔ نی چار جگ دے لیکھے دس دے بول، جو لکھ لکھ جگت جنائیا۔ اوہ کہندی پرہو تیرا کھیل سدا گول، ایسے کر کے گول دھرتی دتی بنائیا۔ جدھر ویکھیے ادھر رویا ہووے مؤل، مؤلا ہو کے روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا سنگ وکھائیا۔ جوتی نار کہے میرا سوہنا روپ سہاؤنا، سوہا وچ وڈیائیا۔ میں تے اکو کنت بندھاؤنا، دوجی سیج نہ ویکھن پائیا۔ اکو ڈھولا گاؤنا، گا گا خوشی وکھائیا۔ اکو اشٹ مناؤنا، جو میرا مالک دھر دا ماہیا۔ اکو چرن دھوڑی نہاؤن نہاؤنا، دوسر جل نہ کھئے ورتائیا۔ اکو پینا اکو کھاؤنا، ترسنا اگن بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ جھٹ بول پیا نارد، کی کہا، ہیں، مینوں دے سنائیا۔ سچ دس پرہو چنگا کہ میں، میرے توں چنگی پرہ نے شکل نہ کدے بنائیا۔ نی ہوئی جیہی کہہ دے مکھوں تیں، پھر مالوے والے سارے دین گواہیا۔ جوتی نار کہا نہ کر کیں کیں، کاگ وانگ گُرائیا۔ اُس کہا میں پرہو نوں جانا لے، مات لوک دا راہ وکھائیا۔ جتھے سارے مندے اوہدا بھے، بہاؤ وچ سیس نوائیا۔ اوتھے وکھاؤنا بھکتاں دا گرہ، جتھے گرمکھ سوہنے سوہیا پائیا۔ جے پرہو نہ آیا تے تیرا سچکھنڈ جائے ڈھیہہ، بنا صاحب توں سچکھنڈ کم کیسے نہ آئیا۔ ہن ویکھیے کس طرح کلجگ اتم ویندی نیں، ناؤں زرنکارا ہڑ وگائیا۔ نی جوتی رانیئے چار جگ نوں کھانیئے اپنے اندروں کردے کے، دین مذہب سارے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھر دی رانی کہا او مئی، جی کی رہیا سنائیا۔ نارد کہا اچے توں اوہ گل نہیں سنی، جو سن کے بھجے واہو داہیا۔ اچے پرہ نے کھیل کرنا اک دے نال نو جوڑ کے جس نوں کہندے اُنی، مُسلم سٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی کہے ویکھ او کھلیا کی میرا مالک سب توں وڈا خوئی، خوُن خار نظری آئیا۔ نارد کہا

نہ بیبا جُگ اَلثاؤنا اُس دے واسطے معمُولی، مُعاملے سب دے صاف کرائیا۔ اوہ کدے نہیں کردا بے اَصُولی، اصل اپنا حُکم ورتائیا۔
 پر یاد رکھ لے تہاڈے نام کلمیاں دی کرے وِصُولی، لیکھا پچھلا سرب کڈھائیا۔ کیوں اوہ جاندا عرض تے طُولی، طُول عرض اپنے
 وِچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَت دی سمجھ رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اُوئے نارد پاندھے، بودی
 دے پلائییا۔ سچ دس کلجگ جیو کی کھاندے، بھیو ابھید دِرڑائیا۔ نارد کہے پرہو مینوں ایوں دِسدا جیہڑے تُوں بنائے پشُو
 ڈھانڈے، اوہناں مُکھ وِچ رکھائیا۔ تیرا نام مَول نہیں گاندے، راگ جگت والے سُنائیا۔ جدوں کوئی بھیڑ پئے پھر تینوں اللہ
 واپگرُو رام ستنام کرشن دیوا اِشٹ دیوا دُرگا کہہ کے دھیاؤندے، جھولیاں تیرے آگے ڈاہیا۔ تے جے اوہناں تُوں خوشی رکھیں تے
 پھیر اپنے پُٹھے پیر تینوں وکھاؤندے، تیرے چرناں دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار
 بھگتائیا۔ پُرکھ اکال کہے پنڈتا کتے جھوٹھ تے نہیں ماریا، سچ دے سُنائیا۔ پرہو تُوں ہیں دس اِج تگ تیرے بنا کیسے گر اوتار پیغمبر
 نے بھگت رُوپ نہیں کیسے نے تاریا، سیکھ مُرید سارے آئے بنائیا۔ بنا بھگتاں توں تیرا نام نہیں کیسے اُچاریا، اکھراں وِچ کیتی نہ کیسے
 لکھائیا۔ تیرا لیکھا نہیں کیسے وِچاریا، من بُدھی رہی ہلکائیا۔ مینوں اک یاد آگئی جس ویلے تُوں محمد تُوں تاریا، عَصے نال ڈرائیا۔
 اوس ویلے اُونے نگاہ ماری اُتے چند ستاریا، ایسے کر کے تارا چند نشان دتے جنائیا۔ پھر نو واری اُونے اپنا سپس تیرے چرناں
 اُتوں واریا، سجدے کر کے دھوڑی خاک رمائیا۔ پھر کوک پُکاریا، اُف پائے ڈھائیا۔ تُوں میرا پروردگاریا، جلوہ گر نور الایہا۔
 جس ویلے آویں وِچ سنساریا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا راہ وکھائیا۔ نارد کہے
 پرہو کلجگ جیو بڑے چلاک، چلاکی تیرے نالوں ودھ رکھائیا۔ امرت ویلے اُٹھ کے نہا کے بُندے پاک، تیری پُوجا کر کے سب تُوں
 دین سُنائیا۔ کوک کے دسن ساڈا اندروں کھل گیا تاک، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ سانوں دُھر دے شبد دی آؤندی ڈاک، چٹھی رسین
 ہلکارا تینوں کہہ رہے سُنائیا۔ جس ویلے ہندی اندھیری رات، پھر ویکھن چاروں کنٹ تهاؤں تھائیا۔ من کلپنا ہو جاندی جویں نار
 کم ذات، سرتی شبد نہ کھئے ملائییا۔ تیرے آگے ارداسے کردے بینتیاں کردے پرہو کیتوں مایا دی مل جائے دات، کوئی سیکھ چنگا
 ساڈی جھولی دے بھرائیا۔ ایسے کر کے پڑھدے رہے رہراس، ارداس سودھ کے جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال کہا واہ ناردا شاباش،

سچ دتا درڑائیا۔ نارد کہا پرہو جے کتے مینوں بھیجیں ہُن لوک مات، تے دھرتی ماتا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑی کوئی چنگی ہووے رُوپ شنگارن تے میں لے کے آواں ساتھ، تیرے سچکھنڈ وچ سوہنیاں سوانیاں دے رُوپ دیاں درسائیا۔ میرا جی کدا میں پچھلیاں جُگاں دے ونڈے دا اِکو وار بن جاواں کلاپات، پتی ہو کے اپنی خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال نے اِشارہ دتا بنا ہاتھ، ہتھیلی نہ کھئے وکھائیا۔ نارد جھٹ ٹیکیا ماتھ، مستک چرناں اُتے چُھائیا۔ پھیر ویکھیا استری مرد سب پرہو دی ذات، دُو جا رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ پھیر ویکھیا جھگڑا کاغذات، جو نام حصّے رسیا ونڈائیا۔ پھیر نیوں کے تکیا نال اِتفاق، نظر نظر وچوں بدلائیا۔ جاں مات لوک ماری جھاک، جھاک اِک اُٹھائیا۔ ساچے بھگتاں دی نظری آئی جماعت، جو اِکو راگ الاّیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنی دھار وکھائیا۔ نارد کہے واہ واہ کڈی سوہنی سوانی، چار جُگ دی جوتی رانی نظری آّیا۔ پر میرے ورگا ایہنوں ہور کوئی لبھنا نہیں ہانی، دو جہاناں نظر کھئے نہ آّیا۔ میں پڑھانی تُوں میری میں تیرا میں تیرا تُوں میری ہانی، بان نرال تیر تیرے ہردے دیاں لگائیا۔ تیرے بھگوان نے بنائی چارے کھانی، تے آپاں دوویں رل کے چارے کھانی دیئے مٹائیا۔ پھیر میں ہوواں تے تُوں ہوویں تے مینوں پیاویں ٹھنڈا پانی، تے میں گٹ گٹ پی کے تیرے ولّ اکھّ اُٹھائیا۔ تے تُوں مینوں کہنا نارد تُوں سب دا جان جانی، جاننہار اکھوائیا۔ میرا جی کدا میں تیری بن جاواں پنڈتانی، متھے تلک لگا کے پھراں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنا بھیو کھلاّیا۔ جھٹ آگیا پُرکھ اکال، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ جوتی نار نے کیتا سوال، سہج نال درڑائیا۔ پرہو ایہ تیرا کڈا چنگا بال، بڑی سیو کھائیا۔ کدی مینوں ماتا کہے کدی کہے اُٹھ کے چل میرے نال، تے دوویں رل کے جھٹ لنگھائیا۔ تُوں میری دین تے میں تیرا دِیال، دوویں مل کے وجّ ودھائیا۔ میرا پریم تے تیرا پیار سچّی دھرمسال، اِس توں چنگا سچکھنڈ نظر کھئے نہ آّیا۔ تُوں مینوں نہ ماریں تے میں تینوں نہ ماراں تے نہ کوئی کال رہے نہ مہاکال، بنا ساتھوں دُو جا نظر کھئے نہ آّیا۔ تے اسیں پرہو تُوں کہیئے جاہ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بھال، لکھّ پاتالان آکاشاں وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ پھیر ساڈا کدے ونگا نہ ہووے وال، مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ جے کتے ساڈی پوری ہو جائے دوہاں دی چال، پرہو وچارا کی کرے اپنی چترائیا۔ میرے کول سوگند سوگند نال دھن مال، خزانے بودی ہیٹھ دبائیا۔ تے میں بڑا سُو رپر بلوان، یودھا اِک اکھوائیا۔ میں اِک ویراں

اک سکھی منگن گیا کولوں کاہن، اونہے ہیں ہیں کر کے دتا دکھائیا۔ ویکھ وے آہ لیکھا توں براہمن تے میں ججان، تے میرے
 اڑکے آیا تے سارے لیکھے دؤں مکائیا۔ اج اوہو کاہن نہ رہیا انسان، توں بن گئی جوت نور مہان، تے میں پنڈت تیرا پتی روپ
 سوہیا پائیا۔ آمینوں پہلوں کرا اشنان، امرت جل دے سٹائیا۔ پھیر میرے چرناں دا دھر دھیان، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پھیر
 میری ودیا دا سن گیان، میں تینوں دساں بنا نارد توں دوجا پرہہ نظر کھئے نہ آئییا۔ پھیر تیری میری آپے ہو جائے جان پچھان، اک
 دوجے نون تکیئے چائیں چائیا۔ توں وی چار جگ دی کواری تے میں وی چار جگ دا بلوان، بنا شادی توں دوویں روندے
 پھردے ماردے دھائیا۔ دھن بھاگ جے وقت پہنچیا آن، پرہہ نے میلا دتا ملائییا۔ جھٹ شبد گرو آ گیا سُنو حکم فرمان،
 پروردگار رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا نام سمجھائییا۔ نارد کہندا اوئے شبد گرو نہ تیرا تن نہ
 وجود، ویکھیاں نظر کسے نہ آئییا۔ ایویں چار جگ کہندا رہوں سچکھنڈ وسے اچ عروج، محبت دا مالک بے پرواہییا۔ نہ منزل
 لہی نہ پایا حق محبوب، مکمل گرہ نہ کھئے دکھائییا۔ جیہڑے گر اتار پیغمبر گئے اوہ وی کر دتے نیست و نابود، جڑ نظر کھئے نہ
 آئییا۔ مینوں ایوں جاپدا توں آد توں لے کے انت تے مدھ تگ اوت دا اوت، اتم سریشٹ روپ نہ کھئے درسائییا۔ لکھ چوراسی بنا
 کے پنج بھوت، وشن برہما شو سیو دتی لگائییا۔ پھیر تن وجود دس کے جھوٹھ، ناتے دتے ترائیا۔ جو آیا سو کر کے گیا کوچ، چار
 جگ دے گلی کوچے خالی رہے کرائیا۔ اک پچن میرے کولوں پوچھ، میں براہمن دیاں سمجھائییا۔ دس براہمن اپنے وچوں موکھ،
 مکھ نال سُنائیا۔ براہمن کہے شبد گرو اوئے تیریاں اوتاراں پیغمبران توں مذہب دی لگی رہی بھوکھ، اوہ بھکھے بن کے ساری دُنیا آئے
 کھائییا۔ ایہو مینوں دوکھ، دلبر یار نہ کھئے ملائییا۔ میں رو کے ماری کوک، کوک کوک دتا سُنائیا۔ میں کہا پُرکھ اکال جے میں شبد
 گرو ہوواں تے تیرا دو جہان دیواں پھوک، کیوں جیہڑے تینوں گئے بھلائییا۔ اوئے تیرے ہندیاں کیوں کلجگ جیو سْتے گھوک،
 آلس نندرا نہ کھئے مٹائییا۔ توں کیوں پھردا چارے کوٹ، بھجیے واہو داہییا۔ نام چین والیاں دے اندروں اچے نہیں گیا جوٹھ جھوٹھ،
 میں سچ دیاں سُنائیا۔ پرہہ دا بنیا نہیں کوئی سپوت، پت پوترے سارے رہے بندھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، سد اپنا رنگ دکھائییا۔ ستگر شبد کہے میں ٹھیک بڑا بلکاری، سورپیر اکھوائیا۔ پر میرے اُتے حکم اک نرنکاری، بنا حکم

توں قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ جس حُکم دے وچ برہما وشن شیو وگاری، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پر سچ دساں جدوں پرہو کرپا کرے میں بھگتاں توں ضرور آواں تاری، تارنہارا ہو کے دیا کائیا۔ سچ پچھیں مات لوک وچوں پریمیاں دی سرتے چُک کے کھاری، دو جہاناں پار کرائیا۔ جتھے میرے صاحب دی جوت ہوئے اُجیاری، اوتھے جاواں چائیں چائیا۔ بن کے در دا درباری، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ آہ سانہ اپنے بھگت تیرے چرناں توں بلہاری، تیرے آگے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہو میرے میت ایہو میرے سجن ایہو میرے کرتے ایہو میری ناری، تے نر نرائن اکو سوہیا پائیا۔ تے سدا سدا اکو نال رکھاں یاری، یرانے کوڑے سرب ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک پرگٹائیا۔ شبد گرو کہے پنڈتا توں بڑا دیوی دیوا، دیو آتما تیرا روپ درسائیا۔ نارد کہندا نہیں ائے توں مینوں کہے توں بڑا لکھ ایہیوا، لکھ نہ لکھیا جائیا۔ شبد ستگرؤ نے چیڑ ماری جاہ مورکھا پرہو دے بھگتاں دی جا کے کر سیوا، بنا سیوا توں پھل ملن کھئے نہ پائیا۔ نارد بس کے کہا گرو جی میری کوئی نہیں رسنا جہوا، میں کی دیاں سُنائیا۔ کیہڑا رس تے کیہڑا میوہ، کی چکھ کے خوشی منائیا۔ مینوں آں دسا جتھے میرا صاحب وسے اوہی نہچل دھام نہکیوا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر وکھائیا۔ نارد کہا شبد گرو دس شبد وڈا کہ جوتی، کہ جوت وچ وڈیائیا۔ شبد کہے ایہہ گل کہی انوکھی، کی دیاں سُنائیا۔ نارد کہندا ائے شبد گرو توں جدوں پرگٹ ہووین کدی ننگا تے کدی تیڑ بٹھے دھوتی، کدی بودی رکھ کے مُکٹ سیس ٹکائیا۔ کدی مُچھ داہڑی کٹا کے صورت بنائیں اپنی کھودی، محمد دئے گواہیا۔ کدے بن کے پریم چوچی، گوبند روپ درسائیا۔ تینوں کی کہن لوکی، ولیا چھلیا سب توں دھوکھے وچ پھسائیا۔ کسے نوں پڑھن لایا پڑھائی پوتھی، اپنا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ کسے نوں پگری کسے دے سیس تے رکھائی ٹوپی، کسے دے بودے دتے کٹائیا۔ کسے نوں خاک وچ رُلایا کسے نوں چاڑھ دتا چوٹی، چوٹیا کیوں ساری دُنیا دتی بھلائییا۔ کسے دی گر اوتار پیغمبراں کولوں کرائی بوٹی بوٹی، دھنُش بان شستر کھنڈے ہتھ پھرائیا۔ کڈی کھیل کیتی ہوچھی، بچے پچیاں نال دتے لڑائیا۔ نارد کہے جے کتے روداس چار مینوں آر پھڑا دئے موچی، پرہو تیرا ننگ ونہ کے نکیل دیواں پائیا۔ پر ایہہ میری گل تھوتھی، میں پیار وچ سُنائیا۔ جھٹ جوتی رانی نے ہتھ رکھ لیا اُتے ٹھوڈی، ہائے میرے پتی توں رہیا ڈرائیا۔ نارد کہا

نہیں مٹیا ایہہ تے گل ساڈی گھروگی، گھر وچ رل مل کے ایسے طرح جھٹ لنگھائیا۔ نہیں تے اوہ ویکھ لے ناما چھمبا تے دھوبی، اوہ وی پرہ دی جوت وچ سائیا۔ پھیر لیٹ کے چرناں وچ تے سر رکھ لیا وچ گودی، ہس کے دتا دکھائیا۔ نو وار سر مار کے ہلائی بودی، تازی دتی لگائیا۔ پھیر بھج کے چڑھ گیا جوت نار دی موڈھیں، ہتھ سپس اُتے ٹکائیا۔ نالے کہا می ہوتے نہیں گئی اوکھی، میرا بہار ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سارا دین سچکھنڈ ہندی ربی خوشی، ساڈھ تے گھنٹے وجدی ربی ودھائیا۔ پورن سنگھ ستا نہیں سی تے لگی سی اُس دوارے رچی، جتھ اپنا نور نور وچ رلائی۔ جس دی کھیل اچے نہیں مکی، مکمل اپنی کار بھگتائیا۔ آواز سُن دی ربی دو ٹکی، توں میرا میں تیرا اکو ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ نارد کہے پرہو میری اک ارداس نکي، ستمکھ ہو کے دیاں سنائیا۔ گوبند نے کہا میری سکھی اگی، اک اکیس تیری وڈیائیا۔ پر اوہ وی کتھا کہانی نہیں کوئی لکھی، تیرے سہارے گیا تجائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا متی، مٹر پیارے ویکھ دکھائیا۔ سوہنی سہاؤنی کردے رتی، رُتری رنگ رنگائیا۔ جیہڑا سریر ہو جانا سی مٹی، اوہنوں بخش دے وڈیائیا۔ جنم کرم دی ریکھا کردے چٹی، کالا داغ دھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ نارد کہے پرہو تیرے سریر اُتے ہندا سی چندن چندوا، سوہنا نظری آئی۔ مینوں آیں دسدا تیرا سریر نہ رہیا جہنوں کہندے سی شیرسنگھ تے شیرسنگھ مویا، تے شیرسنگھ روپ پرگٹائیا۔ پھیر سچکھنڈ وچوں لے کے آیا ڈھوا، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ اس دا بھیو نہ جانے کوآ، کوک کوک نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ چندوا کہے میرا چیتھڑ پُرانا، لوک مات نظری آئی۔ شیرسنگھ تن رہیا نہ، جس دے اُتے سوہنا پائیا۔ اوئے جن بھگتو جگ کریو کھئے نہ مانا، ہنکار وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ ویکھو جیہڑا چھتر کردا سی اُتے سری بھگوانا، اپنا بل پرگٹائیا۔ اچ اوہ تہاڈے در تے ہویا نانا، اپنا انگ انگ رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ چولا کہے میرے وچ رہی کھئے نہ طاقت، سارے گرمکھ ویکھو ہتھ لگائیا۔ نہ عقل ربی نہ لیاقت، بڈھی کم کیسے نہ آئی۔ میں آیا ساں جس دی بابت، اوہ مات لوک گیا تجائیا۔ بھگتو میری کرو سفارش، تہاڈے آگے سپس نوائیا۔ جے اوہ کرے سچ عدالت، انصاف اک دکھائیا۔

مینوں بنا دیوے اپنی امانت، چرناں وچ ٹکائیا۔ پنج پیارے اس دی دیوہ ضمانت، نو کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ چندوا کہے میرا وقت چک گیا آخری، آخر دیاں جنائیا۔ آگے کیسے دی رہنی نہیں پیری
 فقیری، مان تان نہ کھئے رکھائیا۔ شرع دی ٹٹ جانی زنجیری، کڑی کڑی دئے گواہیا۔ بے شک پرہو دے ملن دی گلی بھیڑی،
 اوکھا راہ دسے لوکائیا۔ پر یاد کر لو بہگت تاریا سی روپ دھار کے کیڑی، پھر نکویں وڈا آپ بنائیا۔ ٹھاڈی رہن نہیں دینی
 دلگیری، دلاں دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ چولا کہے میں
 وک گیا اُس ہاٹ، جس در ملے منہوں منگیا توٹ رہی نہ رائیا۔ مٹ گئی میری واٹ، پینڈا دتا چکائیا۔ مٹ گئی میری ذات،
 اپنا آپ گوائیا۔ ویکھو اٹھاراں ہاڑ دی رات، سمت شہنشاہی چھ دئے گواہیا۔ جن بھگتاں بخشیا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کریا
 کھیل کملاپات، پت پرمیشور ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چولا کہے پرہو میرا
 انت آخری ہویا وبار، تیرے چرن ملی سرنائیا۔ میں چاہندا اگی بہگت جن کر تیار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ اندروں ہون
 سنگت دے سیوادار، دویت والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہناں دے سپس ہتھ دستار، ایہ اگی دین گواہیا۔ آپ بن یاراں دا یار،
 یارانہ توڑ نیہائیا۔ پہلوں ماجھے وچوں کر وچار، فوجا سنگھ ملووالوں لینا اٹھائیا۔ پھیر منگل سنگھ ہووے ہوشیار، سازنگرے
 والا سنگ بنائیا۔ نرین سنگھ کر خبردار، پُر گمان وچے ودھائیا۔ موتا سنگھ دے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گندن سنگھ بخش
 پیار، مال چک جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ چولا کہے مالوے کر دھیان، مہر
 نظر اٹھائیا۔ جرنیل سنگھ کر پروان، رام سنگھ نال ملائیا۔ سادھو سنگھ دے گیان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جاگیر سنگھ ہووے
 بلوان، ہرینس سنگھ مل کے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چولا کہے دوا بے
 ویکھ اپنا روپ، دوہری دھار سمجھائیا۔ تارو سنگھ بنا سپوت، ارجن سنگھ سنگ وکھائیا۔ لال سنگھ بنا سوچ، ہیرا پنڈ
 دینی وڈیائیا۔ پریم سنگھ بھاگ لگا پنج بھوت، پریم سنگھ جنڈیالے والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میرا لیکھا پور کرائیا۔ چولا کہے جموں چاڑھ دے رنگ، اپنی دیا کمائیا۔ تیج بھان دے اند، لچھمن سنگھ مل کے وچے ودھائیا۔

انگریز سینگھ چمکا چند، دیوی سینگھ ہووے رُشنائیا۔ گردت سینگھ تیرے نام دا ہوئے پابند، سر پنجاں ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چولا کہے میرا رُپ چندوا، بن چندن واس مہکائیا۔ تیرے جوگا ہوا، دُوجا نظر کھئے نہ پائیا۔ میں جگت جہان موا، گرُمکھ اپنے لینے پرگنائیا۔ پرکاش ہووے ترے لوا، پُریاں لوآں وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ چندوا کہے میرے صاحب ستگر مہاراج، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ اکیویں دستار امرجیت سینگھ دے سر تے رکھ دے تاج، تخت نواسی دیا کھائیا۔ تیرا ستجگ دا بنے سماج، سمگری اک ورتائیا۔ جیہڑا جھگڑا پئے کوئی نہ بعد، بعد دا لیکھا دینا گوائیا۔ منگوپُوروں جو آئی سوغات، منجیت بھجی چائیں چائیا۔ ایہہ شبد گرو وجائے ناد، سندیسہ آیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ اک دکھائیا۔ چندوا کہے اگی گرُمکھو ستگر بن دی رکھنی کدے نہیں آس، بھگون رُپ نہ کھئے بنائیا۔ اکو شبد گردیو سب دے وسے پاس، مالک ہر گھٹ تھائیا۔ پُورن وچ پُورن جوت پرکاش، بنا پُورن توں دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کٹاں وچ سُنیو نہ کیسے دی بات، جھگڑے وچ کوڑ لوکائیا۔ میرا ٹھگا چوران نال ساتھ، بدمعاشاں وچ وڑ کے جھٹ لنگھائیا۔ کابنناں گویاں اندر وڑ کے پاواں راس، ایہہ میری بے پرواہیا۔ نمازیاں وچ بہہ کے پڑھاں نماز، سجدہ سیس جھکائیا۔ شاہ سلطاناں وچ سیس تے رکھاں تاج، شاہ پاتشاہ ہو کے اپنا حُکم سُنائیا۔ جد چاہوگے دن رات ماراں آ آواز، حُکم حُکم وچوں پرگنائیا۔ پچھے جے سْتے رہے تے ہُن پینا جاگ، آلس نندرا لینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ چندوا کہے پرہہ دا کھیل سدا بہہ بھانتی، میں جُگ جُگ سیو کھائیا۔ زرگن سرگن کھیل کرے دوس راتی، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ جگت ساک سنبندھ بنائے مات پت بھین بھائی پتا پُوت تائی چاچی، پُھپی ماسی نال ودھائیا۔ تے اوہناں دی پھیر کرے راکھی، جنہاں پُت توں ہو کے پتا رُپ بنائیا۔ ایہو اؤکھی منزل تے اؤکھی گھاٹی، جیہڑی چار جُگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ صاحب دین دیاں جس نوں چاہے کوجھے کھلے نوں دیوے داتی، بھکھے ننگے نوں داتا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اگی بھگت جن ہو جاؤ کھڑے، کھڑے دوویں ہتھ کرائیا۔ مُکھوں کہو پرہو اسیں اکو اکھر پڑھے، توں میرا میں تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے شبد

بیڑے چڑھے، جگت نئیا نوکا دتا تجائیا۔ اکو جانا تیرے گھرے، دو جے مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ تینوں ہون نہیں دینا پرے، پلکان
 دے پچھے لینا چھپائیا۔ جے توں ساڈے اوتار پیغمبر گرو وورے، کیوں ساتھوں کریں جدائیا۔ اسیں آگے نہیں رہنا چھڑے، آتم تیرے
 ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چولا کہے پنچے پیارے جوڑو ہتھ، سیس جگدیش
 نوائیا۔ پنچ لیکھاری لیکھو پُکھ سمرتھ، ایہو پتا ایہو مائیا۔ پنچے درباری چرن جاؤ ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پنچے
 پُجاری چرن لو چٹ، رہی نہ مان وڈیائیا۔ کتے والا شکاری بھجن سنگھ آوے نس، پچھلی بھل رہے نہ رائیا۔ اکیاں دا ویکھو
 ستھ، سوہنا دتا بنائیا۔ چھہی پوہ پھر ہور ملنی وتھ، جو سب دی جھولی پائیا۔ اج توں جس طرح گرمکھو تہانوں درشن ہوون
 اوہ لکھ کے رکھنا تے آ کے دینا دس، تے پھیر پرہو دے درشناں دا لیکھا لینا پائیا۔ ویکھو میں اک تے تہانوں ملدا کس طرح نس
 نس، راتیں ستیاں لوں اٹھائیا۔ پر یاد کر لو پرہو دے وبار وچ پیار وچ ستکار وچ دربار وچ اگنی وچ نہ جائیومیچ، حسد وچ کھئے
 نہ آئیا۔ باہر دا کھیل کایا کچ، کاجی ونگ بھن وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، پت
 پرمیشور اگم اتھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہو چار جگ تیری چلدی رہی گڈی، نام دے پیئے دتے لگائیا۔ اک گل پُجھاں وڈی،
 گل پلو واسطہ پائیا۔ اوہ کیہڑی دھار جس نال سریشٹی بدھی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ کیہڑی آواز، جس نال گر اوتار
 پیغمبران بخشیں گڈی، لوک مات مان تان ودھائیا۔ پُکھ اکال کہا ایہ ساری کھیل میریاں چرناں ہیٹھ دبی، بنا کریا توں نظر کیسے
 نہ آئیا۔ پر ایہہ دات بخشدا کدی کدی، سدا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جس دی پریت پریم نال لگی، سو پریم وچ سمائیا۔ جن بھگنو
 ہن اوہو دات تہاڈیاں پٹھاں اُتے بدھی، کیوں گوہند دتا لکھائیا۔ آگے گوہند دا درشن کردے سی اکھیں، ساہمنے ہو کے خوشی
 بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ جن بھگنو گوہند بہ گیا تہاڈی اُتے پٹھ، پٹھو مذہب
 دے دتے لاییا۔ جیہڑی سادھاں نے منزل دسی سوا گٹھ، اوہ بنا ناپ توں دتی مکائیا۔ تہاڈے کول اکو میرے نام دی چٹ، چٹی
 دھار وچوں پار لنگھائیا۔ کدی نہ پوجیو پتھر تے اٹ، اٹاں پتھراں والا گرو کم کیسے نہ آئیا۔ جے چنگا کم ایہہ نہ ہندا تے ضرور
 ماردا کوئی چھک، ایہہ جگت دی ریتی پچھلی چلی آئیا۔ پر مینوں آیں جاپدا سارے پرہو دے دوارے گئے وک، قیمت اپنی گئے

مُکائیا۔ جن بھگتو سجا ہتھ مارو اُتے پگ، اسیں پرہو دے بھگت تے اوہ ساڈا بھگن سوہا پائیا۔ ساڈے اندر مارے سدا کھچ،
 وچ وڑ کے اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی ناری دی پھیر آگئی واری،
 چار جگ دی خوشی بنائیا۔ پرہو صاحب ہن کرے اگلی تیاری، ترے گن توں باہر کھیل کھلائیا۔ جس طرح میں تینوں لگی
 پیاری، پریم وچ اپنا پریم ودھائیا۔ میں چاہندی میرے نالوں چنگی تیری تیریاں بھگتاں نال ہووے یاری، بنا بھگتاں توں یارانہ کم
 کیسے نہ آئیا۔ بنا صاحب کنت توں سرشتی سرب کواری، آتم سیج نہ کھئے بندھائیا۔ میں صدقے گھولی واری، اپنا آپ گھول
 گھائیا۔ ویکھیں کتے ویکرا نہ پاویں مجھ کیس تے داڑھی، مؤنڈ مُنڈایا حصہ نہ کھئے رکھائیا۔ میں چاہندی جو تیرے چرن کرے
 نِمسکاری، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوبو تیرے سچکھنڈ وچ آ کے پریم دی دئے بہاری، بہار رت اپنی دئے بدلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا گھر وسائیا۔ نارد کہے میرا اکو ہوکا، حقیقیاں والیو دیاں سُنائیا۔ پرہو دا کھیل جگ چوڑی
 دھوکھا، اچھل چھل سب دے نال کرائیا۔ ایسے طرح وقت لنگھ گیا بہتا، نو سو چرانوے چوڑی جگ لنگھائیا۔ ہن گوہند دا پورا
 کر کے ڈھنیا والا ڈھونکا، اپنی لئی انگڑائیا۔ روداس دا ساڈھے تین ہتھ لیکھا پورا کیتا اوٹنا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ انت اخیر
 سب دا مالک خصم خاوند بن کے کھوتتا، اوتار پیغمبر گرو لے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ
 وکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اگی پگڑیاں لو بٹھ، جگندر کور دینیاں ورتائیا۔ منجیت نے نال ترنا کہنا دھن دھن، پرہو تیری
 بے پرواہیا۔ سب نے بولنا ہر سنگت دا بیڑا لینا بٹھ، ستگر اپنے کندھ اٹھائیا۔ کوئی مندر وسے تے کوئی بہاویں وسے چھن، سب
 نوں اکو گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک چڑھائیا۔ پگڑی کہے
 مینوں سارے کہندے پگ، پگ کہے کے مینوں پاگل دتا بنائیا۔ میں ویکھیا سارا جگ، جگ جگ سیو کھائیا۔ میں جس دے
 سر تے آئی اوبدے اندر ویکھی دین مذہب دی آگ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ میں بھج کے چلی گئی مکے مدینے دا کرن حج،
 حاجیاں ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دے سراں اُتے کُٹے رہے سج، کل مالک نہ کھئے سیس نوائیا۔ اوبناں دے اندر دوت سب نالوں
 ودھ، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ میں سارے دتے چھڈ، بھجی واہو داہیا۔ اک بھگت سہیلا لیا لبھ، اُس نوں دتا سُنائیا۔ مینوں

لے چل اوتھے جتھے نہیں کوئی حد، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سب توں وکھری رہاں الگ، وکھرا گھر سہائیا۔ جتھے سارے بھگت ہون ہووے کھئے نہ کگ، بنس گرمکھ سوہا پائیا۔ نام خُاری پی کے مدھ، مدھر دُهن راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دتی مان وڈیائیا۔ پگ کہے جن بھگتو پرہ نے کیتی بڑی مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دے بھگت سدا نشانی، جگ جگ سوہا پائیا۔ آد جگاد بنیا رہیا بانی، سدا سدا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھلی ریتی چُکی پُرانی، آگے اپنا حُکم ورتائیا۔ جس جوتی دھار اوتار پیغمبر گرو بنائے مہارانی، راؤ رنگ رہیا نہ رائیا۔ سو جن بھگتاں سچ دوارے کھوا مہانی، ترسنا بھکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ نارد کہے پرہو جیہڑی کھیل کیتی آد، مینوں دے سُنائیا۔ مینوں آگیا یاد، یادداشت نہ کدے بھلائییا۔ جگ چوگری جگت وستوآن دا ورتاؤندا رہیا پرساد، پرسادے کھوا کے سب دے جھٹ لنگھائیا۔ پر اپنے نام دی پرگٹ ہو کے ساکھیات ہر سنگت کر کے ونڈی کدے نہیں دات، اک اک توں چوری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ نارد کہے پرہو اچ پرساد دے دے اوہ، جو آد جھولی پائیا۔ جیہڑے گرمکھ آؤن چھبی پوہ، اوہناں دے اندر وجدی رہے ودھائیا۔ سب دے ہتھ وچ لکھ کے پھڑیا ہووے سوہنگ سو، سُنہری اکھراں وچ سوہا پائیا۔ تیرے چرناں دا ہووے موہ، ناتا دین دنی ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ نام دینا ورتائیا۔ ساچا نام دے دے گپھا، اپنی گنڈھ کھلائییا۔ ایویں نہ ہوویں خفا، غصّے وچ سُنائیا۔ ذرا ہن بدل دے اپنا پچھلا صفحہ، آگا دے درڑائیا۔ اچے تگ بھگتاں توں محسوس ہندا اسپس اچے تگ کوئی نہیں کیتا وادھا، وادھا نظر کھئے نہ آئییا۔ ہن انہاں دے اندر وڑ کے انہاں دی آتم توں مارنا جپھا، گلوگری وچوں نکل کھئے نہ جائیا۔ اکو تیرا گاون ٹپا، ٹاپوآں دا ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو پا دے سب دے اُپر چھپا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جیہڑے تیتھوں اولے ہو کے مار دے گپاں، گپوڑیاں رہے سُنائیا۔ اوہناں دے گل وچ پا دے نام دا پٹا، پٹے والا کتا دے گواہیا۔ بنا تیرے توں دوجے نال ہووے کدے نہ متا، مت متانتر دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جے توں امرت ورتایا سی نال لپاں، ہن بکڑے دے بھرائیا۔ پینا پے نہ نال کپاں، رسنا جہوا نہ مکھ پلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ وست جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا پرساد

سدا پرسادی، پرس پرس پرسایا۔ ترسدے رہے کرشنا رادھی، راما سینا راہ تکایا۔ پیغمبر جھولیاں رہے آڈی، نیتز نین اٹھایا۔ گر گر گاؤندے رہے بن کے ڈھاڈھی، صفتاں وچ صالابیا۔ میں اک خبر سنائی ساچی، سہج نال درڑائیا۔ جس ویلے آپ آواں تے دیناں مذہباں توں دیواں آزادی، جھگڑے سرب مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دی دھار بخش کے سانجھی، سانجھیوال بھکت جن بنایا۔

❖ ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سری آر ایل شرما دے نوت دھرم ارتھ روڈ کوٹھی نمبر ۱۰۲، سرینگر کشمیر ❖

اوتار پیغمبر گر کہن پرہ پایا کلاپتی، پت پرمیشور پاربرسم دھردرگاہیا۔ جس نے آد انت دی کتھا کہانی دسی سچی، ست ستوادی برہم برہادی اپنا بھیو کھلاٹیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے نرگن جو قبول کر کے سکھی، سخاوت دھر دا نام اپنا آپ ورتائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ویکھیا بنا اکھیں، نیتز لوچن نہ کھئے وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جو نام بھنڈارا دیندا ربیا رتی، رتن امولک دھر دا ہیرا ساڈی جھولی پائیا۔ سرگن دھار لوک مات وچ گا کے گاتھی، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دھر دی دھار آکھی، آخر نراکھ دھار وچوں مات پرگٹایا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی انت ویکھے کلجگ اندھیری راتی، دو جہان نوجوان مرد مردان پھول پھولایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں انتر آتم ربیا واچی، نرتتر ہو کے پردہ آپ چکائیا۔ سجن سہیلا اک اکیلا صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر سب دی پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ میلا میلیا سہج سبھائیا۔ جدھر تکیئے چار کُنٹ دہ دشا اکو نور جوت پرکاشی، پرکاسوان مہربان محبوب نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ویکھیا سچ گھر سہنجنا، سچکھنڈ وچی ودھائیا۔ پرہ پایا آد پُرکھ نرنجنا، پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ جس دے چرن کول کر کے دھوڑی مجنا، آپا آپ کیتی صفائیا۔ ٹھا کر پا کے دھر دا سجن، میت لیا پائیا۔ جس دے پچھ جگت جہان دین تجنا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے ویکھے چائیں چائیا۔ اوتار

پیغمبر گر کہن پرہ پایا صاحب سہیلا کنت، خصمانہ دُھردرگاہیا۔ جس دا جان نہ سکے آد انت، بے انت کہہ کے جھٹ لنگھائیا۔
 سو مہا دتے آگت، لیکھا لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس دے برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ انت، قلم شاہی دتے نہ کھئے چترائیا۔ جس
 نوں دھیاؤندے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت بھگت سہیلے سپس نوئیا۔ سو صاحب ستگر سچ دوارے ایکنکار ایکا نام
 دس کے منیا منت، منتر انتر نرنتر دتا جنائیا۔ ساڈی دین مذہب دی میٹ کے چنت، دویت آگتی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ پایا ست سوامی،
 صاحب سلطان دتی وڈیائیا۔ خاوند تکیا انترجامی، خود مالک نور الہیا۔ جس دی منزل اک رُوحانی، رُوح بُت توں پرے کرے
 شنوئیا۔ جس نوں لبھدے اُپر اسمانی، سو ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ جس دے چار جگ دے شاستر صفتاں والی بانی، بان انیالا تیر
 لگائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دو جہانی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگم اتھاپیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے ساودھانی، آلس
 نندرا غفلت وچ سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا جسم ضمیر جسمانی، جسم ضمیر اپنا آپ سمجھائیا۔ ست دھرم وچ
 رہن نہ دیوے غلامی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا جانے چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ مہربان محبوب
 ہو کے مُحبت وچ دیوے آب حیات پانی، امرت اکو رس چکھائیا۔ دین دُنی دا بن کے جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ جھگڑا
 میٹ کے وید پُرانی، انجیل قرآنی لینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک
 بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر کہن ٹھاکر پایا اک خاوند، خواہش اور رہی نہ رائیا۔ جس دے حکم اندر ہو پابند، پابندی دین مذہب
 والی گوائیا۔ جس دا نشان تارا چند، چوڈاں طبق دین گواہیا۔ سو سُنائے اپنا آگتی چھند، سوہنگ ڈھولا دُھردرگاہیا۔ جس
 دی چار جگ کردے آئے منگ، بھوکھتاں وچ دھیان لگائیا۔ سو صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا ویس وٹائیا۔ جس نے گوبند توں
 چُھڈایا پُری اند، اند اپنا اک جنائیا۔ شستر کھنڈا کرا کے جنگ، جگت وچ دتی وڈیائیا۔ آگلا لیکھا کر کے قلم بند، پردہ پردیاں
 وچ چُھپائیا۔ جس دے حکم اندر صدی چوڈھویں رہی لنگھ، محمد اُٹھ کے لئے انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا وسیا سچ محلا، محفل پرہ دے نال رکھائیا۔

مالکِ ملیا اکِ اِکلا، جوتی جاتا دُھردرگاہیا۔ جس دا کھیل جلاں تھلاں، مہیئل اپنی کار کھائیا۔ جو لکھ چوڑاسی اندر رلا، آتم
 پر ماتم ہو کے سو بہا پائیا۔ جس نے شبد سندیسہ گھلا، سُنیہڑا اگم اتھاپیا۔ جس دا حُکم کدے نہ ٹلا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔
 سو کلجگ اتم دھر کے اپنی کلا، کلکاتی دئے کھپائیا۔ چاروں کُنٹ بول کے ہلا، شبدي دھار اکِ اُٹھائیا۔ جو گوبند دس کے گیا
 ڈلا، سہج سہج سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ اوتار پیغمبر
 کہن پرہہ پایا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہ، اگوچر کہن کھئے نہ آئیا۔ جیہدی چار جگ دی صفت
 صلاح، اکھراں وچ وڈیائیا۔ سو لہنا دینا جانے تھائوں تھان، تھان تھنتر پھول پھولائیا۔ ویکھنہارا مانو ذاتی ساڈھے تن ہتھ گراں،
 ماس ناڑی بھیو رہے نہ رائیا۔ جس دا چار جگ اکھراں وچ حرفاں وچ حرفاں وچ چیدے آئے نار، دین دنی درڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اکِ سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ پایا پُرکھ سمرتھ، مل
 کے وچی ودھائیا۔ جس چار جگ چلایا رتھ، رتھوہی ہو کے سیو کھائیا۔ جس کول اگمی وتھ، بھنڈارا بے پرواہیا۔ جس دے
 پچھ گوبند بیٹھا ستھر گھت، ماچھوواڑے سیج سہائیا۔ اُس نے کھیل کرنا وت، بے وطنان ویکھے تھائوں تھائیا جس دے لیکھے
 لگی اجیت جُجھار دی رت، بچے نیہاں ہیٹھ دہائیا۔ سو جوتی جاتا ہو پرگٹ، پردہ اویلا دئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیوے
 کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ستجگ ساچا انگڑائی لئے جھٹ، آلس نندرا اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکِ سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ پایا ایکنکار، اکِ اِکلا سو بہا پائیا۔ جس دا کھیل وچ
 سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کھائیا۔ جس دا رُپ تینی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد نور الایہیا۔ جس دا دس گرُ
 جوت چمتکار، اُجالا کیتا تھائوں تھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دُھر دا پروردگار، سانجھا یار اکو اکِ اکھوائیا۔ سچکھنڈ بنا سانوں اپنی نار،
 بہتار ہو کے اکو سیو کھائیا۔ اسیں مل کے گایا منگلاچار، ٹوں میرا میں تیرا نور الایہیا۔ دین مذہب دا جھگڑا دتا وسار، وسری
 وست پرائیا۔ در ٹھانڈا کر دربار، سجدہ اکو سیس جھکائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہار، شاستر سمرت کہن کھئے نہ پائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر جس دے بنے رہے پنہار، جگت کنارے پرگنے اُتے اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلآ آپ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ پایا مُحَبَّت وچ پارہرم مُبائن، محبان بیدو
 بی خیر یا اللہ نُورِ الابیاء۔ جس دا رُوپ آد انت اعین دا عین، ریکھ سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ جو مالک خالق سَجَن سَین، جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جس نے دین مذہب وچ سانوں بنا دتا طرفین، طرفداری وچ نام کلمہ یاری دتی وکھائیا۔ حُکم سندیسے
 دیندا رہیا بنا اپنے سائن، دستخط نظر کھئے نہ آئیا۔ کُچھ لیکھا لکھ کے گیا بالمیک وچ رمائن، رام دا رام بے پرواہیا۔ کُچھ ارجن
 کرشن لگا کہن، کہہ کے دتا درڑائیا۔ کُچھ کرپلے دا لیکھا حسن حسین، محمد دی دھار دئے گواہیا۔ کُچھ ارجن نے تکیا نین، تتی
 توی سوبھا پائیا۔ تیغ بہادر دے کے لہن دین، لیکھا اگلا گیا سُنائیا۔ گوہند کہا پُرکھ اکالا دین دیالا انت پرگٹ ہووے جس ویلے
 کوڑی کرپا وپے وہن، ست دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچکھنڈ دوارا اک وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن گھر پایا گرہ ایک، محل اٹل وچی ودھائیا۔ جتھے اکو اک ٹیک، دوجا ایشٹ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ بھیو رہے کھئے نہ بھیت، ابھیو اپنا دئے کھلائییا۔ تن ماٹی خاک نہ
 ہووے کھیت، مڑھی گور نہ کھئے دبائییا۔ جد تکیئے ہر کرتا نیتن نیت، بن نیتر سوبھا پائیا۔ سد درشن لئیے پیکھ، پیکھت اپنی
 خوشی بنائیا۔ جس دی شبد ستگر بدل دیوے ریکھ، اپ وائے تیج پرتھی آکاش اپنی کار کھائیا۔ نام کلمہ دھرنی دھرت دھول
 جگت دیس، نراکھر دھار وچوں اکھر پرگٹائییا۔ کھیل کھلائے مؤنڈ مُنڈائے رنگ رنگائے مچھ دابڑی کیس، کیس گڑھ دا لیکھا
 پور کرائیا۔ جس دا کھیل پنڈت پاندھے واچ نہ سکن مُلا شیخ، اپنا حُکم آپ ورتائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا دُھر دربارا اکو اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں بنا دُھر دی سوانی، سوبہنا رنگ دتا
 رنگائییا۔ پت پریشور بنا کے اگئی رانی، میل میلیا سہج سُبھائییا۔ جوت دھار بن کے جوت دی رانی، رنگ محل اٹل دتا چڑھائییا۔
 جتھے نہ کھئے شبد نہ کھئے بانی، نہ کھئے کلمہ صفت صلاحیا۔ نہ کھئے امرت نہ کھئے پانی، آب حیات نہ کھئے برسائییا۔ نہ کھئے وید پُران
 شاستر نہ کھئے گھاڑت گھڑے چارے کھانی، وشن برہما شو دُور دُراڑے سپس نوائیا۔ مہربان محبوب ساڈے اُتے کیتی مہربانی،
 مہربان مہربان اپنی دیا کھائییا۔ ست دھرم دی دے کے نشانی، نشانہ اپنا دتا وکھائییا۔ جس دے پچھے دے کے آئے قُربانی،

شستر کھنڈا کمان کندھ اُٹھائیا۔ سو لیکھا مُکا جگت عوامی، عام دا کھڑا دتا چُھدائیا۔ ساڈا جھگڑا مُکا جِسمانی، اوتار پیغمبر اِکو رنگ وکھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے جیو پرانی، پرانیتِ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ودیا والے ودواناں دی چلے نہ ریت پُرانی، سچکھنڈ چلے نہ کھئے چُٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار گرہ اِکو اِک وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سانوں ملیا گہر گمبھیرا، گنونت بے پرواہیا۔ جس نے کلجگ بدل دینا وطیرہ، واتا ورن دئے بدلائیا۔ جس نے لیکھے لایا رِوداس دا اِک کسیرا، کبیر جُلابا دئے گواہیا۔ نامے دا دُدھ پی کے سیرا، بھوگ لگایا چائیں چائیا۔ سو صاحبِ سوامی بن کے پیرن پیرا، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی اندروں کڈھ دیوے دلگیرا، دل دلیل دئے بدلائیا۔ شرع سریر توڑ زنجیرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ لیکھا مُکا کے غریب امیرا، فقیراں فقرہ اِکو دئے سمجھائیا۔ جس کارن گوبند دھرنی اُتے مُکھی چُھپائی تیرا، تیر ترکش دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سہیلا اِک اکیلا اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں بنا دے نار سُلکھئی، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ سانوں کھیل وکھائی اُتر پورب پچھم دکھئی، چارے گنٹ راہ تکائیا۔ حُکم سندیسہ دے کے الکھ الکھئی، اگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ جس نے سب دی پت رکھنی، پت پریشور دئے کھیل جنائیا۔ گر مُکھ دھار نہیں رکھنی سکھئی، جن بھگت لئے اُچھائیا۔ گر سکھ رہے نہ کھئے بے وطنی، وطن اپنا اِک سمجھائیا۔ جو ستگر دوارے آئے پتنیں، نئی نؤکا نام چلائیا۔ سیوا لگائے جس دے چرن جھسے لچھمی، دھرم دوار ویکھنا چائیں چائیا۔ ستجگ دی کھیل کرنی رسمی، رواج کاج اپنا اِک رچائیا۔ شنکر دی دھار ویکھ بھسمی، بھسمڑ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھار بن کے اِک جوتی، دین دُنی رہے سُنائیا۔ جن بھگتو پرہہ دے بن جاؤ اِکو گوتی، گوتم بُدھ دئے سمجھائیا۔ کسے دی آتم رہے نہ سوتی، سوئی سُرَت لینی اُٹھائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی، سو کایا گُٹیا اندر ڈیرہ لائیا۔ جس دے نام نال دُرمت میل جائے دھوتی، پتت پُنیت بنائیا۔ انتر واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھابیا۔ سو مالک خالق ویکھے اپنی چڑھ کے چوٹی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جن بھگتو ویکھو کلجگ اندھیری رات، ساچا چند

نہ کھئے چمکائیا۔ اٹھو ویکھو مارو جہات، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ ساچا دیوے کھئے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چار جُگ
 دے اکھراں والی گاتھ، پڑھ پڑھ تھکی مات لوکائیا۔ انتر آتم ملے کیسے نہ شانت، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ نام بھنڈارا بخشے کھئے نہ
 دات، داتار ہو نہ کھئے ورتائیا۔ ساچے منڈل ویکھے کھئے نہ راس، گویاں کاہن شبد نہ کھئے ملائیا۔ ساچے مندر ہونے نہ کھئے پرکاش،
 اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ شبد ناد دُھن سُنے نہ کھئے آواز، نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے پنجے وقت نماز، وضوواں بانگ
 وچ کرائیا۔ پروردگار دا کھولے نہ کھئے راز، اکھّاں بودھ نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں جاؤ جاگ، جاگرت ویلا اک سُنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو سادھ سنت فقیر،
 نرگن دھار لو انگرائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ نیتز نین ویاؤ نیر، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ اپنی بدل لو تقدیر، تدبیر دُھر دا شبد دئے
 جنائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کھئے تصویر، مُصوّر کھچ نہ کھئے وکھائیا۔ تیس سوامی آگے اپنی دسو پیڑ، جو پیا پریم ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ ستگر شبد ہو کے بھے پیڑ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں نو کھنڈ پرتمھی پینی پیڑ، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ جس
 نے لجیا رکھی درویتی لہن نہیں دتے چیر، چری وچھنے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو پرہہ ویکھو اکو میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دا رام اللہ وایگرُو
 اوم تت ست گاؤندے گیت، گوبند گوبند گوبند اِلابیا۔ سو سچ دا مالک بیٹھا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا کھیل
 سدا انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک اُچائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن سُنو ساڈا حُکم فرمان، فُرنیاں توں باہر جنائیا۔ حُکم مننا اک سری بھگوان، جو بھگون دُھردرگاہیا۔ جس دا
 ست سچ نشان، دو جہاناں آپ جھلائییا۔ جس نوں اسان مٹیا کاہن، سو لکھ چوڑاسی گویا لئے ہنڈھائیا۔ جس نوں گایا کہہ
 کے سینا رام، سُرْتی شبد شبد سمجھائیا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ محمد پیغام سُنایا وچ جہان، الفیے کیتی پڑھائیا۔ کلمہ دس کے
 انجیل قرآن، ایمان اپنا اک سمجھائیا۔ نانک گوبند کر پردھان، ڈنکا فتح دِتا وجائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ کے شرع شیطان،
 شریعت اکو اک درسائیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی مئے آن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوسے دے بال آنجان،

بالی بُدھ نہ کھئے چڑائیا۔ نام کلمے دتے وچ جہان، کائنات وچ دُنی دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، دُھر درباری اک ایکنکاری اک اِکلا اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو صوفی سنت فقیرو اِکو پروردگار کر
 دیو سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ ویکھو کھیل اپنے گھر دا، گھر گھر وچ ہویے رُشنائیا۔ نظارہ تکو نرائن نر دا، جو ناری نر
 رُوپ درسائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا کلجگ کل دا، کالکھ ٹکے دئے دھوائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرنا راجے بل دا، جو باؤن آیا
 دِرڑائیا۔ تیراں سو ستاسی رِشیاں دھام دسیا نہچل اٹل دا، اٹل پدوی اک درسائیا۔ اٹھاسیواں رِشی حُکم نال شبدي دھار رلدا،
 بھيو ابھيد نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے کشپ والی ڈل دا، پردہ
 پردے وچوں چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جن بھگتو مٹو ایکا گر، ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ جس دا لیکھا ہووے دُھر، دُھر
 مستک پھول پھولائیا۔ ستنام وجائے سُر، سُر تى شبد نال جُڑائیا۔ شوہ دریا جائے کھئے نہ رُڑھ، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جو
 جا کے آیا مڑ، مڑ اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دا منتر نام کلمہ جانا پھر، فُر نے سب دے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتو اُٹھو ویکھو مارو جھاکي، لوچن نین اکھ
 اُٹھائیا۔ پت پرمیشور تکو کلاپاتی، پاربرہم اگم اتھابیا۔ جیون زندگی بدل دیوے حیاتی، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ منزل چاڑھ
 دُھر دی گھاٹی، گھاٹا پچھلا پورا کرائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساتھی، سکلا سنگ وکھائیا۔ صدی چودھویں سارے من لو آکھی، بنا
 اکھراں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن ویکھو سچا سچن، ستگر اک اکھوائیا۔ جو پردے آئے کچن، اوڈھن سیس نام ٹکائیا۔ جس نوں کہندے اکال مورت گوپال
 مدن، مدھ سوڈن نام دھرائیا۔ جس دے کھنڈ برہمنڈ سورہ دیپک جگن، کوٹن کوٹ کرے رُشنائیا۔ سو کلجگ اتم کرے عدل،
 انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کِرپا شرع کرے قتل، قاتل مقتول اپنا حُکم ورتائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سچ دوارے بنا کے
 رتن، اموک اپنی جھولی پائیا۔ پرہ ملن دا مانس دیہی یتن، یتھارتھ اک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی اک عرضوی، بینتی اک سُنائیا۔ پرہ بن اور نہ کوئی،

سچ سچ سُنائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندروں روئی، بن نیناں نیرِ وِہائیا۔ سوئی سُرَت نہ اُٹھائے کوئی، اَلَس نِندرا دئے مِٹائیا۔ مُحَبَّت
 وِچ نہ جائے موبی، پیار پیار وِچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ ور، سچ دا میلا آپ
 کرائیا۔ گر اوتار پیغبر کہن ہر پایا کنت سہاگی، سہج سہیلا میت دہیلا۔ جس انتر دتا اک وِیراگی، بن صاحب کنت کٹھولا۔
 ہوئے ہنگتا ساری بھاگی، دین مذہب دا جھگڑا بھولا۔ اکو نام کلمہ رہے ارادھی، لہنا درگاہ سچ وصولا۔ جس کھیل کِریا آدی،
 سو جگادی کدے نہ بھولا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے حُکم معقولا۔ اوتار پیغبر گر ولزتے وضع
 زلینو زگاہ عرشے نزاع، خاکے ککھوش، کلمے نزی، تزینے نوت کثے نزاع مُحبتے نووا رسولے ازاء، کنتے ونوا دستے دُعا، جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ پردہ چُکے سچ مُحبُوب، مُحَبَّت وِچ وڈیائیا۔ جس
 دا عالیشان عرُوج، عرش فرش دُھردرگاہیا۔ جو سب نوں کرے نیست و نابُود، عالے جواہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنا دئے چُکائیا۔ اوتار پیغبر گر کہن ایہہ دھرنی دھرت دھرت وڈ بھاگ، سچ ملی وڈیائیا۔
 جتھے بھکت بھکت چراغ، بھگون نور نور رُشنائیا۔ سنت سنت سماج، سمگری سچ ورتائیا۔ ہنس ہنس کاگ، گرُمکھ گر گر
 گائیا۔ ہرہوں ہرہوں وِیراگ، پنجم پنڈھ مُکائیا۔ سوئی سُرَتی گئی جاگ، اَلَس نِندرا رہی نہ رائیا۔ آسا منسا پوری ہوئی تانگھ،
 اندرِشٹ درِشٹی دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ گر اوتار پیغبر کہن ایتھے سپت
 رِشی کٹ کے گئے رات، اپنی خوشی بنائیا۔ بہاردواج نے رکھی آس، اتری نال سہائیا۔ اُٹھ ویکھ پرتھی آکاش، گگن گگنتر
 دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم مار جہات، جہاتی اپنی اک سمجھائیا۔ جس ویلے چیلارُ گرو اک دوجے دی چُچھے کھئے نہ بات، واتاورن
 بدلے لوکائیا۔ سچ دھرم دی کرے کھئے نہ بات، باطن پڑدا نہ کھئے کھلائییا۔ میرا پورا ہونا واک، واقع دئے سُنائیا۔ ایتھے کھیل ہونا
 اِتفاق، اِتفاقیا آئے بے پرواہیا۔ جس نے پرگٹ پرسدھ کرنی براہمن ذات، برہم اپنا پڑدا لاپیا۔ شبد سندیسہ دے کے آئے ساچ،
 سچ دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک کھلائییا۔ بہاردواج کہے ایہہ
 میری دھرم نشانی، نشانہ اک وکھائیا۔ کھیل کرے شہنشاہ سُلطانی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس ویلے سرِشٹی جگ چوگرئی دسی

فانی، فنا پہلا ویکھے دُھردرگاہیا۔ سو پُرکھ زرنجن زرگن دھار کھائے پریم رس مہانی، وست امولک اپنی آپ ورتائیا۔ اُتر پُورب
 پچھم دکھن چارے دشا بھئے ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ سُنہڑا اک سمجھائیا۔ بہاردواج کِہا ایہ دھرتی سوہنی کچھپ دی کشمیر، کچھ مچھ دین گواہیا۔ جتھے آوے پیرن پیر،
 پیغمبر نُورِ الہیا۔ جس نے کھیل کرنا آخیر، آخر قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ سُمند ساگر ورو لے نیر،
 دھرتی دھرت دھول پردہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ بہاردواج کہے دھرتی دھول سہاؤنا، سوہنی رُت وڈیائیا۔ جوتی جاتے کھیل کھلاؤنا، خالق خلق سمجھ کھئے نہ پائیا۔
 بھگت بھگونت آپ اُٹھاؤنا، بھگون اپنا پڑدا لاپیا۔ شبدی ناد دُھن سناؤنا، پن کتاں کر شنوائیا۔ پریم پیالہ رس پیاؤنا، امیوں رس
 چکھائیا۔ مانک موتی گرُمکھ آپ بناؤنا، سوہنگ ہنسا چوگ چُکائیا۔ پچھلا لیکھ پُور کراؤنا، آگے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ بہاردواج کہے اتری براہمن ہونا برہم، پاربرہم
 دیا کمائیا۔ جتھے اُپجاؤنا ساچا دھرم، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ اُس دا پچھلے جنم دا ہونا کرم، راجا بل دئے گواہیا۔ لیکھا لہنا پُورا
 کرنا پرن، پران پت دئے سمجھائیا۔ سہارا دے کے اکو چرن، چرنودک اک پیاٹیا۔ جھگڑا میٹ کے مرن ڈرن، چوڑاسی وچوں باہر
 کڈھائیا۔ ایتھے اُس ویلے اکو ڈھولا پڑھن، تُوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 سد اپنا بھیو چُکائیا۔ بہاردواج کِہا سُن رکھی، ریکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے سچ دھرم دی رہے کھئے نہ سیکھی، سیکھیا جگت
 سرب تجائیا۔ اُس ویلے شہنشاہی سمت چھ تیرے دھرم دی ہونی متی، مِت پیارا ویکھ وکھائیا۔ پچھلی کتھا کہانی جانی لکھی،
 پُورب لیکھا دئے درڑائیا۔ جتھے ستگر پرما تم مل کے پینی اگی، سرگن زرگن جوڑ جڑائیا۔ اُس ویلے کڈھ کے ویکھیں بنا اکھراں والی
 چٹھی، جتھے حرف حرُوف نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔
 اتری کہے میں چٹھی اجّ واجی، واجک ہو کے دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری تکیا کھیل تماشی، تماشا بے پرواہیا۔ زرگن نُور جوت
 پرکاشی، پن چند سوریہ کرے رُشنائیا۔ میں ہور ماری جھاتی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ تن تکیا وجود خاکی، تتوت سوبھا پائیا۔

جس دا میلا پر ماتم آتم بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ اتری کہے جس ویلے میں اکھر اک پڑھیا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ منزل اُس اگئی چڑھیا، جتھے میلا صاحب سوامی دھردرگاہیا۔ میں بھہ وچ بھو وچ ڈریا، نیوں کے سپس نوائیا۔ اوہ ویکھ جتھے نرگن نرور نرکار نرکار بھگت سہیلے رہیا وریا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، پورب لہنا دینا چکائیا۔ اتری کہے جاں میں کھول کے ویکھیا اکھ، اکھ اٹھائیا۔ جیہڑا بھگتاں توں کدے نہ ہویا وکھ، وکھرا گرہ نہ کھئے وسائیا۔ جگ چوکری پیج لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کھیل کرے سچ، سچ دا مالک پھیرا پائیا۔ اتری کہے بھگتاں دے لوں لوں اندر رہیا رچ، ساڈھے تن کروڑ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک پھیرا پائیا۔ اتری کہے میں بھگت سہیلا تکیا نام لپلا وتی، وطن اپنے سوہا پائیا۔ جس دے اندر اکو رنگ بسنتی، بسنت رت ملے وڈیائیا۔ گرہ رہیا نہ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم پڑدا دتا چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پڑھ کے پنگتی، پنجاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ ست دھرم دی مل کے سنگتی، سگلا سنگ بنائیا۔ جتھے میل ملاواں جوت اتی، انت کنت بھگونت اپنے وچ ملائیا۔ آشا رہے نہ پھیر تن دی، چوراسی وچوں چارے کتیا لئیاں چھڈائیا۔ مکھوں آواز نکلے دھن دھن دی، دھن تیری بے پرواہیا۔ کھیل مک جائے سنسار والے غم دی، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ اکو آشا ہووے اُس رام دی، جو رام رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ اکو تانگہ ہووے اُس بھگوان دی، جو بھگوان بھگتاں لئے ملائیا۔ اکو طمع لئے اُس بھگوان دی، جو مہربان ہو کے بنس سرہنس پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ بھگتاں دینا مان، ابھان دینا مٹائیا۔ اپنا بخش کے تان، نتانیاں ہونا سہائیا۔ امرت رس دے کے پین کھان، نجھر جھرنا بوند سوانت دینا چوائیا۔ جوتی نور دس مہان، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سبھائیا۔ اکو دیا باقی کھلا پاتی تیرا نظری آوے وچ دو جہان، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھن بھاگ جے کرپا کیتی آن، آن اپنی اک سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن کریں دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ ساڈا لیکھا کریں پروان، (پروانے) اپنے اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر اک وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ ہونا آپ

سہانک، سگلا سنگ نہائیا۔ ٹوں سوامی آد نائک، نرائن تیری وڈیائیا۔ تیرا کلمہ حق حمایت، ہم ساجن لینا بنائیا۔ ساچا سچ کر عنایت، بخشش کر دھردرگاہیا۔ کوچھے کلمے بنا لایق، مورا کھ مگدھ انگ لگائیا۔ بہاردواج اتری دا پورا کیتا آیت، قول اقرار پورا کرائیا۔ تیرا حکم منیئے جائز، ناجائز کار نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، سچ نام نام ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا جگ جگ کھیل اولّا، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ویس انیک کراں جوتی دھار اکلّا، کل اپنی آپ ورتائیا۔ کلجگ انت شبدي دھار رلا، تن وجود روپ نہ کھئے درسائیا۔ دو جہاناں کھیل کھیلان گھڑی پلا، پل پل اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے ایڑے توں اکھڑ صفت وچ بنایا اللہ، عالمین اپنی کیتی وڈیائیا۔ گھر وکھاوے نہچل دھام اٹلا، جتھے نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سریشٹی نال کر کے ول چھلا، دریشٹی وچوں در توں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے بہڑی زینڑیئے اٹھ ویکھ کھیل اپارا، اپرمپر رہیا جنائیا۔ کلجگ جیو سٹا وچ سنسارا، نیتر لوچن نین نہ کھئے اٹھائیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا گوبند دے کے گیا اشارہ، سمبل وسے دھردرگاہیا۔ تس گرہ مندر نرگن دیا باقی کھلا پاتی اکو اک دسائے چمتکارا، چمک چمک وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بہڑی زین کہے میں نیوں نیوں لاگاں پاؤں، چرن کول سرنائیا۔ میرے انتر آیا چاؤ، وچی سچ ودھائیا۔ جن بھکتو ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاؤ، آد انت دا گیت پرہہ اکو گیا سمجھائیا۔ ایہو گوبند لا کے گیا داؤ، دس دسمیس اپنا حکم سمجھائیا۔ گرمکھان کہے کے واہو واہو، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سو کلجگ اتم کھیوٹ کھیٹا بنے ملاحو، بیڑا کلجگ اتم پار کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی انت ارداس، بینتی اک سنائیا۔ پرہو سد وسیں بھگتاں پاس، بھگون اپنی گود ٹکائیا۔ گرمکھ کدے نہ ہووے اداس، گرسکھ لینا ترائیا۔ صوفی تیری شاخ، شناخت اپنی دینی سمجھائیا۔ امرت پیا کے آب حیات، زندگی زندگی وچوں پرگٹائیا۔ نام دھن وجا کے ناد، اگتی راگ سنائیا۔ سیتا کئے نہ کھئے بنواس، رام راما جوڑ جڑائیا۔ پیغمبر جس دی کر کے گئے وضاحت، صفتاں وچ صلاحیا۔ ٹوں مالک اکو واحد، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر،

آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھيدا دينا کھلايا۔ پُرکھ اکال کپا گر اوتار پیغمبر نرگن کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے، نُوَر نُوَرانہ نُوَر پرگٹاواں گا۔ سچ نواسی پُرکھ ابناشی دو جہاناں داتا ہو کے، نام ندھانا اک ورتاواں گا۔ پاربرہم برہم نال چھوہ کے، ایش جیو دا رنگ رنگاواں گا۔ دسم دواری وچوں کھلو کے، نُوَری جوت جوت رُشناواں گا۔ ہوئے ہنگتا ساری کھوہ کے، سچ سُچ اک ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگاواں گا۔ دین مذہب دا پندھ مُکاواں گا۔ اندھ اندھیر کوڑ مٹاواں گا۔ شبد گرو شیر بُکاواں گا۔ بھے بھو سرب درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک کھلاواں گا۔ سچ دوار اک کھلائیگا۔ دین دیال دیا کھائیگا۔ ایش جیو بہرم مٹائیگا۔ امرت رس جل پئیگا۔ تُوں میرا میں تیرا مارگ دس، مانو ذاتی اکو راہ وکھائیگا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ پندھ پچھلا مُکیا نس نس، ستجگ اپنا راہ تکائیگا۔ جن بھگت سُپھلا پرہ دوارے جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیگا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے اج دی رات، رُتری دھرم دھار مہکائیگا۔ پھیر جنم لینا پئے نہ وت، بے وطنان اپنے وطن پہنچائیگا۔ جوتی دھار میلا کر کے ست، ست ست وچ ملائیگا۔ پرہ دا نام ایہو برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نجھر دھار دے کے رس، رستہ اپنا آپ کھلائیگا۔

☆ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ لیفٹیٹیٹ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ☆

پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر تکو زمیں اسمان، پن نیتر لوچن نین اکھ اُٹھایا۔ پردہ کھول کے ویکھو دو جہان، جاگرت جوت پن ورن گوت جگایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دھرو دھیان، انتر انتشکرن کھوج کھوجایا۔ مُرید شش تکو ہو مہربان، محبوب مُحبت وچ اکھ کھلايا۔ کون ساچا کلمہ نام گائے گان، پردے ہر کون وسایا۔ کون امرت رس پیئے کھان، کون جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ کون ویکھے دھرم نشان، نشانہ دین مذہب بدلايا۔ کون جانے دھر دا کابن، جو لکھ چوراسی گوپی آتم رہیا ہنڈھایا۔ کون لہے اگما رام، جو سینتا سرت سرب پرنائیا۔ کون پڑھ کے کلمہ کلام، کائنات وچوں پلو رہیا چھڈایا۔

کون گا کے ستنام، ست ست وچ سہائیا۔ کون پی کے واپگرُو جام، امرت گوہند رس چکھائیا۔ سُنو سندیسہ اک فرمان، فرمان بردارو رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبرو تکو دین مذہب جگت ذاتی، جُگتی نال دیو درڑائیا۔ کیوں نہیں ملدا کیسے نوں امرت بوند سواتی، نجہر جہرنا امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ کیوں تہاڈے ہُنڈیاں ہوئی کلجگ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیوں بھلی پرم پُرکھ دی گاتھی، رسنا جہوا بتی دند صفت نہ کھئے صلاحیا۔ کیوں سرِشٹی درِشٹی اندر تہاڈی مئے کھئے نہ اکھی، آخر اکھراں کرن پڑھائیا۔ کیوں آتم پر ماتم سب نوں بھلی ساکھی، ساکھیات تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کیوں دھرم دوارے کوڑ کڑیاں وکے وچ ہاٹی، سچ ترازو کنڈا نام ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کیوں منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ اٹھو ویکھو غور کرو ہر پردے اندر مارو جھاتی، کایا مندر پھول پھولائیا۔ تہاڈا نام جپ کے کیوں میل نہیں ہویا کملا پاتی، پت پریشور ملن کھئے نہ آئیا۔ کی سندیسہ دتا سندھیا پر بھاتی، بھانڈا بہرم بہرم بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو تکو دین دُنی دی حد، حدود اپنی ویکھ وکھائیا۔ مذہباں والی تکو جد،یدی پڑدا دینا اٹھائیا۔ جُگ چو کڑی کیتے گئے لد، نو نو چار دئے گواہیا۔ کی ڈھولا گایا صد، شبد نام جنائیا۔ کیتھے راگ گیا ناد گیا انحد، دُهن آتمک نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنی دُنی ویکھو جگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے لگی آگ، ہنگتا رہی جلائییا۔ کیوں شاستر سمرت وید پُران پڑھن والے ہوئے کگ، ہنس روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُهر دا ہر، دُهر پردہ آپ چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اتم انت کنارہ، نئیا ڈولے تھاوں تھائیا۔ ساچا دیوے نہ کھئے سہارا، کھیوٹ کھیٹا روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ ست دھرم دا لائے کھئے نہ نعرہ، دھرم جیکار نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دین دُنی من مت ہوئی دُراچارا، دب درِشٹ نہ کھئے کھلائییا۔ من منوآ ہویا آوارہ، چاروں کُنٹ دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ ساچا دیوے کھئے نہ پاہرا، باہوں پھڑ نہ کھئے جگائیا۔ کلجگ انت اخیر آخر کھئے کر لو چارا، چوتھا جُگ چارے کھانی چاروں کُنٹ کرے تباہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُهر دھرم اک درسائیا۔ اوتار پیغمبر گر نگاہ کرو مات لوک، الوکک اپنا دھیان

لگائیا۔ پرہہ دا بھانا سکے کھئے نہ روک، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس پرگٹ کیتی اکو جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جھکڑا مٹاوے ورن گوت، گوتم دی آسا دئے گواہیا۔ ست سچ سنا سلوک، ڈھولا اکو اک دِرڑائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹی کوٹ، سو کوٹ کایا کنچن گرھ دئے وکھائیا۔ جس دا بھانا کھئے نہ سکے روک، رُکنی ارجن گیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گُر ویلا وقت لو سنبھال، سمبل ویکھو بے پرواہیا۔ جس نے ترے گن توڑنا جگت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ست سچ بنا کے دھرمسال، دھرم دوارا اکو دئے پرگٹائیا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو نام بھنڈارا دے کے دھن مال، سچ خزینہ آپ ورتائیا۔ آ کے پُچھے مُردیاں حال، گوبند داتا اکم اتھاپیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دیوے چال، چال نرالی اک رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ سنت بھگت سُوپیلے لئے اُٹھال، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ جس دا دیندے آئے احوال، سندسیاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ایتھے اوتھے دو جہاناں کرنہارا پرتپال، پرتپالک خالق اک اکھوائیا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں ★

شنکر کہے پرہو سانوں لاگ دے دے نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ اسیں کریئے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ حُکم سندیسہ دے سنا، شبداگتی آواز لگائیا۔ لکھ چوراسی جھولی دے بہرا، خالی ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ میں دین دنی کران صفا، سفارش دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ در ٹھانڈے منگ لئی منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ واسطہ پا کے کران دُعا، نیوں کے سیس جھکائیا۔ میرے مہربان مہرواں، مہر نظر اُٹھائیا۔ میں برہمنڈ کھنڈ ویکھاں تیراں تھان، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ بخشش وچ دے دے جیہڑے کھاندے سُر گان، سب دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ شنکر کہے پرہو مزدوری پا دے میری جھولی، جھولا پریم دینا جھلائییا۔ میں پروان کران تیری بولی، سچ

دی دھار دینی سُنائیآ۔ جیہڑا ست چڑھ کے آیا تیری ڈولی، اُس نوں ویکھاں چائیں چائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹاں روئی، روون والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ساڈی آسا تیری سیوا وچ بنی رہی پرابٹی، گھر تیرے سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، ور داتے دیا کھائیآ۔ شنکر کہے پرہو اسیں سیوا کیتی چنگی، ایسے کر کے منگ منگائیآ۔ بستر دے دے اگئی چنگی، جنگجو اپنی دیا کھائیآ۔ کھیل ویکھیئے شمینا فرنگی، فارس دا بھیو کھلائیآ۔ اوڈھن سیس دے دے پُشت ہووے نہ ننگی، اپنی دیا کھائیآ۔ پچھلی ہتھ پھڑا دے سندی، جو بن اکھراں اپنے کول رکھائیآ۔ دین دُنی دی واسنا کڈھیں گندی، کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں چاہندا جیہڑی آتما تینوں بھلی اوہ سدا سد رنڈی، سہاگن روپ نہ کھئے درسائیآ۔ میں بینتی کرنی کرنی اُس کنڈھی، جس کنڈھے دی خبر کیسے نہ پائیآ۔ کریا ندھان تیری کریا نال صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، بھجے واہو داہیا۔ ہُن میٹنی دین مذہب دی پابندی، پابند اپنا اک کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر صاحب سدا بخشندی، بخشش اپنی دے ورتائیآ۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

شنکر کہے پرہے لاگ لینا نہیں سونا رُپا، دھن دؤلت کم کیسے نہ آئیآ۔ میں اکو منگ منگاں مکھا، بن رسنا جہوا کہہ کہہ سُنائیآ۔ چوتھے جگ میری دُور کرا دے بھکھا، کلجگ خواہش دے مٹائیآ۔ دھرنی سُپھل کرا دے گکھا، لکھ چوراسی میری جھولی پائیآ۔ میں کوڑ کڑیاریاں ٹکر کھاواں رُکھا، انت اپنی خوشی بنائیآ۔ جھگڑا مٹا دیواں پنج بھوتا، تن وجود ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ شنکر کہے لاگ لینا نہیں مایا ممتا، موہ جگت نہ کھئے جنائیآ۔ میں ویکھنا چاہندا تیرا سمتی سمتا، سمت شہنشاہی چٹرائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ بن منگتا، منگاں چائیں چائیا۔ جو تیرے نام بنا بھکھا ننگتا، اُس دا لیکھا دیاں گوائیا۔ اتم ویلا جائے لنگھدا، کلجگ کوڑ رہیا کُرائیا۔ پیار دے دے اپنے رنگ دا، رنگت اکو اک چڑھائیآ۔ میں وقت سہاواں دھول اُتے لڑائی جنگ دا، جنگجو ہو کے حُکم ورتائیآ۔ لیکھا پورا کراواں

پُری اند دا، جو گوبند آس دھرائیا۔ خُون دھار لیکھا مکے آسو تنگ دا، دُل دُل علی سیس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ مائو والی ونڈ دا، دانو دیو دیو مٹائیا۔ جو تن وجود خاکی مانس ربیا جمدا، تتو تن روپ وٹائیا۔ لیکھا پورا کراں دم دا، دامنگیر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹاں ماٹی چم دا، چم درشتی دیاں گوائیا۔ اکو لیکھا ہووے تیرے برہم دا، پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ شنکر کہے لاگ دے دے اپنا اگم انمول، وست دست پھڑائیا۔ دھرم کنڈے ترازو تول، جگت تُلے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرے انتر نرنتر مؤل، مؤلا ہو کے دیا کھائیا۔ پھیر میں حکم سندیسہ دیواں اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں وکھاواں پورا ہویا قول، اقرار نامہ سب دے آگے ٹکائیا۔ لہنا چکواں جگت پاندھے رول، گرہ نچتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ صدی چودھویں پورا کراں بول، محمد بیٹھا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ وچ سائیا۔ شنکر کہے لاگ دے دے چرن وبھوت، دھوڑی دھول خاک رمائیا۔ پھیر میں ویکھاں چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ ہر پردے اندر ویکھاں جوٹھ جھوٹھ، تن وجود پڑدا آپ چکائیا۔ لہنا میٹاں پنج بھوت، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ دہ دشا پھراں بن اودھوت، دُنیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔ سب دی منزل پوری ہوئی دساں اک مقصود، مسلہ دین دنی حل کرائیا۔ پُرکھ اکال ہونا موجود، موجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کراں نیست و نابود، جڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ کیرپا کر مہربان محبوب، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو اُچیا سو جائے جھوجھ، چیا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پچن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

شنکر کہے لاگ دے دے نام دا کھنڈا، کھڑگ اگم پھڑائیا۔ بخشش کردے چند پرچنڈا، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ میں رہن نہ دیواں بنا بندگی توں کھئے بندہ، بندھن کوڑا دیاں ٹرائیا۔ مورکھ رہے کھئے نہ اندھا، اگیانیاں کراں صفائیا۔ دوزخ دا دوسری دھار

کھول کے جندا، گنجی میرے ہتھ پھڑائی۔ لکھ چوراسی جس دے اندر ٹنگا، رائے دھرم نال ملایا۔ پُری لوء آکاش پاتال لنگھا، طبق چوڈاں پندھ مُکائی۔ کلجگ انت آخیر ویکھاں کنڈھا، کنڈھی بہ کے دھیان لگائی۔ کیوں تیرا خوشیاں نال ہویا کارج اندا، اند سانوں دینا ورتائی۔ در درویش ہو کے منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ بے شک کلجگ سماں لمبا، بہتوں تھوڑا دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایہ کھیل تیرا صاحب سدا بخشنا، بخشش اپنی نال کرائیا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گرہ سئی گیمپ ضلع جموں ★

شنکر کہے لاگ وچ دے دے کندا تیر، تیر انیلا ہتھ پھڑائی۔ میں کلجگ کراں آخیر، آخر تیری سیو کرائیا۔ کوڑ کُریارا کٹ زنجیر، شرع شرع وچوں بدلائی۔ ست دھرم کرا تعمیر، جوٹھا جھوٹھا پندھ مُکائی۔ صاحب سوامی تیرے حُکم دی ہوئے تدبیر، طریقہ اک درڑائی۔ کھیل کراں بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائی۔ سچ وچ رہن نہ دیواں خمیر، جھوٹھا پندھ دیاں مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تون شہنشاہ میں خادم تیرا وزیر، حُکم من کے خوشی بنائی۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی گیمپ ضلع جموں ★

شنکر کہے لاگ دے دے نام کٹار، دو دھاری سوبھا پائی۔ جھگڑا میٹ دیواں چار یار، یاری جگت والی تڑائی۔ ست دھرم دے ادھار، سچ تیرا اک پرگٹائی۔ مذہبان دی رہے کھئے نہ کھار، خالص تیرا برہم سمجھائی۔ تیرے چرن کول بلہار، بلہاری سپس نوائیا۔ تون صاحب سچا داتار، داتار تیری وڈیائی۔ نیوں نیوں کراں نمسکار، نو نو سپس جھکائی۔ سب دا لہنا دینا پورا کر ادھار، قرضہ مقروض دے چکائی۔ تیرا راہ تکدے رہے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ اٹھائی۔ دھن بھاگ جے آئی

تیری وار، ویلا وقت خوشی بنائیا۔ لیکھا پورا کرا صاحب سچی سرکار، حُکم اپنا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کریال سینگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

شنکر کہے لاگ دے دے سب توں اُتم سریشٹ چنگا، چنگی طرح منگ منگائیا۔ جٹا جوت دی دھار تیرا چرن کول ہووے گنگا، جمن سُرستی گوداوری روپ سمائیا۔ لیکھا پورا کردے قول سُرستی والا برہما، برہمادک دھیان لگائیا۔ میں کوئی کیتی نہیں طمع، تامس والی آس نہ کھئے جنائیا۔ جیہڑے کلجگ جیو ہوئے جمع، جہاں دے وس دینے پائیا۔ ہُن ویکھ لے اپنا سماں، ساہمنے ہو کے سیس نوائیا۔ آگے وقت رہے نہ لما، لمحہ لمحہ دھیان لگائیا۔ تیرا جگ بدل جائے نواں، چوکرئی لیکھا دیاں مکائیا۔ در دوارے تیرے کہواں، کہہ کہہ رہیا سنائیا۔ شنکر کہے پرہو ہُن نہ کریں منع، آگے ہو نہ کھئے جنائیا۔ میں مایا ممتا رہن نہیں دینا بتا، بندھن کوڑا دینا ٹڑائیا۔ میرا ساتھ ہو گیا نال گوبند چٹا، جو چن تیرا رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حُکم اندر پھراں بہتا، بھج بھج اپنی سیو کھائیا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گھر سئی کیمپ ضلع جموں ★

شنکر کہے دھر دے لاگ دی بھچھیا پا دے خیر، خیرخواہ ہو کے دیا کھائیا۔ مہربان ہو کے کردے مہر، مہربان تیری سرنائیا۔ سورپیر بہادر یودھا بن کے کیہر، بھبک آگم شبد سنائیا۔ دو جہاناں وچ رہے کھئے نہ غیر، کوڑ کڑیارا لیکھا دینا مکائیا۔ تیرا لیکھا پورا ہووے سوا پھر، پھریدار نظر کھئے نہ آتیا۔ آسا پوری کردے لاہور شہر، شہنشاہ اپنی کار بھگنائیا۔ شنکر کہے میرا کیسے دے نال نہیں ویر، بنا بھگتاں توں میل نہ کیسے ملائیا۔ کلجگ کوڑی کلپنا ویکھ زہر، زہریلاپن ویکھ گھر گھر لوکائیا۔ کوڑ کڑیاری تگ لہر، کام کرودھ نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے دے ساچا ور، سچ آسا اک

رکھائیا۔ شنکر کہے بھچھیا پا دے دیدے اپنا مۆل، مۆل قیمت نہ کھئے لگائیا۔ مالک بنے کنت کنتوبل، کرتے لیکھا دینا چکائیا۔ لہنا
 چار جگ دا نہیں جانا بھۆل، اہل پڑدا دینا اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر دلیا تیرا اصول، واری کلجگ اتم آئیا۔ سب دا لیکھا کر
 وصول، وصل یار بھگتاں دینا وکھائیا۔ تیرا حکم اک معقول، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ دین دئی دا بدل دے اصول، اصلیت اپنی اک
 سمجھائیا۔ جو تیرا نام کرن قبول، قبر مڑھی توں باہر رکھائیا۔ مُحبت وچ رکھنا مشغول، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ شنکر کہے دیدے لاگ، لگ ماتر روپ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔
 تیری سرشٹی جائے جاگ، درشٹی اندروں دینی کھلائییا۔ ڈرمت میل دھو داغ، پت پت دے کرائیا۔ ترے گن کوڑی مٹا آگ،
 ترسنا آگن نہ کھئے جلائییا۔ ست دیپک جلا چراغ، چراگاہاں کر ژشنائیا۔ ست دھرم دا بدل دے سماج، کلجگ کوڑی ریتی رہے نہ
 رائیا۔ جدھر تکان سارے تیرے ہون محتاج، مفلص ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ دین دئی تے تیرے حکم دا ہووے راج، رعیت
 ویکھاں خلق خدائیا۔ تیرا نام ندھانا ہووے بودھ آگادھ، بدھی توں پرے پرے پڑھائیا۔ بھگت سہیلا تیرا ہووے سادھ، گر چیلا
 روپ درسائیا۔ تیرے نام دی ہووے اک آواز، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا ڈھردر گاپیا۔ کیوں اوتار پیغمبراں گرواں تیرے نال کیتا اند
 کاج، اند تیرے وچ رکھائیا۔ آگے سرشٹی دا بدل دے سماج، سمگری اپنی اک ورتائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا رشی بہاردواج، دتیا
 دھار دینی مٹائیا۔ شہنشاہ شاہ بن نواب، نویت اپنا نام سنائیا۔ کوڑ کلپنا کر برباد، بربادی ہووے تھائوں تھائیا۔ ست دھرم کر
 آزاد، بندھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جو سرن سرنائی پرہو جائے لاگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اندر بخش کے سچ ویراگ، ویری
 اندروں دینے کڈھائیا۔ اپنے پریم دی وجا رباب، دھن ستار شبد شنوائیا۔ تینوں سب نے متیا گرو مہاراج، راج راجانا وڈ وڈیائیا۔
 جگت جگدیش تیرے سپس تے تاج، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ تیرا سہنجنا دیس ماجھ، سمبل اپنا نور چمکائیا۔ شنکر کہے چھپی
 پوہ نوں نوں سوں تڑنوں گرمکھاں دے ہتھ وچ ہووے پھل گلاب، نوں سوں تڑنوں ندی دھار اپنا آپ رُخ بدلائییا۔ سب نے رس بلاں
 نال لاؤنا لعاب، مٹھت دھر دا نام بھرائیا۔ بونجا گرمکھاں ہتھ وچ پھڑی ہووے نوں کیتا، جیہڑی ستگر حکم نال چھپوائیا۔ نوں
 گرمکھاں مکھ تے پائی ہووے نقاب، نیتر نین نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔

شنکر کہے میں لاگی کڈا وڈا، در تیرے سوبھا پائیا۔ میں دھرم نشانہ گڈا، گائیڈ ہو کے گاڈ تیری کراں رُسنائیا۔ جھگڑا چُکواواں ماٹی ہڈا، رکت بوند ویکھ وکھائیا۔ تیرے بھگت بناواں بنس کگا، کاگ بنس روپ درسائیا۔ میں چاہندا نو کھنڈ پرتھمی لگن آگاں، اگنی آگ نہ کھنڈ بھجائیا۔ کتھا کہانی سچی دساں، دس دس کے دیاں سُنائیا۔ چھپی پوہ نوں اک سو اک گُرمکھاں پیلیاں بدھیاں ہوون پگاں، لال ہندی مستک وچ رنگائیا۔ پھیر کھیل دساں اگنی جگہ، جتھے جگت دی پئے ڈھائیا۔ شنکر کہے جموں والیاں خالی لیانا اک ڈبا، جو نارد بتھ دینا پھرائیا۔ جس دے پچھ لکھیا ہووے اکھڑ بتا، بابل ویکھے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا لیکھا جانے ہبھا، ہمساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

حُکم لاگ دیوے تخت نواسی، تخت نشین دیا کھائیا۔ اکو تک نور جوت پرکاشی، پرکاش ہووے تھاؤں تھائیا۔ جس نوں کھندے گھنک پُر واسی، اوہ گھنٹیا بے پرواہیا۔ اُس دی متی پینی آکھی، آخر سندیسہ اک سُنائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر دے باقی، باقاعدہ اپنی سیو کھائیا۔ شنکر اکو وار ویکھ لے کھول کے تاکی، پردہ دو جہان اٹھائیا۔ جیہڑا پرہہ دا نام جام پیندا نہیں ساقی، ساکھیات دے سزائیا۔ کلجگ اتم کر سکے کھنڈے نہ راکھی، رکھک نظر کھنڈے نہ آئیا۔ ہُن ہتھ مار اُپر چھاتی، چھتردھاری دینے مٹائیا۔ اکو حُکم کھلا پاتی، پت پرمیشور ربیا سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر ربیا کھنڈے نہ ساتھی، سکلا سنگ گئے تجائیا۔ جن بھگتاں دینی بوند سوانتی، امیوں امرت اک چکھائیا۔ لکھ چوراسی دھرم رائے دی حوالاتی، بندیخانے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ ابناشی ابناش اپنی کار کھائیا۔

☆ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ☆

دُھر دا حُکم سچ تخمینہ، تخت نیواسی آپ جنائیا۔ جو ورتے آسمان زمینا، زمرے ظاہرے ظہور خُدائیا۔ پیغمبر تسلیم کرن آمینا، عمل خلق خُدائیا۔ آسو سوہے پاکھر زینا، زینہ سیڑی ویکھے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، سینہ زوری دئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی کر ادھینا، وشن برہما شو حُکم ورتائیا۔ کوٹاں وچوں ہرجن کڈھ نگینہ، قیمت اپنے ہٹ رکھائیا۔ جھگڑا میٹ کے نر مدینہ، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ بھیڑ بھیڑ کے رُسا چینا، چینا چھڑے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا اک رحیا، رحمت اپنی آپ ورتائیا۔

☆ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پُہمن سنگھ دے گرہ ضلع جموں ☆

شنکر وست لے نام دی دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نال لہنا دینا مکے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ٹھاڈی آسا پور کرائیا۔ چاروں گنٹ رہے نہ دھواں دھار، اندھ اندھیرا انت مٹائیا۔ ست سچ ہووے جیکار، وجے اکو پُرکھ اکال ودھائیا۔ تُوں لکھ چوراسی دا دعویدار، اتم سب نوں خاک ملائیا۔ اٹھ ویکھ ہو ہوشیار، سمبل نین ٹکائیا۔ کی سندیسہ دیوے کرتار، دُھر کرتا اگم اتھابیا۔ جس نوں لہدے رہے جگ چار، سو لہنا دینا رہیا مکائیا۔ بمت نال حوصلے والا کرنا وار، وارتا پچھلی دینی مٹائیا۔ ترے گن توں پرے رہے تیار، آپ اپنا بل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کراوے کرنیہار، کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ پہلی ساون شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

سو پُرکھ نرنجن کہے شنکر سچکھنڈ دوارا ویکھ ٹھیک، ٹھاگر اپنی دیا کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے جس دی کردے گئے اڈیک، جگ چوگری بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ایکنکار کہے جس دی مندے رہے حدیث، حکم حکم وچ سنوائیا۔ آد نرنجن کہے جس دی نرگن جوت سدا اتیت، نور نورانہ نور رُسنائیا۔ اباشی کرتا کہے جو آد جگادی ساچا میت، متر پیارا بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے جو مٹاؤنہارا جگ جگ لیک، لائن عین اپنی اک سمجھائیا۔ پاربرہم کہے جس دی برہم دھار سچ پریت، پریت دھردرگاہیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دی کرن تصدیق، شہادت شبد کلمہ نام بھگنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی سب دی آسا منسا پوری کرے امید، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرکھ نیت، چارے کھانی پڑا آپ اٹھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن مجید، گیتا گیان چارے کھانی پڑا آپ اٹھائیا۔ پر ماتم آتم برہم پاربرہم نرگن دھار نرگن ویکھ ولدیت، ولد والدہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ شنکر سن حکم اگم اتھہا، لکھ اگوچر آپ سنائیا۔ پردہ اوبلا دیاں چکا، بیو ابھید آپ کھلائییا۔ دھر سندیسہ دیاں سنا، انبولت راگ الاٹیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گر رام اللہ واپگرؤ کہندے آئے خدا، خود مالک نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہہ شنکر کلجگ لیکھا ویکھ اخیر، انتشکرن تگ خلق خدائیا۔ چار کنت شرع زنجیر، دین مذہب بندھن نہ کھئے تڑائیا۔ اٹھسٹھ نیت رووے نیر، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی رووے مارے دھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ لٹھے چیر، چیرا سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ سادھ سنت ہونے دلگیر، بہگت بھگوان نہ کھئے ملائییا۔ شاہ سلطان دسن کیر، کیٹ ہست نہ کھئے وڈیائییا۔ الفی پاٹی دسے فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ صوفیاں بنھے کھئے نہ دھیر، گرمکھ گر گر گود نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے شنکر کی منگنا کلجگ انت، اتم دینا جنائیا۔ شنکر کہہ میرے بھگوت، بھگوت تیری بے پرواہیا۔ میں در بھکاری منگت، چاکر روپ درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بھنڈارا انت، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ شنکر کہے میری جھولی تیرا لکھ چوراسی جیو جنت، پورب لہنا چلیا آئییا۔

پُرکھ اکال کہے نو سؤ چُرانوے چوکرے جگ میرا سُنیا نہیں نام منت، پورا نام نہ کیسے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حُکم سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہیا شنکر پہلوں تگ لے میرا نور نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ پھیر
 مستک لے لے چرن دھوڑی، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ پھیر نام دی مستی لے ضروری، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ پھیر جھولی ڈاہ
 کے منگ مزدوری، گل پلُو واسطہ پائیا۔ نگ نال لیک کڈھ کے کہہ دے میرا دُنیا نال ناتا نہیں کوڑی، کوڑا ناتا لیا ٹرائیا۔ شنکرا
 جیہڑا تیرا اِشٹ مندے اوہناں نوں کہہ دے مورا کہہ موڑھی، چتر سگھڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہیا سُن دُھر دا اگم اصول، اصلیت دیاں جنائیا۔ اکو حُکم کر قبول،
 دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ انت نہ جانا بھول، اہل ربیا سُنائیا۔ چرن کول لا دھول، دھرنی دھرت دھول دھول دے
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ شنکر ہونا خبردار، بے خبراں
 خبر سُنائیا۔ نال ملاؤنا برہما برہم دا یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ وشنوؤں نوں کہنا بھوئے تیار، وشو دا لیکھا ہتھ اُٹھائیا۔ حُکم ملنا
 سچّی سرکار، فرمانا دئے دُھردرگاہیا۔ لکھ چوراسی پاؤنی سار، اندج جیرج اُتہج سینج پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ محمد روندا
 زارو زار، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ عیسیٰ کوک کے کہے پکار، صدی پِسویں میری دُہائیا۔ موسیٰ کہے میرے پروردگار،
 جلوہ نور کوہ طور تیری رُشنائیا۔ نانک کہے اُتِریا اپنی دھار، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ گوبند کہے سمبل ہویا اُجیار، نرگن نور
 جوت رُشنائیا۔ جس نے کلجگ کرنا انت خوار، دو جہاناں پھول پھولائیا۔ نام کھنڈا اگم کٹار، ترکش تیر کمان نہ کندھ اُٹھائیا۔
 سب دا لہنا دینا لے وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کل کلش دئے مٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر رہے نہ
 دھواں دھار، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلے کر پیار، پاربرہم برہم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کُریاریاں شبدي
 ڈوری کرے گرفتار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہیا شنکر کلجگ انت انت نہ سنگیں، سگلا بھیو کھلائییا۔ ندھڑک ہو کے منگ منگیں، منگدیاں لجیا رہے نہ
 رائیا۔ شب کٹار کرنی ننگی، تکھی دھار دھار وہائیا۔ جیہڑی سرشٹی ہو گئی اندھی، نیتز لوچن نین دیاں کھلائییا۔ جیہڑی واسنا

ہو گئی گندی، اندروں باہر دینی کڈھائیا۔ جیہڑی دیناں مذہباں وچ ہو گئی بہ رنگی، اکو آتم برہم دینا سمجھائیا۔ اک ڈھولا گاؤنا چھندی، اکو ڈھولا صفت صلاحیا۔ اک حکم دی بیٹے پابندی، دو جا بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھ ویکھ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، بھجے واہو داہیا۔ روداس چمارا اپنی پٹھی سدھی کرے رمبی، جو ڈھوراں کھل لہائیا۔ اٹھ اٹھ ویکھے گر ارجن راوی کڈھی، کندھا آر پار دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت رہن دینا نہیں کوئی پکھنڈی، کوڑ کڑیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑی آتما پرماٹما بنا رندی، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ شنکر کہے پرہو میریاں آد آد دیاں منگاں، آسا اک درڑائیا۔ بہڑی کوپں در تیرا لنگھاں، قدم سچکھنڈ ٹکائیا۔ کی گیت گاواں چھندا، کہہ کے کی سنائیا۔ کی پریم کراں اندا، کس رس وچ سمائیا۔ کی ماڑا کہاں کہ چنگا، کی تیری بے پرواہیا۔ توں صاحب سورا سرہنگا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جگ چوڑی اوتار پیغمبر گرو تیرے نام دا لا کے آئے چندا، تارا چند نشان دئے گواہیا۔ توں روپ دھردا رہوں سرگن پنجاں تتاں والا بندہ، اپنی بندگی کر کے جھٹ لنگھائیا۔ توں ادھر ادھر پھردا رہوں مانس وانگ دو ٹنگا، قدم قدم نال بدلائیا۔ بہڑی ہن پچھلا سماں لنگھا، ویلا وقت رہیا جنائیا۔ توں جوت سروپ تیرا کھیل بہ رنگا، رنگ ریکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ ہن نہ کھئے تیرا بستر نہ کھئے تیر تلوار ٹفنگا، ترکش نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کھئے بہتھا ٹکائے کندھا، نہ کھئے آسو پاکھر زین ڈیرہ لائیا۔ نہ کھئے دین مذہب دیاں ونڈاں، نہ کھئے اکھراں وچ نام بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ شنکر کہے میری آشا اک پرائی، پُراں وید کہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کر مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ توں آد جگادی بڑا دانی، داتا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل زمیں اسمانی، گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ تیری منزل اک رُوحانی، رُوح بُت توں پرے سنوائیا۔ تیرا کھیل نوجوانی، مرد مردانی وڈ وڈیائیا۔ میں چاہندا مینوں دے دے اک نشانی، نشانہ سب توں دیاں وکھائیا۔ اٹھو ویکھو جس دے پچھے گوہند پچیاں دی دے کے گیا قُربانی، کربلا وچ حسن حسین شہید کرائیا۔ اوہ سب دے نال کرے نافرمانی، حکم اپنا اک پرگٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دے آوے وچ میدانی، پُری لوہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دا آد انت کھئے نہ ثانی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک ورتائیا۔ شنکر کہے پرہو

کوئی مان رہیا نہ گنگا، جٹا جوٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں تن بھوٹی خاک رماواں ننگا، پوٹن بھوٹن سوہیا کھئے نہ پائیا۔ میرے
 وینہدیاں جگ چوکرئی لنگھا، اپنا پندھ مکائیا۔ میں حکم سندیسہ سُنن تیرا جس نوں جھکدے سوریہ چندا، منڈل سپس نوائیا۔
 مینوں یاد آگیا جس ویلے گر گوبند منگیا کنگھا، اگی دندے ونڈ ونڈائیا۔ تُوں مان بخش کے پُری اندا، اند اپنا دتا وکھائیا۔ جوتی
 دھار ہو کے اُس دی کایا مندر اندر لنگھا، محل اٹل کیتی رُشنائیا۔ اندر قفل کھول کے چندا، زندگی اپنے لیکھے پائیا۔ پٹھ اُتے دھرم
 دا لا کے پنجج، پنج پیارے دتے پرگٹائیا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا، اگنی تت بُجھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورن پا
 کے گنڈھا، جھپور چھپے نائی جٹ جوڑ جڑائیا۔ پھر حکم سندیسہ دتا جس ویلے گوبند تیرا ڈھٹیا لنگھا، اپنا پندھ چُکائیا۔ اُس
 ویلے دھرم دا سر ہونا ننگا، اوڈھن سپس نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ سادھ ہونا گندہ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیسے نے دھوتی
 تہمت بنہی کیسے نے پاؤنا تمبا، جگت ونڈاں ونڈ ونڈائیا۔ کوٹاں وچوں لبھنا نہیں کوئی بندگی والا بندہ، جو بندھن کٹ کے پرہ
 دے وچ سہائیا۔ شنکر کہے میں اُس ویلے منگ منگنی جے داتا این تے مینوں بخش دے ست رنگ دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب نوں
 دئے کرائیا۔ ساڈھے تین ہتھ ہووے لمبا، سپاں سب دی پور کرائیا۔ بھيو کھلائے ہنگ برہما، پاربرہم پڑدا دئے چُکائیا۔ اُس دا روپ
 ہوئے اچنہا، جس دی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا
 کھائیا۔ شنکر کہا بخش دے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈاڈھے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں بتھاں جیرج انڈا، اُتبھج سیتج لیکھا دیاں مکائیا۔
 میں بھے جناواں وچ برہمنڈاں، لوآن لوچن اکھ بند رہن نہ پائیا۔ میں صدی چوڈھویں اتم ویکھاں کنڈھا، چار یاری نال دُہائیا۔
 میں لیکھ ویکھاں تیغ بہادر سندا، جو بن اکھراں ماچھوواڑے گیا درڑائیا۔ میں تیرا نرگن دھار تکان صاحب سوامی تیرا کھنڈا،
 جس نوں لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔
 پُرکھ اکال کہا شنکر ست رنگ دا ڈنڈا بڑا بہادر، تیغ بہادر گیا جنائیا۔ جیہڑا دھرم دی بن کے چادر، غریب نایانیاں اُتے رہیا
 چھائیا۔ جس دا حکم میٹ نہ سکے کریم قادر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں خود خدا گاڈ دیوے آدر،
 سندیسہ اک سنائیا۔ ست رنگیا چار جگ دین مذہب دا رہن نہیں دینا باڈر، خداں والی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال

آوے تے تُوں وی مات لوک ہونا اُجاگر، اُجالا کرنا تھاؤں تھائیا۔ تیرے پیار وچ میرے بھگت ہون سؤداگر، ونج ویکھاں چائیں
 چائیا۔ جس ویلے تخت تے بیٹھ کے کراں سچ دا عادل، اُس ویلے وشن برہما شو سارے تینوں سپس نوائیا۔ ست رنگیا شرع دا
 رہن نہیں دینا کھئے قاتل، مقتول دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ گُرمکھاں دے اندروں پڑدا کھولنا باطن، نور نورانہ کریں رُشنائیا۔ جس نوں
 سارے کہہ کے گئے پُرکھ سمراتھن، سمرتھ دُھردرگاہیا۔ تیرا سدا اُس دے نال ساتھن، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھیو آپ چُکائیا۔ ست رنگا کہے شنکرا پہلوں میرے پرہ نوں کر نِسکار، پھیر میرا
 دھیان لگائیا۔ میں اُس پرہو دا یار، جیہڑا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ آد توں لے کے انت تگ سدا رہواں تیار، اُس نندرا نہ کھئے
 رکھائیا۔ میں ہتھ نہیں آیا کیسے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو دُوروں سپس نوائیا۔ میں سب نوں سچکھنڈ بیٹھا کر دیواں خبردار،
 ڈنکا نام والا شنوائیا۔ اوہ مینوں ویکھ کے سنگ محمد رووے چار یار، چاروں کُنٹ بلائیا۔ طوبی طوبی کردے روندے دھاہاں
 مار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ چوڈاں طبق بھجن وارو وار، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ میں اوہناں نوں ہس کے کہا ویکھو
 میرا اکھا یار، پروردگار نور الہیا۔ جس دے کلمے آئے اُچار، صفتاں والی کر پڑھائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ درگاہ ساچی دا
 سیکدار، سر سر حکم سنائیا۔ میں اُس دا پہریدار، جگ چوکرئی اُس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو بھیجدا رہیا وارو
 وار، وارث ہو کے حکم سنائیا۔ انت ایسے دے بھ وچ بنا کے اُس دی نار، سچکھنڈ دوار دتے بہائیا۔ شنکرا توں کی جانیں میری
 سار، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں ست جوت دی دھار، ست رنگ رنگ پرگنائیا۔ مراں جمان نہ وچ سنسار، جگ چوکرئی سماں نہ
 کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ شنکر کہے ست رنگ
 سُن لے میرے میت، مترا دیاں جنائیا۔ جنا چر توں ساڈا ساتھ نہ دتا ساری سرشٹی گاؤنا نہیں سوہنگ گیت، ہری اوم تت
 ست ایشٹ اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ بن تیرے کلجگ بدلنی نہیں ریت، کلجگ کوڑی کِرپا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ ستجگ ساچا اٹھنا
 نہیں اتیت، ترے گن پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جھگڑا مُکنا نہیں اُچ نیچ، ذات پات دا لیکھا نہ کھئے مُکائیا۔ ایشٹ چھٹنا نہیں مندر
 مسیت، شودوالے مٹھ نہ کھئے تجائیا۔ بن تیری کِرپا اک پڑھنی نہیں کیسے حدیث، حضرت سارے دین گواہیا۔ ست رنگا کہے

شنکرا، میرے صاحب نے میرے وچ بخشی اک توفیق، جو تُخفے گھر گھر دئے پہنچائیا۔ جس ویلے میں نگاہ کراں جس دے بنے ہون فریق، اوہ رفیق بن کے دین وکھائیا۔ میرا صاحب جدوں چاہوے سب دے اندر بخش دیوے اپنی پریت، پریم ہو کے پریم ودھائیا۔ جس دی آتما اوسے پرماتما دا گاؤنا گیت، سوہنگ اور نہ کھئے پڑھائیا۔ پر اک دکھ، ست رنگا کہے، میں سچکھنڈ وسدا دھام اگے انڈیٹھ، جتھے جگ نیتر ویکھن کھئے نہ جائیا۔ میرا پیار نہیں کیسے پتھر اینٹ، چکر گارے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں اُس دی سہائتا کدا جہڑا میرے پرہ نوں مئے ٹھیک، ٹھاکر سہجے دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست رنگا کہے میرے وچ پرہو دی خوئی، خوبصورتی رنگن جوت دتی چمکائیا۔ میں پھرنا شرکن غریب شمالن جنوئی، چاروں کنت واپو داہیا۔ میں ایشٹ تکنا مُحبت وچ محبوب والا محبُوئی، انتر نرت پھول پھولائیا۔ منزل ویکھنی اک منسوئی، جتھے جلوہ گر نور رُشنائیا۔ جنہاں پچھے اجیت جُجھار دی کایا جھوچی، رن بھومی کھیل کھلائی۔ اُس گوبند دی رمز کیسے نہ بوجھی، بوجھیا دیپک نہ کھئے جلائی۔ سرشتی کھوجدی وچ بدھی، عقل نال چٹرائیا۔ اُس دی ڈھونڈدی وچوں بدھی، شستر شستران نال ٹکرائیا۔ ست رنگا کہے گوبند دی منزل سب توں اچی، اچ اگم دتی بنائیا۔ جتھے دھار سدا سچی، سنجم دی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ میں اُس دے پیار دی سدا کراں بتی، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ مینوں ایوں دسدا میرے مالک دی ہن آؤندی جاندی رتی، رُڑی پچھلی دینی بدلائیا۔ اک وار صاحب توں پُچھیں، نیوں کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ پُرکھ اکال کہا شنکر ست رنگ کی کہندا، مینوں دے سُنائیا۔ پھیر کتوں پھڑ کے کہا اٹھ ویکھ دشا لہندا، کی محمد راہ تکائیا۔ کیوں کلمہ اٹھ اٹھ بہندا، بھج بھج رسیا وکھائیا۔ کی مانو مانو نال کھندا، تن تن نال ٹکرائیا۔ اوہ ویکھ مقبریاں والا بُرج ڈھندا، کعبہ رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ شنکر کہے میں اپنی اٹھائی نگاہ، بن نیناں اکھ کھلائی۔ مینوں رستہ دسیا سدا، جس دی قُطب ستار دئے گواہیا۔ دو سو پینٹھ ڈگری وچ سدا، نشانہ دھر دا سوہا پائیا۔ جتھے کھیل ہونا اکا، واحد اپنی کار بھگنائیا۔ جس دا گر تیغ بہادر اشارہ دتا سی اٹھ ویکھ دیا لے سکھا، متی داس دئے گواہیا۔ اوتھے ضرور بنی کلجگ دی اتم

چکھا، اکتی سیک نہ کھئے بُجھائیا۔ جیہڑا گوہند دا لیکھ سر سے والا کیسے نہ لکھا، اوہ چھبی پوہ نوں دینا لکھائیا۔ جیہڑا ا جے تگ بُدھی دے ہٹ نہیں وکا، عقل وچ سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دا لیکھ دسنا کھنڈیوں تکھا تے والوں نکا، نیکیوں وڈا وڈا وڈیا۔ کُجھ بھیت کھولنا کی گوہند نے پنج پیاریاں مستک لایا ٹکا، جس دی شہادت گرتھ نہ کھئے بُھگتائیا۔ کی گوہند نے حکم سنایا کہ ستجگ وچ چلنا پرہو دے نام دا سکے، دوجی مہر نہ کھئے رکھائیا۔ پھر ہس کے کہا تالی مار کے کہا اُس ویلے پُرکھ اکال اکو ہونا سب دا پتا، پت پریشور ڈھدرگاہیا۔ جس دا نام رس ہونا اگئی مٹھا، شکر گر نہ کھئے چترائیا۔ منزل مارگ دسنا اکو چٹا، رنگ رنگ کوڑ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ اتم شبدی ستگر ہو کے کڈھے سیٹا، سیبازی ویکھے خلق خدائیا۔

★ ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ★

چوڈاں ساون کہے میں پھریا چوڈاں لوک، طبق سبق ویکھ وکھائیا۔ نام کلمہ سنیا سلوک، سوہلا ڈھدرگاہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ دا بھانا کھئے نہ سکے روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آد جگاد پُرکھ اکال ایکا اوٹ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا کھیل جگ چوگری کوٹن کوٹ، بے انت انت کہن نہ پائیا۔ ستجگ ترینا دواپرکلجگ آیا وچ کیسے نہ سوچ، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی بھوکھتاں وچ سارے کردے آئے لوچ، لوچن نین اکھ گھلائییا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا ویس وٹائے مات لوک، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ کرے رُشنائییا۔ نام خُماری دے کرے مدہوش، مدھر دُھن اگم سنائیا۔ چوڈاں لوک کہن اسیں ہونے خاموش، زباں سکے نہ کھئے بلائییا۔ جس منزل تے اسیں نہ سکے پہنچ، سو منزل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوڈاں ساون کہے کہے میں ویکھیا دین دنی دا چوڈس چند، چاندنی نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا اندھ، سچ نور نہ کھئے چمکائیا۔ انتر ملے نہ کیسے انند، اتم پرما تم وچ نہ کھئے سمائیا۔ توں میرا میں تیرا گائے کھئے نہ چھند، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ ملے میل نہ سورا

سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہونے نہ کھئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، بھجے واہو داہیا۔ کلجگ کوڑ وچے مردنگ، چار ورن رہیا سُنائیا۔ مایا ممتا موہ وکارا نچے وانگ ملنگ، اُتر پورب پچھم دکھن اپنی کار کھائیا۔ امرت دھار وہی کیسے نہ گنگ، گوداوری جمنا سُستی رووے مارے دھائیا۔ گر چیلَا مُرید مُرشد بنے کھئے نہ سنگ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی میٹے کھئے نہ پندھ، چترگپت دا لیکھ نہ کھئے چکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی چاڑھے کھئے نہ رنگ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پورب لیکھا کرے کھئے نہ کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چوڈاں ساون کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ دُہائیا۔ میں جگ چوڑی کھیل تکیا مہانی، اوتار پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ اکھراں والی سنی بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان جگت وڈیائیا۔ دین دُنی دی منزل تکی رُوحانی، رُوچ بُت کھوج کھوجائیا۔ دین مذہب ست دھرم دی دھرنی دھرت تکی نشانی، نشانے جگت ونڈ ونڈائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھرم دھار دی کیسے کرے نہ کھئے مہربانی، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ چوڈاں ساون کہے میں سُنیا شبد انوکھا، اگم اگمڑے دتا سُنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، بہم وچ نہ بہم بھلائیا۔ شبدي دھار سندیسہ نرگن جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس دا بھانا کیسے نہ روکا، چار جگ دے رُقعے دین گواہیا۔ سو جگ چوڑی جانے اپنا موقع، مُکمل اپنی کار کھائیا۔ میں اُچی کوک کے دیواں ہوکا، حُکم سُنواں دُھردرگاہیا۔ بے نقاب ہوون چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق اکھ اُٹھائیا۔ اُٹھو ویکھو مارگ سوکھا، سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سُنائیا۔ چوڈاں ساون کہے میں دساں اگمی بات، باطن دیاں جنائیا۔ کی کھیل کھلاپات، پت پرمیشور کی اپنا حُکم سُنائیا۔ میں سوہنی سُنجنی رات، بھڑی اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگت سہیلے پُچھ کے وات، واتا ورن دتا بدلایا۔ جیون زندگی بخش کے دات، داتار اپنا رنگ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھ لوک مات، پاتال آکاشاں ڈیرہ ڈھابیا۔ نرگن دھار ہو کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کھائیا۔ چوڈاں ساون کہے گر اوتار پیغمبرو پرم پُرکھ دی

مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ شبیدی دھار بخش زندگانی، جیون اپنے لیکھے پائیا۔ پڑھنی پئی نہ اکھراں والی بانی، ڈھولے گیت نہ کھئے
 شنوائیا۔ لیکھا مکیا دو جہانی، ایتھے اوتھے دیا کھائیا۔ جھگڑا چکيا چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ڈیرہ ڈھابیا۔ جگ
 چوڑی جھگڑا چکيا دیوانی، چوراسی لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 بھیو آپ کھلائییا۔ چوڈاں ساون کہے میرا سوہنا سہاونا دہاڑا، دوس وجی ودھائییا۔ جس نے جانا سی وچ بھراس جنگل اُجاڑا،
 مڑھی مساناں ڈیرہ لائییا۔ کوڑ کریا دا وجنا سی نگارہ، نوبت دُنی والی سُنائییا۔ نانا ٹٹنا سی سجن متر یارا، ساک سجن سرب تجائییا۔
 پیار رہنا نہیں سی پتر دھیاں مات پت سہارا، سکلا سنگ تجائییا۔ نار کنت دینا نہیں سی ادھارا، جیون جگت نہ کھئے وڈیائییا۔
 دین دُنی وچوں ہونا سی کنارہ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تِس دا شبد گرو گرو بن ونجارا، ہوکا دے کے گیا سُنائییا۔ بے خبراں کرے
 خبردارا، آلس نندرا وچوں اٹھائییا۔ بنا صاحب ستگر دوجا اور نہ کھئے سہارا، بخشنہارا نظر کھئے نہ آئییا۔ پُرکھ اکالا سب کچھ
 کرنہارا، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ وشن برہما شو جس دے سیوادارا، در بیٹھے سپس نوائیا۔ اوتھے شنکر کرے کی وچارا، دھوڑی
 مستک خاک رمائییا۔ رائے دھرم چترگیت دُور ڈراڈے روون زارو زارا، جگ نیتر نینان نیر وبائییا۔ جم کا دوت نیتر اکھ نہ سکے آگھاڑا،
 رہبر راہ نہ کھئے درسائییا۔ جس اُتے کریا کرے آپ کرتارا، ہر کرتا بھیئے سہائییا۔ اُس دا جنم وچوں جنم دئے دوبارہ، آپ بنے جنیندی
 مائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ چوڈاں ساون کہے میں سچ
 دساں آگے حضور، ہرجن ہر جنائییا۔ دوس دہاڑے لہنا مکننا سی سنگھ کپور، کایا کپڑ دینا تجائییا۔ نانا ٹٹنا سی ضرور، تن وجود
 ماٹی خاک سنگ نہ کھئے وکھائییا۔ میں حیران ہویا کس بدھ پھیر بخشیا نور، نور نور وچوں پرگٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائییا۔ چوڈاں ساون کہے ہر بھگت جانا سی پرہہ دا ست دُلارا، پرہہ اپنی
 دیا کھائییا۔ سچ دساں کی اگتی ہویا اشارہ، بن سینت سینت لائییا،۔ ست دے گھر ست اچے ست ہونا دُلارا، لارا پچھلا پور
 کرائیا۔ اگلا جنم جنم توں باہرا، بدھ نال لیکھا دتا چکائییا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ کھنڈ سچ سچ (دوارا)، ہرجن سچی سرنائییا۔
 جتھے جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سپس نوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ منگن وارو وارا، در ٹھانڈے جھولیاں

ڈاہیا۔ سد دیونہار اک داتارا، دیاوان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوار اک
 وکھائیا۔ چوڈاں ساون کہے میں ویکھاں چارے کوٹ، اتر پُرب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جدھر تکیا ادھر جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ
 روپ نہ کھئے درسائیا۔ پھیر ویکھیا کس بدھ پرہہ بھگت ادھاریا پُوت، پتا پُرکھ اکال ہو سہائیا۔ جان نگاہ ماری آتم پر ماتم ایکا دھاگا
 ایکا سوٹ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سہج نال گیا چوک، نئی نئی آواز سُنائیا۔ شبدی شبدا کہا اوہ ویکھ نو کھنڈ پرتھمی ستی
 گھوک، نیر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے سہج
 سُبھائیا۔ ساون کہے میں چوڈاں آیا جگ، سمت شہنشاہی چھ دئے وڈیائیا۔ جس نے بنس سر بنس توں ہونا سی الگ، وکھرا اپنا
 گھر سہائیا۔ اُس نوں خوشی دا بٹھا تگ، تندن پرہہ دا نام سُنائیا۔ جس دا سریر جلنا سی وچ آگ، چکھا جگت والی تپائیا۔
 اُس دا میل نال سورے سرگ، صاحب ستگر اپنے رنگ رنگائیا۔ پچھلے جنم دی منزل گیا لنگھ، اکلا جنم ستگر بٹھ وڈیائیا۔
 تیتی سال نہ جائے ونجھ، خوشی خوشی نال رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا جوڑ جڑائییا۔ نویں آرزو
 آيو بخشى تیتی سال، چوڈاں ساون دئے گواہیا۔ نویں جنم دا جوین وندا ہووے بال، گھر گرہ وچے ودھائیا۔ پچھلی لکھت پڑھنی تے
 رکھنی مات سنبھال، سمبل دا مالک دئے جنائیا۔ جس نے لیکھا چکایا کال مہاکال، بھہ بھیانک ہویا سہائیا۔ سو بخشے سچا دھن
 مال، مالک ہو کے جھولی پائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لا کے گھال، کرم کرم دا مول وکھائیا۔ اتم انت کر سنبھال، میلا میلیا سہج
 سُبھائیا۔ ستگر شبدا بن دلال، اجمیر سنگھ دتا درڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا لیکھا پور کرائیا۔ چوڈاں ساون کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ میرا آج دا وبار، نو سو چرانوے چوگری
 دی خوشی نال وڈیائیا۔ میری مُحبّت دی بہار، بسنت توں پرے سو بہا پائیا۔ میرے صاحب دی گلزار، پھل پھلواری اپنا رنگ
 وکھائیا۔ کھیل ویکھ سچّی سرکار، سچ کہانی دیاں سُنائیا۔ جن بھگتاں بھگتاں لئے ابھار، چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جنم
 مرن توں کر کے باہر، در گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ لیکھا لہنا پورا کر سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دا قرضہ رہے نہ رائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ چوڈاں ساون کہے میری بینتی انت،

انتریو دیاں جنائیا۔ کیرپا کری صاحب بھگونت، سِری اپنی دیا کھائیا۔ آتم دا مالک بن کے کنت، کنتوبل اپنے انگ لگائیا۔ اپنی
 کھیل دس کلا انت، انت اپنی کار کھائیا۔ جن بھگت اُدھار گُرمکھ دُھر دا سنت، گُرسکھ اپنا جوڑ جُڑائیا۔ ہرکھ سوگ رسیا نہ
 چنت، غمی غم خوار دتی گوائیا۔ تن وجود ماٹی خاک دی بنا کے بنت، گھڑنہار اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر کے انت،
 انت آتما پنج تت وچ رکھائیا۔ جیہڑی وست چار جُگ ملی نہیں کیسے سادھ سنت، ستگر شبد ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چوڈاں ساون کہے میری انت انت عرضوئی،
 عرض دیواں سُنائیا۔ تُوں کوٹاں وچوں پرہہ در پروان ہوئی، جو پروانہ دُھر دا نظری آئیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ملے کیسے نہ ڈھوئی،
 ڈھوا زندگی ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ پیغمبر کہن ساڈی دروہی، طوبی طوبی کر سُنائیا۔ جنہاں بھگتاں آتما سدا نروئی، مرن وچ مرن نہ
 کوئی بدلائیا۔ اوتار کہن جو آتما اوسے دی ہوئی، اوہ ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ گر کہن زرگن جوت جوتی جاتے دی لوئی، لوئن نیتر
 دئے گواہیا۔ جس نوں چوڈاں ساون کہے اج نیتر اکھ کھئے نہ روئی، جلدھار نہ وہن وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ چُکائیا۔ چوڈاں ساون کہے میری ارداس، عرض دیاں سُنائیا۔ ستگر شبد شبد دی
 پاوے راس، گوپی کابن اپنا کھیل وکھائیا۔ مہربان ہو کے بخشے پون جگت سواس، ساہ ساہ اپنا کھیل کھلائییا۔ لہنا دینا پورا
 کرے پرتھی آکاش، دھرنی دھرت دھول دھول دی گود سہائیا۔ جنم وچوں جنم بدل دے آج، آج دی تھت تھت نال وڈیائیا۔
 جیہڑی ودھوا ہونی سی راج، راج تخت اُتے پھیر دتا بہائیا۔ آگے پورا کرے ضرور کاج، جو کرنی کرتا پچھ گیا لکھائیا۔ پہلے اپنے
 بھگت دی رکھی لاج، بھگون ہو کے ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نویں جیون دا نواں ساجن ساج، سجن ہو کے اگلی خوشی خوشی وچوں دئے وکھائیا۔

☆ ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۶ بیبی رجندر کور دے نوت فروز پُر چھاؤنی ☆

تیجی پترکا تیجا انک، رجندر انتشکرن وچوں سمجھائیا۔ پورب لیکھا سینتا سپتری جنک، جن بھگت بھيو گھلائیآ۔ جس دا لیکھا پورا کرائے واسی پُر گھنک، گھنئیآ رام ڈھردرگاہیا۔ جیون جگت بنائی بنت، کرم دتی وڈیائیآ۔ حکم سندیسہ کمار سنت، سہج نال سُنائیآ۔ جس ویلے کلجگ آوے انت، صدی چوڈھویں سنگ رکھائیآ۔ آتم پرما تم ہونا منت، منتر اک الائیآ۔ صاحب سلطانا سری بھگوانا آدی کنت، گہر گمبھیر نور خدائیآ۔ جس لیکھا چکاؤنا وچوں جیو جنت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جنک سپتری چلدی پگڈنڈی، بھجے چائیں چائیا۔ سہیلیاں سنگ ہس کے کڈھ دندی، خوشیاں رنگ وکھائیآ۔ پھیر گھٹ کے گل تینوں لایا مکھوں کہا چنگی، ٹھوڈی پھڑ کے دتی بلائیآ۔ پھیر مخول وچ ہلؤن کے کہا تون رنڈی، رنڈیا تیرے سنگ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیآ۔ سہیلی کہا میرا نہیں نہیں کوئی کنت، رنڈیا روپ نہ کھئے درسائیآ۔ سینتا نگاہ ماری ویکھیا کھیل بے انت، بے پرواہ دتا جنائیآ۔ سُنیا اگھی چھنت، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ کس دی کران منت، کس آگے سیس جھکائیآ۔ میرے اندر رہی نہیں ہمت، حوصلہ دتا مٹائیآ۔ اچانک آئی چنت، چکھا رہی جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کی اپنی کل ورتائیآ۔ سینتا کہا میں دتا کی سراپ، میری رام ڈہائیآ۔ سہیلی کہا میرا رام کرے مُعاف، تیرے رام سرنائیآ۔ سینتا کہا میرا نہیں کوئی جواب، جواب طلبی منگ نہ کھئے منگائیآ۔ سہیلی کہا اوہ سب کچھ اپنے آپ، جو رام رمیا ہر گھٹ تھائیآ۔ سینتا کہا کی میں کیتا پاپ، تینوں سُن دتا سُنائیآ۔ رنڈی ورگا نہیں کوئی سنتاپ، ڈکھ درد نہ کھئے اکھوائیا۔ سینتا سر پیر تائیں گئی کانپ، رو کے نینان نیر وبائیآ۔ آتما پرما تما دا کیتا جاپ، ست سروپ وچ سَمائیآ۔ جھٹ ڈھر شبد نے دتا آگھ، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ اوہ ویکھ کھیل الکھنا الاکھ، جس دا لیکھا نہ لکھیا جائیا۔ جو سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال وڈیائیآ۔ جس ویلے تریتا دوا پرلنگھیا انہاں دا لیکھ لکھ جگت اتھاس، اکھراں وچ وڈیائیآ۔ کلجگ انت کرے کرائے آپ، آپ اپنا ویس وٹائیآ۔ اُس وقت اس دا جنم ہووے وچ مات، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیآ۔ تیجی چٹھی تریتا دوا پر کلجگ

تیجے جُگ دی دھار، سہج سہج سہج سُنائیآ۔ جو شبد گرو گرو شبد دتا ادھار، بنا ادر توں آپ جنائیآ۔ سو لہنا دینا لیکھا پورا کرے کرتار، فُدرت دا کرتا قادر نور الابیا۔ سیتا دا بچن نہ جائے ہار، سہیلی اکیلی رنگ رنگائیآ۔ رنڈی دا رنڈیپے والا وار، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جنم کرم جنم توں باہر، باہر اپنا حُکم سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیآ۔ ستگر شبد کہہ سیتا انتر آئی وچار، انتشکرن دھیان لگائیآ۔ کلجگ کھیل ویکھیا سنسار، چاروں کُنٹ کوڑ دُبائیآ۔ پھیر سہیلی اُتے نگاہ لئی مار، نیتر لوچن اکھ اُٹھائیآ۔ پھیر پریم وچ کیتا پیار، گلوکری اپنے ہتھ وکھائیآ۔ پھیر پرہ دے آگے کیتی پُکار، نیتر رو رو نیر وبائیآ۔ جے ایس دا جنم ہونا آؤنا دوجی وار، کلجگ اتھ پھیرا پائیآ۔ میلا میلنا سچ دوار، در دربار اک سہائیآ۔ جس کنت دی بے نار، تن وجودت سہائیآ۔ خصم خصمانے اوہ مرن نہیں دینا بہتار، رنڈیا جگت نہ کھئے وکھائیآ۔ اُس ویلے شبد گرو نے سیتا نال کیتا اُپکار، بچن بچن نال ملائیآ۔ پورا کران ضرور قوئل اقرار، وعدہ وعدے وچ رکھائیآ۔ ایسے کارن ایہہ کھیل ہویا اپار، جس دا بھیو کھئے نہ پائیآ۔ جے رجندر نہ ہندی تے لہنا ہندا نہ وچ سنسار، رنجیت نوں سکدا نہ کھئے پچائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ ستگر شبد کہے میں پورا کیتا قوئل، اپنا توڑ نیہائیآ۔ کھیل وکھا کے اُپر دھوئل، دھرم دتا نیہائیآ۔ جے گرسکھ نہ جاوے ڈول، ستگر سدا سدا سہائیآ۔ سہیلی دا سہج سُبھاؤ دا بول، انبولت پور کرائیآ۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ پنڈت پاندھا رول، شاستر سمرت وید پُراں کہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیجے انک دا لیکھا پورا کرن آیا قوئل، گرہ مندر مندر آ کے اندر خوشی بنائیآ۔

☆ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جوتی نار کہے میرا سچ دا ہویا وواہ، واہ واہ وچی ودھائیآ۔ دین دیا لے دیا لئی کہا، کامل مہر نظر اُٹھائیآ۔ پریم سندیسہ دتا سُنا، اگم اتھاہ اتھاہیا۔ ساڈے اندروں بدل سُبھا، صاحب دتی وڈیائیآ۔ چرن کول لیا بہا، در دوار سہائیآ۔ نرنتر دتی اک اطلاع،

اتادک آپ جنائیا۔ مٹو سچ دی صلاح، صاحب سلطان درڑائیا۔ سجدہ سیس دیو جھکا، ڈنڈاوت بندنا اک وکھائیا۔ مُحَبَّت وچ سارے کرو ہاں، نانہ نہ کھئے درسائیا۔ دھوڑی خاک لؤ رما، رحمت وچ سنائیا۔ اکو دھار کہنا پچھلا لیکھا دتا گوا، دین مذہب رہیا نہ رائیا۔ جھگڑا مکاؤ سور تے گان، ڈھوراں کھل نہ کھئے لہائیا۔ اکو چننا سب نے نان، نرنکارا صفت صلاحیا۔ خوشی وچ کہو واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ تڈھ بن اور نہ کھئے خدا، خدی تکبری دینی گوائیا۔ سچ کلمے دی لاؤ صدا، ادا آواز اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ سچ حکم سنائیا۔ جوتی نار کہے میرے صاحب نے دتی صلاح، سہج نال سنائیا۔ شرع دا گھنگٹ دینا لاه، مکھ پڑدا رہے نہ رائیا۔ نار سہانے اچی کر دے بانہ، بازو اک وکھائیا۔ دو جہاناں دسدے ایہو پتا تے ایہو ماں، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو دے چرنی بل بل جا، سیس جگدیش اک نوائیا۔ اکو رہبر اکو ویکھنا راہ، رستہ اور نہ کھئے اپنائیا۔ اکو پران پت اکو شاہی شہنشاہ، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ اکو سجدہ اک دُعا، اکو منگ منگائیا۔ اکو آدم اک حوا، اکو نور اگمی مائیا۔ اکو مالک دلربا، جو رباب ستار رہیا وجائیا۔ اکو عالم عالمان علما، عالمین اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک جنائیا۔ جوتی نار کہے پرہ دتا اک سندیسہ، سندھیا سرگھی نہ کھئے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی تکو ویسا، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ تن وجود تکو پیشہ، پیشینگوئی دئے گواہیا۔ مالک تکو اک نریشا، نر نرائن اک وڈیائیا۔ جس نوں کہندے آئے رہے ہمیشہ، اوہ تہاڈا بنیا ماہیا۔ سارے کہہ دیو اکو دھار دین مذہب دا چھڈیا پیشہ، حساب ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا رہیا نہ مؤنڈ مُنڈائے دھاری کیسا، تتان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ ملاً شیخان، شکل پرہ دینی بدلائیا۔ سب نے متنا اکو نیتا، نر نرائن نور الابیا۔ جس دے اندر تہاڈا بہیتا، بہیو نہ کھئے کھلائیا۔ چار جگ دا سارے کر لؤ چیتا، چیتن رہیا کرائیا۔ تہاڈا دیس رہیا نہ جس گئے وچ پردیسا، اپنا پندھ رکھائیا۔ پتا پوت نظر نہ آئے بیٹی بیٹا، سنگی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سارے کہو اکو کھیوٹ اکو کھیٹا، خالق خلق اک اکھوائیا۔ اکو پریم اکو ہیتا، مُحَبَّت اک رکھائیا۔ جس دے وسے سچکھنڈ دیسا، دیس دیسنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ کلجگ اتم اپنا کھیل کرے اُچیچا، اُچ اگم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر حکم اک اُچائیا۔ جوتی نار کہے میرے صاحب نے دتی

سِکھیا، پریم شبد جنائیا۔ اوہ ویکھ جیہڑی سرِشٹی دسی مِتھیا، متھن والا کون اکھوائیا۔ چار جُگ دا لیکھ وکھایا لیکھیا، جو لیکھا قلم شاہیا۔ پھیر دھرم وکھایا کوڑ دوارے وِکیا، بٹ سچ نہ کوئے چلائیآ۔ منسا من کیسے نہ ٹکیا، دھرمی دھرم نہ کوئے جنائیا۔ پھیر دین مذہب دا وکھایا بَصّیا، پردہ پردے وچوں چُکائیآ۔ پھیر لیکھا دسیا مِت پیارے مِتیا، جو مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، حُکم اِکو اک سُنائیآ۔ جوتی نار کہے میں سہج نال بولی، نِمرتا وچ سُنائیآ۔ صدقے تیتھوں گھولی، واری اپنا آپ وار کرائیا۔ کیوں کلجُگ انت نہیں بدلی چولی، چولے والیا دینا سمجھائیآ۔ سائوں ست سچ دی چاڑھ کے ڈولی، اندولت اپنے گھر بہائیآ۔ ساڈا واسطہ ساڈی پچھلی کتھا نہ پھولیں، ورقہ جُگ والا اُلٹائیآ۔ اسیں جانیا تیرا شبد گرو تیرے نام دا ڈھولی، ڈھولک جگت ساڈے گل وچ پائیآ۔ اسیں تیرے صفت دی صفتاں والیا پا کے آگے روئی، روئی، منان نال بنائیآ۔ جُگ چوکری کھیل کھلایا ہوئی ہوئی، سہج سہج درزائیآ۔ ساڈا واسطہ ویکھیں ہُن کریں نہ توئی، جلدی جلدی کار بھگتائیآ۔ سائوں کچھ ویکھ لین دے اُپر دھوئی، دھرم دی دھار دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، حق سندیسہ اک جنائیا۔ جوتی نار کہے میں بنا سِیس تون کیتا سجدہ، قدم بوسی بوسیاں وچ رکھائیآ۔ بن کے روپ داسی داس بردا، سیوک چاکر ویس وٹائیآ۔ میں پریم وچ پُچھیا ماہی مینوں بہیت دس دے اپنے گھر دا، جو جُگ چوکری لیا لکائیآ۔ تتان والا گرو اتار پیغمبر تیتھوں رہیا ڈردا، بہانا من کے سِیس نوائیا۔ کیسے نون کہیا سِیس نوا لہندا کیسے نون کہیا چڑھدا، چڑھدیاں کلاں والے تیری سمجھ کیسے نہ پائیآ۔ کیسے نون کہیا میرا اکھراں والا نام رہیں پڑھدا، مات لوک مکتب وچ سارے پڑھنے دتے پائیآ۔ کیسے نون دسیا میرا روپ نرائن نر دا، نر ہر بے پرواہیا۔ انت فیصلہ دے دتا میں مات لوک ہوواں کلجُگ کل دا، کلکاتی ویکھ وکھائیآ۔ جیہڑے گر اتار پیغمبر رہوں گھلدا، حُکمی حُکم سُنائیآ۔ اوہ صفت سُناؤندا رہیا تیرے محل اٹل دا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ جوتی نار کہے اپنے گھر دا دس دے گھیرا، جتھے رہ کے جھٹ لنگھائیآ۔ اک وار اپنے نال لگا دے گیڑا، مُڑ کے پھرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ کڈا وڈا لما ویہڑا، سہج نال سُنائیآ۔ مہربان کر دے مہرا، مہر نظر اُٹھائیآ۔ پُرکھ اکال کہیا میری جوت تگ لے دھار کیرا،

اِکو وار اِک سمجھائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے نیڑا، آد انت کہن کھئے نہ آئیا۔ میرا ست سرُپ میرا ویہڑا، چار دیوار چھپر چھن کھئے
 نہ چھائیا۔ میری دھار وچ رہنا کرکے وڈا جیرا، جیرج انڈج اُتبیج سیتج نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے نہ پرکاش نہ اندھیرا، چن سوریہ نہ
 کھئے چمکائیا۔ میرے پیار وچ مار لے پھیرا، مُحبت وچ پھرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا سچ ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی نار کہے مینوں سندیسہ دتا ہور، سہج نال سُنائیا۔ اوہ ویکھ اندھیرا گھور،
 کلجگ دیاں درڑائیا۔ من منسا ہوئی چور، بُدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ شبد پریتی گئے توڑ، سرتی ست نہ کھئے ملائیا۔ جگت
 واسنا رہے دوڑ، کلجگ جیو بھجن واہو داہیا۔ دین مذہب سکے کھئے نہ موڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جگت سادھ بنے چور،
 ٹھگن پئی دُہائیا۔ دُھر دا نام کیسے نہ کول، وسِت سچ نہ کھئے ورتائیا۔ صفتی ڈھولے رہے بول، انبولت راگ نہ کھئے سُنائیا۔ پھری
 دُہائی اُپر دھول، دھرم دی دھار نہ کھئے دکھائیا۔ پُورب کرے کیسے نہ قوُل، اقرار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اِک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا گرہ تکنا تکنا چارے کوٹ، کُٹیا اپنی پھول
 پھولائیا۔ میرا کھیل تکنا تکنا جوٹھ جھوٹھ، جو کلجگ کایا بھرم بھلائیا۔ میرا دھرم تکنا موہ وکارا تکنا پُوت، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے
 منائیا۔ میرا کھیل تکنا ست دھرم کرکے گیا کوچ، کوچا گلی رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھيو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ جوتی دھار کہے میرے صاحب ہتھ جوڑے، جوڑی تیرے نال بنائیا۔ اگم اگمڑے چڑھ گھوڑے، واگان
 نرگن ہتھ اُٹھائیا۔ کلجگ جیو ویکھے مٹھے کوڑے، کوڑی کرپا پھول پھولائیا۔ موہ وکار کھئے نہ ہوڑے، سسے دا ہوڑا دئے دُہائیا۔ آتم
 پرما تم کھئے نہ جوڑے، دین دُئی میل نہ کھئے ملائیا۔ کچھ یاد کر لے نانک دھار کہا جس ویلے سیجا سٹا روڑے، کنکراں سوہبا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور ساچا اِک دکھائیا۔ جوتی دھار کہے میرے دھرنپت،
 پت تیری سرنائیا۔ سانوں ساچی سیکھیا دتی مت، مت متاندر ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈی دین مذہب نال ایلے رت، رتی رت دتی
 سُکائیا۔ اپنی آپ جنا کے مت گت، گت مت اپنی آپ بنائیا۔ سچ دوارے کرکے بت، بتکاری لیا پرنائیا۔ تیرا حُکم مئیے نت،
 نو تیری سیو کھائیا۔ ٹوں سب دے آویں چت، چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ ٹوں سوامی مالک پت، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔

ساڈی اک بینتی اپنے بھگت سہیلے کھچ، شبدی شبد شبد ملائیا۔ وقت سہنجنا سہنجنی کردے تھت، تھت وار وجے ودھائیا۔ تینوں کھوجدے گئے کیتے کیت، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساڈا کھڑا چھڈاؤنا پتھر اٹ، پابن روپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی دھار کہے میرا جھگڑا رہے نہ اکھر، آخر دیاں سنائیا۔ میرا ایشٹ رہے نہ پتھر، اٹاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری ذات رہے نہ ٹکر، شرع رہے نہ کھئے لڑائیا۔ میری شرینی رہے کھنڈ نہ شکر، جگت رس نہ کھئے چکھائیا۔ میرا بھاگ رہے نہ وکھر، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری وڈیائی رہے نہ سطر، لائیناں رنگ رنگائیا۔ میرا سندیسہ رہے نہ پتر، پترکا جگت پڑھائیا۔ میرا گرہ رہے نہ نچتر، حصیاں رنگ چڑھائیا۔ اکو تیرے پریم دا پرہو پریم ہووے اثر، اصلیت اک سمجھائیا۔ تیرے پیار وچ آگے سارے کریئے بسر، بستر اکو سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی نار کہے ساتوں بخشیں صدق صبوری، پیالہ صبر جام پیائیا۔ اک نور تگ کے نوری، نور نورانے وچ سمائیا۔ در بردی بن حضوری، حضور آگے سپس جھکائیا۔ میں تیری کراں مزدوری، مانگت ہو کے جھولی ڈھابیا۔ کلجگ شرع میٹ کے کوڑی، کیرپا ککرم دینی گوائیا۔ بدھی رہے کھئے نہ موڑھی، مورکھ مکدھ دینے ترائیا۔ اکو چرن بخشنی دھوڑی، ٹکے خاک رمائیا۔ میں چاہندی پرہو دینے جاگدیاں راتیں ستیاں تیرا شبد تیرے نام دی کرے مشہوری، لکھ چوراسی اندر آواز سنائیا۔ تینوں لبھدی پھرے منزل کوہ طوری، ثریا توں پرے دھیان لگائیا۔ پر اک کیرپا کریں میرے ول وٹیں کدے نہ گھوری، غصے نال ڈرائیا۔ جے میں تیرا روپ ٹوہے میرا نوری، نور نورانہ سوہا پائیا۔ میرے قصور نوں سدا سمجھیں بے قصوری، کسر اعشاریئے نال دینا اڈائیا۔ نگاہ مار لے کس بدھ کلجگ پاؤنی فتوری، فتویٰ کی لگائیا۔ کی مت ہونی ہوڑی، بدھ ہین کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ور اپنا آپ جنائیا۔ جوتی نار کہے میں ہوواں تیری سلکھنی، سوہنی سوہا پائیا۔ میری جھولی رہے نہ سکھنی، بھگتاں پریم نال بھرائیا۔ میری محبت اوہناں نال رکھنی، جیہڑے تیرا ڈھولا گائیا۔ میں تیرا روپ الکھ الکھنی، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جے پرہو توں مینوں بنایا پتنی، پت پریشور ہو کے دینا وکھائیا۔ جیہڑے تیرے بھگت سہیلے کلجگ ہو گئے بے وطنی، اوہناں نوں اپنے وطن دینا پہنچائیا۔ میں آگئی تیرے پتنی، کنڈھے بیٹھی سوہا پائیا۔ میرے صاحبنا

اوبناں دی پت رکھنی، جو تیرا نام دھیائیا۔ میں اوہ سکھی نہیں جسنے کاہن نوں کھوائی مکھئی، دُدھاں دھار وائی۔ میں تتاں والی نہیں جو تیرے آگے نچنی، نیتز نیناں اکھ مٹکائیا۔ میں تے اک جان دی تیرا میرا قوئل تے تُوں پورا رہیں اُتے چینی، ائہل بھل کدے نہ جائیا۔ میرے محبوب تیری صدی چودھویں کدے نہیں پٹنی، ٹاپوآں دے تپے دینے گوائیا۔ میں نین آگھاڑ کے تکنی، -----
 -- کس ویلے تیرے بھگتاں دی ہاڑی پکئی، ہاڑا کڈھ کے دیاں سنائیا۔ تیرے بھگتاں دی بستی بسنی، سچ دوارے بہہ کے خوشی دکھائیا۔ میں کھیل تکنا اپنی اکھنی، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جے تیرا حکم پورا نہ ہووے تے میں مر جاواں نگ ڈوب کے وچ چینی، جگت کہانی پچھلی چلی آئی۔ پھیر تیری کتھا کہانی کسے نہیں رٹنی، تیرا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ جے تُوں لاڑا بنیا شنکار کیتا لا کے وٹنی، سوہنا روپ درسائیا۔ میرا واسطہ میرے محبوب ضرور کلجگ دی جڑ پٹنی، پٹنے والا تیرا سوہا پائیا۔ پھیر میں خوشیاں دے وچ تیری بستی تگ کے بسنی، بس بس کے دیاں دکھائیا۔ میں پھراں اُتر پورب پچھئی، دکھن واہو داہیا۔ تیری کھیل ویکھنی رسمی، کلجگ رسم و رواج دینا بدلائیا۔ میںوں تیری سوگند تے تیری قسمی، قسم کھا کے رہی درڑائیا۔ تیرے چرناں دی دھوڑ لاؤنی بھسمی، بھسم کر دے کوڑ لوکائیا۔ تُوں اکو نظر آویں اسی، اعظم تیرا نور خدائیا۔ مانو ذاتی تیری قسمی، قسم سب نوں دینی سمجھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جھگڑا میٹ دے جسمی، جسم ضمیر اندروں دینی بدلائیا۔ تُوں مالک آد جگاد دا مشنی، مشن اپنا دینا چلائیا۔ کی کرے رام تے کرشنی، کی پیغمبر صفت صلاحیا۔ اکو تیری دھار دو جہاناں دسنی، دو جا نظر کھئے نہ آئی۔ تُوں میرا ستگر تے میں تیری سکھنی، سکھ ستگر وچ سمائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں تیری لیکھ لیکھنی پنجاں لیکھاریاں لیکھنی، گوبند دے کے گیا گواہیا۔ تیرے ویراگ وچ میں ساری دنیا پٹنی، دُبٹھڑ مار کے دیاں سنائیا۔ وے میرے پرہو تیرے ہندیاں میںوں سارے کردے ٹیکا پٹنی، مورکھ موڑھ اُنگلاں رہے اٹھائیا۔ بے شک میں تیرے نالوں وڈی تے تیرے نالوں نکئی، تیرے وچ سمائیا۔ میںوں آپے دس دے میں چار جگ دی دھار تیرے واسطے کیتی، کی میری ونڈ ونڈائیا۔ بن تیری کِریا تیرے در سرتی کسے نہ ٹکئی، ٹکیاں والے رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ جوتی دھار کہے میرے مالک کراں کی بینتی، بِنے کی سنائیا۔ کلجگ گھر گھر ویکھ مہنتی، در در ڈیرے لائیا۔

گڑھ بنیا ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ پنڈت پاندھے کھاندے پنکتی، رساں مکھ بھرائیا۔ ترسنا پوری ہوئی نہ ان دی، وشنوں رسیا گر لائیا۔ اک گل یاد کر لے گجری گوہند چن دی، جیہڑا تیرے اندر واسطہ پا کے گیا سنائیا۔ جس ویلے سرشٹی چور ہو گئی کن دی، چغلی نندیاں وچ سنائیا۔ اُس ویلے جنی بھگت ہونی کوئی نہیں جندی، سانتک ست نہ کھئے سمائیا۔ ترسنا ودھنی تم دی، تانس وچ گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی دھار کہے میں نار سہاگن چنگی، سچ صاحب سیو کائیا۔ جو منگ اگئی منگی، سو منگ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کل کاتی واسنا ہوئی گندی، مند بھاگ دے لوکائیا۔ ساچی منزل چلے کھئے نہ ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا نہ کھئے درسائیا۔ سرشٹی نیتر ہو جائے اندھی، پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم آوے کنڈھی، صدی چوڈھویں نال رلائییا۔ من واسنا ہووے پاکھنڈی، دتیا بھاؤ ودھائیا۔ صدی چوڈھویں جائے لنگھی، ویلا وقت انت سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کھیلے کھیل صاحب بخشندی، بخشنہار دیا کائیا۔ گوہند دھار کر کے ننگی، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ جن بھگتاں سیس دستار جائے رنگی، لال گلالا رنگ وکھائیا۔ کرنیل سنگھ پھڑا دے ہتھ بٹھی، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ پگڑی کہے میرا رنگ لال گلالا، گوہند ہتھ وڈیائیا۔ میرا صاحب سدا پرتپالا، پرتپالک اک اکھوائیا۔ جس دا نام ست سکھالا، سہج سہج درڑائیا۔ جن بھگتاں توڑ کے کوڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان کے ماضی حالا، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ پگڑی کہے دھرم دی دھار دے دیو کھدر، ماں پُت ہتھ اٹھائیا۔ جس نے سرشٹی درشٹی کرنی پدھر، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے سدھر، صدمہ روگ رہن نہ پائیا۔ کلجگ اتم چاروں کُنٹ پائے غدر، گداگر کرے لوکائیا۔ جن بھگت اکٹھا کر کے ٹر، شبدی رسا ڈوری ہتھ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کر کے عدل، انصاف لے کائیا۔ کلجگ وچ ستجگ جانا بدل، بدلا دیوے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ کرنی کار کائیا۔ پگڑی کہے میں لال اک، اک دتی وڈیائیا۔ اک دے نال اگی لینے لکھ، شبدی شبد حکم لکھائیا۔ چھبی پوہ مریدا دسنی کس بدھ بن دا سکھ، سکھ ستگر وچ سمائیا۔ جس ول کدے نہ ہووے پٹھ، پچھا دے نہ مکھ

بھوئیا۔ جیہڑا پینڈا سوا گئھ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ گھر وس ابناشی اچت، چیتن سُرتی دئے کرائیا۔ سچ سہنجی کر کے تھت،
 رڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بُت، بُتخانے کرے رُسنائیا۔ جو لیکھا لیکھ پچھلا سپس چُک کے لیایا گُرمیت سنگھ
 سُت، سُت دُلا رے گُرمکھ آپ اُچائیا۔ کُچھ رس لگاؤنا مُکھ، کالے جامن دیو پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پگڑی کہے میرا پیار نال رستے، جو رستہ رہیا وکھائیا۔ جس نے سرِشٹی کرنی بے وسے، بُدھی چلے نہ
 کھئے چُترائیا۔ کوڑی کِریا گندھ کسے، بن ستگر شبد نہ کھئے کھلائییا۔ چاروں کُنٹ کر کے زین اندھیری مسے، دُھر دا چند چند دئے
 چُھپائیا۔ جیہڑا تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا چے، جگ جیون داتا دئے ملائییا۔ اکو وڈیائی ملنی پورن اکھڑ پئے، پاربرسم رنگ
 رنگائییا۔ جھگڑا رہے نہ چُونکہ چُناچہ البتہ، فقرے سب دے دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ
 ور، سچ میل لائے ملائییا۔ جوتی نار کہے میں کراں اک ارداس، بنے بینتی اک جنائیا۔ واہ میرے صاحب گنتاس، گنونت تیری
 وڈیائییا۔ جن بھگتاں رہنا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنی گاتھ، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ تُوں دین دیا لا رگھوناتھ،
 رگھوپت تیری سرنائیا۔ تینوں لبھنا پئے نہ پرتھی آکاش، جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ سچ سوامی ہو کے کرنا واس، واسطہ اپنے نال
 جُڑائیا۔ بہرم میٹنا خاص، پہلی بھادروں اہو منگ منگائیا۔ بنا بھگتاں تون تیری چلے کھئے نہ شاخ، شناخت والا نظر کھئے نہ آئییا۔
 پر اک گل یاد کر لے پہلی آسو نوں پنجاں پیاریاں کول ہووے اک اک گلاس، جل پُٹھے پاسے بھرائیا۔ پنجاں درباریاں کول ہون نو
 نو پئے تاش، نہلے تون آگے ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پنجاں لیکھاریاں کول پُٹھا پھڑیا ہووے اک اک چاک، چاکو مُکھ کھلے نال رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی نار کہے پرہو میں تیری کوچھی
 کلی، بُدھ ہین اکھوائیا۔ تُوں میرا صاحب عملی، عملان تون رہت کار خُدائیا۔ میں یتھا یتھارتھ یلی، یادداشت نہ کھئے جنائیا۔
 صرف آئی تے آئی تیرے کم لئی، کاج اپنا دینا سمجھائیا۔ جے آئی تے آئی بھگتاں دے دم لئی، دامنگیر لینا بنائیا۔ جے آئی تے آئی
 تیرے نام لئی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جے آئی تے آئی اگتے رام لئی، جس رام نوں جنم کھئے نہ مائیا۔ جے آئی تے آئی سوہنے شام
 لئی، جس شام دی شمع نہ کھئے بُجھائیا۔ جے آئی تے آئی اُس امام لئی، جس دا بھيو پیغمبر نہ سکے کھلائییا۔ جے آئی تے آئی اُس

بھگوان لئی، جو بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جے آئی تے آئی جگت جہان انسان لئی، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جے آئی تے آئی آتم
 پر ماتم ملان لئی، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جے آئی تے آئی اک پہچان لئی، جو بے پہچان دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سنڈیسہ اک سُنائیا۔ جوتی نار کہے تیرا ست رنگا ویکھ کے ڈردی، لُک لُک جھٹ
 لنگھائیا۔ ہوکیاں وچ مردی، یائے یائے سُنائیا۔ مینوں سمجھ نہ آئی تیرے گھر دی، کی بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ میں صفت
 کیتی سی نرائن نر دی، راگاں وچ سُنائیا۔ مینوں سمجھ نہیں سی پل دی، کی اپنا حُکم ورتائیا۔ مینوں چھوٹا جہا پتہ سی کس
 طرح تیری دھار راجے بل نون چھلدی، باون ہو کے کھیل کھلایا۔ مینوں پتہ نہیں سی کی قیمت پاویں گل دی، جو اوتار پیغمبر
 گر مُکھوں سہج نال اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہو سہائیا۔
 پر بھو تیرا ست رنگا بڑا موٹا، جگت جہان نظری آئی۔ جس دے حُکم نال اسان سنسار کیتا ٹوٹا ٹوٹا، ٹکڑیاں ونڈ ونڈائیا۔ جس
 تون ڈردیاں تیرے نام نون دس کے کھرا تے کھوٹا، دوویں راہ چلائی۔ جس تون ڈردیاں مالا منکیاں گھسایا پوٹا، پوٹے پوٹے دتی
 ڈھائیا۔ جس تون ڈردیاں کھیل کھلایا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں کار کھائی۔ جس تون ڈردیاں نام سُنایا وچ سلوکا، اکھراں وچ
 صلاحیا۔ جس تون ڈردیاں تیرے حُکم دا دتا ہوکا، ہوکا حق حق الایا۔ جس تون ڈردیاں ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا سمبھالیا
 موقع، مُکمل تیری سیو کھائی۔ جس تون ڈردیاں دین دُنی نال کیتا دھوکھا، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ جس تون ڈردیاں وکھرا وکھرا
 صاف کیتا چوٹکا، حصے کایا والے ونڈائیا۔ جس تون ڈردیاں تیرا بھانا مٹیا نال شوفا، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ پر بھو تیرا ست رنگا اٹھے نال بل، بلدھاری لئے انگریزائیا۔ جس نے
 کلجگ میٹنا چھل، چھلئے تیری کار کھائی۔ جس نے وروئے اٹھسٹھ جل، گنگا گوداوری جمنا سُرسی پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس
 نے پھولے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھل، سروور اسگاہ پڑدا لاپیا۔ جس نے کوڑی کرپا لاپنی کھل، چھری قصائیاں ہتھ پھڑائی۔
 جس نے چاروں کُنٹ تیرے حُکم نال اٹھانے دل، رُسا چینا چینا رُسا نال لڑائیا۔ جس نے جگت چوڑا سی نون دینا پھل، کرماں
 والا جھولی پائیا۔ جس پر بھو اوتار پیغمبراں دا مسلہ کرنا حل، بھوکھت گروآں والے ویکھ وکھائیا۔ جس نے بھگتاں اندر جانا رل،

رل مل اپنا جھٹ لنگھائیا۔ وکھاؤنا نہچل دھام اٹل، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے تیرا دیپک دیا اگم جوت رہیا بل، اگنی اگ نہ
 کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست رنگا کہے او جوتی
 دھار میں کوئی نہیں وادھو، وعدل رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ میرا لیکھا سمجھا کے گیا گوہند کول دادو، دعوے نال درڑائیا۔ جس ویلے
 اوتار پیغمبر گروآں توں مانو ذاتی نہیں آونی قابو، من کلپنا وچ کُرائیا۔ اُس ویلے میرا پُرکھ اکال اپنی کلا سب توں سانہو،
 صاحب ستگر بے پروا بیا۔ بھ وچ چاروں کُنٹ لگنے لانبو، اگنی سکے نہ کھئے بوجھائیا۔ رہنا نہیں کوئی ناڈھو، سر سکے نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ چوڈاں طبقاں دو جہاناں صدی چوڈھویں انت اخیر اکو نشانہ گاڈو، گائیڈ ہو کے گاڈ آپ اکھوائیا۔ کوئی رہن نہیں دینا
 کوڑی کرپا والا سادھو، سادھنا سب دی دئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگت ایشٹ ہونا نہیں کوئی اگو، نیڑے نظر کھئے نہ آئیا۔
 جس ویلے ست رنگا اُٹھیا تے سرشٹ سبائی اندرون جاگو، جگتی نال رکھائیا۔ پرہ نے شستر پھڑنا نہیں کوئی بازو، بازاں والا گیا
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ اپنا کھیل وکھائیا۔ ست رنگا کہے میرے وچ نہیں
 کوئی طاقت، طاقتور دی اوٹ رکھائیا۔ میرے وچ نہیں کوئی لیاقت، لایق بن نہ کھئے چٹرائیا۔ میں پرہو توں منگ منگی تیرے
 بھگتاں نال میری ہووے رفاقت، سوہنا سنگ بنائیا۔ جس ویلے دُنیا اُتے آوے آفت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میں پرگٹ
 ہوواں تے تیریاں بھگتاں دی بابت، بابل تیری سیو کھائیا۔ تیرے حُکم توں کراں ثابت، سچ دیاں ورتائیا۔ دین دُنی دی بدل کے
 عادت، تیرا ایشٹ دیاں منائیا۔ تیرے کلمے دی ہووے وحدت، واحد تیرا نام دھیائیا۔ میرے گوہند دے شہادت، تیرا سوربیر
 اکھوائیا۔ اکو تیری ہووے عبادت، دوجا نام نہ کھئے پڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی دا ہووے مالک، مالک نور نور الایبیا۔ پرہو میں
 ست رنگا تیرے دھرم دا ثالث، ثالثی جگت وچ کھائیا۔ میں چاہندا اک توں ہوویں اک تیرا بھگت ہووے خالص، دوجا نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جے کوئی میرے ہندیاں جوٹھیاں جھوٹھیاں دی کرے سفارش، مکھ توڑ کے دند بھنائیا۔ جے تیرے نام دے ہندیاں کوئی
 ہور لکھاوے عبارت، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ بنا تیرے پیار توں ہووے نہ کھئے ضمانت، ضامنی اور نہ کھئے جنائیا۔ میری تیرے
 نال اک حماقت، ہمساجن لینی نبھائیا۔ پرہو میں اس کر کے آیا کہ تیریاں بھگتاں دی میرے وچ ہووے شناخت، سمجھ سمجھ

وچ پرگٹائیا۔ تیرا رُوپ دسّاں واستک، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ گرمکھ ہووے کھئے نہ ناستک، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ سچ نال ملائیا۔ ست رنگا کہے میں تیرا اک دُلارا، دو جہاناں دینی وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ دیواں پہرا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میں اوبدے شاہ رگ تے وجنا جیہڑا تُوں میرا میں تیرا نہ لاوے نعرہ، آتم پرما تم راگ الائیا۔ اکو گرہ اکو مندر دسنا دوارا، جتھے دوارکواسی سیس جھکائیا۔ جتھے جھکن پیغمبر اوتارا، گرو گر رنگ وکھائیا۔ میری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا آد انت جگا جگنت ساچا دوارا، دوجا در نرائن نر نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال دوپہر نوں ★

دھرنی کہے میری آسا ہوئی سوادھان، نندرا کل ربی نہ رائیا۔ میں اٹھ کے لگی تکان، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ ویکھیا زمیں اسمان، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ اوتار پیغمبر گرو منگدے دان، داسی ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ جس بدل دتا ودھان، ترمیم کریم آپ کرائیا۔ جھلا دتا سچ نشان، دھرم نشانہ اک پرگٹائیا۔ سنت سپیلے بہگت بنا نوجوان، جون اپنا رنگ رنگائیا۔ سورپیر بن پھلوان، دو جہان دے بئے بھجے چائیں چائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی شان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ کھیل ویکھدے سورپیر بہان، چند ستار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک رکھائیا۔ سورپیر کہے میں تکیا سورپیرا، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ جس دی چرن چہوہ منگدے اوتار پیغمبر گر پیرا، جگ چوکری دھیان لگائیا۔ جو شرع کئے زنجیرا، کڑی کڑی نالوں بدلایا۔ رُوپ دھر کے بے نظیرا، نظر سب دی رہیا بدلایا۔ دھرم دی دھار بدھا چیرا، چیر دُپھاڑ دا لیکھا رہیا مکائیا۔ دو جہاناں چُک کے بیڑا، پھلوان اپنا بل دھرائیا۔ چار جگ دی جوتی دھار نار بنا بہائی اُتے پیڑھا، رنگلا گرہ اک وکھائیا۔ جس دے اوڈھن سیس دینا ست رنگ دا لیڑا، پوہ چھبی ونڈ ونڈائیا۔ اک مارگ بناؤنا بھیڑا، گرمکھ ورا لنگھ کے خوشی بنائیا۔ اک لکوں بٹھ کے لیانا کیڑا، لمیاں ٹنگاں والا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا نال پُھرتی، پُھرتیلا رُوپ بنائیا۔ جس دا کھیل اپنی آپ جُکتی، جُگ چوڑی حُکم ورتائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کرنی دُرستی، دُرست اپنا حُکم سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر دھار ویکھنی پُشتی، پُشت در پُشت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ ویکھیا پھلوان اُتے کھڑا پتاں، پنجا سہج نال دبائیا۔ صدی چوڈھویں دے مُکھوں نکلیا پائے ربا، یامین تیری پُرواہیا۔ میرے اُتے پین لگا دتا، سر سکاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں ویکھنا کی لیکھا قبران وچ ہڈاں، مقبریاں کی دُبائیا۔ کس بدھ جگت جہان چھڈاں، چھٹے کوڑ لوکائیا۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ بھجّاں، بھجّاں واہو داہیا۔ صاحب سوامی دُھر دا لبھا، پردے اولے جگت چُکائیا۔ نام خُماری لوں مدھا، مدھر اپنی دُھن بنائیا۔ جس دے حُکم اندر گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو بدھا، پلُو سکے نہ کھئے چُھڈائیا۔ اُس نے قدم چُکیا سجا، ساجن ہو کے دیا کھائیا۔ شیر رُوپ ہو کے گجا، گج ہاتھی دین دُبائیا۔ جو کھیل کردا جن بھگتاں نال مل کے اپنی وجہ، وجوہات نہ کیسے درسائیا۔ اپنی دھار وچ ویکھے اپنا مزہ، مذاق دتے جگت لوکائیا۔ جس نے سب نوں دینی اتم سزا، چچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ سو لیکھا جانے اپنی رضا، رازق رحیم اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنا آپ چلائے اگا، اگے کیسے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

☆ ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھوال رات نوں ☆

دو بہادروں تریتا کھیل کیتا، پرہہ اپنا حُکم ورتائیا۔ رام نے پانی منگیا کولوں سیتا، ستی لئی اُٹھائیا۔ اوہ ویکھ کرشن دھار لکھاؤنی کیتا، بھگتن دینی وڈیائیا۔ اوہ تگ کلجگ اتم نیتا، مانو ذاتی پھول پھولائیا۔ اوہ ویکھ اوتار پیغمبر گرواں پیندا پیتا، ویلا وقت سوہیا پائیا۔ اوہ تگ لیکھا اوچا نیچا، نیچاں اوچاں ویکھ وکھائیا۔ اوہ ویکھ میرا رام سب دا پیارا میتا، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ اوہ تگ چار جُگ دا لہنا دینا کیتا، لیکھا کھوج کھوجائیا۔ اوہ ویکھ دیوے رس میٹھا، اگما آپ ورتائیا۔ اوہ تگ جس ویلے سب نے دے جانی پیٹھا، پُشت ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ تگ آخری گوہند والا انگیٹھا، اگنی اگ جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دو بہادروں کہے رام پانی ہتھ وچ پھڑیا، پھڑ کے نگاہ ٹکائیا۔ پھیر تکیا میں کس منزل تے چڑھیا،
 وسیا کیہڑی تھائیا۔ پھیر ویکھیا میں کس جگت وچ اڑیا، بن وچ ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر ویکھیا رام نے رام دا ڈھولا پڑھیا،
 توں میرا میں تیرا دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پھیر تکیا میں پنجاں تتاں وچوں مریا، تت وجود نہ کھئے وکھائیا۔ پھیر ویکھیا میں اُس
 دی سرنی پڑیا، جس دی پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے پڑھائیا۔ پھیر تکیا نرہو توں بھے وچ ڈریا، سہج وچ ہتھ چھاتی تے
 ٹکائیا۔ پھیر تکیا جگت جہاں ڈونگھا گرھیا، جس لکھ چوراسی لئی دبائیا۔ پھیر اٹھیا رام رام دے نال لڑیا، رام تیرے رام دی رام
 دہائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا اوہ رام چھڑیا، تیری سینا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کس وہن وچ ہڑھیا، جگت دھار سائیا۔ پھیر رام نے
 رام دے چرناں اُتے سیس دھریا، دھر کے خوشی منائیا۔ رام نے کہا رام اوہ ویکھ اڑیا، سہج نال سُنائیا۔ میں ضرور بھٹاں جو
 گھڑیا، گھڑن بھنہ پار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ رام
 پھڑیا گلاس ہتھ، برتن ماٹی ہتھ اٹھائیا۔ پھیر تکیا پُرکھ سمرتھ، داتا بے پرواہیا۔ پھیر نظر آیا گوہند ستا وچ ستھ، سُولاں سیج
 ہنڈھائیا۔ پھیر نیتر وبا کے اتھ، ہتھ مستک اُتے رکھائیا۔ پھیر نگاہ ماری وچ کایا ناڑی ماس ہڈ، بنا رام توں پنجر کم کیسے نہ آئیا۔
 پھیر جانا اپہ سب کجھ جانا چھڈ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تن نالوں ہونا اڈ، گھر مندر دینا ڈھابیا۔ پھیر ویکھیا پُرکھ اکال
 سُنایا سد، ڈھولا اگم اتھابیا۔ اوہ ویکھ رام اپنے رام دی حد، حدوڈ حدوڈ وچوں سمجھائیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبر گرو سارے
 جانے لے، تتاں والا رہن کھئے نہ پائیا۔ سینا سوانی جائے چھڈ، انگی انگ نہ کھئے کرائیا۔ پھیر دھرم نشانہ دیواں گڈ، اکو اک پرگٹائیا۔
 پرگٹ ہوواں جھب، مالک بن کے بے پرواہیا۔ تہاڈے لیکھے پورے کراں سب، سبب نال اپنا میل ملائیا۔ پُرکھ اکال نے رام نوں
 رام دا اپنا وکھایا قد، جس دا آکار نہ کھئے جنائیا۔ خوشی وچ گیا ودھ، بے انت بے پرواہیا۔ سوریہر ہو کے گیا گج، بھے زور نال
 جنائیا۔ پھیر برہمنڈ کھنڈ وکھا کے پنجاں تتاں والے کول پنج بیٹھکاں لٹیاں کڈھ، رام نے رام نوں دتا ڈرائیا۔ رام چرنی گیا لگ، کی
 پرہو کھیل ورتائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا جس ویلے آواں وچ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگت سہیلے لوں لبھ، کھوجاں چائیں
 چائیا۔ نام خُماری دے کے مدھ، مدھر دُھن راگ سُنائیا۔ رام تہاڈے سب دے ایشٹ والے دھرم رائے دا ہونا وگ، میں بھگتاں

دا راکھا اِکو نظری آئیا۔ گرمکھ رہن نہیں دینا کھئے کگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ اُس ویلے کلجگ دی آگنی لگنی آگ، چاروں کُنٹ تپائیا۔ دُھر دے رام نے رام توں گِلاس پھڑ لیا جھٹ، پانی اپنے ہتھ وکھائیا۔ پھیر کپا رام اُس ویلے بھگتاں اُتے امرت دینا سٹ، دُھر دا میگھ برسائیا۔ جگ چوڑی دے لیکھے دیواں کٹ، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ قیمت پا کے اپنے ہٹ، خریددار بناں تھاوں تھائیا۔ لوک مات وچوں سچکھنڈ دوارے دیواں سٹ، پھڑ بابوں آپ اُٹھائیا۔ رام نے رام توں ٹیکیا متھ، ایہ تیری بے پرواہیا۔ جگ چوڑی توں چلاوَنہارا رتھ، رتھوہی اک اکھوائیا۔ میرے صاحب اک گل دس، جھولی ڈاہ کے منگ منگائیا۔ دس توں ہوویں کہ بھگت ہون تیرے وس، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ رام نے کپا رام اُس ویلے کسے دا چلے کھئے نہ وس، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ میرا تے میں اوہناں دا لوں رس، رستہ اِکو لینا بنائیا۔ اوہ میرے اندر تے میں اوہناں دے اندر جاواں وس، دوُجے گھر نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ میرے تے میں اوہناں دا گاواں جس، ایہو میری صفت صلاحیا۔ باقی کیتی کرنی سب دی ہو جائے رف، رفتہ رفتہ لیکھا دئے مُکائیا۔ انت ملیچھاں دی اُٹھنی صف، صف گوہند شبد دھار وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ رام کپا رام پانی گِلاس تھوڑا اونا، بھریا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھڑ موڈھیوں دتا ہلونا، زور نال دبائیا۔ سیتا توں نہیں مُکھوں کونا، کہہ کے دتا سُنائیا۔ ایہدا رس اچے اونا، مٹھا روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ رام کپا میرے رام ایوں دسدا جس ویلے کلجگ تپنا دھونا، دھواں دھار ہونی لوکائیا۔ پاپ ودھنا دونا، پنت ہونے لوکائیا۔ جگت ہووے تیرے نام و ہونا، ساچا نام نہ کھئے دھیائیا۔ تیرے گرمتر توں جگت سمجھے تونا، جادواں والی دُہائیا۔ ایہ لیکھا نہ معلوما، سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ دُھر دے رام کپا اوہ رام میرے معصوما، اُٹھ نین اکھ کھلائیا۔ کلجگ وچ میں اوہناں بھگتاں دے مُکھڑے چوماں، جنہاں توں بُرا کہے لوکائیا۔ رام کپا واہ ائے پرہو سوما، بنا اک بھگت توں توں تارن دی ہمت نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر رام کپا رام جے میں کرپا کران اک توں بنا دیواں ہجوما، اِکھئے بھکھے ننگے سرب کرائیا۔ جس ویلے چاہواں تے اپنے بھگتاں دے اندر گھوماں، گھمن گھیری وچوں باہر کڈھائیا۔ جدوں چاہواں میں مٹھا کر دیواں تئا، کُرتن وچوں باہر کڈھائیا۔ سرشٹی دے وینہدیاں اوہناں دے وچ گماں، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔

رام کپا، رام، کی دو بہادروں رہ جاؤ یاد، سچ دے سُنائیا۔ دُھر رام کپا میں مالک انت تے آد، جُگ جُگ میری بے پرواہیا۔ تینوں پنجاں تتاں والی دتی داد، جس ویلے چاہاں اُس ویلے کھوہ کے اپنی جھولی پائیا۔ میں دو جہاناں کرن والا راج، لکھ چوڑاسی اپنی رعیت بھل کدے نہ جائیا۔ اُس ویلے تھاڈے سارے بدل دینے سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ سنت بھگت بنا کے سادھ، گُرمکھ لینے اُٹھائیا۔ اکو دس کے اپنا راگ، ویراگ اندر دینا رکھائیا۔ جتھے نہ کھئے سوال نہ جواب، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نہ کھئے تند ستار رباب، نہ کھئے کلی لئے بھوائیا۔ اکو اک اُچا کے ناد، شبد دُھن دینی سُنائیا۔ جن بھگتاں ستمکھ ہو کے آپ، اپنا میلا لینا ملائیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا پُڻ پاپ، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ سو اوہ ویلا وقت لہنا دینا لیکھا پورا کیتا آپ، رام دا رام بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتو تھاڈی ایسے کر کے کھولی جاگ، اُس نندرا وچوں باہر اُٹھائیا۔ بیٹھکاں کڈھن دا رام نے رام نوں دسیا سی رواج، پرہاس وچ سُناتا آپ جگائیا۔ ایسے کارن اوہ کھیل کیتی کیتی ساکھیات، بہم رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایسے کر کے سون نہیں دتا تگ آدھی رات، جب تگ پچھلا لیکھا نہ جھولی پائیا۔

☆ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ تے پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ☆

گُرسکھ کدے نہ ہووے غریب، جس انتر گوبند دیا کھائیا۔ ستگر شبد سدا رکھے چیت، چت وت تھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ ترے گن توں ہووے اتیت، ترے بھون دھنی دیا کھائیا۔ کایا ہووے تھانڈی سیت، کلجگ اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ من کلپنا بدل جائے نیت، کوڑی کیریا کوڑ مٹائیا۔ صاحب سوامی ملے اکو میت، مٹر پیارا دُھردرگاہیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، جگدیش اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا نام ور، بیوی ابھیدا انتر کھلائیا۔ غریب ہووے نہ کدے گُرسکھ، جس سیکھیا ستگر بھائیا۔ جنم کرم توں باہر لیکھا دیوے لکھ، ستگر داتا دُھردرگاہیا۔ جس دا انتر آتم ایشٹ اک، ایکنکار سیس نوائیا۔ سو صاحب شہیلا بنے اگما پت، میت مُرارا اک اکھوائیا۔ جس دی کِرپا نال سرِشٹی درِشٹی جائے

جِت، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوار جائے وک، قیمت ستگر گھر پائیا۔ جس منزل تے چڑھے کھئے مُن نہ رکھ، گرمکھ ملے مان وڈیائیا۔ جس دی جھولی پئے نام دی بھکھ، بھچھیا دیوے بے پروا بیا۔ اُس دی پوری منسا اچھ، نراچھت بیٹے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا نام ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ غریب نہ ہووے گرسکھ سچا، سچ ملے وڈیائیا۔ بے شک کایا ماٹی بھانڈا کچا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش نظری آئیا۔ اندر وسے پُکھ سمرتھا، نرگن نور جوت الایا۔ جو ہبھ کچھ ہو کے پر ماتم دیوے وتھا، وست امولک نام ورتائیا۔ چوراسی وچوں رکھے دے کے ہتھا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹا، گرہ اپنا اک سمجھائیا۔ جتھے قیمت سونا رُپا پئے کوئی نہ ٹکا، جگت مایا نہ کھئے چترائیا۔ اکو ایکنکار سر رکھے اپنا ہتھا، مہر نظر اٹھائیا۔ آد توں انت تگ سیکھ سدا ستگرُو دا بچھ، شبدا گرو اپنی گود اٹھائیا۔ جو ساڈھے تن کروڑ لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا نام ور، وست اکو اک ورتائیا۔ گرسکھ غریب ہووے نہ کدے کنگال، کوڈی ہٹ نہ کدے وکائیا۔ جیہڑا شبدا گرو دا لال، اوہ گرسکھ گوبند گود اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے بنے دلال، وچولا ہووے سببیں تھائیا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، مہر نظر اک ٹکائیا۔ آتم پر ماتم رکھے نال، وچھوڑا انت رہے نہ رائیا۔ لے جائے سچکھنڈ سچی دھرمسال، جتھے اکو نور جوت رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا نام ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گرسکھ غریب ہووے نہ جگ، جاگرت جوت شبدا گرو رُسنائیا۔ جگت ترسنا مٹے آگ، ہووے روگ گوائیا۔ ہنس بنے کگ، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر درس کرے اُپر شاہ رگ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ شبدا راک سنے انحد، ناد آپ سُنائیا۔ ایک اِک دی بنے جد، ہنس اکو اک سہائیا۔ ستگر سیکھ سیکھ ستگر کدے نہ ہووے اڈ، ستگر گوبند گیا جنائیا۔ اوہ سدا سدا سد لداوے لڈ، گرمکھاں بن کے پتا مائیا۔ کوڑی کیریا کر دیوے رد، آگے مارگ اک چلائیا۔ سچ دوارے لئے سد، سدا حکم نام سنوایا۔ گرمکھ ستگر منزل چڑھنا بھج، وشن برہما شو آگے دسن سیس نوایا۔ سچکھنڈ دوارے جانا سچ، جتھے سبج ملے نور الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچ ور، سچ سنڈیسہ نر نریشا نر ہر اپنا اک سُنائیا۔ وشن برہما شو کرن ڈنڈاوت، نو نو سیس جھکائیا۔ پاربرہم برہم تیری ویکھی بناوٹ، لکھ چوراسی رنگ رنگائیا۔ سانوں اتم آئی تھکاوٹ،

در ٹھانڈے دیئے درڑائیا۔ کلجگ جیواں اندر آئی جہالت، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دے نہ کوئی سچ عدالت، ست دیپ حکم حاکم نہ کھئے سنائیا۔ جدھر تکیئے کوڑ بناوٹ، کوڑی کیریا نال سمجھائیا۔ دھرم دی دھار نہ رہی امانت، عمل رہیا نہ جگت لوکائیا۔ چاروں کُنڈ اندھیری شامت، شمع دیپ نہ کھئے جلائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار کر سخاوت، سکھی سُخن اک نبھائیا۔ کلپنا کوڑ میٹ علامت، اللہ اکو نور نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہو ویکھ لے اپنی دُنیا، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ نور رہیا نہ رکھیاں مُنیاں، ست سچ نہ کھئے سائیا۔ ودوان رہیا کھئے نہ گنیاں، انتر بھیو نہ کھئے چکائیا۔ کلجگ سر اُتے رہن نہیں دتیاں چُنیاں، پڑد میری دُہائیا۔ بھاگ لگے نہ ساڈھے تن ہتھ کایا گلیاں، دیپک دیا نہ کھئے جلائییا۔ مایا ممتا موہ وکار وچ کاہنا تیریاں سکھیاں رُلیاں، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ بنا ہر کے نام توں جگت لال کدا بُلھیاں، دُھر دا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہ اپنی ویکھ لے سرشٹی، سریشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ ثابت رہیا کھئے نہ ایشٹی، ایش جیو پئی دُہائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے گریہستی، نیتر نین سرب تکائیا۔ جھگڑا تگ لے دوزخ بہستی، پیغمبر کوک کوک سنائیا۔ چار کُنڈ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ثابت رہیا کوئی نہ صدقی، صبوری اندر نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا ل اپنی پوجا کرا لے اک دی، ایکنکار تینوں دیئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کایا ویکھ لے وکدی، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں پرما تم تیرے مت دی، مِت پیارے تیرا پریم نہ کھئے نبھائیا۔ جس دا لیکھ چار جگ قلم شاہی رہی لکھدی، کاتب بن کے کیتی وڈیائیا۔ انت کل تیری نشانی جاندی مڈی، میٹھارے ساڈی دُہائیا۔ وشن برہما شو کہے ساڈی آشا پُرکھ اکال تیرے دوارے پٹ دی، رو رو دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کر دے اپنی وار تھت دی، جس دی تھت وار جگ چوگری سمجھ کیسے نہ آئیا۔

☆ ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع امرتسر ☆

جوت دھار کہے میں چار جگ بھجی تھی، اوتار پیغمبر گرو روپ پرگٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری بنی رہی پٹھی، نانی ہو کے سیو کھایا۔ دین مذہب تپاؤندی رہی بھٹی، اگنی تتاں وچ پرگٹایا۔ تیرا کھیل دسدی رہی ہٹی، ست سروپ بے پرواہ بے پرواہی وچ سمٹایا۔ نام کلمہ رہی رٹی، ڈھولے صفتاں والے رہے گٹایا۔ اکھراں والی پڑھاؤندی رہی پٹی، لیکھا لکھ قلم شاہیا۔ جگت ونجارن چلاؤندی رہی ہٹی، در دوار مات کھلائیا۔ مہا صفت دی لکھاؤندی رہی پھٹی، لائیناں سطران وچ وکھائیا۔ دسدی رہی وسیا گھٹ گھٹی، گھٹ انتر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بھاگ لگاوے کایا مٹی، ساڈھے تین ہتھ پنج تے تیرے قدماں اُتے سر رہی سٹی، نین اکھ نہ کھئے اٹھایا۔ جگ چوڑی کھٹی کھٹی، کھٹکا مول رہیا نہ رایا۔ صفت کیتی بنا بھٹ بھٹی، ڈھولے راگ جنایا۔ نرگن ہو کے جگدی رہی نکھی جیہی ہٹی، بُتخانے کر رُسنایا۔ میرے صاحب سلطان میں سرشٹی کر نہ سکی اکتھی، اک رنگ نہ کھئے رنگایا۔ وکھ وکھ بٹھی گھٹی، بہار جگت والا اٹھایا۔ انت الٹی کیڑ دے لٹھی، چار جگ دا جھگڑا دے مکٹایا۔ کتھا کہانی اک دسی، دہ دشا دینی پڑھایا۔ لیکھا جان چار لکھ اسی، چوراسی بھیو رہے نہ رایا۔ جن بھگتاں رائے دھرم گلوں لاه رسی، پھاسی گل نہ کھئے لٹکایا۔ کلجگ میٹ اندھیری مٹی، نور چند اک کر رُسنایا۔ تیری بستی اکو ہووے بسی، دو جا گرہ نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ جوت دھار کہے میں چار جگ بھجی دوڑی، تھی واپو داہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لائی پوڑی، ڈنڈا تیرا نام لگایا۔ بے انت تیری بے انت کھیل مجھے نہ اوڑی، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ ساچے مارگ سرشٹی چلے تھوڑی، دھرم دی دھار نہ کھئے بنایا۔ کلجگ کایا ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ صدی چوڈھویں سکے کوئی نہ ہوڑی، ہوکا دے کے دیاں سُنایا۔ میری آیو رہ گئی تھوڑی، لوک مات نہ کھئے چٹرائیا۔ آگے بھگت بھگوان دی ہووے جوڑی، جوڑی دو جہان بنایا۔ مہربان محبوب اپنی وست دے دے بھوری، بھورے وچ پین دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زوری، نیوں نیوں کے سپس جھکایا۔ میں چار جگ دی بانکی چھوہری، ولینے چھلینے تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم میری ہڑی، رو رو کے دیاں سُنایا۔ صاحب ستگر بن

گھوری، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ ایس ویلے تیری لوڑی، لڑیندے سجن ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ جوت دھار کہے میں پھر پھر تھکی، تھکاوٹ وچ دُبائیا۔ میں چار جگ دی آئی، عقل بُدھی توں پرے دیاں سُنائیا۔ میں لکھ چوراسی تکی، ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ تیرا پیار کرے کوئی نہ حقی، حقیقت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ دین دُنی ہوئی شکی، شکوہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھی، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ اپنا درس دے نج نیتر نین اکھی، اکھ پرتکھ آپ کھلائییا۔ میں تیرے گھر دی سکھی، سُن سچ ربی سُنائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ نام دا لکھی، توٹ نظر کھئے نہ آئییا۔ تیرے چرن کول سرنائی ڈھٹھی، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی ٹپی، ٹپا اپنا دے پڑھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹی، گرہ مندر بھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر سدا وسیں، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی نار کہے میں ویکھیا چار چھیرا، کُنٹ بیکُنٹ دھیان لگائیا۔ دسیا اندھ اندھیرا، جوت نور نہ کھئے چمکائیا۔ وسیا کوئی نہ کھیڑا، گھر مندر نہ وجے ودھائیا۔ بنھیا کسے نہ بیڑا، سنسار ساگر پار نہ کھئے کرائیا۔ بھرماں ڈھایا کسے نہ ڈیرہ، ہوئے روگ نہ کھئے چُکائیا۔ سوامی دسے نہ نیرن نیرا، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ میں واسطہ پاؤندی ستگر شبد شبد گر شیرا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ اگلا سماں دسدا تیرا، تیرتھ تہ رہے کُرائیا۔ پاربرہم برہم لا نہ دیرا، برہم تیری آس رکھائیا۔ بھو کھول دے تُوں میرا میں تیرا، آتم پرما تم پرما تم آتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایک رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، دُتیا بھو رہے نہ رائیا۔

★ ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ میاں پُر ★

پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں کلجگ کل، جوتی دھار نار درڑائیا۔ جو چار کُنٹ دہ دشا ودھیا چھل، اچھل چھلدھاری پھول پھولائیا۔ نیتر ورولاں اٹھسٹھ جل، گنگا گوداوری جمنا سُستی بھو رہے نہ رائیا۔ ستجگ تریتا دواپرلہنا دساں باون بل، بل دھاری آپ سُنائیا۔ جس کارن اوتار پیغمبر گرو دیواں گھل، سندیسہ نام شبد شنوائیا۔ اوہ کھیل تکان بیٹھ اُپر دھام نہچل اٹل،

سچکھنڈ ساچے آسن لائیا۔ کیوں جگت جہان کوڑی کریا گیا رل، مایا ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ ہر کا نام سمرے گھڑی نہ پل، پلکان پچھے پرہ نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم سب نوں دیواں پھل، لیکھا ویکھاں تھاوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں دُھر دا حُکم جائے کدے نہ ٹل، اٹل آپ سُنائیا۔ لکھ چوراسی پاواں ڈُونگھی ڈل، سُمند ساگر ٹلے پربت دین دُہائیا۔ شبد اگئی بھیج کے دل، کوڑ دلدرا دیاں گوائیا۔ انت اخیر لیکھا جاناں جل تھل، مہیئل پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی نار دھار میں ویکھاں جگت جہانا، نرگن سرگن بھیو چُکائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوانا، بلدھاری ویس وٹائیا۔ کل کلکی پھریا جامہ، نور نور کر رُشنائیا۔ کھیل کھلاواں بن اماما، پیغمبران پندھ مُکائیا۔ دُھر دا ڈنک وجا دمامہ، دو جہاناں دیاں ڈرائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں زمیں اسماناں، اپنا رنگ رنگائیا۔ حُکم سُناواں گوپی کابنا، سینتا رام نال ملائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری شاما، شمع نور اک چمکائیا۔ لیکھا تکان ساڈھے تِن ہتھ گراما، کایا کھیڑا کھوج کھوجائیا۔ اتم ورت اپنا بھانا، بھاوی سب نوں دیاں وکھائیا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، رعیت کھوجاں چائیں چائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سہیلا ویکھ نانا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد دس کے گانا، اتم پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درگاہ حق حق سنوئیا۔ پُرکھ اکال کہا جوتی نار دھار میں ویکھاں جگت، سرشٹی درشٹی اشٹی پھول پھولائیا۔ نرگن دھار جامہ پھریا فقط، فقرہ اکو اک سُنائیا۔ چار جگ دی اپنی وچ چُھپا کے شکت، شکتی شالی اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے پرگٹا بھگت، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، تن وجود دئے وڈیائیا۔ کلجگ انت سہا کے وقت، ویلا اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے عرش فرش اُپر دھرت، دھرتی دھول دھول بھیو رہے نہ رائیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ مرد، مُدعا اپنا اک درڑائیا۔ شرع چُھری توڑ کے کرد، قتل گاہ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن غریب نانیاں ونڈے درد، دکھیاں اپنی گود اُٹھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیرا گرد، ستجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹے مندر مسجد چرچ، شودوالے مٹھ نہ کئے چڑائیا۔ گرمکھاں منسا پوری کر کے حرص، بوس کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی دھار دے کے درس، جنم مرن دی ترکھا دئے بُجھائیا۔ امرت میگھ بوند سوانت نچھر جھرنا برس، کول ناہی آپ گھلائی۔ گرہ مندر اندر سچ سوامی آوے پرت، پت پریشور سوہا پائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ جیکارا بولے اکو گرج، غرض دو جہاناں پور کرائیا۔

★ ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ بیبی بنتی دے گرہ پنڈ میاں پُر ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہا جوتی نار دھار میں انت سب کچھ کرنا، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی میرے ہتھ جینا مرنا، گیڑے وچ وشن برہما شو سیو لگائیا۔ اوتار پیغمبر گر بھ بھو وچ ڈرنا، دیوت سر سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ حُکے اندر شبدی اگتی ڈھولا سب نے پڑھنا، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ ہر بہگت دوار گرہ مندر اندر درساؤنا اک گھرنا، در دروازہ غریب نوازا اک گھلائییا۔ اکو نمسکار کرنا پرہ دے چرنا، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرم کانڈ نے جھڑنا، ستجگ ست ست ورتائیا۔ مایا ممتا موہ ہنکار وکار ہڑھنا، ڈوری نام شبہ بندھائیا۔ پروردگار سانجھے یار دی اکو دسے سرنا، سرنگت اک رکھائیا۔ نیتر لوچن نین نرگن دھار درس کر سرب نے ترنا، ہرجن بیڑا شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ منزل اگتی چڑھنا، پُری لوء آکاش پاتال آگے ہو نہ کھئے ڈرائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے نرائن نرنا، نر ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ جھگڑا میٹے دین مذہب ذات پات ورتاں برناں، انتر آتم پڑدا اک چُکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی بہانا سب نے جرنا، جگت جروانا سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ سچ سچ دا مارگ دھرنا، گھڑن بھنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نو ست ست سوامی آپے کھڑنا، سمنکھ ہو کے دو جہاناں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا ویکھے دھرنی دھرت دھول دھول اُپر دھرنا، دھرناپت ہو کے پڑدا آپ اٹھائیا۔

☆ ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ اوتار سینگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ☆

پُرکھ اکال کہے میں سب کچھ جانان، جاننہار اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی ورتاواں اپنا بھانا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جودھا سوریہ بن مرد مردانہ، حُکم اکو اک سُنائیا۔ کلجگ اتم جوت سروپ پہن کے بانا، بان انیالا تیر چلائیا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پرما تم دس کے گانا، برہم پاربرہم میلا دینا ملائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا دس اک نشانہ، نشانے پچھلے دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کراں کھیل اپار، اپرمپر آپ درڑائیا۔ لیکھا جان سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری پڑدا دیاں چُکائیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھاں اکو وار، ایکنکار ہوکے پڑدا آپ چُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ رہن دیواں نہ دھوواں دھار، نرگن نور کراں رُسنائیا۔ مایا ممتا موہ وکار کوڑی کیرپا میٹ ہنکار، ہوئے ہنگتا گرھ دیاں تڑائیا۔ سچ دوارے سد گرُو اوتار، پیغمبران نال ملائیا۔ بھگت شہیلے نیتر لوچن نین کر اجیار، اکھ پرتکھ گھلائییا۔ حُکم سندیسہ دیواں اپنی دھار، شبدی شب شد سنوائیا۔ اٹھو سارے کرو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کیوں سریشٹی دی دریشٹی اندر ہوئی خوار، خُونخوار جگت لوکائیا۔ دُھر دا نام کلمہ انتر نرنتر سکے نہ کھئے اچار، آچرن سچ نہ کھئے جنائیا۔ کوڑ واسنا سارے ہوئے گرفتار، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ دھرم دی مؤلے نہ کھئے بہار، بسنت رت نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں کھیل سریشٹ سبائی جگ، جگ جیون داتا ہو کے پھول پھولائیا۔ کیوں اتم پرما تم اشٹ گئی چھڈ، ناتا جڑیا کوڑ لوکائیا۔ کیوں تین سو سٹھ ہاڈی لگی آگ، نار بہتر دئے گواہیا۔ ست دوارا کوئی نہ سکے لہ، گرہ مندر نہ ملے وڈیائیا۔ من واسنا سارے رہے بھج، سرت شب نہ کھئے سمائیا۔ پچھلی کیتی شبدی ستگر کر دینی رد، آگے حُکم حُکم پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اوتار پیغمبر گرواں گاؤنا چھد، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ وشن برہما شو دیوت سر بولنا گج، بنا رسنا جہوا جہوا رسن بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا دیا کماواں گا۔ دیناں اناتھاں ویکھ وکھاواں گا۔ سکلا ساتھا آپ نبھاواں گا۔ ستجگ راتھا مات چلاواں گا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتا پاتا،

پت پرمیشور اک درڑاواں گا۔ کلجگ رہن نہ دیواں اندھیری راتا، ستجگ چند اک رشناواں گا۔ دین دنی دا بن کے داتا، نام
 بھنڈارا اک ورتاواں گا۔ سب دا بن کے پتا ماتا، لکھ چوراسی گود اٹھاواں گا۔ نرگن دھار ہو کے راکھا، سرگن سیوا سچ کماواں
 گا۔ بھیو کھول الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر اپنا رنگ رنگاواں گا۔ کلجگ اتم میٹ کے واٹا، کوڑی کیریا پندھ چکاواں گا۔ جن
 بھگتاں پورا کر کے گھاٹا، کایا روگ سرب گواواں گا۔ دھر دی دھار سر اُپر اکو چھاتا، چھتردھاری ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔
 پوری منسا کر کے آسا، منسا پور کراواں گا۔ نرگن نور کر پرکاشا، اندھ اندھیر کوڑ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ساچا اک وکھاواں گا۔ گرہ مندر اک اُپجاواں گا۔ دیا باقی ڈگمگاواں گا۔ انحد نادی شبد
 سناواں گا۔ برہم برہمادی ویکھ وکھاواں گا۔ ہنس کاگی کاگ ہنس بناواں گا۔ جنہاں بھگتاں سوئی سرتی جاگی، جاگرت جوت
 وچ رشناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچ ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھاواں گا۔ سچ پڑدا آپ اٹھائیکا۔
 دیاندھ دیا کھائیکا۔ جن بھگتاں کارج کر کے سدھ، سدھ مارگ اک رکھائیکا۔ من منوا انتر ودھ، انیالا تیر نام چلائے گا۔ کوڑی
 کیریا میٹ کے چند، زندگی اپنے لیکھ لائیکا۔ جو لہنا دینا لیکھیا وید رگ، اتھرن پوری آپ کرائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، ہرجن پار کرائیکا۔ ہرجن پرہو دا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ انتر
 نرنتر پرکھ کے نیت، مہربان ہوئے سہائیا۔ جوتی دھار وسے چیت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ چرن کول بخش پریت، پریم اپنے
 گھر وسائیا۔ پچھلا لیکھا پچھ گیا بیت، آگے گرمکھاں دئے وڈیائیا۔ ستگر کدے نہ دیوے پیٹھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ مٹھے کوڑے
 کرے ریٹھ، امرت نام رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سہج سکھدائیا۔
 ہر صاحب سچا سکھدائک، سرجنہار گوپال۔ آد جگادی نائک، مہربان مہربان مہربان۔ کلجگ ہوئے سہائک، داتا سری
 بھگوان۔ گرمکھ بنائے لایق، دیوے نام ندھان۔ جھگڑا مٹائے ماٹی خاک، جوتی نور نور رشناں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیوے درس درس نوجوان۔ دیوے درس پرہ ٹھاکر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہرجن پار کرائے کلجگ ساگر، نیا نؤکا نام
 چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے آدر، ادرش اپنا اک وکھائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ ہرجن کلجگ

کلپنا وچ کدے نہ ہووے پاگل، بُدھ بیک آپ کرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا گاگر، گہر گمبہر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچ ور، سچ پردہ آپ چکائیا۔ سچ پردہ آپ چکاؤندا اے۔ صاحب ستگر دیا کھاؤندا اے۔ نو دوارے پندھ مکاؤندا اے۔ ایڑا پنگل سکھمن ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ کول کول کول اٹاؤندا اے۔ کول نابھی رس چاؤندا اے۔ شیش سہنسر مکھ کھلاؤندا اے۔ برہم برہمادی راگ سناؤندا اے۔ دیا باقی آپ جگاؤندا اے۔ نور نورانہ ڈگمگاؤندا اے۔ گہر ساچا اک وکھاؤندا اے۔ جس گرہ اپنا آسن لاؤندا اے۔ تخت تاج اک وڈیاؤندا اے۔ شاہو بھوپ بھوپ اکھاؤندا اے۔ ست سروپ روپ وٹاؤندا اے۔ مہا انوپ کھئے نہ بھاؤندا اے۔ اتم کلجگ کرنا کوچ، کوچا گلی صاف کراؤندا اے۔ جن بھکتاں بنا کے اپنا تانا پیٹا سوت، سوتردھاری ویکھ وکھاؤندا اے۔ گرمکھ گرسکھ بنا کے اپنے سپوت، ست ڈلارے گود اٹھاؤندا اے۔ جنم جنم دا کرم دا چاروں کٹ رنگ رنگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت تت کایا بھوت، بھوتک ہو کے ویکھ وکھاؤندا اے۔

★ ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ نرین سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے میں تکاں لکھ چوراسی، جوتی نار دھار سمجھائیا۔ ساچے منڈل پاوے کھئے نہ راسی، سرت شبد گوپی کاہن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دین دنی کوڑ کلپنا ہوئی مدھرا ماسی، مست خُماری نام نہ کھئے چڑھائیا۔ دھرم دھار دی رہے کیسے نہ آسی، کوڑ کیریا جگت ہلکائیا۔ آتم پرما تم بنے کھئے نہ داسی، پاربرہم برہم سیو نہ کھئے کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو ست کرے ہاسی، ہستی تکی نہ کھئے بے پرواہیا۔ میں پوری کراں اوتار پیغمبر گرواں اکھی، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چودھویں امت رسولاں نییاں کرے کھئے نہ راکھی، عیسیٰ موسیٰ محمد نیترووے مارے دھائیا۔ راما کرشنا بنے کیسے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ امرت ہتھ آوے نہ گوبند باٹی، کھتری براہمن شودر ویش ویکھ وکھائیا۔ کلجگ جیو ساچی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، پینڈا پندھ نہ کھئے

مُکائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا پڑھے کھئے نہ گاتھی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ جھٹ لنگھائیا۔ دُھر دی دھار سمجھے
 کھئے نہ بھوکھت واکھی، پیشینگوئی سب دی دیاں جنائیا۔ کلجگ میٹ اندھ اندھیری راتی، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ کرے کھیل
 الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر دُھردرگاہیا۔ جس دا رُوپ سدا بہہ بھاتی، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سچ دھرم دی کھولے ہائی، ہٹوانا
 اکو نظری آئیا۔ جھگڑا میٹنا ذاتی پاتی، دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے کھلاپاتی، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔
 جس دا کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر
 صاحب بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے مِیں تکنا جگت جہان، جہالت ویکھاں تھاوں تھائیا۔ دین دُنی دا تکان ایمان، دھرم دی دھار
 کھوج کھوجائیا۔ مانو رسنا جہوا ویکھاں زبان، انتر نرنتر پھول پھولائیا۔ سرشٹی درشٹی تکان مار دھیان، بھيو اہیدا اک کھلائی۔
 پڑدا لہ کے ساڈھے تِن بٹھ مکان، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ انت کی کرے جگت انسان، انسانیت ویکھاں
 تھاوں تھائیا۔ شبد اگئی مار کے بان، انیالا تیر اک چلائی۔ پرگٹ ہو کے یودھا سورپیر بلوان، بلدھاری کار کھائیا۔ دھرم جھلا
 کے اک نشان، نشانے دو جہان بدلایا۔ اوتار پیغمبر گر سپس جھکان، وشن برہما شو نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا سچ سکھدائیا۔ پُرکھ اکال کہے مِیں تکان دین دُنی دا لہنا، لکھ چوراسی
 کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں مٹاں کہنا، جو کوک کوک گئے سُنائیا۔ سب نوں بھانا پینا سہنا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔
 کلجگ انت وکھاؤنا نیناں، ہرجن نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ ناتا تُلنا بھائی بھیناں، ساک سجن سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جو
 آسا رکھی بالمیک وچ رمائنا، رام دا رام ویکھ وکھائیا۔ جو حُکم سندیسہ دتا کابن کرشن یُدھشٹر دی سینا، سیناپت آپ سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے مِیں ویکھاں دین دُنی
 دا لیکھا، جو جگ چوگری اوتار پیغمبر گر گئے جنائیا۔ نرگن دھار کر کے ویسا، رُوپ انوپ آپ پرگٹائیا۔ پرکاش کر کے سمبل
 دیسا، گوبند میلا سچ سُبھائیا۔ نرگن دھار کر کے ہیتا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ آد پُرکھ بھلے کدے نہ چیتا، چیتن سب نوں
 دئے کرائیا۔ امام اماما بن کے نیتا، پیر پیغمبراں ویکھ وکھائیا۔ جس نے گوبند سُت دُلا رے لئے بھیتا، چارے اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ

بن کے کھیوٹ کھیٹا، دُھردرگاہی آیا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے دو جہان وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔

★ ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے جوتی نار دھار ویکھ لے اپنی اکھاں، اکھراں والی جگت پڑھائیا۔ دین مذہب دے تگ لے پکھاں، جو نام کلمیاں ونڈ ونڈائیا۔ سکھ مُرید تگ لے لکھاں، آراں کھرباں وچ گنت گنائیا۔ کیسے دی قیمت رہی نہ کوڈی ککھاں، کایا ماٹی کم کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت آخرِ صرف اپنے بھگت رکھاں، جو اکو میرا نام دھیائیا۔ جنہاں دا اشٹ بن گیا پتھر وٹے اٹاں، سیل پوجس پابن سیس نوٹیا۔ اوہناں دیاں سچکھنڈ دوارے دسن کھئے نہ چٹاں، پاس ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ ویکھ باوریاں ہوئیاں لٹاں، جٹا جوٹ روون مارن دھائیا۔ رائے دھرم دے کھاتے سٹاں، سٹا سب دا ویکھ وکھائیا۔ شبدي حکم نال جگ چوکرے جتاں، ایہ میری بے پرواہیا۔ میریاں سمجھ سکے کھئے نہ وار تھتاں، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں آد توں انت توں آد میں سب دا پتا، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ اکو سُت دُلا لاڈلا نکا، جو گوبند اپنے سنگ رکھائیا۔ جس دا ستجگ وچ پورن پرکاش دا چلنا سکے، مہر لگے تھاوں تھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ستگر شبد چٹھی رسین دینا دو جہان چٹھا، برہمنڈاں کھنڈاں آپ ورتائیا۔ اپنا کھیل جگت جہان آپ نچٹھا، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جو منزل پچھلی تے لیکھا سوا گٹھا، جن بھگتاں مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ ایتھے اوتھے کران پتا، ہتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی اکا، ایکنکار اک اکھوائیا۔

☆ ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر ☆

پُرکھ اکال کہے میرا حُکم حُکم ابناش، بنس کدے نہ جائیا۔ ستجگ دی دھار لیکھ ہووے پورن پرکاش، مہر اکو نام لگائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گر سارے کرن پاس، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ورتے ورتاوے پرتھی آکاش، گگن گگنتر آپ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ پُرکھ اکال کہے حُکم حُکم سمراتھے، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائییا۔ نرگن سرگن ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائییا۔ جوتی نار دھار سرب آکھے، انبولت بول جنائییا۔ تیرا کھیل پرہو پربھ ساچے، سچ تیری وڈیائییا۔ دھرم دھار دے تیرے ناتے، نر نرائن بندھن اک وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائییا۔ پُرکھ اکال کہے شبد انیلا تیر گیا چھٹ، کمنڈ اکو اک کھچائییا۔ لیکھا جانے ابناشی اچت، پاربرہم پربھ بے پروا بییا۔ بھگت سہیلے دُلا رے اٹھائے سٹ، اپرمپر اپنے رنگ رنگائییا۔ چھبی پوہ نوں پورن پرکاش دی مہر لگی ہووے سب دے سچے اُتے گٹ، لال رنگ رنگائییا۔ آگے بھاگ نہ جان نکھٹ، بھگون دیوے مان وڈیائییا۔ چرن پریت نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں لے جڑائییا۔ گلوکری پاگھٹ، آتم پر ماتم سنگ وکھائییا۔ دین دُنی دی رہن نہ دیوے پُھٹ، مذہب دی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ سچ سہنجی سہا کے رت، زٹری اپنے نال مہکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پردہ رہن نہ دیوے لک، اوہلا سب دا دے چکائییا۔

☆ ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے میرے صاحب ستگر حضور، سیری بھگوان سیس نوائیا۔ میری آسا منسا پوری کر ضرور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ میں نیوں نیوں مستک لاواں دھوڑ، دھوڑی خاک رمائییا۔ نگاہ مار لے میں سریشٹی دریشٹی رنگ چاڑھیا گوڑھ، کالکھ ٹکے دتے لگائییا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، مایا ممتا وچ پھسائییا۔ کوئی رہن نہیں دتا یودھا بیر سور، سرتی

شبد نہ کھئے ملائیا۔ سارے تیتھوں کیتے دُور، گرہ مندر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر کیتے مجبور، ویکھن تهاؤں تھائیا۔ ساچا بیڑا نظر نہ آوے کھئے پور، پورن برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دی بڈھی کیتی چور، من ممتا موہ ہلکائیا۔ سادھا سنتاں اندر بھر غرور، ہنکار وچ دتی وڈیائیا۔ کی ہویا جے سولی چڑھیا منصور، تنان کھل لہائیا۔ کی ہویا جے جلوہ تکیا کوہ طور، موسیٰ مسیح کیتی رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں تک میں رہن نہیں دتا حق نور، حقیقت پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا کلمہ ہویا مفرور، کھوجیاں ہتھ کيسے نہ آئیا۔ جدھر ویکھیں اودھر کلجگ کہے میرا نام مشہور، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ توں سچکھنڈ بیٹھا رہوں دُور، دُور دراڈا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا سٹ دلارا، جگ چوٹھا نظری آئیا۔ اپنا پرگٹ کر بلکارا، بلدھاری دیاں جنائیا۔ چار کٹ ویکھ ہاباکارا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ نام بھلایا پیغمبر گر اوتارا، اوتری تیری سار کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دا آتم پر ماتم لائے کھئے نہ نعرہ، نر نرائن تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرا روپ انوپ ویکھے کھئے نہ اگتی لاڑا، جوتی دھار نار نہ کھئے سیو کھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا تیرے آگے ہاڑا، ہوکا بھر کے سپس نوائیا۔ مینوں خوشی نال صدی چوڈھویں انت ویکھ لین دے اک اکھاڑا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نال ملائیا۔ جس دا کھیل شروع ہونا دوس ستاراں ہاڑا، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں اگنی لا لین دے گھر گھر بہتر نارا، بوئے ہنگتا روگ جلائیا۔ مینوں پھر لین دے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پرت سمد ساگر پھول پھولائیا۔ مینوں تک لین دے مرد نارا، استری پُرش کھوج کھوجائیا۔ میرے مہربان محبوب اچے تے ہن ہونا مظاہرا، ظاہرا روپ وٹائیا۔ ماں پتر نال کرے پیارا، پتا کتیا ول تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری ہتھ مار دے اُتے چھاتی، چھتردھاری دیا کھائیا۔ ویکھ لے اوتار پیغمبر گروآں دے ہندیاں کیتی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیری پڑھے کھئے نہ گاتھی، دُھر دا نام نہ کھئے دھیائیا۔ جھگڑا پیا ذات پاتی، دین دنی رہی کر لائیا۔ سچ دی کرے کھئے نہ راکھی، کھنڈا ہتھ نہ کھئے چمکائیا۔ توں سب دا پورا کرنا بھوکھت واکھی، پیشینگوئی تیرے آگے ٹکائیا۔ جو کتھا کہانی گوہند ماچھوواڑے آکھی، سو پُرکھ اکالے تیرے آگے ٹکائیا۔ بے شک میری مکنی اتھ واٹی، لوک مات پندھ رہے نہ رائیا۔ پر میرے

صاحب پر ماتم میں وی چار کُنٹ کیسے گرہ جگن نہیں دینا دیا باقی، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ جگت جھگڑا پینا ضرور گوہند والی
وساکھی، وساہ کے ستگر شبد دئے لڑائیا۔ جس ویلے میری مکے واٹی، واٹاں سب دیاں دیاں مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری پٹھ تے مار دے تھپکی، ہتھ پُشت پناہ
رکھائیا۔ آہ ویکھ میں پوڑی بنائی پپ دی، دین دُنی دتی چڑھائیا۔ جیہڑی رسنا جہوا تینوں جیدی، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔
اوہ جنگل جوہاں وچ پھرے لبھدی، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں کھیل کیتی تیرے سبب دی، سبناں دتا بھلائیا۔ اندر وڑ کے
دسیا بوند سواتی نہ کھلیو کیسے لبھدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تہاڈی رہنی ہو جائے پر ماتم نالوں اڈ دی، وکھرا گھر بنائیا۔ ایسے
کارن پرہو کلجگ دُنی تینوں چھڈدی، تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میری آشا حصیدار اتم ادھ دی، گوہند گوہند گیا جنائیا۔ جس
ویلے کلپنا ودھی جگ دی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ترسنا لگنی آگ دی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی
ہونی کگ دی، ہنس روپ نہ کھئے وکھائیا۔ باہروں مؤرت ہونی بغلے پپ دی، انتر نور نہ کھئے چمکائیا۔ پُت دی آسا ہونی پتا دے
رت دی، قتل گاہ بنے لوکائیا۔ رچھیا کرنی نہیں کیسے نے پت دی، پتی برتا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ وڈیائی ہونی من مت دی، گرمت
سارے جان بھلائیا۔ تیری جوت کھیل ہونی شک دی، شکوہ سکے نہ کھئے گوائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری اکو آواز حق دی، دُھر
دے حاکم دیاں سُنائیا۔ دُنیا نوں جیا ہونی کوڑے نگ دی، تیری جیا نہ کھئے رکھائیا۔ اُس ویلے صدی چوڈھویں ہونی ٹپدی،
چوڈاں طبق ٹاپوآں وچ اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس
نوائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست چھوٹا، ننھا پچہ نظری آئیا۔ بہاویں تیرے کنے نام چپن کوٹن کوٹاں، پھر وی تینوں ملن کھئے نہ
پائیا۔ میں سب دے اندر من منوآ کیتا کھوٹا، کھرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ ثابت رہن نہیں دتا کیسے دا لنگوٹا، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔
جس کارن گوہند وارے جگر دا ٹوٹا، بالے نینہاں ہیٹھ دبائیا۔ اُس دی دھار وچ گرسکھ مارے کھئے نہ غوطہ، لہر وچ لہر نہ کھئے
سمائیا۔ میرے صاحب سلطان ویکھ لے میں کڈا سمبھالیا موقع، مکمل دیاں جنائیا۔ کیسے نوں چڑھن نہیں دیندا تیرے نام والی نوکا،
کنڈھی بیٹھی خلق خُدائیا۔ ڈر رہن نہیں دتا تیرے بھو کا، بھے وچ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پیار رہن نہیں دتا پتا ماؤں کا، بہین بھائی

سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میرا کھیل ویکھ جو لایا کلجگ داؤ کا، داء اپنا دیاں درسائیا۔ پوتر گرہ رہن نہیں دتا ساڈھے تن ہتھ گراؤں کا، مندر اندر نہ کھئے صفائیا۔ روپ بدلیا سادھ سنت سبھاؤ کا، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ور داتے تیرے آگے جھولی ڈاپیا۔ کلجگ کہے پرہو میری انت ویکھ لے کھیل، خالق دیاں جنائیا۔ ساچا رہن نہیں دتا کوئی سجن سہیل، متر میت نہ کھئے اکھوائیا۔ گرو چیل کرے کوئی نہ میل، میلا ہر جگدیش نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا بیو سدا نویل، عقل بڈھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں صدی چودھویں امت امتی سارے کرنے فیل، کھیل سب دا ویکھ وکھائیا۔ اتھ لیکھا ہونا دھرم رائے دی جیل، بندھن سکے نہ کھئے کٹائیا۔ مینوں تیری سیوا وچ میرے سوامی کدے نہیں ملدی ویہل، دوس رین تیری کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دوارے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پُرکھ اکال میں تیرا ست سوہنا، جوہن ورتا نظری آئیا۔ جس نے کوڑی کیریا دا مکھ دھونا، ست سچ دینا گوائیا۔ کیسے دا کھلن نہیں دینا تیجا لوئنا، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تیرے گھر دا بن دینا نہیں کھئے پرائنا، درگاہ سچ ملن کھئے نہ آئیا۔ اپنا کھیل کرنا انہونا، پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ صدی چودھویں سب نوں پھڑ پھڑ کوہنا، جوں بکرا ہتھ قصائیا۔ چاروں کٹ پئے رونا، اتر پورب پچھم دکھن تیرا نام ڈبائیا۔ گوڑھی نیند پئے کیسے نہ سونا، ستیاں لواں جگائیا۔ پھیر تیری چرنی چھوہنا، سیس جگدیش دینا نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کیریا نال میں سب دے اندر بیج کوڑ دا بونا، پھلواری گھر گھر دینی مہکائیا۔

☆ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ کارج سینکھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست بلکاری، جو بن ونا اک اکھوئیا۔ جگت جہان کھیل کیتی نیاری، نرنکار نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی پھیر بہاری، سچ سچ ہر پردیوں دتا کڈھائیا۔ ہوئے روگ لگا بہاری، تن وجود پائی دہائیا۔ جھگڑا کرا کے نر ناری، استری مرد دتے لڑائیا۔ پتا پوت دی کر خواری، بھائی بھائیاں نال ٹکرائیا۔ سچ دی رہن نہیں دتی یاری، یار یاراں دغا کھائیا۔ پوتر رہن نہیں دتی کوئی اٹاری، محل اٹل رہے کُرائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ مایا ممتا پھرے وبھجاری، ککرم اپنا اک جنائیا۔ ساچی منزل دھرم دی چڑھے کھئے نہ کھاری، خالص روپ نہ کھئے وکھائیا۔ میں صاحب ستگر تیرے چرناں دا پُجاری، پوجس پوجس سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا پیارا پتر، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ مُحبت وچ چک لے کچھڑ، گود اپنی لے ٹکائیا۔ میں تیری سیوا وچ ساری سرشٹی کیتی بھکھڑ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ آگے جھگڑا پاؤنا پچھم پورب اتر، دکھن رنگ رنگائیا۔ کوئی شاہ سلطانا لُکیا رہن دینا نہیں وچ نکر، چارے کنتاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا پوت سپوت بڑا چلاک، چلاکی اک وکھائیا۔ دین مذہب کوئی رہن نہیں دتا پاک، رسول پیغمبر روون مارن دھائیا۔ گھر گھر وچ رہیا نہ کھئے اتفاق، نفاق وچ دہائیا۔ نانا جڑیا رہے نہ سجن ساک، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرواں دا میری کرنی کارن ہونا نہیں پورا بھوکھت واک، پیشینگوئی پیشوا جو گئے سنائیا۔ ست سچ دا رہن نہ دتا اخلاق، خالق تیری خلق دتی لڑائیا۔ کوڑ کرپا کھول کے تاک، پڑدا سب دا دتا اٹھائیا۔ جدھر ویکھو اودھر اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سچکھنڈ دوارا سچکھنڈ نواسی پروردگار سانجھے یار میتوں دے خطاب، مخاطب ہو کے دے جنائیا۔ میں کھیل کھیلنا مکہ مدینہ کعب، کعبیاں رنگ رنگائیا۔ محمد دا پورا کرنا خواب، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ اُمت اُمتی ملنا عذاب، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے متر پیارے احباب، مُحبت وچ تیرے قدمان سیس نوئیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ عالی جناب، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ جو نانک سندیسہ دے کے گیا بغداد، شبد آگما اک درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نور

نورانہ آوے آپ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے جاپ، دُھر دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں سورپیر سلطانا، وڈا اک اکھوائیا۔ دھرم دا رہن نہیں دتا نشانہ، کوڑ دا ڈنک دتا وجائیا۔ جگت جہان کر دیوانہ، بڈھ سُدھ دتی بھلائییا۔ چاروں گنٹ دے ویرانہ، ویری گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تیرے نام دا رہیا نہ کھئے مستانہ، مست حُماری نام نہ کھئے چڑھائیا۔ تن وجود ماٹی خاک ہویا بے ایمانہ، بیوہ رُپ ہوئی لوکائیا۔ میں خوشیاں وچ گاواں تیرا صفت ترانہ، طرح طرح سنائیا۔ ویکھنا کھیل جگت جہانا، چوراسی پڑا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا شبد حکم اک فرمانا، فرما بردار ہو کے سپس نوائیا۔

★ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے پرہو میں تیرا فرزند بڑا جبر، جابر جگت جہان اکھوائیا۔ تیرا حکم شیر بر، شہنشاہ من کے خوشی بنائیا۔ پیغمبر سائے وچ قبر، گوراں وچ گر لائیا۔ صدی چودھویں امتی ویکھنا بُر، گھرانے شرع والے پھول پھولائیا۔ اپنی پوری کرنی سدھر، صدمہ ہونا جگت لوکائیا۔ چاروں گنٹ پاؤنا غدر، گداگر کران لوکائیا۔ جیہڑے پروردگار تیرا نہیں کردے قدر، قتل گاہ دیواں وکھائیا۔ انت کران اپنا عدل، کوڑ کرپا نال رالائیا۔ صوفیاں بھلایا تیرا وطن، بے وطن دین دُبائیا۔ ساچا نظر نہ آوے پتن، کندھا گھاٹ پار نہ کھئے کرائیا۔ دُور دُراڈے سارے تینوں تگن، نج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا دلارا دولہا، لوک مات سوہیا پائیا۔ تیرا حکم حکم نہیں بھولا، اٹھل تیری سرنائیا۔ تیری مستک لا کے دھولا، دھوڑی خاک رمائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ست رہن نہیں دتا مولا، عمل عمل وچوں چُکائیا۔ ناتا توڑیا کنت کٹھولا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ صدی چودھویں میں خوشیاں وچ نہ سماواں

پھولا، پھل پھلواری میری سرب مہکائیا۔ میں سب نوں ویکھدا تیرا نام گاؤندے نال بُلان، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھاگ لگیا نہیں کایا کُلا، کعبہ حق نہ کھئے جنائیا۔ تیرا مانو میرے راج وچ شاہ سلطانا بن کے رُلا، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ ست در ملے کھئے نہ ٹلھا، طوُل عرض پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک میرے جُگ وچ ویکھ لے چار کُنٹ اندھیرا جھُلا، تیرا نور نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت جام سب دے اندر ڈلھا، جو گوہند جام گیا پیائیا۔ مانو مانس جیون پھل سب دا ہُلا، پت ٹہنی سرب ربی کُرائیا۔ اٹھ ویکھ پرہو تیری چرن پریتی کھئے نہ گھول گھُلا، آپا وار نہ کھئے وکھائیا۔ میرا موہ وکار ہنکار و بھچار در دوارا گھُلا، جوٹھ جھوٹھ بھندارا دتا ورتائیا۔ بھاویں اوتار پیغمبر گرو صاحب توں بھیجے صلح کُلا، صلح سکیا نہ کھئے کرائیا۔ سب دے اندر ترے گن آگنی تپایا چلھا، امرت میگھ سکے نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے میرے پروردگار میں تیرا ست دلیر، سوریر اکھوائیا۔ میں سب توں وڈا کیہر، چاروں کُنٹ بھے جنائیا۔ تیری دین دُنیا کیتی زبر زبر، زیر زیر روپ درسائیا۔ تیرے نام والی رہن نہیں دتی مہر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ من کلپنا کایا اندر چھیڑ دتی چھیڑ، دین مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ ہومے ہنگتا پا کے چھیڑ، چگر ذات پات سمجھائیا۔ آتم پرما تم آؤن نہیں دتا نیڑ، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ ست دھرم دی جڑ دتی اکھیڑ، گردر مندر مسجد دین گواہیا۔ مینوں یاد آؤندا کلجگ کہے جو انت سندیسہ دتا وچ ندیڑ، شبدي شبد شنوائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیالا کلجگ اتم جھگڑا دئے نیڑ، دوسر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچ ور، میرے صاحب بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میرے پرہو میں تیرا سوریر بہادر، جنگجو اکھوائیا۔ میرے کرتے کریم قادر، تیری قدرت ویکھ وکھائیا۔ تیرا رہن نہیں دتا عادل، انصاف حق نہ کھئے کھائیا۔ پتا پت دا بنیا قاتل، مقتول کیتی لوکائیا۔ صوفیاں پڑدا چُکے کھئے نہ باطن، ظاہر ظہور تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جدھر تکی اندھیری راتن، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ ایس ویلے نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چوڈاں طبق چوڈاں لوک سارے آکھن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کوک کوک سنائیا۔ کلجگ کل کلکی آوے پُرکھ سمراتھن، سمرتھ داتا وڈ وڈیائیا۔ جو جھگڑا میٹے ذات پاتن، دین مذہبان ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پرما تم دیوے ساتھن، سگلا سنگ بنائیا۔ توں میرا میں تیرا دسے گاتھن، دھر دا نام اک سمجھائیا۔ رُوح

بُت کرے پاکن، دین مذہبان ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھن، دُرمت میل کرے صفائیا۔ سب نوں کر کے داسی داسن، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جتھے سانجھا ہووے جاہن، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی دا بن کے مائی باہن، پتا پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھاں کھیل تماشن، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ میرے صاحب سلطان جیہڑے تیرا نام نہ واچن، انتر نرنتر پریم نہ کھئے رکھائیا۔ من منوا اندر ناچن، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ اوہناں دا اتم کراں گھاتن، گھاؤ تیرا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطان پُرکھ سمراتھن، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے پرہ تیرا نام وجاواں ڈنکا، ڈورُو کوڑ ہتھ اٹھائیا۔ ثابت رہن دیواں نہ کھئے دوار بنکا، بنک دواہری تیری آس رکھائیا۔ جھگڑا پاواں راؤ رنکا، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ صدی چوڈھویں جگت بناواں بنتا، گھڑن بھنہار تیری اوٹ رکھائیا۔ ویس وٹاواں انیک انکا، اکل کل دھاری ہونا آپ سہائیا۔ پھری دروہی چار گنٹ وچ جنتا، مانو مانس مائکھ نیتر نیر وپائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر گڑھ بناواں ہووے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ راج راجاناں ہووے منگتا، گھر گھر الکھ جگائیا۔ میرا ویلا اتم جاندا لنگھدا، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ نگارہ وجنا بھکھ ننگ دا، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ جھگڑا پینا مذہبی جنگ دا، جگت جہان دے دہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیری اوٹ رکھاں، دوسر سیس نہ کھئے نوئیا۔ میں شاہ سلطاناں کراں لکھوں ککھان، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ نو ست دہ دشا دوس زین تھان، بھجان واہو داہیا۔ دھرم دی دھار ڈور کٹاں، کٹاکش تیرا نام لگائیا۔ جھگڑا پاواں پتھر اٹاں، پاہن رو رو مارن دھائیا۔ سادھاں سنتاں ثابت رہن نہ دیواں لٹاں، جٹا جوٹ سرب کُرائیا۔ من کلپنا

وچ جگت جگیا سُو سٹاں، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ تیرا ست سندیس آگما لکھاں، بن کاتب ڈھردرگاہیا۔ جو سکھیا گوبند دے
 کے گیا سکھاں، صدق سکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 کلجگ کہے پُرکھ اکال میری جھولی بھر، بھارت کھنڈ دے وڈیائیا۔ ٹوں مالک نرائن نر، نر ہر تیری بے پرواہیا۔ میں بھکاری بنیا
 در، در درویش اکھ جگائیا۔ نرگن دھار پھڑیا لڑ، پلو اپنے نال لینا بندھائیا۔ نرہو کر دے نڈر، بھہ سر نہ کھئے رکھائیا۔ میں
 لہندی دشا مکے مدینے جاواں وڑ، کعبیاں پڑدا دیاں اٹھائیا۔ دین دنی ویکھاں تیرا گرہ گھر، مندر مسجد پھول پھولائیا۔ جتھے شریعت
 والی ہووے شر، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، پروردگار تیری
 بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میرے پروردگار محبوب، مہربان تیری سرنائیا۔ تیری منزل تگ عرش عروج، عالیشان سیس نوائیا۔
 تیری منزل حق مقصود، در اکو اک وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں میرے اندر دے دے اک سوجھ، سمجھ اپنے نال ملائیا۔ میں خاک
 اڈاواں کایا پنج بھوت، تتوت تت جلائی۔ تیرا پھیر اکھواواں سچ سپوت، سورپیر اکھوائیا۔ کوڑی سرشٹی کراواں کوچ، کوچا گلی
 کراں صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دی وست اک ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو
 میری ڈھردرگاہی کر مدد، مدعا تیرے ہتھ وکھائیا۔ میں چاروں کُنٹ کراں تشدد، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سرشٹی بندسیاں وچ
 وکھاواں گنتی والے عدد، شمار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے دے ڈھر دا ور، در مانگت
 سیس نوائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں اتم سویا اٹھنا، اپنی لواں انگرائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ زکنا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو سیس
 جگدیش جھکنا، دوسر اور نہ کھئے سرنائیا۔ صدی چوڈھویں مول نہ لکنا، لقمہ کراں سرب لوکائیا۔ شنکر نال رلاواں جو چار
 جگ دا بھکھنا، لکھ چوراسی کھا کے شکر منائیا۔ تیری کریا نال وشنوں دا بھنڈارا لٹنا، کُمیر رووے مارے دھائیا۔ برہمے برہم
 دھار کیسے نہ پُچھنا، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے دوارے رہے کھئے نہ سچنا، سچ دھرم نہ کھئے چٹرائیا۔ چار جگ دا دھرم دا
 بیڑا پٹنا، اتم جڑ دینی پٹائیا۔ پھیر شاہ سلطاناں لٹنا، خاکی خاک ملائیا۔ کوٹاں وچوں کیسے ورلے بھگت تیرے نام دا گانا بتھاں
 گٹنا، جو تیرا تیرے وچ سمائیا۔ باقی سب دا ناتا لٹنا، اوتار پیغمبر گرہوئے نہ کھئے سہائیا۔ پھیر مینوں کہیں شاباش کلجگ میرے

پُتتا، سپوت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار جوت زرنکار صاحب سوامی پروردگار تٹھنا، یامین تیری سرنائیا۔

★ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ دھتتو دے گرہ ماناں والا ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے پرہو میرے بالے نو سو چرانوے، سیوادار سنگ رکھائیا۔ جنہاں چاروں کُنٹ کھیل کھلاوَنے، کھلاوَنے کوڑ والے ورتائیا۔ لیکھے تکنے بونجا اکھڑ باوَنے، بل باوَن گیا جنائیا۔ روپ وٹاؤن آہمنو ساہمنے سنمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جو بھوکھت سینتا دسیا رام نے، ست وچ سمجھائیا۔ کرشن ارجن دسے گاوَنے، گا کے گیا سُنائیا۔ کلجگ جیواں تیرتھ بڑے نہاوَنے، مندر مسجد شودوالے بھجن تھاوَن تھائیا۔ پُرکھ اکال دے درس کسے نہ پاوَنے، نور نظر کسے نہ آئیا۔ زور پاؤنا لوہہ موہ ہنکار کام نے، کامنی ہوئے جگت لوکائیا۔ اتار پیغمبر گر پکڑے کھئے نہ دامنے، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ سہائتا کرنی نہیں صفتی نام نے، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہونا سری بھگوانے، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جھگرے مُکاوَنے چم درشتی چام نے، چمک اپنا نور کر رُسنائیا۔ لیکھے مُکنے کھتری براہمنے، شودر ویش برہم اپنا پڑدا لاییا۔ کلجگ کہے میں اُس ویلے سرب حکم ماننے، من کے دیاں وکھائیا۔ اگنی لاواں گھر گھر کھیڑا گرامنے، ساڈھے تِن ہتھ ت جلائییا۔ ثابت رہے نہ کھئے انتظامنے، بندیخانے وچ دُہائیا۔ کوٹاں وچوں ابناشی کرتے بھگت پہچانے، پہچان اپنی آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ سندیسے دئے پیغامنے، پیغمبر نار دھار سمجھائیا۔

☆ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پرہو میرا روپ خالص، خالص دیاں سنائیا۔ صاحب ستگر بنیں ثالث، وچولا اک اکھوائیا۔ میں سب نوں دیناں مذہباں دا دینا لالچ، لوبہ نام کلمے والا جنائیا۔ جو کہہ کے گیا تیرا گوہند بالک، سو پورا دینا کرائیا۔ خالی کرنی تیری خلق خالق، مخلوق ویکھ وکھائیا۔ میرے حکم دی ویکھ جہالت، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ایس ویلے ساری دُنیا دا جگت گکرم بنیا مالک، مالک دُھر دے تیرا دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ ست دی کرے نہ کھئے عدالت، انصاف ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ بے شک تُوں سب دا پرتپالک، مہربان بے پرواہیا۔ پر میری کوڑ کِریا دی وڈی نالیش، جو سب نوں دئے بھلائیا۔ تیتھوں وچھڑیاں مستک لاواں کالکھ، ٹکے لوک مات وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچ ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں کِدا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ اُلے وہن وبائی گنگا، گوداوری جمنا سُستی نال ملائیا۔ رس رہن نہیں دتا دھار کھنڈا، کھڑگ کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ جگت جہان کیتا ننگا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ ودوان رہیا نہ کھئے پنڈا، مُلا شیخ مسلہ حق نہ کھئے سنائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ وکار دا دنگا، جھگڑا پایا تھاروں تھائیا۔ آکے واسطے آکو منگ منگاں، در تیرے سپس نوائیا۔ جے تُوں صاحب سُورا سرنگا، سدا سد سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں جھگڑا مُکاؤنا بودی دھوتی جنجُو تہمت تبا، آکو ویس دینا وکھائیا۔ بے شک میرا پینڈا شاستر گرتھ دسدے لمبا، آيو ہندسیاں وچ گنائیا۔ پر تیری کِریا نال میرا پچھلا وقت لنگھا، آکے لیکھا چھیتی دینا مُکائیا۔ کچھ یاد کر لے جس وقت بُانے جہاز لگایا کنڈھا، بہادر چادر تیرا روپ درسائیا۔ انت میرا سینہ کریں ٹھنڈا، در تیرے اکھ جگائیا۔ میں شکرانہ شکر شریںیاں ونڈاں، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ میں بندگی والا رہن دینا نہیں کوئی بندہ، بندی چھوڑ در تیرے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری نمسکار دُنڈاوت بندنا سجدہ اُس اگتی پلنگا، جس دا پاوا چول لوبار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔

☆ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سینگھ دے گرہ پنڈ چھینا ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پرہہ میرا سفر نہ کریں لمبا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ میں سٹ دُلارا تیرے گرہ جما، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ تیرے حکم اندر کلجگ جیوان کیتا نکما، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھ ویکھ جگت جگیا سُو روندے چھم چھماں، دھیج دھیج نہ کھئے دھرائیا۔ صدی چوڈھویں میرا آیا سماں، پیغمبران دیاں بلائیا۔ اُمت اُمتی وسایا نہیں کوئی دما، محمد دامنگیر لو انگریزایا۔ جھگڑا میٹنا کایا چما، چم درشتی دینی بدلائیا۔ کوڑ سنڈیسہ سب نوں دینا بنا کتاں، اندرے اندر آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال تینوں منن توں سارے کرنے منع، ناستک روپ دینے درسائیا۔ پرکاش ہون دینا نہیں کیسے تنان، زرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ اک وار مینوں وی کہہ دے گوہند وانگ آ میریا چنا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں پھیر لکھ چوراسی دیاں تینوں دساں گلاں، بیہو ابھید دیاں گھلائییا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو لوک مات اکھئے کلجگ کہے میں اک اکلّا، پھر وی کل دھاری اپنی کل درسائیا۔ پھیراں دروبی جلاں تھلاں، گنگا گوداوری جمن سُرستی اٹھسٹھ نیر سیر رہن کھئے نہ پائیا۔ گرہ گرہ اندر گھر گھر کایا مندر کراں ہلا، حالت سب دی دیاں بگڑائیا۔ جس کارن محمد تیرا نام صفت صلاحیا اللہ، اللہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ کلجگ کہے میرے پُرکھ اکال میں تیرا سٹ ہیرا، چوتھا جگ سوہا پائیا۔ میں کیسے دے اندر رہن نہیں دینی دھیج دھیج، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ سب نوں پا کے شرع زنجیرا، شریعت وچ دینا بندھائیا۔ سچ دا مارگ کر کے بھیرا، کوڑ دے رستے دینا لگائیا۔ سپس رہن دینا نہیں کیسے لیڑا، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ میں موہ ہنکار وکار دا چُکیا پیڑا، صاحب سلطان اپنے کندھ اُٹھائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا بست کیڑا، کیٹ بست دینے لڑائیا۔ میں کھیل ویکھنا اوچا نیچا، ورن برن پھول پھولائیا۔ میں ساڈھے تن ہتھ کایا ناپنی کرم کانڈ دا لے کے فیتا، فتویٰ سب دے اُتے دینا لگائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار سب دا بناؤنا میتا، یاری کوڑ نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تیرے آگے سپس نوائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا پوت اچھا، اچھی طرح سُنائیا۔ تُوں میری کرنی رچھا، رچھک ہو کے دیا کھائیا۔ میں رہن نہیں دینا کوئی سچا، کوڑ دا ڈنکا دینا وجائیا۔ دروبی پھراونی مدینہ مکہ، کعبہ نیر نینان نیر وبائیا۔ جھگڑا پاؤنا

بُورا کگا، کامل مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ بھائی بھین کوئی رہن نہیں دینا سکا، پتا پُوت نال ٹکرائیا۔ کوڑ کڑیا ریاں مارگ دساں، چاروں کُنٹ اکھ کُھلائیآ۔ کوٹاں وچوں کُھئے وِرا تیرا بھگت بنے پچہ، جو پچین تیری جھولی پائیا۔ جنہاں نے اجپا جاپ تیرا جپا، تنہاں نُوں نیوں نیوں سیس نوائیا۔ باقی سب دا اِکو وار مار کے پھکا، شنکر نال دینا رلائیآ۔ تیری پُوجا دا کسے نُوں لین دینا نہیں کوئی ٹکا، ٹکیاں والی قیمت دینی گوائیا۔ میں سُوْر پیر بہادر تیرا بودھا ہٹا کٹا، گرو گوبند گیا سمجھائیآ۔ جس ویلے صدی چوڈھویں اتم پُورا ہویا پٹا، پٹنے والا نرگن نُوْر جوت کرے رُشنائیآ۔ جس دے نام دا نُو کھنڈ پرتھی ست دیپ اِکو لگنا ٹھپا، مہر اِکو اِک وکھائیآ۔ جس دا چار کُنٹ دہ دشا سنسار بُدھی اندر لگے کسے نہ پتہ، پت پرمیشور سمجھ کُھئے نہ پائیا۔ اُس نے اِکو شبد گرو نال پکاؤنا متا، مت متانتہر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دی دھار وچوں سب دا بدل کے صفحہ، صفحہ ملیچھ دینی اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے دواویوں تیرے نام دا کھٹاں نفع، نقصان نظر کُھئے نہ آئیآ۔ میں دھرم دی رہن دتی نہیں کوئی سیج، سُہاگن رُوپ نہ کُھئے وٹائیآ۔ کلجگ کہے پرہو میرا ویکھ تپ تیج، چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ جس کارن مینوں دتا بھیج، میں بھجن بندگی دینی گوائیا۔ کوڑی کِریا چاڑھ کے نُو نُو نيز، نُو دوار دینے بھرائیا۔ جیہڑی کسے نُوں نہیں کُھئے اُمید، اوہ کرنی کر کے دینی وکھائیآ۔ سادھاں منزل رہن نہیں دینی سیدھ، نُوْر جوت نہ کُھئے چمکائیآ۔ مان رہن دینا نہیں چار وید، وِدیاپین خلق خُدائیآ۔ جیہڑے رسنا پڑھن کتیب، اکھراں وچ صلاحیا۔ اوہ تیرا نام جگت دوارے رہے وچ، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرا کھیل وِشیش، وِشیاں وچ سارے دتے بھرمائیآ۔ میں تیرے دوارے ہویا پیش، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اگے نُوں پُوجا رہے نہ کُھئے گنپت گنیش، پابن سیس نہ کُھئے نوائیا۔ جو حُکم سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، گوبند گوبند دھار جنائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹنی ریکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ اِک درساؤنا سچکھنڈ ساچا دیس، درگاہ ساچی دے سمجھائیآ۔ تُوں مالک خالق بننا نر نریش، نر ہر تیری سرنائیا۔ ستجگ اندر سب دے ہوون مچھ داہڑی کیس، کیس گرھ دی شہادت اِک بھگتائیآ۔ لیکھا رہے نہ مُلا شیخ، شریعت اپنی دینی سمجھائیآ۔ چار جگ دا پُورا کرنا بھوکھتاں والا لیکھ،

لیکھک ہو کے اپنی کار کھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جُگاد جُگ چوُکڑی ہمیش، ہم ساجن تیری سیو کھائی۔

★ ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرِ ندرِ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے پرہہ بخش دے اپنا زور، جورو زر دین دُنی دیاں رُلائی۔ صدی چوُدھویں کران اندھیرا گھور، تیرا نور چند نہ کھئے چمکائی۔ نو کھنڈ پرتھی پاواں شور، شوہر بانکے تیری اوٹ تکائی۔ مُرید مُرشد اُٹھاواں وچوں گور، مقبرے دین دُہائی۔ جھکڑا مُکاواں جنہاں کھادھے پشو تے ڈھور، تتاں کھل لُہائی۔ جیہڑی سرشٹی تیرے در توں ہو گئی چور، ٹھگاں والا روپ بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائی۔ کلجگ کہے پرہہو میری آسا ہور وڈی، ہر وڈے دیاں جنائی۔ میرا کوڑ نشانہ جگت جہان گڈی، گائیڈ گاڈ خود بنائی۔ ممتا موہ وکار وچ دین دُنی دئی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ تیرا نور نظر نہ آوے ربی، یامین تیری بے پروا بیا۔ کیوں میں انت اخیر کرنا محمد دی چوُدھویں صدی، صدمہ گھر گھر پہنچائی۔ چار جگ دی پچھلی رہن نہیں دینی گڈی، گداگر کران لوکائی۔ پُرکھ اکالے تیرے آگے جھولی اڈی، دوویں خالی ہتھ دُہائی۔ مہربان محبوب میری آشنا متیں، منسا رہیا جنائی۔ جو مایا ممتا وچ بن گئے دھنی، تنہاں کرنی انت صفائی۔ جو چُغلی نندیا سُن دے کتیں، خدی وچ ہلکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم سُنائی۔ کلجگ کہے پرہہو مینوں کردے اک اشارہ، عیش و عشرت ویکھاں تھاؤں تھائی۔ ساچا رہن نہ دیواں کھئے دوارا، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائی۔ ہر پردے اندر بھراں کوڑ وکارا، کام کرودھ لوہہ موہ ہلکائی۔ تن ویسوا روپ دساں شنگارہ، کلجگ جیواں من مت بُدھ بدلائی۔ بھہ رہن نہ دیواں گرو اوتارا، پیغمبراں سپس نہ کھئے نوائی۔ تیرے چرن کول کرے نہ کھئے نمسکارا، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائی۔ چار کُنٹ وکھاواں دھواں دھارا، نور ظہور نہ کھئے پرگنائی۔ جھکڑا پا کے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارا، مذہب

مذہب نال ٹکرائیا۔ من واسنا کھیل ویکھاں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پھیر نرگن نروریر
 رُوپ دھار آویں تُوں دوبارا، اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہربان
 مہربان تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہہ میرے اندر مار دے رمز، رحمان تیری سرنائیا۔ میں کائنات دی بدل دینی سمجھ، بُدھ
 بیبک رہن نہ پائیا۔ تیرا بھانا ورتنا غضب، گہر گمبہر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہونا تعجب، حیرانی گھر گھر
 دیواں دکھائیا۔ میرے راج وچ تیج وچ پرتاپ وچ اوتار پیغمبر کر سکے کھئے نہ مدد، نام کلمہ نہ کھئے دکھائیا۔ میں تن سریر دے اندر
 کرنی تشدد، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا ہووے نقد، ادھار آگے نہ کھئے دکھائیا۔ میں ٹکرا دینا دین مذہب، ذات
 ذاتی نال لڑائیا۔ اکو حکم مٹنا تیرا ستگر شبد، جو شبدی شبد شنوائیا۔ اکو جھکنا تیرے قدم، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔
 سہارا تکنا نہیں کیسے بدن، ماٹی کھل نہ کھئے چٹرائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کلجگ کہے میرا کر دے عدل، انصاف میرے ہتھ
 پھڑائیا۔ کوٹاں وچ ویکھ لے اپنے بھگت سہیلے رتن، امولک ہیرے لے پرگٹائیا۔ باقی سب دا مانس جنم دا نِسپہل جائے یتن، یتھارتھ
 تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ میرا اتم سماں میں کڈھی کھلوتا پتن، بیڑا شوہ دریا اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہہ میں اپنا انت دکھاواں رنگا، رنگت کوڑ دیاں چڑھائیا۔ گر چیلے
 دا رہن ناں دیواں سنگا، مُرید مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ سادھاں سنتاں سیس کران ننگا، اوڈھن نام نہ کھئے ٹکائیا۔ گھر گھر اندر
 بھرماں والی بنا کے کندھا، اوہلا تیرے نالوں کرائیا۔ تیرا نظر نہ آوے توری چندا، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بھاویں کینا کوئی
 گاوے بٹی دندا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ پر آتما دا میں آؤن نہیں دینا اندا، پر ماتم تیرے وچ نہ کھئے سائیا۔ بھاوے کوئی کینا
 نہاوے تیرتھ گنگا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ میرے راج وچ پرتاپ وچ تیرے نال کوئی نہ سکے گنڈھا، شاستر سمرت وید پُران
 انجیل قرآن کھانی بانی ویکھاں تھائوں تھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے رہیا منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں
 چاہندا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرے کوڑ دا وجے مردنگا، ست سچ رہن کھئے نہ پائیا۔ نو دوارے توں پار تیری منزل سکے کھئے نہ
 لنگھا، سچ دوارے درس کھئے نہ پائیا۔ میرا جوہن کدے نہ جاوے ہنڈھا، سوریر تیری سرنائیا۔ مینوں پھیر پوے ٹھنڈا، جے

ساری سرشٹی بھلے تیرا نام کھئے نہ گائیا۔ میرا خوشی ہووے بند بندا، بندگی کر کے تینوں سیس نوائیا۔ پھیر تکان کی کہہ کے گیا گوہند پُری اندنا، اندپُر واسی شبد شبد شنوائیا۔ جنہاں سر سے دھار کیتا جنگا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ جینے آسو نیلے کسیا تنگا، دست کٹار اک چمکائیا۔ لیکھا ویکھ گڑھ چمکور کچی کندھا، دو جہاناں پھول پھولائیا۔ پھیر تکان جو ماچھوواڑے گایا چھندا، سولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا گجری ڈلارا چندا، چند ستار محمد نال ملائیا۔ تیرا حکم سورے سربنگا، اتم تیرا راہ تکائیا۔ سیج سہنجی رہن دینی نہیں کھئے پلنگا، سکھاسن ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ سب دی ننگی کرنی کنڈا، کنڈھی والے تیری اوٹ تکائیا۔ تون دین دیال صاحب بخشندا، بخشش میری جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے نیوں نیوں لاگان پائیا۔ کلجگ کہے پرہ میں تیرے در جھکدا، نو نو کراں نمسکار۔ میرا پینڈا جائے مکدا، میتوں گوہند دتی بار۔ ویلا رہیا نہ لکدا، پرگٹ ہوواں وچ سنسار۔ پیار رہن نہیں دینا پتا پت دا، چاروں کُنٹ ہاباکار۔ گرو چیلیاں تائیں لندا، چیلے گرواں کر خوار۔ جھگڑا پینا پنج تت بت دا، بتخانے ہونی دھواں دھار۔ تیرا کھیل وکھاواں اچ دا، میرے پیر پیرن سردار۔ وکھاواں نظارہ اُلٹے رُخ دا، جو جنے مرے وچ سنسار۔ میرا ایہو وچار دکھ دا، تیرے آکے دیواں اچار۔ اچے سماں آؤنا ہور بھکھ دا، نام دا دیوے نہ کھئے ادھار۔ پھیر کھیل ہونا تیرے گوہند ڈلارے ست دا، جوتی جاتے تیری جوت کرے اچار۔ جس جھگڑا مکاؤنا دوتی پھٹ دا، میل ملانے سرجنہار۔ پر اک ویراں میرا وقت سہاؤنا رت دا، کلجگ کوڑی رتھی کھڑے گلزار۔ میں انت اخیر تیرے در دوارے ٹھانڈے پچھدا، میرے صاحب پروردگار۔ محمد کس بدھ تیرے دوارے جھکدا، کی کلمہ رہیا اچار۔ کس بدھ چار یاری نالوں ٹندا، اُمت اُمتی دئے وسار۔ کس بدھ گانا بٹھے گٹ دا، مہندی لال رنگ اپار۔ کس بدھ لیکھا پورا ہونا منکھ دا، ماتو مانس لیکھا رہے نہ وچ سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے صاحب سچی سرکار، سروکار اپنا ویکھ وکھائیا۔

☆ ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پرہ میرے انترجامی، انتشکرن ویکھ جگت لوکائیا۔ میں چوٹھا جگ تیرا سُت انا می، مانگت ہو کے جھولی ڈائیا۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کیسے دا ایمانی، دھرم دی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ ساری سرشٹی کیتی کرودھی کامی، ہنکار وکار وچ تڑپھائیا۔ کیسے دے اندر اوتار پیغمبر گرواں دی وسن نہیں دتی بانی، کوڑ دا انیالا تیر چلائییا۔ چاروں گنٹ تک لے پرہو دے اندھیری شامی، شمع نور نہ کھئے چمکائییا۔ من مت دی دنی ہوئی غلامی، گہر گمبیر زنجیر سکے نہ کھئے تڑائییا۔ جھگڑا ویکھ اُمت اسلامی، اسم اعظم نظر کیسے نہ آئییا۔ سینتا رام دی بھلی کہانی، رادھ شام روپ نہ کھئے درسائییا۔ واہ واہ گرو ستگرؤ تیری کھیل کیسے نہ جانی، جانہار تیری بے پروا ہیا۔ تیری کیریا نال میں گہر گہر اندر کیتی بے ایمانی، بیوہ روپ کیتی خلق خدائییا۔ ست سچ دے نالوں کر کے نہ فرمانی، جوٹھ جھوٹھ دتا اپنائیا۔ سب دی کایا بستی کر بیگانی، سرت شبد گانا دھاگا دتا تڑائییا۔ میں چار گنٹ دہ دشا پھراں نال شانی، شہنشاہ تیرا حکم مٹاں چائیں چائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پوتر رہن نہیں دتا پانی، گنگا گوداوری جمننا سُرستی نیتر رووے مارے دھائیا۔ گدر مندر مسجد شودوالے مٹھ ست دی نظر نہ آئے نشانی، نشانہ کوڑ دتا چلائییا۔ جھگڑا پاواں انجیل قرآنی، وید پُرانی سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ کیسے منزل چڑھن نہ دیواں رُوحانی، رُوح بُت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ تُوں صاحب سلطان مرد مردان میرے اُتے کریں مہربانی، مہربان محبوب تیری آس رکھائییا۔ کلجگ کہے پرہو میری کلا دی اک شیطانی، شرع نال شرع دینی ٹکرائیا۔ تیری کائنات کرنی دیوانی، بڈھ بیک نہ کھئے وکھائییا۔ جس سرشٹی تُوں سب نے دسیا فانی، فنا کر کے دینا وکھائییا۔ صدی چوڈھویں سب تُوں دینی پینی قُربانی، محمد بیٹھا آس رکھائییا۔ جھگڑا پاؤنا وچ عوامی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُوں آد انت سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔

☆ ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سینگھ دے گرہ پنڈ گھنوک پُر ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پرہہ میں کھیل کھلاؤنی بجر کپاٹی سلّ دی، سلسلہ اندر دینا بدلائیا۔ میں کلپنا ودھاؤنی من نال دل دی، دلیل
دلیل وچوں سمجھائیا۔ کوئی آتما میرے انت تینوں نہ ہووے ملدی، برہم پاربرہم نہ کھئے سمجھائیا۔ میں کھیل مٹاؤنی اللہ دی،
رسول رسولاں کراں صفائیا۔ میرے حکم نال میرے صاحب دھرتی ہووے ہلدی، پاپاں بہار نال کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہہو میں تیرے حکم دا پھڑنا خنجر، خنزیر سرشٹی دینی
بنائیا۔ کوڑ نگارہ و جاؤنا سب دے اندر، ست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ پرکاش ہون دینا نہیں کایا مندر، کعبہ حق نہ کھئے وکھائیا۔
اندھیرا ہونا صدی چوڈھویں دی گندر، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ جیو نچاؤنے وانگ بندر، مایا ڈوری گل لٹکائیا۔ جھگڑا
مُکاؤنا سوریہ چندر، چند ستار نشان گواہیا۔ تیرے در تے آیا منگن، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پیار نام دا چھبی پوہ
بخش دے کنگن، کنگھا اکیاں دندیاں والا نال رکھائیا۔ میں ہوکا دیواں وچ و رہنڈن، کوک کوک سُنائیا۔ خبر کراں جیرج انڈن،
اُتہج سینج آپ اُٹھائیا۔ اک سو اک گُرمکھاں مستک لگا ہووے چندن، چندن نال نم واس مہکائیا۔ حکم دینا سورے سربنگن،
صاحب سلطان تیری اوٹ رکھائیا۔ میرا تین رنگ دا کالا ہووے بدن، لال سُوہا پیلا رنگ رنگائیا۔ کھڑگ ننگی ہووے کندھن،
کٹار دھار چمکائیا۔ پُٹھا ڈٹھا ہووے پلنگن، سوہنی سیج بنائیا۔ نو اودھوت کردے ہون بندن، اپنا سیس جھکائیا۔ میں آگلا ہور
بھنڈارا آواں منگن، اپنی آسا نال پرگٹائیا۔ رُوپ دھریا ہووے گُرمکھ دُشت دمن، دامنگیر تیری سرنائیا۔ نو رنگ دا غنچہ بنیا
ہووے چمن، باغوان ویکھ وکھائیا۔ پنجاں لکھاریاں دے مستک لکھیا ہووے امن، اکھڑ اکو رنگ وکھائیا۔ چوڈاں گُرمکھ لہندی
دشا کمن، دند دندان نال ٹکرائیا۔ چوڈاں چار کُنٹ لبھن، بھجن واپو داہیا۔ چوڈاں پُٹھی کرن بندن، سوہنا سیس جھکائیا۔
چوڈاں ڈنگوریاں پھڑ کے کھنگھن، اُبھ ساہ ساہ دبائیا۔ چوڈاں اک دوجے توں لنگھن، پٹھ دھرت اُتے چُھائیا۔ چوڈاں پرہہ دی
دھاروں جمن، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ چوڈاں دے بتھ وچ پھڑے ہون سمن، پنجاہی ہندی وچ وکھائیا۔ پنجاں دے مستک لگے
ہون کھمبھن، گرڑ گرڑ نال وڈیائیا۔ چوڈاں مستک لا کے رنگن، نیلی دھار دھار درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا آپ ملائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں کنگن کرنا گوبند بھیٹا، اپنی خوشی بنائیا۔ جس نیہاں
 ہیٹھ دبا کے بیٹا، میری جڑ دتی بلائیا۔ مینوں اچے نہ بھلیا چیتا، جس ویلے تیغ بہادر سپس کٹائیا۔ مینوں اچے وی آؤندا سیکا،
 جس ویلے ارجن تتی لوح آسن لائیا۔ میں اچے وی دیکھدا تیریا دیسا، جتھے دس دسمیش سوہیا پائیا۔ میرا پورا کرنا لیکھا، لکھت
 بھوکھت نہ کھئے درڑائیا۔ اکو وار چوراسی دا لینا تیتھوں ٹھیکا، ٹھیکیداری اور نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، میرا گرہ بناؤنا بھگت دوارے کول گیٹا، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کہے میرے لئی ہووے کالی کملی، کفن کالا نال رکھائیا۔
 نال گرمکھ چوڈاں ہوون عملی، نام خُماری عمل چڑھائیا۔ اک دی آشا ہووے یلی، مورتھ مگدھ روپ درسائیا۔ چوڈاں تیری
 سیکھیا ہووے من لئی، من منسا وچ چھپائیا۔ چوڈاں آون جگت دے دھن لئی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ چوڈاں آون چُغلی دے
 کت لئی، یندیا وچ سنائیا۔ چوڈاں آون پوتر تن لئی، دُرمت میل دُور کرائیا۔ چوڈاں آون درشن سری بھگون لئی، نین لال رنگ
 رنگائیا۔ چوڈاں آون جنم کرم دے ڈن لئی، کوڑ کڑیارا نال رکھائیا۔ چوڈاں آون شبد دھار دے دم لئی، دامنگیر سپس نوائیا۔
 چوڈاں آون ترسنا تم لئی، ہوئے روگ وکھائیا۔ چوڈاں گرسکھ آون کلجگ اتم غم لئی، کالی کفنی گل وچ پائیا۔ چوڈاں آون نوری
 چن لئی، چند ہتھ وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس وکھائیا۔ کلجگ
 کہے چوڈاں آون گرمکھ پکے، چھبی پوہ وچے ودھائیا۔ چوڈاں بھگت سہیلے ہون سکے، رشتہ رشتے وچوں پرکٹائیا۔ چوڈاں لیاون
 چوڈاں چوڈاں ٹکے، ٹکے ہتھان وچ اٹھائیا۔ چوڈاں نام دی دھار وچ ہوون رتے، رتن امولک روپ درسائیا۔ چوڈاں جیکارا بولن
 فتح، واپگرؤ تیری بے پرواہیا۔ چوڈاں واسطہ آون گھتے، دہئے جوڑ سپس نوائیا۔ چوڈاں بازو کیتے ہون اکٹھے، گنڈھ اکو اک
 پوائیا۔ چوڈاں چھاتی ہتھ کے آون پٹے، پٹنے والا اکھر وکھائیا۔ چوڈاں اپنے کرم دے لے کے آون خطے، کھاتہ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ چوڈاں گاؤندے آون ترانے،
 طرز طرح سُنائیا۔ چوڈاں کھاندے آون کھانے، من بھؤندی خوشی بنائیا۔ چوڈاں چُکی آون نیانے، وڈے چھوٹے نہ کھئے
 وڈیائیا۔ چوڈاں چبدے آون دانے، داڑھاں دندان ہیٹھ دبا ئیا۔ چوڈاں اکھوں ہوون کانے، اک اک اکھ نہ کھئے کھلا ئیا۔ چوڈاں بنے

ہون رانے، شاہی لباس نال سجائیا۔ چوڈاں بڈھے ہون پُرانے، بردھ اوستھا ویکھ وکھائیا۔ چوڈاں چلن نال شانے، مُکھوں کہن شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ چوڈاں بیٹھے ہون گھوڑیاں اُتے الانے، پاکھر زین نہ کھئے وکھائیا۔ چوڈاں کھڑے ہون سربانے، چھبی پوہ زین وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو چوڈاں طبق در تیرے آون نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ چوڈاں اگوں اگی سال دے گرمکھ ملن اکٹھے، جون وتے سوہا پائیا۔ چوڈاں ہتھ وچ بھوون لٹھے، ساڈھے تین ہتھ لمبائیا۔ چوڈاں ہتھ وچ پھڑے ہون کئے، نہہ بچے سنگ رکھائیا۔ چوڈاں چھری ہتھ قصائی اٹھاون اک دو جے دے بن کے سکے، ساجن میت میت اکھوائیا۔ چوڈاں بہار ہوون چکے، سوا پنج سیر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے میری اتم پت رکھے، رکھنہار دھردرگاہیا۔

☆ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ☆

کلجگ کہے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پاؤنا غدور، چاروں کنت دہ دشا دینا بلائیا۔ دین دین کولوں کراؤنا مقتول، قتل تکی خلق خدائیا۔ ست دھرم دا رہن نہیں دینا اصول، اصل وصل یار نہ کھئے وکھائیا۔ ناؤں نرنکارا سرشٹی درشٹی اندر جائے بھول، سرتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اتم ناری تینوں کوئی ورے نہ کنت کنتوبل، سہنجنی سیج نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ پنگھوڑا لے کھئے نہ جھول، کوڑی کرپا وچ ہلکائیا۔ تیرے نام دا برکھے کھئے نہ بھول، سگندھی ست نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہ میری پوری کر دئیں منگ، در مانگت سیس جھکائیا۔ کیسے دے اندر رہن نہیں دینا اند، ساتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ میں جھگڑا ویکھنا تارا چند، صدی چوڈھویں محمد نال ملائیا۔ صوفی سنت فقیر انتر پئے کیسے نہ ٹھنڈ، اگنی تت جلائییا۔ تیرے حکم دی چلے چند پرچنڈ، کھنڈا کھڑگ کوڑ کھڑکائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے حکم دی رہی لنگھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پرہ

میری آسا ہور وڈی، وڈ دا تے دیاں جنائیا۔ میں چار جُگ دی پُشت رہن نہیں دینی یدی، یتھارتھ صاحب دیاں درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دی انت رہے نہ گدی، گداگر کراں لوکائیا۔ انت ویکھ لے اپنے حُکم والی صدی، صدمہ گرہ گرہ سمجھائیا۔ تیری نور جوت دپیک اکم ہو کے جگی، بن تیل باقی رُشنائیا۔ میرے صاحب سورے سلطان الکھنا الکھی، تیرا نور لکھیا کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان محبوب مُحبت وچ منگ منگائیا۔ کلجگ کہے میرا پورا ہو لین دے چا، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ وقت سہنجن سہاوا رہیا آ، آمد وچ ربی وڈیائیا۔ میں شاہ سلطاناں دینی پت گوا، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ انت کنت بھگونت میرا شبد گرو گواہ، شہادت اک بھگتائیا۔ میں سب دے مستک لاؤنی سواہ، شہنشاہ تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ ہنس بُدھی کرنی کان، سرِشٹی کاگ وانگ گرلائیا۔ جھگڑا پا کے سور گان، دھرم دی دھرم دھار ٹھکرائیا۔ پھر تُوں مینوں کہیں واہ واہ، چوٹھے جُگ سٹ دُلا رے تیری وڈ وڈیائیا۔ مینوں مَن تون سارے کر گئے نانہ، نام ندھان کھئے نہ گائیا۔ نہ کھئے پتا رہے نہ ماں، پوٹ کیوٹ سپوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھائی بھین نہ پکڑے بانہ، سجن میت نہ سنگ رکھائیا۔ دین مذہب دیوے کھئے نہ تھاں، رہبر نور نہ کھئے چمکائیا۔ تُوں مالک خالق واحد اک خُدا، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ میں چابندا تیری لکھ چوراسی کراں ذبج، چھری تیرے نام کلمے والی چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے انتر اٹھی اگئی آواز، بن رسنا جہوا سُنائیا۔ میں تیرا چار جُگ دا ویکھاں ساج، سمان تکان پنج تت خلق خُدائیا۔ دین دُنی دا بدل دیواں ساج، سمگری تیری کوڑ ورتائیا۔ کایا مندر اندر بہہ کے کراں راج، حُکم منوآ من سُنائیا۔ سرتی کیسے نہ جائے جاگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تن وجود ماٹی خاک لاواں داغ، دُرمت میل سکے نہ کھئے دھوائیا۔ تیرے نام بنا خالی کراں لنگڑے لولھے اپاہج، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دی دھار دسے کھئے نہ سادھ، سانتک ست نہ کھئے سمائیا۔ جو تیرے اوتار پیغمبر گروآں دیناں مذہباں دا لاپیا پاپ، سب دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ تیری جوت دا جگے نہ کھئے چراغ، چراگاہاں کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ در تے نہ کھئے سوال نہ کھئے جواب، جواب طلبی نہ کھئے وکھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے صاحب مہاراج، دین دیال سیس جھکائیا۔ میں دوس رین تینوں رہیا ارادھ، سمر سمر تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں میری

جھولی پا دے واد وواد، وکھ اپنی آپ ٹکائیا۔ میں نام وپوئی سریشٹ کران برباد، جنی جن بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری آشالی، انت تیرے وچ رکھائیا۔ میں جھکڑا پاواں کایا ماٹی چھی، چم درشتی سب دی دیاں بدلایا۔ میں تیرا نام چن نہ دیواں دمی، سواس سواس کھئے نہ گائیا۔ گگن پاتالاں رہن نہ دیواں تھی، تھرتھراہٹ کرے لوکائیا۔ سنت فقیر بناواں ڈمبھی، نرگن نور نہ کھئے چٹرائیا۔ گھر گھر اندر وکھاواں غمی، غم خوار تیری سرنائیا۔ توں مالک خالق ہو کے میرا بیڑا بنہیں، مہربان سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ توں داتا آد جگاد دھن دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیا۔ کوڑ ککرم نال میری خالی ہون دیویں نہ کتی، پلو گنڈھ دینی پوائیا۔ میں تیرے حکم دی دھار سندیسہ ربی مٹی، من منسا پور کرائیا۔ انت کھئے رہن نہ دیواں چھپر چھٹی، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا لیکھا جائے نہ اُپر پتیں، صفیاں وچ نہ کھئے جنائیا۔

★ ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

کلجگ کہے پرہو میرا کرنا وقت سہاؤنا، سہنچنا آپ بنائیا۔ تیری کیرپا میں اپنا بل پرگٹاؤنا، پرگٹ ہونا تھاؤں تھائیا۔ دو جہاناں روؤلا پاؤنا، شورو غل دُباؤنا۔ لکھ چوراسی جیو جنت روؤنا، سادھ سنت کُرائیا۔ کوڑ کُریار دا ڈنک وجانا، کُنٹ کوٹ شنوائیا۔ تیرا ست دُلارا اک اکھواؤنا، آخر لوں انکُرائیا۔ جگت ہنکاری بُرج ڈھاہنا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ تیئی اوتار پیغمبران گرواں آپ بلاؤنا، جڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، مہربان تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے اوہ ویکھ پرہو محمد مینوں کڈھدا اکھاں، نین نین اٹھائیا۔ میں تیرے آگے جوڑدا ہتھان، دوویں دست دست بندھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ ہووے اکٹھا، جگت جوڑ بنائیا۔ میں چاہندا انہاں وچ پاواں رٹا، رٹین وچ اپنا کھیل کھلاؤنا۔ سب دی

خاک اُداواں گھٹّا، مٹی کھیت رسائیا۔ اپنے وعدے والا یاد کر لے اک ٹپا، جو آد دتا سُنائیا۔ اک نُور ظہور پرکاش ویکھاں تیرے
 پیا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کہے پرہو اوہ ویکھ حضرت
 عیسیٰ ماردا جھاک، پڑا پڑدے وچوں اُٹھائیا۔ ویہویں صدی دا لیکھا ویکھ کے باقی، حساب انکڑیاں وچ لگائیا۔ جھکڑا دسدا تن
 وجود خاکی، بُتخانے رہے گر لائیا۔ میں اُس نوں پھر شبد کہانی اکھی، کلمہ حق درڑائیا۔ میرا سندیسہ نہیں گستاخی، گلے وچ
 نہ کھئے جنائیا۔ تیرا لہنا رسیا نہ باقی، ویلا وقت وقت درڑائیا۔ جس کارن تینوں چڑھایا پھاسی، صلیب گل لٹکائیا۔ اوہ لیکھا پورا
 کرے پُرکھ ابناشی، جلوہ گر نُور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک ویکھ
 وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو اوہ ویکھ موسیٰ تکدا، تقدیر اپنی نال ملائیا۔ جس نظارہ تکیا یک دا، واحد تیری اوٹ رکھائیا۔ بن
 قدماں تیری قدم بوسی نوں بھجدا، قدیم دے مالک راہ تکائیا۔ مہربان محبوب تیرا بھانا کھئے نہ ڈکدا، نہ کھئے روکے روک رکھائیا۔
 اُس دا لیکھا ویکھ لے لکھیا ہتھ دا، ہتھیلی اکھراں نال بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ ساچن ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو کی موسیٰ کردا اجر، آرزو کی جنائیا۔ کیوں میرا وقت گیا گزر، گزشتہ حال دے گواہیا۔
 میں ویکھاں اکھا مُظر، مُظاہرے وچ شنوائیا۔ میرا انت اخیر روپ رسیا نہ سندر، کوہ طور نہ کھئے چٹرائیا۔ اپنیاں نیتراں اُتے پھیر
 اُنگل، جو بے زبان اسمان ول اُٹھائیا۔ پھیر دھرتی دا تگ لے عُذر، انتر زینتر ویکھ وکھائیا۔ پھیر زمین دا ویکھ لے قطر، نشانہ
 کلجگ کون جنائیا۔ پھیر تکدا میں کس دھار دا پُتر، کون میری جنیندی مائیا۔ پھیر کردا تیرا شکر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔
 پھیر صدی چوڈھویں ویکھدا پورب اُتر، پچھم دکھن اکھ اُٹھائیا۔ اوہ ویکھ مینوں اشارہ کردا کلجگ تُوں نہ جاویں مکر، وعدہ
 دعوے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے
 پرہو عیسیٰ موسیٰ محمد تے ویکھدے نال غصے، میرے ول دھیان لگائیا۔ میں ہس کے کہا پیغمبرو تہاڈے رہن نہیں دتے جسے،
 جسم ضمیر خاک ملائیا۔ اتم تہاڈے پینڈے مکے، مکمل دیاں سُنائیا۔ اُمت ول ویکھ کے تہاڈے پردے دکھے، مُرشد مُرید ہونی
 انت جُدائیا۔ سب نوں کھانے پینے ٹکڑے رُکھے، چھری ذبح نہ کھئے کرائیا۔ محمدا اُمت نوں گانا بٹھ دے گئے، مولیٰ تند ہتھ اُٹھائیا۔

عیسیٰ ویکھ لے لہندی گُٹھے، موسیٰ اَنگل اکِ بلائیا۔ تگ لو پُرانے اپنے جُتے، جو مقبریاں باہر تکائیا۔ میرے پروردگار دے بھيو رہنے نہیں لکے، لُقمان رو کے گیا سُنائیا۔ سلیمان نے بُل کر کے سُچے، نو وار دِتا درڑائیا۔ شاہ علی نے نیتر کر کے پُٹھے، پُشت پُشت ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے امامِ اماما شاہ شہانہ اُٹھے، کلمہ کلام آپ جنائیا۔ اُس ویلے پچھلی گنڈھی سب دی تُوئے، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے لیکھے ویکھے پُٹھے، کاغذ قلم شابی اکھر نہ کھئے چترائیا۔

★ ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ٹوپن رام دے گرہ اٹاریسی ★

پُرکھ ابناشی سجن سہیلا، پروردگار ویس وٹائیا۔ دروہی پھری جنگل جوہ بیلا، کائنات پئی دہائیا۔ لیکھا جانے گرو چیلا، مُرید مُرشد پھول پھولائیا۔ پھیر وس کے سب تون نویلا، نرگن اپنا حُکم سُنائیا۔ ساڈا کلمہ اتم ہویا فیلا، لک رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حُکم اکِ پرگٹائیا۔ کلجگ کہے محمد بس کر یار، مِتر کی سُنائیا۔ میں وی ہون لگا تیار، ترے گن اپنے نال ملائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کرنی خوار، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں ثابت رہن دینے دو چار، جو پرہ دی اوٹ تکائیا۔ میں حُکم مٹاں سچی سرکار، جو پاتشاہ شاہ رہیا درڑائیا۔ میں اپنی ویکھنی خُوب بہار، چاروں کُنٹ رنگ رنگائیا۔ جھگڑا پا کے مرد نار، استری پُرش دینے لڑائیا۔ کھیل کرنا اُس دی دھار، جو دھرنی اُتے آوے چائیں چائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لئے وچار، پُورب پڑدا پھول پھولائیا۔ اُٹھ دوویں کریئے اُس نوں نمسکار، نو مو سیس جھکائیا۔ جس دے کول سرب اختیار، مختیار نامے ساڈے اپنے حُکم وچ چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی اکِ اوتار، اوتر اپنی جوت کرے رُشنائیا۔

☆ ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہریت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ☆

شنکر کہے نانک ویکھ لے اپنی کالی بھوری، بھرم رہے نہ رائیا۔ میری ہوئی انت مجبوری، مجبور ہو کے دیاں سنائیا۔ سب دی ترسنا کرنی پوری، ترکھا کوڑ ویکھ وکھائیا۔ ساچا چند دے نہ نوری، نورانہ نور نہ کھئے چمکائیا۔ تیری دے نہ کھئے حضوری، اوہ ویکھ حضرت دین گواہیا۔ سب دی درستی ہوئی مؤڑھی، چتر سبجان روپ نہ کھئے درسائیا۔ ملیجھاں دی صفحہ ویکھ لے کوڑی، دھرنی دھرت دھول دہائیا۔ رنگن ربی نام نہ گوڑھی، کُسمبھڑا رنگ گئی بدلائیا۔ سچیاں سچ دی دھار ہوئی مفرووری، پیلے ممتا وچ اپنا آپ چھپائیا۔ چار کُنٹ گڑھ غرووری، کلمہ سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ کہے نانک ویکھ لے اپنی کھونڈی، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ ساچی سیکھیا ملے نہ ڈھونڈی، ڈھونڈت ڈھونڈت خلق خدائیا۔ سب دی آسا ہوئی مؤدھی، کولی کول نہ کھئے اٹائیا۔ ہن کھیل ویکھنی نبی نوح دی، جو نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ وڈیائی ربی نہ کیسے گرو دی، گردیو دین دہائیا۔ کھیل تکنی پروردگار شروع دی، جو شرع دے بدلائیا۔ جس بدھ دین دنیا زڑھوگی، وہندے وہن وبائیا۔ جگت دھار کھئے نہ مڑوگی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ رہیا چکائیا۔ کلجگ کہے نانک موڈھے چک کے ویکھ لے کھیس، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ جو سنیہڑا دے کے گیا دس دسمیس، گوبند گوبند دھر دا ماہیا۔ میں اُس دا لیکھا پورا کرنا لیکھ، لیکھنی پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جو میرے کارن بچے کر کے گیا بھیٹ، بالے نیہاں ہیٹھ دہائیا۔ اپنا خالی کر کے پیٹ، پیٹا تانا ویکھے خلق خدائیا۔ ماچھوواڑے دی سیج اُتے ویکھ، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ پُرکھ اکالے دتا سندیس، ستھر یار اک سہائیا۔ میرا کھیل سدا ہمیش، جگ چوکڑی چلیا آئیا۔ کلجگ اتم کراں ویس، میلا میلے سہج سبھائیا۔ اندر وڑ کے کھولان بھیٹ، اوہلا دو جہان چکائیا۔ نظری آواں نیتن نیت، نیج نین نین رُشنائیا۔ دھرم دی دھار بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پتا پوت پیٹ، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ سچ سوامی ہو کے کراں ہیٹ، انتر انتر جوڑ جڑائیا۔ جگت نرالی وکھاواں کھیڈ، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پرگٹ ہو کے سمبل دیس، سمبل اپنا قدم ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی بدل دیواں

ریکھ، رکھیا کراں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کہے نانک تگ لے اپنی سیلی ٹوبی، سجن سہیلا رہیا جنائیا۔ پرہو کابن دی ساچی رہی کھئے نہ گوپی، گوپال بن گئوٹاں نہ کھئے چرائیا۔ جدھر تکاں اودھر ہنکار وکار کرودھی، ہوئے ہنگتا روپ بدلایا۔ ساچی پڑھے کھئے نہ پوتھی، پُستک بغل سرب چُکائیا۔ دین دُنی دی بُدی ہوئی تھوتھی، مت ہین دسے لوکائیا۔ سچ صاحب دی نظر نہ آوے جوتی، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹی، اسنکھ اسنکھان دھیان لگائیا۔ اوہ اپنی کھیل کرے سرشٹی درشٹی اندر سوتی، سوئی سرت نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچ ور، دیونہارا اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے نانک اٹھ ویکھ اپنی رباب، ست ست کی سنائیا۔ کی سندیسہ دیوے مٹر احباب، آداب نال سیس جھکائیا۔ جس نوں مٹیا حق جناب، پیغمبر دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہدا ویکھ بغیچہ باغ، دین دُنی کوڑ مہکائیا۔ جو اتم سب دا بناؤن والا کباب، کعبیاں پئے دُبائیا۔ امرت رس ملے کسے نہ نابھ، آب حیات نہ کھئے چوٹایا۔ جو سندیس دتا وچ بغداد، بغلگیر ہو سنائیا۔ اُس نے بدل دینا سماج، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ کھیل کرنے آیا اک اکلا واحد، اپنی کار کمائیا۔ جس نے میری کھولی جاگ، آلس نندرا دتی مٹایا۔ میں اٹھ اٹھ رہیا بھاگ، بھجا واہو دابیا۔ صدی چوڈھویں جس اُمت بجاؤنا چراغ، دیوا گل کرائیا۔ اوہ بن اکھراں والی ویکھے کتاب، کُتب خانے نہ پھول پھولایا۔ اُس دا خوشی وچ نانک تکیئے مجاز، بن نیترا اکھ اٹھایا۔ جس نے کھیل کرنا اوتار پیغمبر گروآں توں بعد، حُکم حُکم وچوں بدلایا۔ مینوں میری کرنی دا جس نے دینا اِحجاز، عزت نال وڈیایا۔ میں اپنا منگاں خراج، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کھیل ویکھئے اُس جگت گرو مہاراج، جو شہنشاہ شاہ پاتشاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا ساچن رہیا سماج، ساچن ہو کے دیا کمائیا۔

☆ ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرندر سِنگھ دے گرہ اِٹاری ☆

کلجگ کہے جن بھگتو ویکھ لو اپنی بھگتی، بھاگ بھیو پھول پھولائیا۔ دھرم دی دھار رہی نہ شکتی، شخصیت نظر کھئے نہ آئی۔ نگاہ مارو اُپر دھرتی، دھرنی دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے گھر دی، ساڈھے تِن ہتھ کوڑ دُہائیا۔ من کلپنا سب دی لڑدی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ سُرقتی سُرت کیسے نہ چڑھدی، شبدي شبد نہ کھئے کھائیا۔ تُسین کھیل ویکھو میری کلجگ کل دی، کلکاتی کیتی لوکائیا۔ جورو زر دھار کپٹ چھل دی، اچھل چھل اپنا رنگ وکھائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکاں دے اولے بہہ کے دتا بھلائییا۔ وڈیائی رہن دتی نہیں تیرتھ اٹھسٹھ جل دی، گنگا گوداوری جمننا سُرستی رووے مارے دھائیا۔ میری کھیل تھو کام کرودھ موہ ہنکار وکار دل دی، دلیری سارے دتے بنائیا۔ آواز رہی نہ کیسے مندر ٹلّ دی، اٹل پدوی سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جدھر تھو کوڑی کیریا اگنی بلدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کھیل تھو جل تھل دی، مہیئل پڑدا لو اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ میرا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو ویکھو سب دی نیتی، نرنتر دھیان لگائیا۔ چڑھے رنگ نہ کیسے مجیٹھی، کوڑ کلپنا نال وڈیائیا۔ کایا ہووے نہ ٹھانڈی سیتی، جھرنا نجھر نہ کھئے جھرائیا۔ ڈھر دی دسے نہ کھئے باغیچی، پھل پھلواڑی نہ کھئے مہکائیا۔ پُرکھ اکال میرے صاحب مینوں کیتی بخشیشی، بخشش کوڑ کیریا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا سنگ نبھائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو اکھاں کھول کے تھو، تھو کھیل اتھاہ۔ اک دوجے نوں دسو، بولو سہج سُبھا۔ میری کرنی ویکھ کے ہسو، دو ہتھ تالی وجا۔ پھیر پریہ دی چرنی ڈھٹھو، سیس جگدیش جھکا۔ پھیر ویکھو کھیل سمرتھو، کی کرے بے پرواہ۔ جس نوں کھندے مالک یگو، واحد واحد نور خُدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچا پاتشاہ۔ کلجگ کہے جن بھگتو ویکھو میری اکھ بدلی، نین نین مٹکائیا۔ میں مات لوک دا عدلی، انصاف رہیا کھائیا۔ میلا رہن نہیں دتا پت پتی، پرمیشور سب نوں دینا بھلائییا۔ اتم پت کیسے نہیں رکھنی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں نو ست لاؤنی اگنی، گرہ گرہ آنچ وکھائیا۔ میری جوت اکو جگنی، کوڑ گڑیارے نال رلائییا۔ نہاؤن دینا نہیں کیسے نوں پریہ چرن دھوڑ مجنی، سروور سچ نہ کھئے سہائیا۔

جھگڑا پا کے پنج تہ کا یا بدنی، بدلہ لینا تھاؤں تھائیا۔ تیسیں سارے ہو جاؤ بے وطنی، وطن حق نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا رنگ رنگائیا۔ بھگت کہن کلجگ کی کہنا، کی رہیا جنائیا۔ کلجگ کہے اٹھ ویکھ لو اپنے نیناں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھر دے حُکم دا وین وینا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ نیترو کے اٹھیا کبیر جلاہیا نائی سینا، ناما چھیمبا نال ملائیا۔ روداس کہیا کی کلیش کل پینا، کلکاتی دے درڑائیا۔ کلجگ نے ہس کے کہیا میری کرنی نے رُپ دھرنا ڈیناں، انوکھا اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ بھگت کہن کلجگ اوہ ویکھ نانک آوندا بھجّا، قدم قدم نال بدلائیا۔ کلجگ کڈھ کے ہتھ سبّا، انگلاں پنچے رہیا وکھائیا۔ نانک اچی کوک سُنایا تپّا، نعرہ اگم اتھاپیا۔ میں سوربیر بہادر جگ چوکڑی ٹیکاں متھا، جو بن ونت اکھوائیا۔ تُوں اوتار پیغمبر گرواں بھگتاں کریں اکٹھا، مخول وچ دُبائیا۔ کسے نوں گاں کھوائی کسے نوں سور کھوایا کسے نوں وچھا کٹّا، پنکھی پنچھیاں تتاں کھل لہائیا۔ اوئے تینوں پتہ نہیں تُوں وس پینا اُس شبد دھار دُھدرگاہی جٹّا، جس نوں جٹا جٹ سارے سیس نوائیا۔ جس دے حُکم اندر کھلیا تیری آيو ہو جانی بٹا، صفر صفر زیرو زیرو وچ سمائیا۔ اٹھ ویکھ صاحب سلطان سمرتھا، پاربرہم اپنا کھیل کھلائیا۔ کلجگ نیترو کھول اکھاں، آخر اکھریاں پڑھائیا۔ جس نے تیری میٹنی صفحہ، ملیچھاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارا چار جگ دا لہنا کرنا رفع، رفاقت اپنی دے درڑائیا۔ اُس دے کولوں بنا بھگتاں توں کھٹنا کسے نہیں نفع، نقصان وچ دو جہان نظری آئیا۔ آہ ویکھ ڈھپندا مدینہ مگ، کعبے رہے گر لائیا۔ اوہ ویکھ مُکدا بُورا کگا، موسیٰ عیسیٰ نیترو نیناں نیر وبائیا۔ اوہ ویکھ جنہاں اکو تیرا نام جپا، جگ جیون داتا ویکھ کے خوشی منائیا۔ اوہ ویکھ ستجگ چلدا رتھا، رتھوہی ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ ویکھ تُوں میرا میں تیرا بُندی کتھا، کتھا کہانی پچھلی دتی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ نانک کہے کلجگ اٹھ ویکھ تپدا آخیری، بن اکھراں رہیا سُنائیا۔ جس نے شرع دی توڑنی زنجیری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ رہن دینی نہیں میری پیری، اپرمپر سوامی اپنا حُکم سُنائیا۔ کھلیا میں وی آگیا اج تقدیری، تدبیر تینوں رہیا سمجھائیا۔ نہ کوئی پاتشاہ نہ کوئی وزیر، وزارت رہن کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی چار جگ دی پچھلی چلے پیڑھی، ریت سب دی دینی بدلائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ

حقیری، ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نانک کہے کلجگ اپنا پا لے زور، جورو زر ویکھ وکھائیا۔ جس نے بدل دینی سب دی تور، ثریا توں پرے اپنا حکم شنوائیا۔ ذرا نگاہ مار لے نال غور، غور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے چار جگ وچ کھادھ پشو ڈھور، مانو مانو مکھ مکھ نال بدلائیا۔ اوہ سارے دھرم رائے دے آگے دینے تور، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ٹوں اُس دوارے دا چور، جتھے ٹھگ چور بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ کلجگ کہے نانک میں انجانا نہیں بچے، سچ دیاں سنائیا۔ میں حکمے اندر سچا، پرہہ ساچے دی سیو کمائیا۔ میرا وعدہ میرا قول اقرار محمد نال اوہ صدی چودھویں تیرا ڈھائنا مدینہ مکہ، کعبیاں وچ تیرے نام دی پئے دہائیا۔ کوئی رہن نہیں دینا سکا، سجن میت نہ کھئے اکھوائیا۔ اُس ویلے اکو پیا تے اکو کوڑ دا ہونا ٹپا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جس نے ٹوں میرا میں تیرا جاپ جپا، تِس ٹوں ملے مات لوک وچ وڈیائیا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجگ کہے نانک میں اُس صاحب دا چاکر، چاکری سچ کمائیا۔ جس ٹوں نرگن دھار سارے اکھن، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے درسائیا۔ میں کوئی کیتا نہیں پاپن، حکم من کے جھٹ لنگھائیا۔ میں گھر گھر اندر کیتا واسن، وشیاں وچ کیتی لوکائیا۔ جدھر تکو اودھر اندھیری راتن، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نہ کوئی پوجا رہی نہ پاٹھن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سب ٹوں مایا ڈسے ناگن، اگنی آگ تپائیا۔ اٹھ ویکھ بنا بھگتاں نار دسے نہ کھئے سُہاگن، آتم پرما تم کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک وکھائیا۔ نانک کہے کلجگ کی اپنا آپ رہوں چتار، چتر اپنیاں ویکھ وکھائیا۔ کی اپنے صفت دی کریں گفتار، گفت شنید پھول پھولائیا۔ کی اپنے جگ دی تکیں رفتار، رفتہ رفتہ کھوج کھوجائیا۔ کی حکم دسیں اپنی سرکار، شہنشاہ کی کار کمائیا۔ اوہ ذرا اٹھ ویکھ اوہ گوہند دے کھنڈے دی دھار، جس ٹوں لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ اوہ پرگٹ ہویا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دے آگے بیٹھے سپس نوائیا۔ دو جہاناں بن شاہ آسوار، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں بھجے واہو داہیا۔ اٹھ ہو تیار، ترے گن اتیتا تیرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ اپنا لہنا کیتی کرنی دا کرتب

سرب وچار، وچر کے دینا سُنائیآ۔ بے خبرا ہو جا خبردار، خواب وچ ویکھ میں اپنا آپ بُھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیآ۔ کلجگ کہے نارد میں نہیں کوئی بھولا بھالا، بہرم نہ کھئے رکھائیآ۔ مینوں حُکم دتا اللہ تعالا، تابعیا وچ سیو کھائیآ۔ میں صدی چوڈھویں ماریاں چھالوں، چوڈاں طبق بھجّاں چائیں چائینا۔ میں سب دے کولوں منگنا ہالہ، وصولی کراں تھاوں تھائیآ۔ میری کرنی ویکھیں سب دا مُنہ کرنا کالا، کالکھ یگا نہ کھئے دھوئیآ۔ میں دین مذہباں دا کڈھنا دوالا، دیوالیئے ہو کے سارے دین وکھائیآ۔ میں سب نالوں حُکم مٹنا بابلا، ستجگ تریتا دواپر میرے آگے کر سکے نہ کھئے چٹرائیآ۔ میں پھل رہن نہیں دینا کسے ڈالا، سینل رُکھ دین دُنی دینی وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا سگلا سنگ نبھائیآ۔ نانک کہے کلجگ میں ویکھے جگ چوکڑی بیندے، پورب دھیان لگائیآ۔ اتم سارے گئے چیکدے، نیر نیناں نیر وئیآ۔ او جس وقت نوں اوتار پیغمبر گرو اڈیکدے، بیٹھے اکھ کھلائیآ۔ اوہ اپنیاں دیناں مذہباں دی گنڈھ پیچدے، زور زور نال کھچائیآ۔ دھرم نشانے گئے اڈیکدے، صفتناں وچ کر کر صفت صلاحیا۔ ہُن ویلے وقت آگئے پرہو دی تصدیق دے، شہادت شبد گرو بُھگتائیآ۔ تیتھوں لیکھے منگن تیری کرم کاندھ رسید دے، حرف حرُوف نال ملائیآ۔ ذرا کھیل ویکھ اُس پریم دی پریت دے، جو پریم وچ لیکھا سب دا دئے چکائیآ۔ جس نے جھگڑے مُکاؤنے اُچ نیچ دے، نیچ اُچ ایکا رنگ رنگائیآ۔ اُس کھیل کراؤنے اکیس بیس دے، بیس بیسا اپنا حُکم ورتائیآ۔ جھگڑے مُکاؤنے راگ چھتیس دے، چھتی جگ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھے مُکے قرآن حدیث دے، حضرتان تون پرے کرے پڑھائیآ۔ چھیتی کر تون دواں ہتھیاں دیاں مُٹھاں میچ دے، کھلی نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ کلجگ کہے نانک میں بڑا چنگا سچجّا، ڈلارا دُولھا نظری آئیآ۔ میں پوتر رہن نہیں دتی کوئی جگ، ہر پردا ویکھ وکھائیآ۔ جیو جہان بنایا کگا، ہنس روپ نہ کھئے سمجھائیآ۔ کسے دا وسن نہیں دینا آگا، لیکھا اور رہے نہ رائیآ۔ جس گوبند نوں صفت والا لایا کگا، گہر گمبھیر اپنے وچ سمائیآ۔ ذرا سب دیاں ویکھ چڑھ کے اُپر شاہ رگاں، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ دھرم دا رہیا کھئے نہ تگا، شبدی گنڈھ نہ کھئے بتھائیآ۔ کوڑ کڑیار گھر گھر میرا اڈا، نو در اپنا حُکم سُنائیآ۔ میں دُھر دا سیوک اپنے آپ دا پیارا تے سچّا، سچ سچ رہیا

سُنائیا۔ میں وی چاہندا سب دا بھانڈا بھننا کچّا، ساڈھے تِن ہتھ نظری نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا مُکاؤنا اوتار پیغمبران گروآں چچا، اکو پتا پُرکھ اکال لینا منائیا۔ مینوں شبدي حُکم وچ سارا دیوے پتہ، پت پرمیشور آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک ورتائیا۔ نانک کہے کلجگ نہ دے وڈیاں دلیلاں، جگت جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ دُھر مالک نے ہُن سُننیاں نہیں اپیلان، اپرپر سوامی اکو اپنا حُکم ورتائیا۔ لوڑ رہنی نہیں کیسے وکیلان، دھارا دین دُنی دینی بدلائیا۔ جھگڑا پینا اُتے زمینا، اسمانا اُتے سرب گُرائیا۔ او مُورکھا تُوں بنیا رہیوں کینہ، بوچھی مت وکھائیا۔ تیرے وچ سچّا صاحب کیسے نہیں چینا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کلجگ ہسّ کے کہا نانکا مینوں سلام کرتے کہہ آمینا، سجدہ سیس جھکائیا۔ اٹھ ویکھ میرے وچ پرہو دے بھگت اوہ نکینہ، جنہاں ولّ نگاہ کر نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دے وسیا ہر مندر ہر چینا، ہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہناں دے ہو کے ادھینا، حُکم وچ بھجے چائیں چائیا۔ جنہاں دا لیکھا کیسے تون نہیں جانا چھینا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہناں دا مالک اوہ پرینا، پارہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدي دھار شاہ سوار آسو پاوے پاکھر زینہ، زینہ زینہ ویکھے خلق خُدائیا۔

★ ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ پارو مل دے گرہ اٹاریسی ★

کلجگ کہے میں بھگتاں سدا داس، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ جنہاں دے انتر نرتت اک نواس، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ میں نو نو اوہناں دا منگاں ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ بندنا کراں جوڑ کے ہاتھ، ڈنڈاوت وچ رام دُہائیا۔ جو تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤندے گاتھ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ اوہناں دا پورب لہنا مستک ماتھ، جنم جنم دا لیکھ سمجھائیا۔ میں اوہناں دا داس، سیوک چاکر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا روپ درسائیا۔ کلجگ کہے میں بھگتاں آد جگادی سیوادار، در در سیو کھائیا۔ جنہاں دے اندر پرہو پیار، پریم مل کے وچّی ودھائیا۔ میں ویکھاں اپنی دھار، جگ نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ وکھرا ہو کے سرب سنسار، سرشٹی درشٹی تون باہر اپنی کار کھائیا۔ جنہاں دا

تکان اِکو حقیقی یار، حق نُور خُدائیا۔ اوہناں دا بن کے برخوردار، بدی دے وچ کدے نہ آئیا۔ لہنا تگ کے تن منار، ساڈھے تِن بتھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ کلجگ کہے بھگت آد پرہو دا میت، انت اوسے وچ سمائیا۔ جو پردے رکھدا چیت، چت وت ٹھگوری نظر کھنڈے نہ آئیا۔ پاربرہم پرہہ گائے اگمڑا گیت، سُرَت شبد شبد سمائیا۔ اندر پوتر کر کے نیت، دُرمت پاپاں میل دھوائیا۔ اوہناں ویکھاں کایا ٹھنڈی سیت، اگنی تَت نہ لاگے رائیا۔ جھگڑا چھڈ مندر مسیت، پت پرمیشور اِکو رہے منائیا۔ لیکھا رہے اُچ نہ نیچ، ذات پات نہ کھنڈے چٹرائیا۔ میری سدا سدا سد اوہناں اسیس، جو سر سر پرہہ دے آگے نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سرشٹ درشٹ انتر انتر جائے جیت، جگ جیون داتا اپنا حکم اک ورتائیا۔

★ ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سدن مل کوڑا مل دے گرہ اٹارسی ★

جن بھگت کہے میری آسا پئی، پورن برہم بھیو کھلائیآ۔ شبیدی اگئی آواز سنی، سُرَت سہادی دتی کھلائیآ۔ نام ندھان اگئی وجی دھنی، دُھن آتمک راگ الائیآ۔ منزل مل گئی اُپر رکھی مئی، مون رہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھوٹھی دسی دین دنی، مذہب ذات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرکاش ہویا کایا گئی، کعبیاں پرے رُشنائیآ۔ مالک ملیا صلح گئی، گل مالک بے پرواہیا۔ جس مُحبّت دتی نام اٹلی، قیمت ہٹ نہ کھنڈے لگائیآ۔ میری آشا پھلی پھلی، پت ٹہنی مات مہکائیآ۔ میری سُرَت رہے نہ پھلی، اُبھل لئی جگائیآ۔ امرت پینا پیا نہ چلی، نچھر جھرنا دتا جھرائیا۔ میری کلپنا مات لوک مول نہ زلی، چوراسی وچوں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیآ۔ جن بھگت کہے میرا پورا ہویا بھرواسا، بھرم رہیا نہ رائیا۔ گھر ملیا پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دیا کھائیآ۔ جس مائس جنم کیتا رہ راسا، رحمت اپنا نام کھائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا کاسہ، قسمت قسمت وچوں بدلائیآ۔ چرن کول کول چرن کر کے داسی داسا، سیوک سیوا سچ سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ناتا، جُگ جنم دے وچھڑے آپ ملائیآ۔ ہر سنگت بنا کے بھین بھراتا، پریم مُحبّت اک سکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا

اک ور، اک اک درسائیا۔ جن بھگت کہے میرا پورا ہویا جوگ، جُکتی اور رہی نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی کیتا سچ سنجوگ، وچھوڑا وچھوڑے وچوں کٹائیا۔ آتم پر ماتم کر کے بھوگ، بھسمڑ اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا مُکا کے لوک پر لوک، سچ دوار دتی سرنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس سلوک، جگت و دیا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرمل نُور جگا کے جوت، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ ایکنکار اکو دس کے اوٹ، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ لیکھا مُکا کے جنم کوٹی کوٹ، کنچن گڑھ اک سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرم دوار اک وکھائیا۔ جن بھگت کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھنئیا ملیا دُھردرگاہیا۔ جس نے بھیو چُکایا سنجھ سویرا، دوس زین نہ کھئے وڈیائیا۔ مایا موہ مٹایا اندھیرا، زرگن نُور کر رُشنائیا۔ اکو گھر درسایا گرو گُر چیرا، چیل گُر اک گھر بنائیا۔ ہوئے ہنگتا ڈھاہ کے ڈیرہ، ڈنڈاوت اکو دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سُہیلا بھگتاں بٹھے بیڑا، بیڑا شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔

☆ ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ☆

جن بھگت کہن پرہ تیرا سچ دربارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ جتھے اگم نُور اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بن سیس جگدیش جھکدے گُر اوتارا، پیغمبر سجدیاں وچ سوہیا پائیا۔ وشن برہما شو سیوادارا، زرگن دھار تیری سیو کھائیا۔ ایکا شبہ ستگرُو تیرا جے جیکارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوگری اپرمیر تیرا کھیل اپارا، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپریتیا وچ سنسارا، دین دیا لے پروردگار اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دھواں دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ سچ سوامی ساچا دسے نہ کھئے دوارا، در در گھر گھر اندھ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پرہو تیرا ساچا کھنڈ، سچ سچ سوہیا پائیا۔ نگاہ مار اپنے وچ برہمنڈ، برہماد کھوج کھوجائیا۔ ویکھ کھیل سُوریہ چند، منڈل منڈپ ڈیرہ لائیا۔ جو دین دُئی دتی ونڈ، مانو مانو حصے مات رکھائیا۔ جگت دی دھار بنا کے کندھ، دویت دُئی والی رکھائیا۔ من منوا کرے جنگ،

کوڑی کِریا شستر ہتھ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں تیری سرِشٹی درِشٹی تیرے پیار نالوں ہوئی رنڈ، سُہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ در
 ٹھانڈا تیرا رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا نام کلمہ دیوے کپہڑا اند، اند اند وچ سہائیا۔ کپہڑا ڈھولا گیت گائے
 چھند، کون اکھڑا اکھڑا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا انت کھلائییا۔ جن
 بھگت کہن پرہو تیرا دربار سہنجنا، سوہاونت سہائے۔ پُرکھ ویکھ آد نرنجنا، نرگن نور کر رُشنائے۔ مات لوک رہیا نہ کھئے درد دکھ
 بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار نہ کھئے کرائے۔ ساچا نام ملے نہ انجنا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹئے۔ کوڑی کِریا وچ کلجگ صدی چوڈھویں
 ونجھنا، ونجھ مہانا دئے سمجھائے۔ ست دوار تیری منظور ہوئے بندنا، ڈنڈاوت سجدہ نہ کھئے وڈیائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائے۔ جن بھگت کہن پرہو تیرا دوارا سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ کایا
 ماٹی کچ، پنج تت پھول پھولائییا۔ نو کھنڈ پرتمی نو دوارے رہی نچ، نورس نال دُہائییا۔ تیرا روپ انوپ دسے کسے نہ ست، ست
 ستوادی برہم برہمادی تیرا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جدھر تکیئے اودھر من مت، گرمت سارے گئے بھلائییا۔ نار بہتر ابلے رت، ہاڈی تین
 سو سٹھ سٹھ کُرائیا۔ تیرا نور ظہور ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کوڑ کلپنا سارے رہے بھج، بھجن
 بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ تیری آتم پرما تم تیرے نالوں ہوئی اڈ، گرہ مندر ملن کھئے نہ پائیا۔ تیری منزل سارے گئے چھڈ، ناتا جُڑیا
 کوڑ لوکائییا۔ تیرا نام خُماری پیئے کھئے نہ مدھ، مدھر دُھن نہ کھئے سُنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ میلانے ملائییا۔ جن بھگت کہن تیرا دربارا چنگا، صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لہر ویکھ دھار گنگا،
 گوداوری جمن سُرستی بیٹھی نین شرمائییا۔ مانو مانس مائکھ نیت نین ہین ہویا اندھا، نچ نیت لوجن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ من منسا
 وچ گندھ، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا تگ تارا چندا، محمد چار یاری نال دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئییا۔ جن بھگت کہن تیرا دربارا اکم اتھاہ، اتھاہ تیری وڈیائیا۔
 کلجگ اتم دسے نہ کھئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائییا۔ سارے تیرے نام کلمے دی دیندے صدا، صفتاں والے ڈھولے گائییا۔ آگے ہو
 کے پکڑے کھئے نہ بانہ، دو جہاناں پندھ نہ کھئے چُکائییا۔ جدھر تکیئے جھگڑا سور گان، دھرم دی دھار روپ نہ کھئے درسائییا۔

کلجگ جیواں بُدھی ہوئی کار، کاگ وانگ سرب گُرائیا۔ تیرے پیار مُحبّت وچ ملے کھئے نہ تھان، تھان تھنتر دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در در تیرے سیس نوائیا۔ جن بھگت کہن تیرا دربارا اُچ اکٹا، ہر اگم تیری وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل کایا ماٹی چمّا، چمّ درشٹی اِشٹی پھول پھولاییا۔ تیرا پیار رہیا نہ پون سواسی دما، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں بدل دے سماں، سماپت کر کوڑ خلق خُدائیا۔ اگلا حُکم دے نوان، نو جوبن تیری بے پرواہیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہے کھئے نہ طمع، تامسگری دینی گوائیا۔ جھگڑا مُکا دے ہوں بہاں، ہنکار وکار دینا مٹائیا۔ ستجگ سد جگا دے شمع، نور جوت کر رُشنائیا۔ کلپنا رہے کوڑ نہ منان، بُدھی بُدھی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، جن بھگت سہیلے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت سہیلے کہن پرہو تیرا دربارا سچا، سچ سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سندیسہ دے کے گئے سچ حقا، حقیقت اک اک درڑائیا۔ اتم سب دا پینڈا مُکا، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ کِریا ندھان صاحب سوامی آد انت بے اتنا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ زرگن دھار میل ساچے کنتا، کنت کنٹول تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچ ور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن ساڈی عرضوئی، عرض بینتی اک سُنائیا۔ کلجگ ملے کسے نہ ڈھوئی، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ سُرتی کسے (اٹھ) مول نہ سوئی، شبدی چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ جگت دُباگن بن کے روئی، بن نیناں نیر وہائیا۔ پت سب دی گئی کھوبی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے سچ ور، در اپنا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی اک اک ارداس، بینتی سچ سُنائیا۔ ستگر شبد شبد وسنا پاس، پاسا دین دُئی اُٹائیا۔ لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ ساہ اپنے رنگ رنگائیا۔ بیہو کھولنا پرتھی آکش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ زرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتے نظری آئیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا اک جماعت، جملہ اکھڑ اک پڑھائیا۔ تون میرا میں تیرا ہووے گاتھ، ڈھولا دسنا صفت صلاحیا۔ جھگڑا مُکا کے لوک مات، ماتر بھومی رنگ رنگائیا۔ تیرا درس کریئے اکانت، اک گرہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال دیا کھاؤندا اے۔ شبد اگتی اک

سُناؤندا اے۔ بھيو ابيدا آپ کھلاؤندا اے۔ اچھل اچھيدا ويس وٹاؤندا اے۔ چارے ويدان ويکھ وکھاؤندا اے۔ پُران اٹھاراں کھوج کھجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکاؤندا اے۔ سچ دا پڑدا آپ چُکاواں گا۔ نِرگن نُر جوت چمکاواں گا۔ جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ نِرگن سرگن کھیل کھلاواں گا۔ لکھ چُوراسی کھیل کھلاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر کول بہاواں گا۔ وشن برہما شو نال رلاواں گا۔ کلجگ کوڑا پکڑ اٹھاواں گا۔ دو جہاناں ويکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُناواں گا۔ سچ سندیسہ اک سُنائیگا۔ دین دِیال دِیا کھائیگا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ کلجگ کوڑا ويکھ وکھائیگا۔ پرہو دی دھار اک پرگٹائیگا۔ نِرگن نُر جوت رُشنائیگا۔ ست ستوادى برہم برہمادی بھيو کھلائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیگا۔ سچ کرنی کار کھاواں گا۔ بودھ آگادھا بھيو کھلاواں گا۔ صدی چوڈھویں ونڈ ونداواں گا۔ محمد لیکھا جھولی پاواں گا۔ آگلا حُکم حُکم پرگٹاواں گا۔ دین دُنی آپ سمجھاواں گا۔ رشی مَنی مُنیشر آپ اٹھاواں گا۔ دُھر سندیسہ نر نریشا ہو کے اک سُناواں گا۔ جو آد جُگادی رہے ہمیشہ، سو پُرکھ ابناشی رُپ دھراواں گا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشتر اپنا پڑدا لاهوانگا۔ سچ سوامی ہو کے دیواں سندیسہ، فرمانا اِکو اک سُناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک درساواں گا۔ در ٹھانڈا اک پرگٹائیگا۔ نِرگن نُر جوت رُشنائیگا۔ پاربرہم پرہو ويس وٹائیگا۔ دیس پردیس کھوج کھجائیگا۔ نر نرائن نریش اک اکھوائیگا۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، بتکاری میل ملائیگا۔ درشن دے کے نیتن نیت، نیج نیتز اکھ کھلائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا مارگ لائیگا۔ سچ مارگ اک لگاواں گا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ حُکم مناواں گا۔ مانو ذاتی آپ اٹھاواں گا۔ شبد انادی ناد سُناواں گا۔ نِرگن جوتی جوت جگاواں گا۔ سوئی سرتی آپ اٹھاواں گا۔ گر اوتار پیغمبران لہنا لیکھا پور کراواں گا۔ آتم پرما تم رچ سویمبر، سوہنا جوڑا جگت جڑاواں گا۔ کلجگ کوڑ میٹ اڈمبَر، ستجگ ست ست ورتاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در اِکو اک کھلاواں گا۔ در اِکو اک کھلائیگا۔ سو پُرکھ نرنجن دِیا کھائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ويکھ وکھائیگا۔ آد نرنجن سوہنا پائیگا۔ اک ایکنکار رنگ

رنگائیگا۔ اباشی کرتا پڑدا لایگا۔ سِری بھگوان ڈنک وجائیگا۔ پاربرہم پرہہ وپس وٹائیگا۔ برہم اپنا سنگ رکھائیگا۔ وشن برہما
 شو سیو لگائے گا۔ گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سپس جھکائیگا۔ بھگت بھگوان میل ملائیگا۔ شبد نشان اک جھلائیگا۔ نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ، دھر دا حکم اک ورتائیگا۔ تُوں میرا میں تیرا لیکھا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وڈیائیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائیگا۔ سچ میلا میل ملاواں گا۔ بن تیل باقی جوت
 رُشناواں گا۔ بن ورن گوتی گوت چلاواں گا۔ سب دی چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد نام لگاواں گا۔ جس تُوں لبھدے کوٹن کوٹی،
 اوہ بھگت سُہیلے ویکھ وکھاواں گا۔ جھگڑا کر کے گوشت گوشتی، ہوئے ہنگتا جڑ اُکھڑاواں گا۔ نام سنا کے اک سلوکی، سوہلا
 دھر دا اک سُناواں گا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بخش کے اوٹی، اوڑک اکو رنگ رنگاواں گا۔ رسنا رہن دیواں نہ کیسے دی کھوٹی،
 کھوٹے کھرے سرب بناواں گا۔ بھگت سُہیلے بنا کے مانک موتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ اپنی کار کماواں گا۔ سچ اپنی کار کمائیگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیگا۔ گرہ مندر پھول پھلائیگا۔ تن مندر پڑدا لایگا۔ ممتا موہ
 وکار چندر آپ تڑائیگا۔ بھاگ لگا کے میری کندر، دیپک جوتی جوت رُشنائیگا۔ بھگت دو جے گھر نہ جائے منگن، وست اگم نال
 جھولی بھرائیگا۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھن، در ساچا اک سُہائیگا۔ تُوں میرا تے میں تیرا ایہو نام تے ایہو بدن، سجدہ سچ سچ
 سمجھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا راہ وکھائیگا۔ جن بھگت کہن پرہہ ہوں داسی داس تیرے،
 ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سوامی وسنا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ چُکائیگا۔ کوڑ کلپنا رہن نہ دیوے جھیڑے، جھگڑا دینا مُکائیگا۔
 چوراسی کٹ کٹ کے گیڑے، چارے کھانی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو ست ڈلارے بن گئے تیرے، تیرے وچ سائیا۔ اوہناں لیکھا مُکا
 دے گرو گُر چیرے، چیل گُر آپ ہو آئیگا۔ اکو وار زرنکار چاڑھ لے بیڑے، دو جی نیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستجگ سچ وسا
 لے اپنے کھیڑے، جتھے کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیگا۔ دین مذہب دے دسن کھئے نہ جھیڑے، جھگڑا شرع نہ کھئے لڑائیگا۔ تیرے چرن
 کول کول ہون پرہہ تیرے، گرہ اکو سوہا پائیگا۔ مڑ کے مات لوک مارنے پین نہ پھیرے، پھرت پھرت نہ کھئے بھوآئیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ ملے سرنائیگا۔ جن بھگت کہن پرہہ اسیں تیرے بنے بالک، بالے ننھے

رُوپ دھرائیا۔ ٹوں سرِشٹ سبائی خالق، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں مالک، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ بن تیرے ساڈا اور کھئے نہ ثالث، صلح کل تیری اک سرنائیا۔ ساڈی کوڑ کلپنا میٹ دے عادت، عدل انصاف اک کھائیا۔ تیرے نام دی کریئے عبادت، کلمہ اکو دینا پڑھائیا۔ اپنی بخشش کر سخاوت، سُخن پچھلے پور کرائیا۔ ساڈی آتما تیری امانت، امانت اپنی جھولی لے کھائیا۔ ساچا نام ندھانا گن ندھانا (دے) نیامت، رس اکو اک وکھائیا۔ من منوا کرے نہ کھئے بغاوت، جھگڑا اور رہے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو سُنو آپ، ہر اپنا بھيو کھلائی۔ اکو دھر دا متو باپ، پتا پُرکھ اکال وڈیائیا۔ اکو دھر دا کرو جاپ، ٹوں میرا میں تیرا سبق پڑھائیا۔ اکو آتم پر ماتم بنو ساک، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ویکھو دھر دا واک، سو سندیسہ حق سنائیا۔ اکو نور اکو بنو ذات، اذاتی ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ اکو انتر رکھو خواہش، پرہہ میلا سہج سُبھائیا۔ اکو گرہ کرو وشواس، جو وشیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو وکو ہاٹ، دو جے ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ اکو ویکھو پُرکھ ابناش، جو جنم مرن وچ نہ آئیا۔ سو آپے میٹے اندھیری رات، کلجگ کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرگٹ ہو کے درشن دیوے ساکھیات، سچ سوامی سو بہا پائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کھئے قلم دوات، کاغذ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سو وسے ٹھاڈے پاس، سچ دوارے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو رکھ لو اوٹ، اوڑک اک سرنائیا۔ جو کایا اندروں کڈھے کھوٹ، کھوٹے کھرے دئے بنائیا۔ نام شبد دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ نرگن نور جگا کے جوت، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جتھے من بُدھی دی ربی نہیں سوچ، سو انہو پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دیوے نام ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس وچ سب دی ہوئی لوچ، لوچا اور رہے نہ رائیا۔

☆ ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ ہرنس سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ☆

جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر اگم، اگمڑے اپنی دیا کمائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چم، پنج تت چم درشتی دے بدلائیا۔ پون سواسی جپیئے جاپ دم، دامنگیر ہو کے دیا کمائیا۔ کلجگ ہرکھ سوگ میٹ دے غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ کوڑ وکار رہے نہ تم، ترسنا موہ دینا مٹائییا۔ دہ دشا نہ بھٹکے من، سرتی شبد نال جڑائییا۔ جوت پرکاش دے چن، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جگت جگت دا بیڑا دے بتھ، جگت دھار نہ کھئے رڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت کہن کرپا کر دھر دے ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگائییا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل میل دھوائیا۔ پڑدا لاه دے کایا گاگر، گہر گمبہر ویکھ وکھائییا۔ بھوری رہے کھئے نہ ساگر، جگت بھور پار کرائیا۔ سچ نام بنا سوڈاگر، ونج اکو اک وکھائییا۔ ٹوں کرتا کریم قادر، در تیرے الکھ جگائییا۔ در گہر ساچے دے آدر، چرن کول ملے سرنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا نام ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، یودھا سورپیر شبد شبد گر بہادر، بھے اپنا اک وکھائییا۔

☆ ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ☆

جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر اپار، اپرمپر اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا نہ کرے خوار، موہ وکار نہ کھئے ہلکائییا۔ ساچا نام دھن دے دھنکار، انحد نادى ناد سنائییا۔ امرت جھرنا جھرا ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی دے جھرائیا۔ نرمل نور جوت کر اجیار، پن تیل باقی ہووے رُشنائییا۔ ساچے مندر کھول دوار، گہر گہر پڑدا دے اٹھائییا۔ آتم پرما تم میلا گہر میت مُرار، ہر سجن سہج سُبھائییا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا درس ہووے دیدار، دوسر نظر کھئے نہ آئییا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرپا دھار، پاربرہم برہم مہر نظر اٹھائییا۔ جن بھگت کہن ساڈی نو نو نمو نمو نمسکار، سجدہ سپس جگدیش جھکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائییا۔ جن بھگت کہن پرہہ دھر دا دے دے نام بھنڈارا، جگت منگن دی لوڑ

رہے نہ رائیا۔ شبد سنا دے آگم اپارا، جس نوں چار جگ دے شاستر کہن کھئے نہ پائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھر اندر وکھا دربارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار اک جنائیا۔ جتھے آد انت جگا جگنت تیرا نور جوت اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن در منگیئے ایکا وارا، بینتی اک اک سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیارا، اندھ آتم میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساچے نام دی بھر دے جھولی، جھولا دو جہان جھلائییا۔ آتم پر ماتم دس دے بولی، انبولت اپنا راگ درڑائیا۔ تیرے پریم دی کھیلیئے بولی، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ الٹی کر دے نابھ دی کولی، کول کولا روپ درسائیا۔ سرتی رہے کیسے نہ بولی، بڈھ بیک دینی بنائیا۔ ساڈی آشا کوچھی کملی، کامل مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور الابی اولی، عملاں توں ربت تیری بے پرواہیا۔

★ ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

جن بھگت کہن پرہو کلجگ بڑا ٹھگ، گھر گھر ٹھگوری پائیا۔ ساڈھے تین ہتھ پنج تت لا کے آگ، سرگن تت رہیا جلائییا۔ چڑھنا ملے نہ کیسے اُپر شاہ رگ، جیو جنت سادھ سنت رہے گر لائییا۔ نچھر جھرنا بوند سوانتی امرت ملے کیسے نہ رس، کولی کول نہ کھئے اُٹائییا۔ دُھن آتمک شبد سنے کھئے نہ ند، انحد نادى ناد نہ کھئے سنوائیا۔ ہنس روپ بیٹے کگ، تیرا نام مانک موتی چوگ نہ کھئے چکائیا۔ تین سو سٹھ خالی دسے ہڈ، ناڑ بہتر نہ وجے ودھائیا۔ تیری آتما تیرے نالوں کیتی اڈ، گرہ گرہ ملن کھئے نہ پائیا۔ صاحب سلطان نوجوان سارے تینوں رہے سد، سدا ہوکا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست دلارا، جوین وندا سوبھا پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پاواں سارا، ایشٹ سب دا رہیا بدلائییا۔ گھر گھر اندر ودھا کے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکارا، ہوئے گڑھ دتا بنائیا۔ سرت شبد کرے نہ

کھئے پیارا، پریم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ امرت رسِ ملے نہ کیسے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھہ کِیا اندھیارا، تیرا
 نورِ نظر کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بئی دند پڑھ پڑھ تھکا سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ تیری منزلِ ملے نہ
 کیسے نر زینکارا، بند کواڑ نہ کھئے گھلائیآ۔ تیری مہر نال محبوبِ میں نو کھنڈ پرتمی پاواں سارا، نو دوار اپنا بل دھرائیا۔ ہر پردے
 اندر کِیا دھواں دھارا، اندھ اندھیر کیتا لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سیو
 کمائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ کیتا اندھ گھور، گھوری نظر کھئے نہ آئیا۔ اندر وسا کے اپنے چور، چوری چوری تیرا نام لیا
 چرائیا۔ منشاں کولوں کھوائے پشو تے ڈھور، پنچھیاں کھل لہائیا۔ سچ دھرم دی کٹ کے ڈور، ڈوری کوڑ نال بندھائیا۔ جھگڑا پا
 کے مڑھی گور، اوتار پیغمبر گرو دتے لڑائیا۔ اوتار پیغمبر بن دے بانکا چھوہر، در در اپنا روپ درسائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی
 اتم تیری پئی لوڑ، لڑیندے ساجن ہو سہائیا۔ تڈھ بن آتم پرما تم سکے کھئے نہ جوڑ، سُر ت شبہ نہ کھئے سہائیا۔ جگت و دیا تیرا بھیو
 کھول نہ سکے ہور، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو
 میری تیرے چرن کولِ نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سپس جھکائیا۔ میں چاہندا چاروں گنٹ ہووے ہاہاکار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔
 سچِ ملے نہ کیسے دوار، پڑدا اندروں نہ کھئے اٹھائیا۔ رسنا جہوا بئی دند گاون گائے وچ سنسار، سنسا اندروں نہ کھئے مٹائیا۔ میں
 تیرے پریم پیار دی وچن نہ دیواں ستار، ست ستوادی تیرا بھیو نہ کھئے گھلائیآ۔ مہربان محبوبِ محبت وچ دے اک اشار، ڈھر
 سندیسہ اک درڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اتتر کھیل کراں اپار، اپرمپر اپنی کار کمائیا۔ جیہڑی میری آیو لکھ چار بئی ہزار، چھن
 بھنگر تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت
 کہن میرے صاحبِ سوامی، ہر وڈے تیری وڈیائیا۔ تون آد جگادی نرگن دھار نہکامی، نرنتر تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی
 انترجامی، گھٹ گھٹ اتتر پھول پھولائیا۔ لیکھا ویکھ لے اپنی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ پڑدا لاه کے اپنی
 بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری بھیو رپے نہ رائیا۔ تیری منزلِ ملے نہ کیسے رُو حانی، رُو ح بُت دین دُہائیا۔ جھگڑا میٹ جسم
 جسمانی، ضمیر اندروں آپ بدلایا۔ جس کلجگ وچ گوبند پچیاں دی دے کے گیا قُربانی، اوسے دا لیکھا کربلا رہیا سُنائیا۔ کِریا

کر شہنشاہِ سلطانی، ست پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جو بھوکھتاں وچ اوتار پیغمبر گُر دے کے گئے بیانی، صدی چوڈھویں سنگ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ کلجُگ کہے پرہیوُ میرا کھیل ویکھ لے
 چنگا، چنگی طرح کرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ وپائی دھار گنگا، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی مان رہیا نہ رائیا۔ گھر گھر پوایا دنگا،
 استری پُرش دتے لڑائیا۔ سب دا سیس کر کے ننگا، اوڈھن پردہ دتا چُکائیا۔ بندگی وچ ثابت رہن دتا نہیں کوئی بندہ، بدن
 سیس نہ کھئے نوائیا۔ لیکھا ویکھ کے جیرج انڈا، اُتہج سیبج اپنی کار کرائیا۔ اک ڈر آوندا جس ویلے تکان شبد گوہند دا کھنڈا،
 کھڑگ اگم اتھایا۔ پھیر تکان صدی چوڈھویں دا نظر آوے تمبا، طوبی طوبی نال دُہائیا۔ پھیر ویکھاں لیکھا حضرت عیسیٰ سنگا،
 صدی بیسویں نال رلائیا۔ پھیر تکان موسیٰ ہویا انت اک ٹنگا، دوہری دھار نہ کھئے جنائیا۔ میں چاہندا میرا اتم چھیتی آوے
 کنڈھا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ دھرم شاستر وچ پُورا رہن نہ دیواں کھئے پنڈا، پنڈی دا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ آتم تیرے نالوں کرن
 رنڈا، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ من منوا کر مُشٹنڈا، دین دُنی دی عادت دینی بدلائیا۔ میرا سماں رہے نہ لمبا، لما پے کے سیس
 نوائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل میرے سنگا، جو کلجُگ کہے لوک مات کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجُگ سب نوں لائی جاندا کالکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ چار ورن رہیا کھئے
 نہ خالص، اٹھاراں برن کوڑ دُہائیا۔ دھرم دی دھار بنے نہ کھئے ثالث، سگلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ ساری سرشٹی ایس نوں کھندی
 اچے بالک، جگت شاستر نال گواہیا۔ کی اندھیرا پایا خلق دے خالق، مخلوق چاروں گنٹ روائیا۔ جدھر تکو ادھر جہالت، عقل
 بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ سچ دی رہے نہ کھئے عدالت، عدل انصاف نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب کرے بغاوت، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔
 دُھر دا نام کرے نہ کھئے سخاوت، اکھراں والی سارے کرن پڑھائیا۔ من منسا کرے نہ کھئے ممانت، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ تیری آتما
 تیرے ہتھ پھرائے نہ کھئے امانت، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ دین دُنی ہوئی آنجانت، انہو تیرا پڑدا کھئے نہ لاپیا۔ سمجھ آئے کیسے نہ
 مانس، مانو مانکھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، جن بھگت سہیلے در
 تیرے اوٹ رکھائیا۔ کلجُگ کہے پرہیوُ میری پٹھ تے مار دے تھاپی، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ میں رُوح بُت رہن دینا نہیں کوئی پاکی،

صدی چودھویں پھول پھولایا۔ من منوآ سب دا کر کے عاقی، گھر گھر دینا لڑایا۔ تیرے نام دا رہن دینا نہیں کوئی ساقی،
 آبِ حیات نہ کھئے پیایا۔ پوتر رہن دینا نہیں بندہ خاکی، دھوڑی خاک نہ کھئے رمایا۔ لہنا تکنا ذات پاتی، اوچ نیچاں نال ٹکرائیا۔
 پرہو ایہہ میری بخش دینی گستاخی، غصہ گلہ نہ کھئے جنایا۔ میں تیری مٹی ساچی اکھی، ثابت نظر کھئے نہ آئی۔ مینوں اوہ ویلا
 یاد جس ویلے ماچھوواڑے گوبند توں بن اکھراں شبدی دتی پاتی، بن حرف حرؤف دتی لکھائی۔ گوبند تیرے ڈھئیے توں پچھوں دین
 دنی دی بدل جانی حیاتی، ست رہن کھئے نہ پائی۔ سو پورا کرنا بھوکھت واکھی، واقعہ ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ کہے میں ڈھیہہ پیا سرنایا۔ جن بھگت کہن پرہو اوہ ویکھ کلجگ پاؤندا شور، زور
 زور سنایا۔ کلجگ کہے میں کوئی ٹھگ نہیں چور، سنمکھ ہو کے دیاں درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے تھانوں سب توں میری لوڑ، خالی
 کوئی نظر نہ آئی۔ جن بھگت کہن پُرکھ اکال اپنے نال جوڑ، جوڑی دھر دی لے بنایا۔ کلجگ کہے پرہو سب دی پریتی لگی توڑ،
 تیری منزل چڑھن کھئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا مالک خالق سچکھنڈ نواسی شوہر، خاوند اکو نظری آئی۔ جن بھگت
 کہن سانوں اپنے سنگ تور، تریا توں پرے کر رُشنایا۔ کلجگ کہے بیڑا سب دا شوہ دریاے روڑھ، نئیا نوکا نام چڑھن کھئے نہ پائی۔
 پُرکھ اکال کہے میرا سانجھا اکو پوڑ، پوڑی ڈنڈا اور نہ کھئے رکھائی۔ جن بھگت کہن اتم چھیتی کر غور، گہر گمبھیر ویکھ وکھائی۔
 کلجگ کہے پرہو مینوں ہور بخش دے زور، جوڑو زر خاک دیاں رُلائی۔ پُرکھ اکال کہے میں آد انت جگا جگنت اور کا اور، ہور
 دا ہور روپ بدلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، ایکا شبہ کرے پرکاش کایا مندر اندر وچ اندھ گھور، نرگن نور جوت بن ورن گوت کر رُشنایا۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سرمیل سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

جن بھگتو اکو اک رکھو سہار، سہانک اکو نظری آئیا۔ کلجگ کرے نہ کیسے خوار، کوڑ کیریا نہ کھئے سمجھائیا۔ سر ہتھ رکھے
 نرنکار، نرویر اپنی دیا کمائیا۔ کوڑی کیریا میٹ وچ سنسار، سنسا اگلا دئے چکائیا۔ جنم لینا نہ پئے دوبار، چوراسی پھاسی آپ
 کٹائیا۔ گھر مندر وکھا دوار، درگاہ ساچی اک سرنائیا۔ جتھے نرگن نور جوت اُجیار، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ سچکھنڈ میل ملائے
 میلنہار، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ تس صاحب کرو نمسکار، نمو بندنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو اکو رکھنی اوٹ، اوڑک اکو نظری آئیا۔ کلجگ مار نہ سکے چوٹ،
 چوٹی چڑھ نہ دئے دُباٹیا۔ ستگر شبند اندروں کڈھے کھوٹ، کھوٹے کھرے لئے بنائیا۔ آتم پر ماتم جنا کے گوت، ورن برن دا ڈیرہ
 ڈھابیا۔ جنم کرم دی کرنی پئے نہ سوچ، سمجھ بڈھی توں پرے دئے سمجھائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نیتر نین
 اکھ گھلاٹیا۔ نام خُماری کرے مدہوش، مدھر دُھن اک سُنائیا۔ جھگڑا مٹا کے کایا پوش، آتم برسم دئے درڑائیا۔ پڑھنا پئے نہ ودیا
 والا کوش، اکھڑ وکھڑ اک سمجھائیا۔ پنڈھ مکا لوک پرلوک، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جس تُوں میرا میں تیرا گایا اک
 سلوک، تس کلجگ مایا پوہ سکے مول نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرمل نور جگائے جوت، جوتی جاتا دیا کمائیا۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ مُلکھ راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

جن بھگتو اکو مٹو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کمائیا۔ کلجگ پوہ نہ سکے کال، کلؤ کل نہ کھئے وڈیائیا۔ صاحب ستگر
 دے بنو لال، لالن اپنی گود کُکائیا۔ جس دی جگت اولڑی چال، جگ چوڑی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سو ویکھنہارا مُریداں حال،
 مُرشد داتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بینتی مئے سوال، سولی ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ اتم ہو دیاں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جدھر
 تکو ادھر نال، حاضر حضور سوبھا پائیا۔ چرن پریتی نام دیوے سچا دھن مال، خزینہ اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ لیکھا جانے سب دا

ماضی حال، اوہلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں سدا کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہنس راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

جن بھگتو اندر تکو اپنا میت، متر پیارا نظری آئیا۔ جس نے کلجگ بدل دتی ریت، مندر مسیت دا پندھ مکائیا۔ تہاڈی کایا کرے تھانڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گیت، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ دین دُنی چوں بدل کے نیت، نیتوان ہویا سہائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں میل ملائیا۔ دُھر سندیسہ دے حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ آسا منسا پوری کرے اُمید، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دی لیکھے لائے دید، دو جہاناں بوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، ہرجن سدا وسے چیت، چت وت جگت تھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ پیارے لال دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

جن بھگتو پُرکھ ابناشی اندر وسے، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیا رانے، دُور دُراڈا بھجے واہو داہیا۔ تہاڈی مٹے زین اندھیری مسے، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ امرت دھار بخشے رسے، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ ساچا مارگ ستجگ دسے، کلجگ کِریا وچوں باہر کڈھائیا۔ چار ورنان رہنا اکٹھے، ذات پات نہ کھئے چٹرائیا۔ جو اکو صاحب دی چرنی ڈھٹھے، اوہناں دا اکو پتا مائیا۔ مذہبان دے رہن نہیں دینے رتے، جھگڑا تُساں دینا مٹائیا۔ تُسیں منزل اوہ تپے، جتھے ٹپیاں والے پُج سکن نہ رائیا۔ تہاڈے چیتھڑ نہیں رہنے پھٹے، اوڈھن اکو اک پہنائیا۔ نام خُماری وچ رہنا رتے، رتن امولک روپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تہانوں بھگتی وچ رہن نہ دیوے کچے، بھگون ہو کے سچ دی بخشے مان وڈیائیا۔

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہرہجن سنگھ دے گرہ دلی ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگتو انتر آتم مانو میرا رنگ، رنگت اکو اکم اتھاپیا۔ کلجگ کوڑی کِریا تھے سنگ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ سیج شہنجنی سہاؤ آتم پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر شبد ناد سُنو مردنگ، دُھن آتمک راگ اتھاپیا۔ جوت پرکاش تکو پن سوریہ چند، اندھ اندھیر مٹائیا۔ آتم پرما تم مانو ساچا اند، رسنا جہوا رس نہ کھئے وکھائیا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا کوڑی کِریا ڈھاؤ کندھ، بھانڈا بہم بھو بھٹائیا۔ سچ سوامی انترجامی گاؤ چھند، تون میرا میں تیرا راگ الایا۔ جگت جہان منزل دھرم دھار دی جاؤ لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ گرہ سچ دوارا ویکھو سچکھنڈ، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در اکو اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو میرا انتر آتم مانو رس، جگت دوارے ترکھا بھجھائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا جائے نس، تن وجود ماٹی خاک رہن نہ پائیا۔ من منوا ہوئے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ شبد نرالا تیر مارو کس، انیالا اکم چلائیا۔ بن رسنا جہوا میرا گاوو جس، اچیا جاپ وچ وڈیائیا۔ شبد رتھوہی چڑھو رتھ، دو جہاناں پار کرائیا۔ اکو اوٹ رکھو پُرکھ سمرتھ، دوجا ایشٹ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو وسے گھٹ گھٹ، سو تہاڈا پتا مائیا۔ جھگڑا میٹے تیرتھ اٹھسٹھ، گرہ مندر کایا سروور اک تہائیا۔ زرگن جوت جگائے لٹ لٹ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ اک جیکارا شبدی سُنو الکھ، الکھ اگوچر آپ سُنائیا۔ شاہ سلطان مہربان کرو پرتکھ، پرتکھ اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نام سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو میرا انتر کرو دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مٹے نشان، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم میل ملاواں آن، مہربان ہو کے اپنی

دیا کمائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند گانا پئے کھئے نہ گان، انحد نادى دُهن ديار سُنائيا۔ پردہ لاه کے جوتى دھار دیواں پہچان، بے پہچان آپ سمجھائیا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنى کار کمائيا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرا جیئے نام، نر نرنکار تیری سرنائیا۔ کلجگ کیتی اندھ اندھیری شام، شمع نور نہ کھئے چمکائیا۔ من منسا کر غلام، عُربت اندر دینی بھرائیا۔ نظر آئے نہ دُھر دا رام، رمثیا رمز نہ کھئے دکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن دھار ہو مہربان، محبوب اپنا پڑدا لاپیا۔ تُدھ بن دو جا دسے نہ کھئے وچ جہان، اشٹ دیو آتما نہ کھئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا ہوئی حیران، حیرانی گھٹ گھٹ انتر چھائیا۔ شرع چُھری بنی شیطان، دین مذہب کرے لڑائیا۔ سچ مارگ دسے نہ کھئے نشان، نشانہ دین دُنی گئے بھلائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دے کے گئے نام کلمے دا گئے گان، در دیدا دانستہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شہنشاہ سلطان سورے سرگ سپس جگدیش تیرے چرن کول سرنائیا۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ گربلوندر سنگھ دے گھر دلی ☆

کلجگ کہے میں یودھا سورپیر بہادر گہرو، گہر گمبیر دتی وڈیائیا۔ میں گھر گھر کوڑ کڑیاں و جاؤنا ڈمرو، اڈمب دین دُنی دینا دکھائیا۔ میرا سندیسہ ستگر رام داس نوں دے کے گیا نتھاواں امرؤ، امرداس ارداس سُنائیا۔ گوبند دی اتم دھار کھئے نہ سمبھلو، سمبل اپنی کھیل کھلائیا۔ جو کلجگ وچ ستجگ آ کے بدلؤ، بدلہ لوے تھائیں تھائیا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس نوں کوئی مائی نہ جم لو، گربہ واس نہ ڈیرہ لائیا۔ کلجگ کہے میں جوبن ونا، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ بنا کے گڑھ ہنگتا، ہومے ہنکار دینا بھرائیا۔ مان رہن نہیں دینا کیسے سنتا، سادھو سجن نہ کھئے اکھوائیا۔ کوڑی کیریا ودھا کے ممتا، موہ دے وچ دینا پھسائیا۔ جھگڑا پا کے کیریا من دا، من کا منکا دینا بھوائیا۔ جھگڑا ویکھنا ساڈھے تین ہتھ تن دا، پنج تت کھوج کھوجائیا۔ پرکاش رہن نہیں دینا نرگن جوت چن کا، اندھ اندھیر ہوئے لوکائیا۔ جگت ونجارا بناؤنا چُغلی

کڻ ڪا، ڪام ڪرودھ لوڀھ موھ ھنڪار نال رکھائيا۔ ڪھيل ڪھيلنا سرشٽي درشٽي اندر دھن ڪا، جوتي جوت سرڻو ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساڇا ور، ٻر صاحب ديا ڪائيا۔ ڪلجگ ڪپي ميں مٽنا حڪم حضورى، جو حضرتان دا حضرت رھيا سٺائيا۔ درگاھ سچ توں ملي منظوري، آگي ھو نہ ڪھڻي اٽڪائيا۔ ميں دينان مذھبان دھار ڪرني ڪوڙي، ڪوڙي ڪرپا گنڏھ پوائيا۔ ڀرڪھ اڪال دي چرن لے سکي ڪھڻي نہ دھوڙي، ٻڪا دھرم نہ ڪھڻي لگائيا۔ سب دي سرتي ڪرني موڙھي، مورڪھ مگدھ ديني بنائيا۔ منزل رھن نہيں ديني ڪوئي نوري، نوري چند نہ ڪھڻي چمڪائيا۔ سب دے انتر بھر غروري، غرت ناتا دينا جڙائيا۔ اپني نام دي ڪر مشهورى، مشوره سب نون دينا سٺائيا۔ جوتي جوت سرڻو ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساڇا ور، سد ميڙا سنگ نيھائيا۔ ڪلجگ ڪپي ميں ٻر گھٽ اندر وڙنا، رٻر ٻو ڪي ڪھوج ڪھوجائيا۔ ڪوڙي ڪرپا ڏھولا سب نے پڙھنا، نام گرديو دينا ٻھلايا۔ جھگڙا پاونا ورنان برنان، وارث اڪو اڪ سمجھائيا۔ بھوجل وچون ڪيسے نہ ترنا، بھو ساگر وچ دينا رڙھائيا۔ جيوت بھو ڪيسے نہ مرنا، مر جيوت نہ ڪھڻي درسائيا۔ نو دوارے آگي ڪھڙنا، دسم دواڙي چڙھن ڪھڻي نہ پائيا۔ پتا پوت ٻو ڪي لڙنا، ڏھڻيا ڏھڻيا ڪھيل ڪھلايا۔ جوتي جوت سرڻو ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساڇا ور، ميرے سوامي (آس پڇائيا)۔ ڪلجگ ڪپي ميں ڪرني ڪھيل نرالي، نرال ٻو ڪي دياں جنائيا۔ بڙي جگ چوڪري گھالنا گھالي، گھائل ٻو ڪي دياں وڪھائيا۔ جيھڙا ڪھيل رام دسڻيا سنديسه دتا بالي، سگريو سمجھ ڪيچھ نہ پائيا۔ اُس ويلے دي وست سمبھالي، سمبل دوروں سيس نوائيا۔ ميڙا پريھو ڪھيل تگ لے حالي، حالت ويڪھني خلق خدائيا۔ پھل رھن نہيں دينا ڪيسے ڏالي، خزان رت دياں جنائيا۔ سرشٽي پا ڪي ترے گن جنجالي، جاگرت جوت نہ ڪھڻي رُشنائيا۔ جوتي جوت سرڻو ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساڇا ور، نھڪنڪ نرائن نر، مھاراج شيرسنگھ وشنون بھگوان، تيرے حڪم اندر لوڪ مات سرت سمبھالي، صاحب تيري اڪو اوڻ تڪائيا۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ چندا سنگھ دے گرہ دلی ☆

کلجگ کہے پرہ میرے انتر دے دے بل، بلدھاری دیا کھائیا۔ پوتر رہن نہ دیواں اٹھسٹھ جل، امرت رس نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ جگت وکار چڑھاواں دل، ست دھرم سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا ڈونگھی ڈل، اندھ اندھیر تن نہ کھئے چُکائیا۔ دئی دویتی سب نوں لاواں سل، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ پتا پوت نال کرے چھل، اپہ میری بے پرواہیا۔ بھانا ورتا اپنا کلجگ کل، کلکاتی کراں لوکائیا۔ تیرا مندر دے نہ کیسے اٹل، اٹل پدوی کھئے نہ پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا لاواں پھل، پت شکوفہ نہ کھئے مُسکائیا۔ پھری دروبھی وچ تھل، اسگاہاں دین دُہائیا۔ جگت دوارے مندر مسجد شودوالے مٹھ لَواں مل، گرو دوارے اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام کوئی لے سکے نہ پل، پلکان دے پچھے تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ کائنات دُنیا سرشٹی ست سچ توں ساری جاوے ہل، ہلونا اکو دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے اندر دے دے طاقت، صدی چوڈھویں دیا کھائیا۔ میں کیسے دی رہن نہیں دینی شرافت، حق حق نہ کھئے کھائیا۔ بڈھی وچ دے نہ کھئے لیاقت، مورکھ مُگدھ دیاں بنائیا۔ تیری کرے نہ کھئے عبادت، کلمہ سُنن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار دی کراں زیارت، آلس نندرا دیاں کھلائییا۔ میرا کھیل تگ لے وچ بھارت، بھاونا گر اوتار پیغمبران نال ملائییا۔ تیری بھوکھتاں والی پوری کراں عبارت، جو اکھراں وچ لکھ لکھ دتی گواہیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بنا کے وزارت، مایا ممتا نال ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دی بدل دیواں عادت، عدلی ہو کے تیرے حکم دا عدل کھائیا۔

☆ ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ کیپٹن مہندر سنگھ دے گرہ دلی ☆

کلجگ کہے پرہہ حُکم دے دے حقا، پروردگار واحد جنائیا۔ میں محمد دا لیکھا ویکھاں سچا، ست ستوادی پھول پھولائیا۔
 صدی چوڈھویں دا پورا دے دے پتہ، پت پریشور پڑدا لاییا۔ کھیل وکھاواں مدینہ مکہ، کعبیاں وچ دُہائیا۔ پکڑ اٹھاواں بورا
 کگا، عیسیٰ موسیٰ نال ملائیا۔ تیرے حُکم دا کلمے دا سب نوں لاواں دھگا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھراں تٹھا،
 صاحب سلطان بھجان واپو داہیا۔ میں دین مذہب دا ویکھدا پٹا، پٹیداری کھوج کھوجائیا۔ جس نے تیرے نام دا پایا رٹا، اکھڑ
 نال اکھڑ دتے لڑائیا۔ آتم پرما تم سمجھیا کیسے نہ تپا، صفتی ڈھولے سارے گائیا۔ حُکم سندیسہ دے دے شبدی دھار گوبند پچہ،
 پچین اپنا پور کرائیا۔ میرا قول اقرار رہے نہ کچا، کائنات ہوتے سہائیا۔ آگے فرق رہے نہ پھکا، فتویٰ سب تے دینا لگائیا۔ میرا
 تیرے نال آخری متا، مت بُدھی توں باہر دینا سمجھائیا۔ میں چار کُنٹ دہ دشا ویکھاں بنا اکھاں، نج نیتر تیرا دھیان لگائیا۔
 ساچی منزل چڑھے نہ کوئی وچوں لکھاں، کوٹن کوئی ملن کھئے نہ پائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسٹا، ہسٹ ہسٹ خوشی بنائیا۔ تیرا ملے نام
 کیسے نہ رسا، رستہ دُنی گئی بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔
 کلجگ کہے پرہہو میرا پکا ویکھ ارادہ، عدلی اک جنائیا۔ میں لیکھا پورا کرنا دھرم دوارا، لیکھا رہن نہیں دینا کیسے سادھا، سنت
 سچ نہ کھئے کھائیا۔ تیرا بھيو کھولے نہ کھئے بودھ آگادھا، شبدی شبد نہ کھئے شنوائیا۔ تیرا حُکم جگ چوکڑی آد جگادا، ستجگ
 تریتا دواپرکھیل کھلائییا۔ اتم نرگن دھار مارے واجاں، شبد تیرا نام سنائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو کہہ کے گیا والا بازاں،
 بازی گر اپنا سوانگ بدلائییا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ ایکنکار اک اکھوائیا۔ میں تیری سرن لاگا، گر اوتار
 پیغمبراں ناتا لیا تڑائیا۔ تُوں کنت کنتوبل سہاگا، پروردگار نور لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہہ میرا وقت کر سہنجنا، سوبھاؤنت صاحب سلطان۔ تُوں داتا دانی درد دکھ بھہ بھنجنا،
 جودھا سورپیر نوجوان۔ میں تیرے چرن دھوڑی کران مجنا، سچ دی دھار اک اشنان۔ تیرا درس کر کر رجنا، نیتر نین خوشی
 منان۔ تُوں مینوں لاؤنا انگنا، بینتی کر پروان۔ میں گھر گھر اندر لکھ چوراسی جیو جنت لنگھنا، کوڑی کیرپا سب نوں دینا دان۔

تیرا درس ہون نہیں دینا گویا مدنا، شبِ سُنے نہ کھئے دھنکان۔ تیری کرپا نال میرا چھند ڈورُو وِجنا، نو کھنڈ پرتھی ستّ دپ کران حیران۔ میں دینا مذہبیاں ذاتاں پاتاں لاوئی آگنا، ترے گن مایا آگنی بال۔ میں دشا کوٹ وِچ ونجھنا، اُتر پورب پچھم دکھن کھیل مہان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیدے ساچا ور، میرے صاحب صاحب سلطان۔ کلجگ کہے پرہو اوہ ویکھ مینوں محمد وٹا گھوری، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ موسیٰ تیرا نور دس کے نوری، نور نورا نے رہیا جنائیا۔ عیسیٰ جنا کے اک حضور، حاضر حضور تیری وڈیائیا۔ میری آسا تڈھ پن کون کرے پوری، ترسنا جگت پور کرائیا۔ میں چاہندا ساری سریشٹی کران کوڑی، کوڑ کٹم بنائیا۔ تیرے چرناں دی لا سکے نہ کھئے دھوڑی، مستک ٹگا خاک نہ کھئے رمائیا۔ چار کٹ دہ دشا موہ وکار ہنکار دی کران مشہوری، مایا ممتا وِچ سریشٹ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دھر دا ور، ور داتے دیا کھائیا۔ کلجگ کہے پرہو ویکھ کتھے محمد دھار نوح ندی، ساگر وہن نہ کھئے وائیا۔ بیتدی جاندی چوڈھویں صدی، صدمہ دے نہ کھئے لوکائیا۔ میں چاہندا کیسے دی رہے مول نہ گدی، گداگر دینا بنائیا۔ میری پریت تیرے نال لگی، لگ ماتر دا جھگڑا دینا گوائیا۔ کلجگ جیو ہنس کران کگی، مکھ جوٹھ جھوٹھ بھرائیا۔ تیری دھار نظر نہ آوے کیسے بگی، شاہ رگ توں اُپر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مکاواں سدی ودی، کیشنا شکلا پکھ پکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دھر دا ور، میری آسا پور کرائیا۔ کلجگ کہے پرہو اوہ ویکھ اپنا عیسیٰ، عیسوالسلام کی چٹرائیا۔ اوہ راہ تکی پیس بیسا، بیسویں صدی دئے گواہیا۔ جس وِچ بدلی حدیثا، حضرتان توں پرے تیری پڑھائیا۔ جھگڑا مکاونا اوچاں نیچاں، ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم برہم مانو ویکھنا حق بغیچہ، کلمہ شرع نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو صفت اکو صلاح اکو تمہیدا، اکو وِدیا وِدت دینی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیدے دھر دا ور، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے میرا آیا وقت سہانا، پروردگار تیری سرنائیا۔ میں کوڑی کرپا کھیل کھلانا، خالق تیری خلق دینی بھلائییا۔ چاروں کٹ کران ویرانہ، ویری گھر گھر آپ بنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ضرور لڑانا، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ اتم سب دا لیکھا پورا کرانا، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ میں چاہندا چھیتی بدل دیواں زمانہ، زمیں زماں تیرا دھیان کرائیا۔ کھیل تکاں اُپر زمیں اسماناں، اسم اعظم تیرا ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا

میٹ انجیل قرآنا، گرہ اک دیاں درسائیا۔ جتھے جلوہ گر نور نورانہ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی شبد ناد نہ کوئی کلمیاں والا گانا، نہ کوئی اکھراں والی پڑھائیا۔ جس دھار وچ اوتار پیغمبر گرو سمانا، مذہباں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو تیرا پد ہووے نربانا، نیرویر تیرا راہ جنائیا۔ جھگڑا مُکاواں سور گان کھانا، پشوآں اُتے دھرم نہ کھئے ٹکائیا۔ تون میری بینتی کر پروانا، پرم پُرکھ دیا کمائیا۔ میں وی اپنی آیو گوبند دھار بھیٹ چڑھانا، لکھ لکھیسا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ کلجگ کہے پرہہ دے دے سچ پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون پرے دے جنائیا۔ میں تیرے بنا کیسے دا نہیں غلام، گر اوتار پیغمبران سیس نہ کدے جھکائیا۔ میں مذہب دا مذہب اُتے لاؤنا الزام، جھگڑا کلمیاں والا پائیا۔ شرع نال شرع کرنی بدنام، بدی دا پردہ دینا اٹھائیا۔ میں چاہندا ایشٹ رہے کھئے نہ رام، کرشنا کاپن نہ کھئے منائیا۔ سارے جیو بن شیطان، من کلپنا وچ ہلکائیا۔ میرا چار لکھ دا سماں چھیتی مکے وچ جہان، بتی ہزار نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس کارن گوبند بچے کیتے قربان، بالے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ سو سورپیر یودھا آوے اک وچ میدان، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ہو مہربان، مہربان محبوب مُحبت وچ تیرے قدم قدیم دے مالک سیس جھکائیا۔

☆ پہلی آسو شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال دربار وچ ☆

پہلی آسو کہے چھ سمت میری آس پُرانی، پورن ستگر دتی سنائیا۔ میں تکی اکو جوت نورانی، نور نوری نظری آٹیا۔ جو آد جگاد دا بانی، بان انیالا تیر چلاٹیا۔ جس دا سچکھنڈ مکانی، مُقارے حق رُشنائیا۔ جس دی سدھراں بھری جوانی، اکو رنگ رکھائیا۔ جس دی دھار آد شکت بھوانی، آگے پچھے بھجے واہو داہیا۔ جس دی تیئی اوتار نشانی، نشانہ دُھر گئے سمجھائیا۔ جس دی پیغمبر پڑھن کلامی، کلمہ حق سنائیا۔ جس دی گروآں گائی بانی، برہم کھیل کھلاٹیا۔ جس دا وشنون روپ مہانی، وشنو نال پرنائیا۔ جس دی برہم جوت مہانی، برہم برہم وڈیائیا۔ جس دا شنکر رنگ ندھانی، ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی شاستر

سمرت وید پُراں گیتا گیانِ انجیلِ قرآنِ بانیِ نکلیِ زبانی، جگت منسا ذبح کرائیا۔ اوہ شہنشاہِ سُلطانی، سُوْرپیرِ وڈِ وڈیائیا۔ اوہ داتا
دُھر دا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی رانی، آتم آپ پرنائیا۔ جس دا کھیل جیو پرانی، پُورب آپ سمجھائیا۔ جو
وسے زمیں اسمانی، اسم اک درسائیا۔ جو ہر گھٹ جان جانی، جاننہار اکھوائیا۔ جو جگ چوکڑی کرے فانی، فنا رُوپ درسائیا۔
جس دا کھیل سدا گمنامی، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ کھیل کرے سچکھنڈ میدانی، سچ سچ سمجھائیا۔ سارے ویکھو جیو
انسانی، پردہ اکھ کھلائییا۔ تکو امرت پانی، تٹ کینار کھوج کھوجائیا۔ منزل تکو رُوحانی، رُوح بُت درسائیا۔ کیوں جگت آئی
طُغیانی، کوڑ لہر وہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں آگیا، آیا تیرے
دربار۔ میں سویا سویا جاگیا، جاگرت ہو اُجیار۔ سرن سرنائی لاگیا، دھوڑی لاواں چرن چہار۔ میں ستجگ تریتا دواپر ماری
آوازیا، ویکھو کھیل اپار۔ گر اوتار پیغمبر کیتیا باسیا، تیری ہستی کر نمسکار۔ پھر اکھان پٹ پٹ جھاکیا، جھاک ماری سرب
سنسار۔ پھر گنڈا کھولیا تاکیا، پردہ اگم اُتار۔ پھیر ویکھیا تیرا بھوکھت واکیا جو جنایا پیغمبر گر اوتار۔ پھیر میں سرشٹی اندر ناسیا،
کیتی اگم وچار۔ جدھر تکان اودھر مدرا ماسیا، مانو ہوتے خون خار۔ عجب تیرا تماشیا، طمع دی ماری مار۔ پھر نانک ول کھولیا
نیر نیناں تاکیا، پلک پلک اُٹھال۔ دسے کھئے نہ ساچا ہائیا، میں ہس کے کہا نانک تگ کمال۔ پھیر گوہند ویکھیا ہائیا، امرت سکیا
نہ کھئے سنبھال۔ کلجگ کہے پھر میں خوشیاں دے وچ ناچیا، سوہنا بنایا تال۔ پھر تالی مار کے کہا اوتار پیغمبر گر جگت دے
چاچیا، اُٹھو ویکھو سرت سنبھال۔ تہاڈا لیکھا صاحب نے واچیا، واچک بنیا آپ اکال۔ پھر نانک اُٹھ کے کہا داسی داسیا، تیرا
کھیل بے مثال۔ پھیر گوہند ویکھی اپنی پاتیا، جو شبدی دھار رکھی سنبھال۔ پھر تکیا پانی آئیا، جو لنگر چلایا وچ جہان۔ پھیر
سندیسہ سُنیا پُرکھ سمراتھیا، سچ سُنایا دین دیاں۔ اپنا لیکھا تکو مستک ماتھیا، اگم اگمڑا کھیل کمال۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب سچی سرکار۔ آسو کہے میری آسا پچھلی رکھی، رکھک دتی وڈیائیا۔ میں
کھیل ویکھنا اکھیں، اکھراں وچ دینا سمجھائیا۔ بیو کھولنا اکھ اکھی، اکھ اگوچر دیا کھائیا۔ تیری گوہند نال پکی، پکی گنڈھ نہ
کھئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں جاندی ٹپی، ٹپا اپنا دے درڑائییا۔ تینوں متیا کھلاپتی، پت پریشور دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس تکائیا۔ آسُو کپے گُر اوتار پیغمبرو نگاہ مار لو خاص، بن نین نین اُٹھائیا۔ تکو پُرکھ ابناش، جو مالک دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس تکائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو جس نے تہانوں دتا لباس، تتان والا تن سہائیا۔ جوت دے پرکاش، نور دتا چمکائیا۔ شبد دے آواز، دُھن دتی پرگٹائیا۔ اوہ لیکھا منگے حساب، لہنا دیو درڑائیا۔ امرت دسو دسو حیاتِ آب، کیتھے رکھیا کٹکائیا۔ جان ویکھن لگے سب دے مُودھے بیوے گلاس، بھریا نظر کھئے نہ آئیا۔ مُکھوں کہن واہ رے ساڈے باپ، کی تیری بے پرواہیا۔ پرہو کپے جپو اپنا اپنا جاپ، مینوں دیو سُنائیا۔ اک دوجے نال کرو ٹاک، ٹنگ جہوا نال سُنائیا۔ اک دوجے نال کرو واک، واقف کار بن کے دیو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے کیہڑا باٹا، دھرنی دھیان لگائیا۔ کیوں سب نوں آیا گھاٹا، گھاٹی منزل رہی نہ رائیا۔ کیسے نہ متیا آکھا، بیٹھا مُکھ بھوئیا۔ کون چھڈیا ساکا، آتم پر ماتم گنڈھ ٹڑائیا۔ کون سوں گیا کھاٹا، لیف تلائی انگ لگائیا۔ کون وڑ گیا ذاتا پاتا، دیناں مذہباں سنگ نبھائیا۔ سارے کڈھیے اپنا اپنا کھاتہ، لیکھا پورب ہتھ اُٹھائیا۔ کیوں سب دے ہُندياں ہوئی اندھیری راتا، سچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں پُرکھ اکال نے سب دے اُتے ماریا چھاپا، چھپا اپنا لیا پائیا۔ کیوں سرِشٹی کندی فاقہ، بھکھی مرے لوکائیا۔ کیوں کوڑی کِریا لگی ماتھا، مستک دئے دُہائیا۔ کیوں نہیں کیسے دا پورا ہویا جاپا، جپت جپت سچ سُکھدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر اپنی کھیل کھلائی۔ اوتار پیغمبر گُر کہن امرت رہیا کھئے نہ بھریا، بہرم وچ دُہائیا۔ ساچا رہیا کھئے نہ سریا، سروور دین گواہیا۔ تیرتھ تھ کھئے نہ تریا، گنگا گوداوری رووے مارے دھائیا۔ منزل سچ کھئے نہ چڑھیا، پڑدا در نہ کھئے کھلائی۔ جیون جی کوئی نہ مریا، مر جیوت رُپ جنائیا۔ کی کھیل کرے ہر ہریا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کی لیکھا نرائن نریا، نر ہر کی سمجھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن کی کھیل کیتا پرہ چھڑیا، اکلے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے کیوں مینوں کہندے چھڑا، سچ دیو جنائیا۔ میتھوں کیہڑا کنت بڑا، جو سب نوں لئے پرنائیا۔ ویکھو ساہمنے تھادے کھڑا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ سارے کہن ہُن کیہڑی

ماریے تڑا، اکر نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ٹھاڈا چار جُگ دا لیکھا پڑھا، سب کچھ ویکھ وکھائیا۔ کپھڑیاں دیناں مذہباں
 والیاں لائیاں جڑاں، اوہناں سہجے دیاں اکھڑائیا۔ جیہڑا دین دُنی دا کھودیا گڑھا، اوہ ٹھاتھوں دیاں بھرائیا۔ ٹساں ساریاں پھڑیا اک
 دا لڑا، ناری رُوپ نُوں درسائیا۔ پچو ہُن چلا کے دسیو ذرا شرع، اپنا حُکم ورتائیا۔ ٹھاڈا حُکم رہنا نہیں ذرا، ذرے ذرے وچوں
 اکو نظری آئیا۔ میرا حُکم شبد حق کھرا، کھوٹا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ہُن رہن نہیں دینا کیسے دا دھڑا، وکھری ونڈ
 نہ کھئے کرائیا۔ اکو پرگٹ ہویا نرائن نرا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ نام کلمہ کھئے چپے نہ طرح طرح، اکو حُکم دینا سُنائیا۔ بھجنا پئے نہ در
 درا، گھر اکو دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چُکائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن پرہو انت اک ارداس، سیس جگدیش جھکائیا۔ سارے بن گئے تیرے داس، داسی رُوپ انوپ وٹائیا۔ اکو تیرا رُوپ
 نُوں پرکاش، جوتی جاتے تیری رُسنائیا۔ اسیں تیری نکئی نکئی شاخ، لوک مات مہک مہکائیا۔ اسیں سب نوں آئے آکھ، اتم آئے
 دُھر دا ماہیا۔ جو دو جہاناں پاوے راس، گوپی کاہن رُوپ جنائیا۔ ساڈی تیرے نال سُنجنی ہووے رات، رُتڑی تیرے نال
 مہکائیا۔ اٹھاراں ہاڑ دے پچھوں ساڈے نال تُوں کری نہیں کوئی بات، اڈیکاں وچ تیرا راہ تکائیا۔ سانوں طعنے دیوے تیری سچکھنڈ
 دی کھاٹ، کھٹیا رہی سُنائیا۔ وے گر اوتار پیغمبرو کتھے ٹھاڈا کلاپات، پت پرمیشور انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اک تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں تیرے تیری ناری، صاحب تیری
 سرنائیا۔ جے تُوں چھڑا تے جوت تیری کواری، دوہاں دا کھیل بے پرواہیا۔ کی اگلی کرے تیاری، ترے گن اتیتے دے سُنائیا۔
 سانوں سچ دس دے یار چنگا کہ یاری، یارانہ کون نیھائیا۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں پوجا کرو ہماری، اکو نام دھیائیا۔ اکو چرن کرو
 پیاری، اکو سیس جھکائیا۔ اکو مستی لُو خُماری، اکو رنگ رنگائیا۔ اکو کرو ہار شنگاری، اکو بھوشن بستر سوبھا پائیا۔ اکو تکو
 نین داتاری، داتا اک درسائیا۔ پھیر ویکھو کھیل لوک مات نیاری، نرنکار دئے درڑائیا۔ نو سُو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں ہُن
 جس دی آئی واری، وارتا اگلی دئے جنائیا۔ اک نام نام جیکاری، شبد شبد اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں تیرا نُوں مہانی، تیرے وچ سمائیا۔ ساڈے اُتے کر مہربانی،

محبوب رہے جنائیا۔ کی کلجگ وچ تیرا کھیل مہانی، ستجگ دھار درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا سارے ویکھو نگاہ نال نوری، جگت نیت نہ کھئے رکھائیا۔ میں بن کے دھر دا دانی، گوبند دا لیکھا اگلا پور کرائیا۔ پنجاں پیاریاں دے کولوں پُھے گلاس اُتے رکھایا پانی، پُٹھی ریتی دتی چلائی۔ سوارتی کیسر تھوڑا تھوڑا ملانا اکو کرنی جانی، رنگ رنگ بدلائی۔ اک اک پتاسا وچ پاؤنا نال اسانی، جو گرداس گیا لکھائیا۔ درشن سنگھ لے کے آیا خوشی بھتی مانی، مان نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک درسائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھے عجب نظارہ، نظر توں باہر درسائیا۔ پرہو دا بھگت گوبند دا پیارا، گرمکھ دوویں روپ بنائیا۔ آتم پرما تم دا لا جیکارا، جاگرت جوت دتی جگائیا۔ ایہ پچھلا پورب دا اشارہ، قلم شاہی توں باہر لکھائیا۔ پچھلا سب دا ہویا کنارہ، انت اپنے وچ نکائیا۔ پنجاں پیاریاں ہونا خبردارا، سندیسہ اک درڑائیا۔ ایہ تلک گرمکھاں نوں لاؤنا سارا، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کھئے نہ ونڈائیا۔ ویکھو تھادا صاحب ہندا ہن ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائی۔ جس گوبند لیاندا دوبارہ، دوہری دھار دئے وکھائیا۔ تھادے نال مل کے دو جہاناں لاؤنا اکھاڑا، سورپیر اپنا بل پرگٹائیا۔ جیہڑا سب دا ستاراں ہار نوں بن گیا لاڑا، ناری روپ سرب جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہارا تیری چڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُٹھا گلاس مارے آوازاں، زور زور نال سنائیا۔ خبردار ہن پڑھنیاں پین نہ کیسے نمازاں، روزیاں وقت چکائیا۔ ہتھ لاؤنے پین نہ سزاں، ستار نہ کھئے بلائی۔ بندھن رہن نہ کھئے سماجاں، جھگڑے دینے چکائیا۔ شہنشاہ کرے کھئے نہ راجا، رعیت دینی بدلائی۔ چار کنت دہ دشا اکو پھرنا والا بازاں، بازی سب دی دئے اٹائیا۔ اوہ پرگٹ ہو گیا دیس ماجھا، ماجھے والیو بھل رہے نہ رائیا۔ کیسے دے سیس تے رہن نہیں دینا تاجا، تخت تاج دینے اٹائیا۔ پھیر سب نوں کہن او مانو اک دی سرنی آجا، اجامل وانگ سب پار کرائیا۔ پھر نو کھنڈ دے پھرنا وچ باغا، ست دیپاں پھیرا پائیا۔ پھر ہنس بناؤنا کاگا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیا۔ پھیر شبد دا مارنا دابا، ستے سارے لینے جگائیا۔ پھر پُٹھے چرن کرنے وچ کعبہ، مکے حال دُہائیا۔ پھر بن کے بڈھا بابا، دیس پردیساں پھرنا روپ وٹائیا۔ پھیر گرمکھاں دی بہ کے اُتے ڈھاہا، امرت رس دینا بھرائیا۔ پھر تخت نواسی ہو کے دھرم دا کندا پھڑ کے تولنا چھاہا، چوراسی اپنے تول ٹلائی۔ پھیر لہنا دینا ویکھنا سب دا پیتا کھاہا، خادم کھوجے تھاوں تھائیا۔

پھر سب نے کہنا ایہہ کیتھوں آگیا نرگن رُوپ ڈاڈھا، اپنا حُکم ورتائیا۔ پھیر سب نے کہنا پچیاں وانگ لڈاوے لاڈا، اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، اٹھے ستجگ تریتا دوپر کلجگ نال لُو ملائیا۔ سارے کھیل ویکھو اپنے نین، اکھ اکھ لُو اٹھائیا۔ جس نے تارے سدھنا سین، کبیر جلاہے دتی وڈیائیا۔ جس نے بٹوارے کولوں لکھائی رمائن، راما رُوپ رُوپ سمجھائیا۔ جس نے بھیو جنایا عین تے غین، نُقطہ نُون نال ملائیا۔ جس نے تتاں دتا چین، گرُو گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہُن ویکھئے کپہڑی کلاس، اے تُو زید دھیان لگائیا۔ حضرت موسیٰ کہے میرے تے کرو وشواس، میں اپنا بھیو دیاں کھلائی۔ عیسیٰ کہے میرا ویکھو دھرواس، دھرنی اُتے دیاں درڑائیا۔ محمد کہے مینوں دیو شباش، تازی دو ہتھال والی لگائیا۔ کلجگ اکھیا او مینوں سارے کہو بدمعاش، بدی دا مالک اک اکھوائیا۔ میں چار جگ دے سارے بنا دتے پتے تاش، اک دا رُوپ نہلے دی دھار وچ نو دواریاں وچ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو پنج درباری، سجا ہتھ اُپر رہے اٹھائیا۔ جنہاں دی پرہو دے نال یاری، یارانہ اکو نال جنائیا۔ اج اوہ کرے آئے تیاری، ترے گن توں باہر ڈیرہ لائیا۔ تسیں اوہناں دی ویکھنی ہوشیاری، ہوشیاری نال تاش کھینڈن چائیں چائیا۔ اوہناں نوں ایہہ کھینڈ بڑی پیاری، کیوں کلجگ دی ریتی سوہنی سُججی سوہنا پائیا۔ کلجگ کہے او بس گر اوتار پیغمبر مینوں پہلاں تھلے پھیر لین دیو بہاری، جتھے پتے تھلے سُننے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے درباریو سٹو پہلوں اک اک یکا، اک دو جے دے اُتے دیو ٹکائیا۔ پنج پیاریو اپنی اُنکلی نال پٹھے گلاس توں پانی دا اک اک دیو چھٹا، دُور دُور سٹائیا۔ اٹھے لکھاریو اس دے اُتے سٹو ٹکڑا چاک دا نکا جہا چٹا، سٹ کے دیو وکھائیا۔ پئی گر اوتار پیغمبر ہُن انان تتاں دا کڈھو سٹھ، کی پرہ نے کھیل رچائیا۔ تیئی اوتار کہن تاش دا پتا ایوں جاپدا، جوں پچھلا چٹھا، اک نوں اک رہیا درسائیا۔ پیغمبر کہن ایوں جاپدا امرت دا چھٹا، جوں آب حیات مٹھا خود خدا نے دتا چوائیا۔ گرُو کہن لکھاریاں دے ہتھ دا چاک چٹا، چٹی دھار دا رُوپ ستگر سوہنا رہیا سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر

گر کہن، واہ واہ کڈا سوہنا کڈھیا سیٹا، لیکھا سہجے دتا سمجھائیا۔ دُکی کہے مینوں پنجے زور نال سٹن تے ویکھن جویں سرگن روپ
 پرہ دا ٹکا، اک توں دو سوہنا پائیا۔ پنج پیارے کہن اوہناں دوہاں دا اکو ہی پتی تے اکو پتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج لیکھاری
 کہن جگ جگ اوسے دا لیکھ لکھا، جو مالک اک گوسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ واہ اوئے واہ اپنی کرنی دیا سکھا، تیری
 بے پرواہیا۔ پنجاں درباریاں کڈھ لیا تکا، پٹھا دین رکھائیا۔ پنج پیارے کہن ترے گن توں باہر گرمکھ ستگر دے گھر وکا،
 ترے بھون دھنی وچ سہائیا۔ پنج لیکھاری کہن ایہو سب دی کردا رچھا، رچھک ہو کے ہونے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن او چار
 جگ پچھوں ساڈا کیتا پچھا، اچنچیت سانوں لیا اٹھائیا۔ کلجگ کہے ایتھے سب دا اکو جیہا حصہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ترے گن دا لیکھا دئے مکائیا۔ پنج درباری کہن اسیں سٹ دتا چوکا،
 چوتھا سچے کھبے سوہنا پائیا۔ پنج پیارے کہن جے ستگر مل جائے تے پڑھنا پئے نہ پوتھا، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھاری کہن
 پرہو دا پیار بڑا سوکھا، بنا قیمت توں بنا ٹکیاں توں لوک مات دئے ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہن دیناں مذہباں دا لیکھا بن گیا
 اوکھا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ کلجگ کہے مہربانو آگے سکھ مان لیا چوکھا، چار جگ گئے وائیا۔ اوئے بھڑی اوئے بھڑی اوئے میرا اندر
 ہو گیا کھوکھا، سچ رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھو اوئے رب دیو بندو کیسے نے پگری ہیٹ پہن لئی کیسے نے پہن لیا ٹوپا، اوہ ٹوپیاں والیو
 ٹاپ دا مالک نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ تاش کہے اوہ مینوں کہندے کیوں
 تاش، اج تک سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ یاد کرو جس ویلے شنکر نوں سکھیا دتی سی اپر کیلاش، کلا اپنی اک سمجھائیا۔ اک
 توں نو تک جگ تماش، ایہ میری بے پرواہیا۔ پنجاں تتاں دا میرا کھیل تماش، تت تت نال جڑائیا۔ پنج درباریو سٹ دیو اُتے
 پنجے نوں واچ، اپنا ہتھ اٹھائیا۔ پنج پیارے خوشیاں نال پئے ناچ، پنچم پنچم پنچم دتی وڈیائیا۔ پنج لیکھاری کہن دھر دا لیکھ
 ساچ، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پنجاں توں باہر کپڑا سماج، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ کلجگ کہے میرے وی
 وڈے بھاگ، بھاگ پرہ نے دتا لگائیا۔ آگے تسیں سوال سمجھدے رہے تے ہن سب نوں دینا پیا جواب، نتیجہ اگلے سال وکھائیا۔
 چہ کہن ساڈا سب توں وکھرا حساب، چھکی چھکی اُتے ٹکائیا۔ پنج پیارے کہن او گرمکھو کھئے نہ رہو کاگ، بدھی ہنس روپ

بنائیا۔ لیکھاری کہن پرہو دے پیار بنا کوئی بن نہیں سکدا سادھ، سادھنا وچ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آگے ساتوں کوئی نہ لو ارادہ، اکو ارادھنا دھردرگابیا۔ کلجگ کہے مینوں خوشی ہوئی آج، نیوں کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ تاش کہے جس ویلے شنکر نوں دسیا ساتا، ست دتا سمجھائیا۔ اُس ویلے تھلے پیا اک داتا، تے ست سروپ اُپر دتا درسائیا۔ دسیا اکو پتا تے اکو ماتا، اکو جمن والی مائیا۔ اس توں آگے میری دھار دیاں شاخان، شناخت اپنے وچ رکھائیا۔ پنج درباری اک دوجے نال صلاح کر کے ساتے نوں رکھ کے اُپر مارو ہاتھا، ہتھیلی نال دبائیا۔ پنج پیارے کہن او گر مکھو اکو میت تے اکو ساکا، دوجا سجن نہ کھئے اکھوائیا۔ پنج لیکھاری کہن اساں لیکھ لکھ دتا آگے رہے کھئے نہ چاچا، پتا پُرکھ اکال سرب منائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا گھس گیا ہاٹا، ونج نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ خوشیاں دے وچ ناٹھا، بھجیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بیہو چکائیا۔ شنکر کہے مینوں سمجھ آئی کی کھیل تے اٹھ، ہر سہج دتا سمجھائیا۔ میں اپنے اندر بتھ لئی گتھ، جگ چوڑی نہ کدے کھلائییا۔ دھر دے حکم نال رکھی ٹھپ، مہر نام والی چھپائیا۔ ہن حکم مل گیا جھٹ، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ شنکرا لوک مات نوں ٹٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ بھگتاں دا تکنا اکتھ، سوہنے سوہیا پائیا۔ پنج درباری تکنے پرہ دے جھیور چھیمے نائی جٹ، سوہنا روپ درسائیا۔ اوہ اٹھاں تتاں اُتے مارن لگے سٹ، اٹھا کھے بتھ نال سُٹائیا۔ پنج پیارے کہن اٹھاں تتاں دی رہن نہیں دینی وٹ، جھگڑا دئی دینا مکائیا۔ پنج لیکھاری کہن اساں لیکھ لکھنا سچ، جو پُرکھ اکالا رہیا لکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اک دوجے نوں دیئے دس، سہج نال سُٹائیا۔ ساڈا رہیا کھئے نہ وس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ کلجگ کہے تھادا پورا ہون لگا حق، پرہ پورب لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ نہلا کہے میں آگیا سورپیر بہادر، نو در دا مالک اک اکھوائیا۔ مینوں مان بخش گیا نوویں پاتشاہی تیغ بہادر، خوشی نال ہتھ چھپائیا۔ او دھرم دیا نہلیا توں ہونا مات اُجاگر، چار کُنٹ کُنٹ رُٹنائیا۔ نہلے رو کے کہا میرا بنے نہ کھئے سوڈاگر، میری قیمت کھئے نہ پائیا۔ میرا نہ کھئے پسر پدر نہ کھئے مادر، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ستگر کہا او ویکھ کریم قادر، میرا صاحب دھردرگابیا۔ جس کلجگ انت کھیل کرنا واجب، وجوہات اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

دُھر میلا سہج سُبھائیا۔ نہلا کہے میرا نام بڑا کھوٹا، نو دوار پئی دُبائیا۔ مینوں کھندے سارے چوٹا، شرارتی ناؤں دھرائیا۔ مینوں
 گندے اُتے پوٹا، جہوا نال بلائیا۔ مینوں ایہو پرہو تے روسا، سہج نال سنائیا۔ میں تکدا اودھروں تیغ بہادر نے ہتھ وچ پھڑیا
 لوٹا، ----- اودھروں دیا لے دا پانی ہندا سی کوسا، گرمکھ خوشیاں وچ سمائیا۔ پھیر مینوں آیا جوشا، میں کیتی حال دُبائیا۔
 میرے پُرکھ اکالا کی تیرا کھیل کایا پوشا، تتا نال وڈیائیا۔ پھیں ہڈ ماس ناڑی دا چوغہ، بوند رکت نال سہائیا۔ شبد آواز آئی جس
 طرح تیغ بہادر میریاں مان دا مؤجاں، دھیان میرے وچ لگائیا۔ پھیر میرے دُلا رے دیاں گرمکھ ہونیاں فوجاں، ہتھ میرے ول
 رکھائیا۔ پھیر کلجگ انت میں اوہناں دے کول پہنچاں، زرگن جوت کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیا۔ نہلا کہے مینوں اٹھ اُتے مارو، اپنا بل رکھائیا۔ پنج درباری پرہو نوں ردے چتارو،
 تہاڈے نوں دراں کراں صفائیا۔ پنج پیارے امرتی بوند اک اک ڈارو، پریم نال سٹائیا۔ پنج لکھاری چاکو نال میرے دوالے اک اک
 لکیر مارو، زمیں نال نہ کھئے چھائیا۔ نہلا کہے پھر سارے بولو پنج جیکارو، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ اکو وار پُرکھ اکال نوں کرو
 نِمسکارو، دوئے جوڑ کے سیس نوئیا۔ پھیر خوشیاں نال تالی وجا کے کہو اسیں آؤنا تیرے دربارو، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔
 وچھڑ جائے نہ تیری قطارو، اکو ڈوری تند بندھائیا۔ تُوں دُھر دا سچا پریم یارو، مُحبت تیرے نال بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن گئے
 تیری نارو، نر نرائن تیری سیو کمائیا۔ تیرے جوگے ہو گئے ستاراں ہاڑو، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ تُوں اک خصم ہے اک ہیں
 لاڑو، ناری سرب پرنائیا۔ سانوں دین مذہب دی باہر کڈھ دے دھاڑو، کنڈا خار لگن نہ پائیا۔ تینوں لبھنا پئے نہ جنگل پہاڑو،
 ہر گھٹ اندر نظری آئیا۔ او کوجھیاں کملیاں نوں آ کے تارو، تارنہار تیری سرنائیا۔ ستجگ ویکھیئے سچ بہارو، تیرا روپ پُھل
 مہکائیا۔ اپنا نام وجا کے نگارو، ڈنکا اک شنوائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی بنا کے اکھاڑو، کھنڈا کھڑگ دے کھڑکائیا۔ سب نوں کڈھ لے
 پھڑ کے جھاڑوں، لُکیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنے چرناں دی دھوڑ دے دے چھارو، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ سارے کہے دیو یاراں نوں
 یار مل گیا یارو، یاری اک رکھائیا۔ گرمکھو ہن آگے واسطے کچھ وچارو، پچھلا ویلا ہتھ نہ آئیا۔ اوہ جس نوں کھندے مالک
 دُھردربارو، تہاڈے ساہمنے سوبھا پائیا۔ بہاویں اس نوں چیرو بہاوے اس نوں پہاڑو، پھر وی تہاڈا تہاڈے وچ سمائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے وچ اپنا رنگ جنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میریاں اکھاں وچ آگے اتھرو اتھرا ہو کے دیاں جنائیا۔ اوہ کیہڑا گوہند تے کیہڑا یار تے کس دا بندھایا ستھرو، ستھراں والے دین سمجھائیا۔ کیہڑیاں اٹاں کیہڑے پوجے پتھرو، پاہن کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ، میرا آد دا جگاد دا جگ ویکھو گوہند گبھرو، پردھ بال بڈھاپا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جد تکو میرے نام دا عدلو، انصاف اک سمجھائیا۔ جس ویلے چاہے اوہ گرمکھ سنت بھگت اپنے وچوں کڈھ لو، پھر اپنے وچ سائیا۔ جس ویلے چاہے سچکھنڈ دوارے صد لو، درگاہ ساچی دئے ٹکائیا۔ جس ویلے چاہے اپنی دھار نال آئے بجھ لو، جگ جگ نال بدلائیا۔ جس ویلے چاہے پاپیاں اپرا دھیاں دے پڑدے کج لو، جو چرن آیا سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلجگ کہے پرہو مینوں ہلارا دتا پون انجا، چوتھے جگ دا نایاں نال رلائیا۔ نالے کہا وے کلجگا پچھے تے سب دا لیکھا اتار پیغمبر گرو بھگت شبد دھار بونجا، بونجا مایا وچ سائیا۔ پرہو دا کہو جہا شکنجا، جیہڑا پھسیا اوہنوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ستگر شبد کہے میں اک ویراں جوت وچ تینی سال دی عمر وچ حکم دتا سی تیجا سنگھ گنجا، ہتھ مکھ اُتے لگائیا۔ پھر کڈھ کے رومال نیلا رنگا، ہوا وچ اڈا کے پھیر کھلو کے کیساں نوں واہیا کنگھا، وٹ پٹھے ہتھ چڑھائیا۔ پھیر خوشی وچ کہا پرہو آپے جوت تے آپے بندہ، بندے دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پھیر ہس کے کہا جس ویلے میں گرمکھاں دی دھار اپنے شبد سنگھاسن اُتے کر دتی بونجا توں سوا بونجا، باون دا باون کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناٹیا۔ کلجگ کہے سوا بونجا کیہڑا تیرا کھیل، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا شبد گرو میرا میلانے میل، ایہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں اکو روپ گرو گر چیل، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے میں کلجگ وچ انت دین دنی دا کرنا کھیل، خالق ہو کے خلق ویکھ وکھائیا۔ جوہن ورتا ہو کے البیل، مستی وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا سنگ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ اٹھ ویکھ پرہو دی کھیل نرالی، شبدی دھار پہلی آسو بھگتائیا۔ جسونت سنگھ نوں شبد دتا رپیے لیا نے چالی، سنگھاسن اُتے ٹکائیا۔ گردشن نوں حکم دتا سکھالی، ست بھیتا دینے کرائیا۔ ہرجندر سنگھ کاکا دوآبیو لیا اٹھالی، سوا پنج نال ملاٹیا۔ ایہ کوئی مایا نہیں باہلی، چوٹی نال جوانی سب دی دتی بدلائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کھائیا۔ آسو کہے پرہو چنگی طرح تکیں کتے ہو نہ جاویں اٹھا، نین مؤند اکھوائیا۔ دین مذہب دا چھڈ نہ جاویں بتا، حد حدود ویکھ وکھائیا۔ کتے کچا نہ ہو جاویں کتاں، چغلی نندیا سُن کے جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا سورپیر گوہند چتا، چند وانگ رُشنائیا۔ جس دے وسار وچ تنان، پنج تت ڈیرہ لائیا۔ اپنا حُکم دے کے نواں، نوچگ کھیل کھلائیا۔ دین مذہب دی رکھے کھئے نہ طمع، لالچ وچ کدے نہ آئیا۔ اکو میرا دپیک ہووے شمع، اکو نور ہووے رُشنائیا۔ میری دھاروں ہووے جما، جنی ککھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جیہڑا گوہند نے لایا کتا، اُس دے پچھے دین دُنی اُٹھائیا۔ جیہڑا اگئی حُکم دتا صاحب دم دما، دمدا صاحب دُہائیا۔ اُس نے بدل دینا بدیاں والا سماں، سماپت کرے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ میں اٹھاں نہ ہوواں نِدهان، اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ اوہ ویکھ میرا کھیل مہان، تینوں دیاں وکھائیا۔ دلپ سینگہ جیہڑا سُرما لیاندا بنا کے نوچوان، آگے ہو کے ہتھ لے اٹھائیا۔ اک اک سلائی دا کرنا نشان، سہج سہج نال چھہائیا۔ جن بھگتو تہاڈے سُرمے نال تہاڈے انجن نال تہاڈی بھگتی دا ہووے گیان، آنجانت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ اٹھ کلجگ ویکھ لے پیندی سلائی، گُرمکھ نیناں رنگ رنگائیا۔ جیہڑی ستائی سال اکھ رہی شرمائی، اوہ ساہمنے دینی کھلائیا۔ میری کھیل بے پرواہی، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ ہُن پھرنا ایسے طرح تھاوں تھائیں، جیہڑا مرضی رُوپ بدلائیا۔ ہُن بہنا نہیں پیرھا ڈاہی، گھنگٹ مُکھ بکائیا۔ کھیل کرنا چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ بھگتو سُرما پایا اکھ، اکھ نال اکھ لو ملائیا۔ جد ملو تے ملو پرتکھ، باہواں دوویں آگے اٹھائیا۔ تہاڈا ناتا ہویا سچ، سچ ملی وڈیائیا۔ ہُن تسیں بھانڈا رہے نہیں کچھ، کنچن گڑھ دتا جنائیا۔ سارے خوشیاں وچ اکو وار پوئج، پرہو تیری بے پرواہیا۔ تُوں ساڈی رکھنی پت، پت پرمیشور دیا کھائیا۔ ساڈا دے دے حق، شرم حیا رہے نہ رائیا۔ جیہڑا نلیر رکھیا ڈھک، اوہدی گنڈھ دے کھلائیا۔ اس تُوں ساڈے وچ دے چھڈ، بھجے واہو داہیا۔ کچھ لاجی دانہ چب، دندان ہیٹھ دبائیا۔ اسیں دوگلے نہ رسیئے تے ساڈے وچ نہ رہے ڈب، اکو رُوپ لینا بنائیا۔ اسیں تیرے تیرے ہو گئے سب، جو تیرا نام دھیائیا۔ او کرپا کر کے

سانوں اپنے پیار دی پیا دے مد، خُماری اِکو اِک چڑھائیا۔ او سانوں چنگا نہیں لگدا تُوں مستی وچ اِکلا پھریں جگ، اِکڑ وچ اپنا آپ بنائیا۔ اسیں چاہُندے اسیں بھگت تیرے نالوں ہوئے ودھ، ساڈے وچ اپنا آپ دے پرگٹائیا۔ اِک دُو جے تُوں کدی نہ جائے چھڈ، رنڈیا جگت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ بھگت بھگوان ہو کے کدی نہ ہوئے اڈ، وکھرا گھر نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میریاں ساریاں پُوریاں کر دے منگان، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ مینوں وکھا دے اوہ کنگھا، جیہڑا دواہیوں لیا منگائیا۔ میرے مگر لا دے ست رنگ ڈنڈا، گُرمکھ ہو کے سیس نہ کھئے مُنڈائیا۔ میں بندیاں تُوں بنا دیواں بندہ، بندگی اِک جنائیا۔ تیرے ہُنڈیاں تیرا رہے کھئے نہ گندہ، گندگی وچ اپنا آپ ڈبائیا۔ سارے تُوں میرا میں تیرا گاون چھندا، سوہنا راگ سُنائیا۔ اسیں نہیں چاہُندے تیرا آگے پینڈا ہو جائے لمبا، سِسک سِسک کے سارے اپنا آپ ترسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا میل ملائیا اَسُو کہے پنج پیاریو کِرپو مہربانی، اپنا بل دھرائیا۔ ساریاں دے مستک میرے پیار دی لائیو نشانی، میرے صاحب تُوں دینی وکھائیا۔ پنج درباریو تاش دے پتے لڑن والے کھئے ہو کے اِک تون تُو تگ سارے بن گئے اِک دُو جے دے جانی، پیار پیار نال رلائیا۔ پنج لیکھاریو لیکھن وچ کوئی اکھ رہ نہ جائے خالی، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تاش والیو تاش دی اگلی کھیل ہونی چالی، کِس طرح دِلے تون پاتشاہ کنگ تائیں اپنی کار کھائیا۔

☆ ستان لانگریاں دے نوت ☆

سمت چھے کہے سُن اَسُو میت، مترا دیاں جنائیا۔ سرِشٹی بھلی گوہند دی ریت، ذات پات ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ مان ملے نہ کسے غریب، اوچاں نیچاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں کھیل تکیا عجیب، عجب نرالا ویکھ وکھائیا۔ ساچی رہی نہ کھئے ترتیب، سلسلہ حق نہ کھئے جنائیا۔ جھگڑا پیا مُرشد مُرید، گر ستگر سیکھ لڑائیا۔ سرِشٹی ستی گوڑھی نیند، سوئی سرت نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا دھر دا ور، ساچا لیکھا دینا بنائیا۔ اَسُو کہے میں ویکھاں سوریہ چندر، چن چند دھیان لگائیا۔ ویکھاں مسجد مندر، گرودوارے پھول پھولائیا۔ تکاں ڈھور ڈنگر، پشو خلق خدائیا۔ پرہو دے نام تے منگن،

گھر گھر پھیرا پائیا۔ دھرم دا چلے کھئے نہ لنگر، سانجھا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ آسُو کہے جو لنگر چلایا جگ، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ وچوں کوڑ دی میٹنی آگ، ہنگتا دینی گوائیا۔ سب نوں لینا سد، شبد کر شنوائیا۔ دو جہاناں لینا لبھ، کھوجنا تھاوں تھائیا۔ اپنا بنا کے آپ سبب، صاحب سلطان لینا ملائیا۔ تیرے بندے دسن سب، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیریاں بھگتاں رہے کھئے نہ لبھ، لالچ وچ نہ کھئے گرلائیا۔ بھنڈارے وچوں لے کھئے نہ کڈھ، چوری ٹھگی نہ کھئے کھائیا۔ کدے رجھے سور گاں نہ بڈ، پنکھی پنچھی نہ ویکھ وکھائیا۔ دھرم نشانہ دینا گڈ، دھرم دی دھار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آسُو کہے پرہو کِریا کرنی جے، جو بن ونت تیری سرنائیا۔ میری بینتی ایہ، احمق موركھ لینے ترائیا۔ جنہاں دا تیرے نال لگا نیہ، نہکلنک توڑ نہائیا۔ امرت برسنا مینہ، میگھلا اک برسائیا۔ پوتر کرنی دیہ، پنج تت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ آسُو کہے پرہو ست لانگری کر تیار، میں اپنی منگ منگائیا۔ گردھارا سنگھ ہووے سردار، بخشیش سنگھ نال ملائیا۔ پال سنگھ لینا ونگار، مسسا سنگھ جوڑ جڑائیا۔ کاشی رام دینا پیار، پرتی پرتیم نال بندھائیا۔ چرنی سرت لینی سنبھال، سمبل میلنا سہج سُبھائیا۔ وریام کور رہے نال، جوڑ جوڑنا سہج سُبھائیا۔ ستاں دا اکو مالک اکو کرے پرتپال، پرتپالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک رکھائیا۔ کلجگ کہے انہاں دا حقیقی ہووے لباس، تیرے شبد نال جنائیا۔ گرمکھاں دے سر تے پگڑی کالی ہویا کرے خاص، بیبیاں کالے لیڑے رنگ رنگائیا۔ جس ویلے تیرا حُکم ہووے خاص، اُس ویلے لین بدلائیا۔ ایہ میری آسا میرے نکلے وچوں سواس، ساہ ساہ سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔

★ ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ دوارے نیہ رکھن سمیں بھلائی پُر ڈوگراں ★

آسُو تین کہے سُن چند ستاریا، سمت شہنشاہی چھ دھیان لگائیا۔ تگ محمد والا نظاریا، نظر اپنی اک اٹھائیا۔ جس نے چوڈاں طبق ونگاریا، ونگار کے دتا سنائیا۔ ایہ حُکم پروردگاریا، شاہ سلطاناں رہیا درڑائیا۔ چوڈاں صد میرا بلکاریا، بل اکو اک

وکھائیا۔ پھر ہتھ مستک اُتے ماریا، اُنگلاں پنج تِنّ چُھپائیا۔ پھر اُپر نیتر لَین آگھاڑیا، نیتر نَین اکھ لئی اُٹھائیا۔ جس ویلے مات لوک آوے دُھر دا لاڑیا، لاڑی سب نوں لئے بنائیا۔ لیکھا پورا کر ستاراں باڑیا، ہاڑا سب دا لیکھے لائیا۔ ناؤں دھرا نر اوتاریا، نر نرائن پھیرا پائیا۔ جگت جہان ہووے ظاہریا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ کھیل کرے اکھ اپاریا، نر نرائن اپنی دیا کھائیا۔ اپنیاں مُریداں بھگتاں کرے اُجیاریا، سیکھاں سنگ نبھائیا۔ ستجگ ساچا کر ورتاریا، سچ سچ دئے پرگٹائیا۔ پرسدھ کر گُرمکھ دواریا، گُرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھر آوے ہاریا، سمبھل سکے کھئے نہ رائیا۔ پھیر محمد نے اپنا کالا چولا پاریا، ٹکڑے ست دتے کرائیا۔ پھیر مستک رنگ لاوے گاڑھیا، لال دتا جنائیا۔ پھیر مہندی لا کے داڑھیا، ہتھان نال چُھپائیا۔ پھیر اپنا الفی کفن ساڑیا، آنچ اگ جلائییا۔ پھیر اُپر کیتا اشاریا، اُنگلاں کتاں وچ پائیا۔ پھیر رو کے زارو زاریا، کیتی حال دُہائیا۔ پھیر تکیا سُمند ساگر پانی کھاریا، مٹھا رس نہ کھئے چکھائیا۔ پھیر اپنا آب اُہاریا، بل لیا پرگٹائیا۔ پھیر اک اکھ میٹ کے کپا میرے آسمان اسمانی تاریا، تار ستار ویکھ وکھائیا۔ پھیر کپا چنّ چنّ میرے پیاریا، چنّ تیری وڈیائیا۔ دوہاں تالی وجا کے کپا محمد جس ویلے تہاڈا مالک آیا وچ آگھاڑیا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے ناڑی ناڑیا، تن وجود کھوج کھوجائیا۔ مینوں ایوں دسدا اوہنے تیرا چوڈاں طبق خوشی وچ اُجاڑیا، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پردا کرے ٹھنڈا ٹھاریا، اگنی تت بُجھائیا۔ تیرا کیتا کی ہووے خساریا، گھاٹا کی رکھائیا۔ محمد کیتا حال پھیریا، دروہی دروہی حال جنائیا۔ کس بدھ میری اُمت لگے چنگیاڑیا، شعلے اُڈن تھاوں تھائیا۔ جگت جگ دیاں اُجاڑن واڑیاں، واڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ دھواں دھار ہونا اُچ پہاڑیاں، ٹلے اسگاہ روون مارن دھائیا۔ رُوپ رہنا نہیں کیسے دھی بھین کوریاں، دھرم دی دھار کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ سہاگ دیاں سر تے چُکنیاں نہیں کیسے نے کھاریاں، خالص رنگ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں گُرمکھ دوارے واسطے چُکنیاں سِراں تے تگاریاں، تیغاں والے اُٹھن تھاوں تھائیا۔ قلمن پرسدھ ہونیاں پنجان لیکھاریاں، پنجان درباریاں سنگ ملائییا۔ پنجان پیاریاں خوشیاں مناؤنیاں ساریاں، غمی رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر سنگت دے گُرمکھاں نے مچھاں ہون چاڑھیاں، سوریہ اپنا بل پرگٹائیا۔ پُرکھ اکل کھیل کرنا اپنی واریاں، واحد اپنا حُکم جنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں اُنوں اُڈ جانیاں اعتباریاں، بے اعتباری ہوئے لوکائیا۔ جس کارن دو دروازے تے چھ لگیاں

باریاں، چھ گھر دا لیکھا دتا مُکائیا۔ محمد جس پرہو نے مہر نال اپنیاں سنگتاں تاریاں، تارنہار دیا کھائیا۔ اُس دے پچھے گر اوتار پیغمبر پھرنے وانگ وگاریاں، دو جہاناں تھاوں تھائیا۔ گرمکھاں خوشیاں وچ مارنیاں کڈاڑیاں، بھجن واپو دابیا۔ ہنکاریاں دیاں بہن دینیاں چباڑیاں، ڈنڈا شبد والا اُٹھائیا۔ محمد تکیا کی حال ہونا خاوند تے لاڑیاں، زنو مرد سرب کُرائیا۔ کسے نے کھانیاں نہیں مُکھ پان سُپاریاں، حُن خوار ہوئے لوکائیا۔ کیوں پُکھ اکال نے چار جُگ دیاں پیشین گوئیاں اُچاریاں، اکھڑ اکھڑ پھول پھولائیا۔ گرتھ رکھے نہیں رہنے وچ الماریاں، پرگٹ اپنا ناؤں کرائیا۔ جن بھگتاں بخش کے نام خاریاں، خما وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دُنی رووے بے شماریاں، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ہُن گرمکھ دا جنم نہیں گھر چماریاں، گرسکھ دا بیٹا گرمکھ نظری آئیا۔ جنہ اپنیاں آساں شبد گوہند اتوں واریاں، جگت ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ محمدا تیریاں دھاراں اتم ہاریاں، جت نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد کہے میری طوبی میں سٹ دتیاں بتھوں چھری کٹاریاں، ذبح کر نہ کھئے وکھائیا۔ اندر رہنیاں نہیں غداریاں، گداگر ہوئے جگت لوکائیا۔ مان رہنا نہیں کسے اٹاریاں، محل اٹل نہ کھئے جنائیا۔ کیوں گرمکھ دوارے نواں مستریاں نے کرنیاں اُساریاں، نو در دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ نوویں مستری اک اک وار ہتھ لاؤ اٹ رکھو لہندی دشا ساری سنگت مُکھوں بولو سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پنج پنج جیکاریاں، جے جیکار کرے سرب لوکائیا۔ گرمکھ دوارے سیوا کرنگیاں سنگتاں ساریاں، اکلا حق نہ کھئے رکھائیا۔ آگے مان رہنا نہیں کسے پُجاریاں، پوجا دھان کھئے نہ کھائیا۔ ایتھے آؤنا نہیں کسے جگت جواریاں، ٹھگ رہن کھئے نہ پائیا۔ اس دے پچھوں پھیر سہادھاں دیاں لگنیاں اُساریاں، حُکم دُھر دا اک جنائیا۔ ویادھاں دیاں مٹن بیاریاں، کوڑی کیریا روگ گوائیا۔ جس دی سیوا کرن پُکھ ناریاں، نر نرائن رنگ رنگائیا۔ ساری ہر سنگت اک اک اُنگلی اٹ اُتے رکھن وارو واریا، اُنگلی خوشیاں نال چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔

☆ ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گُرمُکھ سینگھ دے گھر پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

تَن آسُو کہے محمد سجدہ کیتا لہندیوں چڑھدا، چڑھدی دشا دھیان لگائیا۔ نظارہ تکیا گُرمُکھ گھر دا، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ جتھے کھیل اگتی ہر دا، پروردگار ربیا کرائیا۔ بھگت سُہیلا روپ اگتا دھردا، دھرنی دھرت دھول ہونے رُشنائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کردا، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ محمد کہے میری سچ سچ تکبیر، تقویٰ اک رکھائیا۔ پروردگار کی کرے تدبیر، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ بھڑی میری شرع دے توڑن لگا زنجیر، چوڈاں طبق کھوج کھوجائیا۔ میری منزل ہوئی اخیر، آخر رو کے دیاں سُنائیا۔ شرع دا ربیا نہ کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ دُہائی طوبی گُرمُکھ دوارا ہویا تعمیر، تعمیر سب توں لئی کرائیا۔ میرے نیتر وگے نیر، نین چھہر رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میری انت اخیر سلام، علیکم اک جنائیا۔ میرا کلمہ دُھر کلام، کائنات دی کرے بے وفائیا۔ ناتا تئن لگا نالوں عوام، عام دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میرا رہے نہ کھئے غلام، بندھن بندھ نہ کھئے گھلائییا۔ کیرپا کرے سری بھگوان، پروردگار نورِ اِلبیّا۔ میرا وگرن لگا نظام، انتظام نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں گُنٹ ہوئی اندھیری شام، تارا چند دئے گواہیا۔ میرا صدمے وچ اتر ہویا حیران، حیرانی میرے اُتے آئییا۔ اگلا کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنے وچ چھپائیا۔ محمد کہے گُرمُکھ دوارے ولّ میرا سندیسہ اک پیغام، پیر پیراں دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل وڈ امام، امام اماما نوجوانا، مرد مردانہ شاہ سُلطانا، اپنا حُکم حکمت نال ورتائیا۔

☆ ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دربار وچ جسبیر سنگھ جلالا باد دے نوٹ جیٹھووال ☆

نوں مہینے اٹھاراں دن گئے پیت، جسبیر جنم لیا شبدی دھار جگ۔ پُرکھ ابناشی اولڑی ریت، کِرپا کری سُوڑے سربگ۔ داسی دی سچ ویکھ پِرت، دھار ہون نہیں دتی الگ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے جنم جنم دے کگ۔ کگ کہے میں کیتی قُربانی، اپنا آپ تجائیا۔ میرے صاحب دی ہوئی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ میں داسی دا بھرا میرا ناں جانی، دیو کہہ کے سارے بُلایا۔ میرا کھیل کھیل مہانی، بھیو ابھیدا دیاں درڑائیا۔ میں وی ہس کے کہا پرہو میری بھین دی رہے نشانی، اپنے جیون دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ پر سچ دساں انت اخیر میرے انت آئی بے ایمانی، بیوہ اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ داسی دا بھراتا کہے میں دساں کہانی سچّی، سچ دیاں جنائیا۔ میرا کھیل جانے پُرکھ سمرتھی، جو داتا بے پرواہیا۔ میں مندر جانداں ساں وار اٹھی، اٹھ اٹھ نال درسائیا۔ اک دن پرساد چڑھا کے بھوگ لگا کے کہا لیا اپنی ہتھیں، چوری چوری مُکھ لگائیا۔ پھیر رگڑ کے متھی، بھل لئی بخشائیا۔ جھٹ حُکم آیا او ویکھ تیرے کرمان دی دھار آؤندی تھی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بھراتے کہا میں رسنا لایا پرہو دا بھوگ، اپنے مُکھ چُھائیا۔ میرے اندروں اٹھیا روگ، ہوئے لئی انکڑائیا۔ ہرکھ ربیا نہ سوگ، چنتا نہ کھئے جنائیا۔ پھیر میں سُنیا اک سلوک، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ تیری انت نہیں ہونی موکھ، چوڑاسی وچ بھوائیا۔ تیرا لہنا دینا مات لوک، چوتھے جگ نال سمجھائیا۔ جنم لینا پئے کوٹن کوٹ، تریتا دوپیررُوپ بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری کرے نہ کھئے چھوٹ، چوڑاسی وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہووے پُرکھ اکال نرمل جوت، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ بھراتا کہے میرے مُکھوں نکلیا نہ ناں، پرہو دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں یاد آئی کی لیکھا بھین بھرا، بھیو کون گھلایا۔ جے داسی سٹ مرا، رووے مارے دھائیا۔ میں ڈگ کے وچ درا، ٹھاکر آگے سیس نوائیا۔ ڈنڈاوت وچ پڑا، نین موند ویکھ وکھائیا۔ مینوں دُکھ بڑا، سہہ سکاں نہ رائیا۔ جاں تکیا نرگن دھار نُوڑ کھڑا، جوتی جاتا سوہیا پائیا۔ اُس حُکم کیتا اٹھ ویکھ نرائن نرا، نر

ہر اپنا کرم سمجھائیا۔ جس ویلے سَتجُگ تریتا دواپر پار پرا، پرا پستی مدہم بیکھری توں پرے میری پڑھائیا۔ جیہڑا داسی سَت توں کدے نہیں مرا، مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ اٹھ نگاہ مار ذرا، پڑدا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر حُکم اک جنائیا۔ شبدی دھار کپا جیہڑا رسنا لایا پرساد، چوری چوری کھائیا۔ اس دا لینا پیا سواد، اپنا من پرچائیا۔ ایسے ککرم پچھے تینوں جنم لینا پینا کاگ، کاگ رُوپ سمجھائیا۔ اُس رو کے ماری آواز، کوک کوک سُنائیا۔ کِرپا کر آج، مہر نظر اٹھائیا۔ شبدی دھار کپا جگ چوکڑی ویکھ تماش، تریتا دواپر پار کرائیا۔ جس ویلے زرگن نُوں ہویا پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیری بہین دا تیرے بھنیوے نال پھیر بناواں ساک، مات پت پت ملائیا۔ دُو جی داسی دا لیکھا ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جنم وچوں جنم بخش کے پوری کراں آس، ترسنا دُور کرائیا۔ اُس ویلے داسی نے بدل لینا لباس، کپڑے اوڈھن سنگ وکھائیا۔ آگے لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک سُنائیا۔ بھراتے کپا کلجگ اتم جے میرا رُوپ ہووے کاگ، مانس سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شبدی دھار کپا میرا کھیل آد جگاد، جگ چوکڑی چلیا آئیا۔ ویکھاں دین دُنی سماج، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دا ہویا راج، پنچھی پنکھی سنگ رلائیا۔ جنم کرم دا دھو کے داغ، پت پت دئے کرائیا۔ بے شک توں اُس ویلے ہونا کاگ، کاگ رُوپ درسائیا۔ تیرے جیون دا بُجھاؤنا چراغ، نُوں نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری بہین دا پھیر ویکھنا بغیچہ باغ، پت ٹہنی پھول ویکھ وکھائیا۔ سچ نام و جاؤنا ناد، دھن اک شنوائیا۔ آگے بخش کے داد، سَت دُلارا جھولی پائیا۔ جس دا پرساد کراؤنا پئے پہلی ماگھ، گُرسکھ پنج نال رلائیا۔ پھیر آگلا کھیرا ہونا آباد، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ نو گنے لیا نے نال کپاد، ساڈھے تِن ہتھ لمبائیا۔ اودھم سنگھ بن کے آؤنا رُوپ سادھ، کس کھلے پچھانہ سٹائیا۔ پھیر اگلی گل نُوں لگے بھاگ، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ حُکم سندیسہ شبدی دھار دتا آپ، آپ اپنا پڑدا لاپیا۔ دوویں کھئے آؤن جسبیر سنگھ تے اُسا باپ، تھت وار وار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بل دوار دا پورا کرے واک، داسی داس داسن داسا ویکھ وکھائیا۔

☆ ۱۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سُکھدیو سینگھ دے گھر پنڈ کلا ☆

دسم دوار کہے میری ارداس، عرض بینتی اک سُنائی۔ میرے صاحب پُرکھ ابناش، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ کھیل کھلا کے ہڈ ناڑی ماس، پنج تت بنت بنائی۔ ترے گن مایا پا کے راس، پرکرتی رنگ رنگائی۔ نو دوارے دے کے ساتھ، جگت سنگ جنائی۔ ایڑا پنکل سُکھمن بنا کے گھاٹ، منزل منزل وچ اٹکائی۔ کولی بخش کے بوند سواند، نابھی نابھ ٹپکائی۔ شبد اگئی جنا کے ناد، دُھن دُھن شنوائیا۔ سرتی سرت ارادھ، رسنا رس چکھائی۔ اپنا بھیو رکھ کے بودھ آگادھ، آگادھ بودھ بودھ بے پرواہیا۔ کول کولا بُجھا کے آگ، ترسنا ترکھا گوائیا۔ من منو دے ویراگ، ویری انتر زرتھر مٹائی۔ میرے گھر وچ نگا جیہا اپنا جگا کے چراغ، سوریہ چن توں پرے کیتی رُشنائی۔ جگت سادھوآں واسطے خوشیاں والا باغ، بغیچہ دتا پرگٹائی۔ اس وچ وڑ کے کہن ایتھے کریئے راج، آگے قدم نہ کھئے اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دسم دوار کہے میرا نگا جیہا گھرانہ، گھر گھر وچ ٹکائی۔ جس نوں مان جگت جہاناں، جیو ایش سمجھائی۔ جتھے پنچم پنچ سُن دُھنکانا، شبد شبد وڈیائی۔ جتھے مستی مست دیوانہ، خُماری خماں وچ رکھائی۔ دھرم دھرم دا ایمانا، عملاں توں باہر درڑائی۔ تیری منزل دا پہلا نشانہ، نشانے باز تیری سرنائیا۔ ایتھے درس بُندا تیرا نوری نور دا کابنا، رام تیری وڈیائی۔ تیری منزل منزل دا ملے بہانہ، رہبر تیرا راہ درسائی۔ کلمہ کلمے وچ دسے کلاما، سندیسہ آگم اتھاپیا۔ ساچا نور نور نورانہ، رو سس سیس نوائیا۔ دوسر دسے نہ کھئے بیگانہ، ویری میت نہ کھئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائی۔ دسم دوار کہے مینوں اکھراں وچ پڑھدے، صفتاں وچ وڈیائی۔ ابھیا ساں وچ لڑدے، نین موند دھیان لگائی۔ پانی وچ ٹھردے، جل دھارا سیس کرائیا۔ اگنی وچ سڑدے، ہون ہون سمجھائی۔ اشٹ جگت والا دیو مورتی دھردے، دھرم دھار درسائی۔ ڈھولے گاؤن نرائن نہ دے، بن رسنا رسن بلائی۔ سرتی شبد نال جڑدے، شبد سرت ول رکھائی۔ بھڑی میرے گھر مول نہ وڑدے، راہ وچ بیٹھن پت گوائیا۔ دسم دوار کہے میں کوٹن کوٹ ویکھے لوہہ موہ بنکار وچ لڑدے، دوس زین کرن لڑائی۔ کوئی مکھ کردے چڑھدے، کوئی لہندے سیس نوائیا۔ کوئی دکھن پہاڑ تھدے، بھجن واہو داہیا۔ کوئی راہ تکن نج نیتر اکھ دے،

جگت نین نین شرمائیا۔ کوئی بوند سوانت امرت رس چکھدے، کولی کول کول اٹائیا۔ دسم دوار کہے پرہو میرے دوارے بنا تیرے
 بھگتاں توں مول کھئے نہ وسدے، ودیا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ کر کیریا جس توں اپنی مت دے، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دسم دواری کہے میرا گھر چھوٹے توں چھوٹا،
 صاحب تیری وڈ وڈیائیا۔ مینوں لہدے کوئی کوٹا، کوٹن کوٹ بھجن واپو داہیا۔ میں اچی کوک سناواں لوکا، دھر دا نام اک
 جنائیا۔ بنا ستگر کیریا میرے گھر دا کیسے نوں نہیں ملدا موقع، در چڑھن کھئے نہ آئیا۔ گور نال میرا کدے کیسے صاف کیتا نہیں
 چوٹکا، جگت پوچ نہ کھئے لگائیا۔ بستر تن کیسے نہیں دھوتا، انتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ چھٹاں والا نہیں کوئی کوٹھا، چھپر چھن نہ
 کھئے چھہائیا۔ میرے وچ میرے پرہو نے رکھی نکھی جہی اپنی جوتا، جوتی جوت نال جگائیا۔ میرا کوئی مان نہیں وڈا بہتا، گھر
 وچ گھر دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھیو آپ کھلائییا۔ دسم دوار کہے میرا
 دروازہ کیسے نہ لہا، پائے اف میری ڈھائییا۔ میرے اندر ست سروپ اکو بگا، جوتی دھار سوہا پائیا۔ جتھے ہنس بن گئے کگا، کاگ
 ہنس روپ وکھائییا۔ ترے گن لگے کھئے نہ آگا، تتوت نہ کھئے جلائییا۔ میرا کوئی سکیر نہیں وچ گزار، فٹاں وچ نہ کھئے لمبائییا۔ میرے
 گھر دی کیسے آگے بیان نہیں کیتی پوری وزہ، چار جگ دے شاستر اشارے دے کے گئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ لیکھا آپ درڑائییا۔ دسم دوار کہے میرا محیط مزے مزلو میزان مذہب نہ کھئے لگائیا۔ جتھے
 آفتاب نہ ہووے کھئے طلوح غروب گرہیا نہ کھئے سمجھائییا۔ سیلانے سلل رُحانے رُوح، رحمت یکسو اکھوئییا۔ جتھے بنا روپ رنگ
 ریکھ توں شبد گرو، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھیو
 کھلائییا۔ دسم دوار کہے میرا قرضہ بُو ارد گرد، کبیر نانک محمد ظہورے ظاہر جیو سمجھائییا۔ کوئی جان نہ سکے بال پردھ، جو بن
 ونت نہ کھئے چٹرائیا۔ بھیو پا نہ سکے سرت نرت، نین اکھ نہ کھئے درسائییا۔ جتھے منوآ کرے کھئے نہ کیرت، کیرتگھن نہ کھئے وڈیائیا۔ مرٹو
 وچ ہووے کدے نہ مرت، مرتک روپ نہ کھئے درسائییا۔ ویکھنا پئے نہ دیپ گھرت، جوتی جگت نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا ساچا در، در دربارا اک درسائییا۔ دسم دوار کہے میرا گرہ نکے توں نکا، نکا سوئی نہ کھئے

چٹرائیا۔ جس دا مالک اکو اکا، ایکنکار اک رکھائیا۔ جو میرے انتر منتر نرنتر ہو کے ٹکا، گھر گھر دتی وڈیائیا۔ میں کدے ہتھ نہیں آیا وچوں پتھر اٹاں، پابن پوجس ملن کھئے نہ پائیا۔ میرا آد توں لے کے انت تگ اکو گرہ تے اکو مندر اکو جگ چوکری سٹا، دو جا روپ نہ کھئے درسائیا۔ سچ دوار ایکنکار کیرپا دھار اپر اپار میرا دوار جد وکھایا وکھایا بھگتاں سکھاں، سہج نال سمجھائیا۔ جتھے اکو دھر دھار دی ملدی بھچھا، دوجی وست نہ کھئے ورتائیا۔ ترسنا ترکھا رہے نہ اچھا، نراچھت رنگ رنگائیا۔ میرا کوئی لما چوڑا حرفاں حرؤفاں والا نہیں قصہ، سطران والی نہ کھئے لکھائیا۔ میرا گرہ مندر ٹکیاں وچ کدے نہ وکا، قیمت ہٹ نہ کھئے پوائیا۔ میرا اکو مالک اکو پتا، اکو دیونہار وڈیائیا۔ پت کہے پیو نوں کی تینوں پہلے وی کدے دسا، جے آگے ویکھنا ای بینتی وچ منگ منگائیا۔ جتھے صاحب دا درشن ہوئے نتا، جاگت سووت نور دئے چمکائیا۔ کوئی چکنی پئے نہ چکا، گنڈی ہتھ نہ کھئے کھلائییا۔ پرہ دی کیرپا نال بھگتاں دا پہلا ایہو حصہ، دسم دواہری وچ پہلاں درس دکھائیا۔ پھیر دسم دواہری نوں دے کے پچھا، آگے لئے کڈھائیا۔ اس توں آگے منزلاں چار ہور جتھے صاحب ستگر بیٹھا انڈٹھا، آگم اتھاہ بے پرواہیا۔ اوتھے دسم دواہری تکی بٹ بٹا، دور ڈراڈی دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں کہے میری عرضوئی ہکا، اک دیاں سنائیا۔ جتھے تہاڈا صاحب سوامی وسے پتا، اوتھے میری منزل مؤل رہے نہ رائیا۔ میں تاں ساڈھے تے ہتھ وچ ہاں ٹکا، نو دواہریاں اپر اپنا گھر رسیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت سب دی پوری کرے اچھا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

فقہ کہے شاہ تکی، تکیہ میرا دئے ڈہائیا۔ دو سو سٹھ سال دی میری آسا پگی، ماضی لیکھا دیاں جنائیا۔ میں راہ تکدا ساں مالک حتی، جو حقیقت دئے جنائیا۔ باون سال میری آسا رہی شکی، پردہ بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ میری انتر آزاں بانگ خواہشاں وچ تھی، بھجی واپو داہیا۔ ہن صدی جاندی ٹپی، چوڈھویں پنڈھ مکائیا۔ میری بجن لگی بتی، جگت نور رہے نہ رائیا۔

میں اک سو اٹھارہ سال رہیا ایتھے دِن اسی، آسا وچ دھیان لگائیا۔ ڈھائی وار میری جگہ ایہہ وسی، جگت روپ بنائیا۔ میں سب کجھ ویکھدا رہیا اکھی، نیتز نین کھلائییا۔ عرضوئی کردا رہیا آگے صاحب الکھی، لکھی نرائن تیری سرنائیا۔ میری دھار تیری مُحبت وچ پھسی، فیصلہ تیرے ہتھ رکھائیا۔ ہُن رمز رہی نہ چھپی، چھپا اور دتا چکائیا۔ میری پچھلا کلمہ کلام جپی، جگ جیون داتے تیری جھولی پائیا۔ پورب لیکھا کردے نفی، وادھا اپنے نال بنائیا۔ میرا ساتھی اک ہور محمد شفیع، جو شاہ سلطان دا نور روپ درسائیا۔ جس دے ہتھ پیالہ کفی، کفن اوڈھن نال ملائییا۔ مہربان محبوب کتھا کہانی ساچی دسی، پروردگار دتی سنائییا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے لکھ چار اسی، چوراسی رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں اپنے رنگ وچ رتی، ساڈا جھگڑا دینا مکائییا۔ اوہناں وا نہ لگے تتی، جیہڑے تیرا نام دھیائییا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھی، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ ساڈی آسا پوری کردے اکھی، اکو وار دیا کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹی، گھٹ انتر گرمکھاں کرے صفائییا۔

★ ۱۲ آسو شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے ایتھے انگد لکیر کھچی سی نال چیچی، چیچک دا روگ گیا گوائیا۔ پھیر نگاہ کیتی نیچی، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائییا۔ پھیر اپنے پلو گنڈھ پیچی، گھٹ کے دتی بندھائییا۔ پھیر پچھلی ویکھی بیٹی، پردہ پردیاں وچوں چکائییا۔ ترنتے بالمیک ایتھے دب کے گیا سی گیٹی، انگلاں پنج پنج چھپائییا۔ اُتے لیکھ لیکھا کلجگ انت چلے بھگت بھگوان دی ریتی، انگد ویکھ کے خوشی بنائییا۔ پھیر نگاہ ماری کی آگے حکم حدیثی، ہر ستگر آپ جنائییا۔ جان کھیل تکیا پس پس، چوڈس چوڈاں انک بنائییا۔ اکو چھتر دسے سیسی، جگدیش سوہا پائیا۔ انگد سرشٹی ویکھی نیٹی، نگاہ نین اٹھائییا۔ چار کُنٹ تکیا بنا بھگتاں توں رہے نہ کھئے پریتی، بھگون ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ انگد لا کے گیا انگوٹھا، کھتا ہتھ ہتھ اٹھائییا۔ جس ویلے جگت بھنڈار دا مودھا ہویا ٹھوٹھا، نام وست نہ کھئے ٹکائییا۔ ستو

گن دا ربیا کھئے نہ بوٹا، سنمل ہوئے جگت لوکائیا۔ ستگر پریم ملے نہ ہوٹا، دو جہاناں پار نہ کھئے کرائیا۔ پھرے دروہی چارے کوٹا، کٹیا شانت نہ کھئے رکھائیا۔ اوتار پیغمبر ہووے روٹھا، رٹھیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ مان رہے نہ کیسے اودھوٹا، سادھ سنت نہ کھئے چٹرائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال کِرپا کرنی اپنے بھگت سپوٹا، سٹ دُلا رے گود ٹکائیا۔ چوڈاں طبق پینیاں کوکاں، گرہ کائنات سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جگت وکار دیاں کل رہن نہ معشوقاں، عاشق دا عشق عاشق اکو ایک ایک درسائیا۔

☆ ۱۲ آسو شہنشاہی سمت ۶ جاگیر کور دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے گر انگد آکھیا، شبدی حکم سنائیا۔ میرے انتر آگئی بھاکیا، بھجن بندگی توں باہر درسائیا۔ کِرپا کرے الکھنا الاکھیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نے کلجگ اتم ویکھنا واقع، واقع اپنا روپ پرگٹائیا۔ چار جگ دا لہنا جاننا ساکیا، ساک سجن میت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام آسو چڑھنا راکیا، رقبہ ویکھے خلق خُدا ئیا۔ جن بھگتاں کھولنا تاکیا، پردہ پردے وچوں لاپہیا۔ کلجگ میٹے اندھ اندھیری راتیا، رت اپنے نال مہکائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے کرے واسیا، در اکو اک رکھائیا۔ جتھے نرگن نور جوت ہووے پرکاشیا، پرکاشت روپ سہج سُکھدائیا۔ میری پوری کرے آسیا، ترسنا اپنے وچ ملائیا۔ جس دی جوت دھار ہونی دس شاخیا، گوبند گوبند کار بھگتائیا۔ سو ویلا وقت سہائے دیس ماجھیا، مجلس دھرم گیا سمجھائیا۔ دھرنی کہے سو سوامی آ گیا، آگن وچ خوشی بنائیا۔ میرے گرہ جگے چراغیا، چراگاہاں ہوئے رُسنائیا۔ میرا اگیان اندھیرا بھاکیا، بھجیا واہو داہیا۔ سوہنا وقت سہنجنا آپ سہاکیا، کنت سہاگی دیا کمائیا۔ دھن وڈیائی جو جن صاحب سرنائی لاکیا، لگ ماتر رہے نہ رائیا۔ جگت وکار ہنکار تیاکیا، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارا ایک پا گیا، پون پانی توں باہر سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، انتر دیوے نام ویراکیا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گربخش سینگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

گر انگد کہے ایتھے بالمیک نے انگل سی گڈی، پوٹے ڈھائی زمیں وچ دبائیا۔ تھوڑی اپنی ننگی کر کے ہڈی، کھلّ دتی لہائیا۔ پھیر ماچس لے کے ڈبی، اگنی دتی جلائی۔ پھیر ٹاکی کڈھ کے بگی، چندی اُتے چھہائیا۔ پھیر نگاہ ماری اُپر شاہ رگی، شہنشاہ تکیا بے پرواہیا۔ پھیر کلجگ تکیا اگن لگی، چاروں کُنٹ رہی جلائی۔ پھیر ویکھیا بھگت بھگوان پریتی لگی، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑائیا۔ پھیر جلوہ تکیا ربّی، نور نورانہ نورِ الہیہ۔ پھیر ویکھی چوڈھویں صدی، صدے وچ دُہائیا۔ پھیر چار جگ دھرم دی ویکھی گڈی، تخت نشین نہ کھئے چٹرائیا۔ پھیر دین مذہب دی تکی حدی، ونڈن ویکھی تھاوں تھائیا۔ پھیر اپنے اندروں آواز کڈھی، اُچی کوک کے دتا جنائیا۔ جے تُوں میرا صاحب سمرتھی، رام رام تیری دُہائیا۔ تُوں کلجگ اتم آپ پت رکھیں، پت پرمیشور دیا کھائیا۔ مینوں کھیل وکھاؤنا اکھیں، آخر چرناں سیس نوٹیا۔ پھیر لکیر کڈھی نکھی، نگ رگر کے دتی دُہائیا۔ واسطہ پا کے کہا حق، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ اپنیاں بھگتاں دی پت رکھیں، جس ویلے پت پرمیشور نظر کیسے نہ آئیا۔ کوچھیاں کھلیاں پاویں گھٹ کے جپھی، جفاکش اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہناں دا جنم کرم سارا کر دیویں نفی، وادھا اپنے نال بنائیا۔ تیری لکھت لیکھ صفتاں وچ لکھیا نہ جاوے صفحی، ورقیاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں جگ چوکرئی سب نوں کدا رفی، رفتہ رفتہ اپنا حکم ورتائیا۔ میں واسطہ پاواں جوڑ کے دو ہنتھیں، ہنتھیلی ہنتھیلی نال ملائی۔ بالمیک کہا پُرکھ سمرتھی، تیری بے پرواہیا۔ انگد کہا ایہہ کھیل پُرانی پُرانن دسی، دس کے دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں پھردا ٹپی، ٹاپوآں توں پرے اپنی کار کھائیا۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پیارو دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے ایتھے نو گھنٹے بیٹھا رہیا بالمیک، آسن گھنٹے بہار لگائیا۔ اپنیاں پیراں دے پچھے ماری لیک، آر پار دتی کھچائیا۔ پھیر پرہو دی کیتی اڈیک، ترسنا لئی ودھائیا۔ مہربان کر بخشیش، وست اگم دے ورتائیا۔ پُرکھ اکال وس کے چیت، چیتن سُرتی دتی دکھائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ اتم ریت، ریتوان دتی سمجھائیا۔ بھگت بھگوان اکو میت، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا چھٹنا مندر مسیت، مٹھاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بالمیک کہہ میں بٹوارا نیچ، نیچو نیچ اکھوائیا۔ اپنے گلوں لاه قمیض، پرہ دے چرناں آگے ٹکائیا۔ نالے ہس کے کہہ نالے رو کے کہہ پرہ سدا بخشیش اپنی تمیز، طمع وچ نہ کدے کُرائیا۔ مینوں تیرے ملن دی سدا رہے ریجھ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال کہہ او کلجگ ویکھ نال نیجھ، دھیان دھیان وچوں بنائیا۔ جس ویلے بھگتاں دی لنگھاں دیپلز، در دران دیواں وڈیائیا۔ اُس ویلے تیری آسا منسا پوری کراں اُمید، ترسنا ترکھا ترپت کرائیا۔ دھرنی کہے سو ویلا وقت پچھلا گیا پیت، جگت سہنجی دئے وڈیائیا۔ میری کایا ہوئی ٹھنڈی سیت، پُرکھ ابناشی چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرنائیا۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

گر انگد کہے میں ایتھے دھرنی دبی سی نال اڈی، زور تین ویراں لگائیا۔ میرے اندر آواز آئی ربی، دُھر شبد شبد شنوائیا۔ کھیل ویکھنا چوڈھویں صدی، صدمے وچ سرب کُرائیا۔ اُس ویلے بھگت بھگوان دی پریتی ہونی لگی، دوسر ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ سماں جگ چوگڑی پچھوں آوندا کدی، قدیم دا مالک ہوئے سہائیا۔ جس نے سب دی کرنی کرنی ردی، حکم اپنا اک ورتائیا۔ مات لوک وچوں کڈھنی بدی، بُتخائیاں کرے صفائیا۔ گرمکھاں دیوے اچ پدوی پدی، پد دا مالک اک اکھوائیا۔ سریشٹی اگنی ہووے لگی، جگت سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ جھگڑاپئے سور گاں ڈھگی، ڈھوراں اتوں ہوئے لڑائیا۔ اپنی منزل سب نے جانی چھڈی، جگت سادھ سنت فقیر چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جگت حاکماں کھانی وڈھی، حرام خور روپ درسائیا۔ پھیر تتاں انگلاں نال لکیر

کڈھی، لہندے چڑھدے دتی وٻائیا۔ شبدي پچن کپا جو کھاوے مچھی ڈڈی، ڈنڈاوت پرہہ نے سب دی دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا مالک بن کے طبعی، طبیعت ویکھے تهاؤں بائینا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میرا بھاگ وڈا، ہر وڈے دتی وڈیائیا۔ بالمیک دے کے گیا سدا، سندیسہ پرہہ دی یاد سُنائیا۔ جس ویلے پتا پُت نال کرے دغا، سجن میت نہ کھئے سکھائیا۔ مایا روپی لگنی آگا، تتوت نہ کھئے بھجائیا۔ آتم رس دا کسے لینا نہیں مزہ، وشیاں وچ سرشٹ ہلکائیا۔ صدی چوڈھویں آونی قضا، قیامت اپنا روپ بدلائیا۔ جس دی سمجھنی نہیں کسے نے وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ بنا بھگتاں توں پرہہ دی چلے نہ کھئے وچ رضا، رضامند نہ کھئے اکھوائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال نے سب نوں دینی سزا، لیکھا منگے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی ست لگاوے سبھا، سبے اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

انگد کہے ایتھے جھنگی بُندی سی نو درخت، کِکر بیری سوہیا پائیا۔ میں دھیان دھریا دین دے باراں وقت، انتر انتر میل ملائیا۔ میری درشتی وچ آیا سارا جگت، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ جھٹ شبد اگمی سُنیا فقط، فقرہ اگم اتھاپیا۔ جس وچ جنایا نانک دھار وارنے جگرے لخت، گوبند گوبند کھیل کھلائیا۔ لیکھے لگنی بوند رکت، رکت بوند سوہیا پائیا۔ اُس دے پچھوں پرہو نے پرگٹ کرنے بھگت، بھگون اپنا میل ملائیا۔ جنہاں آتما پرما دیا لاؤنی شرط، شرع دا جھگڑا دینا مکائیا۔ مان دینا وڈیائی دینی اُپر دھرت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ انت واسا کر کے اُپر عرش، عرشی پریم اپنے وچ سمائیا۔ گر انگد کہا ایہہ صاحب

ستگر کرنا ترس، مہربان مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ میری اکو بینتی اکو عرض، اکو اک دیاں سنائیا۔ اُس سمیں پُرکھ اکال دین دیال نوں گرمکھاں نال ہووے غرض، لوڑوند اپنا پڑدا لاییا۔ ایہہ کھیل ہونا اسچرح، اچرح لایا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، غریب نائیاں ونڈے درد، دردیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کلاں ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میرا اشارہ کیتا سی ابوگر، دُور دُراڈا دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرے مالک نے ونڈ ونڈی گڑ شکر، شکوہ سب دا دئے چکائیا۔ دین دُنی دی لواؤنی ٹگر، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ ذات ذاتی کرنے کٹڑ، نمرتا رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دھرم نوں کرے پھڑ، پھٹیاں اُتے دئے لٹکائیا۔ شرع دا شرع نوں وجے لپھڑ، تماچا دُھردرگاپیا۔ چاروں گنٹ پینا ریہڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچا دسنا نہیں کوئی فقر، فقرے حق نہ کھئے سنائیا۔ جس ویلے سمت چھ دا مہینہ چڑھیا کتک، کتک اپنا رنگ بدلایا۔ پنجاں درباریاں سُہاؤنا وقت، اپنا بل دھرائیا۔ پنجاں پیاریاں مستک تلک لاؤنا سارے بھگت، اُنکلی سبجا ہتھ اُٹھائیا۔ پنجاں لیکھاریاں مستک لاؤنی اپنی رکت، خُون اپنا اپنا چمکائیا۔ پھیر دشا لہندی چڑھے کتک، اٹک توں پار ویکھ وکھائیا۔ کلے والیاں لیانی اک بطخ، چھبی پوہ رہیا سنائیا۔ اُس دا لال پاسا کیتا ہووے اک طرف، دوجا روپ نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پریم سینگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میں کی دساں، دس کے دیاں جنائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، ہستی ویکھاں بے پرواہیا۔ گر انگد ایتھے جلا یا سی نو ککھاں، اگنی اپنے ہتھ لگائیا۔ پھیر نظارہ تکیا اگئی اکھاں، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ دھیان دھریا کیشنا شکلا پکھا، ودی سدی ونڈ ونڈائیا۔ پھیر زمیں دے اُتے ستھر لٹھا، ڈنڈاوت روپ لیا بدلائییا۔ پھیر مٹی نال چھپایا مستک متھا، دھوڑی اُنگلاں نال چھپائییا۔ پھیر چھیتی تکیا پُرکھ سمرتھا، صاحب سوامی میل ملائییا۔ جھٹ منگی اگلی وتھا، واستک جھولی دتی ڈاہیا۔ پرہ سچ سنا دے کتھا، انراگی راگ سُنائییا۔ بھيو جنا کے يتھارتھ يتھا، یدی اپنا پڑدا لاییا۔ دھر سندیسہ آیا جس ویلے کلجگ آیو بیتی لکھاں، حُکھے اندر اپنا حُکم بدلائییا۔ پھیر پڑدا لایواں بھید اگمّا دساں، دہ دشا کراں رُشنائییا۔ لیکھا چُکاواں چار چساں، چشم دید دیاں درسائییا۔ جو لہنا محمد مسیح یسُو یسا، يتھارتھ دیاں درڑائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میں کی دساں اپنا بھيو، پردہ کی چُکائییا۔ ایتھے کِریا کیتی ستگر ستگر گردیو، گرو دیو بھيو چُکائییا۔ جس نوں کھندے نہچل نہکیو، نہکرمی دُھردرگاہیا۔ سو کلجگ اتم جن بھگتاں لیکھے لائے سیو، سیوک سیوا اپنی جھولی پائییا۔ جس نوں کھنا وڈ دیوی دیو، دیوت سُر اپنے رنگ رنگائییا۔ جس دی صفت کر نہ سکے رسنا جہو، شاستر سمرت کہن کچھ نہ پائییا۔ سو پڑدا کھولے الکھ ابھيو، اپرمپر اپنا رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے سرب دیوی دیو، دیو آتما پر ماتما اپنے رنگ رنگائییا۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سورن سینگھ ہر بھجن سینگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

بالمیک کہے میں ایتھے قلم نوں شاہی وچ دتا ڈوبا، تِن تِن تِن وار لگائییا۔ مُکھوں کھا پرہو میں تیرے جوگا، جوگ جُگت نہ کھئے رکھائییا۔ اپنے نام رس دا دے چوغہ، چُغلی نندیا توں لیتنا پچائییا۔ جھٹ شبد آواز آئی جس ویلے پیغمبراں کہی طوبی، طوبی

طوبی کر سنائیا۔ پھیر بھگتاں دیاں سوہیا، صُبح شام اپنا رنگ رنگائیا۔ سُوْرپیر بن کے یودھا، لوک مات لوان انگڑائیا۔ گرْمُکھاں پر دے آپ سودھاں، سُدی ودی دا پندھ مُکائیا۔ نام ندھانا دے کے آگادھ بودھا، بُدھی توں آگے کراں پڑھائیا۔ کھیل کراں لوک چوڈاں، چوڈس چنّ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بالمیک بختے اوہ مؤجاں، مجلس سدا اپنے سنگ رکھائیا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سادھو سینگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

گر انگد کہے میرا لیکھ پنج اکھڑ، اکھڑی باؤن نال وڈیائیا۔ میں نشانہ لا کے گیا اُتے اٹ پتھر، پابن پابن بیٹھ دباٹیا۔ نکھی جیہی نال رکھائی پاتی پتّر، پترکا سہج سُکھدائیا۔ جس ویلے گوبند یارڑا ہنڈھایا ستھر، سولان سیج سہائیا۔ نیتر ورو لے نیر نہ اٹھر، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ پھیر کھیل کرنا پرہہ اُتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں آوے پیج رکھن، تهاؤں تھائیں بوئے سہائیا۔ جو اکو دا نام چن، بن رسنا رس چکھائیا۔ اکو دوارے وسن، گرہ مندر اک وکھائیا۔ اکو پیون رسن، امرت رس دئے سمجھائیا۔ خوشیاں دے وچ سارے ہسن، غمی غم خوار دئے چکھائیا۔ اک دو جے نوں دسن، صاحب ملیا دھردرگاپیا۔ جس چوراسی وچوں بھگت ورو لے مکھن، چھاچھ دین دنی بناٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو بیڑا اکو چلائے نام پتن، گھاٹ اکو اک درسائیا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سینگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے سلکھنی گھڑی، گھڑی پل پرہہ اپنے لیکھے پائیا۔ کِرپا کیتی صاحب ستگر بڑی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑی جڑی، ناتا بدھاتا آپ بندھائیا۔ دھر پریم دی لا کے جھڑی، امرت میگھ دتا برسائیا۔ محبوب ہو کے کِرپا کری،

کِرین اپنا رنگ چڑھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی شرعی، شرع دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جو آتما سرن سرنائی پری، پرا پسنتی مدھم
 ییکھری دا لیکھا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت پرو کے اپنی لڑی، لڑ اپنے نال بندھائیا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں پھراں بہار پتا، چاروں کُنٹ چائیں چائیا۔ مینوں صاحب ستگر لبھا، پُرکھ اکال دُھردرگاہیا۔ جس نے میرا
 دھونا دھبنا، دُرمت میل میٹھی شاہیا۔ جھگڑا چکاؤنا سب، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ذات پات مٹا کے حدا، رنگ اکو دینا
 رنگائیا۔ ست دھرم دی پھڑا کے گدا، چگر سُدیشن دینا چلائی۔ کوڑی کِرپا میٹ کے آگا، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ پوتر کرے جن
 بھگتاں دوار جگ، جگ جگ اپنا چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساچے نام دا لا کے ڈگا، دو جہاناں دئے جگائیا۔

★ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

دھرنی کہے میں جگ چوڑی گھماں، گھنن گھیر وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ میں اُس دے چرن چماں، جو حُکم رہیا
 ورتائیا۔ مینوں سندیسہ دتا حضرت محمد دین جمعہ، شکروار جگت کہے لوکائیا۔ جس کارن ذبح کیتا دُنا، چھری کرد ہتھ اٹھائیا۔
 جس ویلے سرشٹی درشٹی رہیا کھئے نہ گنا، گنوت نہ کھئے چٹرائیا۔ واسنا ہونی وانگ ثنا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ کھیل کرنا
 مالک کُل گنا، کُل عالم ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلا لئے چُنا، چُن اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچے نام دی بخشے دُنا،
 دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنو بھگوان، تیرا سندیسہ حق سنا، سُن کے اپنے وچ ٹکائیا۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گردِیال سینگھ دے گھر پنڈ کلا ☆

دھرنی کہے میرا بھاگ ہویا سُلکھنا، گرہ وجی ودھائیا۔ نرگن دھار تکیا اکھنا، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ جس دا بھگت رہنا نہیں سکھنا، خالی جھولی نام بھرائیا۔ لوک مات وچ مان دے کے رکھنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ کنارے لا کے اپنے پتنان، در ساچا دینا جنائیآ۔ جس خوشیاں دے وچ نچنا، بھجنا واہو داہیا۔ دین دِیال ویکھ کے ہسنا، ہستی مستی وچ سمائیآ۔ درگاہ ساچی وچ وسنا، سچکھنڈ دوار وجے ودھائیآ۔ میرے اُتے اوہناں پریمیاں نچنا، جنہاں ملیا دُھردرگاہیا۔ جنہاں اِکو نام جینا، اِکو اِشٹ دیو رکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہہ نے قول اِقرار پورا کرنا جو گوہند نوں تِنّ سال دی عمر وچ دسیا وچ پٹنا، پوٹے پھیر دتا درسائیآ۔ کلجگ اتم ہونی دُرگھٹنا، جس نوں سکے نہ کھئے اٹکائیآ۔ گر اوتار پیغمبران دا ویلا ٹپنا، ٹپیاں والی نہ رہے پڑھائیآ۔ کلجگ دا پھل کوڑی کِریا پکنا، پکی طرح دتا جنائیآ۔ پھیر پُرکھ اکال دین دِیال جگت جہان تکنا، چوراسی ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں بخش کے ساچی متنا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورنان اِکو نام جینا، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائیآ۔ ہر پردے اندر وسنا، گرہ مندر سوہا پائیآ۔ دھرنی کہے میں اُس صاحب دے چرنی ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیآ۔ جس نے آتم دھار لگا کے وٹنا، گر اوتار پیغمبر لے پرنائیا۔ میں خوشیاں دے وچ ہسنا، گر مٹکھاں دینا سمجھائیآ۔ جن بھگتو اِکو جیو اپنی رسنا، جہوا اِکو اِک اِشٹ منائیآ۔ انت اِکو کنت دے گھر وسنا، دوجا کھونت نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ سب دا تن ماٹی خاک ہونا بھسنا، بھسم اُڈے تھاوں تھائیآ۔ جو حضرت عیسیٰ مُرداں دے کے گیا ہپتسا، حیاتے آب آب پرگٹائیآ۔ سو مالک مہربان محبوب تہاڈے اندر رکھنا، سہج سہج نال ٹکائیآ۔ جن بھگتو تُساں بنا پیتوؤں رس چکھنا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیآ۔ مڑ جانا اپنے وطنان، جس وطنوں ہوئی جُدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، کھیل کھیلے الکھ الکھنا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیآ۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہردیپ سینگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میریاں نکلیاں چیکاں، پاپاں بھار دتا دبائیا۔ میں رو کے کہا پرہو اپنے بھوکھت دیاں ویکھ تاریخاں، جو اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔ تیرے وچ حق توفیقیاں، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کر امیدان، ترسنا وچ نہ کھئے بللائیآ۔ سرشٹی اتتر زرتتر بدلیاں نیتاں، نیتوان نظر کھئے نہ آئیآ۔ آتم پر ماتم ٹٹیاں پرینتاں، پریم پریم نہ کھئے ودھائیآ۔ کایا ہوئے نہ ٹھانڈی سینا، اگنی تہ نہ کھئے بھجائیآ۔ کلمہ ربیا نہ جگت حدیثا، حضرتان بھہ نہ کھئے درسائیآ۔ اوتار گرو کرن تصدیقا، شہادت رہے بھگتائیآ۔ چھتر جھلے کیسے نہ سیسا، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری آس رکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن کرے پکار، پنے پنے سیس نوئیآ۔ میں چاروں گنت گئی ہار، دہ دشا نہ کھئے چٹرائیا۔ تیری سرشٹی ہو گئی ٹھگ چور یار، دھرمی دھرم نہ کھئے کھائیآ۔ گر چیلے ربیا نہ کھئے پیار، مرید مرشد نہ سنگ رکھائیآ۔ پتا پوت کرے خوار، استری مرد پئی لڑائیآ۔ تیری منزل چڑھے نہ کھئے دشوار، دشمن اندروں پنج نہ کھئے کڈھائیآ۔ میں رو کران گریہ زار، گرہ گرہ اپنا دھیان رکھائیآ۔ کرپا کر سچی سرکار، شاہ پاتشاہ دھر دے شہنشاہیا۔ کلجگ ویلا انت سنبھال، سمبل بہ کے حکم ورتائیآ۔ جھگڑا میٹ کے شاہ کنگال، دئی دویت دا ڈیرہ ڈھائیآ۔ تیرا حکم بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے درڑائیآ۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے احوال، بھوکھتاں وچ تیری لکھت لکھائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ اپنا دس احوال، اہل اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، دھرنی دھرت دھول اُپر ویکھ اپنے لال، بھگت سہیلے گرو گر چیلے اپنے رنگ رنگائیآ۔

☆ ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مَسَا سِنِگھ دے گرہ پنڈ نَوْرنگا باد ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے اوتارو میری نمستے، نمو نال وڈیائیا۔ کیوں تہاڈے نام ہونے سستے، کاغذ ہٹاں وچ وکائیا۔ مارگ پریم کیوں نہیں دسدے، دہ دشا کر شنوائیا۔ بھیو کھلن نہ نج نیترا اکھ دے، پرتکھ ملے نہ کیسے گوسائیا۔ کیوں تہاڈے من منوئے اندر نچدے، ٹوآ روپ وکھائیا۔ اپنے بھانڈے ویکھو کایا ماٹی کچ دے، ساڈھے تِن ہتھ پھول پھولائیا۔ جو ووبار چلائے مندر مٹھ دے، شودوالیاں نال گُرمائیا۔ اوتھ رام نام کوئی نہ رڈے، رٹا ویکھو تھاون تھائیا۔ تسیں کیوں نہیں اٹھ اٹھ نچدے، بھجو واہو داہیا۔ میری کوڑی کریا کیوں نہیں کڈے، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ کتھے دھرم دی دھار رکھدے، رکھک ہو کے دیو سمجھائیا۔ بنا نگاہ توں کیوں نہیں تگ دے، جوتی نُوْر نُوْر چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے پیغمبرو اپنی منزل تکو رُوحانی، رُوح بُت ویکھ وکھائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں آئی ہانی، ہان لایہ دیو درڑائیا۔ کیوں اُمت اُمتی ہوئی فانی، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ کیہڑی تہاڈی علی زاویدانی، ذرا پردہ دیو اٹھائیا۔ کیوں شرع دی آئی طُغیانی، جگت جہان رہی رُڑھائیا۔ کدھر گئی تہاڈی مہربانی، محبوب نال میل نہ کھئے ملایا۔ بھیو دسو منکیاں والی گانی، اک زیرو اک کی چٹرائیا۔ چوڈاں طبق ہوئی اندھیری شامی، شمع نُوْر نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سندیسہ دسو پیغامی، پیغمبرو کرو کی پڑھائیا۔ کیوں اُمت ہوئی حرامی، حُرماں وچ کُرا لایا۔ کدھر کلمہ گیا کلامی، کُلی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ کیہڑا ڈنک وجاؤنا دمامی، دامنگیر دیو درسائیا۔ کیوں طمع ہوئی تمامی، ترسنا سنگ رلا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دس گرو گرو ستگرُو دھار، در تھانڈے سپس نوائیا۔ سارے ویکھو نگاہ مار، تکو تھاون تھائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے دوار، دُھر دا ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ انتر کرے نہ کھئے پیار، پریم پریت نہ کھئے نہیائیا۔ جھگڑا مُکیا نہیں ورن چار، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ نہ کھئے سمائیا۔ کیوں اٹھاراں برن کرن ہابکار، ہومے اگنی تت جلا لایا۔ امرت ملے نہ تھنڈا ٹھار، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اٹھو ویکھو دین دنی سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ ستنام دا منتر کون رہیا اچار، اُچر کے ست وچ سمائیا۔ کون واپگرُو فتح بولے جیکار، خالصہ گوبند رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک سچّی سرکار۔ کلجگ کہے میری ڈنڈاوت، گر اوتار پیغمبرو سیس نوائیا۔
 میری کوڑ دی ویکھو بغاوت، گھر گھر اندر دتی ٹکائیا۔ شرع دی شرع نال عداوت، مذہب دین نال لڑائیا۔ کرکے زین اندھیری
 شامت، شمع سب دی گل کرائیا۔ کیسے کول نام کلمہ رہن نہیں دتی نیامت، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ دھرم دی دھار دے نہ کھئے
 دیانت، امانت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ میری کِریا دا ویکھو کھیل کوڑ بنی بناوٹ، سوہنی بنت جنائیا۔ کیوں تہانوں آئی تھکاوٹ،
 سوادھان ہو کے ویکھو اپنی خلق خدائیا۔ ذرا مچھ دابڑی کیس توکو بودی جنجو توکو مُونڈ مُنڈائے توکو حجامت، حُجرہ حق نہ کھئے
 وکھائیا۔ ویکھو تہاڈے ہندیاں سب تے آئی قیامت، کامل مُرشد کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں اپنیاں سکھان مُریدان دی دیو
 ضمانت، ضامن ہو کے لینا پچائیا۔ پرہ دا کھیل نہ کھئے آنجانت، بہرم وچ نہ کھئے چھپائیا۔ بھیو کھول مانکھ مانو مانس، منسا سب
 دی نال رلائیا۔ جگت دی ترسنا تگ لؤ تامس، طمع کوڑ لوکائیا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں سب دے اندر آیا آلس، نندرا گوڑھی نیند
 سوائیا۔ کلجگ کہے میرے انت سارے بن جاؤ ثالث، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ میں وی اُس صاحب دا بالک، جس تہانوں دتی
 مان وڈیائیا۔ میرا اوہو اک پرتپالک، پارہم نور الابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے اوتار پیغمبر گرو میری آد انت دی بندنا، سیس بن سیس جھکائیا۔ ویکھو میری جگت دی
 رنگنا، رنگن کوڑ دتی رنگائیا۔ میرے حُکم نال تہاڈا در کیسے نہ لنگھنا، آگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ میں سب دا جنم کرم کیتا بھنگنا،
 دھرم دی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ بنا پرہو دی کِریا توں کلجگ کہے میرے وچ بھگت کھئے نہ جمن، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ کیوں
 سندیسہ دے کے گیا ڈُشٹ دمنا، جل دھارا وچ اپنا دھیان لگائیا۔ جس دا روپ ست سروپ گوہند دھار اننا، انک کل دھاری
 اپنی کار درسائیا۔ اُس دا بھانا سب نے متنا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو پرکاش ہونا چٹنا، چند نور جوت رُشنائیا۔ جس دے
 کولوں دو جہاناں کمننا، وشن برہما شو سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم سب دا بیڑا بنھنا، بنھنہار ہو آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے گر اوتار پیغمبرو میری اک سلام، علیکم وچ
 سرنائیا۔ اپنا توکو نام کلمہ کلام، سرشٹی درشٹی دُنیا کائنات کھوج کھوجائیا۔ ویکھو کی کھیل کرے امام، عملان توں باہر کار

بھگنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تمام، شرع زنجیر شاہ حقیر کٹائیا۔ مذہب دا رہن دینا نہیں کوئی غلام، بندھن حد نہ کھئے رکھائیا۔ نام
 دے نال لگن دینا نہیں بنام، اکو مارگ پنتھ دینا درسائیا۔ کھیل ویکھنا جگت جہان، کٹھ بیکٹھ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دھرم دھار سمجھائیا۔ کلجگ کہے میری نمو نو چرن کول، کملاپت
 سرنائیا۔ لیکھا ویکھو اُپر دھول، دھرنی دھیان لگائیا۔ جس نوں کہا الہی اول، عالمین سمائیا۔ جس دی دھار دتی پائل، امرت
 رس وڈیائیا۔ جس دا روپ سمجھیا ساول سول، مُکٹ بین نین اکھوائیا۔ جو ہر گھٹ رہیا مول، مؤلا روپ نور الہیایا۔ اوہ سب
 کچھ میرے اتم دیوے بدل، بدلا دئے چُکائیا۔ سچ سوامی ہو کے کرے عدل، انصاف اک درڑائیا۔ شرع نال شرع نوں کر کے قتل،
 مقتول دا لیکھا دئے مُکائیا۔ اکو دھار اُچا کے مُقدّس، بیٹل دھام جنائیا۔ جتھے چار کُنٹ دہ دشا چل کے آوے پیدل، اپنا پندھ
 مُکائیا۔ کوڑی کیریا رہن نہ دیوے بے عقل، بُدھی بُدھ نال بدلائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا تن وجود شکل، رنگت رنگ نہ کھئے لڑائیا۔ کلمہ
 دس حقیقی حقل، نام ندھان دینا اُچائیا۔ کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ پُرکھ اکال اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر مات
 لوک ویکھو اپنا وطن، بے وطن دھیان لگائیا۔ جتھے سب دا سانجھا ہونا پتن، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا
 پروردگار سانجھا یار سب دی آئے پت رکھن، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ تہاڈا بھوکھتاں دا پورا کرے قول اقرار چین، وعدہ سب دا
 ویکھ وکھائیا۔ اگے ستجگ بنائے ساچی رچن، رچنا آپ جنائیا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کنچن، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ جس وچ
 بھگت سہیلے نچن، تپن گدن چائیں چائیا۔ سچ دوارے ساچے وسن، جتھے مالک اک الہیایا۔ منوآ من رہے نہ متن، من کا منکا
 دئے بھوائیا۔ ہرجن لال ائمٹھے بنا کے رتن، گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ کلجگ کہے میرا مول رہے نہ ہٹھن، ہٹھ دئے مٹھائیا۔ مینوں یاد
 آؤندا جو سندیسہ دتا پُرکھ اکال گوبند وچ پٹن، پٹنے واسی دیا کھائیا۔ اوہ شبدی دھار مارے اگئی سٹن، سٹیاں لئے جگائیا۔
 میری ڈوری نوں آوے کٹن، کٹاکش اکو نام لگائیا۔ کلجگ کہے میں انت اُس نوں ٹیکنا متھن، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جس دا
 ڈھولا نام گیت ایتھے اوتھے دو جہاناں چین، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر گن گندھرب کتر یشپ راگ الایا۔ میرا

خوشیاں وچ نکلے ہسّن، ہستی تکان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی جُگ چوڑی جس دے سب کچھ بتھن، سمرتھ اکتھ اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مکھن سینگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ★

کلجگ کہے پرہہ مینوں کہہ دے لاڈلے چنا، چن میرے تیری وڈیائیا۔ میں تیرا حُکم فرمانا منّا، منّ کے تینوں سیس جھکائیا۔ میں کوئی لولا لنگڑا نہیں لنجا، انگہین اکھوائیا۔ میرے وچ لکھیا گیا دسواں اکھر یئیاں، جس دا بہ گنتی وچ لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ میرے وچ صفت صلاحی چوڈاں سو تہہ بنیا پتا، صفحہ صفحہ نال وڈیائیا۔ میرے وچ گوبند نے لایا تیرے پیار دا کتا، کتی تیرے نال رکھائیا۔ میرے وچ دین مذہب دا بنیا بتا، حد حدوڈ دتی رکھائیا۔ میرے وچ تیرا کلمہ اُمت اُمتی چلا، کائنات سہائیا۔ میرے وچ تیرا نور پرگٹایا اللہ، عالمین اکھوائیا۔ میرے وچ شبد گرو پھڑایا پلا، پلو لوک مات پھرائیا۔ میرے وچ جگت ہنکار دا چڑھیا دلا، اپنا بل پرگٹائیا۔ میرے وچ کپٹ وکار ودھیا چھلا، اچھل چھل دھاری ہو سہائیا۔ میرے وچ مان رہیا نہ جلا تھلا، تیرتھ تہ رہے کرائیا۔ میرے وچ پرہو تیری پرگٹی کلا، کل دھاری خوشی دینی بنائیا۔ میرے وچ تیرا گوبند سورپیر پلا، جو پلک نہ جھلے جدائیا۔ میرے وچ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پھلا، پھلی بھوت نظری آئیا۔ میرے وچ دئی دویتی لگا سلا، سل پابن نہ کھئے چٹرائیا۔ میرے وچ ڈھوراں لٹھدی کھلا، گو غریب نہ کھئے سہائیا۔ میرے وچ نظر نہ آئے کوئی ٹلا، اٹل پدوی کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سر میرے بتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو بڈھی بخش دے عقل، مت دے درڑائیا۔ سب توں وکھری دے دے شکل، حسین دینا بنائیا۔ مینوں بنا دے پیر موکل، مہر نگاہ اٹھائیا۔ میں سب نوں آواں تکن، ویکھاں تھاوں تھائیا۔ پڑدا لاہواں مدینہ مکن، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ میرا برتھا نہ جائے یتن، یتھارتھ ہونا سہائیا۔ میں گھر سہاواں پتن، کندھی رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں آواں کتن، کٹاکش تیرا نام لگائیا۔ اُمتی جڑ آواں پتن، پٹنے والا نال ملائیا۔ سب دے پردے آواں پھٹن، پھٹڑ کران جگت لوکائیا۔ سب دا رس آواں چٹن، کوڑ کِریا نال لگائیا۔ سوانگی بناں نٹن،

گھر گھر ویس وٹائیا۔ میں لیکھا جاناں بالے شکم وچ وطن، انہو اپنی کھیل کھلائیآ۔ چاروں گنٹ میرے انگیارے تپن، بن تیری کیرپا سکے نہ کھئے بوجھائیا۔ جگت سنت فقیر میتھوں چھپن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جم کے دوٹ چاروں گنٹ ٹپن، کڈن واہو داہیا۔ میرا لہنا دے دے حقن، حقیقت وچ سنائیا۔ میں کھیل ویکھیا پورب اتر دکھن پچھم، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو تیرا نام جپن، تنہاں جم نیڑ کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۳ آسو شہنشاہی سمت ۶ کرئیل سنگھ دے گھر پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست دلارا چنگا، چنگی بخش مان وڈیائیا۔ تیرا نام چپاں اک ٹنگا، اک ٹنگ کیتی لوکائیا۔ اٹا وہن وبایا گنگا، کوڑ وکار لہر نال ملائیآ۔ جیو جنت سادھ سنت کیتا بھکھا ننگا، دھیرج دھرواس نہ کھئے بنائیا۔ پتا پوت کرایا دنگا، ایہ میری بے پرواہیا۔ تینوں کوئی آنہ لاوے انگا، ناتا آتم پرما تم دتا ٹڑائیا۔ تینوں دُنیا کہندی مندا، بھاگ ہین جنائیا۔ میں کوئی پنج تت نہیں بندہ، تن وجود نہ جگت رکھائیا۔ میرا سنگ تیرے سندا، جوتی دھار تیری وڈیائیا۔ اکو وست اگتی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گھر گھر کوڑ وکار دا دیوان اندا، اند ممتا وچ سمائیا۔ میرے وچ تیرے نام دا دین مذہب اگراوندے چندا، شاستر چنگی خانہ لے بنائیا۔ من واسنا اڈے پنتگا، ڈوری شبد نہ کھئے رکھائیا۔ کیتا پردھان لچا لنڈا، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ ہوئے ہنگتا پھڑا کے کھنڈا، جگت کھڑگ دتی کھڑکائیا۔ پائے میرا آتم کنڈھا، کنڈھی بیٹھے ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل ہونا اچنہا، اپنا دے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ محمد پہن کے ہرا تمبا، قدم چوڈاں رسیا اٹھائیا۔ میرا لوں لوں ویکھ کے کبا، کبنی گئی آئیا۔ کی ہن اُمت دا حال ہونا مندا، مندبھاگ دے لوکائیا۔ پھر نظر آگیا سلطان پُر نانک پھیریا رمبا، دھرنی دھرتی اُتے چلائیآ۔ پھیر دسیا جو تیغ بہادر ڈاہیا کنڈھا، لُبانا پار کرائیا۔ پھیر تکیا جو گویند ونڈیا منڈا، گُرمکھاں جنگلاں وچ کھوائیا۔ پھیر ویکھیا کھیل تیرا وچ وربھنڈا، برہمنڈ اکھ کھلائیآ۔ نظری آیا بنا بھگتاں توں جگت جہان رنڈا، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں چاہندا میرا

سفر کریں نہ لمبا، پندھ چھیتی دینا مُکائیا۔ آگے پاوے کھئے نہ پھندا، پھاندگی تینوں رسیا سُنائیا۔ ویکھ تیرا جگ نیتربین اندھا، تیرا درس کرن کھئے نہ آئیا۔ میں چاہندا اتم لیکھا مُکاواں جیرج انڈا، اُتبُج سیتج ڈیرہ ڈھابیا۔ مینوں پھیر پوے ٹھنڈا، جس ویلے پوری سرشٹی تیری جھولی دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں جگت کہے مُشنڈا، میں مُچھندا تیرا نظری آئیا۔

☆ ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دارا سینگھ دے گھر پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پرہ میرے کول تیرے حُکم دا پٹا، جس دا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جس وچ ساری سرشٹی کرنی بٹا، ڈھر حُکم کار کھائیا۔ زندگی جیون وچ سب نوں لاؤنا ٹھپا، کوڑ گکرم مہر لگائیا۔ مایا ڈسنی گھر گھر ڈسے سپا، سپت سُرکھ دین ڈھائیا۔ جو نانک کہے کے گیا تپا، تپدے پردے شانت نہ کھئے کرائیا۔ میں تیرے اُس بچن تے پگا، ساری دُنیا دتی بلائیا۔ بن کے نیک سپوت پچھ، صاحب سوامی تینوں دتا دکھائیا۔ میرا کھیل نہیں کوئی کچا، ڈوری تند نہ کھئے ٹڑائیا۔ میں مانساں سوراں گان کھویا کٹا، پنکھیروآں کھل لہائیا۔ ممتا مد پیائی گٹ گٹا، امرت رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں کام کرودھ دا لا کے جھٹا، خالی گھرانے دتے بھرائیا۔ جگت سنیاں سر وچ پا کے گھٹا، بے آس دتے زُلائیا۔ دوس زین پھراں ٹٹھا، بھجا واہو داہیا۔ مینوں سارے کردے ٹھٹھا، مخول رہے اڈائیا۔ میں تیرے حُکم وچ رتا، رتن امولک روپ بنائیا۔ مینوں اگلا دس دے پتہ، پت پریشور حُکم سُنائیا۔ کیہڑی دھرنی اُتے ہووے ستا، ستیاں کون اُٹھائیا۔ بھيو کھلا دے يتھارتھ يتھا، يدپ ידי دے جنائیا۔ میں سُننا نہیں چاہندا پچھلی جگت دی کتھا، بیتی کہانی کم کسے نہ آئیا۔ کھیل ویکھنا نہیں چاہندا کھنڈا تیر کمان بھٹھا، کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ مینوں اکو دس دے تیرا شبد کھلاڑی کیہڑا پٹھا، جو دو جہاناں کار کھائیا۔ سورپیر یودھا ہٹا کٹا، بلدھاری نظری آئیا۔ جس دا نام ہووے اکو ٹپا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔

کلجگ کہے میں تیرا بچہ ہونہار، ہونی اپنے سنگ رکھائیا۔ میں بن کے خوں خوار، سرشٹی سرشٹ جاواں چبائیا۔ میں ویکھاں چار یار، یاری محمد نالوں ٹڑائیا۔ میں پھڑ کے کنڈا خار، گرہ گرہ دیاں چُہائیا۔ مینوں بخش دے نام کٹار، دھاراں دوویں دے درسائیا۔ میری چرن کول نمسکار، سیس جگدیش جھکائیا۔ میری آئی اتم وار، صدی چوڈھویں سنگ رکھائیا۔ توں اکلّا میرا یار، دوجا یارانہ نہ کھئے بنائیا۔ جوں بہاویں مینوں لینا تار، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ کِریا کر سچی سرکار، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ میرا پرتھا جائے نہ وار، خالی ہتھ میری دُبائیا۔ دین دُنی نوں ماراں مار، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ تیرے تیرے نالوں کراں غدار، گدا کوڑ ہتھ پھڑائیا۔ کِریا کر آپ نرنکار، مہر نظر اٹھائیا۔ میں ہو گیا ہوشیار، آلس نندرا دتی تجائیا۔ میں ویکھاں سرب سنسار، انتر نرنتر پھول پھولائیا۔ منگ منگاں تیرے دربار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ میری نو نو نمسکار، ڈنڈاوت وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا لیکھا اگم اپار، اگمڑے اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سنگھ دے گرہ ترنارن ★

کلجگ کہے میرے وڈ امام، پروردگار تیری سرنائیا۔ مینوں خوشی وچ دے انعام، خالق خلق دیا کھائیا۔ میں بھلائی پیغمبراں دی کلام، تیرا نور نہ کھئے ژسنائیا۔ تیرا جھگڑا ویکھنا وچ اسلام، اسم اعظم نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں میں لیکھا مُکاؤنا تمام، تمنا محمد نال ملائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے علام، کوڑ زنجیر دینی ٹڑائیا۔ کھیل کرنا وچ عوام، عام اپنی کار بھگتائیا۔ نو کھنڈ پرتھی خاک دینی چھان، ستاں دیپاں دھوڑ اڈائیا۔ ہن آؤنا وچ میدان، بلدھاری روپ پرگٹائیا۔ دین مذہب کراؤنا گھمسان، ذات ذات نال ٹکرائیا۔ دھرم دا رہن نہیں دینا نشان، کلمہ حق نہ کھئے سنائیا۔ سانجھا رہے نہ پین کھان، پتا پوت دینے ٹکرائیا۔ میں کرنا کھیل تمام، مہربان تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے میں تیرا نام دھیاؤندا، ہر پردے وچ ٹکائیا۔ میں سدا تیری اوٹ رکھاؤندا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرے

آگے واسطہ پاؤندا، رو رو نیناں نیر و ہائیا۔ خالی جھولی آگے ڈاہندا، مہربان دینی بھرائیا۔ میں تیرا آکو حکم چاہندا، جگت جہان دیاں لڑائیا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ مایادھاری دل پھراؤندا، گرہ گرہ الکھ جگائیا۔ چم درستی پندھ مکاؤندا، اوچ نیچ نہ کھئے چٹرائیا۔ دھر سندیسہ اک سناؤندا، سناواں اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری ویکھ نیت، نیتوان دیا کھائیا۔ میری کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت کوڑ بوجھائیا۔ جھگڑا میٹ مندر مسیت، کعبے پئے نہ کھئے ڈہائیا۔ ستجگ ساچی دس ریت، مانو ذاتی دے سمجھائیا۔ آکو تیرے چرن ہووے پریت، اوتار پیغمبر گرو پندھ مکائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کھئے ونڈائیا۔ آکو کلمہ سچ دس حدیث، حضرتان توں پرے کر پڑھائیا۔ ٹوں ہر گھٹ وسیا بیچ، انتر پڑدا دے اٹھائیا۔ جس دی چار جگ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کرن تصدیق، شہادت اکھراں والی بھگتائیا۔ سو سوامی حق کر تبلیغ، یک مُرشد واحد کھیل کھلائییا۔ میری آسا منسا اک اُمید، مہربان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا فرماں بردار، فرمان مٹیا چائیں چائیا۔ ساری سریشی کیتی خوار، خالص روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی روندے زارو زار، پت پریشور پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ ستگر اشٹ گئے وسار، وشیاں کوڑ بھری لوکائیا۔ سب دے اندر دھواں دھار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سُرتی شبد نہ کرے پیار، سُرت شبد نہ کھئے ملائییا۔ امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، جھرنا جھہر نہ کھئے جھرائیا۔ نیچ نیتر سکے نہ کھئے آگھاڑ، لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ شبد ناد سنے نہ کھئے دھنکار، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ زرگن جوت نہ بیئے اُجیار، دیا باقی گھر نہ کھئے ڈگمگائیا۔ میرا پرہو کھیل اپر اپار، لکھ چوراسی وچ گیا سہائیا۔ جدھر تکاں دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں چاہندا لیکھا مُکا دے سنگ محمد چار یار، صدی چودھویں ویکھ وکھائیا۔ تیرے انتر نرتت میری گفتار، گُفت سُنید بھیو کھلائییا۔ ٹوں پت پریشور پروردگار، سانجھا یار نور الایہیا۔ تیری مہما کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ تیری اوٹ رکھدے گئے اوتار پیغمبر گرو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے دھیان لگائیا۔ کل کلکی تیرا کھیل ہووے اپار، اپرپر سوامی اپنا بھیو کھلائییا۔ میری نمستے ڈنڈاوت بندنا سجدے

وچ مستک لاواں چہار، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ کلجگ کہے پرہو کر کیرپا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کل پرگنائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب لے وچار، وچر کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد سچی سرکار، جگ چوکرئی دھر دا حکم نام ورتائیا۔

★ ۱۶ آسو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر ★

کلجگ کہے پرہو آسو آگیا سولا، سولاں کل رہے نہ کھئے چٹرائیا۔ مینوں تگ لے اپنے کولا، کل مالک دیا کمائیا۔ میں تیرے حکمے اندر بولا، انبولت راگ سنائیا۔ چار گنٹ تگ لے ساچا رہیا کھئے نہ ڈھولا، ڈھول میرے دھر دے ماہیا۔ نو کھنڈ پرتھی پاوے رولا، ست دیپ رہے گرلائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول لبھ کیسے نہ مولا، مولا وچ نہ کھئے سائیا۔ اپنا قول اقرار تگ لے رہے نہ پڑدا اوہلا، بھیو دینا کھلائیا۔ سچ دی دھار رہے کھئے نہ تولا، تکر نام نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچے گھر دا بنے کھئے نہ گولا، گولک مایا رہے بھرائیا۔ تیرے ملن دا دے نہ کھئے وچولا، وچلا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ سب دی شکتی انتر کھوہ لا، بھگتی رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ٹوہ لا، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولائیا۔ دھر دے پیار وچ فرکے کیسے نہ ڈولا، یودھا سورپیر نہ کھئے اکھوائیا۔ تیرے نام وچ کھیلے کھئے نہ ہولا، لال گللا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مہربان محبوب رنگن اپنا ویکھ مات لوک وچ چولا، چوئیسویں اوتار دیا کمائیا۔ تیرا مانس مانو مانکھ انسان ہویا بولا، دھر سندیسہ سنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در نیوں نیوں لاگا پائیا۔ کلجگ کہے پرہے میں ٹٹھا بھجا تھکا، نین لے اٹھائیا۔ میں پچن کران حقا، حقیقت وچ سنائیا۔ تیری سرشٹی لنگھائی وچوں جوں سوئی نکا، نکا وڈا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سادھاں سنتاں قیمت پا کے ٹکا، ٹکیاں وچ دتے زلائیا۔ اوہ ویکھ محمد دا صدی چودھویں دا پٹا، پٹے والا لے جگائیا۔ سورپیر یودھا بنا ہٹا، ہٹھ اکو اک پرگنائیا۔ پچھلا نام سب دا جائے کٹا، کٹاکش آگلا دے لگائیا۔ دین مذہب دا رہے کھئے نہ رٹا، جھگڑا ذات کھئے نہ پائیا۔ کلجگ چیتھڑ پُرانا پھٹا، ستجگ بستر ست دے پھنائیا۔ لکھ چوراسی اپنے نام توں کرکے بٹا، زیرو صفر دے سمجھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے مالک دھر دے ابا، یا مبین تیری سرنائیا۔ میرا ویکھیں کھئے نہ دھبّا، سچ دی دھار اک سرنائیا۔ میرا قدم ویکھ لے سچّا، سہج سہج اٹھائیا۔ جتھے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار دی ہووے جگہ، اوتھے اوتھے دیاں ٹکائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا کے کگا، مایا ممتا وچ رُلائیا۔ سادھا سنناں دے اندر لا کے آگا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار وچ تپائیا۔ مہربان محبوب اتم سب نوں دے دے سزا، سچن ہو کے ہو سہائیا۔ میں چلدا وچ تیری رضا، رازق رزق رحیم اوٹ تکائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے سر تے وکھا دے قضا، قاتل مقتول دے لوکائیا۔ کوئی درس تیرا کرے نہ اُپر شاہ رگا، نو دوار سرشٹ درشٹ ہیٹے ہلکائیا۔ چوتھا ملے نہ کیسے پدا، پت پرمیشور میری آسا پور کرائیا۔ دُھن آتمک سنے کھئے نہ نڈا، انادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ میرا کوڑ نشانہ چار گنٹ ہووے گڈا، گاڈ گڈ میرا ریاکرس دینا بنائیا۔ تیرتھ تٹاں لاواں اڈا، تٹ کنارے ویکھ وکھائیا۔ صدی بیسویں ڈونگھا کر دے اپنا ہور کھڈا، حضرت عیسیٰ نین اٹھائیا۔ مُحبّت وچ لڈاوے کھئے نہ لڈا، گودی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال میں تیرے حکمے اندر بدھا، بدی دا مالک اپنا روپ بنائیا۔ ساچی کارے جگت لگا، کرنی کرتے تیری سیو کھائیا۔ مینوں جگت وکار وچ کر دے مگا، مگن اپنا آپ کرائیا۔ وشے وکار دا سب نوں چکھاواں مزہ، جو مذاق تینوں کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس ٹکائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری ویکھ لے کرنی، کرتب دیاں جنائیا۔ تیری حقیقی منزل کیسے نہیں چڑھنی، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم تُک کیسے نہ پڑھنی، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ سرشٹی دیناں مذہباں وچ لڑنی، ایہہ میری وڈ چٹرائیا۔ میں دھان وانگ سرشٹی چھڑنی، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ میرے آگے بڈھی نہ کیسے دی اڑنی، مورکھ مُگدھ دینے بنائیا۔ سب دی عقل کوڑ وچ ہرنی، سچ نال نہ کھئے ملائیا۔ بنا بھگتاں توں تیرے آئے کھئے نہ چرنی، چرنودک مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ کلجگ کہے میں ایسی گھاڑت گھڑنی، گھڑن بھنہہار دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لے ملائیا۔ کلجگ کہے پرہو تیرا در سچّا دوآبہ، زرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ گر ارجن اشارہ کیتا بڈھے بابا، شبد شبد وچوں شنوائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آیا گرمکھاں دا دھر دا دادا، پتا گوبند شبد نال ملائیا۔ دو جہاناں بنے راجن راجا، شاہو

بھوپ آپ اکھوائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے دیس ماجھا، مالوا سنگ بنائیا۔ گرمکھ ہنس بناوے کاگا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیا۔ جو آشا رکھی کرشن کول رادھا، ردے وچ دھیان لگائیا۔ جس کارن رام نوں سینتا ماریاں آوازاں، سستی اٹھ کے دتی دہائیا۔ کی منشاں پڑھنیاں نمازاں، رام کرشن دا ایشٹ بھلائیآ۔ رام ہس کے کہا سب دے پچھے ویکھیں گوبند والا بازاں، گوبند شبد روپ درسائیا۔ جس نے جگت جہان رچنا کاجا، کرنی دھر دی نال رکھائیا۔ مان رہنا نہیں سنت سادھا، سادھنا سچ نہ کھئے کھائیا۔ کوٹاں وچوں بھگتاں دا ہونا نہیں وادھا، وعدے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد جگادا، جگ چوگری نرگن سرگن سرگن نرگن سد اپنی کھیل کھلائیآ۔

★ ۱۶ آسو شہنشاہی سمت ۶ کیہر سنگھ رڑکا دے نوت پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر ★

کلجگ کہے میں سندیسہ دیواں ذرا، ظاہر ظہور ربیا جنائیا۔ بھگت سہیلا ویکھنا کھرا، خالص دھر دا رنگ رنگائیا۔ تن مندر ویکھنا گھرا، گرہ انتر پھول پھولائیا۔ دھرم دی دھار تکی شرع، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پریم ویکھنا نرائن نرا، کی نر ہر رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار تکنا دھڑا، سچ سچ نال ٹکرائیا۔ دوا بے والیو لیکھا بڑا، کلجگ کوک کوک سنائیا۔ جیہڑا میں گوبند دی بھیٹا کرنا کڑا، اوہ تہاڈے حصے آئیآ۔ میں بھگت دوارے آگے ہونا کھڑا، پلنگ دو رنگ وچھائیا۔ پھیر میری ویکھیو طرز تے طرح، کی آگلا حکم درڑائیا۔ لہندی دشا لکھ کے لگی ہووے محمد دی شرع، کانے قلم نال وڈیائیا۔ چڑھدے ڈھائی فٹ دا بنیا ہووے تھڑھا، تپا نانک منگ منگائیا۔ دکھن نو اچ دا ہووے گڑھا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ پہاڑ بھرم لکھ کے لایا ہووے مرا، مُرید مُرشد نال رلائیآ۔ نو فٹ آگے ہووے درا، پٹھا روپ دینا درسائیا۔ جتھے دھار چلنی نہیں مدھم بیکھری پسنٹی پرا، پارپرہم پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکنکار اک ہرا، ہری ہر اپنی کار کھائیا۔

★ ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم دے گھر پنڈ گڑا ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے پرہو میں چار کُنٹ بھجّا دوڑا، اُتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ جگت جہان جیو جنت سادھ سنت مارگ تکیا سوڑا، آگے قدم نہ کھئے کھائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان تیرے پیار دا دسے کھئے نہ پوڑا، پوڑی ڈنڈا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم ملیا رہن نہیں دینا جوڑا، جوڑی تیرے نال نہ کھئے بنائیا۔ صاحب کھیل ویکھ لے مورا، مہربان اپنی اکھ اُٹھائیا۔ جگت جیو کر کے اتر کوڑا، مٹھا رس دتا گوائیا۔ مینوں دُور دُراڈا نظر آوندا گوبند والا گھوڑا، نیلا نیلی دھاروں سوبھا پائیا۔ جس دا دو جہان سُن دے شورا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھیان لگائیا۔ تیرا سُر پیر بہادر دِسدا بانکا چھوپرا، نوجوان نور الاہیا۔ جس نے کھیل کرنا جھگڑا میٹھا پنج چورا، تتو تت تت بدلائیا۔ تیرے نام دا اکو گاؤنا دوہرا، دوہری چوٹ لگائیا۔ مہربان میرے تے کِریا کردے بھورا، وست اگم دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرا کھیل تک اتفاقی، اختلاف کیتا جگت لوکائیا۔ آب حیات دا رہیا کھئے نہ ساقی، ساکھیات تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ منزل ملے نہ کیسے تن خاکی، حقیقت حق نہ کھئے جنائیا۔ سب دا منو اکتا عاقی، عقل بدھی دا ڈیرہ ڈھابیا۔ بحر کپاٹی کوئی کھول سکے نہ تاکی، ناہی کول نہ کھئے اٹھائیا۔ دُھن شبد سُنے کھئے نہ گاتھی، نادی ناد نہ کھئے وجائیا۔ زرمل جوت نہ کیسے پرکاشی، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ میرے صاحب پُرکھ سمراتھی، تیری سیوا سچ کھائیا۔ صدی چوڈھویں منتی آکھی، اُمت نبی رسولاں لواں اُٹھائیا۔ اُمت اُمتی کھیل کراواں جگت تماشی، طمع طمع نال ٹکرائیا۔ تُوں کِریا کرنی پُرکھ اِبناشی، سو پُرکھ زرنجن تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کِریا میری راکھی، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ آد زرنجن میری پوری کِریا گھاٹی، سِری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ اِبناشی کرتے ویکھیں میری واٹی، پاربرہم ہونا آپ سہائیا۔ میں انت اخیر بے نظیر کتھا کہانی آکھی، کہہ کے دتا سُنائیا۔ میری مُعاف کرنی گستاخی، غصہ گلہ نہ کھئے جنائیا۔ میرا کھیل ورتنا دھرم دھار دی گوبند والی وساکھی، وساہ کے سب نوں دینا پلائییا۔ شبد اگما تکنا پاتی، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ تیری کِریا نال چار کُنٹ کیتی اندھیری راتی، رُتڑی سچ نہ

کھئے مہکائیا۔ کھیل ویکھیا تہ آٹھی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نال ملائیا۔ نو دوار جگت واسنا راکھی، کوڑ کُٹب بنائیا۔ ہوں سیوک ناتھ انا تھی، دین تیرے آگے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرے در دا منگتا، مانگت اک اکھوائیا۔ مینوں بخش دے ہوئے ہنگتا، کوڑی کرپا گڑھ جنائیا۔ میں جگت جہان کرنا بھکھا ننگتا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ جھگڑا پاؤنا کایا من کا، ممتا کوڑ نال رلائییا۔ ہن نشان رہن دینا نہیں تارا چند دا، محمد چار یاری نال گر لائییا۔ تیرا کھیل سری بھگون دا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ کہے میں تیرے در تے جمدا، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ توں جگ جگ سب دا بیڑا بٹھدا، میرا ہونا انت سہائیا۔ میں شکرانا کران تیرا دھن دھن دا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اشارہ دے دے اپنی گل دا، سندیسہ اک اگم اتھاپیا۔ پھیر کھیل تکنا کلجگ کل دا، کل کاتی لے اٹھائیا۔ جھگڑا پاواں پنچ وکارے دل دا، تہ تن وجود لڑائیا۔ مان رہن دینا نہیں اٹھسٹھ تیرتھ جل دا، گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھائیا۔ لیکھا یاد کر لے راجے بل دا، جو باون روپ گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے اتہ دے دے طاقت، طاقتور تیری وڈیائیا۔ میں ثابت رہن دینی نہیں کیسے لیاقت، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ محبت وچ کرے نہ کھئے رفاقت، نفاق وچ خلق خدائیا۔ مایا ممتا لاؤنی علامت، عالماں علم دینا بھلائییا۔ سرسٹی درسٹی کر انجانت، ناتا تیرے نالوں ٹڑائییا۔ سچ دی رہے نہ کھئے امانت، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ گھر گھر وچ پا کے بغاوت، جھگڑا ویکھاں خلق خدائیا۔ تیرے نام کلمے دی رہن نہ دیواں لیاقت، ہوئے ہنگتا نال بھرائیا۔ پھیر ویکھیں میری زین اندھیری شامت، شمع جوت نور نہ کھئے رُشنائیا۔ میں تیرا ست دُلارا صحیح سلامت، تیرے چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری تیرے آگے ارداس، بینتی اک جنائیا۔ مینوں دینی اک شاباش، شہنشاہ پُشت پناہ ہتھ اک رکھائیا۔ میں تیرا ست دُلارا خاص، خواہش میری ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا کیتا ناس، کوڑ کُڑیاری دتا چلائییا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، دین مذہب دتا ٹکرائیا۔ آگے ویکھیں میرا ہور حالات، حالت بدلے سرب لوکائیا۔ کوڑ کُڑیاری گُکرم پاؤنی وفات، مقبرہ کائنات روپ درسائیا۔ سچ

دی رہن دینی نہیں کوئی جماعت، جملہ اکھڑ نہ کھئے شنوائیا۔ تیری کِریا نال نو ست ہونی اندھیری رات، نو دوارے پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ تینوں کرے نہ کھئے تلاش، سارے بیٹھن مُکھ بھوائیا۔ اُٹھ ویکھے شنکر اُپر کیلاش، کی کلا کل ورتائیا۔ برہما اتتر ہووے ہراس، حیرانی وچ ڈہائیا۔ وشنوں تے خاص، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کی کھیل پرہو تماش، کلجگ اپنی کار کھائیا۔ میں جوڑنے دوویں ہاتھ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سب دا پورا کر دے واک، جو بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ ہونا پئے نہ کیسے نراس، آسا سب دی پور کرائیا۔ کلجگ کہے مہربان مہربان مینوں بخش دے میری دات، داتے دانی جھولی دینی بھرائیا۔ انت کنت بھگونت دئیں شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے ستجگ دا چٹا ہووے لباس، چٹی دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔

★ ۱۸ آسو شہنشاہی سمت ۶ مہر سنگھ دے گھر جگراؤں شہر ★

کلجگ کہے پرہ دھیان دے یدی، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ محمد تکدا اپنی صدی، چوڈھویں چوڈس اکھ کھلائییا۔ دھار وبا دے نوح ندی، نر نرائن بے پرواہیا۔ سرشٹی تیرے حکم اندر بدھی، بدی دا جھگڑا کھوج کھوجائیا۔ تیری جوت نر علم جگی، جگت دے مالک ہو سہائیا۔ دین دُنیا ویکھ لگی آگی، اگن رہی جلائییا۔ جگت وکاری ہوئی مدھی، مد ماس آہار بنائیا۔ منزل ملے نہ کیسے پدی، پت پریشور پڑدا دے اُٹھائیا۔ تون نور الابی ربی، رحمت سچ کھائیا۔ جھگڑا میٹ دے سدی ودی، اکو پکھ دینا درڑائیا۔ کوڑی کِریا چکا دے تن ماس ہڈی، کلپنا کایا رہے نہ رائیا۔ جیو جہان میٹ دے گدی، گداکار کر لوکائیا۔ نرگن دھار دسدے بگی، بگ پیڑیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں منگ آگمی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ دیونہار مول نہ سنگین، سگلے ساتھی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چڑھیا چند نہ دے نوچندی، نو ست رہی گرلائییا۔ دین مذہب توڑ پابندی، پابند اپنے لے کرائیا۔ واسنا رہے کیسے نہ گندی، اتتر ڈرمت میل دھوائیا۔ ایہ کھیل تیرے سندی، سند پچھلی دئے گواہیا۔ میری منزل کیسے تون مول

جائے نہ لنگھی، کوٹن سادھ سنت بیٹھے دھونیاں تائیا۔ سب دی آتما ہوئی رنڈی، پر ماتم کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تیری جگت جہان دی گھڑی لنگھی، ویلا وقت رہیا سُنائیا۔ کِرپا کر سُرے سرنگی، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ پرگٹ ہو وچ ورہنڈی، برہمنڈ دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں پون دے ٹھنڈی، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جگ جنم دے پچھلے لئیں گنڈھی، گنڈھنہار دیا کھائیا۔ تیری دھار چنڈ پرچنڈی، پرچنڈ روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان میٹ دے تنگی، تنگدست نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر پنڈ داکھاں ضلع اُدھیانہ ★

کلجگ کہے پرہو میں تیرا دھرم دھار دا جوگی، جُگیشہر چوٹھا جگ اکھوائیا۔ نرگن دھار نرگن بن سنجوگی، سچ سوامی اپنا میل ملائیا۔ وچھوڑا ہوئے نہ کھئے وجوگی، ناتا ٹٹ سکے نہ رائیا۔ میرے ٹھاکرا میتوں بنا دے مؤجی، مجلس جگت نال وکھائیا۔ میں ساری سریشٹی دریشٹی کیتی روگی، ہوئے بنگتا نال ملائیا۔ جگت واسنا بن کے بھوگی، سریشٹی ترسنا ترکھا ودھائیا۔ کیسے دی قیمت رہن نہیں دتی کوڈی، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ میری آئیو پیٹے نہ بہتی، تیرے آگے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں منگاں اکو اک، سچ سچ دیاں جنائیا۔ میرا لیکھا دیویں لکھ، لوک مات ملے وڈیائیا۔ تیری کِرپا نال میں دھرم دا رہن دتا نہیں کوئی سکھ، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میں سب دی بڈھی لئی جت، من کلپنا جگت کُرائیا۔ تیرا کرے کھئے نہ بت، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ پرہو وسیا کیسے نہ چت، کوڑ کلپنا وجے ودھائیا۔ تون پرگٹ ہویا میرے نوت، مہربان دیا کھائیا۔ سچ سوامی بن کے پت، پت پریشور دیا کھائیا۔ سب دے اندروں ست دھرم دی دھار لینی کھچ، چار کُنٹ کوڑ دے ہلکائیا۔ شبد شکت رہے کیسے نہ وچ، سادھ سنت خالی روون مارن دھائیا۔ وڈیائی رہے نہ کیسے مَن رکھ، رکھی رکھیشہر ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سو پُرکھ نرنجن تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں منگاں اتم کی، کرنی کرتے دیا کہائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر دے ساڈھے تن ہتھ سپیں، زوداس چہارا دئے گواہیا۔ ست دھرم دی مات رکھدے نہہ، نرنکار ہو سہائیا۔ کوڑی کیریا ختم کردے بی، بیس بیسے بے پرواہیا۔ تیرا نام ندھان دین دئی لئی پی، امرت رس دینا چکھائیا۔ نرمل کر سب دا جی، جیو ایش دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جیو جنت چارے کہانی تیرا پتر دھی، اتم پر ماتم دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۸ آسو شہنشاہی سمت ۶ پاکھر سنگھ دے گرہ پنڈ موبی ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے میرے صاحب پروردگارا، پاربرہم پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ گہر گمبہر بے نظیر نرگن دھار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور ہر حضور تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن دھار میںوں محمد دئے اشارہ، صدی چودھویں اکھ کھلائییا۔ اُمت اُمتی دِسدا انت کنارہ، انتشکرن بدلیا خلق خدائیا۔ حق حقیقت دا لائے کھئے نہ نعرہ، کلمہ کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ دین مذہب دا میٹ دے دائرہ، حد حدود رہے نہ رائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چوڈاں لوک چوڈاں طبق تیرا ہونے جیکارا، جے جیکار کرے لوکائیا۔ شبد گوہند کھیل کھیلے دوبارا، دوسری اپنی کرنی کار کہائیا۔ تون نرویر پُرکھ نراکارا، آد نرنجن نور الہیا۔ ستجگ ساچا کر اُجیارا، ست دھرم ست پرگنائیا۔ کوڑی کیریا کر خوارا، جگت ترسنا واسنا دے بچھائیا۔ پریم پیار محبت وچ اتم پر ماتم کر پیارا، شبد ناد دھن شنوائیا۔ کل کلکی تیرا کھیل ہووے اپارا، اپر مپر تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ تون کرتا کریم کر نیہارا، قدرت دا مالک نور الہیا۔ تیری جاگرت جوت جگے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سپس نوائیا۔ تینوں ڈنڈاوت کرن تیئی اوتارا، راما کرشنا دھوڑی خاک رمائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا نور اُجیارا، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ نانک دھار گوہند تیرا ست دُلارا، دو جہاناں مرد مردانہ سوہا پائیا۔ تیرا شبدی شبد وڈ بلکارا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کیتا پار کنارہ، میرا

اتم لیکھا دے مُکائیا۔ کلجگ کہے میری نو نو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدہ جگت سیس نوائیا۔ ٹوں کرنیہار کرتا پُرکھ کرتارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دھرم دی دھار دس دوارا، جتھے دوارکاواسی سیس نوائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ دا نہیں کوئی اکھاڑا، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو شبد ناد ہووے دھنکارا، اکو جوت نور رُشنائیا۔ کِریا کر پرم پُرکھ میں ڈھیہہ پیا تیرے دوارا، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرا انت اخیر پکڑ لے دامن، دامنگیر تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کھئے نہ ضامن، ناتا بدھاتا انت نہ کھئے جڑائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ اندھیری شامن، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ کہے میرا کوڑ بنیا راون، بلدھاری بل پرگٹائیا۔ ساچا دے کھئے نہ کاہنن، بنسری دھن نہ کھئے سُنائیا۔ پیغمبر نور نہ کھئے چمکاون، جلوہ سکے نہ کھئے درسائیا۔ پڑدا کھولے نہ زمیں اسمان، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ جدھر تکیئے کامنی کامن، کمن دے لوکائیا۔ آتم برہم دا رہیا کھئے نہ براہمن، پاربرہم تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبدی دھار شاہ سلطانن، شہنشاہ شاہ پاتشاہ در تیرے منگ منگائیا۔

☆ ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرام سینگہ دے گھر پنڈ بڈھیل ضلع لدھیانہ ☆

کلجگ کولوں سو گرمکھ جائے بچ، جو بچین ستگر جھولی پائیا۔ ستگر لوں لوں اندر جائے رچ، ساڈھے تین کروڑ روم وچ سمائیا۔ منوآ دہ دشا نہ پوے نچ، کلپنا وچ بھجے نہ واہو داہیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ رسنا جہوا بولنا سچ، کوڑی کریا پندھ مکائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، تنوت نہ کھئے تپائیا۔ چرن پرتی جوڑے نت، ہر چرن کول سرنائیا۔ دھیرج سنتوکھ رکھے جت، کام کرودھ نہ رنگ رنگائیا۔ پردے دھارے ستگر مت، من مت دُور کرائیا۔ دین دیا لا اندر جائے وس، ہر گویلا پڑدا دئے اٹھائیا۔ ترے گن اکن وچ نہ جائے مچ، ستگر امرت میگھ برسائیا۔ ست دھرم دا ساچا اکو تپ، سد چلنا حکم رضائیا۔ گرو شبد گاؤنا ہس ہس، گر ستگر میل ملائیا۔ نج نیتر کھلے اکھ، اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ نجھ امرت لے چکھ، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میل لے ملائیا۔ کلجگ آنہ سکے نیڑے، گرمکھ سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جیہڑے ستگر چڑھ گئے بیڑے، نیا نوکا نام ٹکائیا۔ کوڑ کلپنا مٹ گئے جھیڑے، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ چوراسی وچ پین نہ گیڑے، کھانی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ دُور دُرائے پہنچن نیڑے، جو پردے نام دھیائیا۔ پُرکھ اکالا کرے مہرے، مہر نظر اک ٹکائیا۔ اکو رنگ گرو گر چیرے، گر گوبند گود اٹھائیا۔ بھرم رہے نہ سنجھ سویرے، ایکا نور جوت رُشنائیا۔ جو لیکھا حق نیڑے، مالک دُھردرگاہیا۔ کلجگ دے کئے جھیڑے، جھگڑا متا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جس کلجگ کولوں اپنا آپ بچاؤنا، نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس نے اکو اشٹ مناؤنا، اشٹ گردیو سوامی مل کے وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا، گیت نادی ناد شنوائیا۔ محبوب مُحبت وچ اکو پاؤنا، پون پانی نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچی سیجا سیج سہاؤنا، پردہ آتم در کھلائییا۔ نادی ناد شبد و جاؤنا، دُھن آتمک راگ الائییا۔ گھر دیپک جوت جگاؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ سوامی درشن پاؤنا، جس نوں مل کے وجے ودھائیا۔ جس نے کلجگ کولوں چھٹکارا چوراسی کولوں کرائیا۔ اُس ستگر دے چرنی سپس نواؤنا، جو آد انت دا پتا مائیا۔ جس نے درگاہ ساچی سچکھنڈ وساؤنا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ انت جوتی میل کراؤنا، جوتی جوت سمائیا۔ سو پُرکھ

اکالا دین دیا لا ایکنکارا اک دھیاؤنا، دھرم دی دھار دھار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ کلجگ کہے جن بھکتو میں جناواں گا۔ بھيو ابھیدا کھول وکھاواں گا۔ پڑدا اوہلا سرب اٹھاواں گا۔ دُھر دا ڈھولا اکو گاواں گا۔ جس دا شبد گرو وچولا، تس دے نیڑ کدے نہ آوانگا۔ جو نانک گھر دا گولا، تس نیوں نیوں سیس جھکاواں گا۔ جس دا آتم پرما تم بولا، اوتھے دھوڑی خاک خاک رماواں گا۔ گُرمکھ دوارے کدے نہ پاواں رولا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکاواں گا۔ جس نے میرے صاحب دا گایا سوہلا، سُن کے اُس نوں سیس جھکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک وڈیاواں گا۔ کلجگ کہے گُرمکھو میں سچ سُنہیڑا دساں، سچ دیاں جنائیا۔ میں گُرمکھاں کولوں کوٹن یوجن نساں، نیڑ رہن کدے نہ پائیا۔ میں اوتھے جاواں جتھے زین اندھیری مسّا، ستگر ردے نہ کھئے وسائیا۔ میں خوشیاں وچ ماراں کچھاں، جتھے پرہ نوں گئے بھلائیآ۔ میں لیکھا پور کراؤنا جنہاں کھادھا گاں وچھا، ول چھل اپنی کھیل کرائیا۔ جن بھکتو جنہاں دی میرا صاحب پرہ کرے رچھا، اوہناں در کدے نہ آئیآ۔ میرا اکو قول اقرار پکا، نہ کھئے توڑے توڑ تڑائیآ۔ جتھے پُرکھ اکال دے نام توں لیندے پیسا ٹکا، دُھر دا نام ہٹاں وچ وکائیآ۔ اوتھے میں اپنے سمیں دا لاگ کھٹاں، سب دی سرتی دیاں بدلائیآ۔ کوڑ ککرم واڑاں کایا مٹا، کام کرودھ لوہہ موہ بنکار کراں ہلکائیآ۔ نالے بس کے کراں ٹھٹھا، مخول وچ جنائیا۔ دُشو پرہ دے نام توں دھن جو کرو اکتھا، ایہو تھادی کرے صفائیآ۔ کلجگ کہے میرے کول گوبند دا لکھیا پٹا، پٹنے والا گیا سمجھائیآ۔ جے میرے گُرسکھاں ولّ تگا، تیرے نین دوویں باہر کڈھائیآ۔ کلجگ کہے جو گوبند دا سیکھ میں اُس دے چرناں اُتے اپنا سیس سٹاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جیہڑا صاحب ستگر نوں بھلیا اُس دیاں جڑاں پٹاں، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیآ۔ شاہ سلطاناں دی ڈوری اتم کٹاں، کٹاکش اپنا اک لگائیآ۔ گُرسکھو جس دے صاحب ستگر دی پوری ستا، ست وچ مل کے ست وچ سائیآ۔ اُس دے دوارے میں آ نہ سکاں رتا، سو رتن امولک گُرمکھ ہیرا روپ گئے بنائیآ۔ مینوں ڈر آ جاندا جس ویلے میں پورے گُرسکھ دے مُکھوں سُن دا جیکارا فتحا، فتح دا مالک گوبند نے پُرکھ اکال دتا بنائیآ۔ کلجگ کہے ایہو میری نشانی تے ایہو

میرا پتہ، پت پریشور نوں بھلن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دی جانے مت گتا، گت مت جانہار اک اکھوئیا۔

★ ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پلٹو رام دے گرہ پنڈ سدھار ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے پرہو میں تیرا شیر بر، بابر دھار دینی مٹائیا۔ نبی رسول پیغمبر وچ ویکھنے قبر، مقبریاں کھوج کھوجائیا۔ اُمت
اُمّی محمد دا ویکھنا بُر، رسولان نال ملائیا۔ صدی چوڈھویں پاؤنا اتم غدر، گداگر کراں لوکائیا۔ اپنی پوری کراں سدھر، صدمہ
گھر گھر وچ پہنچائیا۔ جیہڑے تیری نہیں کردے قدر، قدرت دے مالک کائنات دیاں اُلٹائیا۔ جگت دی دھار دینی بدل، جوٹھ
جھوٹھ نال وڈیائیا۔ انصاف کرے کھئے نہ عدل، شاہ سلطان مکھ بھوئیا۔ شرع نے شرع نوں کرنا قتل، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔
دھام دے نہ کھئے مقدس بیٹل، چاروں کُنٹ کوڑ ہلکائیا۔ پچھلی کیتی سب دی کرنی مُعطل، آگے تیرا راہ تکائیا۔ دھرم دا رہن دینا
نہیں پتن، نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ بھگتی دا چلن دینا نہیں یتن، یتھارتھ تیری سیو کھائیا۔ دین دُنی کیتی بے وطن، تیرے در ملن
کھئے نہ آئیا۔ من واسنا لگی نچن، چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ گڑھ رہیا نہ کیسے سونا کنچن، پنج تت خاکی خاک اڈائیا۔ کوٹاں
وچوں تیرا بھگت سہیلا دے امولک رتن، جس دی قیمت جگت نہ کھئے چُکائیا۔ جس جھکڑا میٹیا من مت بُدھ بدن، اکو تیری
اوٹ تکائیا۔ نج درس پائے اکھن، لوچن نین کھلائییا۔ چرن کول سرنائی ساچی وسن، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ میں پورا کراں
قول اقرار یچن، بھوکھت لکھت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ
جگائیا۔ کلجگ کہے پرہہ تیرا حُکم سندیسہ یک، یدی دیاں درڑائیا۔ میں پرگٹ ہوواں جگ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ تیرا
درس کھئے پاسکے نہ اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ مایا ممتا گھر گھر لاواں آگ، تت تت نال ٹکرائیا۔ ناڑ بہتر اُبال کے رت،
سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ میرے مالک میری رکھنی پت، پت پریشور تیرے آگے دہائیا۔ صدی چوڈھویں میرا پورا کرنا حق،
حقیقت نال منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبران دے دین مذہباں دے پٹے کرنے فک، فیصلہ اپنا حُکم سنائیا۔ آگے رہے کھئے نہ شک،

شکوا سب دا دینا چُکائیا۔ آد انت جُگا جُگت تیرے ہتھ، نت نوت اپنا حُکم سُنائیا۔ کِریا کر محبوب سمرتھ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ کلجُگ کہے میں چرنی تیرے رہیا ڈھٹھ، مان ہنکار نہ کھئے رکھائیا۔ تیری کِریا نال دین دُنی دے اندر لاواں سٹ، سوئے جگت لاواں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، نوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھاٹ انتر نرتنر ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔

★ ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سرون سینگھ دے گھر پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلجُگ کہے مینوؤں حُکم دتا سورے سرکے، شاہ پاتشاہ اپنی دیا کھائیا۔ کیسے نوں چڑھن دینا نہیں اُپر شاہ رگے، رگھوپت رگھوبنس حُکم سُنائیا۔ تن وجود لگاؤنی آکے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جیو جہان بناؤنے کگے، بنس روپ نہ کھئے درسائیا۔ دیپک نور کھئے نہ جگے، اندھ اندھیر دینا پرگٹائیا۔ میری منزل ول کھئے نہ ودھے، سچ قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ سب دے خالی کرنے ہڈے، ناڑ بہتر نال ملائیا۔ کوڑ رسنا دے دینے مزے، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کرنے گجے، ست دیپ تکنا چائیں چائیا۔ جس دی سمجھ سکے کھئے نہ وجھے، تس دا حُکم دینا سُنائیا۔ ڈنک لگاؤنا اپنا کوڑ دھار دی ڈگے، ہاباکار سرشٹ درشٹ درسائیا۔ اک دو جے نالوں کرنے اڈے، پتا پوت نال لڑائیا۔ دھرم نشانہ کھئے نہ گڈے، ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ کلجُگ کہے پرہو جے تیری ہووے کِریا، کِریاندھان دیا کھائیا۔ میں ساری سرشٹی وچ پاواں پتا، وپریت دیاں درڑائیا۔ تیرا لیکھا پن تیری کِریا کھئے نہ ہووے لکھدا، اکھر اکھر نہ کھئے جوڑ جڑائیا۔ سروپ رہن نہ دیواں ساچے سکھ دا، سکھیا کوڑ کوڑ سمجھائیا۔ میں دین دُنی ہوواں جتدا، ہار وچ سرب گر لائیا۔ ایشٹ بھل جائے تیرے پت دا، پت پریشور تینوؤں سپس نہ کھئے نوائیا۔ جھگڑا وکھاواں پتھر اٹ دا، سیل پاپن نال ٹکرائیا۔ من کیسے نہ ہووے ٹکدا، سُرتی شبد نہ کھئے سائیا۔ تیرا کھیل دساں نت دا، نوت تیری کار کھائیا۔ جھگڑا ویکھاں چیتن چت دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ پن دو جہا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجُگ کہے پرہو مینوؤں

بخش اگم اندا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ میں ویکھاں نشان تارا چندا، چن سِتار نال ملائیا۔ دین دُنی وچ تکان بندگی والا بندہ، بدن ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ کون جگت دھار وچ گندہ، گندگی وچ اپنا آپ پھسائیا۔ کون تیری منزل لنگھا، در تیرے لکھ جگائیا۔ کپھڑا مانو ہویا چنگا، مائکھ اپنا روپ بدلایا۔ میں سب دا تکان دھوتی تہمت تمبا، جگت لباس پھول پھولایا۔ کون بن اوڈھن سیس پھردا ننگا، چاروں گنٹ حال ڈھایا۔ میں کھوجاں جیرج انڈا، اُتہج سینج پھول پھولایا۔ ایہو وست اگمی منگاں، چرن کول ڈھیہہ ڈھیہہ سرنایا۔ میرا قول اقرار تیرے سندا، سند پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ور داتے دیا کھایا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں اتم ویلا ہویا رواں، روانگی سب نوں دینی کرائیا۔ جو آسا رکھی آدم حوا، محمد سہج نال سمجھایا۔ چاروں گنٹ پینی وبا، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ یائے اُف طوبی سب نے کرنا ربا، یامبین تیری بے پروا بیا۔ کیسے ہتھ نہ آؤنا دھر دا مالک ابا، امی گود نہ کھئے ٹکایا۔ تیرا سورپیر ڈلارا کلجگ کہے میں اُٹھنا ہو کے شیر بگا، بغلگیر اک اکھوائیا۔ سب دی بڈھی کرنی وانگ کگا، سرشٹ کاگ وانگ کرائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو ست آپے لنگھا، منزل منزل نال بنایا۔ جگت سنگھاسن ویکھ پلنگا، چرن ٹیکاواں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ آگے آجا میرے کول، کل مالک دیا کھایا۔ اپنا اتم کر لے تول، وزن تیرا تیرے ہتھ پھڑایا۔ کوڑ کڑیار وجا لے ڈھول، ڈور و ڈنک سُنایا۔ اپنا دس لے بول، انبولت رہیا جنایا۔ لکھ چوراسی نال کر لے چوبل، مُحبت پیار وچ بدلایا۔ اپنا بھنڈارا لے کھول، چاروں گنٹ دینا ورتایا۔ اتم تیرا لہنا دینا بستر ہونا گول، گولک کوڑ رہے نہ رایا۔ پُرکھ اکال سب گھٹ انتر جاوے مؤل، مؤلا اپنی کھیل کھلایا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی چؤل، ماسا تولہ نہ کھئے جنایا۔ بھيو پائے نہ کھئے پنڈت پاندھ روُل، عقل بڈھی نہ کھئے سمجھایا۔ انت آخیری اپنی پریتی چرن گھول، گھولی واری اپنا آپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھایا۔ کلجگ پرہہ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دین دیاں دیا کھائیا۔ وشن برہما شو اُٹھائیا۔ کروڑ تینتیسا سُرپت اند نال ملائیا۔ تیئی اوتار پڑدا لاسیگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جوڑ جڑائیا۔ نانک گوبند ڈنک وجائیا۔ چار جگ دے شاستر، اکھڑ اکھڑی پھول پھلایا۔ تیرا ویکھ کے کالا

بستر، بسن بنواری حُکم چلائے گا۔ جگت شرع دا تگ کے شستر، شریعت کوڑ دا پندھ مُکائیگا۔ نام اگئی چڑھ کے استر، دو جہاناں آپ دوڑائیگا۔ جو کہہ کے گیا عیسیٰ محمد حضرت، حضور ہر جو پڑدا لایگا۔ جس دے حُکم اندر جگ چوکڑی کیتی بسرت، سو پچھرت وچھڑ کدے نہ جائیگا۔ اتم سب دی پوری کرے حسرت، خواہش خواہش وچوں ملائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر حُکم اک سُنائیگا۔ دُھر حُکم اک سُناواں گا۔ نام ندھان اک پرگٹاواں گا۔ نوجوان شبد اٹھاواں گا۔ سری بھگوان ڈنک و جاواں گا۔ راؤ رنک اک کراواں گا۔ دوار بنک اک سُہاواں گا۔ چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ اتم برہم برہم درڑاواں گا۔ ساچی کرنی کار کھاواں گا۔ شاہو بھوپ اک اکھاواں گا۔ دو جہاناں پندھ مُکاوں گا۔ وشن برہما شیو حُکم مناواں گا۔ اتر بھگتاں لا کے لو، لہنا سب دا جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دیوی دیو، دیو آتما پرمانما اکو رنگ رنگاواں گا۔

★ ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سادھو سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے میں موٹا تازہ کالا، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ میں جگت جہان دا بھوپن راجا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ میرے کولوں پُچھن آیا پیر خواجہ، خضر اپنا پندھ مُکائیگا۔ سچ دس کی کہہ کے گیا والا بازاں، بازی تیرے نال لگائیگا۔ میں جھٹ اچی کوک کے ماریاں واجاں، بھڑی بھڑی کر سُنائیگا۔ میرے کول آگے آجا، تینوں سہج دیاں سُنائیگا۔ جس نوں کہندے غریب نوازا، پاربرہم بے پرواہیا۔ اُس نے اپنا سازن سازا، سجن ہو کے دُھردرگاہیا۔ بیو کھلاوے بودھ اگادھا، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیگا۔ جھگڑا میٹ کے سنتن سادھا، سیدھ مارگ اک پرگٹائیگا۔ جس دا حُکم آد جگادا، جگ چوکڑی سیو کھائیگا۔ اوہ شاہو بھوپ بن نوابا، نوبت اپنا نام سُنائیگا۔ اُس دا گوہند لیا خواہا، بھوکھتاں وچ گیا جنائیگا۔ جس دا کھیل دسدا ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیگا۔ چرن چُہا وچ دوآبہ، مالوا اپنی گنڈھ کھلائیگا۔ ہن پھیرا پاؤنا وچ کعبہ، شہنشاہ نور الایہیا۔ جس ویکھنا پیغمبر پُن صوابا، پڑدا لایوے

تھاؤں تھائیا۔ قوٰل اقرار پورا کرنا وچ بغدادا، جو نانک آس رکھائیا۔ پھیر حکم دینا ڈاڈھا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ پھیر تکنا مسیح جس نے منیا گاڈا، گائیڈ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پھیر تکنا رام سینتا کرشن رادھا، رہبر ہو کے پڑدا لاییا۔ پھیر تکنا لکھ چوراسی باغا، نو ست کیری پھول پھولائیا۔ کلجگ کہے ستجگ آؤنا میرے توں بعدا، اپنا بل پرگٹائیا۔ جس نے اک وجاؤنی ربابا، ربی نور نال ملایا۔ سب دی سنی فریادا، دکھیا رہن کھئے نہ پائیا۔ دینا حیاتے آبا، امرت رس پیایا۔ نام وجاؤنا واجا، دھن ناد شنوائیا۔ ایہو کھیل کرنا پُرکھ اکال دین دیاں سرشٹن سرشٹ لنگھاؤنی جوں سوئی نکے وچ دی دھاگا، تند اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکا حکم ورتائے ساچا، سچ سچ نال پرگٹائیا۔

★ ۱۹ آسُو شہنساہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے سُن پیر خواجے خضرا، خیرخواہی نال جنائیا۔ محمد لیکھا ویکھ صدی ہجری ہجرا، چوڈس چوڈس دھیان لگائیا۔ پروردگار نے پھولیا سب دا شجرہ، شہنشاہ پڑدا آپ چکائیا۔ جس گوہند نے واریا لختے جگرا، نتے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ اوہ لیکھا جانے آد دا سُریت اندرا، اندراسن کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو لہوے بندرا، آلس رہن کھئے نہ پائیا۔ سوادھان کرے جس راس رچائی بن بندرا، گوکل رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے جس رام پھرایا سینتا نال جنگلا، جوہاں دین دُہائیا۔ سو موسیٰ عیسیٰ وعدہ پورا کرے جو کیتا اُتے اُنگلاں، پورویاں نال گنایا۔ اپنے وچ کوٹن کوٹ رکھ کے گنجھلاں، پردہ پردے وچ چھپائیا۔ اُس نے لیکھا کرنا ستجگ مُدھلا، ست دھرم دا راہ پرگٹائیا۔ جس دا شبد شبد گرو اٹھنا، اکے وار لئی انگریزایا۔ دین دیا لے دھر دے تھنا، مہربان نظر اٹھائیا۔ چار ورن کرنا اک مٹھنا، ہندو مسلم سکھ عیسائی ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھڑی دروہی میرا پینڈا مُکنا، مُکمل دیاں جنائیا۔ میرے صاحب دا بھانا کدے نہ رُکنا، آکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آکو سیس جگدیش جھکنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جن بھگتاں اُجل ہونا مُکھنا، دُرمت میل دھوائیا۔ کسے دی رہے نہ پوجا سکھنا، نیازاں وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ اتم تینوں پینا

لُکنا، خواجے خبر دیاں درڑائیا۔ میرے مالک خالق تائیں پُچھنا، خلق ویکھ وکھائیا۔ جس دا نشانہ کدے نہ اُکنا، دو جہاناں کرے صفائیا۔ اک گویند کہہ کے گیا پُتتا، پریم اپنی گود ٹکائیا۔ کلجگ کہے اک شبد انمول صاحب سوامی کولوں پُچھنا، چرن کول سپس نوائیا۔ کی اتم اُمت اُمتی ہونا دُکھنا، کون درد وچ گر لائیا۔ کس بدھ بوٹا جگت جہان پُتتا، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دی سُپھل کرائے ککھنا، کککھیں بھاگ جگت لگائیا۔

★ ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع اُدھیانہ ★

کلجگ کہے سُن خواجے پیرا، پیرن پیر رہیا جنائیا۔ جس تیرا ویکھنا سمنڈ ساگر نیرا، جل دھار پھول پھولائیا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ حقیرا، کوچھیاں کھلیاں پڑدا لاپیا۔ جس نے بدلنیاں سب دیاں تقدیراں، تقدیری اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دے آگے چلنیاں نہیں تدیراں، طریقہ سکے نہ کھئے اپنائیا۔ انت کٹنیاں شرع دیاں زنجیراں، بندنا کلمہ نہ کھئے وڈیائیا۔ مان چُکاؤنا بونجا پیراں، بیتلے دین دُہائیا۔ کھنڈے نال کھڑکاؤنیاں شمشیراں، جگت شمع گل کرائیا۔ ویکھنیاں سب تقصیراں، طرح طرح بھیو کھلائییا۔ سب توں کڈھاؤنیاں نگ نال لکیراں، ہنگتا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کبیرا، گنگا دھار وچ درڑائیا۔ جس کارن روداس نوں ملیا کسیرا، کوڈی قیمت دتی بنائیا۔ اُس دا کھیل ہونا بے نظیرا، نظر وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ سب دے اُتے آؤنیاں بھیڑاں، بھیڑی گلی پار نہ کھئے لنگھائیا۔ کلجگ کہے سب دے ہڈ ماس ناڑی ہونیاں پیڑاں، دُکھ درد نہ کھئے مٹائیا۔ بندھیاں رہن مؤل نہ پیڑاں، بیڑا روڑھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی کرم کانڈ وچ دیوے تل، طلب سارے لئے کرائیا۔

☆ ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع اُدھیانہ ☆

کلجگ کہے خواجے ویکھ لے اپنا جل، جلدی جلدی دھیان لگائیا۔ جس مالک نے کرنا (جل) تھل، اسگاہاں رنگ رنگائیا۔ اوبدا لیکھا گھڑی پل، پلک وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ دینا پورا کرے بل، باؤن نال صلاحیا۔ میرا مینوں ملنا پھل، پھلیبھوت دینا بنائیا۔ پروردگار نے ورتی اپنی کل، کل دھاری کھیل کھلائییا۔ ساری سرشتی نال کر کے چھل، چھلیئے اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ چوڈاں طبق جانے ہل، چوڈھویں صدی سنگ ملائییا۔ اُمتی لیکھا ہونا ڈونگھی ڈل، باہر سکے نہ کھئے کڈھائییا۔ دروبی خُدا دی چڑھنا دل، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ میں وی اُس دے نال جانا رل، رل مل اپنا رنگ وکھائییا۔ جنہاں ڈھوراں لابی کھل، تنہاں کرنی انت صفائییا۔ پروردگار ویکھنا کھیل بیٹھ نہچل دھام اٹل، درگاہ ساچی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھے اگم دیاں تدبیراں، دوسر سمجھ نہ کھئے سمجھائییا۔

☆ ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بابو بھگوان سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع اُدھیانہ ☆

کلجگ کہے خواجے اُس نوں کر ارداس، ادب نال سپس جھکائییا۔ جس نے پیغمبراں وکھائی حق محراب، محبوب نور الاہیا۔ اُس دی صفتاں نال اکھراں بھری کیتاب، کلمے نغمیاں وچ سنائییا۔ جس دا پیار حقیقی نال مجاز، مہربان اپنی دھار پرگنائیا۔ اُس دے سپس تے سوہنا تاج، تخت نواسی سوہیا پائییا۔ میرا کوڑ دا بدلنا راج، رعیت وکار دینی گوائیا۔ ستجگ نوں بخش کے سچ خطاب، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ امرت دے کے حیاتے آب، آبرو سب دی لینی بنائییا۔ نرگن نور جوت بخش مہتاب، نراکار کرے رُشنائییا۔ دیناں مذہباں وچوں سب نوں کر آزاد، مانو اکو گھر وسائییا۔ ہوئے ہنگتا کر برباد، جڑ ڈونگھی دئے اکھرائیا۔ جو جھکڑا کاغذات، اکھر اکھراں نال لڑائییا۔ سب دا لہنا کرے صاف، پورب نظر کھئے نہ آئییا۔ میری کرنی کرے مُعاف، سر میرے ہتھ ٹکائییا۔ کیسے نوں رہن نہ دیوے گُستاخ، گلے سب دے میٹ مٹائییا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو ستجگ تریتا دواپر کلجگ بنے شاخ،

شناخت سب دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دے دھرم دھرواس، دُھر دی دھار اکِ درڑائیا۔ اِکو مَننا پُرکھ ابناش، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اکِ اُٹھائیا۔ خواجہ کہے واہ میرے صاحبِ شاباش، دُھر دے مالک تیری بے پروا بیا۔ میں چاہندا مالوا سنگت میرے لئی لیاوے سوہنا اکِ گلاس، خواجہ خضر واسطہ پا کے منگ منگائیا۔ نال پنجاں درباریاں کول دہلے توں لے کے کنگ تک پتے ہون تاش، سچے ہتھ اُٹھائیا۔ پھیر دساں میری کس بدھ بچھے پیاس، ترسنا جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ خواجہ کہے کل آؤنی اندھیر آندھی، اندھلا روپ درسائیا۔ سرشٹی ہونی تھکی ماندی، بلہین لوکائیا۔ سب دی پت ہونی جاندی، بنا صاحب نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ اکھ ہووے شرماندی، نیتر نین نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا گلاس بنیا ہووے چاندی، پتل روپ نہ کھئے بدلائیا۔ مینوں محمد آشا آندھی، کہہ کے ربی سُنائیا۔ صدی چوڈھویں گاندی، سوہنا راگِ درڑائیا۔ کالا لباس ہووے جیہڑی صدی چوڈھویں دی باندی، جوگندر جوگ روپِ درڑائیا۔ نو رنگ دی ہووے پراندی، دھار وکھ وکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، حُکم سندیسہ دیوے مالوے والیاں اکِ مؤرت لیانی ڈھانڈی، جس دی کھل نہ کھئے لہائیا۔

★ ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی بھگوان کور دے گھر پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے خواجے میری دھار وچ مار چُھئی، غوطہ اکِ لگائیا۔ جاں تکیا اُمت ساری وچ کُھھی، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ خواجہ رویا بھیں بھیں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ بہڑی محمد شرع جاندی ڈبی، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ کلجگ کہے میں خوشی وچ پائی لڈی، نچ ٹپ کے دتا وکھائیا۔ اوہ ویکھ میری اسماناں چڑھی گڈی، ڈوری سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ میں سب دی بھرشٹ کیتی بڈھی، دانشمند نہ کھئے اکھوائیا۔ شرع دی وسن نہیں دینی جھگی، جھگے دینے ڈھابیا۔ میرے مالک دی دھار ہوئی آگھی، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ رس رہن نہیں دینا دُدھی، سیر شیر دینا بدلائیا۔ میری آشا پُرانی بڈھی، جوہن رنگ نہ کھئے

ہنڈھائیا۔ آگے دھار رہنی نہیں دوجی، اکو روپ دئے درسائیا۔ پرہ دی دھار کھیل رہنی نہیں گجھی، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ میں کوک پکاراں اچی، زور زور سنائیا۔ اپنی کلپنا سارے کر لو سچی، سنجم دھر دا نال ملائیا۔ میری اتم پوری ہونی بتی، بُتخانے دین دہائیا۔ کلجگ کہے سب دی جڑ جانی پٹی، جگت وہن وچ رڑھائیا۔ خواجے تیری ترسنا جانی لٹی، لٹیرا بننا دھر دا ماہیا۔ انت پریتی اوہ ویکھ ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کلجگ کہے میری آسا جو مالوے والے ست رنگ دا گانا بتھ کے آن گئیں، سچے بتھ نال چھہائیا۔ چوڈاں گرمکھاں اک روپ دی پہنی ہووے جتی، اکو رنگ رنگائیا۔ چوڈاں بیڈیاں لال رنگ چاڑھیا ہووے بٹیں، چوڈاں طبق حال دہائیا۔ اک گرمکھ کوک پکارے بہڑی سرشٹی گئی لٹی، لٹیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے میری پور کراوے خوشی، خوشحالی وچ اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۹ آسو شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گھر پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

خواجہ کہے گوہند سندیسہ دتا ابل، اول اک جنائیا۔ پُرکھ اکال نے کلجگ دینا بدل، بدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھر انصاف کرے عدل، عدالت اک لگائیا۔ شرع مقتول رہے نہ قتل، قتل گاہ نہ دسے لوکائیا۔ نرگن دھار پرگٹ ہووے وچ سمبل، سمبھل اپنا کھیل کھلائیا۔ اُس ویلے امبالے والیاں لیانا اک کھل، دو دو دھار دا رنگ رنگائیا۔ نال حصہ پاؤن جیہڑے گرمکھ رہندے وچ چمبل، چار جگ دا لیکھ درڑائیا۔ خواجہ کہے میں بھے وچ لگا کھن، تھرتھراہٹ وچ دہائیا۔ بہڑی جیہڑے چوڈاں گرمکھاں لیانا سمن، وارنٹ چوڈاں لوک کڈھائیا۔ جیہڑا روپ بناؤنا دُشٹ دمن، دامنگیر پڑدا آپ اٹھائیا۔ محمد دا گلشن بغیچہ اچڑنا چمن، اُمت مہک نہ کھئے مہکائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ دھر دا حکم منن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ خواجہ کہے میں سندیسہ سُنیا کتن، جو گوہند گوہند گیا جنائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں انت ہونا نہیں امن، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ شنکر جو گھڑیا آوے

بہن، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وِشنوُن بھگوان، کلجگ کوڑی ترسنا میٹے طعمن، تامس وچ ترکھا نہ کھئے ودھائیا۔

★ ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ دے گھر پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے خواجے میں دُھر دا غلام، غلامی وچ سیو کھائیا۔ اٹھ سُن پیغمبراں والی کلام، جو کلمہ کائنات گئے درڑائیا۔
جو حضرت عیسیٰ موسیٰ دتا پیغام، سندیسہ دُھر الاہیا۔ صدی چوڈھویں پرگٹ ہووے اک امام، مہدی محبوب دُھر درگاہیا۔
جس نے شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، طمع دا روگ گوائیا۔ مارگ دسنا جگت عوام، عام پڑدا دینا اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی چاؤنا
ایکو نام، سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساری دین دُنی ہونی حیران، حیرت وچ جگت لوکھائیا۔ میرا کوڑ دا میٹنا نشان، نشانہ دھرم والا
جھلائییا۔ کل کلکی پرگٹ ہو بلوان، بل اپنا آپ سمجھائیا۔ میرا جگن نہیں دینا کوڑ والا شمعدان، دیوا گل دئے کرائیا۔ میرا انتر ہویا
پریشان، پریشانی وچ گر لائییا۔ کی کھیل کرے سری بھگوان، بھگون اپنا حُکم ورتائییا۔ جو میری کرنی ہوئی بدنام، کس بدھ بدی
دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مکاوے کایا ماٹی چام، چم درشتی دئے بدلائییا۔ سب دا اکو کر کے دھرم دھار مقام، مقامے حق دئے
سمجھائییا۔ اندھ اندھیری میٹ کے شام، ستجگ سچ کرے رُشنائییا۔ جس سمبل وساؤنا اک گرام، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائییا۔
جوتی دھار شبد سناؤنا اگما گان، دُھر دی آواز جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
حُکم اک ورتائییا۔ کلجگ کہے خواجے کھیل ہونا اگتی نور، اوتار پیغمبر گرو گئے جنائییا۔ جس دا جلوہ تکنا ظاہر ظہور، ظاہرا
اپنا آپ پرگٹائییا۔ جس نوں موسیٰ تکیا اُپر کوہ طور، اوہ تریا توں باہر دئے سمجھائییا۔ کلجگ پرگٹ ہوئے ضرور، ضرورت سب
دی پور کرائیا۔ اوہ مالک سرب کلا بھرپور، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس نے کوڑی کیریا توڑنا گڑھ غرور، ہنکار رہن کھئے
نہ پائییا۔ منوآ من نہ کرے فتور، فتویٰ لاوے خلق خدائییا۔ سب دا بن کے حاضر حضور، حضرتاں دا لہنا دئے چُکائییا۔ جس نوں
کہندے وسیا دُور، گھر گھر اندر پڑدا دئے اٹھائییا۔ لیکھا ویکھے چتر سیا نے مورکھ موڑھ، انترجامی کھوج کھوجائییا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے میرا ناتا توڑے کوڑو کوڑ، ستجگ ست سچ سچ ورتائیا۔

★ ۱۹ اسو شہنشاہی سمت ۶ امریک سینگھ دے گھر پنڈ بھینی ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے خواجے تگ لے آگلا خواب، سُنن وچ درسائیا۔ محمد بیٹھا ہویا بے تاب، تابعداری وچ نہ کھئے لوکائیا۔ خالی کعبہ دسے محراب، محبوب نور نہ کھئے چمکائیا۔ نظر آئے نہ کھئے احباب، چار یاری نہ سنگ رکھائیا۔ تیس بتیسا پھڑ کتاب، حدیثا ربیا ڈہرائیا۔ کی کھیل کرے میرا شہنشاہ نواب، نوٹ کی وجائیا۔ کس بدھ لیکھا پورا ہووے جو نانک دس کے آیا بغداد، بغلیاں گل وچ لٹکائیا۔ کس بدھ امتی بدل دیوے سماج، سمگری اک ورتائیا۔ سیس تے رہنا نہیں کوئی تاج، تخت نواسی اپنا حکم ورتائیا۔ کی کھیل ہونا صدی چوڈھویں بعد، بدلہ کیوں چکائیا۔ کسے نوں لبھنا نہیں آب، چاروں کُنٹ کُنٹ پلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ کلجگ کہے خواجے تگ لے اک مبین، اللہ اللہ نور الابیا۔ جس نوں کہندے سارے آمین، عملان توں باہر نور خدائیا۔ جس نے الفیے دتی تعلیم، نغمیاں وچ کیتی شنوائیا۔ اوہ مالک اک قدیم، قدرت دا مالک ڈھردرگاہیا۔ جس نے دین مذہب کیتی تقسیم، مانو انسان ونڈ ونڈائیا۔ اوہ سب نوں کرے یتیم، یدی اپنا حکم سنائیا۔ کر کِرپا کرے جگت ترمیم، ترکیب اپنی اک درڑائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے نہ کھئے طیب، طبیعت دین دُنی بدلائیا۔ ایہہ حکم ورتنا عجیب، عجب نرالا آپ ورتائیا۔ لیکھا رہنا نہیں عید بقرعید، بعید سعید سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پیغمبران بدھے نہیں رہنے تعویز، منکے گل نہ کھئے لٹکائیا۔ حضرتاں رہے نہ کھئے توفیق، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ میری آسا منسا صدی چوڈھویں پوری ہووے امید، خواہش اپنی اک جنائیا۔ اکو نور اکو پرکاش تے اکو ہووے عید، عبادت اکو اک جنائیا۔ جو اکھراں والی ستھراں والی پتھراں والی چار جگ دی وصیت، سو ویکھنہارا ویکھے چائیں چائیا۔ سب دی جانہارا اصلیت، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ جس نے دین دُنی نوں دینی اک نصیحت، حکم حکم اکم جنائیا۔ آتم پرما تم سانجھی کر ولدیت، ولد والدہ

رُوپ پرگٹائيا۔ کوڑی رہن نہ دیوے نیئت، نیست و نابود کر کے جڑ دئے اُکھڑائيا۔ ساچے نام دی پاوے قیمت، قُدرت دا مالک اپنی دیا کھائيا۔ خواجے وقت سمجھنا غنیمت، غم خوار کی اپنی کار کھائيا۔ جس دی پیغمبر رُوپ تریا تریمت، ترے گن تہ نہ کھئے جنائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائيا۔ کلجگ کہے خواجے ویکھ لے اُکھڑ الف، نرگن سرگن رُوپ درسائيا۔ جس دا محمد چُکيا حلف، سجدہ سجدے وچوں جنائيا۔ اوہ سب نون کرن لگا برطرف، یک طرف حُکم سمجھائيا۔ صدی چوڈھویں ہونی کلمے والی پرکھ، پارکھو بنیا دُھردرگابیا۔ نہ کھئے سوگ نہ کھئے ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائيا۔ اپنی شرع دی پوری کرنی شرط، شریعت دا لیکھا دئے مُکائيا۔ پروردگار دا حُکم ہندا نہیں غلط، غلطی وچ کوڑ لوکائيا۔ جو کھیلے کھیل لیکھا جانے ہلت پلت، نرگن سرگن بے پرواہیا۔ اوہ ویس وٹائے جوت پرگٹائے نور رُشنائے گھڑی پلک، پلکان دا مالک اگم اتھابیا۔ جس نے کھیل کھیلنا دھرنی دھرت دھول دھول اسماناں اُپر فلک، زمیں زماں دھیان لگائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سمجھائيا۔ کلجگ کہے خواجے اوہ ویکھ نور نورانہ، اگم اگمرا بے پرواہیا۔ جس دا اکو اک نشانہ، نشانے سارے دئے بدلائيا۔ جس دی پیغمبر پڑھن کلاما، کائنات شنوائيا۔ اوہ یودھا سوربیر اماما، عملان تون ربت نور الہیا۔ جس دا گوہند شبد اک دمامہ، دو جہاناں کرے رُشنائيا۔ جس نون جھکدے کرشنا کابنا، بنسریاں دھن شنوائيا۔ جس دا کھیل نوجوانا، مرد مردانہ اپنا ویس وٹائيا۔ جس نے صدی چوڈھویں ورتنا اپنا بھانا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائيا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، غریب زبائیاں اپنا رنگ چڑھائيا۔ ایہ کھیل سیری بھگوانا، ہر بھگون اپنے ہتھ رکھائيا۔ جس دا سمبل اک ٹکانا، سمبل اپنا قدم ٹکائيا۔ جس نون براہمن گوڑ کہے جہاناں، شاستران نال صلاحیا۔ اوہ مرد مردانہ نوجوانا، نور نورانہ سوہیا پائيا۔ جس دا مندر حق حقیقت سچکھنڈ ٹکانا، درگاہ ساچی سوہیا پائيا۔ کلجگ کہے میں اُس دے در زبانا، نمرتا وچ نیوں نیوں سپس نوائيا۔ جس نے ستجگ سچ مات پرگٹانا، پرگٹ ہو کے اپنا حُکم ورتائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل مہانا، مہا اکتھ کتھ اپنی آپ سمجھائيا۔

☆ ۱۹ آسو شہنشاہی سمت ۶ دھٹا سنگھ دے گھر پنڈ ڈھیہ پئی ضلع لدھیانہ ☆

کلجگ کہے میں آج کھنڈ برہمنڈ توں باہر تھیا، پُری لوآں پنڈھ مکائیا۔ ہر صاحب سرنائی ڈھٹھا، ستگر شبد سیس جھکائیا۔ اپنا بہاؤ دسیا کٹھا، بھیو دتا جنائیا۔ میرے پروردگار میں دُنیا اندر پاؤنا رٹا، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دا دین مذہب دا ویکھ لے پٹا، پاٹل اپنا پڑدا لاپیا۔ کیسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، کوڈی جگت ہٹ وکائیا۔ دھرم دی دھار رہے نہ ستا، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ میں سب دی بدلنی متا، من مت نال رلائییا۔ تیرے آگے واسطہ گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میری چاروں کُنٹ ہووے فتھا، ڈنک تیرا نام شنوائیا۔ شاستراں سُنن نہ دیواں کیسے نوں کتھا، کتھنی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا حُکم یتھارتھ جدّا، یدی سب نوں دیاں سُنائیا۔ صدی چوڈھویں گیڑنی اُٹی لٹھا، گیڑا زمیں اسمان بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں اتھ کھیل کھلاؤنی، خالق خلق دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نال آسا ملاؤنی، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ وشن برہما شو سرتی نال اٹھاؤنی، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ خالق خلق مخلوق تیری کائنات بلاؤنی، ہلونا اک جنائیا۔ آس نندرا سب دی لائینی، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُمت نبی رسول دی میں پہل کراؤنی، بھڑی تیرا نام دُبائییا۔ چارے کھانی میری ہاڑی سوئی، صاحب ستگر دیاں سُنائیا۔ میری منسا اتھ پور کراؤنی، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے میں دین دُنی دینا جھٹکا، ہلونا اک لگائیا۔ کھیل ویکھنا لہو مجھ رت کا، رتی رت سرب سُکائیا۔ لیکھا پورا کرنا حقیقت والے حق دا، میرے حاکم دُھر دے ماہیا۔ اوہ ویکھ چوڈاں طبقات اندر محمد بن نیناں تکدا، لوچن اکھ اٹھائیا۔ بنا منکیاں تیرا نام رٹدا، کلمہ ویکھے بنا قلم شاہیا۔ میرا قول اقرار پورا کرنا پک دا، پت پریشور تیرے آگے اکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئییا۔ کلجگ کہے میں کھیل کرنا جگت جہان، جہالت دین دُنی وکھائیا۔ دھرم دا رہن نہیں دینا نشان، نشانے سرب دینے بدلائییا۔ لوچا رہے کیسے نہ رام، سیتا سرت نہ کھئے درسائیا۔ چھتر جھلے نہ کیسے کاہن، رادھا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ منتر پُھرے نہ کھئے ستنام، واپگرُو جاپ نہ کھئے جپائیا۔ کِریا کرنی میرے بھگوان، در تیرے

منگ منگائیا۔ ٹوں داتا سؤرا نؤجوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ میں نؤ کھنڈ پرتھی ست دیپ دینا پیغام، پیغمبران توں باہر کراں پڑھائیا۔ سب دا مالک خالق پرتیالک آؤنا اک امام، عملان توں باہر خلق خدائیا۔ جس نے شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، طمع دی ترکھا کھوج کھوجائیا۔ اوہ کھیل کرے مہان، مہربان اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے میں تیرے چرن کراں پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میری بینتی کریں پروان، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ ویلا وقت پہنچیا آن، سماں سمیں نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دوارا ایکنکار گن ندھان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۰ آسؤ شہنشاہی سمت ۶ نرنجن سنگھ دے گھر نیڑے ایگریکلچر ودیالا لدھیانہ شہر ★

کلجگ کہے خواجے آہ ویکھ تیرے واسطے آگئی پگڑی، شبدی ستگر لئی منگوائیا۔ جس دی دھار چٹی بگڑی، پٹریاں دئے سمجھائیا۔ جس دی دھار نانک تولى تکرّی، ترازو ہتھ اٹھائیا۔ اوہ لیکھا جانے شوڈر ویش براہمن کھتری، چہتردھاری بے پرواہیا۔ جس دی برہمے پھولی پٹری، چارے وید صفت صلاحیا۔ جس نؤں یاد کیتا بہاردواج نال سپت رکھی نال اتری، نیتر نین اٹھائیا۔ اوہ گر اوتار پیغمبران دے سر تے ویکھنہارا دین مذہب دی گھڑی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھول پھولائیا۔ کلجگ کہے میری عمر ہون لگی ستّری بہتری، جوانی وچوں بڈھاپا آئیا۔ میں ہون لگا بے وطنی، وطن انت رہے نہ رائیا۔ خواجیا جس نے ساڈی جڑ پٹنی، اوہ پٹنے والا نال رکھائیا۔ اوہ ویکھ چوڈاں طبقاں لگی اگنی، شعلے رہی درسائیا۔ جس دے حکم اندر دین دنی چھڈنی، نانا تٹنا کوڑ لوکائیا۔ اُس دا کھیل ہونا وچ عدنی، عدل دا مالک دیا کمائیا۔ جس جھگڑا میٹنا بدنی، بدلہ چکاوے تهاؤں تھائیا۔ جس نے جوتی نار بنائی پتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نے کابنا کھوائی مکھنی، گویاں راس رچائیا۔ اُس دی دھار اکو پرگٹنی، پرگنے ویکھے چائیں چائیا۔ اُس دی کھیل انتر تکنی، بن نیتر نین اٹھائیا۔ بہڑی دروہی نؤ کھنڈ پرتھی پھیر

وسنی، وصل یار اک جنائیا۔ تیری میری رہنی نہیں ہڈی پسلی، محمد دا مقبرہ دئے دُہائیا۔ ساڈی لاش کیسے نہیں دفنی، خاکی خاک نہ کھئے ٹکائیا۔ ہڑی ساٹوں ملنی کالی کھنی، ساڈھے تِن ہتھ لمبائیا۔ ساڈی پت کیسے نہ رکھنی، اتم ہونے نہ کھئے سہائیا۔ اسان پھرنا اُتر پورب پچھم دکھنی، بھجنا واہو داہیا۔ سب دی دھار ہونی سکھنی، خالی ہتھ کُرائیا۔ دروہی دروہی چوڈاں لوک مچنی، اُمت نبی رسول کُرائیا۔ چولی چیتھڑ والی پُرانی پھنی، اوڈھن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساڈی ڈور اسمائوں کھنی، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ ساڈا مل رہنا نہیں ہیرے رتنی، مانک روپ نہ کھئے درسائیا۔ انت وار اکو بھٹھی تپنی، پرہو بھٹھیالے اگنی دینی لگائیا۔ کیسے نوں کلے دی الفیے دھار پئے نہ چنی، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اوہ ویکھ دُنیا چار کُنٹ ٹھنی، بنا بھجن تون بھجے واہو داہیا۔ جھگڑا ویکھنا تے اٹھنی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ دئے دُہائیا۔ مان رہنا نہیں تیرتھ اٹھسٹھنی، گنگا گوداوری جمنا سُستی نیر نیناں نیر وایا۔ شاہ رہنا نہیں کھئے لکھنی، پاتشاہ خاک ملائیا۔ رسنا جہوا بیکھری کیسے نہیں بکنی، کوک نہ کھئے سُنائیا۔ زبان جہوا اکھراں والی لائے کھئے نہ رتنی، رتا سب دا دئے مُکائیا۔ کلجگ کہے خواجے لونی سلّ سب نوں پینی چٹنی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ خواجہ کہے کلجگ آہ تیرے واسطے آگئی دوجی پگ، یار نال یار دتا ملائیا۔ کوڑ یارانہ تون وی دینا چھڈ، نانا لوک مات تڑائیا۔ نہیں تے کھلیا اپنی منزل پوری کر لے حد، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تیرے ہندیاں کھئے چڑھ سکے نہ اُپر شاہ رگ، نو دوار نہ پندھ مُکائیا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر لا دے آگ، چار کُنٹ دے تپائیا۔ کعبے رہے کھئے نہ حج، حقیقت دا پڑدا نہ کھئے کھلائیا۔ کلجگ جیو بنا دے کگ، ہنس مکھ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ ساڈھے تِن ہتھ اندر وڑ کے نیچے، گھنر اپنی اک جنائیا۔ کیسے دے کول رہے نہ سچ، جھوٹھ وچ کر لوکائیا۔ ویکھ کایا ماٹی بھانڈا کچھ، کنچن گڑھ دینا تڑائیا۔ کوڑی کریا پا دے من مت، گرمت سب دی دے بھلائیا۔ پورا ہووے نہ کیسے تپ، تپیش روون مارن دھائیا۔ سادھاں ڈسن مایا سپ، ڈسنی اپنا ڈنگ چلائیا۔ دُھر دا نام سکے کھئے نہ جپ، اجپا جاپ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے بھانڈے کر دے خالی سکھ، اندر وست رہے نہ رائیا۔ شاہ سلطاناں کر دے ککھ، راج راجاناں خاک ملائیا۔ میرا تیرا وعدہ انت آخیر پگ، پگی گنڈھ پوائیا۔ ویکھیں کتے نہ جاویں تھک، بھجنا واہو داہیا۔ ساڈا دوہاں

دا بنیا رتھ، مل کے لینا چلائیآ۔ اٹھ ملا لے ہتھ، دست دست نال چھہائیآ۔ اتر پورب تون کچھ، دکھن پہاڑ میں جاواں چائیں چائیا۔ جتھ پرہ دا ہووے جس، اوتھ اپنا کھیل دینا ورتائیآ۔ جتھ مدرا ماس لین چھک، اوہناں دی پشت تے تھاپی دینی لگائیآ۔ پھیر چھیتی آؤنا تھ، ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ پگڑیاں کہن سُنو کلجگ ویر بہادر، سُروریر سنائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دا لنگھنا باڈر، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ دھرم دی دھار دسے کھئے نہ چادر، اوڈھن رہن کھئے نہ پائیآ۔ حکم متنا کریم قادر، قدرت دا مالک آپ سنائیآ۔ کیسے دوارے کیسے دا رہن دینا نہیں آدر، آدرش وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ اپنی کرنی کرنی آجاگر، چاروں گنٹ کوڑ ڈنک وجائیآ۔ پرہ دے نام دا رہے نہ کھئے سوڈاگر، ونجارا ونج نہ کھئے وکھائیآ۔ چاروں گنٹ کرنا اندھیرا بادل، جوتی نور نہ کھئے چمکائیآ۔ تھادے ہتھ چوڈھویں صدی دا عادل، انصاف نال رلائیآ۔ خوشی نال بننا قاتل، مقتول کرنی خلق خدائیآ۔ سرشٹی دی درشٹی کرنی پاگل، پگڑی اپنے سیس ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ کلجگ کہے متر سہیلے سجن، سجن دیاں جنائیآ۔ ہن کوڑ نگارے وجن، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائیآ۔ نام کلمہ وسے کیسے نہ بدن، بدنیت دینی کرائیا۔ نو ست لا کے آگن، دین دنی تپائیآ۔ ایسے کم وچ ہونا مگن، دوس زین سیو کھائیآ۔ ضرور جھگڑا پاؤنا ایسے سال دے مہینے پھگن، تھت پہلی نال ملائیآ۔ ڈورؤ ڈنک چاروں گنٹ وجن، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ جو گھڑے بھانڈے بھجن، بھنہار بے پرواہیا۔ اک دوجے نوں کھئے نہ آوے سدن، حکم آکو وار شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ سلطان سورا سربگن، سُروریر بے نظیر لاشریک اک اکھوائیا۔

☆ ۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرچرن سینگھ دے گرہ چندا سینگھ کلونی لدھیانہ شہر ☆

خواجہ کہے جس ویلے کِریا کیتی دین دیاں، پروردگار مہر نظر اٹھائیا۔ میں زرگن اپنی سرت لوان سنبھال، سمبل تکان نور الاہیا۔ بینتی وچ کراں سوال، دوتے جوڑ سپس نوائیا۔ صاحب ستگر کِریال، کِریاندھ تیری سرنائیا۔ اٹھ ویکھ مریداں حال، مُرشد دُھردرگاہیا۔ نال تکان کال مہاکال، نیتراکھ گھلائییا۔ جے حُکم ہویا نیر دا دیواں اک اُچھال، ساگر ست ست بلائییا۔ میری لیکھے پوے سیوا گھال، ہوں گھولی گھول گھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حُکم ورتائییا۔ کلجگ کہے میں رکھی انت اڈیکا، تکان کوہ نور خدائییا۔ بھوکھت دیاں ویکھ تاریناں، تواریناں کھوج کھوجائییا۔ کون ویلا حُکم دیوے لاشریکا، شہنشاہ اگم اتھاپییا۔ جس وچ حق توفیق، جلوہ گر نور الاہیا۔ محمد دیاں پوریاں کرے امیدان، صدی چوڈھویں کھوج کھوجائییا۔ چوڈاں طبقاں لیکھا جُکے عیدان، عیدلفطر نہ کھئے وڈیائییا۔ دُھر دے حُکم دیاں ویکھے رسیدان، رہبر ہو کے ویکھ وکھائییا۔ پھیر مینوں کرے تاکیدہ، دُھر فرمانا اک درڑائییا۔ دین دُنی دا کھیل ہووے پیچیدہ، پوشیدہ آپ سُنائییا۔ کسے نظر نہ آئے لائیاں نیجھا، نیترا نین نہ کھئے درسائییا۔ میں سیوا کراں بن عزیزا، نمرتا وچ دُہائییا۔ کسے وچ رہن نہ دیواں تمیزا، عقل بُدھی دا ڈیرہ ڈھاپییا۔ سب دا بدل دیواں دیدہ، دیدہ دانستہ کھیل جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائییا۔ خواجہ کہے میں تکان رہبر راہ، رحمت وچ دھیان لگائییا۔ کی حُکم دیوے خُدا، مہربان مہبان بیدو نور الاہیا۔ جس دے اتوں ہوواں فدا، اپنا آپ گھول گھلائییا۔ مارگ دسنا جس نے سدا، رستہ اک درڑائییا۔ میں خوشیاں وچ تالی وچا کے پاواں گدھا، گہر گمبھیر دیا کھائییا۔ جس نے سب دا بنا پتا، پت پرمیشور حُکم سُنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائییا۔ کلجگ کہے میں تکان دُھر فرمانا، کون ویلا وقت سُنائییا۔ کس ویلے ورتے بھانا، بھاوی اپنا رنگ رنگائییا۔ پرگٹ ہووے دُھر دا رانا، رحمت وچ گوسائنییا۔ جس دا حُکم دو جہاناں، طبقاں سبق آپ پڑھائییا۔ سو پروردگار نوجوانا، پاربرہم ہر اگم اتھاپییا۔ جس نے اپنا کھیل کرانا، کرنی دا کرتا اک ہو آئییا۔ سچ دا بخش کے ترانہ، تریا توں پرے دئے سمجھائییا۔ جتھے اکو شبد ندھانا، دُھن انادی ناد شنوائییا۔ اکو جوت نور جہانا، اکو دپیک

ڈگمگائیا۔ اکو گھر سہنجنا سہانا، سچ دوارا اک اکھوائیا۔ جتھے وسے سری بھگوانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کہے میں اُس دا راہ تکانا، جو تکبر ہنکار دین دنی مٹائیا۔ جس نے نور جوت پھنیا جامہ، شبدي ڈنک ڈنک شنوائیا۔ سو سورپیر سلطانا، صاحب نور چمکائیا۔ کل کلیش جس مٹانا، اوہ کلمہ کلمے وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ خواجہ کہے میں حکم چاہندا اگمّا، اگمّ دئے جنائیا۔ میں بیٹھا نہ رہاں نکما، پرہہ سیوا دئے لگائیا۔ میرے اندروں دین مذہب دی کڈھ دیوے طمع، لالچ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر جھگڑا میٹے چمّا، چمّ درشتی دئے بدلائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ میں وی چاہندا پرہہ دا جگ ہووے نواں، نو ستّ وجے ودھائیا۔ کلجگ پیندا مول رہے نہ لما، صدی چوڈھویں انت کرائیا۔ کوڑی کړپا بجاوے شمع، ستّ نور کرے رُشنائیا۔ پون سواسی ویکھے دماں، دامنگیر کلجگ ہو جائیا۔ نام کلمے دا میٹ کے بنا، بندھن شرع دے دئے تڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ دھوتی تمبا، اکو رنگ رنگ وکھائیا۔ ستّ دھرم دا ستّ ستوادی ہووے سماں، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ خواجہ کہے کلجگ میں پردیوں تینوں کہاں، کہہ کے رہیا سُنائیا۔ دوہاں دا لہنا دینا لیکھا اکو وار ہووے رواں، روانگی پرہہ دے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا سب دا جانے دامنگیر ہو کے دماں، ساس سواس کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ★

وقت سہنجنا ہویا بائی آسُو، آس پیغمبران ویکھ وکھائیا۔ خوشی نال کہے مسیح یسُو، جس پرہہ دا اک جنائیا۔ جو مارگ سب نون ایکا دسُو، دہ دشا آپ سمجھائیا۔ جس دا نگر کھیرا اکو وسُو، مندر کھیرا اک سمجھائیا۔ جس دے کولوں جگت وکارا نسُو، کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ اوتار گروآں پیغمبران بنا کے پچُو، پچپن اپنے لیکھے لائیا۔ اُس دا شبد گرو گُردیو دو جہاناں نچُو، برہمنڈ کھنڈ اپنی راس رچائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں ویکھے پُراتن خطُو، خطُوٹ ویکھ وکھائیا۔ جو بھگت سہیلا بھگتی وچ رچُو، ہرجن

اپنے رنگ رنگائیا۔ دین مذہب رہن نہ دیوے بہہ مٹو، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ ڈھر فرمانا کہے دھرم دھار مسیح، مسلہ اک جنائیا۔ میرے صاحب دا دائرہ ہونا وسیع، وصیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان دیوے ترجیح، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا پورا کر نبی، لہنا رسولان دئے چکائیا۔ جگت جہان دا بن طبعی، طبیعت سب دی ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو نور ربی، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ویہویں صدی میٹ کے بدی، بدلہ سب دا دئے چکائیا۔ اگلا حکم دس کے یدی، یدی اپنی کار کھائیا۔ ویکھنہارا وہن نوح ندی، نو نو پھول پھولائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے گدی، گہر گمبہر اپنا حکم ورتائیا۔ سب دی کرنی کر کے ردی، آگے اپنا حکم پرگٹائیا۔ ڈھر دے نام دی لئے کھئے نہ وڈھی، رشوت خوری دئے مٹائیا۔ جھگڑا مکا کے کایا ماٹی ہڈی، تن وجود ایکا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد انت مدھی، مدھ اپنی کار کھائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سُر جن سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ★

مسیح کہے مینوں ملیا اگم کلام، کلمیاں توں باہر دتا جنائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل تمام، موسیٰ محمد نال اٹھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا شام، بیسویں صدی ربی گر لائیا۔ مایا ممتا جھلے نشان، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ سجدہ ہوئے نہ صاحب سلطان، مقبریاں سیس سرب نوائیا۔ صدی چوڈھویں ہونا سوادھان، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ حکم دیوے ڈھر امام، امام اماما بے پرواہیا۔ جس نوں سب نے مٹیا کاپن، کاپن کاپنا وڈ وڈیائیا۔ جو آد جگادی رام، رمیا ہر گھٹ نظری آئیا۔ جس دا منتر ستنام، ست ست وچوں پرگٹائیا۔ جس دا ڈنکا فتح مہان، واہ واہ گرو گرو شنوائیا۔ اوہ کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھردر گاپیا۔ پاربرہم برہم پڑدا چکائے آن، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتا نوجوان، جو بن ورتا اپنا حکم ورتائیا۔ آد نرنجن شمع دیپ جگائے جہان، نور ظہور اک وکھائیا۔ ایکنکارا کھیلے کھیل خلق مہان، خالق اپنا رنگ رنگائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، ست سروپا ویس

وٹائیا۔ سو پُرکھ نرنجن نرگن سرگن سرگن نرگن بن کے حکمران، حُکم حاکم اک اُپجائیا۔ جس نوں وشن برہما شیو سیس جھکان، دیوت سُر جھک جھک لاگن پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو منگن دان، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ دھوڑی خاک رمان، مستک اک وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان صفتی ڈھولے گان، گا گا شکر منائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن داتا ہوئے پردھان، پردھانگی اپنی اک وکھائیا۔ سب دا لہنا دینا انتر آتم پرما تم منگے آن، پاربرہم برہم ویکھے چائیں چائیا۔ پیغمبرو ہونا سوادھان، پرا پستنی مدھم بیکھری توں پرے اپنی کھیل کھلایا۔ جس منزل تے چڑھے نہ کھئے نوجوان، کوئن کوٹ سادھو سنت فقیر صوفی بیٹھے دھونیاں تائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا لیکھا جانے کل مالک ہو کے گل جہان، کل کلکی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ مسیح کہے مینوں آیا دھر فرمانا، پروردگار دتا جنائیا۔ کلجگ ورتے میرا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پیر پیغمبران قدم بوسی لے کے سیس جھکانا، قدیم دا مالک سندیسہ اک سنائیا۔ انت کنت بھگونت سب دا وقت چکانا، چاروں کُنٹ دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کھیل مٹانا، مٹی خاک وچ رُلایا۔ دینا مذہبان ڈیرہ ڈھائنا، اُمت اُمتی کرے صفائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان ایکا نام جپاؤنا، گیت سنگیت اک سنائیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ اکو رنگ وکھانا، گرو دوار اک سُہائیا۔ انتر آتم نرنتر تیرتھ اک نہاؤنا، اٹھسٹھ کھہڑا دے چھڈائیا۔ تُوں میرا میں تیرا لکھ چوراسی آتم پرما تم دسے گانا، پاربرہم اپنا بھيو کھلایا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ دو جہاناں بن کے رانا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پرہ ویکھ وکھائیا۔ مسیح کہے میں ویکھ کے ہویا حیرانا، حضرت عیسیٰ دے دُہائیا۔ جس نے ساڈا انت کرانا، جڑ لوک مات اُکھڑائیا۔ سو پھر کے اپنا بانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبہ ستگر نوجوانا، نرگن دھار رہیا پرگٹایا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے جگت جہانا، زمیں اسماناں پھول پھولایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی مہربان مہربان ہوئے مہربانا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوانا، جگ چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مدن لال دے گھر لدھیانہ شہر ☆

حضرت عیسیٰ کہے مینوں صدی بیسویں کہندی، اچی کوک کوک سُنائیا۔ سرِشٹی اک دُو جے نال کہندی، اُمت اُمت نال ٹکرائیا۔ نگاہ مار دشا لہندی، چڑھا دکھن پہاڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دی کلا ہوئی ڈھپندی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ لاڑی مؤت ہتھان لاوے مہندی، سوہنا سگن منائیا۔ دین مذہب دی دھار دے کہندی، اک دُو جے نال ٹکرائیا۔ بنا پروردگار توں پت کیسے نہ رہندی، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے سندیسہ آئے آخیری، بن اکھراں رہیا جنائیا۔ دُھر دا حُکم ورتنا تقدیری، نہ کھئے میٹے میٹ منائیا۔ کیسے دی رہنی نہیں میری پیری، فقیری حق نہ کھئے جنائیا۔ شرع دی کٹ دینی زنجیری، شریعت روپ دینا بدلایا۔ جھگڑا مٹاؤنا شاہ حقیری، دوباں اکو رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ جگت امیری، غریب غریباں ہوئے سہائیا۔ کھیل ورتنا بے نظیری، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ نام کھنڈا کھڑکنا شمشیری، تکھی دھار دھار دُہائیا۔ منزل حد مُکنی لکیری، جو سَتجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبر گرو گئے بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ وزیری، عہدیاں لیکھا دئے مُکائیا۔ دُھر دا مالک خالق پرتپالک اپنے نام دی بخشے اک تاثیر پچھلی دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے مینوں صدی چودھویں آیا سندیسہ، بیسویں نال ملائیا۔ محمد دا تیرے نال لیکھا، لہنا چُکنا تھاؤں تھائیا۔ کھیل ویکھنا دیس پردیسا، پیشین گوئیاں پھول پھولایا۔ جس نوں یاد کیتا ہمیشہ، نرگن نؤر جوت الہیا۔ اوہ کر کے اپنا ویسا، امام اماما روپ بدلایا۔ درگاہ ساچی بن زیشا، سچکھنڈ واسی ہوئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جس دی چڑھنا بھیٹا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا ایکا بیٹا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے کھیوٹ کھیٹا، لکھ چوراسی نئی نؤکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھوکھت لکھت اندرِشٹ کرو چیتا، بیسویں صدی دئے گواہیا۔ راکھا دین مذہب دے رہے کھئے نہ کھیٹا، اوتار پیغمبر گرو پلؤ جان چھڈائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار دو جہاناں ہونا نیتا، نر نرنکار اکو حُکم منائیا۔ تِس صاحب کو سدا

سدا آدیسا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت بھلے کدے نہ چیتا، اہل اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مکھڑ سینگھ دے گھر لُدیانہ شہر ★

عیسیٰ کہے ساتھوں ہونی انت وِصوولی، لیکھا منگے بے پرواہیا۔ اُمت تے بے اِصوولی، اصل وچوں کھوج کھوجائیا۔ مہر نظر ہوئی معمولی، نگاہ ساڈی وچ نہ کوئی چترائیا۔ ساڈا وقت چکاؤنا ہر قانونی، قاعدہ اپنا اک درڑائیا۔ جلوہ رہے نہ کھئے جنونی، چار کُنٹ کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا میٹے تن بیرونی، وجوڈوں وجوہات اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے کرنیہار کرے کی، کی دیاں سمجھائیا۔ جس نے ساڈی رکھی نیہ، اتم جڑ دے اُکھڑائیا۔ جس دی ازاں دتی ازیں، عرش فرش دھیان لگائیا۔ اوہ نگاہ کرے نجی، نظر اپنی بدلایا۔ جھگڑا مُکاوے جگت سپیں، دھرنی دھرت دھول دُہائیا۔ آگے سچ دا بیج کے بی، پھل پھل اک وکھائیا۔ ساڈی اُمت فصل ہوئی ربی، ریوُل ثانی وچ دُہائیا۔ صدی پِسویں بنا کے مدعی، مدعالیہ اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پرگٹ ہووے کدی، قدیم دا مالک قُدرت اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیو سینگھ دے گھر لُدیانہ شہر ★

عیسیٰ کہے حُکم دیوے میرا باپ، خود خُدا تُوڑ الاہیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ پاپ، پتت ہوئی لوکائیا۔ وجوڈ رہیا کیسے نہ پاک، بُت کرے نہ کوئی صفائیا۔ رس ملے نہ آب حیات، زندگی زندگی نہ کھئے بدلایا۔ میں ویکھی اپنی بنا حرف حرُوف کِتاب، بن ستران لائیناں نظری آئیا۔ جس وچ انت دینا پیا حساب، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ پہلا دوجا نہیں کوئی باب، حصیاں ونڈ نہ

کھئے ونڈائیا۔ جدھر تکان اکو نور نظر آوے میرے مالک دا آپا آپ، دو جا رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ میرا انتر گیا کانپ، بھے وچ دُہائیا۔ ثابت رہیا کیسے نہ جاپ، جگت مسلہ نہ کھئے چٹرائیا۔ جدھر تکان اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے رُسنائیا۔ کوڑی کیریا اڈے خاک، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مذہبان وچ دسے نہ کھئے اتفاق، نفاق وچ دُہائیا۔ شرع دا کرن فساد، جھگڑے وچ حال دُہائیا۔ کیسے دی رہی نہ انت امداد، ساتھی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میری صاحب آگے فریاد، سپس جگدیش جھکائیا۔ تیری سرشٹی تیری دُنیا تیری کائنات تیرا سماج، دین مذہب تیری ونڈ ونڈائیا۔ تُوں مالک آد جُگاد، جُگ چوکرئی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جُگ چوکرئی اپنی ساجن آپے ساز، سازن ہارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ زرویر سینگھ دے گھر لوکو شیدُ لدھیانہ ★

موسیٰ کہے میں لیکھ ویکھیا تحریری، تاریخ کہن کیچھ نہ پائیا۔ جس وچ دین دُنی دی نویں تعمیری، نو ست رنگ وکھائیا۔ شرع دی کٹی ہوئی زنجیری، صاف سوہنی نظری آئی۔ لیکھ دسیا کھیل ہونا تقدیری، ویلا وقت نہ کھئے جنائیا۔ سب نوں گلی دسنی بھپڑی، مارگ پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کیسے دے مکھ رہنی نہیں سگرٹ بیڑی، تاکو طمع نہ کھئے جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں دی بدل جانی پڑھی، جد اکو نظری آئی۔ کیسے دی رہنی نہیں میری پیری، پیا پریم اکو حکم ورتائیا۔ سب دے اندر آئے دلگیری، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ مان ہووے ہست کیڑی، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ وکھائی درگاہ ساچی دی اکو سیڑی، پوڑی دُنڈا اور نہ کھئے لگائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنیک سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ☆

موسیٰ کہے پرہہ لیکھا کرن لگا مُساوی، مُسلسل اپنا رنگ رنگائیا۔ حُکمے اندر سب دے اُتے ورتاوے بہاوی، بہانا اپنا اک سمجھائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا ارجن گر اُتے راوی، رویداس پانے گنڈھ دھیان لگائیا۔ جو اتم یاد کیتا پاتشاہی ناویں، تیغ بہادر دھیان رکھائیا۔ جو بل سمجھایا گوبند گوبند باہویں، بھیو ابھیدا اک کھلائییا۔ تِس دا لہنا دینا پورا کرنا چاویں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ دین مذہب دی علامت رہن دینی نہیں کوئی لاویں، مانو ذاتی اکو رنگ دینی رنگائیا۔ جھگڑا میٹنا ساڈھے تِن ہتھ گراویں، تن وجود ماٹی خاک نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے دو جہان تھاوں تھائیں، تھنتر انتر سب دا بھیو کھلائییا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سمتری دیوی دے گھر لدھیانہ شہر ☆

موسیٰ کہے کھیل تکیا ہر محبوب، محبوب دھیان لگائیا۔ دین دُنی نظارہ تکیا عجوبہ، عجب نرالا ویکھ وکھائیا۔ بہ مت ہوئی بے بؤدہ، بے مت ہوئی سرب لوکائیا۔ منزل چڑھیا نہ کھئے مقصودا، درگاہ سچ نہ کھئے سمائیا۔ سب دا کایا کاسہ ہویا مودھا، کولی کول نہ کھئے اُلٹائیا۔ امرت رس ملے نہ دودھا، وکھ روپ کوڑ سوہا پائیا۔ ہر کا بھیو کیسے نہ بوجھا، پردہ سکیا نہ کھئے چُکائیا۔ جھگڑا ہویا ایکا دوجا، دُتیا رنگ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پریم پیار مُحبّت وچ اودا، الل اپنے سنگ سمائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سُکھونت کور دے گرہ لُدھیانہ شہر ☆

نانک کہے میں سُنیا شبد اپارا، اپرمپر سوامی دتا جنائیا۔ اٹھ مات لوک ویکھ دھواں دھارا، نو کھنڈ ست دیپ نہ کھئے
 رُشنائیا۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی پائی ہاہاکارا، کوڑی کیریا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ست دا رہیا نہ کھئے جیکارا، ست سوامی درس کھئے
 نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا جہوا جیو گوارا، بڈھ بیک نہ کھئے درسائیا۔ دُھن آتمک سُنے نہ کھئے دُھنکارا، نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔
 امرت آتم رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، ترے گُن اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ نرگن جوت نہ کھئے أُجیارا، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار
 ورن اٹھاراں برن نرتنر ہویا دھواں دھارا، بسنتر اگنی ت نہ کھئے بُجھائیا۔ صدی چوڈھویں لہنا دینا محمد پورا ہونا اقرارا، قول پچھلا
 رہیا درڑائیا۔ عیسیٰ جس دا کرکے گیا اشارہ، بیس بیسا اکھ اٹھائیا۔ موسیٰ تکیا جس دیدارا، نور ظہور سوہبا پائیا۔ سو کھیل
 کرائے کرنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نوں کھندے گئے کل کلکی اوتارا، نہکلنکا نور الہیایا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو أُجیارا،
 دو جہاناں نو جوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ بھیو کھلائے دیا کھائے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارا، شاستر سمرت وید پُران گیتا
 گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا آپ اٹھائیا۔ پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار حکم ورتے اپنی دھارا، دُھر سندیسہ اک
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چُکائیا۔ نانک کہے پُرکھ اکال کیتا
 اشارہ، شہنشاہ سینت اک لگائیا۔ کلجگ ویکھ انت کنارہ، نئیا نوکا ڈولے تھاون تھائیا۔ ساجن رہیا نہ کھئے متر پیارا، دوست
 دست نہ کھئے ملائیا۔ پتا پوت نہ کھئے ادھارا، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ روون زارو زارا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی
 روون مارن دھائیا۔ شاستر سمرت کرن گریہ زارا، نیتر نین بنجھوآں ہار بنائیا۔ تن وجود ماٹی خاک ساڈھے تین ہتھ دے نہ کھئے
 منارا، برہم جوت بن ورن گوت نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھ بھوکھت پاربرہم پت پریشور سب دا وچارا، وچرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔
 نو ست کرے کھیل اکم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ جس دا بھیو پا سکے نہ تیئی اوتارا، پیغمبر بیٹھے سیس نوئیا۔ دس گر
 تكدے گئے سہارا، اوڑک اوٹ اک اکال رکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کھئے چترائیا۔ سو لیکھا جانے وچ سنسارا،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دا حُکم اک ورتائیا۔ نانک کہے تگ لے اپنی دین دُنی دی حالت، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ستنام دی ربی نہ کھئے عبادت، اوّل اللہ نور نہ کھئے چمکائیا۔ چار کُنٹ دین دُنی کرے نہ کھئے بغاوت، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سچ کلمے دی کرے نہ کھئے سخاوت، سُخن پور نہ کھئے نبھائیا۔ ہر پردے اندر وڑی عداوت، عدل انصاف نہ کھئے کمائیا۔ سچ دس تُوں کس دی دینی ضمانت، کس دا ہوئیں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ایکنکار اک سلامت، دوسر دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرینس کور دے گھر آریہ محلہ لدھیانہ ★

پُرکھ اکال کپا سُن نانک دھار مہنڈی، اندٹھڑو حُکم درسائیا۔ پردہ کھلیا کیسے نہ انڈی، اندریاں وس نہ کھئے کرائیا۔ بھاگ لگا کیسے نہ پنڈی، پردہ سکیا نہ کھئے چُکائیا۔ لیکھے لگی نہ کھئے رکت بندی، تن وجود نہ کھئے صفائیا۔ ملیا میل نہ گنی گہندی، گہر گمبہر نہ کھئے اپنائیا۔ سرشٹی اک دوجے نوں جاندی یندی، نندیا وچ لڑائیا۔ منوں میٹے کھئے نہ چندی، سنسا روگ نہ کھئے گوائیا۔ مستک نام لگی کیسے نہ بندی، لال گلالا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ کلجگ پے کئے ڈنڈی ونکی، سِدھا راہ نہ کھئے اپنائیا۔ رس مانیا جگت جہان لِنکی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ دُھر نام سُنیا نہ سِنکی، ستنام ستواد نہ کھئے جنائیا۔ میں دین دُنی لکھ چوراسی ساری مینی، پیمانہ آپ بتھ اٹھائیا۔ لیکھا ویکھیا لوک تئی، تریلوک پھول پھولائیا۔ بہرم میٹیا کیسے نہ چنی، تارا چند دئے گواہیا۔ روشنی میری ربی نہ نئی، دھواں دھار ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے چھن چھنی، چھن ماتر پڑدا آپ اٹھائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گھر لُدیانہ شہر ☆

سرِشٹی درِشٹی ہوئی ندھانی، گن ندھان درس کھئے نہ پائیا۔ آتم برہم نہ جانی بانی، نراکھر دھار نہ کھئے سہائیا۔ ست دھرم تکی نہ کھئے نشانی، نشانے جگت کوڑ جھلائیا۔ بیو پایا نہ جاوے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج پڑا نہ کھئے اُٹھائیا۔ شبدی شبد بنیا نہ کھئے گیانی، واکر روپ سرب لوکائیا۔ نانک انتر آئی حیرانی، گھر گھر اندر ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان بھریا نال بے ایمانی، بیوہ روپ خلق خُدائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، رُوچ بُت کرے نہ کھئے صفائیا۔ کایا کعبے دسے نہ جوت نوری، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لیکھا مکے نہ جگت جہانی، دو جہاناں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ پاربرہم پت پریشور نام دیوے نہ بن کے دانی، داتار دیا نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج سیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے نو نو ست سرب گھٹ جان جانی، انترجامی انتر آتم کھوج کھوجائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مہندر سینگھ دے گرہ یودھا بستی لُدیانہ ☆

نانک نرگن دھار تکیا اکھ، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھے، پرہ تیری بے پرواہیا۔ کلجگ جیو کوڑ گڑیار ستھر لتھے، سیج سہنجی نہ کھئے وکھائیا۔ مایا ممتا سب نوں متھے، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ موہ وکار وچ سارے ڈھٹھے، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پردے ہر کھئے نہ رتے، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹے، ساڈھے تن ہتھ مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا نجھر رس کھئے نہ چٹے، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ نام مُحبت وچ اپنا آپ کھئے نہ رتے، رتن امولک نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم دی رہے کھئے نہ سٹے، لوبھ وکار بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا پیا من متے، گرمت سارے گئے بھلائیا۔ جیکارا سنے کھئے نہ فتح، ہار وچ سرب کُرائیا۔ جو لیکھا لیکھا ترے دتے، دتا ترے گیا درڑائیا۔ کلجگ انت پنچ وکارا گھر گھر نیچے، بھجے واہو داہیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندر ترے گن اگنی مچے، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ رسن پچن کڈھے کھئے نہ سچے، ست سچ نہ کھئے سہائیا۔ قول اقرار شاہ سلطاناں ہون کچے، سُخن توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ ماں پتر پیار رہے کسے نہ بچے، پتا پوت نہ گود اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں

سارے رہن ہیکے (بکّے)، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس ویلے بنا پت پریشور پت کھئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ مانو ذاتی اکو مارگ دتے، دہ دشا آپ سمجھائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بھجن سنگھ دے گرہ یودھا بستی اُدھیانہ شہر ★

نانک تکی اگّی صدی، صدے وچ لوکائیا۔ مایا ممتا نال بدھی، بدیاں وچ کُرائیا۔ جھگڑا پا کے مان وڈیائی گدی، گداگر ہو کے بھجے واہو داہیا۔ کوڑ وکار دی وگے ندی، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ ساچی جوت کتے نہ جگی، نرگن تُوّر نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت دھار ملے نہ کیسے بگی، بگ پڑے بیٹھے رنگ بدلائیا۔ لیکھا مُکیا رسول نبی، پیغمبر رہے کُرائیا۔ کلجگ وا تتی وگی، تن وجود سریر رہی جلائیا۔ منزل ملے نہ کیسے اُپر شاہ رگی، شہنشاہ درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرم نشانہ دو جہاناں ایکا ربیا گدی، گائیڈ ہو کے سب نوں دئے وکھائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ رویل سنگھ دے گھر اُدھیانہ شہر ★

نانک کہے میں تکیا جگت جہان دا منتر، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ اندرون بھجے نہ کیسے بسنتر امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پڑدا کھولے نہ کھئے نرنتر، نج نین نہ ہویے رُشنائیا۔ سمجھ آئے نہ گگن گگنتر، منڈل راس نہ کھئے رچائیا۔ جو لیکھا لکھ کے گیا دھنوتتر، اوُشدھ دارو نام نہ کھئے پیائیا۔ من کلپنا سرشٹی بھوندی بندر، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ بجر کپائی کھول کے چندر، جگ جیون داتا ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وڈ داتا گنی کہندن، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سینگھ دے گھر دوراہا شہر ضلع لدھیانہ ☆

پُرکھ اکال کہے کیوں نانک ہویا چپ، ستگر شبد دے جنائیا۔ نانک کہے میں چاروں کُنٹ ویکھا اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے پیار دی مؤلے کھئے نہ رت، رتڑی نام نہ کھئے مہکائیا۔ جگت اپرادھی ہویئے سَت، دلارا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُجل دِسے کیسے نہ مُکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ میرے صاحب ایہو اکو دکھ، دکھڑا رہیا ستائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ دھرم دا گانا بٹھے کھئے نہ گٹ، بابو بل نہ کھئے پرکھائیا۔ آتم لو سب دی گئی چھٹ، پر ماتم سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ دُھر دی پریتی رہی ٹٹ، ٹٹیاں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تیرا کھیل اناشی اچت، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ دیکھ گرو اوتار پیغمبراں پینڈا رہیا مُک، لوک مات وجے نہ کھئے ودھائیا۔ تیرے نام دی گائے کھئے نہ ٹک، ٹخم تاثیر نہ کھئے بدلائیا۔ سرشٹی درشٹی نشانیوں گئی اک، منزل حق نہ کھئے چڑھائیا۔ مہربان محبوب آپے اٹھ، نرگن زرویر لے انگرائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ویکھ چارے گٹھ، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ کلجگ جیواں بھار سکے کوئی نہ چک، گٹھڑی سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ دین دُنی پیٹ بھرے مؤل نہ ٹک، وشنو دھار بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ برہما برہم سروپ سکے نہ پُج، پوجس پاپن نہ کھئے وڈیائیا۔ شنکر اتم جائے مؤل نہ ٹٹھ، چوراسی گنڈھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ جدھر تکان کلجگ پائی لٹ، لٹیرا بنیا تھاوں تھائیا۔ دیناں مذہباں پا کے پھٹ، پھٹکل کیتی لوکائیا۔ تینوں سارے گاؤندے بلاں نال بٹ، پردے سکیا نہ کھئے وسائیا۔ مات گرہ دے سارے اٹے دسدے رُکھ، کنبھی واس باہر نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دھار دی گودی سکے کھئے نہ چک، مہر نظر نظر ٹکائیا۔ تیری دُنیا تیری سرشٹی تیرے مارگوں گئی گھٹھ، رہبر رستہ نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان محبوب کی میتھوں رہیا پُچھ، انترجامی تیری کھیل اکم اتھاپیا۔ کیسے دے کول رہیا نہ کُچھ، بٹھ کچھ نہ آئیا۔ تیرا کھیل اتم ہونا پُچھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نانک کہے پرہو میں ویکھیا جگت جگ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ روپ بنیا پڑا بگ، انتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ جگت ترسنا وچ رہے دگ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ بن ہر نامے خالی ہویئے بڈ، تتوت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری آتما تیرے نالوں ہویئے اڈ، پر ماتم ملن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں سارے رہے چھڈ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میرے مہربان محبوب کِریا کر سورے سریک، دیاوان

دیا کمائیا۔ اپنے نام دا شبدی دھار بتھ دے تگ، تندو اکو اک رکھائیا۔ کوڑی کریا میٹ دے حد، حدود اپنی اک سمجھائیا۔ سچ دوار ایکنکار لے سد، سدا دے اگم اتھاییا۔ میری ارداس دوویں جوڑ کے ہتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، نرگن یرویر ہونا سہائیا۔ نج نیر لوچن کھول دے انتر اکھ، نرنتر پڑدا آپ چکائیا۔ جوت سروپ ہو پرتکھ، شبد ناد دے سنائیا۔ کھیل کر الکھنا الکھ، اگوچر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری صفت صلاح بے پرواہ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

★ ۲۳ آسو شہنشاہی سمت ۶ گجن سنگھ دے گھر دوراہا ضلع لدھیانہ ★

پُرکھ اکال کہے نانک میلا رہیا نہ چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جھگڑا دے اٹھاراں برن، من مت کرے لڑائیا۔ ساچا منتر نام مؤل نہ پڑھن، جگت ودیا وچ ہلکائیا۔ حقیقی منزل نر نرائن مؤل نہ چڑھن، گھر سچ نہ کھئے سہائیا۔ سچ سرنائی ملے کیسے نہ سرن، سرنگت نہ کھئے رکھائیا۔ نیر کھولے نہ کھئے ہرن پھرن، نج نین درس کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا چکے نہ مرن ڈرن، چوراسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سندیسہ اک سنائیا۔ نانک کہے میرے صاحب سلطان، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں تکان جگت جہان، لکھ چوراسی دھیان لگائیا۔ ساچا منتر تیرا نام ردے نہ مؤل وسان، رسنا جہوا سرب ہلکائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا مکان، ساڈھے تین ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ انحد شبد سنے نہ کھئے دھنکان، تیرا اگمی راگ اگم اتھاییا۔ دیپک جوت نہ جگے مہان، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ کوڑی کریا جگت ہوئی پردھان، سرشٹی درشٹی وچ ڈہائیا۔ تیرے چرناں کرے نہ کھئے پرنام، سپس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ منتر پھرے نہ کیسے ست نام، ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چاروں گنٹ ودھیا لوبھ موہ بنکار کام، ترسنا ترکھا رہی جلائییا۔ جدھر تکان اندھیری شام، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرے مہربان محبوب سجدہ حق رہیا نہ کھئے سلام، پیغمبر ویکھن دھیان لگائیا۔ ساری دُنی ہوئی بدنام، بدی دا

پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ میری تیرے چرن کول پرنام، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ کل کلکی ہو پردھان، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کھیلے کھیل وڈ امام، نؤر نؤرانے نؤر الابیہا۔ صدی چوڈھویں کر دھیان، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ آتم برہم رہیا نہ کیسے گیان، شبدی شبد نہ کھئے سمائیا۔ من کلپنا شرع ہوئی شیطان، چاروں کُنٹ کوڑ دُہائیا۔ کِرپا کر میرے بھگوان، مہربان اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ نشان، ستجگ سچ سچ پرگنائیا۔ تیرے دھرم دا اکو ہوئے ودھان، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی منزل کر آسان، اصل وچوں اپنا اصل دے سمجھائیا۔

☆ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ جسونت کور دے گرہ دورا با ضلع لدھیانہ ☆

کلجگ کہے نانک ایہہ کِرپا میرے ہر دی، ہری ہر آپ کھائیا۔ جس دُنیا چلائی اپنی نال مرضی، مریض شاہ سلطان دتے بنائیا۔ میں کیسے خبر نہیں آؤن دتی دُھر دے گھر دی، گھر ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ سار پاؤن نہیں دتی نرائن نر دی، نر ہر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں کھیل وکھائی اپنے ول چھل دی، اچھل چھل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وڈیائی رہن نہیں دتی اٹھسٹھ جل دی، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ خبر نہیں گھڑی پل دی، کی کرتا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے میرے صاحب مئی ارداس، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میری پئی آس، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ میں نام چینن نہیں دتا سواس سواس، ساہ ساہ نہ کھئے دھیائیا۔ سرت شبد پین نہیں دتی راس، آتم پرمام گوپی کاہن میل نہ کھئے کرائیا۔ من ممتا کر کے ہاس بلاس، وشیاں وچ کیتی لوکائیا۔ آپ بن کے پرہو دا داس، ساچی سیوا رہیا کھائیا۔ کیسے اندر رہن نہیں دتا پرکاش، اندھ اندھیر دتا کرائیا۔ سب دی بڈھی کر کے فاش فاش، ٹکڑے ٹکڑے دتے جلائییا۔ جھگڑا پوا کے ناڑی بڈ ماس، تت تت نال لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میتوں دیونہار شاباش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ میری کرنی اپنے لیکھے لائیا۔

☆ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرانام کور دے گرہ دوراہا ضلع لدھیانہ ☆

کلجگ کہے میرا وقت ہویا سُہاوا، سُہنجی رُت سُہائیا۔ میرا دھرم دے نال دعوا، سچ دینا مٹائیا۔ کلجگ جیو بنس بناواں
 کاواں، کاگ بنس نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا پاواں ساڈھے تِن ہتھ گراواں، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بھجان نال چاواں،
 پرہ ساچے دی ساچی سیو کھائیا۔ چوٹھے گھر دی چوٹھی لین دیواں کیسے نہ لاواں، دُباگن کراں جگت لوکائیا۔ گرمکھ گود ٹیکاون جم
 کے مُول نہ ماواں، اپہ میری بے پرواہیا۔ سادھ سنت فقّر کراں نتھاواں، در در الکھ جگائیا۔ دین مذہب رواواں وچ باواں، یائے
 اُف کر دُہائیا۔ سچ دوارے لگے نہ کیسے ناواں، پرہ ابناشی ملن کھئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی دھرم رائے ہتھ پھڑاواں، سوہنا اپنا بل
 پرگٹائیا۔ ----- چوراسی وچ پھراواں، پھرت پھرت گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ اٹھ پھر در ٹھانڈے میں کُراواں، پرہ آگے منگ
 منگائیا۔ نو کھنڈ ستّ دیپ تیری ملے کیسے نہ چھاواں، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ میں خوشی دے ڈھولے گیت گاواں، گا گا شکر
 منائیا۔ پیار مُحبت رہن دتی نہیں وچ بھراواں، پتا پوت نال لڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دئے گلوکڑی پاواں، خوشی خوشی وچوں بنائیا۔
 اُٹے وہن ویائے وچ دریاواں، تٹ کنارے دیاں وکھائیا۔ اکو پُرکھ اکال بلاواں، گر اوتار پیغمبران نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے کولوں اپنی خالی
 جھولی بھراواں، کرنی دی اوتنا رہن کھئے نہ پائیا۔

☆ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ جگدیش سنگھ دے گھر پنڈ اجنودھ ضلع لدھیانہ ☆

نانک کہے پرہ تیری سرشٹی گئی بھل، ابھل تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا وچ گئی رُل، سمرن جوگ ابھاس نہ کھئے کھائیا۔
 بھاگ لگے نہ کیسے گل، گل ہین ہوئی لوکائیا۔ تینوں گاؤندے رسنا نال بُل، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ اگنی لگی کایا ماٹی چُھ،
 امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پھل پھلواری مہکے کھئے نہ پھل، دُرگندھی گھر گھر نظری آئیا۔ تیرے نام کنڈے جائے کھئے نہ ٹل، ستّ
 وچ نہ کھئے سمائیا۔ چرن پریتی پریم رہیا کھئے نہ گھل، گھولی گھول نہ کھئے کھائیا۔ سب دا انتر آتم گیا ڈل، نج رس نہ کھئے چکھائیا۔

ماتو بوٹا گیا ہل، سنمل وانگ جگت لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ نانک کہے پرہو دین دنی بھلی راہ، رستہ نظر کیسے نہ آئیا۔ دھر دا بنے نہ کھئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پھری دروبی تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل سار کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا سورگان، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ جیو بدھی ہوئی کان، دوس زین کاگ وانگ کرائیا۔ پیار رہیا نہ پتر مان، پتا پوت ہوئی جدائیا۔ تیرا زرتتر چے کھئے نہ نان، منتر سچ نہ کھئے سنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پکڑے کھئے نہ بانہ، سجن میت نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا پیا تھان تھان، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ کریا کر میرے مہرواں، مہربان تیری اوٹ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کر نیاں، عدل انصاف آپ کھائیا۔ لہنا چکا دے ساڈھے تن ہتھ گراں، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ شبدي دھار دھار ڈرڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن تیرے ہتھ نیاں، نیناکاری اپنا حکم دینا ورتائیا۔

★ ۲۳ آسو شہنشاہی سمت ۶ سری رام دے گرہ پنڈ مقصودڑا ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے میرے صاحب ستگر نانک، اوہ ویکھ نرنکار رہیا جنائیا۔ میرا کھیل کرنا اچانک، اچنچیت اپنی کار بھگتائیا۔ نو ست روپ دھرنا بھیانک، بھ وچ سرب کرائیا۔ دھرم دی رہے نہ کھئے امانت، کوڑ کریا کوڑ ورتائیا۔ سچ دی کرے نہ کھئے سخاوت، بخشش نام نہ کھئے جنائیا۔ چار کُنٹ پاؤنی بغاوت، دین دنی دینی ٹکرائیا۔ ہوے روگ لگا علامت، علماں علم دینا بھلائییا۔ کوئی رہے نہ صحیح سلامت، صلح گل رہیا جنائیا۔ چوڈھویں صدی نہ رہنا آنجانت، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے مینوں آوندا دھر دا سدا، خبر اکم جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہن نہیں دینیاں حدان، حدود نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو حکم اندر جگت جہان ہووے بدھا، بندگی اکو اک درسائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی ہڈا، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ دھرم نشانہ اکو گڈا، دو جہان آپ جھلائییا۔ درشن دے اپر شاہ

رگا، بھگت سُہیلے لَوانِ مِلائیآ۔ امرت رس دا نِجھر دے کے مزہ، چنتا چکھا مِٹائیآ۔ ہرِجن چلا وِچ رضا، رازق رِزق رحیم ہو کے دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنِدیسہ اک اُپجائیآ۔ کلجُگ کہے میری گُفت سُنید گُفتار، گہر گمبہرِ جنائیآ۔ اُٹھ ویکھ کر وِچار، نیتِ لوجن نین اکھ کھلائیآ۔ سرِشٹی درِشٹی پا سار، اِشٹی اپنا پڑدا لاپیآ۔ چاروں کُنٹ کر دے دھوواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیآ۔ مایا ممتا کر گُفتار، بندھن موہ ہنکار رکھائیآ۔ مِتر دِسے کھئے نہ یار، یرانے دینے سرب تڑائیآ۔ منزل سب دی کر دُشوار، درگاہ ملن کھئے نہ آئیآ۔ نو سٹ نہ کرے وِچار، بُدھ بیک نہ کھئے رکھائیآ۔ میرے سٹ دُلا رے ہونا خردار، بے خبر خبر سُنائیآ۔ جلوہ گر دا کرے نہ کھئے دیدار، دید عید نہ کھئے رُسنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ سنِدیسہ اک سُنائیآ۔ کلجُگ کہے حُکم آؤندا نال شتابی، شرع شرع نال ٹکرائیآ۔ منزل ویکھ جگت محرابی، محبوب رہیا سُنائیآ۔ نور رہے نہ آفتابی، اندھ اندھیر دینا کرائیآ۔ جھگڑا مُکاوے حقیقی مجازی، پردہ اوہلا اک اُٹھائیآ۔ میرا کھیل تگ لے آدی، انت دیاں دِرڑائیآ۔ سادھ سنت رہے نہ کھئے وِچ سادھی، سُرتی شبد نہ کھئے مِلائیآ۔ جیواں جنتاں ناد سُنن نہیں دینا انادی، دُھن آتمک راگ نہ کھئے شنوائیآ۔ سب دا منوآ کر دے باغی، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیآ۔ چار یاری سنگ محمد رہے نہ کھئے آبادی، اُمت اُمتی ڈیرہ ڈھاپیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، کلجُگ تیرا انت اہلادی، آمد وِچ تیرے اُتے دیا کھائیآ۔

★ ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ دے گھر پنڈ مہا سنگھ والا ضلع لدھیانہ ★

نانک کہے پرہو میں تکیا اپنے نیناں، سرِشٹ درِشٹ دھیان لگائیآ۔ دھرم دھار دا مئے کھئے نہ کہنا، سُرت شبد نہ کھئے مِلائیآ۔ آتم منزل دِسے کیسے نہ بہنا، نو دوار کوڑ ہلکائیآ۔ سچ نام دا بستر پائے کھئے نہ کہنا، کوڑ شنگار وڈیائیآ۔ تیری چرن سرن کیسے نہ ڈھپنا، پاپن پاتھر بیٹھے سیس جھکائیآ۔ نُقطہ عین میٹے کھئے نہ غینا، غم خوار تینوں ملن کھئے نہ آئیآ۔ نانا تٹا بھائی بہینا، ساک سجن نہ کھئے اکھوائیآ۔ چار کُنٹ مایا ممتا ڈینا، اُتر پورب پچھم دکھن بھجے واہو داہیآ۔ تیرے در تون تیرا پیار کیسے نہ لینا، لہنیدار نظر کھئے

نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا وہن وینا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جیو جہان بنے طرفینا، تامس ترسنا نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہرواں مہر نظر اٹھائیا۔ نانک کہے پرہوؤ میں سرشٹ سبائی تکی، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ حقیقت وچ کھئے نہ حقی، ست سچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرے پریم گنڈھ ہوئی نہ پگی، پریم پُرکھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں سب کچھ ویکھیا اکھیں، جگت جہان دھیان لگائیا۔ دھر دے کاہن تیری ملی کھئے نہ سکھی، جو سُخن تیرا پور کرائیا۔ چاروں کُنٹ جگت واسنا ہٹی، من منوآ رہیا چلائیآ۔ تیری باون دھار پڑھی کیسے نہ پٹی، اکثر اکھراں وچوں بدلائیا۔ من ممتا دہ دشا بھجی، بھجے واہو داہیا۔ اٹھ لیکھا تک لے لکھ چار اسی، چوراسی اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں نرگن دھار آوان گا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن رُپ بدلاواں گا۔ ایکنکار رنگ رنگاواں گا۔ آد نرنجن ڈگمگاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے سوہیا پاواں گا۔ سری بھگوان ڈنک کھڑکاواں گا۔ پاربریم برہم اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو نال ملاواں گا۔ کروڑ تیتیسا سُپریت اند، نیتراکھ کھلاواں گا۔ اپنا حُکم وہن ویا کے ساگر سیندھ، دو جہاناں دھار چلاواں گا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے بند، بندھن سب دے آپ تڑاواں گا۔ پوجا رہے کیسے نہ لنگ، اکو نور جوت رُشناواں گا۔ کھیل کھلا کے سورپیر سنگھ، کھنڈا کھڑگ اک اٹھاواں گا۔ مردنگا وجا کے اکھی کینگ، کینگرے کینگرے آپ سُناواں گا۔ جو پرہ دی کردے بند، تنہاں چولی پھاہ لٹکاواں گا۔ نانک کرنی مؤل نہ چند، چنتا چکھا سرب گواواں گا۔ پرگٹ ہو کے وچ بند، سمبل اپنا گھر بناواں گا۔ حضرت عیسیٰ مؤسیٰ محمد ویاے پنچھ، صدی چودھویں نیترا سب دے صاف کراواں گا۔ جو قؤل اقرار کیتا نال گوہند، گوہند ستگر آپ پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حُکم اک سُناواں گا۔ دھر دا حُکم اک سُنائیگا۔ پُرکھ ابناشی دیا کھائیگا۔ گھٹ نیواسی ویکھ وکھائیگا۔ کوڑی کریا سرب مٹائیگا۔ ستجگ سچ سچ ورتائیگا۔ کایا ماٹی کیچ، کنچن گڑھ آپ بنائے گا۔ لوں لوں اندر رچ، رچنا اپنی اک وکھائیگا۔ سب دی بدل کے بڈھ مت، من منوآں آپ سمجھائے گا۔ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ جائے نس، نام ڈوری آپ بٹھائیگا۔ نیچ دھار دے کے رس، رسنا رس پنڈھ مکائیگا۔ نیچ نیترا کھول کے اکھ، جگت لوچن ڈیرہ ڈھابھیگا۔ سرب کلا ہو سمرتھ، ہر

گھٹ اپنی کل ورتائیکا۔ سب دا لہنا دینا کر کے اپنے ہتھ، حُکم دُھر دا اک دِرڑائیکا۔ جھکڑا مُکا کے مندر مسجد شُودوالے مٹھ، گرو دوار اک پرگٹائیکا۔ اِکو نام کلمہ آتم پر ماتم دین دُنی لے رٹ، رٹا اُور نہ کھئے کرائیکا۔ صدی چوڈھویں جان دے ٹپ، ٹپا اپنا اک سمجھائے گا۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واک، واقع اپنا اک وکھائیکا۔ صاحب سوامی مارگ دس کے سچ، سچ سنجم وچ ملائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن بھو کھلائے آپ اکھ، کتھنی کتھ نہ کھئے دِرڑائیکا۔

★ ۲۴ آسو شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گھر پنڈ گجروال ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے پر بھو میری اک عرض، آرزو پروردگار سانجھے یار دیاں سُنائیا۔ میری آسا منسا پوری ہون دے غرض، گرض کے تیری سیو کھائیا۔ کھیل کھیل لین دے زن و مرد، تن وجود پھول پھولائیا۔ شرع چھری تکھی کر لین دے کرد، قتل گاہ تکان لوکائیا۔ بھڑی اتم میرا ونڈیں درد، دین دیال دیا کھائیا۔ تُو مالک خالق پرتپالک والی عرش، پریم نور الابیہا۔ کرپا ندھان تُو اؤنا اُتے فرش، فیصلہ حق سُنائیا۔ میں تیرا کرنا درس، چھہی پوہ رُت وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم چکائیا۔ میرے مالک میری کر لئیں پرکھ، پارکھو ہو کے دھیان لگائیا۔ میں چوتھے جگ سب دی پٹھی کیتی نرد، سیدھی سکے نہ کھئے کرائیا۔ سب دا پورا لہنا دینا کرنا قرض، مقروض لیکھا انت دینا جنائیا۔ میں دروبی پھیرنی مندر مسیت چرچ، چراگاہاں کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میرے ول تکیں، نگاہ حقیقت والی اٹھائیا۔ اتم میری پت رکھیں، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں میرا کھیل ویکھیں اکھیں، آخر دھیان لگائیا۔ میں تیری رہن دینی نہیں کوئی سکھی، ست سرُپ نہ کھئے سہائیا۔ سادھ سنت دھیرج سنتوکھ وچ رہے کھئے نہ جتی، یتھارتھ تیری سیو نہ کھئے کھائیا۔ تینوں ملے نہ کھئے کھلاپتی، پت پریشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جے تُو میرا بوٹا لایا ہتھیں، انت

پالنا چائیں چائیا۔ تُوں صاحب میرا سمرتھی، وڈ داتا نُوں الہیا۔ وسیں گھٹ گھٹی، ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ میں وی تیرے نام دی
 پڑھی پٹی، پٹنے والا نال ملائیا۔ میں چاہندا میرے انت وچ کیسے گھر رہے نہ دیوا بٹی، باطن پڑدا نہ کھٹے کھلائیا۔ میری خواہش
 وچ فرق رہے نہ رتی، رحمت اپنی دینی کھائیا۔ میری بینتی سچی، صاحب دتی درڑائیا۔ ویکھیں گنڈھ رکھیں نہ کچی، تندن تند
 تڑائیا۔ میری واسنا گھر گھر ہووے نچی، من منوآ سوانگ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر
 دا ہر، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری منسا کرنی پور، پر پڑکھ تیری سرنائیا۔ میری بینتی تیرے حضور،
 حضرتان دے حضرت دیاں سنائیا۔ میں چاہندا سب نوں کران مورکھ موڑھ، مگدھ دیاں بنائیا۔ تیرے لائے کھٹے نہ مستک چرن
 دھوڑ، ٹکے خاک نہ کھٹے رمائیا۔ جلوہ دے نہ کھٹے نور، جوتی جوت نہ ڈگمگائیا۔ میری من منسا کر بھرپور، بے پرواہ اپنی دیا
 کھائیا۔ میں چوٹھا جگ تیرا مزدور، نو ست سیو کھائیا۔ گھر گھر اندر وڑیا کوڑ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دتا ہلکائیا۔ میری
 ارداس سن ضرور، ضرورت تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ
 جگائیا۔ کلجگ کہے مینوں ہون نہ دیویں نراسا، نرویر بے پرواہیا۔ مینوں تیرے آتے بھرواسا، دوجا ایشٹ نہ کھٹے منائیا۔ میں کوئی
 وکھ وکھ نام کلمے دا پھڑیا نہیں کاسہ، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیریاں شاخان، شناخت تن وجود رکھائیا۔ اتم
 تیرے در تے آکھاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صاحب سلطان محبوب میرا بننا راکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دا بدل
 دیواں پاسا، پیشین گوئیاں پور کرائیا۔ تُوں میرا ویکھیں جگت تماشا، آپ اپنا پڑدا لہیا۔ گوپی کاپن دیاں پین نہ دیواں راساں،
 سینتا سرت رام نہ کھٹے سہائیا۔ جھگڑا پا کے ذاتاں پاتاں، دین دنی دیاں لڑائیا۔ تُوں انت اخیر بے نظیر لاشریک مینوں دینی شاباشا،
 پروردگار ہتھ پُشت پناہ ٹکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیری کریا مینوں آوے کوئی نہ گھاٹا، چڑھدی کلا دینی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کرنی آسا، آسا تیرے
 آگے رکھائیا۔

☆ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ٹھانیدار ہرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ جٹواں ضلع لدھیانہ ☆

کلجگ کہے میرے شہنشاہ نواب، مہربان محبوب تیری سرنائیا۔ تیرے قدماں قدم بوسی والا آداب، نو نو لاگاں پائیا۔ پروردگار سانجھے یار دے خطاب، مخاطب ہو کے دیا کمائیا۔ تیرے حکم دی کوڑ و جائی رباب، نوبت جگت جگ سنائیا۔ مٹر پیارا رہن دتا نہیں کوئی احباب، سجن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گھواں بھن کھوایا کباب، کابن چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ پرکاش رہیا نہ کیسے محراب، کعبہ حق نہ کھئے وڈیائیا۔ پیار رہیا نہ حقیقی مجاز، سب دا مذاق دتا اڈائیا۔ میں صدی چوڈھویں ہویا بے تاب، اپنی لے انگریزائیا۔ لیکھا مکاؤنا حیاتِ آب، آبرو سب دی دینی گوائیا۔ اکھراں والی رہے نہ کھئے کتاب، صفتاں والی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جگت کھیڑا وسے نہ کھئے آباد، محفل حق نہ کھئے وکھائیا۔ گلشن مہکے نہ کھئے گلاب، کنڈا خار کراں لوکائیا۔ تُوں صاحب سلطان نوجوان میرا استاد، پیغمبر اکم اتھاپیا۔ اکو حکم دے دے واحد، واہ واہ تیری اوٹ تکائیا۔ میں اپنا حکم کراں راج، رعیت دین دنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو مینوں دے دے اک سہارا، ست تیری سرنائیا۔ میں جیو جنت کراں گوارا، موزکھ موزھ سنگ بنائیا۔ میں نشان میٹاں چند ستارا، صدی چوڈھویں سنگ محمد تیری جھولی پائیا۔ لیکھا رہے نہ چار یارا، الفیے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا تیرے حکم نال ہونا انت کنار، مہربان محبوب نیر نین لینا اٹھائیا۔ اوہ تگ مینوں گوبند دیندا اشارہ، کلخی توڑا سیس ٹکائیا۔ کلجگ تُوں اپنی کل نون کر لے ظاہرا، بل بل وچوں وکھائیا۔ اوہ ویکھ نرگن نرویر لے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس نون جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو دیوت سر سیس نوائیا۔ اوہ شبیدی شبد دے اشارہ، نام سندیسہ اکم اتھاپیا۔ جس نے میرا کھیل کرنا دوبارہ، بن تتاں تت پرگٹائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیارا، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو کلجگ تینوں دے ادھارا، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ تُوں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھجنا وارو وارا، اپنا پینڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الہیا۔ کلجگ کہے پرہو مینوں اکو اوٹ تیری، اوڑک دیاں جنائیا۔ تُوں لاج رکھنی میری، مہربان تیری سرنائیا۔ میں چار کٹ چلاؤنی اندھیری، اندھ کوپ

لوکائیا۔ شوہ دریا ئے ٹھہلنی بیڑی، نیا نؤکا اک وکھائیا۔ چوراسی کٹے کھئے نہ گیڑی، شرع زنجیر نہ کھئے ٹڑائیا۔ ساری سرشٹی خاک کرنی ڈھیری، پنج تت تت جلائییا۔ میں آسا رکھدا تیری اک بتھیری، بہ گنوتے دھیان لگائیا۔ میں کھیل رہن نہیں دینی گرو گرو چیری، چلا گرو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ میں ویکھاں تیری منگ، جو مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وست دے کے بھکھ ننگ، تیرا بھنڈارا دیاں بھرائیا۔ تون نو ست جائیں لنگھ، پُری لوہ نہ کھئے اٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبران لیاویں سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جا کے دیویں ونڈ، کائنات بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ موہ وکار چاڑھنا رنگ، کرودھ کام نال ہلکائیا۔ دکھی کرنا بند بند، بندنا دھر دی دینی بتلائییا۔ بھیو کھلے کیسے نہ ہنگ، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ آتم رہے نہ کھئے اند، نجاند رس نہ کھئے چکھائیا۔ نو دوارے سب دی واسنا دینی ٹنگ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جنان چر ایہہ کرنی نہ کریں اونان چر ایہہ نشان مٹنا نہیں تارا چند، صدی چوڈھویں انت نہ کھئے کرائیا۔ اوہ ویکھ محمد نیتر رو رو منگے منگ، سجدہ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے عزیز، نہ بچے دیاں وڈیائیا۔ تیرا میرے قدم جھکیا سپس، دھوڑی خاک رمائیا۔ میں مالک اک جگدیش، جگدیشر دھردرگابیا۔ جگ چوکرئی بدلاں ریت، ریتوان اک ہو جائیا۔ تون سب دی بدل دے نیت، نج اندر ڈیرہ لائیا۔ من کلپنا کر پُنت، پنت روپ سارے دین ڈہائیا۔ صدی چوڈھویں رہی پیت، ویلا انت انت گر لائیا۔ کایا رہن نہیں دینی ٹھنڈی سیت، اگنی تت دینی جلائییا۔ جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، مٹھ شوالے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا مٹاؤنا اوچ نیچ، ذات پاتی پندھ مکائیا۔ تینوں بخشاں اک تمیز، طمع دی جھولی دیاں بھرائیا۔ مات لوک اپنی پوری کر لے ریجھ، منسا اور رہے نہ رائیا۔ تون میرا گاؤنا گیت، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سرشٹی درشٹی لینی جیت، جیوت جی ملے وڈیائیا۔ حق دی رہن نہیں دینی پریت، پریت ملن کھئے نہ پائیا۔ اوہ تگ موسیٰ تکدا بیس بیس، بیس بیس نین اٹھائیا۔ عیسیٰ کھیل تگے اکیس، ایکنکار کی کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دیوے اک حدیث، حضراتاں تون پرے ہر حضور آپ سمجھائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرینس سینگھ دے گرہ سنگرور شہر ★

من مت بُدھی دا جو بیانا، رسنا نال گائیا۔ اس توں پرے کھیل سِری بھگوانا، بن انہو درِشٹی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جو لیکھا جانے دو جہاناں، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ سکے نہ کھئے پہچانا، ناداں وچ نہ کھئے شنوائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک دُھر دا کاہنا، نر نرائن نُور الایہیا۔ جس نُوں چار جُگ دے شاستر گانا، اوتار پیغمبر گئے کر کے صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نوجوانا مرد مردانہ نہکلنک بلی بلوانا، رُوپ انُوپ شابو بھُوپ اپنے وچ چھپائیا۔ جس نے ستجُگ تربیتا دواپرکجُگ بدلنا حُکم دے نال زمانہ، زمیں زمان دُھر دا کھیل ویکھ وکھائیا۔ اوہ ویکتی رُوپ ہو کے کدی نہ بنے پردھانا، اپنی صفت وچ نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھایا۔ نہکلنک ہر زرنکارا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو جوتی جوت اُجیارا، رُوپ رنگ ریکھ کہن کھئے نہ پائیا۔ جو وسے سچکھنڈ سچے دوارا، در ساچے ڈیرہ لائیا۔ جس نُوں کہندے سو ہر پُرکھ زرنجن میت مُرارا، آد زرنجن اگم اتھایا۔ ابناشی کرتا سِری بھگوان پاربرہم پت پرمیشور کرے کرائے کرنیہارا، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ اُس دا بُدھی وچ کرے کیا کوئی وستھارا، وچر کے سکے نہ کھئے سُنائیا۔ اوہ منزل چڑھ کے نراکھ پڑھ کے پاؤ اوس پرہ دی سارا، جو پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جوت زرنکار آد جُگادی نہکلنک، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دا شبدا اگئی وجے ڈنک، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رہیا سُنائیا۔ جس دا لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت وچ سائیا۔ جو آتم پرما تم دُھر دا کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ اُس دی پنج تت بنائے کھئے نہ بنت، رجو طموں ستو نہ کھئے چٹرائیا۔ اُس دا گرھ نہیں کوئی ہوئے ہنگت، مایا ممتا نہ کھئے اکھوائیا۔ اوہ جگت واسنا منشا دی بناؤندا نہیں کدے سنگت، جگت چٹرائیاں نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے آد انت، جُگا جُگنت اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا نام اگم بن اکھراں والا منت، شبدا شبدا شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نہکلنک ہر ایک ہے، ایکا ایکنکار۔ نہ کوئی دوسر ٹیک ہے، نہ کوئی میت مُرار۔ نہ کوئی جگت نیتر سکے ویکھ ہے، نہ کھئے پاوے سار۔ اُس دا جوت سرُوپی بھیکھ

ہے، جوتی جامہ اگم اپار۔ جو وسے سچکھنڈ دیس ہے، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ہووے اُجیار۔ اوہ سمبل بہہ کے دئے
سندیس ہے، شبد شبد دی دھار۔ جس دا حُکم حُکم دا لیکھ ہے، گر اوتار کاتب بنے لکھار۔ اُس دا کھئے نہ جانے بھیت ہے،
بانت سچّی سرکار۔ اوہ سب نوں ویکھے نیتن نیت ہے، نو ستّ بائے سار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، وسنہار سچکھنڈ سچّے دوار۔ نہکلنک ہر آپ ہے، دوسر اور نہ کھئے۔ جس دا نہ کھئے مائی باپ ہے، مندر مکان
نہ کیسے سوہے۔ نہ کھئے اکھراں والا پڑھ جاپ ہے، نہ کھئے صفتی صفت صلاحے۔ نہ کدے پوت نہ پاک ہے، دُرمت رُپ نہ کھئے
وٹھے۔ نہ کھئے سبّج ساک ہے، میت مُرار نہ کھئے اکھوائے۔ نہ کھئے کھولے تاک ہے، نہ کرتا بائے سوئے۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں گایا
بھوکھت واک ہے، سو اکو پُرکھ اکالا آد انت ہوئے۔ جس دا اکھراں والا دئے کھئے نہ سیات ہے، پڑھن والا نہ اُس نوں ٹوہے۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ایکا ایک جوت بلوئے۔ نہکلنک ہر نرنکارا، نرگن
رُپ سمائیا۔ رُپ رنگ ریکھ تون باہرا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبدی شبد شبد نگارہ، دو جہان کرے شنوائیا۔ چوڈاں طبقاں
وسے باہرا، چوڈاں لوک سار نہ آئیا۔ جس نوں جھکدے چند سوریہ زمیں اسمان ستارا، در در بیٹھے سیس نوئیا۔ اِس دا سمبل
دھام نیارا، ساڈھ تِن بتھ وچّے ودھائیا۔ جس وچ بہہ کے ویکھے وگسے پاوے سارا، ویکھنہار اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ اوہنوں تن
وجود دا لالچ نہیں کھئے وچ سنسارا، پنجاں تتاں نہ کھئے چترائیا۔ اُس دا آد انت دا صفتی اک بھنڈارا، جس نوں کوٹن کوٹ گا گا اپنا
شکر منائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگارا سانجھا یارا، نورو نور الہیہا۔ ذرا گرمکھو اِس تون اُتے کرو
وچارا، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔
جگت ویکھنا نہ کوئی وقت، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ جتھے نرگن دھار وسے پرہو دی شکت، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا
حُکم سندیسہ دھار اگمی وست، امولک آپ کُکائیا۔ اوس دے نال کابدی حسد، ویر بہاؤ وچ بتھ کچھ نہ آئیا۔ جس دے وچ
جوت نرنکارا نرگن ہو جائے مست، مہربان اپنی خوشی منائیا۔ اوہ کھیل وکھائے اُتے عرش فرش، فرش دے اُپر اپنی دھار پرگٹائیا۔
جس دا آد جُگاد جُگ چوکڑی سب دے اُتے ترس، رحمت سچ کمائیا۔ ذرا اُس نوں تکو اپنی نظر پرت، دین دُنی تون باہر

کڈھائیا۔ جس گرہ وچ گھر وچ مقام وچ پُرکھ اکال نے اوتار پیغمبران گروآں خالی اپنی لائی شرط، شرع شرع وچ سمجھائیا۔ اُس دا کھیل سدا اسچرج، وِ دیا وچ سمجھ کیسے نہ پائیا۔ اوہ دُھر دا مرد مردانہ مرد، یودھا اک اکھوائیا۔ جس نون پوہ سکے نہ جگت شرع والی کرد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ویکتی نون لوڑ نہیں میری ہووے وڈیائی، وڈا تن نہ کھئے اکھوائیا۔ جس پُرکھ اکال نے اپنی بنت بنائی، سورچنا ویکھے چائیں چائیا۔ سو سمبل بیٹھا نور کر رُشنائی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا شبد شبد گردیو دیوے دُبائی، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ اُس صاحب دے نال کابدی لڑائی، جو سب دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ انت سری بھگونت نرگن دھار جوت نرنکار جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بنکے اکھا راہی، رہبر ہو کے ویکھے وکھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نہکنک اوتار جس دی مہا جگت زبان لکھی نہ جائی، کاتب چلے نہ کھئے چترائیا۔ سو مالک خالق پرتیالک نور نورانہ پروردگار دُھردرگاہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔

کلجگ کہے پرہو میں تیرے در بھکاری، بھکھیا دے ورتائیا۔ مہربان محبوب میری توڑ نہاویں یاری، یارانہ تیرے نال رکھائیا۔ میں صدی چودھویں ویکھنا امت نبی رسولان ساری، پیغمبران دھیان لگائیا۔ کلمیاں نالوں سب دی کراؤنی غداری، گداگر دینے بنائیا۔ چوڈاں طبق کراؤنی ہابکاری، پائے اف وچ دُبائیا۔ اک تیری مٹاں تابعداری، در قدماں سیس نوائیا۔ باقی سب دی کراں خواری، خالص رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ مینوں گوہند دی دے کٹاری، کھنڈا کھڑگ اٹھائیا۔ جو نہیاں بیٹھہ پچے آیا لتاڑی، اوہ میری جڑ رہیا اکھڑائیا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکاری، در ٹھانڈے لاگان پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ میں تیری سہاواں رت، رتڑی نال مہکائیا۔ میرا گوہند دُلا رست، پوت سپوتا اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا نال ابناشی اچت، پارہم پت پریشور سنگ نہائیا۔ اوہ تیری ترسنا پوری کرے بھکھ، منسا منسا وچ چھپائیا۔ یاد کر لے اوہ میریاں بھگتاں دا اپنیاں سکھاں دا ضرور ونڈے دُکھ، جو اسدی یاد وچ

بیٹھے دھیان لگائیا۔ میرا شبد گوبند اپنی گودی لئے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ او سے ویلے کلجگ سیس گیا جھک، نیوں نیوں
 لاگے پائیا۔ پرہو جتھے تیرے نام دی اکو پڑھیدی ہووے ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوتھے (میری) منزل جاوے مُک،
 آگے قدم نہ کھئے رکھائیا۔ تیریاں بھگتاں دا اُجل کراں مُکھ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ میں واسطہ پاؤنا گوبند مینوں امرت دے دے
 گھٹ، اگئی جام پلائییا۔ جس ویلے پی لوں اُس ویلے ساری دُنیا وچ پا دیواں پُھٹ، لُٹیرا ہو کے اپنی سیو لگائیا۔ میرا بھاگ نہ
 جائے نکھٹ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں سُپھل رہن نہ دیواں کھئے کھکھ، صدی چوڈھویں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ کلجگ کہے پرہو میں ویکھاں تیرا گوبند سُت دُلارا، دُولھا اکو
 نظری آئییا۔ جس دا سبیل ہوئے دھام نیارا، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ تیرا نُور ہوئے اُجیارا، جوتی جاتے تیری رُشنائیا۔ تیرا
 حُکم ہوئے اک جیکارا، دو جہان اک شنوائیا۔ جس دا ڈنک وچے نگارہ، نوُت اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے چرن کراں نسکارا،
 دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ نالے ہس کے کہاں گوبند میرا انت کردے کنارا، نیا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ
 مینوں لا لین دے اک اکھاڑا، چار کُنٹ دے دشا نال ملائییا۔ ایہ کھیل پرہو جد ورتے تے ورتے ستاراں ہاڑا، ایہ میری آس
 رکھائیا۔ اگنی لگے بہتر ناڑا، سادھ سنت کھئے پچیا رہن نہ پائیا۔ پھرے دروبی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، جس کارن گوبند تیرا ستھر
 آیا ہنڈھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی نرگن دھار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور تیری آس رکھائیا۔ میں اُچی کوک پُکاراں حال پاہرا،
 دروبی تیرا نام دُہائیا۔ محمد رووے نال سنگ یارا، یاری انت نہ کھئے رکھائیا۔ عیسیٰ نیتز نیر ویاوے ویندیاں دھارا، بیسویں صدی
 دھیان لگائیا۔ موسیٰ کہے واحد میرے پروردگارا، تیرا کھیل اگم اتھاپیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈیاں چُکیاں بہاراں، بسنت رُت نہ کھئے
 مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرے
 قدمان جھکان، نو نو سیس جھکائیا۔ اک بھیو اگم پُچھاں، پیشتر دیاں سُنائیا۔ تیریاں پریمیاں اندر کیوں آؤندا غصہ، تن سریر
 جلائییا۔ جے تُوں وسیں اوہناں دے وچ جُسا، سانتک ست دے ورتائیا۔ مینوں ایوں جاپدا اوہناں دا تیری منزل والا جے پینڈا
 نہیں مُکا، پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تیرے صفت دی گا گا کے ٹکا، طعنے دین وچ لوکائیا۔ اوہناں گرہ ملیا نہ اُکا، گھر ملن کھئے

نہ آئیا۔ ایہو اک دُکھا، جو گُرمکھ نانک سیکھیا گئے بھلائیآ۔ ایسے کارن میں نو ست جڑ پٹاں، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں بل پاویں
 میریاں ہتھان گٹاں، پُشت پناہ دینی وڈیآئیآ۔ میں گھر گھر اندر پا کے پُھٹا، مانو مانو دینے ٹکرائیا۔ ڈھائیاں سالان دے اندر اندر
 میں جگت وچ زور نال اٹھاں، روکن والا رہن نہ پائیآ۔ جیہڑا تیرا نام گاؤندے بلان نال بٹاں، پردے سکن نہ مَول وسائیآ۔ اوبناں
 نوں دھرم رائے دی جیلے سٹاں، گیڑا چوڑاسی والا سمجھائیآ۔ پھر تُوں مینوں کہیں شاباش میرے کلجگ چھوٹیا پُتا، ایہ تیری
 بے پرواہیا۔ تیرے حُکم نال اپنے نشانیاں کدے نہ آکاں، اُگن آتھن ویکھ وکھائیآ۔ میں کسے دی جھگی وچ رہن نہیں دینا حُقہ،
 گوہند دا لیکھا پور دینا کرائیا۔ سو وقت سہنجنا ڈھکا، جس نوں دین دُنی سمجھے ذرا نہ رائیا۔ تیری نام مہا دیاں پڑھ کے دو چار
 ٹکاں، تیرے کھوجن دی سار کسے نہ آئیا۔ ہُن میں اُتر پورب پچھم دکھن کسے پاسے نہ چھپاں، پرگٹ ہو کے دینا وکھائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیرے در منگ منگائیآ۔ کلجگ کہے مینوں بخش دے اگم
 پریت، پریت دیا کھائیآ۔ مینوں کردے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجائیآ۔ مینوں جنا دے گوہند والی ریت، میں ریتی لواں اپنائیا۔
 مینوں دسدے اگما گیت، گن گاواں چائیں چائیا۔ جھگڑا مٹا دینا مندر مسیت، مٹھ شودوالے رہن کھئے نہ پائیآ۔ پھیر کلجگ نے
 کوک کے اچی ماری چیک، چیک چہاڑا دتا پائیآ۔ میں گر اوتار پیغمبران توں کراؤنی تصدیق، شہادت اکو وار بھگتائیآ۔ جنہاں
 پیشین گوئیاں لکھیاں ٹھیک، بھوکھتاں وچ گئے سمجھائیآ۔ اوہ ٹھاکر آوے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ڈھردرگاہیا۔ جو سب دا
 سانجھا بنے میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جیواں جنتاں بدلے نیت، کوڑی کِریا باہر کڈھائیآ۔ اکو کلمہ دسے حدیث، حضرتان توں
 باہر دے سمجھائیآ۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، ذاتاں پاتاں ڈیرہ ڈھابیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے گیت، پاربرہم برہم میلا
 لئے ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ
 چوکری نت نوت تیرے اُتے سب نوں اُمید، آسا وچ سارے بیٹھے دھیان لگائیآ۔

☆ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ترلوک سینگھ دے گھر سنام شہر ☆

کلجگ کہے تکی گوبند والی پاتی، جو بن اکھراں پترکا ماچھوواڑے پُرکھ اکال جنائیا۔ جس وچ لیکھ لیکھیا ساکھیاتی، بیو ابھید دتا کھلایا۔ گوبند جگت جہان جیون جگت بدلنی حیاتی، تن وجود سرب گُرائیا۔ چار کُنٹ ہونے اندھیری راتی، دیا دیپک نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کتھا کہانی رہے کھئے نہ ساچی، کِریا کوڑ جگت لوکائیا۔ نام بھنڈارا بخشے کھئے نہ داتی، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ جھگڑا پینا ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ست سچ دا دے کھئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آتم پر ماتم بنے کھئے نہ پاٹھی، دُھر دا شبد نہ کھئے شنوائیا۔ دُھر دی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، ادھواڑے دے لوکائیا۔ دھرم دی چولی ہونی پاٹی، جیتھڑ سچ نہ کھئے رنگائیا۔ حق دی رہے کھئے نہ ہاٹی، حقیقت وست نہ کھئے ورتائیا۔ سُکھ ملے نہ کیسے ساچی کھاٹی، کھٹکے اندر سرب دُبائیا۔ چوراسی میٹے کھئے نہ واٹی، آون جاون نہ کھئے کٹائیا۔ اُس ویلے کھیل کرنا پُرکھ ابناشی، نرگن نرور اپنی کل پرگٹائیا۔ سمبل دیس کرکے واسی، ساڈھے تِن ہتھ کرے رُشنائیا۔ تُوں شبد گرو گُردیو متی آکھی، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ دو جہاناں کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی اُتے من دی رہن نہیں دینی گستاخی، کوڑی کِریا دینی گوائیا۔ سب دی اکو کرکے بھاشی، بھاشن نام دا دینا سُنائیا۔ ماتو اندر دے کے اپنا وشواسی، وشیاں تون باہر دینا کڈھائیا۔ تیر انیالا مار آگئی کاتی، کرم کانڈ دا لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے میں گوبند دا پڑھیا لیکھ، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ میرے یودھے سورپیر دس دسمیش، دہ دشا تیری رُشنائیا۔ تُوں میرے نال رہنا ہمیش، جنم مرن دا پندھ مُکائیا۔ تیرا روپ رکھاواں بن رنگ ریکھ، چکر چہن اپنے نال بنائیا۔ اتم دوہاں نے کلجگ کرنا کھیت، کوڑ کُٹب دینا مٹائیا۔ تُوں میرا کھولنا بھیت، بیو ابھیدا اک جنائیا۔ جوت شبد دوہاں دا ہووے ویس، سمبل رُت سہائیا۔ دین دُنی دی بدل دینی ریکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس کارن ارجن سپس پوائی تتی ریت، کلجگ دی جڑ اُکھڑائیا۔ جس واسطے پچے کرکے آئیوں بھیٹ، بالے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ تیرا سہاؤنا سہنجنا اکو دیس، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ انت جھگڑا مُکاؤنا پیر پیغمبر مُلا شیخ، مسائک رہن کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں بخشنی اکو ٹیک، نو ست حُکم ورتائیا۔ سب دی بُدھی

کر بیک، دُرمت میل دینی دھوئیا۔ کوڑا رہے کھئے نہ ریٹھ، من کلپنا دینی باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا غریب سیٹھ، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ لیکھا ویکھنا وشن برہما شو گنت گنیش، کروڑ تینتیس اند اندراسن پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنا بیو کھلائی۔ کلجگ کہے میں گوبند دا پڑھیا حکمنامہ، جو پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ جس وچ لہنا دسیا کرشنا راما، دُھر دا رام رام سمجھائیا۔ پیغمبران والا سُنایا پیغام، سندیسہ دُھر الہیا۔ کلجگ اتم نرگن نور پھنا جامہ، شبدی شبدی شبد گر اکھوئیا۔ کلجگ زین اندھیری میٹنی شاما، شمع گھر گھر دینی جگائیا۔ دین مذہب دا رہن دینا نہیں کھئے غلاما، شرع زنجیر انت کٹائیا۔ اکو نام دا وجنا دمامہ، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ گڑھ ہنکار توڑا بھانا، ہومے روگ دینا گوائیا۔ اکو دس اگتی کلاما، کائنات دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بن کے انتریا ما، انتر نرنتر پڑدا دئے اٹھائیا۔ اپنے حُکمے اندر ورتنا بھانا، نہ کھئے میٹ میٹ مٹائیا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، رعیت اکو رنگ وکھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سب نوں دسنا گانا، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میں پڑھ کے پترکا پاتی، گوبند سیس جھکائیا۔ ویکھاں تیرا میرا کھیل بنا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ پر میں چاہندا آسو اُتے پاویں زین نہ کاٹھی، شاہ سوار اپنا روپ لئیں بدلائی۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں میٹنی جگت جہان واٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کھنڈا کھڑگ گھڑیا ہووے لوہار ترکھان کیسے جگت نہ سی، اباشی کولوں لینی اکو منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے میں تکیا لیکھ انوکھا، وکھری دھار جنائیا۔ جس توں چار جگ دا سمجھے کھئے نہ پوتھا، اکھڑ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ نظر آوے کیسے نہ کوٹھا، مندر جگت نہ کھئے ٹکائیا۔ لیکھیا جائے نہ قلم شاہی نال پوٹا، کاغذ نہ کھئے رنگ رنگائیا۔ جس دا روپ ہووے نہ کھوٹا، کوڑ کریا نہ کھئے سمجھائیا۔ اوتھے پرکاش ملے اکو نرمل جوتا، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جگت پانی سروور نال جاوے نہ دھوتا، نراکھڑ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوہدا اکو حُکم بھتا، اور لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دی کر سکے کھئے نہ سوچا، بڈھی وچ نہ کھئے درڑائیا۔ من وچ سمجھے کھئے نہ لوچا، جگت لوچن نہ کھئے پڑھائیا۔ اوہدا مضمون بنا گوبند توں پڑھنا اوکھا، دوسر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ کوئی ویکھن چکن والا نہیں پوتھا، اکھڑاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھید آپ درسائیا۔ کلجگ کہے میں لیکھا پڑھیا بے نظیر، چرن کول دھیان لگائیا۔ جس وچ دھر دی تکی دین دنی تقدیر، صدی چوڈھویں انک بنائیا۔ یودھے سورپیر تکی تصویر، جس نوں مُصوّر تصور سکے نہ کھئے کرائیا۔ جس وچ دھر دی تکی تدبیر، طریقہ اگم اتھاپیا۔ جس وچ ویکھیا شرع دی مٹنی لکیر، لائن عین دینی اکو بنائیا۔ پھیر کوکدا ویکھیا کبیر، قبراں توں باہر رہیا جنائیا۔ اوہ کلجگ تیرے انت پُرکھ اکال پاتشاہ تے شبد گرو ہونا اُس دا وزیر، اکو حکم لینا چلائییا۔ اوتار پیغمبر گر دی رہن نہیں دینی جاگیر، جاگرت جوت کر زُسنائیا۔ صدی چوڈھویں سب تے پینی بھیڑ، اُمت نبی رسول نال کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرائن اک سُنائیا۔ کلجگ کہے پھر میں بن قدمان قدیم دے مالک جھکیا، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ ہس کے تالی مار کے کہا سب دا پینڈا مکیا، میری خوشی وچ دُبائیا۔ پھیر میں چار کُنٹ انگرائی لے کے اٹھیا، اپنا بل دھرائیا۔ پھر پُرکھ اکالے کولوں پُچھیا، پرہہ اپنا حکم دے سمجھائیا۔ میرا دین دیا لا تھیا، مہر نظر اٹھائیا۔ سُن میرے لاڈلے سُنیا، پوت سپوتے دیاں سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا نشانہ کدے نہ ہووے آکيا، گھائل کرنی سرب لوکائیا۔ میتھوں سارا جہان ہووے رُسیا، انتر ملن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ گوبند دا ویلا ڈھکیا، ڈھنیا پچھلا دئے دُبائیا۔ کوڑی کرپا دا بوٹا جانا پٹیا، جگت جڑ دئے اکھڑائیا۔ شوہ دریا دئے سُنیا، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ ایہہ کھیل کرنا ابناشی اچتیا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ راہوں رہے نہ کھئے گھنٹھیا، انتر وڑ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ تیرے انت سہاوے رُتیا، رُڑی اپنے حکم نال مہکائیا۔

★ ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی دلپیی دے گرہ سنام شہر ★

جن بھگتاں دیوے پرہہ مان، دیونہار اک اکھوائیا۔ جگ جگ ویکھے مار دھیان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ دھرم دا دیوے سچ نشان، نشانہ کوڑ باہر کڈھائیا۔ امرت رس بخشے پین کھان، جگت واشنا ترسنا بھکھ مٹائیا۔ چرن پریتی بخشے

دان، وست امولک اک ورتائیا۔ ہوئے ہنگنا گڑھ توڑا بہان، نمرتا اکو دئے سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گان، پارہم
 برہم میلانے ملائیا۔ شبد انادی دے دھنکان، انحد نادى ناد و جائیا۔ جوتی نور کر پردھان، اندھ اندھکار دئے مٹائیا۔ گھر سوامی
 درشن دیوے آن، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ ساکھیات نظری آوے ڈھر دا کاہن، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہیا۔ سچ
 دوار ایکنکار کر پروان، جن بھگت سہیلے اپنی گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا مالک اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں پرہ سدا دِیال، دینن اپنی دیا کھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ پریم پرتی وچوں لبھ کے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچی دھرمسال، دھرم دوارا اک
 درسائیا۔ جگ جنم دا کر حل سوال، آون جاون گیڑا دئے کٹائیا۔ آپ اندر باہر گیت ظاہر وسے نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے
 نہ جائیا۔ جنم جنم دی کرم دی لیکھے لا کے گھال، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپے پُچھنہارا
 مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے سدا سنبھال، سبب دا مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ نیڑے آ
 نہ سکے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چترگیت لیکھا نہ سکے وکھال، جم کا بھو نہ کھئے درڑائیا۔ کِریا کرے آپ سِری بھگوان،
 ہر بھگون دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے میلے آن، آنا فنا اپنا بھيو چکائیا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے دیوے مان، سچکھنڈ ساچا اک
 سہائیا۔ در ٹھانڈے کر پروان، پریم پُرکھ پرما تم آتم میلا کرے سہج سُبھائیا۔ بُدھی توں پرے دے گیان، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔
 سچّی بخش شبد دھنکان، ڈھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دوہاں دا سانجھا اک ودھان، جگت شریعت کم
 کیسے نہ آئیا۔ تن وجود ماٹی خاک جاوے قبر مڑھی شمشان، آتم شمع گل نہ کھئے کرائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا سچکھنڈ دوارے کر
 پروان، پریم پُرکھ پرہ اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت سب دا جانی جان، جاننہار صاحب سلطان اک اکھوائیا۔

☆ ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ شام سینگھ دے گرہ برنالہ شہر ☆

جو جن منگے درس دی منگ، آتم انتر دھیان لگائیا۔ کیرپا کرے سورا سرینگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آوے لنگھ، منڈل منڈپ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ سو انتر زرتت دیوے ساچا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اپنی اک ورتائیا۔ دین دیال بن بخشند، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں نو دواریاں توں اپر جائے لنگھ، پینڈا انتر زرتت آپ مکائیا۔ سیج سہنجی سہا کے آپ پلنگ، درسی اپنا درس دیوے کرائیا۔ دیوے پرکاش بن سوریہ چند، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں لاوے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جو جن درس دا ہووے منگت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ گڑھ ہوے توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا بودھ آگادھا ڈھر دا پنڈت، جگت ودیا توں باہر دئے سمجھائیا۔ جو لیکھا جانے آدانت، جگ چوڑی لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ سو نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ دیوے منیا منت، من کلپنا دور کرائیا۔ ہرجن گرمکھ بنا کے ساچے سنت، ست ستوادی اپنا گھر وکھائیا۔ جس گھر چار دیواری دی نہیں کوئی بنت، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ اکو صاحب سوامی ملے کنت، کنتوبل نور الابیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ ستگر شبد کدے نہیں دور، منزل نظر کھئے نہ آئیا۔ جو سرب کلا بھریور، بھریور رسیا سرب ٹھائیا۔ جس ویلے یاد کرو اوہ سدا حاضر حضور، جو حضرتان دیوے مان وڈیائیا۔ کر کیرپا کوٹ جنم دے بخش دئے قصور، مہر نظر نال ترائیا۔ چوڑاسی وچوں ہون نہ دیوے مجبور، اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی دا لیکھا دئے مکائیا۔ اکو بخش کے جوتی نور، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ ناتا رہن نہ دیوے کوڑ، کگرم وچوں باہر رکھائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، درگاہ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ سو گرمکھ بنا کے بیرسور، بیر رس بیرتا اپنا دتا بھرائیا۔ جد ویکھو اوہ نیرن نیرا جوت سروپی جو موسے تکیا اپر کوہ طور، ثریا توں باہر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا پڑدا آپ چکائیا۔ دور ڈراڈا ستگر شبد کدے نہ وے، برہمنڈ کھنڈ پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جو

اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے بہ بہ ہستے، گھر گھر وچ سوہا پائیا۔ جو پرکاش دیوے کوٹن کوٹ رو سسے، سوریہ چند بیٹھن سپس نوائیا۔ سو میٹے زین اندھیری مسے، اندھ اندھیرا دئے چکائیا۔ لیکھا چکائے لہنا دینا حھے، حقیقت اپنا رنگ رنگائیا۔ جس پارہم پت پرمیشور نوں لہدے پھدے تھے، سو کایا مندر اندر اپنا نور جوت دئے چمکائیا۔ ہر سنت سہیلے بھگت بنائے سچے، سچ منتر نام درڑائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی تن کچے، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ گرمکھ پرہ پریم نال جان رتے، رتن امولک ہیرے آپ پرگٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن آپے پت رکھے، پت پرمیشور ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھاگ لگائے تے اٹھے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کیور سنگھ براڑ دے گرہ موگا شہر ضلع فروزپور ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو آگے، دھار وچوں دھار پرگٹائیا۔ اٹھو بن کے سورپیر بہادر سریگے، سریگ رہیا جنائیا۔ بیان کرو اپنی اپنی وجہے، وجوہات دیو سمجھائیا۔ کیوں کلجگ چاروں کُنٹ لگی آگے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جیو جہان ہونے کگے، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ مانو ہو کے کھادھے ڈھور پشو وچھے ڈھکے، سوراں کھل لہائیا۔ رسنا واسنا چکھے مزے، آم رس نہ کھئے جنائیا۔ کیوں کوڑ کریا وچ بدھے، بندن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جگت واسنا پار نہ ہووے حدے، حدود میری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ چوراسی وچوں کھئے نہ کڈھے، آون جاون پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کیوں شرع شرع نال کرے دغے، کلمہ کلمے نال ٹکرائیا۔ کیتھے تہاڈے دھرم نشانے گڈے، ہر پردے دیو وکھائیا۔ کیوں جگت خُماری ہوئی مدھے، نام رس نہ کھئے چکھائیا۔ جیہڑی کرنی کلجگ جیو لگے، لیکھا لیکھ کے دیو درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیس اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو نیڑے، جوت جوت وچوں پرگٹائیا۔ دسو کون چڑھیا تہاڈے بیڑے، بیڑی نئیا نوکا نام وکھائیا۔ کس کس دے تساں کئے چوراسی گیڑے، چارے کھانی پندھ مکائیا۔ بھيو ميٹھا سنجھ سویرے، اکو نور دتا چمکائیا۔ کی

رنگ رنگیا گرو گُر چیرے، مُرید مُرشد کی سنگ نبھائیا۔ کون واڑیا میرے سچکھنڈ دے ویہڑے، لیکھا لکھ کے دیو پھڑائیا۔ کیوں
 جھگڑے بُندے تھادے دھرم استھاناں وچ ڈیرے، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار رہے کُرائیا۔ اپنے اپنے بھرے وکھاؤ
 بیڑے، بھرپور اتم منگ منگائیا۔ جس کارن تُساں لوک مات چار جگ مارے پھیرے، پنج تت وجود ہنڈھائیا۔ اُس دے ہونے
 انت نیڑے، پُرکھ اکالا رہیا جنائیا۔ تُساں ایشٹ اپنے بنا لئے ہتھیرے، بہ رنگت رنگ رنگائیا۔ ہُن وقت سہنجے آؤ نے میرے،
 مہربان اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نام ندھان اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر
 اوتار پیغمبر آو کول، پچھلا پندھ رہے نہ رائیا۔ جو میرے نام کلمے دا وجایا ڈھول، ڈھولک ساڈھے تِن ہتھ سریر کھڑکائیا۔ اُس
 وچ کون گیا مؤل، مؤلا ہو کے پُچھے بے پرواہیا۔ کون ترازو کُنڈے اُتے تُساں تولیا تول، پڑدا دیو اُٹھائیا۔ کون سچ پریتی اپنا آپ گیا
 گھول، گھولی گھول گھول گھائیا۔ کس بدھ تُساں اپنا پورا کیتا رول، رول دسیا جگت لوکائیا۔ کیوں سرشٹی ہوئی درشٹی وچوں
 انہول، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ بنا رسن زبان تون دتے بول، انبولت راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبرو آو میرے پاس، پاسا دین دُنی وکھائیا۔ پہلوں تکو
 پرتھی آکاش، گگن گگنتر اکھ اُٹھائیا۔ پھیر ویکھو اک دے تُسین داسی داس، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ رام کرشن تکو کس بدھ
 تھادی پیندی راس، سُرتی شبدی سینتا کھن روپ درسائیا۔ اتم پر ماتم کی ہندا کھیل تماش، رادھا کرشنا رنگ رنگائیا۔ پیغمبر ویکھو
 مار جہات، جہاتی دین دُنی کھائیا۔ کیوں اُمت اُمتی مٹیا وشواس، وشیاں وچ سرب ہلکائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے اخلاق، اختلاف
 وچ سرب کُرائیا۔ تھادے مُرید مُرشد تھادے ہتھے بر خلاف، دُھر دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نوری چمکے نہ کھئے آفتاب، ظہور وچ نہ
 کھئے سمائیا۔ ہتھ آوے نہ کیسے حیاتے آب، زندگی وچوں زندگی نہ کھئے بدلائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اپنا کڈھ کے دیو حساب،
 انکڑے دسو تھائوں تھائیا۔ کی کھیل ہونا تھادے پچھوں بعد، کی کرتا کل ورتائیا۔ جس تھائوں لوک مات کیتا آباد، سو تھادا لیکھا
 پور کرائیا۔ دُھر کلمے دی سُنو آواز، راز اندروں دئے جنائیا۔ آگے حُکم چلنا اک واحد، امام اماما اپنی دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبرو ہو جاؤ آگے پچھے، سچ

کھبے دھیان لگائیا۔ اپنے دین مذہب دے ویکھو حصے، جو مائو مائش ونڈ ونڈائیا۔ کون ہارے کون جتے، کون سنگ نیہائیا۔ کون سچ دوارے وکے، قیمت اکو وار پوائیا۔ کیوں تھادے بُندیاں میرے نام کلمے ہو گئے فیکے، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ مستک لگن کسے نہ ٹکے، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ اٹھ دس دے گوبند سب توں آخیری ڈلارے دھر دے نکے، نرگن اکھ سُنائیا۔ گوبند کپا پرہو تیرے بنا کلجگ اتم نکلے کھئے نہ سٹے، سٹے بازی جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی دھار ویکھ لوک مات پٹے، پٹنے والا دئے جنائیا۔ ہن جھگڑا میٹ دے پتھر اٹے، پابن پوج نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو تیرا نور نورانہ نور اکھی دسے، دہ دشا کر رُسنائیا۔ آتم پر ماتم بھوک بھوک لے دھرم دھار دے وشے، وشا اپنا نام جنائیا۔ ویکھیں صدی چوڈھویں لنگھ نہ جائے کتے، گل مالک تیری آس رکھائیا۔ تیرا کھیل نت نو تے، جگ چوکڑی ریتی چلی آئیا۔ تون پُرکھ اکالا دھر دا پتے، پت پر میسور بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تڈھ بن اور نہ کھئے نجھے، سپہاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سب دی پوری کر اچھے، نراچھت اپنی دیا کمائیا۔

★ ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۶ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور ★

اوتار پیغمبر گر تکو اپنی کرنی، ہر کرتا پُرکھ آپ درڑائیا۔ نراکھر دھار ویکھو جو پڑھنی، شبدي شبد اکم اتھاپیا۔ جس بدھ جھگڑا مٹنا ورنی برنی، ذات اذاتی پندھ مکائیا۔ اک اکال دی سب نے آونا سرنی، سرنگت اک ہو جائیا۔ نو ست نے ڈھپنا چرنی، چرنودک امرت جام مکھ لگائیا۔ دھرم دی منزل ساچی چڑھنی، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوڑ کیریا آگے نہ اڑنی، مُشکل اور رہے نہ رائیا۔ پھرنا پئے نہ در بدرنی، چار کُنٹ نہ کھئے ہلکائیا۔ دو جی گھاڑت پئے نہ گھڑنی، من منسا نہ کھئے ودھائیا۔ جگت نئیا پئے نہ ترنی، تارنہار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنی گھال گھالی، جگ پیتے دھیان لگائیا۔ جو سکھیا جیو انسان پنج تت سکھالی، تن وجود بُدھی نال کیتی

پڑھائیا۔ جس بدھ نام کلمے نال چاڑھی لالی، رنگ گلالا اک بنائیا۔ اوہ مارگ تکو حالی، ماضی پڑدا دیو اٹھائیا۔ کس کارن کلجگ کیتی کاپلی، دُور دُراڈا اپنا پنندھ مُکائیا۔ اپنا اپنا لہنا دینا دیو وکھالی، ین پُستک پُستک ہتھ اٹھائیا۔ جس بدھ تہاڈی سب دی ہونی چالی، جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ سو لیکھا دسو شالی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ کیوں نام بہنڈارا دھن رہیا ساچا نہ مالی، قیمت انت رہی نہ رائیا۔ کدھر گئی اکھراں والی دلالی، وچولا وچلا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ تہاڈیاں سیکھاں مُریدان کولوں تہاڈی وست نہیں گئی سمبھالی، سمبھل سمبھل کے پُرکھ اکال رہیا سُنائیا۔ پھل دسے کیسے نہ ڈالی، سمنل رُکھ سرب لہرائیا۔ جھگڑا ویکھو جگت جنجالی، جیوں جُگت نہ کھئے چٹرائیا۔ کیوں گھر گھر اندر کلجگ مارے تالی، دوس رین شور مچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر لیکھا ویکھو چوٹی جڑ دا، چیتن ہو کے پھول پھولائیا۔ کیوں جگت جہان چار کُٹوں سڑدا، دہ دشا رہیا کُرائیا۔ کیوں مایا ممتا ہویا بردا، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ کیوں بھیو پائے نہ اپنے گھر دا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے کرائیا۔ کی لیکھا ہویا اٹھسٹھ جل دا، جل تھل مہیئل بھیو دیو کھلائییا۔ کیوں پرتاپ ودھیا کلجگ کل دا، کلکاتی نال رلائییا۔ کیوں جھگڑا ہویا سور گان کھل دا، خالق خلق پُچھ پُچھائیا۔ کیوں زور ودھیا پنچ وکارے دل دا، پنچ شبد نہ کھئے شنوائیا۔ کیوں ہنکار پھرے ہر انتر انتر سلدا، سلل رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، بھیو ابھید اک سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو جگت جہانا، انتر لے انگڑائیا۔ کیوں جھگڑا پیا انجیل قرانا، گیتا گیان دئے دُہائیا۔ کیوں کلمہ نام ہویا بیگانہ، سچ گھر نہ کھئے ملائییا۔ کیوں کلجگ جیو ہویا دیوانہ، نام خُہاری مست نہ کھئے کرائیا۔ کیوں میرا حُکم ہویا افسانہ، پڑھ کے مسخرہ روپ بنی لوکائیا۔ کیوں تہاڈا پریم ہویا بیگانہ، پریتی سچ نہ کھئے کھائیا۔ کیوں سچ دی دھار نہ دسے ترانہ، تریا توں باہر نہ کھئے سُنائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں بدلدا جائے زمانہ، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ اُتر دیدے دسرتھ پیٹے راما، دُھر دا رام منگ منگائیا۔ بہیت کھول دے گوپیاں والے کاہنا، دُھر دا کاہن رہیا جنائیا۔ پیغمبرو کیوں اسم وگُریا وچ اسلاماں، اعظم دُھر دا پُچھ پُچھائیا۔ کدھر سندیسہ گیا پیغام، جو کلمیاں وچ کیتا شنوائیا۔ دس گرو اپنا دیو بیانا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کیوں نہ رہیا دھرم نشانہ، سچ دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں نہ رچھیا کرے کھنڈا

کھڑگ کرپانا، ساڈھے تِن ہتھ نہ کھئے صفائیا۔ کیوں مدرا ماس پیا پینا کھانا، گوبند تیرا امرت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سارے نیتروئے کہن تیرا کھیل سری بھگوانا، ہر کرتے تیری بے پروا پیا۔ تُوں جودھا سُرپر مرد مردانہ، بلدھاری اک اکھوائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول پرناما، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ تُوں مہربان محبوب شہنشاہ سلطانا، پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہُوں سیوک تیرے چار جُگ دے غلاما، جُگ جُگ سیوک کھائیا۔ اتم ساڈا لیکھا مُکا دے تماما، دین مذہب دی طمع رہے نہ رائیا۔ تیرے شبد دا وجے دامامہ، دو جہاناں دے سنائیا۔ اتم تیرے وچ اوتار پیغمبر گر سب سمانا، باہر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان محبوب ایکا دینا دانا، جیا دان سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فرورپُر ★

اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنی سکھیا، اکھر اکھر پھول پھولائیا۔ جو سرگن لیکھ لکھیا ناتا ت نال بندھائیا۔ جس تُوں کہہ کے آئے متھیا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ کی اُس دا کڈھو سٹیا، مینوں دیو سمجھائیا۔ کیوں نہیں اپنے دین مذہب دا کم نچھیا، بھرے بھلی لوکائیا۔ کیوں پوجا کرائی پتھر اٹیا، میرا ایشٹ نہ کھئے شنوائیا۔ کیوں نہیں مان رکھایا دھر دی چٹھیا، جوتی جوت نہ کھئے ملائیا۔ کیوں نہیں منوآ من ٹکیا، جگت واسنا کوڑ مٹائیا۔ کیوں نہ میل ملے دھر دے پتیا، پت پرمیشور گود سہائیا۔ کیوں تہاڈا سکھ مُرید کلجگ دوارے وکیا، دھرم دی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں نج امرت رس ہویا پھکیا، آب حیات مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ کیوں سنت بھگت گرُمکھ گرُسکھ صوفی فقیر نہیں دسیا، صدی چودھویں رہی گر لائیا۔ کیوں نہیں تہاڈی پوری ہوئی اچھیا، نراچھت دھر دی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا دین مذہب دے فطیا، حصے سب دے ویکھ وکھائیا۔

☆ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سینٹل سینگھ دے گھر پنڈ ڈگرُو ضلع فرور پُر ☆

اوتار پیغمبر گر تکو چار جگ دے گرتھ، اکھڑ حرف پھول پھولائیا۔ دین مذہب اپنا تکو پنتھ، مانو دھیان رکھائیا۔ ناد بانگ اذان تکو سینگھ، جو جگت آئے سنائیا۔ کی کرنی کیتی کلجگ انت، انت دتا درڑائیا۔ کی کلمہ کہے تہاڈا نام منت، منتر کی سمجھائیا۔ کون منزل چڑھے اگئی سنت، سچ دینا سنائیا۔ بودھ آگادھا کیہڑا بنیا پنڈت، بدھی توں پرے پڑدا آپ اٹھائیا۔ کیوں گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سار کیسے نہ آئیا۔ کیوں آتم پر ماتم ناتا تٹا نار کنت، پُرکھ اکال سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں ڈھولا گیت شبد بدلیا چھنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ کیوں ہوئے ہنگتا کیتا شنک، سہنسے وچ سرب گر لائیا۔ کیوں جھگڑا ہووے راؤ رنک، ذات پات گر لائیا۔ کیوں نہ سوہے دوارا بنک، ساڈھے تین ہتھ چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر تگ لو اپنی پوجا، منشاں اندر دھیان لگائیا۔ کیوں بھاؤ ہویا دوجا، دُنیا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ انتر راہ ملے نہ گوجھا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کیوں نہیں ناہی کول ہویا مودھا، جھرنا اگم جھرائیا۔ کیوں نہیں میرا سچ دوارا سوجھا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کیوں نہیں گھر وچ گھر جگت جگیا سواں ڈھونڈا، نو دوارے پندھ مکائیا۔ کیوں نہیں امرت رس دا بنیا کھئے چونگھا، کوڑی کرپا پرے تجائیا۔ کیوں نہیں کھیل تکیا کایا بُت پرے رُوح دا، بُتخانہ سوہیا پائیا۔ کیوں نہیں آتم لیکھا میرا نور ہوہو دا، دوجا رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ کیوں نہیں اندھیرا مٹیا لوں لوں دا، ساڈھے تین ہتھ شنوائیا۔ کیوں نہیں بھیو کھولیا شبد ستگرُو دا، گردیو سوامی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا منگے کلجگ انت کی لہنا ہونا ستجگ شروع دا، شرع توں باہر کی کھیل کرائیا۔

☆ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ چند سینگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فرور پُر ☆

اوتار پیغمبر گر تکو دوارے نو، نو نو دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی آؤنا بھوں، چارے کُنٹ پندھ مکائیا۔ جگت تکنا کیوں بدھی ہوئی کاؤں، من کاگ وانگ گر لائیا۔ کھیڑا دسے نہ کھئے گاؤں، گہر گمبھیر نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچی ملے نہ ٹھنڈی چھاؤں،

سِر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چوراسی وچوں باہر کڈھے پھڑ کھئے نہ باہوں، آون جاون نہ گیڑ کٹائیا۔ کیوں ٹھاڈے ہنڈیاں بھلیا ٹھاڈا ناؤں، جو چار جُگ آئے سمجھائیا۔ کیوں نہیں ہندی واہو واہو، واہ واہ ستگر تیری بے پرواہیا۔ کیوں نہیں دسدا سچ نیاؤں، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ جھگڑا پیا تھائیں تھائوں، تھان تھنتر رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا ویکھے چار جُگ دا لگے داؤ، دائرہ دین دُنی کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دھنٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فرورپُر ★

اوتار پیغمبر ویکھو اپنے جانشین، جو شاستر گرتھ آئے بنائیا۔ جس وچ نام کلمے دی صفت کیتی ترمیم، طرح طرح سمجھائیا۔ حکم سندیسہ دتا عظیم، جو عالی جاہ دتا درڑائیا۔ ریتی چلائی آد قدیم، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ بھیو کھلایا نر مدین، مُدعا اکو اک وکھائیا۔ مالک دس کریم، نر نرائن اک درسائیا۔ اُس اُتے کیوں نہیں رہیا یقین، اکتھے بہ جھگڑے سارے دیو سُنائیا۔ کدھر گئی تعلیم، سکھیا اگم اتھاپیا۔ جس کارن کیتی تقسیم، مذہب حصے ونڈ ونڈائیا۔ اوہ مالک لیکھا منگے آمین، انت اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فرورپُر ★

اوتار پیغمبر گر دین مذہب تکو دھار جسمانی، جسم ضمیر سب دا ویکھ وکھائیا۔ اندر مندر منزل تکو رُوحانی، رُوح بُت کھوج کھوجائیا۔ سکھیا ویکھو گیتا گیان انجیل قرآنی، بائبل کی رہی درڑائیا۔ نام بھنڈارا ویکھو بانی، کی انیالا تیر چلائی۔ اٹھسٹھ تیرتھ تکو پانی، کی امرت رس چوائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گُردوار تکو نشانی، کی نشانہ رہے وکھائیا۔ اپنے تن وجود دی

تکو قربانی، جو لوک مات آئے کرائیا۔ اتم ویکھو کھیل شاہ سُلطانی، کی شہنشاہ ربیا درڑائیا۔ کیوں تہاڈے ہُنڈیاں ہوئے بے ایمانی، من کلپنا ذبح نہ کھئے کرائیا۔ کیوں جھگڑا پیا وید پُرانی، پران ادھاری ربیا سُنائیا۔ نہ لیکھا مُکیا چارے کھانی، چوٹھے جُگ پئی دہائیا۔ کدھر گئی تہاڈی مُحبّت والی مہربانی، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ پرکاش ہووے نہ کیسے پیشانی، مستک نُوَر نہ کھئے چمکائیا۔ سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گھر ساچے ملن کھئے نہ آئیا۔ کیوں کوڑ کِریا چڑھی طُغیانی، دین دُنی ربی رُڑھائیا۔ اپنا اپنا حلفیہ دیو بیانی، بن رسنا جہوا شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی ویکھنہارا جگت پردھانی، پردھانگی کون حق وکھائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مل سنگھ دے گھر پنڈ رجیانا ضلع فیروزپُر ★

اکٹھے ہو کے کہن اوتار تئی، ترے گن توں باہر جنائیا۔ ساڈی ربی کھئے نہ دیہی، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ کی سندیسہ دیوے ہر سنیہی، سجن بے پرواہیا۔ اپنا اپنا لیکھا کڈھو اُتے وہی، کھاتہ کھولو چائیں چائیا۔ اپنے پریم دی پاوو صحیح، صحیح سلامت ربیا درڑائیا۔ کیوں دین دُنیا پت گئی، پت پرمیشور ملن کھئے نہ پائیا۔ کون سمجھے اگئی دھار تئی، نر زنکارا کی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک سُنائیا۔ پیغمبر کہن ویکھئے کھاتہ، خاطر اک دھیان لگائیا۔ اپنی اُمت تکیئے احاطہ، کُنٹ کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سچ ربی کھئے نہ گاتھا، کلمہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ کیوں اندھیرا مارے چارے کُنٹ ٹھاٹھا، نُوَر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں منزل مُکی واٹا، سچ پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ کس کارن پیا گھاٹا، صدی چوڈھویں بھيو چُکائیا۔ کی لہنا دینا پروردگار پُرکھ سمراتھا، جلوہ گر حُکم کی جنائیا۔ کیوں میٹن لگا ساڈیاں شاخاں، شناخت اپنی اک سمجھائیا۔ جھٹ ویکھ کے کہن پیشین گوئیاں پورے کرے بھوکھت واکا، واقف کار اک اکھوائیا۔ اپنے در دا کھول کے تاکا، پردہ اندروں ربیا چُکائیا۔ اسیں کی تکنا کھیل تماشا، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر دس کہن کی دسیئے کتھا کہانی، کہن کچھ نہ پائیا۔ کیوں امرت رس ربیا نہ ٹھنڈا

پانی، گنگا گوداوری جمنائے سُرستی رووے مارے دھائیا۔ کیوں سُرْت شبدِ ملیا میل نہ ساچے ہانی، گرہ مندر نہ وجی ودھائیا۔ کیوں پرہہ نؤں بھلے جیو پرانی، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں سُرْتی ہوئی دیوانی، مست المست روپ نہ کھئے بنائیا۔ کیوں لیکھا چُکیا کھنڈا کھڑگ شکت بھوانی، اپنا بل نہ کھئے دھرائیا۔ کیوں نہ شرع زنجیر مُکی غلامی، بندھن بندھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ کیوں نہیں منزل چڑھے جگت رُوحانی، رُوح بُت نہ کھئے صفائیا۔ کِس کارن ہر پردے آئی خامی، پورن پور نہ کھئے جنائیا۔ بہڑی کیوں لیکھا منگن لگا اترجامی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس میٹنی اندھیری شامی، شمع نور کر رُشنائیا۔ کِس بدھ کرے صاحب سچ مہربانی، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ کی لیکھا لکھیئے قلم شاہی نال کانی، کائنات کی ودیائیا۔ ساڈا لہنا دینا بن گیا چار جگ دا جھگڑا دیوانی، دیوالا سب دا ویکھ وکھائیا۔ آگے مَننا پینا اکو اگم اگمڑا بانی، جو بان انیالا تیر چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی لکھ چوراسی نرگن سرگن جان جانی، جاننہار اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رجیانا ضلع فروزپُر ★

اوتار پیغمبر گر کہن اسیں رین سبائی رہے پھردے، نؤ ست بھجے واہو داہیا۔ جیوان جنتان سادھاں سنتاں ویکھدے رہے پردے، انتشکرن دھیان لگائیا۔ خیال کردے رہے پچھلے چر دے، چری وچھنے ویکھ وکھائیا۔ سانوں پیارے لہے نہ اپنے پریتم پر دے، پریم وچ نہ کھئے سمائیا۔ پھر ساڈے ہنجهو رہے کردے، آسُو دتے ٹپکائیا۔ کیوں ایہہ اُلٹے کیڑے گڑدے، کون لٹھ بھوائیا۔ کتے نظر نہ آئے ساڈے بھنڈارے مہر دے، مہربان کلا کی ورتائیا۔ ناتے رہے نہ گرو گُر چیر دے، چیلے گُر مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں رین سبائی تھے، نرگن نرگن واہو داہیا۔ دیکھے کھیل مندر مسجد شودوالے مٹھے، گرو دوار دھیان لگائیا۔ پندھ ماریا اُپر اٹھسٹھے، کعبیاں

تکيا چائیں چائيا۔ ماٿو ويڪھو نو کھنڊ پرتھي ديپ سٿي، ست ستواڊي تيري ديا اپنا پندھ مڪائيا۔ تيرے نام پيار وچ دسن مول نہ رٿي، رتن امولک نظر ڪھي نہ آيا۔ سچ پريتي پريم والي ڪھي نہ دسي، ده دشا هوئي بلڪائيا۔ اسين تيرے گوشے بہہ ڪے بسے، بس ڪے تالي دتي لڪائيا۔ اک دوجے نوں ڪها اوھ ويڪھو ساڏے ہندياں هوئي اندھيري مسي، نوري چند نہ ڪھي چمڪائيا۔ پھير جھٽ اسان دين مذہب دے ڪڏھ پٽي، جو حڪمنامے دتے ہتھ پھرائيا۔ پھر بن اکھراں توں نراکھر دھار وچ رٿي، شبدي شبد ڪري شنوائيا۔ جس دے انت آخري ٿوڻ اپنے سنديسي دسي، حڪمي حڪم جنائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دھر دا ور، در تيرے منگ منڪائيا۔ اوتار پيغمبر گر ڪهن اسين پڙھيا تيرا حڪم نامہ، نر نرائن تيري سرنائيا۔ جس دا ليڪھ اگھي ڪلاما، ڪلمہ ڪائنات نہ ڪھي سمجھائيا۔ جس دا سنديس دھر پيغام، پيغمبران توں باہر تيري پڙھائيا۔ پھير اسان جھڪ جھڪ ڪيتا سلاما، نيون نيون سپس نوائيا۔ چرن ڪول ڪر پرناما، مستڪ دھوڙي خاڪ رمائيا۔ پھير بينتي ڪيتي سري بهگوانا، بهگون اپني ديا ڪمائيا۔ تيرا شبد سنديسي سنيا اُٿي ھو ڪے نوجوانا، نو جوبن آپ بنايا۔ جس وچ ڪها آھ ويڪھو ڪلجگ زين اندھيري شاما، شمع نور نہ ڪھي چمڪائيا۔ پھڙ ھلونا رام نے رام، ڪرشن ڪرشن نال رلايا۔ پيغمبران پھڙ ڪے دامن داما، چارون ڪنٺ دتا بهوائيا۔ گرواں دس ڪے ڪھيل تما، پردہ پردياں وچون چڪائيا۔ سب نے تڪيا پرہہ دا ليڪھ ڪلجگ اتم جوتي دھار پھنا جامہ، انترجامي ويس وٺائيا۔ ڪسي دا رهن دينا نہي مانا، ابھان نظر ڪھي نہ آيا۔ سب نے اڪو گانا گانا، اڪو نام دھيائيا۔ اڪو ايشٽ منانا، دوجا نظر نہ ڪھي ٿڪائيا۔ اوتار پيغمبر گر ڪهن اسين ھو ڪي حيرانا، حيراني ساڏے اندر آيا۔ ڪيون پھر دے جنگل جوہ اجاڙ پھاڙ بيابانا، سمنڊ ساگر ٿلے پربت بهجيئے واہو داہيا۔ جس نے ڪھيل ڪرنا سو خالق خلق والي دو جھاناں، نرگن نروير نرڪار بے پرواہيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دھر دا ور، دھرم دي دھار اڪ جنائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن اسين پھريا چار چپھيرا، چوگرد دھيان لڪائيا۔ جھگڙا چڪيا نہ ميرا تيرا، تيرا ميرا سمجھ نہ ڪھي سمجھائيا۔ ساڏے نام ڪلمے دا پيا جھيڙا، جھگڙا مذہب والا درسائيا۔ ڪايا وسيا نہ ڪسي ڪھيڙا، ڪلجگ سنت فقير رھے گرلايا۔ بهريا پور نہ ڪوئي بيڙا، نٿيا نوڪا نام نہ ڪھي وڌيائيا۔ جدھر تڪيا اُٿا ڪيڙا، پرہہ اُٿي لٿھ سرب بهوائيا۔ بنا اکھاں توں ھويا اندھيرا، نيتر لوچن نين نہ ڪھي گھلايا۔ اسين ڏھيہہ ڪے ھوئے ڏھيرا، مان رھيا نہ ڪھي

چٹرائیا۔ سب بینتی کردے کرپا کر دے اک ویرا، ویری میت ویکھ وکھائیا۔ تُوں شبد سوامی شبد گردیو پرگٹ ہو کے سنگھ شیرا، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں لائیں مؤل نہ دیرا، دُور دُراڈے اپنا پندھ مُکائیا۔ تُدھ بن لیکھ مُکائے کیہڑا، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مہربان محبوب مُحبت وچ اپنیاں کر مہراں، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادر والا ضلع فروزپُر ★

اوتار پیغمبر گر کہن حکم متیا پریم چوجی، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی اپنا سپس جگدیش جھکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تے دو جہان روگی، انتر انتریو دھیان لگائیا۔ دین مذہب ذات پات ورن برن ویکھے جنجُو بودی، مستک تلک للائی پھول پھولائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی تے ویدی سوڈھی، گھٹ گھٹ انتر اپنا دھیان لگائیا۔ رشی منی جُگیشتر تپیشتر تے واشنا والے جوگی، جُکتی جگت کھوجی تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ویکھی دین دُنی دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ اکٹھے ہووو تئی اوتار، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد سنگ بنائیا۔ دس گر جوت کر آکار، نراکار رنگ رنگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تکیا آر پار، سمنڈ ساگر پھول پھولائیا۔ ماتو مانس منکھ تے کایا مندر مینار، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ چاروں کُنٹ دسیا دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ کوڑ گڑیارا کرے خوار، ست سچ نہ کھئے سمائیا۔ جھگڑا دسے جگت سنسار، دین دُنی رووے مارے دھائیا۔ ساچا منتر سکے نہ کھئے اُچار، رسنا جہوا بئی دند ہلکائیا۔ خادم بنے نہ کھئے خدمتگار، حُدی تکبر نہ کھئے مٹائیا۔ جدھر تکیے آئی ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دین مذہب کرے تکرار، جھگڑا ذات پات سمجھائیا۔ ساچا وسے نہ کھئے گھر بار، ساڈھے تِن بتھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سُلطان مرد مردان تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار

پیغمبر گر کہن ویکھے اپنے سیکھ مُرید، مُرشد ہو کے دھیان لگائیا۔ آس نندرا کھلی کسے نہ نیند، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔
 حقیقی پڑھے کھئے نہ عید، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جو نام کلمہ کر کے آئے تاکید، تسبیان والے گئے بھلائییا۔ سپارا حق نہ قرآن
 مجید، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن دین دُنی دے اندر ماری جھاکئی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اندھیرا تکیا بندہ خاکی، خالق رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ منوآ
 سب دا ہویا عاقی، نام بھہ نہ کھئے جنائیا۔ دوار ملے نہ کھئے ساچی ہاٹی، وست اگم نہ کھئے ورتائیا۔ اٹھ ویکھ پُرکھ سمراتھی، شہنشاہ
 در تیرے سیس نوائیا۔ دھوؤں دھار تگ اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساڈا جھگڑا پیا دین مذہب ذاتی، کلمہ نام نال
 لڑائیا۔ لیکھا مُکا دے کاغذاتی، قدیم دے مالک ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در
 ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی تکی تکیا جگت جہان، جہالت بھری لوکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، نشانہ
 کوڑ گیا بدلائیا۔ مان رہیا کسے نہ رام، کاہن بنسری نہ کھئے سُنائیا۔ پیغمبر دسے نہ کھئے امام، رسوُل رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دس گرو
 کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران رسنا جہوا گان، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اسیں ویکھ ہوئے
 حیران، حیرت وچ ساڈی دُہائیا۔ کریا کر سری بھگوان، پاربرہم پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا دینا پورا کر کرنی دے کرتے
 وچ جہان، جو بھوکھتاں وچ تیرے آگے منگ منگائیا۔ سب دی پیشینگوئی کر پروان، پروانے تیرے آگے ٹکائیا۔ ساڈی نمستے
 ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سلام، سیس جگدیش جگت دے مالک اک جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگاد نرگن سرگن تَدھ یں دوجا اور نہ کھئے مہربان،
 مہربان محبوب مُحبّت وچ اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سینگھ دے گھر پنڈ مُنڈی جُمال ضلع فروزپُر ☆

اوتار پیغمبر گُر کہن پرہہ دیئے کی حساب، لیکھا انکڑے گنت نہ کھئے گنائیا۔ ساڈا تیرے چرناں اک آداب، سچکھنڈ نواسی نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرا راج، سچکھنڈ نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوڑی رچنہارا کاج، ستجگ تریتا دوپر کجگ اپنی کل ورتائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اپنا سماج، دین دُنی پھول پھولائیا۔ لکھ چوراسی انتر نرنتر سُن آواز، سروتے ہو کے ڈھردر گاہیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کون تیرا مُحتاج، مُحبت وچ دھیان لگائیا۔ کون سویا کون گیا جاک، آس نندرا کون رکھائیا۔ کون دوارے لگا بھاگ، کون مندر سوہیا پائیا۔ تیرا کھیل پرہو جُگاد آد، جُگ جُگ کھیل کھلائیا۔ صدی چوڑھویں دھرم دا رہیا کھئے نہ سادھ، سادھنا سچ نہ کھئے کھائیا۔ بیہو ابھیدے اچھل اچھیدے اپنا دس بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ جس نال ترسنا بھجے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ہر پردے اچھے تیرا ویراگ، ویری کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار باہر کڈھائیا۔ مایا ممتا کوڑی ترسنا ہووے تیاگ، ترے گن اتیتے پڑدا دینا چُکائیا۔ سوئی سُرتی اکال مُورت سب دی جائے جاک، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ دُرمت میل رہے نہ داغ، پتت پُنت دینے کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے ڈنڈاوت بندنا روزہ نماز، شرع شرع وچوں بدلائیا۔ سچ سوامی اپنا آپے کر لے کاج، کرنی دے کرتے قُدرت دے مالک اپنی دیا کھائیا۔ صاحب سُلطانے نوجوانے جوتی دھار بن احباب، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ ہر پردے وجا آپ رباب، ستار سطح والی سمجھائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا کاک، کاکوں ہنس اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن کیرپا کردے ہر ہر نرنکار، ہری ہر تیری سرنائیا۔ بھرے بھلا رہے نہ کھئے سنسار، سنسا ہوئے روگ دے چُکائیا۔ نج نیت لوجن بخش دیدار، دید عید کر رُشنائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپرمپر سوامی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڑھویں سارے گئے ہار، باہو بل نہ کھئے وکھائیا۔ کل کلکی تیرا ہووے اک اوتار، نہکلنک ڈنک شبد دینا وجائیا۔ ڈھر دے امام پاؤنی سار، نبی رسول رہے گر لائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا اقرار، پیشینگوئی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرِی
نرگن نرویر نراکار نرنکار، کرنی کرتے کرنیہار اک اکھوائیا۔

★ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بغیچہ سِنکھ دے گرہ پنڈ مُندی جُمال ضِلع فرورِی ★

اوتار پیغمبر کہن ساڈا پینڈا مُکا، مُکمل حُکم بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں لگا دکھا، درد درد نال کُرائیا۔ پوتر
ہویا کیسے نہ مُکھا، اُجل روپ نہ کھئے درسائیا۔ جگت جہان ہو گیا بھکھا، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ اُلٹا مات گربہ دا رُکھا،
چوڑاسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ سب دا بھاگ دے نکھٹا، وست دُھر نہ کھئے ورتائیا۔ آتم پرماٹم ناتا سب دا تُٹا، رُوچ بُت رنگ نہ کھئے
رنگائیا۔ پریم حقیقی والا چھٹا، حقیقت نظر کھئے نہ آئیا۔ پھری دروہی چارے گٹھا، دہ دشا جگت ہلکائیا۔ مانو مانس ماٹکھ
پھرے رُٹھا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ امرت جام پیئے کھئے نہ گھٹا، رس نجر نہ کھئے جھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اتم تُٹھا، مہر
نظر اک اُٹھائیا۔ انت اخیر لہنا دینا چھٹا ناڑی حُقہ، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ نیچے وچ رہے نہ تُکا، تُخم تاثیر دینی بدلائی۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا وقت رہے نہ مُول، ست
سچ درڑائیا۔ کھیل کھیلے ہر کنت کنتوہل، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا حُکم سارے گئے بھول، بھل وچ لوکائیا۔ ساڈا قائم نہ رہیا
اصول، اصل وصل نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کِریا دُنی ہوئی مشغول، مشورہ مایا ممتا موہ رکھائیا۔ پرہہ چرن لائے کھئے نہ دھول، ٹکے
خاک نہ کھئے رمائیا۔ کلمہ سُنے نہ کھئے معقول، بھیو ابھیدا نہ کھئے گھلائی۔ ساچا نام ہوئے نہ کیسے وصول، وست ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہے نہ آگا پچھا،
پرہہ جوتی جوت سائیا۔ اتم پوری ہوئی اچھا، نراچھت دئے وڈیائیا۔ جو بھوکھتاں لیکھ لیکھا، سو پور رہے کرائیا۔ کھیل کھلا کے
دہ دشا، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈا دین مذہب دا رہے کھئے نہ حصہ، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین دُنی دا ناتا دِسدا متھا، متھن
کرے دُھردرگاہیا۔ چار جُگ دا لیکھ تکیا چھٹا، صفتاں والا صفت صلاحیا۔ اتم پرہہ دا بھانا متنا پینا کر کے مٹھا، سر سکے نہ کھئے

اُٹھائیا۔ جس دا کھیل ہونا انڈٹھا، پردہ اندروں نہ کھئے چُکائیا۔ سو سوامی بن کے سب دا پتا، مِتر پیارا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کر کے پتا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دا اِکو نام دس کے وشا، وشو دا مالک دیا کھائیا۔

★ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی چھندو دے گرہ پنڈ مُندی جُمال ضلع فرور پُر ★

بھگت سہاؤندے سچ در، ملے مان وڈیائیا۔ میل گوندے سچ سر، دُرمت رہے نہ رائیا۔ درس پوندے سچ گھر، نیتر نین نین بگسائیا۔ چرن ڈھندے لڑ پھڑ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وکھائیا۔ جن بھگتاں در سہنجنا، سوہاؤنت و سنیک۔ کِریا کرے درد ڈکھ بھے۔ بھنجنا، ہر کرتا لاشریک۔ نام یدھان پاوے انجنا، بخشنہارا دُھر توفیق۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، بخشے سچ پریت۔ ہرجن درس کر کر رجنا، کایا ہوئے ٹھانڈی سیت۔ گرہ شبد دمامہ وجنا، کوڑ کِریا رہے نہ چیت۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس جن ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ دسے گیت۔

★ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ تھانیدار سرُوپ سینگھ دے گرہ پنڈ ڈھڈی ضلع فرور پُر ★

پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو کُنٹ چارا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ نور نورانہ دیا باقی بیئے نہ کھئے اُجیارا، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ شبد اناد سُنے نہ کھئے دھنکارا، انحد نادى ند نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوند سواتی نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ دھواں دھارا، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر نرگن ہو کے پاواں سارا، سرگن بھیو ابھید گھلائییا۔ مان رہیا نہ وید چارا، شاستر سمرت قرآن دین دُبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو چار چُپھیرا، نرگن سرگن دھیان لگائیا۔ تت

وجودِ میٹے نہ کھئے اندھیرا، آتم پڑدا نہ کھئے کھلایا۔ جیو جنت سادھ سنت بٹھے نہ کھئے بیڑا، نئیا نوکا پار نہ کھئے لنگھایا۔ چوراسی
 پھاسی چکے کھئے نہ جھیرا، گریہ جوُن نہ کھئے کٹایا۔ لیکھا مکے نہ میرا تیرا، ہوئے روگ نہ کھئے مکایا۔ ساچی منزل لائے کوئی نہ ڈیرہ،
 درگاہ ساچی سچکھنڈ ملن کھئے نہ پائیا۔ اپنا اپنا سکھ مُرید دسو کھیرا، شبد اشارے نال سمجھایا۔ جس دا تن من واسنا چُکیا
 ہووے جھیرا، جھگڑا کوڑ نہ کھئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیس اک
 سُنایا۔ اوتار پیغمبر گر تکو دو جہاں، نیرویر ہو کے ویکھ وکھایا۔ ست دھرم دا ویکھو نشان، نشانہ دُھر دا اک پرگٹایا۔ کیوں
 کلجگ جیو ہنس ہوئے کان، بُدھی کاگ وانگ کُرا لایا۔ دھرم دا کرے نہ کھئے نیاں، عدل انصاف نہ کھئے وکھایا۔ اندر وڑ کے ویکھو
 ساڈھے تن ہتھ گراں، مندر وجے نہ کھئے ودھایا۔ صدی چوڈھویں پکڑے کھئے نہ بانہ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ کیوں تہاڈے
 بُندیان جھگڑا پیا سُر گان، جگت ڈھوراں کھل لہایا۔ ساچا ملے کتے نہ تھان، تھنتر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ اوتار پیغمبر گر نیتر کھول لؤ جگ، جگ جیون داتا آپ
 دِرڑایا۔ دین دُنی ویکھو اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائیا۔ کیوں ترے گن مایا لگی آگ، تہاڈا نام کلمہ سکے نہ کھئے بچایا۔ نو
 دوارے مکے کیسے نہ حد، دسم دواری پڑدا نہ کھئے اُٹھایا۔ نام خُماری پیئے کھئے نہ مد، مدھر دُھن نہ کھئے سُنایا۔ کیوں آتم پرما تم ہوئی
 الگ، پاربرہم برہم جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ کیوں خالی ہوئے سب دے ہڈ، ہردے ہر نہ کھئے وسایا۔ کیوں سرشٹی درشٹی اندر اشٹ
 گئی چھڈ، ایش جیو رنگ نہ کھئے رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک
 سُنایا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا اپنا جگت لال، ہر لالن آپ جنایا۔ کیوں نہ پوری ہوئی کیسے دی گھال، گھولی گھول نہ کھئے
 گھلایا۔ تسیں کس دے بنے دلال، وچولا کون اکھوایا۔ صدی چوڈھویں اپنیاں اپنیاں مُریداں سکھاں دی دیو مثال، مسل میرے
 آگے ٹکایا۔ میں ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد داتا بے پروا پیا۔ دین دُنی دا تکنہار جنجال، جاگرت جوت کر سُنایا۔ مندر مسجد
 شودوالے مٹھ ویکھو دھرمسال، گردوارے پھول پھولایا۔ کیوں جھگڑا پیا دین دُنی تسیں سکے نہ مُول سنبھال، سمبل لیکھا دیو
 جنایا۔ کھیل کرے پرہہ اتم دین دِیال، دیا ندھ اپنی کار کھایا۔ جس نوں کہہ کے آئے پُرکھ اکال، سو اکل کل دھاری اپنا حُکم

ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، آد جُگاد جُگ چوُکری نرگن سرگن سب دا ویکھنہارا حال، احوال پچھلے نال ملائیا۔

★ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ پنڈ مند ضلع فرورپُر ★

راون آسا سوا لکھ ناتی، رکت بوند وند نہ کھئے وندائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ قلم دواتی، چار وید چھ شاستر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دے کولوں کھیل کرایا کھلاپاتی، پت پریشور اپنا حُکم سُنائیا۔ اوہ راون جگت وِدیا سمراتھی، گنوان اکھوائیا۔ جس دا لیکھا بنیا نال رام رگھوناتھی، رگھوپت کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ سوا لکھ ناتی راون ترسنا، طمع تن رکھائیا۔ جس دی شہادت دیوے شو برہما وِشنا، ترے گن اتیتے آپ درڑائیا۔ اُس دا بھیو جانے کونا، بڈھی وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ جس کارن دستھ بیٹا جنگلاں وچ بھونا، دہ دشا بھجیا واہو داہیا۔ اوہ کھیل اکٹا بن راون رام کیسے نہ مننا، دوسر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ سوا لکھ ناتی راون آسا، ساہ ساہ وچ سائیا۔ جس نال تے پرتھی آکشا، گن گگنتر بھیو کھلائیا۔ من مندر اندر پاوے راسا، سرتی کھیل کھلائیا۔ جے سواس سواسا، بن رسنا جہوا بلایا۔ ڈھر دا مئے آکھا، کی رام دا رام سمجھائیا۔ جس دی پتر دھیاں والی گنتی نہیں کھئے شاخا، شناخت سکے نہ کھئے کرائیا۔ اوہ نرگن نرور نرنکار دا ساک، بنا رام دے پڑھن کھئے نہ پائیا۔ تریتا دواپر جس دیاں کردے آوندے باتاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نیواسی اپنی کھیل ورتائیا۔ سوا لکھ ناتی راون تمنا، تامس تمنا نال ملایا۔ جس دا بھیو نہ جانے گنگا گوداوری سُرستی جمنا، اٹھسٹھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس وچ لہنا دینا ورنان برنان، چوراسی تانگھ رکھائیا۔ حساب کِتاب جمنا مرنا، کال پاوے نال بندھائیا۔ نرہے ہو نہیں ڈرنا، اپنا بل وکھائیا۔ سیتا سوانی جنگل ہرنا، اپنا رُپ بدلائیا۔ چار جُگ توں وکھرا وید پڑھنا، ایہ ترسنا راون آگے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سوا لکھ ناتی

راون انتر انتش خواہش، خالص سمجھ کیسے نہ آئی۔ بنا رام دے رام توں کری نہ کیسے تلاش، کھوجت کھوجت کھوج نہ کھئے سمجھائی۔ جس سہاؤنا بنواس، رام جنگلاں وچ بھوآئی۔ اوہ لیکھا جانے صاحب گنتاس، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیہ۔ جس من کا گڑھ سہایا آپ، دہ دشا رنگ رنگائی۔ اندر ودھا کے روگ سنتاپ، سہنسیاں وچ سمائی۔ شاستر دے کے جاپ، دتی مان وڈیائی۔ اُس وشے نوں سمجھ سکیا نہ کھئے ساکھیات، جس کارن رام راون دوویں لوک مات پرگٹائی۔ جگت کہانی جو ودیا وچ کوئی گیا آکھ، ودواناں صفت صلاحیا۔ باقی سارے کردے پسچاتاپ، سنسا من نہ کھئے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوا لکھ ناتی راون دے اندر دی جھاک، جس دا لیکھا جانے کچھ وششت جس زرنتر کھلی تاکی، سندیسہ پاتی پترکا رام رام رام سمجھائی۔

★ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فروزپور ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ تیرا روپ خالص، جوت شبد دی دھار تیرے وچ سمائی۔ دین دیا لے ہر گویا لے بن ثالث، صاحب سلطان نوجوان اپنی دیا کھائی۔ اسیں چار جگ دے تیرے نھے بالک، بچپن تیرے ہتھ پھڑائی۔ توں انتر زرنتر سب دا پالک، پالن ہار تیری سرنائی۔ مہربان خلق دے خالق، کل تیری اوٹ تکائی۔ دین دنی دے اندروں کڈھ جہالت، کوڑی کریا دے مٹائی۔ سچ دوار کر عدالت، عدل انصاف اک کھائی۔ آتم پر ماتم بخش اک عبادت، نام اک جنائی۔ تیرا دھر دا کلمہ ہووے سخاوت، بخشش رحمت آپ کھائی۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے علامت، اوتار پیغمبر گر سارے رہے سنائی۔ منوآ من کرے نہ کھئے بغاوت، جھگڑا دئی نہ کھئے دکھائی۔ موہ ہنکار میٹ علامت، عالی جاہ تیری سرنائی۔ کلجگ کوڑی کریا سب نوں لائی کالکھ، جگت جگیا سواں ٹکے مستک وچ شاہیا۔ مہربان محبوب کایا مندر اندر بدل دے حالات، تیرے آگے عرض سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ بخش دے نام آگما

ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ آد جگادی سب نوں بخش دے دُھر دی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی کر بُدھ بییک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سرتی شبد تینوں لین چیت، چیتن تینوں آپ سمجھائیا۔ درس دکھا دے نیتن نیت، نِج نین کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم بخش دے ہیت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگن تت نہ کھئے جلائییا۔ دھرم دی دھار سمجھا دے اپنا دیس، سچکھنڈ نواسی پڑدا دے اٹھائیا۔ تیری مہا سدا ہمیش، ہم ساجن تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا قول اقرار پور کرنا کیتا نال دسمیش، دہ دشا توں باہر دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میرے دین دیا لے ٹھاکر، گہر گمبہیر تیری سرنائیا۔ دین دُنی دے ڈونگھے ساگر، بے انت بے انت تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی گاگر، ساڈھے تن ہتھ پڑدا دے چُکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بنے تیری سوڈاگر، نام کلمہ ایکنکار اک دینا ورتائیا۔ دُھر سوامی جودھا سورپیر نرگن دھار اک بہادر، بلدھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تینوں کپا کریم قادر، قُدرت دے مالک ہو سہائیا۔ ہوں تیرے سارے عاجز، نرمانتا وچ سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ دے سازش، شرع دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ من کلپنا رہے نہ آتش، امرت میگھ دینا برسائیا۔ تیرا کھیل تکنا اکو ایک واستک، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پارہم در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میرے صاحب صاحب سلطانا، ہر وڈے تیری وڈیائیا۔ اوہ تگ اپنا جہانا، جسمانا کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا اکو اک بیانا، میل کے سارے رہے درڑائیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوانا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ تیرا سمبل وسے سوہنا مکانا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم گوپی بن کاہنا، کاہن گھنڈیا تیرے در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سچ بینتی سچ سوامی کر پروانہ، سچ سچ سیس جگدیش جھکائیا۔ ایسے خوشی نال کھپئے تون مالک اک اماما، عملار تون ربت نظری آئیا۔ تیرا شبد وجے دممامہ، دو جہان ہووے شنوائیا۔ کل کلکی پھر کے اپنا جامہ، جانہار اپنا ویس وٹائیا۔ نہکلنک بلی بلوانا، بلدھاری پڑھدا دینا اٹھائیا۔ تیرا حکم من سارے کرن پروانا، من چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کیرپا کر سری بھگوانا، بھگون در تیرے منگ منگائیا۔ تون سچکھنڈ نواسی مرد مردانہ، سورپیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچے
سُطانا، صاحب سوامی انترجامی انتر تیری آس رکھائیا۔

★ ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بلونت سینگھ دے گرہ پنڈ تلونڈی جُلے خاں ضلع فرور پُر ★

اوتار پیغمبر گر کہن ہر اندر چُک کے ویکھیا پردہ، پردہ نشیں تیرا نور نظر نہ آئیا۔ سچ پیار دا بنیا کھئے نہ بردا، بدی وچ
سرب گر لائیا۔ دیناں انا تھاں ونڈے کھئے نہ دردا، دکھ بھنجن بھے نہ کھئے رکھائیا۔ چار کُنٹ شرع دیاں تکیاں کرداں، چھریاں مانس
ہتھ اُٹھائیا۔ دروبی تیرے آگے ساڈیاں عرضاں، آرزو وچ دُہائیا۔ کوڑ کرپا میٹ کے مرضاں، مُرید ویکھ خلق خُدا ئیا۔ دین مذہب
دیاں میٹ کے درجاں، حد حدود دا ڈیرہ ڈھابیا۔ پُٹھیاں سدھیاں کر دے نرداں، نر نرائن تیری سر نائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے گھر
دا، گھر گمبھیر پڑدا آپ اُٹھائیا۔ تُوں جودھا سورپیر مردانہ مردا، مدد دینی چائیں چائیا۔ تیرا کھیل نرائن نر دا، نر ہر تیری اوٹ
تکائیا۔ تُوں آپے بھنے آپے گھڑدا، گھڑنہار تیری بے پروا بیا۔ تُوں چار کُنٹ ویکھ لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ اکھ کھلا ئیا۔ کون تیرا نام
کلمہ پڑھدا، کون بیٹھا مات بھلا ئیا۔ ساڈا تیرے چرن کولان اُتے سجدہ، سیس جگدیش نوائیا۔ تیرے کول سب دیاں فرداں، پردہ
اوبلا دے چُکائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیر گردہ، سچ چند کر رُشنا ئیا۔ کیوں مانس مانس نال لڑدا، ساتک ست دے کرائیا۔
بھانڈا بھن دے ہومے گڑھ دا، ہنکار وکار دے گوائیا۔ ترے گن وچ ہووے کھئے نہ سڑدا، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ امرت دے دے
اپنے سروور سر دا، میگھ اگم برسائیا۔ بن تیری کرپا دو جہان مردا، مُردا مُرید وچ نہ کھئے سائیا۔ لیکھا مُکا دے کلجگ کل دا،
کل کلکی تیرے آگے دُہائیا۔ لہنا پورا کر دے اٹھسٹھ جل دا، تیرتھ تٹ کنارے نال ملا ئیا۔ جھگڑا مُکا دے اندھیری ڈونگھی ڈل دا،
اڈول اڈل اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا پورا کر دے راجے بل دا، جو باون آگے گیا واسطہ پائیا۔ سانوں پتہ نہیں گھڑی پل دا، پاربرہم کی
تیری بے پروا بیا۔ لیکھا مُکا دے دئی دویتی سل دا، سچ اپنا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا حُکم سندیسہ اگتی، اگم تیری وڈیائیا۔ ساڈی عرض بینتی اک متیں،

منشا تیرے وچ سمائیا۔ سب دی اپنے نال بٹھیں کتیں، کتا گوبند والا لیکھے لینا پائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیویں کندهی، حد حدود دینی چکائیا۔ سب دا واس کراؤنا چھپر چھٹی، شہنشاہ تیرے بٹھ وڈیائیا۔ تُوں مالک دُھر دا دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیا۔ مِتِ پیارا بھگتا بننا تئی، تن وجود ملنا چائیں چائیا۔ سرشٹی رہن نہ دیویں اٹھی، نیتز نین دینا گھلائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا نام سندیسہ سُننا کتئی، دُھر فرمان دینا سمجھائییا۔ اپنے نام دی وست دیویں نُوں الہی چتئی، چنّ چند وچوں پرگٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن آہ ویکھ لے تیرے خادم، خدمت وچ سیس نوائیا۔ لیکھا جان مائی حوا تے باوا آدم، زرگن نُوں بے پرواہیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کابنا کرشنا یادو، یدی سب دا دھیان رکھائییا۔ تُوں آد جُگادی موہن مادھو، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ عالی جاہ اعظم، عظیم اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا رہن نہ دیویں ناظم، نام اپنا اک سُنائییا۔ جھگڑا میٹ دے دین دُنی جگ مایا ممتا ظالم، ظلم دا ڈیرہ ڈھابیا۔ پرہو اسیں چار جُگ دے تیرے مُلازم، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا بن ضامن، ضامنی اپنی وچ رکھائییا۔

☆ ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

اوتار پیغمبر گر کہن سب دا ہونا انت کنارہ، سد رہن کھئے نہ پائیا۔ کٹھے رہنا سچکھنڈ سچ دوارا، دوجا گھر نہ کھئے بنائیا۔ اکو مٹنا ہر زرنکارا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو سانجھا ہووے پروردگارا، جلوہ گر نُوں الہیا۔ اوس دے در ہونی نمسکارا، سجدہ سیس اک جھکائییا۔ جس دا شبد حکم اشارہ، پیغمبران رہیا جنائییا۔ اوس دا سندیسہ اکو نعرہ، جیکارا اگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل ہونا دوبارا، گوہند دھار دھار پرگٹائییا۔ نو ست پاوے سارا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائییا۔ حُکمی حُکم دیوے اپارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ کلجگ رہن نہ دیوے دھواں دھارا، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ لکھ چوراسی پاوے سارا، مہاسارتھی نُوں

الإیہیا۔ در اوس دے بننا سرب بھکھارا، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا سب دا بنا دے اکو بھائی چارا،
 دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ دو جہاناں تیرا ہووے سہارا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسجد شودوالا
 مٹھ گرو دوارا، گھر اکو لینا پرگٹائیا۔ تیری چرن دھوڑ لاوے مستک سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔
 تیرا راہ سارے تكدے چوویاں اوتارا، اوتر اپنا حُکم ورتائیا۔ کل کلکی سوربیر بلکارا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ امام اماما بن سیکدارا،
 سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چارا، جگ چوکڑی حُکم ورتائیا۔ کلجگ اتم در بھکھاری پیغمبر گر اوتارا، نیوں
 نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر
 کہن کیسے رہنا نہیں انت، انت سرب ڈھائیا۔ اکو مالک سری بھگونت، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دے لکھ چوراسی جیو جنت،
 سادھ سنت دے وڈیائیا۔ جس دا نام کلمہ منت، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ جس نوں ڈھر دا مٹیا کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔
 در اوس دے کریئے مٹت، دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، کلجگ کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ من منوا کرے علت، علم
 عالماں رہیا بھلائییا۔ سب دی خواری ہوئی ذلت، آبرو سکے نہ کھئے بچائیا۔ پرہو اسیں تیرا کھادھا نام دا نمک، نمک حلال دے
 بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا اک رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں بنیئے نمک
 حلال، ہر تیری اک سرنائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیاںدھ دیا کھائیا۔ جیو جنت تیرے لال، ماتو اپنی گود ٹکائیا۔ سب دی
 سانجھی کر دے دھرمسال، بھکت دوارا اک پرگٹائیا۔ جتھے ترے گن مؤل رہے نہ جال، جگت جنجال دینا ٹڑائیا۔ ساڈی ایہو
 بینتی ایہو سوال، سوالی ہو کے رہے سُنائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا جگت جہان سنہال، سمبل بہ کے اپنا حُکم ورتائیا۔ ساڈی
 لیکھے لا لاگھال، پچھلی کیتی جھولی پائیا۔ چار جگ دے تیرے نھے بال، چھوٹے چھوٹے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی ہونی انت خلاصی، بندھن نظر
 کھئے نہ آئییا۔ حُکم چلنا پُرکھ ابناشی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہان بننا داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ ساڈی بھوکھتاں والی
 پوری کرنی آسی، آہستہ آہستہ جھولی دے بھرائیا۔ پردہ لاپے سچکھنڈ نواسی، بھيو ابھیدا آپ گھلائییا۔ دھرنی دھرت دھول دھول

پا کے راسی، رسم اپنی دئے سمجھائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے شاخی، شناخت اپنی اک درڑائیا۔ منزل اگمی چڑھا کے گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ ساڈی اتم میٹ کے واٹی، لہنا سب دی جھولی ٹکائیا۔ دین مذہب کھئے رہے نہ ذات پاتی، جھگڑا مانو نہ کھئے جنائیا۔ اکو دھار پرگٹا کے ساچی، سچ دا سنجم اک سمجھائیا۔ جس دی کتھا کہانی کسے کولوں جائے نہ واچی، واچک بنے نہ کھئے وچ لوکائیا۔ سو کھیل کرے پرہہ آسو دا انت دی راتی، رڑی اپنے حکم وچ مہکائیا۔

★ ۳۱ آسو شہنشاہی سمت ۶ جریئل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ★

اوتار پیغمبر گر کہن مہینہ آسو لنگھیا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس وچ حکم سندیسہ دیندا رہیا سورا سرنگیا، ہر کرتا دھردرگابیا۔ چار کٹتہ دہ دشا دین مذہب وکھاؤندا رہیا دنگیا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ جیواں جنتاں سیس وکھایا ننگیا، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ من وکار جنایا گندیا، بُدھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ آتم ملے نہ کسے اندیا، اند اند وچوں جنائیا۔ بہار چکے کوئی نہ کندھیا، خالی ہتھ سرب دہائیا۔ نیترووے جمنا سُستی گوداوری گنگیا، گنگوتری نیر وہائیا۔ بھڑی تیرے کولوں کسے کچھ نہ منگیا، بھکھک ہو کے جھولی ڈابیا۔ جگت سماج ویکھ دھوتی تہمت تمبیاں، نیترو نین اٹھائیا۔ اُف کلجگ آیا اتم کندھیا، کندھی بیٹھے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ بھیو تیرا آیا نہ تیرے بندیا، بندگی وچ نہ کھئے سمائیا۔ ساچا سنے کوئی نہ چھندیا، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ جھگڑا مٹے نہ جیرج انڈیا، اُتہج سینج لیکھا پور نہ کھئے کرائیا۔ سانوں یاد آئی اسان پورب لہنا تیرے سچکھنڈ دوارے ٹنگیا، ڈوری پریم نال لٹکائیا۔ جس وچ لیکھا سب نے اتم جانا ڈٹیا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گوہند نے چھاتی نال لا کے رکھیا جو اکو لایا کتیا، کتا اپنے لڑ بندھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین مذہب دا میٹھا بنیا، حد حدود رہے نہ رائیا۔ سب نے اک پریشور مٹیا، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جن بھگتاں اپنی شبدی دھاروں جنیا، پُرکھ اکالا جمن والی بنے پتا مائیا۔ نہ ہرکھ سوگ رہے غمیا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ لیکھے لا کے پون سواس دمیا، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن آسو گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اسیں ستنے رہے سچکھنڈ، سیج پلنگ

آسن اک وکھائیا۔ گرہ بیٹھے رہے جس دا چھپر چھن کھئے نہ کندھ، حد حدود نہ کھئے جنائیا۔ جگ چوڑی دا تكدے رہے پندھ، جو مات لوک پھیرا آئے پائیا۔ دین مذہب دی کھوجدے رہے حد، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ نام کلمہ سُن دے رہے ند، راگ انراگی دھیان لگائیا۔ انت صاحب سلطان سب نوں لیا سد، سدا حکم والا جنائیا۔ حُکمے اندر گئے بجھ، پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ ہو سکے نہ کھئے الگ، وکھرا راہ نہ کھئے درسائیا۔ سچ سرنائی سارے رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دین دیا لے سب نوں بخش اک اکھ، اوتار پیغمبر گر وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام کلمہ لئیے رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ اکو تیرتھ سوہے تٹ، کنارہ اکو دینا وکھائیا۔ اکو دوارا وسنا ہٹ، وست اک اکم ورتائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، گہر گمبہر اک اکھوائیا۔ سر سب دے رکھ ہتھ، مہر نظر ٹکائیا۔ تیرے نام دا گائیے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ ساڈی پوری کرنی اس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ تیرے ہوئیے وس، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ تُوں اکو کرنا پکھ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جدھر ویکھیئے نظری آئے پرتکھ، جوتی جاتے دیا کمائیا۔ سب دی سانجھی کردے اکھ، نیتر دویت رہن نہ پائیا۔ قول اقرار کر لے پک، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، ہستی اپنی اک سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو لُو تک، تقویٰ اکو اُتے رکھائیا۔ میرا سندیسہ ہووے یک، واحد کرے پڑھائیا۔ پچھلا دین مذہب دا لیکھا ہویا پھک، مالک رہن کھئے نہ پائیا۔ اٹھو چھیتی کرو کھ، اپنی لُو انگرائیا۔ اپنے پلُو کندھے لُو سٹ، گٹھری ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ حُکم دیوے صاحب سمرتھ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ اکو وار پینا اکھ، بھجنا واہو داہیا۔ اج دی زین وشن برہما شو کول لینی کٹ، سوہنی خوشی بنائیا۔ پہلی کتک لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جانا ٹپ، اسماناں باہر باہر قدم ٹکائیا۔ ساڈھے نو رات نوں بھگت دوار کرنا اکھ، خوشیاں نال اپنا سنگ بنائیا۔ پنجاں پیاریاں پانی گلاس بھرنا جھٹ، ویلا بھل کھئے نہ جائیا۔ پنجاں درباریاں سنگت دے چاروں کُنٹ پینا تھ، نو نو چکر لینے لگائیا۔ پنج لیکھاری رجسٹر رکھ کے سچ پٹ، لکھن چائیں چائیا۔ نو گرمکھ بن کے بھولے جٹ، ڈانگاں سوٹے ہتھان وچ اٹھائیا۔ ہتھ وچ بوتلاں بھڑ کے پیندے ہون گٹ گٹ، گر اوتار پیغمبر نوں دین وکھائیا۔ اگلا لیکھا پھیر دینا دس، پہلی کتک راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے حقیقت حق، حق دا مالک اک اکھوائیا۔

☆ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۶ گرداس سنگھ دے گھر پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ☆

کتک کہے میں سویا جاگیا، یاراں ماس نہ اکھ کھلایا۔ میرے صاحب مینوں دتی آگیا، حکم اکم درڑایا۔ شبدی ماری آوازی، آواز اک سنایا۔ میں تگ کے راجن راجیا، شاہو بھوپ سیس نوائیا۔ ہس کے کہا کرپا کیتی غریب نوازی، مہر نظر اٹھایا۔ جس آد توں میرا سازن سازیا، جگ جگ دتی مان وڈیایا۔ میں خوشیاں وچ اٹھ اٹھ بھاگیا، بھجیا واہو داہیا۔ میں پُجیا ہر بہگت دوار دروازی، اپنی خوشی بنایا۔ پھر اپنا آپ سادھیا، سوادھان ہو لئی انگڑایا۔ پھر اکو پُرکھ اکال ارادھیا، دوسر نام نہ کھئے دھیایا۔ پھر سُنیا دُھر دا نادیا، وچّی حق ودھایا۔ پھر ڈھیہہ کے سرن سرنائی لاگیا، نو نو سیس جھکایا۔ پھر جان تکیا خوشی دہاڑا آجیا، تہت وار سوہنی رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ کتک کہے سال پچھوں ہویا آؤنا، آ کے خوشی منایا۔ میں دُھر دا گایا گاؤنا، سوہنگ اکم اتھاپیا۔ پھر خوشی آئی آج اوتار پیغمبر گرواں درشن پاؤنا، رین بھنڑی سوہیا پائی۔ میں وی بن کے جانا بہگت دوار پراہنا، خوشی خوشی اپنا پنڈھ مکایا۔ اُس دے قدمان سیس جھکاؤنا، جو مالک دُھردرگاپیا۔ دھوڑی خاک رماؤنا، ٹگا اک وکھایا۔ گھر سوامی ساچا پاؤنا، گرہ مندر وچّے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سنایا۔ کتک کہے میں آیا مار کے پنڈھ، بنیا پاندھی راہیا۔ میں گایا دُھر دا چھند، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ میں تگ کے تارا چند، سورہ اکھ نال مٹکایا۔ پھر سچ دوارا لنگھ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پھر بیٹھ ہیٹھ پلنگ، اپنا ڈیرہ لیا جمایا۔ میں منگی اکھی منگ، پرہ آگے جھولی ڈاپیا۔ جس بدھ چھبی پوہ نوں ہونا سنگ، سکلا سنگ بندھایا۔ چوڈاں گرمکھاں اڈاؤنے پتنگ، ڈوری لال رنگ بتھ وکھایا۔ چوڈاں ٹپنا اک ٹنگ، سوہنا اپنا تال سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سورا سرنگ، ہر سورپیر وڈی وڈیایا۔

☆ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۶ کرئیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروز پُر ☆

کتک کہے میں سچ دوارے گیا پُچ، پوجن پوجیا بے پرواہیا۔ میری ترسنا گئی بوجھ، ترکھا رہی نہ رائیا۔ میں تکیا چوٹھا جُگ، اتم اپنا دھیان لگائیا۔ مینوں رہی کوئی نہ سُدھ، بے سُدھ ہو کے کیتی حال دہائیا۔ کوک کہا اٹھو ویکھو جس رام کرشن کولوں کرایا یُدھ، تریتا دواپر کھیل کھلائیا۔ اوہ سب دی بدلن لگا بُدھ، بُدھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ شاہ سوارا رہیا گُد، شاہ سلطانا بل پرگٹائیا۔ جس نے دین مذہب دے بٹھے مڈھ، اتم اوہو جڑ اکھڑائیا۔ میں سب نوں بلوں کے ماری بوج، سہج نال اٹھائیا۔ ویکھو کیسے دا وسیا نہیں رہنا جھگ، جھگے پھولے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ کتک کہے میں اوس دوارے پہنچا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جتھے جائے کھئے نہ اوٹنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھیر ویکھیا گوہند والا ڈھونکا، ڈھنیا بیٹھا مکھ بھوائیا۔ پھیر ویکھیا برہمے والا چونکا، صاف ستھرا پوج پُچائیا۔ پھیر ویکھیا دھرم دی دھار والا اوٹنا، جو اوڑک سب دا دئے کرائیا۔ لیکھ پڑھیا جو گوہند پُرکھ اکال دسیا پوٹنا، پٹنے والا بھیو رہیا نہ رائیا۔ پھیر ویکھیا نال شوفا، زمیں اسماناں اکھ کھلائیا۔ پھیر ویکھیا جھاکیا طبقاں تونکا، چوڈس چوڈاں ویکھ وکھائیا۔ پھیر ویکھیا کی ہن پرہ نے اپنے ہتھ رکھیا موقع، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ کی کھیل ہونا ہر شاہو کا، ہر شہنشاہ اپنی کل دھرائیا۔ کی لہنا بے پرواہو کا، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ پھیر جیکارا سُنیا واہو واہو کا، اوتار پیغمبر گر رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنے داؤ کا، دعویدار رہن کھئے نہ پائیا۔

☆ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر حاضر گئے ہو، ہوکا حق سُنائیا۔ پرہو تڈھ بن لیکھا جانے نہ کو، چار جُگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو دین مذہب دا بیج آئے ہو، دھرنی ویکھ چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پرتھی رہی کوئی نہ لو، نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بھیو جانے نہ کوئی

سو، ہنگ پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار بھگنائیا۔ نانک کہے میرے صاحب احبابی، مِترا دیاں جنائیا۔ گوہند دے سیکھ بن گئے شرابی، بوتلاں ہتھان وچ اُٹھائیا۔ ستنام چپن والے بن گئے کبابی، ماس رسنا مکھ لگائیا۔ پرہو اپنا کھیل تگ لے آدی، آد دے مالک دیاں درڑائیا۔ آتما گئی کیسے نہ سادھی، سادھنا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرم دا دے کوئی نہ گاڈی، رہبر رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ بھڑی ساڈے ہنڈیاں من دی کوڑی پے گئی وادی، وعدہ قول پور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ نانک کہے گوہند اُٹھ مار لا جھاکی، بن اکھان اکھ اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ دے کوئی نہ ساتھی، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نانک کہے میری بانی دا رہیا کوئی نہ پاٹھی، رسنا گن نہ کھئے چڑائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹی، پنج درباری دین گواہیا۔ جنہاں نو کھنڈ پرتھی پرہ دے حُکم نال ناپی، نو نو چکر آئے لگائیا۔ جدھر ویکھیا ادھر دسدے پاپی، پنت پُنت نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کڈھ لو کاپی، کاپی دی نقل مینوں دیو وکھائیا۔ کیوں نہیں تھادے تھادے آکھی، کی اکھراں دی کرن پڑھائیا۔ کیوں نہ میٹ سکے گستاخی، غصہ گلہ جگت تجائیا۔ کیوں کوڑ دی ودھ گئی ہاٹی، ہٹوانیو تھادا نام نہ کھئے وکائیا۔ سمیں نال پہلی کتک دی تھانوں مل گئی راتی، کارتک اپنا بھیو دیو کھلائییا۔ اوہ جس نوں دس آئے ایہہ کایا ونگ کاجی، کیوں نہیں کچی بھن وکھائیا۔ جیہڑی تھادے ہنڈیاں کلپنا وچ ناچی، مایا ممتا نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پیغمبر کہن ساڈے امام، سجدہ سیس جھکائیا۔ اسیں تکی شرع تمام، طمع وچ لوکائیا۔ ساڈا قایم نہ رہیا نظام، نو بت حق نہ کھئے وجائیا۔ ساڈے کلمے ہوئے بدنام، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھابیا۔ جدھر تکی اندھیری شام، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔ کعبیوں ہوئے حرام، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کِریا کر میرے مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ بھن کباب سارے کھان، گھواں کھل لہائیا۔ اوہ ویکھ دُوروں تکی کابن، بنسری بلان نال چھہائیا۔ بھجا پھردا رام، بنان وچ گر لائیا۔ کی کھیل تیرا بھگوان، سب دا لیکھا رہیا مکائیا۔ سینتا سرتی ہوئی نہ کھئے پروان، رادھا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلمہ کرے نہ کھئے کلیان، کائنات رہی کر لائیا۔ گرو گُردیو منتر پھرے نہ کھئے تیرا ستنام، ست ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ گوہند دا امرت رس پیئے کھئے نہ جام، مد پیالے بوتلاں والے سارے ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ اج آئے تیرے دربار، پنج درباری دین گواہیا۔ پنج لیکھاری لیکھا لیکھن اپار، اپرمپر تیری بے پرواہیا۔ پنج پیارے امرت وکھاؤن دھار، جل گِلاساں وچ ٹکائیا۔ بھڑی اسیں پھر کے آئے کُنٹ چار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ساڈا دِسیا کھئے نہ یار، یارانہ حق نہ کھئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ دھوؤں دھار، نرگن نؤر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جگت تیرا پیوے مد، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ اسیں ویکھی جگت جگ دی حد، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کگ، کاک ہنس نہ روپ وٹائیا۔ ست دھرم نوں سارے کئے چھڈ، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ پرہو ساڈے ساڈے نالوں ہو گئے اڈ، ناتا توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ اسیں تیرے دوارے آئے بھج، بھجے چائیں چائیا۔ ہُن رہنا نہیں مات لوک دے جگ، جگ جیون داتے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کیوں تیرے حُکم دی نو ست لگنی آگ، جس نوں سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرے آگے کول سینگھاسن، سینگھ تیری سرنائیا۔ ٹوں صاحب اک ابناشن، وڈ داتا بے پرواہیا۔ اکو چن آئے آکھن، کہہ کے دیئے سُنائیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے اج دی راتن، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ پڑدا اوبلا رہے نہ باطن، بیہو ابھیدا دینا کھلائییا۔ سانوں تیرا مضمون پھیر پئے نہ واچن، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹوں آد جگادی دُھر دا باپن، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واکن، پیشین گوئیاں تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آئے دھرنی دھرت، دھول وچے ودھائیا۔ اپنا گھر ویکھو پرت، پت پرمیشور رہیا جنائیا۔ قول اقرار تکو شرط، جو شرع روپ وٹائیا۔ نگاہ مارو اُپر عرش، عرشی پریم کی سمجھائیا۔ سارے اک دا کرو درس، درس دید وڈیائیا۔ مذہب دی رکھو کھئے نہ حرص، ہوس دینی گوائیا۔ مہربان پرہ کرے ترس، رحمت سچ کھائیا۔ سمت چھ شہنشاہی برس، پہلی کتک تھت وار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا رہیا کھئے نہ چارا، چوٹھے جگ جگ دُہائیا۔ چاروں کُنٹ دھوؤں دھارا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ پریم رہیا نہ وچ

سنسارا، مُحَبَّتِ وِچ نہ کھتے سہائیا۔ سرِشٹی درِشٹی رووے زارو زارا، بنِ نیتِ نیناں نیرِ وہائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھتے دوارا، دوارکا واسی رہیا سمجھائیا۔ کِرپا کر آپ نرنکارا، نرِویر تیری وڈیائیا۔ اسیں کہندے آئے کلجُگ اتم کل کلکی بیئے اوتارا، نہکلنک بے پرواہیا۔ امامِ اِماما وڈ سِکدارا، شاہو بھوپ نورِ الہیا۔ جس دا جگت جہان توں وکھرا بیئے دربارا، در دوار سوہیا پائیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے قولِ اقرارا، وعدہ پچھلا نال ملائیا۔ تیرے در آ کے درویش ہو کے کریئے نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ کتک کہے میرا آ گیا وقت، واستک دیاں جنائیا۔ اوتارِ پیغمبرِ گرو تہاڈا سارا جگت، دین دُنی ویکھو چائیں چائیا۔ بہڑی کوٹاں وچوں پرہ دے آہ تھوڑے جہے بھگت، جنہاں نوں مل کے مینوں وجے ودھائیا۔ جس دوارے تسیں سارے آئے اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول دھول اپنا ڈیرہ لائیا۔ اپنا لہنا پورا کرو قرض، مقروض دئے چُکائیا۔ ویکھو کھیل صاحبِ اسچرچ، جو اچرچ لپلا رہیا ورتائیا۔ غریب زانیاں ونڈے درد، دُکھیاں بیئے سہائیا۔ تہاڈے کولوں کھوہ کے شرع والی کرد، قاتلِ مقتول دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کتک کہے اوتارِ پیغمبرِ گرو جو سچ دوارے رہے، اکو گھر ڈیرہ لائیا۔ اچ بھگت دوار تکو جتھے پنجاں لیکھاریاں مستک اُتے لیکھیا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے، تہانوں سب نوں رہے وکھائیا۔ جنہاں دی قلم نے کلجُگ اتم کرنا لے، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پنجاں درباریاں دا سب نوں ہونا بھے، جو چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ پنجاں پیاریاں امرت دھار وهاؤنی نے، جل دھارا نال رلائییا۔ جس نوں اڈیکدیاں جُگ چوکرے لنگھ گئے کے، گنتی گنت نہ کھتے گنائیا۔ جو آد جُگادی اکو ہے، ہر کرتا نورِ الہیا۔ اوہ جھگڑا میٹے ہوئے ہنگتا میں، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے دھرم دوار گرہ، مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم اک ورتائیا۔ اوتارِ پیغمبرِ گرو کہن اسیں ویکھ ڈانگاں سوٹے، گرمکھ ہتھ اٹھائیا۔ ساریاں کہا گوبندا جنہاں پچھے وار کے آئیوں جگر دے ٹوٹے، اوہ تیرا پریم گئے بھلائییا۔ اوہ ویکھ بوتلاں لے کے کھلوتے، مدھ گٹ گٹ لنگھائیا۔ جس طرح پچھے گجری نے وارے پوتے، اپنا آپ مٹائیا۔ اوہ کلجُگ لہر وچ مار دے غوطے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ پیغمبر کہن بہڑی

ساڈے نال وی ہو گئے دھوکھے، اُمت سنگ نہ کھئے جنائیا۔ اوتار کہن منزل چڑھے نہ کھئے آگے کوٹھے، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر تگ لؤ اپنے پیارے، پریمی مینوں دیو وکھائیا۔ اوہناں ولّ کرو اشارے، جو تہاڈے وچ سائیا۔ جیہڑے میرے پُجے کنارے، مینوں دیو دِرڑائیا۔ جے تہاڈے ہُنندیاں سارے ہارے، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پھیر تہاڈے کاہدے دُلا رے، پتا پوت کی چڑائیا۔ جنہاں پچھے اپنے وسدے گھر اُجاڑے، کھیڑا نظر نہ کھئے آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہو لوک مات سب دے ہتھ مدھ پیالہ، جگت پی پی خوشی بنائیا۔ سب نوں بھل گیا دین دِیالا، دِیاندھ تیری سار کیسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ ہویا بے حالا، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ دھرم رہیا نہ کیسے مندر مسجد شِودوالا، مٹھ سارے رہے گر لائیا۔ کلجگ اتم وقت نہ کیسے سمبھالا، سمبل بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں بنے نہ کھئے دلالا، دلبر یار نہ کھئے ملائیا۔ رسنا کھائے نہ کھئے حق حلالا، بدی وچ بھجن واہو داہیا۔ واسطہ پاوے تیرا گوبند اک لالا، لالن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم سب کُچھ کیتا تیرے حوالہ، اپنے خالی ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ حُکم اک ورتائیا۔ کتک کہے اوتار پیغمبر گرو آئے، آئے بھگت دوار۔ ساچا لیکھا دیو لیکھائے، لکھن گرمکھ پنج لکھار۔ پرہو دین مذہب توں پلُو چھڈائے، ناتا رہیا نہ وچ سنسار۔ سب تیری جھولی پائے، وعدہ کریئے قول اقرار۔ در تھانڈے سیس نوئے، نو نو کر نِمسکار۔ ساڈا جھگڑا رہیا نہ رائے، ہوئے وچوں مار۔ تیرا اکو کلمہ رہے گائے، دوجا اکھڑ نہ پاوے سار۔ کلجگ کوڑی کِریا دے مٹائے، میٹنہار ایکنکار۔ ستجگ ساچا دے چلائے، چار کُنٹ ہوئے جے جیکار۔ گر اوتار پیغمبران گھال پا تھانے، پورب لہنا لیکھ وچار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک سُنائے، اتم سب نوں آئی ہار۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا قول اقراری، وعدہ سچ کرائیا۔ اچی بانہ کڈھ کے لیکھو پنج لکھاری، دو جہان دیو جنائیا۔ پچھلی رہی نہ کیسے سکداری، رعیت حق نہ کھئے بنائیا۔ آگے حُکم ورتنا اک نرنکاری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شرع دی چلے نہ کھئے کٹاری، کٹاکش کوڑ نہ کھئے لگائیا۔ اٹھ کے ویکھو پنجے درباری، نیتر چار کُنٹ پھرائیا۔ پنج پیارے امرت اک اک بوند چھڑکو دھاری،

دھرنی اُتے سُنّائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھے اپنی واری، وارتا دئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک نام دے ہونے وپاری، ونج اکو گھر وکھائیا۔ اک در دوار لگی یاری، یارانہ اک نبھائیا۔ اکو نام ہونے جیکاری، جے جیکار سرب سُنّائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سُنّائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے حلفیہ حق بیان، بن رسنا جہوا لکھائیا۔ چھڈیا جگت جہان، ناتا مات لوک ٹڑائیا۔ حکم مٹیا سری بھگوان، جو سر سر رزق سبائیا۔ اکو وار چرن کول کر پرنام، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ تون دھر دا اگم امام، داتا وڈ وڈیائیا۔ کلکی نوجوان، نور نورانہ نور الہیا۔ نہکلنک بلی بلوان، بلدھاری اک ہو آئیا۔ سمبل وسے دھام، نہچل ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا مکاؤنا کایا ماٹی چام، چم درشتی جگت بدلایا۔ سب دا سانجھا بنا رام، کابن اکو نظری آئیا۔ نور نورانہ ہو امام، عوام دا پڑدا دینا چکائیا۔ تیرا کھیل دو جہان، تکیے چائیں چائیا۔ پہلی کتک سب تون کرنا پروان، پرم پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ تون آد جگادی مہربان، مہربان تیری سرنائیا۔ سانجھا بنا دے اک ودھان، جس دی ترمیم جگت نہ کھئے کرائیا۔ پڑدا لاه دے لامقام، مقامے حق نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سب دا سانجھا کر یقین، یکساں دے وکھائیا۔ دھر دی دھار دے تعلیم، طلبے سارے آپ پڑھائیا۔ بھيو کھول آد قدیم، قدرت دے مالک دھردرگابیا۔ جھپڑا رہے نہ نر مدین، مدعا آتم دے سمجھائیا۔ مذہب رہے نہ کھئے پراچین، پُراتن لیکھا دینا مکائیا۔ ستجگ مارگ لگے تیرا نوین، نو ست ویکھ وکھائیا۔ شرع وچ رہے نہ کھئے غم گین، غم خوار دینی وڈیائیا۔ اسیں سارے چاہندے کر دے ترمیم، اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا مکا دے سب دا اُتے زمین، ماٹی خاک رہی کُرائیا۔ سرشتی درشتی اندر تینوں لئے چین، دوسر راگ نہ کھئے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے چار جگ دے دولھے جگت ڈلارے، اوتار پیغمبر گر دیاں درڑائیا۔ اپنی کرنی کرتب ویکھو سارے، ساری سرشتی کھوج کھوجائیا۔ کیوں تُساں وکھڑے وکھڑے بنائے بھائی چارے، تتان ونڈ ونڈائیا۔ جس نے اگنی لائی بہتر ناڑے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب بنا آکھارے، ماتو ماتو دتے ٹکرائیا۔ کوئن وسدے گھر آجڑے، تہاڈی شرع دی پئی دہائیا۔ ہن سارے پہنچ انت کنارے، منزل پندھ مکائیا۔ پچھلے لہنے لیکھے چھڈو سارے،

پُورب یاد نہ کھئے کرائیا۔ مِل کے بولو اک نام جیکارے، جے جیکار سُنائیا۔ سب دے بول لکھے جان اپر اپارے، اپر مپر سوامی رہیا سُنائیا۔ تُسیں جُگ چوکڑی دے میرے ڈلارے، دُولھے دُھر دے سوہا پائیا۔ ایسے کارن لوک مات سدے دربارے، در درباری لیا منگائیا۔ وعدے کرو اکم اقرارے، قوُل سکے نہ کھئے تڑائیا۔ سارے کہو دُھر دے مالک پُرکھ اکال ہو ظاہرے، ظاہر ظہور کر رُسنائیا۔ جیہڑے ساڈے بھوکھتاں دے اِشارے، سو پورے دے وکھائیا۔ اسیں دین مذہب پرہ تیری جھولی ڈارے، تیرے قدماں وچ سُنائیا۔ اتم سب دے اِکو ہارے، ہوکا لے کے دیئے جنائیا۔ کلجگ اتم جڑ دے اکھاڑے، رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ ساچا کر مات اُجیارے، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرے چرن کولان پہلی کتک کریئے نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ نام دی اک حمارے، مد پیالے ہتھوں دین سُنائیا۔ کایا چولی رنگ چاڑھ دے گاڑھے، اتر کدے نہ جائیا۔ کرپا کر آپ نرنکارے، نرویر تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آد جگاد تیرے سہارے، تُدھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد انت جگ چارے، ستجگ تربتا دواپر کلجگ کل کلکی اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گھر پنڈ مؤدھل ضلع امرتسر ☆

مایا ممتا پیسا لوڑے سرب جگ، من ممتا چار کنت دہ دشا ہلکائیا۔ ترکھا ترسنا گھر گھر لگی آگ، ساڈھے تین ہتھ اندر نہ کھئے بُجھائیا۔ دوس زین دین دُنی رہی بھج، بھجن بندگی گئی تجائیا۔ ٹھگ چور روپ بن کے رہے لبھ، نقب گھراں وچ لگائیا۔ اُچی کوک رہے سد، لچھمی ملے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیغمبر دی سکھیا کیتی رد، حکم سچ نہ کھئے منائیا۔ لوبھ وکارا گیا ودھ، رسنا جہوا نال ملائیا۔ کلجگ اپنا کوڑ نشانہ بیٹھا گڈ، گائیڈ ہو کے سب نوں رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ مایا ہوئی پردھان، نو ست خوشی بنائیا۔ جس نوں لبھدے سرب انسان، بھجن واہو داہیا۔ انتر انتر سارے گان، پریم پریتی وچ جنائیا۔ جے کرپا کرے سری بھگوان، خالی بھانڈے دئے بھرائیا۔

اسیں بن جائے راجے شاہ سلطان، حُکم مات لوک وکھائیا۔ اسیں بنیئے شاہ دھناڈھ وچ جہان، ہومے نال رلائیئا۔ آتم انتر ترسنا ترکھا سرب ودھان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک لگائیئا۔ رُپیا پیسا کہے ایہہ کلجگ چاڑھیا رنگ، رنگت اگم رنگائیئا۔ اندرون سارے کیتے ننگ، شاہ کنگال رہے کُرائیئا۔ جس مایا پچھے کردے جنگ، پتا پوت سپس کٹائیئا۔ جس کارن کوڑی کرپا کھاندے گند، ممتا موہ وچ پھسائیئا۔ جے ایہہ مایا پیاری ہندی گوبند کیوں چھڈدا پُری اند، سرسے وچ ڈبائیئا۔ ایہہ مٹمکھاں پلے بنہنی گنڈھ، گُرمکھ مایا لوبھ نہ کھئے ہلکائیئا۔ جس مایا کارن شاہ سلطان چمکاؤندے چنڈ پرچنڈ، اگنی تت جلائیئا۔ ایہہ مایا سب نوں کرے کھنڈ کھنڈ، جس لالچ وچ بھجی پھرے لوکائیئا۔ جس مایا نال سواد پورا کر سکی نہ رسنا بی دند، جہوا گن نہ کھئے چٹرائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیئا۔ مایا کارن سرشٹی بھجی دوڑی، دوس زین واہو داہیا۔ ایہدی منزل انت ملی کسے نہ پوڑی، قارو رو کے دئے ڈبائیئا۔ ایہدا بستھار نہ کھئے دسے کئی لمی چوڑی، انت کہن کھئے نہ پائیئا۔ جس مایا کیتا پیار اوہ انت کر کے گیا بھڑی بھڑی، پائے اُف کر کُرائیئا۔ مایا کارن کوروں پانڈواں کئی گئی ڈوری، دریودھن سنگ نہ کھئے رکھائیئا۔ مایا کارن سینا راون کیتی چوری، ٹھگی جگت وچ کھائیئا۔ مایا کارن گنگو نے وچھوڑ دی جوتی، نھے نیہاں ہیٹھ دبائیئا۔ مایا کارن اورنگ زیب نے گوبند نال رکھی کھوری، کھار وچ کُرائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک جنائیئا۔ مایا ممتا ودھیا لالچ، ترسنا جگت ہلکائیئا۔ گُرمکھ ملے کھئے نہ خالص، جو خالص خالص گوبند گیا سمجھائیئا۔ سب دے اندر کوڑ کرپا دی لعنت، ترسنا پور نہ کھئے کرائیئا۔ پیسیاں والے دی دئے نہ کھئے ضمانت، نانک لالو دے گھر بھوگ لگا کے گیا سمجھائیئا۔ مایا دھاریاں کول کرشن گیا نہ شامت، بدر الوئے ساگ رنگ نہ کھئے رنگائیئا۔ مایا کارن کوڑ کرپا سدا علامت، لوبھ لوبھ نال ٹکرائیئا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت کدے نہ ہون آنجانت، کبیر جُلاہا دئے گواہیا۔ سدھنا سین روداس کہے جس رہنا صحیح سلامت، اوہ مایا جگت دئے تجائیئا۔ بے شک سنساری دُنیا واسطے مایا بڑی نیامت، بنا مایا توں جگت دا کاج نہ کھئے رچائیئا۔ ساچی مایا پرہ دی اک عبادت، جو عدم تشدد ڈیرہ ڈھابیا۔ جس مایا دی بنا سکے نہ کھئے بناوٹ، اکھراں حرفاں حرُوفان نہ کھئے چھپوائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ مایا وچ سرشٹ سبائی مردی، مر مر دئے ڈہائیا۔ ایہہ کھیل کلؤ کل کل دی، کل کاتی کار کھائیا۔ مایا ساتھن پنج وکارے دل دی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال رکھائیا۔ اوبدی واسنا گھڑی پل دی، ستھر رہن کدے نہ پائیا۔ ایہہ مایا دی دھار پرچھوین وانگو ڈھادی، چھایا سدا نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں دے اندر مایا کوڑی اگنی بلدی، انت اوبناں نوں دئے جلائییا۔ ایہہ سب نوں آئی چھادی، جگ جگ ویس وٹائییا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، جو مایا پچھے پرہہ نوں جان بھلائییا۔ ایہہ کوڑ گڑیار سوماں دا در ملدی، اپنا آسن لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت کھیل کرائے سدا اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری مایا ممتا من واسنا نال ملائییا۔

☆ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ وچتر سنگھ دے گھر مؤدھل ضلع امرتسر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکال اکال مورتی، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائییا۔ زرگن سرگن کلجگ جیواں بدل دے سرتی، سرت شبد اپنا رنگ رنگائییا۔ ناد آواز سنا اگئی دھر دی، دھن آتمک راگ درڑائییا۔ کیریا کر دے پورے پورے ستگر دی، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں جاندی رڑھدی، صدی چوڈھویں سکے نہ کھئے بچائییا۔ تیرے نال پریتی دے نہ کیسے جڑدی، آتم پرما تم سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ گوبند دی آسا پوری کر دے اند پُر دی، اند اند وچوں پرگنائیا۔ کھیل دسدے اپنی اٹل دی، قیمت کرتے نہ کھئے لگائییا۔ کی ہویا جے مایا اندر دین دنی جائے بھادی، اٹھل مارگ اکو دینا وکھائییا۔ ایہہ کھیل تیری اپنی کل دی، گل مالک ہونا سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دین دنی ہوئی مردی، مردا مرید نہ کھئے سہائییا۔ مُرشد کھیل دس دے اگئی دھر دی، پارہم پرہہ پردہ اپنا آپ اٹھائییا۔ کیرن بخش دے اپنے نور دی، نور نورانہ کر رُشنائییا۔ کھیل تکیئے ساکھیات حاضر حضور دی، حضرت نیوں نیوں لاگن پائییا۔ لیکھے لا کے آسا منصور دی، منزل اناالحق جنائییا۔ کی ہویا جے دُنیا کلپنا ہو گئی کوڑ دی، مایا ممتا وچ ہلکائییا۔ پُرکھ اکالے

دین دیا لے بخشش کر دے اپنی چرن دھوڑ دی، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ تیری کھیل تکیئے سرب کلا بھرپور دی، پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ مزدوری کردے جگت مزدور دی، وست اگم جھولی دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ جھکیئے تیرے قدماں، قدیم دے مالک سیس نوائیا۔ کوڑی کیریا میٹ دے صدمہ، ہوئے روگ رہے نہ رائیا۔ سنکھیا ویکھ لے سنکھاں پدماں، کوئن کوٹ مانس سوہا پائیا۔ بھڑی تیرا بھگت کھئے نہ جنا، جمن والی دے کھئے نہ مائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا مٹا دے کرما، نہکلنک اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دے اندروں بھانڈا بھرم بھنا دے بھرما، بھرم وچ اپنی بوجھ بوجھائیا۔ اکو سیس جھکا پُرکھ اکالے تیرے قدماں، دوسراوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جھگڑا مٹا دے پنج تت بدنا، کایا ماٹی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ تُوں آد جگادی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سچ سچنا، سگلا سنگ آپ نہبھائیا۔ بے شک جو گھڑیا سو بھجنا، گھڈن بھتنہار آپ اکھوائیا۔ پُرکھ اکالے اپنا کرا دے مجنا، جگت سروور اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمن سُرستی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ سرنائی تیرے ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب تُوں اک دوارے سدنا، دوجا گرہ نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ پشورا سنگھ دے گھر پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے میں بنیا دھر دا شاہ، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ دو جہاناں ایک حکم دینا سنا، انسنت رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بناؤ نے گواہ، شہادت کلمے نام والی بھگتائیا۔ سب دا پینڈا دینا مکا، مکمل اپنی کار بھگتائیا۔ سب دی قبول کرنی دُعا، جو سجیدیاں وچ سیس نوائیا۔ مینوں سب نے کہنا واہ واہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑا جھگڑا دینا گوا، لوک مات رہے نہ رائیا۔ ستجگ سچ چلاؤنا راہ، رہبر ہو کے دینا وکھائیا۔ جس دا اکو قاعدہ قانون ہونا لاء، دوسر شرع نہ کھئے بنائیا۔

دین مذہب دی رہے نہ کھئے وبا، کوڑی کریا دینی گوائیا۔ ست دھرم دی پیدا کر فزا، فیصلہ اکو دینا جنائیا۔ چھٹی دینی گر اوتار پیغمبران عزیزا، عزاز اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ شبدر گرو کہے میرا ہونا اک حقام، حکم اک جنائیا۔ متنا سرب تمام، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پیغمبر گر اوتار شرع دے جو غلام، زنجیر سب دے دتے کٹائیا۔ ایک دس کے دھر دا نام، کلمہ حق دینا پڑھائیا۔ بھیو کھلا کے اگم امام، امن دا ڈنکا دینا وجائیا۔ حجامت والا رہے نہ حجام، سیس جگت نہ کھئے مٹائیا۔ گویاں والا دے کھئے نہ کابن، کابن کابنا اکو بے پرواہیا۔ بناسی دے نہ کھئے رام، دھر دا رام اکو حکم ورتائیا۔ جو دیونہارا ستنام، سو ست ست اپنا آپ سمجھائیا۔ جس نوں سارے کردے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سو کھیل کھیلے وچ جہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ نشان، ستجگ ساچا راہ پرکٹائیا۔ پرگٹ ہو کے وچ میدان، یودھا سورپیر اکھوائیا۔ جس نوں جھک جھک سارے کرن سلام، سجیدیاں وچ سجدہ اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ دے اک عوام، عام دا لیکھا دے چکائیا۔

☆ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ ہرنام کور دے گھر پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ☆

ستگر شبدر کہے میرا حکم ہونا انادی، ناد دھر دا دیاں سنائیا۔ سندیسہ دیواں برہم برہمادی، برہمانڈ آپ جنائیا۔ جو لوآں پریاں جائے سادھی، کھنڈاں دھیان لگائیا۔ دین دنی دی تکی آبادی، چوراسی پڑا آپ چکائیا۔ جس دی دھار ہووے جاگی، آس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھر دا بن کے راگی، راگ اگما دے درڑائیا۔ جگت دا بن کے ڈھاڈھی، ڈھنڈورا دیوے تھائوں تھائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل پُرکھ آدی، آد پُرکھ کی کھیل کھلائییا۔ ہن جگت دلیل کابدی، کاغذ قلم چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نرگن دھار آیا ربابی، ستار تن دے وجائیا۔ اپنی نیتی ریتی دس کے سادی، سادھنا سب نوں دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سارے چھڈ دیو وادی، وعدہ پرہ دے نال کرائیا۔ پچھلا راہ رہنا نہیں گاڈی، مارگ آگے اک رکھائیا۔ دین مذہب دی ابلے کھئے نہ ہانڈی، اگنی آگ نہ کھئے

جلائیا۔ جھگڑا میٹے کرم کانڈی، کانڈ اپنا اک سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا کے گوانڈھی، ناتا ناتے نال رکھائیا۔ سؤر گان مائس ذاتی کھئے نہ ہووے کھانڈی، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا آتم ہووے گانڈی، پر ماتم راہ تکائیا۔ منسا رہے نہ تھکی ماندی، حوصلہ ہمت نہ کھئے ڈھاپیا۔ سب نوں کہنا پئے پُرکھ اکال توں بنا پت جاندی، پت پریشور سب دا پتا مائیا۔ جس دی دُنیا ہونی باندی، بندھن شرع دئے تڑائیا۔ چرن دھوڑ سرشٹی درشٹی ہونی نہاندی، سروور اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن بن کے پاندھی، پندھ سب دا پور کرائیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ سُرچیت سنگھ دے گھر پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

سچ ہووے پیغام، دُھر شبد شبد جنائیا۔ اکم ہووے کلام، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ بے انت ہووے نام، ندھانا اک پرگٹائیا۔ چوڑاسی پیوے جام، امرت اک چکھائیا۔ جس نال جھگڑا مٹے تمام، شرع رہے نہ رائیا۔ مارگ ملے آسان، اصل دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک روپ سمان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آد جگادی کھیل مہان، جگ چوکرئی رنگ رنگائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے آپ بھگوان، اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ شبد کہے شبد ہونا گردیوا، دیو آتما دئے پڑھائیا۔ سوہنگ ہونا میوہ، اکم رس چکھائیا۔ مستک لگنا تھیوا، چرن دھوڑ وڈیائیا۔ سب دی رسنا چینا جہوا، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ کِرپا کرے الکھ ابھیوا، اگوچر دیا کمائیا۔ دھام وکھرا اک نہکیوا، نہچل دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ ستگر شبد کہے دسنا دُھر دھام، دھرم دوار جنائیا۔ جتھے وسے مہربان، محبوب نؤر الاہیا۔ جتھے وشن برہما ملدا دان، جھولیاں خالی سرب بھرائیا۔ جتھوں اُچیا دسرتھ بیٹا رام، رام راما ویس وٹائیا۔ جس نے کھیل کھلایا کابن، بنسریاں دُهن سُنائیا۔ جس مؤسی کیتا پردھان، کوہ طور نؤر رُشنائیا۔ جس نے عیسیٰ بنایا بلوان، دُنکا اکو ہتھ پھڑائیا۔ جس نے محمد دسیا ودھان، چار یاری سنگ جنائیا۔ جس نے نانک

جنایا ستنام، ست ست سمجھائیا۔ جس نے فتح ڈنکا وجایا آن، گوہند رنگ رنگائیا۔ سو ستگر شبد کہے شبد گرو اک پردھان، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہاناں جھلائے نشان، دھرم دوار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جیو جہان، جیو جنت جنت جیو اپنے حکم وچ چلائییا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ گرام سنگھ دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے ایہہ کھیل الکھ اہیوا، پاربرسم پت پریشور آپ جنائیا۔ جو آد جگادی جگ چوڑی وڈ دیوی دیوا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچکھنڈ و سے سچ دھام نہکیوا، نہچل اپنا گھر جنائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گر کردے آئے سیوا، جگ جگ اپنی کار کمائییا۔ جو نام ندھانا کوستک منیاں مستک لاوے تھیوا، تلک للائی اک جنائیا۔ جس نوں گاؤندے آئے صفتاں وچ نال رسنا جہوا، زباں آذان وچ درڑائیا۔ سو نام ندھانا امرت رس دیوے میوہ، امیوں رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نرگن رویر بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے ہر حکم حکم سلطاناں، شاہو بھوپ آپ جنائیا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ، رویر پُرکھ اگم اتھاہیا۔ جو سچکھنڈ و سے سچ مکانا، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جوت نور نور مہانا، بن دیا تیل باقی رُشنائیا۔ سورپہ چند دے نہ کھئے بھانا، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیونہارا دانا، وست امولک اگم ورتائیا۔ ایکنکارا سب دا جانی جانا، جاننہار اک ہو جائیا۔ آد نرنجن جلوہ گر نورانہ، نور نور نور رُشنائیا۔ اباشی کرتا مرد مردانہ، مہربان بے پرواہیا۔ سری بھگوان سورپیر وڈ بلوانا، یودھا دو جہان اکو نظری آئیا۔ پاربرسم پرہہ کھیل مہانا، مہا کتھ نہ کھئے سُنائیا۔ سو کھیلے کھیل دو جہاناں، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے کلجگ مات لوک کیتا پردھانا، ہتھ پشت پناہ ٹکائیا۔ سو اتم لیکھا جانے جوتی جاتا نوجوانا، بردھ بال روپ نہ کھئے درسائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا بدل دیوے زمانہ، زمیں اسماناں پھول پھولائیا۔ مایا ممتا موہ وکار رہن نہ دیوے ٹکانا، ہر

پردیوں جڑ دئے اکھڑائیا۔ شرع دا جھگڑا میٹھے بیگانہ، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو دے کے گیا بیانا، آسا سب دی پور وکھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پروردگار سانجھا یار پھر کے بانا، بان انیالا تیر نام چلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تختوں لاه کے راجا رانا، شخصیت سب دی دئے گوائیا۔ اکو حکم سندیسہ سب نوں کرنا پئے پروانا، پروانگی اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں حکم نرنکاری، جو نرویر رہیا درڑائیا۔ کلجگ دھار میٹنی کوڑ کڑیاری، کٹمب رہن کھئے نہ پائیا۔ لہنا چکانا سنگ محمد چار یاری، یارانہ اتم ویکھ وکھائیا۔ نو ست پاؤنی ساری، مہاسارٹھی ہو کے اپنا شبدي رتھ چلائیا۔ ہر پردے اندر تکی غداری، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ پردہ لاہنا بہتر ناڑی، ہاڈی ہاڈی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے حکم دیوے دھر فرمانا، فرما برداری رہیا جنائیا۔ اٹھو ویکھو نوجوانا، ہر کرتا کی کھیل کھلائییا۔ پیغمبر ہووو سوادھانا، آس نندرا دینی مٹائیا۔ صدی چودھویں ورتے کی بھانا، بھای سب دے سرتے چھائیا۔ چوڈاں طبق کرو دھیانا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ نین ویکھو زمیں اسمانا، ضامن نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں جگت ہویا بیگانہ، بیوہ روپ خلق خدائیا۔ کی نانک دس کے آیا جدوں بغداد رباب وجائے مردانہ، مدعا اگلا اپنا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار پھننا بانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں سب نے سجدیاں وچ کرنیاں سلاماں، بن قدماں سیس جھکائیا۔ اُس پرہو نے بدل دینا زمانہ، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ دھردرگاہی بن کے کاہنا، لکھ چوراسی آتم لینی پرنائیا۔ نرگن دھار ہو کے راما، سرتی سنگ کرے کڑمائیا۔ پیغمبرو بن اکھاں کرو دھیانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اُمت اُمتی دے نہ کھئے نشانہ، نشانے سارے گئے بدلائیا۔ کھیل کرے سری بھگوانا، بھگون اپنی کار کھائیا۔ جس دا اکو ہونا ودھانا، ترمیم آگے نہ کھئے کرائیا۔ شاہو بھوپ بن راجانا، حکم سندیسہ دئے سنائیا۔ سو وقت سہنجنا ہوئے سہانا، سوہنی زٹری نال مہکائیا۔ ستگر شبد کہے سب نوں مننا پینا بھانا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی یودھا سورپیر بلوانا، بلدھاری جوت نرنکاری اک اکھوائیا۔

☆ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۶ دوندر کور دے نوت ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

کتک کہے میرا کرم ہویا چنگا، چنگی ملی وڈیائیا۔ میں پھریا جمناسرتی گوداوری گنگا، تیرتھ تٹاں پندھ مکائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تکیا دنگا، گرودوار جگت لڑائییا۔ جگت سنیاسی ویراگی تیاگی ویکھیا ننگا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائییا۔ دین دنی دا حال تکیا مندا، مندبھاگ دسے لوکائییا۔ پھیر ویکھیا صاحب ستگر دا سنگا، جو گرُمکھ اپنے رنگ رنگائییا۔ پیار دی ڈھولک تے نام وجے مردنگا، شبد راگ سنائییا۔ میں وی جھٹ در دروازے لنگھا، اپنا سپس جھکائییا۔ جان تکیا میرا سوامی نظر آیا اُتے منجا، جو منجھدھار دا لیکھا رہیا مکائییا۔ پھیر اوتار گر بہگت دھار تے اکونجا، بونجا شبد ڈنک شنوائیا۔ میرے نیتروگ گئی انجھا، نیر نینان دتا وائییا۔ میں زور زور دی کما، کمنی وچ کر لائییا۔ پھیر تکیا کلجگ دا پینڈا رہیا نہ لمبا، پندھ رہیا مکائییا۔ پھیر ویکھیا ہر بہگت نہیں کسے دا مچھندا، مچھندگی سب دی دتی مٹائییا۔ ایہہ کھیل پرہو دا اجنہا، اچرج لپلا رہیا کرائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں اکو رنگ رنگا، رنگت نام والی چڑھائییا۔ میں وی وست اکو منگاں، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ پرہو چوراسی وچوں جے مانس جنم دے کے بنائیں بندہ، بندگی اپنی وچ لگائییا۔ جیہڑا تینوں بھلیا اوہ کرم کانڈ دا گندہ، گندگی وچ اپنا روپ بدلائییا۔ تیری چرن پریتی سب توں اتم دھندا، دھرم دی دھار اک درسائییا۔ توں صاحب سورا سرنگا، مہربان تیرے بتھ وڈیائیا۔ جس کارن دوندر نے ونگیاں ٹیڈیاں کیتیاں جنگھا، ایہہ لیکھا اس دی ماتا دا بل ویلے دا دتا مکائییا۔ جیہڑا بھین بھراواں بخشیاں سی انندا، اُس دا پھل لیکھے وچ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر اک اٹھائییا۔

☆ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ☆

کتک کہے میں سریشٹ سبائی تکیا جگ، نو ست انتر نرنتر دھیان لگائییا۔ سریشٹی دریشٹی انتر لگی آگ، دین دنی امرت میگھ نہ کھئے برسائییا۔ شبد انادی سنے کھئے نہ سد، انحد نادی ند نہ کھئے وجائییا۔ پرہو دا درس کرے نہ اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کھئے

نہ پائیا۔ جدھر تکان کوڑی کریا جگت خُماری مد، مدھر رس نہ کھئے پیائیا۔ آتم پر ماتم ہوئی الگ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔
 میں برہمنڈاں کھنڈاں باہر گیا بھج، بھجن بندگی توں پرے دھیان لگائیا۔ دُھر دے کعبے کرے کھئے نہ حج، مندر گرہ نہ کھئے سہائیا۔
 جگت جگیا سُو مارگ گئے چھڈ، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ میں سچکھنڈ دوارے کوک پُکاریا گج، ہوکا حق سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال صاحب سمرتھ، کی تیری بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ
 جگائیا۔ کلجگ کہے میں دین دُنی نوں تکیا، زرگن سرگن ویکھی دھار۔ پھریا مدینہ مکیا، اُمت اُمتی پائی سار۔ شرع وچ دسے کھئے
 نہ رتیا، ناتا تٹا سنگ محمد چار یار۔ پنج وکار سب دے اندر تپیا، آبِ حیات بخشے کھئے نہ ٹھنڈا ٹھار۔ میں ہو کے ہکیا بکیا،
 نیترویا زارو زار۔ کلمے رہی کھئے نہ ستیا، ست ستواد آئی ہار۔ پھر چوڈاں طبق نسیا، اپنا پندھ وچار۔ جدھر جاواں کلجگ
 کھڑ کھڑ کر کے ہسیا، تالی دو ہتھان دی مار۔ اوہ ویکھ میری زین اندھیری مسیا، پرکاش دسے نہ کھئے پیغمبر گر اوتار۔ جس
 کارن گوبند ستھر لتھیا، ماچھوواڑا سیج سنبھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، شاہ پاتشاہ
 سچی سرکار۔ کتک کہے میں پھریا چار چپھیر، چوگرد دھیان لگائیا۔ نو نو چار ہویا اندھیر، نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ چوراسی مٹے
 نہ کیسے گیڑ، اون گون نہ کھئے کٹائیا۔ پُرکھ اکال کرے نہ کھئے مہر، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ ستگر شبد ملے کھئے نہ شیر، بھبک نام نہ
 کھئے سُنائیا۔ میں ڈھیہہ کے ہویا ڈھیر، اپنا بل گوائیا۔ جھگڑا مکے نہ انڈج جیر، اُتبھج سینج لیکھا پور نہ کھئے کرائیا۔ ثابت رہیا نہ
 گرو گر چیل، چیللا گر نہ کھئے چٹرائیا۔ جو انت سندیسہ دے کے گیا شبدی دھار گوبند دھار ندیڑ، تن تت کر جدائیا۔ صدی
 چوڈھویں بے نظیر لاشریک دُھر دے چھیڑ دینی چھیڑ، چھیکڑ اپنی کار بھگتائیا۔ پیغمبران لہنا دینا دئے نیڑ، رسولاں لیکھا جھولی
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ کتک کہے میں ویکھیا دین
 مذہب دا رنگ، ذات پاتی کھوج کھوجائیا۔ ماٹو ذاتی ہوئی ننگ، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ دھرم دی منزل سکے کھئے نہ لنگھ،
 کوڑی کریا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ نج نیتر ملے کیسے نہ اند، نج آتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ آتم سیج سوئے نہ کھئے پلنگ، پر ماتم سنگ نہ
 کھئے رکھائیا۔ سب دا مانس جنم دسے بھنگ، لیکھا لیکھے وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ مایا ڈسنی مارے ڈنگ، چار کٹ رہی تڑپھائیا۔

لیکھا کھئے نہ جانے جو کہہ کے گیا گجری چند، چند ڈلارا کی جنائیا۔ صدی چوڑھویں کلجگ انت نہ جائے لنگھ، پار کینار سمجھ کسے نہ آئیا۔ پرگٹ ہووے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لہنا دینا پورا کرے ست دیپ نو کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ جس دی جوت دھار تیج پرچنڈ، چنڈکا روپ دئے سمجھائیا۔ جس نے اکو آتم پر ماتم دسنا چھند، تون میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر حکم اک پرگٹائیا۔ کتک کہے میں آسا رکھی، آشنا دیاں جنائیا۔ ستجگ کتھا کہانی دساں سچی، ست ستوادی نال ملائیا۔ جس وچ فرق نہ ہووے رتی، رت کورئی کیوں بدلائیا۔ دھرم دی دھار رہی کھئے نہ ستی، ست سچ نہ کھئے سمائیا۔ چاروں کٹ واء تتی، اگنی کلجگ رہی جلائییا۔ کی کرے کھیل پُرکھ سمرتھی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس نے کور کٹمب مکاونا ہتھی، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دیوے دھر دا ور، دھر بھیو آپ کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھر بھیو آپ کھلاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن نور چمکواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلاواں گا۔ ایکنکار کل پرگٹواں گا۔ آد نرنجن ڈگمگاواں گا۔ ابناشی کرتا حکم ورتاواں گا۔ سری بھگوان کھیل کھلاواں گا۔ پاربرہم کار کھاواں گا۔ شبد ستگرؤ اک اکھواوانگا۔ وشن برہما شو نال ملاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں دھار پلاواں گا۔ جیرج انداں پردہ آپ چکواں گا۔ دین دیال بن بخشندا، بخشش رحمت سچ کھاواں گا۔ داتا ہو کے گنی گھندا، گہر گمبھیر روپ درسواں گا۔ پروردگار نور رُشنندا، ظہور اکو اک دکھاواں گا۔ جن بھگتاں میٹ کے چندا، چنتا چکھا وچوں کڈھاواں گا۔ امرت دھار بخش کے سیندھا، اگنی تت تت بھھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حکم اک ورتاواں گا۔ دھر حکم اک ورتائیا۔ دین دیال دیا کھائیا۔ تیئی اوتاراں سنگ رکھائیا۔ پیغمبران پڑا آپ چکائیا۔ گر ستگر انگ لکائے گا۔ سورا سربنگا ویس وٹائیا۔ نام مردنگ اک کھڑائیا۔ پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں لنگھ، دھرنی دھرت وڈیائیا۔ لہنا ویکھ کے سورہ چند، منڈل منڈپ آپ رُشنائیا۔ کلجگ کورئی کریا ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بہرم بھیو بھنائیا۔ آتم پر ماتم بخش کے اند، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ تون میرا میں تیرا گاؤنا چھند، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ بھیو ابھیدا آپ کھولیا۔ جوتی دھار شبد شبد گر بولیا۔

لکھّ چوڑاسی متھ مکھن ورولیگا۔ نام ترازو کنڈا سرشٹی درشٹی آپے تولیگا۔ یودھا سؤرپر بلکار، جگت جہان آپے ٹولیکا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو کھولیکا۔ کتک کہے میں کی دساں حال، کہن
 کچھ نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے بال۔ سو صاحب سلطان ڈھدرگاہیا۔ جس دے وس کال مہاکال، رائے دھرم چترگیت
 سیس نوائیا۔ اوہ جگ جگ کھیلے کھیل کمال، ڈھر دا حکم آپ ورتائیا۔ جس ستجگ تریتا دوپر میٹیا وچ جہان، کلجگ اتم
 ویکھ وکھائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو آن دتا دان، وست نام اک ورتائیا۔ اوہ اتم سب دا لیکھا کر پروان، پر م پُرکھ اپنا حکم
 ورتائیا۔ صدی چودھویں میٹ نشان، نشانہ دھرم دئے جھلائییا۔ جس نوں جھکن راج راجان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کھیلے کھیل
 وچ جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار بھگتائیا۔ کتک کہے میں نیوں نیوں چرن کران دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سچ پریتی بخش کے
 مان، پریم اپنا رنگ چڑھائیا۔ ٹوں داتا دانی گن ندھان، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا
 ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کتک کہے میری منگ اک، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس نوں تیرے ملن دی سک،
 سو صاحب لینا ملائییا۔ انتر رہے کھئے نہ وکھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ چار ورن بناؤنا سکھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ تیرے پیار وچ جائے کھئے نہ بھٹ، تن وجود کرنی صفائیا۔ کھڑا چھڑا دینا پتھر اٹ، پابن سیس نہ کھئے نوائیا۔ تیری دھار
 اے آتم پر ماتم جائے ٹک، نیتر نین دینا کھلائییا۔ امرت بوند بخشیں چھٹ، نابھی کول وچوں چوائیا۔ سب دا لیکھا دینا نچھ، لہنا
 دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دیویں کدے نہ پٹھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ منزل میٹ دینی سوا گٹھ، مارگ مارو ڈنڈ دا پندھ
 رہے نہ رائیا۔ جس کول تیرے پیار دی ہووے چٹ، نام دا ڈھولا دئے سنائیا۔ اوہ مانس جنم جائے جت، لکھّ چوڑاسی ڈیرہ
 ڈھابیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 کتک کہے میری ایہو اچھ، نراچھت میری اچھیا پور دینی کرائیا۔

☆ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے مینوں ملیا مان اکما، اکم اکمرے دتی وڈیائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا کایا ماٹی چما، چم درشتی دینی بنائیا۔ گھر گھر واڑ کے ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھا دینی اپنائیا۔ مایا ممتا موہ دا پا کے طمع، تامس ترسنا کرنی ہلکائیا۔ ہر کا نام چن دینا نہیں کیسے دما، سواس سواس نہ کھئے رکھائیا۔ مانس مانو مانکھ کر نکما، کوڑ کیریا کرنی ہلکائیا۔ میرا کھیل ہونا رواں، چاروں کنت بھجان چائیں چائیا۔ دین مذہب دا رُخ بدلنا نواں، نو کھنڈ پرتھی دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کہے مینوں ملیا دھر فرمانا، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ اٹھ میریا نو جوانا، مرد مردانہ روپ دھرائیا۔ سرشتی درشتی ویکھ زمانہ، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ اشٹ رہیا کیسے نہ راما، رام روپ نہ کھئے سمائیا۔ مان دے نہ کھئے کابنا، بنسری حق نہ کھئے سنائیا۔ پیغمبران بھلیا دھر کلاما، کلمہ کائنات نہ کھئے درڑائیا۔ منتر رہیا نہ کھئے ستناما، ست ست نہ کھئے شنوائیا۔ فتح ڈنکا وجے نہ کھئے دممامہ، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ چاروں کنت اندھیری شاما، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مایا ممتا کوڑ حراما، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلجگ سورے صدی چوڈھویں آجا وچ میدانا، بل اپنا آپ پرگنائیا۔ تختوں لاہ کے راجا رانا، رعیت اپنا حکم سمجھائیا۔ ہر پردے بھر ابھانا، کوڑی کیریا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ سندیشہ رہیا جنائیا۔ کلجگ کہے مینوں ملیا فرمانا ایک، ہر کرتے دتا سنائیا۔ بڈھی رہن دینی نہیں کوئی بییک، پوتر دھار نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے انتر اگنی لاؤنا سیک، ممتا موہ نال جلائییا۔ آتم پرما تم رکھے کھئے نہ ٹیک، ٹیکا دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ میں پھرنا دیس پردیس، نو کھنڈ ست دیپ اپنا پھیرا پائیا۔ میں لہنا دینا پورا کرنا گوہند دس دسمیش، جو در دربارے آکھ سنائیا۔ میں لیکھا تکنا وشنوں باسک شیش، سپنسر مکھاں دھیان لگائیا۔ میں انت تکنا شنکر گیش، گنپت اکھ کھلائییا۔ میں جاننا کی کھیل پرہو ہمیش، نت نوت حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر حکم اک اچجائیا۔ کلجگ کہے میں پھرنا لکھ چوراسی اندر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ بھوونا جگت دوارے مندر، کعبیاں پھول پھولائیا۔ منوا من بناؤنا بندر، دہ دشا ہلکائیا۔ اندھیرا کرنا اندھیری گندر، نوری جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بجر کھولے کھئے نہ

چندر، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دین دُنی کرنے بھاگاں مندن، مند بھاگا ہونے لوکائیا۔ لہنا دینا تکنا تریلوکی نندن، رام رام کھوج
 کھوجائیا۔ پیر پیغمبر کرنا بخشندن، رحمت سب دی پھول پھولائیا۔ دھوڑی مستک تکنے چندن، للاٹی بیہو چکائیا۔ جیو جنت
 اپنے چک کے انگن، فرمانا اکو دینا سُنائیا۔ کیسے وارسے رہن نہیں دینا نندن، پرمانند نہ کھئے سہائیا۔ کوڑ ککرم دے پاؤ نے بندھن،
 بندی چھوڑ نہ کھئے اکھوائیا۔ کیریا کرے میرا سورا سربنگن، پُرکھ اکالا حُکم ورتائیا۔ میں زور رکھاؤنا نال پنچن، پنچم پنچم نال
 ٹکرائیا۔ میرا مہربان ہونا درد دکھ بھہ بہنجن، مہر نظر اٹھائیا۔ کام کرودھ دا سب نوں پاؤنا انجن، نیترا اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ ست
 دھرم دا رہن نہیں دینا سگن، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں لاؤنی اگن، آگے ہو نہ کھئے بُجھائیا۔ آپ بیٹھنا ہو کے
 مگن، سادھی پرہ دے وچ ٹکائیا۔ کھیل کھلاؤنا کایا ماٹی بدن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے مینوں حُکم دتا سچی سرکار، شہنشاہ جنائیا۔ دین دُنی کر دے دھواں دھار، نیتربین
 ہونے لوکائیا۔ سچ دا رہے نہ کھئے پیار، مُحبت کوڑ نال ہلکائیا۔ چاروں کُنٹ پھرنا وارو وار، بھجنا واہو داہیا۔ میرے ملن دی منزل
 کر دُشوار، دُئی دُشمن اندروں دے اٹھائیا۔ بل بخش کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، رحمت تیری جھولی پائیا۔ مایا ممتا لا اکھاڑ، ہومے
 ہنگتا نال نچائیا۔ اٹھ ویکھ جنگل جوہ پہاڑ اجاڑ، سمنڈ ساگر پھول پھولائیا۔ تیری انت آخیری وار، صدی چوڈھویں دئے
 سمجھائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، تیرا پورا لہنا تیری جھولی دئے ٹکائیا۔ کلجگ کہے میں کراں نمسکار، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ سیوا
 کراں میں بن کے برخوردار، عزیز عزیزاں روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۶ ماسٹر سوہن سنگھ دے گھر پنڈ رام پُر ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پرہو میں دُور دُراڈا دُڑا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرا کھیل کھئے نہ جانے لما چوڑا، انتشکرن وچ انت کہن کھئے نہ پائیا۔ چوڈاں طبقات ویکھاں لا کے پوڑا، امامِ اماما تیرا دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری ویکھ براہمن گوڑا، گوہند شبد دھار شنوائیا۔ پھیر ویکھیا سسے اُپر ہوڑا، ہاہا پئی سنگ رکھائیا۔ تیری کِریا نال در دوار تیرے بھڑا، گھر ٹھانڈے سیسِ نوائیا۔ اٹھ ویکھ تیرا جگت جہان کیتا کوڑا، مٹھا رس نہ کھئے بھرائیا۔ میں نوجوان تیرا بانکا چھوہرا، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ سب دا جنم کرم دا لیکھا کر کے کورا، مہربان دیاں دکھائیا۔ تیرے پیار دا پڑھے کھئے نہ دوہرا، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر چلے کھئے نہ زورا، جوڑو زر نال ٹکرائیا۔ جدھر تے اندھیر گھورا، تیرا نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ صدی چوڈھویں انت کنت بھگونت پروردگار تیری لوڑا، لوڑیندے ساجن ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم رہے کھئے نہ جوڑا، پاربرہم برہم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا پیا تورا مورا، ہوئے ہنگتا گرہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیسِ نوائیا۔ کلجگ کہے مینوں بخش دے میرے صاحبِ سلطانا، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ دین دِیال اپنا دے دے دانا، جھولی رحمت نال بھرائیا۔ صدی چوڈھویں سب نون بٹھ دیواں کوڑ دا گانا، تن وجود سگن منائیا۔ تیرا پیار رہے نہ وچ جہانا، جہالت اپنی دیاں وکھائیا۔ پردے اندر بھر ابھانا، مان گرہ گرہ دیاں پرگٹائیا۔ دھرم دی دھار رہے نہ کھئے نشانہ، چاروں کنت کوڑ ہلکائیا۔ چوویویں اوتار پھیر پہننا جامہ، ضامن ہونا تھاؤں تھائیا۔ تیری آشا رکھے رام دا راما، کاہنا بیٹھا دھیان لگائیا۔ پیغمبر تگن راہ دُھر اماما، محبوب تیرا نور نور رُشنائیا۔ نانک گوہند دسیا اک نشانہ، نرویر گئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے میرے مالک دیناں بندھپ، مہربان سرنائیا۔ میرے تلک للائی لا دے چندن، سوریہ چند ویکھن چائیں چائیا۔ تون آد جگادی الکھ نرنجن، نر نرائن بے پرواہیا۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجن، پاربرہم بے انت بے انت اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کل دھار نہ دیویں لنگھن، منسا منسا وچوں بدلائیا۔ پچھلی کیتی کرنی کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ اگلا حکم ورتاؤنا وچ ورتھنڈن، برہمنڈ دینا سمجھائیا۔ تیرا در ٹھانڈا سارے منگن، مانگت ہو کے الکھ جگائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ کاتی، کلمیاں توں باہر دیاں درڑائیا۔ چاروں کُنٹ کرنا اندھیرا راتی، دھرم دا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیری خواہشاں والی ہووے پرہاتی، ویلا وقت نال وکھائیا۔ ساچی منزل چڑھ کھئے نہ گھاٹی، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی، پنج تت نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی آسی، خواہش تمنا واسنا نال سمائیا۔ پھیر میرا کھیل تکنا پرتھی آکشی، گگن گگنتر دیاں جنائیا۔ پرگٹ کر جوت پرکاشی، نرویر ہو کے کھیل کھلائییا۔ کوڑی کِریا میٹ کے ستجگ ست دھرم بناوے اتم ذاتی، ذات اذاتی ڈیرہ ڈھابیا۔ توں حُکم مٹنا آکھی، آخر دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا لہنا دینا میٹے باقی، حساب انت نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھ جانے جگ چوکری جگادی، جگ جگ جگ کرتا اپنا حُکم اک ورتائیا۔

★ ۱۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دیوالی والے دن ★

دیوالی کہے میرا سچ پرکاش، پرہ جوت نال وڈیائیا۔ جگ جگ بھگتاں اندر میرا کھیل تماش، نت نوت ساچی سیو کھائیا۔ حُکم من صاحب گنتاس، سچ سوامی سیس نوائیا۔ جنہاں دے اندرون اندھ اندھیر جائے وناس، ابناشی کرتا کرے رُشنائیا۔ تس منڈل ہووے میری رہراس، سچ سمگری اک پرگٹائیا۔ سچ دوارے کر کے واس، اپنا تور دیاں چمکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے داس، تس دا روپ انوپ پرگٹائیا۔ کھیل تک پرتھی آکاش، گگن گگنتر پنڈھ مکائیا۔ لکھ چوراسی اندر کر کے واس، سرشٹی درشٹی اندر پھول پھولائیا۔ کون وسیا پرہ دے پاس، بھگت سہیلا کون اکھوائیا۔ جس دا صاحب اُتے وشواس، وشیاں توں باہر راہ تکائیا۔ اُس دی پوری ہووے آس، سِدھا رستہ دیوے دُھردرگاہیا۔ دیوالی کہے میں بھگتاں دیواں شاباش، گرُمکھاں نال وڈیائیا۔ جنہاں دا لیکھا ہووے خلاص، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ تن وجود پہننا پئے نہ کھئے لباس، اوڈھن تن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پون سواسی رہے نہ کھئے سواس، رجو طمو ستو نہ کھئے رنگ رنگائیا۔ شنکر تکنا پئے نہ اُتے کیلاش، برہما برہم نہ

دھیان لگائیا۔ جنہاں نرنتر پرہ میرا کیتا پرکاش، دیپک دیا آتم پر ماتم دتا جگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ دیوالی کہے میں کوئی دھار نہیں آگ دی، دیوا بتی نہ کھئے وڈیائیآ۔ میں دھار سورے
 سربگ دی، جگ چوڑی ویس وٹائیآ۔ پرکاش وچوں پرکاش ہو کے جگدی، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ میری کھیل اُپر شاہ
 رگ دی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں ساتن نہیں جیو الپگ دی، کوڑ کیریا نہ کھئے وڈیائیآ۔ میری آشا بھگتاں پریم وچ سد دی،
 سدا دیوے تھائوں تھائیآ۔ اوبناں گھڑی سلکھنی ہووے آج دی، جنہاں ملیا دھردرگاہیا۔ جو سرشٹی جگت مایا پیار وچ بلدی،
 ممتا موہ وچ ہلکائیآ۔ صاحب ستگر دا ساتھ چھڈدی، ناتا کوڑ نال بندھائیآ۔ کوڑی آسا ہووے کگ دی، ترسنا ترپت نہ کھئے
 رکھائیآ۔ دیوالی کہے میں پرکاش ہو کے پرکاش دھر دا لہدی، بھگت سہیلے ویکھ وکھائیآ۔ میری آسا نہیں کوئی مد دی، ترسنا ترکھا
 نہ کھئے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ دیوالی کہے میںوں
 برہما کیتا پیار، دیپک دیا آگم جلائیآ۔ وشنوں میری بدھی دھار، جوتی جوت نال رُشنائیآ۔ شنکر میری کیتی وچار، کیلاش اُپر
 کر رُشنائیآ۔ اندر میرا کیتا دیدار، جوت ویکھ آگم اتھاپیا۔ پڑدا چکدے رہے پیغمبر گر اوتار، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ میری جگ
 مگ جوت اپار، اپرمپر سوامی دتی پرگٹائیآ۔ اشٹبھج میںوں لیاندا وچ سنسار، دیپک نو نو جگائیا۔ پھیر جگی بل دوار، باون
 رنگ ویکھیا چائیں چائیا۔ رام دتا آدھار، ملی مان وڈیائیآ۔ کرشن نے ارجن دتا وکھال، پرہ جوتی جوت رُشنائیآ۔ میں جگ
 جگ چلدی رہی سال بسال، سمت سمتی پندھ مکائیآ۔ دین دنی دا ویکھدی رہی حال، جگ چوڑی دھیان لگائیآ۔ بنا بھگتاں
 گھر دیپک سکیا کھئے نہ بال، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیآ۔ جگت دیوالی سب نوں کیتا کنگال، جگت واسنا وچ سرشٹ ہلکائیآ۔ میں
 سدا جگدی رہی سچ سچ دھرمسال، کایا مندر اندر اپنی آپ کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس اندر اپنا دیپک دیوے بال، دیوالی کہے میں سدا اُس
 دے نال، جگت رنگ دا پندھ مکائیآ۔

☆ ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

پندراں کتک کہے میری نگ نال لکیرا، لائن عین دتی بنائیا۔ مینوں یاد آ گیا روداس دا کسیرا، جو کوڈی براہمن ہتھ پھڑائیا۔ گنگا دھار تکی نیرا، جو ویندے وہن بھجے واہو داہیا۔ کھیل جانا بے نظیرا، نظر توں پرے کی کرے نور الاہیا۔ جس وچوں نظر آئی تیری دھار شمشیرا، سمش تبریز دے ڈبائیا۔ پھیر ویکھیا لیکھا شاہ حقیرا، شہنشاہ دتا درڑائیا۔ پھیر چوٹی تکی اخیرا، جتھے منزل بے پرواہیا۔ اکو روپ نظر آیا پیرن پیرا، پاربرہم ڈھردرگاہیا۔ چرنی ڈھٹھا دے کیرا، نیتر نیناں نیر وائیا۔ پرہو کدوں توڑیں شرع دیاں زنجیراں، ذرا ذرا دے سمجھائیا۔ کی تیریاں وڈ تدبیراں، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑیاں دسن ضمیراں، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے وتیرہ، وتکرے وچ جگت لوکائیا۔ سہاگن ہتھی بنھے نہ کھئے کلیرا، کوڈی کسیرے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا اتنر ہویا دلگیرا، دلدار دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا لے امرت رس سیرا، تیرے مکھ پوائیا۔ اوہ تگ کلجگ دا انت اخیرا، تینوں دیاں وکھائیا۔ جس وچ اوتار پیغمبر گروآں گھتیاں وہیراں، مات لوک تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی دی بدل جانی تقدیرا، طریقہ ڈھنگ دیاں سمجھائیا۔ اُس ویلے روداس ہونا میرا ہیرا، ہر جو اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دے سپس تے نیلے رنگ دا ہووے چیرا، نیلی دھار دے گواہیا۔ اُتے بدھی ہووے شرع دی زنجیرا، شریعت لکھ کے الفیے نال سمجھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئی محمد نوں ہم شیرہ، صلح کل ول دھیان لگائیا۔ جس واسطے جوتی دھار دا ست رنگ دا آونا لیڑا، اوہ اوڈھن گرمکھ سپس ٹکائیا۔ پنجاں لکھاریاں سانجھا پھڑیا ہووے لکوں بدھا کیڑا، ڈوری ساڈھے تن ہتھ وڈیائیا۔ پندراں کتک کہے میں نمسکار کیتی بنا نگ توں کڈھیاں لکیرا، جگت لائن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کٹھارا بھیرا، بھیرٹی گلی اوکھی گھاٹی منزل پچھلی پار کرائیا۔

★ ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۶ سادھو سینگھ دے گھر پنڈ بستی تیغا سینگھ والی ضلع فروزپور ★

کتک کہے میں دُور دُراڈا تکیا، بن اکھاں اکھ اُٹھا۔ کی کھیل پُرکھ سمرتھیا، کی حُکم رسیا ورتا۔ نو کھنڈ پرتھی ٹھیا، ست دیپ بھجیا واہو داہ۔ جگت جیو جہان مچیا، کلجگ اگنی اگ رہی تپا۔ پھری دروہی مدینہ مکیا، کعبے نظر نہ آئے خدا۔ جھگڑا پیا بھائی بھین سکیا، پتا پُوت سکے نہ کھئے گود اُٹھا۔ موہ ہنکارے سنسار متیا، گُرم ت سارے گئے بھلا۔ میں لکھ چوراسی تکی ڈالی پتیا، چارے کھانی پڑدا لاہ۔ پرہ دے نام وچ کھئے نہ رتیا، ہوئے خدی سکے نہ کھئے گوا۔ کھیل تگ کے الکھ الکھیا، نیتر نیناں نیر دتا ویا۔ کتک کہے میں پرہ سرنائی ڈھٹھیا، گل پلُو واسطہ پا۔ کیوں کوڑ کُڑیا ہر پردے اندر نچیا، پردہ انتر زرنتر دتا اُٹھا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے بے پرواہ۔ کتک کہے میں دُور دُراڈا کھوجیا، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے روگیا، مایا ممتا سرشٹ ہلکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ چنتا سوگیا، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ جگت واسنا دین دُنی نے بھوگ بھوگیا، بہسٹر روپ نہ کھئے بنائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ سب دا تکیا چوغیا، دُرم ت میل نہ کھئے دھوائیا۔ چوڈاں طبق پھریا چوڈاں لوگیا، چوڈس ودیا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں اتم سمبھلے کھئے نہ مؤقیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ کتک کہے میں تگ کے ہویا حیران، حیرت وچ دُبا ئیا۔ کی کھیل جگت جہان، کی کرتا کار کمائیا۔ چاروں کُنٹ شرع شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ ساچا دے نہ دھرم نشان، دُھر دی دھار نہ کھئے پرگنائیا۔ سچ سُنے نہ کھئے دُھنکان، شبد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ مانو مانو جھگڑا وچ جہان، جہالت دُور نہ کھئے کرائیا۔ اک پرہو نوں سارے گان، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈان، نام کلمے نال ٹکرائیا۔ من منسا کر ایہان، ہوئے گرہ پرگنائیا۔ صاحب سوامی ملے کھئے نہ آن، نج نیتر پرہ درس کھئے نہ پائیا۔ میں چار کُنٹ تگ کے کہا سری بھگوان، پارہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کتک کہے میں دُور دُراڈے جن بھگت سہیلے تگے تھوڑے، بہ گنت نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں دے انتر پریم دی لوڑے، لوڑیندا سجن ویکھ خوشی منائیا۔ اتم پرما تم بنا کے جوڑے، سرتی شبد وچ سمائیا۔ دین دُنی دے رس سمجھ کے کوڑے، کوڑی کِریا گئے تجائیا۔ اکو تگ کے سسے

اُپر ہوڑے، ہنگ ٹپی نال چٹرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گا کے دوہرے، ناتا دوہرا لیا جڑائیا۔ جنم کرم دے لیکھے کر کے کوارے، کوڑ ککرم دا پینڈا دتا مکائیا۔ نوجوان بانکے بن کے چھوہرے، گرمکھ ساچے رنگ رنگائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا نال اجیت ججھار سنگھ فتح نال جورے، چوٹھے جگ گنڈھ گنڈھائیا۔ سو صاحب ستگر شبد آگے چڑھ کے گھوڑے، واگا اپنے ہتھ رکھائیا۔ مالک خالق ہو کے بھڑے، پوہ چھبی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کتک کہے چھبی پوہ سہاؤنا، سوہنی رت رمنیک۔ جوتی شبدی کھیل کھلاؤنا، پُرکھ ابناشی بخش حق توفیق۔ کلنی تاج جوڑ جڑاؤنا، توڑا جوڑ جگت جگدیش۔ ساڈھے تین انچ دا چکر بناؤنا، جس وچ بندسا ہووے بیس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی پچھے دی میٹھے لیک۔

★ ۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۶ کرئیل سنگھ راجو کے والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر صاحب سدا اٹل، جگت ترازو تول نہ کھتے ثلاثیا۔ جن بھگتاں دیوے نام اٹل، قیمت کرتا نہ کھتے رکھائیا۔ آد جگادی بن کے صلح گل، گل مالک ہوئے سہائیا۔ پچھلی کیتی بخش کے بھل، مارگ اپنے آپ رکھائیا۔ مانس جنم نہ جائے رُل، مہربان ہوئے سہائیا۔ بچن کیتا جس نال زبان بُل، بتی دند نال شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کرپا کر اُپر سنگھ کرئیل، پورب لیکھا دتا چکائیا۔ جنم کرم دی دھو کے میل، پت پتیت آپ بنائیا۔ جیون دا مارگ کر سہل، رستہ اکو اک وکھائیا۔ سدا رچھیا ہندی رہے اُپر گان مچھ بیل، بچیاں دیوے مان وڈیائیا۔ گھر وچ ہووے چہل پہل، دُکھاں درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ مہربان مہربان مہربان مہر کرے سنگھ سوربیر چھیل، جوہن ونا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ کرپا کرے دین دیا دین، دیا دھ دیا کھائیا۔ تڑپھن دیوے نہ مچھی مین، امرت بوند سواتی جام پیائیا۔ ناتا توڑ کے ترے گن تین، ترے بھون دھنی ہوئے سہائیا۔ اپنا مارگ دس مہین،

راہ اکو دتا دکھائیا۔ ستگر حکم تے سدا کرو یقین، بھل وچ بھل کدے نہ جائیا۔ اس توں وڈی نہیں کوئی ہور تعلیم، جگت سکھیا کم کسے نہ آئی۔ پردے رکھو ذہن ذہین، ظاہر ظہور دئے سمجھائیا۔ پھیر کدے نہ ہووو غم گین، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ پیار مُحبت وچ رہنا لین، لو انتر انتر لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرے سب نر مدین، مدعا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ بٹالے والے دے نوٹ ہر بھکت دوار جیٹھووال ★

اجیت سنگھ پتا پوت دا ناتا، ناتا دھر دا آپ رکھائیا۔ پورب جنم دی میٹ کے واٹا، اگلا جنم بدلائیا۔ بھگتی بہاو دا پورا کر کے گھاٹا، تول کنڈے نام ترازو آپ ٹلائی۔ تیری بسترے مرگ دی کھاٹا، ستگر اپنے سنگ ہنڈھائیا۔ جو آد انت دا داتا، دیاوان اک اکھوائیا۔ ایتھے اوتھے ہووے راکھا، دو جہاناں سنگ ملائی۔ پورا کرے بھوکھت واکا، محمد شہادت دئے بھگتائی۔ تن جلے نہ اگنی آنچا، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گرمکھ جگت مرے کدے نہ مرنی، مر جیوت روپ وٹائی۔ پاربرہم پت پرمیشور بخشے اپنی سرنی، سرنگت اک دکھائیا۔ منزل دھر دی اک چڑھنی، اگم اتھاپ آپ چڑھائی۔ ناتا رہے نہ بھ ڈرنی، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ جس نے نویں گھاڑت گھڑنی، گھڑن بھتنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائی۔ اجیت سنگھ محمد یار کرے اشارہ، سینت نال رہیا سمجھائیا۔ میرے بے عیب پروردگارا، تیری بے پرواہیا۔ تیرا نور نور اُجیارا، جوت جوت رُشنائی۔ اپنے نال میل دوبارہ، دوہری میری بنت بنائی۔ میں دست بدست کران نمسکارا، سجدے وچ سپس جھکائی۔ تُوں احباب میرا مٹر پیارا، محبوب نور الابیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ ہرجن ہر صاحب سدا سہائک، آد جگاد دیا کھائی۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نائک، نرگن نرور بے پرواہیا۔ تیری لیکھے

لاوے الفیے والی پڑھی آیت، حضرت سنگ نبھائی۔ آگے وچھوڑا نہ ہووے شاید، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دا کیتا عہد، وعدہ اپنا ویکھ وکھائی۔ مہربان بوئے سہائی سہج سہج، سہج اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائی۔ اجیت سنگھ ویکھ کھیل پسر پدر، برادر رہیا ملائی۔ وشوامتر تیرا متر، نور الابی دئے گواہیا۔ جس دے پردے اندر اک دا ذکر، زکریئے توں پرے دھیان لگائی۔ انت رکھیا محبوب دا فکر، فقرہ اک سنائی۔ میرا میت جائے نہ وچھڑ، وچھوڑا نظر نہ کئے وکھائی۔ لہنا دینا پروردگار تیرے دربار جائے نیڑ، باقی اور رہے نہ رائیا۔ فراق ہووے حضرتے بجر، حضور تیری اوٹ تکائی۔ جس دا لیکھا مکنہ سی تئی کتک ویلے فضر، فضل اپنا آپ کھائی۔ نیڑ نہ آوے لاڑی موٹ قضل، اجل توں لئے بچائی۔ پریمی نال پریمی میل نال سجن، پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ کرے کھیل موٹ گوپال مدن، کاہن کاہنا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائی۔ اجیت سنگھ ایہ تیرا پچھلا چچا ذات بھائی، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ وچھوڑا سہ نہ سکے جدائی، انتر انتر دھیان لگائی۔ بھجآ آیا چائیں چائیں، دُور دُراڈا پندھ مکائی۔ بستر سیج لیایا اٹھائی، تیرا کفن دتا بدلائی۔ سچ پریتی در ساچے سچ کھائی، سچ ملی وڈیائی۔ تیرے جنم دی جنم وچوں جنم لین دی چُک کے لیایا مٹھائی، پرہ آگے بھیٹ کرائیا۔ بجرجن ہر سنگت گرمکھ گرسکھ کھان چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درسائی۔ تیریاں بھجاں باہواں ویکھے تھائوں تھائیں، تھان تھنتر پھول پھولائی۔ مہربان محبوب کِریا کرے دُھر دا مالک سب تھائیں، مہربان مہربان مہربان اپنا رنگ رنگائی۔ دھرم رائے دی منزل دا گرمکھ بنے کدے نہ راہی، چترگیت لیکھ نہ کئے جنائی۔ ستگر شبد شبد ستگر نرگن نرگن بوئے سہائی، آتم پرما تم پرما تم آتم اپنا جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نور نورانہ مرد مردانہ شاہو بھوپ دُھر دا رام اک گوسائیں، کاہن کاہنا لکھ چوراسی نظری آئی۔

☆ ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ ملکہا سینگہ دی دیہہ چُھٹن دے نوت چھٹی بی بی گنگا نگر ☆

ملکہا سینگہ لوک مات پورے بھئے سواس، ساہ ساہ پرہہ دا نام دھیائیا۔ چوراسی وچوں مائس جنم دی پوری ہوئی آس، ترسنا جگت رہی نہ رائیا۔ مات پت بھائی بھین ساک سجن سارے دھرو دھرواس، دھیرج دھیر ست سنتوکھ رکھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ رائے دھرم دئے نہ پھاس، چترگپت نہ لیکھ وکھائیا۔ جم کا ڈنڈ کرے نہ ناس، بھے بھو نہ کھئے ڈرائیا۔ جنم جنم چوں بھئے بند خلاص، بندھن بندھ دتا ٹرائیا۔ جس دی وست اوسے دے پاس، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ جوتی جوت ہويا پرکاش، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ گرمکھ سچکھنڈ دوارے سچ نواس، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جس دے وشن برہما شو داسی داس، کروڑ تینیس سس نوئیا۔ اوتار پیغمبر گرو جوت دی دھار ویکھن کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ گرسکھ لوک مات کدے نہ مریا، شبد گویند گرو گردیو دئے وڈیائیا۔ جو پُرکھ اکال دی سرنی پریا، پاربرہم پت پریشور اپنے وچ سمائیا۔ ملکہا سینگہ منزل اگئی چڑھیا، جگت جہان پنڈھ مکائیا۔ سچ دوارے جا کے کھڑیا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں وچ جا کے رلیا، کبیر روداس خوشی منائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہويا بریا، جنم مرن دا پنڈھ مکائیا۔ کرپا کیتی نرائن نریا، نہ ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در ساچے سوبھا پائیا۔ ملکہا سینگہ چھڈی جگت جاگیر، ناتا دین دنی ٹرائیا۔ ور پا کے گہر گمبھیر، در ساچا اک سہائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی تقدیر، تدبیر جگت نہ کھئے جنائیا۔ جھگڑا مک جائے شاہ فقیر، حقیر حقیراں ڈیرہ ڈھابیا۔ مل کے شاہ پاتشاہ شہنشاہ مالک دھر دے پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں اُپر ڈیرہ لائیا۔ جگت جہان دی کوڑی کرپا میٹ لکیر، لائین عین وچ سمائیا۔ لیکھا چُکیا بھوشن تن بستر سریر، آتم پرما تم پرما تم آتم اکو روپ درسائیا۔ پاربرہم پرہہ میلا کیتا اخیر، ایش جیو اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ملکہا سینگہ ملیا پرہ پُرکھ پرہہ ٹھا کر، ہر کرتا رنگ رنگائیا۔ چھڈ کے دین دنی دا ساگر، گہر گمبھیر وچ سمائیا۔ جس دوارے بھگتاں ملدا آدر، ناما جے دیو سوبھا پائیا۔ سداما سدھنا کہے آیا سوربیر بہادر، یودھا اک اکھوائیا۔ جھگڑا مکیا مقتول قاتل، شرع

زنجیر زنجیر ٹڑائی۔ جسدا بھیو کھلیا باطن، بے پرواہ ویکھ وکھائی۔ سچکھنڈ دوار ملّ کے وطن، بے وطن اپنے گھر سوہا پائی۔
 جگت پیار مُحبت موه من کلپنا یتن، یتھارتھ پرہ دی دھار پرہ دے وچ سمائی۔ جس دا سچکھنڈ دوار اکو پتن، درگاہ ساچی
 سوہا پائی۔ گرسکھ ستگر دا پورا رتن، اموک امل نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سد اپنے گھر وسائی۔ ملکھا سنگھ کہے میتھوں چھٹیا ساک سجن، ناتا کوڑ رہیا نہ رائی۔ جو گھڑیا سو انت بھانڈے بھجن،
 تھر رہن کھئے نہ پائی۔ میں وسیا اوس پرہو دے وطن، جتھے بھگت سہیلے صوفی فقیر اوتار پیغمبر گر جوتی جوت وچ سمائی۔
 میرے دین دیا لے پُرکھ اکالے مینوں اپنے لایا انگن، انگیکار آپ کرائی۔ گوہند دی دھار شبد کنگن، تن وجود دتا پھنئی۔ میرا
 بھاگ نہ ہویا مندن، جگت وچوں چلیا چائیں چائیا۔ میری انت اخیر صاحب سلطان آگے اکو بندن، ڈنڈاوت کر کے سیس
 جھکائی۔ چار جگ تیرے نام دی صفتی چڑھی رہے رنگن، کسمبھڑا رنگ نہ کھئے وکھائی۔ گوہند دی مریدا کرے نہ کھئے بھنگن،
 بھانے وچ سارے سیس نوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک اک اکھوئی۔
 ملکھا سنگھ آتم کہے میں سچ دوار ستی، سچکھنڈ وچ ملی مان وڈیائی۔ جتھے اکو جیہی رتی، رٹری سچ دتی مہکائی۔ ناتا چھٹیا
 کایا بتی، بتخانیاں ڈیرہ ڈھابیا۔ ملیا پاربرہم پت پریشور اچتی، چیتن اپنے وچوں آپ کرائی۔ میری آون جاون گنڈھ ٹٹی، آگے
 پندھ رہیا نہ رائی۔ میرے صاحب ستگر دین دیال منزل دتی اچی، اچ اگم اتھار در ٹھانڈے اک ٹکائی۔ من کلپنا توں باہر میری آتما
 پرما دتی لگی رہے رچی، اور واسنا نہ کھئے رکھائی۔ میرا اجل ہویا مکھی، ڈرمت میل رہے نہ رائی۔ میری ماتا دی سہیل
 ہووے ککھی، جس بھگت جنم کے پرہ دی جھولی دتا پائی۔ میرے پچھوں میرا پروار ہوئے کھئے نہ دکھی، بھین بھائی کیرنا وین کھئے
 نہ پائی۔ میری جگت نالوں ٹٹی، کوڑ سنسار نالوں ہوئی چھٹی، پُرکھ اکال میرے گانا بدھا گئی، آد نرنجن اپنے وچ سمائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائی۔ ملکھا سنگھ دا تن وجود کہے سریر، ست
 ست سنائی۔ سُنو میرے ساک سجن سین سانجھے ویر، سبناں دیاں سنائی۔ میرے اُتے ڈھائی گز دا لال کپڑا دینا چیر، گوہند
 دی نشانی جُجھار والی سوہا پائی۔ کھئے نہ ہوئی دلگیر، نیتر نیناں نیر نہ کھئے وہائی۔ میں پی کے امرت رس سیر، سر دھڑ دا لیکھا

دِتا مُکائیا۔ مینوں سچکھنڈ دی سچ دوار دی سچ دھرم دی ملی اوہ جاگیر، جو آد جُگاد جُگ چوڑی اکو رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم جنم پورب لیکھے لہنے تے مار لکیر، اگلی اکسیر، عقل بُدھی توں باہر اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ ملکھا سنگھ دے ارتھی چکن سمیں چھٹی بی بی گنگا نگر ★

ملکھا سنگھ پُرکھ اکال دے سٹ دُلا رے، دُولحے دُھر دے تیری وڈیائیا۔ تُوں منزل چڑھنا اوس چُبارے، جتھے گوبند بیٹھا تیرا ماہیا۔ تینوں اڈیکدے سنگھ اجیت جُہارے، بالے نیہاں والے راہ تکائیا۔ خوشی وچ ہسّن کہن اسیں وی رہے کوارے، کوارا گُرمکھ ساڈے وچ ملے چائیں چائیا۔ پھر جنم لینا نہ پئے دوبارے، مات گریہ نہ اگن تپائیا۔ سہانا بھگتاں دے دوارے، بھگتاں مل کے وجے ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گر پریم دے دین ہُلا رے، ہُلا ر دُھر دا نام جنائیا۔ آخری سیکھیا دے مات پت بھائی بہین ساک سجن سارے بھائی چارے، وڈیاں چھوٹیاں دے سمجھائیا۔ میری کرے نہ کئے گریہ زارے، نیتر نیناں نہ نیر وہائیا۔ کوئی نہ کہے وسدا گھر گیا اُجاڑے، اُجڑیا کھیڑا جُگ چوڑی وسے چائیں چائیا۔ جس گوبند نے گُرمکھ گُرسکھ پریم پریتی پیار وچ تارے، تارنہار دیا کھائیا۔ گڑھی چمکور دے تیرے پورے کرے لارے، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ تینوں نمسکار کرن چند ستارے، سوریہ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کروڑ تیتیسا سُرپت اند برکھا کرے نال اشارے، وشن برہما شو تیرا جس گائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دیال صاحب سوامی انترجامی، گھٹ نیواسی دے وسنا اوس محل چُبارے، جس تُوں سچکھنڈ کہہ کے سارے رہے گائیا۔ اپنی انت دی سب تُوں کردے نمسکارے، آگے سیس جگدیش دینا جھکائیا۔ جو تیرا ایتھے اوتھے بنے سہارے، دو جہاناں اپنا رنگ رنگائیا۔ بہیناں تکن ساڈا ویر چڑھیا کھارے، لاڑی موٹ والی پرنائیا۔ پھیر اُس تُوں چرناں وچ لتاڑے، پلُو جھڈا کے بھجیا واہو داہیا۔ میرا صاحب ستگر اکو متر یارے، جو یارڑا ستھر گیا بندھائیا۔ میں اُس دے گریہ وسنا تے رہنا سدا نالے، وچھوڑا آگے نظر کئے

نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جُگادی جُگ چوڑکری نت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں شبد ستگر ہو کے آپ سمبالے، سمبل دا مالک کلجگ اتم دیا کھائیا۔

☆ ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۶ رتن سنگھ دے گرہ پچی بی ۰ بی ۰ گنگا نگر ☆

کلجگ کہے صدی چوڈھویں لگی بسن، بس بس ربی جنائیا۔ اپنا بھیو لگی دسن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ دین دنی ہوئی دسے بے وطن، گرہ مندر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا انت کنارہ پتن، پاتی گوبند دئے گواہیا۔ کرنا کھیل الکھنا الکھن، الکھ اگوچر اپنا حُکم ورتائیا۔ جس میری گودی کرنی سکھن، اُمت نبیاں پندھ مُکائیا۔ جس دا پردہ پُرکھ اکال آوے ڈھکن، پروردگار نور الابیہا۔ سانجھی پت آوے رکھن، رکھک ہو کے ہونے سہائیا۔ میں سب کجھ تکان اکھن، بن نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ کوٹاں وچوں میتوں تھوڑے دسدے رتن، گرمکھ سنت سہیلے سوبھا پائیا۔ کلجگ جیواں چلے کھئے نہ یتن، بیتھارتھ پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں دسے نال اشارے، سینت اگم ربی لگائیا۔ میرے ویکھ انت کنارے، نئیا نوکا ڈولے تھاون تھائیا۔ محمد تکی نال سنگ چار یارے، یارانہ پورب پھول پھولایا۔ گوبند ویکھے پنج پیارے، پنچم دھار دھار شنوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا مُکنا وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہے جنائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرے کل کلکی اوتارے، امام اماما شہنشاہیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ ساڈھے تن ہتھ وسدے گھر اُجڑے، رُتھی رُت نہ کھئے مہکائیا۔ دین مذہب دے لا اکھاڑے، کلمہ کلمے نال ٹکرائیا۔ سرشٹ درشٹ چبا اپنی داڑھے، لکھ چوراسی لہنا دئے مُکائیا۔ میری اُس پرہوؤ نمسکارے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جس دی چار جُگ صفتاں وچ لیکھدے گئے وارے، وارتا اکھراں نال سمجھائیا۔ صفتاں کرن شاستر سمرت وید پُران سارے، انجیل قرآن ڈھولے راگ الایا۔ سو دھرنی دھرت دھول دھول ہو اُجیارے، لوک مات اپنا حُکم ورتائیا۔ میں تکدی کل کلکی اوتارے، نہکلنک اگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل بُدھی تون باہرے، عقل وِدیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جو جن بھگتاں بخشے نام ادھارے، ادر وچ ہونے سہائیا۔

سو میرا لیکھا لہنا دینا صدی چوڈھویں انت وچارے، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا صاحب سلطان پروردگارے، محبوب جلوہ گر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان نرگن دھار نر اوتارے، اوتری اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۶ امیر چند گلائی دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے میری جگ جگ نوین تاثیر، چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں نت نوٹ کران تعمیر، روپ انوپ اپنا اک پرگٹائیا۔ اوٹ لے کے گہر گمبہر، بے نظیر آس رکھائیا۔ لکھ چوراسی بنا اپنی جاگیر، مالک ہو کے کھیل کھلائیا۔ جس دھار وچ یاد کیتا کبیر، بردے اتر دھیان رکھائیا۔ کھنڈا دھار سمجھ شمشیر، پیار دھر دا گیا نبھائیا۔ ایسے کارن پوہ نہ سکیا نیر، گنگا لہر نہ کھئے ڈبائیا۔ ساچی سکھیا سکھ لے چند امیر، بنا پرہ تون دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو آئے سو گھت کے جائے وپیر، پاندھی بنکے اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے جو آ گیا پرہ دی سرن، سرن اک تکائیا۔ مل گیا نال دھرنی دھرن، سمرتھ سنگ نبھائیا۔ اُس دے لیکھے لگے جیون مرن، اپنی رکھے نہ کھئے وڈیائیا۔ صاحب ستگر سد آئے بھگتاں پلو پھڑن، نیرن نیرا ہو کے دیا کمائیا۔ اگنی تت نہ دیوے سڑن، امرت میگھ نام برسائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جو دھر دا ڈھولا پڑھن، تنہاں لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے آد جگادی ستگر دین دایلا، دیا دھار دیا کمائیا۔ جن بہگت بنا کے اپنا بالا، بچپن اپنے نال رکھائیا۔ لہنا دیوے جنم جنم دی گھالا، کرم کرم دا پندھ مکائیا۔ جیون زندگی مارگ دے سکھالا، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ کیسے دا دینا پئے نہ ہالہ، جگت جہان نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے امیر چند دے تہاں ہو گیا سنگھ امیر، امیر سنگھ نام بدلائیا۔ ستگر کریا کر کے اپنے سیس دا بخش کے بستر چیر، جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دی کٹ کے پیڑ، پیڑھی اگلی دئے بدلائیا۔ رائے دھرم

دوارے نہ ہووے بھیڑ، چترگیت لیکھا منگ سکے نہ رائیا۔ منزل اتم چڑھے اخیر، جتھے ملے بے پرواہیا۔ پچھلی بدل دتی تقدیر،
تقصیر اپنے نال رلائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دی بخش جاگیر، وست اٹلی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہون نہ دیوے کیسے دلگیر، جگت دلیر دور کرائیا۔

☆ پہلی مگھر شہنشاہی سمت ۶ رات نوں ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کتک کہے بھگتو میری انت نمستے، نو نو سوس جھکائیا۔ ٹھاڈے کھیڑے رہن وسدے، گرہ گرہ وجے ودھائیا۔
بھنڈارے بھرے رہن امرت رس دے، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ میل ہندے رہن نیج نیتر نین اکھ دے، لوچن نال ملائیا۔ حکم
سُن دے رہنا سچ دے، سچ نال وڈیائیا۔ ناتے چھڈنے کوڑی مت دے، گرمت لینی اپنائیا۔ پیار محبت وچ پھرنا نسدے، بھجنا
واہو داہیا۔ لیکھ مکاؤنے کلپنا آگ دے، امرت میگھ برسائیا۔ بھگت دوارے سوہنے بیٹھے سجدے، در ساچے سوہا پائیا۔ آگ
کھیل تکو آج دے، کتک کہے میری جگہ مگھر گیا آئیا۔ مگھر کہے تسیں بچے پرہو دی رت دے، رتن امولک ہیرے نام سمجھائیا۔
ٹھاڈے پردے رہنے نہیں تپدے، اگنی کوڑ دینی گوائیا۔ لیکھے پورے کر کے پچھلے پ دے، پت پت دے دیوے کرائیا۔ کھیل وکھا کے
اک الکھ دے، الکھ آگوچر دینا ملائیا۔ گھرانے رہن نہیں دینے وکھ دے، دوار بنک اک سہائیا۔ میل ملاؤنے پُرکھ سمرتھ دے،
جو رام رام دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مگھر کہے میں
لوک مات وچ چڑھیا، پرہ صاحب دتی وڈیائیا۔ میں اکھڑ اگنی پڑھیا، جس نوں جگت ودیا نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ دوارے وڑیا،
مندر اکو اک وڈیائیا۔ پرہ اباشی تکی انت کلیا، کل کلکی کی کار کھائیا۔ جتھے جوت دا دیپک بلیا، اور نہ کھئے رُشنائیا۔ جس
جگ چوگری سب نوں چھلیا، سچکھنڈ تکیا دھر دا ماہیا۔ جس دا وچھوڑا ہوئے گھڑی نہ پللیا، پلک دے پچھے سوہا پائیا۔ سو
اتم پر مات دھار ہو کے رلیا، نرگن نرگن وچ سمائیا۔ جس دا نہچل دھام اٹلیا، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ اُس شبد سندیسہ گھلیا، دھر
فرمانا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سُنائیا۔ مگھر کہے میں ویکھی دو

جہاناں پیندی راس، ین گوپی کاہن وڈ وڈیائیا۔ میں تکیا پُرکھ اباش، نرگن داتا نور الابیا۔ میں ویکھیا پرتھی آکاش، گگن
 گگنتر پھول پھولایا۔ میں چار جگ دی تکی آس، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگایا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے دتا اکھ، حُکم
 اکھا اک درڑایا۔ دین دُنی دا ویکھ واقعات، واقع پڑدا اک چکایا۔ کی کھیل کائنات، ہر کرتا رہیا جنایا۔ نور نورانہ تگ
 ساکھیات، جلوہ گر اکھ اتھایا۔ جس دے کول سب دا بھوکھت واک، واقف کار آد جگاد اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ مگھر کہے مینوں آئی اکھی خبر، بے خبر دتی سنایا۔ چار کُنٹ
 رہیا کھتے نہ صبر، بے صبر ہوئی لوکایا۔ اوہ تگ کی پُکارے پیغمبراں قبر، مقبرے دین ڈھایا۔ جس دا اُمت بنایا تہر، وسیلہ
 جگت نام سمجھایا۔ اوہ پاؤن لگا غدر، گداگر کرے لوکایا۔ گر اوتار پیغمبراں اُس دا منظور کیتا عدل، انصاف اک سمجھایا۔
 دین دُنی دی دھار دیوے بدل، بدلا چکے تھاوں تھانیا۔ سب دے سرتے کوکے اجل، آگے ہو نہ کھتے اٹکایا۔ صدی چوڈھویں
 سب دی پوری ہوئی منزل، منزل آگے رہی نہ رانیا۔ دین دیالا کرے وزن، ترازو کنڈا نام اٹھایا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی بدن،
 بدی دا لیکھا دئے مکھایا۔ چھیتی ہلونا دئے وچ عدن، اعلیٰ ادنیٰ آپ اٹھایا۔ کھیل کرے سورا سرینگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 سرشٹی دی درشٹی تگ بھجن، بندگی پھولے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ کرنی کار کھایا۔ مگھر کہے میں نیر کھولیا سچا، ین اکھاں اکھ اٹھایا۔ جھٹ کلجگ آگیا بھجا، پینڈا پندھ مکھایا۔ مینوں کہے
 میں دین دُنی دی کر کے آیا گجا، گھر گھر اکھ جگایا۔ مینوں پرہو دی کریا بنا بھگت کھتے نہ لبھا، سرشٹی ویکھی تھاوں تھانیا۔
 جیہڑا گر اوتار پیغمبراں پایا دبا، دبدے سارے دتے بٹایا۔ ساری دُنیا اُف پائے کہے ربا، ربی نور نہ کھتے چمکایا۔ تن بنا کے بغلا
 پڑا بگا، ہنکار وکار نال ملایا۔ کبڈھ روپ بنا کے کگا، مکھ کوڑ نال بھرائیا۔ سچ سرنائی کھتے نہ لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔
 کلجگ کہے میں پوتر رہن نہیں دتی کوئی جگ، دھرم دی دھار نہ کھتے وکھایا۔ جس کارن گوبند دا میٹیا آگا، پچیاں جڑ نہ کھتے
 لگایا۔ گرمکھ بنا کے ہیرے نگا، قیمت سرشٹ وچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم اک ورتایا۔ کلجگ کہے مگھر میرے میت، مترا دیاں جنایا۔ توں وی رکھنا چیت، داتا دُھردرگاہیا۔ جس جھگڑا

میٹنا مندر مسیت، کعبیاں پرے کرے پڑھائیا۔ ترے گن ہو اتیت، ترے بھون دھنی پردہ دے اٹھائیا۔ دین دنی دی بدل دیوے نیت، نیتوان ہوئے سہائیا۔ جھٹ کلجگ رو کے ماری چیک، کوک کوک سُنائیا۔ دروہی میری مٹنی لیک، پیغمبران سکے نہ کھئے پچائیا۔ بنا شبد گرو توں کرے نہ کھئے تصدیق، شہادت اور نہ کھئے رکھائیا۔ میرا انتر ہویا بھہ بہیت، سر آگے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے سُن سچے مکھڑ مہینہ، محو دیاں جنائیا۔ بنا پرہو توں مُشکل ہونا سب توں جینا، جیون ہتھ کسے نہ آئیا۔ جھگڑا پینا لوک تینا، ترے گن اپنا رنگ بدلائیا۔ پیار رہنا نہیں رُسا چینا، چنتا غم نال ستائیا۔ کھیل ویکھنا نر مدینا، کی نر نرین حکم ورتائیا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، حکومت آگے نہ کھئے چلائیا۔ پُرکھ اکال بن کے دانا بینا، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سمجھائیا۔ کلجگ کہے مینوں شبد نے ماری چپڑ، آلس رہیا گوائیا۔ کتوں پھڑ کے دتا گیڑ، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ حکم نال چھپڑ کے چھپڑ، ہلونا دتا وکھائیا۔ کس بدھ دین دنی دا کرنا بھپڑ، اپنی بدھی دے سُنائیا۔ اُلٹا کرنا گیڑ، گیڑے وچ دُہائیا۔ کلجگ کہے پرہو تیرا شبد گرو ہونا دلیر، سورپیر اک اکھوائیا۔ میٹے مات اندھیر، نور کرے رُشنائیا۔ بَر بن کے کپہر، دُھر دی بھیک سُنائیا۔ مہربان کر کے مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک جنائیا۔ کلجگ کہے میری ارداس، بینتی دیاں جنائیا۔ جو حکم پُرکھ انباش، سو سہجے دیاں سُنائیا۔ کس بدھ میری پوری ہووے آس، صدی چودھویں نال ملائیا۔ حکم مٹنا پُرکھ انباش، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں دسّان دوویں جوڑ کے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ میرا صاحب اک رگھوناتھ، رگھوپت وڈ وڈیائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے گاتھ، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ اُس لہنا دینا میرا پورا کرنا حساب، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ کیرپا کرے آپ مہاراج، محبوب دُھردرگاپیا۔ میں قدماں کراں آداب، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ حکم سُنان آگم جناب، جو آگمڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے اوتار پیغمبر مینوں رہے بول، دُھر شبدي شبد جنائیا۔ دین مذہب دا رہے کھئے نہ رول، رولا دین دنی مُکائیا۔ پُرکھ اکال نام کنڈے دھرم ترازو دینا تول، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

کلجگ کہے سب توں وکھرا میرے پرہ دے نال گوبند دا اک قؤل، جس دا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ویلے کھنڈے دی دھار دین لگا
 سی پاؤل، امرت رس چکھائیا۔ اک سو اک پیسا رکھیا سی اُپر دھرنی دھؤل، پھیر چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ پرہو دے نال کیتا قؤل،
 اقرار اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھیو آپ کھلاٹیا۔ کلجگ کہے گوبند
 نے اک سو اک پیسا چرن ہیٹھ رکھیا، سچا چرن دتا ٹکائیا۔ پھر زمیں اسماناں ول تکیا، اکھ اکھ وچوں اٹھائیا۔ پھر جیکارا بول
 فتحیا، پُرکھ اکال سپس نوائیا۔ پھر مستی وچ اپنا آپ رتیا، رنگ اکم چڑھائیا۔ پھر خوشیاں دے وچ ہسٹیا، پریم دی تالی دتی
 وجائیا۔ پھر گرمکھاں اندر وسیا، پریم پریتی گنڈھ پوائیا۔ پھر پجن کیتا سچیا، سچ دتا درڑائیا۔ پھر بھوکھت ول تکیا، بن نیناں نین
 اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں پتا پُت دی کرے ہتیا، پوت پتا بنے قصائیا۔ گھر گھر
 دے رتیا، رٹا سکے نہ کھئے گوائیا۔ گوبند نے اپنا کھنڈا چکیا، ہتھ نال بھوائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال آیا نسیا، جوتی نور دتا چمکائیا۔
 دُلا رے اوہ ویکھ اندھیری مسیا، تیرے ڈھئیے پچھوں اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ لے جوت شبد دھار دا ڈھٹیا، ڈھونکا اکو دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی
 کریا ہووے نیا، نوکا نام نظر کھئے نہ آتیا۔ وبھچار ہونا بھینا بھیئا، مات پُت اکھ بدلاٹیا۔ ساک سجن نہیں رہنا سٹیا، میت مٹر
 مکھ بدلاٹیا۔ ساچے نام دا دے نہ کھئے گوٹیا، آتم راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ حکم اک سُنائیا۔ کلجگ کہے اک سو اک پیسے تے گوبند پایا بہار، خوشی نال دباٹیا۔ ہیٹھوں دھرتی کیتی پکار،
 کوک کوک سُنائیا۔ مینوں مایا نال نہ مار، ممتا نال رلائیا۔ میری تیرے چرن نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ تُوں پرہ دا سٹ
 دُلا ر، گوبند سچا ماہیا۔ جاہ کلجگ دا بن یار، یارانہ ویکھ وکھائیا۔ جھٹ کلجگ تاڑی دتی مار، نچیا ٹپیا گڈیا چائیں چائیا۔ اوہ
 ویکھ صدی چوڈھویں دا اکھاڑ، دھرنی اُتے سوبھا پائیا۔ اگ لگنی بہتر ناڑ، تتوت نہ کھئے بھجھائیا۔ مان رہنا نہیں پیغمبر گر اوتار،
 اوتری اپنی کھیل کھلاٹیا۔ گوبند نیتر لیا اٹھال، نگاہ نگاہ وچوں بدلاٹیا۔ پھر ہس کے کہا کلجگ اوہ تگ لے مہربان، جو مہر
 نظر اٹھائیا۔ یودھا سُرپیر بلوان، دو جہاناں نظری آتیا۔ اُس پرگٹ ہونا وچ جہان، زرگن نور کر رُشنائیا۔ کلجگ کہا مینوں اُس

دا مان، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہا گوہند جو میری جھولی بخشیا دان، میں تیرے در سُٹائیا۔ تُوں صاحب کر پروان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوہند کہا کلجگ اک سو اک لے چُک، اپنی جھولی لے بھرائیا۔ کلجگ ونگا کر کے مُکھ، ہس کے دتا درڑائیا۔ گوہند مینوں نہیں بھکھ، میں بھکھی کرنی جگت لوکائیا۔ انت میری سُپھل کرنی ککھ، دھرنی والی ککھ در تیرے واسطہ پائیا۔ جس ویلے میری اوڈھ گئی پُچ، پُوجن جگ دا سرب مٹائیا۔ دُھر دی کھیل سکے کھئے نہ بُجھ، انہو پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ کہے گوہند میں دُھر دا حُکم سُناؤندا ہاں۔ در ٹھانڈے سیس نواؤندا ہاں۔ اپنی کیتی کرنی پرہ دے آگے ٹکاؤندا ہاں۔ صدی چوڈھویں انت ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ کی پرہو بنائے بنت، اُس پرہو تُوں سیس نواؤندا ہاں۔ جس ویلے دھرم دا رہنا نہیں کوئی سنت، اُس ویلے دا راہ تکاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے منگ منگاؤندا ہاں۔ کلجگ کہے میری ارداس، بینتی اک جنائیا۔ میرا دینا ساتھ، گوہند سنگ نبھائیا۔ گوہند کہا شاباش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اٹھ اوہ تگ لے سمت شہنشاہی چھ چھبی پوہ دی ہونی رات، بھنڑی نال ملایا۔ بھگتاں ہونی جماعت، پرہ جوت جوت رُشنائیا۔ سچ سندیسہ دیواں اکھ، بنا اکھراں آپ درڑائیا۔ جس ویلے سب دا پورا کیتا بھوکھت واک، پیشین گوئیاں ویکھ وکھائیا۔ وقت سہنجنا کرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے کلجگ تیرا ہونا کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تین رنگ دا ترے گن مایا دا تیرا ہونا لباس، دُھر دے حُکم نال رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ کلجگ کہے گوہند کھیل ہووے کیسا، کس بدھ ویکھ وکھائیا۔ میرا کرم ہووے نہ وانگ ویشیا، حُکم دُھر دا مٹاں چائیں چائیا۔ جیہڑا تیرے چرناں ہیٹھ دیا اک سو اک پیسا، دھرنی دھرت اُتے سہائیا۔ اس دا لہنا کی لیکھا، مینوں دے درڑائیا۔ گوہند نے کہا کلجگ جس ویلے میرے سکھ بے ادبی کرنگے کیسا، ساہ ساہ نہ کھئے دھیائیا۔ کوڑی کِریا اپنا سمجھنگے پیشہ، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ اُس ویلے میں تے میرا مالک پرگٹ ہووے سمبل دیسا، دیش اپنا اک وسائیا۔ دو جہاناں بنے نیتا، حُکم دیوے تھاؤں تھائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں چار جگ دا پورا کرے ٹھیکا،

ٹھیکیداری سب دی دئے مکائیا۔ زرگن نور پرکاش کرے اُچیچا، اُچ اگم اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ اُٹھائیا۔ گوہند کپہا کلجگ تیرا انت کھیل کھلاواں گا۔ سنت سہیلے پرگٹ کر کے بھگت، بھگوت اپنا میل ملاواں گا۔ نویں دھار دس کے جگت، جگتی دھر دی اک پرگٹاواں گا۔ سب دی پوری کر کے شرط، شرع دا لیکھا آپ چکاواں گا۔ زرگن نرویر ہو کے آواں پرت، پت پرمیشور سنگ رلاواں گا۔ تیرا لیکھا پورا کران اُپر دھرت، دھرنی دھول نال اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا در کھلاواں گا۔ گوہند کپہا جو اک سو اک پیسا چرن ہیٹھ لیا دب، ایہہ کلجگ تیرا انت کرائیا۔ تیرا سماں لمان نہیں رہنا ودھ، شبدی حکم نال کٹائیا۔ جس ویلے زرگن پرتکے آواں جگ، جاگرت جوت جوت ژشنائیا۔ زرگن دھار بن سرینگ، سورپیر اکھوائیا۔ سب دی پچھلی میٹ کے حد، اگلا مارگ اک جنائیا۔ بھگت بھگوان دا مارگ دس، کھیل کران چائیں چائیا۔ پریم پرتی انتر وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ لیکھا پورا کران حق، حقیقت اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کپہا ایہہ کھیل اگم عجیب، نرالا دتا جنائیا۔ گوہند کپہا میری حکم والی تاکید، تینوں دیاں درڑائیا۔ شبد دی لے رسید، بن ہتھاں ہتھ پھڑائیا۔ سمت شہنشاہی چھ رکھیں اڈیک، انتر انتر دھیان رکھائیا۔ پرگٹ ہووے لاشریک، پروردگار دھردرگاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، طاقتور نور الابیا۔ آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا دئے گوائیا۔ پھیر گوہند نے ماری لیک، لائن دتی لگائیا۔ کلجگ نے ماری چیک، چیک چہاڑا دتا پائیا۔ کی ایہہ کھیل ہونا ٹھیک، ٹھاکر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا بھیو اک چکائیا۔ گوہند کپہا کلجگ جس ویلے سمت شہنشاہی چھ، چھہ پوہ آویگا۔ دھرم دھار دا پورا ہووے نینہ، نہکلنک کل پرگٹاویگا۔ امرت دھار بخش کے مینہ، گرمکھاں پردے صاف کراویگا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ دیہہ، دیہرا مندر مسیت گروڈوار اک جناویگا۔ جنھے ستگر شبد ہو کے بہ، سنگھاسن آسن اک وڈیاویگا۔ جو گر گوہند دتا کہہ، سو پورا انت کراویگا۔ اوہ ویکھ جن بھگتاں دا بھگت دوارا ہونا اک گرہ، دھام سہنجنا اک وڈیاویگا۔ کلجگ تیرا پٹھا پلنگ جانا دہ، پٹھی کل آپ ورتاویگا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرمکھ ورا بھانا

سپے، سرِشٹ سبائی آپ بھلاویگا۔ جن بھگتاں اندروں مار کے ممتا میں، ہوئے گڑھ تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ گوبند کہے کلجگ چھبی پوہ دی ہونی رات، زٹری سچ مہکائیا۔ لیکھا لیکھا جانا قلم دوات، اکھڑ اکھڑاں جوڑ جڑائیا۔ لہنا دینا ہونا بے باق، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جو دائرے دا بنیا ہونا تاک، سچ سینگھاسن ساہمنے سوہیا پائیا۔ اُس دے وچوں جن بھگتاں لنگھاؤنا اپنا آپ، دوجا مدد نہ کھئے کرائیا۔ سوہنگ سو دا چپنا جاپ، پردے پردے وچ سائیا۔ اپنا آپ کر کے پاک، چرن دوارے آؤنا چائیں چائیا۔ کلجگ اک سو اک پیسا گوبند دے چرناں دینا راکھ، پچیا رہن خالی کھئے نہ پائیا۔ اُس ویلے پنجاں لیکھاریاں ہر شبد دا کرنا جاپ، جو ہاڑ ستاراں دتا لیکھائیا۔ باقی سب نے رہنا چپ چاپ، نمسکار کر کے بیٹھن تھاوں تھائیا۔ پھر اگلا لیکھا دسنا ساکھیات، کی کرتا کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ مگھڑ کہے میں سُنیا ڈھر فرمانا، ستگر شبد دتا درڑائیا۔ جو چوڈاں گرمکھاں روپ دھریا ہونا رانا، کلغی سیس اُتے ٹکائیا۔ اوہناں دا اکو جیہا ہووے بانا، بان تیر ترکش کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ بلدھاری بن جوانا، چلن چائیں چائیا۔ چوڈاں طبقات نوں اکو رنگ رنگاؤنا، اندر آشنا اک ودھائیا۔ چوڈاں لوک حکم ہووے سلطانا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ مگھڑ کہے میری انت اخیری آس، آشنا دیاں جنائیا۔ چھبی پوہ نوں پنج کوار کتیا پایا ہووے کالا لباس، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ مستک وچ لیکھا ہووے آکاش، الفیے نال وڈیائیا۔ جیب وچ پایا ہووے اک اک کاٹ، جس نوں کارڈ کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے ڈھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت اپنا حکم ورتائیا۔

ستگر شبد کہے شبدي آگیا شبدي شبد فرشته، بھجیا واہو داہیا۔ نگا جہا پچن سُنایا آہستہ آہستہ آہستہ، ہوئی ہوئی رہیا جنائیا۔ پرہو جنہاں دا تیرے اُتے نسچا، ایشٹ سوامی اکو رہے منائیا۔ پچھلا بہین بہیناں دا رشتہ، سُدامے دے گوانڈھی

سوبھا پائیا۔ آگے پورا کر دے نسچا، بھروسہ اپنا نام دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔
 دوایر جگ دا ناتا اک، ایکنکار دیا کھائیا۔ استری مرد سارے ستگرُو دے سکھ، جنم وچ فرق رہے نہ رائیا۔ مہندرو نوں جو
 پچھلا لیکھا گیا دس، اُس دا لہنا دئے سمجھائیا۔ چٹے بستر اپنیاں بھیناں دا لیاوے جس، حصّہ شبدي ستگر پور کرائیا۔ لہنا ملنا
 پرکاش کور چرنی نوں بدھ کِس، طریقہ اپنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو آد جگادی دا مالک سب دے وڑیا وچ، پورب پڑدا دئے اُٹھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکنکار
 ایکا اک، اک اِکلا اپنی کل ورتائیا۔

نرگن سرگن دے بٹوے دو، وڈا چھوٹا روپ بنائیا۔ سرگن نوں وڈا بخشیا تے رکھیا مایا دا موہ، ایسے کر کے اوتار پیغمبر
 گرو تتاں والے اس نوں لے کے اپنا وقت گئے لنگھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا اپنیاں بھگتاں نوں کر کے نرموہ، مایا ہتھو ہتھ چلائی۔
 پریتم سنگھ پال سنگھ نے لئی چھوہ، پھیر گرمکھ روداس چمارے ہتھ پھڑائیا۔ اونھے گوہ نال لئی ٹوہ، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔
 پھیر ہس کے کہا پرہ دے در تے رکھ دئے بن کے گروہ، لالچ رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے انتر بخشی لو، لوئن اپنا دتا کھلائی۔
 اوہ اوسے دے گئے ہو، اوسے دی مایا اوسے دی چھایا اوسے دی کایا تے اوسے دی بھیٹے دتی چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شیرسنگھ دا جھنبل باٹا، جھگی جگت والی بنائیا۔ پورن سنگھ
 پورن جوت پرکاشا، جوت جوت الایا۔ جس دا کھیل عجب تماشا، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ سچ دوارے پا کے سچ اپنی راسا،
 خوشی خوشی وچوں دکھائیا۔ چرن جوڑا جیہڑا پریتی وچ دیوے ساتھا، پریتم اپنا سنگ بنائیا۔ اوہدے وچ اوہ تیل دا نشان جیہڑا
 روداس اٹھیں دینی پاؤندا سی وچ چراغا، غریبی وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل
 دکھائیا۔ سوہنا جوڑا دسیا چھوٹا، میچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کیوں پرہو دا پیر نہ لما نہ چوڑا نہ موٹا، لمبائی چوڑائی نظر کسے نہ آئی۔ نہ

اوہ کوئی کڈھیا ہووے تلیدھاری نال گوٹا، جگت ڈور بندھ نہ کئے بندھائیا۔ جس ویلے پرکاش ہووے اُپر جوتا، جوت دی چمک وچ چمک چمک رُسنائیا۔ اوتھے کیسے دی پُج نہ سکے سوچا، بھیو ابھید نہ کئے کھلایا۔ اوہ چرن جوڑا بھے دیوے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق دئے بلایا۔ سرگن مایا نے سب نوں کرنا تھوتھا، بٹوآ وڈا دئے گواہیا۔ تیل دے داغ نے کیسے دے گھر رہن نہیں دینا دیوا جگدا وانگ جوتا، چار گنٹ اندھیرا دئے کرائیا۔ بھگتاں دے واسطے اک نِگا جیہا کھیل جگت واسطے بھُتا، بھُ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، شبد سندیسہ سندیسہ اک جنائیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کا کا گُردیو سینگھ جیٹھووال دے سگن نوٹ سویرے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اوتار پیغمبر گُر کہن پرہو ساڈی نمسکار، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سیس نوایا۔ جگ چوکڑی نت نوٹ تیرا کھیل اپار، سو پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ ایکنکار بن سہار، اک اکلے دیا کھایا۔ آد نرنجن نور جوت کر آکار، نراکار ڈگمگایا۔ اباشی کرتے دے آدھار، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ سِری بھگوان پا سار، مہاسار تھی اپنی کل پرگٹایا۔ پاربرہم پت پرمیشور لہنا دینا سرب وچار، وچر کے دئے جنایا۔ برہم لیکھا ویکھنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ تُوں آد جگادی شبد گرو گُر اوتار، پیغمبر اکم اتھاپیا۔ سنجگ تریتا دواپرکجگ تیرا کھیل ویکھیا نرگن سرگن دھار، پنج تت تت وڈیایا۔ نراکھر سندیسہ دیندا رہوں اکشر جگت اچار، صفت صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ ساچے منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن تیرا چار جگ دا تکیا سماج، چار ورن دینا گوائیا۔ تیرے نام کلمے دی سنی آواز، حُکم اکم اتھاپیا۔ درشتی اندر گئے جاگ، سرتی شبد نال ملایا۔ کھیل دس کے آئے دین مذہب دی یاد، مانو مانکھ مانس وند وندایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کھپڑا کر کے آئے آباد، بے پرواہ در تیرے سیس جھکایا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ان تیرے نام دا دسیا رواج،

رہبر راہ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہو تیری دسی دھرم دھار دی ریتی، جُگ جُگ راہ چلائی۔ کھیل کھلا کے مندر مسیتی، شو دوالے مٹھاں رنگ رنگائیا۔ آتم دھار دس پریتی، پر ماتم آئے سنائیا۔ ست سچ جنا کے نیتی، نرگن زرویر دتا درڑائیا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا چاڑھ رنگ مجیٹھی، ڈرمت میل دھوائیا۔ وچ شرع دی رکھ کے لیکھی، رستہ وکھ وکھ بدلائی۔ کلمہ نام دس حدیثی، حضرت حضور کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، مہربان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے سیس پرہو پرہ جھکدے، قدیم دے مالک قدم دھیان لگائیا۔ ساڈے اتم پینڈے مکدے، کلجگ صدی چو دھویں دئے گواہیا۔ اسیں سارے ونجارے بنیئے تیری نام ٹک دے، اکو شبد ہوئے شنوائیا۔ ذات پات دین مذہب بھید بھاؤ مٹا دے منکھ دے، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑے رہن نہ شرع والی دکھ دے، چھری ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں ساچا سکھ دے، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ انت اخیر بے نظیر در ٹھانڈے تیرے پُچھدے، گل پلّو واسطہ پائیا۔ جے تُوں گوہند نال ناتے جوڑے پتا پُت دے، پُوت سپوتے گرمکھ گود اٹھائیا۔ کلجگ والی اتم جڑ پُت دے، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا دھرنی دھرت دھول دی گودی سٹ دے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پڑدے اوہلے رہن نہ لک دے، انہو لیکھا دینا جنائیا۔ لہنے مک جان مات گریہ اٹے رُکھ دے، دس دس ماس نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار در تیرے سجدہ سیس جھکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ میٹ دے کوڑ پسارا، کیریا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تیرا ست ہووے ورتارا، ست پُرکھ نرنجن ہونا سہائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخش اک دوارا، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نو کھنڈ پر تھی تیری شرع توں ہوئے کھئے نہ باہرا، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگائیا۔ تُوں پاربرسم پت پریشور ایکنکارا، اک اکلا نور الہیا۔ ست دھرم دی ساچی بنھ دے دھارا، ستجگ سچ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو مانو ذاتی بخش اپنی لگن، انتر آتم پریم بنائیا۔ شبدي دھار کر مگن، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ ترے گن مایا وچ مول نہ دگن، اگنی تت دینا بھجائیا۔ سچ پریم دی

چاڑھ کے رنگن، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ اکو تیرے در تے ہووے بدن، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ لوک مات تن وجود
 جگت ووباری جو ہووے سگن، سگے سوامی تیرے چرن چرن سرنائیا۔ نانا ہووے ماٹی بدن، وجود محبوب دینا سمجھائیا۔
 تُوں مالک خالق کرنا عدل، انصاف اک درڑائیا۔ پچھلی چار جگ دی مریدا دے بدل، تبدیلی شبد گرو سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہو جنہاں بھگتاں تیرے اُپر ہووے نسچا، نہچل دھام
 دینی وڈیائیا۔ روپ بناؤنا دھرم دے سکھ دا، سکھیا شبد نام درڑائیا۔ ایشٹ درڑاؤنا پُرکھ اکال اک دا، ایکنکار پڑدا آپ چُکائیا۔
 مان بخشنا مات پت دا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جو تیرے دوارے ہووے وکدا، قیمت کرتے لینی پائیا۔ اوہناں دا میل ہووے نت
 دا، آتم پرما تم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ انتر وکار رہے نہ وکھ دا، کوڑ گڑیار دینا کڈھائیا۔ جیون سمجھاؤنا اپنے بھوکھ دا، پڑدا
 بھوش وچوں اٹھائیا۔ تڈھ بن دوجا دین دُنی نہ کھئے نچٹھدا، مارگ اک نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہو ساڈی ارداس، بینتی اک درڑائیا۔ تیری سکھیا تیرے
 پاس، جگ جگ بھگتاں آپ ورتائیا۔ کلجگ اتم نرگن جوت کر پرکاش، شبد دمامل ڈنک وجائیا۔ سرشٹی درشٹی دین دُنی کر
 خلاص، بندھن شرع والے تڑائیا۔ سچ پریتی دسدے آپ، آپ اپنا بھيو کھلائییا۔ بند کواڑی کھول تاک، نج نیتر نین کر رُشنائیا۔
 جنہاں گرمکھان نال باہروں تن نال تن دا بناویں ساک، اندروں آتم پرما تم اپنے نال لینی جڑائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہو سانوں
 تیرے اُتے وشواس، وشو دا لیکھا تیرے ہتھ نظری آئییا۔ تیری مریدا چار جگ دے شاستر سمجھ سکے نہ کھئے کتاب، اکھڑ اکھڑاں
 وچوں بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ تُوں آد انت دا جگا جگنت دا مالک اک مہاراج، مہربان ڈھدرگاہییا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک
 ساچا اک آداب، ادب نال سجدہ سیس جھکائیا۔ ست دھرم ستجگ ساچے تیرا اکو حکم ہووے واحد، واحد تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 دین دُنی دا آتم پرما تم بنا گائیڈ، گاڈ گڈ در تیرے سیس نوئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو سرن سرنائی پُرکھ اکال تیری جائے لاگ، دین دیال لگ ماتر دا ڈیرہ دینا
 ڈھاپیا۔

☆ ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ نمبردار پریتم سنگھ دے گھر پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

جن بھگت کہن اسیں جگ جگ دے پاندھی، مُسافر دین دنی جگت لوکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول جگت وکار
تکدے رہے آندھی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار دھیان لگائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ تپدی تکدے رہے ہاندی، کلپنا وچ مات کُرائیا۔
پارہم پت پریشور کھیل ویکھدے رہے سوانگی، اکل کل دھاری کی اپنی کل ورتائیا۔ جیواں جنتاں اتر دھار تکدے رہے کی کی
گن گاندی، صفتی صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔
جن بھگت کہن تکدے رہے جگت جہاناں، ستجگ تریتا دواپرکجگ وپس وٹائیا۔ صاحب ستگر دا گاؤندے رہے ترانہ، تریا
توں باہر صفت صلاحیا۔ ناد و جاؤندے رہے اگمی دھنکانا، انراگی روپ پرگٹائیا۔ ایشٹ مندے رہے سری بھگوانا، دوسر سیس
نہ کھئے نوائیا۔ نام پریم دا تکدے رہے پیانہ، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ گرہ ہنکار توڑدے رہے ابھانا، من مت دا ڈیرہ ڈھابیا۔
صاحب سوامی دا تکدے رہے نشانہ، نشاور اپنا آپ کرائیا۔ پرہہ کیریا نال سمجھیا نہ کھئے بیگانہ، بے غم ہو کے اکو دھیان لگائیا۔ بنا
شمع توں بھگتی دا بن پروانہ، آپا بھگون اُتوں وار وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن
میت اک اکھوائیا۔ جن بھگت کہن جگ جگ تکیا کھیل تخت نواسی سری بھگوانا، نواس استھان بھوگ لگائیا۔ نور ظہور تک
شاہ سلطانا، حکم سندیسہ متیا چائیں چائیا۔ نیوں نیوں کردے رہے پرناما، پرم پُرکھ دھوڑی خاک رمائیا۔ جھٹ پاسا پرتکے کہے
نامہ، نامدیو درڑائیا۔ پرہو میرے گھر دا بنیا رہیا کاما، دھنٹا تالی رہیا جائیا۔ میں وی پھڑ کھوایا کھانا، اُٹی دھار بنائیا۔ کیر
کہے میں کرا دتا اشنانا، گنگا نیر دئے گواپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت کہن
اسیں دسیئے جن بھگتاں، کلجگ انت انت سنائیا۔ سب دیاں پوریاں ہندیاں ویکھو شرطان، شرع زنجیر رہے نہ رائیا۔ نگاہ مار لو
جگت چو طرفہ، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ رہن دینا نہیں کوئی تفرقہ، فرقہ پرستی دینی گوائیا۔ حکم ورتنا نرائن نر دا، ہر کرتا آپ
سنائیا۔ جو مالک گھر گھر دا، گرہ مندر سوہا پائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے پھڑدا، مات لوک ستیاں لئے اٹھائیا۔ سچ پریتی آپے
کردا، پریتم ہو کے پریتم سنگھ نال ملائییا۔ تندل سدے والے چبدا، بھگون اپنی خوشی بنائیا۔ پچھلا سماں گیا لنگھدا، اپنا پنڈھ

چُکائیا۔ آگے کھیل ویکھو اند دا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ جس دا کھیل آگئی نوری چند دا، نور جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پیار بخشے اپنے نام آگئی چھند دا، چھند اپنا آپ درڑائیا۔

★ ۵ مگھر شہنشاہی سمت ۶ اجیت دے گھر بٹالا شہر ★

کلجگ کہے میں تکیا شاہ سلطانا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو آد جگادی رام راما، نرگن نرویر نراکار آگم اتھاہیا۔ کھیل جانیا آگڑے کاہنا، جو نت نوت لکھ چوراسی آتم پرما تم گوی آپ پرنائیا۔ نور نورانہ نوجوانا تکیا وڈ اماما، جو عملاں تون رہت سوہیا پائیا۔ شبد آگئی ناد سنیا ڈھر کلاما، کلمیوں باہر پڑھائیا۔ پاربرہم پت پریشور کھیل کرے دو جہاناں، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ورتے اپنا بھانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی ست ستوادی بن کے رانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میں تکیا صاحب سری بھگونت، ہر بھگون ڈھردرگاہیا۔ ست ستوادی سو منیا منت، منتر آگم اتھاہیا۔ جو دو جہاناں بنیا کنت، کنٹوبل اک اکھوائیا۔ جس نور لبھدے آد جگادی جگ چوکڑی سنت، صوفی صفحیاں وچوں پھول پھولائیا۔ سو پُرکھ آکالا دین دیالا بنائے اپنی بنت، گھرن بھنہار اپنی بنت بنائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، سادھ سنت پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا سہج سکھدائیا۔ کلجگ کہے میں تکیا پُرکھ آکالے کول بن اکھراں آگئی فرد، بن سطران سوہیا پائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ چھری کرد، کھڑگ دھار نہ کھئے جنائیا۔ غریب زانیاں ونڈے کھئے نہ درد، دکھیاں دکھ نہ کھئے گوائیا۔ آتم پرما تم ملن دی سمجھے کھئے نہ غرض، ممتا کوڑ بھری لوکائیا۔ سندیسہ نام دیوے کھئے نہ گرج، جیکارا لکھ نہ کھئے سنائیا۔ صدی چوڈھویں میٹے کھئے نہ اندھیرا گرد، دھواں دھار ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، گرہ سچ تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے میں تکیا بھگت بھگوان دا رشتہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔

جتھے پگا ہویا نسچا، نہچل دھام دھیان لگائیا۔ اوتھے سیس جھکاوے جبرائیل فرشتہ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جھگڑا رہے نہ نرک
 سورگ بہشتا، درگاہ سچ سچ سہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں لیکھ آپے لیکھدا، کاتب ہو کے قلم چلائییا۔ پورب لہنا جانے
 کس کس دا، نو ست پورا دئے کرائیا۔ نانا سمجھا کے ستگر سکھ دا، سکھ ستگر وچ سہائیا۔ اشٹ درڑا کے ایکنکار اک دا،
 اک اک وچ ملائییا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے من ٹھگوری چت دا، چتون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھیو کھلا کے ابناشی اچت دا،
 چیتن سرتی دئے کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے کایا ماٹی بُت دا، بُتخانیان کرے صفائییا۔ جن بھگتاں وقت سہنجنا کرے اپنی رت دا، رُڑی
 اپنے نال مہکائییا۔ پیار بٹھ کے پتا پت دا، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ جھگڑا میٹ دئی دوت دکھ دا، دلدر ہوئے روگ دئے گوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دیونہار اک ہو آئییا۔ کلجگ کہے میں ویکھیا دین دئی دا
 ساگر، گہر گمبھیر دیا کھائییا۔ پاربرہم پت پریشور جن بھگتاں جنم کرم کرے اُجاگر، ڈرمت میل در لہائییا۔ کوجھیاں کھلیاں در آیا
 سرب نوں دیوے آدر، عدل انصاف اپنا اک سمجھائییا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے مقتول قاتل، قتل گاہ دا لیکھا دئے مُکائییا۔ سچ دوارے
 اپنا عادل، انصاف اکو اک وکھائییا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت اپنا آپ سادھن، صدقے واری گھولی گھول گھائییا۔ جیہڑے اکو پرہو
 نوں ارادھن، رادھا کرشن دئے صفائییا۔ میل ملے موہن مادھو، مدھر دھن شنوائیا۔ کلجگ کہے مینوں یاد آ گیا کی سندیسہ دتا
 کرشن کابن تریلوکی ناتھ یادو، جد بنس سمجھائییا۔ کلجگ اتم جھگڑا پینا منس آدمی آدم، آدم حوا نہ کھئے سہائیا۔ کوٹاں وچوں ویرلا
 رہے خادم، خدمتگار ہو کے سیو کھائییا۔ گرمکھاں وڈے ہونے بھاگن، بھاگ حصہ اپنی جھولی پائییا۔ نام دی دھار جلا چراغن،
 چرگاہاں کرے رُشنائییا۔ بھگتاں پریم پریتی اندر آوے سادھن، سدھ مارگ اک جنائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم راگ ارادھن،
 اور دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں شبد سروپی مارے آوازن، آواز راز والی آپ درڑائییا۔

☆ ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ سُر جیت سینگہ دے گھر بٹالا شہر ☆

ستگر شبد کہے میں نرگن دھار اٹھا، جگ نیتر جگت جہان نظر نہ آئیا۔ سرِشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی تٹھا، جن بھگت سہیلے لوں جگائیا۔ ستان دیپاں کونے کنارے ویکھاں گٹھاں، ست ستوادی ہو کے دھیان لگائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن پکڑ اٹھاوے پھڑ گٹاں، ہر گوبند گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ دُھر دی کرنی واسطے جٹاں، جوڑی جوت شبد بنائیا۔ کوڑ وکار جگت جہان لٹاں، لٹیرا بناں تھاوں تھائیا۔ بوئے ہنگتا جڑ پٹاں، پیار مُحبت اک درسائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں پُجاں، پوجس دھام ویکھاں چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دا بیو کھلا کے گجھا، اندروں پڑدا دیاں چُکائیا۔ دھرم نشانیاں مؤل نہ اکاں، تیر انداز اک اکھوائیا۔ نِراجت سب نوں وکھاواں رُقہ، جو بن اکھراں اوتار پیغمبران گروآں دتا درڑائیا۔ جیو جنت سادھ سنت اٹھاواں سستا، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ پرگٹ ہو ابناشی اجتا، جیتن سب نوں دیاں کرائیا۔ ستجگ ساچی مؤلے رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بُنا، بُتخانیان کران صفائیا۔ جگت وکار کر کے پٹھا، اُلٹا گِیڑ دیواں بھوائیا۔ ہرجن مؤل رہے نہ کھوٹا، کھوٹیوں کھرے دیاں بنائیا۔ جس کارن گوبند وارے لختے جگر ٹوٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے مینوں پرہ نے دتی تھپکی، پریم نال وڈیائیا۔ طاقت وکھا اپنے تپ کی، تپسیا اپنی دینی پرگٹائیا۔ وڈیائی رہے نہ کیسے جپ کی، رسنا جہوا ہونے ہلکائیا۔ دھار ملے نہ کیسے کول نبھ دی، امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ بُدھی وشیش رہے نہ سب دی، کوڑ کیریا وچ کُرائیا۔ آتم پرما تم پھرے لبھدی، نیتر لوچن نین درس کھئے نہ پائیا۔ سب نوں کھیل دسدے اج دی، عاجز ہو کے سیو کھائیا۔ جیہڑی دھار اوتار پیغمبران گروآں سب نوں ربی سددی، سدے سب دے پور کرائیا۔ اوہ کھیل ویکھن سورے سرگ دی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ وکھائیا۔ کلجگ سب دی بُدھی ہووے کگ دی، بن ہر کیرپا ہنس بن کھئے نہ پائیا۔ تیری پریم چنگیاری ہووے اگ دی، اگنی تت دینی تپائیا۔ کلپنا ویکھنی سارے جگ دی ساتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ اپنا نشانہ اکو وار گڈ لئیں، چار کُنٹ دینا جھلائییا۔ پر یاد رکھیں پرہو بھگت سہیلے چھڈ لئیں، دُوروں نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے ہتھ بٹھ لیں، بندناں وچ بندھن بندگی بندیاں رہے نہ رائیا۔

★ ۶ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج کرائیاں ★

ستگر شبد کہے کھیل دساں آد نرنجن، کی نرویر کھیل کھلائیآ۔ داتا نے درد دکھ بھے بہنجن، پاربرہم پرہے پرواہیا۔ جوتی دپک بھگت سہیلے جس دے جگن، لوک مات ہونے رُشنائیآ۔ اوہناں نیترا پاواں نام دا انجن، اندھ اگیان کوڑ گوائیا۔ سچ سوامی میلا سجن، پُرکھ اکالا ڈھدرگاپیا۔ جو اندر باہر گیت ظاہر چاڑھ رنگن، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ سب دی سانجھی کرے بندن، ڈنڈاوت سجدہ سیس جگدیش اک سرب نوائیا۔ آتم پرما تم رکھے انگن، پاربرہم برہم گودی آپ ٹکائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا نرگن دھار سارے منن، سرگن سہج کراں پڑھائیآ۔ کوڑی کیریا کر کے دمن، ست سچ پھڑائیآ۔ توست کرا کے امن، من منسا میٹ مٹائیآ۔ جن بھگت سہیلے بنا کے ساچا چمن، پت تہنی پھل مہکائیآ۔ امرت میگھ برسا کے سون، نابھی کول کول ٹپکائیآ۔ نام ابوتی پوا کے وچ ہون، اگنی جوت جوت رُشنائیآ۔ لیکھا پورا کر کے باون بون، بلدھاری ہو کے دیا کھائیآ۔ پرہ دا بھیو پائے کون، گن کھئے کہے سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در اک کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں کھیل اپارا، اپرمپر سوامی نال ملائیآ۔ جوتی نور کر اگیارا، اندھ اندھیارا دور کرائیا۔ شبدي شبد نام جیکارا، لوآن پُریاں باہر سُنائیآ۔ برہمنڈاں کھنڈاں دے ادھارا، سانتک ست ست ورتائیآ۔ کھیل کھلا کے وچ سنسارا، سنساری بہنڈاری سنگھاری نال ملائیآ۔ سمبل دس کے دھام نیارا، نراکار دیاں ملائیآ۔ جس دا شبد روپ گوبند گوبند دوبارہ، ہر گوبند اک اکھوائیا۔ سو کھیل کھیلے کل کلکی نر نرائن سچی سرکارا، شاہ پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ جو چار ورن اٹھاراں برن مانو مانکھ مانس دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ اکو دس نام جیکارا، جگ جگ دے جھگڑے دئے گوائیا۔ نور الہی اللہ کر چمتکارا، پردہ پردہ نشیں

دئے چُکائیا۔ سچ سوامی ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا حُکم ورتن والا وچ قاہرہ، قہر جھلے جگت لوکائیا۔
 نو سؤ نڑنوںے میل دا ہونے دائرہ، محبت وچ عید بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے اپنا گہرا، گہر گمبھیر بے نظیر جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔

★ ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر پنڈ نیا شالہ ضلع گرداس پُر ★

ستگر شبد کہے تیئی اوتار سُنو آوازے، بن رسنا جہوا بتی دند شنوائیا۔ پیغمبرو سُنو حُکم دُھر محرابے، محبوب مالک
 خالق ربیا درڑائیا۔ گرو دھار سمجھ لو رازے، رازق رزق رحیم ربیا جنائیا۔ نگاہ مار لو اپنے اپنے کعبے، بُنخانے ویکھ وکھائیا۔
 کی کھیل ہویا دین دُنی سماجے، سمجھ بڈھی تون پرے دینا درڑائیا۔ کی حُکم ورتنا آگے، بیہو ابھیدا دیو سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی
 ست دیپ کس بدھ نوری جوت جگے چراغے، چراگاہاں تھل اسگاہ ہووے رُشنائیا۔ کس بدھ گرمکھ ہنس بنے کاگے، کوڑی کیریا
 باہر کڈھائیا۔ کس بدھ تند ستار وجے رباہے، من منکا دئے بھوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دی اپنے بتھ پکڑے واگے، دین
 دُنی اکو ڈوری تند لئے بندھائیا۔ کی کھیل کرائے عشق حقیقی تے مجازے، مزہ کون رس چکھائیا۔ کس بدھ سجدہ سلام ہووے
 آداہے، نمونستے کی وکھائیا۔ کس بدھ انت اخیر کلجگ نکلے جنازے، ارتھی جگت والی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک اُچائیا۔ اوتار پیغمبر گر چُکو اپنا پڑدا، نقاب رہے نہ رائیا۔ پیغمبر بیہو
 دسو اپنے گھر دا، اوہلا انتر رہے نہ رائیا۔ کون کلمہ حقیقی پڑھدا، منزل چڑھے نور الہیہا۔ مقامے حق اگے وڑدا، تن وجود دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا اگئی گھلدا، سناوے تھائیں تھائیا۔ بیہو کھولو جل تھل دا، مہیئل رنگ کون رنگائیا۔ کس
 بدھ لہنا مکے گھڑی پل دا، کلجگ اتہم ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا
 حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گرو گر دھار، ستگر دیو جنائیا۔ کی کھیل کرے کلکی اوتار، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔

لہنا دینا سب دا لُو وِچار، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ کِس گرہ میری شبد نام دُھن ہووے دُھنکار، انحد نادى نام شبد کون
 شنوائیا۔ کِس محل اٹل چمکے نُور جوت اُجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ کِس گھر اندر رس مِلے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی کول ناہ
 چوائیا۔ اندر باہر گُپت ظاہر سارے پاوو سار، مہاسارتھی آپ جنائیا۔ کِس بدھ سَتگر شبد ہووے ظاہر، ظاہر ظہور اپنا
 حُکم ورتائیا۔ ذات پات دین مذہب دی میٹے کھار، کنڈا خلق نہ کھئے جُبھائیا۔ مایا ممتا ناتا کوڑ توڑے وبھچار، دُراچار دا پندھ
 مُکائیا۔ ساچا مارگ دس سچّی سرکار، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ اکو رنگ رنگا کے پُرکھ نار، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ سَتجگ
 ساچا سَت ورتاوے کار، سَت ستوادى برہم برہمادی اپنی کار بُھگتائیا۔ کِس بدھ سب دی سانجھی ہووے نمسکار، نمو نمو
 سیس جھکائیا۔ کِس بدھ آتم پرما تم ہووے جیکار، جے جیکار کرے خلق خُدائیا۔ خود مالک خالق پرگٹ ہووے آپ نرنکار،
 نرور اپنی کل دھرائیا۔ گرُمکھ جن بھگت سہیلے چوراسی وچوں لے اُٹھال، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ سَت دُلا رے
 بنا اپنے لال، لالن اپنی گود ٹکائیا۔ ساچا مارگ دے سیکھال، سیکھن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل پار کرائیا۔ امرت رس اکم پیال،
 جگت ترسنا بُھکھ دے مٹائیا۔ انحد نادى و جا کے تال، سوئی سرت لے اُٹھائیا۔ کایا مندر اندر دیپک دیا جوتی دیوے بال، بال
 اُنجانیاں کرے رُشنائیا۔ سمبل بہہ کے کرے سنبھال، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ جھگڑا مُکاوے شاہ کنگال، بھگت سہیلے اکو در دے
 وڈیائیا۔ چوراسی پھاسی وچوں کر بحال، در اپنے لے ٹکائیا۔ مُرشد ہو کے پُچھے مُریداں حال، گر چلا اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا
 میٹے کال مہاکال، کل کلکی کالکھ ٹکے دے دھوائیا۔ ساڈھے تِن بتھ سہا کے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ نام بھنڈارا
 دے سچّا دھن مال، کوجھے کلمے دے ترائیا۔ جیون زندگی دا حل کرے سوال، سوالی خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، توڑنہارا جیون جگت جگت
 جنجال، نرگن ہو کے اپنی دیا کمائیا۔

صاحب ستگر دیا کائی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آسا منسا پوری کرے پردھ مائی، جو بینتی رہی سنائیا۔ دات پتر دی جھولی پائی، وست اکم اک ورتائیا۔ ساڈھے چھٹی سال خوشیاں نال لئی لنگھائی، لاڑی مؤت نیڑ کھئی نہ آئیا۔ آگے صاحب دے ہتھ وڈیائی، جتنی چاہے ہور دے بھگنائیا۔ رائے دھرم نہ دے سزائی، چترگپت نہ لیکھ لکھائیا۔ جس دا مالک ہووے بے پرواہی، بے پرواہ آپے رنگ رنگائیا۔ بھیناں دی جھولی پا کے بھائی، بھائی بھائیاں نال ملائیا۔ ایس جنم دی پتا توں ہووے ودھائی، وادھا کُل دے وچ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دھردر گاپیا۔

★ ۷ مگھ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ نیا شالہ ضلع گرداس پُر ★

حکم حضرتے حضوری یک شمبھا، شبے روز جنائیا۔ مسافرے سفر ہوئے نہ لمبا، زمیں اسمان دھیان لگائیا۔ اُمتی دھار ویکھنا تمبا، کائنات دے مالک دھیان لگائیا۔ درے دربار محمد کبا، تھرتھراہٹ وچ سنائیا۔ تیرا کھیل دے اجنبھا، اچنچیت کی دینا ورتائیا۔ سب دا حال ہونا مندا، مندبھاگ دے لوکائیا۔ دروبی پھرنی جیرج انڈا، انڈج جیرج رہے گر لائیا۔ میرے قول اقرار دی کھول دے گنڈھا، بندھن رہن کھئی نہ پائیا۔ تیرا دوارا منزل محبوب ٹھنڈا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ میرا نشان بنا دے گرمکھ دوارے تارا چندا، چوڈس چند شروع کرائیا۔ جگت جہان نیتز دے اندھا، گیان اکھ نہ کھئی کھلائییا۔ تیری دھار وچ رہے کھئی نہ گندہ، پتت پُنت دینا بنائیا۔ پچھلا جگ پچھے لنگھا، آگے مارگ اک وکھائیا۔ دھر کلمہ چاڑھ دے رنگا، رنگت اکو اک پرگٹائیا۔ تیری قدم بوسی کرے پریم دھار دی گنگا، مُحبت وہن والے وہائیا۔ سچ ست دا دے دے اندا، اند اپنا آپ جنائیا۔ اگنی دندان والا کنگھا، کلجگ دا ماجھے والے لین گھڑائیا۔ جس نال جگت وچار ہونا رنڈا، دلیل بیٹھے مکھ چھپائیا۔ توں صاحب ستگر بخشندا، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائی۔ سچ سنگھاسن تے دے اک پلنگا، دھار کھنڈے والی چمکائیا۔ صاحب ستگر میرے سورے سربنگا، سچ سلطان تیری سرنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دی منگ لیانی پیار دی ونگا، ماسا ڈیڈھ دو وڈیائی۔ ایہہ حکم

ماجھے سندا، گوبند دا لیکھا اک سو اک پیسا دئے گواہیا۔ دو جہان جگت نشان دے کرنگا، بڈ ناڑی ماس رو رو مارے دھائیا۔ جنہاں گرمکھاں اڈاؤ نے پتنگا، اوہ اچی کوک کے کہن واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ چوڈاں گرمکھ ڈانگا سوٹے نال کردے آون دنگا، شور زور زور دا پائیا۔ اک گرمکھ بنیا ہووے پنڈا، مستک تلک کتاب بغل وچ رکھائیا۔ اک بنیا ہووے بھنڈا، بھنڈی پاوے تھائوں تھائیا۔ اک روند آوے رنڈا، بھڑی بھڑی میرا ناتا دیو جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دا نوٹ دھار وچدا رہے مردنگا، مرد مردان اک تیری ہووے شنوایا۔

★ ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے پرہ آد جگادی ویکھ فرد، جگ جگ پڑدا آپ چکائیا۔ دین دیا لے ہر گویا لے دین دنی نال ونڈ درد، مہربان محبوب ہو سہائیا۔ یودھے سورپیر مردانے مرد، مدد تیرے کولوں منگ منگائیا۔ کلجگ اتہ پٹھی سیدی کر دے نر، نرائن تیری سرنائیا۔ شرع دی چھری رہن دیویں نہ کوئی کرد، دین مذہب قاتل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ در ٹھانڈے اکو عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ پت پرمیشور پورا کرنا اپنا فرض، فیصلہ حق سُنائیا۔ اکو تیرا نام ترانہ ہووے طرز، ترازو کنڈا اکو ہتھ اٹھائیا۔ نو ست میٹ اندھیرا گرد، گرد و غبار نہ رہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ آسا کر دے پوری، پورن برہم درڑائیا۔ سچ پرکاش بخش دے نوری، نور نورانے نور الاہیا۔ منزل مکا دے نیڑ دوری، دور ڈراڈا پنڈھ چکائیا۔ کلپنا میٹ دے کلجگ کوڑی، کریا کگرم دینی گوائیا۔ ست سچ بخش چرن دھوڑی، دھرم دے ٹکے خاک رمائیا۔ محبت رنگن چاڑھ دے گوڑھی، دو جہاناں اتر نہ جائیا۔ ہووے گڑھ توڑ غروڑی، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ ڈھر دے حکم دے ضروری، ضرورت میری نال ملائیا۔ آتم پرما تم دھار کر مشہوری، مشورہ شبد جوت پکائیا۔ در درویش منگاں منگ حضور، حضرتاں دے حضرت اماما دے امام نور الاہیا۔ سچ نام دی دے مخموری،

خُمار اِکو اِک دِرڑائیا۔ مینوں سچ بخش مزدوری، حُکم شبد نام دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در ساچے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو کُلجگ اتم کر مہربانی، نظرے کرم مہر اُٹھائیا۔ تُوں آد جُگادی دُھر دا دانی، دیاوان تیری سرنائیا۔ جھگڑا میٹ دے چارے کھانی، خالص اپنا رنگ رنگائیا بھیو چُکا دے پرا پسنتی مدھم بیکھری بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ تُوں آد جُگاد جان جانی، جاننہار تیری وڈیائییا۔ آتم برہم آپ پہچانی، پاربرہم ہونا آپ سہائییا۔ امرت رس بخش دے سب نوں ٹھنڈا پانی، اگنی تت دے بُجھائییا۔ منزل دُھر دی دس آسانی، اصل وچ وصل یار سمجھائییا۔ تیری دھار پچھے گوبند دے کے گیا قُربانی، بچے دھرنی گود سوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تُوں آد جُگادی نیتا، نر ہر نرائن اکھوائیا۔ میں آد انت دا تیرا بیٹا، دوسر جمن والی کھئے نہ مائیا۔ چار جُگ دے شاستر کرایا بیتا، گرتھان صفت صلاحیا۔ پیار رکھ کے تیرے دیسا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ ناتا جوڑ کے آد انت ہمیشہ، ہمساجن لیا بنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کھیل تگ اُپر پردیسا، پردیسی ہو کے اکھ کھلائییا۔ کس بدھ جھگڑا میٹنا پنڈت پاندھ مَلا شیخا، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ سب دا سانجھا کرنا لیکھا، لیکھت بھوکھت نال ملائییا۔ دین دُنی دی بدلنی ریکھا، ریشیاں مَنیان دا پینڈا پندھ مکائییا۔ نرگن دھار دھار کے ویسا، وشو دا جھگڑا دینا مکائییا۔ دھرم دوار دا کھول کے بہیتا، انہو پڑدا اِک چُکائییا۔ پُورب لہنے دا کر لے چیتا، چیتن ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائییا۔ ستگر شبد کہے پرہو دُنی دھار بدل دے جگت، جگ جیون دا تے دیا کھائییا۔ اوتار پیغمبر گروآں آسا منسا پوری کردے شرط، شرطیہ اپنا حُکم ورتائییا۔ جس کارن نرگن دھار آئیوں پرت، پت پریشور دُھردرگاپیا۔ میری منظور کر بینتی عرض، در ٹھانڈے سیس جھکائییا۔ مقروض ہو کے لاه دے قرض، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ تیرا کُجھ نہ ہووے حرج، حرجانے سب دے پور کرائیا۔ آہ بھرنی پئے کیسے نہ سرد، دُکھاں وچ نہ کھئے دُبائییا۔ میری آسا منسا اگمی غرض، آسا تیرے آگے ٹُکائییا۔ جن بھگت سہیلے بنا جو تیری گاؤں اِکو طرز، نام ندھانا راگ الائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بینتی آسا تمنا خواہش پوری کر سب دی غرض، غرض اپنی نال ملائیا۔

★ ۸ مگھ شہنشاہی سمت ۶ سرجن سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے پرہ ست دی پوری کردے منسا، ممتا موہ دے گوائیا۔ ہرجن ہربھگت گرمکھ بنا ہنسا، مانک موتی نام چوگ چکائیا۔ چار ورن سہا اک ہنسا، ماتو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہومے گڑھ توڑ دے ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ بودھ اکادھا بن دُھر دا پنڈتا، ودیا اکم دے سمجھائیا۔ اکو ایشٹ تیرے دی ہووے متتا، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ گرسکھ ساچے بنا دھرم دے سنتا، سچ سچن میت میل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے ست دی پوری کردے خواہش، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ دھرم دی دھار کرنی نہ پئے تلاش، کھوجن بن کھئے نہ جائیا۔ زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ لیکھے لا کایا ماٹی اپنی لاش، لاٹانی آسانی اپنا رنگ رنگائیا۔ وشنوں دھار شنکر پیار تکی اپر گیلاش، بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک پڑدا لاپیا۔ ستگر شبد کہے ست دی آسا تیرے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ سچ مُحبت دے رس، امرت امیوں آپ برسائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہے نس، بھجے واپو داہیا۔ تیرا صفتی ڈھولا گاوے جس، وید پُراناں باہر پڑھائیا۔ کلجگ مٹے رین اندھیری مس، نوری چند چند چمکائیا۔ کوڑی کِریا وچ رہے نہ کس، دُھر دا رنگ دینا چمکائیا۔ آدانت جگا جگنت پُرکھ اکالے تیرے وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطان توں سرب کلا سمرتھ، کل دھاری اک اکھوائیا۔

★ ۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے پرہو پوری کر دے تانگہ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جھگڑا میٹ دے روزہ نماز بانگ، اذان اپنا نام سنائیا۔ دھر پریم دی چاڑھ کانگ، کلجگ کوڑی کریا دے رڑھائیا۔ سوانگی اپنا بدل کے سوانگ، سگلے ساتھی ہونا سہائیا۔ تڈھ پن رہے کوئی نہ بانجھ، میل میلنا سہج سُبھائیا۔ جیہڑی محمد اتم ماری چانگ، کوک چوڈاں طبق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا میٹ دے کرم کانڈ، کرنی دے کرتے اپنی دیا کھائیا۔

★ ۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ چین سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے پوری کردے تمنا، تامس کوڑ رہے نہ رائیا۔ پرکاش ہووے تیرا اکو چٹا، چند ستار سپس جھکائیا۔ دین مذہب میٹ دے بتا، حد حدود دے گوائیا۔ گوبند دا لیکھے لے کتا، پارپرہم پرہ اپنا رنگ وکھائیا۔ ستجگ تیرا بچہ نہا، نر نرائن لینا اٹھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی ساڈھے تن بٹھ تن، سریر بے نظیر اپنا پردہ آپ چکائیا۔ نیرپین رہے کھئے نہ اٹھا، لوچن نین دینا کھلائییا۔ اکو تیرا حکم در دربار تیرے مٹا، دوسر بھے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگلا سماں ہویئے نہ لما، لمحہ لمحہ تیرا دھیان گائیا۔

★ ۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے پرہ ست سچ دی بدل دے رچی، پریم پریتی اک بنائیا۔ آتم دھار دس دے سچی، سنجم نام والا درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے بتی، تن وجود کر صفائیا۔ اپنی منزل دس دے اچی، اچ اگم پڑدا اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے کھئے نہ دکھی، دردی ہو کے دردیاں درد وندائیا۔ اجل کر دے مات مکھی، دُرمٹ میل آپ دھوائیا۔ بھاگ لگا دے ماتا ککھی، سر

اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوڑ کلپنا جڑ جائے پٹی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ تیری شبیدی دھار جس ویلے جگ چوگری اٹھی، جگت جہانا کرے صفائیا۔ کلجگ انت انتشکرن ویکھ سرشٹی ٹھی، اتوٹ اٹٹ اپنا بھنڈارا ہتھ اٹھائیا۔ تیری وست جائے نہ لٹی، لٹیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مکا دے نام چپنا بلان بٹیں، پردے اندر اپنا آپ دے سمائیا۔

☆ ۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ☆

ستگر شبد کہے میرے صاحب کھلا پاتی، پت پریشور بے پرواہ دھردرگاہیا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند کر رُسنائیا۔ اکو تیرے پریم پیار دی بوئے پرہاتی، سندھیا اپنا نام دینا سمجھائیا۔ پچھلے چار جگ دی لیکھے لالے گاتھی، جو اوتار پیغمبر گر گئے درڑائیا۔ اکھراں والی تیری صفت صلاحی پاتی، پترکا مات لوک وڈیائیا۔ برہوں تیر انیالا نام مار دے کاتی، شبیدی شبد کر شنوائیا۔ جھگڑا رہے نہ مؤل ذات پاتی، دین مذہب دا پنڈھ مکائیا۔ امرت بخش کے بوند سواتی، نجھر جھرنا کول ناہ جھرائیا۔ دھر شبد سنا دے انحد نادی، انحد اپنا ناد وجائیا۔ اگلا بھیو کھول دے بودھ آگاہی، بڈھی توں پرے کر پڑھائیا۔ کلجگ اتم ثابت رہی نہ کیسے سادھی، سادھنا وچ سادھ ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند تینوں رہے ارادھی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ میل ملے نہ سرت شبد کرشنا رادھی، سینا سرتی دھر رام نہ کھئے پرنائیا۔ منوا من سب دا ہویا باغی، بھے بھو نہ کھئے رکھائیا۔ تون مالک خالق آد جگادی گاڈی، رہبر اکو دھردرگاہیا۔ تیرا شبد گرو گودیو سوامی اکم اکمرا ڈھاڈی، ڈھڈ اوتار پیغمبر گروآں تن وجود جگت کھڑکائیا۔ سرتال بناؤندا رہیا تن وجود ہاڈی، ناڑی ناڑی تار بندھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ کرپا کر گن ندھان، گنوت تیری وڈیائیا۔ چار جگ دا پچھلا بدل ودھان، حکم حکم وچوں سنائیا۔ تیرے در تے جھکدے کوٹن کوٹ رام، کابن بیٹھے سیس نوائیا۔ پیغمبر خالی جھولی منگن دان، گرو گر بیٹھن در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سادھ سنت صوفی فقیر در درویش ہمیش

قدمیں ڈگن آن، قدیم دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ صدی چوڈھویں انت کنت بھگونت ست دھرم دا مٹیا نشان، نشانہ قائم نہ کھئے کرائیا۔ تڈھ بن جگت گرو ستگر بھئے نہ کھئے پردھان، جگت جگیا سو سنت سادھ اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ تیری مہا پڑھ پڑھ جھٹ لنکھان، گرتھار اُتے اوٹ تکائیا۔ اکھیں میٹ دھرن دھیان، اشنان کیریا کرم کانڈ بنائیا۔ سمکھ درس مول نہ پان، پاپن پوجن تھاروں تھائیا۔ تیرا کھیل سمجھے نہ کھئے سیری بھگوان، شاستر شاستراں نال کرن لڑائیا۔ تُوں سب تون وکھرا وسے لامقام، مقامے حق تیری رُشنائیا۔ الفیے وچ تیری سمجھ نہ آئی کیسے کلام، کلمہ صفتاں والا گائیا۔ تڈھ بن تیری سریشٹی ہوئی ندھان، نیج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ کیریا کر نوجوان، مرد مردانے اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگادی جگ چوکرئی نت نوت زرگن سرگن سرب گھٹاں گھٹ جانی جان، جاننہار تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔

★ ۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گھر پنڈ مینیاں ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے پرہہ جن بھگتاں پیج سوار، جگ جگ تیری اوٹ تکائیا۔ جنم کرم وچوں کڈھ باہر، چوراسی گیڑ رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ بخش سچا دوار، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جتھے تیری جوت جگے زرنکار، زرویر سوہا پائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے پیار، دوسر منگ نہ کھئے منگائیا۔ قدرت قادر تیرے اختیار، خالق خلق مخلوق تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ وچار، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، نر نرائن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چار کنت کوڑ وکار بنکار، وپہچار رہے لڑائیا۔ تیرا نام منتر سکے نہ کھئے وچار، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیریا کر سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا پورا کر چوکرئی جگ چار، چار کنت دا لیکھا دے مکائیا۔

☆ ۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر ☆

ستگر شبد کہے پرہہ آسا اک اگئی، ہر اگڑے دیاں درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا جھگڑا میٹ دے چھی، چم درشتی دے بدلائیا۔ اپنی کھیل دسدے نوں، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا روداس چارا روی، انتر انتر راہ تکائیا۔ پرگٹ ہو کے اوتار چوی، چار جگ دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ میری آد دی آسا، آسا نہ ہر دیاں درڑائیا۔ نرگن نرویر نرنکار تیرا بھرواسا، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار تیری سرنائیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ پا راسا، گوپی کاہن اپنا کھیل کھلائییا۔ در ٹھانڈے تیرے بن کے داسی داسا، سیوک سیوا روپ جنائیا۔ جھگڑا میٹ دے پرتمی آکشا، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ صدی چودھویں رہے نہ اندھیری راتا، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں پورا کر بھوکھت واکا، واقف کار اکو نظری آئییا۔ آتم پرما تم دین دنی دا بدل دے ساک، ساکھیات اپنی کل پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذاتا پاتا، آتم برہم پاربرہم دینا جنائیا۔ منوا من نہ رہے گستاخا، بڈھ بییک دینی سمجھائیا۔ نو ست تیرا اکو کھیل تماشا، خالق خلق تیری بے پرواہیا۔ مہربان محبوب ست دھرم دا مارگ لا دے ساچا، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے محبوب، مہربان تیری سرنائیا۔ تُوں مالک دو جہاناں عرش عروج، عالیشان حق تیری شہنشاہیا۔ تیری منزل حق مقصود، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جس دے پچھے اجیت ججھار گئے جھوجھ، آپ آپا بھیٹ کرائیا۔ اُس کارن دین دنی دی کڈھدے دوج، دتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ نرمل ہووے سب دی بڈھ، ڈرمت میل کر صفائیا۔ کلجگ وچ بدلے ستجگ، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے کیریا کر گن ندھان، دین دیال تیری سرنائیا۔ ست دھرم جھلا نشان، نشانے کوڑ دے مٹائیا۔ آتم پرما تم بخش اک گیان، اگیان اندھیرا رہے نہ رائیا۔ دھر سندیسہ بخش پیغام، پیغمبراں توں پرے کر پڑھائیا۔ تیرا منتر اکو ہووے ست ستنام، ناؤں نرنکار آپ درڑائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا کاہن، رام راما سوبھا پائیا۔ کھیل ویکھ سریشٹ دریشٹ ایشٹ دین دنی عوام، نو ست دھیان رکھائیا۔

کلجگ میٹ اندھیرا شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جگت جہان تیرا منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بوے
 گڑھ توڑ دے ہنگتا، ہر پردے کر صفائیا۔ ستجگ پرکاش کر اپنے چن دا، نور جوت جوت کر رُشنائیا۔ بھنڈارا بخش دے نام
 دھن دا، اتوٹ اٹوٹ آپ ورتائیا۔ روپ بنا دے گرمکھ جن دا، جنم جنیندی بن مائیا۔ جھگڑا مکا دے سروتے کن دا، انحد نادیا
 کر شنوائیا۔ لیکھا رہے نہ چھپر چھن دا، چرن کول بخشنی اک سرنائیا۔ جھگڑا میٹ دے کلپنا من دا، ممتا موہ ہنکار وکار گوائیا۔
 تیرا روپ نظر آئے سورے سربنگ دا، ست سروپ سوبھا پائیا۔ لیکھا پورا کردے گوبند پُری اند دا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی در تیرے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے تون مالک
 خالق آد، انت تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل برہم برہما، برمانڈ تیری چترائیا۔ شبد اگم سنا انا، نندرا دے مٹائیا۔ (شبدی) شبد
 سنا آواز، گیت سنگیت اک سمجھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے راز، بجر کپاٹی گنڈا دے لاپیا۔ نج نیتر لوچن نین کھول دے آنکھ،
 آخر اپنا میل ملائیا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاش، ظہور اکو اک دکھائیا۔ من منوآ نہ پھرے آزاد، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ رسنا
 کوڑ میٹ دے سواد، نج امرت رس چکھائیا۔ بڈھی جگت رہے نہ کاگ، ہنس گرمکھ لے پرنائیا۔ تیرے بتھ سب دی واگ،
 تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پریتی مَحبت وچ کر وسما، بسمل سب دا روپ درسائیا۔ تیری سرن سرنائی سریشٹی دریشٹی
 اندروں جائے لاگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن تیرا شبدی شبد سماج، دوسر ونڈ نہ کھئے
 دکھائیا۔

☆ ۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ گگ سینگھ دے گھر پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر ☆

ستگر شبد کہے پرہ تیرے بھگت ڈلارے، دُولحہ دھرم دھار اکھوائیا۔ جو کردے چرن نِسکارے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ آتم پر ماتم بن میت مُرارے، مِتر دُھر دے سد اکھوائیا۔ نیتِ لوجن نین کرن درس دیدارے، نین نیناں نال ملائیا۔ مَورکھ مُگدھ دُشت ڈراچارے من اندر رکھن ہنکارے، ہوئے روگ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جو بھگت سہیلا صاحب ستگر نہیں جھکدا، کوڑ حرص جگت وکھائیا۔ اُس دا پینڈا ستگر دے در توں چکدا، گھر ٹھانڈے رہن نہ پائیا۔ ناتا رہے نہ پیو پُت دا، گودی گود نہ کھئے سہائیا۔ جگت جیون ہوئے دُکھ دا، دردی درد نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل رہے نہ آتم سُچ دا، ہنکار وکار نال بھرائیا۔ جھگڑا مکے کایا بُت دا، مہربان محبوب سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت ناتا نہیں کوئی چوٹی گت دا، نرگن جوت جوتی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تیرا بھگت میرا میت، سجن سوبنا سوبھا پائیا۔ جنہاں دے اندر تیرا گیت، گا گا شکر منائیا۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ جھگڑا میٹ کے اوچ نیچ، نیچ نیچا روپ درسائیا۔ ست دھرم دی مئے ریت، کوڑی کِریا جگت مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہرجن ساچے لینے ترائیا۔ ستگر شبد کہے تیریاں بھگتاں تکان راہ، دوس رین دھیان لگائیا۔ جو تینوں رہے گا، گا گا شکر منائیا۔ سیس رہے جھکا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جو مُکھ گئے بھوا، پتت روپ اکھوائیا۔ منمکھ جگت رہے اکھوا، پُرکھ اکالے دین دیا لے در تیرے ملے نہ کھئے سرنائیا۔ اندر آسا ہوئی وانگ کان، وشٹا جگت والا پھولائیا۔ جنہاں دے اندر وسیا تیرا ناں، سو گرُمکھ ساچے سوبھا پائیا۔ اوہناں بننا پتا ماں، پوت سپوتے انگ لگائیا۔ مہربان مہربان مہربان سد دیویں ٹھنڈی چھاں، شہنشاہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی سد تیرے ہتھ نیاں، نیاںکار در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن سرن سرن چرن تیری بل بل جان، بلدھاری تیری اوٹ تکائیا۔

☆ ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ، سورن سنگھ دے گھر پنڈ ظہورا ضلع ہوشیار پور ☆

ہندو مسلم سکھ جگت دھار دا وٹا، وٹاندرا پرہ نے دتا کرائیا۔ شبدی دھار جو لکھیا پٹا، پٹنے والا حکم سمجھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اودھروں محمد پھرے نٹھا، چوڈاں طبق بھجے واہو داہیا۔ پروردگار کھیل وکھایا اکھاں، لوچن نین کھلائییا۔ صدی چوڈھویں وجیاں سٹاں، دو دھار کیتی لوکائییا۔ دین مذہب دی پا کے وٹا، کوڑ نگارہ ڈنک وجائییا۔ کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھا وچھا کٹا، دوہاں پئی ڈبائییا۔ عقل بُدھی سمجھے کھئے نہ پتہ، کی پت پریشور اپنا حکم ورتائییا۔ گیان دھیان سار آئی نہ رتا، بُدھی عقل نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائییا۔ ماتو ذاتی جگت وٹاندرا ہویا تن سریر جھگڑا پیا من کلپنا وانگ بندر، بندگی سارے گئے بھلائییا۔ ڈھاہے گرودوارے مسیت مندر، مٹھاں آگ لگائییا۔ لٹے سنت سادھن، فقیر رہے کرائیا۔ جگت اندھیرا ہویا آندھن، دو طرف پئی ڈبائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائییا۔ کیوں ہندو مسلم اک دوجے نال وٹیا، جگت سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جیہڑا لیکھا گوبند سر سے دے وچ گھتیا، اُس وچ پورا بہیت گیا لکھائییا۔ جس دی سار پائے کھئے نہ رتیا، پردہ نشیں پردہ نہ کھئے اٹھائییا۔ کھیل ہووے پُرکھ سمرتھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے گوبند ستھر آسن گھتیا، لیٹیا چائیں چائیا۔ شبہ نشانہ تیر کسیا، دو جہاناں پار کرائیا۔ نگاہ ماری مدینہ مکیا، کعبیاں کھوج کھوجائییا۔ پھیر ویکھیا بوریان ککیاں، کی انت کار بھگتائییا۔ جنہاں جھگڑایا لڑایا بہراواں سکیا، حد حد نال رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا آگم اٹھائییا۔ گوبند پرہ نال کیتا پچن بلاس، تالی بتھاں والی وجائییا۔ میرے صاحب پُرکھ ابناش، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ ویکھ کھیل تماش، کل کلکی روپ درسائییا۔ شنکر سوادھان کر اُپر کیلاش، برہمے برہم نیتر کھلائییا۔ وشنوں ویکھ منڈل راس، بن گوپی کاہن سمجھائییا۔ گوبند خوشی وچ لیا لمبا ساس، ساہ ساہ وچ سائییا۔ پھیر تکی اندھیری رات، نین نین وچوں پرگٹائییا۔ پھیر ماری جہات، اپنا بل وکھائییا۔ اٹھ کے ویکھیا جس کارن پار نہیں کیتا بیاس، اپنا چرن چھپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوبند کہا میں پار بیاس نہ کیتا، پُرکھ اکال دتی

وڈیائیا۔ جس کارن کرشن اٹھاراں دھیائے لکھی گیتا، ارجن عرض پور کرائیا۔ محمد مہر بنائی مسیتا، مسلہ حق جنائیا۔ سب دی تگ کے پنتا، نیتوان کھوج کھوجائیا۔ جس ویلے کلجگ کل بیتا، اپنا پندھ مکائیا۔ مارگ دسے نہ کھئے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت تت جلائییا۔ دین دُنی دی بدلے ریتا، من منسا وچ ہلکائییا۔ بخشش کرے نہ کھئے بخشیشا، نام ندھان نہ کھئے ورتائیا۔ جتھے بل نے ماری لیکا، نشان گیا لگائییا۔ سپتس رکھیاں رکھی اڈیکا، نگ زمیں اُتے گھسائییا۔ جتھے چرن چُھپایا رام والی سیتا، بناسی ڈیرہ لائییا۔ پنجان پانڈواں تپایا انگیٹھا، اگنی ہون پرگٹائییا۔ محمد کلمے دھار دسی حدیثا، حضرت حق پڑھائییا۔ موسیٰ ویکھ کے ماری چیکا، دروبی تیرا نام خدائییا۔ نیترو کے کہا حضرت عسیٰ، اصل دے مالک دُھردرگاپییا۔ ساڈی سب دی اک وصیتا، بن اکھراں لیکھ بنائییا۔ ستگر نانک شبدی شبد دا کیتا ٹیکا، نرگن نرگن کر پڑھائییا۔ پنچم ستگر ارجن دُھر نیترو نال دیکھا، نیج لوئن اک کھلائییا۔ تیغ بہادر شبدی دھار ناپ کے فیتہ، فتویٰ دُھر دا گیا لگائییا۔ جس ویلے کلجگ اتم گیا بیتا، سماں سمیں وچوں گیا بدلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا اگم اتھاپییا۔ گر گوبند شبد گایا انراگا، اگنی راگ الائییا۔ نہ سویا نہ جاگا، سووت جاگت اکو روپ درسائییا۔ نام ندھان آواز سنائی انادا، انحد آپ پرگٹائییا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا پُرکھ اکال دین دیال حد بنائی واگھا، وٹاندرا دُھر دا حُکم درڑائییا۔ کوڑی کیریا چاڑھ کے کانگا، بہرم دا وبن دتا وئییا۔ ایہہ سب توں اتم سریشٹ کلجگ دی اتم یادا، ستجگ وچ کرے اگوائیا۔ ایہدا ہرکھ سوگ کاہدا، جو حُکمے اندر پرہہ اپنا حُکم بھگتائییا۔ ایسے کارن جن بھگتاں ہونا وادھا، گرمکھاں ملے وڈیائییا۔ گرسکھاں ہوون وڈ وڈ بھاگا، جنہاں ملے بے پروا پییا۔ جس نے اپنا سازن سازا، سگل سریشٹی ویکھ وکھائییا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیالا بھاگ لگائے وچ دیس ماجھا، کل اپنی کل سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ واگھا کہے میرا وٹاندرا ہویا جگ، شہادت شبد گوبند بھگتائییا۔ پھیر لگنی نو کھنڈ پرتھی اگ، نو ست نہ کھئے بھجائییا۔ جھگڑا پینا دین مذہب دی حد، حدود نہ کھئے سمجھائییا۔ دین دُنی سریشٹی دریشٹی اندر ہونی کگ، ہنس روپ نظر کھئے نہ آئییا۔ گھر بار گرہ مندر سب نے جانا چھڈ، صدی چودھویں ربی کرائیا۔ نار کنت ہونا اڈ، بہین بھراواں ہونے جدائییا۔ تتی واء جانی وگ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کی ہویا جو وٹاندراے وچ اپنا حصہ آئے

چھڈ، حصّہ دوجا لیا دبائیا۔ آگے ویکھنا کھیل سؤرے سرگ، جو ہر کرتا مات کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی صاحب ڈھردرگاہیا۔ وٹاندرے وچ کاہدا ڈکھ، پرہہ بھانا سیس اٹھائیا۔ چؤراسی لکھ جونی وٹاندرے وچ بدلدا رہے منکھ، جنم مرن جنم اپنا کھیل وکھائیا۔ سچ وٹاندرے جے اک وار ہو جاوے ستگر شبد دے بن جاؤ ست، گوبند گوبند وچ سمائیا۔ پھیر ایسے دھرتی اُتے تھادی مؤلے رت، رتھی پرہہ دے نال مہکائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی بُت، تن وجود ہئے رُشنائیا۔ پردہ اوبلا رہے نہ لک، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ وٹاندرے وچ جے پچھوں نہیں لیاندا کچھ، پھیر سب کجھ ایتھے لیا بنائیا۔ جے پرہو دے پیار دی اکو یاد رکھو ٹک، نام ناما رسنا گائیا۔ پھیر وٹاندرے دا پینڈا جائے مک، چؤراسی گیڑ رہے نہ رائیا۔ جنم کرم دا رہے کئے نہ ڈکھ، بند پاک نہ کئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے بہو ڈھک، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ اُس پرہو دے ڈلارے بن جاؤ ست، جو اپرادھیان لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ مانس جنم وٹاندرے جے ہووے اک وار، وارتا پچھلی دئے بدلائیا۔ حکم متو اگتے یار، جو یارڑا ڈھردرگاہیا۔ وٹاندرے وچ بدل کے لے جائے وچوں سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سکے نہ کئے اٹکائیا۔ مرٹو لوک وچوں پہنچائے ہر کے دوار، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تے دئے گوائیا۔ نام سنا کے نادی ڈھنکار، انحد نادی ناد وچائیا۔ دیپک دیا جوت کر اجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے آپ نرنکار، نراکار دیا کھائیا۔ سچ وٹاندرے وچ مات لوک دا چھڈ جاؤ گھر بار، وستو سنگ نہ کئے اٹھائیا۔ ویکھو اپنا گرہ جتھے وسے آپ کرتار، کرنی دا کرتا سوہیا پائیا۔ جس طرح جگت حد نوں کیتا پار، پچھوں چل کے ایتھے گئے آئیا۔ ایتھوں اٹھ کے جاؤ اُس سچے گھر بار، جتھوں بدلی پھیر سکے نہ کئے کرائیا۔ وٹاندرے وچوں گرمکھو وٹاندرے دی کرو وچار، پرہہ میلا ہووے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر ڈھر حکم آپ ورتائیا۔

☆ ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مادھا سنگھ دے گھر پنڈ رامؤوالا ضلع فروز پُر ☆

گوبند شبد کہے میں دُھر دا سئیا، صاحب ستگر اک اکھوئیا۔ جگ چوکڑی سچ نام دی نئیا، اوتار پیغمبر گرو گئے چلائیا۔ جس کارن بلھے گایا تھئیا تھئیا، تال آتم پر ماتم بنائیا۔ گوبند شبد سندیسہ اکم کہیا، کہہ کے گیا سنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال کھیل کرے دُھر دا پتا مئیا، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں دھرم رائے لیکھا منگے نہ اُتے وئیا، حصہ چترگیت نہ کھئے جنائیا۔ سو لہنا پورا کرن آیا پاربرہم پت پریشور مالوے وچ ملوئیا، ہرجن اپنے گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ گوبند شبد کہے میرا شبدی دیش پُرانا، جل تھل دین گواہیا۔ میرا نرگن دھار بانا، سرگن سنگ نبھائیا۔ میرا شاہ پاتشاہ سچا سلطانا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ نرؤیر ہو کے مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا ویکھ دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں کر پروانا، پر پُرکھ اپنا بھیو چکائیا۔ سرت شبد دا دے ترانہ، تریا توں پرے کر پڑھائیا۔ ہوئے روگ میٹاں بیگانہ، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ رہن دیوے نہ کھئے نتھاواں، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیائیا۔ جس ویلے گوبند ڈلے دے گل وچ پائیا باہواں، دووین ہتھ پٹھ اُتے ٹکائیا۔ ہس کے کہا ستگر شبد ہو کے ہرجن اپنے آپ راواں، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم دیاں پوریاں کران لاواں، چوتھے جگ دُھر دا سنگ بنائیا۔ چرن چُھپا کے گراں گراواں، گہر گمبھیر ہو کے اوبلا دیاں چکائیا۔ سنت سہیلا ویکھاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ سب دا لیکھا کر کے ساواں، ست ست وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدی گوبند ستگر دیونہارا ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔

☆ ۱۴ مگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گھر پنڈ رامو والا ضلع فروزپور ☆

گوہند شبد کہے میں ویکھاں گوہند بھوکھ، سنگھ سنگھ دھیان لگائیا۔ جو ڈھردرگاہی لیکھا گیا لکھ، چار جگ دے شاستر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچ وست دی دے کے بھکھ، بھچھیا نام گیا ورتائیا۔ صدی چوڈھویں ست سرپ رہیا کھئے نہ دس، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ آتم پرما تم بنے کھئے نہ مت، مٹر پیارا یار سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال سچ پریت کرے کھئے نہ بت، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ دھرم دی دھار سچ دوار رہیا کھئے نہ سکھ، سکھیا گوہند اندر نہ کیسے ٹکائیا۔ کور کھپنا جگت واسنا گئے وک، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ سو پُرکھ سوامی انترجامی پُرکھ اکال دین دیال صدی چوڈھویں ویکھ کے اپنی تھت، پیغمبران رہیا بلائیا۔ دین مذہب دا در دروازہ کھول کے ویکھو بھت، پردہ اوہلا مات اٹھائیا۔ تسیں بودھ آگادھا نام ندھانا بخشیا کس کس، کلمہ کائنات دیو جنائیا۔ کون من منسا رہیا جت، ہر پردے وچ وسائیا۔ کس انتر لگی سک، سخر چوٹی چڑھ کے پرہ دا درس پائیا۔ مُحبت پیار محبوب دی رکھ ترکھ، ترسنا جگت کور گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ستگر شبد شبد ستگر در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے میں گوہند دھار تکی، بن نینان نین اٹھائیا۔ حقیقت ویکھی حقی، حقوق حق دا پڑدا لایا۔ محبوب تکیا کھلا پاتی، پت پریشور ڈھردرگاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوگری سمرتھی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ سب دی جانہارا مت گتی، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ ویکھنہارا من متی، نو کھنڈ پرتھوی کھوج کھوجائیا۔ جس دا کھیل ویکھنا اکھیں، نیت لوجن نین اکھ اٹھائیا۔ اوہ کتھا کہانی کرے سچی، سچ سچ نال ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں گوہند دھار تکیا دعویٰ، حکم سندیسہ ڈھردرگاہیا۔ سورپیر بہادر یودھا تکیا بل باہواں، ترکش تیر کمان کھیل کھلائیا۔ پوت سپوتا دلارا تکیا پُرکھ اکال نال ساواں، اکو گرہ وجے ودھائیا۔ جس دا کھیل دو جہان نال ہویا چاواں، چاؤ گھنیرا اک پرگنائیا۔ پُرکھ اکال کہا واہ واہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتھ تیرے نال آواں، نرگن ہو کے نرگن کھیل کھلائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرت بڈھی ویکھاں کور کریا والی کاواں، گرمکھ ہنس سچ سرینس وچوں پھول پھولائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ لیکھا جانا تھاو تھاو، نو ست اپنا پنڈھ مکائیا۔

دُھر سندیسہ نام اگتی ایکنکار اِکو گاوان، واحد کلمہ دُھردرگاہیا۔ کھیل کراں جن بھگت سُہیلے جس وسن تہاں گراواں، نگر کھیڑا پھیرا پائیا۔ نام پیالہ امرت رس بوند سوانتی نچھر جھرنے آپ پیواں، باہر منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چرن دھوڑ سچ سروور سچ در آپ نھاواں، گنگا گوداوری جمنہ سُستی اٹھسٹھ تیرتھ پینڈا پندھ مُکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مہربان محبوب ہو کے سر دیواں ٹھنڈیاں چھاواں، کلجگ کوڑی کیریا اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ چوڑاسی وچوں جم کی پھاسی وچوں پھڑ باہوں پار لنگھاواں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر شبد کھا ہرجن ہر بھگت گُرمکھ گُرسکھ صوفی سنت فقیر کوئی رہن نہ دیواں نتھاواں، جو پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار چرن کول کول چرن دھیان دھیان وچوں لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار سب نوں کر کے ساواں، سمبل دا مالک ہو کے لیکھا سب دا پور کرائیا۔

★ ۱۴ مگھ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گھر پنڈ چڑک تحصیل موگا ★

گوبند شبد کہے میرا ستگر روپ مہانا، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ میں وسان سچکھنڈ سچے مکانا، بن چھپر چھن ڈیرہ لائیا۔ میرا مالک شاہو بھوپ سلطانا، نر نرنکار اگم اتھاپیا۔ جس دا آد انت پیغاما، پیغمبران توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس دے در اِکو سجدہ اِک سلاما، ڈنڈاوت بندنا اِک رکھائیا۔ اِکو کلمہ نام کلاما، اِکو اِک کرے شنوائیا۔ جس دا کھیل دو جہاناں، نرگن سرگن حُکم ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں پھر کے بانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ نام ندھان مارے تیر انیالا، انڈیٹھی اپنی کار کھائیا۔ بھگت وچھل بن دین دیاں، اناٹھاں ہونے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کرے کھیل کھالا، کامل مُرشد اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اِک سنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ مالک آد انت، انتشکرن ویکھے جگت لوکائیا۔ رازق رزق رحیم جگا جگت، جگ جگ اپنی کھیل کھلائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہارا منیا منت، منتر دُھر اِک سمجھائیا۔ میل ملاوا ہونے اگتے کنت، کٹھول ملے بے پرواہیا۔ دیا کھائے گُرمکھ ورلے سنت، بھگت بھگوان پڑدا

لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سنديسہ اک سُنائیا۔ سَتگر شبد کہے پرہ دی دھار دھار اگتی، اگمڑی کار کھائی۔ جنی ککھ کدے نہ جمی، زمیں اسمان نہ چرن ٹکائی۔ پون سواس نہ کھئے دمی، ساہ ساہ نہ کھئے سائیا۔ سورہ چند نور نہ چتی، حصہ ونڈ نہ کھئے وکھائی۔ حد حدود کھئے نہ بٹھی، کھیل کھیلے بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوڑی سد نویں، نو جوبن رُپ سد اک درسائیا۔ جس دا وسیرا نہیں چھپر چھتی، ہر گھٹ اپنا کھیل وکھائی۔ صفت جنائے چوڈاں سو تہہ انک ٓنیں، اکثر اکھراں گنڈھ پوائیا۔ لوبھ لالچ نہ کھئے طمعی، ترسنا ترکھا نہ کھئے وکھائی۔ گھڑیا جائے نہ کتے بھئی، ٹھٹھیار ہتھ نہ کھئے چھپائی۔ نیتز نین ہووے نہ اٹھی، لوچن بند نہ کھئے کرائیا۔ سروت سُنے کھئے نہ کتیں، سرون کن نہ کھئے بنائیا۔ دُھر دی دھار دھرم دوار دی دھنی، دھناڈھ رُپ اک اکھوائیا۔ جس دی آئیو آد جگاد جگ چوڑی لمی، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے داتے پُرکھ بدھاتے دین دِیال دیا کھائی۔ سَتگر شبد کہے پرہ شبدی کھیل اپاری، اپرمپر آپ کرائیا۔ لیکھا پورا کر تیئی اوتاری، اوتر اپنا حکم چلائیا۔ پیغمبران لیکھے لائے سیکداری، سلسلے وار کھوج کھوجائیا۔ گرو گُردیو پاوے ساری، صاحب سُلطانا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں آئی اتم واری، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ شبد سنديسہ دیوے ایکنکاری، اک اکلا واحد نور الاہیا۔ محمد حمد وچ ہونا خبرداری، بے خبر خبر سُنائیا۔ جھگڑا مُکنا چار یاری، الفیے دئے گواہیا۔ قاتل مقتول شرع دی کرن خواری، شریعت اصلیت رُپ بدلائیا۔ اتم اک دی جھلنی پینی تابعداری، سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ حضرت عیسیٰ تگ لے ویہویں صدی نیتز رووے زارو زاری، بن نیناں نیر وہائی۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پریت رہے کُرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کلجگ کلا ربی ساڑی، کلپنا اگنی آگ جلائیا۔ مانو تڑپھے بہتر ناڑی، امرت میگھ سکے نہ کھئے برسائیا۔ سَتگر شبد کہے پرہ دا بھانا جد ورتے ورتے ستاراں ہاڑی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھل رہے نہ رائیا۔ چھبی پوہ در ٹھانڈے منگ منگنی موٹ لاڑی، رائے دھرم چترگپت سنگ ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی دیا کھائی۔ سَتگر شبد کہے گویند دھار دھار دا کھنڈا، کھڑگ جگت لوکائی۔ کھیل ہونا وچ برہمنڈاں، برمانڈ دئے دہائیا۔ جھگڑا ویکھنا جیرج انڈا، اُتبھج سینج انتر نرنتر دئے دہائیا۔ صدی

چوڈھویں انت آخیری کنڈھا، کنڈھا پار نہ کھئے کرائیا۔ مان رہنا نہیں سُستی گوداوری جمن گنگا، رَوَداس چارا رہیا درڑائیا۔
 دھرم دی دھار دے نہ کھئے پنڈا، آتم بودھ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جیو جگت جہان سر اوڈھن ہویا ننگا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 کلجگ گھر گھر کراؤنا دنگا، دُتیا بھاؤ بنائیا۔ پرگٹ ہونا سورا سرنگا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ شبدی گوہند ہونا سنگا، سگلا
 سنگ رکھائیا۔ آتم سیج بیٹھ پلنگا، ساڈھے تِن ہتھ سمبل دئے وڈیائیا۔ آگے وقت نہ رہن دیوے لمبا، جُگاں دا مالک اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جن بھگتاں دین دِیال بن بخشندا، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ جیو کوڑ کڑیار من کلپنا کوئی رہن نہیں دینا گندہ، کوڑ کریا کایا
 ماٹی وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گھر پنڈ چڑک تحصیل موگا ★

سُن ازی خان گِیشی، عرش فُرس دا مالک رہیا جنائیا۔ حق دوار تیری پیشی، پیشوا دا لیکھا دے مُکائیا۔ تِن سؤ تریٹھ
 سال دھار تیری دیکھی، خبیث اپنا رنگ وکھائیا۔ انت رہے نہ کھئے شیخی، شناخت وچ دئے سمجھائیا۔ اس گرہ چوں ہو جا
 پردیسی، در دوارا اپنا راہ تکائیا۔ جن بھگتاں نال سدا کرنی نیکی، بدی والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مہربان مہربان مہربان بخشش کرے
 دھرم دھار دی بیٹی، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ممتا موہ دا رہنا نہیں سیٹھی، جگت جگ نہ کھئے چترائیا۔ اتم وار پرہہ قدم لیٹی، سجدہ
 سجدہ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گِیشی کہے میری
 قسم، خود خُدا سپس نوائیا۔ میرا رہے نہ ماٹی جسم، زمیں اسمان میری دُہائیا۔ تیری چرن دھوڑ میری خاک بھسم، خاک خاک
 وچوں رمائیا۔ اکو منّ کے تیرا اسم، اعظم تیرے قدماں سجدہ کر کے خوشی منائیا۔ مینوں دُور دُراڈے تیرے پریمی دسن، بنا اکھاں
 اکھ اٹھائیا۔ میرے صاحب سوامی پتن، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ جن چر تیرے شبدی حُکم دی دھار لیکھاری نہ لکھن،

اوبناں چر میری جوئی جوئی نہ کھئے کٹائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک میرا قدیم دے دے ہصن، قدم قدم بوشی کر کے نیتر
نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کرے اچھن، نراچھت نرویر نراکار ہو کے جنم مرن مرن جنم دا لیکھا دئے مکائیا۔

★ ۱۵ مگھ شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گھر موگا شہر ★

ستگر شبد کہے گوبند دھار تکیا پرہ پورن، پورن روپ سائیا۔ جس دا کھیل دو جہان نیڑ دورن، برہمنڈ کھنڈ حکم
ورتائیا۔ حکم مننا پینا سب نوں مجبورن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مستک خاک رماؤنی پئے دھوڑن، ٹکے خاک والے رمائیا۔ چتر
سگھڑ ہونے مورکھ موڑھن، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ جن بھگتاں دسنا حاضر حضورن، ہر پردے اندر بیٹھا سوہیا پائیا۔ نانا
تور کے کور کورن، کور کتب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جہان کر مشہورن، ہرجن ساچے آپ اٹھائیا۔ جوتی جلوہ دے کے نورن،
نور نورانہ چند چمکائیا۔ سرب کلا بن بھریورن، بھریور ہووے سرب تھائیا۔ ستگر شبد کہے جلوہ تکان نور نورانہ نورن، نراکار
نرکار رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، بھگت وچھل سب دی آسا منسا پورن، پارہرم پرہ اپنا کھیل کھلائییا۔

★ ۱۵ مگھ شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور دے نوت پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے پرہ آد جگادی مالک، ہر کرتا پُرکھ پُرکھ دھردرگاپیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہووے ثالث، دو جہاناں
نوجوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلا گرمکھ سجن سنت ویکھ بالک، گرمکھ گر گر اپنی گود ٹکائیا۔ جنم جنم دی کرم کرم
دی میٹ کے کالکھ، نور نورانہ نور چند دئے چمکائیا۔ سچ سوامی انترجامی آتم پرما تم سمجھ اپنی امانت، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار
ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے رُوح بُت پرہ

دی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ شبدی شبد گرو سیکدار، آد جگاد حکم ورتائیا۔ وشن برہما شیو سیوادار، سنساری بہنڈاری سنگھاری اپنی کار کھائیا۔ دھر دا لیکھا جانے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پاربرہم اگم اتھاپیا۔ جن بھگت سہیلا بھگتاں پاوے سار، مہاسارتھی اپنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، سچکھنڈ نواسی اپنا پڑدا لاپیا۔ آتم پارماتم کر پیار، پریم پریم پریتی اک بنائیا۔ کلجگ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار دیا کھائیا۔ گرمکھاں لہنا دینا پورا کرے آپ کرتار، کرتا کریم دھردرگاپیا۔ وقت سہنجنا پاوے سار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پندراں مگھر کرے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پرہہ چرن کول بلہار، بل بل بلہاری در تیرے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت پرہو دے بال، لال ڈلارے آپ بنائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے کور رچھپال، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی سیوا لیکھے لائے گھال، گھالنا اور رہے نہ رائیا۔ چوراسی وچوں کر بحال، جم کی پھاسی دتی ٹڑائیا۔ سچکھنڈ دوار بٹھا سچی دھرمسال، بنک اکو اک وکھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت دپیک بال، جوتی جوت وچ سمائیا۔ کرپا کیتی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ رچھپال کور کہے سن گرسکھ سنگھ بوڑ، بڈھیپا جگت رہیا نہ رائیا۔ ستگر چرن ملی دھوڑ، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ میرا انتر رہیا نہ موڑھ، سرت شبد وچ سمائیا۔ آون جاون کٹیا گیا جوڑ، چوراسی بندھن کھئے نہ پائیا۔ سنی آواز اگمی ٹور، ٹریا توں پرے کیتی شنوائیا۔ انت ملیا اگمی نور، جس نور وچ نور گیا سمائیا۔ جنم دا رہیا نہ کھئے قصور، پت پت پت روپ بنائیا۔ میرے وچھوڑے وچ نہ ہونا مجبور، مجبوری پرہہ دے آگے چلے کھئے نہ رائیا۔ دین دنی دا ناتا ویکھیا کور، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ رچھپال کور کہے تیری میری تتاں والی جوڑی، ناتا جگت وکھائیا۔ میں ارداس کراں وشواس کراں پرہہ چھیتی اپنے گرسکھ نوں چاڑھ دے گھوڑی، واگ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ آگے آو رہ جائے تھوڑی، بہتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھر دا حکم حکم کدے نہ موڑیں، متنا چائیں چائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار پُرکھ اکالا دین دیا لا پچیاں وانگ دیوے لوری، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ آسا منسا مول

رہے نہ ہوری، ترسنا ترکھا نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ ستگر شبد کہے جو گرمکھ چھڈے سریر، تن ماٹی خاک تجائیا۔ تیس اندر رہے نہ پیڑ، پیر پیراں ہیئے سہائیا۔ منزل اوہ ملے جتھے بیٹھا جلاہا کبیر، قبراں توں باہر سوہا پائیا۔ در دوارا انت اخیر، آخر ستگر دئے وکھائیا۔ جتھے ویاؤنا پئے نہ نیر، ہنجھوآں ہار نہ کھئے بنائیا۔ بستر پہننا پئے نہ چیر، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ واسطہ پا کے کڈھنی پئے نہ لکیر، گل پلؤ نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، امراید اکو دئے جنائیا۔ ستگر شبد کہے ستگر بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنا نام سمجھائیا۔ پرہو در اکو روپ سارے پاتشاہ وزیر، استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت مَحبت دی رہے نہ کھئے زنجیر، کڑی کڑی نالوں ٹزائیا۔ بھگت سہیلا گرمکھ ہرجن کدے نہ ہووے دلگیر، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آون جاون جنم مرن دی کٹ پیڑ، بھیڑی گلی توں باہر ظاہر اپنے گھر وسائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۶ سوڈاگر سنگھ دے گھر پنڈ ناتھیوالا ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے برہمنڈ کھنڈ رہے گھنڈے، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر چکرورتی چکر لگائیا۔ نرگن دھار جوتی نور چرن رہے چمڈے، نو نو چار اپنا پنڈھ مکائیا۔ ناد سُن دے رہے اگئی دھن دے، جو آواز راز پڑدا اگم اٹھائیا۔ بھیو چکاؤندے رہے سُن سُن دے، سُن سادھی پرے اکھ کھلائییا۔ کھیل ویکھدے رہے ابناشی گن دے، گنوتتا کی اپنا حُکم ورتائیا۔ کی لیکھ لیکھ اوتار پیغمبران صدی چوڈھویں ہُن دے، بھوکھت ایشٹ وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے دو جہان لاؤندے ویکھے چکر، چاکر ہو کے بھجن واہو دابیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرم دی دھار دے کھئے نہ فقر، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ اکھری نام دی لگی ویکھی ٹگر، جھگڑا دین دُنی

جنائیا۔ من کلپنا ہنکاری ویکھی مکر، سہسے روگ نال گُرائیا۔ نرگن دھار دی نراکھڑ دھار والی سمجھ آئی کیسے نہ سطر، سطح سمنڈ بلند نہ کھئے درڑائیا۔ چار جُگ دے شاستر گرہن کر سکے نہ اک پتر، پترکا لکھ لکھ مات لوک گئے درڑائیا۔ کیسے سار نہ پائی کی کھیل ہونا بھگت بہتر، ناڑ بہتر ناد شنوائیا۔ اوتار پیغمبر گر مانو ذاتی کر نہ سکے اکثر، ایکا ایک نال جڑائیا۔ پُرکھ اکال دا سمجھیا نہ کیسے گرہ نچھتر، برہم ویتا برہما سمجھ کھئے نہ پائیا۔ منو جنا سکیا کھئے نہ اکھڑ، اکھڑی پڑا کھئے نہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے برہمنڈ کھنڈ پھرے تھے، بھجے واہو داہیا۔ دھرم دوار ہونے اکتھے، چھبی پوہ رت سہائیا۔ نال اوتار پیغمبراں گرواں چار جُگ دے لیانے پٹے، پٹنے والا نال ملایا۔ سب دے لیکھے ہونے بٹے، زیرو زیرو نال بدلائیا۔ نو گرمکھاں پرہ دے اتوں نو نو وار کے سٹنے ٹکے، ساڈھے نو دا وقت جنائیا۔ اوبناں گئیں رومال ہونے کھٹے، سوا گٹھ لمبائی چوڑائیا۔ پچھاہ نوں سٹے ہون پٹے، کابنا کرشنا پوری آس جنائیا۔ مستک پائے ہون وٹے، تیوڑی زور نال وکھائیا۔ اوہ ہوون ذات دے جٹ جٹے، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پھیر جیکارا بولن فتح، اچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گھر پنڈ ناتھ والا ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے برہمنڈ کھنڈ رہے نس، دوس رین بھجن چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دا گاؤندے جس، توں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ اشارے کردے پھرن رو سس، منڈل منڈپ رہے درڑائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کرنی کار کھائیا۔ آد جگاد جس دے وس، جُگ چوگری حُکم ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی دین دنی اکو وار وچھاؤن والا ستھ، ستھر گوبند دئے گواہیا۔ کائنات سرشٹی رہیا متھ، متھنہارا بے پرواہیا۔ لیکھا چکاؤن لگا ت اٹھ، نو در تیرا پنڈھ مکائیا۔ لکھ چوڑاسی لیکھے لاوے رت، رتی رت کھوج کھوجائیا۔ جیہڑا صاحب سوامی پُرکھ اکالا دین دیا لا آیا وت، وطن بے وطن اپنا حُکم ورتائیا۔ مانو مانس مانکھ بدل

دیوے مت، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھیرج سنتوکھ دیوے جت، یتھارتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ دین مذہب دا میٹ کے پھٹ، پٹی نام دئے بندھائیا۔ جن بھگتاں ست دھرم دا کھول کے ہٹ، بھگت دوارا اک وکھائیا۔ جتھے ملے امیوں رس، امرت رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ نواسی مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے برہمنڈ کھنڈ بنے رہے پاندھی، جگ چوکرئی منزل منزل پندھ مکائیا۔ چار جگ جلدھار من کلپنا ویکھدے رہے آندھی، اندر باہر دھیان لگائیا۔ سرتی تكدے رہے جو شبد شبد گر گاندی، گہر گمبھیر صفت صلاحیا۔ ماٹی خاک ویکھدے رہے جو سچ سروور نہاندی، تیرتھ تٹاں باہر اکھ کھلائییا۔ منسا جاندے رہے جو تھکی ماندی، بلہین جگت اکھوائیا۔ بدھی تكدے رہے جو ہنس ہوئی کاگی، کاگ وانگ کرائییا۔ اوتار پیغمبر گرو ویکھدے رہے جو دھردے رہے سوانگ سوانگی، نرگن سرگن اپنا روپ بدلایا۔ جگت کلپنا ویکھیا روپا چاندی، چنچل من نال چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں جگ چوکرئی بھجے دوڑے، گھڑی پل ٹکن کھئے نہ پائیا۔ جیو جگت جہان ویکھے مٹھے کوڑے، انتر نرنتر پھول پھولایا۔ صدی چودھویں ساچی منزل چڑھے کھئے نہ پوڑے، پوڑی ڈنڈا ہتھ کیسے نہ آئییا۔ سب دی آشا لیکھا پورا کرے براہمن کوڑے، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ جس دے مارگ کوٹن کوٹ جگ چوکرئی لے چوڑے، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ سو سوامی انترجامی سسے اُپر لا کے ہوڑے، سو پُرکھ نرنجن اپنا حُکم ورتائیا۔ ہنگ برہم آتم دھار آپے بھڑے، بھڑی بھڑی کردی ویکھے خلق خدائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انتر کرے غورے، گہر گمبھیر ہو کے ویکھے وکھائیا۔ اک نام ندھانا سری بھگوانا منتر پھورے، فُر نے سب دے بند کرائیا۔ ستجگ ساچا مارگ کلجگ دی دھار وچوں تورے، تریا توں پرے ترت اپنا پڑدا لاپیا۔ دین مذہب ذات پات سب دی ٹٹی اپنے نال جوڑے، جوڑی آتم پرما تم سچ بنائیا۔

برہمنڈ کھنڈ کہن کلجگ اتم اک پرہو دی لوڑے، جو لوڑیندا سجن سب دی آسا منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ست دی دھار توں میرا میں تیرا دسے دوہرے، دوہاں دو راہاں وچوں پار کرائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھ وال ضلع فروزپور ★

برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں جگ چوڑی دین دنی تکی، جگ تکیاں اُتے دھیان لگائیا۔ رام دی سیتا کرشن دی ویکھی سکھی، سخن سب دے نال کیتے چائیں چائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد دی دھار ویکھی اکھی، پیغمبران کھوج کھوجائیا۔ نانک گوبند جو ویکھی سچی، سچ سچ نال وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ویکھی رچی، گرتھ صفتاں وچ صلاحیا۔ دین مذہب دی آگ ویکھی مچی، چار کُنٹ جگت جلائی۔ منس دیہی دیہی دھار ویکھی کچی، انت رہن کئے نہ پائیا۔ نام کلمیاں دی سنساری ویکھی ہٹی، جو حکم دھر دا رہی سنائیا۔ اکھراں والی لکھی ہوئی ویکھی پٹی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ دروبی کلجگ اتم من واسنا دھار ویکھی ٹپی، حد حدود پچھلی گئی بھلائی۔ جس نال پورب دی مہر گئی ٹھپی، ٹھپا نام نہ کئے لگائیا۔ دھرم دا رہیا کئے نہ تپی، تپیشر بیٹھے مکھ بھوئیا۔ ست دا رہیا کئے نہ پتی، پت پتنی وبھچار وچ کرائیا۔ نام دی دسے کئے نہ رتی، رتن امولک ہیرا نظر کئے نہ آئی۔ سرشٹی درشٹی اندر رہی پٹی، نیترووے تھاؤں تھائیا۔ بہڑی بنا پُرکھ اکال توں کیسے سمجھ نہ آئی کیوں ہاپے اُتے لائی ٹپی، بنگ اپنی کار کرائیا۔ چار جگ توں وکھری کھیل کر انڈھی، انڈھڑا اپنا حکم سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھے پُشت پناہ پٹھی، سپس جگدیش آپ ٹکائیا۔ چوراسی وچوں سنت سہیلے بنا کے سکھی، سکھیا دھر دی دتی درڑائیا۔ پوری کرے تھت وار رت سہنجی متی منھی، جو گر اوتار پیغمبر گرو متھ کے بھوکھتاں وچ گئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جھگڑا مُکاوے پتھر اٹی، اٹ پتھر پتھر اٹ نال ٹکرائیا۔

★ ۱۶ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر پنڈ ناتھیوال ضلع فروریزر ★

دھرنی کہے میری منسا پوری ہوئی اڈیک، سال بسالا وقت لنکھائیا۔ سچ پروشٹے دی پُجی تاریخ، تواریخ شبد دئے گواہیا۔
 سہاں صاحب دا آیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مینوں حُکم دی کیتی سی تبلیغ، شرع توں باہر سمجھائیا۔ پروردگار آوے
 لاشریک، مُرشد دُھردرگاہیا۔ بنا اکھراں توں دے رسید، دھرم دی دھار دتی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سچ میلا لیا ملائیا۔ دھرنی کہے ایتھے آیا سی فرید، فائدہ مینوں گیا پہنچائیا۔ سچ پریم دی منا عید، عبادت وچ دھیان لگائیا۔
 ڈھائی گھنٹے کیتی نیند، سُنّا چائیں چائیا۔ جس وچ پرہ دی ویکھی اُمید، آمد وچ وڈیائیا۔ خوشی نال کیتی تاکد، مینوں گیا
 سُنائیا۔ جس ویلے پیغمبر گُرو ہو گئے شہید، شہادت والا رہن کھئے نہ پائیا۔ تینوں کرے کھئے نہ ٹھانڈی سیت، اگنی ت ت نہ کھئے
 بُجھائیا۔ جھگڑا پینا مندر مسیت، کعبے روون مارن دھائیا۔ سچ دی رہے نہ کھئے پریت، پریم ملن کھئے نہ پائیا۔ اُس ویلے صدی
 چوڈھویں جانی بیت، کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکالا آوے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا کھیل کھلائییا۔ میرے پیار دی
 کرے تصدیق، شہادت شبد گُرو بُھگتائیا۔ نال کھچ کے ماری لیک، لائن عین دتی وکھائیا۔ اُس دا ڈھولا ہونا تُوں میرا میں تیرا
 گیت، گہر گمبھیر اگم پڑھائیا۔ جھگڑا میٹنا ہست کپٹ، اوچاں نیچاں رنگ رنگائیا۔ پھیر زور دی ماری چیک، فرید آہ بھر کے
 دتی سُنائیا۔ اُس تُوں کہنا کل کلکی اوتار چوہیس، چوتھے جگ دا سچا ماہیا۔ جھگڑا میٹنا کوڑ کِریا ابلیس، لعنت رہن کھئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 پورب آسا منسا پوری کیتی اُمید، ترسنا ترکھا دھرنی دھرت دھول دھول دئے مٹائیا۔

☆ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ جسونت سینگھ دے گھر پنڈ راجیانا تحصیل موگا ☆

ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو رہے پھردے، جگ چوگری بھجے واہو داہیا۔ سیوک سیوادر بنے رہے چر دے، ستجگ تریتا دواپرکلجگ سیو کھائیا۔ بیہو دسدے رہے اگنی پر دے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگت لکھائیا۔ پڑدے کھولدے رہے گھر تھر دے، نام ندھانا کر شنوائیا۔ دیناں مذہباں دے گیڑ رہے گڑدے، ہندو مسلم سیکھ عیسائی ونڈ ونڈائیا۔ بھڑی دروبی دین دنی صاف کر نہ سکے ہردے، ہرجو ہر ہردے اندر سکے نہ کھئے وسائیا۔ نیتز نین ہنچھو سب دے رہے کردے، سانتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو آوندے رہے جگ، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ پرہہ دا بیہو کھولدے رہے اُپر شاہ رگ، جگت دنی دا پندھ مکائیا۔ نام ندھان سناوندے رہے چھند، انحد نادى ناد ناد و جائیا۔ ہنس بناوندے رہے مورکھ مگدھ کگ، نام مانک موتی چوگ چکائیا۔ دین مذہب دی ونڈاوندے رہے حد، شرع وچ شرع دتی بدلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دی بنا سکیا کھئے نہ اک جد، یکے بعد دیگرے گئے سارے پھیریاں پائیا۔ تن وجود ماٹی خاک دی ونڈ کیتی الگ، حصے تتاں والے کرائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی میل ملایا نہ کیسے سرگ، صاحب سلطان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن میٹ سکیا کھئے نہ آگ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ امرت نام پیالہ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ پیائی کیسے نہ مدھ، انرس رس نہ کھئے چکھائیا۔ جھگڑا پا کے ماس ناڑی ہڈ، دئی دویت وچ دین دنی گئے پھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، سچ دوارے در تیرے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو پا پا گئے پھیری، سرگن سرگن روپ دھرائیا۔ کھیل کھلا کے گئے گرو گر چیری، مرید مُرشد رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ سکیا کھئے نہ میری تیری، ہوے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ چار کُنٹ رین کوڑ نہ گئی اندھیری، نوری چند ست نہ کھئے چمکائیا۔ شرع دی کٹ سکیا کھئے نہ بیڑی، زنجیر شاہ حقیر نہ کھئے ٹڑائیا۔ نام ندھان دی سرشٹ سبائی چاڑھ سکیا کھئے نہ بیڑی، ونجھ مہانا اک نہ کھئے رکھائیا۔ دُور ڈراڈی منزل دسی کیسے نہ نیڑی، نیرن نیرا نر نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ چوراسی پھاسی والی کٹی کیسے نہ جیڑی، مانس جنم مانکھ سپھل نہ کھئے

کرائیا۔ سَنجُگ تریتا دواپر کلجُگ پچھے اوڈھ بیت گئی ہنھیری، اگا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے تو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ کرے کھئے نہ مہری، دینا مذہبان ذاتاں پاتاں باہر اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن یرویر نراکار نرکار کلجُگ انت سِری بھگونت ستّ دھرم دی ستّ سچ دی دھار بٹھ کے کلجُگ اتم ویری، ویر ویریاں وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گھر پنڈ ماڑی ضلع فروزپُر ★

سَنگر شبد کہے میں صدی چوڈھویں تکی، چوڈاں طبق ویکھے دھیان لگائیا۔ پیغمبران دھار ویکھی حتی، حقیقت پڑدا آپ اُٹھائیا۔ انتر سرشٹی ویکھی متی، من منسا کھوج کھوجائیا۔ ہوس جہان تکی تتی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نام ندھان ربیا نہ رتی، کلمہ کائنات نہ کھئے جنائیا۔ ہوم ہنگنا پھرے نسی، نو نو چار بھجے واہو داہیا۔ کتھا کہانی دسے کھئے نہ سچی، پردہ سچ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جگت ترسنا مایا بن کے نچی، گھر گھر گھنگٹ دتا اُٹھائیا۔ کیسے صاحب نہ ملیا کلاپتی، پت پرمیشور درس کھئے نہ پائیا۔ اتم جوت پرکاش ہوئی نہ بتی، باطن پڑدا نہ کھئے کھلائیا۔ انحد شبد وچی نہ سٹی، سوئی سرتی نہ کھئے اُٹھائیا۔ امرت رس ربیا کھئے نہ چٹی، امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ پرہہ ملیا نہ الکھنا الکھی، الکھ اگوچر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نج نیتر درس پائے کھئے نہ اکھی، نین نین نہ کھئے ملائیا۔ کاہن دی دسے کھئے نہ سکھی، بنسری سچ نہ کھئے جنائیا۔ سینتا پھرے کھئے نہ ٹھی، بناں وچ نہ کھئے دہائیا۔ اتم پرما تم پڑھے کھئے نہ پٹی، پٹنے والا دے گواہیا۔ شرع زنجیر کٹائے کھئے نہ رسی، رستہ ملے نہ رہبر ماہیا۔ سَنگر شبد کہے سچ کھٹی کیسے نہ کھٹی، کھٹکے وچ کوڑ لوکائیا۔ بھاگ لگا نہ کایا مٹی، ساڈھے تین ہتھ مندر نہ کھئے سہائیا۔ بھڑی صدی چوڈھویں جاندی ٹپی، پچھلا پینڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سَنگر شبد کہے میں ویکھیا چوڈاں طبق، طبع طبیعت کھوج کھوجائیا۔ ساچا ملے کیسے نہ سبق، سکھیا حق نہ کھئے درڑائیا۔ جدھر ویکھاں کوڑی کرپا کٹک، ہومے گڑھ رڑھائیا۔ من کلپنا سارے رہے بھٹک، ترسنا ترکھا نہ کھئے بھجائیا۔ چھری

شرع رہی جھٹک، ذبح ہوئے خلق خُداِئیا۔ جو آسا رکھ کے گیا دسواں اوتار متس، مچھلی رُوپ بنائیا۔ سچ رہی کوئی نہ وست، ست دھرم نہ کھئے جنائیا۔ دیناں مذہباں لگی حسد، اگنی آگ رہی تپائیا۔ دروبھی کائنات دِسے نہ والد، پروردگار واحد نظر آئے نہ پنا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک ہو سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں تکی دین دُنی ضمیر، زرتتر ویکھیا چائیں چائیا۔ امرت رس ملے کیسے نہ سیر، ترسنا ترکھا نہ کھئے گوائیا۔ اچی کوک کہے کبیر، ہوکا حق حق جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تَدھ بن بدل سکے نہ کھئے تقدیر، تدپیر کم کیسے نہ آئیا۔ تُوں صاحب سُلطانا بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلائیا۔ تیرے کول نام کھنڈا حق شمشیر، شرع دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ستجگ ساچا چوڈاں طبقاں توں باہر کر تعمیر، تعمیل پیغمبر اپنی آپ دین کرائیا۔ انت کنت بھگونت سب دا لیکھا کر اخیر، آخر دے مالک اپنا حکم ورتائیا۔ اکو رنگ رنگا دے شاہ حقیر، اُوچ نیچ دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ پیرن پیر، رسؤل رسؤلان نظری آئیا۔ تیرے در ٹھانڈے اکو منگدے واد اشیر، اشیرواد دینی بے پرواہیا۔ پچھلی رہے نہ کیسے اُمت جاگیر، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ مانو مانس مانکھ حد میٹ لکیر، لائن عین اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھرم دی دھار نرگن نرگن بدل دینے چیر، ست دھرم دا بھوشن اکو اک دینا پھنائیا۔

★ ۱۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستفا ★

ستگر شبد سائوں وجے طعنہ، اوتار پیغمبر گر رہے سُنائیا۔ کیوں وکھڑا وکھڑا جنایا ناما، کلمہ کائنات ونڈ ونڈائیا۔ کیوں صفتی گایا دُھر دا گانا، گا گا خوشی بنائیا۔ کیوں تن وجود بدلیا بانا، تن سریر ونڈ ونڈائیا۔ کیوں کندھ اُٹھائی تیر کمانا، کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ کیوں دین مذہب کھیلیا کھیل جہانا، جگت جگت بدلائیا۔ کیوں مانو وکھ وکھ کیتا پینا کھانا، آبار پوتر نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں مذہب متعصب تنیا تانا، شرع والا تند بنائیا۔ کیوں جیکار سُنایا راما کاہنا، صفتنا وچ صلاحیا۔ کیوں اللہ اللہ کیا

مستانہ، زباں رنگ رنگائیا۔ کیوں نام ست گاترانہ، طرز دین دنی بدلائیا۔ کیوں واپگر دس نشانہ، اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ اتم سارے مارو دھیانا، اوتار پیغمبر اک دوجے نوں رہے سنائیا۔ پورا ہویا نہ کیسے نشانہ، نشانے سارے گئے چکائیا۔ سیکھ مریداں ہوئے نہ کھئے کلیانا، کلمہ نام دئے ڈبائیا۔ اللہ واپگر رام کرشن ست جو لیا بیانا، سوڈے بازی مات کرائیا۔ ملکیت والا دسو کپڑا خانہ، حقیقت حق وچوں جنائیا۔ کیوں شرع دا بھریا طلبانہ، ٹکیاں ونڈ ونڈائیا۔ صدی چودھویں کپڑا کرو بہانہ، پلو لو چھڈائیا۔ اتم دین مذہب دا سب نوں دینا پئے آبیانہ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ چار جگ دے شاستر بنے افسانہ، ڈھولے گاون تھوڑ تھائیا۔ کیسے بھيو کھولیا نہ انت مہربانا، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ جودھا سورپیر بنے کون جوانا، جو ایکا ڈنک دئے وجائیا۔ اٹھو ویکھو پُرکھ اکالا دین دیا سب توں بھرن والا جُرمانا، جرائم جرم سب دا ویکھ وکھائیا۔ تو ست جگت ہویا شیطانا، کھتری براہمن شوڈر ویش پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اگمی سنے نہ کھئے پیغام، پیغمبر پڑدے لو اٹھائیا۔ نام دا جانے نہ کھئے دمامہ، دماں والیو لو انگرائیا۔ کیوں جھگڑا پایا ماٹی چاما، چم درشتی سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ کیوں آتم سورن ہوئی تاما، جگت طمع وچ للچائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سچ گھر دا ربیا کوئی نہ کاما، فرماں برداری وچ سیو نہ کھئے کھائیا۔ سارے شرع دے ہوئے غلاما، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ میٹے نہ کھئے اندھیری شاما، شمع سورہ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ستگر شبد تیرا کھیل جانے دو جہانان، اوتار پیغمبر گر گرُ گر تیرے حکم وچ بھوائیا۔

★ ساری سنگت نوٹ ★

پُرکھ اکال کِریا کرے اپار، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی ست پاوے سار، ست سرُپ ہوئے سہائیا۔ چار جگ دا پچھلا قرضہ اُتار، آگے جھولی دئے بھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وچار، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ گرُمکھاں سیس بندھے آپ دستار، مہربان مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ کنبے وچوں مان بخش اک سچی سرکار، سچ دا مارگ دئے وکھائیا۔ گھر گھر وچ ضرور

کرے ایہہ وبار، آوے جاوے چائیں چائیا۔ حُکمِ سندیسہ دے سچّی سرکار، سَتَجُگِ مریادا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در اپنا اک کُھلائیا۔ پُرکھ اکال ست دھرم چلاؤنی نئی، بیڑا جگت وکھائیا۔ جن بھگتاں گھر جا جا دستار نال دیوے اک اک رُپیا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اگے دھرم رائے کڈھے کدے نہ وپئی، لیکھا منگے کُھئے نہ رائیا۔ صاحب سَتگر بن کے سئی، سچن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو گُریسکھ سدا سنگ رکھایا، سمت ست چلنا چائیں چائیا۔ نالے لیکھا دسنا گوہند دا کپڑا ڈھئی، کس بدھ لیکھا پور کرائیا۔ نال فوٹو رکھنی اشٹبھج ڈرگا میا، سدا پرہہ سنگھاسن بیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں گھر بھٹ بن کے بنے گوئی، صفت گُرمکھاں والی جنائیا۔

★ ۱۷ مگھ شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے گرہ پنڈ سالسر ضلع فروزپور ★

سَتگر شبَد تیرا گاؤندے رہے گیت، اوتار پیغمبر گر کہن تیری صفت صلاحیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ چلاؤندے رہے ریت، نام ندھان سری بھگوان مات پرگٹائی۔ جگت جگیا سواں کایا کردے رہے ٹھنڈی سیت، کور کِریا اگن بھجائی۔ سچ نام وساؤندے رہے چیت، چت وت ٹھگوری اندروں باہر کڈھائی۔ میل کراؤندے رہے ہست کیت، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائی۔ بھيو دسدے رہے انڈیٹھ، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں نال جڑائی۔ مٹھے کردے رہے ریٹھ، پنچ تت کایا امرت رس چوائیا۔ دین مذہب دی ماردے رہے لیک، حد شرع والی بنائیا۔ زرگن جوت کردے رہے تصدیق، شہادت تتاں والی بھگتائی۔ بھوکھتاں وچ رکھ کے گئے امید، کلجگ اتم آوے دُھر دا ماہیا۔ جو لکھ چوراسی پرکھ نیت، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجائی۔ ترے گن تون ہو اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حُکم ورتائی۔ ساچا کلمہ دس حدیث، سب تون پرے کرے پڑھائی۔ ایک چہتر جھلا سیس، دو جہاناں حُکم منائیا۔ مالک خالق بن جگدیش، جگدیش اپنا پڑدا آپ اٹھائی۔ لہنا دینا رہے نہ بیس، بیس

اک اکیس اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ حکم آپ سنائیا۔ ستگر شبد
 اسیں شبد رہے جناؤندے، اوتار پیغمبر گرو سیو کھائیا۔ وکھڑے وکھڑے ڈھولے رہے گاؤندے، اوم رام کرشن اللہ وایگرؤ نام
 ست ست جنائیا۔ اکھراں والا لیکھ رہے لکھاؤندے، جگ جگ ڈھر دی بنت بنائیا۔ پرہ ملن دے مارگ رہے دساؤندے،
 رہبر ہو کے راہ وکھائیا۔ سچ دوار رہے وساؤندے، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جگت ریتی رہے چلاؤندے، مندر مسجد شودوالے
 مٹھ گرو دوار وکھائیا۔ اچی کوک کوک کلمہ نام رہے درزاؤندے، مرید سکھ سنگ بنائیا۔ واعظ گھر رہے الاؤندے، اللہ تیری
 بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں سارے دھیان لگاؤندے، بن اکھان اکھ اٹھائیا۔ بہڑی کلجگ جیو تیرے نام نہ ردے وساؤندے، وصل
 یار نہ کھئے کرائیا۔ من کلپنا وچ چار کنت دہ دشا بھؤندے، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ اندر ڈر رہے نہ بھے بھاؤ دے، بھانڈا بہرم نہ کھئے
 ٹرائیا۔ ونجارے رہے نہ نوکا ناؤں دے، نیا نام نہ کھئے رکھائیا۔ بنس بڈھی روپ بنے کاؤں دے، کاگ وانگ سرب کرائیا۔ نعرے
 بھلے واہو واہو دے، واہ واہ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب
 سلطان سری بھگوان در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد تیرا دیندے رہے سندیسہ، اوتار پیغمبر گرو سیو کھائیا۔ لوک مات
 آؤندے رہے ہمیشہ، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ جگت جہان لکھدے رہے لیکھا، بن کاتب قلم چلائییا۔ پرہو ملن دا دسدے رہے
 پیشہ، پیشوا ہو کے پڑدا لاپیا۔ سچکھنڈ سمجھاؤندے رہے دیسا، درگاہ سچ سچ وڈیائیا۔ بھو کھلاؤندے رہے نر نریشا، نر
 نرائن اک اکھوائیا۔ ونڈ ونڈاؤندے رہے مچھ داہڑی کیسا، مؤنڈ منڈائے کھیل کھلائییا۔ آتم پر ماتم کراؤندے رہے ہیتا، پارپرہم پرہ
 پڑدا آپ اٹھائیا۔ دو جہاناں تینوں دسدے رہے نیتا، نر نرکار اک اکھوائیا۔ تیرے کولوں دیناں مذہباں دا لیندے رہے ٹھیکا، بولی
 تیرے نام والی چڑھائیا۔ بن دے رہے پوت سپوتا بیٹا، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ سب دا اتم کر لے چیتا، چیتن ہو کے دیے
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 کلجگ کوڑی کریا میٹ کلیشا، کلکاتی لوک مات رہن نہ پائیا۔

☆ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ شہاوا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیاں ☆

ستگر شبد اسیں تن پہنیا خاکی، اوتار پیغمبر گرو رہے جنائیا۔ شبد گھوڑے چڑھے راکی، رقبہ دو جہان ناپیا تهاؤں تھائیا۔ پاکھر زین پائی نہ کاٹھی، شاہ سوارا روپ بدلائیا۔ تن سمبھالیا تت آٹھی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ سنگ رلائی۔ تیری صفت دے بن کے پاٹھی، مہا جگ چار چار گائیا۔ کلمہ کائنات کھول کے بائی، اکھر وست آئے ورتائیا۔ منزل دُھر دی دس کے گھاٹی، پڑدا شبدی شبد اٹھائیا۔ جوت دس کے نور للائی، بھیو ابھیدا آئے سمجھائیا۔ انحد شبد جنا کے نادی، ناد دُهن دُهن پرگٹائیا۔ آتم جوت دس پرکاشی، سچ گرہ کیتی رُشنائی۔ سیس نوا کے پُرکھ ابناشی، ایشٹ اکو اک منائیا۔ نرگن نرگن پا کے راسی، منڈل مندپ کھیل کھلائی۔ تیرے نام دی ونڈ کے داتی، جگت جگیا سواں جھولی پائیا۔ سمرن کر کے سندھیا پرہاتی، بہرم دا پڑدا آئے چُکائیا۔ لو انتر لا اکتی، اک اک دا راہ وکھائیا۔ امرت رس دی دس کے ساتی، ست ست سمجھائیا۔ کھیل کیتا لوک ماتی، متا تیرے نال پکائیا۔ چار جگ دے شاستر تیری حکم والی پاتی، پترکا دے کے آئے تهاؤں تھائیا۔ تیرا کھیل دسیا پرتھی آکاشی، آکاش آکاشاں سوہیا پائیا۔ نُوں سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ ساڈی سب دی پوری کردے آسی، اوتار پیغمبر گرو سیس نوائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن ذات پاتی، پنڈت کاشی کس رہن کھئے نہ پائیا۔ مُلا شیخ مساک بنا اک جماعتی، جملہ اکھر اک بنائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن بنا حایتی، ہمساجن دیا کمائیا۔ مہر نظر نال بخشش کر عنایتی، مہر نگاہ اک اٹھائیا۔ تیرا کھیل نور نورانے واحدی، واحد اپنی کل پرگٹائیا۔ ساڈا پورا ہویا عہدی، عہدنامے دئیے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد در تیرے سیس نوائیا۔ ستگر شبد اسیں تیری پڑھی اگئی پئی، بن حرف حرؤف جنائیا۔ جس دی دھار جگت سنسار اتم ٹپی، کل کلوا دئے دُہائیا۔ بھڑی ساڈی آسا کیوں پیندی جاندی ٹی، نٹوے اپنا بھیو دے کھلائی۔ دین مذہبان دی سانوں بھرنی پینی چٹی، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ ساڈی ڈور لوک مات جانی کئی، کٹاکش ہرجو رہیا لگائیا۔ تیرے پیار وچ کپڑی کھٹی کھٹی، بے کھٹک دے سمجھائیا۔ کیوں سریشٹی پرہوں وچھوڑے وچ گئی پھٹی، پھاٹک پیا جگت لوکائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا مٹی، ساڈھے تن ہتھ نہ کھئے رُشنائی۔ صدی چوڈھویں سانوں سارے جاندے چھڈی، سکلا سنگ نہ کھئے

نبھائیا۔ رسنا جہوا سیکھ مُرید کھا کے ماس ہڈی، چم درِشٹی روپ بدلائیا۔ پُرکھ اکال دی دِسے کھئے نہ گدی، گداگر ہو کے دیئے دُہائیا۔ ساڈی کرنی بُندی جاندی ردی، صحیح سچ نہ کھئے پوائیا۔ ستگر شبد دین مذہب ساڈی وراثت نہیں ہوئی یدی، یدپ تیرے آگے سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے پرم پُرکھ دی ساچی صدی، صدمہ جگت رہے نہ رائیا۔ ساڈی پریت انت اک نال لگی، لگی پریت نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ اتم جھگڑا میٹ دے کور کڑیاں بدی، بدلہ دینا تھاؤں تھائیا۔

★ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کہیم سنگھ دے گھر کوٹ کپورا شہر ضلع بٹھنڈا ★

ستگر شبد اسیں تینوں رہے جھکدے، اوتار پیغمبر گرو جگ جگ تینوں سیس نوائیا۔ پردے اوپلے رہے لکدے، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ نام ندھان رہے پُچھدے، خالی جھولیاں رہے ڈاہیا۔ سمیں سہاؤندے رہے تیری رت دے، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ جیواں جنتاں لیکھا مکاؤندے رہے جنی ککھ دے، کلجگ نام نام سمجھائیا۔ دین مذہب دا بہار رہے چکدے، چار جگ اپنے کندھے ڈاہیا۔ روپ دھردے رہے اباشی ست دے، نرگن نور کر رُشنائیا۔ اتم کھیل دیکھیئے کلجگ دکھ دے، صدی چودھویں دئے گواہیا۔ روپ دِسے نہ کھئے سچے گریسکھ گرمکھ دے، مُرید مُرشد وچ نہ کھئے سہائیا۔ پنج وکارے گھر گھر کٹ دے، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اسیں جاپ تکدے بلہاں بٹ دے، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بہڑی بیہو کھلے نہ تیری اک شک دے، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ پردے اوپلے مٹے نہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اچ دے، اکم اتھاہ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اٹھ ویکھ نشانے چار کٹ دے، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر صاحب ستگر شبدی شبد گردیو تیری سرنائیا۔ ستگر شبد تیرا وقت دسدے رہے سہنجنا، اوتار پیغمبر گرو رہے درڑائیا۔ پُرکھ اکال جنایا درد دکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم پت پرمیشور نور الاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن دسیا دُھر دا سجن، ہر پُرکھ نرنجن میلا اکم اتھاہیا۔ جگت نیتر

ویکھیا کھیل الکھنا، لوچن نین نین بدلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیری کردے رہے پردکھنا، چار کُنٹ بھجّے رہے
 واپو دابیا۔ تیرا حُکم سندیسہ سُنّاؤندے رہے بچنا، کلمہ کائنات دِرڑائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن تیری ویکھدے رہے رچنا، لکھ
 چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرا تکیا پتتا، پاندھی بنکے جُگ جُگ پندھ مُکائیا۔ بھڑی کلجُگ اتم کی لوک مات
 ہونی گھٹنا، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ کوٹاں وچوں کپھڑا پرہہ دا بھگت امولک ہیرا ہونا رتنا، گُرمکھ گُرمگُرم
 سنگ نیہائیا۔ دروہی کیوں جگت جہان ہویا سکھنا، وست اگم نہ کھئے ورتائیا۔ ستگر شبد دُھر سندیسہ اکو دسنا، کی کل
 کلکی کار کھائیا۔ کس بدھ دین مذہب دی میٹے وٹنا، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ ساچے نام دا کھول کے ہٹنا، اکو وست دئے
 ورتائیا۔ کی بال اوستھا گوہند سندیسہ دے کے گیا پٹنا، کی پوٹے دھرنی دھرت دھول اُتے گیا لکھائیا۔ کی تیر انیالا کسنا، بے پرواہ
 اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کس بدھ اوتار پیغمبر گُرو نرگن دھار نرگن ٹھنا، سچ دوارے واپو دابیا۔ کی لہنا دینا ہونا اُتر پورب پچھم
 دکھنا، جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کی ہونا
 کھیل انوکھا، اوتار پیغمبر گُرو پُچھن چائیں چائیا۔ کی کھیل ہونا کلجُگ اتم موقع، مُکمل دے دِرڑائیا۔ کس بدھ سب دے نال
 ہونا دھوکھا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کار بھگتائیا۔ کی جھگڑا ہونا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق روون مارن دھائیا۔ کس بدھ لکھ
 چوراسی جیو پرکھنا کھرا کھوٹا، چارے کھانی دھیان لگائیا۔ کون دوارے پرکاش ہووے جوتا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سمبل سچ
 دوارے کس بدھ براہمن گوڑا ہووے سوتا، سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لائیا۔ کس بدھ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سیری
 بھگوانا اکو نام دیوے ہوکا، حُکم حق حق سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گُرمگُرم کہن ستگر شبد سب دیاں دُور کر دے سوچاں، چار جُگ
 دی سوچ رہے نہ رائیا۔ اتم انتر سب دی اکو لوچا، آشا سرب اک وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کلجُگ اتم اکو ہٹتا، دوسر لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ ستجُگ لاوے نال شوؤقا، کلجُگ کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل
 کرے نال شوؤقا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ صاحب ستگر اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ بھائی بگھر سنگھ دے گھر پنڈ برگاڑی ضلع بٹھنڈا ☆

ستگر شبد جگ چوکڑی کیتی تیری سیوا، اوتار پیغمبر گرو رہے جنائیا۔ تُوں آد جگاد سچ سوامی دیوی دیوا، دیو آتما تیرا رنگ رنگائیا۔ تیرا کھیل سدا سچکھنڈ نہچل دھام نہکیوا، اٹل تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام ندھانا سرشٹی درشٹی اندر چپایا نال رسنا جہوا، بٹی دند صفت صلاحیا۔ تیرا کھیل الکھ ابھوا، اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در درویش سپس نوائیا۔ ستگر شبد جگ چوکڑی تیرے بنے رہے خادم، اوتار پیغمبر گرو خدمتگار ہو کے سیو کئیا۔ بودھ آگادھا دسدے رہے آتم، پر ماتم برہم نور الہیا۔ ----- آدم، جوتی جاتا بھیو چکائیا۔ شبدی دھار بھیو کھولیا باطن، کلمہ کایا وچ پرگٹائیا۔ گیت گایا صاحب پُرکھ ابناشن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قراناں راہ تکائیا۔ بے انت بے پرواہ تینوں سارے آگھن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو مارگ دس کے آئے لوک ماتن، ہندو مسلم سکھ عیسائی دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ دروہی کلجگ ہوئی انت اندھیری راتن، تیرا نام ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھن آتمک سنے کھئے نہ راگن، رسنا سرشٹ ہوئی ہلکائیا۔ تیرا نام شبد نہ واچن، پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے بنے رہے داسی داسن، حُکے وچ بھجے واہو داہیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا صاحب ابناشن، پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔ ساڈی منسا پوری ہوئی نہ گھائن، پینڈا پندھ نہ کھئے چکائیا۔ ساڈے سکھ مُرید سانوں کرن نہ یادن، یاد تیری گئے بھلائییا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک آد آدن، انت کنت بھگونت اک اکھوائیا۔ کرپا کر موہن مادھو مادھن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چودھویں کلجگ جیو اپنا آپ مائل نہ سادھن، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اکھراں والے نام سارے ارادھن، اچی کوک کوک جنائیا۔ سرتی وچوں نہ اندروں جاگن، شبدی میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، تیرے ہتھ ہتھ وڈیائیا۔ ستگر شبد تیرا مندے رہے کہنا، اوتار پیغمبر گرو بولن تھاون تھائیا۔ جوتی دھار درس کردے رہے نیناں، نیج نیتر لوچن نین نین گھلائییا۔ تن وجود ماٹی خاک پنج تت پایا کہنا، بستر بھوشن اکو رنگ رنگائیا۔ تیری سچ سرنائی سکھیا ڈھپنا، دوسر اور نہ کھئے سپس نوائیا۔ سچکھنڈ سچ دوارے بہنا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ ناتا چھڈ کے مات پت بھائی بہیناں، تیرا پیار لیا پرنائیا۔ سب نے مٹیا تیرا بھانا

سہنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بھڑی کلجگ ویکھ سریشٹ سبائی کوڑ وین وینا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ مایا ممتا لاڑی موٹ کھائے
 ڈائنا، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوائیا۔ ستگر
 شبد تیرے نام دا چلایا جہاز، نئیا نوکا نہ کھئے وڈیائیا۔ تیری صفت دا کر کے آئے آغاز، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیرے ملن دا کھول
 کے آئے راز، پردہ نشیں پردہ جگت چکائیا۔ تیرے نام کلمے دی دس آواز، گیت ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ سرتی شبد کھول کے آئے
 جاگ، آلس نندرا کوڑ مٹائیا۔ ترے گن بوجھا کے آئے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنس بڈھی بنا کے آئے کاگ، کاگ ہنس اڈائیا۔
 ساڈھے تن ہتھ گھر گھر اندر تیرا دیپک جوت جگا کے آئے چراغ، اندھ اگیان دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم برہم سنا کے آئے راگ، انراگی
 آپ درڑائیا۔ دین مذہب دا لا کے آئے باغ، باغبان ہو کے سیو کھائیا۔ بھڑی صدی چوڈھویں کلجگ اتم سب توں لگا داغ،
 ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ اتم سریشٹ ہووے کیسے نہ بھاگ، بھاگ ہین ہوئے جگت لوکائیا۔ جھگڑا پیا تتاں والے سماج، سمگری
 ست نہ کھئے ورتائیا۔ سچ پریم وچ ہوئے نہ کھئے وسما، بسمل روپ نہ کھئے درسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاربرہم پت پریشور
 پروردگار سانجھے یار تیرے آگے اک فریاد، اوتار پیغمبر گرو نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سانوں دیناں مذہباں وچوں کر آزاد، ذات
 پات دا لیکھا دے مکائیا۔ ساڈی بینتی تیرے آگے نال ارشاد، عرش فرش دے مالک کوک سنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو
 ذاتی اکو دس آواز، تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پرما تم دھر دی اک پڑھائیا۔ ست دھرم دی ستجگ سچ ہتھ پھڑاپنے واگ،
 ڈوری اور نہ کیسے پھڑائیا۔ سوامی انترجامی تُوں رچنا رچی آد، انت لیکھا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت سری بھگونت دھر نام دا سنا اک
 ناد، اناد انادی دھن آپ اُچائیا۔

☆ ۱۸ مگھ شہنشاہی سمت ۶ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر ☆

ست پریتی ستگر چرنا، گرسکھ گرو گریو جنائیا۔ کوڑی کیریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہرنا، آسا ترسنا سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ دوس رین تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم شبد پڑھنا، ڈھر دا ڈھولا سہج سُبھائیا۔ سچ دوار ایکنکار ملنا درنا، در درویش
 ہو کے الکھ جگائیا۔ من ممتا وچوں من منسا وس کرنا، کلپنا مات رہے نہ رائیا۔ ستگر پیار وچ دھرم دی دھار ہووے مرنا، مر
 جیوت روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ جگت واسنا مرنا جیو جگ، ڈھر دی
 دھار درڑایا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے آگ، اگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ نیج نیتر درس کرنا سورے سربگ، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔
 کھیل کھیلنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکائیا۔ جگت واشنا رہے نہ کگ، ہنس گرمکھ روپ بنایا۔ گھر گھر وچوں لینا لبھ،
 باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سر ستگر قدماں اُتے دینا رکھ، اپنی قیمت نہ کھئے جنائیا۔ جیوت جی دین دنی نالوں ہونا وکھ،
 ممتا موہ وکار گوائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی تت نہ کھئے تپایا۔ ہنس سربنس سارا دینا چھڈ، ہڈ ماس ناڑی وجے ودھائیا۔ تس دا
 سفل ہووے مرنا جگ، جو جگ جیون داتے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، مر
 جیوت روپ جنائیا۔ جگ مرنا ستگر سرنائی، سچ ملے وڈیایا۔ رائے دھرم نہ دئے سزائی، چترگیت نہ لیکھ وکھائیا۔ کیریا کرے
 سہج سکھدائی، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ جو آد انت دا ماہی، جگ جگ بھگتاں ہئے سہائیا۔ کوڑ کیریا دئے تجائی، مان ابھان رہے نہ
 رائیا۔ اکو اوٹ لے تکائی، پرہ ملنا چائیں چائیا۔ آتم در سچ گرہ مندر نیج وجے ودھائی، خوشیاں راگ جنائیا۔ سو گرمکھ بہڑ
 مرے نہ ملیا ہر گوسائیں، مرجیوت روپ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 پڑدا آپ چکائیا۔ جیوت جیوت جگت سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواپیا۔ آوے جاوے مرے وارو وارا، چوڑاسی
 گیڑ نہ کھئے مکائیا۔ کبیر جلاہا کرے پکارا، سچکھنڈ گڑھ اُپر چڑھ کے دئے ڈبائیا۔ جن بھگتو ویکھو وگسو پاوو سارا، نیج نیتر لوچن
 نین اکھ کھلائی۔ جد مرو مرو ہر کے دوارا، ستگر چرن سرن سرنائیا۔ پھر مرنا بیئے نہ دو جی وارا، جنم جنم نہ کھئے بھوایا۔ مر
 جیوت جیوت مر ویکھو کھیل ڈھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل

دُھر دا ہر، دھرم دوار دئے وڈیائیا۔ گُرمکھ سجن سنت سہیلا کدے نہ مردا، مرجیوت رُوپ وٹایا۔ جگت جہان چوں تردا، دُتر دا لہنا دئے گوائیا۔ گرہ ویکھے اکو ہر دا، ہر مندر بہہ کے خوشی منایا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو راگ پڑھدا، نراکھہ اکھہ دھار وچوں سمجھایا۔ کھیل ویکھ کے اپنے گھر دا، گھر جاوے چائیں چائیا۔ جھگڑا مک جائے چیتن جڑ دا، میلا ملے سہج سُبھایا۔ ستگر کِریا نال گُرمکھ سچ دی مرنی مردا، جو بہڑ جنم نہ پائیا۔ کبیر کوک کوک پکار کردا، جُلاہا دئے دُہایا۔ جس درشن کیتا نرائن نر دا، تِس نر ہر اپنے وچ چُھپایا۔ سو سنت سہیلا بھوجل پار کردا، منجھدھار نہ کھئے رُڑھایا۔ پینڈا مکے ڈونگھی ڈل دا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مرنی آپ جنایا۔ ساچی مرنی ستگر ہتھ، گُرمکھان دئے درڑایا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس دیوے نام ندھان دی وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ سو سچ سرنائی جائے ڈھتھ، بؤے ہنگتا گرہ ٹڑایا۔ کوڑ گُریارا ناتا جاوے چھڈ، پرہہ میلا میلے سہج سُبھایا۔ اوس دا جنم نہ ہووے وت، بے وطن وطن اپنے وچ جاوے چائیں چائیا۔ بنا ستگر شبد توں رکھے کوئی نہ پت، پت پرمیشور سنگ نہ کھئے بٹھایا۔ کبیر جُلاہے کپا سچ، سندیسہ جگت وچ سنایا۔ ایہہ کھیل عقل بُدھی دے نہیں وس، منسا من نہ کھئے وڈیائیا۔ جس پردے ہرجو جائے وس، مہر نظر اٹھایا۔ اوہ مر جیوت جگت بنائے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جنہاں اُپر کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، سو بہڑ جنم نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دُھر دا ور، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جس سِر اپنا ہتھ ٹکایا۔

★ ۱۹ مگھ شہنشاہی سمت ۶ مت سنگھ دے گرہ بہمن دیوانہ ★

ستگر شبد دُھر نام وجایا ڈنکا، اوتار پیغمبر گُرو رہے جنایا۔ سچ دوار سہایا بنکا، بنک دواری ہو کے خوشی منایا۔ بھیو کھلایا پنج تت سریر تن کا، تن مندر پڑدا لاپیا۔ مان گویا ہؤے من کا، منکا من دا من بھوایا۔ مانس جیوان رُوپ سمجھایا ساچے جن کا، دھرم دی دھار اک درڑایا۔ بھیو کھلایا ہنگ دا، ہنگ برہم اک وکھایا۔ بہڑی کیوں جھگڑا پیا ماٹی چم دا، چم

درِشٹی جگت وچ ہلکائیا۔ صدی چوڈھویں سماں آیا غم دا، غمی غم خوار یار نہ کھئے مٹائیا۔ جگت ونجارا ہویا آسا ترسنا طم دا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مان رہیا نہ پون سواسی دم دا، سواس سواس کھئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در گھر تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو سُنو اگئی بات، باطن پڑدا دیاں اٹھائیا۔ نرگن دھار ویکھو مار جہات، جہاکی لوک مات کرائیا۔ کوڑی کیریا تکو ساکھیات، سنمکھ سب دے سوہیا پائیا۔ گرمکھ رہیا نہ کھئے پارجات، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں سارے پڑھدے گاتھ، انجیل قراناں کلمیاں وچ سُنائیا۔ کھیل ویکھو پرتھی آکاش، گگن گگنتر پھول پھولائیا۔ ست جوت دا رہیا نہ کھئے پرکاش، دھواں دھار ہوئی لوکائیا۔ من کلپنا کرے نہ کھئے گھات، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پرما تم جوڑے کھئے نہ نات، سرت شبد نہ کھئے سائیا۔ کیوں جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب رہے کُرائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل تماش، خلق خالق مخلوق کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو مار دھیان، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ کی لیکھا وچ جہان، نو ست پھول پھولائیا۔ درِشٹی رہیا نہ برہم گیان، گرہ مندر نہ کھئے رُسنائیا۔ سچ جھلے نہ کھئے نشان، نوبت حق نہ کھئے وجائیا۔ پردے رمیا نہ کیسے رام، رام راما دے سمجھائیا۔ روپ نظر نہ آئے کاہن، بنسری دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ پیغمبرو بھلی تہاڈی کلام، کلمہ کائنات نہ کھئے درڑائیا۔ امرت رس پیئے نہ کھئے ستنام، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ فتح جیکارا بولے نہ کھئے جہان، جہالت بھری کوڑ لوکائیا۔ یودھے سورپیر اٹھو نوجوان، ستگر شبد رہیا سُنائیا۔ کھیل ویکھو سری بھگوان، کی کرتا کار کھائیا۔ سندیسہ سُنو بنا کان، شبدی شبد شنوائیا۔ صدی چوڈھویں وقت پہنچیا آن، محمد چار یاری دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک حکم سُنائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو دھرنی دھرت دھول، دھول دھیان لگائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے نور الہی اول، عالمین بے پرواہیا۔ جس دی صفت سُنائی ساول سول، مکند منوہر اک رگھرائیا۔ جس دا امرت رس بھریا ناہی کول، گھٹ گھٹ میگھ برسائیا۔ جس دا سواس پونی پون، دم دمان نال چٹرائیا۔ اُس دا بھیو تہاڈے وچوں جانے کون، جگت دے کاہن دیو سُنائیا۔

جو لیکھا جانے لکھ چوڑاسی آون گون، دو جہاناں نو جواناں مرد مردانہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ایہہ کھیل اگئی ہر دا، ستگر شبد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جیہڑا نہ جتے نہ مردا، مرجیوت روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جو چاہے سو جگ چوڑی کردا، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ سرگن دھار سب (اوس) توں ڈردا، بھے وچ بیٹھا سیس نوٹیا۔ نرگن نرگن اکھڑ اوسے دا پڑھدا، نام کلمہ صفت صلاحیا۔ اوتار پیغمبر گرو اوسے دی دھار اوسے دا بردا، در درویش در ساچے الکھ جگائیا۔ کلجگ کھیل اتم اوسے دی کل دا، کل کلکی بے پرواہیا۔ جو سچکھنڈ سچ سنگھاسن ملدا، اٹل محل ڈیرہ لائیا۔ جس دا دیپک جوت اگئی بلدا، نرگن نور کر رُشناٹیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی اوتار پیغمبر گرو رہیا گھلدا، نام ندھانا سری بھگوانا جھولی لوک مات بھرائیا۔ لکھ چوڑاسی رہیا چھلدا، اچھل چھلداہاری اپنی کار کھائیا۔ دروہی اُس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ مالک دو جہان جل تھل دا، مہیئل اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ اتم جو شبد دھار رلدا، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاالا پارہم پت پریشور سانجھا یار پروردگار کھیل کرے جن بھگتاں ول دا، ولولے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت مالک خالق پرتیالک سچکھنڈ دوارے نہچل دھام اٹل دا، اٹل پدوی پداں توں باہر اپنی اک رکھائیا۔

★ ۱۹ مگھ شہنشاہی سمت ۶ پپی ہرچندر کور دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بٹھنڈا ★

اوتار پیغمبر گرو نگاہ مارو کایا اندر، شبد گرو گردیو رہیا جنائیا۔ کیوں من منوآ بھجے بندر، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ کیوں نہیں بجر کپائی کھلیا جندر، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ ست سچ چڑھی کیوں نہیں رنگن، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ شبد انادی دھن دیوے کیسے نہ اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تلک للائی مستک ٹیکا ست لگے کھئے نہ چندن، پریم پیار نہ کھئے رکھائیا۔ ایڑا پنکل سکھمن ٹیڈی بنک مول نہ لنگھن، پاندھی اپنا پنڈھ مکائیا۔ کوئی کھیل ویکھ سکے نہ برہم برہمنڈن، برمانڈ پردہ نہ کھئے

وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سُنے کھئے نہ چھندن، سنسا روگ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسان مارگ دسیا سچا، سچ سچ دِرڑائیا۔ شبدی بھیو رکھیا نہ رتا،
 رتن امولک گُرمکھ ہیرے آئے بنائیا۔ پنچ وکار کوڑ کُڑیار دس کے تت تتان، تتو تت سمجھائیا۔ من کلپنا دس کے آئے پتہ،
 شبدی کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ چیتن کر کے آئے سُرَت دھار دی چیتن ستا، ست ست وچوں اُچائیا۔ مستک جوت للاٹ جگا
 کے آئے کھیل درسایا پُرکھ سمرتھا، مہا اکتھ کتھ دِرڑائیا۔ اگئی دے کے آئے امولک وتھا، نرگن نرگن وچ ٹکائیا۔ تیرا گرہ وکھایا
 یتھارتھ یتھا، گھر گھر وچ پردہ دتا اُٹھائیا۔ جس نوں ٹیکنا پئے کسے نہ متھا، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جیکارا بولانا پئے نہ کھئے رسنا
 جہوا بئی دندا، ڈھولا گیت نہ کھئے سُنائیا۔ درس کرنا پئے نہ جگت اکھان، لوچن کم کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا نو دوارے رس رسنا کھئے
 نہ چکھا، انرس تیرا کھیل وکھائیا۔ اگئی اگم سُنا کتھا، بنا کتھنی توں کتھا دتی پڑھائیا۔ تیرا گرہ پُرکھ سمرتھا، گھر سہنجنا آئے
 جنائیا۔ جتھے آتم دھار روپ پرما تیرا وسا، سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جس نوں جگت پیمانیاں وچ کسے نہ کچھا، سوا گٹھ دی
 دھار سارے گئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن پرہو تیرا دس کے آئے گھرانہ، گھر گمبھیر بے نظیر پڑدا تن وجود چُکائیا۔ سُنا کے آئے نام ندھانا، مہربان صفت
 صلاحیا۔ جنا کے آئے دُھن آتمک راگ اگئی گانا، اناد انادی بے پرواہیا۔ پیا کے آئے امرت رس جام مہانا، نو رس دا ڈیرہ ڈھاپیا۔
 نرگن نور جوت پرکاش دسیا کھیل سیری بھگوانا، بھگون تیری کل دھرائیا۔ آتم دھار دسیا ست سرُپ بلوانا، بلدھاری وڈ
 وڈیائیا۔ جس دا نرگن وچ نہ بنیا گھرانہ، گرہ گرہ وچ وڈیائیا۔ جس نوں نا پے شبد شبد پیمانہ، جگت ناپ نہ کھئے چٹرائیا۔ نیکن
 نیکا تیرا نور نورانہ، کیرن کیرن دی دھار کِریا تیری وچوں نظری آئیا۔ جس دا سارے دے کے گئے بیانا، صفتاں والے ڈھولے گیت
 دِرڑائیا۔ اوہ تیرا کھیل کایا ماٹی چاما، ساڈھ تہ ہتھ وند وندائیا۔ جتھے وچے اگئی دمامہ، انگلاں ڈھائی ڈھائی درسائیا۔ سہس
 دل کول دا نہیں نشانہ، دسم دواری مَنہ دے بہار سٹائیا۔ اس توں اگلا کھیل مہانا، تریا سار کھئے نہ پائیا۔ جتھے شبد نہیں کوئی
 گانا، راگی راگ نہ کھئے شنوائیا۔ وشن برہما شو نہ کھئے نشانہ، روپ انوپ نہ کھئے دِرڑائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی

پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھ یار تیرے نۆر دا سچ بُکانا، آتم گرہ گرہ وچ وکھائیا۔ جس دا لیکھا شاستر سمرت وید پُران کہہ سکے نہ کھئے زبانا، صفتاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میرے صاحب سوامی پروردگار یار تون، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل اللہ ہُو، حق حق درڑائیا۔ بھیو کھلا دے آناہُو، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا چکا دے اپنی رُوچ، رُوچے رواں تیری سرنائیا۔ تون مالک سچکھنڈ نواسی ساڈھے ہتھ جوہ، جنگل پہاڑ ٹلے پرہت سمنڈ ساگر برہمنڈ کھنڈ ویکھ چائیں چائیا۔ آد جگادی نرگن دھار شبد گرو، پڑا گر دے چکائیا۔ جتھے تیرا گرہ تیرے در دا مارگ ہندا شروع، اوتھے آتم اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن اسیں دسیا کھیل جکت، جگ جیون دا تے صفت صلاحیا۔ تیری آتم دھار دسی شکت، شخصیت تیرے نال وڈیائیا۔ نرگن دھار نرگن نال کر کے ارتھ، عرش فرش دا ناتا لیا جڑائیا۔ گرہ مندر کر کے سرچ، کھوج کھوجاں چائیں چائیا۔ یسو کہے میرے کراس دا جو نشانہ اُتے چرچ، ایہہ نشانہ تیرا نۆر الاہیا۔ میری در ٹھانڈے خُدا خود عرض، نۆر نۆرانے دیاں سنائیا۔ تیری رُوچ تیری دھار تیری طرز، یکطرف ویکھ وکھائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے حرف، حرؤفاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا مان تان تیرے اُتے مُشرف، مُشری سب تون دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویش بیٹھے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا دسیا رستہ، رہبر ہو کے آئے جنائیا۔ نام کلمہ ویکھیا سستا، قیمت مات نہ کھئے رکھائیا۔ چار جگ دے سانشتر بنھایا بستہ، جگت ڈوری گنڈھ پوائیا۔ تینوں مالک دس عرشا، عرشی پریم تیری صفت صلاحیا۔ تیرا بھیو کھلا کے اُتے فرشا، زمیں زماں آئے درڑائیا۔ دین دُنی تون مارگ لایا مسیتاں چرچاں، شودوالے مٹھاں وچ بھوائیا۔ کھیل دس کے نرائن نر دا، نر ہر آئے سمجھائیا۔ بنا بھگتاں تون تیرا بھیو پایا نہ کیسے آتم گھر دا، گرہ مندر نہ کھوج کھوجائیا۔ جس گرہ جوتی دھار ہو کے وڑدا، نرگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ نہ جیوت نہ مردا، ست سرؤپ وچ سائیا۔ جتھے دوت دا مٹے پڑدا، اوتھے ملے بے پرواہیا۔ دیپک اکو نوری جگدا، جاگرت جوت ہوتے رُشنائیا۔ جتھے سوریہ چند کھئے نہ چڑھدا، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو شاستر وید پُران

کھئے نہ پڑھدا، وِ دیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو کھیل تیرا اگے گھر دا، ڈھائی دی ڈھائی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار بھیو ابھیدا دینا کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہیو تیرا چار جگ دسدے آئے گیت، گوہند تیرا نام درڑائیا۔ تینوں دسیا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ جیواں جنتاں کردے آئے کایا ٹھنڈی سیت، کوڑی کیریا اگنی تت بھجائیا۔ آتم پر ماتم دسدے آئے پریت، پریم تیرے نال ملاییا۔ ستگر شبد وچولا بنیا بیچ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے جھگڑا مکے اوچ نیچ، ذات پات رہے نہ رائیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کعبیاں راہ نہ کھئے تکائیا۔ سو گرہ تیرا انڈیٹھ، بن نیچ نیتر بن گیان اکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جس منبر چڑھ کے کیر جلاہے ماری چیک، اچی کوک کوک سناٹیا۔ اوتھے شبد گرو کرے تصدیق، شہادت اپنی آپ بھگتائیا۔ اُس گرہ وچ تیرے پریم پیار دی لیک، لائن عین اکو نظری آتیا۔ جتھے ٹھاکر وسے ٹھاکر ہو کے ٹھیک، ہر ٹھاکر نور الہیا۔ سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے بھون دھنی تیرا راہ تکائیا۔ سو پُرکھ سوامی انترجامی ہر پُرکھ زرنجن ٹھانڈے میت، مٹر پیارے ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ نیچ مندر نیچ آتم پر ماتم اپنا پڑدا لہیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن سو پُرکھ زرنجن تیری دھار، دھرنی دھرت دھول دھول آئے درڑائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیرا کھیل اپار، اپر مپر سوامی آئے سمجھائیا۔ ایکنکار دس کے میت مرار، مٹر پیارا اک جنائیا۔ آد زرنجن تیرا نور نور اجیار، جوتی جاتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ابناشی کرتے پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنا بل پرگٹائیا۔ سری بھگوان ہو کے خبردار، بے خبراں خبر دینی جنائیا۔ پاربرہم تیرا کھیل اپر اپار، اپر مپر سوامی پڑدا دینا اٹھائیا۔ کایا مندر کھول کواڑ، گھر اکو دینا بنائیا۔ جتھے جگے جوت اپار، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ اتیت بیٹھا ترے بھون دھنی شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا کھیل کھلائیا۔ تس چرن کول آتم اپنی دھار کرے نمسکار، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سچ مندر سچ دوار، سچ سچ وچ پرگٹائیا۔ سچ گھاڑت گھڑے آپ ٹھہیار، دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت زرنجن سرگن سرگن زرنجن کھیل کرے آپ کرتار، قدرت دا کرتا کرنی دا مالک خلق دا خالق شبدی حکمی حکم آپ ورتائیا۔

☆ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ دھرمجیت کور دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بٹھنڈا ☆

ستگر شبد کہے میں مالک آد گھر تھرنا، اوتار پیغمبر گرو گرو سمجھائیا۔ میرا کھیل جگ چوکری پورب چرنا، چری وچہنی ویکھ وکھائیا۔ میں برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کوئن کوٹ گگن گگنتر پھرنا، زمیں اسماناں دھرنی دھرت دھول دھول اپنی کھیل کھلائی۔ سب دی جوتی دھار ویکھاں اپنی کرنا، کرن کرن کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ اتم اتم پرما تم کرنا نرنا، نرور ہو کے اک سمجھائیا۔ تتاں والا جھگڑا چھڑنا، آگے ہو نہ کھئے مٹائیا۔ دیناں مذہباں دھر دے حکم نال گھرنا، نام ڈوری تند بندھائیا۔ امرت ملے کسے نہ جھرنا، آب حیات نہ کھیل وکھائیا۔ اٹا گیڑ اگئی گڑنا، دھر حکم نال گرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل دسنا نرور، اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائیا۔ مانو کوئی رہن دینا نہیں غیر، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ شرع دی دھار میٹنی زہر، ظاہر ظہور کر رشنائی۔ لیکھا دسنا گمبھیر گھر، گور پڑا اک چکائیا۔ ست دھرم چلاؤنی لہر، مایا ممتا موہ رڑھائیا۔ دھرم دا اکو وسنا شہر، قصبیاں والا پنڈھ مکائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ کے قہر، کلا پرہ دی دینی ورتائیا۔ جس وچ آگے لگے نہ دیر، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ ستگر شبد اگئی شیر، بھیک اکو نام لگائیا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دئے نیڑ، پورب بھوکھت پور کرائیا۔ حصہ رہے نہ زیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار کمائی۔ آشا پوری کرے جو گوبند رکھ کے گیا ندیڑ، انت انت دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دو جہاناں کندھ چکے بیڑ، نیا نوکا اپنا نام وکھائیا۔ سب دی کلپنا دئے نکھیڑ، پچھلی آس رہے نہ رائیا۔ آگے کر کے کھلا ویہڑ، دھرنی دھرت سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں اگئی کیہر، پرہ حکم حکم ورتائیا۔ کلجگ میٹاں اتم پھیر، پھرت پھرت ویکھاں خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری حکمے اندر کرے نہ دیر، دور ڈراڈا نیرن نیرا ہو کے کھیل کھلائی۔

☆ ۲۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ پرسین کور دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بٹھنڈا ☆

ستگر شبد کہے حکم سندیسہ دیواں ست، گر اوتار پیغمبر ست ست درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا بدلنا ت، طمع لوہہ ہنکار وکار دینا گوائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتن امولک ہیرے گرمکھ لینے جنائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا ساچا نت، رشتہ اکو اک وکھائیا۔ سوامی میلنا کملاپت، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ جیہڑا سرب کلا سمرتھ، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگتی وتھ، وست امولک نام ورتائیا۔ لہنا دینا چکاوے بتھو بتھ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جھگڑا میٹے ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ دا پنڈھ مُکائیا۔ نجھر جھرنا امرت بخشے رس، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ نام ندھان سُنائے ند، انحد نادى ناد جنائیا۔ دین مذہب دی جتھے تھے حد، سو گرہ مندر سب نوں دئے وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سُنا کے چھند، سنسا اندروں دئے چُکائیا۔ دھرم نگارہ جائے وج، جگت جہان کرے شنوائیا۔ لیکھا مُکائے کعبیاں والے حج، حُجرہ حق حق سُبھائیا۔ سچ دوار وکھائے مندر مٹھ، شودوالا اکو اک پرگٹائیا۔ جتھے جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ کلمے دا وکھرا نہیں کوئی پھٹ، شرع زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ اکو روپ نظر آوے سچ، سچ سچ وچوں سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ دئے وکھائیا۔ نظر آوے جو لوں لوں گیا رچ، ساڈھے تین کروڑ خوشی منائیا۔ اگنی ت نہ جائے مچ، ہوئے روگ نہ کھئے ستائیا۔ لیکھا دس اکتھنا اکتھ، انہو درشتی دئے سمجھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم دوویں رہے وس، لامقام مہربان محبوب اک درسائیا۔ ایہ کھیل یتھارتھ یتھ، یدی اپنا دینا ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا لٹھے ستھر ستھ، گوبند یارڑا ستھر دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیال دیاندھ ٹھاکر سوامی انترجامی اپنا پڑدا لاپیا۔

☆ ۲۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بٹھنڈا ☆

ستگر شبد کہے ڈھر حُکم دا دینا زور، اوتار پیغمبر گر ویکھنا دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹنا اندھیرا گھور، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ جھگڑا میٹنا پنج چور، پنج شبد ناد دُھن کر شنوائیا۔ آتم دھار پکڑنی ڈور، پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیا۔ سُر ت شبد وسیرا کرنا کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نام دا ڈنک وجا کے ڈھول، کلمہ اکو کائنات دینا سُنائیا۔ ہر پردے اندر مؤل، مؤلا میلنا سہج سُبھائیا۔ لکھ چوراسی نام کنڈے ترازو تول، وزن کرنا تھاوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں رہے نہ کھئے انبھول، بے خبراں خبر دینی سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب دے نال انت مارنا رول، اگم اگمڑا اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی دا شبدی دھار سانجھا کرنا بول، انبولت اپنا راگ سُنائیا۔ کلمہ نغمہ نام گیت سہاوا ہووے سہیل، سوہلا اکو اک سمجھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن مل کے کرے چوبل، مُحبت پیار ناتا اک بندھائیا۔ لیکھا ویکھے دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دی دھار پڑدا لاپیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان پنج آتم رس دی دیوے اپنی پاہل، بوند سوانتی ست سچ ٹپکائیا۔ سچ پریم ڈھر دا رنگ لال گلالا کھیلے ہول، ہؤلی ہؤلی اپنا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اوتار پیغمبر گرو شبدی دھار ستگر شبد رہن نہ دیوے انبھول، انبھل اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۲۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گرہ پنڈ شیخ رکھالا ضلع بٹھنڈا ☆

ستگر شبد کہے ڈھر دا حُکم ملنا چھیتی، اوتار پیغمبر گرو چھتردھاری ربیا جنائیا۔ جس نے سب دے اندر دا بننا بھیتی، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا دئے اٹھائیا۔ چار جگ دی کرنی ویکھے لیکھی، لکھت بھوکھت نال ملائیا۔ ڈھر حُکم جانے سندھسی، فرمانا اگم اتھاپیا۔ کی آسا رکھ کے گیا گر دس دسمیسی، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ جس ویلے آوے نر نریشی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ سنت سہیلے بھگت جن ویکھے لوک مات پردیسی، جنم دے وچھڑیاں کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا پورا کرے ملا شیخی، مسائکان لیکھا دئے چکائیا۔ اپنی دھار دس کے نیت نیتی، نیتی نیتی اپنا کھیل درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوگری انت کنت کرے ہمیشی، ہمساجن غریب نوازن اپنی دیا کائیا۔

★ ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ آتما سنگھ دے گرہ پنڈ گدا ڈوب ضلع بٹھنڈا ★

ستگر شبد کہے کی کھیل ہونا انت کلجگ، اوتار پیغمبر گرنج نیتر لو اٹھائیا۔ جگت واسنا سب دی اودھ رہی پگ، آگے پینڈا پنڈھ دینا مکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بھیو کھلائے گجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ صدی چوڈھویں انت مانو ذاتی جانا سَجھ، بھلیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت ملیچھ ہونی بڈھ، من کلپنا کوڑ ہلکائیا۔ پردا رہیا کیسے نہ سُدھ، سُدی ودی دئے گواہیا۔ ہوئے ہنگتا پینا کڈ، بھجے چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہونا یڈھ، جو لیکھا یڈھشٹر کرشن گیا درڑائیا۔ پردہ اوبلا رہے نہ لک، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ دین دُنی دا بدل جانا رُخ، دروہی پھرے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ اودھ گئی بیت، اوتار پیغمبر گر ویکھو باطن دھیان لگائیا۔ کایا ہوئے نہ کیسے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ ترے گن ہوئے نہ کھئے اتیت، ترے بھون دھنی نہ کھئے ملائیا۔ ساچا کلمہ سُنے نہ کھئے حدیث، حضرت راون مارن دھائیا۔ آتم رہی نہ کھئے پریت، پاربرہم گئے بھلائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹ، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ من کلپنا سکے کھئے نہ جیت، شاستر سمرت وید پُران رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ کھیل اتم ہونا، اوتار پیغمبر گر پڑدا لو اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر رونا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا پینا کونا کونا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ بستر سیج سینگھاسن ملے کیسے نہ سونا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بھجن واہو داہیا۔ نام گیت ملے کیسے نہ گاؤنا، گہر گمبھیر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹھنڈی ملے کھئے نہ پونا، اگنی آگ تپائیا۔ میگھ برسے کھئے نہ ساونا، سانتک ست نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کوڑ ہونا ہنکاری راون، رام رام آگھ سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال لیکھا پورا کرنا بل باونا، جو باون انہو درشٹی وچ گیا سُنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے کلجگ مٹنا اندھیر اندھ، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ سب دا پچھلا مکے پندھ، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ سَتگر شبد کھنڈا پھڑ تیر کمنڈ، دو جہاناں دئے چلائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کے کندھ، ہوئے ہنگنا گڑھ ٹُڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، آتم پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ انت اخیر صدی چوڈھویں ہوئے جنگ، رُسا چینا ونڈ ونڈائیا۔ یورپ پائے کھئے نہ ٹھنڈ، دروہی پھرے تهاؤں تھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تئے ونڈاں رہے ونڈ، درگاہ سچ دھیان لگائیا۔ بھڑی ساڈا سماں رہیا لنگھ، وقت بے وقت نہ کھئے کرائیا۔ اُمت ہونی ننگ، نبی رسؤل مارن دھائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈس رہے مؤل نہ چند، اندھ اندھیرا جانا چھائیا۔ جگت سہاگی ہونا رنڈ، بے وفا دِسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگادی سورا سربنگ، صاحب سَتگر اپنا حُکم سُنائیا۔ سَتگر شبد کہے کلجگ اتم ویکھنی حالت، جگت جہان کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ اکالا کرے عدالت، سچ انصاف اک کھائیا۔ بدی کوڑ دا لیکھا ویکھے جہالت، پڑدا لاپے تهاؤں تھائیا۔ ست سچ دی ویکھے امانت، ہر پردا پھول پھولائیا۔ کلجگ دی ترسنا میٹے تامس، اگنی تت گوائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا تبریز شمس، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں اتم ہونا غضب، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حُکم ورتائیا۔ پیغمبر ہونے تعجب، حیرانی وچ ڈبائیا۔ لیکھا مُکنا ذات مذہب، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دِیال شبدی شبد دھار شبد سَتگر چُکنا اپنا قدم، قدیم دے مالک قُدرت دے قادر کرنی دے کرتے کلجگ دی کل کل کلکی ہو کے پور کرائیا۔

★ ۲۰ مگھ شہنشاہی سمت ۶ تیجا سینگھ دے گھر پنڈ صادق ضلع فروزپور ★

سَتگر شبد کہے کھیل کرنا سورے سربگ، اوتار پیغمبر گُر ویکھنا اکھ اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹنی جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ترے گن مایا بجاؤنی اگ، تتوت امرت میگھ برسائیا۔ دین مذہب میٹنی حد، ذات پاتی پندھ مُکائیا۔ ڈھر دا نام سناؤنا چھند، کلمہ اگم اتھاپیا۔ نج آتم پر ماتم بخشنا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوت پرکاش کر اگنی چند، دو جہان کرے

رُشنائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے سنگ، سگلا سنگی ہوئے سہائیا۔ سیج سہائے آتم پلنگ، سُکھاسن ڈیرہ لائیا۔ نام ندھان وجائے
 مردنگ، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، محمد ویکھے نین اُٹھائیا۔ اُمت اُمتی ہونی ننگ، اوڈھن سیس نہ کھئے
 ٹکائیا۔ عیسیٰ اندر آوے رنج، بیسویں صدی اکھ کھلائییا۔ پروردگار سانجھے یار سب دا لیکھا کرنا بھنگ، دُتیا بھاؤ دئے مٹائیا۔
 ستجگ ساچے ہو آپ بخشند، بخشش رحمت آپ دینی کھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا مایا ممتا میٹ کے گند، پتت پُنت دینے کرائیا۔
 سب دی آسا منسا گر اوتار پیغمبران پوری کرنی منگ، جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ گئے درڑائیا۔ امرت دھار وباؤنی
 گنگ، سر سروور اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا کرنی کار کھائیا۔
 ستگر شبد کہے پرہ مارگ لاؤنا ست، اوتار پیغمبر گر ویکھو چائیں چائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دینی برہم مت، پاربرہم پرہ
 پڑا آپ اُٹھائیا۔ نرگن نرگن جوڑنا نت، سرگن ساچا سنگ وکھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی تت دینا گوائیا۔ ستگر ساچا مارگ
 دس، رستہ رہبر دینا سمجھائیا۔ دین دُنی نوں کر کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ہر پردے اندر وس، پردہ نرنتر دینا چکائیا۔
 شبد اگنی مارنی سٹ، من کا منکا دینا بھوائیا۔ دھرم دوار دا کھول کے ہٹ، وست نام اک ورتائیا۔ جھگڑا میٹ کے تیرتہ
 اٹھسٹھ، آتم سروور دئے نہائیا۔ ہوئے ہنگتا میٹ کے پھٹ، پٹی اکو نام بندھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے گاؤنا جس،
 صفت صلاح کرے پڑھائیا۔ مانو مانکھ مانس رہن دیوے کوئی نہ وکھ، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا میٹ چوراسی لکھ،
 ہرجن ساچے گود ٹکائیا۔ دُرمت میل وکارا کٹ، انتر نرنتر کرے صفائیا۔ ستجگ ست ستوادی دھرنی دھرت دھول اُپر رکھ،
 دیوے جگت مان وڈیائیا۔ گرُمکھاں کھول کے نیتر لوچن نین اکھ، نج گھر کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا بن کے کلاپت، پت
 پرمیشور اپنا پڑا دئے چکائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں نوں گر اوتار پیغمبر گئے سد، پیشین گوئیاں وچ دے ڈہائیا۔ اوہ انت
 کنت بھگونت ہو پرگٹ، پاربرہم پرہ اپنی کل ورتائیا۔ شبد گرو گرو سوامی آد جگاد جگ چوگری سب دی رکھنہارا پت،
 مہربان محبوب ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ الکھنا الکھ، اگم اگوچر گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ سُلکھن سینگھ دے گرہ مُونگلا ضلع فیروزپور ☆

ستگر شبد کہے ویکھنی کھیل ہر دی، اوتار پیغمبر گر اکھ کھلائیا۔ جس دی کلا ہونی چڑھدی، چاروں گنٹ ڈنک وجائیا۔ شبدی دھار شبد ہونی پڑھدی، آتم پر ماتم راگ الاٹیا۔ کھیل کرنی نرائن نر دی، نر ہر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ کرائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ نے کھیل کرنا اپار، اوتار پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ کل کلکی ہو اُجیار، نرگن نور نور رُشنائیا۔ شبدی شبد ہو تیار، ترے بھون پھول پھولائیا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، مہاسارتھی وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کرے خوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جن بھگتاں پیچ دئے سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا پورا کر پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا رنگ رنگائیا۔ سندیسہ دے سچی سرکار، ست سچ سچ درڑائیا۔ سب نے رہنا اوتار پیغمبر گر ہوشیار، ہوش مدہوش اک رنگ بنائیا۔ جگت ترسنا پاوے سار، آسا منسا نال رکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا لہنا دینا دئے نوار، پورب پورب جھولی پائیا۔ آگے حکم سچی سرکار، ستجگ ساچے آپ جنائیا۔ ست ست دا بول جیکار، نعرہ اکو اک پرگٹائیا۔ جس دا لیکھا اپر اپار، اپرمپر سوامی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ کھیل آیا کرن، اوتار پیغمبر گر ویکھ وکھائیا۔ جس دی دو جہان لگن سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ سارے ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ شبد بے پرواہیا۔ منزل اگتی ایکنکار چڑھن، پدوی پد اک سمجھائیا۔ شرع وچ مول نہ لڑن، چھری کرد دئے سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اوتار پیغمبر گرو چار جگ دا وعدہ قول اقرار پورا کرے پرن، پر ماتم ہو کے پر پُرکھ پرہ اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۱ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ رام سینگھ دے گرہ فروزپُر ☆

ستگر شبد کہے ویکھو پرہ دی کرنی، اوتار پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ جس نے سنت سہیلے لگائے سرنی، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگتی دھار ٹک پڑھنی، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ منزل پرہو صاحب دی چڑھنی، قدم قدم نال بدلائیا۔ درشن کرنا نیتر ہرنی پھرنی، لوچن اکھ اٹھائیا۔ جگت موت پئے نہ مرنی، مر جیوت روپ بدلائیا۔ پھل پھلواری ساچی پھلنی، پھلی بھوت دئے کرائیا۔ ویکھو لکھ چوراسی اگنی بلنی، تتو تت تپائیا۔ سرشٹی کلجگ اتم دلنی، دلدری روون مارن دھائیا۔ جن بھگتاں درگاہ ساچی ملنی، ملک الموت نیڑ نہ آئیا۔ پریم پریتی ستگر دھار ہووے سلنی، آر پار ویکھ وکھائیا۔ دین دنی ہووے چلنی، تیر روپ نہ کئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھو پرہ دا کھیل اسچرج، اوتار پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ جس نے چھری شرع کھوبنی تہاتھوں کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ مانو ذاتی ونڈنا درد، مانکھ اکو رنگ رنگائیا۔ چار جگ دی ویکھ کے فرد، فیصلہ حق دئے سنائیا۔ اٹھو سارے کرو عرض، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس تہاڈی پوری کرنی غرض، واک بھوکھت دین گواہیا۔ ہووے رہن نہ دیوے مرض، مریض ویکھ تھاون تھائیا۔ پٹھی سدھی کر کے نرد، کلجگ وچ ستجگ دئے بدلائیا۔ شبدی دھار لیکھ لاوے کرنی والی شرط، شریعت لہنا ویکھ وکھائیا۔ جو نرگن دھار آیا پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ لیکھا جانے فرش عرش، عرشی پریم اپنا حکم ورتائیا۔ سب دی تمنا واسنا خواہش پوری کرے حرص، ہوس ویکھ تھاون تھائیا۔ جن بھگت سہیلے جودھے سورہیر بنا مرد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدی کھنڈا وکھائے کھڑگ، برہمنڈاں آپ جنائیا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ گلونت کور مہندر سینگھ دے گرہ خلیل بستی ★

ستگر شبد کہے ویکھو کھیل پرہو خصانہ، اوتار پیغمبر گر نین اٹھائیا۔ جس نے جگت جہان ناپیا نام شبد پیمانہ، پیمائش کیتی تهاؤں تھائیا۔ سو سوامی بن کے انتریاما، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ سارے ویکھو اپنا عہدنامہ، ویلا وقت تھت وار نال ملائییا۔ جگت جہان سچ نام دا تکو مے خانہ، جام پیالہ دیو وکھائیا۔ دھر سندیسہ تکو پیغام، پرا پسنٹی مدھم بیکھری باہر جنائیا۔ کیوں کلجگ ہوئی اندھیری شاما، شمعدان نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سارے نیوں نیوں کرن سلاماں، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ پرہو اسیں بیان دیانگے اُتے جگت سوا رُپئیے والے اشٹاما، چوٹھا جگ دھیان رکھائیا۔ نال شرع رکھانگے کلاما، کلمہ تیرا نال رلائییا۔ پنجاں لیکھاریاں حق فک دا لیکھنا لیکھ تاما، طمع دا لالچ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے دھار دھرنی دھرت دھول دھرم اپنا آپ سمجھائیا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ گردپ سینگھ دے گرہ پنڈ توت ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے پُرکھ اکال دین دیال صاحب بخشند، اوتار پیغمبر گر تکو کھیل بے پرواہیا۔ جس کلجگ کوڑی کیریا میٹنا اندھیر اندھ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھیان لگائیا۔ ستجگ ساچا سچ چڑھاؤنا چند، دھرم دی ذات مانو ذاتی اک سمجھائیا۔ موہ وکار بنکار و بھچار میٹنا گند، رسنا جہوا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ دین مذہب ذات پات دی ڈھابنی کندھ، دئی دویت دا جھگڑا دینا چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دسنا چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ نام جپاؤنا بن رسنا جہوا بتی دند، اجپا جاپ اک پرگٹائیا۔ نیج آتم بخشنا سچ اند، پرمانند رس چکھائیا۔ کایا بنک دوار اپنے لنگھ، ستگر شبد کرے شنوائیا۔ انحد نادى ناد و جا مردنگ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ من کلپنا پنچ وکار میٹ کے جنگ، شرع شریعت لیکھا دے مکائیا۔ پردہ لاه کے برہم ہنگ، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سبھائیا۔ امرت رس نچھر دھار ویاے کنگ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی لیکھا دے مکائیا۔ سنت سہیلے

بھگت جن لگائے انگ، گُرمکھ گُرسکھ گُر گُر گود بکائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک سب نون دیوے کنڈ، پروردگار پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دوارے اوتار پیغمبر گُرو رہے منگ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سو کھیل کرے وچ وربھنڈ، برہمنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ست ست ست پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ مارگ لاؤنا اک، اوتار پیغمبر گُر ویکھو چائیں چائیا۔ سرشٹ سبائی بخشنی ٹیک، اکو اشٹ دینا وکھائیا۔ من کلپنا بڈھی کرنی بییک، بنکار وکار وبھچار رہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا میٹنا سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کلجگ انت بدلنی ریکھ، رکھی مئی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ستجگ وساؤنا ساچے دیس، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ لیکھا مکننا گنپت گیش، وشن برہما شو نیتز نینان نیر وہائیا۔ پیغمبر جھک جھک کرن آدیس، سجدہ دھردرگاہیا۔ اوتار تکن اپنا لیکھ، بھوکھتاں کھوج کھوجائیا۔ پرہ پورا کرنا لہنا دینا گوہند دس دسمیش، دہ دشا تون باہر اپنا حکم ورتائیا۔ دو جہاناں اپنی پاوے سار نر نیش، نر ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں امت نبی رسول میٹنا کلیش، کلکاتی دئے مٹائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسنا سچ سندیس، پیغمبر نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ کرپا کرنی کلجگ انت، اوتار پیغمبر گُر ویکھنا چائیں چائیا۔ پرگٹ ہو سری بھگونت، بھگون اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ ہرجن ویکھ گُرمکھ ساچے سنت، بھگت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ گڑھ توڑے کوڑی کرپا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے دھرم دی سنگت، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ناؤں زینکارا چاڑھ رنگت، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ دوسر در بیٹے کھئے نہ منگت، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی بھچھیا آپ ورتائیا۔ آتم پر ماتم دا بن کے کنت، کنتوبل ہو کے ساچی سیج سہائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے چنت، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ لوک مات رہن دئے کھئے نہ نندک، گُرمکھ ہنس کاگ لے بنائیا۔ من کلپنا رہے کھئے نہ علت، علم عالماں دئے مٹائیا۔ کوڑ خواری میٹے ذلت، شرع شرع وچوں بدلایا۔ لیکھا جان اتر پورب پچھم دکھن چارے سمت، ست فرمانا اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں اوتار پیغمبر گُرو سارے کرو ہمت، حوصلہ مات لوک پرگٹائیا۔ آتم دھار پر ماتم ہووے ملط، نور نورانہ نور اکو نظری

آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے بھوکھت لکھت، لیکھا لیکھ اگلا آپ درڑائیا۔

★ ۲۱ مگھ شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ، عجیب سنگھ دے گھر فریدکوٹ شہر ★

ستگر شبد کہے سُنو نام کلمہ حدیثا، اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے کھیل ہر جگدیشا، جگدیشر اپنا حُکم ورتائیا۔ ایکا چہتر جھلائے دُھر دے سیسا، چہتردھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ لہنا دینا پورا کرے بیس بیسا، سرگن زیرو روپ درسائیا۔ پرگٹ ہو کے ایکنکار اکیسا، دوآ ایکا کھیل کھلائیا۔ کلجگ کوڑی بدل دیوے ریتا، زُتری اپنے نال مہکائیا۔ ستجگ مارگ لاوے ٹھانڈا سینا، اگنی آگ بُجھائیا۔ ہر پردے وسے چیتا، چت وت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم دسے دُھر دا میتا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ لہنا دینا چُکائے جس بدھ گوہند نہیں پھولایا انگیٹھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ پرم پُرکھ دا کھیل سدا انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بھنے ریٹھا، بوئے ہنگتا گرھ ٹڑائیا۔ لہنا دینا ویکھے وشن برہما شو ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی دھیان لگائیا۔ منسا پوری کرے رام سینا، سُر ت شبد نال ملائیا۔ لیکھا جانے رادھا کرشن جو پیتا، پیتی کہانی آپ پرگٹائیا۔ سندیسہ دے کے گیا حضرت موسیٰ عیسیٰ، کلمہ کائنات سُنائیا۔ محمد حمد وچ لاشریک دی دسی حدیثا، حضرت حق سُنائیا۔ نانک کھیل جنایا ترے گن اتینا، بھيو ابھیدا اک وکھائیا۔ گوہند گوہند گوہند دھار کھیل نیکن نیکا، نرگن نروریر نراکار آپ کرائیا۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا لکھ چوراسی ایش جیو جی کا، جگدیشر اپنا حُکم ورتائیا۔ جھگڑا میٹنا ساڈھے تِن ہتھ سین کا، روداس چمارا دئے گواہیا۔ مارگ لاؤنا ستجگ نینہ دا، بُنیاد اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر ستگر اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ کھیل کھلاؤنی انوکھی، اوتار پیغمبر گر انہو درشتی دھیان لگائیا۔ اکھراں والی واجنی سب دی پوتھی، پُستک ویکھے چائیں چائیا۔ دھار پرگٹاؤنی نرمل جوتی، جوتی جاتا کرے

رُشنائیا۔ جن بھکت سُپیلے بنا کے گوتی، گوتم دا لہنا پور کرائیا۔ جھگڑا میٹنا جنجُو بودی ٹوپی، سیلیاں گل نہ کھئے لٹکائیا۔ آتم پر ماتم بناؤنی سرب گوپی، کابن دُھر دا دیا کرائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ کرودھی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دئے مٹائیا۔ شبد ڈنڈا دُھردرگاہی پھڑ کے سوٹی، ست ستوادی دئے جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت سب دی ثابت ویکھے لنگوٹی، انتر زرتتر کھوج کھوجائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں نوں لہدے کوئن کوٹی، جگ چوڑی بھجن واہو داہیا۔ سو بھکت سُپیلہ اک اکیلا جن بھگتاں اندر چڑھ کے چوٹی، چوٹ نام شبد تن نگارے رہیا لگائیا۔ سرتی رہن نہ دیوے سوٹی، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ بُدھی رہن نہ دیوے کملی کوچھی، بیکی اپنا رنگ چڑھائیا۔ ستجگ ساچے ساچے سنتان دیوے سوچی، گُرمکھ میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نام ندھان سنا کے اک سلوکی، سوہلا اکو اک سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ کے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق کرے رُشنائیا۔ لیکھ لاوے اوتار پیغمبر گرواں سوچی، سوچ سوچ وچ سبائیا۔ آسا منسا پوری کرے لوچی، لوچن نیتر نیناں نال دکھائیا۔ کرم کانڈ دا رہن دیوے کھئے نہ جوگی، جگیشراں ویکھ وکھائیا۔ من واسنا دے کھئے نہ بھوگی، کلپنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ ستجگ ساچا سچ دھرم دا ہوئے سنجوگی، گر ستگر میلا سہج سُبھائیا۔ آتم پر ماتم ہووے مؤجی، مؤجی ٹھاکر اک اکھوائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی پوتر ہووے گودی، جو گوداوری کنڈھے بہہ کے گوہند گیا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم کھیل کرے پریم چوچی، چولا لوک مات بدلائیا۔ جن بھگتاں میٹ کے ہرکھ سوگی، چنتا چکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی درشتی ہووے سودھی، سرشت ایشٹ اک جنائیا۔

★ ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ فریدکوٹ شہر ★

ستگر شبد کہے پرہہ کھیل کرنا اُتے بسدھا، اوتار پیغمبر گر اپنی دھار پرگٹائیا۔ جھوٹھ کراؤنا یڈھا، یڈھشتر آسا پور کرائیا۔ جو منسا رکھ کے گیا بُدھا، تس دا لہنا جھولی پائیا۔ مارگ درساؤنا ستجگا، ست ست دا سنگ بنائیا۔ آتم برہم بھیو کھولنا

گجھا، بجر کپائی پڑا ٹڑائیا۔ اکو نام کلمہ کرنا آگھا، اُگن آتھن وجے ودھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گُر ارجن بابا بڈھا، سو لہنا لہنیدار جھولی پائیا۔ جو گوہند دھار شبدی ملیا رُقہ، پُرکھ اکال اکال درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ کھیل کرنی اُپر دھرت، اوتار پیغمبر گُرو ویکھنا چائیں چائیا۔ نِرگن دھار آوے پرت، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ بھیو کھلائے آگئی عرش، اوہلا انتر رہے نہ رائیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا تریتا رام بھرت، سیتاست نال ملائیا۔ سو پورا کرے مقروض ہو کے قرض، دیونہار دُھردرگاہیا۔ لیکھے لائے ارجن والی عرض، جو گھنئیے آگے سُنائیا۔ عیسیٰ پوری ہووے غرض، ترسنا جگت میٹ مٹائیا۔ محمد دا لیکھا ویکھے اُتے فرد، چوڈاں طبقات باہر کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹے اندھیر گرد، گداگر کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ کھیل کرنا جل تھل، اوتار پیغمبر گُر مہیئل ویکھن دھیان لگائیا۔ دین دُئی جائے ہل، جگت جہان جائے گُرائیا۔ جنہاں ڈھوراں لاہی کھل، تنہاں دیوے انت سزائیا۔ جنہاں کیتا کپٹ چھل، تنہاں رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ جیہڑے کل کاتی بنے کل، کلمہ گئے بھلائیا۔ دُئی دویتی لگا سل، ہوئے روگ لگائیا۔ تنہاں چین ملے نہ پل، پلک دے پچھے ملے میل نہ مابیا۔ اوہ کلجگ کوڑی کِرپا وچ بھسے دلدل، دل دلہراں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نِرگن دھار اتم آوے چل، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑی دھار وکھائی بل، بلہین کرے لوکائیا۔ کرنی دا سب توں دیوے پھل، چوراسی انتر کھوج کھوجائیا۔ جو آتم پرما تم دھار گئے رل، تنہاں میلا میلے سہج سُبھائیا۔ باہر کڈھے کایا اندھیری ڈل، ڈونگھی بھوری نہ کھئے بھوٹایا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گُر دیوت شبد دی دھار اک روپ سارے جان رل، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا دھام اٹل، نہچل اپنا گھر سُبھائیا۔

☆ ۲۲ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سینگھ دے گرہ فریدکوٹ شہر ☆

ستگر شبد کہے کھیل کرے سورا سرینگا، اوتار پیغمبر گر لینی انگریا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے دنگا، دین مذہب دا جھگڑا دئے مکائیا۔ آتم پر ماتم بخشے سچ اندا، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ دُھن شبد ناد سُنائے سچ مردنگا، انحد نادى آپ وجائیا۔ امرت رس دھار نچھر دیوے لیکھا رہے نہ جلدھار گنگا، گوداوری جمنا سُستی پینڈا دئے مکائیا۔ جگت جہان جیو من وکار رہے نہ مندا، دُرمت میل انتر زرتتر کرے صفائیا۔ صدی چوڈھویں اتم ویکھے کنڈھا، محمد آسا نال ملائیا۔ بھيو کھلائے برہمنڈاں کھنڈاں، پُریاں لوآں پڑدا لاپیا۔ ہتھ پھڑ ست ستوادی ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت بندنا سب دی دئے بدلائیا۔ مانو رہن دیوے کھئے نہ گندہ، بندگی اکو اک دئے جنائیا۔ نشان میٹ کے تارا چندا، سوریہ ست پرکاش دئے وکھائیا۔ بھلیا رہے کھئے نہ بندہ، بندھن شرع دئے ٹرائیا۔ سرت شبد کر کے سنگا، سگلا ساتھی ہونے سہائیا۔ بھگت سپیلے لائے انگا، انگیکار اک ہو جائیا۔ گرمکھاں سپس رہے نہ ننگا، اوڈھن اپنا نام ٹکائیا۔ دین دیال بن بخشندا، پنت پاپی لئے ترائیا۔ کلجگ پنڈھ رہن نہ دیوے لمبا، شبد گرو گریو سوامی شہادت اک بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے پرہو نام کلمہ ایکا دسنا کائنات، اوتار پیغمبر گرو ویکھنا دھیان لگائیا۔ جھگڑا میٹنا ذات پات، دین مذہب نہ کھئے وڈیائیا۔ مارگ اکو دسنا پرم پُرکھ ابناش، پروردگار سانجھا یار دیا کھائیا۔ چھری شرع کرے کسے نہ گھات، قاتل مقتول دا جھگڑا دئے چکائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ اندھیری رات، کلجگ کوڑی کریا دئے گوائیا۔ ستجگ سچ بخش کے دات، وست امولک جھولی پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، پر ماتم آتم کرے پڑھائیا۔ چار جگ دا پورا کرے بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبر گر سندسیاں وچ گئے جنائیا۔ سب دا بند کواڑی کھول کے تاک، پردہ اندروں دئے چکائیا۔ مانو مانو مانس سب دا کر اتفاق، بفاق دا دیوے ڈیرہ ڈھاپیا۔ عیسیٰ کہے میری دروہی میرا اُمت نال ہووے طلاق، محمد واسطہ رہیا پائیا۔ میرا کوک پکارے کلاک، ٹک ٹک آواز سُنائیا۔ چار جگ دی شرع رہنی نہیں وچ کتاب، کتب خانے روون مارن دھائیا۔ پروردگار سانجھے یار محبوب تیرے آگے اک آداب، قدماں وچ سپس جھکائیا۔ جگت حُجرہ رہے نہ کھئے محراب، کعبیاں پئے دُہائیا۔ جھگڑا

چھڑنا وچ بغداد، بغلگیر سجن سنگ رکھائیا۔ دھر کلمے دی سنے نہ کھئے آواز، پیغام جانے نہ کھئے حق الایہیا۔ صدی چودھویں چوڈاں طبقات کھولنا راز، رازق رحیم بے پرواییا۔ اوتار پیغمبر گرو جانا جاگ، سچکھنڈ جوت جوت وچوں پرگٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ حکمے اندر لگنی آگ، پرہ کا بھانا میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ دین دنی دا بھنا چراغ، دیوا گل ہونے لوکائیا۔ پیشین گوئیاں دا پورا کرے خواب، خواجہ خضر ویکھے نین اٹھائیا۔ نیتر کھولے آفتاب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ کرنا کھیل آگم، اوتار پیغمبر اکمڑی کار کائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چم، چم دریشٹی دینی بدلایا۔ پون سواسی تکنا دم، کون ساہ ساہ دھیائیا۔ ویراگی ہو کے کون رووے چھم چھم، نیر سیر وپائیا۔ کون بیڑا رسیا بنھ، ایشٹ دیو اک منائیا۔ کون کہے دھن دھن، دھن تیری بے پرواییا۔ کون لیکھا جانے دھر دا کت، سرون سنگ رلائییا۔ کون بھٹکے وچ من، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ کون تڑپے آسا ترسنا طعم، ہونے ہنگتا نال ہلکائیا۔ لیکھا منگے سری بھگون، چوراسی پھولے چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبر گرو اگلی سمجھو گل، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جس ستجگ تریتا دوپر کلجگ تھائے نال کیتا چھل، ول چھلدھاری ہو کے اپنا حکم منائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا باون بل، کلجگ اتم پڑا لاییا۔ پرگٹ ہووے شاہ سلطان (بخشند)، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الایہیا۔ جس نے ستجگ سچ چڑھاؤنا چند، نور نور کرے رشنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے کھیل وچ (برہمنڈ، جگت جہان) جہالت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگوتی بھگت بھاگ اپنا اک سمجھائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گھر فریدکوٹ شہر ★

ستگر شبد کہے پرہ اٹھایا نام کھنڈا، گر اوتار پیغمبر تیر ترکش کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پاوے سار وچ برہمنڈا، لوک پرلوک ویکھے تھاون تھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے جیرج انڈا، اُتبھج سیجج لیکھا دئے مکائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دئے اندا، اند اند

وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑ ککرم رہن نہ دیوے گندہ، ترسنا موہ وکار ہنکار لیکھا دئے چکائیا۔ امرت رس نجھر دھار پیائے اگمی گنگا، گہر گمبیر اک جام پیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھندا، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ پچھلا لیکھا پچھے سب دا لنگھا، اوتار پیغمبر گر آگے پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا کرے کھئے نہ بندہ، ذات پات نہ دئے دُبائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دے ہووے سنگا، سکلا سنگ بنائیا۔ پردہ لاه کے برہم ہنگا، گرہ مندر اک سُبھائیا۔ پرکاش دیوے بنا سوریہ چندا، جوت نُوں ڈگمگائیا۔ سچ دوار دس کے ٹھنڈا، اگنی تے دئے بُجھائیا۔ جس دا بیوہ پائے کھئے نہ پنڈا، شاستر صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سرہنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، اکو نام جگت جہان وچائے مردنگا، نو ست ہر گھٹ کرے ناد شنوائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کِرپال سنگھ دے گھر پنڈ گولیوال ضلع بٹھنڈا ★

ستگر شبد کہے دُھر کھیل الللا بسملا، بسمل روپ سنائیا۔ نصیر فقیر رہندا سی نیتر بلا، اکھیاں اکھیاں نال وٹائیا۔ چالیسا کڈھدا سی سدا چلہ، شلا جگت والا وکھائیا۔ نو ہتھ اچا ہندا سی ٹلا، بالو ریت نال تپائیا۔ تھلیوں آسن رکھدا سی سلہا، جل اگی سیر سٹائیا۔ ساڈھے تین ہتھ دی اٹھائی پھردا سی سلا، بستر بستر نال وڈیائیا۔ جس ویلے گوبند آیا شبدی دھار اُس تُوں ملا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ ہتھ لا کے گوبند چلہ، نگاہ اسمان ول اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ ستگر شبد کہے کھیل اکم نیارا، فقر حق آواز اٹھائیا۔ گوبند زمیں ول کیتا اشارہ، تیر مکی نال دبائیا۔ پھیر نیتر نین اکھاڑا، عرشاں تکیا چائیں چائیا۔ پھیر کوک کے ماریا نعرہ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ تیرا کھیل سچی سرکارا، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ فقیر نیوں کے کری نمسکارا، چرن ڈھیہہ کے اپنا آپ مٹائیا۔ دُبٹھڑ مار کے پٹیا بھڑی تیرا ہاڑا، ہوئے وچ سنائیا۔ گوبند روپ درسایا اوہ ویکھ اگمی لاڑا، جس دا نُوں نظر کیسے نہ آٹیا۔ جس دا حکم جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑا، ٹلے پربت پھرے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔

فقیر کہا میرا سجدہ، سد سد نمسکاریا۔ میں پروردگار دا بردا، بندہ باہروں نظری آئیا۔ تُوں کھیل وکھایا گوہند میرے گھر دا، ٹلے پربت اُپر سوہیا پائیا۔ گوہند جھٹ کتوں اُس تُوں پھڑدا، چاروں کُنٹ دتا بھوئیا۔ اُٹھ ویکھ لہندا چڑھدا، کعبے پرے اکھ کھلائیا۔ پردہ لاپیا پروردگار دا، سانجھا یار دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہا ویکھ فقر، فاقیاں تون بنا دیاں جنائیا۔ چوڈاں طبق تون پرے میرا چکر، محمد بیٹھا دھیان لگائیا۔ جس دی دھار ہونی ٹکر، جھگڑا خلق خدائیا۔ فقیر نے کہا گوہند مینوں کھوا دے گر شکر، سگن مکھ لگائیا۔ گوہند نے اُتے پریم دا چھڑکیا عطر، مہک دتی مہکائیا۔ اوہدی چولی دی کٹ کے کتر، کھنڈے نال اپنے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ پھیر لکھ کے دتا پتر، فرمانا دُھردرگاہیا۔ اوہ لائنا ڈھائی سطر، ودھ گھٹ نہ کھئے جنائیا۔ پھیر ونکی ٹیڈی پھڑ کے لکڑ، زمیں وچ دتی دباٹیا۔ جتھے ہندے سی کانے زکڑ، پہلی بھوت دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گوہند کہا او ویکھ فقیر اللہ، عالمین جنائیا۔ گوہند پھڑ کے پلا، پلو گل وچ لیا پائیا۔ گوہند نے سچے چرن دا وکھایا تلا، چرن چرن لیا اُٹھائیا۔ جتھے پروردگار ویکھیا اکلا، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ پھیر کوڑی کرپا ویکھیا جلا، رولا دسیا خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ فقیر کہے میرے حق نبی، گوہند تیری سرنائیا۔ تُوں آتم دھار طبعی، طبیعت میری دے بدلائیا۔ تیرے ہتھ وس سبی، خالق مخلوق تیری چترائیا۔ ایہہ ویلا ملدا کدی، جگ چوکری ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں جھولی تیرے آگے ادی، خالی رہیا ڈاہیا۔ میرا نشانہ جاویں گدی، مہر نظر اُٹھائیا۔ کھلوتا ہتھ بدھی، سجدہ سپس جھکائیا۔ گوہند بس کے کہا اوہ تگ چوڈھویں صدی، تیرا صدمہ رہیا نہ رائیا۔ پروردگار آوے نور ربی، نور نورانہ ویس وٹائیا۔ جس ویلے دین دُنی آگ ہووے لگی، آب حیات نہ کھئے پائیا۔ جگت دھار ودھی ہووے بدی، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ نبیاں تون باہر جس ویلے چڑھنی نوح ندی، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں رہنی نہیں گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ اُس ویلے آوے صاحب سورا سرگی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیمو ابھیدا آپ کھلائیا۔ فقر کول چڑھدیوں آگیا بیراگی، اپنا روپ وٹائیا۔ گوہند ویکھ کے سوئی سرتی

جاگی، نین اکھ کھلائی۔ من رہیا مۇل نہ غازی، ہومہ دتی مٹائی۔ اتر اتر رہیا ارادھی، پردے وچ وسائی۔ صاحب گوہند ماری آوازی، پیار نال کول بہائی۔ کدھر چلیا پاندھی، بھجیا واپو داپیا۔ اودھروں چڑھ کے لہندیوں آگئی آندھی، اندھیرا دتا بنائی۔ فقر نے ٹک گائی واہ واہ دی، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ کھیل کھیلی سچ ملاح دی، بیڑی بیڑے نال ملائی۔ اوتھے لوڑ رہی نہ کیسے گواہ دی، شہادت اک دوجے دی آپ بھگتائی۔ اودھروں پھڑی آگئی گان دی، ڈھائی سال دی عمر جنائی۔ اودھروں ڈار آگئی کان دی، نو اڈ کے چائیں چائیا۔ اودھروں آواز آگئی دکھی ماں دی، ہاوی پت وچ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک پرگٹائی۔ گوہند کہا سن بیراگی، ویراگ دے سمجھائی۔ اُس نے کہا میں بندہ داغی، اندر ہوئی نہ کھئے صفائی۔ واسنا بھٹکے وانگ کاگی، ترسنا ترکھا نہ کھئے بھجائی۔ ناد سُنیا نہ کھئے انادی، آتمک راگ نہ کھئے جنائی۔ منوآ ہویا باغی، بھجے واپو داپیا۔ ترسنا گئی نہ سادھی، آسا پور نہ کھئے وکھائی۔ تیرے آگے وڈیائی کاہدی، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ فقر نے کہا ایہدے کول دوئت شہنشاہ دی، شاہ ہو کے آپ ورتائی۔ ایہدی دھار اگے ملاح دی، کھیوٹ دھر دا سوہا پائی۔ ساڈی گھڑی دوہاں دے داء دی، مل کے لئیے لگائی۔ دوہاں دی آواز سانجھی ہوئی ہاں ہاں دی، ہاں ہاں وچ ملائی۔ گھڑی سہنجی ہوئی چاء دی، گوہند مل کے خوشی بنائی۔ جس کارن وڈیائی اس تھان دی، پردہ دئیے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوہند کہا ویراگی تیرا مرنا ہونا جگ، تن رہن نہ پائی۔ پھیر لوں سد، جنم جنم وچوں وٹائی۔ میلان میل نال سمرتھ، لہنا جھولی پائی۔ فقر ایتھے رہنا وس، جگہ سکے نہ کھئے بدلائی۔ جس ویلے آئے صاحب اکتھ، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ دوہاں دا سانجھا بنے ستھ، ستھر اک وکھائی۔ جے منظور اٹھا لو ہتھ، دوہاں لئے اٹھائی۔ چرنی ڈکے ڈھٹھ، گوہند سپس نوائیا۔ صاحب کہا ہس، خوشی نال سمجھائی۔ بیراگیا توں پھیر ایتھے جانا وس، جتھے آوے دھردرگاپیا۔ میرے تیر دی مکھی تیرا دھرم نشانہ جاوے گڈ، جس دی جڑ نہ کھئے اکھڑائی۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ہڈ، ناڑی ناڑی ڈگمگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، در دوار اک وسائی۔ گوہند کہا پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ دوہاں بے گھریاں دا گھر وساویگا۔ ویراگی جنم جنم دواویگا۔ کریا کر کریال پرگٹاویگا۔ سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ سمیں

اُتسار پچھلا لہنا جھولی پاویکا۔ جگت دھار توں باہر وٹ وٹاویگا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، گنڈھ جگت وچ رکھاویگا۔ ٹون میرا میں تیرا دس کے چھند، آتم پرما تم راگ درڑاویگا۔ ٹون میرے دوار سیوا کرنی نشنگ، سچ سوہنی بنت بناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم ورتاویگا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کلا گوہند دی نشانی، جو شبد دھار جنائیا۔ جتھے فقر مسلہ رکھدا سی مُسلمانی، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ جتھے بیراگی گوہند کریا سی دھیانی، چرن کول سرنائیا۔ اوہ ٹلے والی کھیل مہانی، جگت سوہا پائیا۔ جس نوں جانے جان جانی، جانہار دُھر درگابیا۔ بخشے مان مان پرانی، پاربرسم پرہہ ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ کلا کہے مینوں ایتھے دینا گڈ، نشانی لو لگائیا۔ گوہند وسے سدا سنگ، ستگر پُرواہیا۔ آگے چاڑھے ساچا رنگ، رنگت دئے وکھائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بہنگ، تن وجود ملے وڈیائیا۔ منسا پوری کر کے منگ، ترسنا دئے بُجھائیا۔ چاڑھ کے نوری چند، نور کرے رُشنائیا۔ فقر کہے میں بن جانا ہُن ملنگ، بھومکا دینی تجائیا۔ میں ایتھوں بھجنا گُرمکھ دوارے جانا جتھے چوڈس نوں بننا نوری چند، ستار نال ملائیا۔ پھر مینوں پوے ٹھنڈ، گوہند درس کراں چائیں چائیا۔ اُس توں بعد دین دُنی دا ویکھاں جنگ، چڑھدا لہندا اپنا پندھ مُکائیا۔ میرا شکرانہ گوہند دا ویکھیا چلہ تیر کند، کمان دھیان لگائیا۔ ایہہ پُرانی وٹ، پچھلی چلی آئیا۔ آگے سوہنا بنیا سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گلونت کور کولوں پچھلی پوائی گنڈھ، جو کلا لے کے آئی کلا توں قلعہ گُرمکھ دئے بنائیا۔

★ ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ بہان سینگھ دے گھر پنڈ گولیوال ضلع بٹھنڈا ★

ستگر شبد کہے پرہہ میٹنا کوڑ ککرم، کلکاتی کل رہن نہ پائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا ورن برن، آکو رنگ دینا رنگائیا۔ ایکنکار بخشنی آکو سرن، دوْجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ٹک اگمی سارے پڑھن، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ منزل حق دی بھکت سہیلے

چڑھن، پاندھی اپنا پندھ رکھائیا۔ کوڑ گکرم سارے ڈرن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا کھولے ہرن پھرن، ہرجن نیج نیترا کھہ کھلائییا۔ مارگ دیوے ترنی ترن، تارنہار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، کرنہار پرہہ رگھرائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ اپنی پرگٹاؤنی کلا، اکل کل دھاری کھیل کھلائییا۔ دئی دویت میٹنا سلا، ناتا مُحبت وچ جڑائیا۔ دھام دسنا نہچل اٹلا، اکو ایشٹ دینا وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھلا، خالق خلق دینا اٹھائیا۔ اندھیرا رہن نہیں دینا ڈونگھی ڈلا، زرگن نؤر جوت کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ ورتنا اپنا بھانا، اوتار پیغمبر گر سنگ وکھائیا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، تخت نواسی ویکھ وکھائیا۔ کِرپا کرے مان نانا، نائیاں بیوے سہائیا۔ ہرگھٹ بن کے جانی جانا، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ سوہنگ سو دا دس کے گانا، گہر گمبیر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سرت شبد ملا کے ہانی ہانا، سیج سہنجی اک سہائیا۔ جوتی جوت پہن کے ہانا، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگت سہیلے جن ویکھے وچ جہانا، جہالت وچوں باہر کڈھائیا۔ امرت رس نجھر دیوے پینا کھانا، ترسنا ترکھا کوڑ بُجھائیا۔ صدی چوڈھویں رہن دیوے نہ اندھیری شاما، شمع نؤر جوت کرے رُشنائییا۔ نہکلنک بن مہدی اماما، کل اپنی کل وکھائیا۔ مذہب دا رہے نہ کھئے غلاما، شرع زنجیر دئے تڑائیا۔ حق حق و جا دمامہ، دامنگیر بیوے سہائیا۔ اللہہبؤ اناہبؤ آتم پر ماتم پاربرہم برہم دھار دس کے گانا، کلام کلمہ اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون ہو کے بھاگ حصہ سب دا ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ حضورا سنگھ دے گھر پنڈ گولیوال ضلع بٹھنڈا ★

ستگر شبد کہے پرہہ مالک اک سوامی، ست ستوادی سوہا پائیا۔ آد جُگاد دا ہانی، جُگ جُگ حُکم ورتائیا۔ پاتشاہ لاثانی، بے انت اک اکھوائیا۔ کلمہ دئے پیغامی، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ مٹے اندھیر شامی، شمع نؤر کر رُشنائییا۔ ورو لے اٹھسٹھ پانی، تیرتہ دھیان لگائیا۔ جھگڑا مٹے کھانی، چارے رنگ رنگائیا۔ منزل دئے رُوحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ بخشے پد نربانی، نر ویر ہر

رگھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگنائیا۔ ستگر شبد کہے گمبھیر گہرا، گور اک اکھوائیا۔ جگت جہان ویکھے بہرہ، سویا سرب اٹھائیا۔ پریم دی بخشے لہرا، دھار اک وکھائیا۔ کلجگ میٹے قہرا، سچ سچ پرگٹائیا۔ نگر وسائے شہرا، جگت دوار وجے ودھائیا۔ مایا ممتا گوائے زہرا، امرت رس اک چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو ڈونگھا ساگر، سندھ دھار وہائیا۔ کھیل ویکھے کایا گاگر، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ چوراسی بنے سوڈاگر، ونج کرے تھاون تھائیا۔ پریمیاں دیوے آدر، ادرش اک پرگٹائیا۔ کرم کرے اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ دین دنی دی بدلے عادت، ممتا موہ چکائیا۔ دسے نام عبادت، کلمہ اک پڑھائیا۔ سچ دیوے لیاقت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ میٹ اندھیری شامت، چند نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سچ دی سچ دیوے نیامت، نتم وکھ رہن کئے نہ پائیا۔

☆ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ نہال کور دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع بٹھنڈا ☆

جن بھگتاں ہر آپ مائی باپ، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ انتر میٹ اندھیری رات، ساچا نوری چند چمکائیندا۔ بھیو کھلا کے اپنا آپ، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ میٹ مٹا کے تینو تاپ، ترے گن اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پرما تم بن کے سجن ساک، سگلا سنگ رکھائیندا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، اندھ اندھیرا دور کرائیندا۔ جگ جنم دا پورا کر بھوکھت واک، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ اکالا بن کے ساتھ، سنگی ہو کے اپنا سنگ بنائیندا۔ جو لہنا دینا دس کے گیا تریلوکی ناتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا پردہ آپ اٹھائیندا۔ جن بھگتاں پرہ ساچا سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ آتم دھار دیوے رنگی، رنگت اکو اک چڑھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے مندی، وڈبھاگی بھاگ بنائیا۔ نیتراکھ کھول کے اندھی، لوچن اک کرے رُشنائیا۔ جوت نور چاڑھ کے چند نو چندی، ست سرُپ دئے وکھائیا۔ کرم کانڈ دی توڑ پابندی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری

اپنا گھر درسائیا۔ جُگ جُگ دی آئیو کر کے لمبی، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ آتم سیج سہا پلنگی، سینگھاسن آسن اک رکھائیا۔ دھار رہن نہ دیوے دو رنگی، دُتیا بھاؤ مٹائیا۔ پڑدا لاه کے وچ وریہندی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ جن بھگتاں پرہہ بخشے جوت، بخشنہارا وڈی وڈیائیا۔ من بُدھی دی میٹے سوچ، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ پوری کرے منسا لوچ، ترسنا دئے گوائیا۔ لیکھا جان دیپ پُشکر کروچ، جنبو اپنا رنگ رنگائیا۔ جتھ سرتی سرت سکے نہ پہنچ، شبدي شبد نال کُرمائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کور کُتب دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ست دی سچ لگائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کرنی پئے نہ کھوج، کھوجت کھوجت اپنا میل ملائیا۔ ست سچ دا دے کے بودھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ جن بھگتاں پرہہ پوری کرے منسا، منسا من بی ماہہ سائیا۔ دے وڈیائی کاگ ہنسا، ہنس کاگ لے بنائیا۔ ستجگ بنا کے ساچا ہنسا، ہنسا ولی اپنی دئے وکھائیا۔ من ہنکاری مار کے کنسا، ہوئے گڑھ ٹرائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیو جنتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، سکھیا دیوے تھائوں تھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے من کا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ پرکاش دے کے جوتی چن دا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جھگڑا رہے نہ آتم پرما تم ستھ دا، وچلا پینڈا پندھ مُکائیا۔ سہارا رہے نہ سروں کن دا، سروت توں پرے کرے شنوائیا۔ میل ملا اگے رام دا، سینتا ست نال پرنائیا۔ درس کرا کے ساچے کاہن دا، رادھا رنگ دئے وکھائیا۔ بھندارا بخش ستگر چرن دھیان دا، چرنودک اکو جام پیائیا۔ نشانہ مار انیالے بان دا، آر پار کھیل کھلائیا۔ کھیل کر گن ندھان دا، گنوتتا ہوئے سہائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مات پہچان دا، بے پہچان پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخشش کرے آپ، ہر اپنی دیا کمائیا۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سجن بن کے ساتھ، سکلا ساتھ بنائیا۔ لہنا دینا دیوے ہاتھ، ہتھو ہتھ مُکائیا۔ پندھ مُکا پرتمھی آکاش، پاتالان ڈیرہ ڈھابیا۔ میٹ اندھیری رات، سچ چند چمکائیا۔ پُچھنہارا باطن بات، بن رسنا جہوا بول بُلایا۔ سچ دوار کر پرہات، سندھیا لیکھا رہے نہ رائیا۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں توں باہر کڈھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں رکھے پاس، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔

کلجگ اتم گرمکھاں دے شاباش، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بن کے پت مات، پتا پوت ایکا دھاگا ایکا سوت، ایکا اوڈھن جگدیش اپنا آپ جنائیا۔

نہال کور لالو دی بہین سی ولوں پھپھی، نانک دھار ملی وڈیائیا۔ جس روٹی پکائی سی سکی، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ اٹا گنھیا سی نال مکی، دو ہتھاں نال دبائیا۔ پریم وچ اندرے اندر اک گل پچھی، سرت وچوں سرت پرگٹائیا۔ نانک کدی ساڈی وات پچھیں، مہر نظر نال ترائیا۔ پھیر رو پئی اچی بھیں بھیں، پائے اف کر ڈبائیا۔ بردھ اوستھا لکوں سی گبی، ہتھ پٹھ اٹے ٹکائیا۔ پیار وچ کہا ستگر تیرا درس بندا جگ جگیں، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ جھٹ نانک دی شبد دھار اوتھ پچی، سندیسہ دتا سنائیا۔ اوہ ویکھ کھیل نہیں لکی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس ویلے کلجگ اوڈھ پچی، پوجا مکے جگت لوکائیا۔ سرشٹی دی بھرشٹ ہووے بدھی، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مان رہے نہ ودی سدی، اماوس پٹیاں دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نانک دھار کہا اکھاں چھیتی میٹ، اتوں مٹھیاں نال دبائیا۔ زور دی مار چیک، رو کے دے دکھائیا۔ پھیر پرہو دی رکھ اڈیک، جو داتا دھردرگاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، پروردگار نور الایہیا۔ تیری آشا منسا پوری کرے امید، ترسنا ویکھ دکھائیا۔ نال خوشی نال ماری لیک، لائن پچھلی دتی بدلائیا۔ پرگٹ ہو کے لاشریک، شرکت ویکھ تھاون تھائیا۔ حق ست دی جانے تبلیغ، سندیسہ دیوے اگم اتھاپیا۔ تیرے پیار دی بنھے پریت، پریم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ چلھے ہیٹھ اگ سی بلدی، زمیں اسمان کرے رُشنائیا۔ سرگن نانک آگیا جلدی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ خبر نہیں کیسے گھڑی پل دی، پلکان دے پچھے رہیا سمجھائیا۔ خبر سنائی جیون حل دی، مسلہ دتا درڑائیا۔ جیہڑی کل خبر سندیسہ مینوں گھلادی، پیغام ربی سنائیا۔ اُس دی کھیل کلجگ کل دی، کل کلکی ویس وٹائیا۔ اونے چر نوں لالو دی بہین پھلکا تھلادی، پکا کچے نال وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ لالو دی ہس کے کہا ہم شیرہ، نیوں کے سیس نوائیا۔ ستگر نانک گھر نہیں کوئی حلوہ سیرا، سکی روٹی دتی وکھائیا۔ ٹوں صاحب پیرن پیرا، مالک ڈھردرگابیا۔ وسنہارا ہست کیڑا، کیٹاں وچ سمائیا۔ سر توں لاه کے اپنا لیڑا، چرناں وچ دتا سٹائیا۔ گوبند شبد شبد گوبند پریتی تکی اخیرا، آخر ویکھ وکھائیا۔ نانک کہے میں بدل دیواں تقدیرا، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ پھیر وکھائی جو دھار تصویرا، تصور دتا کرائیا۔ جس ویلے مات لوک پرگٹ ہووے تیرا لالو ویرا، جنم تیرے نال جنم وچوں ملائیا۔ کرم کرم دی کٹ کے بھیڑا، دکھ درد دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ستگر ہو کے شبد دی دھار تیرے کول ڈاہویگا پیڑھا، سمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ پریم دی دھار دس وطیرہ، پچھلا لہنا دتے چکائیا۔ اُس دے نیناں وگ گیا نیرا، ہنجهوآں بار بنائیا۔ جھٹ پرگٹ ہو کے کہا کبیرا، قبراں توں باہر سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک دیا کھائیا۔ کبیر کہا نانک ہو کرپال، اپنی دیا کھائیا۔ ایہ بڈھے نڈھے سارے تیرے بال، بچے لوک مات اکھوائیا۔ لہنا ویکھ شہنشاہ کنگال، غریب زانیاں گلے لگائیا۔ چوراسی وچوں سرت سنہال، دیناں اناتھاں دیا کھائیا۔ نانک ہس کے کہا تیرا پورا ہوتے سوال، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جس ویلے کلجگ پرگٹ ہوتے پرکھ اکال، میرا مالک ڈھر دا مابیا۔ ایس دی سرت لئے سنہال، سمبل بہ کے اپنا حکم دتے ورتائیا۔ ایسے پھلکے نوں پروس کے کھائے وچ تھال، بستھاں تیریاں نال پکوائیا۔ جگت جگ توں وکھری کر کے چال، بھیو ابھیدا اپنے اندر چھپائیا۔ مہربان ہو کے دین دیاں، دیاںدھ اپنی دیا کھائیا۔ سو ویلا وقت نہال کور لیا سنہال، سوہنا اپنا وقت جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن کرنہارا سنہال، صاحب ستگر اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ گرمیت سینگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن ہوئی پریشانی، پریشانی وچ جنائیا۔ چار جگ دی کوک پکارے کانی، کائناں وچ درڑائیا۔ اکھڑ تکن نال دھیانی، نگاہ نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کر مہربانی، مہربان محبوب تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگاد جان جانی، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ بنا شبدا گرو تون رہیا کھئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ نو تُو چار آئی ہانی، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ دین دنی انتر نرتت ہوئی بے ایمانی، بیوہ روپ سرب درسائیا۔ مستک نور رہیا نہ کیسے پیشانی، بیشتر تیرا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ دروہی دروہی سارے من دی کرن غلامی، شرع زنجیر نہ کھئے تڑائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی ہوئی بدنامی، بدی دا لیکھا دے مکائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغامی، پیغمبران تون پرے کر پڑھائیا۔ تیرا اکو کلمہ ہوئے کلامی، اکو شبدا نام شنوائیا۔ کوڑ ککرم دی میٹ نشانی، نشانہ اپنا اک درسائیا۔ ساڈی عرض بینتی مانیں، مانو مانئش مانکھ دے سمجھائیا۔ ہُن پچھلی کتھا کہانی کاہدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہے تگ لے اپنا لیکھ، لیکھک رہے درڑائیا۔ ستمکھ ہو کے کہے دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ سوادھان کر کے سیج سہنجنی شیش، باسک بل نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈی سب دی اک آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ دھرم دا دے سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ کلیش، کرم کانڈ دا پنڈھ مکائیا۔ لیکھا رہے نہ مسائک ملا شیخ، پنڈت پاندھے نہ کھئے چٹرائیا۔ گھٹ گھٹ اندر نظری آ نیت نیت، نیج نیت کر رُشنائیا۔ کوڑ کلپنا کردے کھیت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ لہنا دینا پورا کر وشن برہما شو مہیش، گنپت اکھ کھلائییا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی اک نریش، نر نرین تیری سرنائیا۔ جس کارن گوہند رکھائے منڈا تے کیس، تن وجود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ویکھ آ نزدیک، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ سب دا لیکھا کر تصدیق، شہادت شبدا دھار بھگتائیا۔ تیری چار جگ رکھی اڈیک، بن نیت نین اکھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم سانجھی کر پریت، پریت اپنا رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے شریک، لاشریک تیری سرنائیا۔ اکو کلمہ دس حدیث، اکو نام سچ پڑھائیا۔ ترے گن تون کر

اتیت، ترے بھون دھنی اپنا پڑدا آپ چکائیا۔ جھکڑا رہے نہ مندر مسیت، گرو دوار اک وکھائیا۔ جتھے وسے صاحب اتیت، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ جھکڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ ٹھاکر سوامی ہونا میت، مِتِ پیرا اک اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنا گیت، سوہنگ ڈھولا اکم اتھاپیا۔ رنگ رنگاؤنا ہست کیت، کیت کیتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار بے پروا ہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکال ویکھ لے نیڑے، نیرن نیرا دھیان لگائیا۔ دین مذہب میٹ دے جھیڑے، جھکڑا دے گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کھیڑے، کھیڑکی اندروں دینی کھلائییا۔ میل ملاؤنا گرو گرو چیرے، سُرتی شبد سنگ ملائییا۔ بھگتاں اندر بخشنے جاؤ گھنیرے، ہوئے روگ دینے گوائیا۔ پردہ لاه کے تیرے میرے، پر ماتم آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، صدقے واری گھول کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے آجا کول، گھر گھر وچ ڈیرہ لائییا۔ نام شبد سنا ڈھول، انحد ناد مردنگ وجائییا۔ امرت رس چکھا دے پاہل، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ اُلٹا کر کے نابھ کول، کولا اک کھلائییا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا دس کے بول، انبولت اپنا راگ درڑائییا۔ جن بھگتاں اندر جانا مول، مولا ہو کے سوہیا پائییا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول نیوں نیوں لا کے پائییا۔ لیکھا پورا کر کے اقرار قول، وقت سہنجنا دے وڈیائییا۔ ویکھیں صدی چوڈھویں نہ ماری ستگر رول، اچھل چھلداہاری اپنی کار بھگتائییا۔ سچ دوارا ایکنکارا اکو دینا کھول، خالق خلق پڑدا دینا اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، صاحب سوامی انترجامی مہر نظر اک اٹھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو پرہ تُوں دیوو سدا، انتر آواز لگائییا۔ تہاڈے پریم اندر بدھا، جگ جگ آوے چائیں چائیا۔ سمبل سہاوے اپنی جگ، ساڈھے تِن ہتھ وڈیائییا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن بچھائے اگنی آگا، امرت میگھ برسائییا۔ گرمکھ ہنس بنائے کگا، کاگوں ہنس آپ اڈائییا۔ سچ دوار جن بھگتاں آئے بھجا، پورب پنڈھ مکائییا۔ بنا بھگتاں توں ہور کیسے نہ لبھا، کھوجیاں ہتھ نہ کھئے لگائییا۔ پریم پریتی پیار دا دسو مزہ، مذاق چھٹے خلق خدائییا۔ کیوں تسیں چلے وچ اُس دی رضا، جو رازق رزق رحیم نور الہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن بھگت سہیلے کرو جلدی، انتر انتر انتشکرن

دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ آگنی ویکھو بلدی، بل باؤن دھار دئے گواہیا۔ ہوئے ہنگتا سرِشٹی درِشٹی جائے سلّ دی، تن وجود پار
 کرائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، کی کرتا حُکم ورتائیا۔ جس کھیل کھلاؤنی تیرتھ اٹھسٹھ جل دی، سُمند ساگر دئے
 اُلٹائیا۔ اُس دی کھیل اچھل اچھلّ دی، ولچھلدھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا صاحب ساچا میت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جس نے کلجگ وچ ستجگ بدل
 دتی ریت، ریتوان ہویا سہائیا۔ جگت واسنا وچوں کر اتیت، ترے گُن دا ڈیرہ ڈھابیا۔ آتم پرما تم لا پریت، گھر گھر بیٹھا سوہا
 پائیا۔ شبد شہادت کر تصدیق، مہر اپنا نام وکھائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پندھ چُکائیا۔ کایا کر کے ٹھانڈی
 سیت، آگنی تت گوائیا۔ من کلپنا کر کے بھے بہیت، بھانڈا بھرم دتا بھٹائیا۔ مہربان مہربان مہربان سچ پیار دی بخشش کر
 بخشیش، رحمت حق حق ورتائیا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیث، حاضر حضور کری پڑھائیا۔ ساڈا صاحب مالک جگدیش،
 جگدیشر گھر گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ جس دا لیکھ پیس اکیس، اکیس اکیسا اک اکھوائیا۔ ایکا چھتر جھلائے سیس، چھتردھاری
 نور الہیہ۔ دو جہاناں لئے جیت، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ آیا بھگت دوار، گُرمکھ گرہ سوہا پائیا۔ میل ملایا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری سیس نوائیا۔ تکن پیغمبر گر اوتار، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ بھگتاں مل گیا سانجھا یار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس
 دے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ سو صاحب سلطان نوجوان مرد مردان کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا اپنی کل پرگٹائیا۔ سمبل بیٹھا دھام نیار، سچکھنڈ بیٹھا نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سُپلا اک اکیلا پاوے
 سار، مہاسارتھی اپنی کار کھائیا۔ مِت پیرا بن کے یار، یار یارانہ ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ دے دیدار، گُرمیت گُردیو دیا کھائیا۔
 اوتار پیغمبر گُرو ویکھ لؤ خوشیاں نال جھاتی مار، جھاکئی اکو وار جنائیا۔ جس نوں بے انت بے انت کہہ کے آئے پکار، پُنے پُنے
 سیس نوائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتار، آنک کل دھاری اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سچ سچ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ چرن کور دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ ابناشی اچتے، الکھ اگم آگوچر تیری بے پرواہیا۔ سچ دوار تیرا پرکاش ویکھیا ستے، آد انت کہن کھئے نہ پائیا۔ ناڑی تت کایا دے نہ بئے، خاکی خاک نہ ونڈ ونڈائیا۔ دوس رین ماس بدلے کھئے نہ رتے، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جاگرت روپ دے کھئے نہ ستے، آلس نندرا نہ کھئے وڈیائیا۔ جنی جنے کھئے نہ ککھے، جنیندی بنے کھئے نہ مائیا۔ اسپں سارے ڈلارے تیرے ستے، پتا پوت تیری وڈیائیا۔ کر بینتی رہے پچھے، بنا سپس سپس جگدیش جھکائیا۔ جگ چوکری تیرے بھیو رہے کیوں لکے، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ دین دنی اک دھار ہوئی نہ مٹھے، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کیوں لوک مات اسپں جاندے رہے لٹے، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں دین مذہب دے گانے بدھے گئے، جگ چوکری ساچا سکن منائیا۔ کیوں منشاں اندر پائی پھٹے، تیرا نام کلمہ کرے جدائیا۔ کیوں نہ نرگن دھار روپ جٹے، جوڑی تیرے نال وکھائیا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول پاندھی ہو کے پندھ نہ مکے، مکمل کار نہ کھئے کمائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہربان محبوب کیوں نہ تھھے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کیوں نرگن سرگن اپنا نام جپایا بلاں بئے، رسنا جہوا نال سمجھائیا۔ کیوں بھیو کھلیا نہ تیرا کوٹے، کٹیا مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ اتم مانو ٹلے بوٹے، پت تہنی رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پریم لئے کھئے نہ جھوٹے، شبد ہلارا نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے کایا مؤدھ ہوئے ٹھوٹھے، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ کلپنا وچ ہوئے جھوٹھے، ہنگتا نال رکھائیا۔ رس پائے نہ کھئے انوٹھے، وکھ اندروں نہ باہر کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے دھرم دوار لگے ساڈے انگوٹھے، اگنشت رہے وکھائیا۔ جھگڑا میٹ کایا پنج بھوتے، انبھو اپنا پڑدا لاپیا۔ لیکھا رہے نہ عشق معشوقے، عاشق اکو رنگ رنگائیا۔ ساڈی انتر انتر کوکے، دروبی دروبی تیرا نام خدائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے آکے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا ویکھیا عجب ٹکانا، مہا اکتھ کتھی نہ

جائیا۔ چھپر چھن نہ کھئے مکانا، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ پون پانی نہ کھئے نشانہ، اپ تیج وائے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی سوریہ چند دے نشانہ، منڈل منڈپ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی سیبا نہ کوئی راما، کاہنا بنسری دُهن نہ کھئے شنوائیا۔ نہ پیغمبر پڑھے کلاما، سجدہ سپس نہ کھئے نوائیا۔ نہ کھئے منتر ستناما، ستگر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ نہ کھئے فتح ڈنک و جے مہانا، جے جیکار نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے تن وجود دے مہانا، سرگن میل نہ کھئے ملائیا۔ نہ کھئے راگ ناد ترانہ، ڈورؤ ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ نہ کوئی تیرتھ تٹ اشنانا، جلدھار نہ کھئے وبائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ کھئے اسمانا، طبق سبق نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دبالے تیرا اکو نور جوت جوت پردھانا، ایکنکار اکو سوہیا پائیا۔ مہربان محبوب کلجگ اتم ویکھ مار دھیانا، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ سچ پیار دا رہے نہ کھئے پیمانہ، پیمائش کر خلق خدائیا۔ ہاباکار من کلپنا کرے تاما، ترسنا ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی زرگن دھار پہننا بانا، بنواسی ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکرئی زرگن سرگن جانی جانا، جاننہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ست سروپ سچکھنڈ نواسی صاحب ستگر سچے سلطانا، ست ڈلارے پروردگارے سانجھے یارے در اکو منگ منگائیا۔

★ ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۶ مُنشا سنگھ دے گرہ پنڈ پھالا ضلع جالندھر ★

اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا ابناشی اچتا، ستگر شبد رہیا سُنائیا۔ جس نے لوک مات تہانوں بنایا لاڈلے پُتا، ست ڈلارے کہہ کے دتی وڈیائیا۔ اپنی صفت دیاں دے کے دو دو ٹکان، نام کلمیاں وچ پھسائیا۔ چار جگ دے شاستراں دا دے کے رُکھ، گرتھار رُوپ وٹائیا۔ صفت کروا کے نال مُکھا، ڈھولے لئے پڑھائیا۔ تہانوں جنم دوا کے مات دی گُکھا، تن وجود نال سہائیا۔ آپ بن کے سب توں اُچا، اُچ اگم اپنا نام سمجھائیا۔ دین دُنی دی پھیر کے گلی کوچا، گرہ گرہ دتا بھوائیا۔ اشارہ دے کے چار کوٹ دی کوٹا، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ ونڈائیا۔ اتم ویکھو سارے سب دا پینڈا مُکا، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی دی دھار تہاڈا سنسار ہویا رُکھا، پریم پریت نہ کھئے نبھائیا۔ سب دا وقت انت دا پُجا، پوجنیوگ نہ کھئے وکھائیا۔ اتم میٹے کل کلیش کلجگا، کل کلکی

کھیل کھلائی۔ نام کلمے دا آگے لین نہ دیوے بھگا، بھوگ سب دا دیوے پائیا۔ اکو ستگر شبد کر کے آگھا، اگن آتھن ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا ویکھے اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔

★ ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ چرنو دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا پاربرہم، ستگر شبد شبد شنوائیا۔ جس نے جگ چوگری تہاڈا ونڈیا کرم، کرنی دیناں مذہباں والی جنائیا۔ جھکڑا پا کے ماٹی چرم، چم درشتی وچ ہلکائیا۔ شرع دا پا کے بہرم، شریعت وچ بہرمائیا۔ مذہب دا دے کے جرم، جنم دتا بدلائیا۔ حصہ ونڈا کے ورن، برناں گنڈھ پوائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے بھگت سہیلے بخش اپنے چرن، چرنودک مکھ چوائیا۔ سچ دوار بخش کے سرن، سرنگت اک وکھائیا۔ تہانوں لوک مات سب نوں پایا پڑھن، مکتب اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو پُرکھ اکال اپنا باپو، ستگر شبد ڈنک وجائیا۔ جس دے جگ چوگری چپے جاپو، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ دھیان لگایا دوس راتو، رین سبائی کھوج کھوجائیا۔ کیسے نوں مد پیائی کیسے دے مکھ لگایا تماکو، طمع دی دھار وچ وکھائیا۔ کیسے نوں چھری پھڑائی کیسے پھڑایا چاکو، چگر وچ سرب رکھائیا۔ کیسے نوں سانت بخشیا کیسے نوں بنایا ڈاکو، دھاڑے مذہباں والے لگائیا۔ اوہ ویکھ اتھ سب دی ڈوری کاٹو، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ اوس دے سابمنے سمکھ ہو کے کیہڑا بولو کیہڑا کرو ٹاکو، ٹاک کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے زمیں اسمان بھوائے وانگ لاٹو، دوس رین نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا جگ چار کوئی سمجھ نہ سکیا جادو، بھیو سکیا نہ کھئے کھلائی۔ کوٹن کوٹ تڑپھا کے مارے سادھو، صوفیاں کھل لہائیا۔ پھر وی تسیں اُس نوں کھندے مادھو مادھو، مدھر دھن شنوائیا۔ جس نے تہانوں بنا کے آگو، پنجاں تتاں نال دتا لڑائیا۔ ہُن سارے دسو کی اپنی کاڈھ کاڈھو، نوں دھار سمجھائیا۔ کیسے بدھ ستگر ساچنا ساچو، سہج دیو پرگٹائیا۔ جس پرہو دا ہتھ پیر نگ کن نہیں کوئی بازو، بازاں والیا کی اپنا کھیل کھلائی۔ گوبند کہے میرا پتا پُرکھ

اکال اِکو اپنا حُکم کریگا لاگو، دوجا شستر نہ کھئے اُٹھائیا۔ حُکمے اندر سرِشٹ سبائی داغُو، دغا فریب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت سہیلا بھگون ہو کے آ جاؤ آون جاون اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں انت کنت بھگونت سب نوں تولے نام کندھ ترازو، تگر اِکو ہتھ اُٹھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا در رواجو، راہ اِکو اک وکھائیا۔ دین مذہب دا بدل سماجو، سچ دوار اِک پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ایکا نام دھار وجائے رباو، ستار سطح سب دی دئے بلائیا۔

★ ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گھر پھگواڑا ضلع کپورتھلا ★

اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا پُرکھ اکال الابی نور، ستگر شبد حُکم شنوائیا۔ جس دے حُکم اندر پنج تت پھنیا ضرور، لوک مات ویس وٹائیا۔ شبد ناد وجائی نور، تریا تون پرے کیتی پڑھائیا۔ سچ سوامی دسیا حضور، حضرتاں دا مالک دھردرگاپیا۔ کلمیاں وچ کیتا مشہور، صفتاں وچ نام صلاحیا۔ چار جگ بن کے اوبدے مزدور، چاکر روپ سیو کھائیا۔ سب نوں دسیا سرب کلا بھرپور، بے انت اِک اکھوائیا۔ اوس تھادے کولوں دیناں مذہباں دا پوایا فتور، فتویٰ شرع والا رکھائیا۔ جھگڑا ویکھیا ضرور، تن ماٹی خاک لڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کجگ رہن نہیں دتا کیسے دا غرور، اوتار پیغمبر گر ویکھو اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں کہہ کے آئے پارہم بے انت، بے پرواہ اِک اکھوائیا۔ چیدے آئے منیاں منت، نام سوہلا جگت درڑائیا۔ آتم دھار مٹیا کنت، پرما تم اگم اتھاپیا۔ مالک لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ سو لیکھا جانے آد انت، جگ چوڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ بھیو نہ جنایا بودھ آگادھ بڈھی پنڈت، انہو انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دے کے آئے جنت، فرمانا اِک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس نوں کہندے آئے اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ محلا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ زرگن دھار اِک اکلا، ایکنکار اِک اکھوائیا۔ جو وسے مہیئل جل تھلا، برہمنڈ کھنڈ

سہائیا۔ جس دا نہچل دھام اٹلا، الکہ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس نے تہاڈے حُکمے اندر لوک مات گھلا، سندیسہ دے کے دُھردرگاہیا۔ دین مذہب دا لایہیا سلا، ذات پات ونڈ ونڈائیا۔ تُساں مُنشاں اُتے مُنشاں کولوں کرایا بلا، ویری شرع رُوپ جنائیا۔ پُرکھ اکال تہاڈا اچھل اچھلا، ول چھلدھاری اپنی کار کھائیا۔ اپنے نام دا تہانوں پھڑا کے پلا، نرگن نرگن گنڈھ وکھائیا۔ کلجگ انت سارے تکو کون سینگھاسن ہر جو ملا، کون گرہ سوبھا پائیا۔ کون کرنی کر کے مات پھلا، پہلی بھوت سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اتار پیغمبر جس نوں کہہ کے آئے محبوب، مہربان نور الایہیا۔ وسے عرش عروج، عالیشان سوبھا پائیا۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی وڈ وڈیائیا۔ محل اٹل اوچو اوچ، سچ سینگھاسن سوبھا پائیا۔ جس دا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا حُکم ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا تہاڈے کولوں جھگڑا پوایا کایا کلبوت، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ ونڈائیا۔ پیار رہن نہیں دتا پنج بھوت، بوئے ہنگتا نال ٹکرائیا۔ تہاڈے نام کلمے جگت وچ دین ثبوت، جو اللہ وایگرُو رام اوم ہری اوم تت ست کہہ کے آئے سنائیا۔ نگاہ مارو سب دا اکو جہا وجود، پُرکھ اکالا سب دا اکو ماہیا۔ جدھر ویکھو اودھر موجود، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں تُساں دین دنی دی پائی دوج، دُنیا بھاؤ جگت بنائیا۔ اپنی منزل دسو حق مقصود، جتھے ملے نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پچھلی چار جگ دی کرنی کرنی دا کرتا کرے نیست و نابود، ستگر شبد شبد دی دھار دھار دھار پرگٹائیا۔

★ ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ پھگوارا ضلع کپورتھلا ★

جن بھگت کہن ویکھو پُرکھ اکال تہا، اتار پیغمبر گر اکھ کھلائییا۔ جس دے نام دی چار جگ لٹائی لٹا، ونج جگت نال کرائیا۔ اوہ کھیل کرے ابناشی اچتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ تہاڈا جھگڑا میٹے جو پایا کایا بتا، بتخانیاں کرے صفائیا۔ ستجگ سچ سہائے رُتا، رُٹی اپنے نال مہکائیا۔ گرمکھ گرسکھ گود اٹھائے پُتا، اپنے انگ لگائیا۔ تہاڈا سب دا پیندا اتم مُکا، مُکمل دیاں

دِرڑائیا۔ تن وجود رہے کھئے نہ جُسا، جسمِ ضمیرِ بدلائیا۔ اتم کریو کھئے نہ غصہ، دینِ مذہب ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھو بھگت دوار سہنجنا، اوتار
 پیغمبر گر اکھ کھلائیا۔ جتھے آئے آدیرنجنا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ داتا بن کے درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیترا نام دا
 پا کے انجنا، کلجگ اندھ اگیان گوائیا۔ سُرتی شبد دا بن کے سجننا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سچ سروور کرائے مجنا، دُرم ت میل
 دھوائیا۔ جھگڑا میٹے کایا مائی بدنا، دینِ مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ رنگ رنگائے اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ جس نے بھگتاں
 پڑدا کجنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نوں ٹساں کپا گویال مورت مدھنا، سؤدن بے پرواہیا۔ سو اکو جنائے پدنا، دوار سچ
 دِرڑائیا۔ جس دا پرکاش نور اگئی دپیک جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس دے حکم اندر جو گھڑیا سو بھجنا، تھر رہن کھئے نہ
 پائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہن دیوے نہ کھئے الگنا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں شبد دمامہ وجنا، نویت حق سنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھو بھگت
 دوار منگلا، اوتار پیغمبر گرو ویکھ وکھائیا۔ شرع دا دسے کھئے نہ سنگلا، کڑی کڑی نہ کھئے بندھائیا۔ اکو پریم پریتی رنگنا، دوجا
 رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو دات منگنا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کریا کر سورے سربنگنا، شاہ پاتشاہ تیری
 سرنائیا۔ ہرجن تیرے لکھ چوراسی پار لنگھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کرم کانڈ رائے دھرم کرے کھئے نہ وزنا، لیکھا چترگیت نہ کھئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچدا مالک دیا کھائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا صاحب
 سہیلا اک، ایکنکار بے پرواہیا۔ جس دی دھار آتم سکھ، سرشٹی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا سندیسہ سارے گئے لکھ، اکھراں
 وچ سارے کر شنوائیا۔ سو بھگت سہیلا بھگتاں کرے بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گھر سوامی بن کے مت، مٹر پیارا پڑدا
 لاپیا۔ سدا صاحب وسے چت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے اچھ، اچھیا انتر بھچھیا جھولی پائیا۔
 وسیرا کر کے کایا وچ، وچلا پڑدا دئے چکائیا۔ سب دا پورا کرے بھوکھ، جو اوتار پیغمبر گرو گئے لکھائیا۔ لہنا دینا دیوے جس
 جس، جست ٹانک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت سہیلے شبدی دھار لئے کھچ، مہربان مہربان مہربان اپنی

گنڈھ پوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنکے پت، پت پرمیشور گود بکائیا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چوڈھویں سب دا لیکھا کرے چک، اوبلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنی کروٹ بدل کے شبدی دھار جن بھگتاں ہتھ رکھائے پٹھ، پُشت پناہ اپنی آپ جنائیا۔

☆ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ☆

نارد کہے بھگتو ویکھو میں آ گیا گاؤندا، دھر دا راگ الاٹیا۔ میرے اندر وڑ کے پُرکھ اکال الاؤندا، نادی دھن اُچائیا۔ خوشیاں نال میری بودی پلاؤندا، دو جہان وکھائیا۔ ستار میرے ہتھ پھڑاؤندا، جو تُوں ہی تُوں ہی رہی جنائیا۔ میں نیوں نیوں سیس جھکاؤندا، نو نو لاگا پائیا۔ در ٹھانڈے واسطہ پاؤندا، دھوڑی خاک رمائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ وکھاؤندا، اُتر پُورب پچھم دکھن اکھ کھلاٹیا۔ اپنے آپ تُوں نالے ہسدّا نالے رواؤندا، دوویں تال بنائیا۔ پھیر پرہ دے ولّ تکاؤندا، چوری چوری اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے بھگتو ویکھو میری ستار، ست ست جنائیا۔ اگئی واجاں رہی مار، سویاں رہی اُٹھائیا۔ کوک کرے پُکار، پرہ تیری بے پرواہیا۔ لوآں پُوریاں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ کروڑ تیتیسا ویکھی دھار، وشن برہما شو پھول پھولائیا۔ پھر میں نگاہ ماری سچکھنڈ دربار، نین نین وچوں بدلائیا۔ میری بودی پلی پنج وار، پنچ دتا لگائیا۔ میں جھٹ کیتی نمسکار، نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ پھیر بنا ہتھان توں ماری لکار، لائن دتی بنائیا۔ تونبی تُوں ماری مار، کینگ اُٹی دتی کرائیا۔ نی کھلیئے تگ لے اماما دا امام دھر دا پروردگار، سانجھا یار نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکرئی ویس وٹائیا۔ کینگ بولی نال پیار، پریم وچ جنائیا۔ نارد تگ لے کل کلکی اوتار، کل اپنی ربیا درسائیا۔ جس نے لکھ چوراسی پاؤنی سار، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ شبد ناد سُنائے سچّی دھنکار، انحد راگی راگ الاٹیا۔ نارد کہے میں تکیا ٹیڈی اکھ نال، ویکھیا کی کھیل سچّی سرکار، ہر کرتا کی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں دھرم دوار دا بن گوٹیا، چھٹی راگاں توں باہر

دِتا جنائیا۔ سندیسہ دِتا گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا سئیا، جو صاحب سلطان دُھردرگاہیا۔ نالے تگ لو اپنے نام دی نئیا، جو نوکا آئے چلائیا۔ اپنا لیکھا کڈھ لو وہئیا، حساب منگے دُھردرگاہیا۔ گوبند دا پورا ہو گیا ڈھئیا، ڈھونکا لا کے لئے انگڑائیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا آد شکت جگت بھوانی مئیا، مہربان محبوب اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدل دینا روئیا، رحمت اپنا نام کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے میں گاؤن لگا پرم پُرکھ دی ٹک، انتر انتر آواز سُنائیا۔ نالے پُٹھی گردن کر کے گیا جھک، ابناشی کرتے سپس نوائیا۔ پھیر ٹیڈھا کر کے مکھ، اوتار پیغمبر گرو تکے چائیں چائیا۔ میں تازی مار کے کہا او تسیں جھے ماتا دی وچوں ککھ، پنج تتاں والا روپ بنائیا۔ سریر اُتے جھلدے رہے دُکھ، کشٹ نال ملایا۔ اپنی سہاؤندے رہے رُت، جگت نال وڈیائیا۔ ہُن تہاڈے کول کی کچھ، مینوں دیو سمجھائیا۔ کیسے داہڑی مُنہ لئی کیسے کٹالی مُچھ، کی پرہ نے تہاڈے اُتے کلا دتی ورتائیا۔ کی کلمہ نام پڑھیا جس نال آتم ملیا سُکھ، مانو ذاتی رنگ رنگائیا۔ کیوں سارے ہو گئے چُپ، سندیسہ دیو سُنائیا۔ نارد کہے میں ویکھیا تہاڈی سرشٹی انتر اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تسیں جان دے نہیں پرہ نے جے تہانوں کوٹاں وچوں اینگنتاں وچوں اک نوں بنا لیا پُت، تسیں کیوں اینگنتاں دی ذمہ واری اپنے اُتے اُٹھائیا۔ سچ دسو کس نے کس دا بہار لیا چُک، گودی لے کے پرہ دے در پہنچائیا۔ مینوں وکھاوو پھڑ لو میرا گُٹ، میں نال جاواں چائیں چائیا۔ جے سیکھ دی پریتی ستگر نالوں جاوے ٹُٹ، سیکھ گرو دا ناتا لوک مات رہے نہ رائیا۔ سچ دسو کس نے امرت جام پیتا گھُٹ، نجھر رس چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ویلا آپ جنائیا۔ نارد کہے پیغمبرو میری سلام، سجدہ پُٹھے ہتھ کرائیا۔ کپڑی تہاڈی کلام، الفیے دیو وکھائیا۔ کی تہاڈا پیغام، جو کائنات آئے سُنائیا۔ کس دے ہونے غلام، چاکر روپ بدلائیا۔ کس دا رکھیا ایمان، سپس کون جھکائیا۔ کون مالک خالق تہاڈا امام، عملوں توں رست دیو وکھائیا۔ کیوں تسان خود خُدا دا نام کیتا بدنام، بدیاں دا ڈیرہ سکے کھئے نہ ڈھاہیا۔ اوہ ویکھو شبد گرو سب تے لاؤن لگا الزام، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں ہونی اندھیری شام، شمع جوت نور نہ کھئے رُسنائیا۔ جھگڑا میٹ نہ سکیا کھئے تمام، طمع وچ سارے رہے کُرا لایا۔ اپنا اپنا سارے دیو بیان، میری بودی رہی جنائیا۔ میں

چار جُگ پرہہ دا بھگت نِکا جیہا آنجان، پھر تُر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نہ کھئے نگر کھیڑا نہ کھئے میرا گرام، مندر مسجد شِودوالے مٹھ
 گرو دوار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ یاد رکھیو نہیں تے چھبی پوہ نوں پنجاں لیکھاریاں نے لیانا اشٹام، پٹھے پاسے تہاڈے لکھ کے بیان، مہر
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دینی لگائیا۔ ایہہ پھیر حُکم نامہ بھیجنا سارے وچ جہان، کوئی دُنیا دا راشترپتی
 چچیا رہن نہ پائیا۔ جس پرہیو نوں ساریاں کیتا بدنام، اوہ بدی دا لیکھا منگے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائی۔ نارد کہے میرے ستگرُو گردیوا، دیو دیوا سرنائیا۔ ویکھو کھیل پرہیو نہکیوا،
 نہچل دھام رہیا کرائیا۔ جس دی صفت کوئی کر سکے نہ جہوا، رسنا نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ صاحب الکھ ابھیوا، اکم آگوچر اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جس دی کردے رہے مات لوک وچ سیوا، صفتی صفت نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میری بودی ویکھو بلدی، بل بل رہی وکھائیا۔ ایہہ کھیل الہی الل دی، دھر
 فرمانا اک درڑائیا۔ ایہہ کہندی جتھے آتما پرماٹما ملدی، اُس دا بھیو آیا نہ کھئے کھلائی۔ ہُن کھیل نہیں کوئی ڈھل دی، دھر دا حُکم
 ورتے تهاؤں تھائیا۔ مرضی چلنی نہیں کیسے دے من دی، دل دی دلیل نہ کھئے بنائیا۔ کھیل ورتی سِری بھگون دی، نہ کھئے میٹے
 میٹ مٹائیا۔ جوت پرکاش ہونی اُس گوہند چن دی، جس نوں سوریہ چند سیس نوائیا۔ آواز چار کُنٹ آؤنی دھن دھن دی،
 دھن دھن پرہیو تیری وڈیائیا۔ جس نے چُغلی رہن نہیں دینی کُن دی، انتر زرتتر کرنی صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک پرکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں آیا بھجا، بھجن بندگی پرہہ دے کول رکھائیا۔
 میں آگے کراں ہتھ سجا، سجنو دیاں وکھائیا۔ سب دے سرتے کوکدی قضا، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ صدی چوڈھویں سب نے چکھنا
 مزہ، جو مذاق کرے خلق خُدائیا۔ تُساں رہنا اک پرہیو دی وچ رضا، رازق رزق رحیم جو اکھوائیا۔ جس دے نام دی وچنی
 گدا، گداگر کرے لوکائیا۔ کبیر کہے میں تے دیون آیا سدا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جیہڑا بھگت پرہہ دے پیار وچ بدھا، اوہدا
 لیکھا بدھک وانگ دے مکائیا۔ نارد کہے بدھک نے چھبی پوہ نوں سر ننگا کر کے آؤنا آدھا، اُپر پڑدا نہ کھئے رکھائیا۔ نارد کہے جموں
 والیو میرا اُس دے ہتھ وچ پھڑا دینا خالی ڈبا، رات دا ساڈھ نو دا وقت سمجھائیا۔ گل پاٹا ہووے جھگا، تن پوشاک نہ کھئے

رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں دیون آیا ہوکا،
 حُکم پرہہ دا اک سُنائیا۔ جس دا بھانا ورتنا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق نہ کھئے ٹکائیا۔ پُریاں لوآں سُننا اُس دا نام سلوکا، وشن برہما
 شو گائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں سمجھنا غنیمت موقع، ویلا وقت نال سمجھائیا۔ جن بھگتو تَساں آؤنا نال شوفا، سوہنا رنگ وکھائیا۔
 جس نے چھڈیا پٹنا پوٹنا، اوہ تہانوں ملے تہاڈا ماہیا۔ اُس دا پورا ہو گیا ڈھئیے والا ڈھونکا، اَس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ جن
 بھگتوں تہاڈا پھڑ کے سجے ہتھ نال پونجا، دست دست لے اٹھائیا۔ زندگی وچ جیون وچ کسے نوں بھرن نہ دیوے ہوکا، ہوئے روگ
 گوائیا۔ وقت سہنجنا ہونا چھپی پوہ دا، سمت چھ نال وڈیائیا۔ جن بھگتو آگے پرہہ دا پیار ہونا دو دو دا، آتم پرما تم پرما تم آتم آکو
 رنگ دئے بنائیا۔ پرکاش کرنا جوتی دھار اگئی لو دا، لوئن دئے کھلایا۔ نانا توڑنا جھوٹھے موہ دا، مُحبّت اپنے نال بنائیا۔ تَساں
 کھیل کرنا رات دے باراں وجے اک دوجے کولوں کھوہ کھوہ دا، رولا دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے میری کنگ پاوے رولا، کوک کوک سُنائیا۔ پیغمبرو تکو مولا، مہربان الاہیا۔
 پڑا رہے نہ اوہلا، بھیو ابھید کھلایا۔ پورا کرو قول، اقرار رہیا جنائیا۔ عرشاں دا مالک آگیا فرشاں اُتے دھولا، دھرنی بیٹھی
 سیس نوائیا۔ سب نوں گاؤنا پینا آکو ڈھولا، ڈھول ماہی رہیا درڑائیا۔ سانجھا کرنا بولا، انبولت حُکم ورتائیا۔ ویکھیو پروردگار
 سانجھا یار دو جہاناں بن کے تولا، سچ ترازو ہتھ اٹھائیا۔ نارد کہندا میں حیران ہو گیا بھڑی دروہی اُس نے اک ستگر شبد گرو
 سب دا بنا دینا وچولا، وچلا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا
 دُھردرگاہیا۔ نارد کہے اوہ دو جہانو میری الکھ، الکھ اگوچر دا نعرہ دیاں لگائیا۔ اٹھو ویکھو سوادھان ہو جاؤ پرم پُرکھ تکو پرتکھ،
 پاربرسم پت پرمیشور جلوہ گر نور الاہیا۔ جو آد انت دا سچ، جگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ سب دی رکھنی پت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ اوہ سب دی جانے مت گت، گہر گمبھیر اپنا حُکم ورتائیا۔ نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ جس دے حُکم نال اُبلنی رت، اگنی ت نہ کھئے بھجھائیا۔ اوہ لیکھا سب توں منگے جھٹ، شبد سندیسہ اک
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے پرہو میں آگیا مات

لوک وچوں، پھر کے چائیں چائیا۔ ویکھ لے کی حالت ہونی اوتار پیغمبراں گروآں پچھوں، دین دُنی ست نہ کھئے سہائیا۔ کسے نوں لہیا نہیں پتھراں تے وچوں اٹوں، جل ورولیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تُوں کپھڑی دشا ٹکوں، اپنا پڑدا دے چُکائیا۔ تیرے اُتوں قُربان ہویا کھئے نہ وٹہو، خادم ہو کے سیس نہ کھئے نوائیا۔ نارد کہے تیرا سٹ دُلا را دسیا نہیں جیہڑا اُچیا تیرے کھٹوں، مات گریہ نہ آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے پرہوؤ میں دوس زین رسیا پھردا، گھر گھر الکھ جگائیا۔ میں آسا رکھدا رسیا چردا، خواہش تیرے آگے ٹکائیا۔ بھڑی مینوں صاف دسیا نہیں کوئی بردا، جس بردے وچ تیرا نور نظری آئیا۔ کوئی پیارا نہیں ویکھیا سچے پر دا، جو پریم اپنے رنگ رنگائیا۔ میں کسے دے نیتز وچوں ہنجهو نہیں ویکھیا کردا، جو برہوں وچ اپنا آپ تیری بھیٹ چڑھائیا۔ پچھے ہتھیرا جُگان دا گیڑ ویکھیا گُردا، ستجگ تریتا دواپر گئے پھیریاں پائیا۔ میں چاہندا لیکھا ویکھاں کوں کلجگ حساب نبردا، صدی چودھویں نال ملائیا۔ کس طرح اوتار پیغمبر گرو اپنیاں دیناں مذہباں توں وچھڑدا، وچھوڑے وچ سارے دین دُہائیا۔ پھیر پتہ لگنا گوبند پیارے متر دا، جس پچھے ستھر یار گیا ہنڈھائیا۔ اوہ یار یارانے وچوں نتر دا، لہیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نارد کہے جن بھکتو ہُن کھیل ہونا چوٹی سخر دا، منزل آخر دینی وکھائیا۔ یاد رکھیو چھبی پوہ نوں تیار رکھنا اوہو سوٹا ککر دا، ست رنگے نال گُرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ نارد کہے پرہوؤ میں تکی تیری کھیل اپاری، اپرپر دیاں جنائیا۔ سرشٹی ویکھی ساری، تیری سار کسے نہ پائیا۔ تکی پیغمبر گر اوتاری، نرنکار نراکار تیرا کھیل اگم اتھاپیا۔ چار جگ دی تکی سکداری، حکم تیرا دُھردرگاہیا۔ کلجگ اتم تیری آئی واری سچ دس کی اپنی کار کھائیا۔ کی تُوں وی کسے دین مذہب نال لاؤنی یاری، حصیا ونڈ ونڈائیا۔ سچ دس تُوں ترکش تیر کمان پھڑنا کہ کھنڈا کھڑگ کٹاری، مانو بن کے مانواں نال اپنی کریں لڑائیا۔ جے تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا سانجھا پروردگار یاری، یارانہ اکو اک بنائیا۔ میری تیرے چرن کول کول چرن نِمسکاری، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ نارد کہے پرہوؤ نہ کوئی میرا پتا تے نہ کوئی میری امی، امڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تُوں میرے واسطے سرشٹی وچ کتیا

کوئی جھی، جیہڑی مینوں لے پرنائیا۔ نہ کوئی میرا سجن میت بنایا تئی، جو سگلا سنگ رکھائیا۔ نہ کیسے دی آواز سنی کئی،
 رسنا جہوا نہ کھئے چترائیا۔ چار جگ کسے دا کجھ ودھیا کسے دا کجھ ودھیا تے میری بودی ہو گئی لمی، لمی پے کے رہی جنائیا۔
 پرہو جے کرپا کریں تے بھگتاں دا بیڑا بٹھیں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دا دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیا۔
 ویکھیں اپنیاں توں گر اوتار پیغمبراں دے آکھے وی کدے نہ ڈٹی، مہر نگاہ کر کے سارے پار کرائیا۔ میں کجھ نہیں منگدا مینوں
 جگ پت گئے میں روٹی بٹھی کدے نہیں کئی، بھکھا رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں چاہندا جیہڑی توں دھار چلاؤنی تویں، نو کھنڈ
 پرتھی دینی ورتائیا۔ جے توں پُرکھ اکال ہیں دین دیال ہیں پروردگار ہے سانجھا یار ہیں تے بھگتاں دے اندر سویں، سگھ آسن
 تیرے کم کسے نہ آئیا۔ سدا ایہناں دے وچ رہویں، جو تیرے در تے بیٹھے سیس نوایا۔ ایہناں دے مندر وچ بہویں، ساڈھے تین
 ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جیہڑی چار جگ تینوں پریت نہیں لہی انہاں کولوں لویں، جیہڑے مات پتا بہین بھرا چھڈ کے تیری اوٹ تکائیا۔
 پھیر خوشیاں نال ایہناں توں اپنا نام بھنڈارا دیویں، راتیں سُنیاں دی جھولی دینی بھرائیا۔ نارد کہے پرہو میں کنگ وجاواں تے میرے
 مالک توں اپنیاں بھگتاں دا ڈھولا گویں، توں میرا میں تیرا ایہو راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ نارد کہے پرہو میری بودی بڑی وڈی، وڈیا تیری کی وڈیائیا۔ ویکھ میں چار جگ او پرہو
 تیرے پچھے ساری دُنیا چھڈی، ننگیں پیریں پھراں چائیں چائیا۔ کدے چڑھیا نہیں کسے ریل گڈی، پاندھی ہو کے بھجاں واہو
 داہیا۔ میں ساری سرشٹی ویکھی تیرے نال پریت نہیں کسے دی لگی، سارے اوتار پیغمبر گرواں توں بیٹھے سیس نوایا۔ جاں میں
 بھگت دوارے گیا اوتھ ویکھیا بھگتاں دی تیرے نال لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ گئے ڈھاپیا۔ اوہ ہنس تیرے بن گئے کگی، کاک ہنس
 روپ بدلایا۔ میں کھلوتا دوویں ہتھ بدھی، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ او توں نور الاہی ربی، مہربان اک اکھوائیا۔ او شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ توں ساریاں دا طبی، گرمکھاں دی طبیعت اندروں دے بدلایا۔ کسے دے انتر آگ رہے نہ لگی، امرت میگھ نال بُجھائیا۔
 جن بھگتو ویکھو کدے کھئے کھائیو نہ مچھی ڈڈی، آگے ملے سزائیا۔ تہاڈے ماں پیو نے کسے سنبھالنا نہیں پا کے وچ ڈبی، رائے
 دھرم بیٹھا مچھاں توں وٹ چڑھائیا۔ ویکھو چترگیت بیٹھا لیکھا کڈھی، کال اٹھ اٹھ ویکھے تھاوں تھائیا۔ یاد کر لو کسے اوتار پیغمبر

گر دی کدے نہیں رہی گدی، بنا پُرکھ اکال تون دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ گرسکھو جن بھگتو اک دوجے نال کریو کدے نہ بدی،
 بدلہ لین دی اچھیا دینی گوائیا۔ بُن اخیر آگیا چؤدھویں صدی، صدمے وچ سارے مارن دھائیا۔ پُرکھ اکال دا میلا بُندا کدی
 کدی، قدیم دے وچھڑیاں نانا لیا جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ نارد کہے نرائن، تیری بے پرواہیا۔ میں بینتی آیا کہن، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ میں چار جگ تکیا نہ کوئی بھائی نہ کوئی بھین،
 دھرم سارے گئے گوائیا۔ نہ کوئی ساک تے نہ کوئی سجن سین، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میرے پُرکھ اکال سادھاں سنتاں نوں کھا
 گئی مایا ڈین، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے وہ گئے کوڑ دے وہن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جدھر تکیا استری پُرش دی نگاہ بدل
 گئی نین، شرم حیا دتی گوائیا۔ مذہب تکیا چھری بن گئی کسین، انساناں اُتے اپنا وار چلائییا۔ پرہو پھیر میں تکیا بٹوارے نے
 جیہڑی بالمیک والی لکھی رمائن، راما رنگ بدلائییا۔ اوبدے وچوں ڈھائی سطران چھڈ گیا جس ویلے درشن کیتا ساکھیات نین، اکھ
 گئی شرمائیا۔ قلم لکھ نہ سکی تے زبان سکی نہ کچھ کہن، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے ملائییا۔ نارد کہے میں بالمیک دے ہو گیا اوہلے، اپنا کھیل کھلائییا۔ پچھوں ہوئی جہی بول
 بولے، سہج نال سُنائیا۔ رشی جی رام دا رام کی سُناوے ڈھولے، مینوں دیو سُنائیا۔ اُس ماریا ہتھ اُس دے سچے ڈولے، بابوں
 پھڑ کے دتا بلائییا۔ بالمیک کہا اوتے نارد، جس ویلے اوہ آپ آیا اُپر دھولے، دھرم دی دھار ویکھ وکھائییا۔ اُس نے چار جگ دے
 سارے میٹ دینے روئے، رونق آتما پر ماتما دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک سُنائیا۔ نارد کہے بالمیک ہتھ دھر لیا اُتے ٹھوڈی، سوچاں وچ دھیان لگائییا۔ میں ہو گیا بہار گوڈی، گھٹنے دتے ٹکائییا۔
 پھیر ہتھ رکھ کے اُتے موڈھیں، رشی دتا بلائییا۔ پھیر بن کے جوگی، نعرہ دتا لگائییا۔ اوہ میرا مالک رسیا بھوگی، جو دھر دا پتا
 مائییا۔ بالمیک نے میرے تون آگے کیتی سوچھی، دو ہتھ تازی دتی وجائییا۔ نارد اوہ تگ لے میرا رام موجی، جو مجلس بھگتاں
 نال بنائییا۔ جس نے کلجگ اتم سب دا بننا کھوجی، جگ جنم دے وچھڑے لینے ملائییا۔ نارد کہے میری ہور ودھ گئی بودی، لمی
 ہو کے پئی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے

بالمیک جو چھڈیاں ڈھائی سطران، اج تک نہ کوئی سمجھائیا۔ رمان دا سب نے پھولیا پتڑا پتڑا، پترکا پرہ دی نہ کیسے پرگٹائیا۔ کیوں اُس دے وچوں اوتار پیغمبر گرواں نوں خطرہ، جس خاطر سارے دتے چھڈائیا۔ اُس دا لیکھا لکھنا دھار ستران بہتران، ناروی ناروی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے جس ویلے ڈھائی سطران گرمکھ لکھن، چھپی پوہ خوشی منائیا۔ ستجگ ساچی سیکھیا آوے سکھن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ گکرم آوے پٹن، رو رو مارے دھائیا۔ ستگر شبد سب نوں آوے جتن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت پرہو دے پیار وچ آون وکن، دوسر ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ سب دی پوری ہووے اچھن، نراچھت ہووے آپ سہائیا۔ جو گوبند دا بنیا سکھن، سو پرہ دا بھگت لوک مات اکھوائیا۔ ستگر میلانت نوتن، ہووے نہ کدے جدائیا۔ بھگت بھگوان دی آسا اُتے ٹکن، بھرواسا اپنا دیوے بندھائیا۔ اس سرشٹی نوں سمجھن متھن، کوڑی دنیا کم کیسے نہ آئیا۔ اکو سمرنا پرہو جتن، چت وت ٹھکوری رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں پُرانا بڈھا بابا، چار جگ کیسے دی بے بے ہتھ کھئے نہ آئیا۔ میں پھریا مکہ کعبہ، حُجریاں کھوج کھوجائیا۔ تکیا پُن صوابا، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ وڑ گیا کایا وچ محرابا، اپنا بل دھرائیا۔ جدھر ویکھیا ترے گن لگی آگا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جیو بیٹے کاگا، کاگ وانگ کُرائیا۔ میں سُنیا دین دُنی دا راگا، مایا ممتا ڈھولے گائیا۔ ہُن میں آگیا وچ پنجابا، پنجابیو ٹھانوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے گوبند نے نو وار اڈایا سی بازا، دسویں واری اڈا کے بازاں والا اپنا نام رکھائیا۔ پھیر تکیا سی ولّ ماجھا، ہتھ دوویں اُپر اٹھائیا۔ شبد سُنیا پُکھ سمراتھا، بن کتاں آواز الایا۔ تیرا میرا ہووے ساتھا، جوت شبد رنگ وکھائیا۔ سمبل دوہاں دا ہونا واسا، واستک دتا دِرڑائیا۔ گوبند کیسے نوں ہتھ نہیں آؤنا پرتھی تے آکشا، ساری سرشٹی بھجے واہو داہیا۔ تیریاں میرے ہتھ ہونیاں راساں، تُوں ساری سرشٹی میرے حکم نال لینی بھوائیا۔ میں تیرا شاہو شاباشا، تُوں شہنشاہ دو جہان اکھوائیا۔ گوبند خوشی وچ کیتا ہاسا، اکھ ماجھے ولّ اٹھائیا۔ جاں ویکھیا چار کُنٹ اک جوت پرکاشا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ گوبند کہا پرہو میرا منّ لے اک آگھا، بینتی وچ اپنا سیس جھکائیا۔ جیہڑی سکھی بنائی وچ وساکھا، وساہ کے تیری جھولی دینی پائیا۔ پھیر تُوں بننا کھلاپاتا، پت

پرمیشور دُھردرگاہیا۔ میرا اکو تُوں ہی پتا تے تُوں ہی ماما، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو تیرا امرت باٹا، چار جُگ نکھٹ کدے نہ
 جائیا۔ جس ویلے کلجگ انت میٹنی واٹا، تُوں میرا سنگ نبھائیا۔ ایہہ دوہاں دیاں اندر اندر دیاں باتاں، لیکھن والا لیکھاری لیکھ
 کوئی نہ پائیا۔ جن بھگنو اوہ دوس ایہو سی پہلی پوہ تے پہلی راتا، لیکھاریو لیکھنا چائیں چائیا۔ پرہو دے در اُتے نہ کوئی ذات نہ
 کوئی پاتا، اُوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ جتھے آتما پرما دیاں ہووے گاتھا، اوتھے اور نہ کھئے پڑھائیا۔ چھہی پوہ تُوں پُرکھ اکال نے سب دے
 مستک تلک لگاؤنا ماتھا، اپنی ہتھیں سیو کائیا۔ اک سُو ریر ویکھنا جیہڑا جودھا ہووے راتھا، اپنا آپ شتگر بھیٹ کرائیا۔ آگے
 پھیر چلاؤنا ساک، حُکم ورتے دُھردرگاہیا۔ ہُن گوہند پرہو دا اوہ رہیا نہیں کاکا، بلدھاری ستگر شبد اکھوئیا۔ جس نے صدی
 چوڈھویں دا سارا ویکھنا واقع، واقف کار ہونا خلق خُدائیا۔ جن بھگنو سہج نال تہاڈے اندروں کھول کے تاکا، بجر کپاٹی دا پڑدا
 دینا لاییا۔ جتھے امرت سروور مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہندا پرہو میرا سجا ہتھ بدھا، کہبا کن اُتے رکھائیا۔ میں چاہندا تیریاں بھگتاں دا
 کوئی ناں کدے سدے نہ آدھا، پورا خوشیاں نال گائیا۔ دھرم دا نشانہ ہر ہردے ہووے گدا، گائیڈ گاڈ اک تُوں ہی نظری آئیا۔
 بنا تیری کیرپا تون کوئی سمجھ نہ سکے وجہ، وجوہات اپنا دینا درڑائیا۔ دین مذہب دی جن بھگت رکھے کھئے نہ خدا، حدود اکو
 ویکھنی جتھے وسے پرواہیا۔ نارد کہے پنجاں لیکھاریاں چھہی پوہ تُوں کول رکھنی گدا، سچے پٹ نال چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے پرہو میرا اک ہاڑا، یائے یائے یائے کر سُنائیا۔ میں
 چاہندا جاواں وچ پہاڑا، پہاڑیاں وچ رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں چاہندا میں دین دنی ویکھاں آگھاڑا، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔
 پرہو میرا جی کدا تُوں گھر گھر آگ لا دے بہتر ناڑا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ میرے صاحب جے کریں کیرپا بھگتاں تُوں رنگ
 چاڑھ دے گاڑھا، رنگن اک رنگائیا۔ میرا مینوں کہندا بھگتاں دے گھر دا منگ واڑا، گرہ گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ نالے دساں نالے
 ہساں پُرکھ اکال اکو آگمی لاڑا، جو آد جگاد جگ چوکرئی لکھ چوڑاسی لئے پرنائیا۔ میرا جی کدا کتے اک وار مینوں چاڑھ دے
 کھارا، مولى تند بندھائیا۔ سوہے ڈپٹے نال میرا ہووے وبارا، جوڑی ویکھاں چائیں چائیا۔ پر مینوں کلکھنی دینیں نہ کپتی نارا،

جیہڑی دوس رین کرے لڑائیا۔ پر اُس ویلے ویاہ کراؤنا جدوں چوڈھویں صدی دا ہووے انت کنارا، محمد بیٹھے مکھ چھپائیا۔ عیسیٰ دیوے نہ کھئے اشارہ، موسیٰ نین نہ کھئے اٹھائیا۔ پھیر میں بناں کنت بہتارا، سوہنا روپ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ناردا ایہہ کیہڑیاں وچاراں، وچر کے پھیر دے سُنائیا۔ نارد جھٹ بدل گیا کہندا نہیں پرہو نالوں تیرے نال بہاراں، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ جے وچھڑیں روواں زارو زارا، وچھوڑا جھل نہ سکاں رائیا۔ میں کلجگ وچوں ہو کے آیا میں دھرم رائے دے دوارے ویکھیاں وپہایاں ہوئیاں دیاں قطاراں، نزکاں ولّ بھجن چائیں چائیا۔ بڑیاں بڑیاں جوہن وئیاں ویکھیاں مٹیاراں، سوریہر مچھاں نوں جو وٹ چڑھائیا۔ پائے میرے ربّا کھاندے ویکھے ماراں، جمدوت دین سزائیا۔ چوراسی بھوگدے وارو وارا، انڈج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرے دین دیاں جنہاں دیاں اندروں تیرے نال وچ گتیاں ستاراں، او ست دے مالک ست تیرے وچ رکھائیا۔ توں اوہناں دا اکو صاحب تے اکو ستگر اکو پت پریشور تے اکو کنت بہتارا، صاحب سوامی اک اکھوائیا۔ نارد کہے پرہو میں مڑ کے بینتی نہیں کردا دوبارہ، چار جگ کدے آس نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں ہُن وی مینوں تھوڑا جہا اشارہ دتا سی گنگا جمننا سُستی ٹیڈھی اکھ نال کر کے اشارہ، سینت مات لوک والی لگائیا۔ پھیر مینوں راوی نے زور نال کہا اوہ ناردا، آہ ویکھ اوہ ارجن جس ستگر نوں تتی لوح دا سہارا، میرے وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھجا جا اُس پرہو دے دوارا، جتھے دوارکا واسی بیٹھے سیس جھکائیا۔ نہ سکھیاں رہیاں نہ رہیا منگلاچارا، گوہیاں راس نہ کھئے رچائیا۔ جدوں تکو بھگت بھگوان دا وسدا رہے دوارا، آد جگاد جگ چوگری پرہ نے اپنی ریت چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے جن بھکتو سارے ویکھو اپنا اپنا جُسا، جسم ضمیر دھیان لگائیا۔ سکھ دا تے ستگر دا کاہدا غصّہ، جس دے غصّے وچوں پریم نظری آئی۔ جس ویلے اک وار کہہ دیوے آ میرے لاڈلے پُنا، پتا ہو کے گود ٹکائیا۔ او گرسکھو سمجھ لو میں سچکھنڈ دوار پُجا، جتھے بیٹھا دُھر درگاہیا۔ لکھاریو لکھ دیو گرسکھ مات گریہ وچ کدے نہ ہووے اُٹا رُکھا، نو مہینے اٹھاراں دن اگنی نہ کھئے تپائیا۔ یاد کریو کدے کھئے نہ کھائیو کٹھا، شب ستگر دی ریت چلی آئی۔ نارد کہے پریمو پیاریو گرسکھو ویکھو مُفت دی ہتھ آئی اُٹا، اُٹیریو لٹ لو چائیں چائیا۔ تھانوں کوئی لوڑ نہیں نام چپن دی بُلان بٹاں، تھادے اندر وڑ کے تھادّا ملے دُھر دا ماہیا۔ آتم پر ماتم

دا کرے جُٹا، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ لُکيا رہن نہيں دينا کيسے گُٹھا، راتی سُنْتیاں لینا جگائیا۔ ساریاں نُون کر دینا اک مُٹھا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھابیا۔ کیوں پُرکھ اکالا دین دیا لا مہربان ہو کے تُٹھا، بخشش اپنا نام ورتائیا۔ بُن رہنا نہيں کھئے لُکا، اولے سارے دینے چُکائیا۔ نارد کہے میں بڑا خوش ہویا تے پڑھ لیا کراں گا دو ٹکا، تے بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نہ دھونا پئے مُکھا، نہ پانیاں وچ اپنا تن ٹھرائیا۔ پرہو دا پیار سدا سُکا، سُکھ ساگر روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نارد کہے میری بودی میرے نال لڑدی، طعنے رہی سُنائیا۔ کہندی وے نارد ا تون کوئی گلّ دس چوٹی جڑ دی، چیتن نال ملائیا۔ جا میں نہيں اکھراں والے اکھڑ پڑھدی، جو اکھڑ اکھراں نال ملائیا۔ میں نہيں بھکھارن بنا در در دی، مندر مسجد شُودوالے مٹھاں وچ بھجّاں چائی چائیا۔ میں ہوواں ونجارن اکو ہر دی، جو ہر ہردے رہیا سہائیا۔ میں نہيں کيسے کولوں ڈردی، بھے سیس نہ کھئے رکھائیا۔ میں اُس پرہو دے چرنی پڑدی، جو پاربرہم پت پریشور جلوہ گر نور الایسا۔ میں کھیل ویکھنی بھگتاں دے گھر گھر دی، گرہ گرہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا پریم وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ادھر آبراہمنا، کی برہما رہیا سُنائیا۔ شنکر نُون ہو ساہمنا، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ وشنُون دی تگ کامنا، کی اپنی رہیا پرگٹائیا۔ نارد کہے پرہو میں تے اکو شبد گرو نُون سمجھا ضامنا، باقی اوسے دے سیوادار چاکری رہے کمائیا۔ میں تے اکو تیرا در پاؤنا، جتھے پون پانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میری منسا ایہو کامنا، اچھیا تیرے وچ ٹکائیا۔ میں کی دساں میرے بھگوانا، بھگون تیرا کھیل بے پرواہیا۔ میں چاہندا تون مات لوک بھگتاں گرہ وسا اپنے گرامنا، مندر اک جنائیا۔ جھوٹھی کيسے دی رہے نہ طامنا، ترکھا دینی گوائیا۔ تیری چرن دھوڑ سب نُون ملے نہاؤنا، اٹھسٹھ دا پندھ مُکائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا ملے گاونا، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ میں تیرے در تے سیس نواؤنا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنُون بھگوان، تیرا سہارا اک تکاؤنا، اوٹ اکال اک رکھائیا۔

☆ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

ستگر شبد سدا مہربان، مہربان اکھوائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دان، جگ جگ جھولی مات بھرائیندا۔ سدا سہیلا ہوئے مہربان، مہربان آپ ملائیندا۔ جگت جہان ویکھے مار دھیان، گپت ظاہر پھول پھولائیندا۔ مہندر سنگھ دے سٹ لگنی سی اُتے کان، تیراں میل دا پتھر راہ تکائیندا۔ ہونا سی پریشان، پریشانی وچ کُرائیندا۔ بال مرنا سی اک انجان، عمر پنج سال ست مہینے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیندا۔ ستگر شبد کیتی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ بن دھر دا بانی، مارگ اپنا اک جنائیا۔ ہتھ رکھ پیشانی، مستک ریکھ اُٹھائیا۔ بخش دتی جوانی، جوین رنگ چڑھائیا۔ بن کے جان جانی، اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ ستگر شبد کہے بخشیا سچ سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بخش چرن پیارا، پریتی اک وڈیائیا۔ پچھلے کرم دا لیکھا پاڑا، جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ گرسکھاں نال مل کے سفل ہویا اج دا دہاڑا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پریم پریتی چاڑھ کے رنگ گاڑھا، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ جیہڑا پلس والیاں پٹنا سی اج داڑھا، اوہ چرناں اُتے چھپائیا۔ جن بھگتو پرہ دا حکم ہووے سدا کیسے دائرہ، بنا کار توں کم نہ کھئے کرائیا۔ تھادے جنم دا کرم دا جس نے لیکھ وچارا، بن کے داتا دھردرگاپیا۔ ساری سنگت کر دیوے اکو وار نمسکارا، سیس جگدیش جھکائیا۔ مہندر سنگھ نوں کہو واہ اوئے ساڈیا یارا، یاری ساڈے نال نبھائیا۔ آگے جیون بنیا رہے وچ سنسارا، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا بھگتاں دا مٹر پیارا، میت مُرارا اک اکھوائیا۔

☆ ۵ پوه شهنشاهی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال سویر ویلے ☆

پنج پوه کرے ویہہ سو یاراں بکرمی میرا لیکھ بنیا سی وچ مسیتے، محمد پرہہ در آگے سیس نوائیا۔ جس نوں سولان سال آج بیتے، سولان کل دھاری کرشن سیس نوائیا۔ حکم مٹیا سرب ترے گن اتیتے، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ جس کارن جگدیش بہایا وچ انگیٹھے، خاک نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ لیکھے لا کے سنگھ منجیتے، منسا بہگتاں پور کرائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹے، دتیا بہو دتا چکائیا۔ کھیل کر اوچو نیچے، نیچ اوچ آپ اکھوائیا۔ ساچا نام دس حدیث، کری حق پڑھائیا۔ نہہ رکھی جتھے بہگتاں دی پھل پھلواڑی مہکی بغیچے، گلشن اکم اتھاپیا۔ اک سُنیا گیتے، ڈھولا اکم اتھاپیا۔ پنج پوه کہے اگلے سال واری آؤنی سی سنگھ سُر جیتے، بہائیاں نال ملنا سی بہائیا۔ آج اک وچ پال سنگھ شیرسنگھ اک روپ بن کے آئے آکاشوں نیچے، متا گوہند دھار شبد سنگھ پورن نال بنائیا۔ دس جے تیرے پچیاں دے تپن انگیٹھے، اک ساٹوں ہیٹ چڑھائیا۔ گوہند دھار ہس کے کہا پھیر ہتھ ماریا وچ کھیسے، خالی ہتھ وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا کھیل جگت جگدیشے، جگ جگ دی ریتی چلی آئیا۔ تیرے تیرے جوگے کیتے، اپنے ہتھ رکھی نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال جوتی نور خوشی وچ کہا واہ میرے پرم پیارے میتے، مترا تیرا ستھر یار ہنڈھائیا۔ پھیر ماری دھول اُتے اک لیکے، ساڈھے تین ہتھ لمبائیا۔ پھیر لیکھا ویکھا جو گوہند مستک ہندسہ لاؤنا ویہہ کے، سرگن تون زیرو روپ سمجھائیا۔ جس وچ لہنے ہونے سارے جیو جی کے، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ دین دیال کہا پوه پنچم ٹوں کس نوں اڈیکے، سچ دے سُنائیا۔ پوه کہے میں ویکھاں پچھلے جگ بیتے، اگلا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند تیرا لیکھا پورا، پورن روپ درسائیا۔ میں سدا حاضر حضورا، حضرت بے پرواہیا۔ بخشی چرن دھوڑا، بگا دھر دا دتا لگائیا۔ آگے رنگ چاڑھا گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ جیہڑا پنجاں لکھاریاں دے سر تے کرایا جوڑا، اس دا بھیو نہ کھئے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پوه پنج کہے میرے پرم پُرکھ پرہہ میت، مترا دیاں جنائیا۔ کیوں ساڈھے تین ہتھ دی ماری لیک، پردہ دے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ لیکھا سچ ٹھیک، ٹھاکر آپ سُنائیا۔ دھرم دی دھار وچ شبد دے پیار وچ آیو بخشی پھیر سنگھ

سُرچیت، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ اس دا لیکھا پورا لیکھنا چوڈاں پوہ نوں ٹھیک، پنج لیکھاری پگڑیاں سیس اُتے ٹکائیا۔ جموں والے اگی سکھ کرن تصدیق، شہادت مُحبت والی بُھگتائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ پنج پنج گرسکھ ہوون وچ شریک، حُکم پرہہ دا منن چائیں چائیا۔ بدھک نو وار اچی رو کے مارے چیک، چیک چھاڑا دیوے پائیا۔ جس دا ستائی ماگھ نوں وچھڑنا سی پُت رنجیت، دُکھ جگت والا بنائیا۔ جموں والیاں دا خالی دُبا ایہو گاؤندا سی گیت، رام سنہاں تیرے سر تے پگ رہن نہ پائیا۔ اوئے تیرا آدھا سر تے ستگر والی جھوٹھی پریت، بنا ستگر توں ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ پنج پوہ کہے میرے صاحب ستگر توں سدا کرنی بخشیش، کیوں مینوں بھگت دوارے دی دتی مان وڈیائیا۔ جس وچ کلجگ سادھ سنت راجیاں رانیاں دی رہن نہیں دتی کوئی توفیق، تُخفہ بھگتاں جھولی پائیا۔ جس کارن بدھک دا پاٹا رکھیا قمیض، اوہ چیتھڑ بچے دی دات دے کے نواں دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ چھبی پوہ کہے میری کھل گئی اکھ، پچھلا دھیان لگائیا۔ میرے ساہمنے ویلا آیا پرتکھ، گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ جس ویلے جُجھار لگی سٹ، دھرنی دھرت اُتے لیٹیا چائیں چائیا۔ رنجیت سنگھ گوبند دا سکھ پُجیا جھٹ، سیس گوڈے اُتے ٹکائیا۔ پھیر لگا تیر دا پھٹ، گھائل کر کے ونہ گیا پون سواسی دتی اڈائیا۔ دوہاں دا اک دوجے اُتے ہو گیا اکٹھ، چھاتی چھاتی نال ٹکائیا۔ گوبند نے گڑھی چمکور وچوں اک اُتے اک تھلے رکھ کے ہتھ، زور نال دبائیا۔ پھیر پیا ہس، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ پھیر تکیا نال اکھ، نین لیا اٹھائیا۔ تیسیں چلو کول پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ میں پھیر آوانگا وت، بے وطنان لواں ترائیا۔ تیسیں میرے پیار دی رت، رتن امولک ہیرے روپ درسائیا۔ مات لوک کر پرگٹ، دیواں مان وڈیائیا۔ تیسیں میرے پچھے ستھر گئے لٹھ، تے میں یارڑا ستھر بندھائیا۔ ایس پیار دی پھیر زندگی وچوں زندگی دیواں وتھ، وکھری کار کھائیا۔ پھیر میٹ کے سچی اکھ، اُنگل نال دبائیا۔ پھیر زمین توں پھڑ کے ککھ، پھوک مار کے اگ دتی لگائیا۔ جوڑ کے پرہو نوں ہتھ، سیس دتا جھکائیا۔ شبد اگمی آواز سنی سچ، سنیہڑا دھردرگاہیا۔ گوبند تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کراں حق، حق دا مالک اک ہو آئیا۔ پوہ کہے اُس لیکھے دی دھار وچ دوہاں نے جانا بچ، اگے آئیو ہتی دئے بُھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج پوہ کہے نواں اتار ہونا

پہلے گرتھ، ستاراں ہاڑ دی لکھت دئے گواہیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال نے کہا آگے چلاؤنا توں پنتھ، سیکھ بن دی ریتی دینی درڑائیا۔ جس توں کوئی بُدھیوان سمجھ نہ سکے اسنکھا اسنکھ، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ کیوں جس ویلے پرہو دا اک دوار تے اک ہویا بنک، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو راؤ ہویا تے اکو رنگ، اوچ نیچ نظر نہ کھئے وکھائیا۔ اُس ویلے بھگتاں دے دوار وچ ضرور آوے راجا جنک، جس سینتا سپتری رام بھیٹ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال شبد دی دھار لاوے تنک، کھچے واہو داہیا۔ جس توں گایا کہ وسے پُری گھنک، اوہ سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ جس پورن دی پورن بنا کے بنت، پورن پورن وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو مینوں دیو کچھ دان، میں تہانوں تہاڈا پرہ دتا ملایا۔ جے مینوں نہیں کچھ دینا تے پرہو دے چرناں دا کرو دھیان، اپنیاں جھولیاں لو بھرائیا۔ تہانوں پتہ نہیں دواپروچ کی کھیل کیتا سی کاہن، کرشن کرشن نال وڈیائیا۔ رادھا توں چرن داسی دا دتا سی مان، ایہو میری تھت ایہو میرا وقت سہائیا۔ نالے مکھوں کہا سی پیار نال رادھہ شام، شام رادھہ اکو روپ نظری آئیا۔ رادھا کہا میری چرن کول پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ صاحب تریلوکی ناتھ بھگوان، بھگون تیری بے پرواہیا۔ جس کوچھی کھلی کیتی پروان، پروانہ اپنا لیا بنائیا۔ پرن کیتا میں کدی چین بولانگی نال نہ زبان، نندیا پرہو نہ کدے الاٹیا۔ کرشن نے بس کے وکھایا اک نشان، اشارہ دتا کرائیا۔ کھلیے اوہ تگ لے کلجگ وچ جہان، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے میرا صاحب آوے ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ پیغمبران دا لیکھا کرے پروان، محمد سنگ نبھائیا۔ پوس مہینہ دیوے دان، وست اگم ورتائیا۔ سمت شہنشاہی چھ ہووے مہان، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی جس دا سمجھے نہ کھئے ایمان، ہندو مسلم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رادھا کہا کون صدی چوڈھویں دی باندی، مینوں دے وکھائیا۔ کاہن کہا جس دا کالا لباس ہونا تے نو رنگ دی پراندی، نو کھنڈ دی کھیل کھلائی۔ جیہڑی مالوے والیاں مورتی لیانی گان دی، اوہ رات دے باراں وچ اُس دے بتھ دینی پھڑائیا۔ پھیر قسم لینی سوگند لینی توں رہیں نہ پیو نہ ماں دی، ستگر دی سیوا سچ کھائیا۔ ستگر شبد کھیل کرنی دھرم دے تھان دی، دوارکا واسی کہہ کے گیا سناٹیا۔ روداس چارے کھیل کرنی ست رنگ لیڑے

والی چہاں دی، جو ست وچ سمائیا۔ گرمکھ سنگھ آواز لگاؤنی کہنا وڈیائی پُرکھ اکال تیرے ناس دی، دو جا مان رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو میرا سولان سال لنکھیا، آیو گئی پیت۔ میں تہاتھوں کُچھ نہیں منگیا، صرف کردا رہیا پریت۔ اج ساری رات کھلوتا رہیا اک ٹنگیا، گاؤندا رہیا پرہو دے گیت۔ اگی وار پیند تے اگی وار سرہانے ہویا منجیا، میں دساں سچ ٹھیک۔ بینتی کیتی جے پرہو تون میرا بھگتاں نال پیار گنڈھیا، لوک مات بھگت دوار کیتا وسنیک۔ پھیر میری بینتی سُن سب دا بردا رکھیں ٹھنڈیا، اگنی تے نہ لاویں چیت۔ کی ہویا جے کلجگ اتم کنڈھیا، تون کر دے بخشیش۔ پنج پوہ کہندا تیرا بھگت ہووے نہ بھاگ منڈیا، نیتی وچ نہ ہووے نیچ۔ جنہاں کارن تون ماریا پنڈھیا، تے پچھلی بدل دتی لیک۔ سنا کے اپنا چھنڈیا، جھگڑا مکایا مندر مسیت۔ تون شہنشاہ سورا سربنگیا، سدا ترے گن اتیت۔ پرہو اپنیاں بھگتاں دا بھار چُک لے کنڈھیا، ایویں جگت وچ نہ گھسیٹ۔ انہاں دا لیکھا دساں نہیں کیسے پاندھ پنڈیا، گرہ نچھتر جانے نہ کھتے تاریخ۔ پُرکھ اکال کہے پنج پوہ میں ایسے کر کے تے درد ونڈیا، ستگر شبد کرے تصدیق۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی صاحب انڈیٹھ۔ پوہ کہے پرہو میرا سُپھل ہویا جنم، بخشی مان وڈیائیا۔ بھگتاں دے اندرون میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم دے بھٹائیا۔ اپنے پیار دا بخش دے کرم، کرنی دے سمجھائیا۔ جن بھگت جدوں پر سے تے پر سے تیرا چرن، دوسر سیس نہ کھتے نوائیا۔ تیرا نام سدا پڑھن، بردے وچ ہر جو جانا سمائیا۔ میں پیار وچ آیا لڑن، لڑاکا ہو کے دیاں سنائیا۔ تیرے ہو کے کیوں نہ تیری منزل چڑھن، در پُجن چائیں چائیا۔ میرا اک اک پرن، پر نام کر کے سیس نوائیا۔ سب تون سانجھی بخش پرتی چرن، پریم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا پلُو پھڑاؤنا لڑن، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔

پنج پوہ تیرا پرساد، پنچم وچ وڈیائیا۔ ٹوں پچو بڑا چنگا جنھ سنگھ سرجیت رنجیت ٹوں رکھیا یاد، گڑھی چمکور دا ویلا نہ
 اچے بھلائیآ۔ تیرے پچھے اوبناں ٹوں زندگی دا دیواں داج، مہر نظر اٹھائیآ۔ ننگے سر تے بخش کے تاج، جیون جیون دیاں دکھائیآ۔
 کیوں میرے شبدر گرو دا برہمنڈ کھنڈ وچ راج، جو چاہاں سو لوں بھگتائیآ۔ پنج پوہ خوشی وچ کیتا ناچ، نچیا چائیں چائیا۔ پرہو
 اک بینتی من لے آج، سیس دیاں جھکائیآ۔ پیار وچ گرمکھ سنگھ ٹوں اک سو اک زبیا دیویں دات، اپنے کولوں جھولی دیویں
 پائیآ۔ پنجاں لکھاریاں ٹوں اک اک بخشیں قلم دوات، اپنی ہتھیں دینی پھرائیا۔ ایہ لیکھا نون جگ دا نواں ہوو رواج، ریتی پچھلی
 دینی بدلائیآ۔ ایہو میری بینتی تے ایہو میری ارداس، پرہو بھگتاں ٹوں ارداسے سودھن والیاں توں لینا بچائیآ۔ جیہڑے تیرے ہو
 گئے اوہ تیرے وسن پاس، تیرے وچ سمائیآ۔ پنج پوہ کھندا پرہو کر لے یاد بچن خاص، رام بن وچ لیٹیا تے ٹوں اپنا حکم دتا
 درڑائیآ۔ سیتا نے اک بستر سی تن لیٹیا، تے نین پرہو دے ول رکھائیآ۔ ٹوں خوشیاں وچ آن کے ویکھیا، پھڑ کے دتا اٹھائیآ۔ حکم
 دتا اوہ ویکھ پیغمبر ملا شیخیا، کلجگ گرواں نال وڈیائیآ۔ اوئے راما تے رام پھیر نہیں کسے ٹوں آؤنا چیتیا، چیتن سرتی نہ کھئے
 کرائیا۔ اوہ ویکھ واڑ کھاندی کھیتیا، گر چیلے لئن تھاوں تھائیآ۔ پھیر میں آواں تے میرا گوبند بیٹیا، مالک بن کے دھردرگاہیا۔ پنج
 پوہ کہے ایہو دن سی جس ویلے رام ٹوں رام نے متھا ٹیکیا، سیس دتا نوائیا۔ سیتا نے تکیا نیتر نیتیا، نین نج کھلائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ پنج پوہ کہے جس ویلے میرے وچ بھگتاں دی رکھی
 بنیاد، بھگت دوارا نہہ دھرائیا۔ میں ہسیا کہ میں ہن ہویا آباد، پرہو نے دتی مان وڈیائیآ۔ چار جگ دے وچھڑیاں نال میرا ہویا
 ساتھ، سگلا سنگ بنائیآ۔ جس ویلے میں سوہنگ سنی گاتھ، میرے انتر انتر ہوئی رُشنائیآ۔ پھیر پرہو ٹوں تکیا ساکھیات،
 سٹمکھ بیٹھا سوہیا پائیآ۔ پھیر میں ویکھیا اوہ لیکھا لکھاوے اُتے کاغذات، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیآ۔ پھیر میں ادھر ادھر جھاکیا مینوں
 بھگتاں دی دسی جماعت، بہتوں تھوڑے تے تھوڑیوں بہتے نظری آئیآ۔ پھیر میں سوچیا لالو دا میرے پہلے دن دا حساب، جو
 حصہ دتا پائیآ۔ میں ایسے کر کے تن دن بڑا کیتا یاد، پرہو اگے اندرے اندر واسطہ پائیآ۔ ویکھیں کتے کیشن سنگھ پنج پوہ توں پہلاں
 نہ جاوے بہاج، اپنا پلو چھڈائیآ۔ سو مینوں خوشی ہوئی آج، پنج پوہ کہے میری بھگتاں نال وچی ودھائیآ۔ ہن پرہو میرے پنچم

دا پنج روپ ورتا دے پرساد، گرمکھاں مُکھ لگائیا۔ جس نوں کھا کے جن بھگتاں دا ٹھیک ہو جاوے دماغ، بدی اندر رہے نہ رائیا۔ پنج پوہ کہندا پرہو میں حیران ہاں کہ ستگر شبد تے ستگر پورن ورگا لبھنا نہیں کوئی اُستاد، جیہڑا مار کٹ کے جھڑک جھمب کے بنا بھگتی توں سدھ رستے لائیا۔ جس دے آگے اوتار پیغمبراں گرواں دا نہیں کوئی جواب، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ بخشش نال تے رحمت نال دئی جائے سب نوں خطاب، کہتہ پچھلی معاف کرائیا۔ سب دا پیار وچ پریم وچ مُحبّت وچ ٹھنڈا تے تنا ویکھے مزاج، مذاق وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے جگت سنت سادھ، جگیا سو سار کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے نانک نے پہلے دن وجائی سی رباب، اُنکل ستار نال چھپائیا۔ اکھاں میٹدیاں آگیا اگمی خواب، شبد شبد نال ملائیا۔ سندیسہ سُنیا اُس مہاراج، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ او ویکھ نانک میرا میرے دے سر تے ہونا تاج، تاجاں والے جس نوں سیس نوائیا۔ جس نے بھگتاں دا رچنا کاج، جنم مرن دوویں اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرم دا لگاؤنا باغ، پُھلواڑی اک مہکائیا۔ نو رنگ دا غنچہ لیانا خوشی والی وچ مزاج، سنگھاسن دے آگے دینا ٹکائیا۔ ایہو دھرم دی دھار تریپت دا داج، جس نال جگت دی حرص دئے چُکائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھکتو ٹھانوں پڑھنی نہ پئے کوئے ناز، روزیاں توں دتا چھڈائیا۔ ٹھاڈے صاحب کول ٹھاڈا لیکھا سدا رہیا وچ، وچک ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنج پوہ تیرا پریم وچ دیوے پرساد، موہ بھگتاں نال رکھائیا۔

★ ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں شہر ★

پوہ کہے پرہہ بخش دے پد، پت پریشور دیا کھائیا۔ دین مذہب دی میٹ دے حد، حدود اپنی دے وکھائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے اپنی ید، یدپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جھکڑا میٹ دے کایا ماٹی ہڈ، تن وجود نہ کوئے لڑائیا۔ جیہڑے آتم دھار تینوں گئے چھڈ، سو پُرکھ نرنجن لینے ملائیا۔ میری بینتی چرن کول اج، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ سب دے پڑدے لینے کج، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ سچ دوارے جانا سچ، ساجن ہو کے ہونا سہائیا۔ امرت جام پیاؤنا رچ، جگت ترسنا ترکھا مٹائیا۔ گھر سوامی کراؤنا

ج، کعبہ اِکو اِک وکھائیا۔ جتھے دُھر دا کلمہ وجے ند، انادی راگ الاٹیا۔ ترے گن مؤل رہے نہ اگ، اگنی تت گوائیا۔ بھگتاں درس دینا اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سیج سوامی بخش اِکو مت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دینا درڑائیا۔ میری بینتی دوویں جوڑ کے ہتھ، نمستے ڈنڈاوت سجدے وچ سیس جھکائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، صاحب ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پوہ کہے پرہ میری انت ڈنڈاوت، سیس جگدیش نوائیا۔ تُوں مالک صحیح سلامت، ستگر داتا اِک اکھوائیا۔ سیج پریم دی بخش نیامت، وست امولک اِک ورتائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری شامت، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ من شبد نہ کرے مزاسمت، دُئی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے آنجانت، مۇرکھ مۇڑھ نہ کھئے وکھائیا۔ ابلیس بائے کھئے نہ لعنت، طمع دا لیکھا دینا چُکائیا۔ ہوں سیوک اِک آنجانت، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ نارد کہے پوہ تُوں کپھڑی کدا مِت، پرہ اگے سیس نوائیا۔ کچھ دھرم دی سکھ لے عزت، تینوں دیاں جنائیا۔ کوڑی کِریا دا بن نندک، ست سیج دی کر وڈیائیا۔ پھر ویکھ لے لیکھا لہندی دشا سمت، سیما محمد والی حد وکھائیا۔ سب نے ہونا حرام نمک، نمکھ نمکھ اپنا آپ نہ کھئے کٹائیا۔ صدی چوڈھویں ہونی چنت، چنتا چکھا روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر داتا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے پوہ ویکھ لے اپنی ودی سُدی، سُدی ودی بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ پچھلی چار جگ دی کھیل دُھر مالک کرنی ردی، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ثابت رہن نہیں دینی کوئی گدی، گداگر روون مارن دھائیا۔ جگت خُماری میٹنی مدھی، مدھر دُھن راگ سُنائیا۔ جن بھگتاں ہونا نہیں کیسے اجی، بھے وچ نہ کھئے ڈرائیا۔ صاحب سلطانا رکھ لُجی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ اتم لیکھا آیا کنڈھی، کنارے رہے گر لائیا۔ پرہ نے کھیل کرنا وچ ورہنڈی، برہمنڈ دین دُہائیا۔ شبد ستگر و گردیو اُٹھاؤنا جنگی، جودھا بے پرواہیا۔ جس بھگتاں کٹنی تنگی، صحن کھلا دئے بنائیا۔ آتم دھار بخش اندی، نجاند کرے رسائیا۔ لیکھا جانے سورا سرنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ جیہڑی سرشٹی پچھ دیناں مذہباں وچ ونڈی، اِکو رنگ رنگائیا۔ سب دی آتما کر کے ٹھنڈی، اگنی تت

دئے بُجھائیا۔ مذہب دی رہن دیوے نہ کھئے پابندی، شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، لیکھا جانے جگت دھار وِربھنڈی، وِربھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سینگھ دے گرہ جموں شہر ★

پوہ کہے میری پوُن سواسی ٹھنڈی، صاحب ستگر دتی وڈیائیا۔ میں کھا کے اک سوگندی، کہاں قسم پرہ دی اک جنائیا۔ جن بھگتو توں میرا میں تیرا گاؤنا چھندی، شہنشاہ ستگر ہوئے سہائیا۔ آتم پرما تم پریتی جائے گنڈھی، آگے اور نہ کھئے ٹڑائیا۔ جو چار جگ دی پچھلی کیتی سندھی، سند گر اوتار پیغمبران ہتھ پھڑائیا۔ اُس دی رہے نہ کھئے پابندی، جگت شرع دئے ٹڑائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرنی چنگی، چار کُنٹ وِجی ودھائیا۔ ست سچ دی دیوے انندی، اند اند وچوں وکھائیا۔ جیہڑی وست گوہند گوہند منگی، گوہند جھولی دئے بھرائیا۔ آیو کل رہے نہ لمبی، آگے اور نہ کھئے رکھائیا۔ تھلیوں دھرنی رہی کھی، رو رو رہی جنائیا۔ ستگر شبد تیرے نام دی چمکے اکو چنڈی، چندکا روپ دکھائیا۔ گرُمکھاں آتم سیج سوہے پلنگی، سہنجی اک وکھائیا۔ دئی دویتی میٹنی کندھی، ہوئے روگ گوائیا۔ پریم ستار بلاؤنی تندی، دھر اپنا راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، صاحب سلطان سورا سربنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رام کور دے گرہ جموں شہر ★

پوہ کہے حُکم سندیسہ دیوے پوُن اُنجا، دھر دی دھار اک سمجھائیا۔ جس کارن نانک لایا پنجا، سنجے دواپراکھ اُٹھائیا۔ ہر گوہند کلی چولا پھنیا بونجا، باوُن دھار اک اکھوائیا۔ گوہند کھڑگ کھڑکایا کھنڈا، شستردھاری روپ بدلائیا۔ نگاہ ماری وچ وِربھنڈا، وِربھنڈی نین اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دا دھرم دھار دا ویکھیا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلائیا۔ صدی

چوڈھویں تکیا کنڈھا، انت اخیر محمد نیر و ہائیا۔ جھگڑا مُکدا ویکھیا تہمت تبا، ٹوپی سیس نہ کھئے سہائیا۔ وشن برہما شیو ویکھیا کبا، دھیرج دھیر نہ کھئے بندھائیا۔ دوس زین ویکھیا ویکھی ونڈ شنبہ، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ مانو دھار ویکھیا سنسار سیس ننگا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار سانجھے یار دا مُکیا ڈھنگا، طریقہ تاریخ وچوں وکھائیا۔ اُتبھج سینج کھانی تکی جیرج انڈا، چارے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پوہ کپے میں ویکھی پاربرہم دی شکتی، آد شکت دئے گواہیا۔ جھگڑا تکیا بوند رکتی، تتوت کھوج کھوجائیا۔ جُگ چوکرئی تکی بھگتی، بھگون دتا درسائیا۔ کلجگ اتم دسے نہ کھئے ویکتی، جو اپنا پڑدا آپ چُکائیا۔ جدھر ویکھاں دھار ہوئی شک دی، سنسا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ لُجیا مٹے نہ کیسے نک دی، پرہہ ملن دا مارگ گئے بھلائییا۔ آواز سنی نہ کھئے حق دی، حقیقت پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھی ٹھدی، بھجے واپو داہیا۔ کلجگ کھیل تکی بھٹھیلے بھٹھ دی، کوڑا گنی رسیا ڈاہیا۔ من کلپنا ویکھی یک دی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ناگنی تکی کھیل سپ دی، ڈسے تھاؤں تھائیں تھائیا۔ لڑی ویکھی وکار پپ دی، پنت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے جپ دی، شاستر سارے دین گواہیا۔ چترائی چلے کیسے نہ مت دی، گرمت سارے گئے بھلائییا۔ ہُن کھیل تکی کلجگ کیریا ات دی، انت اخیر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کرے اپنے آپ پرگٹ دی، پرگٹ ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سدھرو دیوی دے گرہ پنڈ دُمانہ ضلع جموں ★

پوہ کپے کیرپا کرے پرہہ سورا سرگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کیریا بھجئے آگ، ترسنا تامس دئے مٹائیا۔ جن بھگت سہیلے لبھ، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ دیوے درس اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈاہیا۔ من کلپنا میٹ کے حد، سرت شبد نال ملائییا۔ اتم پرما تم بنا کے اپنی جد، ایکا نور دئے چمکائیا۔ بھاگ لگائے کایا اندھیری کھڈ، ساڈھے تین ہتھ کرے

رُسنائیا۔ موہ وکار ہنکار و بھچار دیوے کڈھ، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ نرگن جوت پرکاش ہووے لٹ لٹ، نؤر نؤرانہ چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ پوہ کہے جن بھکتو گاؤ پرہ دے گیت، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ کایا کعبہ تکو حق مسیت، مصلّا حق نام وچھائیا۔ دیہرا سہاوے صاحب انڈیٹھ، مندر وچے رام ودھائیا۔ ٹھگوری رہے نہ منوآ چیت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ جھگڑا مُکائے اوچ نیچ، ذات پات دا پندھ مُکائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضراتاں تون پرے کرے پڑھائیا۔ جس گرہ وسے صاحب وسنیک، ایکنکارا ڈیرہ لائیا۔ سو دوار ہوئے تصدیق، شہادت اپنی دئے بھگتائیا۔ مانو مانو دسے نہ کھئے شریک، شرکت کوڑی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ پوہ کہے جن بھکتو گاؤ گہر گمبھیر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ شانت ہووے سریر، اگنی تت بچھائیا۔ امرت بخشے سیر، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک وکھائیا۔ لیکھے لاوے شاہ حقیر، غریب نہانے گود اٹھائیا۔ شرع دا توڑ زنجیر، ساچی منزل دئے پہنچائیا۔ جس گرہ وسے کبیر، قبراں تون باہر ڈیرہ لائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک جھگڑا مُکائے غریب امیر، امراپد اک جنائیا۔ ست دا سانجھا بخش کے چیر، بستر کوڑ کڑیارا دئے گوائیا۔ مندر چوٹی چڑھ اخیر، سچکھنڈ دوارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت جن بھگتاں سدا کٹنہارا بھیر، چوراسی پھاسی جم کی دئے ٹرائیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گرہ چھمب خاص ★

پوہ کہے میرا پروشٹا ست، پرہ ست دئے وڈیائیا۔ تگ پریمی تت، تتو پڑدا آپ اٹھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، امرت میگھ دینا برسائیا۔ دھیرج سنتوکھ دینا جت، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ مہربان محبوب سر رکھنا ہتھ، پشت پناہ آپ ٹکائیا۔ نام بھنڈارا بخشنی وٹھ، امولک اک ورتائیا۔ گاؤنا سرب کلا سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ تیری مہا جگت اکتھ، جگ چوکڑی کتھ

سکے کھئے نہ رائیا۔ میرے دوویں خالی ہتھ، داتا تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ہر پردے جانا وس، واستک اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت
 نچھر دینا رس، بوند سوانتی نابھی کول ٹپکائیا۔ نیج نیتر کھولنی اکھ، ملنا پرتکھ گوسائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوون نہ وکھ، گرہ
 اکو دینا وسائیا۔ میرا نام جیکارا ہووے الکھ، اگوچر تیری بے پرواہیا۔ درشن دینا ہو پرگٹ، سنمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ جنم کرم
 دا لیکھا دینا کٹ، کٹاکش اکو نام لگائیا۔ ست دوارا وکھاؤنا ہٹ، پڑا انتر زینتر اٹھائیا۔ تیرتھ سہاؤنا تٹ، منارا اکو ویکھ وکھائیا۔
 ناد سناؤنا شبد انحد، نادی دھن وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ
 منگائیا۔ پوہ کہے پرہہ میرا دوس ہووے سہنجنا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں بنا درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار
 کرائیا۔ نیتر نام ندھان پاؤنا انجنا، ڈرمت میل دینی گوائیا۔ آتم پر ماتم بنا سجننا، ساک سین اک ہو آئیا۔ نام وکھاؤنا ساچا ونجھنا،
 مہانا دھردر گابیا۔ پریم پریتی چارھنی رنگنا، رنگت اکم اتھابیا۔ جن بھگتاں دوارا پئے کھئے نہ منگنا، بھکھک روپ نہ کھئے درسائیا۔
 اکو گھر وساوے اعلیٰ ادنی، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ٹوں گوپال مورت مدنا، سوامی اک اکھوائیا۔ جس تارے چھبے نائی کبیر
 جلاہے سدنا، سین ویکھ وکھائیا۔ اتم سب دا پڑا کجنا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پوہ کہے میرے صاحب سلطانا، ست سچ دینی سرنائیا۔ جودھے سورپیر مرد مردانہ، کل
 تیری اوٹ تکائیا۔ حکم ورتاؤنا اک جہانا، زرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ شبدي راگ بخش ترانہ، ثریا توں پرے کر پڑھائیا۔ تیرا آتم
 نور ملے مہانا، پر ماتم تیرے وچ سمائیا۔ سچ دوارا اک وکھانا، سچکھنڈ ساچا آپ سہائیا۔ جوتی نور ہووے نورانہ، اندھ اندھیر نہ
 کھئے پرگٹائیا۔ مہربان محبوب در تیرے واسطہ پانا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صدی چوڈھویں کر دھیانا، نیج نیتر اکھ کھلائییا۔ اُمت
 اُمتی ہتھ گانا، سگن مناؤنا چائیں چائیا۔ کل کلکی پھریا جامہ، ضامن ہونا بے پرواہیا۔ تیرا بھگت سہیلا رہے نہ کھئے نتھاواں، نیج
 گھر اپنے لینا ٹپکائیا۔ پیار محبت کریں جوں لاڈ لداؤن ماواں، گودی گود گود وکھائیا۔ اپنا کنڈا تول ترازو زرگن کریں ساواں، ودھ
 گھٹ نہ کھئے بنائیا۔ میں کھیل ویکھاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ پت پریشور پاربرہم پُرکھ اکالے اکو تیرا پریم بندھاواں،
 دوچی سیج نہ کھئے سہائیا۔ گل پلؤ واسطہ پاواں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرہ مندر ویکھنا ساڈھے تِن ہتھ گراواں، گھر گھر انتر اپنا نؤر نؤر کر رُسنائیا۔

★ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سنسار سنگھ دے گرہ چھمب خاص ★

نارد کہے مینوں کلجگ دتا اشارہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ویکھ میرا کنارہ، انت انتشکرن تگ خلق خدائیا۔ دھرم دا وجے نہ کھئے نگارہ، نؤبت نام نہ کھئے سنائیا۔ نو ست دھواں دھارا، پرہہ دا نؤر نہ کھئے چمکائیا۔ موہ وکار ہنکار لگا اکھاڑا، وبھچار کرے جگت لوکائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نارا، پتا پوت رہیا لڑائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے دوارا، مندر مسجد شودوالے سارے رہے کُرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ رووے زارو زارا، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میرا کھیل اپر اپارا، اپرپر سوامی دتا کرائیا۔ میں جودھا سُرپر بن بلکارا، بل اپنا دتا وکھائیا۔ حُکم چلن دتا نہیں پیغمبر گر اوتارا، اُمت لیکھا نہ کھئے پرگنائیا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت دتے پلائییا۔ پرہہ ملیا نہ کیسے دُھر دا لاڑا، لاڑی موٹ سب نؤں رہی پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں ویکھیا جگت جگ، ست سچ دی اکھ اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ تتی واء رہی وگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مکے کرے کھئے نہ جج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ نام سُنے کھئے نہ چھد، چھندی راگ نہ کھئے الائیا۔ جھگڑا ویکھیا دین مذہب دی حد، حدود پار نہ کھئے کرائیا۔ پرہہ دی بنے کوئی نہ جد، بنس سرینس نہ کھئے سہائیا۔ ست دھرم نؤں سارے گئے چھڈ، کوڑ کلپنا وچ کُرائیا۔ بن ہرنامے خالی دسن ہڈ، رنگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جگت پیالے ہوئے مد، نام خُماری نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار کیسے پئے نہ لبھ، در ٹھانڈے سیس نہ کھئے نوائیا۔ اچرج کھیل کیتی آپ پرہہ، کلجگ کلکاتی رہیا جنائیا۔ ہنکار اگنی رہی وگ، شعلے جگت وچ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ نارد کہے مینوں کلجگ رہیا آوازی مار، کوک کوک سنائیا۔ آہ ویکھ محمدی یار، صدی چوڈھویں پنڈھ مکائیا۔ لہنا تگ محمدی یار، نشان جگت وچ وڈیائیا۔ عیسیٰ سُن پکار، موسیٰ موہ ٹڑائیا۔ کلمہ کرے نہ کھئے پیار، کائنات نہ کھئے

چٹرائیا۔ چاروں گنٹ آئی ہار، جت ست نہ کھئے چٹرائیا۔ اتم سب نوں پینی مار، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ پیغمبر روون زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کی کھیل کرنا پروردگار، سانجھے یار اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کرے آگم اپار، جگت بڈھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔

★ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گرہ پنڈ خیروال ضلع جموں ★

پوہ کہے میں حکم سندیسہ دیواں سری بھگوان، ہر کرتا رہیا درڑائیا۔ کی کھیل ہونا جگت جہان، جگ جیون داتا پردہ رہیا چکائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ انباشی مار دھیان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں بھیو رہیا چکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کر کے سوادھان، آلس نندرا سب دی دُور کرائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک دیوے فرمان، فرماں برداراں آپ سنائیا۔ کائنات کلمہ تکو حق اسلام، اسم اعظم پڑدا دیو اٹھائیا۔ کیوں شرع شریعت بنی حرام، صدق صبوری حق نہ کھئے کمائیا۔ کیوں جھگڑا دے عوام، عالماں علم نہ کھئے چٹرائیا۔ بھید گھلیا نہیں ساڈھے تِن ہتھ گرام، نگر کھیڑا نہ کھئے وسائیا۔ ممتا مٹی نہ پنج شیطان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے ایمان، اسم اعظم نہ کھئے جنائیا۔ منزل چڑھ نہ کھئے انسان، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے دیونہار نوجوان، نر نرائن آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پوہ کہے میرا مہینہ آیا مات، ماتر بھومی دیاں جنائیا۔ ویکھنا کھیل پُرکھ انباش، ہر کرتا اپنی کل ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تکنا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ چار جگ دی صفی تکی گاتھ، اکھراں والی مات پڑھائیا۔ کس بدھ میٹنی اندھیری رات، ستجگ ست کرے رُسنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی دا پندھ مکائیا۔ اکو لیکھا دے کاغذات، کاغذ قلم شاہی صفت صلاحیا۔ اتم پر ماتم کر آزاد، شرع دا لیکھا دے چکائیا۔ دُھن سنائے آگمی راگ، تریا توں باہر کرے پڑھائیا۔ من کلپنا میٹ واد وواد، کوڑ ککرم دا لیکھا دے مکائیا۔ سچ سوامی انترجامی بھیو کھلائے برہم برہما، برہمانڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا رہے نہ روزہ بانگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک سنائیا۔

پوہ کہے میں سُنیا حُکم اپارا، اپرمپر سوامی رِسیا جنائیا۔ کھیل ہونا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شیو دھیان لگائیا۔ کلجگ کوک کوک پکارا، نعرہ اکو اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں آئی تیرے دوارا، وارث سارے پلو رہے چھڈائیا۔ تیرا حُکم ورتے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نہ کھئے میٹنہارا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ در درویش نر نریش ٹھانڈے کراں نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل کل کلکی اوتارا، نہکلنک اپنا حُکم ورتائیا۔ امام امامے وڈ سیکدارا، شاہو بھوپ تیری رُشنائیا۔ الابی نُور تیرا اُجیارا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ اتم سب دی پاواں سارا، مہاسارتھی بھجن واہو داہیا۔ نشان میٹنا چند ستارا، سطح بُلندی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں بنا میت مُرارا، سنت سہیلے لینے ترائیا۔ گُرمکھ نُور نُور پاوے سارا، در ٹھانڈا اک درسائیا۔ پوہ کہے میری ڈنڈاوت بندنا آنک بارا، انک کل دھاری تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن تیرا کھیل نیارا، ستجگ تیرتا دواپرکلجگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔

★ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ نواں چک ★

پوہ کہے ہر گوبند اٹھ وار بھوایا رسا، اٹھ پوہ دئے گواہیا۔ پھیر زور نال نسا، ڈھائی سو قدم پندھ مکائیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہسا، تالی دو ہتھان دتی وجائیا۔ پھر پُرکھ اکال ٹیکیا متھا، سیس جگدیش نوائیا۔ پھر حُکم سُنیا الکھنا الکھا، الکھ اگوچر دتا جنائیا۔ ہر گوبند توں بنھنا کمرکسا، کمر دھار اک جنائیا۔ پھیر آوے میرا گوبند پچھ، سوہنا روپ بدلائیا۔ جس پہناؤنا جت ست دا کچھا، پنچ ککار نال رلائییا۔ مان وڈیائی دے کے ککھان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ذات پات دا میٹ کے رٹا، رٹن اکو دینی لگائیا۔ ست سروپ دس کے تتھا، یتھارتھ میرا رنگ رنگائیا۔ پھر اتم پرما تم ہونی کتھا، کتھا کہانی دینی سنائیا۔ شبد ستگر دینی اگئی وتھا، وست امولک اک ورتائیا۔ پاربرہم پھرے تھھا، پت پریشور دھردرگاہیا۔ سنت بھگت کرے اکٹھا، جگ جگ

وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے پتھر وٹا، پاہن پوُجن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسے ٹپا، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ کوئی نہ کھائے وچھا کٹا، پنکھیرو کھل نہ کھئے لہائیا۔ مد پیئے نہ گٹ گٹا، نام رس اپنا چکھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا وچ جٹا، جٹا جوٹ دھاری دئے مٹائیا۔ سوریہ بہادر بن کے ہٹا کٹا، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ بہاگ لگا کے کایا مٹا، سمبل ساڈھے تین ہتھ سہائیا۔ دھرنی دھرت دھول سُپھل کرائے گھٹا، جس اُپر چرن چُھائیا۔ کلجگ اُلٹی گیڑے لٹھا، جگت جہان آپ بھوائیا۔ جھگڑا مُکا کے اٹھسٹھا، چرن سروور دئے نہائیا۔ مانو مانس بدل کے متا، گرمت اکو دئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار دا دس کے پتہ، پتہ پر میشور ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوار آپ وسا، سچ گرہ اپنا آسن لائیا۔

★ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بہاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ملک کیمپ ★

اٹھ پوہ کہے میں پرہو دے پرساں پگ، بن سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ جو صاحب سلطان سورا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بیرواہیا۔ جس کھیل کھیلنا سرشتی وچ جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ترے گن کلپنا ویکھنی آگ، نو کھنڈ ست دیپ پھول پھولائیا۔ مکے کعبیا مُکنا حج، حُجریاں پڑدا لاییا۔ مندر مسیت شودوالے ویکھنے مٹھ، گرو دوار اپنا پنڈھ مُکائیا۔ لیکھا جاننا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی اوبلا رہے نہ رائیا۔ کرم کانڈ دا لیکھا تکنا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پوہ کہے پرہ دا کھیل ویکھنا مہین، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا چار جگ کرے نہ کھئے یقین، یکے بعد دیگرے گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ عظیم، عالی جاہ نور لاییا۔ جس دا حُکم شبد نام کلمہ چلے قدیم، قُدرت دا مالک دُھردرگاہیا۔ جس نوں کہندے خالق خلق رحیم، رحمت اک کھائیا۔ جس نے دین مذہب کیتی تقسیم، جُزاں وچ مُشاں ونڈ ونڈائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا سانجھی دے تعلیم، دُھر دی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر

کرتا اگم اتھاپیا۔ پوہ کہے میرا مہربان دئے سندیسہ، اگمی راگ جنائیا۔ مالک اک نریشا، نر نرائن بے پرواپیا۔ جس دا سمبل سہنجنا دیسا، سچ گرہ وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے لیکھا، صدی چوڈھویں کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر نہ رہے کھئے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جھگڑا میٹے ملا شیخا، مسائکاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس کارن ارجن سیس پوائی ریتا، راوی بھاوی نال رلائیا۔ سو پر ماتم جن بھگتاں کرے ہیتا، اتم میلے سہج سُبھائیا۔ سچکھنڈ نواسی بن کے نیتا، نوجوانا مرد مردانہ اپنا حُکم ورتائیا۔ دین مذہب دا ذات پات دا کوڑ ککرم دا پورا کر کے ٹھیکا، ٹھاکر آگے اپنا حُکم ورتائیا۔ ستجگ ساچا ست دا کر کے ایکا، ایکنکار اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں بُدھ کر کے بیکا، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پوہ کہے مینوں آیا حُکم فرمانا، ہر سچ سچ جنائیا۔ کھیل ویکھ دو جہاناں، نرگن سرگن آپ کرائیا۔ جس دا حُکم نہ کھئے میٹے راجا رانا، رعیت سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ اُس کلجگ کوڑی کرپا انت مٹانا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ستجگ ساچا سچ پرگٹانا، ست دھرم کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دسنا گانا، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ اکو بیڑا چلاؤنا وَنچھ مہانا، دوسر نئیا نوکا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن ہووے جان جانا، جانی جان اک اکھوائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ ملک گیمپ ★

پوہ کہے میں دساں نال پیار، بھیو اگم گھلائییا۔ نو پر وشٹے دوس وچار، تریتا جگ دھیان رکھائیا۔ راجا جنک متھل پُری سیکدار، دھرم دی دھار وڈیائیا۔ پہاڑ لہندے دی دشا گیا نال وچار، اپنا پنڈھ مکائیا۔ تکیا کھیل سچی سرکار، ہر کرتا رنگ وکھائیا۔ جو بن وتی دسی اک نار، جو نر نرائن لیکھ کے گل وچ لٹکائیا۔ رسنا تُوں ہی تُوں ہی ریبی اچار، پردے اندر ہر لو لائیا۔ کدے کدے نین لئے اگھاڑ، اکھی پھیر بند کرائیا۔ پھرے وچ اجاڑ، جنگل چائیں چائیا۔ رووے زارو زار، نیناں نیر وپائیا۔

ملے ماہی میرا نرنکار، نرویر انگ لگائیا۔ جس دی سیک وچ پیتے اک سو وہہ سال، جگت ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ پھردی وانگ
 کنگال، تن بستر نہ کھئے سہائیا۔ کھلے رکھے وال، ویراگن روپ وٹائیا۔ جنک دے کول کیتا آسوال، پریم نال سنائیا۔ دس کتھے میرا
 بھگوان، مینوں دے ملائیا۔ جنک انتر آیا گیان، درشٹی درشٹی وچوں بدلائیا۔ ایہہ بھگتی وچ مہان، پورب جنم دی سوہیا پائیا۔
 جے کر ایہدے گھر ہو جاوے سنتان، اُس لوک مات ملے وڈیائیا۔ میری اچھیا اچھیا بلوان، پرہ دی آس رکھائیا۔ ہر گھٹ اشارہ
 کیتا نوجوان، اُنگل اسمان ول اٹھائیا۔ اوہ تگ میرا مہربان، جو ہر گھٹ ربیا سائیا۔ جس دے کولوں تینوں دے کے چلیا دان،
 وست اموک تیری گکھ ٹکائیا۔ جو میرے گھر ہووے پروان، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ اُس دا جھلے پھر نشان، نشانہ جگت جنائیا۔
 جس نون پرگٹ ہو کے ملے رام، رام راما روپ بدلائیا۔ تیرا لیکھا رکھے وچ جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ پھر جنک نے ہتھ
 لایا اُتے دھنکھ بان، چلہ تیر ترکش دتا بلائیا۔ پھیر حکم دتا جاہ اپنے مندر مکان، سُکھ آسن سوہیا پائیا۔ جس ویلے سماں بیتیا
 کھیل ہوئے مہان، مہما اکتھ کتھی نہ جائیا۔ تیرے گرہ جنمے بال آنجان، بالی بڈھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پوہ کہے نو پوہ دوس سی چنگا، سوہنی رت سہائیا۔ پریم دھار وہے گنگا،
 گنگوتری رنگ وکھائیا۔ سچ دا آیا اندا، ٹھنڈی پون سہائیا۔ جس دا بھیو جانے نہ کھئے پنڈا، شاستر کہن کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل
 صاحب بخشندا، ہر کرتا ربیا کرائیا۔ لیکھا جگت جہان جیو سندا، سندھیا دا وقت سہائیا۔ جس تپسنی دے کول نہیں کوئی
 بندہ، اوہ کیولا بنی جنیندی مائیا۔ مہر کرے گنی گہندا، ہر داتا وڈ وڈیائیا۔ کتیا روپ پنج تت سوہنگدا، سوہنا رنگ چڑھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ نو پوہ کتیا لیا جنم، سیتا ست ست وڈیائیا۔ مٹیا ربیا بھرم،
 بھرم وچ بھوائیا۔ ایہو میرا دھرم، جنک دی جھولی دیاں ٹکائیا۔ جس دا نہ کھئے ذات نہ کوئی دھرم، برہم برہم وچ سمائیا۔ شبدی
 دھار پورا ہویا پرن، پریم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ ادھروں آگیا اک ہرن، چھلانگاں مارے چائیں چائیا۔ کیولا دے آ کے لگا چرن،
 نیواں مکھ وکھائیا۔ تپسنی لگی پھرن، اُس نے سیس دتا جھکائیا۔ اون جھٹ سیتا بٹھ کے لڑن، اوہدے گل دتی لٹکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا لیکھا آپ پرگٹائیا۔ ہرن گل بدھی سیتا، ست ست وڈیائیا۔ ادھروں جنک دی

ویکھو ریتا، اک سو اک ساتھی نال چلیا چائیں چائیا۔ جتھے قول اقرار سی کیتا، اوس دھام پُجیا اپنا پندھ مُکائیا۔ اودھروں مرگ آیا ٹھیکا، اپنا بل دھرائیا۔ کولوں رویا بال نیکا، کوک کوک سُنائیا۔ جس ویلے مائس سُنیاں چیکاں، حُکم سُنیا شہنشاہیا۔ جنک نے ماریاں تِن لیکاں، لائیناں تِن بنائیا۔ اس نوں پھڑو نال توفیقا، اپنا بل دھرائیا۔ مرگ آگیا نزدیک، نیڑے آ کے سیس جھکائیا۔ آہ لیکھا لے لے جی جی کا، جیون تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جنک نے دھیان دھریا اوہنوں وقت یاد آیا ٹھیکا، جو رسنا چن دتا سُنائیا۔ اُس کر کے سچ پریتا، اپنی گودی لئی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پریم پیار دی دھار دسے ریتا، ترے گن توں باہر اپنا کھیل کھلائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رسال سنگھ دے گرہ پنڈ مناوَر ★

جنک نے کتیا ول کیتی اکھ، اُنگل مستک اُتے ٹکائیا۔ پرہ دا نور دسیا پرتکھ، ساکھیات سوہیا پائیا۔ پھیر جیکارا سُنیا الکھ، اگم اگوچر دتا درڑائیا۔ تیرا جگت جہان والا نت، رشتہ تن وجود وکھائیا۔ اودھروں ہرن نیڑے آگیا جھٹ، مکھ اُپر لیا اُٹھائیا۔ دُھر دا حُکم سُنیا سچ، سُنیہڑا بے پرواہیا۔ خوشیاں نال پیا بس، کروٹ لئی بدلائیا۔ تیرا کھیل پرہو سمرتھ، آد انت سمجھ کسے نہ پائیا۔ ہُن اس کتیا ہونا دھرم دوار دے وس، جنک سپتری جگت وڈیائیا۔ چوڈاں سال دھونا نہیں منہ ہتھ، بال اوستھا اس دی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ہرن نے جنک کیتی پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پھر نگاہ ماری تمام، نین اکھ اُٹھائیا۔ پھیر تکیا رام دا رام، پنج تت وجود سہائیا۔ پھیر ویکھیا اندھیرا شام، نور نہ کھئے چمکائیا۔ پھیر جانی کھیل مہان، جوہاں جنگل کھوج کھوجائیا۔ پھیر بناسی روپ تکیا بھگوان، بھگون اپنی کل وکھائیا۔ پھر راون دا تکیا نشان، لنکاپتی کی راہ تکائیا۔ پھر ہرن نے ویکھیا بیابان، نج نیتر نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ ہرن نے کہا جنک آہ لے اپنی وست، تیری جھولی پائیا۔ پھیر کھیل ہونا اُتے دھرت، دھرنی دھول ویکھ وکھائیا۔ میں پھر آواں پرت، پت پریشور مینوں رہیا جنائیا۔ جس

رام پچھے رام دی دھار آئی اتوں عرش، عرشی پریم دتی وڈیائیا۔ پورب دا لہنا مُکیا قرض، لیکھا رہیا نہ رائیا۔ آگے کھیل کرنا اسچرچ، اسچرچ لپلا دینی ورتائیا۔ یودھا سؤرپر مردانہ بن کے مرد، اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ مرگ نے کہا ویکھ میرا نین، نین نین نال ملائیا۔ میں سنڈیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں سنائیا۔ جس نے تیری صفتاں بھری لکھی رمائن، رام راما وڈ وڈیائیا۔ اُس دا انت رہنا نہیں کوئی سین، سجن آپے اکھوئیا۔ دوس زین ملے نہ چین، بن کھوجے تھاوں تھائیا۔ جس ویلے سماں پہنچیا عین، وقت وقت نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ پرن کہا جنک، جنک سپتری کھیل کھلاواں گا۔ دھر دا حکم ویکھ وکھاواں گا۔ لنکاپتی نال ملاواں گا۔ راون روپ انوپ درسواواں گا۔ بنک دوارے سوہا پاواں گا۔ رام رام دی ونڈ ونڈاواں گا۔ برہمنڈاں پڑدا لاہوانگا۔ چنڈ پرچنڈ دا روپ دھراواں گا۔ جگت دھار دھار لنکھ، اپنی کل ورتاواں گا۔ جس دا رام نال سنگ، سو سنگ وچھوڑا وچ رکھاواں گا۔ ایہہ کھیل سؤرا سربنگ، دوسر اور نہ کھئے جناواگا۔ جس نے تریتا کرنا بھنگ، دُشٹ ہنکاریاں گڑھ تڑاواں گا۔ میں تیرے درتوں اکو وار منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت سب دا لہنا دینا لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ وچ ورہنڈ، برہمادی انادی اپنا پڑدا لاہیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ صاحب سنگھ دے گرہ پنڈ مناور ★

مرگ کہا تیری دھرم دھار دی انس، پارپریم برہم دتی وڈیائیا۔ تیرا ست ست دا بنس، سربنس وچے ودھائیا۔ اس دا اند کارج ہونا نال دھنٹ، جگت ریتی نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت منسا رہے نہ شنک، سنسا دینا چکائیا۔ جس کھیل کرنا تریتا انت، انت اپنا روپ دھرائیا۔ سچ وبار بنائے بنت، گردیو سوامی سنگ رکھائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کیسے جنت، سورگ نہ رنگ وکھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ جنک نے ویکھیا دھیان کر انتر، انتشکرن توں باہر کھوج کھوجائیا۔ پرہہ دا کھیل دسیا نرنتر، نراکار رہیا وکھائیا۔ جس دے وواہ دا پڑھنا نہیں کسے وید منتر، ویدی و دیا نال نہ کھئے وڈیائیا۔ خوشی ہونی گگن گگنتر، زمیں اسماناں وچّ ودھائیا۔ جس برہمے دے پیتے انیک منوتر، بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملایا۔ جنک نے نگاہ ماری ویکھیا اگم وچار، پرم پُرکھ درڑائیا۔ جس وچ جھگڑا نہیں کوئی سماج، جگت ریتی نہ کھئے وکھائیا۔ دھرم دے پتی دا دھرم دا تاج، دھرم دی رکھیا کرے چائیں چائیا۔ رام رام دا مُحتاج، دوجی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ سیتا ست دا لے کے داچ، دُھر دربار دی ترسنا اک رکھائیا۔ کوڑی کِریا چھڈ کے راج، رعیت لیکھا دئے مُکائیا۔ جنہ چوڈاں سال مُکھ دھوتا نہیں گھر پت مات، چوڈاں سال بناسی رُوپ پرگٹائیا۔ رگھوپت دا دینا ساتھ، پتی پتونت سیو کھائیا۔ ایہہ کھیل شنکر ویکھے اُپر کیلاش، کل دھاری اپنا پڑدا لاپیا۔ جس رام نے راون دا کرنا ناس، تریتا تریا رُوپ بدلایا۔ ستی دی ست دا ہونا داس، سیتا ست وچ سمائیا۔ جس نوں ویکھن پرتھی آکاش، گگن گگنتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن جانے کھیل تماش، جُگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ طوطی دیوی دے گرہ پنڈ نگیال ★

جنک سپتری اوستھا بال، بالی بُدھ دھیان لگائیا۔ پرہہ ملے دین دیاں، دیاندھ دیا کھائیا۔ میری سرتی سرت لئے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھگڑا میٹ کے شاہ کنگال، اکو رنگ دئے رنگائیا۔ جس ترتے اولڑی چلنی چال، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ دُلاری آیا دُھر سندیسہ، دُھر دے رام

دِتا دِرڑائیا۔ تیرا رام دے رام نال لیکھا، لکھت دُھر دی دئے گواہیا۔ چھڈنا پینا بابل دیسا، مِتھل پُری پندھ مُکائیا۔ ایدھیا ہونا ویسا، دسترھ سْت رُت سہائیا۔ پھیر سوہرا رہنا نہیں پیکا، دوویں دینا تجائیا۔ رام دے رام نے بدلنا بھیکھا، بناسی رُوپ پرگنائیا۔ جھٹ سیتا نے اپنا مستک ویکھا، نین نین وکھائیا۔ پھیر پرہہ نوں متھاٹیکا، سیس دِتا جھکائیا۔ تیرا کھیل وار انیکا، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جنک دُلاری تکیا اُپر اسمان، اسمانی دھار پار کرائیا۔ نہ کوئی پتا دِسیا نہ کوئی ماں، سنگی سنگ نہ کھئے نہائیا۔ نہ کوئی راگ ترانہ شبد دِسیا ناں، صفتی والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی سنگی ساتھی پکڑے بانہ، سکلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ سَتجگ تریتا لوک مات کرے واہ واہ، واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی جگت سماج دا چلیا راہ، دین دُنی ونڈ ونڈائیا۔ پھیر ویکھے تھل اسگاہ، جلاں توں پار اکھ اُٹھائیا۔ اُف پائے میرے رام نے ہو جانا میتھوں جُدا، کی کرتا کل ورتائیا۔ بالی بُدھ کر سکی نہ کھئے نیاں، پرہہ دے آگے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی لہنا دینا جانے تھاوں تھان، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ چھمب ★

جنک تکی اپنی کرنی، پرہہ بھکتی ویکھ وکھائیا۔ جس وچ اک دی ملی سرنی، سرنگت اک اکھوائیا۔ جس دی اکو ٹک سب نے پڑھنی، آتم پرما تم راگ گائیا۔ اوہ لیکھا جانے چوٹی جڑنی، جڑ چیتن پھول پھولائیا۔ جس دے حُکم نال سیتا کھارے چڑھنی، خالص اپنی کار بھگنائیا۔ اُس دا لیکھا کوئی نہ جانے ہرنی پھرنی، رام دا رام بے پرواہیا۔ جس دی دھار دھار نال لڑنی، سَت است نال دئے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جنک ویکھی دھار انوکھی، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ مات لوکی، لوک لوکانت پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دی بھیٹا ہو نہ سکن مانک موتی، ہیرے لال جواہر نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی آد توں جگدی جوتی، اتم جوت رُشنائیا۔ جس دی صفتاں والی سارے پڑھن پوتھی،

پُستک ہتھان وچ اُٹھائیا۔ منزل ملے نہ اؤکھی، در ٹھانڈا نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جنک دے اندر ہویا اک اشارہ، سہج سہج درسائیا۔ اوہ ویکھ کھیل اپارا، اپرمپر رسیا درڑائیا۔ جس سینا دا رام نال پیارا، پیار مُحبت وچ سمائیا۔ اُس دا ہونا انت کنارہ، وچھوڑے وچ گرلائییا۔ جگ بیتیا سارا، مہاسارتھی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس لیکھا لکھیا بن کے بالمیک بٹوارا، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ پھیر چھڈنا پئے جگت سنسارا، ناتا مات تڑائیا۔ اُٹھ ویکھ کلجگ اندھ اندھیارا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ رام دا رام کل کلکی لئے اوتارا، کل اپنی کل پرگٹائیا۔ جس نوں جھکنے پیغمبر گر اوتارا، بیٹھن سیس نوائیا۔ اُس دا کھیل ہونا دھرنی دھرت اُتے اپر اپارا، اپرمپر سوامی اپنی کار کمائیا۔ سینا دا ست دا بننا سہارا، سرت شبد نال کرمائیا۔ مہربان مہربان مہربان مہر کرے آپ زرنکارا، بھکت بھکتی وچ بھگون ملن کھئے نہ پائیا۔ پھیر جوت دا دے چمتکارا، نور نورانہ دئے درسائیا۔ جنک جھٹ کیتی نمسکارا، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا آد انت دا اک سہارا، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔

☆ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گرہ پنڈ چھمب ☆

بالمیک نے مکھ وچ پا لئی کافی، قلم کالم لکھن توں لئی بچائیا۔ انتر آئی حیرانی، حیرت وچ دھیان لگائیا۔ نگاہ کر اپر اسمانی، بیج نین کری رُسنائیا۔ تکی پر پُرکھ جوت نورانی، نور نورانہ سوہا پائیا۔ جس دا کھیل اوتار جسم جسمانی، تتان رنگ رنگائیا۔ شبد دے دھنکائی، نادى ناد سنائیا۔ رام دا رام دسے بانی، بناسی ویکھے چائیں چائیا۔ جس دی کھیل دو جہانی، جنک سپتری سمجھ کھئے نہ آئییا۔ پھیر کریا چرن دھیانی، پرہ چرن سیس جھکائیا۔ میری ودیا دی نہیں کوئی ودوانی، ودت مان نہ کھئے رکھائیا۔ پر پُرکھ کر مہربانی، میرا انتر منگ منگائیا۔ ابناشی کرتے سندیسہ دتا بنا زبانی، فرمانا دھر دا اک درڑائیا۔ اُٹھ ویکھ تربتا نہ رہے نشانی، رام راون سنگ رلائییا۔ دواپرکھیل ہونا حیرانی، حیرت وچ سرب گرلائییا۔ کلجگ اتم شاہ پاتشاہ شہنشاہ

لیکھا جانے جان جانی، جانہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس ویلے دین دُنی وچ ہوئی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئے لوکائیا۔ پرگٹ
 ہووے یودھا سُرورپر بلوانی، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کھئے گیانی، جگت ودیا سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا رسیا درڑائیا۔ بالمیک قلم پھڑ کے ہتھ، ہتھ پیشانی اُتے ٹکائیا۔
 بینتی کر آگے پُرکھ سمرتھ، سیس جگدیش دتا جھکائیا۔ تیرا لیکھا اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ مینوں آگلا مارگ دس،
 پڑدا دے چُکائیا۔ ابناشی کرتا پیا بس، جوتی دھار شبد شنوائیا۔ اُٹھ بٹوارے کھول اکھ، دھاڑوی تینوں دھاڑا دیاں وکھائیا۔
 کلجگ کور کُریار دا ویکھ ہٹ، ست دھرم نہ کھئے وکائیا۔ جھکڑا پئے تیرتھ تٹ، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ اُس ویلے ہونا صاحب
 پرگٹ، پاربرہم پرہہ ڈھردرگاپیا۔ جس رام نے رام سینتا جانی چھڈ، لوک مات نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا کھیل ہونا وچ جگ،
 جگ جیون داتا اپنی کار بھگتائیا۔ بیہو کھلائے اُپر شاہ رگ، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ سینتا دھار بنھنا تگ، نام ندھانا گنڈھ پوائیا۔
 کھیل ویکھنا سورے سرگ، صاحب ستگر اپنا بیہو چُکائیا۔ جس ویلے سرشٹی دی درشٹی وچ جگت واسنا کور کامنا لگنی آگ،
 طمع ترسنا نہ کھئے مٹائیا۔ پرہو دا پیار سارے جان چھڈ، سنگی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ گر چیلے ہوون اڈ، مُرید مُرشد نہ گنڈھ
 پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بیہو آپ چُکائیا۔ بالمیک قلم نوں کیتا پٹھی،
 نیتر ویکھ وکھائیا۔ نگاہ ماری چارے گتھیں، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ سرشٹی ساری دسدی رُسی، پرہہ دا پیار نہ
 کھئے نبھائیا۔ دس دے پنج تت جُسی، ضمیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ من کلپنا سب نوں رہی کُسی، جگت لالچ نہ کھئے چُکائیا۔ مُحبّت
 حق رہی نہ اُکی، نشانہ آکھا تھائوں تھائیا۔ پرہہ نوں گاؤنا مُشکل ہو جائے دو ٹکی، آتم پرما تم راگ نہ کھئے الائیا۔ سرشٹی جگت پیار
 دی ہووے بھکھی، پرہو پریم نہ کھئے وکھائیا۔ آسا رکھے جنم مرن دی گکھی، چوراسی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ایہہ کھیل رہے نہ لُکی،
 پُرکھ اکالا دئے وڈیائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں اتم ڈھکی، اپنا پندھ مکائیا۔ سینتا رام رام سینتا اک دوجے دی کرن بُتی، بُتخانیان
 وچ دھیان لگائیا۔ ابناشی کرتا اپنی مہر نال بے شک بھگتوں نوں اپنی گود لے چُکی، بھگتی وانگ بھگت بھگون ملن کھئے نہ پائیا۔
 سرشٹی درشٹی اندر ہوئی دُکھی، دُکھیاں درد نہ کھئے گوائیا۔ اُس ویلے بالمیک نے اک کوک ماری اُچی، کوک کے دتا سُنائیا۔

نرمانتا وچ اک گل پُچھی، نیوں کے سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میرے صاحب تُٹھیں، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے سچ دی دھار جائے لئی، کلجگ لُٹیرا اپنا بل وکھائیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں اُجل کریں مُکھی، دُرمت میل آپ دھوائیا۔ لوک مات مار جہات آپ پُچھیں، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ ست دھرم دی ساچی دیویں بُدھی، سوچی اپنی اک وکھائیا۔ تیری رمز رہے نہ گجھی، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ پریم دی دھار رہے نہ دوجی، ایک رنگ دینا رنگائیا۔ پت پت کرنی بُدھی، کور کُریار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا مُکاؤنا ودی سُدی، مسیا اماوس ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس ویلے کلجگ دی اودھ پگی، اودھ دے مالک انت ہونا آپ سہائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرتاپ سنگھ دے گھر پنڈ ڈر ضلع جموں ★

بن وچ سینتا رام دا چرن جھسیا، سہج سہج نال دبائیا۔ رام کروٹ وچ بدل کے اکھیا، اکھ لئی اٹھائیا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ہسیا، ہس کے دتا سُنائیا۔ کھلیے اوہ تگ کلجگ اندھیری مسیا، ستجگ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پردے ہر کیسے نہیں ہونا وسیا، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جگت دوارا ہونا ڈھٹھیا، گرہ بنک نہ کھئے سہائیا۔ آگ لگے ت اٹھیا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ کُرائیا۔ پتا پت دی کرے ہتیا، نار کنت وچھوڑا دے تھائیں تھائیا۔ دھرم چلاوے کوئی نہ ہتیا، ونجارا ونج نہ کھئے بنائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا مٹیا، ترے گن آگنی سرب جلائییا۔ پھر ہتھ مار اُپر پٹیا، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا ہونا نال پُرکھ سمرتھیا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر رام نے اپنا پاسا وٹیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ رام کہا سینتا اپنا نیتر کھول، سُرتی رام وچ سمائیا۔ پریم کنڈے ترازو تول، جگت لیکھا سہج سُبھائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ وجد ڈھول، ڈورُو ڈنکا رہیا سُنائیا۔ سچ وست رہے کیسے نہ کول، خالی بنک دوارے دسن تھائیں تھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم کرے کھئے نہ چوبل، سینتا سُرت دھر دے رام نہ کھئے ملائییا۔ انبولت سُنے کھئے نہ بول، انراگی راگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سینتا کہے میرے

دُھر دے رام، رام رام دے جنائیا۔ کی ایہ کھیل ہونا تمام، طمع وچ ہووے جگت لوکائیا۔ رام نے کہا ایہ کھیل سیری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کوڑ کلپنا وچ جہان، جہالت بھری ہووے لوکائیا۔ اوس ویلے پیغمبران دا ہونا اسلام، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ شرع دی چلے کلام، رام نام نہ کھئے وڈیائیا۔ منتر ہور ہونا ستنام، فتح ڈنکا اک شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی ہونی حیران، حیرت وچ سرب گر لائیا۔ مذہبان دا بننا سرب غلام، شرع زنجیر نہ کھئے تڑائیا۔ پت پرمیشور ہونا بدنام، بدی دا پندہ نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ سینتا ہتھ رکھیا اُپر ٹھوڈی، انگلی نال دبائیا۔ رام دے چرن چھوہے مستک لایا نال گوڈی، نیتر نیر وہائیا۔ مینوں نظر آؤندا کلجگ انت کھیل ہونا ویدی سوڈھی، سوڈھ بنس ملے وڈیائیا۔ جھگڑا میٹنا جنجُو بودی، روپ انوپ لے بدلائیا۔ جس نے سرشٹی درشٹی دینی سوڈھی، شدھ اپنا آپ وکھائیا۔ اوہ پرم پُرکھ دا ہونا جوگی، جُگیشر دُھردرگاہیا۔ جس ہوے میٹنا روگی، ممتا موہ دے مُکائیا۔ اوبدا اکو شبد ہونا سلوکی، تُوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ آپ بدلائیا۔ سینتا کہے میرا اندرون کھلیا پڑدا، رام رام دیاں جنائیا۔ کھیل ویکھیا لہندا چڑھدا، پہاڑ دکھن پھول پھولائیا۔ میں اکو نُوں تکیا نرائن نر دا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو مالک نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دا دیپک جوتی بلدا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اُس جھگڑا مُکاؤنا کلجگ کل دا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ اوہ مالک جل تھل دا، مہیئل رہیا سمائیا۔ جو لیکھا جانے گھڑی پل دا، جُگ چوکرئی اپنے وچ ٹکائیا۔ آتم پرماتم دھار ہو کے رلدا، نُوں نُوں رانہ ڈگمگائیا۔ اُس دا ویس اولٹرا دے اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری اپنا حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سینتا کہے مینوں ہندا جائے اشارہ، رام رام میری دُہائیا۔ کلجگ اتم دے کنارہ، ستجگ سچ چند رُشنائیا۔ اکو نُوں نُوں اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سمبل بیٹھا دھام نیارا، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ جس دا شبد شبد دُلارا، سُوں پیر اک اکھوائیا۔ اوہ میٹے دھواں دھارا، نُوں چنڈ اک چمکائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر دیوے نہ کھئے گواہیا۔ اوہ سب دا سانجھا میت مُرارا، پروردگار نُوں خُدائیا۔ جس نے لیکھا چُکاؤنا کایا ساڈھے تِن ہتھ

منارا، گرہ مندر آپ سہائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹنا وچ سنسارا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میری چرن کول نمسکارا، رام راما سیس جھکائیا۔ چرن دھوڑ لاواں چھارا، ٹکا خاک رمائیا۔ جس دا آتم پرماتم پرماتم آتم دھرم دی دھار ہونا نعرہ، نر نرائن اپنا ڈنک وجائیا۔ سو پاربرہم پت پریشور ویکھے وگسے ویکھنہارا، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن نت نوت لے اوتارا، اوتری اپنا حکم وچ ورتائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ایشر سنگھ دے گھر پنڈ دڑ ضلع جموں ★ ★

رام کہا سینتا آہ تگ لے کلجگ کل، کلکاتی نظری آئیا۔ چار کنت دہ دشا من کلپنا ودھنا چھل، اچھل چھلدھاری اپنا حکم ورتائیا۔ پوتر رہے نہ تیرتھ اٹھسٹھ جل، امرت سروور رس نہ کھئے وکھائیا۔ پھرے ڈہائی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ مہیئل تھل، اسگاہ دین ڈہائیا۔ دئی دویتی شرع شریعت سب نوں لگنا سل، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم نرگن سرگن سکے کوئی نہ رل، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ست دھرم دا رہے کوئی نہ بل، بلہین ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ رام کہا اٹھ ویکھ مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ویکھ کھیل سری بھگوان، نر ہر نرائن آپ جنائیا۔ جس دا جودھا سورپیر ست ڈلارا نوجوان، گوبند سورا سوبھا پائیا۔ جس نے کھتری براہمن شوڈر ویش دینا اک گیان، ذات پات دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت رس دسنا پین کھان، ڈرمت میل کرے صفائیا۔ ترکش تیر کھڑگ کھنڈا کرپان، شستردھاری نظری آئیا۔ جس دا لیکھا لہنا وچ جہان، جہالت کوڑی دئے مٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی مارے دھیان، ستان دپیاں اکھ کھلائییا۔ کلجگ میٹے کوڑ نشان، دھرنی دھرت دھول دھول سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائییا۔ سینتا کہا رام کون ہووے گوبند سورا، سورپیر دے درڑائیا۔ رام کہا پُرکھ اکال دا

جوتی نورا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ست دھرم وچ ہووے پورا، پورن برہم دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہونجھے کوڑا، ست سچ دا مارگ اک پرگٹائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، امرت جام پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ کوجھیاں کلپیاں رنگ چاڑھے گوڑھا، دو جہاناں نظر کدے نہ آئیا۔ چرن کول بخشے دھوڑا، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ پندھ مکا کے نیڑ دورا، گھر اکو اک سہائیا۔ شبدا نادی دے کے تورا، تریا توں پرے پردہ دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پرمیشور اپنی کھیل کھلائی۔ سیتا کھا رام گوہند ہووے کون، پرہو بہیو دے جنائیا۔ رام کھا جس دی سیوا کرے پانی پون، دھرنی دھرت سپس نوائیا۔ جس نے کلجگ ہنکاری مارنا راؤن، راہ دھر دا اک وکھائیا۔ مایا دھاریاں بھنے دھون، کوڑی میٹے شہنشاہیا۔ گرمکھاں امرت برسے میگھ سون، اگنی اندروں ت گوائیا۔ چار ورن ایکا گھر آئے وساؤن، اٹھاراں برن دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دتے گاؤن، واہ واہ ستگر تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں انت آئے مکاؤن، مکمل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ سیتا انتر آئی حیرانی، نین میٹ دھیان لگائیا۔ ہتھ رکھیا اُتے پیشانی، مستک لیا دبائیا۔ رام کھا اوہ ویکھ کھیل مہانی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ گوہند سورا مرد مردانی، جودھا اک اکھوائیا۔ جس دی سدھراں بھری جوانی، بڈھیپا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جس دا شبدا تیر کانی، کلپیاں دا لہنا دئے مکائیا۔ کوڑ کریا میٹے بے ایمانی، مایا ممتا موہ دئے گوائیا۔ پرہ ملن دی منزل دتے آسانی، بہیو ابھیدا آپ کھلائی۔ ست سروپ رکھائے جگت جسمانی، روم روم نہ کھئے کٹائیا۔ رہبر ہو کے منزل دتے اک رُوحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ اکو کلمہ نام کلامی، کائنات کرے پڑھائیا۔ میل ملائے پُرکھ انامی، میلا ہووے سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الاہیا۔ سیتا نیتر نین کھولیا، زمیں اسمان دھیان لگائیا۔ رام خوشیاں دے وچ بولیا، سہج نال درڑائیا۔ اوہ ویکھ گوہند دو جہان وچولیا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جس نے پُرکھ اکال دا کنڈا تولیا، ترازو دھرم دا ہتھ اٹھائیا۔ اوہدا پھر کے کھب سجا ڈولیا، بابو بل اک جنائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا میٹنا رولیا، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ سچ دوار ایکنکار ساچا دینا کھولیا، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ اُس نے لہنا دینا پورا

کرنا کاہنا کرشن کلا سولہیا، انک کل دھاری پرہ اپنے نال ملائیا۔ جس دا بستر سوہوے چولیا، چولی تن ملے وڈیائیا۔ اُس نے امرت اُٹھ تگ لے سینتا جن گرمکھاں اندر ڈوبلیا، نچھر جھرنا دتا جھرائیا۔ سد وسے انتر آتم کولیا، ہر مندر ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت لکھ چوراسی گھٹ گھٹ انتر نرت ہر کے مؤلیا، پاربرہم پت پریشور اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ضلع جموں ★

رام کہا سینتا اوہ ویکھ مینوں شبد گوہند رہیا دکھ، دیکھیا وچ جنائیا۔ جو سب دا لیکھا رہیا لکھ، چار جگ دا پنڈھ مکائیا۔ چار ورن جس دا ہونا سکھ، سکھی سکھیا اک سمجھائیا۔ سب دا پورا کرے بھوکھ، بھوکھت اپنے نال ملائیا۔ اُس نے ایشٹ بناؤنا اک، ایکنکار دینا درڑائیا۔ جن بھگتاں اندر جانا ٹیک، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ گرمکھاں رہنا وچ، وچلا بھیو کھلائیا۔ جدھر ویکھن ادھر پئے دس، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ من کلپنا میٹنی وس، وشے وکاراں پنڈھ چکائیا۔ ستجگ دا ساچا جھولی پاؤنا حص، حصہ اپنا نام سمجھائیا۔ میں حیران ہویا پتہ نہیں لہنا کس کس، اوتار پیغمبر گر سارے یاچک نظری آئیا۔ اُس جھگڑا مٹاؤنا پتھر اٹ، پاپن سیس نہ کھئے نوائیا۔ امرت بوند بخشنی نچھر دھارا چھٹ، سوانتی اپنا نام ٹپکائیا۔ وکھ رہن نہ دیوے وچ، کھٹ پت پت پت دئے بنائیا۔ جس نوں لہدے کوئن کوئی کیتے کت، بھجن واپو داہیا۔ اوہ جن بھگتاں درس دیوے نت، نج نتر اپنا پڑدا لاپیا۔ اباثی ہو کے وسے چت، ٹھگوری چت رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم بنے مت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ اگلا حکم کھیل اوبدا اندٹھ، انت سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سینتا کہا رام اوہ سماں کس بدھ ویکھاں، بدھی دے درڑائیا۔ جگت نہ رہے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھٹائیا۔ رام نے ہتھ رکھیا اپنے اپر کیسا، کیس کھول کے دتے وکھائیا۔ پہلوں روپ دھرنا دس دسمیشا، پھیر شبدی ڈنک وجائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، سو گوہند اپنی کار بھگتائیا۔ سرگن دھار بچے کرنے بھیٹا، زرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا انت پورا کرنا ٹھیکا،

صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ ٹوں یاد رکھیں کر لے چیتا، چیتن ہو کے رہیا سُنائیا۔ پُرکھ اکال ہونا اکو نیتا، نیج نیتر بھگتاں دئے کھلایا۔ جھگڑا مُکائے مُلا شیخان، شرع شریعت انت کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنا دئے درڑایا۔ رام کہا سینتا سوادھان کر لے سُرتی، ڈھر دا شبد دیاں جنایا۔ ٹوں وی ہونا اُس ویلے پھردی تُردی، تتاں والا سریر ہنڈھائیا۔ تیری سار پاوے جو دھار واسی اند پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ تیری آسا پُورن ہووے ستگر دی، ستگر اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت کلپنا وچ نہ ہووین مُردی، جگت ترسنا نہ کھئے ودھایا۔ جھٹ سینتا دووین ہتھ جوڑدی، نمستے کہہ کے سپس جھکایا۔ پائے رام رام ہو کے نہ کدے چھوڑ دئیں، وچھوڑے وچ دہایا۔ میرا جگت جہان نہ بیڑا روڑھ دئیں، رُڑھدیاں دئیں ترائیا۔ رام کہا ٹوں اپنا آپ آپے اُس پرہو دے چرناں توں گھول دئیں، گھولی گھول گھلایا۔ نیج انتر نرنتر اڈول رہیں، اڈل ہوئے سہایا۔ آتم پرما تم ہو کے کول رہیں، تن وجود دا پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی آتم پرما تم سچا بول کہیں، دوجی اور نہ کھئے پڑھایا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا رام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں ضلع جموں ★

سینتا کہے میرے رام نے کھولی درشٹ، درش اکم دتا وکھایا۔ میرا اکو ہووے ایشٹ، ایشٹ دیو سوامی بے پرواہیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، حرص دئے گوائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، ترکھا دئے بھجھایا۔ جوتی جاتا ہو کے آوے پرت، پت پریشور ویس وٹایا۔ بھاگ لگاوے اُپر دھرنی دھرت، دھول رنگ رنگایا۔ چار جگ دی پوری کرے شرط، شریعت ویکھے چائیں چائیا۔ مالک بن کے فرش عرش، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، گر اوتار پیغمبر لیکھے لیکھے وچوں چکایا۔ اُس صاحب دا کھیل ہووے اسچرچ، اسچرچ لیل دئے ورتایا۔ جودھا سُرپر مردانہ بنے مرد، بے انت اپنا حکم ورتایا۔ غریب زانیاں ونڈے درد، کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ میری آشا دی پوری کرے غرض، نراسا روپ نہ کھئے درسایا۔

میری منسا ہووے تریپت، تریپت دی دھار نؤر جوت رُشنائیا۔ سنکٹ رہے کوئی دقت، کل کلیش دئے گوائیا۔ ست دھرم کرائے لکھت، ستجگ سچا راہ پرگٹائیا۔ پریم پریتی آتم پرما تم دس کے عشق، عاشق معشوق دا جھگڑا دئے گوائیا۔ لہنا دینا پورا کرے کلجگ انت سہیلے دوس، پوہ دو چھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ سینا کہے مینوں دسیا دُور دُراڈا، میرا ماہی رام رحیا۔ جس دا حکم فرمانا ڈاڈھا، کھیل کرے آد جگاد جگ چوکڑی قدیا۔ جس دا بھانا ورتنا شبدي دھار سادہ، دو جہان نوجوان دیوے آگم فرمانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ناد انادی دھار جگادی شبد برہمادی جوت وسمادی نرگن نرگن روپ مہانا۔

☆ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جھنڈو رام سنگھ دے گرہ جیوڑیاں ضلع جموں ☆

رام نے بن اکھراں لکھی پاتی، پترکا لئی بنائیا۔ سینا دی رکھی اُتے چھاتی، سہج نال ٹکائیا۔ اوہ ویکھ اپنا کھلا پاتی، رام دا رام بے پرواہیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی دیوے داتی، نت نوت آپ ورتائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری راتی، نرگن نؤر کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم دا بنے ساتھی، سگلا سنگ وکھائیا۔ تون تکنا کھیل پُرکھ ابناشی، نین نین نین اٹھائیا۔ منزل چڑھنی گھاٹی، جگت پندھ رہے نہ رائیا۔ آتم سہاؤنی کھاٹی، سہنجی دھر دے رنگ رنگائیا۔ دھر دا بنھنا ساچا ناتی، جو ناتواں آد جگاد دا نؤر نؤر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سب دا لہنا دینا لیکھا رہیا واجی، وچک ہو کے اپنے وچ چھپائیا۔

★ ۱۰ پوه شہنشاہی سمت ۶ سردارا سینگھ دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جموں ★

سیتا کہے میں کھیل ویکھی اڈتی، جی رام رام نے دتی وکھائی۔ میں مندران وچ رہی نہ ستی، سووت جاگت روپ بدلائیا۔
 نظر آئی کلجگ انت شہنجنی رُتی، رُتری ہرجو اک مہکائی۔ اوتار پیغمبر گرواں دی اوڈھ ویکھی مکی، آگے ہور نہ کھئے ودھائی۔
 میں شبد آواز سنی دو ٹکی، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ جس نال بھگتاں نوں منزل ملنی اچی، اُچ اگم اتھاہ اپنے گھر وسائی۔
 آتما ہونی سچی، سچ سنجم اک درڑائی۔ جس نے جھکڑا مکا دینا دسم دوار ترے کئی، منزل اپنی اک وکھائی۔ جتھے ہووے کھئے نہ
 ڈکھی، ست ست وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، بیہو ابھیدا ربیا کھلائی۔
 جھٹ رام بدلیا اپنا پاسا، ہتھ مستک اُتے ٹکائی۔ نین میٹ کے کیتا ہاسا، بل ہلاں نال ٹکرائیا۔ اوہ ویکھ میرے رام دا تماشا،
 تماشین بنیا نور الابیہا۔ جس دا چار جگ دسنا سب نے خلاصہ، بیہو ابھید جگت سمجھائی۔ اتم اُس دا نور ہونا پرکاشا، نور
 نورانہ ڈگمگائی۔ جس نوں کہندے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا اپنا پڑدا آپ چکائی۔ سمبل کرے واسا، ست ستوادی آسن سینگھاسن
 اک سہائی۔ جس نوں جھکن پرتھی آکشا، گگن گگنتر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو ہونے داسی داسا، سیوک سیوا
 سچ کمائی۔ جس دا ہر گھٹ نرگن دھار ہونا واسا، وست امولک اک ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ
 دا پڑدا آپ اٹھائی۔ سیتا کہے میری نگاہ بدلی، بدل کے رہی جنائی۔ ڈھر رام ہونا عدلی، انصاف اک کمائی۔ مقتول رہنا نہیں کوئی
 قتلی، قاتل دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں منزل بخشی اندرلی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائی۔ رام نے کہا سیتا اوہ تک، بنا اکھاں اکھ اٹھائی۔ جس دا لیکھا حقیقت حق،
 حاکم ڈھردرگاپیا۔ اوس آؤنا وت، وطن مات لوک ویکھے چائیں چائیا۔ جس ویلے سرشٹی دی درشٹی اندر ابلے رت، اگنی سکے نہ
 کھئے بھجھائی۔ اوتار پیغمبر گرواں اُس نوں لینا سد، سدا دیون تھاور تھائیا۔ دین مذہب دی میٹ حد، حدود اپنی دئے وکھائی۔
 کریا کرے پُرکھ اکال جد، یدی اپنا ویس وٹائی۔ شبد سنا کے آگئی ند، ڈھن انادی اک سنائی۔ بھگت سہیلے لکھ چوراسی
 وچوں لبھ، نرگن سرگن جوڑ جڑائی۔ اپنی کھیل آپے کر سبب، صاحب سلطان نرگن نور جوت کرے رُشنائی۔ چار جگ دا لہنا

دینا میٹے سب، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے جانے ڈھٹھ، وشن برہما شیو سیس جھکائیا۔ جس جھکڑا
 مُکاؤنا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری ویکھے چائیں چائیا۔ ناتا رہن نہیں دینا مندر مسجد شودوالے مٹھ، کعبیاں پرے کرے پڑھائیا۔ سو
 سوامی انترجامی پاربرہم پت پریشور نرگن دھار ہووے پرگٹ، پروردگار سانجھا یار نرگن دھار نور الاہیا۔ جس نے ستجگ
 ست دھرم دا کھولنا ہٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ سینتا کھڑ کھڑا کے پئی ہس، واہ رام تیرے رام رام ڈبائیا۔ کی اوہ وسے گھٹ
 گھٹ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ رام جھٹ اٹھ کے پیا نس، نو نو قدم اتر پورب ول ودھائیا۔ پھیر بیٹھ گیا جھٹ، ہتھ چھاتی اُتے
 ٹکائیا۔ پھیر پھڑ کے سجا پٹ، زور نال دبائیا۔ سینتا اوہ ویکھ میرا رام سمرتھ، جو سب دا پتا مائیا۔ جس کلجگ اتم اپنے پیار
 بھکتی دی دینی بھکتاں نوں وتھ، بنا بھکتی توں بھکت دئے بنائیا۔ مہربان ہو کے اندر جاوے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تیر
 انیالا نرنتر مارے کس، دتیا بھو دئے گوائیا۔ سینتا کہا کی رام ایہ سچ، رام کہا ہاں، سچ سچ رام گوسائیا۔ آد انت جگا جگنت
 سب کچھ اُس دے ہتھ، دیونہار اک اکھوائیا۔ جس دی مہا سدا اکتھ کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس نے الٹی گیڑنی لٹھ،
 سرشٹی درشٹی دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی لیکھا جانے جگت جیو جہان تتوت، تت اپنا نہ کھئے جنائیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں ☆

سینتا کہے رام میں نگاہ ماری ول لہندے، کلجگ انت اکھ کھلائییا۔ تیراں سو ستاسی رشی شبدی دھار کچھ کہندے، باون
 دا لیکھا رہے سنائیا۔ اکٹھے ہو کے دھرنی اُتے بہندے، بہ بہ بل پرگٹائیا۔ صدی چودھویں محل مینارے ڈھپندے، پتھراٹ رہے
 گر لائیا۔ بھگت بھگوان دا بھانا سہندے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جیو کل ویکھے وہن وپندے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کھیل تکیا
 سر بانا پیندے، دوویں دھاراں کھوج کھوجائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی دے تکی لہنگے، انگی اکھاں نال ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار
 پیغمبران سر لیکھے ویکھے پیندے، حساب منگے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار ویکھی جگت سسک، سسکیاں وچ دُہائیا۔ امرت رس جھرنا نہ رہیا رسک، بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔ من مت دا ہونا عشق، آتم پرما تم پیار نہ کھئے بنائیا۔ جھگڑا پینا ٹانک جست، نرگن سرگن دئے دُہائیا۔ دھرم دی دھار توں سارے جانے خسک، سچ قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت نیتراں دا ہونا گرہست، وڈا چھوٹا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ رام دا مئے کھئے نہ ایشٹ، اٹاں پتھراں سیس سرب نوائیا۔ اوہ آشا دیندی سندیسہ وشیشٹ، وشیش رہی سمجھائیا۔ پیراں دا لیکھا مُکنا بہشت، اوتار سورگاں دا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ سیتا کہے رکھی کرن اشارے، ستجگ دھیان لگائیا۔ پرہو پرہہ نمسکارے، پرم پُرکھ سرنائیا۔ جس ویلے کل آئے کنارے، کلجگ پندھ مُکائیا۔ لیکھا مکے پیغمبر گر اوتارے، اوتری اپنا ویس وٹائیا۔ نرگن نور کرے ظاہرے، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ عمل کرائے چوتھ جگ پائے سارے، مہاسارتھی اپنا روپ بدلایا۔ لیکھے لائے جو قول کیتے بل دوارے، باون شہادت اک بھگنائیا۔ بھگت سُہیلا بن آپ نرنکارے، نرویر اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نوں سرب کرن نمسکارے، نمو نمو سیس جھکائیا۔ سو صاحب سلطانا مہربانا اپنی کرپا دھارے، دھرنی دھرت دھول اُتے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آئے بھگتاں دے وچ اکھاڑے، اپنا بل پرگٹائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں ★

رشی کہن ساڈی نگاہ تمزم، تنظیم جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ پرہہ کھیل کہہ زینین، کوہزے کن نہ کھئے چٹرائیا۔ سندیسہ دیہیزے تن تن، کھبزو کھزا نہ کھئے جنائیا۔ جلوہ غفارے جنگا بن، بوسیدہ برز زبے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تاسیدا داؤ کلزا مست مُعجزے مہرواں، مہربان مہربان مہربان محبوب نور الایہیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش چند دے گرہ پنڈ مکھووالی ضلع جموں ☆

رام نے رام دا تیر چُکیا، رام رام سائیا۔ اوہ ویکھ میرا لہنا دینا ڈھکیا، کھاتہ اگم اتھاپیا۔ جس دا لیکھا نہیں اُتے ورقے پتیا، قلم شاہی نہ رنگ رنگایا۔ جس دی بدلے کدے نہ ستیا، ست سرُپ سائیا۔ جگ چوکڑی ہوئے نہ ہتیا، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ اٹھ ویکھ دواپر پھرے ٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ پھر اُٹی گئے لٹھیا، کلجگ لے انکڑایا۔ نگاہ مار مدینہ مکیا، کعبیاں راہ تکایا۔ لہنا دیوے بُوے ککیاں، پُرکھ اکالا ربیا سُنایا۔ سچ رنگ وچ رہے کوئی نہ رتیا، رام رام نہ کھئے سائیا۔ پھیر ویکھ لے ڈنکا وچنا فتحیا، فتح نگارہ ہتھ نہ کھئے اٹھایا۔ پھیر تگ لے گوبند ستھر لٹھیا، آسن سیج سہایا۔ پھیر تگ لے کلجگ دا میٹنا گھٹیا، کٹاکش دُھر دا اک لگایا۔ جس صاحب نے سب دا میٹنا رتیا، جھگڑا ویکھے تھاوں تھانیا۔ اوہ نرگن دھار ہووے پرگتیا، جوتی جاتا نور الابیا۔ اُس دا دو جہان ہووے اکو ہتیا، وست نام نام وکایا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں دے منسوخ کرے پتیا، حُکم اپنا اک ورتایا۔ جس ویلے کلجگ انت ٹپیا، صدی چوڈھویں سنگ رکھایا۔ اے رام اُس ویلے بنا بھگتاں توں لاہا کیسے نہ کھٹیا، سرشٹی درشٹی رووے مارے دھایا۔ رام نے اپنا پاسا وٹیا، پٹھ زمیں اُتے ٹکایا۔ پھر اپنا سجا انگوٹھا چٹیا، مُکھ وچ ٹکایا۔ پھیر ویکھیا اکھر سسیا، نرگن سرگن ہوڑا سوہا پائیا۔ پھر ہاپے ول تکیا، ٹپی ٹاپوآں توں باہر نظری آیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اک دوجے دے حصے ہویا وٹیا، بٹا زیرو کیتی لوکایا۔ ایہ کھیل تگ پُرکھ سمرتھیا، رام رام نوں سیس جھکایا۔ تیرا کھیل یتھارتھ یتھیا، یدی سمجھ کیسے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ انکیتھا ویکھیا تپیا، اگنی مایا موہ وکھایا۔ من منوآں ہویا پپیا، پنت پنت نہ کھئے جنایا۔ ست دے کھئے نہ جتیا، استری پُرش دین دُہایا۔ ایہ کھیل ویکھیا بنا اکھیاں، لوئن دُھر دا اک اٹھایا۔ نہ کاہن ربیا نہ رسیاں سکھیاں، دواپر مُکھ بھوایا۔ کلجگ پرہ دیاں کھیلاں ویکھیاں رچیاں، رچنا اگم دتی جنایا۔ رام بنا بھگتاں توں سب دیاں پریتاں ہونیاں کچیاں، پگی گنڈھ نہ کھئے بندھایا۔ جگت واسنا وچ سنساری رُوحاں ہوون نچیاں، بن ستگر شبد شانت نہ کھئے کرایا۔ گرواں اوتاراں پیغمبراں دیاں دیناں مذہباں والیاں ہونیاں حصے پتیاں، پت پریشور سانجھا یار سنگ نہ کھئے وکھایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا
جانے جو جگت جہان لیکھیاں جانیاں پٹیاں، اکھراں توں باہر نراکھ دھار اک درسائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ مگھوالی ضلع جموں ★

دھرنی کہے ایتھے رام دے آسو نے ماریا سی پوڑ، بھکھے ہنک کے دتا وکھائیا۔ چکرورتی ہو کے جو کدا سی دوڑ، بھجیا
واہو داہیا۔ کوک پکار کے کہا جس ویلے آیا برہمن گوڑ، گر اوتار پیغمبران توں باہر کھیل کھلائی۔ دو جہاناں اُس دے ہتھ وچ
ہونی ڈور، ڈوری شبد نام بندھائیا۔ اُس ویلے کلجگ ہونا اندھیرا گھور، چاندنی چند نہ کھئے چمکائیا۔ سادھ سنت بنے ٹھگ
چور، یاری جگت والی کھائیا۔ پنچھی پنکھی رونے مور، پیپے دین دھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری سب نوں لوڑ، درندے
پرندے اکھ اٹھائیا۔ کلجگ جیواں انتر رس مٹھے ہونے کوڑ، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تالاب بنے جوہڑ، امرت
رُوپ نہ کھئے بدھائیا۔ کایا بھانڈے خالی ہونے توڑ، گنہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ من واسنا لگنی دوڑ، بھٹکنا بھجنی واہو داہیا۔ دھر
دا لیکھا سکے کھئے نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ کیسے دی پریتی آتم پرما تم بھے نہ توڑ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ بنا پرہو دی
کریا توں بھگت بھگوان ہونا نہیں جوڑ، اجوڑ ہونے کوڑ لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ست سچ دی رہنی تھوڑ، تھڑے تھڑکیاں وست
نام نہ کھئے ورتائیا۔ دروہی پھرنی مڑھی گور، مقبرے روون مارن دھائیا۔ نام کلمے دا ہونا خور، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ کیسے دا
رہنا نہیں کوئی زور، جوڑو زر رووے مارے دھائیا۔ اُس ویلے کلجگ کلپنا ہونا شور، شورش سکے نہ کھئے مٹائیا۔ صدی
چوڈھویں وکھاؤنا جوہر، جلوہ گر حکم سنائیا۔ دین دُنی دا بدل جانا توڑ، طبیعت طیب ٹھیک نہ کھئے جنائیا۔ کوڑ مد دا چلنا
دوڑ، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ سچ پیار دی لگنی اوڑ، لہیا ہتھ کچھ نہ آئی۔ گرو چیلے اک دوجے نوں جاون چھوڑ، مُرشد
مُرد انگ نہ کھئے لگائیا۔ ست سچ وسے کیسے نہ کول، گرہ مندر نہ کھئے سہائیا۔ اُس ویلے پرم پُرکھ نے تولنا تول، ترازو دھر دا ہتھ
اٹھائیا۔ ستگر شبد بن اڈول، اڈل ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ نام مردنگا وجائے ڈھول، ڈھولکی چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ جو چرن

پریتی آپا آپ گئے گھول، گھول گھمائی ویکھے چائیں چائیا۔ اُس ویلے چٹرائی چلنی نہیں کلا چوڈاں سولہ، سولاں کلا نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا انت انتشکرن توں باہر دا ہونا بول، انبولت اپنا راگ دئے سُنائیا۔ جن بھگتاں بھگت سہیلا بنے وچول، وچلا پڑدا آپ کھلائیئا۔ سرشٹی نال مار کے رول، رول اپنا دئے بدلائیئا۔ زرگن دھار آؤنا اُپر دھول، دھرنی دا دھرم دئے سمجھائیئا۔ سچ دوارا دیوے کھول، ستجگ سچا راہ پرگٹائیئا۔ اوہ شاہ سوارا جوت زرنکارا ہر گھٹ جائے مؤل، مؤلا ہو کے کھیل کھلائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پردیاں وچوں چکائے پردہ اوہل، اوہلے وچوں انغولا اپنا روپ درسائیئا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گرہ پنڈ مگھووالی ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے میرے پرہ سچے، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ میرے دوویں ہتھ بدھے، بندنا کر کے سپس نوئیئا۔ تیرا لوک مات کھیل ہندا کدے کدے، جگ چوگڑی ریتی چلی آئیئا۔ بنا بھگتاں توں تینوں مات لوک کوئی نہ سدے، دھر آواز نہ کھئے الائیئا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ گراوتار پیغمبران دین مذہب بنائے اڈے، جگ حصیاں ونڈ ونڈائیئا۔ وکھڑے وکھڑے جگت نشانے گڈے، تیرا نام صفت صلاحیا۔ شرع شرع نال کیتے دغے، چھری بنی جگت قصائیئا۔ ترسنا موہ دی لائی آگے، لالچ وچ لڑائیئا۔ تیرا کھیل سورے سریکے، بے پرواہ سمجھ کھئے نہ پائیئا۔ سچ دوار میرے گرہ کھئے نہ حدے، کیوں دین دنی دتی لڑائیئا۔ میں تیرے آگے جھولی ربیا اڈے، نیتر نیناں نیر وائیئا۔ پرم پُرکھ پرماتم سچ دس تیرے کھیل کس بدھ ودھ آگے، دو جہاناں بیوئے رُشنائیئا۔ پُرکھ اکال کہا سچکھنڈ اوہ تگ جن بھگت سہیلے میرے بچے، جگ چوگڑی دھر دی پیڑھی چلی آئیئا۔ جیہڑے نام وچ نہیں کچے، کایا کنچن گڑھ رہے بنائیئا۔ میرے پیار وچ رتے، رتن امولک ہیرے سوہیا پائیئا۔ میں صرف اوہناں نوں دسدا اپنے پتے، پت پرمیشور ہو کے راہ درسائیئا۔ ایتھے اوتھے سانجھے رکھدا خطے، خطہ اپنا اک درڑائیئا۔ سچکھنڈ کہا پرہو تیتھوں وچھڑ نہ جان کتے، قدیم دے مالک دے جنائیئا۔ پُرکھ اکال کہا میرے آد دے بچے نکے، زرگن زرگن دھار وچ سمائیئا۔ جنہاں ظہور اکو دسے، دہ دشا

سوہا پائیا۔ اوہناں بناں دُھر دے پتے، پت پرمیشور ہو کے گود اُٹھائیا۔ سچ سنڈیسے نام دے دیواں چٹھے، دُھر آگم کران پڑھائیا۔ امرت رسنا بول دساں مٹھے، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ میرے سچ سنگھاسن سرن سرنائی ڈھٹھے، سُکھ آسن سوہا پائیا۔ اوہناں جھگڑے مُک گئے پتھر اٹے، اکو ایشٹ دیو پُرکھ اکالا رہے منائیا۔ انت کلجگ ویکھیں نکلدے سٹے، نتیجہ دھرم دا دیاں درڑائیا۔ جنہاں دے کرم کانڈ دے لیکھے ہونے چٹے، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ اوہ سچ دوار آ کے جان ٹکے، دوسر دھام نہ کھئے وڈیائیا۔ جیہڑے ساچی سکھیا نام دی سکھے، سو سکھ ستگر وچ سائیا۔ اُٹھ تگ جنہاں دے لیکھے میں شبدي دھار لیکھے، نہ کھئے میٹ میٹ مٹائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے مَن رکھے، جگت تپسیا نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں آئیوں انت اوہناں دے حصے، سچکھنڈ تیرا در سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، ایکنکارا اکو دے، اک اکلّا نور الہیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دؤلت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے جن بھگتو میرے گرہ پینا آؤنا، ابناشی کرتے دتی وڈیائیا۔ ایتھے آلس نندرا نہیں کوئی سؤنا، سووت جاگت روپ نہ کھئے درسائیا۔ ناد شبد راگ نہیں کوئی گاؤنا، صفتی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ جل دھار پانی نہیں کوئی نہاؤنا، دُرمت میل نہ کھئے وکھائیا۔ اکو پت پرمیشور پاؤنا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس نے جوتی جوت ملاؤنا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر ٹھانڈا در سُہاؤنا، سُہنجی زُڑی اک مہکائیا۔ نرگن نرگن رنگ اک رنگاؤنا، سرگن دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اک بنائیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگتو تہاڈا سچ دھرم استھان، گرہ میرا سوہا پائیا۔ جتھے ست سروپ وسے بھگوان، ست ستوادی ڈیرہ لائیا۔ دپیک جوت جگے مہان، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی دُھر دا کاہن، رام راما روپ پرگٹائیا۔ جتھے پڑھنی نہ پئے کھئے کلام، صفتناں والی نہ کھئے چٹرائیا۔ ملے شہنشاہ عوام، پاتشاہ

اگم اتھایا۔ جس دے جگ چوگری غلام، اوتار پیغمبر گر سیو کھایا۔ جس دا شاستر گاؤندے نام، اکھڑ اکھڑاں نال ملایا۔ سو میرا گرہ وسائیں گرام، نگر اکو اک وڈیایا۔ جتھے کدے نہ ہووے شام، اندھ اندھیر نہ کھئے رکھایا۔ پیار مُحبت دا پریم وچوں ملے پیغام، دوجی اور نہ کھئے پڑھایا۔ سجدہ کرنا نہ پئے سلام، ڈنڈاوت بندنا نہ کھئے رکھایا۔ نرگن نرور نراکار نرکار اکو ہووے مہربان، محبوب اپنے وچ سمایا۔ ست سچ دا دئے جام، حقیقی حق حق پیایا۔ لیکھے مکا دیوے ایتھے اوتھے سرب تمام، طمع رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگتو تھادی بھومکا میرا گرہ، لوک مات نہ کھئے چٹرایا۔ جتھے پُرکھ اکالا پارہم اکو رہے، دین دیالا دیاندھ پرہہ اپنا آسن لایا۔ اکو ست دی دھار وپے، دوجا وپن نہ کھئے وبایا۔ جتھے نہ کوئی نچھتر نہ کوئی گرہ، سوریہ چند نہ کھئے وڈیایا۔ نہ کوئی نرگن سرگن دھار دے شے، وشن برہما شو بیٹھے دُور ڈراٹے سیس نوائیا۔ جیہڑا گرہ کدے نہیں ہویا لے، اُتت والی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ تھانوں رہے نہ کیسے دا بھے، نرہے اپنے وچ سمایا۔ اوتھے آد توں انت انت توں آد اکو اک ٹکدی جے، دوجا نعرہ نہ کھئے سنایا۔ سو صاحب سلطان سچ پریتی تھانوں دئے، دیاوان دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد جگ چوگری کھیل انک واری گے، کہہ کے سکے نہ کھئے سمجھایا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پرہہ میری اگئی منگ، در مانگت جھولی ڈاپیا۔ مینوں انڈٹھڑی جگہ توں دتا ٹنگ، جتھے ویکھن کھئے نہ پائیا۔ چار جگ میری صفت دے گوئے چھند، اکھڑاں نال چٹرایا۔ نہ کھئے چھپر دے چار دیواری کندھ، چھن نظر کھئے نہ آیا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے ڈگمگایا۔ مینوں اپنے حکم اندر کیتا بند، شبد دا تالا دتا لگایا۔ مینوں یاد آ گیا جس ویلے توں بنا پاوے چول توں ڈاپیا سی پلنگ، آسن اک سہایا۔ نرگن دھار نرگن مان اند، اند اند وچوں وکھایا۔ میں ہو

گیا ساں دنگ، حیرانی وچ سیس نوائیا۔ تیرا کپہڑا انوکھا ڈھنگ، کی کرنی کر جنائیا۔ مہربان محبوب کچھ وست مینوں ونڈ،
 نیوں کے سیس نوائیا۔ توں اشارے نال مینوں پائی ٹھنڈ، سہج نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے
 دے دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا نہ کوئی روپ، انوپ ست نہ کھئے وکھائیا۔ میں ایسے کر کے چنگا توں
 وسیں ست سروپ، سچ سوامی ڈیرہ لائیا۔ میری نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی بوجھ سکے بوجھ،
 سمجھ وچ سمجھائیا۔ کوئن کوٹ اوتار پیغمبر گرو تیری دھار وچوں کر کے گئے کوچ، کوچا گلی مات پھر کے پھر دھار تیری وچ
 سمائیا۔ مینوں وڈیائی تیرے پیار دی جس بنایا اوچو اوچ، اگم اتھاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں نہ مران نہ جمان، جیون کی درسائیا۔ نہ آسا نہ طمع، لالچ
 سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نہ ناڑی نہ چما، درشتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ سوگ نہ غما، چنتا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں نت نوت تیرا ویکھدا
 سماں، سچ سوامی دھیان لگائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بنا تیریاں بھگتاں توں رہاں نکما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان ہو سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے سچکھنڈ نہ کر گریہ زاری، ظاہر ظہور ہو کے دیاں جنائیا۔ میری
 کھیل اپاری، اپرپر ہو کے دیاں درڑائیا۔ بُن آئی لوک مات میری واری، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری نال رکھاں سکداری،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جتھے بھگت بھگوان دی ہووے یاری، یارانہ دھردرگاہیا۔ اوہو تیرا محل اوہو تیری اٹاری، اوہ گرہ تیرا سوہا
 پائیا۔ تیرا روپ نہ پُرکھ نہ ناری، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پڑدا
 آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے سچکھنڈ تینوں بھگتاں ویکھنا دوار، در دوار اک درڑائیا۔ چوڈاں پوہ دوس وچار، نیتر نین کھلائییا۔
 کھیل دھر دا دھر دربار، گوہند دھار دھار درسائیا۔ توں نیوں کے کریں نمسکار، مان تان گوائیا۔ جتھے میرا لگا ہووے دربار،
 توں سنگھاسن ہیٹھاں وڑ کے ویکھنا چائیں چائیا۔ کی کھیل کل کلکی اوتار، نہکلنک کل ورتائیا۔ جتھے جھکنے پیغمبر گرو اوتار،
 بیٹھن سیس نوائیا۔ اوتھے نو گرمکھ ہونے پہریدار، مکرکسے مکر نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ ستجگ سچکھنڈ تیری دھار ویکھے اکے، ایکنکار دئے جنائیا۔ اگی گرمکھاں بستر پاؤنے

چٹے، تن تن نال سُہائیا۔ مستک سندھوری لاؤنے ٹکے، بکا اکو رنگ رنگائیا۔ مؤلی تند بدھے ہون سچے گئے، رنگ رنگ نال بدلائیا۔ کھڑے ہون اک دوجے دے پچھے، سورپیر روپ دھرائیا۔ سب دی پرہہ ملن دی ہووے اچھے، دوسر اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ دو بال وچ ہون نکے، آئیو یاراں سال سمجھائیا۔ صاحب ستگر وسیا ہووے چتے، چیتن سُرتی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملایا۔ اکی گرمکھ اکو نام دی کرن عبادت، ڈھولا اکو گائیا۔ اکو وار دین شہادت، گواہ گوہند لین بھگتائیا۔ سب دی پریم دی ہووے صداقت، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نخرے والی ہووے نزاکت، نیت کجَل آپ پوائیا۔ پنجاں دی وچوں کیتی ہووے حجامت، سوہنا روپ درسائیا۔ سولان ہون صحیح سلامت، سولان کل کرشن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ بنے آنجانت، جانہار جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ تیج بہان دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

جن بھگتو سارے پھڑ لو کت، دوویں ہتھ ہتھ لگائیا۔ پرہہ دا حکم لینا من، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ستگرؤ دی بھیٹا کرنا تن، اپنا وجود نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم دی وست لینی دھن، اپنی جھولی لینی بھرائیا۔ جگت وچ بیڑا لینا ہتھ، ملاح ستگر اک اکھوائیا۔ گوہند دے توری بنا چن، چن جوت نور رُشنائیا۔ ویکھیو آگے توں نیت رہوں نہ اٹھ، نیج نین لینا کھلائییا۔ گڑھ ہنکاری دینا بہن، بہانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، ستگر نوں مل کے ستگر وچ سہائیا۔ جس دے ہتھ تہاڈا پون سواسی دم، سو دامنگیر تہاڈا ہتھ سہائیا۔ جگت ویراگ وچ کدے نہ نیر و بایو چہم چہم، جے ستگر وچھڑے دوس رین چین نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو کن دیو چھڈ، دوئے ہتھ جوڑ کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال نالوں کدے نہیں ہونا اڈ، وکھرا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ تسیں اوس پرہو دی جد، جو یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر گرواں سیو لگائیا۔ اوہ تہاڈی ایتھے اوتھے رکھے لج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ دے رشیو کتھے جاؤ گے بھج،

بھجیاں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جس نے تہانوں ماتا پتا توں باہر لیا لبھ، لبھن والا ہو کے ملیا چائیں چائیا۔ پرن کر لو اچ، وعدہ
 ستگر نال بنائیا۔ بہاویں سرشٹی چھٹ جائے تے چھٹے سارا جگ، بھگت بھگوان وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اپہ کھیل سورا سرنگ،
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن
 بھگنو ویکھو ہار پوایا اُتے چرناں، چرن پرتی دئے بنائیا۔ آگے توں تہاڈا ستگر دے گھر مرنا، جیون ستگر جھولی پائیا۔ تسان بنا
 پوڑی دندے توں اوس منزل چڑھنا، جتھے ملے بے پرواہیا۔ اوس سچکھنڈ دوارے وچ وڑنا، جتھے اکو جوت نور رُشنائیا۔ کیسے دا
 لیکھا پئے نہ بھرنا، رائے دھرم نہ اکھ اٹھائیا۔ سچ دوار ایکنکار دیوے سرنا، صاحب سوامی ہوتے سہائیا۔ پرماٹما آتما تہاڈی ورننا، ور
 اکو سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ دئے رنگائیا۔ ہار کہے میں چرنی گیا
 چھوہ، سچ سیو کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی پوتر ہونی رُح، رُح بُت وچے ودھائیا۔ تسان پرماٹما دا سروپ ہوہو، دوجا رنگ نہ
 کھئے رنگائیا۔ تہاڈے اندروں آواز نکلے توں ہی توں، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ تسان جگت جہان دی چھڈنی جوہ، جنگلاں وچ نہ
 کھئے بھوائیا۔ تہاڈا اچ توں لے کے اکو شبید ستگر، ستگر شبید اک اکھوائیا۔ جدوں چاہو گے تہاڈے اندر باہر ترو، سنمکھ ہو
 کے نظری آٹیا۔ ہن تہاڈے صاحب دا سماں ہونا شروع، جس شرع دا لیکھا دینا مکائیا۔ اپنی کرنی توں کدے نہ مڑو، دو جہاناں
 ڈنک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ ہار کہے میں ستگر
 چرنی لگا، جن بھگت دیاں وڈیائیا۔ جن بھگتو ہن تہاڈا ودھنا آگا، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ویکھو کوئی روپ نہ بنیو کگا،
 ہنس سوہنے سوبھا پائیا۔ ستگر کدے نہ کرے دعا، فریباں توں باہر جن بھگتاں لے ملاٹیا۔ تہانوں اوہ پت پریشور لبھا، جس
 دی چار جگ صفت رہے سُنائیا۔ تہاڈے نال رہے سدا، وچھوڑے وچ کدے نہ آٹیا۔ تہاڈے پریم وچ رہے بدھا، راتیں ستیاں
 اندر وڑ کے لے جگائیا۔ پھیر تہانوں دس جائے گرمکھو کیہڑی میری جگ، کس تھان وچ اپنا نور کراں رُشنائیا۔ تسان گھر بیٹھیاں
 ستگر شبید دا لیندے رہنا مزہ، رس رس وچوں پرگٹائیا۔ تہاڈے نیڑ نہ آوے قضا، کال دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے ملاٹیا۔ ہار کہے میری پُرانی حرص، ہوس دیاں جنائیا۔ بڑا

سوہنا سہنجنا دوس، رین ملی وڈیائیا۔ میری جگ جگ دی کرس، پرہ جھولی دتی پائیا۔ ٹھاڈی سدا گھلی رہے سرت نرت،
 نرویر ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا ڈھردرگاہیا۔ ستگر شبد
 کہے سُن شبدی میت، گرمکھ شبدی دیاں جنائیا۔ شبد گرسکھ ہووے چیت، سکھ شبد ستگر وچ سمائیا۔ پُرکھ اکال دوہاں
 دے ہووے بیچ، وچولا بے پرواہیا۔ ستجگ دی سچ چلاؤنی ریت، ریتی اک سمجھائیا۔ جس دی کردے رہے اڈیک، سو آیا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، آدانت دا دُور جن بھگتاں سدا نزدیک، نیرن توں نیرا نظری آئیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلو رام دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پرہ میرا اکو چن سچا، ست سچ دیاں سنائیا۔ مینوں جمن والی ماتا نہیں کوئی جچا، یاچک ہو کے سیس
 نوائیا۔ میرا تن وجود ماٹی خاک نہیں کوئی کچا، گھڑن بھنہار روپ نہ کھئے بدلائیا۔ میں جگت جہان کدے نہیں وسا، برہمنڈ کھنڈ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دو جہان کدے نہیں نسا، بھجیا واہو داہیا۔ اکو تیری آس رکھاں، نت نوت راہ تکائیا۔ مینوں سماں مل گیا
 ہُن مسان، جس دی مثال پچھے نہ کھئے رکھائیا۔ میں چاہندا تیرے نال سدا وسان، چرن کول تیری رباں سرنائیا۔ کوڑ دیاں میٹاں
 صفحاں، ملیچھاں ڈیرہ ڈھابیا۔ جتھے تیریا بھگتاں نوں ملے تیرے نام دا گپھا، اوتھے اپنی خوشی بنائیا۔ بنا تیرے توں ہور ہووے
 کتے نہیں نفع، نقصان وچ جگ چوکرئی نظری آئیا۔ مینوں خوشی توں کدی نہیں ہندا خفا، غصہ گلہ نہ کھئے رکھائیا۔ ہُن پچھلا لہنا
 کرنا رفع، آگے اپنا راہ درڑائیا۔ میں سدا تیرا دار وفا، بے وفائی نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنے پیار دا بدل دے صفح،
 جس دی جگ چوکرئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دے وچ تیرے پریمیاں نوں سدا ملدی شفا، چوراسی دا روگ رہے نہ رائیا۔
 تیرے پیار دا ہووے جسا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو کھندے اچھا، زرگن دھار بھگون سیس نوائیا۔ اوتھے تتاں

والا لباس نہیں کوئی جنجو بودی تہمت کچھا، سریرک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جتھے نرگن دھار ٹوں سب دی کریں رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوئن کوٹ پھردے مچھ کچھا، بھجن واہو داہیا۔ میں سچ دساں آد توں لے کے انت (تک) شبدی ستگر چیا پچھ، دو جا پچیا پچھ رہن کھئے نہ پائیا۔ میں دو جہاناں نگاہ ماری چٹا چٹا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ تیرا سب دے اُپر چھپا، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں حیران ہو گیا ٹوں کِس بدھ مان بخشیا اک پیا، پورن اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ ویکھ دُبائی دیندا نانک تپا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جس گوہند نے گایا سوہنگ ٹپا، اتم اپنا رنگ جنائیا۔ اُس دا تیرے نال ہویا متا، متانتر ہور نہ کھئے وکھائیا۔ جس ٹوں اپنا سمل دسیا پتہ، سچ سنگھاسن اک سُہائیا۔ میرے مہربان اُس وچ فرق رہیا نہ رتا، کِنکا سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ میں تیرا کھیل ویکھدا یتھارتھ یتھا، یدی اپنی کار کھائیا۔ جتھے تیرے چرن کول جن بھگت چھپاؤندے متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوتھے اکو نرگن دھار کتھا، سرگن جگت نہ کھئے پڑھائیا۔ جیہڑا تیرے ستھر لتھا، اُس دے اندر تیرا نور ویکھیا چائیں چائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو بہاویں میریاں نہیں اکھاں، بن اکھاں توں اکھاں رہیا کھلائییا۔ میں نو تیری سرنائی ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوئییا۔ میرا بھید پایا نہیں مندر مسجد شوڈآلے مٹھاں، گردوار میری ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ ایہہ تیریاں جُگ جُگ دیاں گیڑیاں لٹھاں، چکر وچ چکرورتی سارے دتے بھوائیا۔ کھیلاں کھلا کے وچ تے اٹھاں، اٹھ نو دس دا بھو چُکائیا۔ میرے سچکھنڈ دوار ٹوں دے کے اپنیاں گٹھاں، گنڈھ پیچ کے دتی بندھائیا۔ جیہڑیاں کھلیا نہیں بنا تیرے نام دی سٹاں، کوئن کوٹ سادھ سنت جگت لوہار من دے ہنتھوڑے گئے اُٹھائیا۔ میرے اندر تیریاں گجھیاں اوہ ڈھکاں، جس ٹوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے اندر تیری بے پرواہی دیاں ہٹاں، جتھے ونجارے گر اوتار پیغمبر بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ میرے اندر تیرے دھرم دھار دیاں متاں، سکھیا بھنڈارے بھرے چائیں چائیا۔ بھڑی اکو دکھ، بنا تیری کرپا توں میرا کسے نوں نہیں پتہ، ساری سرشٹی بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں سدا سدا تیرے سنگ وسان، وصل یار اکو اک دینا وکھائیا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرا رام دے گرہ پنڈ سئی خُرد ضلع جموں ☆

سچکھنڈ کہے پرہو میری دسی نہیں کیسے بلندی، سطح پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ میری نظر آئی نہیں کیسے حدبندی، لمبائی چوڑائی نہ کھئے جنائیا۔ میری کیسے کھاتے وچ نہیں جمعندی، لیکھا سکے نہ کھئے بنائیا۔ مینوں اک تیرے حکم دی پابندی، پابند ہو کے تیرے چرناں سپس نوائیا۔ تیری بے انت جگ چوڑی لنگھی، کوٹن کوٹ کال گئے وائیا۔ کیسے دے کول آد دی مینوں لبھی نہیں سندی، سند سکیا نہ کھئے وکھائیا۔ مات لوک تیرے ڈھولے سنے چھندی، رسنا والے راگ الائیا۔ پر سچ دس کپڑی کھیل تیری چنگی، جپڑی تیرے وچ سمائیا۔ میری انترگت ہوئی اچبھی، حیرانی وچ سنائیا۔ پتہ نہیں تیری کتنی آیو لمبی، آگے انت کہن کھئے نہ پائیا۔ میری ارداس تُوں سدا میرے وچ سَویں، سچ سینگھاسن آسن لائیا۔ پر مینوں اے دسا تُوں کھیل کھلاؤنی تُوں، نواں جگ دینا لگائیا۔ جس وچ تیرا ناؤں ہونا اتار چوھی، چار جگ دا جھگڑا دینا مکائیا۔ میری بندنا مینوں وی مان اوتھے دویں، دیونہار تیری سرنائیا۔ میرا دل کدا میں وی ویکھاں کندھا توی، طرح طرح پندھ مکائیا۔ جتھے تیرا شبد گرو تیرے شبد دا ہونا کوی، تیرے شبد دی شبد صلاحیا۔ تُوں بھگتاں دا ڈھولا گویں، گا کے دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد میرے سنگ روہیں، رہ کے اپنی خوشی بنائیا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کرشن لال دے گرہ پنڈ سئی خُرد ضلع جموں ☆

سچکھنڈ کہے پرہو نہ کوئی تیرا چکر چہن، روپ رنگ ریکھ سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی میرا گھر گرہ صحن، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ سارے مینوں صفتاں وچ کہن، گر اتار پیغمبر راگ سنائیا۔ میرے دوارے وچ آ کے ملدا چہن، سچ سچ وچ سمائیا۔ مینوں دس مینوں کس نے ویکھیا نال نین، اکھ اکھ وچوں کھلائییا۔ کون بنیا سچا سین، میرا سنگ بنائیا۔ کس نے لیکھا تکیا لہن دین، حساب کتاب دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ

منگائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بہ میرا نہ کوئی محیط دسیا نہ قطر، دائرہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری دشا نہ کوئی پورب دسی اتر، پہاڑ دکھن نہ کھئے سمجھائیا۔ مینوں سچ دس میں کس دا آد توں پتر، کون میری جنیدی مائیا۔ میں سب توں پہلاں کس دا کیتا شکر، شکرانے وچ سپس نوائیا۔ کس نوں لگا جھکن، نیوں نیوں لگیا پائیا۔ میں کوئن جگاں پچھوں تینوں لگا پچھن، گل پلؤ واسطہ پائیا۔ مینوں کس نے لاڈ نال کہا پتن، پھڑ بابوں گود بہائیا۔ میں آج تک نہیں سیکھیا رسن، روسے والی گل نہ کھئے سنائیا۔ بچن کرنا دو ٹکن، بہتا تکرار نہ کھئے دکھائیا۔ کس بدھ میرا اُجل ہویا مکھن، مینوں دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک پڑدا دینا اٹھائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بہو میرا دس کی ارادہ، کس بدھ دھیان لگائیا۔ میرا کپڑا پتا تے کپڑا دادا، کپڑی پیڑھی وچوں لیا پرگٹائیا۔ کپڑا مذہب کپڑا سماجا، کپڑی ذات رکھائیا۔ کپڑا ناد دھن واجا، کی کیتی شنوائیا۔ میں کدوں سویا تے کدوں جاگا، میرا پڑدا لینا اٹھائیا۔ کس ویلے توں میرے اندر آئیوں بہاگا، وڑیا چائیں چائیا۔ توں بن کے کنت سہاگا، سوہنی خوشی لئی پرگٹائیا۔ میری انت اخیر اک آواز، سچ سوامی دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بہگوان، میرا دس کون روپ آد آدا، انت کون سنگ دکھائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رویلا رام دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پر بہ میرا اندر کھڑ کھڑا کے ہسے، ہس ہس ربیا جنائیا۔ سچ دسیں، توں میرے وچ کہ میں تیرے وچ دوہاں وچوں کون وسے، گھر کون روپ درسائیا۔ کہ دوویں اک دوجے دے پیار وچ پھسے، حد نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دوجے دے پریم دے لئیے رسے، رس اپنا نہ کھئے دکھائیا۔ کس سہارے مینوں بدھا کپڑی ڈوری کپڑے رسے، رستہ کون بنائیا۔ کس بدھ تیرے میرے پیار ناتے اک دوجے نال پھسے، پلؤ سکے نہ کھئے جھڈائیا۔ مینوں آیں جاپدا میرے نالوں تیرے گھر ہور اچھے، میرے توں اُپر ہور سوہیا پائیا۔ جنہاں دا راہ گر اوتار پیغمبر رہے تھے، اکھیں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے وچ آ کے تیرے وچ جان چھپے، اپنا

رُپ رنگ رنگ رُپ دین بدلائیا۔ آگے کیسے دی کُھل نہ سکے آکھے۔ نگاہ نین نہ کُھئے ٹکائیا۔ تینوں آگم آگوچر کہا لکھے۔ لکھ کے گیا نہ کُھئے سمجھائیا۔ جُگ چوکڑی تیرے کولوں سارے جھکے، پُچھن دی بمت نہ کیسے رکھائیا۔ جیہڑی تُوں وست دتی او سے نام دے مار کے پھکے، اپنا جھٹ گئے لنگھائیا۔ صفتاں والے وکھڑے وکھڑے دس کے ٹپے، اکھراں والی کری پڑھائیا۔ تیرے بھے وچ ڈر وچ رہے پکے، سر سکیا نہ کُھئے اٹھائیا۔ میں ویکھ کے ہندا رہیا ہکے بکے، حیرانی میرے انتر آئیا۔ کھیل تکدا رہیا دیگرے بعد یکے، یک تیرا دھیان لگائیا۔ کریا کر مہربان کُچھ مینوں دے دسے، آپ اپنا پڑدا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے پیار دے آدانت بجھے رسے، تند سکے نہ کُھئے ٹرائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نانک چند دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پرہہ کھندے سچی درگاہ، درگاہ پون رُپ سمجھائیا۔ ہور نہیں کوئی میرے ورگا، رُپ رنگ نہ کُھئے سمجھائیا۔ مینوں سارے کھندے گھر ہر دا، جتھے وسے نور الابیا۔ میں تیرے قدماں سیس دھردا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ مینوں اجے پتہ نہیں لگا کس بدھ میرے اندر اوتار پیغمبر گرو پڑھدا، سکھیا تیری جھولی پائیا۔ میں مالک قدیم چر دا، میری آئیو نہ کُھئے سمجھائیا۔ اک ہور دوار میرے وچ رکھا گھر تھر دا، جس توں تھر گھر کہہ کے سارے رہے گائیا۔ سارے کھندے اوتھے پریتم ملدا، پریا اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو مینوں کیوں کہا حق مقام، مکمل مینوں دے درڑائیا۔ میری صفت کرن تمام، میری تعمیر دا لیکھا نہ کُھئے جنائیا۔ میرے گرہ نہ کُھئے دوس نہ کوئی شام، پکھ وند نہ کُھئے وندائیا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کلام، نغمہ نام نہ کُھئے درڑائیا۔ نہ کوئی سندیسہ سدا پیغام، نہ کوئی اکھراں والی شنوائیا۔ مینوں پتہ نہیں میرا کس طرح ہویا انتظام، بندوبست کون کرائیا۔ کس بدھ رچیا میرا گرام، کھیڑا دتا سہائیا۔ کیہڑی میرے وچ وسے عوام، کون بہ بہ جھٹ لنگھائیا۔ میری ست دی سچ دس پہچان، بے پہچان اپنا حکم ورتائیا۔ میں

صرف اکھراں وچ صفتاں وچ کاغذاتاں دے اُتے سُنیا بیان، میرا نقشہ کوئی مُصوّر تصوّر کر کے نہ سکيا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، آد جُگاد جُگاد آد تیرے سنگ میرا کھیل مہان، نوری نوری جوت جوت سری بھگون، بھاؤ بھیو میرا دے کھلایا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نندو دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پرہو کس سہارے دتا ٹنگی، میریاں ٹنگاں باہواں نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا کپڑا مارگ رکھیا تے کپڑی رکھی دڈی، رستہ کپڑا دتا بنائیا۔ مینوں آں دسا تیری سرشٹی ہو گئی اندھی، نیترا اکھ نہ کھئے کھلایا۔ میری منزل کیسے نہ لنگھی، پینڈا پنڈہ نہ کھئے مکائیا۔ میں سپس پٹیاں وچ پھردی ویکھی کنگھی، مینڈھی سہاگ نہ کھئے گندایا۔ دھرم ہتھیلی سچ رنگ کیسے نہ رنگی، رنگ دھر نہ کھئے چڑھایا۔ تینوں کپڑی کھیل لگدی چنگی، پرم پُرکھ دینی سمجھایا۔ سچکھنڈ دوار کہے میں اپنا اپنے وچوں ویکھاں اندی، اند ہور نہ کھئے بنایا۔ کیوں میرے واسطے سب دے اُتے لائی پابندی، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ اکو تیرا شبد ستگر یودھا سورپیر جنگی، جپڑا سب نوں رہیا ڈرائیا۔ جس دی کٹار آد انت توں ننگی، میان وچ نہ کھئے رکھایا۔ صاحب ستگر در اکو منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میں لوک مات تیرا کھیل سورے سربنگی، صاحب سلطان سنگ رکھایا۔ میری دھار رکھنی ٹھنڈی، اگنی تے نہ کھئے رکھایا۔ میں وی چاہندا دھرتی اُتے تیریاں بھگتاں نال پا کے آواں گنڈھی، رشتہ دھرم دا اک بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس پرگٹایا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں بھگتاں نال پا کے آواں پیار، پریم پریتی تیری نال رکھایا۔ جس ویلے اپنا چھٹو گھر بار، میرے گھر آؤنا چائیں چائیا۔ پر یاد رکھیو میرا سب توں وکھرا وبار، ووباری ہو کے دیاں جنایا۔ مات لوک وچ تھادے ساک سجن مات پت پتر دھی ہور ہتھیرے یار، یارانے تن والے رکھایا۔ پر گرمکھو میرے کول اُس آؤنا جس دا لیکھا کول میری سچی سرکار، دوجا ساتھی سنگ نہ کھئے بنایا۔ تسیں میرے اُتے میں تھادے اُتے سانجھا کراں اعتبار، بے اعتباری دا جھگڑا دینا مکائیا۔ کیوں ساڈا دویاں دا

اِکو پُرکھ اکال یار، دُو جی یاری نہ کھئے نبھائیا۔ سمیں نال چھڈ جان پیغمبر گر اوتار، سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ کاہدے متر مُرار، جنہاں اوٹ اوڑک پرہ دے اُتے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں بھگتاں نوں کھوا کے آواں سوگند، سہوں دھرم والی چُکائیا۔ تُساں میرا دوارا آؤنا لنگھ، پچھلا پنہ چُکائیا۔ ستگرُ شبد تُہاڈے نال ہووے سنگ، وچھوڑا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تُہاڈا جھگڑا مُکنا جیرج انڈ، اُتبھج سینج رہن نہ پائیا۔ تُساں میرے گرہ چڑھاؤنا چند، جوت نور کر رُشنائیا۔ پھیر میرا خوشی ہوئے بند بند، تُہاڈی بندگی پرہ دے لیکھے پائیا۔ جن بھگتاں تُساں خوشیاں نال آؤنا نشنگ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ میں وی پُرکھ اکال کولوں منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، آد جُگاد سورا سرینگ، جُگ جُگ سدا سدا سد میرا گھر وسائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گوہڑا رام دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے جن بھگتاں سندیسہ دیواں حقا، حق حق جنائیا۔ پرہو پریتی وچ رہے کوئی نہ کچا، کچی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ میرے نال سانجھا کر لو سارے متا، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم آتم ناتا سکا، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کیسے نوں پار کرے نہ کھئے مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لائیا۔ پرہ ملیا نہیں مندر مٹھا، شودوالے دین دُہائیا۔ ہتھ آیا نہیں پتھر اٹاں، پابن روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگتاں میرے نال کرو صلاح، مشورہ لو بنائیا۔ ستگرُ شبد بناؤنا ملاح، دوجا کھیوٹ کھیٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو پُرکھ اکال دا جینا ناں، نر نرنکارا آپ سُنائیا۔ پھر ویکھنا سچ دوارا میرا تھان، جتھے نرمل نور جوت رُشنائیا۔ میری دُہائی اوتھے کوئی نہ پُجے جنہاں سور کھادھی گاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سکے نہ کھئے پُجا، جو پرہ دا حُکم گئے بھلائیا۔ نہ کوئی سہارا دیوے پتا ماں، نار کنت

سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ ویکھیو ایویں کریو نہ ہاں وچ ہاں، انتر نرنتر پرہہ اپنا لو ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا ڈھردر گاہیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھکتو میرے نال ملاؤ ہتھ، دست دست نال جڑائیا۔ دوہاں دا مالک ہووے پُرکھ سمرتھ، دوجا نظر کھئے نہ پائیا۔ سانجھا ہووے جس، صفتاں صفت صلاحیا۔ جس ویلے مات لوک دیوو چھڈ، در میرے آؤنا چائیں چائیا۔ میں دھرم نشانہ سچ دوارے دیواں گڈ، گاڈ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکائیا۔ جن بھکت کہن سچکھنڈ تُوں آ لوک مات، سانوں مل کے دے وکھائیا۔ اسیں تکیئے تینوں ساکھیات، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ آگے تیرا نام پڑھیا اُتے کاغذات، اکھراں نال چٹرائیا۔ تیرا لبھیا نہ کتے حساب، انکڑے سکیا نہ کھئے گنائیا۔ پھیر تکیئے تیرا جناب، حاضر حضور نور الہیا۔ ذرا کھول کے دس اپنی محراب، جتھے محبوب وسے نور الہیا۔ جتھے نور نہیں کوئی آفتاب، شمع چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھکت کہن سچکھنڈ تُوں آ جا اُپر دھرت، دھول پھیرا پائیا۔ کچھ اپنی دس شرط، شرع توں باہر سمجھائیا۔ کی کھیل تیرا اُپر عرش، عرشی پریم کی اپنا رنگ رنگائیا۔ کی تیری خواہش کیہڑی حرص، ہوس دینی سنائیا۔ جے تیرے گرہ آئیے پرت، کس بدھ پت پریشور میلیں چائیں چائیا۔ کس دھار ہووے درس، دید کون رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھکتو میں ساچی منگ منگاواں گا۔ گرُمکھ ساچے سنتو، ستگر شبد اک مناواں گا۔ گرُمکھو جے اوہ گیا من، اوہدے نال چل کے آوانگا۔ جس دا نہ کوئی سریر وجود تن، نور نور وچ سماواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سورا سرنگ، سورپیر آگے اپنا واسطہ پاواں گا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں ☆

سچکھنڈ کہے جن بھگتو میں آوانگا۔ چوڈس پوہ پنڈھ مکاواں گا۔ زرگن دھار زرگن ہو، زرگن سنگ رکھاواں گا۔ جس دا روپ نہ جانے کو، سو کل کلکی میل ملاواں گا۔ جس دی ایتھے اوتھے دو جہاناں لوء، لوآں پُریاں توں باہر سو صاحب سنگ رکھاواں گا۔ تہاڈا میرا رشتہ رہے نہ دو، دو توں اک سروپ سماواں گا۔ تُساں میرا کیتا موہ، میں مُحبت تہاڈے وچ رلاواں گا۔ تُسیں میرے صاحب نال جانا چھوہ، میں تہاڈے نال مل کے تہاڈے اندر ڈیرہ لاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کماواں گا۔ سچکھنڈ کہے میں آواں ضرور جگ، جاگرت جوت نال رُشنائیا۔ سچ دوارے بہواں سچ، جتھے ہووے میرا شہنشاہیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر وساں تے وساں اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ مینوں کوئی جان نہ سکے بُدھی والا کگ، بنس گرمکھ ویکھن چائیں چائیا۔ میں اک پرہو دا بنس تے اک ویکھنی جد، یدی اپنی اکھ کھلایا۔ تُسیں مینوں نہ لبھو تے میں آپے تہانوں لوآں لبھ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں تہاڈے سُننے صد، تُسیں سوہنگ ڈھولے گاؤ نے چائیں چائیا۔ میں تہاڈا درشن کراں رچ، بن نیتر نین اپنا آپ تریپ لوآں کرائیا۔ ایہہ کھیل کراؤنا سؤرے سرگ، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے ٹھیک واقع میں سب توں دُور دُراڈا وسیا الگ، میرا گوانڈھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جُگاں پچھوں جے پرہو کریا کر کے اک ادھا بھگت لے سدا، اوہ وی میرے وچ وڑ کے پرہ دی جوت وچ سمائیا۔ میں ایسے کر کے جھولی رہیا اد، سنمکھ دیاں دُہائیا۔ تُسیں میرے گرہ آو جد، یادداشت نہ دینی بھلایا۔ اک ویراں ضرور اکھئے بہانگے سچ، سچن سچناں ول تکائیا۔ جتھے شبد دا نعرہ نہیں نگارہ نہیں پھیر وی پرہو دے پیار وچ کہنا توں میرا میں تیرا دوہاں دی مُک گئی حد، حدوڈ دی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سچکھنڈ کہے مینوں لکھ لکھ اکھراں نے کیتا اکھا، میرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ میری صفت دا سارے لیندے رہے بھگا، جُگ جُگ حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ میری منزل تے بنا پرہو کریا توں کوئی نہ پُجا، جو پُجیا پرہ دے چرناں وچ بہہ کے سیس نوائیا۔ اُس توں آگے اُس دا بہیو گجھا، جس نوں چار جُگ دا شاستر سکیا نہ کھئے سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جو آئے اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول اُپر اپنا

ڈیرہ لائیا۔ اوہناں نوں پُرکھ اکال دین دِیال بنا کے اپنے پُتا، نام کھلاؤنے وچ دِتا پرجائیا۔ اوہناں نے ایسے کر کے صفتاں اوہدیاں وچ گایا اوہ صاحب سب توں اُچا، اُوچو اُوچ نورِ الابیا۔ بے انت بے انت کہہ کے اپنا کھپڑا چھڈایا پنج بھوٹا، تن وجود دا لیکھ مَکائیا۔ سچکھنڈ کہے کوئی گرتھہ شاستر دس نہ سکے میری کیہڑی گلی تے کیہڑا کوچا، کس گرہ اوتار پیغمبر گرو دتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد دا انت انت دا آد آپ اپنا دئے ثبوت، دوجا ثابت کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چرن داس دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے جن بھگتو تسیں میرے آدی ساک، جگ جگ دے نظری آئیا۔ تہاڈے واسطے سدا کھلا رکھنا تاک، شبد گرو دے آگے واسطہ پائیا۔ تسان پورا کرنا اوس پرہو دا واک، جو بھوکھت واک سب دے پور کرائیا۔ تہاڈا نام آسو اکو ہووے راک، رستہ اکو میرا دینا وکھائیا۔ میرے صاحب دے بننا چاکر چاک، فرمان بردار روپ درسائیا۔ دین دُنی توں دینا طلاق، جگت سانجھ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا تہاڈے نال بنیا رہے اخلاق، اختلاف نہ کھئے وکھائیا۔ پھیر ویکھیو تہاڈا کیوں ودھدا پرتاپ، ہر پرتاپی دیوے مان وڈیائیا۔ تسیں سدا توں توں میرا میں تیرا کرنا جاپ، اکو اک دا راگ لائیا۔ تہانوں ملے دھردرگاہی دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ مینوں آد توں لے کے انت تگ اوسے دا وشواس، جس نے اکو وشا دتا سمجھائیا۔ جگ چوکرئی سارے میری شاخ، حصے لوک مات ونڈ ونڈیائیا۔ تہاڈی انت پوری ہووے آس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ تہاڈا اوتھے رکھاں واس، جتھے نرگن نور جوت پرکاش، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے نہ پُن نہ کوئی پاپ، نہ کوئی کلمہ نہ کوئی جاپ، نہ کوئی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ میرے گرہ لیکھا مَکائے دوس رات، گھڑی پل نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ ۱۳ پوه شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گرہ پنڈ سئی خُرد ضلع جموں ☆

سچکھنڈ کہے جن بھگتو میرا رنگ اپارا، آپ اپنا دیاں جنائیا۔ پرہ دی جوت میرا سہارا، سہانک اکو نظری آئیا۔ پرہ دی دھار میرا دوارا، دوجا گھر نہ کھئے درسائیا۔ پرہ دا چرن میرا کنارہ، آگے در نہ کھئے رکھائیا۔ آدانت جگا جگنت جس دا حکم سچی سرکارا، سو صاحب میرا شہنشاہیا۔ میں اُس دا سیوادارا، نت نت سیو کھائیا۔ سچ سچ کران پیارا، مُحبت وچ سمائیا۔ میرا مالک پروردگارا، سانجھا نور خدائیا۔ میں اوسے دی درگاہ تے اوسے دا دربارا، جتھے ظہور لے پرگٹائیا۔ میرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، صفتاں وچ نہ کھئے جنائیا۔ میں حکم دا اک چبارا، حکم وچ رکھائیا۔ حکم دا چار دوارا، حکم دا چہر چھن وکھائیا۔ حکم ہووے اجیارا، حکمی حکم رُشنائیا۔ حکم میرا گھر بارا، حکمی سوہا پائیا۔ حکمے میرا اکھاڑا، حکمے رنگ رنگائیا۔ حکمے کران پیارا، حکمے میل ملائیا۔ جن بھگتو جتھے نور نور نرنکارا، نور نورانہ نور ڈگمگائیا۔ اوہ میرا آر پار کنارہ، منجھدھار اُس دے وچ رکھائیا۔ جس دا سب نے کیتا اشارہ، سینتاں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس گرہ جوتی جوت کرے اجیارا، سو میرا ٹھانڈا دربارا در اکو سوہا پائیا۔

☆ ۱۳ پوه شہنشاہی سمت ۶ رام چند دے گرہ پنڈ نکووال ضلع جموں ☆

سچکھنڈ کہے میں آد توں اک کلاپا، اکلا نظری آئیا۔ نہ کوئی امی نہ کوئی پاپا، مات پت نہ کھئے رکھائیا۔ میرا نہ کوئی سجن نہ کوئی ساکا، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی نقشہ نہ کوئی خاکہ، نہ کوئی مُصوّر میرا روپ دے پرگٹائیا۔ نہ کوئی در نہ کوئی تاکا، کُنڈا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی بھوکھ نہ کوئی راگا، نہ کوئی آواز سُنائیا۔ نہ کوئی مذہب نہ کوئی جاتا، نہ کوئی دین دین بنائیا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی آشا، نہ کوئی طمع لوہہ وکھائیا۔ نہ کوئی سمت نہ کوئی پاسا، حد حدود نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی پرتھی نہ کوئی آکشا، گگن گگنتر نہ کھئے مندلائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی سنگھاسن نہ کوئی کھاٹا، تکیہ

لیف نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی رس نہ کوئی باٹا، نہ کوئی ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی تاپا نہ کوئی چاچا، نار کنت نہ رنگ رنگائیا۔ نہ کوئی سنگ نہ کوئی ساتھا، پرہو سچ دیاں سنائیا۔ نہ کوئی مستک نہ کوئی ماتھا، نہ کوئی دھوڑی خاک رمائیا۔ مینوں سچ دس میرا کتھے رکھیا واسا، کون دھام چٹرائیا۔ میں اپنی مہا سنی وچ الفاظاں، صفتاں والے ڈھولے سارے گائیا۔ میرے پچھے جگت جہان پڑھے نمازاں، بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جنگل جوہاں مارن واٹاں، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ پھرن تیرتھ تاٹا، بھجن واہو داہیا۔ گل بستر رکھن پاٹا، شنکار ست نہ کھئے بنائیا۔ میں بنا ہتھیاں توں جوڑدا ہاتھا، سیس جگدیش نوائیا۔ مینوں میری سچ دس دے گاتھا، کس بدھ میری بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں آد دا اک اکلا، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ میرا سچ دس کتا ماں چوڑا محلا، محل اٹل کی وڈیائیا۔ کس بدھ تیرا دیپک وچ بلا، زرگن نور کیتا رُسنائیا۔ کیوں مینوں دسیا نہچل اٹلا، نہ نرائن صفت صلاحیا۔ آگے کریں نہ ولا چھلا، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ کس کارن میں پھلیا پھلا، پھلیہوت دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو کیوں میری دھار نیاری، زرنکار دتی جنائیا۔ کس بدھ رچی اُچ اٹاری، اٹل دے مالک دینا سمجھائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچی سرکاری، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ میں تیرا سیواداری، آد انت سیو کھائیا۔ کس بدھ میری کیتی اُساری، نینہ کس دھار بندھائیا۔ میرا راہ تكدے پیغمبر گر اوتاری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کس طریقے نال میرے انتر کریں سیکداری، حُکم اپنا اک چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہربان در تیرے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو کی میرا دربارا، دربان کون اکھوائیا۔ کی میرا گھر بارا، کون رنگ رنگائیا۔ کی میرا کنارہ، انت دے سمجھائیا۔ کی میرا سہارا، جس سہارے جھٹ لنگھائیا۔ کی میرا ورتارا، کی کرنی ہتھ پھڑائیا۔ کی میرا ادھارا، مہربان دینا سنائیا۔ کیوں سارے تكدے میرا راہ سچی سرکارا، سرگن بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ کہے کی پرہو میں سچا، سچ دے سنائیا۔ کی میرا روپ رنگ کچا، کہ کنچن گڑھ دئیں وڈیائیا۔ کی تُوں میرا پسارا آپے رچا، اپنی رچنا نال رچائیا۔ مینوں سارا دس دے پتہ، پت پریشور بھیو

کھلائی۔ کی میرا وی جُگ چوڑی وانگ لکھیا پٹا، لیکھا انکڑیاں وچ بنائیا۔ کی میرا وی جگت دواریاں مُل رکھیا کجھ ٹکا، جس دی قیمت نہ کھئے سمجھائیا۔ کی میری بدلی واسطے تُوں وی کوئی پرگٹ کر دینا پٹیا، اپنا شبد شبد جنائیا۔ کی میرا وی بدن والا ہٹا، دُھر دے ہٹوانے دینا درڑائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہ میں کپڑی خوشی وچ ہسساں، ہس کے دیاں دکھائیا۔ کپڑی دھار وچ نساں، بھجّاں واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ لوک مات سماں آیا مسان، نو سو چرانوے چوڑی جُگ گئے راہ تکائیا۔ میں جن بھگتاں دینا رسا، بن رسنا رس چکھائیا۔ سچ سناؤنا جسا، صفتاں وچ وڈیائیا۔ مارگ اگئی دساں، تیرا راہ دکھائیا۔ جنہاں دیاں اندروں کھولیاں اکھاں، نج نیتر نال رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ سُن حُکم انوکھا، اولڑا دیاں جنائیا۔ تیرا بھیو پائے کوئی نہ پوتھا، پُستک سکے نہ کھئے درڑائیا۔ تیرا میرے پیار دا کوٹھا، محل اکو اک وڈیائیا۔ جو آد توں لے کے انت تک لما چوڑا ہُتا، جگت ناپ نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے جوت دھار دھار سوتا، سووت جاگت روپ نہ کھئے بنائیا۔ جتھے بچے کوئی نہ سوچا، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جتھے دھار نہیں کوئی لوکا، پرلوک نہ ونڈ وندائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئن کوٹا، اسنکھ اسنکھاں گنت گنائیا۔ جتھے کوئی ساک سین نہیں پُت پوتا، سرگن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ سچکھنڈ تیرا پریم پیار میرا گھرانہ، گرہ اکو اک وڈیائیا۔ جتھے دُھر دا نُور نُورانہ، تیرا نُور نُور رُشنائییا۔ بنا میرے پیار توں تینوں ناپن والا نہیں کوئی پیمانہ، پیمانہ وچ کدے نہ آئیا۔ تیرا وبار نہیں نال جگت زمانہ، زمیں اسماناں توں باہر تیرا گرہ وسائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو بال نادانا، اپنا بل نہ کھئے دھرائیا۔ جتھے میرا سچ نشانہ، آد جگاد جگ جھلے واہو داہیا۔ اوہ تیرا محل اٹل مہانا، سوہنا سوہنا پائیا۔ جتھے زرویر وسے سری بھگوانا، زرویر اگم اتھاپیا۔ اٹھ ویکھ لوک مات ہویا مہربانا، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جن بھگتاں دیوے بنا بھگتی توں دُھر دا دانا، نام اگما آپ ورتائیا۔ کھیلے کھیل مرد مردانہ، جوتی جاتا اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، آد انت جگا جگت سچ دا مالک اک اکھوانا، ایکنکار بے پرواہیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کیسری دیوی دے گرہ پنڈ سئی خُرد ضلع جموں ☆

سچکھنڈ بھگتان دیواں سچ اندا، سچ سوامی ہو کے دیا کھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے اپنے نال گنڈھان، آتم پرما تم میل میلان سہج سُبھائیا۔ تن وجود ماٹی خاک پاواں ٹھنڈا، امرت نام میگھ برسائیا۔ چرن پریتی دُھر دی نال رنگاں، رنگ مچھ اگم چڑھائیا۔ دین دایلا ہو کے اوہناں اندر لنگھا، نو دوار نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گواں چھندا، آتم پرما تم پڑدا دیاں اٹھائیا۔ میرا کھیل نہیں کوئی پنج تت تان والا بندہ، بندگی وچ نہ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ بن کے صاحب سچا بخشندا، بخشش رحمت اک کھائیا۔ جنم جنم دا کرم کٹ کے گندہ، پت پتیت دیاں کرائیا۔ ستگر ہو کے وسان سنگا، سکلا سنگ بنائیا۔ نجھر دھار بخشان گنگا، جھنا سُرسی گوداوری نال ملائیا۔ آون جاون میٹان پنڈھا، چوراسی پھاسی جم کھائیا۔ زوریر ہو کے لاواں انگا، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بیئے سہائیا۔ سچکھنڈ جن بھگتان دیواں رس، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ من کلپنا کر کے وس، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش کوٹ رو سس، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، لوئن اپنے نال رلائییا۔ امرت آتم نجھر جھٹ، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ دھرم دوار کھول کے ہٹ، وست نام دیاں ورتائیا۔ جگ کنارہ پنڈھ مُکا کے تٹ، گرہ اکو اک وکھائیا۔ جتھ نور جوت لٹ لٹ، دوس زین ڈگمگائیا۔ میلا کر پُرکھ سمرتھ، سکلا سنگ آپ ہو جائیا۔ مہا دس شبد اکتھ، جگت ویدا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا دوارا دیواں دس، دہ دشا پنڈھ مُکائیا۔ تُوں آگون ملنا ہس، ہس ہس اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دوار تیرا گھر پرگٹ، پرگٹ اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ امر و دیوی دے گرہ پنڈ سئی خُرد ضلع جموں ☆

سچکھنڈ آ وکھاواں تیرے ساتھی، پرم پُرکھ چوبل جنائیا۔ جنہاں متی میری آکھی، آخر بیٹھے سیس نوائیا۔ دُھر دی سنی ساکھی، ڈھولا گیت اگم اتھاپیا۔ جنہاں نوں سندیسہ دتا کملاپاتی، پت پریشور ہو کے آپ درڑائیا۔ اوہناں دی اتھ مکنی واٹی، چوراسی گیڑا رہے نہ رائیا۔ کھیلے کھیل الکھنا الاکھی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ تُوں وی پوری کرنی آسی، آشا اپنی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ آ وکھاواں تیرے سجن، میت مُرارے نظری آئیا۔ جنہاں چرن دھوڑ کیتا مجن، دُرمت میل مات دھوائیا۔ نیر درشن کر کر رجن، ترسنا ترکھا رہی نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کر کے بھجن، بندگی اکو جھولی پائیا۔ اوہ لال املڑے میرے رتن، ہیرے دیاں وکھائیا۔ جنہاں نوں کرنا پینا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ تیرے نال ملایا۔ مڑ کے آون اپنے وطن، بے وطن پنڈھ مکائیا۔ جنہاں دا اکو گھاٹ اکو پتن، اکو تیرے در چڑھن چائیں چائیا۔ اوہ تیرے دوار وسن، سچ دوارے سوہا پائیا۔ تینوں مل کے ہسن، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی دھار ہو کے نجن، ٹپن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سچکھنڈ آہ ویکھ میرے میت، مترا دیاں درڑائیا۔ جنہاں ستجگ بدلنی ریت، ریتی اپنی اک سمجھائیا۔ جیہڑے گاؤندے دُھر دا گیت، تُوں میرا میں تیرا راگ جنائیا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، کعبیاں باہر سوہا پائیا۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی وچ سہائیا۔ اوہناں دی کرنہار شبد گرو تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ تیرے دوارے ہون وسنیک، پلو تیرے نال گنڈھائیا۔ میں دوہاں نوں کراں تاکید، سہج نال درڑائیا۔ اک دوجے دی آسا منسا پوری کرنی اُمید، حرص ہوس دینی مٹائیا۔ سانجھی رکھنی پریت، پریت مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پار کرنی لیک، لائن عین تیری دتی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک سنائیا۔ سچکھنڈ آ ویکھ لے میرے پیارے گرمکھ، شبدی گر گر دھار وڈیائیا۔ جنہاں جنم مرن دا میٹنا دُکھ، آون جاون رہے نہ رائیا۔ اُجل ہونی جنی ککھ، ملے مان جنیدی مائیا۔ آتم ملنا سکھ، دُکھاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لوک مات وچوں لینے چُک، گھر تیرے دینے پہنچائیا۔ جتھے وسے ابناشی اچت، چیتن بیٹھا سوہا پائیا۔ تُوں ویکھ

کے ہونا خوش، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سب نوں پیار نال لئیں پُچھ، نمرتا وچ میل ملائیا۔ ویکھیں کتے ہو نہ جاویں چُپ، آپ اپنا نین شرمائیا۔ جنہاں ناتا چھڈنا کلجگ اندھیرا گھُپ، کوڑی کیریا پندھ مُکائیا۔ اوہ گاؤندے آون ٹوں میرا میں تیرا ساچی ٹک، دو جا راگ نہ کھئے الائیا۔ تیرے دوار آ کے میرے چرن کول اوہناں دا پینڈا جائے مُک، آگے پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ اوہ سنت سہیلے جن بھگت میرے شبد انادی سَت، اپرادھی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سہائے سہنجی رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پریم چند دے گرہ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ اوہ تگ لے میرے لال، سو پُرکھ نرنجن رہیا سُنائیا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے چٹرائیا۔ چترگپت لیکھ نہ سکے وکھال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی موٹ نہ چلے نال، اپنا سنگ بنائیا۔ چوراسی کرنی پئے نہ بھال، چارے کھانی اکھ اٹھائیا۔ میں اوہناں دی کراں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دیناں بندھپ ہو کے دین دیاں، دیا اپنی اک کھائیا۔ سچکھنڈ وکھاواں سچی دھرمسال، دھرم دی دھار اک درزائیا۔ آپے ویکھاں مُریداں حال، مُرشد ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ سب دی لیکھے پاواں گھال، جو جن آئن سرنائیا۔ ستگر شبد بناواں دلال، وچولا اگم اتھاپیا۔ زندگی دا حل کراں سوال، جیون اور رہے نہ رائیا۔ ٹوں آوندیاں نوں لینا سنبھال، سمبل دا مالک رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچکھنڈ اوہ ویکھ گُرمکھ میرے رنگ رتے، رتن امولک نظری آئیا۔ جنہاں دے انتر اکو ستے، ست سوامی ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کیریا چھڈی متے، ستگر مت لئی اپنائیا۔ جنہاں دے صاف ہونے کھتے، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ اگتی تہ کھئے نہ تپے، سانتک ست دتا کرائیا۔ جنہاں ٹوں میرا میں تیرا ڈھولے چے، سوہنگ اگم اتھاپیا۔ اوہ آدانت دے میرے بچے، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ اوہ چھٹن مکان کایا کچے، تن وجود ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرے دوارے آون بھجے، پچھلا پندھ مُکائیا۔ سچکھنڈ بیٹھن سچے، ہر کرتا آپ ٹکائیا۔ پریم پیار دے لین مزے، رس اکو اک

چکھائیا۔ جتھے دُھر دا دیپک جگے، جوتی جوت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ اوہ تگ لے گرُمکھ میرے سنت، ست دیاں جنائیا۔ جنہاں دا اِکو نام منیا منت، من دی منسا دئے گوائیا۔ گڑھ توڑھ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے وچ سمائیا۔ بن کے ساچی سنگت، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ در ٹھانڈے کرن ممت، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اوہناں غم رہے نہ چنت، چنتا چکھا نہ دئے جلائیا۔ پُرکھ اکال بخشنی ممت، دین دیال دیا کھائیا۔ اوہناں تیری آؤنا سمت، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے در دربار پُجن دیوے کوئی نہ نندک، ہرجن ساچے آن چائیں چائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چیلہ سنگھ دے گرہ پنڈ سئی خُرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پرہہ جُگ جُگ کھیل ویکھے تیرے ہر دے، دُھر دا مالک دھیان لگائیا۔ بھگت سُہیلے تیرے دُکھ رہے بہر دے، جگت راج سماج دُبائیا۔ دوسرین تیرا نام رہے چیدے، انتر وڑ وڑ کھوج کھوجائیا۔ جگت جہان رہے چھڈدے، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ واسطے پا پا رہے لبھدے، کھوجن تھاو تھائیا۔ کدی میلے ہون نال سبب دے، ستجگ تریتا دواپردے دُبائیا۔ اِشارے ملدے رہے اکھ دے، اکھراں والی وِدیا اک سُنائیا۔ چہن ماتر درشن ہندے رہے پرتکھ دے، ساکھیات سرگن روپ دھرائیا۔ سُنپڑے سُن دے رہے کچ دے، کنچن گڑھ دھیان لگائیا۔ تیری سرنائی رہے ڈھٹھدے، دُور دُراٹے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان دیا کھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہہ بن بھگتی کوئی نہ تریا، جگت شاستر دین گواہیا۔ بنا نام توں منزل کھئے نہ چڑھیا، گرہ سچ نہ کھئے وکھائیا۔ بنا پیار توں ملے کیسے نہ دریا، در دروازہ نہ کھئے کھلائییا۔ کی کھیل نرائن نریا، مہربان دینا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہیا سچکھنڈ میرا نراکھر کیسے نہ پڑھیا، وِدیا وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا شبدي دھار میں پلُو پھڑیا، گنڈھ آتم نال پوائیا۔ اوہ نرہے ہو کدے نہ ڈریا، بھے جگت نہ کھئے رکھائیا۔ سنسار ساگر وچوں

تریا، تاری اِکو نام لگائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے وڑیا، آکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد اپنا گھر وسائیا۔ سچکھنڈ جس اُپر میں اپنی کرپا کردا، کرپن لیکھے لوآن لگائیا۔ سو سنت سہیلا نہ جنے نہ مردا، مرجیوت رُوپ وٹائیا۔ اوہ مالک ہووے میرے گھر دا، گرہ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے اِکو دیپک بلدا، دُوچی اور نہ کھئے رُشنائیا۔ اوہ کھیل ویکھے نہچل دھام اٹل دا، سچ سِنگھاسن دھیان لگائیا۔ جھگڑا مُک جائے مہیئل جل تھل دا، اسگاہاں دا لہنا جائے مُکائیا۔ جوت جوت وچ رلدا، جوتی جوت وچ سائیا۔ وچھوڑا بھئے گھڑی نہ پل دا، پاربرہم اپنے رنگ رنگائیا۔ ایہو لہنا میری کرپا دے پھل دا، پھلیبھوت دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہہ میں بھگت ویکھے تیرے لوک مات، ستجگ تریتا دواپرکلجگ دھیان لگائیا۔ کیسے سُکھ ملیا نہ دوس رات، بھنڑی زین رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سارے تیرا مارگ رہے جھاک، پن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کیسے دا چھن بھنگر کھولیا تاک، پردہ پردیاں وچوں لابییا۔ شبد دی دے کے آواز، سُن سادھ دِتا درڑائیا۔ نرگن سرگن رچ کے کاج، کرنی کرتے کار کھائیا۔ ست پریتی دے کے داد، دُولتمند دِتا بنائیا۔ نندرا کھول کے جاگ، جاگرت جوت کیتی رُشنائیا۔ ہر پرگٹ ہو کے کدے نال ربیا نہیں ساکھیات، سگلا سنگ نہ کدے رکھائیا۔ چھن بھنگر درس دِتا مہا لکھائی کاغذات، اکھڑ اکھڑاں نال جُڑائیا۔ مجموعہ بنا کے الفیے الفاظ، نغمہ دِتا جنائیا۔ کلجگ انت تیرا مُکیا اکھا راج، جس دی روایت نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان محبوب کرپا کری آپ مہاراج، نرورہ ہو کے ہویا سہائیا۔ سیس جگدیش رکھ کے تاج، تخت نواسی حُکم سُنائیا۔ ست سچ دی سازن ساز، سجن بن کے بھیو کھلائییا۔ جن بھگت سہیلے مار آواز، سوتے مات لئے اُٹھائیا۔ پورب لہنا سچ دا واچ، واچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا آتم پرما تم لیا بندھائیا۔ سچ نام دی دے سوغات، وست اٹلی آپ ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھ کے کھیل تماش، طمع پچھلی دتی بھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل شاہو شاہاش، شہنشاہ تیری بے پرواہییا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سینگہ دے گرہ پنڈ سئی خُرد، سرداری گیمپ ضلع جموں ☆

سچکھنڈ کہے میں تکی جوت نرنکاری، نراکار سوہا پائیا۔ جس نے آواز شبد اگئی ماری، سندیسہ دتا درڑائیا۔ اٹھ مات لوک دی کر تیاری، تریلوکی پندھ مکائیا۔ چلنا نال ہوشیاری، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پندھ مکائیا۔ آگے تکی پرم پُرکھ دی یاری، جو یارانے بھگتاں نال رکھائیا۔ جس دی تو نو چار پچھوں آئی واری، وارتا پچھلی دئے گواہیا۔ اوس کرنی کھیل نیاری، نرویر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے جس ویلے آواز وئی، میں سوادھان ہویا چائیں چائیا۔ میں اپنی آسا تھی، ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ جھٹ جوت اگئی جگی، نور دتا چمکائیا۔ مینوں اکو دسی ڈنڈی، رہبر رستہ اک وکھائیا۔ اٹھ چل وچ وربھنڈی، برہمنڈ دا پندھ مکائیا۔ توں جن بھگتاں دوار لنگھیں، پُجنا چائیں چائیا۔ چوڈاں پوہ نو آسن لاؤنا ہیٹھاں منجی، سینگھاسن ساچا سوہا پائیا۔ ایہو کھیل پرہو دی چنگی، جو کرنی دا کرتا ربیا کرائیا۔ توں اپنا پریم پیار نال رنگی، مَحَبَّت وچ وکھائیا۔ جس نے دیناں مذہباں توڑنی پابندی، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا سب دی وکھائے سندھی، سند اپنے ہتھ اٹھائیا۔ پھیر ویکھیں کس بدھ صدی چوڈھویں لنگھی، درگاہ ساچی اکھ کھلائی۔ پھیر تکیں کس بدھ دین دنی دی ڈھیہدی کندھی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ فرمانا اک سنائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہ میرے ٹھاکر سوامی، مالک دیاں جنائیا۔ توں آد دا انتریامی، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ تینوں سب نے کہا وسیا دیس انا می، میرے توں پرے تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا نگر گرامی، کھیرا اک اکھوائیا۔ جس نوں یاد کرن تمامی، طمع دا لالچ دتا بھرائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں گائیں بانی، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیرا صاحب کھیل مہانی، ستگر تیری بے پرواہیا۔ کیرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ میں سنا چاہندا تیری زبانی، بیہو ابھیدا دینا کھلائی۔ کس بدھ کلجگ اتم جن بھگتاں اُتے کریں مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ کس بدھ لیکھے لاویں گوہند پچیاں والی فربانی، کائنات دا پڑدا دینا چکائیا۔ کچھ اگلی دس نشانی، نشانہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول سدا چرن دھیانی، دھیان تیرے وچ رکھائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سوہا دے گرہ سئی کلاں ضلع جموں ★

سچکھنڈ میرے بھگت سہیلے تگ جگ، پُرکھ اکالا دین دیا لا رہیا درڑائیا۔ جنہاں دے اُپر وسان شاہ رگ، جگت واسنا پنڈھ مکائیا۔ ترے گن مایا بوجھا کے آگ، امرت میگھ آگم برسائیا۔ شبد آگئی وجا کے ند، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ مَورکھ مگدھ بنا کے بنس کگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، ہرجن اپنا میل ملائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم کھیل کراں سورا سربگ، الپک جیو ترائیا۔ کورڑی کیریا جگت واسنا میٹ کے حد، حدوڈ اپنی اک وکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے لوآن سد، سچ سندیسہ نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در تیرا اک وکھائیا۔ سچکھنڈ اوہ تگ لا میرے بھگت سہیلے، ہر سجن اک اکھوائیا۔ جنہاں آد جگاد جگ میلے، نت نوت ہوواں سہائیا۔ اوہناں لیکھے پورے ہو گئے گرو گریچیلے، سرت شبد شبد سرت وچ سمائیا۔ دین دُنی نالوں ہو کے ویلے، ناتا میرے نال رہے جڑائیا۔ اوہناں لیکھا رہیا نہ دھرم رائے دی جیلے، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہ تیرا بھگت مات کپڑا، ہر کرتے دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن پنجم چُکایا جھپڑا، جھگڑا اور رہیا نہ رائیا۔ انتر آتم میرا ویہڑا، صحن سوہنا سوہا پائیا۔ سد وسان نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ اوس دا آون جاون لکھ چوراسی چُکاں گپڑا، چارے کھانی پنڈھ مکائیا۔ ستگر شبد بنھے بیڑا، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ جیہڑے گاؤندے گیت تون میرا میں تیرا، ڈھولا آگم اتھاپیا۔ اوہناں سہنجنا ہووے ویلا، زُڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ
چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن ایکنکارا اک آکیلا، اکل کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سینگھ دے گرہ پنڈ کلاں سئی ضلع جموں ★

ہر گوبند لکھی اگئی پاتی، پترکا اپنے سیس ٹکائیا۔ اپنے اندر ماری جھاتی، چوڈاں پوہ دوس سہائیا۔ کھیل کرنا کھلا پاتی،
پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیا۔ بن کے آوے بھگتاں ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے تارے پاپی، پتت پار
کرائیا۔ آگے کتھا کہانی دے ساچی، سچ نال وڈیائیا۔ جس چرن چھہاؤنا اُپر دھرتی خاکی، خاکہ کھچ کے گیا وکھائیا۔ ڈھائی ڈھائی
بتھ دی واٹی، چاروں کُنٹ لمبائی چوڑائیا۔ جتھے سچکھنڈ نے آ کے کئی راتی، اپنا ڈیرہ لائیا۔ سینگھاسن بھے پُرکھ ابناشی،
پاربرسم پرہ بے پرواہیا۔ دیوے دات دُھر دی داتی، داتا آپ ورتائیا۔ سب دی پوری کرے آسی، ترسنا دے چکائیا۔ جو سپتس
رکھیاں اپنی دسی بھوکھت واکی، پوری دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، مہر نظر
اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا لیکھ بنایا بھاگ، ہر گوبند دتی وڈیائیا۔ جس کر کے میرے اُتے جگیا چراغ، دپیک نور ہويا رُشنائیا۔
میری جُگ جُگ دی بُجھی آگ، ترسنا دتی گوائیا۔ سانجھا کر سماج، بھگت رہیا ترائیا۔ جس دی سدا رہے جُگ چوکڑی یاد،
اٹھل بھل کدے نہ جائیا۔ اوہ بھگتاں کھیڑا کرن آیا آباد، اُجڑے دے وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بخش کے سیس دھرم دا تاج، حُکم دُھر دا اک
سمجھائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سینگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں رات توں ☆

اگی گرمکھ لاؤ پنج جیکار، جموں والے خوشی بنائیا۔ پنج لیکھاری کرو نِسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ پنج مالوے والے لاؤ دھوڑی چہار، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پنج ماجھے والے دوویں ہتھ لؤ اٹھال، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ پنج دواے والے ہونے خبردار، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ بدھک اچی کوک پکار، نعرہ سچ سنائیا۔ سارے بیٹھو نال پیار، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ حکم سُنو سچی سرکار، ہر کرتا آپ سنائیا۔ ویکھو کھیل اگم اپار، اپرمپر سوامی ربیا درڑائیا۔ حکم دیوے اگئی دھار، سندیسہ نور الاہیا۔ درگاہ ساچی کرے خبردار، مقامے حق اٹھائیا۔ سچکھنڈ نین اگھاڑ، نیت نال ملائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں آئی تیری وار، وارث ہو کے پرہ رہیا سنائیا۔ لوک مات آؤنا سچ سچے دربار، سچ سینگھاسن ویکھ وکھائیا۔ نال لیانے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو سنگ بنائیا۔ کروڑ تیتیسا بھجے سُریت کرے وچار، اپنا نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ سچکھنڈ توں میٹ اپنا پنڈھ، پاندھی ہو کے پنڈھ مکائیا۔ سندیسہ دے کے آؤنا سوریہ چند، منڈپ منڈل دینا سمجھائیا۔ سارے ویکھو کھیل سورا سرینگ، ہر کرتا کی کرائیا۔ جس دا جگ چوڑی صفتاں والا گایا چھند، نام کلمے ڈھولے راگ الاٹیا۔ اوہ کھیل کرے وچ وربھنڈ، برہمنڈ حکم ورتائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا جیرج، انڈ، اُتہج سینج کھوج کھوجائیا۔ سو صاحب سلطان نوجوان مرد مردان کی لیکھا جانے اج، رت رتڑی وچوں بدلائیا۔ پرگٹ ہو کے اُتے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ خوشیاں وچ سانوں لیا سدا، سدا شبد نام سمجھائیا۔ اسپں ساری چھڈنی حد، حدود دا پینڈا لینا مکائیا۔ لوک مات جانا بھج، بن قدام پنڈھ مکائیا۔ جن بھکتاں کول ہنا سچ، سجن ویکھنا نور الاہیا۔ جس دا ڈنک نگارہ نرگن دھار جانا وچ، سرگن دھار کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ کہے اوتار پیغمبر گرو جوتی دھار چلو نال، نرگن جوت جوت سمائیا۔ میری ویکھو سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جس میرے اُتے کرپا کرنی دین دیاں، دیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا پورب پورا کرے سوال، آسا اپنے نال رکھائیا۔ جس نے جگ چوڑی بدلی چال، ستجگ تریتا دواپر پنڈھ مکائیا۔ کلجگ انت ویکھے مریداں

حال، مُرشد ہو کے بے پروا ہیا۔ سارے خوشیاں وچ مارن چھال، نرگن دھار لے انگڑائیا۔ چلو تکیے جلوہ نور جلال، پیغمبر
 رہے سنائیا۔ جس دا صفتاں وچ اکھراں وچ دے کے آئے احوال، سندیسے دُھر سنائیا۔ جس دے حُکم اندر آد جُگاد جُگ
 چوڑی کال مہاکال، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 سنائیا۔ سچکھنڈ کہے اسیں سارے بھجے دوڑے، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اترے دھرم دھار دے پوڑے، ڈنڈا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔
 جس دی کرنی کھئے نہ موڑے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس دا لیکھا جانے براہمن گوڑے، جوتی جاتا نور الایا۔ جس دے پندھ
 لے چوڑے، گنتی گنت نہ کھئے درڑائیا۔ سچ دوار دھرنی اُتے آگئے کولے، نیرن نیرے نظری آئیا۔ سارے پُج گئے اُپر دھولے، دھرم
 دھار درسائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گایا سوپلے، سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ ساڈے کیسے دے دسدے نہیں کایا والے پنج تت چولے،
 چولی جگت نہ کھئے وکھائیا۔ سارے شبدی دھار رہے بولے، جن بھگتو جگت سنائیا۔ کوٹاں وچوں تسیں تھوڑے جیہے ٹولے،
 پرہ کرپا نال ملی وڈیائیا۔ پچن ضرور پورے ہون قوٰلے، جو پرم پُرکھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھایا۔ سچکھنڈ کہے پرہو اسیں آگئے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکھائیا۔ میرے مالک حق
 شریک، لاشریک تیری سرنائیا۔ تُوں بخشی سچ توفیق، ہمت اک بنائیا۔ اسیں پُجے ٹھیک چوڈاں پوہ تریک، ویلا وقت دئے
 گواہیا۔ تیرے چرن کول ساڈی رہے پریت، پریت مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، در تیرے سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سچکھنڈ پورب کر دھیان، تینوں دیاں سنائیا۔ گوہند ویکھ نشان، جو دھرم رہیا
 جھلائی تُوں سب دے سنے بیان، بھل رہے نہ رائیا۔ کی ورتیا کھیل جہان، گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ ویکھیں ہوویں نہ مول
 حیران، حیرانی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ
 کہے پرہو مینوں آگیا چیتا، چیتن ہو کے دیاں سنائیا۔ جس ویلے تیرا گوہند بنیا نیتا، نر نرائن تیرا حُکم منائیا۔ میں اُس دا کھیل
 ویکھا، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تیرے حُکم نال بدل کے آیا ساں بھیسا، اپنا روپ بدلائیا۔ کیوں گوہند دتا سندیسہ، سنیہڑا اک
 درڑائیا۔ میں تیرا دس دسمیسا، ست دُلارا تیرا سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میریاں گرمکھاں دا پورا کردے لیکھا، باقی رہن کھئے

نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میں گڑھی
 چمکُور نوں تکیا، تکیا بے پرواہ۔ جس دا لیکھا لیکھ کھئے نہ سکیا، نال کاغذ قلم شاہی شاہ۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسّیا، خوشی دا
 نعرہ لا۔ واہ واہ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھیا، میرے گہر گمبھیرے نوری اللہ۔ گوبند خوشیاں دے وچ رتیا، مستک نور ربیا چمکا۔
 میں چاروں کُنٹ ٹھیا، بھجیا واہو داہ۔ پھیر گوبند تیر نشانہ کسیا، مُکھی اسمان ول اُٹھا۔ میں زمیں توں پھولیا گھٹیا، خاک دتی
 اُدا۔ میں ہتھ ماریا اُتے پٹیا، پٹنے والیا تیرا لیکھا رہے نہ راء۔ پھیر گُرمکھاں ول تکیا، سوہنا نین اُٹھا۔ پنج ماجھے والے پنج دوآبے
 والے پنج ملوئے جُجھار دے جیہڑے بنے نال جتھیا، سُرُوپِیر نام دھرا۔ جنہاں دا گوبند دے وینہدیاں ستھر لٹھیا، سیس دھڑ ہویا
 جُدا۔ پھیر اپنا پاسا پرتیا، نین نین وچوں اُٹا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم
 ربیا سنا۔ سچکھنڈ کہے میں گڑھی چمکُور تکی نکھی، پُرکھ اکال دتی وکھائیا۔ گوبند دی دھار ویکھی سکھی، سکھیا بے پرواہیا۔
 جس ویلے جُجھار جھو جیا اُس ویلے گوبند دے کول ایہہ جموں والے باقی رہ گئے سی اگی، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر گوبند دی
 اندروں نگاہ ٹکی، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ پھیر پُرکھ اکال نوں اگمی چٹھی لکھی، شبدی شبد سُنائیا۔ جے نوں پریم پیار دی
 دھار مینوں دتی، دیونہار تیری وڈیائیا۔ مینوں تیری کھیل لگے مٹھی، مٹھا رس دتا چکھائیا۔ میرا لہنا دینا پُرکھ اکال آپ نچھیں،
 دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھکڑا رہے نہ پتھر ائیں، پابن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میری سیجا اُتے لٹیں، آسن اپنا اک بنائیا۔ میری
 دھار رکھیں چٹی، نرُوپِیر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کماٹیا۔ سچکھنڈ کہے میں گڑھی چمکُور ویکھیا کھیل تماش، اپنا رُوپ بدلاٹیا۔ جس جُجھار نوں دتا نہیں سی پانی گلاس، پٹھا دتا
 پرتائیا۔ اوس انت ڈگدے رکھی آس، اکھ گوبند ول ٹکائیا۔ جے نوں پُرکھ اکال دا سُت میں وی تیرا داس، سدا اپنا سنگ
 نبھائیا۔ جیہڑے میرے نال جھو جے خاص، انہاں اپنے گھر وسائیا۔ میرا اک دا اک نال ہوئے نات، ناتا دینا بندھائیا۔ صاحب ستگر
 دیویں دات، بخشش رحمت اک کماٹیا۔ جس گُرمکھ دا نام سی سنگھ گلاب، اوہ جُجھار دے کول آیا چائیں چائیا۔ پہلوں پریم
 نال کیتا آداب، سیس دتا جھکائیا۔ پھیر سر چُک کے پٹ اُتے رکھیا آپ، اپنا پریم بنائیا۔ اندر کیتا نوں میرا میں تیرا جاپ، واہ

سَتگر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ
 کہے میں ویکھیا کھیل اپارا، اپرمپر دتا دکھائیا۔ جس نے چُکیا سنگھ جُجھارا، اپنی سیو کمائیا۔ اُسنوں لگا تیر کرارا، آر پار لیکھا
 گیا مکائیا۔ اوہ دگا مُنہ دے بہارا، چھاتی چھاتی نال چُھائیا۔ پھیر گوبند نے خوشیاں وچ بولیا پرہو دا اک جیکارا، واہ واہ تیری
 بے پرواہیا۔ تیرے کول آوے گُرمکھاں نال مل کے میرا دُلارا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ کہے میں اُس ویلے خوشیاں وچ واہ واہ
 کر کے اُوچی کوک پُکارا، کوک کوک سُنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل نیارا، گوبند تیری وڈ وڈیائیا۔ اونے چر نوں اکیاں دی آگئی وارا،
 گوبند سندیسہ دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ سچکھنڈ
 کہے گوبند خوشیاں دے وچ ہسٹیا، تالی دتی وجائیا۔ پھیر گُرمکھاں دا کرایا کمر کسیا، حُکم دتا سُنائیا۔ صرف پنجاں نوں کول
 رکھیا، باقی گڑھیوں باہر کڈھائیا۔ پھیر جُجھار دے ول تکیا، جس دا میل ملیا گُرمکھ پیارے بھائیا۔ پھیر اگلی کیتی اچھیا، پڑدا
 دتا کھلائییا۔ تُساں میری مٹنی سکھیا، سکھ ہو کے سَتگر وچ سمائیا۔ پھیر تیر دی مُکھی نال اگئی لیکھ لیکھا، قلم شاہی نہ ہتھ
 اُٹھائیا۔ میرے سُوپریر جوانے نکیا، تینوں دیوان مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم سُنائیا۔ سچکھنڈ کہے گوبند نے تیر نال لیکھا لیکھ اپارا، دُھر دا حُکم حُکم سُنائیا۔ چچو جس ویلے آواں دوبارہ،
 شبدي دھار جوت سمائیا۔ میلا میلاں وچ سنسارا، شہادت دھرم والی بھگتائیا۔ پھیر دُھر دا ہویا اشارہ، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔
 بال اوستھا پھیر وچھڑ جانا تیرا دُلارا، آيو جگت نہ کھئے دکھائیا۔ گوبند کہا ایہ تیرا کھیل تیرا سدا سہارا، دُوچی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔
 میں سیوک سیوادار تھارا، نت نوت سیو کمائیا۔ تُوں صاحب سُلطان سکدارا، حُکمی حُکم چلائییا۔ پُرکھ اکال پُشت پناہ دے کے
 تھاپی ماریا للکارا، زور نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند تیری
 دھار اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ میں تیرے نال بدلنی ریت، ریتوان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تیرے جُجھار نوں بخشاں پھیر بنا
 کے سنگھ سُرچیت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گلاب دا ناں ہووے سنگھ رنجیت، دوہاں دا میلا سہج سُبھائیا۔ انت سمیں مہربان ہو
 کے زندگی دی کراں بخشیش، رحمت سچ کمائیا۔ پر یاد رکھیں انہاں گُرمکھاں نوں اکٹھا کرنا ٹھیک، سچ دی دھار وچوں پرگٹائیا۔

تیری آسا منسا پوری ہووے اُمید، ترسنا تریت دئے کرائیا۔ جیہڑا شبد شہادت وچ ہويا شہید، ستگر سیس جھولی پائیا۔ اوہدی دھر دوارے سدا رسید، سچکھنڈ دوار دئے گواہیا۔ گرمکھ تیرے کرن تصدیق، اگی شہادت دین بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کپا پرہ تیری آد جگاد مہربانی، مہربان تیری وڈیائیا۔ میں یودھا سوربیر مرد مردانی، جگت ہوس نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی لیکھا لیکھنا قلم کانی، شاہی شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ توں آد جگاد دا دانی، داتا بے پرواہیا۔ میری تے سدا سدا سد گرمکھ ہونے نشانی، نشانہ جگت وچ جھلائییا۔ جنہاں دی منزل ہونی آسانی، بیہو ابھیدا دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اگی گرمکھ دیو گواہی، گڑھی چمکور نال ملائییا۔ جے کہو زندگی دی دات جھولی دیواں پائی، مہر نگاہ اک اٹھائییا۔ بنا تھادے پریم توں ایہہ بچ سکدے نہیں جگت دے راہی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جے منظور اٹھا لو باہیں، اگی دوویں ہتھ اٹھائییا۔ جے خوشی ماجھے مالوے دوآبے والے رل جاؤ نال چائیں، اٹھ کے سیس جھکائییا۔ پھر پُرکھ اکالا دین دیا لاہوئے سہائی، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جن بھگتو تھادی پرتی نہیں کوئی پرائی، پیار اپنا روپ درسائیا۔ گرسکھان آگے گوہند دی آد دہائی، کوک کوک گیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگتو میں دساں ہور نشانہ، اپنا دھیان لگائییا۔ گوہند نے انت اکیاں دے گییاں نوں بنھیا سی پریم دا گانا، مؤلی تند بندھائییا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال نے بدل دینا زمانہ، محمد دا لیکھا تھادے ہتھ پھڑائییا۔ چرن دھوڑ جو ٹکا لگایا اُس دا سچ بیانا، سندھور رو کے دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا میل لئی ملائییا۔ سچکھنڈ کہے اکیاں وچوں چوڈاں جھوے، اپنی سیو کھائییا۔ پنجاں نے روپ بدل لئی اک دوے، گوہند سنگ نبھائییا۔ دو گرمکھ بن کے سونگھے، راہ کھوجن چائیں چائیا۔ اوہ وڑ گئے وہن پریم دے ڈونگھے، جتھوں باہر نہ کھئے کڈھائییا۔ گوہند گڑھی وچوں آؤن لگیان نیتر ہنجھو اوہناں دے پونجھے، پیار وچ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائییا۔ سچکھنڈ کہے پرہو تیرا کھیل اپارا، وڈ تیری بے پرواہیا۔ میرے نال پیغمبر گر اوتارا، گڑھی چمکور ویکھن آئے چائیں چائیا۔ چوڈاں پوہ نوں اوہو تیرا

نظارہ، نرگن سرگن سرگن نرگن کار کھائیا۔ میں آیا تیرے دوارا، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تیرے سنگھاسن ہیٹھاں ربیا وڑ، نیر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں پھیر ویکھیا سب نوں کھڑ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ پرہو کپڑے تیری منزل گئے چڑھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ کہے جس ویلے میں تیرے حُکم نال گڑھی چمکور پُجا، اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں مینوں حُکم دتا گجھا، سہج نال سُنائیا۔ سچکھنڈ گوبند دے گرسکھ اپنے دوارے لیانے آوے کوئی نہ دوجا، در وڑن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دا پریم کرنا آگھا، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں آیا پرہ تیرے دربار، بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ تُوں بخشش کیتی اپار، رحمت حق کھائیا۔ شہنشاہ سچی سرکار، سچ تیری شہنشاہیا۔ تُوں ڈبڈے دیویں تار، پابن پار کرائیا۔ گرمکھ لئیں اُبھار، چوراسی وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پرہو سچ دس میں آیا تیرے در، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال کہا اُٹھ ویکھ لے میرا گھر، گھرانہ دیاں درسائیا۔ جنہاں دا گھاڑن لوں گھڑ، اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ بھگت سُپیلے میرے سچکھنڈ تیرے اندر جاون وڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آج ساریاں دا اندروں پھڑ لے لڑ، جو پرہ تُوں بیٹھے سیس نوائیا۔ ایہ جگت جہان وچ زندگی وچ جان کدے نہ مر، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ ایہ لکھ چوراسی میری کیرپا نال جان تر، ڈُونگھے وہن نہ کھئے وپائیا۔ تُوں ساریاں پیاریاں بھگتاں نوں اکو وار نمسکار کر، نیوں نیوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ کہے مینوں سدیا لوک مات، اپنی دیا کھائیا۔ میریاں بھگتاں دی کدے ویکھیں نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ انہاں دا لیکھا نہیں اُتے کیسے کاغذات، اکھراں والی نہ صفت صلاحیا۔ ایہ سب توں اتم سریشٹ میری جماعت، جنہاں نوں جُملا اکھراں اکو دتا پڑھائیا۔ انہاں دی پوری کرنی انت خواہش، تمنا پور دینی کرائیا۔ جگت وشیاں توں باہر دتا وشواس، وشو دا پڑدا دتا اُٹھائیا۔ انہاں تیرے در تے میری ویکھنی راس، سوہنی خوشی بنائیا۔ ہُن اکو وار ساریاں ول مار لے جہات، جو نکلے وڈے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چوڈاں پوہ دی یاد رکھی

رات، زُڑی پرہ نے دتی مہکائیا۔ اچّ اکو وار سب دا جنم کرم دا لیکھا کیتا پاک، پتت پُنیت دتے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں ماری اتر جھاتی، دھیان لیا لگائیا۔ میرا وعدہ ہو گیا قول اقرار ہو گیا تیریاں بھگتاں واسطے سدا کھلی رکھاں تاکی، کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ میں بنیا رہاں ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ تیرے پیار دی دسدا رہاں گاتھی، ڈھولا اگم اتھایا۔ پر تُوں وی پورا کریں میرا واکی، واقف کار اک ہو آئیا۔ سدا پریم پیار دی انہاں تُوں بخشدا روہیں داتی، داتا ہو کے دیا کماٹیا۔ اگے رہے کیسے نہ واٹی، پینڈا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُوں صاحب پُرکھ سمراتھی، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو تیرے نال ہو گئی میری شرط، شرع اور نہ کھئے رکھائیا۔ جس کارن آیا اُپر دھرت، دھول اُتے پنڈھ مُکائیا۔ پھر جانا اُپر عرش، گر اوتار پیغمبر سنگ رکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا اسچرچ، اچرچ لیل تیری بے پرواہیا۔ جتھے شرع چھری دسے نہ کرد، قاتل مقتولان روپ نہ کھئے وٹائیا۔ غریب نایاں ونڈیں درد، دُکھیاں اپنی گود اٹھائیا۔ اک بینتی میں میری عرض، آرزو دیاں سُنائیا۔ اپنیاں بھگتاں دی کیسے ہتھ پھڑاویں نہ فرد، ڈمیوار نہ کھئے بنائیا۔ اوہناں دی لجا رکھیں ہون نہ دیویں نیڑد، اوڈھن اپنا نام پائیا۔ میرے دوارے دی سدھی کریں سڑک، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ گھر اپنے آون ندھڑک، بھجن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں جاواں اپنے گرہ، در تیرے تیرا سوہا پائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ کہے، بھیو ابھید نہ کھئے کھلاٹیا۔ اکو تُوں تُوں تیرا نہ رہے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں آد توں انت تک کیسے دا نہیں بھ، نرہ تیری سرنائیا۔ جگ چوڑی جنہاں نے کیتی تیری جے، اوہ گھر میرے آئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سچکھنڈ اٹھ جاہ اپنے وطن، وطن تیرا بے پرواہیا۔ جس دا آد انت دا اکو پتن، دوجا تٹ نہ کھئے بنائیا۔ جتھے بھگت سہیلے وسن، نرگن جوتی جوت نور سُنائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لا تگن، پارہم پت پرمیشور نور الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میری نو نو نمسکار، نمستے سیس جھکائیا۔ پرہو تیریاں بھگتاں دا وسدا رہے دربار، دوارکاواسی جتھے دھیان لگائیا۔ میرے

نال چلے تیئی اوتار، پیغمبر سنگ بنائیا۔ گرو دس کرن پیار، پریم پریتی تیری بے پرواہیا۔ میں جگ جگ خادم روہاں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ میں سدا سدا رہواں تیرے در دوار، سچ سچ ملے سرنائیا۔ تُوں بخشش کیتی اپار، رحمت حق کھائیا۔ سُرچیت سنگھ رنجیت سنگھ دی آئیو بخش کے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری حیران دتے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد دی سُننی سُناؤنی، تیج بھان دیاں درڑائیا۔ چھبی پوہ نوں جیہڑی پگ تیری سپتری نے بھیٹ چڑھاؤنی، اوہ رام سنگھ دے سر دینی بٹھائیا۔ جس دی لچیت ستگر مات رکھاؤنی، اکیاں دی شہادت نال بھگتائیا۔ بچے دا دان جھولی پاؤن، بنا ستگر شبد توں ایہہ بخشش کسے نہیں کراؤنی، کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھو ایہہ کوئی گلاں باتاں والی نہیں سُناؤنی، جو پچھے ورتیا آگے لیکھا پور کرائیا۔ گڑھی چمکور دی روئق اوہو اچ وکھاؤنی، جو گوہند اپنے سکھاں نال خوشی وچ ویکھی چائیں چائیا۔ ایہہ گل نہیں کدے بھلاؤنی، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ گڑھی چمکور کہے مینوں ٹیک لین دے پرہو متھا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ مینوں گوہند دے پیاریاں دا اوہو دسا جتھا، جو کمرکسے کس کے بیٹھے چائیں چائیا۔ کڈا سوہنا سنگ بنیا اکٹھا، جُجھار دے ساتھی رنگ وکھائیا۔ ایہہ کھیل تیرا انڈٹھا، جگت شاستر نہ کھئے درڑائیا۔ تیرا بھانا سدا سدا سد سب نوں لگے متھا، مہربان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تسیں بڑے وڈے بھگت، پرہہ بھگون دتی مان وڈیائیا۔ جنہاں کوئی نام نہیں جیسا وچ جگت، جگ جیون داتا اپنا رنگ رنگائیا۔ تھادے اندر سچ پریم دی ایہو بخشی شکت، تھادی شخصیت گرمکھاں والی دتی بنائیا۔ تسیں ہن مالک اپنے دا ویکھو وقت، وقت نال کی اپنی کار کھائیا۔ جدوں چاہوگے ستیاں جاگدیاں چلدیاں پھردیاں دیویگا درس، دیدار اپنا آپ کرائیا۔ ستگر شبد پیار نوں لینا پرکھ، پارکھو ہو کے اپنا دھیان لگائیا۔ تھادے انتر نرنتر امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت تت گوائیا۔ تھادی لیکھے لاوے اچ دی زین جو ٹھنڈی سرد، سینتل تھانوں دتے کرائیا۔ یاد رکھو کدی منت نہ کریو ہتھ جوڑ کے عرض نہ کریو پرہو ساڈا ونڈ درد، جے ستگر ہیں تے تھادا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ایہو کھیل کرنا اسچرج، جس دی

چار جُگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سَتگر شبد کہے انگریز سِنگھ ذرا آگے آ، تیرا لیکھا دیاں دِرڑائیا۔ جس ویلے جُجھار شہیدی گیا سی پا، دھڑ زمیں اُتے ٹکائیا۔ تیرا ناں سی اعظم خاں، تُوں رو کے ماری سی دھاں، خُدا تیری بے پرواہیا۔ کڈا سوہنا سُوَرپیر میرے بھرا ورگا بھرا، جس دی ہوئی جگت جُدائیا۔ میرا جی کُدا اس تُوں چُک کے لے جاواں کول اپنی ماں، گودی اُس دی دیاں ٹکائیا۔ پھر سِر تُوں کُلا دِتا لاه، زمیں اُتے پٹکائیا۔ پھیر دوویں بتھ جوڑ کے منگی دُعا، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ میرے مالک خالق پرتیالک جے تُوں سچا تے مینوں قبران تُوں پرھاں لئیں مِلا، مقبریاں وچ آسن کدے نہ لائیا۔ گوہند نے جھٹ نگاہ لئی اٹھا، سِنت ہتھ نال کرائیا۔ جس ویلے آیا تے ضرور لوانگا مِلا، محمد دی شرع وچوں باہراپنے نال رکھائیا۔ تینوں بچیاں وانگ گودی لوانگا بہا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ضرور انہاں دی زندگی دا لیکھا تیری جھولی دیوانگا پا، تیرے گرہ وچے ودھائیا۔ ایسے کر کے سب دا میلا لیا مِلا، سَتگر شبد اہل بھل کدے نہ جائیا۔ اوس ویلے دی شہادت پیار وچ بھگتاوے جرنیل سِنگھ گواہ، جس گوہند تُوں اُچ دا پیر بنا کے اپنے کندھ لیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسِنگھ وشنوں بھگوان، جو چاہے سو کرے وچ جہاں، کرنہار آد انت دا مالک اک اکھوائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سِنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے میری سہاؤنی رُتا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ کِرپا کرے پرہ ابناشی اچتا، نرگن نرُویر نراکار اگم اتھابیا۔ تیرا مارگ دسے اُچا، اوچ اگم دیا کھائیا۔ جگت جیو جہان رہے کھئے نہ سستا، سُرقتی شبد نال اٹھائیا۔ اپنا بھیو رکھے نہ لکا، اوہلا نرنتر دے چُکائیا۔ ہوئے روگ میٹ دے دُکھا، ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ آتم پریم جوڑے ٹٹا، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ نیج گرہ دیوے سچ دا سُکھا، پریم ساگر وچ سمائیا۔ سُپھل کرائے جنی ککھا، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ اُجل کرائے مات مُکھا، مُکھ دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سَتجگ کہے پرہ میرا وقت

سُہاؤنا، سوہنی رُت سُہائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ٹِکاؤنا، دھرم دی دھار نال رکھائیا۔ سچ دا منتر اکِ درڑاؤنا، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ کِریا کوڑ دا پندھ چُکاؤنا، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ سچ دربارا اکِ سُہاؤنا، در اکو اکِ وکھائیا۔ جتھے چار ورن اٹھاراں برن سیسِ نواؤنا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا ایشٹ اکِ مناؤنا، دیو آتما سچّی کُرمائیا۔ سو پُرکھ زرنجن اپنا کھیل کھلاؤنا، ہر پُرکھ زرنجن رنگ رنگائیا۔ ایکنکار سنگ نبھاؤنا، آد زرنجن کرے رُشنائیا۔ اباشی کرتے مارگ سمجھاؤنا، سِری بھگوان رہبر اکِ اکھوائیا۔ پاربرہم دُھر دا حُکم ورتاؤنا، برہم پردہ دئے اٹھائیا۔ شبدي شبد ناد و جاؤنا، سوئی سُرَت جگت اٹھائیا۔ دھرم دی دھار درڑاؤنا، مانو ذاتی اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اکِ وکھائیا۔ سَتجُگ کہے میرا سماں ہویا سُہاؤنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ دین دِیالا بنے رانا، رعیت دو جہان ویکھ وکھائیا۔ سب نون دسے اکو گانا، سَتگر سیوا شبد لگائیا۔ انتر نرنتر ہووے جانی جانا، پردے پردیاں وچوں کھلاؤنا۔ نو سَت ویکھے مار دھیانا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جلوہ گر بن نور نورانہ، نرویر اپنا حُکم ورتائیا۔ مینوں لوک مات دیوے مانا، سر میرے ہتھ ٹِکائیا۔ میں خوشیاں دے وچ جانا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دی گود ٹِکاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی اکِ بھگوانا، سِری بھگوان دُھردرگاپیا۔

★ ۱۵ پوہ شہشابی سمت ۶ پپی راجو دے گھر پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

سَتجُگ کہے پرہہ میری اکِ عرضوئی، بینتی دیاں جنائیا۔ اپنے در تے دیویں ڈھوئی، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ پہلوں کلجُگ دی کلا کھوپیں، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جگت وکاری رہے نہ کوئی، کوڑا ناتا دینا ٹُرائیا۔ سَت دھرم دا بیج سَت ستوادی ہو کے بوئیں، ہر پردے رنگ رنگائیا۔ غفلت وچ کدے نہ سوئیں، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ میری آشا رہی روئی، بن نیناں نیر وہائیا۔ میری تمنا موہ ممتا وچ جائے نہ موہی، مُحبّت اپنے نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا

دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ مینوں بنائیں اپنا ست ڈلارا، پوت سپوتا گود اٹھائیا۔ دیویں نام ادھارا، وست اگم ورتائیا۔ سچ دا سچ اک جیکارا، اکو تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جاتے ہوئیں اُجیارا، میرا سگلا سنگ نبھائیا۔ دین دنی دی پاوین سارا، ہر گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ کوئی جیو موركھ مؤڑھ نہ رہے گوارا، بڈھ بیک دینی کرائیا۔ اکو دسین دھرم دوارا، دو جا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ میں سب دا بنان میت مُرارا، متر بن کے جھٹ لنگھائیا۔ دھرنی اُتے دیندا رہاں اشارہ، پُرکھ اکالے تیرا راہ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہ میری پُشت پناہ دیویں تھاپی، دیونہار تیری وڈیائیا۔ میرا لیکھا رکھیں لوک ماتی، مات پت آپ ہو جائیا۔ پہلوں کلجگ دے میٹیں کوڑے پاپی، پتت رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت بنائیں ساتھی، سنگی دُھر دے نال رلائییا۔ اپنے نام دی کھولیں ہاٹی، ونج اکو اک درسائیا۔ جھگڑا میٹیں ذاتی پاتی، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ چار ورن کریں اک جماعتی، اکو اکھر دینا سمجھائیا۔ نو کھنڈ رہے نہ اندھیری راتی، ساچا چند دینا چمکائیا۔ تیرے پریم دی ہووے پرہاتی، سندھیا تیرا رنگ وکھائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھی، دُھر دے مالک تیری وڈ وڈیائیا۔ میری منت میرے صاحب منیں اکھی، اکھراں وچ دیاں سنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا کریں راکھی، اُتر پورب پچھم دکھن تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا جیون زندگی بدل دیویں حیاتی، ہر پردے ہر جو اپنا ڈیرہ لائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پرہ سب دا پورا کر دے بھوکھت، پورب لہنا دے چُکائیا۔ کلجگ بقایا رہے کوئی نہ کِشت، حساب بے باق دینا کرائیا۔ پھیر سب دی کھولیں درِشٹ، پردہ آپ چُکائیا۔ اکو تیرا منن اِشٹ، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ سچ پریتی ہووے عشق، مجازی حقیقی اکو رنگ رنگائیا۔ نیتی اندر دینا صدق، بھروسہ دینا بندھائیا۔ میری سدا اوہناں نال ہووے ملت، جو تیرا

جس گائیا۔ منوآ کرے کوئی نہ عِلّت، چار گنٹ نہ ہوئے ہلکائیا۔ تیرا رہے کھئے نہ نندک، صِفتی ڈھولے سرب سُنائیا۔ پھیر مینوں بخشیں بمت، ہر پردے اندر سیو دیاں کھائیا۔ پیار نال جاواں چنٹ، سوہنا اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ ستجگ کہے پرہہ کلجگ دی پہلوں پوری کر لے منسا، مانساں لہنا دے چُکائیا۔ پھیر میرا سُہاویں بنسا، سِر میرے ہتھہ ٹکائیا۔ جن بھگت ہون تیری انسا، سِت دُھر دے دینے پرگٹائیا۔ جیہڑے تیری کردے ہون متنا، من منسا تیرے وچ رکھائیا۔ تُوں بودھ آگادھی بن کے پنڈتا، دُھر دا لیکھا دینا درڑائیا۔ جھگڑا میٹنا کلپنا من دا، گرمت دُھر دی دینی سمجھائیا۔ اِکو روپ کرنا ساڈھے تِن ہتھہ تن دا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا چُغلی نندیا کَن دا، سچ دا سچ دینا پرگٹائیا۔ موہ لالچ رہے کیسے نہ دھنّ دا، دھرم دی دھار سرب وکھائیا۔ سنکٹ رہے کوئی نہ انّ دا، بھکھی مرے نہ کھئے لوکائیا۔ میں جِدھر ویکھاں اودھروں نعرہ سُنّاں دھنّ دھنّ دا، دھنّ پرہو تیری بے پروا بیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جُگادی کھیل اگم دا، اگم اگمڑے تیرے ہتھہ وڈیائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہہ پچھلی رہے نہ کھئے مُچھندگی، مُشکل حل دینی کرائیا۔ کلجگ دی اپنے لیکھے لے بندگی، ڈنڈاوت بندنا اپنی جھولی پائیا۔ مینوں بخشش کریں اپنے اند دی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میں کھیل تکان شبدي تیرے چنّ دی، ڈلارا اِکو سوہا پائیا۔ خوشی ویکھاں بند بند دی، بندھن شرع نہ کھئے ٹڑائیا۔ میری دھار ہووے بھگتاں سنگ دی، بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ میری آشا ایہو منگدی، اِکو تیرا نام صِفت صلاحیا۔ کھیڈ رہے نہ دین مذہب جنگ دی، شرع قتل گاہ نہ کھئے پرگٹائیا۔ حد رہے نہ دویتی کندھ دی، در اِکو ہونا سہائیا۔ وڈیائی رکھنی اپنے چھند دی، ڈھولا دسنا اگم اتھابیا۔ منزل رہے نہ کورے پنڈھ دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھہ وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہہ تُوں میرا بننا احباب،

مِتر اک اکھوائیا۔ کلجگ دا لیکھا پورا کر حساب، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ پچھلی لیکھے لا جگت کتاب، کتب خانے اپنے وچ ٹکائیا۔ مانو ذاتی کر آزاد، دین دنی دا بندھن آپ ٹرائیا۔ سچ نام سنا آپ آواز، سندیسہ اک الٹیا۔ جھگڑا رہے نہ روزہ نماز، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ پُرکھ ابناشی اکو سیس سوہے تیرے تاج، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ پھیر میرا چلے سچا راج، لوک مات وڈ وڈیائیا۔ سب دی آلس نندرا کھلے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ میرا وڈا ہووے بھاگ، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد انت دا مہاراج، مہربان ہوویں سہائیا۔ میرا ست دا ہووے سہاج، سمگری اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا حُکم چلے واحد، وعدے پچھلے سب دے پور کرائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہ میری نمسکاری، نمو نمو سیس نوائیا۔ حُکم دے دے اپنے جو تیرے کرمچاری، جُگ جُگ لوک مات سیو کھائیا۔ اوہناں دسدے آئی ستجگ واری، وارتا پچھلی دین بھلائیا۔ بے خبر رہے نہ کھئے پیغمبر گُر اوتاری، اوترے پڑدا دینا چُکائیا۔ میرے وچ تیرے نام دی ہووے اک جیکاری، جے جے کار کرے لوکائیا۔ اکو تیرا نور جوت ہونے اُجیاری، دوسر روپ نہ کھئے درسائیا۔ اکو تیرا شبد ستگرُو ہووے در درباری، در دربان سوہا پائیا۔ تُوں سچ دا بنیں بھنڈاری، ست سچ دینا ورتائیا۔ اکو نام دی بخش خُاری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ کیسے تن وجود رہے نہ کھئے بیماری، دکھی جیو نہ کھئے بللائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیری مُحبت دی ہووے یاری، یارانہ اور نہ کھئے دکھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ بننا سیکداری، سر سر اپنا حُکم ورتائیا۔ میری پیج دیویں سواری، اپہاج لولا لنگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو نو تیرا ہونے ادھاری، ادر وچ ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا نور جوت زینکاری، زرویر تیرے ہتھ وڈیائیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اندر رام دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہہ اپنی پوتر کر بسدھا، بسن بنواری دیا کھائیا۔ کوڑی کریا رہے کھئے نہ یدھا، جھگڑا لوہہ نہ کھئے وکھائیا۔ پھیر اکو اپنا نام کر اگھا، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ دتیا بھاؤ رہے نہ دوچا، دویت دینی باہر کڈھائیا۔ سچ سہنجنا ویلا ہونے لگا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ تیرے نام دالے کھئے نہ بھگا، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ ستجگ کہے پرہہ اپنی دھول کر لے صاف، ستھری مات بنائیا۔ پچھلا کرم کر معاف، مہر نظر اٹھائیا۔ جیو رہے نہ کھئے گستاخ، گلہ اندروں دینا کڈھائیا۔ ایک نور کر پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پردہ لاه پُرکھ انباش، انباشی کرتے اپنا حکم ورتائیا۔ شنکر ہلونا دے اُپر کیلاش، برہما برہم دھار اٹھائیا۔ وشن وشنو دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ آتم پر ماتم پرسدھ کر گاتھ، جیو جگت جہان درڑائیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ واٹ، منزل سب دی پور کرائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سچ ست چن کر رُشنائیا۔ ایہو میری بینتی ایہو میری آس، خواہش تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مہربان محبوب کریا کر آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہہ میری اک ارداس، آرزو عرض وچ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ساری کر ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر پردے اندر دے اپنا وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھ لوکائیا۔ چاروں کُنٹ میٹ اندھیری رات، نوری جوت چند کر رُشنائیا۔ دین مذہب کوئی کرے نہ کیسے دا گھات، گھاؤ کلمہ نام نہ کھئے لگائیا۔ سچ دھرم دی بخش دات، دوٹمند آپ ورتائیا۔ بھگت سہیلے بنا جماعت، سارے اکو گھر سمجھائیا۔ منوا رہے نہ کھئے گستاخ، ہوئے روگ دینا مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں رہے کوئی نہ شاخ، شناخت اپنی دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔

سَتَجُگ کہے پرہ کلجگ کوڑ توڑ دے ناتا، نر نرائن دیا کہائیا۔ پچھلا رہے کوئی نہ ساکہ، اگلی اگم کر پڑھائیا۔ دھرم دوار دا کھول تاکا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ لہنا رہے نہ ذاتا پاتا، دین دئی اکو رنگ رنگائیا۔ آپ بن سب دا پتا ماتا، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہ کلجگ کوڑ رہے نہ کاتی، کلکاتی دے مُکائیا۔ سب دی زندگی بدل حیاتی، ہر ہر جو ویکھ وکھائیا۔ تیرا ایشٹ ہووے نہ بہ بھاتی، اکو نام دینا چائیا۔ آتم برہم دا بنا ساتھی، دُھر دا سنگ رکھائیا۔ میرے صاحب سَتگر پھر میں تیری مٹاں آکھی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگاد جگ چوگری نرگن دھار الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر بے پرواہ وڈ تیری بے پرواہیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ★

سَتَجُگ کہے پرہ کلجگ بندھا دے بستہ، الفیے رہے نہ رائیا۔ دھرم دا صاف کر دے رستہ، مارگ اک سمجھائیا۔ ناستک کوئی نہ ہووے وسدا، مُمکھاں ڈیرہ ڈھابیا۔ تیرا گرمکھ ہووے بسدا، تیری ہستی تگے چائیں چائیا۔ اُس دے اندر بھنڈارا ہووے جس دا، صفتاں صفت صلاحیا۔ اُس دا میلا نچ نیتر ہووے اکھ دا، گیان دینا درڑائیا۔ لہنا دینا ہووے پگ دا، پکی گنڈھ نام پوائیا۔ اوہ سُر گان کوئی نہ ہووے چھکدا، پنچھیاں کھل نہ کھئے لہائیا۔ پیالہ پیندا ہووے کوئی نہ مد دا، رسنا رس نہ کھئے ہلکائیا۔ ہرجن تینوں ہووے لہدا، چار کُنٹ دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ پھر سَتگر میرا سماں پھدا، وقت شہنجننا نظری آئیا۔ میں لیکھا تکان تیری بھگتاں والی جد دا،یدی دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا ہووے لوک ماتی پھیر جگدا، جاگرت جوت کرنی آپ رُشنائیا۔

★ ۱۵ پوه شہنشاہی سمت ۶ پری دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہہ کلجگ میٹ کلپنا کوڑ، کڑتن اندروں باہر کڈھائیا۔ مانس رہے نہ کوئی مورکھ موڑھ، جو تینوں رہیا بھلائیآ۔ جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، ٹکے دھرم لگائیا۔ یودھے بنا پیر سور، سور پیر اکھوائیا۔ نام دی دے دے تور، اگم ناد شنوائیا۔ جوت دا بخش نور، اندھ اندھیر گوائیا۔ پریم وچ کر مخور، مغرور رہن کھئے نہ پائیا۔ ست سچ بنا دستور، حکم اکو اک ورتائیا۔ سب دا مالک ہو حضور، حضرت نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرا اکو کلمہ ہوئے مشہور، مشورہ تیرے نال رکھائیا۔ تون سرب کلا بھرپور، پرہہ مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے شکرئے وچ رہاں مشکور، مشکل نظر کھئے نہ آئیآ۔

★ ۱۵ پوه شہنشاہی سمت ۶ چوہڑ سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہہ مٹا کلجگ اندھیرا گھور، ست سچ کر رشنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا رہے کوئی نہ چور، ٹھگی مات دے مکائیا۔ منوا متا وچ پائے نہ شور، ترسنا ترکھا نہ کھئے تڑپھائیا۔ ست سچ دا مارگ اپنا تور، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر دی رہے کھئے نہ لوڑ، لوڑیندے ساجن ہونا سہائیا۔ بھگت بھگوان اپنے نال جوڑ، جوڑی دھرم دھار بنائیا۔ نام شبد دی رہے کوئی نہ تھوڑ، گھاٹا نظر کوئی نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نام دی لا دے اگئی مہر، مہرے سب دے دے بدلائیا۔

★ ۱۵ پوه شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہہ میں تیری تکان ہستی، ہست چرن کول چھپائیا۔ تیریاں بھگتاں دی تکان ہستی، نگر کھیڑا سوہا پائیا۔ نام خاری تکان ہستی، جو تیرے رنگ وچ سہائیا۔ کھیل ویکھاں اُپر دھرتی، دھول نال چٹرائیا۔ تیرا لیکھا اتم پورا ہووے

شرطی، شرع دی شرع دینی بدلائیا۔ کی ہویا جے ہُنڈی تاری نرسی، نر نرائن دیا کمائیا۔ ہُن غریب بن کے دردی، دین دیاں گود ٹکائیا۔ میری اکو بینتی اکو عرضی، ارداس دیاں سُنائیا۔ سدا پیچ سواریں گُرمکھاں دے گھر دی، گھر گھر اپنے چرن ٹکائیا۔ تیری مُحبت جائے بڑھدی، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ گُرمکھاں دی کلا ہووے چڑھدی، چڑھدے لہندے وچے ودھائیا۔ میرے وچ سب دی آتما سوہنگ ڈھولا ہووے پڑھدی، شبدی راگ سُنائیا۔ میں کھیل تکان نرائن نر دی، نر ہر اپنی اکھ کھلائی۔ میری آشا بھری تیرے چرن کول دی، کول نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری جوڑی ہووے نہ گھڑی پل دی، جن بھگت سد تیرے وچ سمائیا۔

ستجگ کہے پرہہ اپنا کھیل کردے اچھا، اچھی طرح دھیان لگائیا۔ میں اک یجن کراں سچا، سچ سچ سُنائیا۔ پہلوں میںوں اپنا بناویں پچہ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پھیر دھرم دی بھریں ستا، ستوادی دیا کمائیا۔ پھر نام بھنڈارا رتن امولک دیویں رتا، نروریر اکھ کھلائی۔ پھر دھیرج بخشیں جتا، ست سنتوکھ ورتائیا۔ میری دروہی میرے وچ کوئی کھائے نہ کٹا وچھا، پنکھیرواں کھل نہ کھئے لہائیا۔ تُوں ہر گھٹ لُوں لُوں اندر ہوویں رچا، رچنا اپنی دینی بنائیا۔ ہر گھڑی میری ہووے فتح، ڈنکا اپنا نام دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ ستجگ کہے پرہہ میرا دھرم ودھائیں اگا، تیرے آگمن وچ سپس نوائیا۔ کوڑ کِریا رہے مُوں نہ دغا، جھوٹھ دا جھگڑا دینا چکائیا۔ ہرجن تیری سرنائی ہووے لگا، ایشٹ اور نہ کھئے منائیا۔ سچ پریتی وچ ہووے بجھا، مُحبت سکے نہ کھئے تڑائیا۔ تیری چلدا ہووے وچ رضا، بھانا من کے سپس نوائیا۔ سچ دوارے بیٹھا ہووے سجا، در ساچا اک وکھائیا۔ تیرے نام دا لوے مزہ، رس اپنا دینا چکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سب دی سانجھی بھگت دوارے ہووے جگہ، اکو گرہ مندر وچے ودھائیا۔ کیسے اوتار پیغمبر گر دا رہے کھئے نہ دبا، دبدبے سارے دینے چکائیا۔ ستگر شبد دا سارے سُن سدا، سُنپڑا گھر گھر دینا پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہہ چاڑھیں اکو آگتا رنگ، رنگت اور نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دا رکھیں سنگ،

سگلا سنگ بنائیا۔ میرے وچ رہے نہ کوئی بھکھ ننگ، دین دُنی دا درد دینا مٹائیا۔ دھرم پریتی سب دے نال جاوے ہنڈھ، لگی مُحبت نہ کھئے تڑائیا۔ بنا تیرے توں ہور گائے کوئی نہ چھند، آتم پرما تم راگ دینا سُنائیا۔ کھتری براہمن شو در ویش اوج نیچ دا کرے کوئی نہ جنگ، جھگڑا دے نہ کوڑ لوکائیا۔ تیرے نام دا رس آوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کوئی پوجا رہے نہ سورہ چند، وشن برہما شو سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب سچ تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہو میرا بنیں سگلا ساتھی، سوہنا رنگ بنائیا۔ شبد آسو پاویں کاٹھی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ میرا لیکھ رہے نہ کھئے دکھن دشا ایراپت ہاتھی، ہر جو دیاں سُنائیا۔ میں تیرا کھیل تکنا پُرکھ سمراتھی، دھر دے داتے دیا دینی کھائیا۔ پچھلا لہنا کیسے دا رہے کوئی نہ باقی، کلجگ کل نہ کھئے ورتائیا۔ جدھر تکان تیریاں بھگتاں دا کھلا در تے کھلی ہووے تاکی، کُنڈا بند نہ کھئے کرائیا۔ مینوں رُوح بُت دے پاک پائی، مٹی خاک وچے ودھائیا۔ نو ست رہے نہ اندھیری راتی، تیرا توری چند کرے رُشنائیا۔ میں کتھا کہانی دساں شاہ دی، ول چھل نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں کوٹاں نالوں تھوڑی چنگی آبادی، جو گرمکھ تیرے سوہا پائیا۔ مینوں کال کولوں منشاں دی سریرک کراؤنی پئے نہ واڈھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہو میں تینوں کی دساں، انترجامی تیری بے پرواہیا۔ اکو تیری سرن سرنائی ڈھٹھاں، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میں چاہندا سب دا پچھلا منسوخ کر دے پٹا، پٹے دی ولدیت توں باہر پٹنے والا اپنا سنگ رکھائیا۔ چھبی پوہ نوں گوبند شبد کولوں اگی گرسکھاں دی جھولی پواویں اک اک ٹکا، ٹکیاں دی لوچا رہے نہ رائیا۔ جس نوں بنا اکھاں توں واپے زرگن نانک دھار تپا، بن اکھ اکھ اٹھائیا۔ اوہناں اکیاں دی چھاتی اُتے لکھیا ہووے اکو اکھر پیا، پیا پٹھا لین لٹکائیا۔ نالے چُکیا ہووے ساڈھے تِن ہتھ دا پھٹا، مڑھی مساناں وچوں لین اٹھائیا۔ میں تیرا کھیل تکنا میرے صاحب پُرکھ سمرتھا، در تیرے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در دوار پچن کراں سچا، ستجگ سچ سچ وچ سُنائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سینگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہ ساچے سرنی سیس نواؤنا، پرہ نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ تیری دھوڑی مستک خاک رماؤنا، ٹکا دھردرگاہیا۔ میرے مالک جے میرا مارگ مات چلاؤنا، نو ست حکم منائیا۔ پھیر مہربان مہر نین اک اٹھاؤنا، نگاہ مہر نال ترائیا۔ اپنا شبد انادی اک سناؤنا، دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ اکو نور جوت پرگٹاؤنا، دوسر اشٹ نہ کھئے منائیا۔ اُنجا پوناں صاف کراؤنا، سگندھی اپنا نام بھرائیا۔ سب دا اتم کریں دھونا نہاؤنا، انتر میل دینی کٹائیا۔ ساچی سیجے دسیں سؤنا، سچ سینگھاسن اک وچھائیا۔ اتم پر ماتم میلا دسیں ملاؤنا، دتیا پنڈھ مکائیا۔ انراگی راگ دسیں گاؤنا، پن رسن جہو بلائیا۔ سچ دوارے دسیں سیس نواؤنا، کس بدھ پُرکھ اکال منائی دا۔ اکو ڈنکا ڈنک وجاؤنا، ڈورؤ اور نہ کھئے سنائی دا۔ راؤ رنگ اکو رنگ رنگاؤنا، حکم دسنا گوبند سچے ماہی دا۔ محل اٹل اک وساؤنا، جتھے نور اگتی ہووے نور الابی دا۔ در دروازہ اک کھلاؤنا، جتھے ورن چار بہائی دا۔ دین مذہب دا پنڈھ مکاؤنا، مکمل اتم برہم درڑائی دا۔ امرت میگھ اک برسائونا، جگت ترسنا ترپت کرائی دا۔ من کا منکا آپ بھواؤنا، دہ دس نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سارنگدھر بھگوان بیٹھلا آپ اکھواؤنا، آخر اکو رنگ درسائی دا۔ میں گل پلؤ واسطہ پاؤنا، ستجگ کہے میرا واسطہ تیرے راہی دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جے میری عرض بینتی مئے پھیر مینوں مزہ آوے ستگر تیری شہنشاہی دا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پچن سینگھ دے گھر پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہ جے میری لاؤنی مات سیوا، سیوک سچ بنائیا۔ پوجا رہے نہ کسے دیوی دیوا، دیو آتما دینی وڈیائیا۔ آپ مالک بننا الکھ ابھیوا، اگم اگوچر حکم ورتائیا۔ یاد کرے تینوں سب دی رسنا جہوا، صفتاں وچ صلاحیا۔ ویکھیں اپنے ہندیاں میرے وچ اپنی آتما نوں اوتار پیغمبر گرو کراویں نہ کدے کریوا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ میں منگدا تیرا اکو دھام نہچل نہکیوا، اٹل دوارا ویکھ وکھائیا۔ اکو پریم دا مستک ہووے تھیوا، کوستک میناں کم کسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمیں ست دیپ اکو

ہووے پہریوا، لباس اِکو دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام اگما اِکو رس ہووے میوہ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کھپو دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے جے پرہو مات لوک میرا رکھنا ناں، ست نام وڈیائیا۔ پہلو ہنس بُدھی جیو بنا کاں، گرمکھ رنگ رنگائیا۔ پھیر آتم برہم جنا، پردہ دے اُٹھائیا۔ پھیر شبدا ناد سنا، انراگی راگ الائیا۔ پھیر نرگن جوت کر رشنا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ پھیر دین مذہب مٹا، ذات پات رہن نہ پائیا۔ پہلوں چار ورن گوا، کھتری برہمن شوڈر ویش نہ کھئے اکھوائیا۔ پہلوں وشن برہما شو اُٹھا، سندیسہ دے چائیں چائیا۔ پھیر حکم فرمانا دُھر دا اگم لکھا، جس نوں آگے جانے کھئے نہ رائیا۔ پھیر سب دے اندر اپنا پھیرا پا، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ پھیر درشتی وچ دس دے راہ، رہبر رستہ اک پرگٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پہلوں اپنی کلا اک ورتا، کل دھاری ہو سہائیا۔ نرویر پُرکھ اک اکھوا، چاروں کُنٹ ڈنک وجائیا۔ جس ویلے سارے تینوں کھنگے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ ہر پردے اندروں نکلے ایہو ساڈا اللہ ایہو ساڈا واپگرُو ایہو ساڈا خُدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر میں تیرے چرناں وچ سیس جگدیش لوں جھکا، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ جس طرح کھینگا او سے طرح سیوا لوں کہا، سیوک ہو کے آپ آپا تیرے آگے ٹکائیا۔ میرے صاحب ستگر آد انت دے مالک کدے کراں نہ نانہ، ہاں وچ ہاں کہہ کے تیرا روپ بنائیا۔ توں کِریا کر مات لوک دھرنی اُتے مینوں ست دھرم دی دوائیں تھان، پہلوں کلجگ کوڑی کِریا لوک مات وچوں باہر دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے درس دا مینوں چاء، چاؤ وچ گھراؤ وچ بے پرواہو وچ بے پرواہ جس طرح لچھمن سنگھ نچ نچ کے اپنی خوشی منائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پُئو رام دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہ پهلون آسا پوری کردے محمد یار عمر، خود خدا جو تیرے آگے گیا ٹکائیا۔ جگت شرع دی رہے کھئے نہ گھنر، گھیرا دینا مکائیا۔ سارے تیرا چرن چمن، دوسر لب نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا مُکا دے محمد سیس مُن، سُنّت شرع دی شرع گوائیا۔ تیرا نام سندیسہ سارے سُنن، آندیسہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنا جگت جہان بنا دے گندن، سورن رنگ رنگائیا۔ تیرے کلمے دی آوے اکو دهنن، دهنّ انادی اک شنوائیا۔ کڑوا رہے کھئے نہ ٹمن، تاثیر بے نظیر دینی بدلائیا۔ تیرے دهرم نِشانے چاروں کُنٹ جھن، ہلارا اکو دینا دوائیا۔ گرمکھ تیرے بھگت سہیلے پهلوان سارے گھلن، دنگل دهرم دا اک بنائیا۔ کلجگ مایا وچ نہ زلن، رولا پوے نہ کھئے لوکائیا۔ تیرے شبد بھنڈارے گھلن، اگم دینے ورتائیا۔ جنہاں دا لگے کھئے نہ ملن، املڑے آپ ورتائیا۔ تون میرا میں تیرا جاپ ہووے مانو ذاتی بلن، ہر بردے تینوں لین وسائیا۔ پُرکھ اکالے تیرے ترازو سارے ٹلن، تیرے نور وچوں نور لین رُشنائیا۔ کایا اگنی تپے کسے نہ چلھن، ایندھن جگت نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا دیدہ دانستہ دیدار کر کے پھلن، گرہ مندر خوشی بنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کعبے کلن، کلمہ کائنات اک سنائیا۔ تیرے مُرید تیرے اُتون گھولی گھول گھلن، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ تون مالک خالق پرتپالک سدا صلح کلن، صلح کل تیری اک سرنائیا۔ تون لال گلالا رنگ چڑھا دے بلن، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جد میں تکان تیرے پریمی پیارے بنے ہون ڈلھن، دولھا اکو نظری آئیا۔ چھپی پوہ تون تیرے چرن کولان اُتے ہووے برکھا پھولن، نو سو تڑوے پھل تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی کنت کنتولن، کنت بے انت بسنت تیری رت سہائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ فرنگی رام دے گھر پنڈ تریوا کیمپ ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہو توں داتا گنی گہندا، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ توں آد جگاد صاحب بخشنا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ نت نوت تیرے اندر کدی نہ آئے چندا، ایکنکار اگم اتھاپیا۔ لکھ چوراسی تیری صاحب بندا، آد نرنجن تیری رُشناپیا۔ توں مالک خالق جیو پنڈا، ابناشی کرتے وڈ وڈیائیا۔ توں دیونہارا امرت دھار سندا، سیری بھگوان سہج سکھدایا۔ تیرا پریم ساگر وہن وہندا، پاربرہم نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ستجگ کہے پرہ میرے صاحب سلطانا، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے برہم گیانا، اگیان اندھیر رہے نہ رائیا۔ ست دھرم جھلا اک نشانہ، نشانہ کوڑ دے چکایا۔ پریم پریتی شبدی ہتھ گانا، ڈوری گنڈھ اپنے ہتھ اٹھایا۔ لکھ چوراسی آتم دا نرگن دھار بن کاہنا، گوپی اپنا کھیل وکھایا۔ مہربان ہو دھر دے رام، سیتا سرت لے پرناپیا۔ پیرن پیر پیغمبران دے پیغام، رسولاں نییاں بھیو کھلایا۔ تیرا سب توں وکھراں ہونے کلاما، کلمہ کائنات درڑایا۔ گرو گودیو سوامی بن انترجاما، انتشکرن پڑا دینا اٹھایا۔ پہلوں کلجگ میٹ اندھیری شاما، شمع نور جوت کر رُشناپیا۔ پھیر تیرا دو جہاناں وجے اک دمامہ، شب گوبند دھار جنایا۔ شرع دا لیکھا میٹ تاما، مذہب دی طمع رہے نہ رائیا۔ من دا رہے نہ کھئے غلاما، غربت اندروں دینی کڈھایا۔ تیرے چرن کول کول چرن سپس نواواں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جن بھگتاں پکڑ لے باہواں، باہو بل آپ پرگٹایا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے نتھاواں، صوفیاں سگلا سنگ بناپیا۔ من کلپنا رہے نہ وانگ کاواں، سرشٹی ہنس دینی وکھایا۔ پھیر میں تیرا حکم مناواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ دکھ وچ میتوں بھرنا پئے کدے نہ ہوا، پائے اف نہ کھئے سنایا۔ میرے نال بہار اپنا رکھیں ساواں، ستگر شبد سنگ بناپیا۔ تیرے نام دی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ہووے واہ واہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھے یار اکو تیری سیج ہنڈھاواں، دوجا ستھر نہ کھئے وچھایا۔ توں مہربان محبوب میرے اُتے رکھیں جگت وچ ٹھنڈی چھاواں، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ گل پلؤ واسطہ پاواں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، تیری دھوڑ اگئی بنا دھوڑ توں بنا مستک توں مستک لاواں، خوشی نرگن نرگن دھار بنائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انت رام دے گرہ پنڈ تریوا ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہ میرے پُرکھ بدھاتا، بدھ اِکو منگ منگائیا۔ تُوں سب دا نظری آویں پتا ماتا، سچ سوامی دُھر درگاہیا۔ اِکو دیونہار ہوویں داتا، اِکو وست دینی ورتائیا۔ اِکو تیرے نام دی ہووے گاتھا، اِکو سیکھیا سچ پڑھائیا۔ اِکو چلاؤنا دُھر دا راتھا، رتھوہی اِک اکھوائیا۔ اِکو پوجا ہووے پاٹھا، اِکو اِشٹ دیو سمجھائیا۔ اِکو تیرتھ ہووے تاٹا، سروور اِک سہائیا۔ اِکو کتھا کہانی ہووے ساک، سگلا سنگ اِک بنائیا۔ اِکو تیری مُحبّت دا ہووے خاک، نقشہ اِکو اِک وکھائیا۔ اِکو رہبر بننا آقا، اِکو عقل بُدھی دینی وڈیائیا۔ اِکو گرہ کھولنا تاکا، اِکو گھر گھر دینا وسائیا۔ اِکو ستگر ہووے شبد شبد تیرا کاکا، دوجا جنم نہ کھئے دہرائیا۔ ستجگ کہے پرہو پریہ میری اہو آسا، ترسنا تیرے آگے ٹکائیا۔ چرن کول دینا بھرواسا، بھرماں وچ نہ کھئے بھلائی۔ تیرا نور نظر آئے پرکاشا، پرکاش کرنا تھاؤں تھائیا۔ سب دا لیکھے لگے سواسا، جو ساہ ساہ دھیائیا۔ تُوں صاحب سرنگن تاسا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ میں تیرا مننا اکھا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مینوں آؤن نہ دیویں کوئی گھاٹا، وادھا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، تُوں آد جگاد الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر در تیرے منگ منگائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کیرپال سینگھ دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہہ جے مینوں مات لوک رکھنا، نرگن دھار دیا کھائیا۔ پہلوں دھرنی دا ویہڑا کر دے سکھنا، کوڑ گریار چور یار رہن کھئے نہ پائیا۔ پوتر ہو جاؤ تیرا لوک مات دا وطن، بے وطن کر صفائیا۔ پھیر پُرکھ اکالے مینوں دسنا، شبد سنیہڑا اک گھلائییا۔ میں دُور دُراڈا ویکھاں بنا اکھنا، نیج نین اکھ گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب تیرے ہتھ وڈیائییا۔ ستجگ کہے پرہہ جے مینوں مات لوک دینا تھان، دُھر دا حُکم جنائیا۔ پہلوں جھگڑا میٹ دے سُوَر گان، دھرم دی دھار اک پرگٹائییا۔ ہنس بُدھی رہے کوئی نہ کان، مانو کاگ وانگ نہ کھئے کُرائییا۔ سارے چپن اکو تیرا ناں، دُوچا ناؤں نہ کھئے دھیائییا۔ تُوں سب دا بننا پتا ماں، پُرکھ اکال تیری اک سرنائییا۔ جن بھگتاں بھگت سُہیلا ہو کے پکڑیں بانہ، بازو اپنا بل دھرائیا۔ سدا سُہیلا بن کے رکھیں ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ سچ دوارے کریں سچ نیاں، عدل انصاف حق درڑائییا۔ سرشٹی دی سرشٹی بنائی وانگ بھین بھرا، بُری اکھ نہ کھئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائییا۔ ستجگ کہے پرہہ جے مینوں سیوادار بناؤنا، چاکر جگت جنائیا۔ پہلوں کلجگ کوڑ کُٹب مٹاؤنا، مایا ہنس رہن نہ پائیا۔ بوئے ہنگتا گُڑھ تڑاؤنا، وکار وِبھچار دینا مٹائییا۔ دُھر دا ڈھولا اک سناؤنا، آتم پرما تم پڑدا دینا گھلائییا۔ اوتار پیغمبراں پندھ مُکاؤنا، آگے حق نہ کھئے رکھائییا۔ سچ دا حُکم اک ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ وشن برہما شو آپ سمجھاؤنا، دُھر فرمانا آپ سُنائییا۔ ست دھرم نشانہ اک جھلاؤنا، دوسر نظر کھئے نہ آئییا۔ مرد مردانہ آپ اکھواؤنا، سُوَر پیر بے پرواہییا۔ کھنڈا کھڑگ آپ چمکاؤنا، شستر اکو اک وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار دیا کھائییا۔ ستجگ کہے پرہہ جے میرا لوک مات ہونا سماں، سماپت پچھلا لیکھا دے کرائیا۔ جے مارگ چلاؤنا نواں، کوڑی کیریا دے مُکائییا۔ جے نام چپاؤنا دماں، ساہ ساہ آپ کھائییا۔ جے نُور جگاؤنا شمع، سچ جوت کریں رُشنائییا۔ جے میٹنا ہرکھ سوگ غماں، آتم پرما تم دینا درڑائییا۔ جے ختم کرنی جگت طمع، ساتک ست دینا ورتائییا۔ لیکھا رہے نہ بابا آدم حوا، پارہرم تیری اوٹ تکائییا۔ پھر میں تیرا اکو ڈھولا اکو گیت گواں، گا گا شکر منائییا۔ پھراں نال چواں، چاروں کُٹ بھجاں واہو داہییا۔ سچ سندیسہ سب نوں

کہواں، کہہ کہہ دیواں سُنائیا۔ اُٹھو ویکھو جن بھگتو تہاڈا دھرم دا جُگ ہویا رواں، کلجگ ہتھ کچھ نہ آئیا۔ میں بھگت دوارے خوشیاں نال بھواں، سچ سنگھاسن اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری اک سرنائیا۔ سَتجگ کہے جے میری لوک مات لاؤنی نینہ، دھرم دی دھار درڑائیا۔ پہلوں کلجگ کوڑی کِریا رہن نہ دیویں لیہ، ممتا موہ دینا چُکائیا۔ سب دا لیکھا پورا کریں ساڈھے تِن ہتھ سینے، جو رَوَداس چمارا گیا لکھائیا۔ پھر پیغمبران لیکھا پورا کریں ویہ، پیس پیسے اکھ اُٹھائیا۔ پیغمبران صدی چوڈھویں ویکھیں لیہ، لِن عین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب نوں میرے وچ آیاں نوں کہیں جی، جی آیاں کہہ کے میری خوشی دینی بنائیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ویرو دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سَتجگ کہے تیرے پیار دا چڑھ رنگ، مُحبّت نام والی وکھائیا۔ ست دا رہے سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ دھرم دا رہے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیرے پرکاش دا چڑھ چند، چند چند وچوں رُشنائیا۔ کلجگ منزل جائے لنگھ، پاندھی مات نہ قدم ٹیکائیا۔ گھر گھر تیری آتم سیجا ہوئے پلنگ، سُکھ آسن وجے ودھائیا۔ میرے صاحب سُرے سربنگ، سر میرے ہتھ ٹیکائیا۔ آد توں انت میری ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ آتم پر ماتم سدا سُن دا رہواں چھند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے حُکم دے سارے ہون پابند، پابندی اوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کلان ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہو میرا سچا بوئے سماج، سمگری سچ دینی ورتائیا۔ شہنشاہ اکو دے سرتے ہووے تاج، تخت نواسی اکو سوہا پائیا۔ اکو ست دی ہوئے آواز، تیرا نام ڈنک شنوائیا۔ اکو پیار دا ہووے راگ، راگ راگیاں جس نوں سیس نوائیا۔ سب دے اندر کوڑ دا ہووے تیاگ، ممتا موہ مٹائیا۔ تیرے وچھوڑے دا ہووے ویراگ، پرہوں وچ دھیان لگائیا۔ دیپک جوت جگے چراغ، چراگاہاں بوئے رُشنائیا۔ میرا وڈا بوئے سُبھاگ، بھگون تیری آس رکھائیا۔ بھگتاں دا مہکیا ہووے باغ، گلشن بغیچہ اکو نظری آئیا۔ تینوں لبھنا پئے نہ کاشی ایدھیا پراگ، کعبیاں راہ نہ کھئے تکائیا۔ ترے گن لگے کتے نہ آگ، سانتک ست ورتائیا۔ اکو سیس جھکے مہاراج، راج راجان سیس جھکائیا۔ ڈرمت میل رہے نہ داغ، پتت پُنت سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا خوشیاں وچ ارشاد، عرش دے مالک دیاں سُنائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بھائیاں دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرے صاحب سچی سرکار، ادنیٰ ہو کے سیس جھکائیا۔ دیا سنگھ دی تگ لے دھار، جو آیا بشن سنگھ روپ بدلائیا۔ گوبند دا گوبند دھار یار، یارانہ توڑ گیا نہئیا۔ تیری خوشی وچ چھڈ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری توں آگے قدم ٹکائیا۔ پُجیا سچ سچے دربار، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ رنگ چڑھیا اگم اپار، اکھ اکھنے تیری ملی سرنائیا۔ جوت جوت دی بن کے دھار، جوت جوت وچ رُشنائیا۔ میری نو نو نمسکار، جھک جھک سیس نوائیا۔ تیرے قدماں سدا بلہار، بلہاری اپنا آپ کرائیا۔ جس بھگت سہیلے دتے تار، جنم جنم دے لیکھے پور کرائیا۔ سچ پریم دی بخش کے دھار، دھرنی اُتے دتی وڈیائیا۔ اک بینتی سُن میرے داتار، دین دیال دیا کھائیا۔ اوہ تیرے پنجان پیاریاں دی سی سکدار، پنچم دا پنچم روپ درسائیا۔ او سے دی بخشش سیوا سنگھ نوں پھیر بخش دے دستار، پنجان پیاریاں وچ رلائییا۔ پچھلا رہے نہ کھئے ادھار، لیکھا سب دا پور

کرائیا۔ اُس دے مستک تلک لگاویگا رَو داس چار، گُرمکھ سِنکھ گُرمکھ سنگ رلائیا۔ پھیر پھڑاوے ہتھ ننگی تلوار، سوہنا سگن منائیا۔ ایہہ چھبی پوہ نوں وبار تون پہلوں کر لینا وبار، ووباری سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سِنکھ دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ★

سَتجگ کہے پرہہ کِریا کرنی اپار، اپرمپر دیا کمائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکار، شہنشاہ ہووے بے پرواہیا۔ جموں والیاں لیانے پنج ہار، سیوا سِنکھ دے گل دینے پہنائیا۔ اکیاں ٹکیاں دا وارنا کرنا وارو وار، دھرم دی دھار ہتھ اٹھائیا۔ آگے واسطے سیکھ دا سیکھاں نال بنیا رہے پیار، دُور نیڑا پندھ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا لیکھا سو صاحب کرنیہار، کرنی دا کرتا رنگ رنگائیا۔ پنجاں پیاریاں پنج لاؤنے پھیر جیکار، خوشیاں نال سُنائیا۔ پنجاں لیکھاریاں شبد لیکھنا مُنہ آگھاڑ، دندان نال دند نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسِنکھ وشنوں بھگوان، بَشَن سِنکھ دا لیکھا لیکھے لاوے بھگت در جگت کرے وبار، رشتیدار کوئی گُرسکھ سر پگ نہ کھئے بندھائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلان ضلع جموں ★

سَتجگ کہے پرہہ میرا بن جا دُھر دا ساقی، نام پیالہ جام گھر گھر دے پیائیا۔ آگے شبد گھوڑے چڑھ راکی، راکب اپنا بل دھرائیا۔ دو جہاناں رہے کوئی نہ عاقی، عقل بُدھی سب دی دینی ٹھیک کرائیا۔ ست دھرم دا چند چڑھیا رہے دوس راتی، اندھ اندھیر نظر نہ آئیا۔ سریشٹی تیرے چرن کولان ہووے نہاتی، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچی مُحبّت ہووے وچ لوک ماتی، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ آہ تگ میرے کول گوہند دی پاتی، جو سہج نال گیا پھڑائیا۔ جس ہتھ رکھیا اُپر اپنی چھاتی، چھتردھاری دا دعویٰ کر کے گیا سُنائیا۔ کہا سَتجگ میں آواں تے نال ہووے میرا کھلا پاتی، پت پرمیشور سگلا سنگ بنائیا۔ دھرم دوارا تیرا

ہووے ہاٹی، وسّت سچ والی ورتائیا۔ مُشکل رہے کوئی نہ گھاٹی، گھاٹے وچ نہ کھئے کُرائیا۔ کلجگ اتم میٹ کے واٹی، وٹنا تینوں دیاں ملائیا۔ میں بڑی اچھی طرح واجی، واجک ہو کے دیاں سُنائیا۔ میری اچھیا آسا منسا ساچی، سچ سچ نال ملائیا۔ اک ہور گل آکھی، آکھ کے گیا سُنائیا۔ سَتجگ جس ویلے سمت شہنشاہی دے چھویں برس وچ چھبی پوہ دی ہونی راتی، زین اپنا رنگ دکھائیا۔ اوس ویلے مالوے والیاں پنج دانے لیا نے الاچی، جو سر سے دے کنڈھے گوبند دندان ہیٹھ چب کے پھیر سر سے وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سَتگر صاحب پُرکھ سمراتھی، سمرتھیا اپنی اک درسائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

سَتجگ کہے پرہوؤ میں در تیرے سوالی، سوال دھرم دا اک جنائیا۔ میں گوبند دے مستک دی تکان لالی، پچھلا ویلا وقت دئے گواہیا۔ جس نوں مالوے والیاں ست رنگ پھلاں دی دتی سی ڈالی، پریم پریتی وچ بھیٹ کرائیا۔ اوہ ٹکائی سی وچ چاندی دی تھالی، تھالی تیراں اِنچ فُطر ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑی بتھیلی اُتے اُٹھا لئی، اُٹھا کے چاروں کُنٹ چکر دتا لگائیا۔ پھر کھبے ہتھ دی سچے پٹ تے ماری تھاپی، آواز دتی سُنائیا۔ ہس کے کہا جس ویلے آئی پرم پُرکھ دی جوت اکالی، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ اوس نے پیراں دے گرہ کرنے خالی، خواجہ خضر دئے گواہیا۔ اوس ویلے مالوے والیو دساں پھر بن کے مالی، ایہہ بھیٹا پرہ دی دینی کرائیا۔ ویکھو اوس وچ مُلّا رکھو کھئے نہ جعالی، کھوٹ نال نہ کھئے وڈیائیا۔ ضرور نال نو پتے رکھو ٹاہلی، جس نوں شیشم کہے لوکائیا۔ گوبند نے پھیر نگاہ اُٹھا لئی، نیتر لوچن اکھ کھلائی۔ چاروں کُنٹ اندھیر گھٹا دسی کالی، کالکھ ٹکا نہ کھئے دھوائیا۔ پھر ہتھ پھیریا اُپر اپنی داڑھی، سُو ریر لئی انگرائیا۔ ہُن میں پھردا وچ جنگلاں اُجاڑی، بیاباناں واہو داہیا۔ پھر شہنشاہ نال ہووے میری سکداری، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ دو جہاناں پاواں ساری، مہاسارتھی ہو کے بھجان واہو داہیا۔ محمد دی آشا تکان جس ویلے آئے صدی چوڈھویں دی واری، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا لیکھا اپر اپاری، اپرمپر اپنا حُکم ورتائیا۔

اوس ویلے روداس دے کول ہونی اک شرع والی شاری، چوڈاں حصے ونڈ ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کول ہونی اک پٹاری، جس اُتے لیکھا لیکھا ہووے پٹنے والا دُھر دا ماہیا۔ پنجاں درباریاں کھلی چھٹی ہووے داڑھی، سوہنا صاف سُتھرا رُوپ درسائیا۔ ایہ کھیل ہونا رات دے باراں وجے تے کھیل لگے سب نوں پیاری، پریم پیارا آپ کرائیا۔ مالوے والیو تہاڈا پچھلا لہنا دے پچھلا ادھاری، ایسے کر کے لے منگائیا۔ پنجاں دے ناں لیکھ دیو وڈے توں چھوٹے تگ وارو واری، کیہر سنگھ ناظر سنگھ جاگیر سنگھ کیور سنگھ چمکور سنگھ لہنا پچھلا رہیا نہ رائیا۔ ستجگ کہے پرہ میں سدا تیرے چرن کول نمسکاری، نو نو لاگاں پائیا۔ تیرے بھگتاں توں جاواں بلہاری، جنہاں تیری پریم وچ سیو کھائیا۔ اج خوشیاں دی دہاڑی، سب نوں بخش مان وڈیائیا۔ گھراں نوں جانا وارو واری، پریم وچ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا حکم سچے سیکداری، دوجا سیکدار نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرہ تیرا شبد ہووے دُھر دا یودھا، سوریہ حکمران اک اکھوائیا۔ سب دا ثابت رکھے سیس بودا، بہہ بدھ رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں اکو جیہا بخشے عہدہ، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ مکھوں نکلے کیسے نہ طوبی، تیرے نام دی وڈیائیا۔ جگت جگیا سواں اکو دسنا جوگا، جگیشر اکو رنگ رنگائیا۔ آتم رس بخشنا بھوگا، نچہر دھار پریم وبائیا۔ دُھر دا کلمہ ہوئے سلوکا، نام ندھان وجے ودھائیا۔ بھیو رہے نہ چوڈاں لوکا، چوڈاں ودیا اکو گرہ سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی تیرا ہووے ہوکا، ست دیپ اکو حکم ورتائیا۔ ہرجن نال کرے کوئی نہ دھوکھا، بیوہ بے ایمان نہ کھئے بنائیا۔ دُھر دے مالک مارگ دسنا سوکھا، منزل گھاٹی اک جنائیا۔ پنج تت دا پوتر کریں کوٹھا، ست سروپ اپنی دیا کھائیا۔ تیرا نام جینا پئے نہ نال بلان ہونٹاں، نچ آتم وسنا چائیں چائیا۔ اکو تیرے اُتے ہون سب دیاں اوٹاں، دوجا اشٹ نہ کھئے جنائیا۔ شبدی شبد ماریں چوٹاں، سوئی سرت سرت جگائیا۔ گرمکھ

رہے کوئی نہ کھوٹا، کھوٹے کھرے لینے بنائیا۔ تیرے پیار دا رہے کیسے نہ توٹا، اٹھ بھنڈار دینے بھرائیا۔ ہتھ پھڑنا پئے نہ کیسے لوٹا،
 وُضوآں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھلّ لاپے کوئی نہ سؤر گان جھوٹا، ڈھوراں مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ دین مذہب دی دسے کوئی نہ پھوٹا،
 پُھٹکل روپ نہ کھئے بنائیا۔ ہرجن دسے کوئی نہ سوتا، آلس نندرا دینا مُکائیا۔ دُکھ وچ ہووے کوئی نہ روتا، ہنجهوآں ہار نہ کھئے
 بنائیا۔ تیرا بھانا سارے مٹن نال شوفا، شک شکوہ سارا دینا گوائیا۔ مانس جائے کوئی نہ اوٹتا، خالی ککھ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا
 مالک بننا کھوٹتا، خاوند اکو اک اکھوائیا۔ تیری منزل تیرا سنت سہیلا ہووے پہنچا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ گوبند دا
 لیکھے لاوے پہلا ڈھونکا، ڈھنیا آگے نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا لیکھا پٹنا پوٹتا، پاربرہم پرہ پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے شبدا نام دا وجے اکو دھونسا،
 دھرنی دھرت دھول دھول دینا سُنائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رینا رام دے گھر پنڈ کھئے ضلع جموں ★

سَتنجگ کہے پرہ میرا سہاؤنا ہووے سماں، سماپت کوڑی کرپا دینی کرائیا۔ سچ دی جگدی ہووے شمع، اندھ اندھیر دینا
 گوائیا۔ کوڑی ہووے کیسے نہ طمع، انتر لوبھ دینا مٹائیا۔ روگ رہے کیسے نہ دماں، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ جھگڑا میٹ کے کایا
 چما، چم درشتی دینی بدلایا۔ مارگ یرگن یرگن دس کے نواں، نو کھنڈ پرتھی دینی سمجھائیا۔ تیرا سہارا اکو لواں، لما پے کے
 سیس نوائیا۔ پچھلا لیکھا رہے نہ، پچھلیاں چوہاں جُگان دا پنڈھ دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا حُکم دینا ورتائیا۔ سَتنجگ کہے پرہ میری انت خواہش، خالص دیاں جنائیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ شاخ،
 شناخت اپنی دینی وکھائیا۔ اشارہ رہے نہ عیسیٰ کوئی کلاک، گھڑی گھڑی ونڈ ونڈائیا۔ چوڈاں طبقات دا بند کرنا تاک، محمد دئے
 دہائیا۔ سرگن دھار کر اتفاق، نفاق سب دا دینا کڈھائیا۔ سرشتی تیری اکو ہووے ذات، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ لیکھا لکھ کے

نال قلم دوات، دوہاں میل میلنا سہج سُبھائیا۔ ساچے بھگتاں دینی شاباش، سِر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ شہنشاہ اک ابناش، ابناشی کرتے سِیس نوائیا۔ اوہناں ایتھے اوتھے بخشنی نجات، درگاہ ساچی ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، اِکو تیرا نُور ہووے پرکاش، جوتی جاتے تیرا نُور سوہیا پائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سِنگھ دے گرہ پنڈ کھوئے ضلع جموں ★

سَتجگ کہے پرہ مینوں بخش پیار انوکھا، وکھری دھار سمجھائیا۔ میرے وچ کرے کوئی نہ دھوکھا، دغیدار نظر کھئے نہ آئیا۔ کلپنا والی رہے نہ سوچا، سمجھ سچ دینی سمجھائیا۔ میرا سماں بڑا لما چوکھا، ہتھ سب توں نظری آئیا۔ اوناں چر پتا نہ مرے جِناں چر گھر آگے نہ ہووے پوتا، مہربان مہر وست دینی ورتائیا۔ دگھ کلیش وچ کوئی نہ ہووے روتا، نیتر نیر نہ کھئے وائیا۔ تیتھوں وچھڑ کے کوئی نہ ہووے سوتا، سُرتی سب دی لینی اٹھائیا۔ بنا تیرے توں جگاؤنی پئے کوئی نہ جوتا، جوتی جاتے اِکو تیرا نُور نظری آئیا۔ ویکھیں کدی اپنیاں بھگتاں نال کریں نہ روسا، رُسیاں سدا لئیں منائیا۔ نام خُماری دئیں مدبوشا، مدھر دُھن آپ سُنائیا۔ اوہناں نُور پڑھنا پئے کھئے نہ کوشا، اکھڑ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سدا تیرے ملن دا اُچیا رہیا شوفا، شوفا دُھر دے دینے پرگٹائیا۔ چڑھے رہن تیرے نام دی نوکا، بیڑا بیڑی اور نہ کھئے ٹِکائیا۔ بھاگ کرنا اندر چاؤ کا، چاؤ گھنیرا اک کرائیا۔ پریم دسنا واہو واہو کا، واہ واہ ستگر تیری بے پرواہیا۔ نگر کھیڑا وساؤنا سچ گراؤں کا، تن وجود سوہیا پائیا۔ کھیل ویکھن تیرے پساؤ کا، پسر پساری دھیان لگائیا۔ اوہناں اُتے حُکم ہووے نہ کیسے دباؤ کا، دباؤ اور نہ کھئے جنائیا۔ تیرا درشن تکن شہنشاہو کا، پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، میں نظارہ تکان تیرا بے پرواہو کا، بے پرواہ تیری بے پرواہی وچ سمائیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پیارے لال دے گرہ پنڈ کھوئے ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پرہہ میں تیری منگاں رحمت، رحیم دھیان لگائیا۔ کائنات تیرے نال ہووے سہمت، سہم دین مذہب دا دینا گوائیا۔ جھگڑا مکاؤنا دھوتی تہمت، طمع دا لالچ رہے نہ رائیا۔ مورتھ مگدھ رہے کوئی نہ احمق، ہرجن اپنے لینے بنائیا۔ تیرے دھر کلمے دی وجے اگمی سینت، اشارہ اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ کہے پرہہ جے میری آسا پوری کریں معقول، مکمل دیاں جنائیا۔ تیرے حکم دا ہووے اصول، اصلیت اکو نظری آئیا۔ میرے وچ بھیجیں نہ کھئے رسول، ننھے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا سچ پنکھوڑا لوں جھول، ہلارا دو جہان دکھائیا۔ تون مالک آد دا کنت کنتوبل، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ تیرے نام دا لیندا ہوئے نہ کوئی محسول، قیمت سکے نہ کھئے پائیا۔ پریم پیار دے جگت وچ بخشیں پھول، برکھا دھر دی اک رکھائیا۔ کھیل کرنی حسب معمول، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ ویکھیں میرا قول اقرار نہ جاویں بھول، اہل تیرے آگے سپس نوائیا۔ کتے لیکھا نہ کریں عرض طول، حصیاں والی ونڈ ونڈائیا۔ میں تیرے پیار وچ سدا رہواں مشغول، نظر اور نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں ڈر بھے رہے نہ شنکر والی ترسول، اکو تیرا سہارا رکھ کے سپس نوائیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ لیلایا وتی دے گرہ کرن نگر جموں شہر ☆

ستجگ کہے پرہہ دینا سچ نام بھنڈارا، پُرکھ اکال دین دیا کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نرگن دھار ہووے ورتارا، سرگن جھولی لوک مات بھرائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم پارپریم برہم بننا سچ سہارا، سہائک نائک نر نرائن اکو سوہبا پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا تون میرا میں تیرا ہوئے جیکارا، آگم آگوچر اتہاہ تیرا نام وڈیائیا۔ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ تیرے چرن کول ہووے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سپس جگدیش اکو اک نوائیا۔ وشن برہما شو دیوت سرت سرپئی ہوون سیوادارا، پارپریم پت پریشور پروردگار تیرا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ درسائیا۔

سَتَجُگ کہے پرہہ دُھر دا دیویں نام خزانہ، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ مالک بن کے دینا وچ جہانا، غریب نانیاں ہوئے سہائیا۔ تیرے دھرم
 دا دھرم جھلے نشانہ، نچھاور دو جہان کرائیا۔ ستّ دیپ کرن پروانا، پرم پُرکھ پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ چار جُگ توں وکھرا تیرا ہوئے
 ودھانا، جس دی ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ شاہو بھوپ نظر آئے اک سُلطانا، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ دینا نام اپارا، اپرمپر سوامی دیا کھائیا۔ سَتگر شبد ہوئے
 ورتارا، گرہ گرہ دیوے تھاوں تھائیا۔ تیرا حُکم ورتے سچّی سرکارا، بھہ وچ ہووے سرب لوکائیا۔ کوڑی کیریا ہوئے نہ دُھندھوکارا،
 جگت وکارا دینا مٹائیا۔ سچ دھرم دا ہووے اک دوارا، اکو وست نام ورتائیا۔ جس نوں دُور دُراڈے زرگن زرگن ویکھن پیغمبر گر
 اوتارا، سچکھنڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سُلطان تیری وڈیائیا۔
 سَتَجُگ کہے پرہہ تیرے حُکم دا ہووے بھہ، بھہ بہنجن تیری وڈیائیا۔ لکھ چوراسی تیرا بھانا سہہ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جو
 اوتار پیغمبر گرو گئے کہہ، بھوکھتاں وچ شنوائیا۔ اُس سب دی کراؤنی جے، وچے تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کوڑ کیریا کرنی لے، ستّ
 دھرم دینا پرگٹائیا۔ امرت دھار اکو وہے، کوڑ کیریا دینی رڑھائیا۔ تیری اڈیک، وچ جُگ چوڑی پتے کے، گنتی گنت نہ کھئے
 گنّائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار در تیرے منگ منگائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ دے
 دے حُکم اگئی، اگم اگمڑے آپ جنائیا۔ سرشٹی دھار ہووے نوین، نو جُگ ملے وڈیائیا۔ تینوں سارے اڈیکدے اوتار چووی،
 چوہیسویں اپنا رنگ دے رنگائیا۔ لہن دینا لیکھا سب توں لوین، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ وست امولک ستّ دھرم دی دھرنی
 دھرت دھول دھول دویں، دیونہار تیری سرنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم راگ گوین، گہر گمبھیر بے نظیر ڈھولا دینا سنّائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نام ندھانا اک ورتائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ دینا نام نام بھرپور،
 سمرتھ دیا کھائیا۔ جوتی جلوہ بخشنا نُوں، اندھ اندھیر گوائیا۔ شبد ناد پرگٹاؤنی تُوں، تریا توں باہر شنوائیا۔ درشن دینا حاضر
 حضور، حضرتاں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میں تیرے ٹھانڈے در دا ہوواں مزدور، چاکر بن کے سیو کھائیا۔ تُوں بخشش بخشنی
 والی دھوڑ، رحمت رحم وچوں کھائیا۔ میرے وچ ہووے کوئی نہ موڑھ، سگھڑ سچجے گرمکھ بھگت لینے بنائیا۔ میں تیرا سہارا تکاں

ضرور، ضرورت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیرا نام کران مشہور، مشورے نال رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کرپا میٹنا کوڑ، ہوئے ہنگتا مایا ممتا موہ وکار دھرنی دھرت دھول دھول اتوں پار کرائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جسوت سنگھ دے گرہ کرتار پُر شہر ★

ستجگ کہے پرہہ ایک بخش اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندرون کڈھ کھوٹ، کوڑ گگرم دا ڈیرہ ڈھابیا۔ آلیوں ڈگے اٹھا بوٹ، لکھ چوراسی جیو جنت رہے گرلائیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن گوت، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ سچ پرکاش بخش دے جوت، جوتی جاتے دیا کھائیا۔ من کلپنا رہے نہ سوچ، ڈھر دی سمجھ دینی درڑائیا۔ نیج نیتر کھولنا لوچ، لوئن اک پرگٹائیا۔ تیرے نام دی نو کھنڈ پرتھی ہووے سروت، سرگن نرگن اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہہ جے مینوں مات کرنا پرگٹ، پرگٹ اپنا سنگ نبھائیا۔ تون نرگن دھار وسنا ہر گھٹ، گھٹ نواسی دیا کھائیا۔ لیکھا پورا کرنا تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ رووے مارے دھابیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے ہٹ، دوسر وست نہ کھئے ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لیکھا مکا نٹوآ نٹ، سوانگی سوانگ نہ کھئے ورتائیا۔ تون صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر داتا اگم اتھابیا۔ جگ چوکری تیرا چلدا رہیا رتھ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ دئے گواہیا۔ میں واسطہ پاواں دوویں جوڑ کے ہتھ، سپس جگدیش اک نوائیا۔ میرے وچ تیرے نام دا اکو ہووے جس، تون میرا میں تیرا ڈھولا صفت صلاحیا۔ سب دی نیتر کھول اکھ، نیج نین کر رُشنائیا۔ تیرے تیری دھاروں ہون کدے نہ وکھ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، پارپرہم پت پریشور پروردگار سانجھے یار تیری آس رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ جے مینوں دھرنی دھرت دھول مات لوک سہاؤنا، سہنجی رت تیرے نال مہکائیا۔ تون پُرکھ اکالا دین دیا بن کے آؤنا، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا سب نے گاؤنا، ریتی کلجگ اتم دینی چلائیا۔ اتم پرما تم پرما تم آتم لیکھا سرب مکاؤنا، مکمل

اپنی کار بھگتائیا۔ شاہو بھوپ بن رنگ روپ زرویر پُرکھ اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق مخلوق تکنا چائیں چائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ڈنک و جاؤنا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ آپ جنائیا۔ ہوں سیوک بالک ننھا در تیرے سپس نواؤنا، ستجگ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پریشور ٹھانڈا در اک سہاؤنا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ میرے اندر چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگاؤنا، ہندو مسلم سیکھ عیسائی جگت شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہو جے مینوں گھلنا اُپر دھرنی، دھرت دھول دھول دینی وڈیائیا۔ سب نوں اکو ٹک پینی پڑھنی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی رہنا سرنی، دوجا ایشٹ نہ کھئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن نرگن زرویر نراکار نرکار اپنی کھیل کرنی، خالق خلق مخلوق ویکھنا چار کُنٹ دہ دشا چائیں چائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہرہنس سنگھ دے گرہ کرتار پُر شہر ★

ستجگ کہے پرہہ مان دینا ساچے ست دا، ست دلارا اپنا لینا بنائیا۔ وقت سہاؤنا اپنی رت دا، زڑی لوک مات مہکائیا۔ کوئی گرمکھ ہوئے نہ ہردیوں دکھ دا، ہوئے روگ دینا مٹائیا۔ آتم پرما تم میلا کرنا ساچے سکھ دا، دتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد ہو کے سب نوں پُچھدا، اپنا حکم لینا ورتائیا۔ امرت رس پیالہ دیاں گھٹ دا، مد رسنا نہ کھئے لگائیا۔ کیسے دا بھاگ نہ ہووے نکھٹ دا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ پُرکھ اکال تینوں ہووے جھکدا، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ کلجگ پینڈا ہووے مکدا، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ سب دا پاٹھ ہووے اکو ٹک دا، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دینا گائیا۔ ذات پات جھگڑا رہے نہ مانس مکھ دا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ کھیل کرنا ابناشی اچت دا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ مینوں سہارا تیری اکو اوٹ دا، اوڑک در تیرے سپس نوائیا۔ نام بھنڈارا بخشیش اتوٹ دا، اٹھ نکھٹ کدے نہ جائیا۔ اکو پرکاش ہووے تیری

جوت دا، نرگن نر دینا چمکائیا۔ پرہو میں کھیل تکان تیرے چوج دا، چوجی پریم اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ دکھ رہے نہ ہوئے روگ دا، ہنکار وکار دینا مٹائیا۔ ناتا جڑ جائے دھر سنجوگ دا، پاربرہم پرہ مل کے وجے ودھائیا۔ دین دنی کھیل کرنا اپنی موچ دا، مجلس بھگتا نال رکھائیا۔ تیرا دوار کدے نہ ہووے اوئت دا، در در گھر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ میری اک بینتی ستجگ کہے وقت ہووے سہنجنا شووق دا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا آد جگاد جگ چوکرے لوک پرلوک دا، دو جہان نوجوان در تیرے سپس جھکائیا۔

☆ ۲۲ ☆ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بتا سنگھ دے گھر کرتارپر شہر ☆

ستجگ کہے پرہ اکو نام دی دینی دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رہن نہ پائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا کرے باق، آگے منگ نہ کھئے منگائیا۔ پھیر اپنے دھرم دوار دا کھول تاک، پڑدا لوک مات چکائیا۔ جن بھگت سپیلے بنا میرے سجن ساک، ناتا کوڑ کیریا نالوں ٹرائیا۔ میں سچ دوارے تیرے رہیا آکھ، بن اکھراں کہہ سنائیا۔ کیرپا کر پُرکھ انباش، انباشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہر پردے اندر ہووے تیرا واس، واسنا مایا ممتا موہ ہنکار دینی کڈھائیا۔ تیری جوت دا ہووے پرکاش، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ رت مولے میری پرتھی آکاش، گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر تیرا ہووے وشواس، وشیاں توں باہر دینا کڈھائیا۔ توں صاحب سرب گن طاس، گنوتنا اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹ ہڈ ناڑی ماس، آتم برہم سرب دینا درڑائیا۔ شنکر کھیل تکی اُپر کیلاش، برہما برہم لوک دھیان لگائیا۔ وشنوں ویکھے کھیل تماش، وشو تیرا رنگ سوہا پائیا۔ دین دیال پُرکھ اکال سب دا اندر کرنا صاف، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا گرمکھ ہر بھگت ہووے نہ کدے گستاخ، غصہ اندر رہے نہ رائیا۔

☆ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال دربار دے نواسیاں نوٹ ☆

ستگر شبد نام دا دیوے پھگا، فاقہ جنم جنم دا دئے گوائیا۔ انتر آتم کر دئے پگا، پکا اپنا رنگ رنگائیا۔ چوراسی وچ ملے نہ دھگا، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ اگنی تت نہ ہووے تتا، تپش اندروں دئے کڈھائیا۔ کوڑی کیریا کرے ہتتا، نام کٹار ہتتہ اٹھائیا۔ ست سچ دی بخش کے ستا، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے پتہ، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا دیوے ہتتہ ہتتہ، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہربانا پُرکھ سمرتھا، سر سب دے ہتتہ ٹکائیا۔ پیج سوار کے یتھارتھ یتھا، یدی اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی جن بھگتاں بھچھیا پاوے دھر دا پھگا، فکر آگلا رہے نہ رائیا۔

☆ ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نوٹ ☆

چوڈاں طبق سُنو حکم الہی، اللہ عالمین درڑائیا۔ دھر سندیسہ دیوے بے پرواہی، واحد خُدا نُوں الہیا۔ جس دا کھیل ہونا آگم اتھاپی، جگ چوکڑی حکم ورتائیا۔ جس نُوں محمد بیٹھا سیس جھکائی، حضرت نیوں نیوں لاگے پائیا۔ قدم بوسی وچ کرے دُہائی طوبی تیرا نام خُدائیا۔ نگاہ زمیں آسمان اٹھائی، نج نیتر لوچن نین اکھ کُھلائی۔ پھیر تکیا حضرت عیسیٰ جگت رابی، رہبر اک اکھوائیا۔ جس دے انتر جلوہ نُوں رُشنائی، ظہور اک پرگٹائیا۔ موسیٰ ویکھے اکھ اٹھائی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ دروہی گھڑی لوک مات وچ آئی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ صدی بیسویں ہوئے رُشنائی، نرگن نروریر نراکار اپنا روپ دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ چوڈاں طبق لین انگری، آلس نندرا دُوں کرائیا۔ چھپی پوہ نُوں چلنا واہو داہی، دُوں دُرادے پندھ مُکائیا۔ محمد نعرہ سُننا حق جو لاشریک جنائی، شرع دی شرع وچوں

پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا مُکنا پُن صواب گناہی، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نبی رسولان ہونی جُدائی، اُمت اُمتی دئے دُہائیا۔ کی سندیسہ ربیا جنائی، بن اکھراں آپ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا اگم اتھاپیا۔ چوڈاں طبق کہن مائول زلُو زیے زن جوتی زوا، حضرتے نوش گوزے کمن حمدے خُدا توزے تزک یکتے عالمینو گھزا ظاہرے زبُو اللہ وضو زورے زگی چاسے مزو مُحبتے نُورا واجدے امام وزکے زلو کامستا ہبُو زختا ولُو آستے وضع، زاکونے ازا، بابشتے وضع، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ چوڈاں طبق اک دُو جے نُون کہندے، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ اٹھو تکو ویکھو چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ اٹھائیا۔ کس بدھ اوتار پیغمبر گرو دُھر دا بھانا سہندے، ہر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بن کلمے کلام دُھر امام دے قدماں ڈھہندے، بن سیس سیس نوائیا۔ نراکھر دھار بن الفیے توں دُھر دا حُکم کہندے، کہہ کے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چوڈاں طبق کہن اے مالک دُھر امام، کامل مُرشد تیری بے پرواہیا۔ اسپں چل کے آئیے تمام، شرع دی طمع نہ کھئے رکھائیا۔ کلمے دا ہوتے نہ کھئے غلام، بندھن تند نہ کھئے بندھائیا۔ تیرا سندیسہ حق پیغام، پیغمبران توں پرے پڑھائیا۔ تُون شہنشاہ پاتشاہ سلطان، نُور نُورانہ نُور الہیا۔ تیرا سدا سدا اگم نظام، جس دی دھارا سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جُگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل ہویا مہان، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبر کرن سلام، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں گنٹ ہوئی اندھیری شام، شمع نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ تیس بتیس کامل رہی نہ کھئے کلام، کلمہ کائنات نہ کھئے دُہائیا۔ جھگڑا تگ دین مذہب عوام، عملاں توں باہر خلق خُدائیا۔ حقیقی پیائے نہ کھئے جام، آب حیات مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو صدی چوڈھویں سنبھال سکے نہ کھئے انتظام، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو ذاتی رہی کُرائیا۔ دین مذہب چھری شرع بن کے کرے قتل عام، قاتل مقتول دا روپ بنائیا۔ یودھا سوربیر دِسے نہ کھئے نُوجوان، نُوبت حق نہ کھئے وجائیا۔ نگاہ مار مہربان محبوب تگ زمیں اسمان، چوڈاں طبق سبق اک نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے نشان، نشانے کوڑ رہے جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ چوڈاں طبق کہن اسپں آؤنا

لوک مات، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ چھپی پوہ سہنجی ہونی رات، صدی چوڈھویں وجے ودھائیا۔ اسان لیکھا تکنا کاغذات، الفیے جو ونڈ ونڈائیا۔ شرع دی تکی جماعت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ دین دُنی دے تکنے حالات، مکے کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ جو محمد حمد وچ دے کے گیا ہدایت، کلمہ حق حق سُنائیا۔ کی ہوئی اُس دے وچ اشاعت، اصل وصل یار کون کرائیا۔ کون دیونہارا انت نجات، مہر نگاہ اک اٹھائیا۔ چوڈاں طبق کہن دروہی کلمے بناؤن والے پا گئے وفات، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ من کلپنا سب دی ہوئی گُستاخ، نور چشم نہ کھئے رُسنائیا۔ پروردگار سانجھے یار اپنے حُکم دا بخش جذبات، جذبہ حق دتا درڑائیا۔ چوڈاں طبق اٹھو ویکھو مار جہات، پن نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ جس دی صفت کیتی وضاحت، سندسیاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چوڈاں طبق کہن اسیں آؤنا کلجگ کول، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ اُس ویلے ڈھولی نے وجاؤنا ڈھول، ڈنکا دھرم دوار لگائیا۔ اسان اکو چوڈاں طبقاں سانجھا نعرہ اذاتی بُو اذاتی بُو اذاتی بُو دینا بول، کوک کوک سُنائیا۔ چوڈاں گُرمکھ پریم نال ساڈا تولن تول، آیو اگی سال سمجھائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ سارے جان مؤل، مؤلا ویکھے نور الہیا۔ جس دا لیکھا جان سکے نہ کھئے بھوگول، کاغذ قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا کرے رول، رول اپنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چوڈاں طبق کہن ساڈا انت ہونا اینڈ، اینڈیکس نظر کھئے نہ آئیا۔ حضرت عیسیٰ محمد نہیں رہنے پھرتیڈ، کھیل ویکھے بے پرواہیا۔ سچ دی دھار ملے نہ ہینڈ، ہینڈز اپ دئے کرائیا۔ دُھر سندیسہ نام کلمہ کرے سینڈ، فرمانا اگم اتھاپیا۔ لیکھا جانے یوروشلم لینڈ، لینڈ مارک اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چوڈاں طبق کہن اسیں آؤنا اُپر دھرنی دھرت دھول جگ، جگت اپنا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں دِسنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ پھیر ویکھنی کلجگ دے کول دھونی آگ، جو آگنی رہی تپائیا۔ ایہہ کھیل سورا سرگ، ہر کرتا ربیا کرائیا۔ جس دا نام وجنا اگم اند، دو جہاناں آپ جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ہونا اکو چھند، پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلائییا۔ ماتو مانس مانکھ اکو سمجھا کے جد، یدی اپنا رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دی میٹ کے حد، تتان والا جھگڑا دئے

چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پُرکھ اکلا دین دایلا واحد، گاڈ اک اکھوائیا۔ چوڈاں طبق کہن ساڈی انت ہوئی سلام، قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ حُکم مٹنا اک امام، جس دی آمد وچ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس نے شرع جھگڑے میٹھے تمام، ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی اکو رنگ رنگائیا۔ کایا کھیڑا سچ ویکھنا گرام، ساڈھے تین ہتھ پردہ آپ اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دینا حق پیغام، حقیقت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ چھپی پوہ کہے میرا وقت ہونا سہنجنا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔ پرہہ آؤنا دین درد دکھ بھہ بہنجنا، جو بھو ساگر پار کرائیا۔ جو جن بھگتاں نیترا پائے نام انجنا، دُرم ت میل دھوائیا۔ سچ پریم دی چاڑھے رنگنا، کوڑی کِریا دئے گوائیا۔ جس نے تیئی اوتار سدنا، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ مکاؤنا پنڈھنا، پاندھی بن کے بھجن واپو داہیا۔ دس گرو گُردیو ساچے دھام سجننا، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو رہے نہ الگنا، وکھری کار نہ کھئے کھائیا۔ چوڈاں لوک اٹھ اٹھ بہجنا، پورب اپنا پنڈھ مکائیا۔ سب دا اکو اک جیکارا لگنا، ڈھولا گاؤن چائیں چائیا۔ جس پروردگار سانجھے یار دا اک نگارہ وجنا، نام ڈنکا حق شنوائیا۔ اُس دا کھیل ویکھو جو گوپال مورت مدنا، ست سرُپ سوہیا پائیا۔ جس دا کردے رہے ججنا، کعبیاں اکھ اٹھائیا۔ جس تُوں چرچاں وچوں لبھنا، مسیح بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ چھپی پوہ کہے میرے صاحب دا پرکاش ہونا نور اکما شمع، شام کل رہن نہ پائیا۔ جس نے دین مذہب دی میٹھی طمع، جگت تانس دئے گوائیا۔ نام کلمے شرع دا میٹھا غما، چنتا چنتا وچوں چُکائیا۔ ست دھرم دا جگ کرنا رواں، رونق آتم پرما درڑائیا۔ اکو پُرکھ اکال پروردگار سانجھا یار جینا دما، گاڈ گائیڈ اک بنائیا۔ من کلپنا کرنی منع، منسا وچ نہ کھئے بھٹکائیا۔ صدی چوڈھویں دا لیکھا ہون نہیں دینا لما، دُور درادا پنڈھ مکائیا۔ جس کارن گرو ارجن چوڈاں سو تپہ انک دا لیکھا پنا، تس کارن پنشمینٹ دئے سرب لوکائیا۔ جنہاں نے دُھر نام سن کے کتاں، اندر نہ لیا وسائیا۔ اوہناں دھرم رائے پیڑنا جو وینے وچ گتا، نانک گوہند دوویں دین گوہیا۔ محمد پھرنا بھتا، چوڈاں طبق بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ اپنا ویکھے سماں، صدی پيسویں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین مذہب ذات پات نام کلمے دا رہن نہ دیوے بتا، آتم پرما تم پرما تم آتم پاربرہم برہم پڑدا دئے چکائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ نوں پنج پیاریاں وچ شامل کرن سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بشن سنگھ دا سُت دُلارا، در دربار ملی وڈیائیا۔ سیوا سنگھ سیوا وچ لگا پیارا، پری پریتم دیا کھائیا۔ چند نال چمک گیا ستارا، سطح زمین آسمان وچی ودھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرنہارا، کرتا پُرکھ آگم اتھاپیا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر گرو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نوائیا۔ دیوت سُر کرن نمسکارا، جگ چوکڑی دھوڑی خاک رمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگارا، سانجھا یار ہوئے سہائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت دے کے نام ادھارا، ادر دا لیکھا دئے مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ بشن سنگھ کہے میں سچکھنڈ دا واسی، پرہ سچ دتی وڈیائیا۔ مات لوک دی تکان راسی، منڈل کھوجاں چائیں چائیا۔ جس صاحب دی بنیا داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ کریا کرے پُرکھ انباشی، انباش اپنا رنگ رنگائیا۔ میری دھرم دھار دی شاخی، شناخت پرہ اپنے گھر رکھائیا۔ عرض بینتی من کے اکھی، آخر اپنے گھر ٹکائیا۔ میرا لہنا رہیا نہ باقی، پورب لیکھا دتا چکائیا۔ آتم پرما تم بن کے ساتھی، درگاہ ساچی سچ ٹکائیا۔ جتھے اکو نرگن نور جوت پرکاشی، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں خوشی مناؤنی چوڈاں پوہ دی راتی، رڑی پرہ دی ویکھ وکھائیا۔ سیوا سنگھ میری یاد رکھنی باقی، باطن پڑدا دیاں کھلائییا۔ اکو پُرکھ اکال متنا کھلاپاتی، پت پریشور دھردرگاہیا۔ تیری لیکھے لگے جیون زندگی حیاتی، آب حیات امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتاں بھگت دا ویکھیا سگن، سگلا سنگ وکھائیا۔ جنہاں دے انتر آتم رنگن، رنگ انڈیٹھ اک چڑھائیا۔ سچ پریتی وچ مگن، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ گرمکھ دیپک لوک مات جگن،

جاگرت جوت بن ورن گوت رُشنائیا۔ گھر ٹھاکر بائے پرہ سجن، داتا دُھردرگاہیا۔ جو چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت لیکھا جانے سورا سربنگن، صاحب سُکھدائی بے پرواہی اپنی دیا کھائیا۔

☆ جلوس دے دربار پُجن تے ☆

سچکھنڈ کہے میں آواں گا۔ بن روپ رنگ ریکھ کھیل کھلاواں گا۔ نرگن دھار سورا سربنگ ویکھ وکھاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو نال ملاواں گا۔ وشن برہما شو ساتھ لیاواں گا۔ کروڑ تینتیس سچ اشارے نال اٹھاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان آپ سمجھاواں گا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ گرہ انتر، نرنتر اپنا رنگ رنگاواں گا۔ چار جُگ دا پچھلا واچ کے منتر، گر منتر کھوج کھجاواں گا۔ لکھ چوراسی اندر تکان بسنتر، ہڈ ماس ناڑی پھول پھولاواں گا۔ نو ست کھوج کے تھان تھنتر، پردہ اوبلا آپ چکاواں گا۔ جس برہمے دے کوٹاں پیتے منوتر، دُھر سندیسہ اک سناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاواں گا۔ سچکھنڈ کہے میرا کھیل لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ شبد گرو گردیو سناوے گاتھ، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ جس دا جُگ چوکڑی کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپرکلجگ کل ورتائیا۔ اُس دا حکم سنیہڑا ملیا خاص، شبد انادی ناد جنائیا۔ جس نے نرگن نرگن آتم پر ماتم پاؤنی راس، بن گویاں کابن ناچ نچائیا۔ جس کلجگ انت میٹنی اندھیری رات، ستجگ ست چند چمکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جو دس کے گئے بھوکھت واک، واقع سب دا لئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میں آواں گا اُپر دھرنی، دھرت دھول دھول سہائیا۔ میں اکو ٹک پڑھنی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو پُرکھ اکال دی دھہنا سرنی، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اکو دھرم دی دھار دسنی کرنی، دین مذہب ذات پات دا پنڈھ مکائیا۔ اکو منزل دسنی

چڑھنی، جتھے وشن برہما شو راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ اکو تاری دسنى ترنی، دو جہاناں پار لنگھائیا۔ اکو گرہ مندر گھر نیتز کھولنا
 ہرنی پھرنی، ہرنی ورنی اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کھے میں آؤنا سوا دس، پوہ چھبی رت سہائیا۔ جن بھگتاں پردے اندر جانا وس، واسطہ پرہہ دے نال
 جڑائیا۔ دھر دا امرت دینا رس، بن رسنا جہوا چکھائیا۔ اُس ویلے اوتار پیغمبر گرو اپنے خالی دسَن ہتھ، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔
 بنا سیس توں چرنی جاون ڈھٹھ، پُرکھ اکال تیری وڈ وڈیائیا۔ ساڈا دین مذہب دا چل سکیا مول نہ ہت، ہتھوانے روون مارن
 دھائیا۔ کوڑی کیریا لگا پھٹ، ممتا موہ رہی کُرائیا۔ سکھ مُرید سانوں گئے چھڈ، بھڑی ساڈی تیرے آکے دُہائیا۔ جس طرح
 سچکھنڈ وچ نہیں کوئی اڈ، اوتار پیغمبر گرو وکھرا نام کلمہ نہ کھئے دھیائیا۔ مذہب دا نشانہ سکے کوئی نہ گڈ، منکھ ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ اسیں آد توں تیری جوت دی جد، انت تیری جوت وچ سہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اوہ ویکھ ساڈی چوڈھویں بیسویں
 صدی دی آگئی حد، حدود آکے رہی نہ رائیا۔ گوہند ہووے گد گد، میرا ڈھٹیا دئے گواہیا۔ چار کُنٹ سرشٹی پیوے پیالے مد،
 رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ کوڑ کلپنا لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اوہ ویکھ محمد رہیا بھج، چوڈاں طبق واہو داہیا۔
 عیسیٰ نیتز رہیا اڈ، نورے چشم دھیان لگائیا۔ موسیٰ خالی وکھاوے ہتھ، مستک ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ اوتار نیتز بدل گئے جگ،
 رام کرشنا کرشنا رام سینا رادھا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ماتو ہوئے بغلے بپ، انتر رنگ نہ
 کھئے رنگائیا۔ کیسے دا رہیا نہ سچا تپ، تپیشتر ویکھ لے تھاون تھائیا۔ مایا ڈسنى ڈس گئی سپ، سادھان سنتان ڈنگ لگائیا۔
 پردا رہیا کیسے نہ پک، یک یار واحد نہ کھئے منائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ اسیں سارے گئے تھک، دھئے جوڑ
 سیس نوائیا۔ اسیں چاہندے تیرے سچکھنڈ دوارے جائے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ دین مذہب ساڈا لیکھا رہے نہ وت،
 وطن بیٹھیے چائیں چائیا۔ تُوں صاحب پریشور پت، پاربرہم اک اکھوائیا۔ میرے سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی
 پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھے یار انتر کھلے کیسے نہ اکھ، اکھیاں سارے جگت رہے ملائیا۔ نرگن دھار سچي سرکار ہو
 پرتکھ، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا چار ویداں توں باہر دے سمجھائیا۔ اسیں سارے چاہندے تُوں دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ

ایکنکار سب دا ہوویں نیتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ کہے میں اج رات نوں سب دا چار جگ دا پچھلا دس دینا لیکھا، بقایا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیرا اکو اک آد جگاد جگ چوکرے شبد گرو گر بیٹا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرویر نراکار نرنکار نر ہر نرائن سچ، ساچی سچ کار کھائیا۔

★ رات نوں ساڈھے نوو جے ★

سچکھنڈ کہے سو پُرکھ نرنجن کھیل مہانا، ہر پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ ایکنکار نور نورانہ، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا شاہ سلطانا، سری بھگوان اگم اتھاپیا۔ پاربرہم وڈ بلوانا، پروردگار نور الہیا۔ شبدی شبد کھیل مہانا، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ بنا چھپر چھن توں میرا حق مکانا، چار دیواری نہ کھئے وڈیائیا۔ سورہ چند نہ کھئے نشانہ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کوئی نہ ناما، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سرگن تت نہ کھئے پہچانا، مایا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ برہم ہوتے نہ کھئے پردھانا، آتم رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ روپ دسے نہ سیتا راما، رادھا کرشنا نہ کھئے وکھائیا۔ پیغمبر کرے نہ کھئے سلاماں، منتر نام ست نہ کھئے سنائیا۔ ڈنکا فتح وجے نہ کھئے دمامہ، دامنگیر دامن پھرن کھئے نہ پائیا۔ نہ کھئے نام نہ کھئے کلاما، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ کھئے اسمانا، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی صبح نہ کوئی شاما، گھڑی پل وقت نہ کھئے جنائیا۔ اکو میرا مہربان مہربان مہربانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا دوار سہنجنا، سوبھاوت رمنیک۔ جوت جگائے آد نرنجنا، ایکا ایکنکارا دھر رفیق۔ جس نوں کہندے گوپال مورت مدنا، سجننا اپنی حق رکھے توفیق۔ نہ گھڑیا نہ بھجنا، نہ آسا منسا کھئے امید۔ جس دا پرکاش دیپک اکو جگنا، جس دی کر سکے نہ کھئے تمہید۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک، جس دی آد انت دی شنید۔ سچکھنڈ کہے میرا جانے کھئے نہ انت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں اکھراں اکھراں وچ گا کے گئے اوتار پیغمبر سنت، فقیر کلمیاں وچ درڑائیا۔ میری مہا

کردے گئے نام والے منت، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سنڈیسہ ملدا رہیا جیو جنت، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ کسے بھیو نہ پایا
 میرا بودھ آگادھا ستگر شبد اکو پنڈت، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پُرکھ اکال دین دیاں آگے بنا بول توں کراں منت، بنا سیس
 سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں لے سچ دس میری کیہڑی سچی سمت، کون ونڈ ونڈائیا۔ کتھے میری لمٹ، حد حدود دے
 درڑائیا۔ کس تار نال میں رہیا چمٹ، سہارا کون درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں کہا پُرکھ اکال، سہج نال درڑائیا۔ میرے اندر اپنا دیپک بیٹھوں بال، آد جگاد تیری
 رُشنائیا۔ میرے صاحب تیری دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جتھے وجے کھئے نہ تال، راگ ناد نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی پُچھے
 مُریداں حال، مُرشد روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی سیکھ مُریداں کدے پُچھے کیہڑا تہاڈا سوال، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی دسے
 کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گیت لیکھا نہ سکے وکھال، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ میں ویکھاں کھیل کمال، کرتے تیری
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ کہے میری نو نو
 بندنا، سجدہ سیس جھکائیا۔ میرے صاحب سچ بخشندنا، رحمت منگاں چائیں چائیا۔ تیرا آد انت اندنا، اند اند وچوں
 درسائیا۔ میرے وینھدیاں کوٹن کوٹ جگ پتے اوتار پیغمبر گرو منگدے گئے منگنا، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ پتہ نہیں توں کس ویلے
 کس نوں اپنے رنگ وچ رنگنا، کی اپنی دیا کھائیا۔ مہربان محبوب دسدے ستجگ وچ کیہڑا نام ونڈنا، پچھلی ونڈ آگے رہے نہ
 رائیا۔ کیہڑا مستک لاؤنا چندنا، دُرمت میل دھوائیا۔ کیہڑا اوتار پیغمبر گرو مات لوک گھلنا، تن وجود نال سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میری ارداس، بینتی دیاں
 درڑائیا۔ کی کرنا کھیل تماش، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ کس بدھ دھرنی اُتے پینی راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ کی لیکھا جانے
 سرب گنتاس، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ کی اوتار پیغمبر گرو آئے آکھ، بھوکھتاں وچ تیرا راگ سُنائیا۔ کس بدھ پرگٹ ہوویں
 ساکھیات، صاحب سوامی اپنی دیا کھائیا۔ اٹھ اپنی سرشٹی دی درشٹی وچ مار جہات، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو
 ہڑی کسے دا گھلیا نہیں تاک، نج نیترا آکھ نہ کھئے رُشنائیا۔ جیہڑے تیرے مانو پیار مُحبّت وچ ہنس بُدھی ہونے کاگ، کاگ ہنس نہ

کھئے روپ بدلائیا۔ دروبی تیرے نام کلمے دا جگیا نہ کھئے چراگاہاں کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو اؤہ ویکھ میرا گھرانہ، تینوں دیاں جنائیا۔ جتھے پون پانی
 نہیں کوئی نشانہ، اگنی ہون نہ کھئے تپائیا۔ تیرا جوتی جوت نور مہانا، نرگن نرور تیری رُشنائیا۔ ایتھے سب دا اک مکانا، پیغمبر گُر
 اوتار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں سب دا مالک انترجاما، انترجامی بے پرواہیا۔ کیرپا کر نرگن نرور نر لوک مات پرگٹ کر اپنا جامہ،
 زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کیریا میٹ دے شاما، شمع نور جوت ہونے رُشنائیا۔ حق دا حق دئیں پیغاما پیغمبران تون باہر کر
 پڑھائیا۔ سوریر آیا وچ میدانا، دو جہاناں ڈنک وجائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد وشنوں بھگوانا، بھگون تیری بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سچکھنڈ اؤہ تگ نظارہ، سو پُرکھ نرنجن رہیا
 درڑائیا۔ تیرا مُحبت والا پیارا، پریمی پریم توڑ نیہائیا۔ جس دا سب نے کیتا اظہارا، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ صاحب تیرا نرنکارا،
 نروریر اک اکھوائیا۔ کاغذ قلم صفت تون باہرا، کلمیاں وچ کدی نہ آئیا۔ جس دا حکم ورتے دو دھارا، نرگن سرگن سرگن نرگن
 کار کھائیا۔ الہی نور پروردگارا، محبوب اک اکھوائیا۔ تیرے لیکھے دی پاوے سارا، لہنا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میری اک نمستے، نمو سبس جھکائیا۔
 مینوں اپنا بھیو دس دے، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ جس نال سارے گھرانے رہن وسدے، وصل اپنا یار دینا کرائیا۔ اؤہ ویکھ
 اوتار پیغمبر گرو میرے نال نسدے، بھجن چائیں چائیا۔ جنہاں نے جھگڑے بائے تت اٹھ دے، نو ست در در بنائیا۔ ونجارے بن
 گئے دین مذہب دے ہٹ دے، کائنات کھوج کھوجائیا۔ دُور دُراڈے تینوں رہے سد دے، ہوکے نام کلمے والے لگائیا۔ نیترا اٹھا کے
 رہے تكدے، دُور دُراڈے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در تیرے سبس نوائیا۔
 سچکھنڈ کہے پرہو میں تینوں جھکاں، جھک جھک سبس نوائیا۔ اک اگمی خبر پُچھاں، سہج نال درڑائیا۔ تُوں شبد گرو نوں
 کیوں کہا اٹھ میریا پتا، سٹ دُلا رے دیاں وڈیائیا۔ کیوں اوتار پیغمبر گروآں دا ویلا چکا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ مینوں اکو اک
 دکھا، ہڑی صدی چوڈھویں میرے دوارے ورن کھئے نہ پائیا۔ کسے نے مد پیتی کسے نے کھادھا پان کسے نے مکھ لگایا حقہ، تیرا

حُکم مَنّ والا نظر کھتے نہ آئیا۔ کسے نے مُونڈ مُنڈایا، کسے نے لب کٹایا، کسے نے سپس ودھایا، کسے نے ودھا لئیاں مُچھاں، مُشکل حل نہ کھتے کرائیا۔ میں ویکھیا جو جھگڑا سو جھگڑا کایا بُنا، بُتخانیان کرے نہ کھتے صفائیا۔ میں ہور تکیا سرِشٹی تیرا نام چیدی نال بُلان بُلان، پردے سکیا نہ کھتے وسائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا جی کدا ہُن میں آپ اُٹھاں، جے کوئی میرے کول اُتے نہیں آؤندا تے میں لوک مات جا کے ویکھاں تیری سرِشٹی دی درِشٹی جیہڑی تیرا نام گئی بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے اوتار پیغمبر گر کرو تیاری، ترے گن اتیتے لو انگریا۔ وشن برہما شو نال رلاؤ اکتھی ہو جائے یاری، یارانہ اک بنائیا۔ اکتھے کرو اکو واری، وارتا پچھلی دینی بھلائییا۔ دھرنی اُتے دھول اُتے دھول اُتے بولو اک جیکاری، نعرہ اک سنائیا۔ تُوں مالک ساڈا بے عیب پروردگاری، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ ساڈی دین مذہب نالوں ٹٹ گئی یاری، یارانہ تیرے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کرن صلاح، سچکھنڈ وچ اپنا متا بنائیا۔ چلو اک ملیئے راہ، رہبر تکیئے بے پرواہیا۔ جس نُوں رام کرشن کہہ کے آئے حُدا، واپگرُو ستنام درڑائیا۔ ہونا نہیں اُس تون جُدا، وکھری ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ اوہدے ہتھ سب دی بانہ، پُشت پناہ سب دے ہتھ ٹکائیا۔ جس نُوں سارے کہندے واہ واہ، سو مالک اکم اتھاپیا۔ اک ڈر آگے دین مذہب دا لگنا نہیں کوئی داء، دعویدار نہ کھتے اکھوائیا۔ ساڈا شبدی گرُو گر گواہ، شہادت انت دئے بھگنائیا۔ جس دا ساریاں نے صفتاں وچ گایا ناں، اصلی نام ہتھ نہ کیسے بھڑائیا۔ جس نُوں کہندے آئے پتا تے ماں، مالک نُور حُدا۔ اُن کی کیتا اوہ گر اوتار پیغمبر تون جھگڑا پوا کے سُوڑ تے گاں، مانو مانو نال دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں کی کہنا، پرہہ کہہ کے کی سنائیا۔ مینوں آیں جاپدا آگے واسطے میرے اندر کیسے نہیں بہنا، لوک مات وچوں کھتے نہ آئیا۔ تیرا اُسریا ہویا پیار دا مندر بنا ڈھاہے تون ڈھپنا، رنگ محل نہ کھتے سہائیا۔ تیئی اوتار پیغمبر گر انہاں اکو دسیا تیرا بھانا سہنا، دوسر سر سکے نہ کھتے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے اوہ تگ میرا نام مُقارے حق، حق حق دا نعرہ دتا لگائیا۔ درگاہ ساچی تیرا دوارا پگ، پیغمبر آئے سنائیا۔

کیوں ہويا سب نوں شک، شکوے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پرہہ ایہہ تیرا دوارا دین مذہب دا بن گیا ہٹ، ونجارے وکھرا وکھرا سودا رہے ٹکائیا۔ اوہ ویکھ حضرت عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، آواز اپنی رہیا جنائیا۔ محمد رہیا تھ، بھجے واپو داہیا۔ موسیٰ رہیا ڈھٹھ، نین مؤند اکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، وڈ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک جنائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہہ تیرا کھیل اپارا، اپرپیر نظری آئیا۔ در کھڑے گرو اوتارا، پیغمبر سوہیا پائیا۔ در درویش ہون بھکھارا، منگن چائیں چائیا۔ اکو وست دے تھارا، تھر اپنی دیا کھائیا۔ کی کھیل تکیے سنسارا، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ ساڈا چلے کھئے نہ چارا، چاروں کُنٹ دہائیا۔ راہ تکدے تیرا کل کلکی اوتارا، امام اماما ہو سہائیا۔ تیرا سُنئیے اک جیکارا، اکو صفت صلاحیا۔ سب دا خالی بھریں بھنڈارا، بھرپور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو گرو اوتار پیغمبر آئے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ وسے تیرے دھرم دھار دے کھیڑے، نگر نر نرائن ملے وڈیائیا۔ جتھے ایکا دوا نہیں جھیڑے، دُتیا بھاؤ نہ کھئے وکھائیا۔ کھیل تکن تیرے میرے، روپ انوپ اکو سوہیا پائیا۔ جھگڑے رہے نہ گرو گرو چیرے، مُرشد مُرید ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو دھرم دھار دے بیڑے، نئیا نوکا نہ کھئے رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آئے دوارے تیرے، در تیرا اکو نظری آئیا۔ صاحب سلطان کر دے مہرے، مہربان ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گرو سارے اکو وار مارو جھاکي، نگاہ چاروں کُنٹ اٹھائیا۔ تہاڈے ہنڈیاں کیوں ہوئی اندھیری راتی، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ سُوَرے ہو کے ہتھ مارو اُپر چھاتی، چھتردھاری رہیا درڑائیا۔ کیوں نہیں آتما دی گھر گھر جگی باقی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ کیوں نہیں بجر کپائی پاٹی، پڑدا سکیا نہ کھئے کھلائییا۔ کیوں نہ اندر مُکی واٹی، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کیوں نہ امرت ملیا بوند سواتی، آب حیات نہ کھئے پلائییا۔ کیوں نہ سرتی ہوئی اِکاتی، یکسوئی رنگ رنگائیا۔ کیوں نہ منزل چڑھے گھاٹی، پچھلا پندھ مُکائیا۔ کیہڑا کلمہ کیہڑا نام کیہڑی تہاڈی ہاٹی، بٹوانیو دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گرو اوتار پیغمبرو ویکھو نوجوانو، نو کھنڈ پرتھمی دھیان لگائیا۔

دیناں مذہباں دے مہربانو، پڑدا لو چُکائیا۔ دھرم دے گڈن والے نشانو، نِشا نے تِکو تهاؤں تھائیا۔ کتھن والے کرن کلامو، کائنات کھوجو چائیں جائیا۔ پھیر تِکو مقبریاں تے مڑھی مسانو، کون پلّو دے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر پھرے چار چُپھیرے، بھجے واہو داہیا۔ او تہاڈے ہُنندیاں ویکھو کلجگ نے لائے ڈیرے، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ شرع محمد دی کرے نہ کھئے نیڑے، رام راما رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ نانک تپے دا رنگ نہ آوے نیڑے، دُور دُراڈے بھجے واہو داہیا۔ کایا اگنی سب دی تپے وچ کھیڑے، ساڈھ تِن بتھ رہی جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر بھجّو نال زور، چھیتی چھیتی پنڈھ مُکائیا۔ ویکھو تہاڈے دیناں مذہباں دے گھر وچ لگے چور، بیٹھے آسن لائیا۔ پریم دی کٹ دتی ڈور، گنڈھ سکے نہ کھئے پوائیا۔ من سکے کھئے نہ ہوڑ، ہوڑا نام نہ کھئے لگائیا۔ سرتی شبد نہ سکے جوڑ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آؤ تھپئے نال بل، برہمنڈ کھنڈ چکر لگائیا۔ قداما نال نہیں جانا چل، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جدھر تکیا اودھر کپٹ چھل، ہنکار وکار وچ سرِشٹی درِشٹی دے دُہائیا۔ نیتر رووے اٹھسٹھ جل، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھابیا۔ پھل دِسیا نہ کیسے کایا ڈل، پت تہنی رہی گر لائیا۔ آتما پرما تگئی کیسے نہ رل، سچّا گھر نہ کھئے وسائیا۔ جدھر ویکھیا اودھر لوہ موہ ہنکار دا پھرے دل، بھجے واہو داہیا۔ دین مذہب ویکھی ڈونگھی ڈل، جس وچوں باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن ساچے ساڈے مالک، سچ دئے درڑائیا۔ اسپس سب نے کہا توں ساڈا پرتیالک، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن کیوں کردا این نندرا آلس، پڑدا اوبلا دے اٹھائیا۔ اسپس چاہندے سارے ماتو ہو جان رُوپ خالص، خالص رُوپ تیرا تیرے وچ سہائیا۔ سانوں مذہب دی اج تون رہی کھئے نہ لالس، جھگڑا پچھلا دتا چُکائیا۔ سچ دی حق دی تیرے نام دی نام عدالت، عدل انصاف اک کرائیا۔ کوڑی کِریا سب دے اندرون کڈھ دے جہالت، جہاں تہاں ہو سہائیا۔ مہر مُحبّت دی بخش دے نیامت، نر نرین اپنا رنگ دے رنگائیا۔ پر ساڈا اک واسطہ جے کتے صدی چوڈھویں دی ٹال دیویں قیامت، قیامگاہ تیرا در اکو

نظری آئیا۔ ٹوں آد انت دا صحیح سلامت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو کھیل سورا سربنگا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جیہڑیاں تُسیں چار جُگ منگیاں منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ پنڈا، بندہ بندگی وچ نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا کھیل پُرکھ اکال سندا، دوجی سند ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جس دے کول لیکھا چنگا مندا، چوراسی ویکھے تھاون تھائیا۔ اُس دے نام دا اکو ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلائیا۔ مُنٹ اندروں رہن نہ دیوے کھئے گندہ، اندروں اندر کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حُکم اک سُنائیا۔ پیغمبر کہن آوازے ازو، آزینو عظم ذوق زنش چشمے نرو خدائے زگت آفتابے نرونا گوشے شمی نورے رہیں تیرے زمیں توخے طبع ذہنیتے ربا محمدے خُدا دستے دُعا ذہیرے زوا گزشتے قضی بہشتے مزی چانے ستو، زانے مہو رسولے زبُو نیئے دہو کالستا کُند شبدے مردنگ نوستے نقی ظہورے مہو تبریز نوح، سینے سرمد دستے زود اووو وو تیرا مزو، میرے خُدا تیرا ظہور بے نظیر دس کدوں ہونا شروع، شرع دے مالک شرع شرع وچوں بدلائیا۔ میرے حق حق دے گاڈ، گائیڈ تیری اک دُہائیا۔ تیرے ہینڈ وچ ہتھ وچ اکو راڈ، ریڈ رنگ دے دکھائیا۔ تیرا حُکم حق کہ ہارڈ، جس نال ہینڈ ز اپ سب دے دیں کرائیا۔ محمد کہے اوہ مالک اکو واحد، مالک دُہردرگاہیا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹ سنت سادہ، بیٹھے دھونیاں تائیا۔ سُرتی وچ سارے رہے جاگ، جاگرت ویکھن تھاون تھائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ دو جہان شبدی شبد نال آباد، آبادکاری آتما پرما تائیا۔ او جُگ بدلنا اُس دا رواج، آد انت دی ریتی چلی آئیا۔ جس نے سب نوں انت دے کے جواب، جواب طلبی منگنی تھاون تھائیا۔ کیسے دی جُرت پینی نہیں سپس تے رکھ سکے کھئے تاج، تخت نواسی سارے خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اوتار پیغمبر گرو گُردیوا، دیو دیوا رہیا سُنائیا۔ تُساں سب نے بڑی چنگی کیتی سیوا، چار جُگ میرا صفتاں والا ڈھولا گائیا۔ نام چپایا نال رسنا جہوا، بُلان نال بُل دتے ٹکرائیا۔ کیسے پھڑ کے بہایا نہیں سچکھنڈ دھام نہچل نہکیوا، نج گرہ ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ سچ دسو تھادے مُریداں سکھاں نوں تھادے نام دا کیہڑا کیہڑا مل گیا میوہ، جس دا رس چکھ کے شانتی وچ تھادے وچ گئے سمائیا۔ کوئی کوستک

منیا دا لاؤنا نہیں تھیوا، تلک للائی جگت نہ کھئے وکھائیا۔ کوئی لباس نہیں پہریوا، تن بھوشن نال بدلائیآ۔ پیار تے مُحَبَّت والی دَسُو سیوا، سیوک سیوا وچ سہائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا حُکم بڑا زبردست، جابر اکو نظری آئیآ۔ اسیں تیری مہا لکھدے رہے تے ساڈے کمدے رہے ہست، ہست ہست نال بدلائیآ۔ تیری مدھ حُماری وچ رہے مست، مستی وچ تیرا ڈھولا گائیآ۔ کدی دسیا اُتے عرش کدی ویکھیا اُتے فرش، عرش فرش تیرا رُوپ نظری آئیآ۔ بھڑی، دُبائی، خُدا تُوں ساڈے اُتے کیتا نہیں ترس، رحمت والی نگاہ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ کیسے نُوں مندر واڑیا کیسے نُوں مسیت واڑیا کیسے نُوں واڑ دتا چرچ، چم دے چم درِشٹی والے جھگڑے دتے پائیآ۔ اپنے نام دے تھوڑے تھوڑے پلے دے کے خرچ، خرچ خواہ جگت والے دتے وکھائیآ۔ ساڈے سِروں اچے تگ لتھا نہیں قرض، مقروض ہو کے دیئے دُبائیآ۔ اسیں چاہندے تیرا اکو نام کلمہ تیرے صفت دی اکو ہووے طرز، دوجا ترانہ نہ کھئے سُنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گروا دَسُو میرے سچکھنڈ وچ کیہڑے کرائے درج، درج وار دیو درڑائیآ۔ تَساں کِس دی بینتی منظور کیتی عرض، آرزو اپنے وچ بکائیآ۔ کِس دی جنم مرن دی مٹائی مرض، چوراسی دا پندھ مُکائیآ۔ کِس دی شرع دی مٹی غرض، گرضیکہ میرا اکو نُور دتا چمکائیآ۔ ویکھو اپنے لیکھے دی پُٹھی کہ سدھی نرد، نر نرائن دُھر دا حُکم سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے سہج سُبھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اسیں آد تون دسیا اوہ ویکھ تیری اکو جگدی جوتی، دیپک تھالیاں والے دین گواہیا۔ تیرا نام اگمّا مانک موتی، اس دی قیمت جگت نہ کھئے چُکائیآ۔ تیرا تن وجود سوہنا سُنہنجا ست سرُوپ دی کوٹھی، کایا گرھ دتی سہائیآ۔ پر تُوں بڑا چالاک آپ چڑھ گیوں اُپر چوٹی، چوٹیا نظر کیسے نہ آئیآ۔ نالے نام دتا پیغام دتا کلمہ دتا ایمان دتا نالے وچ من دی منسا پا دتی کھوٹی، کھرے کھوٹے اکو رنگ رنگائیآ۔ ساڈی دُبائی ہُن کلجگ دی عُمّر لنگھ گئی چوکھی، چار لکھ بئی ہزار پور نہ کدے کرائیا۔ اچے تے تھوڑا سماں بیتیا تیری پڑھے کھئے نہ پوتھی، پُستکار بغلاں وچ بکائیآ۔ جے کوئی پڑھدا تے پڑھدا کارن روزی، روزے رکھ کے تیرا دھیان نہ کھئے لگائیآ۔ جے کوئی جگت جگیا سُو بن گیا جوگی، جوگیشر ہو کے بھجے واہو داہیا۔ پر تیرا کھیل تُوں ٹھاکر دُھر دا مؤجی، مجلس اپنی نہ کیسے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھاں اگلی پچھلی کوچ، کوچا گلی ویکھ وکھائیا۔ کتھے میرے مالک دا ملے سرُوپ، رُوپ انوُپ صبر صبورى نظری آئیا۔ میں ویکھنے پنج تت کلبوت، کایا کعبے کھوج کھوجائیا۔ .... میں چھیتی قدم لَواں پُٹ، بھجّان واہو داہیا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھاں گُٹھ، چارے کُنٹاں پھول پھولائیا۔ جاں ویکھاں پرہو دے پیارے دُلا رے پنج تت دے پُتلے انسان ساچے بنے مَول نہ سَت، سُنٹیاں نیند نہ کھئے کھلائیا۔ کسے دی چوٹی کسے دی گت، کسے نے بودی دتی بلائییا۔ سچکھنڈ کہے اوتارو پیغمبرو گُرو صاحبانو میں کس نوں لَواں پُچھ، کس دے آگے واسطہ پائیا۔ اوئے کیوں تہاڈے سب دے ہُنڈیاں کلجگ کوڑے نے پائی لُٹ، لُٹیرا بن کے سب نوں لُٹ پُٹ گیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سوہنی سہنجی آئی رات، رُترى پرہ دے نال مہکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مہربان محبوب پنجان لیکھاریاں بخش دے اک اک قلم دوات، کلمہ کائنات دے بدلایا۔ ساڈا پُورا ہووے بھوکھت واک، آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نہ کھئے سبج رہے نہ ساک، ساکلا ساک نہ کھئے بنائیا۔ نانا تُٹ جائے لوک مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ تیرے آگے بینتی پُرکھ اناش، اناشی کرتے دئے درڑائیا۔ لیکھے لا دے پچھلا کھاہا پیتا تے سب دا سواس، آگلا سماں اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ اوہ میرے پروردگار تیرے آگے میرا سجدہ، سلام حق حق سُنائیا۔ تُوں مالک میرے گھر دا، گرہ مندر تیرا نظری آئیا۔ بنا تیری منظوری تون تیری حضوری تون تیری ضروری تون میرے گرہ کھئے نہ وڑدا، سچکھنڈ پُجن کھئے نہ پائیا۔ میں ویکھیا لہندا چڑھا، دکھن پہاڑ اکھ اُٹھائیا۔ کوٹن کوٹ جگت جیو جہان مردا، مر جتے جے مر جوئیاں وچ اپنا چکر لگائیا۔ بہڑی تیرے بنا نہیں کوئی تردا، تارنہار سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں جو چاہیں سو کردا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ تیرا رُوپ نرائن نر دا، نر ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیتھوں اوتار پیغمبر گُرو سدا سدا ڈردا، آگے سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے کلمے سارے پڑھا، پڑھ پڑھ رہے سُنائیا۔ ویکھنا کھیل انت کلجگ کل دا، کل کاتی دئے کھپائیا۔ تیرا کھیل تکنا نہچل دھام اٹل دا، اٹل پدوی تیری بے پرواہیا۔ کُچھ لیکھا پُورا کر دے راجے بل دا، جو باون گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد

اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ کہے میری دُعا، دست دست سرنائیا۔ میرے مالک دل رُبا، رحمت حق کھائیا۔ مُحَبَّت دا دے دے مزہ، مزاحمت اور رہے نہ رائیا۔ تیرے نؤر دے وچ نیڑ نہ آوے قضا، قاضی مُلا شیخان دا جھگڑا دے چُکائیا۔ تیرے دوار اُتے سب دی سانجھی جگہ، اِکو گھر دینا بنائیا۔ اِکو ہووے ساریاں دا اگا، اگمن وچ سب نؤں ملے وڈیائیا۔ تیرا رُوپ سورا سربگا، ست سرُوپ تیرا کھیل اِکو سوہیا پائیا۔ تیرے حُکم اندر وشن برہما شِو بدھا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوئیا۔ اسپں سُننا چاہندے تیرے نام دی اِکو سدا، سدا سب نؤں دینی سُنائیا۔ تُوں مالک اِکو وڈا، وڈی تیری وڈیائیا۔ کیوں نارد نے خالی وکھا دتا ڈُبا، جو بدھک ہتھ پھڑائیا۔ جس دے پچھے اکھڑ لکھیا بٹا، بابل نؤں ملن کھئے نہ پائیا۔ نہ مالک کسے نؤں لبھا، جگت کھوجے تهاؤں تھائیا۔ سارے ویکھدے کھئے کلجگ کھئے اُس دی حدا، کھئے نانک تپا دھونیاں بیٹھا تائیا۔ کھئے اکھڑ پپا، جس نے سب نؤں کرنا رفع، دُنیا دا بدل دینا صفحہ، ملیچھاں صفحہ دینی اُٹھائیا۔ اِکو نام دا دینا نفع، کسے تے ہونا نہیں خفا، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دی اِکو دھارا تے اِکو لگنی دفعہ، جس دی ترمیم آگے نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی حدیث، حضرتان دے حضرت سیس نوئیا۔ اسپں چاہندے ورلڈ وچ ہو جائے پیس، پیس پیس دُنیا رہن نہ پائیا۔ نمو نمو جگت جگدیش، گاڈ گڈ گائیڈ اِکو نظری آئیا۔ جھگڑا مُک جائے تیس بتیس، چھتیس تیرا نام صفت صلاحیا۔ تُوں آد دا پیس اکیس، دُوئے دا زیرو زیرو دا ایکا سوہیا پائیا۔ تیری اِک دی اِک نال ہو جائے پریت، پریم اِکو مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر کلجگ نے مار دتی چیک، چیک چہاڑا دتا پائیا۔ اودھروں گوبند نے کہا مینوں تیری اڈیک، تُوں مالک دُھر درگابیا۔ رام نے کہا میتھوں سیتا نے پُچھیا ٹھیک، بن وچ کیتی حال دُہائیا۔ کرشن نے رادھا نؤں کہا ویکھ لے لا کے نیجھ، کلجگ اتم اکھ کھلائی۔ حضرت موسیٰ نے کہا اُس دی حق توفیق، جو تحفہ گھر گھر دئے پہنچائیا۔ عیسیٰ نے جس ویلے گل وچ پائی صلیب، ہتھ دوویں دتے پھیلائی۔ محمد نے نگ نال کڈھی لیک، لائن این دتی لگائیا۔ نانک نے ستنام دا گا کے گیت، سندیسہ دتا سُنائیا۔ گوبند نے فتح ڈنکا وجا کے کہا اوہ مالک تے تیس سارے اُس دے گھر دے وسنیک، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسپں سارے منگن والے بھیکھ، خالی جھولیاں رہے وکھائیا۔ پھیر پُچھو کلجگ دے انت اِک

شبد گروُ نے سب دی کرنی تصدیق، دوجی شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ جس نے ساری دُنیا دا سانجھا کرنا گیت، ڈھولا گوبند والا گائیا۔ اویدا صدی چوڈھویں دا وقت ٹھیک، ٹھاکر ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گروُ کہن کلجگ بڑا چنگا، سورپیر مات اکھوائیا۔ جس اُلٹا وہن وبایا گنگا، گنگوتری دئے دُہائیا۔ ملیا رہن نہیں دتا بندے نال بندہ، بندگی والے بندگی والیاں نال دتے لڑائیا۔ کیسے ہتھ ڈانگ پھڑائی کیسے دے ہتھ پھڑایا تبا، دوویں روپ بدلائی۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار دا چلا کے منبع، مُحبت پرہ دی دتی تڑائیا۔ کیوں اُس نے کہا میرا پیندا بڑا لمبا، چار لکھ بٹی ہزار مُکن کدے نہ پائیا۔ جے میرا ککر دا ڈنڈا آ جائے چل کے وچوں چھمبا، تے جموں والے میری شہادت دین بھگتائیا۔ کیوں بل نے سندیسہ دتا سی تیراں سو ستاسی ریشیاں باؤن نے ہتھ ماریا اُتے کندھا، ہلونا دتا لگائیا۔ او کلجگ اتم کیسے نے دھوتی پہنی کیسے نے تہمت پہنی کیسے نے پہننا تبا، تابعدار نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس ویلے کیسے نے کیسے نوں لاؤنا نہیں انگا، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں دا ہونا کندھا، کندھی بیٹھے سارے روون مارن دھائیا۔ من من ہونا دنگا، بڈھی بڈھی نال ٹکرائیا۔ کھنڈے نال کھڑکنا کھنڈا، کھڑگ کھڑگ نال چھپائیا۔ جھگڑا پینا جیرج انڈا، اُتہج سینج نیتر نیناں نیر وبائیا۔ کلجگ کہے میں سب نوں کرنا رنڈا، آتما پرماٹما ملن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ سچ کہے میں ویکھیا سچ دا منارا سچ، سچ وچ سمائیا۔ سچ وچوں سچ پرگئے سنسار وچ سنسار دا سچ، سنسار نظر کیسے نہ آئیا۔ پھیر تکیا کایا ماٹی کچ، جس نوں کنچن گڑھ کہہ کے گئے گائیا۔ جاں چنگی طرح ویکھیا من منوآ ربیا نچ، اٹھے پھر بھجے واہو داہیا۔ جس نے بھلایا پریشور پت، آتما پرماٹما پت پتنی میل نہ کھئے کرائیا۔ جس طرح سوامی دیو مورتی نے دسیا اکو اُتے رکھنا ہتھ، دو جے اُتے اکھ نہ کدے اٹھائیا۔ او دُنیا والیو ویکھو پت پریشور پُرکھ اکال دین دیال دھر دا خُدا مننا پگ، دوجیاں نوں سجدے کر کر کے ایوے وقت نہ لینا گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھندے چلیئے بھجیئے تے زور نال پیئے تھ، اپنا پندھ مکائیا۔ ویکھیئے کلجگ کیہڑا جس نے ساڈیاں مُردیاں سکھاں نوں ماری سٹ، اپنا بل دھرائیا۔ ٹاپوآں نوں جائے ٹپ، سمند ساگر نہ کھئے اٹکائیا۔ پہاڑاں نوں جائے چھڈ، چوٹی آگے نہ ہور اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سب دی وڈیائیا۔ تُوں ساڈیاں سیکھاں مُریداں تُوں ساڈے نام دا لالچ پا دتا لے لُو پِسیاں والا
 بُہگا، بنا پِسیاں توں ساڈا نام نہ کھئے دھیائیا۔ تُوں بڑا شیطان تُوں کھیل کیتا گجھا، اپنی رمز اندرے اندر لگائیا۔ اوہ ساڈا اُجڑن
 لگا وسدا جھگا، ساڈھے تِن ہتھ جگت کایا ڈیرہ لائیا۔ تُوں سمجھ لیا پُرکھ اکال دا اتم اِکو مُدعا، جو مُدّتاں توں اپنا بھوکھت رہیا
 سُنائیا۔ میرے انت آخِر بے نظیر اِکو شبد سَتگرُو تُوں کہنا پُتا، دوسر گود نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ کلجگ کہے اوتار پیغمبر گُرو صاحبانوں میں سیس نواؤندا، بلے بلے تہاڈی
 وڈیائیا۔ اِک واسطہ تہاڈے اِکے پاؤندا، سَتجگ آیا سُنائیا۔ میرا کھیل میرے پرہو تُوں بھاؤندا، جس میری سیوا دتی لگائیا۔ میں
 چاہندا تہاؤں سب تُوں اِک دوجے نال لڑاؤندا، پلا سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ او ویکھو مینوں دُھردرگاہوں حُکم آؤندا، حُکمی حُکم لیا
 سُنائیا۔ حضرت محمد عیسیٰ نال اکھ ملاؤندا، سینت نال جنائیا۔ میرا صدی چوڈھویں دا وقت مُکاؤندا، کون سندیسہ دئے اہییا۔
 دوہاں دا اِکو رنگ اِکو سنگ اِکو جہا قدم اٹھاؤندا، اگا پچھا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا حُکم
 اِک سُنائیا۔ عیسیٰ کہے محمد ویکھ لے خاکی بدن، تن وجود دھیان لگائیا۔ میرا جی کردا ہُن جھگڑا چھیڑ دیواں وچ عدن، عدل
 انصاف اِک وکھائیا۔ عیسائی مُسلم اِک دوجے تُوں کرن قتل، شرع شرع نال دیاں ٹکرائیا۔ جتھے کیسے دا چلے کھئے نہ یتن، یتھارتھ اپنا
 حُکم ورتائیا۔ سب تُوں کر دیواں بے وطن، بے وطنان گھر نہ کھئے رکھائیا۔ محمد کہیا مسیح مُجیہ تزیہ رزیہ ازیہ کُزیہ میرا پروردگار آپے
 قاتل مقتول آپے کرے قتل، قتل گاہ آپے دئے بنائیا۔ دھام رہے نہ کھئے مُقدّس بیتل، مگہ کعبہ رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ خُدا کہے میرے نبی نزولے، کدل غمزہ رسوُلان
 سدائے چینازگی، چشمے مزل، تختے کھبھو، محمدے رزوه، چوڈاں طبق دہو، دروبی تیرا نام نظری آئیا۔ جھٹ نانک آگیا کہے
 کپڑا تے کون کوئی، کہہ کے رہیا سُنائیا۔ جس نے سرِشٹ سگلی موہی، مُحبّت جگت وچ رکھائیا۔ محمد جس دے نام دی
 پوے دروبی، دوہری اپنی کار وکھائیا۔ اُس دے بنا ملنی کیسے نہیں ڈھوئی، ڈھوآ دیون کھئے نہ آئیا۔ ہُن ویلا سارے اکٹھے کر لئیے
 عرضوئی، بینتی اِک سُنائیا۔ ساڈی اتم انت ہوئی، ہوکا دے کے دئیے جنائیا۔ امرت دھار جائے نہ چوئی، رسنا رس نہ کھئے

وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کپہا میں نگاہ ماراں زمیں
 اسماناں، چوڈاں طبق باہر دھیان لگائیا۔ میں ویکھاں کرشنا کابنا، گوپال گئوٹاں پھیرے چائیں چائیا۔ میں ویکھاں رام دا رام، رام
 رام دا پڑدا لہیا۔ میں پھیر تکیا ستناما، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ پھیر ویکھیا اپنا اماما، جو جلوہ گر نور لہیا۔ میں سجدے توں
 پنا سجن ہو کے کیتی سلاما، سپس دتا جھکائیا۔ اک بینتی ارداس کیتی تیرے آگے دا کی اقداما، مُقام کینھے لینا لگائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سچکھنڈ کہے پرہوؤ میں ویکھی لوک مات دی
 ٹکر، ست است نال دینا ٹکرائیا۔ جس نے سارے کیتے پھڑے، گھاؤ گھائل دتا لگائیا۔ جکیاسو جیو کیتے کٹر، کٹے وچھے کھا کے
 اپنا جھٹ رہے لنگھائیا۔ تیرے پیار دا پڑھے کوئی نہ پتر، پترے گرتھان والے پھول پھولایا۔ تیری نراکھر دھار والی لہی کيسے نہ
 سطر، سطران اُتے انگلاں رہے چلائییا۔ اوہ بُدھیوان بن گئے چتر، چترتھ تینوں گئے بھلائییا۔ نام بیجیا کيسے نہ وتر، زُتری رُت نہ
 کھئے مہکائیا۔ تیرے چڑھے کھئے نہ تکر، ترازو سچ نہ کھئے وکھائیا۔ میں ویکھیا ساچا دسے کھئے نہ فقر، فقرے جگت والے رہے گائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہوؤ میں ویکھنی چاہندا
 تیری سبھا، صُبح شام دھیان لگائیا۔ تُوں کيس دا پتا بنیوں تے کيس دا بنیوں ابا، کيس دی امی جان بن کے اپنی گود ٹکائیا۔ کيس
 نوں دتا رس اگئی مزہ، رسنا جہوا سواد رہے نہ رائیا۔ کيس نوں چلایا اپنی وچ رضا، رازق رزق رحیم ہو کے دیا کھائیا۔ پر
 مینوں اک دس دے کلجگ بدلنا کيس وجہ، وجوہات دینا درڑائیا۔ اوہ وی چاروں گنت پھردا بھجا، کالی کفنی گل وچ پائیا۔
 سب دے اُتے پالیا دبا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ روپ دھارن کیتا وانگ ٹھگا، ٹھگوری من دے نال رلائییا۔ جے کلجگ نے گوبند
 دے پچیاں دا ودھن نہیں دتا آگا، بالے نیہاں ہیٹھ دتے دبائیا۔ اُس نے کيس دے سر تے رہن نہیں دینی پگا، اوڈھن نظر کھئے نہ
 آئییا۔ مانو ذاتی لگا دتی کھان وچھا ڈھگا، پنچھیاں کھل لہائیا۔ دھرم دوارے بنا کے ادا، کوڑ وکار رنگ دتا رنگائیا۔ دھرم دا خالی
 کر کے ڈبا، جگت سارے دتا جنائیا۔ نالے پیار نال کپہا سارے پیو رچ کے مدھا، مد پیالے ہتھ پھرائیا۔ پھیر بھوا کے اپنی گدا،
 چاروں گنت دتا وکھائیا۔ پچو میں انت سب نوں بھگتاؤنی سزا، رائے دھرم دے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ کہے میرے صاحب میں تیری کی کراں تعریف، صفتاں وچ
 صلاحیا۔ تُوں بڑا شریف، شرافت وچ بیٹھا آسن لائیا۔ اٹھ ویکھ سرشٹی دی نیت، نیتوان ویکھ وکھائیا۔ ذرا تگ لے دین
 مذہب روون مار کے چیک، چیک چھاڑا رہے پائیا۔ تیرے ڈھولے گا کے وکھڑے وکھڑے گیت، دین دُنی رہے سُنائیا۔ کسے
 نُوں نُوں مندر واڑ دتا کسے نُوں واڑیا وچ مسیت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ ذرا سچ دی دس دے آگے پریت، پریم ہو کے پڑدا دے
 اٹھائیا۔ تیرا اوہلا رہے نہ بیچ، دو اک رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہ کوئی شاہ سلطان نہ کوئی اوچ نیچ، جھگڑا سارا دینا مکائیا۔ تیرا
 کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ رنگ چاڑھ دے اک مجیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ویکھیں کتے پرہو کُلجگ
 وچ اپنیاں بھگتاں دے نہ جاویں پیٹھ، پاسا نہ کدے بدلایا۔ مٹھے کرنے کوڑے ریٹھ، رس اکو دینا چکھائیا۔ کدے نام نہ جپاویں
 نال جیہ، پرہو اچے جاپ وچ اپنے بھگت دینے سہائیا۔ جھگڑا میٹھا ہست کیٹ، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن چلو ویکھئے کُلجگ لُٹیرا، جس لُٹیا جگت
 جہان۔ جس دا سماں آگے ہتھیرا، اوہ بنیا نوجوان۔ پیار رہن نہیں دتا گرو گر چیرا، جھوٹھا کیتا جگت جہان۔ بڑا ہویا دلیرا، اُس
 نُوں بھلیا سری بھگوان۔ سب دا ڈوبن لگا بیڑا، ویکھے مار دھیان۔ اُجاڑن لگا کھیڑا، کرن لگا ویران۔ ڈھاہ کے کرائے ڈھیرا، وکھائے
 سُنج مسان۔ چاروں گنٹ کیتا اندھیرا، ساچا چند دسے نہ کھئے بہان۔ اوئے کُلجگا اوئے تیرا پچھے مالک کیہڑا، اپنا دے بیان۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا گئی ندھان۔ کُلجگ کہے میرا مالک اک بھگونت، سب نُوں
 دیاں سُنائیا۔ جس نے مینوں دتا منت، منتر دتا سمجھائیا۔ کوئی ثابت رہن نہیں دتا سادھ سنت، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ آتم
 پرماٹم میلا ہووے نار نہ کنت، سیج سہنجی نہ کھئے سہائیا۔ گھر گھر بناؤنا گڑھ ہووے ہنگت، ہنگ برہم نظر کسے نہ آئیا۔ کوڑ
 وکار دا بننا پنڈت، مایا ممتا بدھی دینی پھسائیا۔ کسے نُوں سمجھ آؤن نہیں دینی کس تہاڈی بنائی بنت، اوہ مالک دھردرگاہیا۔ پھیر
 چھیتی تیرا ہووے انت، انتشکرن بدل دینا سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم اک سُنائیا۔ کُلجگ کہے گر اوتار پیغمبر تگ لو میرا کالا ویس، کفنی گل وچ پائیا۔ مینوں کہہ کے گیا گوبند دس دسمیس،

کھنڈا شبد والا بھوائیا۔ میں پھیر آوانگا ماجھے دیس، بھل رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو ہووے گا روپ رنگ تے ریکھ، ریکھا
 سب دی دینی بدلایا۔ کیسے دی چلے کھئے نہ پیش، پیشتر اپنا حکم درڑایا۔ وشن برہما شو مہیش، گنپت گنیش سیس نوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھردرگاہی اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میں گل پایا کالا کپڑ، کایا
 روپ بدلایا۔ جیو کرنے بغلے پڑ، ہنس رہن کھئے نہ پائیا۔ میں تیرتھ سارے کرنے چھڑ، سروور رہن کھئے نہ پائیا۔ نام دا تولے
 کھئے نہ تگر، بٹوانے سارے دینے بھلایا۔ میں کوڑ دا بھرنا مٹڑ، گھر گھر دینا ورتایا۔ میں سب دے اُتے بنا دھاری چھتر،
 چھتردھاری سارے دینے خاک ملائی۔ میں بنا اکھراں توں پُرکھ اکال دا پڑھیا اکو پتر، جس پتری وچوں پترکا گر اوتاراں پیغمبراں
 دے کے چار جگ دے شاستر دتے بنایا۔ میری کدے کوئی کر سکیا نہیں ہتک، ہتیارا نظر کھئے نہ آئی۔ کلجگ کہے کئے والیو کتھے
 تہاڈی لیاندی بطخ، اوہ لال رنگ اک پاسے والی دیو وکھایا۔ اوہ کھیل پرہو دا فقط، کیسے نوں سمجھ نہیں وچ جگت، جگیا سُو
 اکھ نہ کھئے کھلایا۔ سرشٹی پھسی وچ بوند رکت، تن ماٹی سوہیا پائیا۔ اکو صاحب دی ساچی شکت، سچ دا حکم اک سنایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ کلجگ کہے ویکھو بطخ دا پاسا لال،
 لال گللا ربیا وکھایا۔ کلجگ جیوو تہاڈے سر تے کوکدا کال، مہاکال حکم سنایا۔ بنا شبد گرو توں تہاڈا رہنا نئیں جے کوئی
 دلال، وچولے پلو جان چھڈایا۔ پریم ملنا نہیں حقیقت والا حق حلال، حلال کھان والا رہن کھئے نہ پائیا۔ ماواں دی گودی وچ
 نہیں، دسنے بال، بالی بڈھ گرو ہر کرشن گیا درڑایا۔ سندیسہ دیوے گوبند دی ڈھال، کھنڈا کھڑگ رہیا جنایا۔ کوئی نہ پُچھے
 مُرداں حال، مُرشد نظر کھئے نہ آئی۔ کلجگ کہے میری ویکھو صدی چودھویں دی چال، چال نرالی اک درڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ کلجگ کہے ویکھو بطخ کی کہندی، کہہ کہہ رہی سنایا۔ ہُن چھڑ چھڑنی
 دشا لہندی، لہندیوں چڑھدے نوں اپنا پنڈھ مکائی۔ او دنیادارو دُنیا ویکھو گہندی، تنکا تنکا دئے تڑایا۔ اج چھبی پوہ دی رات
 محمد نے سگناں والی لاؤنی مہندی، چوڈاں طبقاں دئے وکھایا۔ میری اُمت دی کلا ہونی ڈھندی، باہوں پھڑ نہ کھئے اٹھایا۔ میری
 آسا دُھر دا بھانا ہووے سہندی، نیوں نیوں سجیدیاں وچ سیس جھکایا۔ آفت دُھر دی ویکھو پیندی، پینڈا سب دا دئے مکائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نرُ الاہیا۔ بطخ کہے میریاں سُن لو کُوکاں، کُوک
 کُوک سُنائیا۔ عیسیٰ محمد دیاں اُمتاں اُتھاوَن بندوُکاں، بدلے واسطے لَین انگرائیا۔ سب دیاں چُکنیاں چُوکاں، چُوک چُوک جنائیا۔
 میری آہ کہندی میں سب نوں پھوُکاں، پُھنکارے اگن والے لگائیا۔ جھگڑا میٹاں پنج بھوُتاں، تت تتاں وچ رلائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بطخ کہے میں بڑی بختاؤر، مینوں سب نے دتی
 وڈیائیا۔ میں نو وار آئی رام دے در، سیس چرناں اُتے ٹکائیا۔ یاراں وار کرشن دی سرنی گئی پڑ، پریم تکیا شام دُھر دے ماہیا۔
 مۇسے دے موڈھیاں اُتے اک دن گئی چڑھ، کندھے اُتے بہہ کے خوشی بنائیا۔ حضرت عیسیٰ دے چھوہی نال دھڑ، سینہ سینے
 نال لگائیا۔ محمد دے کول ڈگی دڑ، بے ہوش ہو کے اپنی سرت بھلائییا۔ نانک تون منگیا ور، چرن چم کے خوشی منائیا۔ گوہند
 نوں اُدوں ملی جس ویلے چمکُور گڑھی وچ گیا وڑ، وڑدیاں اُس دا درشن پائیا۔ پھیر ویکھیا کِس طرح اوہدے گرُمکھ رہے لڑ،
 سُرپیر سوہیا پائیا۔ گھمسان ویکھ کے گئی ڈر، میں پاسا لیا بدلایا۔ جدھر محمد دی شرع، اُس شریعت نوں ویکھیا نین اُتھائیا۔
 پھیر مینوں اکو دسیا درا، جتھوں پرہ دا نرُ نظری آئیا۔ میں ہلایا اپنیاں پراں، پھرپھراہٹ وچ دُہائیا۔ پھیر مینوں گوہند نے درشن
 دتا ذرا، انتر نرُ دتا چمکائیا۔ مینوں پیار آیا بڑا، میں بنا بولیوں منگ لئی منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے سہج سُبھائیا۔ بطخ کہے میں ویکھیا پریم چوچی، چوج نرالا رہیا کرائیا۔ اوہ اکال پُرکھ دا
 کھوچی، دوسر راہ کدے نہ جائیا۔ اوہ سچ پریم دا جوگی، جوگیشران والا ویس نہ کھئے وٹائیا۔ اوہ بھسمر رُپ دا بھوگی، جگت
 ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ بطخ کہے میں اُس دے سیس نوایا گوڈیں، نیوں کے دتا دکھائیا۔ اُس ویلے گوہند نے نو سؤ نرُنوے ندی دی
 میرے اندر پیار دی بوند سٹی میرا رہیا کھئے نہ روگی، روگ جنم جنم دا دتا گوائیا۔ میں پیار نال کہا جے میں انسان ہوواں جوان
 ہوواں تے میں تیریاں چرناں اُتے چڑھاواں پُھل گلاب دا ڈوڈی، ورکھا پھولن والی لگائیا۔ پھیر بطخ کہے میں رو پئی پائے تون کدے
 ویدی کدے سوڈھی، بنس بنس وچوں بدلایا۔ کدی رام کرشن عیسیٰ محمد موسیٰ بن کے موحی، موح اپنی دتی دکھائیا۔ مینوں
 آیں جاپدا میریا مالکا تون بڑا اپنی صفت دا لوہی، جگ جگ نام کلمے دئیں بدلایا۔ میں چاہندی میرا اک پاسا لال تے اک پاسا

چٹا تے جے تُوں سچ دا بن جائیں دھوبی، اِکو رنگ دئیں رنگائیا۔ پُرکھ اکال کپھا کملیئے مِیں صدی چوڈھویں پھیر سب دا بننا موڈھی، مُڈھلا بھيو دیاں کھلائیا۔ پچھلی شرع تُوں دیواں ڈوبی، ڈُبدیاں پار نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب دی رہن نہیں دینی کوئی بوگی، بوگس جھگڑے دینے چُکائیا۔ اپنے نام دی ٹِکیاں والی رہن نہیں دینی پروہتی، پرمانند اِکو دینا وکھائیا۔ میری آد انت دی اِکو سِکھیا ہتی، جو آتم پرما تم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ بطخ کہے جن بھگتو گُرمکھو گُرسکھو صوفیو فقیرو مِیں زانی، بدھی دیواں دُہائیا۔ او تُسیں چلدے پھردے اپنے وچوں لبھ لؤ اپنا ہانی، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ تہاڈا مالک جے تُسیں اُس دی بن جاؤ رانی، دوہاں دی رعیت اِکو نظری آئیا۔ نہ کوئی کتھا رہ جائے تے نہ کوئی کہانی، نہ کوئی پڑھنی پئے وید پُرانی، نہ کوئی آسا رکھے جیو اِنجیل قرآنی، کایا دا گرہ اِکو ویکھے بے پرواہیا۔ جتھے چمکے جوت نُور نُورانی، جھگڑا مُک جائے زمیں اسمانی، مل جائے مُحبت وچ رُوحانی، رُوح بُت وچ محبوب نظری آئیا۔ بطخ کہے کوئی جھگڑا نہ کریو جسمانی، ایہہ دُنیا دسے فانی، جھگڑیاں والی کلامی، صاحب دی بدنامی، جے مل جائے پُرکھ اَنامی، پھیر اللہ واپگرُو رام ہری اوم تے ست دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کیوں اوہ سب دا انترجامی، کدے کرے نہ بے ایمانی، اِک گل اوہ کدے کدے ضرور اپنے نام دی کردا نیلامی، جگت دے ٹھیکے دار سارے لئے بُلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا اِک اکھوائیا۔ کلجگ کہے اوہ بطخ دُرنگی، میری صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ یاد کر لے مِیں لڑاؤ نے اُمی تے فرنگی، فارس وچ جھگڑا دینا پائیا۔ او کملیئے تُوں جس طرح دو ٹنگی، او سے طرح دو دھڑ سرشٹی دینی وکھائیا۔ کیسے پاسیوں پوُن آؤن دینی نہیں ٹھنڈی، سمندر ست دینے تپائیا۔ آہ ویکھ اوتار پیغمبر گُرو آؤ نے پچھلی دھار لنگھی، اپنا پنہہ مُکائیا۔ کڈی سوہنی گل محمد دی خواہش اللہ رانی واہوے کنگھی، سوہنا سیس گندا ئیا۔ اودھروں دھرم دی دھار ہندوائن پاوے گل انگی، بٹن پچھے رہی وکھائیا۔ پُرکھ اکال بڑا ڈھنگی، اپنا بھيو نہ کیسے سمجھائیا۔ اج رات تُوں اُس نے بنا اکھراں توں شبد سندیسہ دینا اوہ ڈاک گھانی بے رنگی، کیسے ڈاکخانے وچوں ہتھ کدے نہ آئیا۔ اوہدے نال لمکدی ہونی شرع دی چنڈی، پرچنڈ رُوپ بنائیا۔ مینوں آس دِسدا اُس نے لکھن دیپ وچ پاؤنی اپنی ونڈی، کروچ راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سندیسہ سچ وچ جنائیا۔ کلجگ کہے بطخے کتے میرا نہ دسّیں بھیت، او
 کلمیئے تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ یاد کر لے میں گرجن دے سیس وچ پوائی تتی ریت، لوحاں اُتے بہائیا۔ تیغ بہادر دا سر دھڑ کرایا
 کھیت، کھیتی جگت والی لگائیا۔ گوبند دے بچے نہاں ہیٹھ کر کے بھیٹ، بھیٹا دھرتی دی پور کرائیا۔ ہُن میں ویکھ سنگھاسن ڈاہ
 کے گیا لیٹ، کلجگ کہے میں کالا رنگ بدلایا۔ ذرا مینوں تگ لے نیتن نیت، نیتی والے نال لینے ملایا۔ میرا اگلا جلوہ لینا ویکھ،
 چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ میں ہُن بدلن والا بھیکھ، بھیکھادھاری ہو کے بھجّاں واہو دابیا۔ اٹھاؤ نے شرع والے مُلا شیخ،
 مساک دینے بلایا۔ شرع دے اُتے دینے وچ، قیمت ٹکیاں والی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 دُھر دا ہر، ہر صاحب اک اکھوائیا۔ بطخ کہے کلجگ میں مول نہ بھلی، اوئے بھلیاں دیاں درڑائیا۔ مینوں یاد آوندی روداس والی
 کُلی، ککھان سوہیا پائیا۔ سُدے دی دسدی پاٹی جلی، بدر دا الونا ساگ دے ڈبائیا۔ مینوں آیں جاپدا جنن چر صاحب ملیا نہ
 صلح کُلی، کُل مالک نور الایسا۔ اوناں چر میں کسے تول نہیں تلی، جگت ترازو کم کھئے نہ آئیا۔ میری جنم جنم دی کوٹن وار
 پھلواری ہلی، ساچی رت نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر مہربان مہربان
 مہر نظر اٹھائیا۔ بطخ کہے مینوں کلجگ دا کر لین دے دیدار، دیدہ دانستہ دھیان لگائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، سویا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ ایہہ وی محمد دا یار، چوہ یاراں توں باہر ونڈ وکھائیا۔ جس نوں مدد دیوے استغفار مجبوعے عالم اک اکھوائیا۔ اُس نوں
 کراں جا کے نمسکار، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ اوئے کلجگا ویکھیں کتے جانوراں دا پھیر نہ کریں شکار، شکاری بن کے سب دے
 سیس کٹایا۔ بن نہ بریار، کوڑی نیتی لینی بدلایا۔ اوہ ویکھ سچی سرکار، ہر کرتا دُھردرگابیا۔ پیغمبر گرو اوتار، اُتر پورب
 پچھم دکھن بھجن واہو دابیا۔ اوہناں پھرنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ میری اکو وار پکار، کوک کوک
 دیاں سنائیا۔ تسیں پنچھی پنکھی جانور اڈنہار، اڈ اڈ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ویکھو کلجگ دی کرنی نے مینوں کیتا گرفتار، میں
 چاہندی کلجگ وچ گفٹ تینوں بھیٹ دین چڑھائیا۔ تُوں پھیر میرے صاحب نوں میرے ولوں کریں نمسکار، نیوں نیوں سیس
 جھکائیا۔ جے اوہ من جائے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگابیا۔ پھیر مینوں جنم لینا پئے نہ دوجی وار، سچکھنڈ اڈ کے

جاواں چائیں چائیا۔ اوتھے ملاں اُس اگٹی یار، جو یارانہ دُھر دا رہیا لگائیا۔ ہُن بھکتو باراں وچ گئے کر لُو اپنا وبار، ووباری رہیا سُنائیا۔ اِکو اِک نے اِکو پُرکھ اکال دی دھار، اِکو شبد گرو جو آد جگاد دا اوتار، اوتری اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی گاں دی اُٹھائے مورتی، مورت اکال دھیان لگائیا۔ آگے آوے منزل مکے دُور دی، نیرن نیرا پندھ چُکائیا۔ کھیل ویکھے حاضر حضور دی، جو حضرتان توں باہر سمجھائیا۔ جس نے صدی چوڈھویں دی شرع میٹنی گاں سُوَر دی، سُوَر گاں کھان والا رہن کھئے نہ پائیا۔ آواز سُناؤنی اگٹی تُوَر دی، تُوَریا توں باہر جنائیا۔ جھلک دِرزاؤنی اپنے نُوَر دی، نُوَر نُوَرانہ دئے وکھائیا۔ سب دی منزل مُکاؤنی کوہ طُوَر دی، گرہ اِکو اِک جنائیا۔ جتھے شرع نہیں کھئے مجبور دی، منزل پندھ نہ کھئے ودھائیا۔ اوتھے آواز نہیں کیسے تنبور دی، راگنی راگ کھئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کھا لے سوگند، سگندھ انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ تُوں اچ توں شرع دی رہی نہیں پابند، محمد نوں سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ چوڈاں گرومکھ ہتھان وچ اُٹھا لُو چوڈاں چند، چند ستارا لیکھا دینا مُکائیا۔ کلجگ کوڑا رہے نہ رنگ، رنگت اِکو دینی چڑھائیا۔ منوآ ممتا وچ نیچے نہ بن ملنگ، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ چار یاری دا رہنا نہیں سنگ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جس کارن گوہند نے چھڈیا پُری اند، اند پرہ دے وچ سمائیا۔ اوہ کھیل کرے سُوَر سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی آسرا تکنا نہیں کدے مذہب، حُکم دُھردرگاہیا۔ سب نوں اِکو جہا کرنا ادب، وڈے جھوٹیاں سیس نوائیا۔ دھرتی اُتے دھرنی اُتے دھول اُتے دھرم دا چُکنا قدم، قدم نال بدلایا۔ کدے جھگڑا نہیں پاؤنا بدن، ماٹی خاک خاک وچ زُلائیا۔ تیرے محبوب دا نوری خُدا دا خود مالک دا اِکو عدل، انصاف رہیا کرائیا۔ سب دا سانجھا پیار والا حُجے وطن، بے وطن نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے آگے کیسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ اپنا حُکم سُنائیا۔ جس نے چوڈاں لوک چوڈا طبق لیکھے لاؤنے چوڈاں رتن، چوڈس چند نال وڈیائیا۔ اُس ماہی دا اِکو دوارا تے اِکو پتن، گھاٹ اِکو دئے وکھائیا۔ جس نوں جگ چوڈکری کوئی لکھ نہ سکیا بن کے لکھن، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ اوہ

سُبھاوک ہی کلجگ دی کریا نوں آیا متھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ حُکمے اندر اُلٹی گیڑے لٹھن، چار کُنٹ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کھا لے قسم، قسم نال سُنائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا ماٹی بھسم، جس جسمانی جھگڑا دینا چُکائیا۔ جو سب دی پت آئے رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جانگاہ ماریو دشا دکھن، کی کل دئے ورتائیا۔ کیوں جیہڑا کلجگ دی جڑ آیا پٹن، پٹنے والا نال ملائیا۔ آگے واسطے پُرکھ اکال دین دیاں ست دھرم دی چلاؤنی رسم، رواج رسم اکو دینا بدلائیا۔ اوہ اکو نور نوں سارے ویکھن اکو نورے چشم، چشم دید ہو کے سو بھاپائیا۔ اوہدے کول چوڑاسی لکھ دی زندگی دا بٹن، جس ویلے چاہے دئے دبائیا۔ اُس دے حُکمے اندر سارے جیو جگت جہان وچ دن کٹن، پلُو سکے نہ کھئے چُھڈائیا۔ جس دا نام کلمہ کردے آئے رٹن، رٹے جگت والے رکھائیا۔ اوہ سب دا لیکھا حساب کتاب آیا ٹھپن، ٹھپا اپنا نام مہر دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی مار دے نعرہ، نعرہ حق اک جنائیا۔ تیرا امام بنیا سکدارا، جنھ سک توں اگلے بے چہیڑ دینی چھڑائیا۔ جس دا کھنڈا ہونا دو دھارا، کھڑگ کھڑگ نال ٹکرائیا۔ اُس پھرنا جنگل جوہ اُجاڑ ٹلے پربت پہاڑا، چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اُس کھیل کرنا استری پُرش پُرش وچ ناری نارا، نر نرائن اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا ساڈھے تین ہتھ دا اتھ دائرہ، دعویدار رہن کھئے نہ پائیا۔ یاد رکھیو آگ بھڑکنی ہن وچ قاہرہ، قائم مقام دا مالک دئے سُنائیا۔ کوئی کٹاں توں نہ رہو بہرہ، بہر حال دا بھيو دئے جنائیا۔ آج اتاراں پیغمبران گرواں دا اکتھا ہونا مُشاعرہ، سارے اپنا اپنا لیکھا دین سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کہے اے مالک، میں چاہندی سب نوں دے دے وظیفہ، درگاہ دی بخش وڈیائیا۔ کیوں انہاں تیرے نام دا اللہ ہو اناہو دا گایا لطیفہ، اُطف اپنا لے کے جگت نوں گئے لڑائیا۔ بنا کے مناریاں والیاں مسیتاں، مُسلسل تیرا جھگڑا رہے پائیا۔ نالے تیس بنیس گاؤندے تے تیرے گھر دیاں کردے تعریفان، تعریف وچ تاریک اندھیرا گیا چھائیا۔ میں چاہندی نہ کوئی کلمہ رہے نہ کھئے رہے وصیتا، اکو تیرا وصل وصلے یار نظری آئیا۔ تیرے نال ہوون حق دیاں پریتاں، پریتم تینوں مل کے وجے ودھائیا۔ میں چاہندی پچھلیاں ساریاں بدل دے ریتاں، ریتاں اکو دے وکھائیا۔

جتھے ملے وڈیائی ہست کیتا، اوچ نیچ دا جھگڑا دینا چُکائیا۔ کیوں تُوں مالک لکھّ چوڑاسی جیو جی کا، جیون تیری جھولی پائیا۔
 محبوب تیریاں حق تعریفان، تیری تابعداری وچ سیس نوائیا۔ میریاں آساں پُوریاں کر دے اُمیدان، تیری آمد وچ راہ تکان نین
 اُٹھائیا۔ تیری صفت کرے قرآن مجیدا، جموآ اکھراں والا بنائیا۔ الف والے چوڈاں حصّے شرع والی چھاری، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کہے آمیرے محمد پیغمبر، پرا پسنتی
 مدھم بیکھری توں باہر جنائیا۔ اُٹھ ویکھ پُرائیاں ریتیاں والا اچ رچن لگا سویمبر، صُبح شام دا وقت چُکائیا۔ جس نے دیناں
 مذہباں دا بنایا اڈمبر، ٹکڑے دتے کرائیا۔ اوہ سب دا سانجھا وکھاؤن لگا مندر، کایا کعبہ دئے سمجھائیا۔ جس دی اکو
 کنجی تے نام تے اکو وجا جندر، وکھّ وکھّ تالے نہ کھئے بنائیا۔ اُس ست رنگ ڈنڈے نال من روکنا بھوے نہ دہ دشا اُٹھ کے بندر،
 بندگی اپنی دینی سمجھائیا۔ گھر وچ گھر وکھا دیوے تے وکھاوے سوریہ چندر، کوٹن کوٹ بھان کرے رُشنائیا۔ جیہڑا اُس دے حکم
 دی کرے اُلنگھن، اُس نوں جم کی پھاسی وچ پھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی کار کھائیا۔ چھپی پوہ کہے ویکھو کھیل سورا سربنگ، ہر صاحب آپ کرائیا۔ کیوں گلونت نے رام سنگھ نوں بخشی پگ،
 پچھلا لیکھا دئے درڑائیا۔ پرہ دی ریتی جگ جگ چلی آئی جگ، جگ جیون داتا اپنی بنت بنائیا۔ کھیل کردا ربیا ماس ناڑی بڈ،
 تتو تت نال ملائیا۔ گپت ظاہر کھیل کھیلے اڈ، وکھرا اپنا راہ چلائیا۔ پر کیسے نوں اپنی دسی نہیں حد، حدوڈ سمجھ کھئے نہ
 پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بے انت بے انت کہہ کے ٹیکدے گئے متھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ اخیر کہندے گئے پُرکھ سمرتھ، ہر
 کرتا دھردر گاہیا۔ جس دے سب کچھ بتھ، کرے کراوے کرنیہار کرتا اکم اتھاپیا۔ اُس نے جس طرح ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 چلایا رتھ، ایسے طرح جگت دی جگت دئے بدلائیا۔ ہُن کلجگ ویکھیو لتھنا ستھ، گوہند یارڑے دا ستھر دئے گواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اوہ ویکھو ہس پیا نو رنگ
 دا گلدستہ، اُپر دیو اُٹھائیا۔ جس نے ساری شرع دا بنھنا بستہ، اکھر بغلاں وچ لٹکائیا۔ اکو نوں آکے دسنا رستہ، نو دوارے دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ نو کھنڈ پرتمی نام ملنا سستا، کرتا قیمت نہ کھئے لکھائیا۔ جس پرہو دا سدا سچکھنڈ کھیڑا وسدا، تے گر اوتار

پیغمبر اچے تگ اپنا گھر سکے نہ کھئے بنائیا۔ جو آیا سو پھیر گیا نندا، جوت وچوں نکل پھیر جوتی وچ سائیا۔ تے نام اوسے پیو
 دا گیا رٹدا، جس دے رٹے گھر گھر گئے وکھائیا۔ اوہ کھیل کرے بازی گر نٹ دا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ کدے رام کدے
 رحیم کدے عالیشان عظیم، کدے مالک بن قدیم، کدے مذہبان دی کر تقسیم، کدے حکم دے نزیم، کدی بدلی کرن آیا ترمیم،
 رُوپ دھار بیٹھا جٹ دا، صاف سُتھرا سو بہا پائیا۔ جس جھگڑا رہن نہیں دینا بنے بنے وٹ دا، ڈانگاں دو ہتھیاں وچ اٹھائیا۔
 ادھروں ڈوری شرع دی ادھروں ڈوری مذہب دی ویکھو کٹدا، کٹے کھان والا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا پیالہ سُٹا دینا ہتھوں گٹ
 گٹ دا، مدرس نہ کھئے چکھائیا۔ مانس بُکھا نہ رہے مانس دی رت دا، رتن امولک ہیرے دینے پرگٹائیا۔ انسان پکا کرنا جت دا،
 دھیرج دھیر دینا رکھائیا۔ مایا رُوپ نہ دھرے ڈسنی سپ دا، وکھ اندروں دینی کڈھائیا۔ اکو ایشٹ ہووے پُرکھ سمرتھ دا، اکو
 اوسے نوں سپس جھکائیا۔ اکو کلمہ ہووے یک دا، واحد نُور رُشنائیا۔ باقی دا لیکھا ہونا فک دا، فرقے پچھلے اپنے وچ رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نو رنگ دا کہے غنچہ میرا اک اُستاد،
 اُستت اُس دی دیاں سُنائیا۔ جس نے پہلوں شبد گرو کیتا آزاد، اپنے وچوں پرگٹائیا۔ اوہدے وچوں وشن برہما شو کیتے آباد،
 سوہنا رنگ رنگائیا۔ پھیر اپنے بدل کے مزاج، اپنے نام لے پرگٹائیا۔ پھر اپنی سُنا کے آواز، اپنی خوشی وکھائیا۔ پھر دُھر دا سازن
 ساز، دیوے مان وڈیائیا۔ وشن برہما شو نوں دے کے دات، دو لٹمند دتے کرائیا۔ چوراسی دا چلا کے جہاز، بیڑے دتے بھرائیا۔
 وکھ وکھ بنا کے سماج، سمگری دتی جھولی پائیا۔ رسنا نال لین ارادہ، رستے دتے درڑائیا۔ شرع دے بنا کے کاج، کجل اکھاں وچ
 ٹکائیا۔ ممتا دے نچا کے ناچ، تھوئے دتے بنائیا۔ ست وستو نوں اپنی وستو نوں رکھ کے کایا ماٹی وچ کاج، گھڑن بھتہنہار اپنی کھیل
 کھلائی۔ بڑا دکھ اچ تگ اُس نوں سکیا کھئے نہ واچ، واچک ہو کے سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جتی کُ کسے مل گئی اونی کُ کہانی گیا
 اکھ، آگے سارے سپس نوئیا۔ اوہ پرہو کدے نانا کدے گستاخ، کدے مالک تے کدے شاخ، کدے اگنی ہون تے کدے راکھ،
 کدے پون پانی کدے جلاد، جلوہ گر اپنی کھیل کھلائی۔ غنچا کہے سچ پُچھو مینوں اُس دی سدا یاد، بن یادداشت سب دے
 وچ ٹکائیا۔ مینوں یاد آگیا جس ویلے نانک نے وجائی رباب، ربی نور نظری آئی۔ جس ویلے گیا وچ بغداد، بغلیاں کندھیاں اُتے

ٹکائیا۔ کٹاں وچ اُنگلاں پا کے دتی بانگ، اُچی اُچی دتا سُنائیا۔ یامبین یا رحیم یا آمین تیرا رُوپ سدا وسہاد، بسمل اپنی کار
 کماٹیا۔ پھیر کپا اُس مالک نے سب نون دیناں مذہبان تون کر دینا آزاد، شرع دی ڈوری نہ کھئے بندھائیا۔ پنجاں لکھاریاں کول
 ساڈھے تن ہتھ دی ڈوری نال کپڑا بدھا لمیاں ٹنگاں والا ایہہ محمد دی کاڈھ، کاڈھیاں وچوں ڈاڈھے نون گیا پائیا۔ بجر کردیاں
 جس ویلے ماری سی چانگ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اے میرے محبوب اے نوره خدا، کھزلا مزلو شینے ذبح وست زبی تلزو
 خدا، اسپتے گزد، ززے دجیہ، مسیحے مساہ، شہنشاہے عالم تیرا علم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کماٹیا۔ ویکھو بی آگیا خواجہ خضر، خضر کہہ کے کی سُنائیا۔ او میریا مالکا، میرا دکھی
 ہویا جگر، جگہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پھریا ادھر تے ادھر، بھجیا تھاون تھائیا۔ پھیر ویکھیا جس ویلے کرشن گھر گیا بدر، اپنا
 پنڈھ مکائیا۔ اوبدی پوری کیتی سدھر، سدھراں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپریا کر، سد اپنا بیہو کھلاٹیا۔
 پنجاں پیاریاں لکھاریاں دا بدھا ہویا بولے کپڑا، اپنا دھیان لگائیا۔ جیہڑا نچھتر سنگھ نے لیاندا پیڑھا، صدی چوڈھویں دی گولی
 ہیٹھاں دینا ڈاپیا۔ چوڈاں راجے مہاراجے اپنے اُپر اٹھاؤ کمان تیرا، ترکش دیو بلاٹیا۔ اٹھ کے وکھا دیو اپنا چیرا، تاج دھرم دا نظری
 آئیا۔ پُرکھ اکال تکو وڈ پیرن پیرا، پارہم اک اکھوائیا۔ جس نے ساری سرشٹی دی بدل دینی تقدیرا، تدبیر اپنی اپنے وچ چھپائیا۔
 جھگڑا میٹنا شاہ حقیرا، حضرت حضرتان حکم سُنائیا۔ مالوے والیاں ست رنگ دا گانا بدھا جنہاں نے تھالی گلاس دا چکیا پیڑا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری طوبی، طوبی
 توب سُنائیا۔ میں آیا سن کے تیری سوہا، سوہاؤنت تیری سرنائیا۔ مینوں نہ کوئی لالچ تے نہ کوئی لوبھا، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔
 میں اک ویراں ویکھنا چاہندا جیہڑا شبد ہویا سی بیبی راج نون وچ موگا، اوہ اٹھ کے تیریاں دھرم دیاں جوتاں دین وکھائیا۔ پھیر
 میں تیرے آگے لاواں اپنا گوڈا، نیواں ہو کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 میلا آپ کرائیا۔ کلجگ کہے گوہند میرا آگیا کڑا تیری بھیٹا، بھیٹا اور رہے نہ رائیا۔ تون اکو صاحب پُرکھ اکال دا بیٹا، دوجی جنم
 دین والی کھئے نہ مائیا۔ تون سب دا کھیوٹ کھیٹا، کھٹکا کوڑ دینا چکائیا۔ سوہنیا سورپیرا نوجوانا تون ماچھوواڑے دی سیجا لیٹا،

اپنا آسن لائیا۔ تیرے کول کوئی اکلے پننہ دا نہیں ٹھیکا، ساری سرِشٹی پُرکھ اکال نے تیری دتی بنائیا۔ ذرا یاد کر لے پچھلا چیتا، بھل رہے نہ رائیا۔ کی ہویا جے تُوں پھردا وچ کھیتاں، کھیتی باڑی لکھ چوڑاسی تیری دیاں وکھائیا۔ تُوں پھرنا بُن وچ پردیساں، بھجنا واپو داہیا۔ تیرا سب دے نال لیکھا، اِکو وار دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گنجہ کہے مینوں بنا دتا تریپت دا دھرم دا داج، رام سینگھ نے جھولی دتا پائیا۔ میں ہُن ساریاں دی کھلاؤنی جاگ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ اِک وار سارے پنجاں جیکاریاں دی اُچی دیو آواز، سارے خوش کر لو مزاج، عشق حقیقی تے مجازی دوویں دینے تجائیا۔ اِس توں اگے تہاڈے پرہو دی آواز، جتھے بنا شبد گرو توں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں اُس دا باغیچہ اوسے دا باغ، جیہڑا گلشن رہیا مہکائیا۔ تہاڈا ساریاں دا اِکو سماج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی لنگڑا لولا اپاہج، آتما جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ تہاڈا سب دا دھرم دا دھرم ہووے راج، رعیت اپنا آپ بنائیا۔ ایہ اوتار پیغمبر گرواں دا خواب، جیہڑے پیشین گوئیاں وچ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اِشٹاں وچ درِشٹاں وچ سرِشٹی گئے سمجھائیا۔ دیکھیو کھئے نہ بنیو کاگ، کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ تہاڈے اندر تہاڈے صاحب دی نام دی سدا وجدی رہے رباب، محمد ریوُل ثانی وچ گیا جنائیا۔ نانک نے بیہو دسیا اُس دا آد، جو انت دا مالک اِک اکھوائیا۔ بے شک اوہ چوڑاسی لکھ کپڑ دا بزاج، جنم جنم وچ تن دے سوٹ دئے بدلائییا۔ جے اُس دی دھار وچ پیار وچ گا لو تُوں میرا میں تیرا اِکو راگ، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ پھیر تہانوں لوڑ نہیں رہندی وچ جان دی سُن سہادہ، اوہ کِرپا کرکے مہر نگاہ نال سچکھنڈ دئے پہنچائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں وی آگیا مینوں کسے نے نہیں کرنی اِمداد، اِمدادی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کہے سچکھنڈا ائے مینوں اچے کر لین دے اِتفاق، صدی چوڈھویں دے دس سال اپنا حُکم ورتائیا۔ تینوں پتہ نہیں نو سؤ تڑنوںے گرمکھاں نے مکھ نوں لایا لُعب، زبان بلاں اُتے چھپائیا۔ وقت آؤنا تے کسے نوں لبھنا نہیں آب، جل پیالے ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کسے نے بھن نہیں کھانا کباب، چھریاں والے قصائی مکھ لین بدلائییا۔ جس دا اِکو متر پیارا احباب، جلوہ گر اِک اکھوائیا۔ جے اُس دا رس مانو اِکو لو سواد، انرس اِکو دئے چکھائیا۔ پھیر خوشیاں نال کہو اوہو ساڈا مہربان تے اوہو ساڈا گاڈ، اوہو ساڈا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی

کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے محمد میں عیسیٰ موسیٰ رہن نہیں دینے فرینڈ، فراڈ اپنا دینا دکھائیا۔ دُھر دا حُکم کرنا سینڈ، سینڈ سٹارماں وچ دی دُور دُرائے دینے پہنچائیا۔ ویکھنی اوہ لینڈ، جتھے نو چکر کٹ کے حضرت عیسیٰ نشان گیا لگائیا۔ جتھے دوہاں دے اُپر ہونے ہینڈ، ہینڈز اپ کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ کلجگ کہے میرا ہندا جاندا وقت، ویکنیاں دیاں جنائیا۔ جگیا سواو جے بننا تے بنیو بھگت، بنا بھگتاں توں پرہو نوں ملن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ میری پکی شرط، میں شرع والیاں نوں دیاں ٹھکرائیا۔ میرا کھیل اُتے دھرت میرا مالک اُتے عرش، عرشی پریم اک اکھوائیا۔ اوہ اُس دے پیار وچ مُحبت وچ انتظار وچ سب کجھ کر دئیگا ترک، دست بردار ہو جاو کُل لوکائیا۔ جے اوہ نہ ملے تہاڈے گھر نہ آوے پرت، پھیر اُس نوں پت پریشور کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کیوں اوہ سدا صوفیاں دی میٹدا حرص، ہوس اپنی اک لگائیا۔ غریب زانیاں اُتے کرے ترس، رحمت رحیم آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ محمد کہے مینوں لگی پیاس، صدی چوڈھویں راہ تکائیا۔ خواجا خضر کہے میرے مالک نے گھلیا تیرے لئی گلاس، گلے وچ آب لینا ٹکائیا۔ سُکھالا ہو جائے سواس، ساس ساس نال ٹکائیا۔ جھٹ شنکر بولیا اُتوں کیلاش، ترسول بٹھ اٹھائیا۔ حُکم میرے اناش، اناشی کرتے رہیا سُنائیا۔ ضرور صدی چوڈھویں نوں کرنا ناس، ناشتہ بنا کے لینا کھائیا۔ کیوں محمد دا میرے نال واک، پیشتر گیا سُنائیا۔ اے میرے پیراں دے پیر اماماں دے امام توں آؤنا نال اتفاق، اتفاقہ اپنا پھیرا پائیا۔ اُس ویلے رُوح بُت رہنا نہیں کوئی پاک، پاکیزہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا تیرے آگے نہیں کوئی سوال، تے نہیں کوئی جواب، جواب طلبی کر کے نیوں کے سپس جھکائیا۔ توں میرا نُورے نُور میں تیرا چھوٹا جیہا آفتاب، لوک مات وچ ڈگمگائیا۔ تیری صفت دی لکھ کے نیکی جہی کتاب، جگت دے حُجرے دے سہائیا۔ تیری ویکھ کے محراب، محبوب کیتی شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں لہدے کوئن کوئی، کوئن دھیان لگائیا۔ چڑھ کے پربتاں اُپر چوٹی، نین موند کرائیا۔ بٹھ کے تیڑ دھوتی، مستک تلک چھپائیا۔ تگن نُور اگئی جوتی، جوت کس بدھ کرے رُشنائیا۔ ایہہ گل کدی کسے نہیں سوچی، سمجھ وچ نہ کھئے تکائیا۔ جس غریبی وچ مان پایا روداس

چارے موچی، کے جھٹ لنگھائیا۔ اُس دا لہنا دتا سہنا دتا گہنا دتا اک سو اک دھار اُس لئی چوکھی، اک وچوں اُچیا زیرو ہو جانا تے پھیر اک وچ سائیا۔ دھرم دی دھار نیکی جیہی چھوٹی، چھوٹیاں وڈیاں ربی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں وقت ہالی، کی حالت دے لوکائیا۔ بنے نہ کھٹے سچا دلالی، وچولے بیٹھے مکھ بھوئیا۔ ہریا دے نہ کھٹے ہریالی، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔ جن بھگتو صدی چوڈھویں کہے میرے آگے اک ویر مار دیو خوشی دی تالی، تالا دو جہان بند کرائیا۔ ساری سرِشٹی ہونی خالی، بیوہ رُپ نظری آئیا۔ ویکھو جِناں چر باغ دا نہ ہووے مالی، پُھل ڈالی نہ کھٹے لہرائیا۔ تسیں اک دے بنیو سوالی، منگتے گھر گھر دے بن کے اپنا جنم نہ لینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے اٹے آ جاؤ چوڈاں طبق، طبیعت دیو سمجھائیا۔ بُن ویکھو اک ملن لگا سبق، سکھیا بے پرواہیا۔ کوئی ہے تے مارو بھبک، شیر آگے سنگھ شیر رُپ بدلائیا۔ سارے کہن اسیں تے بدھے وانگ بطخ، بل آگے نہ کھٹے وکھائیا۔ کیوں پُرکھ اکال دا شبد ڈنڈا جگت وکار نال ورتن لگا ہو کے سخت، چوٹ چوٹ اُتے لگائیا۔ جس دے آگے کوئی نہ سکے اٹک، اٹکوں پار پئے دُہائیا۔ پھیر اُٹھنے فریدی تے کھٹک، سوہنا کھیل کھلائییا۔ ذرا بُن کھیل ویکھو سرِشٹی اُتے جگت، جگ جیون داتا کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جِناں چر بنوگے نہ بھگت، بھگون ملن کیسے نہ آئیا۔ اکو نُوڑ تے اکو دا کرو درس، حرص اگلی دئے چُکائیا۔ کدے اسمان تے کدے فرش، کدے زمیں زمان سوہنا پائیا۔ جس دے کول نہ کھٹے سَوَرگ نہ کھٹے نرک، دوزخ بہشت ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ جدوں کِریا کرے تے لے جائے اپنے گھر وچ پرت، جتھے پت پریشور اکو نُوڑ جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو رنگن چاڑھ دے گوڑھی، اکو رنگ رنگائیا۔ دھرنی تیرے چرن دی لاوے دھوڑی، ٹکے خاک رمائیا۔ اوہدی آد دی دے دے مزدوری، سیوا جھولی پائیا۔ میری بینتی اک ضروری، ظاہر ظہور دیاں سُنائیا۔ جس نے منگ منگی گوبند کولوں کتے سوہنیا کنگن میرے ہتھ نوں پہنا دے چوڑی، سوہنا جوبن دینا بنائیا۔ میری آسا رہے نہ ادھوری، ادھ وچکالے نہ دینا لٹکائیا۔ گوبند کہا میری ایس ویلے مجبوری، تینوں سچ دیاں سُنائیا۔

جس ویلے میرا صاحب آیا بن کے جوت نوری، نور نورانہ نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اے میرے خدا کیوں تون میری گولی نون پا دتا کالا لباس، اوہ اٹھ کے تینوں دئے وکھائیا۔ چوڈاں طبقاں دا اڈ گیا ہراس، حیرت وچ دین دہائیا۔ کدی تکن اُپر کیلاش، کدی اسماناں پرے دھیان لگائیا۔ کیسے دا رہیا نہیں کوئی وشواس، وشا تیرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں آوندی آوندی سب تون آئی اکھ، سہج نال سُنائیا۔ بئی، سارے اٹھ کھلووو چوڈاں طبقو چھبی پوہ دی آگئی رات، بہڑی رین جنائیا۔ بہڑی دروبی دہائی شرع نے ہونا وفات، مقبرے بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ چوڈاں طبق کہن اسین بن گئے مریض، مُرشد نظر کھئے نہ آئیا۔ سانوں ملے نہ کھئے طیب، طبع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اسین ہو گئے غریب، دھن مال نہ کھئے رکھائیا۔ جھٹ آواز آئی اک دے بن جاؤ عزیز، مُحبت وچ مُحبت لینی پرنائیا۔ سچ دی کرو تمیز، پہچان اک درڑائیا۔ شرع دی میٹو لیک، لائن اکو نظری آئیا۔ جس دے وچ آد تون انت تک توفیق، تحفے نام کلمے والے سب دی جھولی پائیا۔ اُس دی ہُن سارے کرو امید، اوہ اماماں دا امام آوے دُھر دا ماہیا۔ جو مالک آد دا قدیم، قُدرت دا قادر اک اکھوئیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں گرواں تون کرائی تقسیم، بٹوارے مذہباں والے جنائیا۔ اُس نے اک نویں دینی تعلیم، ایجوکیشن ایجوکیشن دے وچ دینی بدلائیا۔ پھیر ویکھیو اُسدا سین، جو سنیہا دیوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ چوڈاں طبق کہن نہ زوکھل، مُلا محمدے رسول سلاسلَم دُعائے خدا مستلو نورے قبول ازلی وضو چانی کھری تسبیح طلوع، نہ روزہ نہ وُضو، وزلی مپھلو مُستبارا مزلو کے اجل، گلے خان گلو گل گل مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کواری کتیا پہنے بستر، پنج پنجاں تتاں دین جنائیا۔ شبد گرو دا ویکھو شبد شستر، جو شرع دے ٹکڑے ٹکڑے دئے کرائیا۔ اوہدے کول نام دی نستر، ہومے دے روگ دئے مٹائیا۔ ساریاں دے بھانڈے صاف کر کے کایا والے برتن، ورتانت اور نہ کھئے جنائیا۔ جس دی انت اخیر پوری ہونی شرطن، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ اکو گل کرشن نے دسی سی ارجن، عرض بینتی دتی سُنائیا۔ کی ہویا جے میں انگلی تے اٹھایا گوردھن، جگت

دِتا جنائیا۔ میرے کاہن دا کھیل ہندا فردن فردن، مہربان اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوڈاں طبق کہن اسین تکنا بے نظیر، نظر نظر وچوں بدلائیا۔ ویکھنی اوہ تصویر، جیہڑی گو دی مالوے والے لیاے چائیں چائیا۔ پھیر اسان سب نے بدل لینی ضمیر، انتر انتر کرنی صفائیا۔ اکو متنا دھر دا پیر، پیغمبراں دا جھگڑا دینا گوائیا۔ نالے سچ دی کھچنی لکیر، لائن اکو اک بنائیا۔ کوئی ویروا رہے نہ وچ خنجیر، خنجر شرع نہ کھئے چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس کارن گر ارجن نے چوڈاں سو تہہ انک دی بٹھی پیر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ شرع کہے میں سب توں وڈی کران شرارت، مکھ نقاب دیاں اٹھائیا۔ جس محبوب نے اپنی لکھائی عبارت، الفیے نال صفت کرائیا۔ اُس کول چلنی نہیں کوئی سفارش، حکم ورتے دھردرگاہیا۔ ساڈھے تین ہتھ دی کوڑی رہن نہیں دینی عمارت، سب دا جھگڑا دئے چکائیا۔ اپنے نام کلمے دی کیسے مُلا شیخ پنڈت پاندھ گرتھی نوں لین نہیں دینی آرہت، آرہت والا رہن کھئے نہ پائیا۔ یاد رکھیو ایہہ جوت جگی کلجگ دے انت وچ بھارت، سندیسے گھر گھر دئے پہنچائیا۔ کیوں ساریاں دا ذمیوار پُرکھ اکال اکو وارث، جو آد جگاد بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن چھبی پوہ دی بیتدی جاندی راتی، گھڑی پل پندھ مکائیا۔ اسین سارے اکٹھے ہو کے بنے اک جماعتی، اکو ڈھولا رہے گائیا۔ ساڈی پچھلی بدل گئی حیاتی، جیوں جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اسین چاہندے ساڈے مالکا خالقا ائے پرتپالکا ساڈا جھگڑا میٹ دے کاغذاتی، جو انجیل قراناں وچ تیرا لیکھا آئے سمجھائیا۔ کوئی رہے نہ تیرے نام دا فسادی، فیصلہ حق دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو سُنو آخیری شبد، شبد شبد سنائیا۔ سارے کہو نہ کوئی ساڈا دین تے نہ کوئی ساڈا مذہب، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے تیرے وچ ہو گئے جذب، اپنا جذبہ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو توں کریئے ادب، ڈنڈاوت بندنا نمو نمو سجدے وچ سیس جھکائیا۔ تیری سدا منگیئے مدد، بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ اسین چاہندے آگے واسطے شرع دا میٹ دے تشدد، تسبیح مالا منکے سارے رہے سنائیا۔ تیرے نام

دی تیرے کلمے دی تیرے کلام دا اِکو ہووے وجد، (وجد وچ واحد) اپنا راز گھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

پنج لیکھاری کڈھ لو اِشٹام، اُلٹے لو کرائیا۔ تیئی اوتار لیکھو بنام، بینتی رہے سُنایا۔ تُوں اِکو سب دا رام، سیتا سُرْت لے پرنایا۔ اِکو سب دا شام، اِتم رادھا اپنے رنگ رنگایا۔ سب کجھ تیرے کول سُوْنپیا اپنا اِنتظام، بندوبست تیرے ہتھ پھڑایا۔ تُوں صاحب سُلطانا آد جگادی مہربان، مہربان اکھوایا۔ اِکے واسطے سانجھا بنا دے ودھان، اِکو اپنا حُکم درسایا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے تمام، طمع لالچ سب تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا انت آخیری سجدہ، قدم بوسی وچ خوشی منایا۔ مالک رہیا نہ کوئی دین مذہب دے گھر دا، گھرانے تیری جھولی پائیا۔ اسیں چاہندے اِکو نام تیرا جیو جہان ہووے پڑھدا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی خاکی دھڑ دا، تن وجود اِکو رنگ رنگایا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ تردا، تارنہار تیری سرناپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کھایا۔ گر دس کہن ساڈے صاحب پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیایا۔ تُوں دُھر دا دین دیال، دیاندھ اِک اکھوایا۔ اسیں چاہندے سب دی اِکو ہووے دھرمسال، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، اِکو تیرا نام دھیایا۔ دین مذہب دا کرے نہ کھئے سوال، شرع رنگ نہ کھئے رنگایا۔ تیرے ہتھ کال مہاکال، دو جہان تیری سرناپا۔ ساڈی بینتی کلجگ اتم ستجگ کر بحال، ست دھرم دا راہ وکھایا۔ سارے مانو تیرے بال، اِتم تیرا نُور نظری آپا۔ سب نوں سانجھے دے بہال، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا چے جیو جگت جہان، اِتم پرما تم راگ جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، اوتار پیغمبر گر اِکھئے منگن تیرے در، سرِشٹی درِشٹی شبد ستگر لا دے لڑ، لڑ دیناں مذہباں کولوں دے چھڈایا۔

پنج درباری کڈھو دہلا، پُٹھا زمیں اُتے دیو ٹکائیا۔ پرہہ دا مارگ ہووے سہلا، سہج نال وڈیائیا۔ گھر پُچاوے اپنے محلا،
 محفل اپنے نال رکھائیا۔ درس دکھاوے چھیل چھیلا، شاہ سلطانا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک حکم ورتائیا۔ دہلا کہے میں ہو گیا پُٹھا، پرہہ پُٹھی ریت چلائی۔ پُرکھ اکال ہو کے تٹھا، مہر نظر
 اُٹھائیا۔ اپنے نام دیاں پا کے لٹاں، بھگت بھنڈارے رسیا بھرائیا۔ کلجگ کلپنا میٹ کے پُٹھاں، پُٹھکل ڈیرہ رہے ڈھاپیا۔ دھرم دے
 گانے بٹھ کے گٹا، گرمکھ ساچے جوڑ جڑائیا۔ کرے لاڈ وانگ پُٹا، پریم اپنی گود ٹکائیا۔ آگے جھگڑا رہن نہ دیوے بتاں، بُندرستی
 دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دہلا کہے میرے اُتے
 آؤنا گولا، پاسائے بدلائیا۔ اُس نے میرے ماہی دا گاؤنا ڈھولا، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنائیا۔ نظری آؤنا مولا، ملک الموت
 توں لئے پچائیا۔ زانیاں دا جس نے بنا وچولا، بھکھیاں ننگیاں پار کرائیا۔ دھرم دا دسنا سوہلا، سوہنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ ویکھ وکھائیا۔ گولا کہے میں نہیں رہنا غلام، شرع نہ کھئے
 رکھائیا۔ میں تکیا اک امام، امام امامان نظری آئیا۔ جس میٹنا اندھیرا شام، شمع نور کرے رُسنائیا۔ دین دُنی دی بدل کلام، کلمہ
 کلمیاں وچوں سمجھائیا۔ مُحبت وچ ہووے مہربان، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ اویدا سندیسہ سُنیا فرمان، فرمان برداراں رسیا
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گولا کہے میرے پچھوں آئی
 بیگم، بیگم پُڑے دا حال سنائیا۔ جیہڑا اوتھ گیا مڑ کے پھیر پئے نہ جم، جم دند نہ کھئے رکھائیا۔ دُکھاں وچ بھرنا پئے کھئے نہ دم، ساہ
 ساہ نہ کھئے کُرائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلائیا۔ اکو بھيو کھلائے آتم برہم، برہم ویتا اکو نظری آئیا۔ دوسر رہے
 نہ کھئے بہرم، بھانڈا بہرم دا دئے بھٹائیا۔ لیکھا مُکا کے کانڈ کرم، کرنی اپنی وچ سمائیا۔ جس نے ساری مائش ذاتی دا اکو رکھنا دھرم،
 دھرم دوارا اکو اک پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بیگم کہے
 میرا آؤنا پاتشاہ، جس نوں بادشاہ کہے لوکائیا۔ دُھر دا مالک شہنشاہ، شاہی کوڑی دئے بدلائیا۔ دُھر دا اکو دسے راہ، رہبر بن کے
 نور خدائیا۔ پنج درباری اک دوجے دے اُتے دیو ٹکا، کنگ دا مکھ اُپر دینا سمجھائیا۔ لیکھاری لیکھا دیو لکھا، لکھیا لیکھ نہ کھئے

مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نے سب دا وعدہ پور دینا کرا، قَوْل اقرار سنگ رکھائیا۔ جس وچ بھیو رہے نہ ذرا، ذرے ذرے وچوں اکو نور دئے چمکائیا۔ پچھلی رہے کھئے نہ شرع، شریعت دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جس کارن لکھ کے لایا مرا، محرم ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بادشاہ کہے میں نہیں پتا تاش، سب نون دیاں سُنائیا۔ میں تان شرع دا بدمعاش، جس نے سارے دتے لڑائیا۔ مینوں کلجگ دتی شاباش، میرا سنگ بنائیا۔ میں ہو کے داسی داس، ساچی سیو کھائیا۔ انت پرہ دے چرناں ملیا نواس، میرا لیکھا ربیا نہ رائیا۔ نہ کلمہ پڑھاں نہ نماز، ڈھولا نام کھئے نہ گائیا۔ میرا پورا ہویا کاج، ہر کرتے دتی وڈیائیا۔ میرا چھٹ گیا بندھنا والا سماج، جگت سمگری نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی سرن سرنائی گیا لاگ، لگ ماتر دا آگے لیکھا نہ ربیا رائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے پنجاب منتری ستنام سنگھ باجوا دے آون تے

ستگر شبد سورا گوہند، گوہند گوہند سنگھ روپ پرگٹائیا۔ جو پُرکھ اکال دی نادی بند، جس نون جنے کھئے نہ مائیا۔ اُس دی امرت دھار ساگر سندھ، کایا مندر اندر ٹپکائیا۔ اوہدا ساتھی پُرکھ اکالا گئی گہند، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ جس نے ساچنا کیتی جیو پنڈ، تن وجود رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گوہند سورا شبد شبد شبد للکارا، دو جہان سُنائیا۔ جس نے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ رنگ رنگا اگم اپارا، الکھ اگوچر نال ملائیا۔ جس دا کھیل ہونا پرتھی آکاش سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سیس نوائیا۔ بھوکھت پورا کرنا تینی اوتارا، راما کرشنا اکھ کھلائیا۔ جو پیغمبر دے کے گئے اشارہ، عیسیٰ موسیٰ محمد نبین اٹھائیا۔ جو نانک نرگن سرگن دھار کپا نہکلنک نر نرائن ہووے اوتارا، اوتر اپنا ویس وٹائیا۔ جس نون گر گوہند سنگھ کپا کل کلکی میرا صاحب سوامی انترجامی دو جہاناں ہووے اجیارا، نرگن نرگن نور جوت کرے رُسنائیا۔ اُس ورن برن ذات پات دین مذہب دا کرنا انت کنارہ، آتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست

دِپ اِکو دھرم دی دھار ہووے جیکارا، ڈنکا فتح دئے و جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں گوہند رُپ اپارا، ایرمپر سوامی دئے وڈیائیا۔ مانو ذاتی سچا سکھ بنے تے ملے صاحب سچّی سرکارا، جو جُگ چوکرّی اپنی کار کھائیا۔ مُچھ داہڑی کیس ایہہ پرم پُرکھ دی دھارا، گوہند سب نوں گیا جنائیا۔ جس ویلے کلجُگ وچوں ستجُگ ہویا اُجیارا، اُس ویلے مؤنڈ مُنڈایا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی لئے اوتارا، سمبل اپنا دیس سُہائیا۔ نام ست ست نام ایہہ آتم پرما تم پرما تم دا اک دوارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس کارن باجوا صاحب چل کے آیا اوس دی بخشش وچ ملے امرت رس بوند سوانتی تے نِجھر ٹھنڈی ٹھارا، باہر دی اگنی تے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنکھ وشنو بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، آد انا دی شبد برہمادی، نرگن نرویر نرکار نرکار پروردگار سانجھا یار بے پرواہ اگم اتھاہ اپنی کھیل آپ کھلائییا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہکت دوار جیٹھووال رات نوں ★

لکھاریو قلمان کر لو پٹھیاں، لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پیار وچ کہو پرہو پھلوں بھگتاں دیاں رُو حان منا لے رُٹھیاں، روسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جے ستگرُو ایس انہاں دیاں کر بتیاں، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جے مہربان ہے او سُہا دے انہاں دیاں رُتیاں، رُتیاں اپنے نال مہکائیا۔ تیرے پچھے پندھ ماریا توڑیاں جُتیاں، اوہ چھیارا گنڈھ دے گنڈھ کے اپنے نال جُڑائیا۔ جیہڑیاں جُگ چوکرّی نِشانیاں اکیاں، اوہناں دا اگا پینڈا دے مُکائیا۔ کیوں پچھلیاں دیاں مُنیاداں مُکیاں، اوہ مُکمل تیرا ویلا وقت گیا آئیا۔ تیرے بُندیوں جے تیریاں بھگتاں دیاں آشا رہن دُکھیاں، دُکھاں دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ انہاں کولوں تیرے وچھوڑے دیاں پنڈاں نہیں جانیاں چُکیاں، بہار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے کول کیہڑیاں کتھا کہانیاں لکھیاں، لُکیا اپنا پردہ دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ لکھاریو اپنیاں قلمان کر لو سدھیاں، ہتھ چھاتی اُتے لگائیا۔ نالے لکھو نالے اندر کہو پرہو تیرے پریم وچ گرمکھاں دیاں آشا جان ونھیاں، ونہ کے دے وکھائیا۔ جے تیرے بُندیوں تیریاں بھگتاں نوں ہور لبھنیاں پین

بدھیاں، او تینوں بدھاتا کون کہے دھر دا ماہیا۔ ویکھ بھگتاں دیاں آشا کڈیاں، کتھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ او جتھے تیرے اوتاراں
 پیغمبراں گرواں دیاں جوتاں چھندیاں، اوتھے دینا بہائیا۔ ہن تون کاہن نہیں بھگوان ہے تون کپڑیاں لاؤنیاں اُنگلاں نال بندیاں،
 کپڑے بندرابن وچ راس لینی رچائیا۔ کپڑیاں پٹیاں واہنیاں ونگیاں، ٹیڈھا چیر کڈھائیا۔ کپڑیاں لگ تون مارنیاں لنگیاں، پیچاں
 ول رکھائیا۔ کپڑیاں ہلاؤنیاں کنگیاں، سر تال بنائیا۔ او اکو وار، جے ستگرؤ این تاں سب دیاں میٹ دے چندیاں، چنتا اندر
 رہے نہ رائیا۔ کوئی ڈنڈیاں رہن نہیں دینیاں ونگیاں، سدھا راہ دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ ویکھ قلماں کہن پھڑ لے اپنا ننگ، ہلونا دے لگائیا۔ سب دی جھولی پا دے حق، جو حق
 دے مالک بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ صاحب ہو کے کیسے دے اندر رہن نہ دیویں شک، سنسا سب دا دینا مٹائیا۔ انہاں دیدیاں نال نہ لویں
 تک، نور نور نال ویکھنا چائیں چائیا۔ پہلوں انہاں دی چوراسی کٹ، قلم حکم نال چلائییا۔ پھیر کرپا کر جھٹ، مہر نگاہ نال
 اٹھائیا۔ سدا اپنیاں چرناں دا کھول کے رکھیں ہٹ، دوارا اکو اک دکھائیا۔ جتھے تیرے بھگت ہون اکلے تیرے ساتھ، لے کے بھجن
 واہو داہیا۔ کوئی ایدھر کوئی اودھر سارے جان ڈھٹھ، جے ویکھیں تے پُرکھ سمرتھ، سب دا پتا مائیا۔ کی تون پُرانا جگاں دا
 چلاؤن والا رتھ، رتھوہی اک اکھوائیا۔ وکھ وکھ مارگ دتے دس، پٹی جگت والی پڑھائیا۔ ہن تے سب دی ہو گئی بس،
 تیرے پچو بن کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ساڈی کرنی کر دے رف، لیکھا دے مکائیا۔ کیسے تون گرمی ہو گئی کیسے تون ہو گئی
 کف، طیب نظر کھئے نہ آئیا۔ سچی شفا نہ کوئی ہووے شف، شفقت نظر کھئے نہ آئیا۔ او جگت نیتراں والیا انہاں اکھاں تون پچھلی
 کھول اپنی اکھ، پرتکھ اپنی دیا کھائیا۔ او تینوں یاد نہیں تون قول اقرار کیتا میں اک تون کرنا لکھ، لکھ پاتالان آکاشاں وچ پھرائیا۔
 کی تون کوئی پنڈت پاندھا این بھگتاں دے ویکھینگا ہتھ، ہتھیلیاں اپنے آگے ٹکائیا۔ اوہ ویکھ ہشن سنگھ کہندا میری پہلی ہوئی
 چٹھ، پرہ نے مارگ دتا بنائیا۔ میں پُریاں لوآں آیا ٹپ، بھجیا واہو داہیا۔ میری نیکی جہی پیار والی گپ، گپوڑا دھر دا دیاں
 سنائیا۔ جن بھگتوں اوتھے کوئی امرت نہیں ملدا بھر کے لپ، پیالہ ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ نہ کوئی پوجا تے نہ کوئی جپ، نہ راگ رہیا
 سنائیا۔ میں کی ویکھیا اکو نور تے اکو ست، جو ست ست وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ قلمان کہن ٹوں سانوں بخشش وچ آگے کر دتا دان، پنجیاں نال دبائیا۔ اسیں ہن لیکھا رہن
 نہیں دینا نہ کیسے سینتا تے نہ کیسے رام، نہ کیسے گوپی تے نہ کیسے کابن، نہ کیسے پیغمبر تے نہ کیسے امام، تیرا حکم سندیسہ لکھنا تمام،
 طمع دا جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ پرہو تینوں ایہہ کیہڑی بیماری ٹوں جگ چوکرئی ساریاں ٹوں اپنے نام کلمے نال کھرک کھرک کے
 مذہباں دے پا دتے نشان، نشانے جگت وچ دکھائیا۔ شرع دی دسی اپنی دھرم شیطانی والی کلام، عوامی کھیل کھلائی۔ آپ بن
 کے بھگوان وڈا بھلوان نوجوان کیسے ٹوں اک نہ ملے تے آپ لکھ چوراسی گویاں دا کابن، پھر کہیں میں نرکار، میں وسیا سب
 توں باہر، جان تکیا سب دے اندر وڑ کے یاراں دا یار، یاری چوری چوری سب دے نال کھائیا۔ پھر اُس ویلے کہہ دیویں میں
 سب دا مختیار، گر اوتار پیغمبر میری نار، میں شہنشاہ سیکدار، حکم اپنا اک چلائی۔ پر یاد کر لے ہن بدل گیا سنسار، وشن
 برہما شو دی رہنی نہیں دھار، ناتا تٹنا چار یار، اک حکم ملنا جس نے سب ٹوں کرنا خبردار، او بے خبرا او بے خبرا او بے خبرا
 خبر سب ٹوں دینی سنائی۔ او ٹوں مُرشد بنا کے پیغمبر بنا کے قبراں وچ دتے سوال، اوتھے کردے حال حال، ساڈی پوری ہوئی
 گھال، تیرا بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ قلمان کہن او
 پرہو تیری بڑی وڈی سمسیا، سمیں دے مالک دیئے جنائیا۔ ٹوں گھٹ گھٹ دے وچ وسیا، وسنہار اکھوائیا۔ کیسے ٹوں آہ تے
 کیسے ٹوں اوہ راہ دسیا، رستے رستیاں وچوں کڈھائیا۔ شرع توں باہر اوتار پیغمبر گرو کوئی نہ چھڈیا، ساریاں ٹوں بندھن دتے
 پائیا۔ اپنے نام دے بنا کے اڈیا، ٹکانے دتے جنائیا۔ سب ٹوں کہا میں ٹہانوں اپنی گکھوں کڈھیا، آپے جمن والی مائیا۔ تے جے
 کیسے ٹوں دکھ پیا تے مات لوک کیسے نہ لبھیا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دیپک ہو کے جوتی جگیا، تن اندر کیتی رُسنائیا۔ شبد
 نگارہ ہو کے وجیا، ڈورُ ڈنک دتا سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ
 ملائی۔ او قلمان کہندیاں، اکٹھیاں بہندیاں، لمیاں پیندیاں، چرنی ڈھندیاں، اوہ بہانا سہندیاں، اک دوجے دے نال نوکاں ملا دیو
 کہندیاں، اج اسیں ہتھ ٹوں لاؤنیاں مہندیاں، امام مہدی اپنا رنگ رنگائیا۔ ہن اسیں جانا دشا لہندیاں، نچئیے ٹپئیے جائیے چائیں
 چائیا۔ فرشتیو حکم لیان والیو اپنے موڈھیاں اُتے چُک لو بہنگیاں، ہتھ آگے پچھے رکھ کے بھجو واہو داہیا۔ اچی کوک کوک کے

کہندیاں، کہہ کہہ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ قلمان کہن جن بھکتو لاه لو سُستی، ہتھ اکھاں اُتے پھرائیا۔ جیہڑا کوئی سورپیر آو اپنے بھگوان نال کرو کشتی، جس نے کشتیاں دے کشتے دینے لگائیا۔ ترمیم کرن لگا تے کرن لگا دُستی، دُست اپنا حُکم جنائیا۔ مُلا شیخ رہے کھئے نہ مُفتی، مُفت وچ آئے مُفت وچ دئے لٹائیا۔ آہ ویکھو اللہ رانی خوشی نال پلو چُک کے پُچھدی، نین ٹیڈھی اکھ والا بنائیا۔ پروردگارا سانجھا یارا مینوں پتہ لگا تُوں رت سہاؤنی اپنے گوبند پیارے سٹ دی، جو سُنیاں جگت لے جگائیا۔ تُوں شرع مٹاؤنی کایا بُت دی، بُتخائیاں کرنی صفائیا۔ تُوں کھیل رچاؤنی لٹ دی، او لٹیریو میری اُمت لٹنی چائیں چائیا۔ دیکھیں میری لاج رکھیں گت دی، چوئڈے والیاں کولوں نہ دیویں پٹائیا۔ میں وی جنی تیری ککھ دی، نُوں جوت جوت وچوں آئیا۔ میں ڈر گئی جدوں سوہنیا آواز سنی تیری اک ٹک دی، جس نے نُخم تاثیر ساری دینی بدلایا۔ مینوں آیں جاپنا محمد دی صدی چوڈھویں جاندی مُکدی، جس دی گولی وچولی بن کے قلم ربی چلائی۔ جن بھکتو ایہہ گل بڑی دکھ دی، محمد دی آسا دئے دُبائیا۔ جس اُمت نے چھاں مانی سی محمد ورگے رُکھ دی، بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ اُس دی اج ٹہنی ویکھو ٹٹ دی، پتا پتا دئے دُبائیا۔ جس نُوں نصیب نہیں ہونی پانی دھار گھٹ دی، ترسنا جگت نہ کھئے بُجھائیا۔ میں تہانوں اج پُچھدی، پرہ دے پیاریو گوبند دے دُلاویو مینوں دیو سنائیا۔ او کپڑے طریقے نال بُھکیاں دی بُھکھ مٹی، دکھ رہے نہ رائیا۔ گھڑی آئے سہنجی سُکھ دی، ست رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن او کھیئے، جیہڑی ماٹی خاک ساڈے صاحب دے آگے جھکدی، لمی پے کے سیس نوائیا۔ اوہ تہاڈا پیار اوہدے پریم وچوں لُندی، اپنی جھولی لے بھرائیا۔ اوہدی حیاتی کدے نہیں نکھٹ دی، کھوٹیاں کھرے دئے بنائیا۔ اوہدی کھیل نہیں کسے مُکھ دی، پنجاں تتاں نہ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پھیرا آپے پائیا۔ قلم کہے تُوں بڑا سورپیر بہادر، اپنا آپ بنائیا۔ بن کے کریم قادر، کرتا اک اکھوائیا۔ سنسار نُوں دس کے جگت ساگر، وہن کوڑ والے وبائیا۔ آپ وڑ کے کایا والے گاگر، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ کلماں دا بندا رہوں سوڈاگر، جگت ونج وکھائیا۔ کھیل دس کے پدر مادر، اپنا پڑا پڑیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ او پرہو تُوں پھیر کرن لگا چالاکئی، اپنی کل وکھائیا۔ اٹے باہروں بندہ

خاکی، تن دسے پوشاکی، اندر واڑ کے گھوڑا راکی، او شاہ سوارا شبد تے ماریں پلاکی، دو جہاناں کھول کے تاکی، پھہے گنیاں
 وانگو مات بھلیکھے پا کے لاؤن آیا ٹاکی، ٹکیاں دے پچھے ساری دُنیا دتی رُلایا۔ میں چار چُپھیرے ویکھیا کیہڑا سُرُپیر راٹھی، کیہڑا
 منزل با منزل چڑھ پھرے اُچی نیویں گھاٹی، لبھدا پھرے اندھیریاں وچ راتی، کیہڑا دُنیا وچ پرہو دا جماعتی، جیہڑا اِکو نام پڑھ کے
 دُو جا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھایا۔ قلماں کہن خُدا
 تیریاں خود دیاں دسیاں ہوئیاں کلاماں، کائنات دین گواہیا۔ جس وچ پیغمبر بنائے غلاما، بندھن شرع والے رکھایا۔ حق دا وجا
 کے دمامہ، دامنگیر ہو کے پلُو دتے پھڑایا۔ اپنے تھوڑے تھوڑے وکھائے گداما، جتھوں بھنڈارے رہیا ورتایا۔ محمد جدوں روندا
 سی پہلوں اُچیاں کرے باہواں، پھیر ہتھ کٹاں اُتے ٹکائیا۔ چوڈاں وار کہا اپنی زندگی وچ اے میرے محبوب میں کوئی بچہ تیرا نہیں
 لاواں، میرا والد والدہ تیرے بنا نظر کھئے نہ آئیا۔ خُدا نے کہا اُٹھ تینوں کھیل وکھاواں، سہج نال جنایا۔ حضرت ہُن تُوں مالک تے
 پھیر تینوں بنا دیواں نتھاواں، لوک مات گھرانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جے بخشیا تے اک سو اک ٹاواں ٹاواں، جیہڑا گوبند اک سو اک
 دھرنی دی بھیٹ کرائیا۔ اوہ وی مل جائے نال میریاں بھگتاں تے ناتا بنا لئے وانگ بھراواں، شرع دا لیکھا نہ کھئے رکھایا۔ محمد کہا او
 مالک میں تکان تیریاں راہواں، محبوب دھیان لگائیا۔ میں روواں تے گرلاواں، بنجھو آں ہار بنائیا۔ پروردگار کہا میں تیرا دل
 پرچاواں، پراچین دا لیکھا دے وکھایا۔ کل کلکی بن کے آواں، جوتی جامہ رُوپ دھرائیا۔ امام اماما رُوپ درسواں، نُور نُورانہ
 ڈگمگائیا۔ تیرے گلوں شرع دا لاہواں گلاواں، زنجیراں چوڈاں دیاں کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتایا۔ او پنج لکھاریو قلماں پا لُو وچ مُنہ، مُنہ زور نال کھلایا۔ نالے لکھو تے نالے اندرے اندر
 کہو ویلا آگیا ندی نُوح، نبی نُوح دئے دُٹایا۔ جس دی یاد وچ محمد نے کلمہ کیتا سی شُرُوع، شرع دا راہ تکایا۔ اُس ویلے فرمان
 ہویا پیغام آیا تیری صدی چوڈھویں توں بعد میرا کلمہ ہونا گُرو، دُو جا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرنی کار کھایا۔ محمد کھڑ کھڑا کے ہسّیا، آبا آبا کر کے دتا سُنایا۔ او پرہو تیری شہنشاہی
 سمت چھے وچ کیہڑی ہونی سمسّیا، کیہڑا راگ سُنایا۔ خُدا نے کہا میرے والی کھول لے اکھیا، اکھ میرے نال ملائیا۔ او محمد میں

اُس ویلے پورن وچ ہونا وسیا، وصل یار والا کرائیا۔ سچ سنڈیسہ اکو دسیا، پریم نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ محمد خوشیاں دے وچ سویا، آسن اک لگائیا۔ جان تکیا پورن جوت دا پورن پرکاش ہویا، دو جہاناں وچ ودهائیا۔ پھیر ویکھیا میتھوں سب کچھ جانا کھویا، خالی ہتھ کرائیا۔ اُس نے بھگتاں نوں دینا ڈھویا، وست اموک جھولی پائیا۔ سچ دا بیج دینا بویا، دھرم دی جڑ دینی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد آیا اک اندا، اند وچ سہائیا۔ صاحب میرا بخشنا، مہربان نورِ الابیا۔ اُس نے باہروں ویس وکھاؤنا پنجاں تتاں والا بندہ، ہتھ پیراں والا تھے بھجے واہو داہیا۔ پھیر اُس دے کول چوڈاں طبقاں اُتے مارن والا ہونا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ پھیر آپے بن کے کنت سہاگی آپے ہو جانا رنڈا، اک اکلّا پھرے واہو داہیا۔ پتہ نہیں اوبنوں ایہ بھانا کیوں لگدا چنگا، جگ جگ اپنی کار کرائیا۔ مینوں سماں نہیں بخشیا لمبا، چوڈاں سو سال میری جھولی پائیا۔ نالے تھرتھراہٹ وچ آ کے کبا، گوڈیاں بہار ہو کے دتا سیس جھکائیا۔ خُدا نے کھیل وکھایا اجنبھا، حیرانی حیرانی وچوں پرگٹائیا۔ محمد اوہ ویکھ میرا ککر والا ٹبا، کڈا موٹا سوٹا سوہنا نظری آئیا۔ جس نے چوہ جگاک دیناں مذہباں دا کر دینا دھندا، پنجاہی بولی وچ پرسدھ میرا نام دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ قلم کہن ستائی پوہ دی سمسیا سوہنی "پورن جوت دا پورن پرکاش ہویا، عرش فرش تے کیتی رُشنائی ہوئے۔" کیوں اتاراں پیغمبراں دا لیکھا جانا کھویا، خالی ہتھ دیوے کرائیا۔ کوئی بہیت رہن نہیں دینا چونکہ چنانچہ اگرچہ مگرچہ گوئیا، گوبند نے اپنا کھیل دینا وکھائیا۔ دیوت سُر دُور دُراڈا پرہہ دا درشن کر کے جانا مویا، مُحبت پیار والی بنائیا۔ سچکھنڈ رہنا نہیں کوئی سویا، آس نندرا سب دی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ پنج لیکھاری سمبل دی مارو لیک، سدھی قلم نوک نال کھچائیا۔ سمبل مارو لیک، لائن سوہنی سوہیا پائیا۔ شبد گوبند کرے تصدیق، شہادت دئے بھگتائیا۔ ویکھو نوری لاشریک، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دے وچ اکم توفیق، جس نوں سمجھے کئے نہ رائیا۔ جس نے سانوں بنایا عزیز، دتی مان وڈیائیا۔ اوہ بھگتاں دی پوری کرن آیا ریجھ، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ست دھرم دا

بیجے بیج، کِرسانا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ سمبل کہے میرے گھر ہویا پُورن پرکاش، جوت جوت نال رُشناٹیا۔ عرش فرش تے پیندی راس، سوہنی وجی ودھائیا۔ ایس سمسیا دا گن سی خاص، جو لکھ کے دتی درڑائیا۔ بنا اک توں کیسے تے نہیں رکھنا وشواس، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جو وسے پرتھی آکاش، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جن بھگتو تُسیں اُس دے گن گانے تے اون تہانوں دینی شاباش، سر تہاڈے ہتھہ ٹکائیا۔ اج خوشی اوہ تہانوں ونڈے اوہ پریم والے انعامات، جو انامی دیش وچ جگ چوکری اپنے گھر رکھے لکائیا۔ باقی دُنیا سُنے صفت کاغذات، اکھراں والی پڑھائیا۔ تہاڈے ساہمنے پُورن پُورن جوت پرکاش، نور نورانہ نظری آئیا۔ عرش فرش جس دے داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلاٹیا۔ عرش فرش ہوئی رُشناٹی، کِریا کری مہربان۔ جن بھگتو تُسیں ویکھو چائیں چائیں، تہاڈے گھر آیا بھگوان۔ جوت نور رہیا رُشناٹی، جس نون کوٹن جھکدے رو سس تے بہان۔ جس دے چرناں ہیٹھاں لکدے، انگنت تتاں والے رام۔ جس دے کولوں حکم سندیسے پُچھدے، کروڑی گوپیاں والے کاہن۔ پیغمبر ونجارے جس دی ٹک دے، پیغام سُنن بنا کان۔ گرواں ناتے بنائے پیارے سُن دے، گوبند سورا دسے بلوان۔ ہن ویلے اُس دے ڈھکدے، جو لاڑا بن کے ڈھکیا وچ جہان۔ جن لیکھے مکاؤ نے لٹ دے، کوڑی کِریا میٹے نشان۔ ناتے سانجھے کرنے مانس مائکھ دے، سچ پریتی دے کے دان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ستگر مہربان۔ مہربان محبوب آیا، اڑیو تکو نین اٹھا۔ اوہ جس نے ڈھولا تہاڈا گایا، پریم پریتی نال چاء۔ تہاڈے در تے منگن آیا، او وڈیو نیکیو بن جاؤ بہین بھرا۔ جو تہانوں اپنی نہیں تے ستگر دی رکھو لجا، تے آجاؤ شرم والے وچ حیا۔ کیوں ایہہ مالک پیر پیغمبراں دا، تے حقی نوری خُدا۔ بئے کس توں ہوئے جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ او اس کارن گوبند امرت گیا پیا، جام دُھر دا مات لیائیا۔ کیوں اُس نون گئے بھلا، مایا ممتا کر ہلکائیا۔ اوہ آگیا اوہ آگیا اوہ آگیا تہاڈا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نے تہاڈے نال اپنا سانجھا کر لیا ناں، تون میرا میں تیرا ڈھولا دتا گائیا۔ اُس نے قبول نہیں کرنا جنہاں نے سور کھادھا جاگاں، پیغمبراں گرواں نون ساہمنے دئے وکھائیا۔ او اُس نون کوئی مذہب دی نہیں طمع، لالچ وچ

کدے نہ آئیا۔ شرع دا نہیں غماں، غم خوار دُھردرگاہیا۔ حد نہیں کوئی بنا، ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھکتو جس دا گوہند سوہنا
 چتا، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوہ تہاڈے ساہمنے اکھاں توں ہو کے اٹھا، نوری نور کرے رُشنائیا۔ جس کارن گوہند نے لایا کتا، حد
 پچھلی دتی مُکائیا۔ اگے اگو پُرکھ اکال دا ہونا سماں، دو جا بل نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ قلماں کہن او دُشٹ دمنا آگے آ جا بھج، اپنا پندھ مُکائیا۔ چرن بیٹھنا سچ، در تھانڈے
 سپس نوائیا۔ او تپسویا اٹھ ویکھ لے اپنا جگ، چاروں کُنٹ اگنی ربی تپائیا۔ چل تینوں اپنی سمسیا دیواں دس، سچ نال
 سُنائیا۔ پورن جوت دا پورن پرکاش ہویا تے لکدے رو سس، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ بھکت بھگوان دوویں رہے ہس،
 خوشیاں رنگ رنگائیا۔ پہلے لنگوٹی بدھی تے پھیر تیرے ساتھی نے بتھائی کچھ، سوہنا روپ وٹائیا۔ ہن پھیر تکیں تے ہو گیا
 سروپ سوچھ، جگت کپڑ دا لیکھ دتا مُکائیا۔ او پچھو تہاڈی ضرور کھولانگا اکھ، وڈیاں چھوٹیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ پریم دا
 دیوانگا رس، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ تسیں بیٹھے رہو تے میں تہاڈا گاواں گا جس، ستار شبد والی اٹھائیا۔ جیہڑے میرے پیار
 وچ گئے پھس، اوہناں دا فیصلہ انت دینا مُکائیا۔ اچے وی نہیں کرنی بس، بستے پچھلیاں دے سارے دینے بندھائیا۔ صاحب نے
 گنڈھاں دینیاں کس کس، قسم سوگنداں کھا کے پرہ توں پلو لینا چھڈائیا۔ کیسے نے اگے کیسے نے پچھے سچکھنڈ درگاہ ساچی نوں
 جانا تھ، بھجن واہو داہیا۔ پھیر ہونا اک دھام تے اکتھ، پرہ دی سمسیا ایہو ربی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ پنج درباری پرہ دے پیر چھو، چم درشتی دیو گوائیا۔ پنج پیارے ادھر
 اودھر گھنمو، خوشیاں وچ پندھ مُکائیا۔ پنج لیکھاری نمسکار کرو وار تینوں، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھکتو تہاڈا پرکاش کرنا
 دِن دِنو، پورن پرکاش دی ایہو وڈیائیا۔ کیوں تسیں گوہند دے دُلا رے تے گوہند دے چٹو، انت گوہند گوہند ہتھ وڈیائیا۔ ہن لے
 نہیں سفر دِن پوٹیاں اُتے گنو، گنتی دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حُکم اک سُنائیا۔ او ویکھو عیسیٰ پُکارے بنا چرچ، چرچا اپنی رہیا سُنائیا۔ صدی پيسویں دے بھکتو بھگت دوارے آؤن
 واسطے کدی محسوس نہ کریو خرچ، پیسا دھیلا کم کیسے نہ آئیا۔ سمجھو نہ ہویا حرج، حرجا نے سب دے پورے دئے کرائیا۔ کیوں

پروردگار نوں تہاڈے نال غرض، غریباں دا غریب ہو کے تہاڈی سیو کھائیا۔ بڑا پُرانا مُنیم بڑا پُرانا کریم بڑا پُرانا رحیم جس نے تہاڈی
 سانہہ کے رکھی فرد، پیو دادے و لوں تہاڈا رکارڈ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پورب وعدہ قول اقرار والا بن کے مردانہ مرد، پاجیاں والا
 روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر صاحب بے پرواہیا۔ حضرت عیسیٰ
 کہے میں دسٹاں اک آواز، مُحبت وچ جنائیا۔ جس دا کھلے کدے نہ راز، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مینوں نو وار وکھایا پنج مُکھی
 اپنے سیس دا تاج، پنچم دھار پرگٹائیا۔ دو جہاناں سُنایا اک دا ہونا راج، دوجی رعیت رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں پھیر وکھایا گوبند
 دے ہتھ تے اڈدا باز، بازاں والا ناؤں دھرائیا۔ پھیر درسایا میری جوت دا ہونا پرکاش، پورن پرکاش کرے رُشنائیا۔ حضرت
 عیسیٰ کہے مینوں آگیا وشواس، وشو دے مالک نوں سیس دتا نوائیا۔ اوس ویلے میں دہلے توں لے کے کینگ تک پتے سٹے سی
 تاش، ہس کے کہا اوہ دسم دوازی چڑھن والیو میرے پاتشاہ نے رستے بند دینے کرائیا۔ پھیر میرا وقت دا وکھایا کلاک، جو ٹک
 ٹک آواز سُنائیا۔ جاں میں ویہویں صدی تکی مینوں دسیا سب نال ہو جانے طلاق، ناتا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس طرح میں پائی
 وفات، پھیر حُکم لکھنا نال قلم دوات، سب دا لیکھا مُکاؤنا اکو چھبی پوہ دی رات، سندیسہ دُھردرگاہ جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ عیسیٰ کہے بھگتو نسیں بھتے تے نہیں تھکے، سچ
 دیو سُنائیا۔ ویکھو میرا خُدا پھردا مدینے مکے، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ جنہاں کھادھے کھلاں لاہ کے کئے، کٹر اپنا حُکم سُنائیا۔ اوہ
 دھرم دوارے توں آگے کھئے نہ ٹپے، چوراسی وچ دئے بھوئیا۔ کیوں پُرکھ اکال دین دیاں نے حُکم نال پُھے کرا دتے پئے، پورن برہم نہ
 کھئے درڑائیا۔ جنان چر بھگت بنن نہ پکے، اوناں چر جگت وچ سنت سادھ صوفی فقیر درگاہ دی منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ہُن کوئی
 ستگرُو اوہ نہیں جہنوں خرید لوگے نال ٹکے، مایا والا لالچ جگت وکھائیا۔ ہُن غریباں دے دائرے وچ گیا ٹپے، مایادھاری سکے نہ
 کھئے باہر کڈھائیا۔ اوہناں دے اندر وسے، جنہاں دا گوبند اکو ماہیا۔ اوہ اپنے ویلے وقت نوں تکے، کندھی بیٹھا دُھردرگاہیا۔ جو
 شبہ سندیسہ زرگن دھار دتا نانک تپے، سچکھنڈ سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا
 ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے میں تکیا اگم نظارہ، نظریہ لیا بدلائیا۔ جس ویلے میرا ہونا کنارا، اتم دئے گواہیا۔ اُس

ویلے پرگٹ ہووے ایکنکارا، پروردگارا نورِ الہیہ۔ جس دا حکم ورتے وچ سنسارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سب نے بندنا ڈنڈاوت کرنی نِمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اُس دا آتما پرمتا دا ہونا اک جیکارا، اپنا اکلّا نام نہ کیسے جپائیا۔ میرا نگا جیہا اشارہ، جو پرہ نے سینت دتی لگائیا۔ جس ویلے گوبند آیا دوبارہ، دوہرا کھیل کھلایا۔ اوہدا سمبل ہونا ساڈھے تن ہتھ دا منارا، مئی رشی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہدا سمسیا والا چھبی پوہ دا ہونا دہاڑا، تیوہار جگت نال رلائییا۔ ستائی پوہ نوں اپنی خوشیاں والی سُننی وارا، بھگتاں صفت وچ صلاحیا۔ پورن جوت دا پورن پرکاش ہویا ایہہ وی کھیل اپارا، اپرمپر رنگ رنگائیا۔ عرش فرش دئے ادھارا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں بخشے پیارا، مُحبت اپنے نال ملائییا۔ سب دا لیکھے لگا آیا دہاڑا، مزدوری مُحبت والی سب دی جھولی دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریم دا بنیا رہے ورتارا، دیونہار اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال شادیاں سمیں ★

ستگر شبد بہت گنوتا، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جس بنائی سچ دی بنتا، مارگ سچ لگائیا۔ دھرم دی دھار اُپجائی سنگتا، دُہر دا سنگ رکھائیا۔ دُہر نام دا بنے پنڈتا، بُدھی توں پرے بودھ دئے کرائیا۔ سچ پِرتی اندر رنگدا، رنگن اگم چڑھائیا۔ جس نشان بنایا تارے چند دا، انت لیکھا پور کرائیا۔ جس کھیل کھلایا گوبند پُر اند دا، اند اند نال جنائیا۔ اُس دے حکم نال جُگ چوڑی جاندا لنگھدا، پاندھی بن کے پندھ مُکائیا۔ اگے پُرکھ اکال کولوں اک وست منگدا، خالی جھولی رہیا وکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا رہے نہ مند دا، در ٹھانڈے دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد آد انت دلیر، دیاوان اکھوائیا۔ کدا آیا مہر، مُحبت وچ وڈیائیا۔ بن کے دو جہاناں کِہر، بھبک سنگھ والی لگائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا اندج جیر، جگت کھانی پندھ مُکائیا۔ اتن رہن نہیں دینی تیر میر، تیرا میرا اکو گھر وسائیا۔ کوڑی کِریا کرنی ڈھیر، خاکی خاک وچ ملائییا۔ کلجگ دا لیکھا انت نیڑ، ستجگ دا ساچا راہ چلائییا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے اپنے

بیڑ، بیڑی نیا نوکا آپ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائی۔ ستگر
 شبدا کردا ادلی بدلی، جگ جگ کھیل کھلائی۔ سچ دوار دا بن کے عدلی، انصاف اپنا دے پرگٹائی۔ گرمکھ بنا کے ہیرے رتی،
 امولک ونڈ ونڈائی۔ پچھلی پچھے میٹ کے متنی، مت اگلی دے سمجھائی۔ اوہ بھگت اوہ گرسکھ جیہڑے پرہو دے دوارے بن پت
 تے پتی، دوجا پرہ دا میت نہ کھئے اکھوائیا۔ جس نے ایتھے اوتھے پت رکھنی، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ آتما رہن نہ دیوے سکھنی، پریم
 پریتی جھولی پائی۔ جن بھکتو ایہہ چار جگ دی شرع دی حد پتی، اس توں وڈی بھگتی ہور نظر کھئے نہ آئی۔ اکو آتم پرما تم ٹک
 رٹی، رٹا سماجاں دے مکائی۔ جس نے تہاڈی چوراسی کٹی، اوہ کرتا ہٹے سہائی۔ ایہہ پھیر رت کدے نہیں لبھنی، کھوجیاں ہتھ
 کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو
 بھگوان، جس نے ستجگ دی ساچی رچنا رچنی، رچ رچ کے اپنی رچنا آپ پرگٹائی۔

★ ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال لوہڑی سمیں ★

ستگر شبدا دی دے دلیلا، جگت بڈھی نہ سنگ رکھائی۔ سچ دس کیوں گویند چڑھیا آسو نیلا، نیلی دھار کی
 چٹرائیا۔ کیوں بستر پایا پیلا، گرسکھ سنگار سہائی۔ کیوں گھاس دا توڑیا تیلا، تنکا ہتھ اٹھائی۔ کیوں آپ ٹرایا باز کولوں چیلا،
 چراگاہاں دین دہائی۔ کیوں پُرکھ اکال بنایا وسیلہ، وصل اکو اک رکھائی۔ کیوں بنس سربنس واریاں قبیلہ، جگت نشان نہ کھئے
 وکھائی۔ کیوں بن کے چھیل چھیلایا، آپ اپنا گیا سہائی۔ کیوں اپنے آؤن دی پا کے گیا تابھیلا، تاریخ تواریخ وچ بدلایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب تیری سرنائیا۔ ستگر شبدا کہا ایہہ کھیل آکاشاں اُتے، عرش
 وجے ودھائی۔ جتھے پُرکھ اکال سہائے رتے، رتڑی اپنے نال بنائی۔ اوتھے کوٹن اوتار پیغمبر گرو سٹے، بن آلس نندرا ڈیرہ لائی۔
 جنہاں نوں سچ دی دھار گودی چکے، چک چک اپنے رنگ رنگائی۔ جس ویلے اوتاراں پیغمبراں پینڈے مکے، انت اخیر نظری
 آئی۔ اُس ویلے بھاگ لگایا گویند دے جسے، جسم اسم اک بنائی۔ جس دے کولوں جگت شریعت رُسے، پاسا مکھ بدلایا۔ اوہ

سب دے لہنے پُچھے، پُچھنہار اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ سَتگر شبد کیوں گوہند گایا نہیں راگ، شبدی شبد ناد سُنائیا۔ کیوں ہتھ اُٹھایا باز، اگئی بنت بنائیا۔ کیوں کلگی
 سُهائی بنا تاج، تخت نِواسی راہ تکائیا۔ کیوں چار ورن دا رچیا کاج، سِکھی سِکھیا وچ وڈیائیا۔ کیوں دھرم چلایا جہاز، چُپو
 ملاح واپگرُ شبد جنائیا۔ کیوں سرِشٹی دا سانجھا کیتا سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ کیوں پُرکھ اکال دی سُنائی آواز، اپنا نام
 نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں چاروں کُنٹ رکھی بہاج، بنا سمبل توں سمبل کے پیر نہ کتے ٹکائیا۔ کیوں سندیسہ دتا کھیل کران ماجھ، انت
 اپنی کل پرگنائیا۔ اس دا ست دے جواب، سچ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دی کِریا آپ کمائیا۔ سَتگر شبد کیوں گوہند کیتا کمرکسا، بندھن بندھ بندھائیا۔ کیوں تیڑ پویا کچھا، تن ماٹی جوڑ جُڑائیا۔
 کیوں غریباں کیتی رچھا، دُکھیاں درد ونڈائیا۔ کیوں پُری اند چھڈ کے نسا، بھجیا واپو داہیا۔ کیوں بوڑا لایا اُپر سسا، ہاپے ٹپی
 تیر کمان جنائیا۔ کیوں پورنماشی پاٹھ کیتا دن اک سو اٹھا، چارے کُنٹ ونڈ ونڈائیا۔ کیوں چار ورن اٹھاراں برنن کیتا اکٹھا، کھتری
 براہمن شوڈر ویش جوڑ جُڑائیا۔ کیوں امرت جام پیایا گٹ گٹا، دُھر دا رس چکھائیا۔ کیوں چیتھڑ پُرانا دکھایا پھٹا، ماچھوواڑے
 ڈیرہ لائیا۔ کیوں کھلیاں چھڈ کے لٹاں، پیر اُچ نام درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 تیرے آس رکھائیا۔ سَتگر شبد تُوں آد دا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ اک دھرم دی کر مہربانی، مہر نگاہ اُٹھائیا۔ کیوں گوہند دتی
 قُربانی، کھنڈے کِریاناں نال لڑائیا۔ کیوں میٹ کے اپنی نشانی، گُرمکھاں رنگ رنگائیا۔ کیوں کھیل کھیلیا چنڈی آد شکت بھوانی،
 چنڈ پرچنڈ نام دکھائیا۔ کیوں شرع دی توڑ غلامی، شریعت وچ رکھائیا۔ کیوں بونجا کوی بنائے انعامی، بُدھی بل دکھائیا۔ کیوں
 جیوندا چڑھیا کاہنی، بہار پھٹیاں اُتے ٹکائیا۔ کیوں حُکم لیکھا دسیا شاہ سُلطانی، بھيو ابھید کھلائی۔ کیوں سمت شہنشاہی چھ
 لیکھا دسیا رُوحانی، رُوح بُت توں پار کرائیا۔ کیوں حُکم دتا جموں والیاں پھٹا لیانا مُردیاں والا وچوں مڑھی مسانی، چھبی پوہ رین
 رُت سُهائیا۔ کیوں کھیل نُور نُورانی، جوتی جاتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سَتگر شبد کی کھیل سِری بھگوان، سچ دے سُنائیا۔ کیوں نہیں اگئی ٹکے جموں والیاں نُوں کیتے دان،

پھٹے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد کہے ایہ حکم دھر فرمان، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ سُن حکم لا کے کان، سندیسہ اک
 الہیا۔ کی ہویا جے بھل گئے گرمکھ روپ انسان، بھلیاں ہو سہائیا۔ سب تیرے پچے آنجان، بالی بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ ستاراں ہاڑ
 نوں ایہ ضرور بھگتاؤنا بھگتان، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ اگی گرسکھ گوبند نوں پھٹے اُتے ٹکان، وارو واری چک کے لیاون چائیں
 چائیا۔ ساری سنگت خوشی کرنی اسیں جیونڈیاں ستگر جیونڈے دی لہ لئی مکان، مریاں رون کھئے نہ پائیا۔ ایہ سہاں ویکھے
 جگت جہان، سوہنا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہو کے ہر (مہروان)، اپنا کھیل کھلائیا۔

★ ۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ماگھ کہے میں کھیل ویکھیا ست سرُوپیا، ست ست وچی ودھائیا۔ نگاہ ماری چارے کوٹیا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ دین
 دنی دی تکی پوجیا، سمگری ہتھ اٹھائیا۔ لیکھا ایک دوجیا، دھر رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ دھر حکم کیسے نہ بوجھیا، بوجھی نہ ہوس
 حرص لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر صاحب سہج سکھدائیا۔ ماگھ کہے میں
 خوشیاں جاواں ہس، ہستی تگ اگم اتھاپیا۔ جس جگت ترسنا کیتی وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سچ پریم دا دیوے رس،
 رستہ آپ کھلائیا۔ دھر دا مارگ دس، دھرم دھار سمجھائیا۔ میٹے زین اندھیری مس، نور چند چمکائیا۔ صفت صلاحی جس،
 دھر دے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے میں تکیا
 گہر گمبیر، ہر گورے پرواہیا۔ جس دا لیکھا پاتشاہ فقیر، شہنشاہ حقیر رنگ رنگائیا۔ جگ چوکڑی بدلے تقدیر، تدبیر اپنے
 وچ چھپائیا۔ جس دا ہوکا دتا کبیر، گرھ اُتے چڑھ کے دتی دہائیا۔ اوہ کلجگ لیکھا پورا کرے اخیر، بھگتاں ہوتے سہائیا۔ لیکھے
 لاوے جنم کرم سنگھ جسیر، ست اودھم سنگھ وڈیائیا۔ جس دی سنگھاسن تھلے سانہ کے رکھی تصویر، مہر نظر اک ٹکائیا۔
 اُس دا پتا بنا کے فقیر، فقرہ شبد سُنائیا۔ گل ویراگیاں والے چیر، کھلڑے کیس کیس سمجھائیا۔ مہربان بخش کے دھیر، دھیرج

آپ دھرائیا۔ تیرا پچّہ بہیناں نالوں وچھڑن نہیں دتا ویر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ کایا گڑھ شبد دی دھار کر تعمیر، مندر اک سہائیا۔ اوہنوں مارے نہ کھئے شمشیر، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جدوں چاہے بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ماگھ کہے میں تکاں نال اکھ، پن اکھیاں اکھ کھلائیا۔ صاحب ویکھاں پرتکھ، پرہہ داتا دھردرگاہیا۔ جس نے کریا کر کے لیا رکھ، پنج گرمکھ دین گواہیا۔ نو دواریاں دا جگت پیار رس، رساں والے نو گئے کوک کوک سنائیا۔ بنا پرہو دی کریا توں سکے کھئے نہ بچ، بچن جھولی کھئے نہ پائیا۔ اکو حکم شبد گرو دا سچ، سچ ستگر شبد اکھوائیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ لوں لوں اندر جاوے رچ، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے مینوں گئے کرن اشارہ، انتر نرت دھیان لگائیا۔ ساڈا رس پیوے سرب سنسارا، رسنا رس وچ سہائیا۔ ساڈا بھوک جگت دوارا، جگتی جیون نال رلائیا۔ پر جن بھگتو گئے کہن اسیں رو کے ماریئے للکارا، اچی کوک کوک سنائیا۔ بنا پرکھ اکال توں مٹھا رس نہیں کوئی سنسارا، چارے کھانی کم کیسے نہ آئیا۔ جیہڑا تھادی خاطر جوت سروپ ہو کے آیا دوبارہ، ایسے کر کے دوبارے جیون تھادی جھولی پائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں نام وچ کیتا مظاہرا، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ ستگر شبد بن کے شاعرہ، شرع دے بندھن رسیا کٹائیا۔ لیکھا پورا کرے ہو کے ظہور ظاہرا، ظاہر اپنی کل دھرائیا۔ اس دے بدلے جھکڑا پینا وچ قاہرہ، کامل مرشد دئے سنائیا۔ ہرجن رہے کھئے نہ باہرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو اپنی جنم دی کر لو بدلی، بدلے رائے دھرم دا دیو چکائیا۔ پرکھ اکالا تھادا عدلی، انصاف اکو اک وکھائیا۔ جو آیا بھگتاں دی جد لئی، یدی اپنا حکم سنائیا۔ جس نے تھادی آتم دھار سد لئی، سدا شبد والا جنائیا۔ چوراسی وچوں کڈھ لئی، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ماگھ کہے پنچے گرمکھ نواں گتیاں دے کرن ٹوٹے، دو دو چار بنائیا۔ جس کارن کھرے ہونے کھوٹے، دھر دے رنگ نال رنگائیا۔ بچے پار کر کے چھوٹے، وڈیاں مان وڈیائیا۔ جس رلنا سی پرہو دی جوتے، اوہ جوتی جوت کرے رشنائیا۔ بھوجل مارنے پئے نہ غوطے، ڈونگھا وہن نہ کھئے

وکھائیا۔ مات پت کوئی کر سکیا نہ سوچے، سوچ سمجھ توں باہر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو سُنو میری دھرم دی کتھا، کہہ کے دیاں جنائیا۔ پت پرمیشور مٹو یتھارتھ یتھا، یدی اپنا دھیان لگائیا۔ اکو صاحب نوں ٹیکو متھا، دوسر سپس نہ کدے نوائیا۔ جس دا کھیل مندر مسجد شِودوالے مٹھاں، گردواریاں ونڈ ونڈائیا۔ دھار بنا کے اٹھسٹھا، جلدھارا وہن وبائیا۔ چار جُگ دے شاستر سُنا کے ٹپا، صفتاں والے ڈھولے راگ جنائیا۔ اتم ہو کے آپ پرگٹا، پرگنا سمبل اک سہائیا۔ نرگن دھار پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ ویس وٹا پُرکھ سمرتھا، ہر کرنی کار کھائیا۔ گُرمکھ سنت جن بھگت کر اکٹھا، اکو رنگ رنگائیا۔ جودھا سُرپیر بہادر بن کے ہٹا کٹا، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ جو در آیاں مہربان ہو کے زندگی دا دیوے گپھا، بندگی دُھر دی جھولی پائیا۔ چوڑاسی وچ بھوآون واسطے کدے نہ ہووے خفا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سب دی زندگی وچوں جیون دا بدلیا صفحہ، ورقہ دتا اٹائیا۔ دُھر مُحبت دا ملے نفع، نقصان نظر کھئے نہ آئیا۔ جو پرہو دوارے آیا اوہ پُرکھ اکال دا بچہ، پچپن اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ماگھ کہے میرا اکو اک سندیس، بنا سندھیا پرہاتی دیاں جنائیا۔ جن بھگتو کرنا پرہو دا بیت، بتکاری ہو کے خوشی بنائیا۔ ویکھنا نیت نیت، نج نیت لوجن نین اکھ گھلائییا۔ جس مان بخشنا سب نوں پہلی چیت، دُلا رے دھرم والے پرگٹائیا۔ نام سدا رکھے ہمیش، زندگی زندگی نال بنائیا۔ سرشٹی درشٹی جگت دے ملیچھ، پنت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگتاں کرپا کردا آیا سدا ہمیش، ہم ساجن دیا کھائیا۔ جو مالک نر نریش، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ سو وس کے سمبل دیس، سبھا بھگتاں نال لگائیا۔ شہنشاہ بن نریش، نر نرائن حُکم سُنائیا۔ جو لہنا دینا دس دسمیش، سو اتم پورا دے کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے مُلا شیخ، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو مٹھا رس پتا پت نے پرہو دی کیتا بھیٹ، گتا جگت نام سمجھائیا۔ تس کارن ہر بخشے سچی ٹیک، ٹکے مستک نام لگائیا۔ جنم کرم دی بدل دتی ریکھ، ریکھا اپنے نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سہائی ہووے سدا ہمیش، ہم سجن بن کے دیا کھائیا۔

★ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بہکت دوار جیٹھووال ★

نام سُرے بخشے ستگر سلائی، صاحب سلطان دیا کھائی۔ کریا کرے آپ رگھرائی، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ نیج نیتز نین ہوئے رُشنائی، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ انتر وجدی رہے ودھائی، خوشیاں رنگ رنگائی۔ ملے پریم مان وڈیائی، ممتا موہ نہ کھئے رکھائی۔ بخشش وچ رحمت کرے آپ گوسائیں، گہر گمبھیر رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائی۔ سلائی کہے میں اکھیاں ویکھیا رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ دھنتر دے ساتھی دی ایہ منگ، ستجگ دی کلجگ پور کرائیا۔ تریتا دواپرگیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکھائی۔ ایہ ستگر شبد میلن دا ڈھنگ، میلا میلیا سہج سبھائی۔ درشن دیوے کایا مندر اندر لنگھ، جگت دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دوتی رہن نہ دیوے کندھ، کوڑی کریا باہر کڈھائی۔ آتم سیج سہائے پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ کرے پرکاش بنا سورہ چند، نوری جوت نور رُشنائی۔ لیکھے لائے ہنگ برہم، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائی۔ سچ پریتی ڈھر دا دھرم، دھرم دی دھار آپ بنائی۔ لیکھے لگا مانس جنم، کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پریم پُرکھ دی ملے سرن، سہارا اکو اک وکھائی۔ جھگڑا رہے نہ مرن ڈرن، چوراسی پھاسی دئے کٹائی۔ ہرجن ہربہکت ساچے پوڑے چڑھن، سچکھنڈ ساچے سوہا پائی۔ ستگر شبد سدا ترنی ترن، تارنہار دیا کھائی۔ جس دا قول اقرار پورا ہویا پرن، پرانت ہو کے ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار گرہ اک وکھائے گھرن، جو گھرانہ آد انت جن بہکتاں نظری آئی۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اودھم سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ★

سمت شہنشاہی چھ کہے میری رت سہنجی چار ماگھ، مگن پرہ نے دتا کرائیا۔ جن بہکت بھلواری ویکھی بغیچہ باغ، باغبان ڈھر دے دتا مہکائی۔ جتھے ہرجن سہیلے رہے جاگ، جاگرت جوت پن ورن گوت رُشنائی۔ ہنس بیوئے گرمکھ رہے نہ کاگ، مانک موتی چوگ چکائی۔ ڈرمت میل دھو کے داغ، پُنت اپنے رنگ رنگائی۔ آتم پرمام دس کے راگ، انراگی پڑدا دتا اٹھائی۔

شبدا اگئی مار کے آواز، سوئی سرت اکال مؤرت اٹھائی۔ انہو درشتی کھول کے راز، پردہ اوہلا دتا چکائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ چار ماگھ کہے میرا دوس سہنجنا، پرہہ دتی مان وڈیائی۔ میرا
 مالک آد نرنجنا، نر نرائن ڈھردرگاہیا۔ داتا دانی درد دکھ بھہ بہنجنا، ہرجن بھوساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجنا، ڈرمت
 میل دئے دھوئی۔ لیکھے لا کے اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنگاں ایک رنگ رنگائی۔ سندیسہ دے کے ڈھر دا چنا، شبدا اگئی کرے پڑھائی۔
 کلجگ وچ ستجگ وکھاوے رچنا، رچنا اپنے نال رچائی۔ منوآ من نہ دہ دشا نچنا، چار کٹ نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ مہربان محبوب
 سر اپنا ہتھ رکھنا، رکھک ہو کے ہوئے سہائی۔ جس دا لیکھا پچھے پوٹھا پٹنا، پاتل میلا ڈھردرگاہیا۔ اُس روپ انوپ اگئی دھار
 وٹنا، شبدا کھیل وکھائی۔ کھوجیاں کیسے آئے ہتھ نہ، نیتراکھ نہ کھئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ ماگھ کہے میری رت سہنجنی آئی، آوت آوت خوشی منائی۔ پرہہ ملیا بے پرواہی، پارہم
 پرہہ اپنا رنگ رنگائی۔ جس بھید کھولیا مالک بن کے ڈھردرگاہی، سچکھنڈ نواسی پڑدا لاپیا۔ اوہ لیکھے لاوے جو گوبند بوٹا پٹیا
 کاپی، جس دا کاغذ قلم بھیو کھئے نہ پائی۔ ستگر شبدا شبدا دھار بنیا راہی، رہبر نور نورانہ نور لاپیا۔ جس نے کلجگ کوڑی
 کیریا بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائی۔ سچ دھرم مارگ دئے وکھائی، واہ واہ اپنا رنگ رنگائی۔ جس نرگن دھار نانک
 نور بنایا صراحی، سو صراحی نام پیالہ دئے پیائی۔ جس نے گوبند بل بخشیا باہیں، بلدھاری وڈ وڈیائی۔ سو نرگن نور کرے
 رشنائی، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ گرمکھ بھکت سہیلے رہیا ترائی، تارنہارا اک اکھوئی۔ تیس صاحب ستگر اتوں بل بل جائی،
 بلہارے بلہار گھولی گھول گھائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا بن کے ڈھر دا ماہی، محبت مہربان محبوب اک جنائی۔ ماگھ کہے جس
 میری رت سہائی، رتڑی اپنے نال مہکائی۔ میں پرہہ بھگتاں دیاں ودھائی، مبارک وچ عبارت کلمہ نام لکھائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرے بھکت
 بھگوان ہووے نہ کدے جدائی، وکھرا جُز نہ کھئے وکھائی۔

☆ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سینگھ دے گرہ پنڈ زڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

پنج ماگھ کہے شبد دی دھار ساچا مجن، ستگر پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا ملے دُھر دا سجن، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ من وکاری کوڑ کڑیارے بھانڈے بھجن، ممتا موہ وکار دئے مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ بدن، تن وجود محبوب کرے رُشنائیا۔ جس نوں جگ چوڑی زرگن سرگن دھار سارے لبھن، دوس زین کھوجن تھاوں تھائیا۔ سو سوامی انترجامی زرگن دھار دھار مکن، روپ انوپ سوبھا پائیا۔ جس دے لکھ چوراسی جیو جنت دیپک جوتی جگن، نو ست ست رُشنائیا۔ اوہ صاحب سلطان سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے نام دماے دو جہاناں وچن، زرگن سرگن کرے شنوائیا۔ سو کلجگ اتم میٹے حدن، حد حدود دئے گوائیا۔ جس دے حکم نال جگ جگ دے مارگ لگن، سو ستجگ سچ دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ ماگھ کہے ہر ستگر شبد سچا اشنان، ایشٹ دیو سوامی اک درڑائیا۔ جو آد انت دا رمیا رام، ہر گھٹ سوبھا پائیا۔ جو لکھ چوراسی کاہن، آتم پرما تم گوی سرب پرنائیا۔ جو نور نورانہ الاہی امام، عملان تون رہت جلوہ گر اکھوائیا۔ جس نوں نانک کیتا پرنام، پر پُرکھ پُرکھ جنائیا۔ جس گوبند فتح ڈنک وجایا آن، آن اک سب نوں سمجھائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دو جہان، زرگن نرویر نراکار زینکار اکھوائیا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، بل اپنالے پرگٹائیا۔ کلجگ انت کوڑی کریا میٹے مات نشان، ست دھرم اک وکھائیا۔ شرع دا جھگڑا رہے نہ وچ عوام، عملان تون رہت دئے سمجھائیا۔ چاروں گنٹ میٹ اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ مذہب دا دسے نہ کھئے غلام، شریعت زنجیر دئے کٹائیا۔ ایکو رنگ رنگائے سرب انسان، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا مندر دسائے مکان، گرہ اکو اک درڑائیا۔ جتھے وسے سری بھگوان، سچکھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ نہ کوئی ہندو مسلمان، ذاتی بندھن نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ساچا اک وکھائیا۔ ماگھ کہے میری نمونو نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میرے شہنشاہ سیکدار، تیری بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپریتے وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری ویکھن اکھ اٹھائیا۔ سندیسہ دیون پیغمبر گر اوتار، گرو گردیو دیو جنائیا۔ چاروں گنٹ ہویا دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے

چمکائیا۔ آتم پارماتم کرے نہ کھئے پیار، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت جہان غفلت وچ سُتا پیر پَسار، نیج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ چاروں کُنٹ نگاہ مار، نو ست اپنا پڑدا لاپیا۔ میری بینتی ارداس تیرے دوار، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دُرمت میل سب دی اندروں اُتار، اُتر پُورب پچھم دکھن پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب نُوں دس جیکار، جے جے کار کرے خلق خُدائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سگھ وشنُوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، صاحب ستگر در تیرے سپس نوائیا۔

★ ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کیہر سینگھ پنڈ رُڑکا کلان ضلع جلدھر ★

کرپا کرے سری بھگوانا، ہر کرتا دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی دیوے اگما دانا، نرگن نرور اگم اتھاپیا۔ لکھ چوراسی ویکھ جیو جہانا، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جن بھگت سُپیلے کر پروانا، پر پُرکھ پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ چرن دھوڑ کرا اشنانا، من سچ دئے سمجھائیا۔ انتر آتم دے گیانا، اندھ اگیان دے گوائیا۔ گھر سوامی مل کے کابنا، نام دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہونے سہائیا۔ ستگر شبد دھار گنوتنا، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ میل ملاوے آتم پرما تم ناری کنتا، کنتوبل اک اکھوائیا۔ دھرم دی دھار رنگ چڑھاوے بسنتا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوے ہنگتا، نون سو اکھڑ اک جنائیا۔ منکا پھیر کے من کا، من دی ممتا موہ دئے چُکائیا۔ کر پرکاش جوتی چن دا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ بھنڈارا دے کے نام دھن دا، غریب نہانے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے ہر صاحب سوامی بخشندا، بخشنہار اک اکھوائیا۔ وڈ داتا گتی گپندا، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ دُھر دی دھار امرت سندا، ساگر سچ سہائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں میٹے چندا، جنم جنم دا روگ مٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی ہرجن ساچے آتم دھار بنائے اپنی بندا، پاربرہم برہم
برہم اپنا روپ درسائیا۔

★ ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرداور سینگھ دے گرہ پنڈ زڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

سچ اشنان ستگر چرن دھوڑی، جتھے پون پانی سیس نوائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھی، پتت پاپیاں ڈرمت میل
دھوائیا۔ سچ دھار دی رنگت چاڑھے گوڑھی، جو ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ من کلپنا خواہش رہے نہ کوڑی،
ست سچ سچ وچ ملائیا۔ شبدی ناد و جا کے ٹوری، تریا توں پرے راگ الائیا۔ زرگن نور بخشے جوت ٹوری، اندھ اگیان دئے
گوائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا کرے پوری، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سبھائیا۔ درس وکھائے حاضر حضور، ہر وڈا وڈ
وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، بھکھک منگ منگائیا۔ سچ اشنان ستگر چرن، ملے
مان وڈیائیا۔ بہرم مٹے ورن برن، برہمانڈ بھیو کھلایا۔ نیج نیتز کھولے ہرن پھرن، لوچن نین اکھ رشنائیا۔ ساچی منزل بخشے
چڑھن، گرہ پڑدا آپ اٹھائیا۔ جتھے آتم پرما تم دوویں اکو ڈھولا پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ جھگڑا رہے نہ جنم مرن، مرن
جنم دا لیکھا دئے چکائیا۔ کرپا کرے پُرکھ اکالا ترنی ترن، تارنہار اکم اتھاپیا۔ جو آد جگادی ہار بھن گھڑن، سمرتھ پُرکھ شہنشاہیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، ورا داتا دیا کمائیا۔ سچ اشنان پرہو دی پریت، پریم اک
جنائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جھگڑا مٹ جائے اوج نیچ، ذات پات دا پندھ مکائیا۔ ساچا سنے نام
حدیث، حضراتاں توں باہر پڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساچا ہووے گیت، آتم پرما تم صفت صلاحیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت،
کایا کعبہ اک رشنائیا۔ جس دی ستگر شبد شبدی دھار کرے تصدیق، شہنشاہ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سہج سہج سکھدائیا۔ سچ اشنان گرمکھ گر گر دیوے رنگ، رنگت اک رنگائیا۔ آتم
دھار سہائے سچ پلنگ، سکھ آسن سوہا پائیا۔ نام وجائے اکما مردنگ، جگت ساج نہ کھئے شنوائیا۔ زرگن زرگن دیوے انند، انند

اند وچوں پرگٹائیا۔ کر پرکاش بنا سوریہ چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جھگڑا میٹ برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء دا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ کیرپا کرے سورا سربنگ، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں بخش کے دھر دا سنگ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت ایک ایک صاحب بخشند، بخشنہار اگم اتہاہ اک اکھوائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ڈوگر سنگھ دے گرہ پنڈ سنڑ کلاں ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے دُنیا ویکھی روز نہاؤندی، تن ماٹی خاک کرے صفائیا۔ دُرمت میل نہ کھئے دھواؤندی، انتر زرتتر وجے نہ سچ ودھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند پرہہ دا نام دھیاؤندی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن راگ گاؤندی، پڑھ پُستک من پرچائیا۔ آتم پرما تم پرما تم میل نہ کھئے ملاؤندی، نرگن نؤر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرا درس مؤل نہ پاؤندی، نو ست ڈیرہ کھئے نہ ڈھابیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا گھر گھر اگنی لاؤندی، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ مانس جیواں بُدھی ہوئی کاؤں دی، ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ وڈیائی رہی نہ پتا ماؤں دی، اشٹ گردیو سپس نہ کھئے جھکائیا۔ کھیل ہو گئی کوڑ پساؤ دی، چار کنٹ دہ دشا ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ ماگھ کہے پرہہ دُنیا ویکھی نہاتی دھوتی، دھوتی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ غفلت وچوں اُٹھی نہ سوتی، نندرا جگت نہ کھئے کھلائییا۔ مانک بنے کھئے نہ موتی، گرمکھ روپ نہ کھئے درسائیا۔ انتر واسنا نکلے نہ کھوٹی، کوڑی کیرپا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ تیرے نام شبَد دی لگے کھئے نہ چوٹی، سوئی سرتی نہ کھئے پلائییا۔ سچ پرکاش جگے نہ جوتی، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا نام چیدے پوجا کردے (خاطر) روٹی، نرگن نیرویر نراکار تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میں تکان نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کی تیری دھار دھار سلوکی، نام اکھر وکھرے وکھرے صفتاں والے سارے گائیا۔ بھڑی تیری منزل آتما کوئی نہ پہنچی، سچکھنڈ دوارے بیٹھا

نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ماگھ کہے پرہہ میں دین دُنی دا تکیا اِشنان، امرت ویلے اُٹھ اُٹھ نہائیا۔ تیرا درس ملے نہ کیسے بھگوان، انتر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سرتی ملے نہ دُھر دے رام، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ نظر آئے نہ اگمی کاہن، بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ نوری چمکے نہ کھئے بہان، پیغمبر دُھر میل نہ کھئے ملائیا۔ رسنا پڑھدے ستنام، ست ستوادی تیرا در نہ کھئے رُشنائیا۔ فتح ڈنکا وجے نہ کھئے جہان، پنچ وکار سریشٹ ہوئی ہلکائیا۔ شاشتر سمتر پڑھدے وید پُران، انجیل قرآن اکھ اُٹھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ مستک سرب رگزان، پابن پوجس جھٹ لنگھائیا۔ دروہی پروردگار پُرکھ اکال تیرا درس مُول نہ پُون، نج نیر لوئن نین نہ اکھ کھلائییا۔ ماگھ کہے میں ہو گیا حیران، اُتر پُورب پچھم دکھن چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ مُحبت رہی نہ وچ انسان، انسانیت سارے گئے گوائیا۔ دین مذہب دی شرع ہوئی شیطان، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کرن لڑائیا۔ تیرے نام نوں کرن بدنام، کلمہ کائنات کُرائیا۔ کیرپا کر صاحب مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ انتر سب نوں دے گیان، پردہ اوبلا دے چُکائیا۔ پاربرہم برہم دی دے پہچان، دُھر دا نُور کر رُشنائیا۔ چرن دھوڑ اکو وار بخش دے سچ پریتی دا اِشنان، جس وچ جنم کرم دی دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ نوں ٹھاکر سوامی انترجامی پرم پُرکھ سُلطان، پاربرہم بے انت بے پرواہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں بخش دے اکو وار ست سچ دا دان، دوسر در درویش ہو کے منگن کھئے نہ جائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش کور دے گرہ پنڈ سنڑ کلاں ضلع جالندھر ★

دین دُنی نہاؤندی نال پانی، جل آب نال وڈیائیا۔ رسنا پڑھدی بانی، ڈھولے صفت صلاحیا۔ انتر دھرے نہ کھئے دھیانی، نرنتر پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ بُدھی توں پرے بنے نہ کھئے گیانی، برہم بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ لیکھا چُکے نہ جسم جسمانی، ضمیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ منزل لبھے نہ اک رُوحانی، رُوح بُت نہ وجے ودھائیا۔ سپس جھکے نہ شاہ سُلطانی، شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی

دی مکے نہ کھئے غلامی، جنم کرم دا زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ اے پُرکھ اکال دین دِیال تڈھ بن کرے نہ کھئے مہربانی، مہربان سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت جہان انتشکرن ہویا نادانی، بڈھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑ دھوڑ چرن دُھر تیرا ہووے اک اِشنانی، آسا روگ رہے نہ رائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پرہہ سرشٹی نہا نہا تھکی، جگ چوڑی کھیل کھلائی۔ بن تیری کِرپا پرتی ہوئی کیسے نہ پکی، سگلا سنگ نہ کھئے نہہائیا۔ میں چار کُنٹ درشٹی سب دی تکی، بنا اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ سنت سہیلا دے نہ کوئی حقی، حقیقت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ زندگی سب دی پے گئی تھی، نٹوآ کلجگ سوانگ ورتائیا۔ تیرے پریم دی پڑھے کھئے نہ پٹی، پٹنے والا رہیا سُنائیا۔ من کلپنا چار کُنٹ پھردی تھی، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پھری دُبائی تیرتھ اٹھسٹھی، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیتر رو رو مارے دہابیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پندر سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پرہہ جل پانی کھیل ویکھیا نیر، نیرن نیر دھیان لگائیا۔ تیرا ساتھ تکیا پیرن پیر، پیر پیغمبر دُھردرگاہیا۔ شرع دے کٹ سکیا نہ کھئے زنجیر، پھاسی گلوں نہ کھئے لہائیا۔ جگت نہاؤن وچ بدلی نہ کیسے تقدیر، تدبیر ہتھ کیسے نہ آئی۔ بن تیری کِرپا پار اُتر نہ سکیا کبیر، قبران توں باہر رہیا جنائیا۔ توں مہربان محبوب تیرا کھیل عجیب، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ کلجگ انت

سب دے پاٹے چیتھڑ بیٹے لیر لیر، رنگ مچھ نہ کھئے رنگائیا۔ میری آسا ہوئی دلگیر، نراسا وچ ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ست ستوادی دینی دھیر دھرائیا۔ ماگھ کہے میں پرہو تکیا جگت سروور، ڈونگھے ساگر پھول پھولائیا۔ تیرے پیار دا ملے نہ کھئے زر زور، زیر زری نہ کھئے وکھائیا۔ سالیہز شوزینیور، نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ مانے زختو ترونے کوور، قایم مقام تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے آس رکھائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ سرین ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پرہ جگت جہان ویکھیا نہاتا دھوتا، سوہنا روپ بنائیا۔ تیرے در کھئے نہ پھنچا، منزل حق نظر کیسے نہ آئییا۔ تیرا روپ کیسے نہ سوچا، ست سرُپ نہ کھئے سائیا۔ منسا بیٹے پوری نہ لوچا، لوئن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کلجگ کوڑی کیرپا مار دے غوطہ، ممتا وین وچ ڈبائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا کوٹھا، ساڈھے تین ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ من واسنا جیو جنت ہویا تھوتھا، بڈھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ میں سُنیا اگم سلوکا، سوہلا تیرا وڈ وڈیائیا۔ جس نے خبردار کیتا سنگ محمد چوڈاں طبقاں چوڈاں لوکا، طبع سب دی دتی بدلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا کیسے سمبھلیا نہیں تیرا موقع، مکمل بھیو کھئے نہ پائیا۔ گوہند دا پورا ہو گیا ڈھئیے والا ڈھونکا، صدی چوڈھویں سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا تیرے انتر دوسر کھیل نہیں کیسے بھاؤ کا، بھے نظر کھئے نہ آئییا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ سرین ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے میں در دوارے جھکا، گرہ ٹھانڈے سیس نوائیا۔ شبدی دھار شبد سندیسہ پُچھا، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ میں کھیل کرنا دیپ کُشا، کچھ مچھ دے مالک دینا جنائیا۔ کی جھگڑا پاؤنا تن ماٹی جُسا، جسم ضمیر دینا بدلائیا۔ کس بدھ محمد لیکھا مُکا، مُکمل دینا درڑائیا۔ عیسیٰ رہے نہ رُٹھا، موسیٰ جوڑ جڑائیا۔ پاربرہم تیرا لیکھا دین دُنی ہونا پُٹھا، کی پُٹھی کل ورتائیا۔ جاپ ربنا نہیں کیسے دا بُلان بُلان، رسنا جہوا نہ کھئے چٹرائیا۔ کون کوٹ کون دشا تیرے حُکم دی پینی لُٹا، لُٹیرا کوڑ کُگرم نال ملائیا۔ سیس تیرے قدماں سٹان، چرن کول نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پوتر دے کھئے نہ کایا بُتا، بُتخانے نو ست دین دُہائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پرہ میں ویکھی سرشٹی تھکی ماندی، جنم جنم دا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ سچ سروور مول کھئے نہ نہاندی، اٹھسٹھ تیرتھ کم کیسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دی بنی پاندھی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ لالچ پے گیا روپا چاندی، نام امولک ہیرا نام تیرا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دین مذہب دونوں دھراں دی، ذات پاتی کھوج کھوجائیا۔ شرع شرع نال ٹکراندی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دین دُنی ویکھی تھکی ٹٹی، آتم پرما تم ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سری بھگوان تیرے نالوں لو سب دی چھٹی، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ تینوں گاؤندے رسنا بُلان بُلان، پردے سکیا نہ کھئے وسائیا۔ ست دھرم دا گانا رہیا کیسے نہ گئیں، گوبند کھنڈا کھڑگ نہ کھئے اٹھائیا۔ دروہی سرشٹی دی انتر دھار گئی لُٹی، کلجگ لُٹیرا سب نوں گیا کھائیا۔ مُحبّت والی جڑ گئی پُٹی، پتا پوت کرے لڑائیا۔ سوانی سرت نہ اٹھی سستی، شبدی کنت نہ انگ لگائیا۔ ساڈھے تین ہتھ سوہے نہ رُتی، رنگ مجیٹھ نہ کھئے چڑھائیا۔ تیری آتم تیرے نالوں لُکی، پرما تم تیرا نور درس کھئے نہ پائیا۔ مہربان محبوب مُحبّت وچ صدی چوڈھویں اتم پُچھیں، گھر گھر پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈیائیا۔ دین دُنی دا رہیا دھرم نہ ناتا، پرہہ ویکھی خلق خُدائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے دُھر دا داتا، داتار تیرا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جدھر تکان اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھدے گاتھا، اکھراں والی صِفت صلاحیا۔ تیری منزل چڑھ نہ کھئے پُرکھ سمراتھا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے ملن کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب ورن برن ذات پات کھلیا ہاٹا، تن وجود ماٹی خاک رہے وکائیا۔ تیرا نام کلمہ دِسے کھئے نہ ساچا، سچ وچ سچ نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا تکیا جیو پنڈ کاجا، پنج تت سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کِریا ندھان سوامی ٹھاکر کلجگ انت اک بینتی اکو من آکھا، آخر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں پورا کردے بھوکھت واکا، پیشین گوئیاں اپنے سنگ رکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ دا بدل دے خاکہ، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے ہرجن کھولیں اندروں تاکا، پردہ نرنتر رہن نہ پائیا۔ ٹوں صاحب ستگر سدا سدا سمراتھا، سمرتھ تیری اک سرنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ٹوں میرا میں تیرا مانو ذاتی دس دے گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا نام سمجھائیا۔ سچ دھرم دا ستجگ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دھرم دا بن آقا، کلجگ کوڑی کِریا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن سرگن نرگن ہرجن ساچے ہونا راکھا، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے ہائے اف میریا ابا، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ نو ست تیرا نوری نور کھئے نہ لبھا، چند چاندنا نہ کھئے رُشنائیا۔ دیپک شمع ست سروپ کھئے نہ جگا، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ منزل ملے نہ کیسے اُپر شاہ رگا، نو دوارے پنڈ نہ کھئے مکائیا۔ شبد انادی ناد کھئے نہ وجا، انراگی راگ نہ کھئے سنائیا۔ کوڑ کِریا پار ہونے کیسے نہ حدا، ست سچ نہ کھئے پرگٹائیا۔ آتم رس امرت پیوے کھئے نہ مدھا، مدھر دُھن سنن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرے مندر کھئے نہ سجا، ساجن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے کر کے

ویکھ لے گجا، لکھ چوراسی بھول پھولائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لے کوئی نہ مزہ، تینوں مذاق کرے خلق خدائیا۔ بن تیری کرپا چلے
 کوئی نہ وچ رضا، رازق رزق رحیم ویکھنا دھیان لگائیا۔ میرا انت آخر بے نظیر نرمانتا وچ سدا، ہوکا حق دیاں جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھ صاحب سوامی
 میت، ہر سجن دیاں سنائیا۔ ترے گن دسے نہ کھئے اتیت، ترے بھون دھنی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ست سچ دی رہی کوئی نہ ریت،
 کوڑ کرپا جگت وڈیائیا۔ سر جھکے نہ کھئے جگدیش، جگدیشر ملن کھئے نہ پائیا۔ سریشی دی دریشی وچ رہی نہ کھئے حدیث،
 حضرت بیٹھے مکھ بھوئیا۔ جھگڑا پیا اوج نیچ، ذات پات رہی گر لائیا۔ سچ نام کرے نہ کھئے بخشیش، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔
 کلجگ کوڑ گڑیاں پھرے ابلیس، من ممتا نال ملائیا۔ دروہی تیرے آگے میری آکو چیک، چرن کول رو کے دیاں ڈھائیا۔ اپنا سماں
 تگ لے ویکھ لے تاریخ، جو اوتار پیغمبر گر بھوکھتاں وچ گئے جنائیا۔ مہربان محبوب لاشریک، پروردگار دیا کھائیا۔ تیرے وچ
 حق توفیق، تعریف تیری وچ صفت صلاحیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے لیک، ست دھرم دا سچ راہ پر گھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو ویکھ لے آگے میری اُپر چھاتی، سینہ اپنا
 کھوج کھوجائیا۔ میلا ملے نہ کیسے کھلا پاتی، پت پر میشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ نو ست اندھیری راتی، نور نورانہ چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ منزل چڑھ کھئے نہ گھاٹی، ادھوٹے بیٹھی تیری خلق خدائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملے کوئی نہ ساتھی، پارہم برہم میل نہ
 کھئے کرائیا۔ جیون زندگی بدلے نہ کیسے حیاتی، آب حیات نہ کھئے پیا۔ جھگڑا پیا کاغذاتی، دین مذہب شرع دی کرے لڑائیا۔
 نور نظر نہ آئے تیرا آفتابی محرابی، مہر محبت تیری نہ کھئے درڑائیا۔ جو سندیسہ دے کے آیا نانک نرگن سرگن بغدادی، بغلگیر ہو
 کے لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ میری آد انت دی اک آوازی، آرزو وچ سیس نوئیا۔ صدی چودھویں بننا میرا امدادی، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے قاضی، قضیہ سب دا دینا چکائیا۔ اُمت دی رہے نہ کھئے اراضی، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا لیکھا
 لہنا دینا مانو ذاتی کرنا متوازی، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور،
 دیونہار میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھ ویکھ لے اپنا جگت، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ پچھلے قول اقراراں دی تگ لے شرط،

پیشین گوئیاں ویکھ وکھائیا۔ تیرا سماں آگیا وقت، گھڑی پل دئے گواہیا۔ اپنی کِریا نال بنا لے گُرمکھ سہیلے بھگت، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہناں لیکھے لالے بوند رکت، جیہڑے آتم پر ماتم تیرا راگ الاٹیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی پھیر آون نہ پرت، پت پریشور تیرے وچ سمائیا۔ لیکھا پورا کر دے عرش فرش، دو جہاناں ڈیرہ ڈھابیا۔ میری بینتی منظور کر دے عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ غریب نائیاں ونڈیں درد، کوچھے کھلیاں گلے لگائیا۔ شرع دی چھری میٹ دے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھابیا۔ اپنی کھیل دسیں اسچرج، اسچرج اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ جودھا سُرپیر مردانہ مرد، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹنی اندھیر گرد، دُھند وکار دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرویر نراکار نرکار جوتی شبدی (دھار) ہو کے آؤنا پرت، پت پریشور اُپر دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ دینا رنگائیا۔

★ ۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہہ میرا آتم کردے کرم، سریشٹ اپنی دیا کھائیا۔ میرے اُتے سچ دا ہووے دھرم، ادھرمی نظر کھئے نہ آٹیا۔ جھگڑا میٹ دے ماٹی چرم، چم درشٹی سب دی دے بدلائیا۔ ذات پات دا رہے نہ بھرم، آتم برہم دے سمجھائیا۔ نیتر کھول دے ہرن پھرن، ہرجن ساچے لے اُچھائیا۔ اپنے لیکھے لالے سب دا جرم، جنم اپنی جھولی پائیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، اکو رنگ دینا چڑھائیا۔ میں نانی ہو کے ڈگاں تیری سرن، چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ تُوں آد جگاد دا کرتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ میں چاہندی دین دُنی تیرا اکو ڈھولا پڑھن، اکو دُھر دا نام وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری منزل چڑھن، جگت وکار آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارے پُجن تیرے درن، در دروازہ غریب نوازا دینا گھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری اک سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت سجدہ سیس جھکائیا۔ تُوں آد انت دا پروردگارا، پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی مٹر پیارا، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدارا، شہنشاہ اک

اکھوائیا۔ وشن برہما شو تیرے سیوادارا، اوتار پیغمبر گر تیرا نام شبدا کرن شنوائیا۔ میرے صاحب سوامی تیرے کول آگم بھنڈارا، نرگن سرگن دئیں ورتائیا۔ کلجگ میٹ دے دھواں دھارا، ستجگ سچ چند کر رُشنائیا۔ مانو ذاتی بخش پیارا، چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کھئے لڑائیا۔ تیرا دھرم دا سانجھا ہووے اک دوارا، جس بھگت دوار ہرجن بیٹھن چائیں چائیا۔ اکو نام شبدا ہووے جیکارا، کلمہ اکو صفت صلاحیا۔ تُوں آتم پر ماتم پر ماتم میت مُرارا، پارپرہم برہم میلا لینا ملائیا۔ امرت رس بوند بخش دے ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت دے گوائیا۔ ست دھرم دا میرے اُتے ست پا دے ورتارا، ست ستوادی پڑدا دینا اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا نور ہووے چمتکارا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ انت کنت بھگوت دھوڑی مستک لاواں چھارا، خاک اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دُنی دا سانجھا کر ووبارا، ووباری اپنی کھیل کھلائی۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن نت نوت بخش دیدارا، سمنکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ بر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرادھار دو جہان سچی سرکارا، در تیرے دھر دی آس رکھائیا۔

★ ۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ منجیت کور دے گرہ پنڈ نور پُر ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہ تیری چرن دھوڑی لاواں خاک، خاکی خاک ملے وڈیائیا۔ مہربان محبوب دین دُنی کردے پاک، پنت پُنت دے کرائیا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ست چند کر رُشنائیا۔ میری بینتی اکو ارداس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرم دی ہووے راس، رستہ اکو دینا پرگنائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں پوری کرنی آس، جو بھوکھتاں وچ گئے سنائیا۔ تیرا کھیل تکان اُپر آکاش، گگن گگنتر وچے ودھائیا۔ کیرپا کر لوک مات، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر مار جہات، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ست پریم دا جوڑ نات، رشتہ مُحبت وچ رکھائیا۔ چار جگ دا جھگڑا رہے نہ کاغذات، کلمہ کلمہ نال نہ کھئے ٹکرائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھے لا اپنی خدمات، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ دھرم دی دھار

میرے اُتے دسے نہ کھئے جماعت، ست ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ جو نرگن سرگن دھار نانک گوہند گیا اکھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہ صاحب سوامی میتے، دُھر سجن دیاں درڑائیا۔ میرے اُتے آنرگن سرگن دھار نیچے، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکرئی پچھلے بیتے، کلجگ ویکھے نین اٹھائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسیتے، کعبے رو رو دین دُھائیا۔ مہربان مہر کر ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ لہنا دینا ویکھے دس دسمیس گوہند انگیتھے، سندیسہ کون دھار جنائیا۔ بھڑی کیوں میرے اُتے کلجگ جیو بوئے کوڑے ریٹھے، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ تیرے اُتے رہی نہ کسے پرتیتے، پریم ملن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ پُجے نہ کھئے نزدیکے، جنم جنم دا پنڈھ مکائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹے، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر پُرکھ ایک، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ ساچی رہی کھئے نہ ٹیک، ٹکا نام نہ کھئے لگائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، بھیکھادھاری ہوئی لوکائیا۔ نج نیتر تینوں سکے کھئے نہ ویکھ، لوچن نین اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ بھڑی کلجگ کوڑی کیرپا بدل دے ریکھ، رکھی مئی سارے رہے گرلائیا۔ دُھر دا نظر آئے کسے نہ دیس، پردیس بیٹھے راہ تکائیا۔ صدی چوڈھویں چلے کسے نہ پیش، جو پیشتر پیشنگوئی محمد گیا درڑائیا۔ یاد کر لے گوہند والا سندیس، جو ماچھوواڑے گیا سنائیا۔ سو مالک ہو کے اتم ویکھ، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے ٹھا کر سوامی ابا، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا میٹ دے سبھا، صفحہ ملیچھ رہن نہ پائیا۔ شبدی ستگر پا دے دبا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مایا موہ دا رہے کھئے نہ لبا، کوڑا لالچ اندروں دینا کڈھائیا۔ اکو تیرے نام دی ہووے سدا، تُوں ہی تُوں ہی راگ دینا درڑائیا۔ تڈھ بن تیری جان سکے کھئے نہ وجہ، وجوہات سمجھ کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی دی میرے اُتے بدل دے طبع، طبیعت طیب ہو کے دینی بدلائیا۔ کیرپا کر کے جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے گن اگنی نہ ساڑے آگا، تتوت نہ کھئے جلائییا۔ میرے اُتے دھرم دوارا وسا، سچکھنڈ واسی بنا جگ، گھرانہ اکو اک پرگنائیا۔ جتھے تیرا نام نگارہ ہووے وجا، انادی ناد کر شنوائیا۔ ہنس بڈھی ہووے نہ کگا، کاگ وانگ نہ کھئے گرلائیا۔ امرت رس

بخش دے مزہ، مذاق کوڑ دینا چُکائیا۔ میں سدا چلاں تیری وچ رضا، رازق رِزق رحیم تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، کلجگ انت اخیر بے نظیر کوڑی کِریا میٹ دے حدا، حدوڈ اپنی آپ دے جنائیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ فقیر سنگھ دے گرہ مجید پُر ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پُرکھ اکال میرا سُن لے دُکھ، دھرت دھول دھول ہو کے دیاں سُنائیا۔ میرے انتر نرنتر ملے کوئی نہ سُکھ، سانتک ست نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پیار وچ رہیا نہ کھئے منکھ، مانس مانو تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے جنی کُکھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ آتم پرما تم لو سب دی گئی چُھٹ، سُرُتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ جیو جنت جگت جہان بھاگ گئے نیکھٹ، کرم کانڈ دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ سنت سہیلے مو لے کیسے نہ رُت، رُتڑی تیرا نام نہ کھئے مہکائیا۔ میرے مہربان اِبناشی اچت، پاربرہم پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے صدی چوڈھویں اتم اُٹھ، پروردگار سانجھے یار لے انگڑائیا۔ تیرے قدماں اُتے جاواں جھک، نیوں نیوں سیس جگدیش مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ گیڑا مٹے نہ کیسے مات گریہ اُلٹا رُخ، نو اٹھاراں ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ تیرا نشانہ گئی اک، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اِبناشی در تیرے ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پُرکھ سمرتھ، ست سچ تیری سرنائیا۔ چرن کول جاواں ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ ست دھرم دا کھول دے ہٹ، کوڑ کِریا باہر کڈھائیا۔ ہر پردے اندر وسا دے سچ، نام ست ست سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کچ، ساڈھے تن ہتھ کنچن گڑھ دے سہائیا۔ لوں لوں اندر جا رچ، رچنا اپنی دے وکھائیا۔ منوآ من نہ سکے نچ، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتن امولک ہیرے گُرمکھ لے پرگٹائیا۔ بیج بیج اپنے وت، دھرم دی دھار مارگ اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی پت رکھ، رکھک ہو کے دیا کھائیا۔

جن بھگتاں کھول دے نیترا اکھ، لوچن نین کر رُشنائیا۔ تیرے تیتھوں ہون کدے نہ وکھ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں بنا ہتھیاں توں جوڑدی ہتھ، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے کیرپا کر میرے مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بخش دے دانا، داتے اپنی دیا کھائیا۔ ست جوت پرکاش کر بھانا، کوٹن کوٹ رو سس جس نوں سیس جھکائیا۔ دھرم دی دھار جھلا نشانہ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا نور نظری آئیا۔ آتم برہم دا بن کابنا، سینا سرت شبد پرنائیا۔ دُھر دا پیغمبر بن اماما، نبی رسولاں پندھ مکائیا۔ ستگر شبد ہو بلوانا، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ تینوں جھکدے ہون دو جہاناں، وشن برہما شو بیتھن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرا سجدہ اک سلام، قدم بوسی وچ سیس جھکائیا۔ میرے مالک اکم امام، پروردگار تیری سرنائیا۔ ساچا کلمہ دے کلام، کائنات اک پڑھائیا۔ دھرم دی دھار چک اقدام، قدیم دے مالک اپنا قدم لے بدلایا۔ شرع دا جھگڑا میٹ وچ عوام، عملاں توں رہت کر خلق خدائیا۔ ویکھن تیرا نور سارے جلوہ گر تمام، طمع مذہب رعب رہے نہ رائیا۔ مانو ذاتی اُتے کر احسان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اکو رنگ رنگا دے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ انسان، ہنسا ہنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں پرم پُرکھ پر ماتم آتم تیرا نور جہان، جوتی جاتے تیری وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں نانی کوچھی کملی در تیرے منگاں دان، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کیرپا وچ میری رکھ لے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نت نوت نرگن نرویر نراکار نرکار پروردگار سچی سرکار صاحب سلطان، محبوب مہربان سچ تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ مہندر سینگھ، مختیار سینگھ پنڈ ہرنام پُرا ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پُرکھ اکال وڈ پربینا، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ میرا ٹھانڈا کردے سینہ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جھگڑا میٹ دے دینا، مذہباں اسم اکو اک جنائیا۔ لیکھا رہے نہ مایا تینا، ترے بھون دھنی اپنی دیا کھائیا۔ میں تڑپھدی وانگ مینا، سچ سروور دینا ٹھائیا۔ میرے اُتے دروہی تیرا نام کیسے نہ چینا، کلمے والے کلمے گئے بھلائییا۔ سچ دا رہیا کوئی نہ ادھینا، کوڑ کیریا چار کُنٹ ڈنک وجائیا۔ تیرا پریمی پیارا ہیرا دے نہ کھئے نگینہ، مانک موتی روپ نہ کھئے جنائیا۔ میری نمو نمو نمسکار میرے مالک خالق اک آمینا، عمل ویکھ خلق خُدائیا۔ عرش دے مالک فرش اُتے آزمینا، ضمیر سب دی کھوج کھوجائیا۔ رحمت کر میرے رحیا، رحمان تیری وڈیائییا۔ کلجگ کوڑا باہر کڈھ دے کمینہ، جو سب دی پت رہیا گوائیا۔ پھرے دروہی وچ مگہ مدینہ، پیغمبر مقبریاں وچ رہے کُرائیا۔ میرے اُتے مانو دی رہے نہ کھئے تقسیم، تتوت وند نہ کھئے وندائیا۔ صدی چوڈھویں میرا وقت بھئے غنیا، غم خوار آؤنا چائیں چائیا۔ ست سچ دا سب نوں دس دے جینا، زندگی زندگی وچوں بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا نام ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، پُرکھ اکال تیری وڈیائییا۔ اکو دس دے اگما منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ جھگڑا میٹ دے جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گڑھ توڑ دے بھوے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائییا۔ سو پُرکھ نرنجن شبدی دھار بن کے پنڈت، کلمہ کائنات سُنائییا۔ میری در ٹھانڈے اکو مٹت، نیر نیناں نیر وہائییا۔ صدی چوڈھویں میرے وچ رہی کھئے نہ ہمت، دھرنی کہے میں حوصلہ رہی ڈھابیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ کرے علت، علم عالماں رہیا بھلائییا۔ دھرم دے کیسے نہ سمت، اُتر پورب پچھم دکھن سارے ویکھن نین اُٹھائییا۔ تیری سرشٹی تیری ہوئی نندک، کوڑی کیریا کرم وڈیائییا۔ دوس زین مینوں ایہو چنت، تیرے مانو تینوں گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے تیری پوری آس کرائیا۔ دھرنی کہے میرا قدماں سپس رہیا جھک، سجدے وچ جنائیا۔ میرا اتم میٹ دے دکھ، دکھڑا کوڑ رہے نہ رائیا۔ میری سُپھل کرا دے ککھ، جنی بنا دے جنیدی مائیا۔ تینوں بھلیا رہے نہ کھئے منکھ، ہر پردے اندر اپنا نام دینا جنائیا۔ کلجگ اتم ویلا رہیا ڈھک، بھگت دوار دے گواہیا۔ میرے صاحب سوامی مالک خالق اُٹھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بل

پرگٹائیا۔ دین دُنی دا بدل دے رُخ، مارگ پنٹھ اِکو اک وکھائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا آتم پر ماتم سارے گاؤن تُک، تُخم تاثیر دینا بدلائیا۔ موہ وکار بنکار میرے اندروں کڈھ کُٹ، شبد کھنڈا نام ہتھ اُٹھائیا۔ میرے اُتے تیرے بھگتاں دی مؤلے رُت، رُڑی تیرے نال مہکائیا۔ کِرپا کر ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں جگت جگیا سُوآن آکے پُچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ اُٹھائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کردے شبدي گوبند دُلا رے سَت، سَتیاں لے جگائیا۔ ہر سنت سہیلے اپنی گودی چُک، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری آسا سچکھنڈ سچ دوارے جائے پُج، پُوچنیک تیرے آکے واسطہ پائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ بستی جانگلا ★

دھرنی کہے پُرکھ اکال سورے سرگ، ہر کرتے دیا کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ دی لگی آگ، ست سچ دی دھار نظر نہ آئیا۔ کلجگ جیو ہنس بڈھی ہوئی کگ، گرمکھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا درس کرے نہ کھئے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ مایا ممتا وچ سارے گئے بجھ، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جدھر تکان دین مذہب دی حد، ذات پات کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پاربرہم تیری سرنائیا۔ دھرتی کہے پرہو صدی چوڈھویں ویکھ لے میری حالت، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی جہالت، ست سچ نہ کھئے وکھائیا۔ دھرم دی دسے نہ کھئے عدالت، انصاف حق نہ کھئے کھائیا۔ منوا گھر گھر کرے بغاوت، بغلگیر سنگ نہ کھئے نہہائیا۔ تیرے پیار وچ دین دُنی ہوئی آنجانت، آتم آتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ مہربان محبوب مُحبّت وچ سچ پیار دی بخش نیامت، نرگن زوریر نرکار نرکار اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ زین اندھیری میٹ شامت، شمع نوری چند کر رُشنائیا۔ تُوں آد جگاد صحیح سلامت، ستجگ تربتا دوا پر کلجگ اتم تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہم میرے اُتے ویکھ ادھرم، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میری ریکھا بدل دے کرم، جیواں جنتاں کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہوئے ہنگتا رہے کھئے نہ بھرم، بھانڈا

بہرم دینا بہٹائیا۔ جھکڑا میٹ دے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو تیری اوٹ سب نوں ہووے سرن،
 دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، آتم پرما تم تیرا راگ اگم اتھاپیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری
 منزل سارے چڑھن، ادھوٹے رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس
 رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے دھبّا، داغ رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی ساچی لگا دے سبھا، صُبح
 شام تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ شرع زنجیر وچ ہووے کھئے نہ بدھا، دین مذہب دا لیکھا دینا گوائیا۔ سجن میت کیسے نال کھئے کرے
 نہ دغا، پنت پُنت کر لوکائیا۔ جنم کرم دا سب دا لیکھا کردے بگا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ستجگ دھار امرت رس بوند
 سواتی دے دے مزہ، رسنا رس دینا چکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سارے چلن تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔
 مایا متا موہ وکار رہے نہ لبّا، لوہہ کوڑ دینا گوائیا۔ سچ دھرم دی سب دی سانجھی اکو ہووے جگ، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ
 گروڈوار اکو گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے جھولی ڈاپیا۔ دھرنی کہے
 پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبر پا کے گئے ونڈاں، دروہی تیرا نام ڈھائیا۔ میں درویش ہو کے جگت بھکھارن منگ منگاں، نمرتا وچ
 سیس نوائیا۔ اکو رنگ رنگا دے مانو ذاتی مانس بندہ، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ بھیو کھلا دے برہم بنگا، ہنگ برہم پڑدا آپ
 اٹھائیا۔ آتم پرما تم بنا دے سنگا، سکلا سنگ رکھائیا۔ نجھر جھرنا جھرا دے ڈھر دی دھار گنگا، امرت رس اگم وکھائیا۔ بودھ
 آگادھا بن جا پنڈا، ڈھر دا نام شبدر کر شنوائیا۔ جھکڑا میٹ دے جیرج انڈا، اٹبھج سینج اپنا کھیل کھلائییا۔ نو کھنڈ پرتھی ست
 دیپ تیرے پیار دا سب نوں آوے اندا، اند اند وچوں دینا پرگٹائیا۔ میں چاہندی صدی چوڈھویں اتم لیکھا پورا کر دے نشان
 تارا چندا، محمد لہنا حمد وچ اپنی جھولی پائیا۔ ست دھرم دی دھار سرشٹی درشٹی اندر تیرا گاوے اکو چھندا، شہنشاہ اکو تیرے
 نام دی وجے ودھائیا۔ کلجگ آگے پنڈھ رہے نہ لبّا، ستجگ سچ دینا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، توں آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت صاحب بخشندا،
 بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سینگھ دے گرہ بستی شکار پُر ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہ میرے اُتے ہووے دھرم دی بستی، سچ دا کھیڑا سوہا پائیا۔ سب دے اندر تیرے نام دی ہووے مستی، مست مستانے لینے بنائیا۔ اِکو تیرا نور نظر آئے دُھر دی ہستی، ہست کپٹاں وجے ودھائیا۔ امرت دھار وہے تیرے رس دی، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائیا۔ کتھا کہانی ہووے تیرے جس دی، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹ مس دی، نور چند کر رُشنائیا۔ میں رو رو تینوں دسدی، گل پلّو اک وکھائیا۔ چاروں کُنٹ نَسدی، بھجان واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اُتے ہووے تیرا دھرم دوارا، کوڑا نگر نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دا ہووے جیکارا، اِکو ناد وجے ودھائیا۔ تیرے نور دا ہووے چمتکارا، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ شاہ پاتشاہ تُوں ہووین سکدارا، حُکم اِکو ورتے تھائوں تھائیا۔ سب دا تیرے چرن کول ہووے نمسکارا، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے گرد غبارا، اندھ اگیان دے چُکائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ ساجن بن پیارا، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ میری نو نو ڈنڈاوت بندنا نمسکارا، در تیرے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے تیرا ہووے دھرم دا راج، رعیت ہرجن لے بنائیا۔ ست سچ دا ہووے تاج، تخت نواسی اِکو سوہا پائیا۔ غریب نانیاں رکھیں لاج، کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ دُھر دے نام دا چلاوین جہاز، بیڑا اِکو اک پرگٹائیا۔ آتم پرما تم دسین آواز، راگ اِکو اک سُنائیا۔ بھيو چُکائیں بودھ آگادھ، بڈھی تون پرے پڑھائیا۔ سب دے سر تے دیوین سادھ، سادھنا اِکو اک وکھائیا۔ مانو مانس مائکھ تیری سرن جائن لاگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت وکارا ہووے تیاگ، ترے گن اتیتے ہونا سہائیا۔ چار ورن دا سانجھا کر سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ میرے وڈے ہون بھاگ، سر میرے ہتھ ٹُکائیا۔ پُرکھ اکال تیری جوت دا جگے چراغ، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ تُوں اِکو ہووین گرو مہاراج، مہربان بے پرواہیا۔ میں تیرے در دی ہوئی مُحتاج، بھکھارن ہو کے منگ منگائیا۔ ویکھیں دے نہ دیوین جواب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو اک ایکنکار رہی ارادھ، دوسر نام نہ کھئے دھیائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرکھ پُر ضلع کپورتھلا ★

دھرنی کہے پرہہ میں تیری دھرت دھول دھول بسدھا، بے سدھ ہو کے دیاں سنائیا۔ کوڑی کریا میرے اُتے کرے یُدھا، جگت وکار ہنکار وبھچار نال لڑائیا۔ مہربان محبوب میرا کرم کر دے آگھا، پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ ہوئے روگ گوا دے کلجگا، کلکاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دا لے کوئی نہ بھگا، وڈھی خوراں صفا دینی اُٹھائیا۔ اپنے آتم آپے دس دے اپنا مُدعا، مُدّت دے مالک دیا کھائیا۔ اُٹھ ویکھ صدی چوڈھویں وقت پُگا، محمد بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پروردگار تیری سرنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرا صاف کردے انتر، انتشکرن ویکھ خلق خُدائیا۔ ست دھرم دی بنا بنتر، گھڑن بھننہار دیا کھائیا۔ ترے گن مایا کوڑ میٹ بسنتر، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ نو کھنڈ پرتھمی تیرا اکو ہووے منتر، اکو وجے نام ودھائیا۔ کر پرکاش گگن گگنتر، گہر گمبھیر پردہ دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرا لہنا دینا کر دے پورا، لیکھا انت رہے نہ رائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ سورا، سربگ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کَریا ہونجھ دے کوڑا، ست دھرم دا مارگ اک پرگٹایا۔ مانس رہے کوئی نہ مورا کہ موڑھا، بڈھ بیگ دینی کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیری مستک لاون چرن دھوڑا، خاکی خاک خاک رمائیا۔ سب نوں چاڑھ دے اکو رنگ گوڑھا، دین مذہب دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کایا مندر دس حاضر حضورا، پرما تم آتم اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا نظری آئے اکو جوتی نورا، نور نورانے پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرے اُتے کر کَریا، کَریال ہو کے دیا کھائیا۔ میری دین دی کٹ دے پینا، دُکھی ہو کے رہی سنائیا۔ ساری سرشٹی درشٹی اندر روپ بنا دے سکھ دا، نام سکھیا اک

سمجھائیا۔ جو شاستر سمرت وید پُران تیری مہا رہیا لکھدا، تِس دا لہنا اپنے لیکھے لائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے مارگ ہووے
ایکنکار اک دا، دوجا ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں بھڑی منوآ کیسے نہ ٹکدا، سادھ سنت صوفی فقیر روون مارن دھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ مینوں اِکو بخش
دے اپنی ٹیک، دوسر سپس نہ کدے نوائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دے ریکھ، رکھیاں مَنیاں پینڈا دے مُکائیا۔ کایا مندر اندر
وڑ کے کھول بہیت، بھيو ابھیدا دے کھلائییا۔ ہر گھٹ نظر آ نیتن نیت، نیج لوچن نین کر رُشنائییا۔ گھر سوامی ٹھا کر مینوں لئے
ویکھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں آپا کراں تیری چرن بھیٹ، ہبھ کجھ تیری جھولی پائیا۔ تُوں جگ چوکڑی کھیوٹ
کھیٹ، مالک بے پرواہ اکھواییا۔ سچ سہنجنا کردے میرا دیس، سمبل اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا جوت سروپی نظری آوے ویس،
شبدی ڈنک دینا وجائیا۔ اوتار پیغمبر گر وشن شو برہما دیوت سُر تینوں کرن آدیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرے
نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تُوں سچ سوامی آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہویں ہمیش، ہم ساجن اِکو نظری آئیا۔ دھرنی کہے میرے
مہربان مہربان مہربان میرا صاف ستھرا کردے پیٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انادی شبد برہمادی نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا بخشنا اپنا شبدی بیت، شبد
ستگر شبد گردیوا دیو آتما اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ دؤلت سنگھ دے گرہ کپورتھلا شہر ★

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سربنگ، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ سچ پرتی چاڑھ دے رنگ، رنگت اپنا نام رنگائیا۔
کلجگ کوڑی کِرپا کردے بھنگ، جگت وکار دے مٹائیا۔ اپنا بھيو کھلا دے ست سروپ برہم، پاربرہم اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا
رہے نہ کایا ماٹی چرم، چم درشتی سب دی دے بدلائیا۔ لیکھا مُکا دے ذات پات ورن برن، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرے
صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری اِکو سرن، سرنگت اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا

دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پرہ میری پوتر کردے گودی، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ سب دی آتم دے سودھی، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ سچ نام بنا جوگی، جُگیشر اپنا بھیو کھلائیا۔ ہوئے دا رہے کھئے نہ روگی، ہنگتا گرہ دینا ٹڑایا۔ آتم پرما تم میلا کر دُھر سنجوگی، جُگ وچھڑے جوڑ جڑایا۔ تُوں صاحب سوامی ٹھاکر مۆجی، مجلس چار ورن وکھایا۔ تیرا اکو ہووے نام سلوکی، سوہلا سچ سچ سُنایا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں طبق چوڈاں لوکی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا سہا دے مندر، اکو نُور کر رُشنایا۔ جن بھگتاں توڑ کے بجر کپائی چندر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ پرکاش کر دے اندھیری گندر، یزگن نُور جوت رُشنایا۔ منوآدہ دشا نہ بھوے بندر، سانتک ست دینا ورتایا۔ لوڑ رہے نہ پرکاش سوریہ چندر، تیرا نُور نُورانہ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کھایا۔ دھرنی کہے پرہو میں در تیرے دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گرہ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ اپنے نام دی دس دے پنگتی، نراکھہر دھار دے سمجھایا۔ کلپنا رہے نہ منوئے من دی، ممتا موہ دینا چُکھایا۔ لڑائی رہے نہ کوڑے تن دی، تنو اکو دینا سمجھایا۔ لو دینی اگتے چن دی، لوئن اندروں اک کھلائیا۔ صفحہ میٹنی کوڑے غم دی، غم خوار ہونا سہایا۔ مُحبّت بخشنی اپنے برہم دی، پاربرہم اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دھرنی کہے تیرے نام دی اکو ہووے پوجا، پورن برہم سرب سمجھایا۔ مارگ رہے کوئی نہ دوجا، دُنیا بھاؤ دینا گوائیا۔ کوجھیاں کملیاں کول کر مُودھا، ناہی جھرنا اک جھرائیا۔ تیرا دوارا سب نوں ہووے سوجھا، در پڑدا دینا اُٹھایا۔ بھیو رہے کوئی نہ گوجھا، گھر گھر وچ وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وڈ داتے تیری وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سیری بھگونت، ہر بھگون دیاں جنایا۔ تیرا اکو ہووے منت، منتر نام کلمہ بے پرواہیا۔ رسنا جہوا گائے جیو جنت، بتی دند دند ملائیا۔ ست دھرم دی سچ بنا بنت، کلجگ کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورن دھرم دی دھار تیرے ہون سنت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے رکھایا۔ تیری مہا آد جگاد سدا انت، کتنہی کتھ سکے نہ رایا۔ میری اندروں میٹ دے چنت، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔

میرے اُتے میرے صاحب تیرا رہے کوئی نہ نندک، نندیا چُغلی دینی گوائیا۔ اپنے ستگر شبد نوں بخشِ بَمت، حوصلہ اپنا آپ جنائیا۔ اوہ پھرے اُتر پُورب پچھم دکھن چاروں سمت، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنا پندھ مکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سچ پیار دی ہووے ملّت، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکری نِت نو تیری سچ نام دی خلعت، ستجگ ساچے دینا پہنائیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ کپورتھلا شہر ★

دھرنی کہے پرہہ کلجگ جیو ہوئے نہ شکرے، شکر گزار نہ کھئے اکھوائیا۔ جیہڑے آتم روپ تیری دھاروں اُترے، اُتر پُورب پچھم دکھن، بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تیرے قول اقرار دُھر دیوں مُکرے، مَن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے کیتے ٹکڑے ٹکڑے، حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ بھڑی میرے کوئی سُنے نہ دکھڑے، دردی ہو نہ درد ونڈائیا۔ دُرمت میل دھوئی کوئی نہ مکھڑے، پت پت پُتیت نہ کھئے کرائیا۔ میری مَولے سچ نہ رُڑے، رُڑی رُت نہ کھئے مہکائیا۔ تیرے مارگوں سارے اکھڑے، او جھڑ بھجَن واپو داہیا۔ کِریا کر سوامی مُدھلے، ہر کرتے دیا کھائیا۔ میری انتر آشا بُجھ لے، کی انتشکرن کرے دہائیا۔ میری کلجگ اتم سُجھ لے، سمجھ اپن نال ملائیا۔ تیرا کسے ربیا نہ گُجھ بھے، بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا پیا کایا ماٹی گرہ گرہ، تن مندر نہ کھئے صفائیا۔ تُوں آد جُگادی جُگ چوکری سب نوں کدا لے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہن کھئے نہ پائیا۔ ہُن کِریا کر کے میرے اُتے اپنے نام دی کردے جے، جے جیکارا اک سُنائیا۔ سچ دوارے آ کے بہ، بیکٹھ نواسی ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا رہے تُوں نہ میں، میں ممتا دے چُکائیا۔ آد انت اکو تُوں ہیں، ایکنکارا اک اکھوائیا۔ سچ وست بھنڈارا دے دے نام شے، شہنشاہ ہو کے آپ ورتائیا۔ بن تیری کِریا پوتر نہ ہووے تھے، تھان تھنتر سو بھا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا گرہ کردے اچا، در دے وڈیائیا۔ تیرا نام ورتے سچا، سنجم اکو دینا سمجھائیا۔ مانو رہے کھئے نہ لُچا، کوڑی کِریا

دینی گوائیا۔ گیان دے دے پنج تت مُکھا، مائو پڑدا اپنا لاییا۔ شرع دا رہے کوئی نہ دُکھا، کوڑ درد دینا مٹائیا۔ نام بھنڈارا دے دے کر کے اگھا، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ تیرا راہ تكدے اوتار پیغمبر گرو آسا رکھ کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے اک وار کرائیں یُدھا، پھیر یُدھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ صاف کردے پانی دُدھا، حُکم دُھر دا اک ورتائیا۔ سچ دھرم دا سب نوں سمجھا دے مُدعا، مُدّت دے مالک دیا کھائیا۔ لیکھا مُکا دے کلجگا، سَتجگ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں مان دے میں تیری چرن دھوڑ لین والی بسدھا، بے سُدھ ہو کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گھر کیورتھلا شہر ★

دھرنی کہے کِریا کر پرہو میری سچی سرکار، نیترو رو دیاں دُہائیا۔ میں جگ چوکڑی اوتار پیغمبران گروآں چُکیا بھار، دین مذہب دا بوجھ میرے اُتے گئے ٹکائیا۔ کھیل کردے گئے کھڑگ کھنڈا تلوار، ترکش تیر کمان کندھیاں اُتے رکھائیا۔ مائو ذاتی تن وجود ماٹی دھار وھاؤندے گئے دھار، خُون میرے اُتے دُلائییا۔ حصّے ونڈاں ونڈ کے میرے ٹکڑے کر کے گئے وچ سنسار، حد نام کلمے والی بنائیا۔ میری چار کُنٹ دہ دشا بنیا نہ کھئے مختیار، مختیار نام دے سرب وکھائیا۔ لکھ کے گئے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گرو گرنٹھ کر پیار، ترے گن اتیے تیری صفت صلاحیا۔ منگان منگدے گئے کلجگ اتم آوے کل کلکی اوتار، نہکلنک اپنی کل پرگٹائیا۔ سو کلجگ کوڑی کِریا تیرے اُتوں ہؤلا کرے بھار، کوڑ ککرم دا بوجھ رہے نہ رائیا۔ میں صدی چوڈھویں چار کُنٹ پھری وارو وار، دوس زین بھجی واہو داہیا۔ مُحبّت وچ ملیا کھئے نہ یار، پریم پریتی سچ نہ کھئے کھائیا۔ میں رو کے کراں گریہ زار، گِرہ گِرہ دھیان لگائیا۔ تُدھ بن دسے نہ کھئے سہار، سہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے کِریا کر میرے نرنکار، نرگن زرویر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے مینوں کردے پت پُتیت، پت پاون دیا کھائیا۔ میرا لیکھا ویکھ لے میں بھار اٹھایا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوارے سینے اُتے

رکھائیا۔ جُگ جُگ دی تیری دسی ریت، جو سَتجُگ تریتا دوپرکلجُگ اوتار پیغمبر گرو گئے سمجھائیا۔ انت ویکھ جھگڑا پیا ہست کیٹ، راؤ رنگ کرے لڑائیا۔ تیرے پیار دا گائے کوئی نہ گیت، گہر گمبہر تیری یاد نہ کھئے رکھائیا۔ میں رو کے ماراں چیک، کوک کوک سُنائیا۔ کلجُگ جیواں صاف ہوئے کیسے نہ نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نال حقیقی کرے نہ کھئے پریت، پریت تیرا پیار نہ کھئے رکھائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا میری آسا منسا پوری کر اڈیک، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ کلجُگ وچ سَتجُگ بدل دے تواریخ، تاریخ پچھلی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر جگیا سوآن نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ امر کور دے گرہ کپورتھلا شہر ★

دھرنی کہے پرہہ میری کڈی وڈی لمی سوہنی سیج، آد دی آد نظری آئیا۔ میرے اُتے اپنا جوتی جلوہ کر تیج، تیج دھار اپنی اک پرگٹائیا۔ ویکھیں اوتار پیغمبر گرو ہن نہ دیویں بھیج، جو بھجن بندگی کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تیرے نام کلمے نوں دیناں مذہباں وچ دئے نہ وچ، حصہ جگت وچ رکھائیا۔ میرے سہاوے سہنجے دیس، صاحب اپنا رنگ رنگائیا۔ میں چاہندی اکو تیرا ہووے اکٹرا ویس، ویس اپنا لینا بدلائیا۔ نور نورانے کرنا بھیس، بھیکھ کورٹا دینا مکائیا۔ نو سو چرانوے جُگ چوکڑی پچھوں میری بدل دے ریکھ، جو رکھو دیو دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ واسطہ پاؤندے وشن برہما شو مہیش، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دہائی دیوے سہنسر ناماں شیش، نیتر نیر وبائیا۔ سرشٹی دا مالک اتم بن اکو ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ میرے اُتے سب نوں ہووے تیری چرن ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک دینے لگائیا۔ وکھرا وکھرا مانس ذاتی رہے کھئے نہ پیٹ، آہار ووبار اکو دینا بنائیا۔ سب دا سانجھا بننا کھیوٹ کھیٹ، کھئے وچوں ہووے روگ گوائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے اک وار میری سیج سہنجنی اُتے لیٹ، سینہ شانت دے کرائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو سارے کر دتے تیری بھیٹ، مڑھیاں قبراں وچ تن وجود گئے چھپائیا۔ توں مالک اک نر نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ منسا پوری کردے دس دسمیس، گوبند دلارا اپنے رنگ رنگائیا۔ دوسر چلے کوئی نہ پیش،

پیشتر سارے گئے سُنائیا۔ جھگڑا مُکا دے مُلا شیخ، شخصیت اپنی اک دِرڑائیا۔ نظری آنیتر نیت، نِج نین کر رُشنائیا۔ بھاگ لگاؤنا گُرمکھ دوارے تیجی چیت، چیت اپنا رنگ رنگائیا۔ پھر کلجگ دا لیکھا کرنا پچھیت، اگیت اپنا حُکم ورتائیا۔ کھول کے دسنا دُھر دا بھیت، پڑدا اوبلا رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں نوں دسنا اک اک مُٹھی سارے لیاؤن ریت، سبھی کئی گنڈھ پوائیا۔ دھرم دا ووبار ہونا ماچھے دیس، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اکو چھتر ویکھاں سیس نہ نریش، نہ نرائن تیری سرنائیا۔ لیکھاریاں کھلڑے رکھنے کیس، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنی کھیل کھلائییا۔ دھرنی کہے میری قسمت جاگے سوتی، میں ستی لوان انکڑائیا۔ لیکھاریاں تیر بنھنی ساڑھی نال دھوتی، دوہرا اپنا کھیل کھلائییا۔ ست رنگ دی شبدي دھار ستگر کول ہووے سوٹی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پنج گُرمکھاں تیر بنھنی ہووے لنگوٹی، لنگڑا لولا رُوپ بنائیا۔ پنج گُرمکھ لال کرن بوٹھی، اپنا بل دھرائیا۔ پنجاں کھلی رکھی ہووے چوٹی، پگڑیوں باہر سوہیا پائیا۔ پنجاں من بھریا ہووے نال کروپی، غصے وچ دین دُہائیا۔ پنج بنے ہون لوہی، لالچ وچ منگن چائیں چائیا۔ پنج بنے ہون دھوبی، بستر کندھیاں اُتے اُٹھائیا۔ پنجاں دے ہتھ وچ ہووے سوٹی، ساڈھے تین ہتھ لمبائیا۔ ایہ کھیل پرہو پرہ چوجی، ہر کرتے دینا کرائیا۔ میری آسا ایہو چروکی، دھرنی دھرت دھول رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نہر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنی دینی سوجھی، سمجھ رمز نال کھلائییا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرپن سنگھ دے گرہ پنڈ احمدپڑ ضلع کپورتھلا ★

دھرنی کہے میرے مالک پرتپالک خالق والی عرش، صاحب سلطان سری بھگوان سیس نوائیا۔ زرگن نہرویر نراکار نرنکار من میری عرض، آرزو پُرکھ اکال دین دیال تیرے آگے رکھائیا۔ جوت سرُویی پروردگار آپرت، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گروآن پوری کردے شرط، شرع دا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ اکو نام ندھان سنا طرز، طرح طرح دا لیکھا دے مکائیا۔ تیرا شبد انادی مارے گرج، گونج اکو اک پرگنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دے ورج، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں ونڈ

درد، دیناں انا تھاں ہو سہائیا۔ اپنا کھیل دس اسچرج، اچرج لپلا دے ورتائیا۔ تُوں آد دا یودھا سُو رپیر مردانہ مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ چھری شرع قتل کھئے کرے نہ کرد، قاتل مقتول دا جھگڑا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پُرکھ اکال دین دِیال تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میں رکھی تیری آس، ترسنا ترپت دے کرائیا۔ نرگن نُوں جوت کر پرکاش، پرکاشوان ہووے تیری خلق خُدائیا۔ ست دھرم دی ست دپ پا راس، نو کھنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ کرپا کر سرب گنتاس، گہر گمبیر ہونا سہائیا۔ جھگڑا میٹ دے دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم دے ساتھ، پاربرہم برہم سکلا سنگ بنائیا۔ تُوں مہربان انا تھاں ناتھ، دینن دیا آپ کمائیا۔ تیرا کھیل ویکھے شنکر اُتے کیلاش، برہما برہم دھار نین اُٹھائیا۔ وشنو نُوں وشنو دے وشواس، وشا اپنا دے درڑائیا۔ میں در بھکھارن نُوں بخش اگئی دات، داتا ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ کُرم دی رہے نہ اندھیری رات، ستجگ ست چند چمکائیا۔ مانس ذاتی دے بہین بھرات، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ پُورب پُورا کردے بھوکھت واک، واقع اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دے اندروں کھول دے تاک، بجر کپائی پڑدا دے چُکائیا۔ شبد انادی سُنا دے آواز، دُھن اپنی اک جنائیا۔ گرہ گرہ تیری جوت ہووے پرکاش، گھر گھر وچ کر رُشنائیا۔ تُوں صاحب ستگر پرم پُرکھ مہاراج، پت پریشور اک اکھوائیا۔ ویکھیں مینو کوجھی کملی نُوں دے نہ دیویں جواب، در تیرے چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ میرے پروردگار کریں امداد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ اتم سب دی کھول دے جاگ، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ ہرجن ہنس بنا دے کاگ، کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ مندر جگا دے چراغ، نرگن نُوں نور چمکائیا۔ میرے اُتے ستجگ کھیڑا کر آباد، گھرانہ اک وسائیا۔ سارے تینو لِن ارادھ، پردے اندر ہر وسائیا۔ تیرے نام دا انرس لِن سواد، جہوا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا دھرم دا ہووے سماج، سمگری ست دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں کوجھی کملی زانی، گنونت تیری سرنائیا۔ میرے اُتے وسدی چارے کھانی، چوڑاسی تیری سوہا پائیا۔ میرے اُتے اوتاراں پیغمبراں گرواں گائی تیری بانی، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ میرے اُتے سر سروور تیرا پوتر پانی، جل تھل مہیئل سارے سوہا پائیا۔ میری بینتی من میرے

صاحبِ سُلطانی، شہنشاہِ دیاں درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ نشانی، نشانہ ستجگ دھرم اک جھلائیآ۔ جھگڑا میٹ دے کوڑ
 عوامی، عملان توں ربت کر خلق خدائیا۔ دُھر سندیسہ نام کلمہ دے پیغامی، پیغمبران توں پرے کر پڑھائیا۔ تُوں پرگٹ ہو واحد
 اک نُورانی، نُور نُورانہ نُورِ الابیا۔ میرے اُتے زین رہے نہ اندھیری شامی، شمع نُور جوت دینا چمکائیا۔ زنجیراں دی کٹ غلامی،
 عُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ تُوں مالک حق پیغامی، مہربان اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے تُوں گھٹ گھٹ دا جان جانی، انترجامی
 تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو
 بھگوان، سب دا میل کرا دے باہمی، تیرے وچھوڑے وچ وچھڑ کھتے نہ جائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ احمدپُر ضلع کیپورتھلا ★

دھرنی کہے پرہہ تُوں میرا آد آد دا مالی، مالک انت تک اکھوائیا۔ میں تیری لکھ چوراسی سرشٹی سمبھالی، جگ چوگری
 اپنے وچ بکائیا۔ آگے کدی نہ ہوئی سوالی، جھولی خالی نہ کھتے دکھائیا۔ بھڑی ہُن میری دھرم دی کرے نہ کھتے دلالی، وچولا نظر
 کھتے نہ آئیآ۔ ماتو سارے کھاندے جھٹکا تے حلالی، جھٹ کس بدھ لوان لنگھائیا۔ پھل ربیا کیسے نہ ڈالی، خالی ٹاپے دین دُبائیا۔
 تیرا پیار مُحبت ہو یا جعلی، اتم میل نہ کھتے کرائیا۔ تُوں کریا کر دے شہنشاہ شالی، ہر ستگرُو تیری سرنائیا۔ میں کیتی کوئی نہیں
 کابلی، جگ چوگری بیٹھی رہی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مہربان مہربان مہربان میرا آپے بنے پالی، پرتپالک ہو کے میری آسا پور کرائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گرہ پنڈ احمدپُر ضلع کیپورتھلا ★

دھرنی کہے پرہہ میں تیری چارے کھانی چکی، جگ چوگری سیو کائیا۔ ستجگ تریتا دواپرہوئی مُول نہ دکھی، دکھ وچ
 نہ کدے گُرائیا۔ میری آشا میرے اندر رہی لگی، باہر سکی نہ مُول کڈھائیا۔ کلجگ اتم تیری سرشٹی تیرے نشانوں اگی، تیرا

مارگ گئی بھلائیآ۔ تیری دھار سمجھے نہ کھئے دو ٹکی، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے بنائیآ۔ کوڑ وکارا رہیا مینوں کٹھی، مایا ممتا نال ملائیآ۔ تیری دھار تیرے نالوں ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیآ۔ بھڑی کلجگ لٹیرا مینوں جاندا لٹی، چار کٹ اپنا بل وکھائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو لک گئے گٹھیں، پرگٹ ہو کے بل نہ کھئے جنائیآ۔ میری پوتر خاک رہی نہ مٹھی، ذرہ ذرہ دئے دہائیآ۔ مہربان محبوب ہو کے آپ اٹھیں، زرگن زرویر لے انگڑائیآ۔ اپنے نال سب دی کرنی رچی، رچنا اپنی دے وکھائیآ۔ میری صفحہ کردے سُچی، سنجم اپنا اک سمجھائیآ۔ میں کوک پکاراں اچی، اُچ اگم دیاں سُنائیآ۔ میں نیترو رو ویراگ وچ پھٹی، نیناں نیر وپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نہیں تے مینوں دے دے خوشی، جگت جہان مہا پرلو اپنی دھار بنائیآ۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ احمدپُر ضلع کپورتھلا ★

دھرنی کہے پرہہ بخش دے اپنا رنگ، رنگین رنگت دے چڑھائیآ۔ سچ نام وجا مردنگ، ناد اگئی اک سُنائیآ۔ سیج سُنہنجی سہا میرا پلنگ، سُکھاسن اپنا ڈیرہ لائیآ۔ میری آد آد دی منگ، پاربرہم پرہہ پوری دے کرائیآ۔ سدی چوڈھویں رہی لنگھ، صدّا دیوے تھاوں تھائیآ۔ کوڑی کِریا کر دے بھنگ، ممتا موہ رہن نہ پائیآ۔ جھوٹھ پکھنڈ رہے نہ ڈمب، ست سچ دینا ورتائیآ۔ میں پاپ نال رہی کب، تھر تھراہٹ وچ گر لائیآ۔ پرہہ کتے ماتا ککھوں پئی نہ جم، زرگن نور جوت جوت کر رُشنائیآ۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چم، آتم برہم دے سمجھائیآ۔ میں نیترو رواں چھم چھم، بنجھوآں ہار بنائیآ۔ میرا میٹ دے دکھاں والا غم، غم خوار ہونا سہائیآ۔ مینوں ترسنا رہے کوئی نہ طم، طمع تیری جھولی پائیآ۔ جدھر تکان نظری آئے تیرا برہم، پرم پُرکھ تیرا نور رُشنائیآ۔ میرا ست دا ست کردے کرم، کوڑ کرم دا ڈیرہ ڈھاپیآ۔ میں چاہندی میرے اُتے سارے تیرا اکو نام پڑھن، سیکھیا اک دینی سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سارے منزل تیری چڑھن، چڑھدی دھار آپ درسائیآ۔

☆ ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ کرم سینگھ دے گرہ پنڈ احمدپڑ ضلع کیورتھلا ☆

دھرنی کہے پرہہ کیوں مینوں کہندے دھرتی مان، مانو رسنا نال گائیا۔ میرے خصم دا کیہڑا نان، سچ دینا سمجھائیا۔ وسے کیہڑے تھان، تھنتر سوہا پائیا۔ جس دوارے میں جان، جا کے سیس نوائیا۔ پکڑے میری بانہہ، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ میں نانی ہوئی گان، پالی نظر کھئے نہ آئیا۔ کس بدھ اپنا جھٹ لنگھاں، چاروں کٹ تیری دُہائیا۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تے نہ کھئے بُجھائیا۔ میرا کون کرے نیاں، انصاف عدل کون کھائیا۔ مینوں ملے کوئی نہ تھان، بھجّان واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا سُنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کیہڑا خصم، خصمانے دے جنائیا۔ جو میرے اُتے آیا میں کر کے چھڈیا بھسم، اوتار پیغمبر گرو رہن کھئے نہ پائیا۔ میری نظر نہ آوے کوئی چشم، دید نال دید نہ کھئے ملائیا۔ کسے دا نظر نہیں آوندا ماٹی جسم، جسم زمین بن کے گئی کھائیا۔ پائے میں کس دی کھاواں قسم، کس نوں وڈا کہہ کے سیس نوائیا۔ میرا کیہڑا ہووے اسم، عالیشان کون سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دس دے کیہڑا کنت، کنتوبل کون اکھوائیا۔ میں جُگ چوکڑی سارے کھاگئی سادھ سنت، بھگت صوفی پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں لکھ چوڑاسی حضم کر گئی جیو جنت، میرا پیٹ نہ کھئے بھرائیا۔ میں کوئن کوٹ بدلا دتے تیرے نام منت، منتر جیون والا رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں ودیا دین والا دسے کھئے نہ پنڈت، جو آیا سو میں کھا کے دتا مُکائیا۔ میری تیرے آگے منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میرا مالک دس دسے کیہڑی سمت، میں کھوجاں چائیں چائیا۔ میری سگلی مٹ جائے چنت، چنتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کیہڑا حق محبوب، جو مُحبّت وچ رکھائیا۔ ہر دم رہے میرے کول موجود، سگلا سنگ بنائیا۔ جُگ چوکڑی مینوں رکھے محفوظ، دوسر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے وچوں جھگڑا میٹے دوج، دتیا بھاؤ مُکائیا۔ اپنا گھرانہ دسے گوجھ، پڑدا دیوے لاہیا۔ مینوں بخشے سوجھ، سنجم اک سمجھائیا۔ اوبدا اکو ہلکارا اکو چاکر ہووے دوت، اکو حکم سندیسے دتے درڑائیا۔ میں نہیں چاہندی میرا مالک ہووے کوئی کایا والا پنج بھوت، جو جتے تے مر جائیا۔ جس دا آد انت دا آوا جائے اوت، انت نشان نہ کھئے

رکھائیا۔ تیرے حُکم اندر کر جائے کوچ، میرا کوچا گلی دئے دُبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرا گرہ گھرانہ دس جتھے تیری منزلے مقصود، آگے منزل رہے نہ رائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کوٹلی ابراہیم خان ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے میرے صاحب سِری بھگوانا، بھگون بھگونت تیری اوٹ تکائیا۔ میرے آدانت دے راما، مہربان محبوب تیری
بے پرواہیا۔ میرے ست سچ دے کاہنا، کاہن تیرے نیوں نیوں لاگان پائیا۔ میرے پیغمبر دُھر اماما، تیری دھوڑی خاک رمائیا۔
میرے ستگر ست شبد دماملہ، ڈنکا سنان چائیں چائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ اندھیری شاما، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا پیا
جیو جہانا، جاگرت جوت نہ کھئے ڈگمگائیا۔ تن وجود ویکھیا ترسنا تاما، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مان رہیا نہ کلمے کلاما،
کائنات رووے مارے دھائیا۔ تُوں میرا صاحب سوامی انترجاما، انترجامی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ سب دا ویکھ پورب لکھیا بیانا،
بھوکھتاں کھوج کھوجائیا۔ ست دا سچ دا رہیا نہ کھئے ٹکانا، مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے دین دُبائیا۔ تیرتھ تٹ نہ کھئے اشنا،
گنگا گوداواری جمناسرستی اکھ شرمائیا۔ جھگڑا پیا انجیل قرانا، شاستر سمرت کرن لڑائیا۔ تیرے پیار مَحبت دا ملے کھئے نہ جاما،
حقیقی جام نہ کھئے پيائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے
میرے صاحب سُلطانی، سوامی ہر سجن تیری ودیائیا۔ اٹھ ویکھ لے اپنی چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج پڑدا لاییا۔ چار
جگ دی پچھلی تگ لے بانی، جو بان انیالا تیر چلائییا۔ تیرتھ سروور تگ لے پانی، اٹھسٹھ کھوج کھوجائیا۔ آتم پرما تم پرما تم
میلے میل کھئے نہ ہانی، پاربرہم برہم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ چاروں گنٹ شرع شیطانی، شریعت رہی کُرائیا۔ تیری منزل ملے نہ کیسے
آسانی، مہربان محبوب در ملن کھئے نہ آئییا۔ پنچ وکار چڑھی طغیانی، جیو جہانا رہی رُڑھائیا۔ سچ دھرم دی دسے نہ کھئے نشانی،
نشانے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ بن تیری کِرپا ہوئے نہ کیسے کلیانی، کلمہ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ شاہ سُلطانے آوچ میدانی، نرگن دھار لوک

مات لے انگڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کہانی، کتھا اپنی اک سمجھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی پئی چھانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک گہر گمبھیرا، ہر گور دیاں درڑائیا۔ لیکھا ویکھ پنج تت سریرا، مانس مانو مائکھ کھوج کھوجائیا۔ سچ دا رہیا کھئے نہ دھیرا، دھیرج دھرم نہ کھئے جنائیا۔ ہوئے سب نوں لگی پیڑا، مایا ممتا رہی ستائیا۔ تیرے پیار دا چُکے کھئے نہ بیڑا، کھنڈے کھڑگ سرب رہے کھڑکائیا۔ تیرے نام دا مستک دے سے کیسے نہ چیرا، چری وچھنے تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ ٹوں کریال ہو کے دین دُنی دی اندروں بدل دے ضمیرا، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشنائیا۔ تیرے ہتھ سب دی تقدیرا، تدبیر اپنی دے سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ دے ہسٹ کیڑا، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیرا، امرپد دے مالک در تیرے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکالے دین دیا لے ٹوں آد جگادی پروردگار سانجھا یار پیرن پیرا، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں باہر اپنی آسا تیرے آگے رہی رکھائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ بلجیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیتوالی ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہہ کریا کر، کریال دیاں دیا کمائیا۔ زرگن زرویر نر نرائن جوت دھر، پُرکھ اکالے اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ چرن سروور بنا اگما سر، سرنگت اکو دے وکھائیا۔ مانو ذاتی دھرم دا اکو کھول در، غریب یانیاں درد وندائیا۔ تیرا نام ندھانا سرِشٹی درِشٹی اندر جائے پڑھ، دُھر دا راگ ناد کر شنوائیا۔ سچ سوامی ست سرُپ ہی ہو کے کھڑ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی دھڑ، دین مذہب نہ کرے لڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پٹ دے جڑ، ست دھرم دا مارگ اک وکھائیا۔ تیرا سانجھا سمجھے دو جہاناں گہر، گرہ مندر اک سہائیا۔ میری خالی جھولی بھر، بھنڈارا دُھر دا نام ورتائیا۔ کوڑا رہے نہ جوین زر، ذرے ذرے اپنا نور دے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری وڈ وڈیائیا۔

دھرنی کہے پرہیو کرپا کر دے دُھر دے مِتر، ہر سَت سچ دِرڑائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا چڑھی سِخر، چوٹی سب دی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ مایا متا موہ وکار کیسے اندروں سکے نہ نکل، ہوئے گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ پنج وکار مول نہ جتن، جیو جنت رہے کُرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ کلجگ کرم کر دے متھن، متھیا دس سرب لوکائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا شبد سندیس لکھن، تُوں میرا میں تیرا دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در پلُو واسطہ پائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرا ویکھ لے مات گھرانہ، نو ست دھیان لگائیا۔ تیرا مانکھ ہویا بیگانہ، سچ پریم نہ کھئے بنائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے یارانہ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ زرگن زرگن گائے کوئی نہ گانا، سرگن وجدی ویکھ ودھائیا۔ چاروں کُنٹ مان ابھانا، ہوئے گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ شرع کھیل کرے شیطانا، شریعت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے ساڈھے تِن ہتھ مکانا، پنج تت سوہا کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام بنیا افسانہ، سرشٹی رسنا نال گائیا۔ تُوں مالک پرگٹ ہو اکو دُھر دا کابنا، ----- تُوں آد جگادی ایکنکار راما، رحم اپنا دے کمائیا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر گرو وچ جہانا، نو نو لاگن پائیا۔ سجدیاں وچ کرن سلاماں، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ بہیت کھول اپنا کلجگ اماما، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ کل کلکی وڈ بلوانا، بلدھاری بھیو کھلائییا۔ نہکلنک شاہ سلطانا، تیری سرن سچ سرنائیا۔ کلجگ اتم میٹ نشانہ، کوڑ گکرم رہن نہ پائیا۔ ستجگ میرے اُتے کر پردھانا، ست سچ دا مارگ دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا لیکھا اگم اتھاہ کوئی کر نہ سکے بیانا، کتھنی جگت نہ کھئے وڈیائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہرہجن کور دے گرہ پنڈ کوٹلی تھان سینگھ ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہہ میری پوری کر دے سدھر، سدا سدا سد تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ دے غدر، گدا اپنی نام اک اٹھائیا۔ دین مذہب دی دھارا کر دے پدھر، روڑا آگے نہ کھئے اٹکائیا۔ اکو اپنے نام دی دھن سنا دے مدھر، ست سربلی آپ جنائیا۔ سچ پیاریاں بھگتاں دا کر قدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیری مہر دی نگاہ ہووے ندر، نظریہ سب دا دے بدلائیا۔ شرع چھری کرے کیسے نہ قتل، مقتول روپ نہ کھئے درسائیا۔ تیرا اکو انصاف ہووے عدل، عدالت اکو نظری آئیا۔ کلجگ وچ ستجگ جاوے بدل، بدلی شبد نام درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ مہربان کر دے مہربانی، میری آسا ویکھ وکھائیا۔ میری خوشیاں بھری جوانی، جون کلجگ رہیا گوائیا۔ چاروں کٹ ویکھ بے ایمانی، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ شریعت شرع ہوئی شیطانی، دھیرج دھرم نہ کھئے پرگٹائیا۔ کیریا کر میرے داتے دھر دے دانی، دیاوان دیا کھائیا۔ اکو رنگ رنگا دے چارے کھانی، خالص اپنا میل ملائیا۔ توں سرب گھٹا گھٹ جان جانی، جانہار وڈ وڈیائیا۔ امرت رس بخش دے پانی، امیوں رس آپ چوائیا۔ ہن ریتی میٹ دے پرائی، نو نو در تیرے سپس نوائیا۔ ستجگ دی سچ چلے کھانی، کھاوت گر اوتار پیغمبراں پور دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، ست سچ آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے میری ویکھ پرائی حرص، ہووے دیاں جنائیا۔ مہربان کر ترس، رحمت حق کھائیا۔ امرت میگھ آگما برس، کلجگ آگنی دے بھجائیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت چرچ، چرچا اپنی دے جنائیا۔ جس نال سارے جیو جنت جان پرچ، پراچین دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ توں مالک والی عرش، عرشی پریم اک اکھوائیا۔ کر کیریا اُتے دھرت، دھرنی رو رو مارے دھائیا۔ تیرا ساکھیاں ہووے درس، دید عید کر رُشنائیا۔ بینتی منظور ہووے عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ توں جودھا سورپیر مردانہ مرد، مُدّت دے مالک منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، غریب نائیاں ونڈ درد، دینا ناتھ اناتھان ہو سہائیا۔

☆ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سینگھ دے گرہ پنڈ چیمہ کلاں ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پرہہ کس نوں میری جیا دی ہووے انکھ، انکھیلا لئے انگریا۔ دھرم دے بل دا اٹھائے دھنکھ، دھنٹ کدھ لٹکائیا۔ میری پوری کرے آسا منس، منشاں بھیو کھلائیآ۔ دواپراک ہنکاری کنس، کلجگ انگنت نظری آئیآ۔ سچ دی دسے کوئی نہ جنس، جنم سارے گئے بدلائیا۔ ہووے روگ دسے پنس، آبنسا وچ دہائیآ۔ کس بدھ کوڑی کریا جائے پنس، بسمل سب نوں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ دھرنی کہے پرہہ کون پھڑے کھڑگ تیر کمان، کھنڈا کون کھڑکائیآ۔ کس نوں ہووے میری آن، آنا فنا تیرا روپ دئے درسائیآ۔ جودھا سورپیر بنے بلوان، بلدھاری لئے انگریا۔ جھگڑا میٹے کوڑ نشان، نشانہ دھرم دئے جھلائیآ۔ ست سچ دا کرے اعلان، سندیسہ دیوے دھردرگاہیا۔ حکم سناوے آگم فرمان، فُرنیاں باہر درڑائیآ۔ اکو پوجا دتے تیری سری بھگوان، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ اکو سانجھا کرے ودھان، پچھلا لیکھا دئے مکائیآ۔ آتم دا آتم ہوئے گیان، برہم دا برہم جوڑ جڑائیآ۔ شرع دی شرع میٹے نشان، شرع دی شرع اک سمجھائیآ۔ ساچا مندر دتے مکان، دوار اکو اک سہائیآ۔ جتھے تیرا نور جوت مہان، پرکاش بے پرواہیا۔ میری بھومکا پوتر ہووے استھان، استھل تیرا گرہ نظری آئیآ۔ میرے صاحب سوامی میری بینتی کر پروان، پرہ پُرکھ تیرے بتھ وڈیائیآ۔ میں بالی بدھ آنجان، مات چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تون مالک میرا سوادھان، سوچھ ہو کے دینا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ پن میری کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان تیری آس رکھائیآ۔

☆ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ دُسانجھ خُرد ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پُرکھ اکال دُھر دے بلی، بلدھاری سیس نوائیا۔ ویکھیں مینوں انت نہ چھلیں، اچھل چھلدھاری اپنی کھیل کھلائیا۔ میں اپنا سیس رکھیا تیری تلی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میں پھراں تیرے دوارے تیری گلی، دروہی دروہی آواز سنائیا۔ میری آسا منسا اک اگلی، اکل کل دھاری تیرا راہ تکائیا۔ در ٹھانڈے دوار تیرے کھڑی، گل پلُو واسطہ پائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو آسا رکھی حضرت علی، محمد پیغمبر نال صلاحیا۔ صدی چودھویں ویکھ پھلی، پت ٹہنی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اپنا آپ واراں، وارتا پچھلی دیاں دُہرائیا۔ میں کھیل تکیا تیئی اوتاراں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پیغمبران ویکھیا کنارا، لوک مات دھیان لگائیا۔ گرواں ویکھیا دوارا، دوسرا پڑدا آپ چکائیا۔ ہن چار گنٹ ہویا اندھیارا، اندھ اگیان دے گوائیا۔ سچ دا دسے نہ کھئے دربارا، عدل انصاف نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹی درشٹی رووے زارو زارا، نیتر نیتاں نیر وہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا روپ دسے نہ ظاہرا، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ مینوں آیں دسدا میرا جھگڑا میرے اُتے ہونا پہلوں قاہرہ، کائنات رنگ رنگائیا۔ جس دا چھیانویے یوجن ہونا دائرہ، دائم مقام حُکم سنائیا۔ صدی چودھویں دا کھیل اتم شاعرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا اکو اک نعرہ، نر نرائن دیاں سنائیا۔ محمد لیکھا ٹٹنا چار یارا، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ نو ست دسے نہ کھئے سہارا، سہائک نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیارا، نور چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میرا تیرے آگے ہاڑا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ہونا سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت دھیان لگائیا۔ میرے اُتے کلجگ کلکاتی لاؤنا اکھاڑا، کھنڈا کھڑگ نال کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نر نرائن سہج سُکھدائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے انتشکرن، ہر کرتے دیاں درڑائیا۔ اکو تیری رکھاں سرن، سرن اک سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لگے لڑن، اپنی لین انگریزیا۔ کلجگ وین لگے بڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کلجگ جیو تیری منزل مول نہ چڑھن، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ میرے اُتے لیکھا ہونا سیس دھڑن، دھڑ سیس دین دُہائیا۔ ٹوں دیناں مذہباں اکھیڑنی جڑن، چوٹی چڑھ کے اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن

برن، ذات پات دا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکالا کرنی کرن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی ترنی ترن، تارنہار تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ دُسانجھ ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہ میرے سینے لگی آتش، اگنی آگ رہی جلائی۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کِریا دسے سازش، سبج تیرا پریم نہ کھئے وکھائیا۔ مایا موہ ویکھی نالیش، نر نرائن تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار ورن بنیا روپ نہ خالص، خالص خالص دس کھئے نہ آئی۔ میرے صاحب کیوں کیتی آلس، سوادھان ہو کے لے انگڑائیا۔ کوڑی کِریا میٹ جہالت، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے اُتے سچ در سچ دی کر عدالت، انصاف اپنا اک سمجھائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے بغاوت، بغلگیر کر لوکائیا۔ دھرم دی بخش اک نیامت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میرے اُتے تیرے قہر دی آوے نہ کھئے قیامت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میں کی دساں، صاحب صاحب سُنائیا۔ میریاں روندیاں بنا اکھان توں اکھان، اکھراں والی دسے نہ کھئے پڑھائیا۔ واسطہ تیرے آگے گھتان، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ اُف یائے سرِشٹی دیاں ماریاں گئیاں مٹاں، من مت نال رلائی۔ لگی آگ پنجاں تتاں، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مائس بھکھے ہو گئے مائس رتاں، رتن امولک تیرا نام ہتھ کیسے نہ آئی۔ بھیکھاہاری سپس ودھاون جٹاں، جٹا جوٹ کوڑ کُرم وچ لو لائیا۔ دین مذہب دیاں خالی ویکھ ہٹاں، نام بھنڈارا وست نہ کھئے ٹکائیا۔ جدھر ویکھاں کام کرودھ دیاں پیندیاں سٹاں، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں گھلڑے کیس اپنے پٹاں، پٹنے والے دیاں جنائیا۔ سُو رپیر جے تُوں روپ دھریا ست ستوادی جٹاں، جاگرت جوت تیری رُشنائی۔ ہور کِس دوارے تھان، بھجان واہو داہیا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹ دے مندر مسیت شودوالے مٹھاں، گرو دوار جھگڑا رہے نہ رائیا۔ لہنا پورا کر دے اٹھسٹھاں، تیرتھ تٹ دین دُہائیا۔ راگ سُننا پئے نہ کوئی کولوں بھٹاں، تال تلوڑے نہ کھئے شنوائیا۔ اکو تیرا نام صاحب سلطان رتاں، رتے پچھلے دینے

چُکائیا۔ دُھر دا لاہا تیرے چرن کول کھٹان، کھٹکا اگلا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے رسیا کوئی نہ دھرم، دُھر دھام دے مالک دیاں جنائیا۔ میرا دُکھی ہویا چرم، بن نیناں نیر وہائیا۔ میرے وچ سَتجُگ دا بدل دے جرم، جنم اپنے وچوں دوائیا۔ پچھلا رہے کھئے نہ بہرم، بہانڈا بہرم دینا بہنائیا۔ اکو تیری سب نوں ہووے سرن، دوجا ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگتاں کھلا ہووے ہرن پھرن، نیج نیتر لوچن نین تیرا درشن پائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا توں میرا میں تیرا سارے ڈھولا پڑھن، آتم پرما تم تیرا نام دھئیایا۔ تیری منزل سچکھنڈ نواسی چڑھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجُگ انت سب دا پورا کر دے پرن، پرا پستنی مدھم بیکھری اپنے وچ سہائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سنتوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے دوویں جوڑ کے بتھ، ہر کرتے سیس نوائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ میں چرن کول رسی ڈھٹھ، سرنگت اک ٹکائیا۔ دھرم دا رسیا کھئے نہ ہٹ، کوڑ کِریا ہوئے ہلکائیا۔ دھیچ دے کھئے نہ ست، ست ستواد نہ کھئے درسائیا۔ کلجُگ جیواں اُلٹی ہو گئی مت، گرمت گئے بھلائیایا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ منوا رسیا کیسے نہ وس، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھائیایا۔ بوند سوانتی ملے کیسے نہ رس، جھرنا نجھر نہ کھئے جھرائیا۔ انیالا تیر مارے کوئی نہ کس، بجر کپاٹ نہ کھئے ٹرائیا۔ شبد اناد سنے نہ ند، انحد نادى ناد نہ کھئے سنائیا۔ جوت جگ نہ لٹ لٹ، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ کلجُگ کوڑ کُریارے ماریا پھٹ، گھاؤ ڈونگھا دتا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرا نیتر ویاے نیر، بن نیناں چھپر لائیا۔ میرے شہنشاہ پیراں دے پیر، حضرت دُھر درگاہیا۔ میرے چیتھڑ پاٹے ویکھ لیر، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میری آسا ہوئی دلگیر، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جھگڑا پیا شاہ حقیر، شاہ سلطان رہے کُرائیا۔

کیسے دی پوتر نہ ہوئے ضمیر، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک مہر نظر اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو دساں حال، پرہ تیری بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ میرا زوال، آبرُ رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا وجے تال، تلوارا متا موہ نال ملائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے دلال، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سچ دی دسے نہ کھئے دھرمسال، ساڈھے تن ہتھ نہ ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جلوہ گر نہ ہوئے جلال، نورے چشم نہ کھئے رُشنائیا۔ میری بینتی اک سوال، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ آکے ویکھ مُرداں حال، ہر مُرشد بے پرواہیا۔ تیری چار کُنٹ کردی بہال، اُتر پُورب پچھم دکھن بھجان واہو داہیا۔ تڈھ بن کرے نہ کھئے پرتپال، پرتپالک اپنا پھیرا لینا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میں رو رو ماراں نعرہ، ہوکا حق سُنائیا۔ تُوں میرا پروردگارا، پاربرہم پت پریشور جلوہ گر نور الابیہا۔ پلُو چھڈا گئے پیغمبر گر اوتارا، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ صدی چوڈھویں دا تگ کنارہ، چوڈاں طبق نیتز نیناں نیر وہائیا۔ محمد کوک کرے پکارا، طوبی تیرا نام دُہائیا۔ لیکھا تکنا چار یارا، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے لگنا اک اکھاڑا، کھڑگ کھڑگ نال کھڑکائیا۔ نو ست ہونا دُھندوکارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے ویکھ کھلڑے کیس، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ تُوں مالک آد جگاد ہمیش، ہم ساجن نظری آئیا۔ جس جگ چوڑی ستجگ ترینا دواپرکتا بھیس، بھیکھا دھاری روپ بدلائیا۔ ہُن لہنا دینا لیکھا پورا کردے گوہند دس دسمیش، دہ دشا اکھ اُٹھائیا۔ ہلونا دے دے وشنوں سُنتا رہے نہ باسک سیج، سہنسر مکھ صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ برہما تیرا جہل نہ سکے تیج، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر رُشنائیا۔ شنکر چھڈ گیلاش نون لے ویکھ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ میں منگتی در تیرے در درویش، بھکھاری ہو کے سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا نال میرا بھریا پیٹ، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ میں سب کچھ کردی تیرے بھیٹ، در تیرے دیاں کھائیا۔ تُوں آد جگادی کھیوٹ کھیٹ، پاربرہم پت پریشور دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن

نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرویر نراکار نرنکار تیرے چرن کول آدیس، دیس دیساتنراں دے مالک مہربان مہربان ہونا آپ سہائیا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنوری ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے پرہہ میرا سہنجنا ہووے موقع، مکمل دیاں درڑائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے ہوکا، حکم صاحب سلطان سچ دینا سُنائیا۔ صفت صلاحی اکو ہووے سلوکا، اکو کلمہ نام پڑھائیا۔ اکو اکھراں والا ہووے پوتھا، اکو شبد کرے اگوائیا۔ اکو پرکاش ہووے نرمل جوتا، اکو نور دینا چمکائیا۔ مائو رہے کھئے نہ سوتا، سویاں سرت دینی گھلائییا۔ کوڑی کریا وچ مارے کوئی نہ غوطہ، پھڑ بابوں لینا ترائیا۔ دُرمت پاپ کلیور سب دا جائے دھوتا، پتت پُنت دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہہو میں نیرترواں چہم چہم، چہہر تیرا پریم لگائیا۔ میرا سُکھالا کر دے دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جھگڑا میٹ دے جگت درشٹی چم، چم درشٹی دے بدلایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ میرا بیڑا دینا بتھ، بنہہار تیری وڈیائییا۔ مہربان میری بینتی لینی من، منسا من دی پور کرائیا۔ ست سچ دی وستھو دینی دھن، نام بھنڈارا اک ورتائییا۔ جیو بناؤنے اپنے جن، بننا جنیدی آپ مائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پرہہو میرا پورا کرنا کام، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا گوائیا۔ اکو تیرا اُچے نام، ناؤں نرنکارا دینا درڑائیا۔ امرت رس دا دینا جام، حقیقی اک پیائییا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، زنجیر بے نظیر دینے ٹڑائییا۔ تُوں مالک اک عوام، مہربان اک اکھوائیا۔ میری بینتی کریں پروان، پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹنا تمام، دین مذہب نہ کھئے لڑائییا۔ کوڑی کریا میٹنی شام، شمع نور دینا چمکائیا۔ میں سُننا چاہندی تیرا اک پیغام، پیغمبران توں باہر دینا سُنائییا۔ میرا سجدیاں توں باہر سلام، نیوں نیوں لاگاں پائییا۔ میرے اُتے تیرے شبد گرو دا ہووے اکو انتظام، بندوبست اکو ہتھ پھڑائییا۔ چار کُنٹ کرے نہ کھئے حرام، دھرم دی دھار دینی پرگٹائییا۔ میرا نگر کھیڑا وساؤنا گرام، گرہ اکو وجے ودھائییا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا انتر پیار دا ہووے رنگ، رنگ اگم دینا چڑھائیا۔ کوڑی کِریا کرے نہ جنگ، جنگ جو اپنا بھہ دینا رکھائیا۔ میری آسا منسا اپہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نام دا دو جہاناں وجے مردنگ، ناد انادی دینا سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آویں لنگھ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میرے اُتے اپنی سیج سہاؤنی پلنگ، سمبل بہہ کے خوشی منائیا۔ دُئی دویت دین دُئی دی ڈھائنی کندھ، دُتیا بھاؤ دینا مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم سب دا ہووے چھند، دُوسر اوٹ نہ کدے تکائیا۔ میرے سینے تیرے پیار دی ہووے ٹھنڈ، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ سچ سوامی انترجامی میرا بھاگ ہون نہ دیویں مند، مندبھاگن ہونا آپ سہائیا۔ تیرا اک دُلارا ایکنکارا نور نورانہ سری بھگوانا شبدي تکاں چند، چند چاندنا اک رُشنائیا۔ میرا خوشی کر دے بند بند، بندگی وچ در تیرے سیس نوائیا۔ ست دھرم وچوں سچ دینا اند، اند اپنا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی نرگن زرویر مینوں لگا لے اپنے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رنگیل پُر ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے پرہ لکھ چوراسی ستی میرے اُتے چھاتی، چھتردھاری بیٹھے آسن لائیا۔ سچ وست نام بھنڈارا دے کول کیسے نہ ذاتی، داتے دانی دیا دینی کھائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ اندھیری راتی، رُٹری اپنے نال لینی مہکائیا۔ اکو امرت بوند بخش سواتی، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ سب دی سانجھی اکو کردے ذاتی، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ اکو نام کلمہ اکو پٹی پڑھا جماعتی، دُوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اتم پر ماتم بن اگما ساتھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ میری نِمسکار دوویں جوڑ کے ہاتھی، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا سرب کلا سمراتھی، بھرپور اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم میری من آکھی، آخر دیاں سُنائیا۔ غصہ گلہ رہے نہ کھئے گستاخی، غمی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرے نام دی ہووے سچ پرہاتی، پرہوُ جس وچ سارے تیرا نام

دھیائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں لیکھا رہے نہ باقی، باقاعدہ سب دا دینا مُکائیا۔ منوآ رہے کھئے نہ عاقی، ہومے گڑھ دینا تُڑائیا۔ نام پیالہ دینا بن کے ساقی، جام دُھر دا بتھ اُٹھائیا۔ اپنے ملن دی کھولیں تاکی، پڑدا اندروں دینا چُکائیا۔ کوڑی کیریا کرے نہ کھئے چلاکی، ست سچ سب نوں دینا سمجھائیا۔ لیکھا مُکا دے بندہ خاکی، خالص اپنا جوڑ جُڑائیا۔ میری بینتی دھرم دھار دی ساچی، ساچے سجن دیاں سُنائیا۔ لوں لوں اندر راچیں، رچنا اپنی دینی پرگٹائیا۔ میرے تن لگے مُول نہ آنچی، اگنی تت نہ مُول جلائییا۔ میری (نو) سو چرانوے) چوکڑی جُگ دی پوری کرنی آسی، آہستہ آہستہ منگ منگائیا۔ تُوں کرتا پُرکھ ابناشی، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے ست دی پا راسی، نرگن نرگن گوپی کاہن کاہن گوپی آپ نچائیا۔ تیرے حُکم دا حُکم ہووے انقلابی، بدلی کر دے خلق خُدائیا۔ محبوب نظر آوے محرابی، در اکو اک سہائیا۔ مہربان مہربان مہربان کر شتابی، شرع دا لیکھا دینا مُکائیا۔ میں جدھر تکان میرے اُتے سب مانو نوں ہووے آزادی، بندھن مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے اتوں کوڑ کیریا دی کر بربادی، نیست و نابود کر کے جڑ دینی اکھڑائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے پرہ تیری چرن مستک لاواں دھوڑا، دھرم دا ٹکا خاک رمائیا۔ میرے اتوں کلجگ کوڑی کیریا ہونجھ دے کوڑا، ککرم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھا، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ مانو ذاتی رنگ چاڑھ دے گوڑھا، نرگن زرویر تیرا رنگ اتر کدے نہ جائیا۔ تُوں داتا یودھا بہادر سورا، صاحب سلطان اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں بھوکھت کردے پورا، پورن برہم دے سمجھائیا۔ اکو تیری جوت دا نظر آئے نورا، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ جن بھگتاں نظر آؤنا حاضر حضورا، سچ سوامی ہو کے سوہا پائیا۔ توڑنا گڑھ ہومے ہنگتا غرورا، نون سو اکھڑ اک جنائیا۔ میں جُگ چوکڑی تیرے در دی رہی مزدورا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔

دھرنی کہے پرہ میری تیری مستک لاواں خاک، دھوڑ چرن رمائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کردے پاک، پتت پُتیت دے بنائیا۔ سب دے اندروں کھول دے تاک، پڑدا بجر کپاٹ ٹڑائیا۔ شبد اگمی سُننا دے ناد، انا دی دُھن کر شنوائیا۔ بھیو کُھلا دے برہم برہما، برہمانڈ رنگ رنگائیا۔ تُوں مالک خالق آد جُگاد، جُگ چوڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر برباد، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ سَنجگ ساچا ہووے آد، دھرم دی جڑ دینی لگائیا۔ تیرے شبد گرو دا ہووے راج، رعیت آتمائے بنائیا۔ تُوں میرے اُتے سازنا ساز، پچھلا لیکھا دے مُکائیا۔ نام دس دے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ سب دا سانجھا کر سماج، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھے وچ لیکھا لا دے پورا کر حساب، نسبت اپنے نال ملائیا۔ تُوں دو جہاناں سری بھگوانا شہنشاہ مہاراج، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اُتے کرنی مہر، نگاہ مہر اُٹھائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنے گرو گِریا، چیل گِریا رہے نہ رائیا۔ کوڑی کِریا کرنی خاک ڈھیر، ست سچ دینا پرگنائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا اندج جیر، اُتبھج سینج اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں محمد لیکھا دینا نبیڑ، باقی اور نہ کھئے رکھائیا۔ حُکمے اندر گِریا گِریا، لکھ چوراسی دینی بھوائیا۔ میرا دھرم دا دوارا دِیسے کھپڑ، نگر نو کھنڈ دینا سہائیا۔ مہربان کریں نہ ڈیر، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا ستگر شبد شبد گِریا ست آد جُگادی ایکنکارا شیر، بھیک وچ سبق اپنا دینا جنائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گِریا ضلع جالندھر ★

دھرنی کے پرہ میرے سپس رہی نہ چُٹی، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دا ربیا کھئے نہ رکھی مئی، مون دھاری بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ آتما پرماٹما دا دِیسے کھئے نہ گنی، گنونت نہ کھئے اکھوائیا۔ تیرے نام شبد دی سُننے کھئے نہ دُھنی، دُھن آتمک راگ نہ کھئے شنوائیا۔ میری پکار داتار کلجگ اتم سُنیں، انسنت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا

ور، مہربان تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اُتے رہیا کھئے نہ پڑدا، پردہ نشیں تیری دُہائیا۔ مالک دِسے کھئے نہ گھر دا، بے گھر ہوئی لوکائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں کولوں کوئی نہ ڈردا، بھہ سرشٹی درشٹی وچوں گئی چُکائیا۔ دین مذہب بھڑی میرے اُتے لڑدا، تیرے نام کلمہ دھریا رُوپ قصائیا۔ کسے بہیت نہ آیا چوٹی جڑ دا، چیتن سُرَت نہ کھئے وکھائیا۔ بھہ رہیا نہ نرائن نر دا، نر ہر تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل کلجگ کل دا، کی کلکاتی کار کھائیا۔ جس ساتھ بنایا پنج وکارے دل دا، آسا ترسنا نال ملائیا۔ گرہ بھلایا تیرا نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچا نظر کسے نہ آئیا۔ نظارہ تگ لے کپٹ چھل دا، اچھل چھلدھاری اپنا پھیرا پائیا۔ زور رہیا نہیں کسے سُرپیر دے بل دا، بلدھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ نہچل دھام کھئے نہ گھلدا، نغمہ نام نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچ دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے سیس توں لٹھا چیر، چری وچھنے دیا دینی کھائیا۔ میرا نیتر نین وباوے نیر، اکھاں چھپر لائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی نال ملائیا۔ میرے اُنوں شرع دے کٹ زنجیر، شریعت دا لیکھا دینا مکائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا شاہ حقیر، شہنشاہ مہر نظر اٹھائیا۔ تینوں جھکدے پیغمبر پیر، اوتار گر سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں میرا بننا دستگیر، دست دست نال ملائیا۔ میں چاہندی سب دی بدل دے ضمیر، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُسنائیا۔ تُوں مالک خالق بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ میری آسا انت ہوئے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے رہیا کھئے نہ اوڈھن، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کلجگ جیو ویکھے کوٹی کوٹن، اینگت دھیان لگائیا۔ ساچی منزل چڑھ کھئے نہ چوٹن، چوٹی چڑھ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دروہی ایہہ آنیوں ڈگے بوٹن، صدی چوڈھویں پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ پھری دُہائی چوڈاں لوکن، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ تیرا نام گائے نہ کھئے سلوکن، سوہلا حق نہ کھئے جنائیا۔ ساری سرشٹی درشٹی وچوں ہو گئی میری دوکھن، دکھیاں دُکھ نہ کھئے مٹائیا۔ دھرم دا رہیا کھئے نہ جوین، بلہین دیاں سُنائیا۔ تُدھ بن میرا کارج کوئی نہ آوے سودھن، جو سُدی ودی توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ میرا مارگ پندھ لمبا نہیں کوئی جگت والا یوجن، جُگتی اپنی دینی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہوئے ہنگنا کوڑی کِریا کڈھ دے

روگن، چنتا سب دے اندروں دے مٹائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اُپر نہ کیسے سہارا، پُرکھ اکالے دین دیا لے دُھر دے صاحب دیاں جنائیا۔ میں دُہائی کیتی آگے پیغمبر گُر اوتارا، کوک کوک سُنائیا۔ سندیسہ دتا کلجگ ویکھو انت کنارا، نئیا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ لہنا دینا مُکنا محمد چار یارا، صدی چوڈھویں سنگ ملائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھ اندھیارا، دُھر دا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میری اِکو کوک پکار دو جہاناں سُننا نعرہ، نر نرائن دیاں جنائیا۔ تُدھ یں دُوسر اُور نہ کھئے کل کلکی اوتارا، اوتری اپنا حُکم دینا سُنائیا۔ میں نیوں نیوں سجیدیاں وچ کراں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا کر کے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکارا، دُھر دے مالک تیری اِکو اوٹ تکائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سینگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہ کِرپا کر میرے کھلاپتی، پت پریشور پروردگار سانجھے یار دیا کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا واء وگے تتی، پُرکھ اکالے دین دیا لے امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نام ندھانا تیری دھار دے نہ رتی، رتن امولک کایا گولک وچ ٹکائیا۔ سچ دھرم مُحبّت وچ آتما ہووے کوئی نہ سَتی، سَت سرُپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکان کوڑ کُرم دی دے ہٹی، کلجگ ونجارا سوہا پائیا۔ میں چاروں کُنٹ بھجی تھی، دوس زین واہو داہیا۔ سنت مہاتما دسیا مُول نہ بھئی، صوفی فقیر فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ سب دی ڈور پریم والی تیرے نالوں کئی، کٹاکش حق نہ کھئے لگائیا۔ دھرم دا رہیا کھئے نہ جتی، یتھارتھ تیرا پیار نہ کھئے وکھائیا۔ امرت رس رہیا کھئے نہ چھکی، وکھ کوڑ بھری لوکائیا۔ بھڑی میں سب کچھ ویکھاں اکھیں، نو کھنڈ پرتھی بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہ ویکھ لے اپنی دھرت دھول دھول، دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر گئی ڈول، سَت سنتوکھ نہ کھئے جنائیا۔

آتم پر ماتم پاربرہم جائے کوئی نہ مؤل، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا تُوَر نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک محمد دا پورا کر دے قؤل، وعدہ پچھلا توڑ نیہائیا۔ گوہند دا لیکھا تگ لے جو چار ورنان دتی پاہل، امرت پن رسنا رس جنائیا۔ رام دا لہنا ویکھ لے جو دسیا براہمن رؤل، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ صدی پيسویں تولنا پورا تول، حضرت عیسیٰ بیٹھا نین اُٹھائیا۔ آد انت جگا جگنت جگ چوکرئی دا لیکھا تیرے کول، گل مالک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میں اپنا آپ دیوان گھول، گھولی گھول گھول گھائیا۔ تیرا نام شبدا کو ہووے بول، انبولت اپنا راگ دینا درڑائیا۔ ستجگ سچ دوارا ایکنکارا اک اکلّا میرے اُتے کھول، خالق خلق مخلوق دینا سمجھائیا۔ میں نمانی مئی خاک جس نون سارے کہندے دھول، دھرم دیا دا پوت میری گودی دینا ٹیکائیا۔ تیرا کو ہووے اصول، اصل دے مالک وصل اپنا دینا جنائیا۔ تیرا حکم سُننا دھر دا اگم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ قاتل مقتول، قتل گاہ دا ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ سرشٹی درشٹی اندر تیرا نام پیار پنگھوڑا لئیے جھول، ہلارا دو جہان سری بھگوان نوجوان دینا لگائیا۔ اوہ ویکھ میرے اُتے شنکر سٹی بیٹھا ترسول، وشنون نیر اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ برہما تیرے چرن دی لاوے دھول، پن مستک خاک خاک رمائیا۔ نون مالک اک کنت کنتوبل، کرتار تیری وڈیائیا۔ جو تیرے ہو کے تینون گئے بھول، بھلیاں مارگ دے سمجھائیا۔ سچ مَحبت وچ کر مشغول، مُشکل جنم کرم دی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، دین دنی دا لیکھا رہے نہ عرض طؤل، چار گنٹ دہ دشا کو روپ دینا درسائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ ماڈل ٹاؤن جالندھر ★

دھرنی کہے پرہ کلجگ جیواں کھول دے جاگ، جاگرت جوت پن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ہنس بُدھی بنا دے کاگ، کاگوں ہنس روپ دے وکھائیا۔ ہر پردے انتر نرنتر اُچے تیرا ویراگ، ویری اندروں باہر دینے کڈھائیا۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی اندر دے

تیاگ، ترے گن اتیتے اپنی دیا کمائیا۔ نجہر جہرنا امرت رس دے سواد، بوند سواتی اگم ٹپکائیا۔ دُهن آتمک سنا اگتی ناد، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، گرہ مندر ہووے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم نرگن نرگن بن ساتھ، سرگن میلا میل سہج سُبھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتیالک پُرکھ سمراتھ، الکھ اگوچر اگم اتہاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میں نانی جوڑاں دووین ہاتھ، مُحبت مُحبت نال ملائیا۔ کلجگ وچ ستجگ سچ دھرم چلا دے راتھ، رتھوہی اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں پورا کر دے بھوکھت واک، واقف کار ہونا خلق خُدائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دی دھار کر اتفاق، دین مذہب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پرہ میری جھولی دینی بھر، نام بھنڈارا اٹھ ورتائیا۔ درشن کران نرائن نر، نر ہر اکو نظری آئیا۔ میرا کھولنا بند کواڑی در، بجر کپاٹی پڑدا دینا اٹھائیا۔ نہاؤنا اگے سر، سر سروور اکو دینا جنائیا۔ جس وچوں لکھ چوراسی جاواں تر، آون جاون گیڑا رہے نہ رائیا۔ تیری دھار جاواں رل، جوتی جوت جوت سمائیا۔ سچکھنڈ وسار محل اٹل، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے کل، کل کاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ پنج وکارا دینا دل، شبدي دھار اک پرگنائیا۔ سرشٹی درشٹی وچوں کڈھ دے کپٹ چھل، بنکار وکار لیکھا دینا مکائیا۔ میں تیرے چرن سرن جاواں بل بل، بلکاری اپنا آپ تیری بھیت چڑھائیا۔ تُوں مالک جل تھل، مہیئل تیرا روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سجن سہج سُکھدائیا۔ دھرنی کہے پرہ دے دے سچ بھنڈارا، ست ستوادى ديا کمائیا۔ تیری وست ملے ست تھارا، تھر گھر واسی اکو تیرا روپ نظری آئیا۔ بھگت سہیلا بن میت مرارا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی ساڈھے تن بتھ منارا، گھر وچ گھر میلا میل سہج سُبھائیا۔ تیرا جوتی جوت ہووے چمتکارا، نور نورانہ نظری آئیا۔ جتھے نظر نہ آئے سورہ چند ستارا، منڈل منڈپ نہ ڈیرہ لائیا۔ میری عرض بینتی ایک ایک ایکنکارا، اکل کل دھاری دیاں جنائیا۔ صدی چوڈھویں چار گنٹ ویکھ اندھ اندھیارا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ محمد انت اخیر مارے اپنا نعرہ، حقیقت حق رہیا سُنائیا۔ موسیٰ رووے زارو زارا، عیسیٰ نیتر نیناں نیر وپائیا۔ دس گر کرے پکارا، جوتی شب دھار دُہائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نرکار نرکار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا وپس وٹائیا۔ کوڑی

کِریا چاروں گُنٹ کر پار کنارہ، دین دُنی وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا راہ تكدے سارے کل کلکی اوتارا، نہکلنک تیری اوٹ تکائیا۔
 دھرنی کہے میں تیری چرن دھوڑ مستک لاواں چھارا، مٹی خاک خاک رمائیا۔ تُوں امام اماما مہربان بن سِکدارا، محبوب تیرا راہ
 تکائیا۔ میری نمو نمو ڈنڈاوت بندنا نِمسکارا، سجدیاں وچ قدم بوسی کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ دھرنی کہے پرہ اوہ ویکھ تیرے آؤندے بھگت، بھگن تینوں دیاں درڑائیا۔
 تُوں بیٹھا اُتے عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ نگاہ مار اُتے فرش، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ غریب زانیاں اُتے کر ترس، رحمت
 اپنی حق کمائیا۔ امرت میگھ اگما برس، بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ نج نیتر گیان نیتر دب نیتر دے درس، دھئے لوچن لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ تُوں جودھا سُوپریر مردانہ مرد، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میری منظور کر عرض، بینتی تیرے آگے رکھائیا۔ شرع چھری
 میٹ دے کرد، قتل گاہ دا لیکھا دے مُکائیا۔ پریمی پیاریاں صوفیاں سنتاں ونڈ درد، دردی ہو کے دیا کمائیا۔ تیرا کھیل تکان
 اسچرج، اسچرج لیل دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ
 سہائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روون تیرے سنت، سجن تیرا دھیان لگائیا۔ راہ تگن دُھر دے منت، منتر تیری اوٹ رکھائیا۔ گڑھ
 توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تُوں بودھ آگادھا پنڈت، چار جگ دے شاستر تیری صفت صلاحیا۔ تُوں کل
 دھاری انت، انت کل دھاری تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ کلجگ اپنا جیو جنت، چار گُنٹ سرب گُرائیا۔ آتم پرما تم بنے
 کیسے نہ بنت، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک
 ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہ تیرا راہ تكدے گُرمکھ، مُکھوں تیرا نام دھیائیا۔ اپنے وچھوڑے دا میٹ دے دُکھ، ستمکھ ہو کے
 نظری آئیا۔ لیکھا مُکا دے جنی گکھ، پھیر جنم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑی کِریا اندروں جڑ دے پُٹ، کام کرودھ لوہ موہ
 ہنکار رہن نہ پائیا۔ تیرا پیار اتم نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں لینا جڑائیا۔ جیہڑی لو گئی چھٹ، سو سرت شبد میلا میلنا سہج سُبھائیا۔
 کِریا کرنی ابناشی اچت، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ اوہناں اُجل کرنا مُکھ، جیہڑے تیرا بیٹھے راہ تکائیا۔ بھیو رہے نہ اوہلا لک،
 انتر نرنتر میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تُوں آتم پرما تم آتم دسنی ٹک، شبد اناد انادی دُھن کر شنوائیا۔ لیکھے لا دے مانس دیہی

منکھ، ماٹو اپنے رنگ رنگاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے زرنکار، زرویر دیاں سُنائیا۔ آتم برہم بخش پیار، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو دیوت سُر سب تینوں سیس نوائیا۔ سجدے کردے وارو وار، خادم ہو کے دھوڑی خاک رمائیا۔ خالی جھولیاں رہے وکھال، مانگت ہو کے منگن تهاؤں تھائیا۔ تُوں صاحب سلطانا پُرکھ اکال، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ سب دے اُتے ہو دیاں، دین دیاں اپنی دیا کھائیا۔ لیکھے لے شاہ کنگال، غریب زانیاں پڑا دینا چکائیا۔ جیہڑے گرمکھ تیرے پیار وچ ہوئے بے حال، بہل ہو کے روون مارن دھائیا۔ اوہناں دے انتر زرنتر چلنا نال نال، کایا مندر اندر میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تُوں پُرکھ بدھاتا ساڈھے تن ہتھ تیری دھرمسال، دوارا اکو دینا سُبھائیا۔ دھرنی کہے میں منگاں منگ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پرہو دے نوار، زرویر ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سری بھگوان تیری آس رکھائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ★

دھرنی کہے پرہم مینوں بخش دے دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، زرنگن نور جوت کر رُسنائیا۔ آتم پرما تم اگئی دس دے گاتھ، گہر گمبیر بے نظیر پڑا دینا اُٹھائیا۔ میری بینتی دیوے جوڑ کے ہاتھ، ہست دست نال ملائیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھ، سمرتھ اک اکھوائیا۔ تیری صفت صلاح اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ زرنگن دھار کھیل کر پرگٹ، پرگنے دین مذہب ویکھ چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ابلے رت، ست دیپ رہے کُرائیا۔ کلجگ جھگڑا پایا من مت، گرمت سارے گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہم میری سہنجی کر دے رت، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ تُوں ابا نشی اچت، پاربرہم نور الاہیا۔ کلجگ جیو بنا لے اپنے ست،

ڈلارے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بُت، بُتخانیان کر رُشنائیا۔ پنج وکارا کڈھ کُٹ، ہوئے روگ دے گوائیا۔ جیہڑی لو تیرے نالوں گئی چھٹ، چھٹی لو تیرے نال جُڑائیا۔ دے نام بھنڈارا اٹھ، اتوٹ دے ورتائیا۔ میرا صاحب ستگر میٹ دے دُکھ، دُکھی ہو کے دیاں سُنائیا۔ سُپھل کر دے ککھ، در تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میرا اُجل ہووے مُکھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرے ہتھ سب کچھ، تُدھ پن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ جالندھر شہر ★

دھرنی کہے پرہہ میرا گھر بنا دے سُنجنا، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ تُوں داتا دانی درد دُکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم پت پریشور نُوں الاہیا۔ سچ پرتی دھوڑی اِشنان کرا دے مجنا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ آد جُگادی بننا ساچا سَجنا، ساجن میت تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیا میرے اُتوں کڈھنا، شبدي حُکم کر سُنوائیا۔ سَتجگ ساچا چاہیئے لگنا، لگ ماتر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرا نام دمامہ اِکو اِک وِجنا، دو جہاناں ڈنک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھ دینا بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا گرہ بنا دے چنگا، چرن کول تیری سرنائیا۔ تیرے شبد دا وجے اگم مردنگا، جگت تال تلوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم برہم بخش سب تُوں انندا، انند انند وچوں پرگنائیا۔ صدی چودھویں نشان میٹ دے تارا چندا، چند نُوں تیرا ڈگمگائیا۔ بندگی تون خالی رہے کھئے نہ بندہ، بندنا اپنی دینی سمجھائیا۔ نیتربین رہے کھئے نہ اندھا، لوچن اِکو اِک کھلائییا۔ امرت دھار وِبا دے گنگا، سِندھ ساگر رُوپ درسائیا۔ در تیرے سوالن ہو کے منگاں، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سُوڑا سربنگا، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ کلجگ ویکھ لے اتم کڈھا، کڈھی بیٹھی روواں ماراں دھائیا۔ اگلا سفر کریں نہ لمبا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا ویکھ گوہند سندا، جو ماچھوواڑے دتا درڑائیا۔ شبد دی شبد دھار ہونی پابندا، پابندی دین مذہب والی چُکائیا۔ میں تیرا کھیل تکنا چاہندی اجنبہا، عجب نرالے دینا وکھائیا۔ تیری دھار میرے اُتے کھڑکے کھڑگ نال نہ کھنڈا،

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے لیکھ بنا دے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ تڈھ بن دوجا کوئی نہ جاے، نیتز نین نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرے حُکم سندیسے ساچے، اوتار پیغمبر گرو گئے درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ دے پاے، پتت پُنت سارے دے دکھائیا۔ چنتا روگ رہے نہ سنتاے، ممتا موہ دینا مٹائیا۔ میرا پردا تھر تھر کانپے، بھڑی تیرا نام دُہائیا۔ سب توں بھلیا تیرا جاے، جگ جیون دا تے تینوں پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ میں سب دے تے پوجا پاٹھے، سمرن جوگ ابھاساں وچ دھیان رکھائیا۔ رُوح بُت ہویا کیسے نہ پا کے، ست سرُوپ نہ کھئے سہائیا۔ صدی چودھویں سب توں آئے گھاٹے، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ آتم پرما تم تھے ناتے، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ تیرے اتوں اڈیا سب وشواسے، وشیاں بھری کوڑ لوکائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناشے، مہربان در تیرے الکھ جگائیا۔ اکو تیرا نور ہووے پرکاشے، نو کھنڈ اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ تیرا کھیل ہووے حقیقی حق محرابے، محبوب تیری وجے ودھائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جو نانک دس کے آیا وچ بغدادے، بغلگیر اپنا کھیل دینا کھلائیا۔ جو آواز دتی ست دی دھار ستار رباے، ریوئل ثانی وچ درڑائیا۔ جتھے عشق رہے نہ حقیقی مجازے، دوہاں دی منزل دینی چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیرے آکے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے انتر پا دے ٹھنڈ، اگنی تت رہے نہ رائیا۔ سب دی سرتی شبدی شبد نال گنڈھ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ انتر آتم دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے ویکھ اپنے چند، بھگت بھگونت جوڑ جڑائیا۔ سب دا خوشی کر دے بند بند، بندنا اپنی اک سمجھائیا۔ تُوں دین دیاں صاحب بخشند، سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ نام ندھان سری بھگوان ہر پردے اندر دینا ونڈ، باہر منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑی کِریا کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ میری آسا منسا پوری کر دے منگ، مانگت ہو کے سیس نوایا۔ سچ سوامی انترجامی تیرے سچ دا وجے مردنگ، مردانے سری بھگوانے کرنی اک شنوائیا۔ جگ چوکڑی نو سو چرانوے پچھے گئے لنگھ، جگ جگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل تکان برہمنڈ کھنڈ وچ وربھنڈ، اپنی دیا دینی کھائیا۔

☆ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سینگھ دے گرہ جالندھر ☆

دھرنی کہے پرہہ ساچا رہیا کوئی نہ ہاٹا، وست تیرا نام نہ کھئے ورتائیا۔ امرت رہیا کیسے نہ ہاٹا، خالی برتن دین دُہائیا۔ اُٹھ
 ویکھ چاروں کُنٹ اندھیری راتا، سچ رہیا کیسے نہ تھائیا۔ میرا کوچی کملی دا کھلا جھاٹا، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیا۔ میرا
 چیتھڑ پُرانا پاٹا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ تیریاں دیناں مذہبان پایا مینوں گھاٹا، گھاٹے وچ میری دُہائیا۔ میں دُکھی ہو گئی وچ ذاتا
 پاتا، حصیاں والی ونڈ ویکھ وکھائیا۔ میں یچن دساں اکو ساچا، سچ دیاں سُنائیا۔ تیرا جیو پنڈ پنج ت کا یا کاچا، کنچن گرہ دے
 وڈیائیا۔ آتم پر ماتم اپنا دس ناتا، ناتواں پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے بخش پریم دیاں سچ سوغاتاں، وست اگمڑی آپ
 ورتائیا۔ میں تھک گئی سُن سُن کے تیریاں صفتاں والیاں گاتھاں، جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرواں دتی دُہائیا۔ سہائک بنیا نہ کھئے
 ناتھ اناتھاں، دیناں گلے نہ کھئے لگائیا۔ دین دُنی دا مالک بنیا نہ کھئے سوریہ بانکا، بلدھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجود دا سارے
 بدلے رہے خاک، جو مٹی خاک وچ سمائیا۔ تیرا جلوہ نور نور نہ کدے پرکاشا، دو جہان نہ کھئے رُشناٹیا۔ کی ہویا جے گوپی
 کابناں پوائیاں راساں، رام سینا بناں وچ بھوائیا۔ کی ہویا جے پیغمبراں کلاماں وچ تینوں جاتا، صفت سندیسہ ڈھولا گائیا۔ کی
 ہویا جے گرواں متیا تیرا اکھا، بھانے وچ بہ کے سپس نوائیا۔ میں چاہندی تون پرگٹ ہو ساکھیاتا، سوچھ سرُپ اکو نظری آئیا۔
 میرا انتر کر دے پوتر پاکا، پنت پُنت دے بنائیا۔ تون سب دا جوتی جاتا، پت پریشور تیری وڈیائیا۔ سوچھ شہنجنی سیج بنا
 دے کھاٹا، کھٹیا اپنا آپ تیرے آگے ٹکائیا۔ بھڑی آگے ہون نہ لمیاں واٹاں، لیکھا تیرے ہتھ بھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرا انتر ہووے اک، ایکنکار دینا کرائیا۔ میرا لیکھا
 دینا لکھ، لیکھ لیکھ وچوں بدلائیا۔ میں بھکھارن منگاں بھکھ، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے ساری مانو
 ذاتی تیرا روپ ہووے سکھ، سکھیا صاحب سلطان دینی درڑائیا۔ سرشٹی سارے جان متھ، متھیا دے سرب لوکائیا۔ اکو وار
 اپنی شہنجنی کر دے تھت، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ پر ماتم ہو کے وس چت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ کوڑی کیریا لواں
 جت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں تیرا درشن چاہندی نت، نوت اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھیں کدے بند نہ کریں بہت، بہتر دا پڑدا دینا

چُکائیا۔ چاروں گُنٹ آویں دِس، دہ دِشا تیری رُشنائیا۔ میری پوری کرنی اچھ، منسا تیرے وچ چُھپائیا۔ میں ہور نہ منگاں کِچھ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ تُوں سب دا پریتَم پیارا ایک ایکنکارا ہوویں اک، اک اکلے تیری وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم سب دا لہنا دینا لے نچھ، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ ویکھیں مینوں دیویں نہ پٹھ، کروٹ اپنی نہ مائل بدلائیا۔ بہڑی میرے اتوں پوجا ہٹا دئیں پتھر اٹ، پابن سپس نہ کھئے نوائیا۔ سب دی سرتی تیرے اُتے جائے ٹک، ٹکا اکو مستک نام دینا لگائیا۔ تُوں سب دے وسیں وچ، وچلا بھیو دینا کھلائییا۔ میں چابندی تیرا درشن ہووے نت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے دین مذہب دا ہووے کوئی نہ حص، حصیداری پچھلی دینی چُکائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرام سنگھ دے گرہ پنڈ سورا نسی ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہ سب دا وعدہ پورا کریں قول اقرار پگا، مہربان دیا کھائیا۔ پھرے دروہی وچ مدینہ مکہ، کعبیاں پئے دُہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دینا اتم دھکا، دھر دا حکم نال ملائییا۔ جھگڑا چھڑنا وچ بورا کگا، مسیح بیٹھا وسیع دھیان لگائیا۔ جس کارن گوبند ستھر لٹھا، میرے اُتے سیج گیا ہنڈھائیا۔ میں اُس دا لہنا دینا لیکھا ویکھا نال اکھاں، لوچن دھرم دینا کھلائییا۔ چاروں گُنٹ اٹھ اٹھ نساں، بھجان واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں مائل نہ تھکان، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی یک، واحد سپس نوائیا۔ میرا مینوں دے دے حق، حقیقت دے مالک دیا کھائیا۔ پچھلا لیکھا سب کردے فک، فقرہ آگے اپنا دے درڑائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائییا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرے آگے جوڑاں ہتھ، ایکنکارا نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ آد نرنجن تیرا نور نورانہ تکان سچ، ابناشی کرتے دینی مان وڈیائییا۔ سری بھگوان تیری سرن سرنائی رہی ڈھٹھ، پاربرہم تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میرے وچوں دینی کڈھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار تن وجود رہن نہ پائیا۔ اکو تیرا نام ندھانا سری بھگوانا گاواں سد،

چھند دُھر دا دیاں جنائیا۔ دین مذہب دی میٹنی حد، حدوڈ اپنی دینی وکھائیا۔ جتھے دپیک جوت رہیا جگ، نرگن نؤر نؤر
 رُشنائیا۔ ملے میل سؤرے سرگ، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤ بھگوان، مہربان مہربان اپنی کریا کر دے جھٹ، دؤر ڈراڈا پنڈھ
 رہن نہ پائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سگوال ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پرہوؤ نؤں میرا پت مات، پُرکھ اکال دین دیاں تیری سرنائیا۔ مہربان محبوب میٹ دے اندھیری رات، نرگن
 نرور نوری چند کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دنی اکو رنگ دینا رنگائیا۔ توں صاحب سلطانا سری بھگوانا پُرکھ
 سمراتھ، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ متناں کراں دوئے جوڑ کے ہاتھ، جھک جھک لاگاں پائیا۔ میری آسا منسا پوری کر دے
 خواہش، خالص اپنا بھیو گھلائییا۔ نرگن نرور میں تیری داسی داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ نگاہ مار اتوں آکاش، پرتھوی
 رو رو دئے ڈبائیا۔ میرے سوامی آجا میرے پاس، کلجگ اپنی کروٹ لے بدلائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جو شبد سندیسے وچ گئے آکھ،
 قول سب دا پور کرائیا۔ تڈھ بن کرے نہ کھئے امداد، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ میں چاہندی سب دی اندروں گھلے جاگ، سویا رہن
 کھئے نہ پائیا۔ ترے گن اگن بوجھا دے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ اپنا مجن کرا دے دھرم دھار دے ماگھ، امیوں رس اک چوائیا۔
 ہر پردے اندروں میٹ دے کوڑا داغ، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ میرے کردے وڈ وڈ بھاگ، بھاگ بین نہ رہے لوکائیا۔ کایا مندر
 اندر تیرا نوری جگے چراغ، جلوہ گر تیری ہووے رُشنائیا۔ توں مالک خالق آدانت دا کنت سہاگ، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ مینوں اکو تیری اوٹ، اوڑک دیاں جنائیا۔
 پرکاش کردے اپنی جوت، جوتی جاتے ہونا آپ سہائیا۔ کیسے دی چلے کھئے نہ سوچ، سمجھ وچ نہ کھئے چترائیا۔ اپنی نام خُماری نال
 کر مدہوش، مدھر دُھن راگ سنائیا۔ من کلپنا تیرے پیار وچ ہو جائے خاموش، اچی کوک نہ کھئے جنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی

پوش، پنج تت تن دے وڈیائیا۔ مائو ذاتی کایا مندر اندر تینوں سارے لین کھوج، باہر کھوجن دا جھکڑا دے مکائیا۔ بُدھی توں پرے اپنے شبد دا دے بودھ، نام نِدھانا سِری بھگوانا اک دِرڑائیا۔ تیری چرن پِریتی ہووے سب دا جوگ، تن بھوشن اِکو نام دینے رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوڑ کُڑیاں دا رہے کھئے نہ بوجھ، پتت پُنت سارے دینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا منسا آپے بُجھ، انترجامی دیا کھائیا۔ ساری سرِشٹی دی درِشٹی کر دے سُدھ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ پنج وکار کرے نہ یُدھ، دھرم دا کھنڈا دے چمکائیا۔ میرے وچوں باہر کڈھ دے کلجگ، سَتجگ سچ دے پرگٹائیا۔ سب نوں تیرے نام دی آوے سُدھ، سمجھ سمجھ وچوں دینی بدلایا۔ مایا ممتا دی اودھ جائے پُگ، ہنکار وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرے صاحب سُلطان تیرے قدماں جاواں جھک، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سارے تیری گاون اِکو ٹک، نُخم تاثیر دین دُنی دینا بدلایا۔ تیرے کول سب کُچھ، بے پرواہ سچ بھنڈارا دینا ورتائیا۔ پڑدا اولہا رہے نہ لُک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے چرن ڈھٹھی، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ ساری سرِشٹی اپنے نام نال کر لے اِکٹھی، وچھڑیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر دے مٹھی، امرت میگھ نام برسائیا۔ سچ نام دی سچ پڑھا دے پٹی، پٹنے والا نال ملائیا۔ جس نے تیرے پچھے ماچھو واڑے دی سیج کئی، سؤلان ستھر گیا ہنڈھائیا۔ اُس دی دھار پرگٹا دے نام بخش دے گرمکھان اندر رتی، رتن امولک ہیرے دینے بنائیا۔ تُوں سب دا مالک پرم پُرکھ کھلاپتی، پت پرمیشور ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اتم لجیا رکھیں، رکھنہار تیری سرنائیا۔ میں تیرا نرگن کھیل ویکھان اکھیں، آخر اپنا پڑدا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن تیری شبد کہانی سچھی، سَتگر شبد شبد سَتگر گرو گُردیو وڈ وڈیائیا۔

☆ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ بیبی جگندر کور دے نوت ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

دھرنی کہے پرہہ مینوں وشن برہما شو کرن اشارے، اشارہ دُھر دا اک لگائیا۔ اوتار پیغمبر گر رہے للکارے، زور زور سُنائیا۔ اٹھ ویکھ کل کلکی اوتارے، نہکنک بے پرواہیا۔ جس توں جھکدے زمیں آسمان چند ستارے، سطح بلندی اُپر دھیان لگائیا۔ کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ دھوڑی لاون چہارے، مستک ٹکے دُھر رنگائیا۔ جس توں کاغذ قلم شاہی لیکھ لیکھ ہارے، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ کھیل کرے نر نرنکارے، نرائن اگم اتھاپیا۔ جس دے بھوکھت سب نے اچارے، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ اوہ نرگن نور کرے اُجیارے، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبد سندیسہ دیوے اپنی دھارے، دھرنی کہے میرے اُتے سُنائیا۔ لیکھ لیکھ لگائیا۔ اگم اپارے، الکھ اگوچر اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا حُکم سچی سرکارے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکارے، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگاں پائیا۔ جس نے اپنی لکھت لکھاؤنی شروع کیتی دوبارے، دوہری جگت دھار بدلایا۔ سرشٹی درشٹی آپ اگھاڑے، نوک قلم نال بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جس دی لکھت شروع ہوئی دوبارہ، دُھر دی دھار وڈیائیا۔ بال اوستھا بال کتیا نانک دے کے گیا اشارہ، سندیسہ اگم جنائیا۔ تیرا لہنا دینا نال کل کلکی اوتارا، اوتری اپنا حُکم ورتائیا۔ شبدی دھار دا دئے اشارہ، شبد شبد نال شنوائیا۔ سیوا وچ سیوا دیوے بل اپارا، اپرمپر بے پرواہیا۔ جس دا لیکھ سدا رہے جگ چارا، چوکڑی اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر آگئی حیرانی، میں کی دیاں سُنائیا۔ تیرا بہگت بڑا بلوانی سورپیر دھیان لگائیا۔ گردیال سنگھ کہے میری بناؤنی دھرم نشانی، نشانہ جگت وچ پرگٹائیا۔ میرے دوار دا بننا بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ تُوں داتا دُھر دا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ میرے گرہ کریں مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ سمت شہنشاہی نو وچ میری آشا ہون نہ دیویں پُرانی، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پندراں اٹھاراں دی میری منگ سہج نال دیاں سُنائیا۔ گردیال سنگھ کہے میں تیرا بل دیونہارا بلیدان، باون دھیان لگائیا۔ میری بینتی سری بھگوان، در ٹھانڈے دیاں جنائیا۔ میرے پیار دا ہندا سی اک دربان، جو منزونا نام بنائیا۔ روز مینوں کراؤندا

ہندا سی اشنان، نژوے سال سیو کھائیا۔ جس ویلے باؤن آیا منگن دان، اپنا روپ بدلائیا۔ میرے نال اُس نے کیتی پرنام، سیس دتا جھکائیا۔ باؤن نے تھاپی دتی آن، ہتھ پُشت پناہ ٹکائیا۔ رو کے کہا مینوں ملا دے میرا بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بل کہے میں آکھیا تُوں مہربان، مہر نال ترائیا۔ باؤن کہا اوہ کلجگ تگ مار دھیان، نیتر نین اٹھائیا۔ ایس دا جنم پھیر ہووے وچ جہان، تیرے گرہ گرہ ملے وڈیائیا۔ تیرے سٹ دا سٹ ہووے ندھان، ست ستوادی روپ سمجھائیا۔ درگاہ سچ ہووے پروان، پرم پُرکھ دیوے وڈیائیا۔ دوہاں نے سیس جھکایا خوشی وچ گایا گان، تیری بے پرواہیا۔ باؤن دا لیکھا ہویا پروان، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ جس دربان دا روپ جگجیت سنگھ جنمیا وچ جہان، گرہ گرہ وچوں ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک منائیا۔ گردیال سنگھ کہے میرا گرہ ہووے اٹھاراں پندرا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار در بیٹے دھرم دے مندرا، در دوار سوہنا نظری آئیا۔ میری پیار دی بیٹے بند بندنا، ڈنڈاوت اک سمجھائیا۔ جتھے تیری دھوڑ دا ملے چندنا، دھر دا تلک رکھائیا۔ اس تون پرے ہور کچھ نہیں منگنا، منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سؤرے سرینگنا، ست سچ تیری سرنائیا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گرہ گوال ٹولی ضلع فروزپور چھاؤنی ★

شنکر کہے پرہو میری آد انت دی تیری شرطی، شرع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تُوں مالک خالق پریم عرشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میری تیرے آگے بینتی عرضی، آرزو دیاں سنائیا۔ تُوں کیوں کیتی اپنی مرضی، مہربان دینا سمجھائیا۔ میری کھیل چوٹی جڑ دی، استھول ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ شنکر کہے پرہو میں تیری شکتی، شخص نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا پیار میری بھکتی، بھگون اور نہ کھئے وڈیائیا۔ تیری کھیل نرائن نر دی، نر ہر تیری سرنائیا۔ کی دھار تکی میں کلجگ کل دی، کل کلکی دیاں سنائیا۔ تُوں کھیل کھلائی اچھل اچھل دی،

ولچھل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ تیری کیتی آد انت کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دھار رہی نہ جل تھل دی، مہیئل سارے رہے کُرائیا۔ تیری کیتی کرنی کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ کتھا کہانی رہی کھئے نہ میرے حل دی، صاحب تُوں حالت دتی بدلائیا۔ تیری کھیل تکان نہچل دھام اٹل دی، سچکھنڈ نواسی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کھائیا۔ شنکر کہے میرے سُرے سرنگ، صاحب تیری سرنائیا۔ مینوں تیرا اکو رنگ، رنگت اگم اتھابیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں منگ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کیوں اپنی مریدا کیتی بھنگ، اصُول اصل وچوں بدلائیا۔ میرے تن اوڈھن کوئی نہ دے ویکھاں وجود ننگ، تشکا گل سُہائیا۔ میں ویکھ کے ہویا دنگ، حیرانی وچ کُرائیا۔ کی کھیل کیتا وچ وربھنڈ، میرے مالک دُھردرگاہیا۔ میں بھولا ناتھ ہو کے پاواں ڈنڈ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ میری ننگی ہو گئی کنڈ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کوئن کوٹ تیرے جگ چوکڑی گئے لنگھ، لوک مات اوتار پیغمبر گرو سیو کھائیا۔ جنم وچوں جنم دی کسے نہ دتی دات ونڈ، ونڈنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرے صاحب تیری سرنائیا۔ شنکر کہے پرہو میں پاؤن لگا شور، اچی کوک کوک سُنائیا۔ کیوں تُوں ورتیا اپنا زور، بل دتا پرگٹائیا۔ اوہ ویکھ اندھیرا گھور، چاروں کُٹ نظری آئیا۔ تیرے سادھ سنت بے ٹھگ چور، شرع کوڑ وچ لڑائیا۔ سُرتی شبد سکے کھئے نہ جوڑ، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ من واسنا سارے رہے دوڑ، کام کامنی نال ہلکائیا۔ تیری منزل چڑھے کھئے نہ پوڑ، سچکھنڈ نواسی نظر کھئے نہ آئیا۔ بھڑی ساڈی رہی کھئے نہ لوڑ، لوڑیندے سجن تیرے آگے دُہائیا۔ تینوں اوتار پیغمبر گرواں کہا بندی چھوڑ، بندھن سب دے دے کٹائیا۔ بھڑی تیرا حُکم میں مائل نہ سکاں موڑ، آگے ہو نہ کدے اٹکائیا۔ جو اُچیا اوتار پیغمبر گرو میں سارے چھڈے تور، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کس بدھ تُوں بھگتاں بھاگ کیتے متھور، مہربان دینا سُنائیا۔ کی میں تیرا ہو گیا کمزور، بلہین نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک منگ منگائیا۔ شنکر کہے پرہو میں ویکھاں کیہڑی تیری حد، حدوڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں میری کرنی کیتی رد، اپنا حُکم حُکم ورتائیا۔ کیوں نہ مینوں دسیا سد، سندیسہ آپ سُنائیا۔ ایہہ بھگت میری جد، بنس اکو اک وڈیائیا۔ بنا میرے حُکم توں سریر کھئے نہ سکے چھڈ، ناتا تن

نہ کھئے ٹرائیا۔ میں چھیتی آوندا بھج، در تیرے سیس نوائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ میری دُہائی میں چاہندا
 گھر گھر جگاواں الکھ، اکم اگمے دیاں سُنائیا۔ میں اوتار پیغمبران گرواں وشن شو نے کرنا اکٹھ، برہما لینا نال ملایا۔ اوہ
 ویکھو کھیل جھٹ، جھٹکا حکم دا دینا جنایا۔ ویکھو روپ پاربرہم پت پریشور جو ساکھیات نظری آوے جٹ، ظاہر ظہور
 اپنی کل ورتایا۔ جس نوں چاہے میرے توں بنائے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جنم وچوں جنم دے کے دُھر دی اگتی وتھ، وست
 امولک آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھایا۔ شنکر کہے میں
 آواز ماراں اپنے سجنان، زور نال سُنائیا۔ وشن برہمے اٹھ کے بھجنا، آونا چائیں چائیا۔ تینی اوتاراں استھان ٹجنا، بنا قدم قدم لینا
 اٹھایا۔ پیغمبران اپنی منزل لنگھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ گرواں کھیل تکنا سورے سرہنگنا، ست سچ ست سمجھایا۔ او جس
 نوں سارے کردے رہے بندنا، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ اوہ اپنی کرنی دی کرے آپ اُلنگھنا، اپنا حکم رہیا بدلائیا۔ جس نے
 ساڈا بھانڈا اتھ بھننا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا اکو شبدی دھار گوبند چندنا، دو جہان کرے رُشنایا۔ اُس کھیل کیتا وچ
 وربھنڈنا، برہمنڈ دئے وکھایا۔ شنکر کہے جن بھگتاں دا بن کے سجننا، گرمکھ لے ترائیا۔ جس نوں مڑھی گور سی دبتا، مٹی اگتی
 خاک رلایا۔ اوہناں نوں نام دا دے کے سگنا، سوہنا رنگ چڑھایا۔ پرکاش ہو کے دیپک جگنا، اندھ اندھیر مٹایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ صاحب سُکھدایا۔ شنکر کہے برہمے پائے میری بھڑی،
 دروہی وچ دُہایا۔ وشنو اٹھ کے ویکھیں دوڑیں، پچھلا پنڈھ مُکایا۔ اوتار دو جہاناں لاؤ پوڑی، ڈنڈا اکو اک جنایا۔ پیغمبران
 منزل نہ رکھنی سوڑی، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرواں تکنا دُھر دا جوہری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس کیتی کھیل اور کی اوری،
 بھیو کھئے نہ پائیا۔ دھار بدل دے ایکا دوآ دوہری، بزرگن سرگن کھیل کھلایا۔ بھگتاں اپنے نال بنا کے جوڑی، جوڑا دُھر دا دئے
 سمجھایا۔ سارے تکو جنہاں دی آیو رہ گئی سی تھوڑی، دوس لوک مات سمجھایا۔ اوہناں نوں بخش دتا شنکر کہے ساڈے
 ساریاں کولوں چوری، بھڑی سانوں سمجھ کھئے نہ آیا۔ ساڈے شاستر سمرت وید پُران بن سکے کھئے نہ گھوری، پڑدا اکم نہ کھئے
 کھلایا۔ سارے اٹھو ہتھ بنا ہتھان توں لو جوڑی، نو نمستے وچ سیس جھکایا۔ ویکھیں پرہو آگے واسطے ایہہ رستہ نہ دیویں

توری، تڑت اپنا حُکم منائیا۔ بے شک تیری آتما بجھی نال پریم دی ڈوری، دوسر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ برہما کہے پرہو میرا برہم ویکھ ست، ست ستوادی دیاں جنائیا۔ وشنوں کہے تیری مت گت، پرہ تیرے وچ نظری آئیا۔ تیئی اوتار مارن ہتھاں اُتے ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ٹکرائیا۔ پیغمبر چوڈاں طبق رہے تھ، بھجن واہو داہیا۔ نانک گوہند شبدی دھار رہے دس، سندیسہ دھردرگاہیا۔ او شنکر ایہدے کول نہیں کیسے دا وس، واسطے پا کے پُرکھ اکال اکو سپس دیو جھکائیا۔ اسیں چار جگ دے گاؤن والے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جتھے جتھے سانوں دتا رکھ، اوتھے اوتھے بہ کے اپنا جھٹ لئیے لنگھائیا۔ ایہدی مرضی جے بھاوے تے بھگتاں نوں کدے ہون نہ دیوے اڈ، وکھری ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ جس ویلے چاہے اوسے ویلے لئے رکھ، رکھنہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ شنکر کہے اوہ ویکھو چترگیت ٹیکدا متھا، بن خاک خاک رمائیا۔ نالے کدا آوے کتھا، سندیسہ دھردرگاہیا۔ میں خبر دیواں یتھارتھ یتھا، یدی دیاں درڑائیا۔ دُور ڈراڈا آیا نسا، بھجیا واہو داہیا۔ تیرے دوارے پُجیا مسان، اپنا پندھ مکائیا۔ نیتر نیر وایا اکھاں، رو کے دتا وکھائیا۔ شنکر میں کی دساں، تیرا نام دُہائیا۔ پھیر دوہتھڑ ماری اُتے پٹاں، پٹنے والا نظری آئیا۔ اشارہ کر کے کہا روپ دھاریا وانگ جٹاں، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جس دے نال پُرکھ سمرتھا، سمرتھ بے پرواہیا۔ میں سنیہڑا دساں سچا، سچ سچ نال جنائیا۔ میرے لیکھے وچ چترگیت کہے رنجیت سنگھ دا مکان رہنا نہیں سی ساڈھے تِن ہتھ دا کچا، پنج تت نہ کھئے چٹرائیا۔ بھڑی دھر دے مالک نے اُس نوں بنا کے اپنا بچہ، بچپن وچوں بچپن دتا بدلائیا۔ ساریاں نوں چھڈ کے گوہند دا بن گیا سکا، پچھلا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ پھیر کڈھ لیا اوہ دھر دا حُکم ویکھ جس دے اُتے پٹنے والے دا پٹا، بنا پٹی توں دتا لکھائیا۔ جھٹ رائے دھرم آگیا تھھا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ شنکر اپنیاں ویکھ لمیاں لٹاں، کی باسک گل لٹکائیا۔ میں سارا لیکھا تیرے آگے سٹاں، اپنے خالی ہتھ وکھائیا۔ میں ویکھے سارے تیرے مٹھا، شہودوالے کھوج کھوجائیا۔ دُہائی دروبی او پُرکھ اکال نے اُلٹی گیڑ دتی لٹھا، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جیہڑا ساڈھے تِن ہتھ سریر اج چُکیا ہونا سی اُتے پھٹا، خاکی خاک وچ ملائیا۔ اُس نوں آتما پرماٹما پرماٹما آتما دا دس کے اکو ٹپا، چوڑاسی دے ٹاپوآں وچوں باہر کڈھائیا۔ آگے

اپنے نام دا لا کے ٹھپا، مہر سچ دی دتی وکھائیا۔ نوں جگ دا تے نوں پیار دا بخش کے گپھا، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ رائے دھرم کہے میرا اکھراں والا رہ نہیں گیا کوئی صفحہ، لکھن والی نہ کھئے قلم شاہیا۔ میرا حکم ہو گیا رفع، اوہ ویکھ دوت سارے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رائے دھرم کہے شنکر میرے اندر آ گیا شنکا، سہج نال جنائیا۔ چوراسی وچوں میرا کوئی سہ نہ سکے تنکا، بھجا آوے واہو داہیا۔ میں ذمیوار دیونہار دن کا، لکھ چوراسی کھیل کھلائی۔ پتہ نہیں کیوں پرہو نوں پیار آ گیا اُس گوہند چن کا، جو چند چاندنا جوت نور رُشنائیا۔ مالک بن گیا ساچے سنگ کا، سکلا سنگ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے چمکور والی جنگ دا، جنگجو اپنا لیکھا دے مکائیا۔ جس رس مانیا سی نیلے والے تنگ دا، تنگدستی وچوں آپے باہر کڈھائیا۔ ساتھی بن کے پُرکھ اکال سورے سرینگ دا، صاحب اپنی کل ورتائیا۔ جیہڑا کیسے دوارے نہیں کدی منگدا، مانگت ہو کے جھولی کدے نہ ڈاہیا۔ اوہ کھیل کرے سورے سرینگ دا، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ مینوں آس دسدا رائے دھرم کہے جویں رنجیت سنگھ پھر رام سنگھ دے گھر جمدا، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ جس کریال ہو کے دیال ہو کے ناتا تئن نہیں دتا کایا ماٹی چم دا، چم دا دم اپنے رنگ رنگائیا۔ جیہڑا نیتیر نیر وگنا سی چھم چھم دا، اوہ شمع دا دیپک گرمکھ دتا جگائیا۔ جیہڑا گرہ بنا سی دکھڑا غم دا، غم خوار ہو کے دلدار ہو کے ڈھر دا یار ہو کے نراکار ہو کے زینکار ہو کے سچی سرکار ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ چترگیت کہے رائے دھرم آہ ویکھ لے میری پُستک، جو لیکھے سب دے ربی لکھائیا۔ جاں تکیا ککرم دے تھان تے بھگت دی اُستت، کیہڑے ویلے لکھ کے میرا لیکھا گیا بدلائیا۔ او ویکھ جس نوں پیغمبر کہندے مُرشد، اوہ مُرشد بے پرواہیا۔ پتہ نہیں اُس نوں سچکھنڈ وچوں کیہڑے ویلے مل گئی فرصت، وہلا ہو کے گرمکھاں جنم گیا بدلائیا۔ اُس دی مہاکی تے وڈیائی کی اُفت، صفتاں وچ کی صلاحیا۔ جس دا آد دا دھرم بغیچہ تے بھگت گلشن، گل پریم والے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا دئے ملائی۔ چترگیت کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو، برہما وشن جی شنکر دیاں سُنائیا۔ میرے لیکھے وچوں کوئی اپنے سکھ مُرید پہچانو، جس نوں پھڑ کے باہر لو کڈھائیا۔ کھنڈے کھڑگ کھچن والے

کِرپانو، تیرِ ترکش کندھیاں اُتے اُٹھائیا۔ تتان والیو جوانو، اپنی لُو انگرائیا۔ او دھرتی دے مہاتو، چار دِن کٹ کے پھر بھجے واہو
 دابیا۔ ویکھو کھیل سِری بھگوانو، کی کرتا کل ورتائیا۔ سارے اک دا کرو دھیانو، بن نین نین اُٹھائیا۔ مشہوری وچ دیو بیانو، اکو
 اک وار درڑائیا۔ اپنا اپنا نام دسو پیغامو، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا
 ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کریئے کی دھیان، چترگیت ویکھ کی وکھائیا۔ اسیں تے بردے سِری بھگوان،
 جُگ جُگ سیو کھائیا۔ اسیں آپ ویکھ کے بھئے حیران، حیرانی وچ دیئے جنائیا۔ جس نے نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ دی
 پچھلی اپنی کیتی بدلی آپ آن، اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں زندگی وچوں زندگی دا بخش دان، داتا دانی ہویا آپ سہائیا۔ کاسن کہے
 میں ارجن کول کیتا سی اک بیان، بنا لکھن توں دتا سُنائیا۔ جس ویلے میرا مالک آیا سِری بھگوان، بے پہچان نور الہیا۔ اوہ جس
 ویلے چاہے اپنیاں بھگتاں نوں دیوے مان، وڈیائی اپنے ہتھ وکھائیا۔ جیوندیاں دی جیوندیاں کر دیوے کلیان، جیون وچ مرن دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا چاہے اُس دا کھڑا کر دیوے نشان، نشانے پچھلے دئے مکائیا۔ آد دا آد انت دا انت ستگر شبد شبد
 ستگر سدا مہربان، مہربان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھ آپ
 بدلائیا۔ سارے کہن شنکر انت ویکھ لے کھیل مکی، مکمل سارے دیئے درڑائیا۔ اوہ جس دی شبد دھار دو ٹکی، دو جہان بیڑا
 پار کرائیا۔ سارے منظور کر لئیے جس دے بھگت سچکھنڈ وچ وسدے سکھی، مات لوک اوہناں دا بھئے سہائیا۔ جنم دے کے بنا
 مات دی گکھی، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ لٹکن نہیں دتا دس ماس اُلٹا رُخی، مات گریہ اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ بھاگ لگایا پتا
 پتیں، پتا پوت اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی مٹی خاک اس گرہ وچوں اج جانی سی چُکی، چار کابنی کندھیاں اُتے اُٹھائیا۔ اُس
 پریوار نوں بے پرواہ کر کے سکھی، سکھ ستگر شبد وچ رکھائیا۔ سرشٹی جگت وبار دی بھکھی، اگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔
 جس ماتا دی اج ککھ جانی سی لٹی، لٹیرا رائے دھرم نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دا مالک اُس دا اُجل کرے مکھی، مکھ مکھڑے نال
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اپنی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن
 سارے کہہ دیئے واہ وا، ستگر تیری بے پرواہیا۔ وشن برہما شو کہن سیس دیئے نوا، نو نو سیس جھکائیا۔ چترگیت کہے رائے

دھرم ایہے داتا بے پرواہ، بے پرواہ آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سارے رل کے ستائی ماگھ نوں بن جائیے گواہ، شہادت ستگر شبد والی بھگتایا۔ رام سنگھ تے رام بویا سہا، سہاک اکو نظری آئی۔ تیرا پچہ پچا کے تیری جھولی دتا پا، اپنے خالی ہتھ رکھایا۔ تیرے پرپوار توں تیرا لیکھا دتا لکھا، دوجا لکھاری نہ کھئے وکھایا۔ انہاں دی قلم دے لیکھ نے تیرا گھر دتا وسا، جے ایہے لکھن والے نہ ہندے تیرا ہندا نہ کھئے سہایا۔ ایہے چار جگ دے بچے پرپھو دے بھگت بل دا لیکھا تے باون بنیا گواہ، جس نوں چار جگ دے شاستر سکن نہ مؤل سمجھایا۔ جن بھگتاں دا بھگتاں والا راہ، مارگ پنتھ پنتھ مارگ ستگر نظری آئی۔ جیہڑی سکھیا گوہند گیا سمجھا، سو گوہند پور دئے کرائیا۔ جس نوں محمد کہا خدا، عیسیٰ موسیٰ جس نوں سیس جھکایا۔ جس نوں رادھا کرشن لیا اپنا، آپ اپنا مؤل چکایا۔ اوہ داتا آد جگاد جگ چوڑی جن بھگتاں لہنا دینا دیوے تھاؤں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجایا۔ جس نے بخشش کیتی رنجیت سنگھ دے اُتے پتا تے ماں، مات پتا دا پتا روپ آپ بدلائی۔ سدا سدا سد ہووے سہا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بدھک دی پھڑ کے بانہ، رام سنگھ دا لیکھے لا کے ناں، ناؤں نرنکار اپنا اک درسائی۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ دے گرہ فروزیر چھاؤنی ★

جو گرمکھ ستگر دوار کھلوتے، تٹ کنارہ اک دھیان لگایا۔ اوہ جگت جہان شوہ دریا کھاؤن نہ غوطے، کوڑی کرپا ڈونگھے وبن نہ کھئے وپایا۔ سرتی اندر رہن مؤل نہ سوتے، آلس نندرا غفلت نہ کھئے وکھایا۔ ستگر پورا اٹھاوے نال شبد سوٹے، بھے بھو اک جنایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دتے سچ سلو کے، سوہلا ایکنکار اگم اتھاپیا۔ مایا ممتا کوڑی کرپا کڈھے وچوں دھوکھے، ہوئے روگ دئے مٹایا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کوٹھے، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ پرکاش بخش کے نرمل جوتے، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ انادی دھن لگا کے چوٹے، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جو گرمکھ آئے ستگر دوار، ست سچ سرنایا۔ ستگر بخشے نام ادھار، ادر دا لیکھا دئے مکایا۔ کرپا

کرے آپ نرنکار، نرویر دیا کھائیا۔ کلجگ اندر پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوڑ کلپنا میٹے اندھ اندھیار، ہوئے
 ہنگتا گرھ ٹڑائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت دئے بھجائیا۔ شبد انادی دئے ڈھنکار، ڈھن آتمک راگ سنائیا۔ نرمل
 دیپک جوتی دیا دئے بال، اگم اتہا بے پرواہ کرے رُسنائیا۔ ساڈھے تین ہتھ بنا کے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔
 درشن دیوے دین دیال، دیاندھ ٹھاکر اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ سرتی شبد مُرید مُرشد ہو کے پُچھے مُریدان حال، گرہ مندر ویکھ
 وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکال، مہربان ہوئے سہائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُسنائیا۔
 ستگر شبد ہو کے کرے آپ سنبھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 جو گرمکھ ستگر دوار پُجا، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ستگر کریا کرے اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔
 انتر نرنتر بھیو کھلاوے گجھا، پردہ بجر کپاٹ ٹڑائیا۔ گھر پرکاش کرے ادا، جس نوں سو ریہ چند سیس نوائیا۔ پرما تم آتم دھار دس
 کے مدعا، مُدت دے وچھڑے لئے ملائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ساڈھے تین ہتھ دا جھگا، جھگی ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا ویلا
 انت کرم کانڈ دا ہووے پُجا، پوجا اپنی دئے درڑائیا۔ نرمل کرا کے بڈھا، بڈھی بیپک دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ جو گرمکھ ستگر دوارے جائے آ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ستگر شبد
 شبدي پکڑے بانہ، بازو اپنے نال بندھائیا۔ پرما تم آتم بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹ اگم اتھاپیا۔ سچ سروور لئے نھا، ڈرمت میل آپ
 دھوائیا۔ ہنس بڈھی بنائے پھڑ کے کان، کاگوں ہنس اڈائیا۔ اک درڑا کے اپنا نان، ناؤں نرنکارا دئے سمجھائیا۔ جتھے شرع نہیں سور
 تے گان، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو ست ستوادى اگما تھان، تھان تھنتر سو بھا پائیا۔ سو بھگتاں جنائے اپنا گران، گرہ
 مندر اک وڈیائیا۔ جتھے نرمل نور جوت ہوئے رُشنا، اندھ اندھیر نظر نہ آئیا۔ سارے کرن واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو نور وچ نور رہے سما، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ ستگر جن بھگتاں بن کے پتا ماں،
 گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار نتھاوایاں دیوے تھان، دھرم دوار اک وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک نور لاپیا۔ ستگر دوارے جو جن آیا، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ ترے گن کوڑی

میٹے مایا، ممتا موہ دئے چُکائیا۔ نرگن سرگن سر رکھے اپنا چھایا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر کنڈھے بیٹھے سارے پار لنگھایا، پھڑ بابوں آپ ترائیا۔ گوہند دا بیڑا گوہند کندھ ٹکایا، گوہند گوہند ہویا سہائیا۔ ستگر شبد شبد شبد دا جہاز چلایا، نام شبد اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس جن اُپر اپنی دیا آپ کھایا، سو گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بہگت ہر ستگر وچ سہائیا۔

☆ پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

چار جُگ دے بہگت صوفی سنت فقیر، مشورہ درگاہ ساچی سچکھنڈ رہے بنائیا۔ بینتی کریئے آگے بے نظیر، جو نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ سارے کہن اُٹھ شرومنی بہگت کبیر، بے پرواہ لے انگڑائیا۔ پروردگار نوں کہو شرع دی بدل دیوے لکیر، لائن عین اپنی دئے سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ دے شاہ حقیر، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ اپنی نویں دس تدبیر، طریقہ اک درڑائیا۔ دین مذہب شرع دا تھے زنجیر، ذرے ذرے تیرا نور نظری آئیا۔ دین دنی دی بدل دینی ضمیر، ظاہر ظہور اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بہگت صوفی سنت کہن فقیر ساڈی اک بینتی، آرزو عرض وچ جنائیا۔ تُوں بودھ آگادھا شبد انادا پنڈتی، پروردگار نور لاپیا۔ تُوں کوڑی کھیل مٹا دے پنج تت تن دی، گرہ اکو کر رُشنائیا۔ کلپنا میٹ دے منوئے من دی، ممتا موہ دے چُکائیا۔ آسا پوری کر دے گوہند چنّ دی، جس نوں سوریہ چند سیس نوائیا۔ آواز پوتر کر دے جگت والے کنّ دی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ سوجھی دے دے اپنے برہم دی، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ شرع جنا دے اکو دھرم دی، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ لڑائی رہے نہ ذات پات ورن دی، برن دا لیکھا دینا چُکائیا۔ اوٹ دس دے اکو اپنے چرن دی، چرن چرنودک دینا پیائیا۔ اکھ کھول دے ہرن پھرن دی، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ دُرمت میل دھو دے جنم جنم دی، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ چنتا میٹ دے کلپنا بہرم دی، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ سکھیا دے دے اکو نام اپنا پڑھن دی، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل دس دے اپنے چڑھن دی، چوٹھے پد تیری سرنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھگت فقیرِ صُوفی کہن سنت، صاحب تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر دے انت، انتشکرن سب دا دے بدلائیا۔ تیرے نام دا اِکو ہووے منت، منتر اِکو دینا سمجھائیا۔
 آتم پر ماتم نظری آوے کنت، کنت کنتوہل تیری سرنائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ دے ہنگت، ہنگ برہم اِک درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ
 جیرج اندج، اُتہج سینج پڑا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈ
 وڈیائیا۔ سنت بھگت صُوفی کہن ساڈی عرضوئی، تمنا تیرے آگے رکھائیا۔ تیرے نام دی اِک دروہی، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ تیری
 کِریا بنا تینوں مل نہ سکے کوئی، کوئن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی صدی چوڈھویں ملے کوئی نہ ڈھوئی،
 دُور ڈراڈے سارے روون مارن دھائیا۔ ٹوں پاربرہم پت پریشور کلجگ اتم آتم سب دی موہی، موہ مُحبت اپنے نال رکھائیا۔
 جیواں جنتاں سرتی اُٹھا سوئی، سوئی سرت شبد بلوئے نال جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ بھگت سنت صُوفی کہن تیری چرن دھوڑی لائے خاک، مستک اِک رمائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری
 رات، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پورا کر بھوکھت واک، پیشین گوئیاں تیری جھولی پائیا۔ نرگن نور جوت تیرا
 ہووے پرکاش، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ نہکلنک تیرا ہووے اِک وشواس، وشیاں توں باہر اپنا حُکم ورتائیا۔ دُھر دے امام
 دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ چار جگ توں وکھری دسنی گاتھ، گہر گمبہر کرنی اگم پڑھائیا۔ ست دھرم چلاؤنا راتھ، رتھ
 رتھوہی اپنی دیا کمائیا۔ ست دھرم دا مارگ لاؤنا ساچ، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھیو کھلاؤنا کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ وجے
 ودھائیا۔ لوں لوں اندر جانا راچ، ساڈھے تن کروڑ تیری رُشنائیا۔ ٹوں پورن پورن کرنی آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہوں بالک
 تیرے داس، سیوک سیوا وچ سمائیا۔ کھیل وکھا دے پرتمھی آکاش، گگن گگنتر اپنا نور کر رُشنائیا۔ وشن برہما شو دوویں جوڑ
 کے ہاتھ، بن ہتھان ہتھ اُٹھائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمراتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ بھگت سنت صُوفی فقیر تکن تیری اگمی اکھ، آخر
 اپنی دیا کمائیا۔ نرگن نور جوت نظر آ پرتکھ، پاربرہم پرہ اپنا پڑا لاپیا۔ تیرا سُنئیے جیکارا نام الکھ، الکھ اگوچر دینا درڑائیا۔

کلجگ کوڑی کریا میٹ دے تے، تتو آتم برہم دینا سمجھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ پت پریشور ہو
 کے رکھنی پت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈے سب دے خالی ہتھ، وستو ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے چرن کول رہے ڈھٹھ، ڈنڈاوت
 بندنا نستے سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیری دھار وچوں دھرم دی دھار کیتا اکٹھ، تن وجود نہ کھئے جنائیا۔ تیرا
 جلوہ تکیئے نور نورانے لٹ لٹ، چار کُنٹ اندھیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ دھرم دا کھول دے ہت، وست اکو
 نام دینی ورتائیا۔ دین مذہب ذات پات دئی دویت دا میٹ دے پھٹ، پئی نام والی بندھائیا۔ اکو نام کلمہ سارے لین رٹ، رٹا
 جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں درس دینا جوت سروپی ٹھ ٹھ، جوتی دھار بھجنا واپو داہیا۔ جدھر تکیئے ادھر تیرا رُوپ
 ہووے پرتکھ، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ بیج بیج دے اپنے وت، تن وجود اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار دیا کھائیا۔ کبیر کہے سُنو میری صلاح، سرب سہج نال سُنائیا۔ سارے متو اک ملاح، بیڑا اکو
 ہتھ پھڑائیا۔ دین مذہب دا لو کوئی نہ ناں، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ پہلوں سارے جھگڑا میٹو سُو رگاں، ڈھوراں پشوآں کھل نہ
 کھئے لہائیا۔ ویکھو پھیر دھرتی دھرتی دھول دھول جگت دی ماں، جمن والی جگت دی مائیا۔ پھیر اپنے اپنے چھڈو گراں، گہر
 گمبھیر دھیان رکھائیا۔ پھیر سارے کہو پرہو واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک واحد اک خدا، گاڈ اللہ
 تیری بے پرواہیا۔ رام کرشن تیرا نور اہ، ستنام ست ست وچ سمائیا۔ پھیر سارے کھڑی کر دیو بانہ، بھگت سنت فقیر پچیا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ اچی کوک کے کہو پرہو تیرا اکو چپاں گے ناں، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اکو تیرا پوتر ہووے تھان، تھنتر اکو
 سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، جگ جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ کبیر کہے سُنو بھگت
 صوفی سنت، ست ست دیاں جنائیا۔ اکو سب دا ہووے بھگوت، بھگون اکو نظری آئیا۔ مُلا شیخ بنیو کھئے نہ پنڈت، وکھری
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال آگے کرو منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پرہو شرع دا جھگڑا میٹ دے
 اُتر پُورب پچھم دکھن جگت والی سمت، شرع دی رہے نہ کھئے لڑائیا۔ جن بھگتاں بخش اپنی ہمت، حوصلے نام والے ودھائیا۔
 ہوئے کڈھ دے وچوں چنت، روگ سوگ دینا گوائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ساچی دس ملت، پاربرہم پرہو میلا میلنا سہج

سُہائیا۔ چار کُنٹ دِسے کھئے نہ نِندک، پُرکھ ابناشی ڈھولے سارے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہارا تُدھ یں دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کبیر کہے سارے ویکھو کلجگ گھور، گھوری ہو کے دھیان لگائیا۔ سب دے اندر وڑیا کلجگ چور، لُٹیرا، بنیا تھاؤں تھائیا۔ جس نے ست دھرم دی کٹی ڈور، انتر نرنتر گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کوڑ گُریارا ہو کے پایا شور، شوہر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ بُدھی کیتی اور کی اور، عورت مرد دتے لڑائیا۔ آپ پھردا چڑھ کے گھوڑ، چاروں کُنٹ بھجے واپو داہیا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے موڑ، سارے بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ ایس ویلے پرہو دی سب نوں لوڑ، لوڑیندا ساجن بھئے سہائیا۔ سارے بنا ہتھیاں توں ہتھ لو جوڑ، کبیر قبران توں باہر رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تھانڈے منگ منگائیا۔ کبیر کہے ویکھو اکو نور نورانہ، نر نرائن دھیان لگائیا۔ جس دا شبد دُھر فرمانا، پیغام کلمہ اگم اتھاپیا۔ جس دا سارے حُکم کرن پروانا، اوتار پیغمبر گر سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ وشن برہما شو سر جھکاؤنا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیل کرے مہانا، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ لیکھا پورا کرے سینا راما، رادھا کرشنا اپنے وچ سہائیا۔ پیغمبران لیکھا مُکائے وچ جہاناں، پیغام اپنا اک درڑائیا۔ گرواں دے کے شبد گن ندھانا، گنوتنا اپنی کار کھائیا۔ جوتی دھار پھر کے جامہ، شبد شبدی ڈنک وجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہو پردھانا، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے سمبل اک سہانا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ دھرم دی دھار آئے وچ میدانا، مدد سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی بن کے انترجاما، چارے کھانی کھوجے تھاؤں تھائیا۔ کلجگ کوڑی کلپنا شرع توڑے غلاما، عُربت اندروں دیوے کڈھائیا۔ ایکا دھرم و جا دمامہ، دامنگیر بھئے سہائیا۔ بھيو کھلائے آپ اماما، آپ اپنا پڑدا لاپیا۔ کلجگ کوڑی زین میٹ کے شاما، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ انتر آتم بخش گیانا، اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ جس دا دو جہان جھننا نشانہ، ایتھے اوتھے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دیونہارا اک اکھوائیا۔ بھگت سنت صوفی فقیر کہن کبیرا ساڈی انت اکو خواہش، خالص دیئے درڑائیا۔ ساڈا اک دے اُتے وشواس، وشیاں والا گرو منن کھئے نہ پائیا۔ جس ستگر شبد دی برہمنڈ کھنڈ اگمی راس، بن گوپی کاہن اپنا ناچ نچائیا۔ جس دی چار جگ کوئی ورنن نہ کر سکیا ذات پات،

مذہب سکيا نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی صفتاں والی ہتھ آئی نہ کھئے لُغات، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھیو پا نہ سکے چار جُگ دے شاستر اتے کتاب، قلم شاہی نہ کھئے چترائیا۔ اُس دی آد توں انت تگ اکو اک شبد اگئی بات، جو باطن پڑدے سب دے دئے کھلائیا۔ سارے بھگت اکٹھے ہو کے دئے اک آواز، ہوکا حق سنائیا۔ تیرا نام کلمہ تیری جگت نماز، روزہ تیری رضا وچ وڈیائیا۔ تُوں مہربان محبوبِ انتر کھول دے اپنا راز، پڑدا رہے نہ رائیا۔ سب دا سانجھا کر سماج، سمگری نام والی ورتائیا۔ تیرے نام دے سارے ہون مُحتاج، لوڑوند کر لوکائیا۔ تیرے شبد دی دھار سُرتی جاوے جاگ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے کھندے گئے اوتار پیغمبر گرواں پچھوں تُوں آؤنا بعد، واحد اپنا روپ درسائیا۔ اسیں چاہندے اکو تیرے حُکم نال دو جہان ہو جائے انقلاب، لیکھا لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار، اوہ لیکھا پورا کر دے جو نانک نرگن سرگن دے کے آیا وچ بغداد، بغلیاں کندھے اُتے لٹکائیا۔ جس دا کیسے کول نہیں جواب، سوال کرن والا سوالی نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت سنت صوفی فقیر سنگ کبیر درگاہ ساچی سچکھنڈ مُقارے حق حق دے مالک تینوں سارے کرن آداب، ادب نال بنا سیس توں جھک جھک سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دے مالک اکو سیس جگدیش ہووے تاج، تخت نواسی پُرکھ ابناشی تیرا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے سریر چھڈن تے پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

بسنت کور تیری مؤلی رُت پریار بنس، لوک مات مہک مہک مہکائیا۔ پرہ دی دھار وچ تیرا انت، انتشکرن ستگر وچ سہائیا۔ نانا تٹا جیو جنت، جگت لیکھا پور کرائیا۔ گرہ سوامی پایا دھر دا کنت، پت پریشور نور الاہیا۔ جتھے چار جُگ دے بیٹھے بھگت سنت، سچکھنڈ ساچے آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ بسنت کور تیری مؤلی رُت، رُتری سچ سچ مہکائیا۔ پیار ملیا دھیاں پُت، دوہت پوت سوبھا پائیا۔ اتم لیکھا نال ابناشی

اچت، پاربرہم پرہہ اپنے گھر وسائیا۔ بھگت بھگوان دوویں اکے دوار بہن اٹھ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتما جگت جہان وچوں گئی چھٹ، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ دین دیاں اپنی گودی چُک، سچکھنڈ دوارے دئے ٹکائیا۔ جتھے اُجل ہووے مُکھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے سچا سُکھ، سُکھ آسن اِک سُہائیا۔ مات گریہ پھیر اُلٹا ہونا پئے نہ رُکھ، چوراسی پھاسی دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے گھر وسائیا۔ بسنت کور تیرا پچھلا لہنا سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ جگت جہان منزل گئی لنگھ، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ شبد سنگھاسن تیرا پلنگ، مہاراج شیرسنگھ آپ وچھائیا۔ جس دا اتم ویلا تون ویکھیا سی نال انند، پُری گھنک سوہا پائیا۔ اوہ تیرے انت وچ انت دا آپ مُکا پنڈھ، مُسافر سفر نہ کھئے کرائیا۔ جم کی پھاسی کٹ کے بند، بندگی اپنے لیکھے لائیا۔ سدا لا کے رکھے انگ، انگیکار اِک ہو جائیا۔ جتھے دھرم دھار دا چند، گرمکھ سنگھ پال بیٹھا سوہا پائیا۔ جس تون جھکدے کھنڈ برہمنڈ، پُری لوہ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اِک وسائیا۔ بسنت کور ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت آپ مہکائیا۔ لیکھا پورا ہویا پتنی پت، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ سنسار دھیرج رہیا جت، سنوکھ وچ وڈ وڈیائیا۔ انت ویکھ خالی ہتھ، جگت ساک سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ بنس سرہنس سارے جان چھڈ، پلُو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ رکھے پت، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرا لیکھے لایا تون میرا میں تیرا گایا جس، صفتاں والی صفت تیرے نال رکھائیا۔ تیری سیوا سدا انتھک، دوس رین رنگ رنگائیا۔ تیرا ناتا جڑ گیا پگ، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ہن سچکھنڈ ساچے جانا وس، جتھے ملے میل اکو بے پرواہیا۔ شبد دی دھار ملے رس، امرت امیوں رس چکھائیا۔ بنس پرپوار تون سچ سنڈیے وچ دس، کہہ کے دے درڑائیا۔ ستگر دے اگے نہیں کوئی کسے دا وس، حُکے اندر جھلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنے گرہ ٹکائیا۔ بسنت کور کہے سُنو میرے پرپوار، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر دیاں درڑائیا۔ میرا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، پر پُرکھ پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ جس کِریا کیتی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دا لیکھ مُکائیا۔ دُھر دی دات دتی داتار، دیاوان دیا کھائیا۔ آتما سنگھ دا چھڈ گھر بار، سچکھنڈ بیٹھی سوہا پائیا۔

جِتھے گُردِیال سِنگھ رہیا للکار، سَوَرن بھجے چائیں چائیا۔ بُدھ سِنگھ پریم وھاوے دھار، یں نیناں نیر وھائیا۔ میں کھیل تکیا پر
 اپار، اپرمپر سوامی دتا درڑائیا۔ میں سُنواواں اُچی کوک پُکار، کوک کوک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دے وڈیائیا۔ بسنت کور کہے میرا گھر بار سہنجنا، سوہنا نظری آئیا۔ جتھے وسے آد نرنجنا، پُرکھ
 اکال شہنشاہیا۔ داتا دانی درد دُکھ بھہ بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ مورت گوپال مدنا، مڈھ سوڈن نور الہیا۔ جس گرہ وچ میرا
 آتم دیوا جگنا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ اوہ دوارا جن بھگتو کیسے ورلے گُرمکھ لنگھنا، بنا پُرکھ اکال دے پار نہ کھتے کرائیا۔
 میرے پچھوں کوئی نیتر نیر ویاکے نہ انجھنا، آنسوواں ہار نہ کھتے بنائیا۔ مینوں سچ دی چڑھ گئی رنگنا، سچ سچ وچ سمائیا۔ میری
 انت اخیر دی اکو وار کیتی بندنا، جس وچ بندی خانہ گئی ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ در دیوے وڈیائیا۔ بسنت کور کہے میرا نہیں کوئی پون سواس، ساہ ساہ نہ کھتے وڈیائیا۔ میں ویکھی اُس پرہو دی راس،
 جو بن گویا کابن کھیل کھلائیا۔ میری اتم پوری ہوئی آس، بھگت دوارے جا کے درشن پائیا۔ میرا شروع دا وشواس، واسنا
 ستگر چرن رکھائیا۔ سولے کے گیا اُپر آکاش، پاتالاں وچ نہ کھتے بھوئیا۔ جتھے اکو نرمل نور جوت پرکاش، پرکاش اگم اتھاپیا۔ میرا
 سچ گھر سچ گرہ سچ مندر سچ دوار سچ بنک ہویا واس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ بنس پرپوار نوں شبدي دھار دیواں آگھ، آخر
 دیاں درڑائیا۔ ویکھیو کوئی پیار نہ کریو میری لاش، کایا پنج تت ماٹی خاک کم کیسے نہ آئیا۔ میرے ستگر دے دربار پہلی چیت نوں
 اک میرے پیار دا چڑھاؤنا گلاس، جس اُتے میرا نام لکھ کے دینا لگائیا۔ پھیر دساں جو سمت ست گھر گھر دا چلنا رواج، پگڑی
 گُرمکھاں سیس ٹکائیا۔ جس کارن پُرکھ اکال دین دیاں مینوں سچکھنڈ ماری آواز، در گھر ساچے لیا بُلایا۔ میرا لہنا دینا دین دُنی
 باہر جگت سماج، نیتی اکو بے پرواہیا۔ جگت جہان دے دُکھ سُکھ دے چلدے رہندے کاج، ووباری ووبار وچ اپنا حُکم ورتائیا۔
 میرا سریر سب نوں دے گیا جواب، ناتے کوڑے گیا ٹڑائیا۔ میری ارداس بینتی منظور ہوئی گھر اُس ستگر و مہاراج، جو مہابلی
 اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بسنت کور کہے جس
 ویلے ہووے میرا سسکار، سسکی بھرن کھتے نہ پائیا۔ آتما سِنگھ فوجا سِنگھ پیارا سِنگھ دربارا سِنگھ لنبو لاون کُنٹ چار، چاروں

کُنٹ آنچ لگائیا۔ پریتم سنگھ بولے اگی جیکار، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ جس چھاتی اُتے کھاندا رہیا سی مار، چھبی سال دین گواہیا۔ میرے اندر اک ویراں آئی سی وچار، پاتشاہ دیا دئے کھائیا۔ پریتم سنگھ دا دُکھ میں اندر نہ سکی سپار، اندرے اندر دتی دہائیا۔ پھیر ستگر کہا ایہہ مار تیرے انت دا بنے پیار، پریتی تیرے نال نبھائیا۔ کیوں تُوں چھوٹے ہندے نُوں دتا پال، پالنا کیتی چائیں چائیا۔ اُس ویلے دی ستگر ستگر کرے سنبھال، سمبل بیٹھا دیا کھائیا۔ تیرے نیڑے نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم چترگیت لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار بٹھا دتی سچی دھرمسال، دھرم دوارا اگو نظری آئیا۔ چوراسی وچوں جم کی پھاسی وچوں جگت دی اداسی وچوں کر کے بحال، سانتک ست ست وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پھل لگایا تیرے کایا جگت والے ڈال، بنس سربنس مات لوک سوہیا پائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے سنت بھگت صوفی فقیر لکھو اپنے رُقعے، بنا اکھراں نراکھہر دھار جنائیا۔ قول اقرار وعدہ کرو ساڈے پچھلے پینڈے مکے، پورب نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب دا بہار کھئے نہ چُکے، ذات پات سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نام کلمے ونڈ وچ کھئے نہ دُکھے، ہوئے روگ نہ کھئے ستائیا۔ منزل وچ بنے کوئی نہ اچے، وڈا وڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ شرع دے رہو مائل نہ بھکھے، ترسنا جگت والی گوائیا۔ دھرم نشانیوں کھئے نہ اُکے، اگن آتھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت لکھ کے دیو اپنی پاتی، پترکا ہووے اگم اتھاپیا۔ ست دھرم دے سارے بنو ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ اگو نام دے بننا پاٹھی، پوجا مذہب دینی تجائیا۔ اگو نور دی بننا ذاتی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا چھڈنا کاغذاتی، ہوئے ہنگتا دینی مٹائیا۔ سب نے اپنے آپ دی کرنی آزادی، بندھن شرع نہ کھئے رکھائیا۔ اگو ستگر شبد متنا

انادی، نام دُھن اک شنوائیا۔ سندیسہ سُننا بودھ اگادھی، بُدھی توں پرے نام پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سب نے ہونا راضی، رازق رِزق رحیم دیا کھائیا۔ آگے واسطے لیکھا رکھو پنڈت مُلا شیخ کھئے نہ قاضی، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو اک سُننا سندیسہ آگم آوازی، تُریا توں پرے تُرت آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صوفی سنت فقیر بنا قلم شاہی توں لیکھو چٹھی، حرف حرُوف نہ کھئے لکھائیا۔ جھگڑا چھڈنا پتھر اٹی، پابن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ وڈیائی دسے نہ پنج تت خاک مٹی، کایا بُت نہ کھئے چٹرائیا۔ سارے مل کے سرگن نرگن دوا ایکا بناؤ اکی، اتم ایکنکار وچ سمائیا۔ ماتو ذاتی ہوتے دھرم دی سکھی، سکھ ست روپ درسائیا۔ سُرتی سب دی ہووے ٹکی، ایشٹ پُرکھ اکال جنائیا۔ سارے لیکھو منظور ہاپے اُتے ٹپی، ہنگ برہم چٹرائیا۔ سو دھار لیکھو انڈیٹی، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پندراں پھگن یاد رکھنی متی، مِتر پیارا رہیا درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سنت صوفی فقیر لیکھو اپنی آشا، آشا اپنے نال ملائیا۔ زمیں اسمان تکو پرتھی آکشا، گگن گگنترن کھوج کھوجائیا۔ پھیر کرو اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھوؤ بھنائیا۔ دیناں مذہباں والے سارا چھڈو علاقہ، ذاتاں پاتاں سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پیار مُحبّت وچ کرو اِتفاقا، میل میلنا سہج سُبھائیا۔ لیکھو سب دا اکو پُرکھ اکال پتا ماتا، دوجی جمن والی کھئے نہ مائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں راکھا، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے پُرکھ سمراثھا، سمرتھ بے پرواہیا۔ جس دا صفتاں وچ اوتار پیغمبر گرواں گایا بھوکھت واکا، واقع ویکھے چائیں چائیا۔ مان رہن دیوے نہ کیسے اوتار پیغمبر گر جگت دے چاچا، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے داسی داسا، سیوک سیوا سچ آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤ بھگوان، سب دا لیکھے لاوے صوفی سنت فقیر بھگت ارداسا، بینتی بے انت اپنے وچ سمائیا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ☆

بھگت سنت صوفی فقیر دیو بیانا، بن اکھراں لیکھ لکھنا دھردرگاہیا۔ سب دا ایشٹ ہووے اک وشنوں بھگوانا، دوآ دوجا دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی ہووے اکو کاہنا، کاہن کرشن اکو اگم اتھاپیا۔ دھر دا رام رام ہووے مہانا، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ جس دا روپ انوپ ہوتے بے پہچانا، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ اُسدا اکو سوہلا گانا، جو گہر گمبھیر بے نظیر شبد شنوائیا۔ کھیل کرے ایتھے اوتھے دو جہاناں، والی دو جہان وڈ وڈیائیا۔ ست ستوادی جس دا ہووے ترانہ، نام کلمے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت لیکھا لیکھو دھرم عبارت، لہنا بن قلم شاہیا۔ مذہب دی رہے نہ کھئے شرارت، شرع دا جھگڑا دینا چکائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا اگمی چند ویکھنا وچ بھارت، سپتس رکھ بھاردواج دئے گواہیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں دروبی پھیرے اٹھ اٹھ نارد، نرگن دھار لئے انگرائیا۔ سب دا مالک ہووے اکو وارث، وصل اکو دئے وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں رہے نہ کھئے سفارش، صفحہ سب دی دئے چکائیا۔ سچ نام دی لئے کھئے نہ آڑھت، جگت دھرت نہ کھئے دھڑوائیا۔ اکو حکم سندیسہ سیری بھگوان ہووے معرفت، محبوب اکو رنگ رنگائیا۔ اکھراں والا رہے کھئے نہ عارف، اُلفت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ سندیسیاں والا لکھنا پئے کھئے نہ کارڈ، حرف حرؤف نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر شبد شبد ستگر دو جہاناں بنے لارڈ، لاء اکو اک رکھائیا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سمپورن کور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ☆

سنت بھگت صوفی فقیر دیو اپنا اقبال، قبل از حکم بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال سب دی سانجھی کر دھرمسال، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ جتھے وست ملے نام تیرا دھن مال، خزانہ اگم اتھاہ ورتائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے سوال، جوابی منگ نہ کھئے منگائیا۔ زمانہ بدل دے حال، حالت ویکھ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک

اُٹھائیا۔ سنت بھگت صوفی لکھو اپنی اگم تمنا، آشا دیو درڑائیا۔ سارے کہو پرہو پورا کر دے گو بند والا کتا، جس نوں کائنات سمجھ سکیا کھئے نہ رائیا۔ دین مذہب دا میٹ دے بتہ، بناوٹ کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو رنگ رنگا دے کایا ماٹی تن، تن وجود وجے ودھائیا۔ تیرا تیرے ہتھ سماں، سچ سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ آگے وقت رہے نہ لما، ڈنڈاوت وچ بیٹھے سپس نوائیا۔ جھگڑا پینا کایا ماٹی چما، چم درشتی دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ذات پات دی سب دے اندرون کڈھ دے طمع، لالچ جگت جہان رہے نہ رائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

صوفی سنت فقیر بھگت اپنی آخر دیو صلاح، مشورہ مشترکہ اک بنائیا۔ جس دا اکو میرا شبد گرو ہووے گواہ، دو جی شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ اکو مننا سب نے دھرم ملاح، بیڑا اکو ہتھ پھڑائیا۔ نوں میرا میں تیرا کہہ کے کرنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ رام کرشن اوم اللہ واپگرو گاڈ اکو سمجھنا خدا، خدی خود غرض نہ کھئے رکھائیا۔ آگے واسطے بنو نہ کدے کھئے جزا، حصہ جز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اک محبوب مننا دل ربا، محبت مہر نال ملائیا۔ دین مذہب دی کسے وچ رہے نہ کھئے ادا، عدالتی حکم سننا چائیں چائیا۔ پچھلی نوں پچھے کہہ دیو الوداع، انت اپنی اکھ اُٹھائیا۔ اگلا مارگ سب دا ہووے سیدھا، سدھ اپنی اک جنائیا۔ دھر نام کلمے وچ انتر جائے ودھا، ودیا اکو دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت لکھو اکو اگما بھاگ، بھگون دئے جنائیا۔ اکو ٹوری جوت تکو چراغ، جو چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ جس کلجگ کوڑی کیریا دھونا داغ، ڈرمت میل کرے صفائیا۔ سب دا سانجھا کرنا سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ کایا گرہ مندر گھر سب نوں کر کے آباد، عبادت اکو دئے درڑائیا۔ حاضر حضور حضرت بن جناب، جناب عالی عالیشان اپنا گرہ وکھائیا۔ جتھے پڑھنی نہ پئے کھئے کتاب، کتب خانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو سجدہ دسے آداب، ڈنڈاوت بندنا اک درڑائیا۔ اکو محبوب

ملے احباب، مُجَبَّت پے در پے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مارگ رستہ دسے اکو واحد، وعہدے سب دے پور کرائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد امرتسر ★

سنت بھگت فقیر صوفی سُنو اکم کلام، فرمانا دُھردرگاہیا۔ سب نے متنا اک امام، نرگن نرَویر نور الایہیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، بندھن جگت دینے تڑائیا۔ پیار مُجَبَّت دا ناتا رکھنا نال عوام، عمل دسنا سہج سُکھدائیا۔ مذہب دا کرے نہ کھئے جِرام، مُجرم روپ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت اکو کرنی بندنا، بندگی اک جنائیا۔ بنا پُرکھ اکال تون در کوئی نہیں منگنا، بھکاری روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ حُکم دی کرے نہ کھئے اُنکھنا، بھہ بھو نال درڑائیا۔ پچھلا لیکھا سب نوں پینا چھڈنا، کلجگ اتم پنڈھ مُکائیا۔ دھرم نِشانہ دھرم دوارے اکو گڈنا، سچ دھرم دی دھار اک جھلائی۔ سَتجگ ساچا ست ستوادی ہو کے لگنا، لاگت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں بھگتاں بھگوان دا پریوار ہو کے ودھنا، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پورب لیکھا جگت جگیا سُوآں مول نہ لبھنا، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اکو نام دماملہ وچنا، ڈنکا دُھردرگاہیا۔ اکو دیپک جوت جگنا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اکو تخت نِواسی سچنا، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سورا سرینگنا، یودھا یُدھ تون باہر اکو نظری آئیا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ امراؤ سینگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ☆

سنت بھگت صوفی فقیر، فقرہ نام کلمہ اکو لینا گائیا۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، ظاہر ظہور مٹنا بے پرواہیا۔ جس وچ بدل جائے سرب تقدیر، تدبیر اکو لینی اپنائیا۔ اٹھ کے ہوکا دے کبیر، کعبیاں توں باہر دے جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار آگمی پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں باہر حکم سنائیا۔ جتھے میلا ہووے شاہ حقیر، راؤ رنگ ملے وڈیائیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا سیر، نیر نر نرائن نجھر دھار چوائیا۔ دین دنی دی بدل جائے ضمیر، ذرہ ذرہ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سنت بھگت فقیر صوفی کرو اک ارادہ، وشواس وشو دا اک جنائیا۔ شبد نام دُھن سُنو انادا، انراگی آپ جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے بودھ آگادھا، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ست دھرم وچ کھئے نہ ہووے علیحدہ، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شاہو بھوپ پُرکھ اکالا اکو مٹنا راجن راجا، جو لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت صوفی فقیر رعیت ربیا بنائیا۔ اُس دا کھیل تکنا نرگن سرگن دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ جس دا حُجرہ حق محبوب والا مُحبت ملے کایا کعبہ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایکا نرگن نور جوت کرے پرکاشا، اندھیر اندھ آگیان دئے مٹائیا۔ اکو نام جنائے سواس سواسا، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دا اکو پتا اکو ماتا، دوسر جنی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے گاتھا، اوتار پیغمبر گرو صفتاں وچ گئے صلاحیا۔ سو پروردگار ہر نرکارا سرب کلا سمراتھا، خالق خلق اپنی کھیل کرائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت جن اکو چرن کول ایشٹ دیو پُرکھ اکال ٹیکيو ماتھا، مستک اور نہ کیسے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن لکھ چوراسی آتم پر ماتم پرم پُرکھ ہو کے راجا، پاربرہم برہم اپنا ویس وٹائیا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مسّا سینگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ☆

صوفی سنت فقیر بھگت پچھلی تکو اپنی کرنی، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ قلم شاہی لیکھ لیکھنی تکو پڑھنی، کی صفتاں وچ کیتی صلاحیا۔ کی ونڈ ونڈائی ورنی برنی، ذاتاں پاتاں سوہیا پائیا۔ انت اک دے لگے چرنی، چرنودک پی کے خوشی بناٹیا۔ سب دی اکو اکھ نیت ہرنی پھرنی، اندر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھار جانتی چوٹی جڑنی، پڑدا اوہلا آپ رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آکے اپنی کرنی کرنی، ہر کرتا سرب دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت ویکھو اپنی بھگت پُرانی، وید پُران دین گواہیا۔ اپنی رسنا جہوا والی تکو بانی، جو راگاں ناداں وچ کیتی شنوائیا۔ اپنے جنم جنم دی ویکھو کہانی، گرہ گرہ پردہ پھول پھولائیا۔ اپنے مذہب دی دسو نشانی، نشانہ دیو پرگٹائیا۔ اپنے جیون دی دسو کہانی، کس بدھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ مہربان محبوب آگے تکیو بنیا آگما دانی، وست امولک آپ ورتائیا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمانی، دو جہاناں ہٹے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ سنت بھگت صوفی جن بھگت ویکھو کھیل ہر آگما، جس دی آگن وچ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جگت دی دھار بدل دئے سماں، سماپت کرے کوڑ لوکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا چما، چم درشتی دئے بدلائیا۔ مذہب دی رہن دیوے کوئی نہ طمع، تامس ترکھا دئے گوائیا۔ ساچا مارگ لا دے نواں، نو نو چار دا روپ بدلائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست رہن دیوے کوئی نہ بتا، بان انیالا تیر چلاٹیا۔ لیکھا ویکھے چوڈاں سو تیس انک دا پتا، جس دی پنشمینٹ وچ دسے سرب لوکائیا۔ گوہند دی شبد گرو دی دھار کتا، کائنات دا پردہ دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا آگم بھنڈار سچ وست نام دھنا، دھناڈھ اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ تارا چک ضلع گرداس پُر ★

بھگت سنت صوفی فقیر لکھو اقرار نامہ، جگت حرف نہ کھئے لکھائیا۔ سب نے اکو ایشٹ مننا سری بھگوانا، آد انت دا مالک جو دھردرگاہیا۔ اکو نام کلمہ پڑھنا کلاما، اکو شبدی شبدی ڈھولا گائیا۔ اکو گھر گرہ کرنا بسراما، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو مننا انترجاما، نرگن نرکار نرکار دھیان لگائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلاما، مذہب دا بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صوفی فقیر سنت بھگت سارے کھولو اکھ، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر نرگن نور تکو پرتکھ، پاربرہم پرہہ نظری آئیا۔ کیوں دیناں مذہباں کیتا وکھ، کلمے نام ونڈ ونڈائیا۔ میرا آد دا اکو جس، انت دی صفت اک سمجھائیا۔ سارے مانو اک رس، رستہ اکو بے پرواہیا۔ پچھلی کرنی دی ہووے بس، بستہ سب دا دئے بندھائیا۔ آکے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ نام ندھان نوجوان نرگن دھار ڈوری پاوے نتھ، ست سروپی دھر دی گنڈھ پوائیا۔ شبدی شبد جنائے مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ وچ ستجگ چلاؤنا رتھ، رتھ رتھوہی ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگت سنت صوفی فقیر دین مذہب وچ رہن نہ دیوے وکھ، سرشٹی درشٹی اندر دھر دا میل ملائے سہج سبھائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دھیرا دتیا ضلع گرداس پُر ★

سنت بھگت صوفی فقیر ویکھو اپنی پچھلی کرنی، کرنی دا کرتا آپ جنائیا۔ کس بدھ لوک مات ترے ساچی ترنی، جگت جگیا سواں وچوں اپنا پلو جھڈائیا۔ کس گرہ پرہہ سرنائی ملی سرنی، سہارا اکو نظری آئیا۔ کس بدھ منزل ملی چڑھنی، پاندھی بن کے بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ کپڑی نام ٹک ملی پڑھنی، کلمہ نام شبد کون وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ صوفی سنت فقیر ویکھو بھکت، پورب دھیان لگائیا۔ کی کرنی کیتی وچ جکت، جکت جہان دیو درڑائیا۔ کس بدھ ٹھاڈے اُتے ہویا ترس، رحمت سچ کھائیا۔ امرت میگھ دتا برس، امیوں رس اگم چوائیا۔ ٹھاڈی پوری کیتی شرط، شرع زنجیر کھائیا۔ آشا جکت رہی نہ غرض، غریب نمانے گود ٹکائیا۔ اگلا کھیل ویکھنا اسچرج، اچرج لیلآ آپ وکھائیا۔ جودھا سوربیر بن کے مردانہ مرد، حکم دیوے تھاؤں تھائیا۔ غریب نائیاں ونڈے درد، ہرجن ساچے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے حکم سنائیا۔ سنت بھکت صوفی سُنو فقیر فقرہ، فکر رہے نہ رائیا۔ چار جگ دا بن حرفاں والا ویکھو شجرہ، جس دی حدود نہ کھئے بنائیا۔ جو سندیسہ دتا کاپن کرشنا بندرا، بدھی نال جنائیا۔ میری راس نہیں رہنی بن بندرا، گوپی کاپن نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ جکت جہان پنج تت خالی ہونا پنجر، نام وست نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ صوفی فقیر بھکت ویکھو سنت، ست دھیان لگائیا۔ کل کاتی ہووے انت، انتشکرن دئے بدلائیا۔ ستجگ دا ساچا پرگٹے منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ جن بھکتاں مؤلے رت بسنت، پھلوڑی آپ مہکائیا۔ ہومے گڑھ توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم ویکھ وکھائیا۔ پرما تم آتم بن کے کنت، کنت کنٹوبل بھئے سہائیا۔ توں میرا میں تیرا دسے چھنت، نام ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ لیکھا جان جیو جنت، چوراسی ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی سچ بنائے بنت، ست ستوادی ست سچ دا مارگ اک درسائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ضلع گرداس پُر ★

سنت بھکت صوفی فقیر کرن نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس جھکائیا۔ پاربرہم پت پریشور اپنی کیرپا کر اپر اپار، پت پریشور نرگن نرویر دیا کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پا سار، زمیں اسمان دو جہان کھوج کھوجائیا۔ تیرا راہ تکدے

پِغمبرِگَر اوتار، بے انت پڑدا دینا اُٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دپ چار کُنٹ دہ دشا ہویا دھواں دھار، ست ستوادی برہم
 برہمادی تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملے کیسے نہ پریم یار، پروردگار سانجھے یار کلمہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ تن وجود
 ماٹی خاک ہوئے ہاباکار، پنج تت برہم مت ست شبد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در گھر ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صوفی سنت فقیر جن بھگت در تیرے کرن عرضوئی، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جگت جہان
 سِری بھگوان ملے کیسے نہ ڈھوئی، در گھر ساچے ملن کھئے نہ آئیا۔ انتر نرتن نرگن دھار آتم تیری روئی، ساتک ست ستوادی دھیر
 نہ کھئے رکھائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا رہیا کھئے نہ چوئی، بوند سوات مہربان محبوب نہ کھئے ٹپکائیا۔ جگت سہیلا بھگت بھگوان
 نظر نہ آئے کوئی، کوئن کوٹ بیٹھے اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تَدھ پن دوجا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت بن بتھاں جوڑن ہتھ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال صاحب سمرتھ، پاربرہم تیری وڈ
 وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ کے کایا تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ڈرمت میل ہر پردے اندروں
 کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دوار کھول دے ہٹ، وست اکو اک ورتائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے نام لین رٹ،
 رٹا کوڑی کِریا دینا چُکائیا۔ امرت امیوں دینا رس، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھول دے اکھ، بن اکھراں دس اپنی
 پڑھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن نور کر پرکاش، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ ساچے منڈل بن گوپی کاہن پا راس، نرگن نرگن
 اپنی کل ورتائیا۔ ہوں سیوک تیرے داسی داس، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر کر واس، واسطہ اپنے نال
 جڑائیا۔ ٹوں صاحب سرب گنتاس، گنوتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تَدھ پن دوجا دیوے کھئے نہ ساتھ، سگلا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رندھیر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ضلع گرداس پُر ☆

بھگت سنت صوفی فقیر کہن پرہو ساڈا سجدہ، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ کھیل گھر گھر دا، کایا گرہ گرہ دھیان لگائیا۔ تیرا ماتو بنیا کھئے نہ تیرا بردا، بندی خانہ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ بھ۔ وچ بھاؤ کھئے نہ کردا، نمرتا وچ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ ورن ورن نال لڑدا، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ بھڑی دروہی تیری منزل کھئے نہ چڑھدا، سچکھنڈ دوارے ملن کھئے نہ جائیا۔ تیرا درس پاوے کھئے نہ نرائن نر دا، نر ہر تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ زور ودھ گیا کلجگ کل دا، کلکاتی اپنی کل رہے ورتائیا۔ کھیل ہو گیا کپٹ چھل دا، اچھل چھلداہاری تیری سار کیسے نہ آئیا۔ ٹوں مالک خالق جل تھل دا، مہیئل تیری وڈ وڈیائیا۔ اپنا بھیو دس نہچل دھام اٹل دا، اٹل پدوی اک درڑائیا۔ پن تیری کریا آتم پرما تم جوت کھئے نہ رلدا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ مہربان محبوب جھگڑا میٹ دے پنچ وکارے دل دا، کوڑ گریار دلیر اندرون دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت کہن ساڈی نو نو نمسکار، در ٹھانڈے خاک دھوڑ رمائیا۔ پرہو اٹھ ویکھ اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ نال رلا تیئی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ کھلائیا۔ ستگر دس لے اٹھال، نانک گوہند بھیو چکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دین دنی دی ویکھ چال، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ پن ہرنامے سارے بھیو کنگال، نام دھن دولت نظر کھئے نہ آئیا۔ مریداں مُرشد پُچھے کھئے نہ حال، حالت پگری جگت لوکائیا۔ ست دھرم دا وجے کھئے نہ تال، تلوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری نظر نہ آئے کیسے دھرمسال، درگاہ ساچی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں ساڈی انت کنت بھگوت اک بینتی اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان اپنی سرشٹی درشٹی اندر سنہال، سمبل بہہ کے اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ پن آد جگاد جگ چوکری کرے نہ کھئے پرتپال، پرتپالک خالق نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی سُرندر کُور دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ضلع گرداس پُر ★

سنت بھگت صوفی کہن پرہ ساڈا تیرے آگے ہوکا، تیرے حُکم نال جنائیا۔ ست رہیا نہ کیسے لوکا، چوڈاں لوک دین گواہیا۔ مان رہیا نہ کیسے سلوکا، سوہلے روون مارن دھائیا۔ ویکھ اپنا جگ چوٹھا، کی کلجگ کل ورتائیا۔ دھرم دی دھار سمجھے کھئے نہ پوتھا، پُستک سارے پھول پھولائیا۔ مہربان محبوب صدی چوڈھویں تگ موقع، مُکمل اپنی دیا کھائیا۔ تیرا نام جیدے سارے بلاں ہوٹھاں، پردے سکیا نہ کھئے وسائیا۔ دین مذہب دیاں چار کُنٹ چوٹاں، چوٹی چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ منواں من ہویا کھوٹا، دوس رین مایا ممتا وچ للچائیا۔ آسا منسا پوری کردے ساڈی لوچا، در تیرے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں انتر نرنتر اور رہن نہیں دینی سوچا، سوچ سمجھ شبد رمز نال اپنے نال رکھائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ورسا سنگھ دے گرہ سری ہر گوبند پُرا شہر ضلع گرداس پُر ★

سنت بھگت صوفی کہن پرہ میٹ دے کیریا گکرم ہونجھ دے کوڑا، کائنات کایا مندر اندر کر صفائیا۔ پارہم پت پریشور پروردگار سانجھے یار چتر سُکھڑ بنا مورکھ موڑھا، اندھ اگیان وچ جہان لوک مات رہن نہ پائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار سچ دھیان بخش دے چرن دھوڑا، سری بھگوان نوجوان مرد مردان ٹکے خاک نام رمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ پریتی رنگ چاڑھ دے گوڑھا، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرورا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنی دیا کھائیا۔ ست سروپ شاہو بھوپ نرگن جوت بخش دے تورا، انحد نادی برہم برہمادی شبد دُھن کر شنوائیا۔ ست سروپ درس دکھا حاضر حضورا، حضرتان دے حضرت اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صوفی فقیر جن بھگت کرن ارداس، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی مُقلمے حق حق سیس نوائیا۔ پروردگار سانجھے

یار پرم پُرکھ آتم پر ماتم پا راس، نرویر نراکار نرنکار بن گوپی کاہن اپنی کھیل کھلائی۔ دین دیاں دیاںدھ ٹھاکر سب دی پوری کر آس، نراسا نظر کھئے نہ آئی۔ کوڑ کیریا کرم کانڈ جھگڑا میٹ ذات پات، دین مذہب آتم برہم دے سمجھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ رہے نہ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند نور جوت کر رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار اکو آس رکھائی۔ صوفی سنت فقیر بھگت نیرن ویاون نیر، دروہی تیرا نام خدائی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ گنی گہیر، گہر گور تیری سرنائی۔ اپنا کھیل دس بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلائی۔ شرع توڑ زنجیر، شریعت اگنی اک جنائی۔ چار جگ دی پچھلی میٹ لکیر، لائن عین اپنی دے سمجھائی۔ جس نوں کٹ سکے نہ کھئے شمشیر، شستر ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ سرشٹی درشٹی رہے نہ مات دلگیر، دلبر ہو کے ہونا سہائی۔ ہومے ہنگنا کڈھ دے پیڑ، پرا پستی مدھم بیکھری توں آگے کر پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائی۔ صوفی سنت فقیر جن بھگت رہے جھگ، نیوں نیوں سپس نوائی۔ پُرکھ اکال کلجگ کوڑی کیریا پینڈا جائے مک، مکمل اپنا حکم دے ورتائی۔ تیرے نام دا گیت سہاگی اکو ہووے ٹک، ٹخم تاثیر اکو دو جہان دے بدلائی۔ ہر پردے اندر کر سچ، سنجم آپ اک درڑائی۔ پوتر کر دے مات گرہ دے اُلٹے رُخ، نو اٹھاراں پندھ مکائی۔ دُھر دا مالک ہو کے ٹھہ، دیاوان دیا کھائی۔ کوڑ کیریا دی رہے کھئے نہ لٹ، لٹیرا کلجگ مات لوک وچوں باہر کڈھائی۔ ستگر سچ دلارا تیرا جائے اٹھ، ست ستوادی ہو کے لئے انگڑائی۔ امرت جام پیائے ہر پردے اندر گھٹ، نام پیالہ ہتھ اٹھائی۔ نرنتر لو کیسے نہ جائے چھٹ، انتر اپنا میل کرائی۔ نوں پاربرہم پت پریشور ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرائی۔ مایا ممتا جھگڑا میٹ ترسنا بھکھ، سانتک ست آپ ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئی۔ سادھو سنت فقیر بھگت نیرن کھولن اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ کیریا کر پُرکھ سمرتھ، ہر ستگر تیری وڈ وڈیائی۔ سرشٹی ہوئی تیری تیرے نالوں وکھ، گرہ مندر مل کے وجے نہ کھئے ودھائی۔ من کلپنا سارے رہے ٹھہ، دوس زین بھجن واپو داہیا۔ تیرا اکھراں والا نام رہے رٹ، صفتاں والی جگت وڈیائی۔ جگت دوار دی منزل سکے کھئے نہ ٹپ، برہمنڈ کھنڈ ٹاپوآں پندھ مکائی۔ سچ دوار دا اکو کھول دے ہٹ، نام ندھان سری بھگوان آپ ورتائی۔

ماتو ذاتی لاہائے کھٹ، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ شبدا اگتی ہر اگڑے مار سٹ، سوئی سرت اکال مورت لے جگائیا۔ شبدا دھن سنا احد، نادى ناد آپ جنائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ کایا مندر اندر سچ دوار پا اپنی راس، سرتی شبدا مل کے وجے ودھائیا۔ پنڈھ مکا پرتمہی آکاش، گگن گگنتر لیکھا دے چکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی پت پریشور تیرے آگے اک ارداس، بینتی پنے دتی درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں پورا کر بھوکھت واک، واقع ویکھ جگت لوکائیا۔ بن تیری کریا کھلے کیسے نہ تاک، پردہ اندروں نہ کھئے اٹھائیا۔ دین دنی کر تھکی پوجا پاٹھ، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ بھاگ لگا کیسے نہ کایا ماٹ، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ مہربان مہربان مہربان سنت بھگت صوفی فقیر کہن کلجگ کل کلکی میٹ اندھیری رات، نو سٹ برہم مت سیری بھگونت بھگون اپنی دیا دینی کماٹیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھونلی ضلع گرداس پُر ★

سنت بھگت صوفی کہن پُرکھ اکال سچے سلطانى، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے منگ منگائیا۔ پاربرہم پت پریشور پروردگار دھر دے یار آد انت دے دانی، دیاوان دین دیاں مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست دیپ نو کھنڈ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا میٹ بے ایمانی، مایا ممتا موہ ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبدا نادى تیری ہووے اک نشانی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ پڑدا دینا چکائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر جلوہ بخش جوت نورانی، اندھ اگیان سیری بھگون نو جوان مرد مردان دینا گوائیا۔ پاربرہم پت پریشور پر پُرکھ ہر پردے بنا جان جانی، جاننہار تیرے بتھ وڈیائیا۔ تیری مہا صفت صلاح بے پرواہ لیکھی جائے نال قلم نہ کانی، سیاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بھیو اھیو کھول دے منزل محبوب دس رُوحانی، رُوح بُت ابناشی اچت اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک لیکھا جان جگت عوامی، کامل مُرشد تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت سنت صوفی فقیر آگھن نال زور، بھڑی دروہی تیرا نام خُداٹیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا ہر گھٹ اندر وڑیا چور، ست وست اموک لٹے تھاور تھائیا۔ بنا

تیری دیپ جوت ہویا اندھیرا گھور، سوریہ چنّ کم کسے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے گھٹ نواسی تیری سب نوں لوڑ، لوڑ پندے ساجن اپنا پڑدا دینا چکائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان شبدي ستگر اُٹھ اُٹھ دوڑ، دو جہاناں اپنا پندھ مُکائیا۔ ہوے ہنگتا مایا ممتا کوڑی کریا بھنّ دے ریٹھا کوڑ، امرت امیوں رس پن رسنا جہوا بئی دند دینا چوائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم وچھڑی سب دی جوڑ، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ مانس جنم جگت جہان جاوے سؤر، سؤر پیر سلطان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت سنت کہن پرہو پُرکھ اکال دین دیاں انتشکرن وچ تیری ساچی لوڑ، زرنتر میل میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد نت نوت جگ چوڑی تیرا کھیل اگم لیکھا مُکا دے تور مور، آتم پرما تم پرما تم آتم پردہ رہے نہ رائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع گرداس پُ

سنت بھگت صوفی فقیر کہن پرہم میٹ کلجگ اندھیری راتی، نو نو چار کوڑی کریا دے مُکائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بخش بوند سوانتی، اگم اتھاہ امیوں رس آپ چوائیا۔ نام ندھان سری بھگوان ایکا بخش اگمی داتی، دیاندھ ٹھاگر سوامی اپنی دیا کھائیا۔ کائیا مندر اندر بودھ آگادھ مار جھاتی، پردہ پردیاں وچوں آپ اُٹھائیا۔ تیرے نام رس دا دسے کھئے نہ ساقی، سچ پیالہ دین دیا لا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ گرہ مندر اندر منزل چڑے کھئے نہ گھائی، سچکھنڈ دوار ایکنکار ملن کھئے نہ آئیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی مکے کسے نہ واٹی، پاربرہم پت پریشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دین دنی دا جھگڑا تگ کاغذاتی، تیرا نام کلمہ کرے لڑائیا۔ سچ دا سچ بنے نہ کھئے امدادی، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ صدی چودھویں سرشٹی درشٹی اندر ہوئی باغی، من ہنکار وکار نہ کھئے مٹائیا۔ دھن آتمک شبدا راگ دا دسے کھئے نہ راگی، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ بھڑی کلجگ جیواں سوئی سرت مول نہ جاگی، اکال مورت تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ درگاہ سچ گھر دا دسے کھئے نہ حاجی، حُجرہ حق تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کر مہربان محبوب اگے

واحدی، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوار ایکنکار در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ بھگت سنت فقیر صوفی کہن پرہہ اپنی دین دنی ویکھ، بن نیتز نین اکھ اُٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ودھیا بھیکھ، ست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا نور نورانہ نور سکے کھئے نہ ویکھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات مُلا شیخ، مسائک پنڈت قاضی رہے کُرائیا۔ دھرم دھار دی رُت بسنت مؤلے کھئے نہ چیت، چیتن سُرَت نہ کھئے کُرائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم کرے کھئے نہ بیت، نرگن نرگن میلا میل نہ کھئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر ویکھ اپنی کھید، اوتار پیغمبر گر بیٹھ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچ دوار در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ اوتار پیغمبر گرو تک، نرگن دھار دھیان لگائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ سب دے خالی ہوئے ہتھ، چاروں کُنٹ رہے وکھائیا۔ نرگن سرگن دھار رہے نس، دو جہان بھجن واہو داہیا۔ جدھر تکن چار کُنٹ دہ دشا کلجگ اندھیری رین مس، مست خُماری نام نہ کھئے رکھائیا۔ جو نام کلمہ جگت جگیا سو آئے دس، اکھراں وچ صفتی ڈھولے گائیا۔ اوہناں مانے کھئے نہ رس، رستہ کایا مندر اندر نظر کیسے نہ آئیا۔ بن ہرنامے خالی ہوئے ہٹ، وست امولک کایا گولک نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک خالق پرتپالک پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگت سنت کہن پرہہ ویکھ لے اپنی سرشٹی، سریشٹ اپنا دھیان لگائیا۔ انتر کھلی کیسے نہ درشٹی، دیو آتما وجے نہ کھئے ودھائیا۔ تیرے نام ندھان بیڑے چڑھے کھئے نہ کشتی، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ جائیا۔ صدق بھروسہ رہیا نہ کیسے گرہستی، سانتک ست نہ کھئے جنائیا۔ لیکھا مُکا دے ٹانک جستی، ایکا دوآ بھرم نہ کھئے مٹائیا۔ ساڈی بینتی اسپں پوجا چاہندے ایکنکار اک دی، اک اکلے تیری سچ سرنائیا۔ کھیل ختم کردے پتھر اٹ دی، پاپن پوجن کھئے نہ جائیا۔ دُہائی شاشتر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھدیاں سُرَت کیسے نہ ٹیکدی، من منسا تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ وڈیائی رہی نہ مُن رکھ دی، رکھیشتر مُنیشتر بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ ساچی دھار سمجھا دے پرم پُرکھ پر ماتم آتم گوہند دھار دُھر دے سکھ دی، سکھیا ست سچ جنائیا۔ آسا منسا پیار مُحبت دس دے اپنے بت دی، بتکاری ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری نور نورانی شاہ سلطان جوت اگمی دھار کیسے نہ دسدی، جگ نیتر جگیا سو پیکھن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۷ بھگن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع گرداس پُر ★

بھگت سنت صوفی فقیر کرو نہ سوگ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کالجگ میٹے ہوئے روگ، ہنگتا گرہ دئے ٹڑائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دتے ساچا جوگ، جگتی کایا مندر اندر اک سمجھائیا۔ امرت رس نجہر بخشے چوگ، بوند سواتی اک اکاتی آپ ٹپکائیا۔ شبد انادی انحد سنائے سلوک، سوہلا اگم اتہاہ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک جنائیا۔ صوفی سنت فقیر نہ کرو کوئی وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کریا کرے وچ سنسار، ہر پُرکھ نرنجن اپنی دیا کھائیا۔ ایکنکارا کھیلے کھیل سچی سرکار، آد نرنجن جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا پاوے سار، سری بھگوان ویکھے تھاور تھائیا۔ پاربرہم پرہ پڑدا دئے اتار، برہم میلا ہوئے سہج سبھائیا۔ شبد انادی ناد جنائے دھنکار، انراگی اپنا راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ سنت بھگت صوفی نہ اندر کرو غم، چنتا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا جھگڑا میٹے کایا ماٹی چم، چم درشتی سرشتی انتر نرنتر دئے بدلائیا۔ پون سواسی لیکھا جانے دم، دامنگیر اپنی کرنی کھیل کھلائیا۔ پڑدا لاپے آتم برہم، پاربرہم جلوہ گر ایکا نور کرے رُشنائیا۔ ستجگ ساچا سچ چلائے دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے کرم، کرم کانڈ دا لیکھا دئے چکائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھولے ہرن پھرن، نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ سچ پریتی بخش اپنے چرن، چرنودک امرت جام پیائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا دتے پڑھن، سیکھیا ساکھیات اک سمجھائیا۔ گرہ مندر اندر منزل دتے چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صوفی سنت فقیر انتر ویکھو مار کے جھاتی، پردہ پردہ نشیں آپ اٹھائیا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا پورا کر باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ کتھا کہانی دساں ساچی، ست

ستوادی اپنا حُکم ورتائیا۔ بودھ آگادھا شبد جناواں انادی، انحد ناد آتم دُهن آپ اُپجائیا۔ شرع رہن نہ دیواں مُلا قاضی، صدی چؤدھویں محمد لیکھا پُور کرائیا۔ حضرت عیسیٰ رہے نہ کھئے امدادی، موسیٰ مُسلسل اپنا حُکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا دھرم اک پرگٹائیا۔ سنت بھگت صوفی سُنو اکم فرمانا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کلجگ اتم ورتے پرہ دا بہانا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تخت نواسی رہے کھئے نہ راجا رانا، سیس تاج نہ کھئے کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہونے حیرانا، حیرانی اندر سرب گرلایا۔ نو ست رہے کھئے نہ مانا، مان تان نہ کھئے جنائیا۔ اکو حُکم ورتے سری بھگوانا، بھگون اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون اپنی کرنی ہر کرتا اپنے حُکم نال ورتائیا۔

☆ ۱۸ بھگن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری ضلع کپورتھلا ☆

صوفی سنت فقیر بھگت کہن پرہ تکی تیری چار جگ دی آرجا، عاجز ہو کے بیٹھے دھیان لگائیا۔ بھو آیا نہ کیسے اگئی شبد سار دا، سار شبد سار کیسے نہ پائیا۔ کنڈھا تکیا نہیں آر پار دا، پرا پسنٹی مدھم بیکھری انت کہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا جانیا نہیں اگئی یار دا، اکم اگمڑے تیری وڈ وڈیائیا۔ کھیل تکیا جیو جگت جہان سنسار دا، سنساری بھنڈاری سنگھاری جو بیٹھے کھیل بنائیا۔ تیرا روپ انوپ ویکھیا پروردگار دا، پاربرہم پت پریشور اک دھیان لگائیا۔ در تیرے پن تیری کِریا نہ کھئے پکاردا، پُنہ پُنہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ کلجگ اتم ویکھ تیرا دین مذہب بنیا گڑھ ہنکار دا، ہوئے ہنگتا نہ کھئے گوائیا۔ ست سرُپ کیسے نظر نہ آئے تیرا ست کرتار دا، کرتے پُرکھ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جگت ملیجھاں روپ دھریا غدار دا، بے مکھ ہوئی کوڑ لوکائیا۔ بے خبر سندیسہ دے دے نام خبردار دا، آلس نندرا غفلت سب دی دے مٹائیا۔ وقت سہنجنا کر اپنی ستگر شبد بہار دا، زُٹری اکو اک مہکائیا۔ گلشن مہکا دے ہرجن روپ بنا گلزار دا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ وقت سہنجنا ہونے تیرے درس دیدار

دا، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا دے اوتار پیغمبر گرو مختیار دا، مختیارنامہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جیو جگت جہان اکو تیرا نام ہووے اُچاردا، اکو ڈھولا سوبلا صفت صلاحیا۔ اکو لیکھا ہووے کاتب تیرے لیکھار دا، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ اکو لہنا دینا ہووے مانس ذاتی بھگت دوار دا، بھگون اپنا سنگ رکھائیا۔ کلجگ کوڑا کسے نہ ہووے ونگاردا، کوڑ کڑیار دینا مٹائیا۔ میل ملاوے آتم پر ماتم پُرکھ نار دا، نر نرائن اکو گرہ سہائیا۔ جتھے تیرا شبد اگتی راگ سناوے تیری دھنکار دا، انراگی اگم درڑائیا۔ پرکاش ہووے تیرے ظہور ظاہر دا، نرگن نرور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگت سہیلے کوئی نہ تاردا، صوفی سنت فقیراں درگاہ ساچی سچکھنڈ نہ کھئے بہائیا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ فتح گڑھ ضلع کپورتھلا ★

سنت بھگت صوفی کہن پرہہ کلجگ میٹ اندھیری رین، اندھ اگیان دے چکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کھول نیج نین، لوچن نین اکھ پرتکھ اک گوسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جوڑ بھائی بہین، دین مذہب شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ کوڑی کریا وچ کلجگ جیو مول نہ وہن، نام دھار ایکنکار اک درسائیا۔ صدی چوڈھویں محمد پورا کر دے لہن دین، بیس پیسے حضرت عیسیٰ نال ملائیا۔ لیکھا باقی رہے نہ کھئے بالمیک رمائن، رام رام سیری بھگوانا اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ جن بھگت سنت صوفی کہن پرہہ بخش اگتی وتھ، پریم پریتی اک ورتائیا۔ ستجگ سچ چلا رتھ، رتھ رتھوہی ہو سہائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر دے بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بہنائیا۔ پرکاش کر دے تے اٹھ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ ہر گھٹ اندر دھیرج دے ست، ست سنتوکہ اپنا نام درڑائیا۔ جگت جیواں پوتر کر کے مت، من مت دا ڈیرہ ڈھابیا۔ سچکھنڈ نواسی اکو مارگ دے دس، دہ دشا تیری ہووے سچ پڑھائیا۔ ہر پردے جانا وس، گھٹ گھٹ اپنا آسن لائیا۔ تیری سرن سرنائی جگت جگیا سو جان ڈھٹھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس اک

جگدیش نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دھرم دی دھار چلا دے سچ، سچ دے مالک اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت ۶ مُنشی رام دے گرہ پنڈ بیگووال ضلع ہوشیارپُڑ ★

صوفی سنت بھگت رہے آکھ، بن اکھراں رہے درڑائیا۔ دُھر دے مالک صاحب ابناش، ابناشی کرتے دھیان لگائیا۔ تیری سرشٹی ہوئی گستاخ، من منسا وچ ہلکائیا۔ اتم پر ماتم ناتا تٹا ساک، سبج سترگر میل نہ کھئے ملائیا۔ رُوح بُت دے کھئے نہ پاک، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ جو اوتار پیغمبر گر گئے آکھ، سندیسہ دُھر دا اک درڑائیا۔ سو سب دا لیکھا ویکھ مار جہات، پردہ اوبلا مات اُٹھائیا۔ ست سچ دا رہیا کھئے نہ ساتھ، دھرم دوار نہ کھئے چڑائیا۔ رسنا جہوا ساری سرشٹی کردی پاٹھ، انتر لو نہ کھئے لگائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹ، سچکھنڈ دوارے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرور اکو تیرے اُتے وشواس، وشو دے مالک مہر نظر لینی اُٹھائیا۔

★ ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت ۶ ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ سلیم پُڑ ضلع ہوشیارپُڑ ★

سنت بھگت صوفی کہن پرہو تیریاں انت اڈیکان، بن نینان سرب دھیان لگائیا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران کرن تصدیق، شہادت اوتار پیغمبر گرو رہے بھگتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا اُتے اتم مار آن کے لیکان، لائن عین اپنی دے لگائیا۔ لیکھا ویکھ لکھ چوراسی جیو جی کا، جاگرت جوت بن ورن گوت آپ پرگٹائیا۔ تُوں صاحب سوامی وڈ راجن راج، نر نرائن آگم اتھاپیا۔ تُدھ بن صدی چوڈھویں دے کھئے نہ میتا، متر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھڑی کلجگ اندر ستجگ بدل دے ریتا، ریتوان تیری وڈیائیا۔ کوڑی کِریا رس میٹ دے پھیکا، امرت امیوں رس آپ چوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب تُوں دس دے گیتا، گہر

گمبھیر بے نظیر اپنا حُکم سُنائیَا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جھگڑا میٹ دے مندر مسینا، کعبیاں کرے نہ کھئے لڑائیَا۔ تیرا نام ندھانا
 نوجوانا سب نوں لگے میٹھا، انرس اپنا دے چکھائیَا۔ تن وجود ماٹی خاک پنج تن کوڑا رہے مؤل نہ ریٹھا، وکھ روپ نظر نہ آئیَا۔
 سانتک ست کرا دے ساڈھے تن ہتھ انگیٹھا، ترے گن مایا اگن نہ کھئے جلائیَا۔ جن بھگت کہن پرہہ رنگ چاڑھ اگم مجیٹھا، سنت
 ساجن بیٹھے دھیان لگائیَا۔ آتم برہم دس اپنی پریتا، پریتم اپنا میل ملائیَا۔ جھگڑا رہے نہ اوچاں نیچاں، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیَا۔
 اکو نام کلمہ تیری ہووے حدیثا، حضرتان توں باہر کر پڑھائیَا۔ سچ دوار ایکنکار دس آپ جگدیشا، جگدیشر اپنی دیا کھائیَا۔
 صدی چوڈھویں لیکھا پورا کر دے پیس پیسا، پیس اکیسے اپنا حُکم ورتائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان تیرا اگم باغیچہ، باغبان مہربان مہربان مہر نظر اک
 اٹھائیَا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گرہ پنڈ اور مڑ ٹانڈا ضلع ہوشیار پور ★

سنت بھگت صوفی کہن پرہہ بھگتی دا رہیا کھئے نہ مل، امل تیری سار کیسے نہ پائیَا۔ انتر آتم دیپک سب دا ہویا گل، نرگن
 نور جوت نہ کھئے رُشنائیَا۔ نابھی کھڑیا کیسے نہ پھل، کول رنگ نہ کھئے رنگائیَا۔ امرت سب دا گیا ڈلھ، بوند سوانتی رس نہ کھئے
 چکھائیَا۔ رسنا گاؤندے نال بل، پردے سکیا نہ کھئے وسائیَا۔ ترے گن اگنی بلے کایا چلھ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیَا۔ مایا ممتا وچ
 گئے رُل، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیَا۔ ساچے تول مؤل نہ گئے ٹل، قیمت سچ نہ کھئے چکائیَا۔ بھاگ لگا نہ کیسے گل، گل مالک
 تیری بے پروا ہیا۔ صدی چوڈھویں مانو بوٹا رہیا ہل، پت ٹہنی پھل پھل نظر کھئے نہ آئیَا۔ نوں مالک کرپا کردے صلح گل، سرشٹ
 سبائی دیا کھائیَا۔ چرن چرنودک دے دے دھول، دھول ٹکے خاک رمائیَا۔ آتم پرما تم دس اصول، اصل اپنا پڑدا لاپیا۔ میل ملا
 کنت کنتوبل، ہر کرتے دُھردرگا ہیا۔ تینوں سجدہ کردے پیغمبر رسول، اوتار گرو سپس جھکائیَا۔ سچ بینتی کر قبول، قبل از

تیری وڈیائیا۔ تیرا شبد حُکم سدا معقول، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ تیرے نام دا سچ پنکھوڑا لَین جھول، جیو جہان ہو سہائیا۔ کسے کم نہ آوے شنکر والی ترسول، نام کلمے رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ جن بھگت سنت صوفی در تیرے اکھی ڈھٹھے، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ جھگڑا میٹھ دے مندر مٹھے، مسیتاں مسلہ حل کرائیا۔ ورن برن کر اکٹھے، ذات پات بھرم نہ کھئے بھلائییا۔ بھاگ لگا کایا مٹھے، ساڈھے تِن ہتھ کر رُشنائیا۔ نظر آت ات اٹھے، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ کلجگ جیو تیرے نام جان رتے، رتن امولک لے بنائیا۔ کوڑ وکار اُتے وِجے پا فتح، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ تن وجود کوئی نہ تپے، ترسنا اگن دینی بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سرشٹ سبائی اکو نام چپے، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنا سجن سکے، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اکو گنڈھ پوائیا۔ بنا تیرے درس دوسر ایشٹ کوئی نہ تکی، اکو جلوہ نُور کر رُشنائیا۔ مہربان پُرکھ سمرتھے، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب دے پروان کر ٹیکے متھے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جیو جہان نرگن دھار سرگن تیرے بچے، بچپن سب دا اپنے لیکھے لائیا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ امریک سینگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

صوفی سنت بھگت جن کہن سری بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہونا مہربان، ہر پُرکھ نرنجن پردہ اگم اٹھائیا۔ آد نرنجن دیپک جوت جگاؤنا مہان، ابناشی کرتے اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور ہو سوادھان، ست ستوادی اپنی لے انگرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مار دھیان، دو جہاناں پردہ دے چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو لیکھا ویکھ زمیں اسمان، ظاہر ظہور اپنی کل پرگٹائیا۔ سچ دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، کوڑ نشانے جگت جھلائییا۔ امرت رس ملے نہ پین کھان، رسن وکار کوڑ ہلکائیا۔ انادی دھن سنے نہ کھئے سچ دھنکان، شبد انراگی راگ نہ کھئے جنائیا۔ کایا مندر اندر ہویا سنج مسان، سچ

سمگری ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگت سنت صُوفی کہن کرپا کر ستگرُو میت، مِتر پیارے تیری سرنائیا۔ آتم برہم پاربرہم دس دے ریت، ریتوان انتر نرنتر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی سُنا گیت، اگم اگمڑے اپنا راگ الاہیا۔ نرگن نرُور نرنکار وس چیت، چیتن سُرُتی دے دکھائیا۔ مالک خالق پرتپالک بن جگدیش، جگدیشر اپنا سنگ نبھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ وپریت، پریتم پریت اپنی دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سنت بھگت صُوفی کہن ویکھ کلجگ انت اندھیرا، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ کوڑ کرپا چکا دے ڈیرہ، ست سچ شبد کر شنوائیا۔ بھیو کھلا دے تیرا میرا، آتم پر ماتم نُور اک چمکائیا۔ من کلپنا رہے کھئے نہ جھیڑا، جھکڑا کوڑ نہ کھئے لڑائیا۔ ساڈھے تن ہتھ وسا دے کھیڑا، کھیڑکی بند کوڑی دے کھلائییا۔ شوہ دریا نہ رُڑھ بیڑا، نئیا نوکا اپنے نام چڑھائیا۔ آون جاون رہے نہ اندج جیرا، اُتبھج سیتج پنڈھ دینا مُکائیا۔ مہربان مہربان محبوب کردے مہرا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ثابت رہیا کھئے نہ چیرا، چیلار گر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ سنت بھگت صُوفی کہن کرپا کر پرہو گنوتے، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے بنکتے، بنگ برہم اک جنائیا۔ جیو جہان تیرے منگتے، خالی جھولی دے بھرائیا۔ نام اگتے رنگ دے، مجیٹھی اکو اک دکھائیا۔ جھگڑے مُکا دے بھکھ ننگ دے، بھندارا اٹھ اک ورتائیا۔ جگ چوکرئی گئے لنگھدے، کلجگ اتم ویکھ دکھائیا۔ بچن پورے کردے گوبند چن دے، ماچھوواڑا دے گواہیا۔ تیرے جیکارے ہوون دھن دھن دے، دھن تیری سرنائیا۔ لیکھے مُکا دے سرون کن دے، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ موہ مُکا دے ممتا من دے، منسا سب دی پور کرائیا۔ دکھڑے میٹ دے اندرون غم دے، غم خوار ہو سہائیا۔ جھگڑے چکا دے کایا ماٹی چم دے، چم درشٹی دے بدلائیا۔ حُکم سندیسے دے اک برہم دے، پاربرہم اپنا میل ملائییا۔ چار ورن میت بنا دے ساچے دھرم دے، دھرم دی دھار اک رکھائیا۔ لیکھے رہن نہ کوڑے کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نرگن دھار تیرے وچوں جنم دے، دوسر جنم والی کھئے نہ مائیا۔ اتم پڑدے لاه دے بہرم دے، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ اشارے دے دے نیتر ہرن پھرن دے، نج نین کر

رُشنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار اسیں ونجارے تیرے چرن دے، چرنودک دُھر دا جام دینا پیاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، تیری کِریا نال گُرمکھ تیری منزل چڑھدے، چڑھدے لہندے دکھن پہاڑ اندر باہر گیت ظاہر ظاہر ظہور نرگن یرویر تیرا درشن پائیا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُری ★

سنت بھگت صوفی کہن پرہہ کِریا کر ادتی، دُتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ پریم پیار بخش پنج بھوتی، پنچم اپنا رنگ رنگائیا۔ سُرقتی رہے کیسے نہ سوتی، شبد اشارے نال اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم لا دے رُچی، رچنا اپنی دے دکھائیا۔ کایا کرنی کر سُچی، سنجم دُھر دا دے سمجھائیا۔ منزل محبوب ملے تیری اُچی، اُچ اگم اتہاہ پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جنت زندگی جاوے کیسے نہ لُٹی، کلجگ لُٹیرا نیڑ کیسے نہ آئیا۔ ہونا سہائی چارے کوٹی، دہ دشا دھیان رکھائیا۔ امرت رس دینا گھٹی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ تیری پریت جاوے نہ ٹٹی، ٹٹیاں لینا گندھائیا۔ اپنی دھار دس دو ٹکی، تُوں میرا میں تیرا پڑدا لاپیا۔ من منسا رہے نہ بھکھی، ترپت دینی کرائیا۔ بھاگ لگاؤنا ساچی ککھی، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ تیرا مانو تیرے دوار ہووے سُکھی، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت دھرنی دھرت دھول دھول اُتے آ کے پُچھیں، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیری منزل رہے نہ لُکی، نرنتر پڑدا دینا کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، مہربان مہربان ہو کے ٹٹھیں، بخشش رحمت اپنی سچ کھائیا۔

☆ ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ بیہرم پُر ضلع ہوشیار پُر ☆

سنت بھگت صوفی فقیر کہن پرہہ کرپا کردے کلجگ جیواں کایا مندر، ساڈھے تِن ہتھ وجے ودھائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگی گندر، گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا پرکاش ہووے اندھیری گندر، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ بجر کپائی توڑ دے جندر، انہو پڑا آپ کھلائی۔ منوآ دہ دشا نہ بھوے بندر، ڈوری شبد تند رکھائیا۔ تیرے در سوالی ہو کے آئے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ جیواں انگ لگا اپنے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ شبد ناد و جا مردنگن، انحد نادى دھن پرگٹائیا۔ تیرا پیار مُحبت والا ہووے بھجن، بندگی بندنا سچ دے سمجھائیا۔ دپیک جوتی گھر گھر جگن، شمع نور کر رُشنائیا۔ آتم پر ماتم رہے مول نہ اگن، ناتا بدھاتا لینا جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نیواسی در تیرے آس رکھائیا۔ بھگت سنت صوفی کہن پرہو کرپا کر اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چم، چم درشٹی سرشٹی دے بدلائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ دے چنتا غم، غم خوار اپنا رنگ رنگائیا۔ ممتا موہ رہے نہ ترسنا طم، سانتک ست آپ کرائیا۔ ہوئے ہنگتا بھانڈا بہرم بھن، بھہ ہوئے اک جنائیا۔ تیرے گھر سب دا ہووے جرم، جنم اپنے لیکھے لائیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری اکو ہووے سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ ساری سرشٹی پوچے تیرے کول چرن، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ نیتر کھول دے ہرن پھرن، نج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولے سارے پڑھن، پارہرم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار سنت بھگت سہیلے تیرے چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی دھار جوت وچ رلن، نور نور وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار دین دیاں تیری اک سرنائیا۔ سنت بھگت صوفی کہن پرہہ دے دے نام انڈٹھ، انڈٹھڑی دیا کھائیا۔ غریب نائیاں بننا مت، مٹر پیارا روپ بدلائیا۔ آتم پر ماتم کرنا بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہر گھٹ اندر آؤنا دِس، دہ دشا کر رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی پت، پت پریشور تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی انتر زرتیر میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ سنت بھگت صوفی کہن دے دے نام بھاری وست، امولک اک ورتائیا۔ جھگڑا میٹ دے کپٹ

ہست، کیٹ کیٹاں کر رُشناٹیا۔ نام خُماری دے مست، مست دیوانے دے بنائیا۔ زرگن نُوَر دے درس، آدرش اپنا اک درڑائیا۔ امرت میگھ اگمّا برس، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ جنم کرم دی میٹ حرص، بوس چوراسی دے گوائیا۔ تیرے برہو وچھوڑے وچ رہے تڑپ، رحمت حق دینی کمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نگاہ کر اُپر دھرت، دھول دھول نیناں نیر رہی وبائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں پوری کردے شرط، شرع دا لیکھا دے چکائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک والی عرش، عرشی پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر پروردگار سانجھے یار تیری غرض، غریب زانیاں ہو سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سب دی منظور کر عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ اندھیرا گرد، ستجگ ساچا چند کر رُشناٹیا۔ تُوں یودھا سُوَرپیر مردانہ مرد، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ غریب زانیاں ونڈ درد، دکھیاں دکھ دے گوائیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسچرج، اچرج لپلا دینی جنائیا۔ لہنا پورا کر دے مسیح لیکھا رہے نہ چرچ، چراگاہاں کر رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ کوڑی کیریا چھری شرع میٹ دے کرد، قاتل مقتول مقتول قاتل قتل گاہ بے پرواہ لیکھا دے مکائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ترسیم سنگھ دے گرہ پنڈ خرد ضلع ہوشیار پُر ★

جن بھگتو کلجگ انتر ستجگ ضرور لگے، کوڑ کیریا لوہ موہ بنکار رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا دیپک جوت اکو جگ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کرے رُشناٹیا۔ شبد اگمی ناد دو جہاناں وجے، لوک مات کرے شنوائیا۔ جن بھگت سہیلے لکھ چوراسی وچوں لبھ، سنت ساجن صوفی اپنے رنگ رنگائیا۔ کوڑی کیریا پار کرائے نو دوار حدے، من کلپنا دئے گوائیا۔ نجھر دھار امرت رس چوائے مدھے، ترسنا بھکھ کوڑ دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ دا سچ اک سمجھائیا۔ جن بھگتو ستجگ ساچا مات لوک جاوے آ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کیریا کرے بے پرواہ،

پارہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ اندھ اندھیرا دئے مٹا، ستجگ ساچا چند رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنائے گواہ، شہادت شبد
 نام بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا دئے مُکا، محمد لہنا پور کرائیا۔ عیسیٰ لیکھا دئے چکا، بیس بیسا ہوئے سہائیا۔ گوبند منسا ویکھ
 وکھا، کل کلکی اپنی کل ورتائیا۔ زمیں اسماناں دئے بلا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ کلجگ مایا ممتا میٹے وبا، چاروں
 کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا مارگ لا، لاء نواں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ اندر ستجگ ہووے پردھان، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ سرشٹی
 درشٹی بخشے اک گیان، اگیان اندھیرا دئے چکائیا۔ سب دا ایشٹ ہووے سری بھگوان، سل پاپن پوجن کھئے نہ جائیا۔ آتم دیپ
 جوت جگائے مہان، مہا اپنی اکھ درڑائیا۔ ست دھرم دا سچ ہوئے ودھان، حکم سچ سچ ورتائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو کرن
 پروان، بھگت سنت صوفی سارے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو سنن لا کے کان، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ دھرم دا دھرم
 جھلائے نشان، نشانہ دو جہان وکھائیا۔ نظری آئے دھر دا رام، رمیا اپنا روپ بدلائییا۔ سوبھا پائے گھنٹیا شام، کاہن کاہنا وڈ
 وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے پیغمبران دا امام، عملار تون رست نور الہیا۔ جودھا سور بلی بلوان، کل کلکی اک اکھوائیا۔ جس نوں
 جھکے زمیں اسمان، دو جہان نو نو لاگن پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا ست سوامی ہووے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت سہیلے کرے پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جن
 بھگنو ستجگ ساچا ہووے پرسدھ، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ دھرم دی دھار جنائے بدھ، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ لیکھا پورا کر نو
 ندھ، اٹھاراں سدھ پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں گرمکھاں انتر نرنتر جائے ودھ، تیر انیالا نام چلائییا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈ، ساڈھے تین
 ہتھ کرے رُشنائیا۔ امرت ویائے ساگر سندھ، گہر گمبھیر آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری سدا بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ
 کھائیا۔

☆ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ رُوپووال ضلع ہوشیار پُر ☆

ست دھرم جن بھگتاں دیوے سنگ، انتر آتم سنگ نہائیا۔ سچ پریتی چاڑھ رنگ، جگت جہان اتر کدے نہ جائیا۔
شبد نام وجے مردنگ، دُھن اگئی راگ سُنائیا۔ نیج گرہ ملے اند، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ پرکاش ہووے بن سوریہ چند، جوتی
جوت ڈگمگائیا۔ دین دیاں بنے بخشند، سِری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جگت وکار دیوے دند، ڈنڈاوت بندنا اپنی اک سمجھائیا۔
ہوئے کر کے کھنڈ کھنڈ، ہنگتا گڑھ دئے ٹرائیا۔ دیوے وڈیائی وچ وربھنڈ، برہمنڈ وجے ودھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسنا چھند،
ساچی سیکھیا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میل لے ملائیا۔ جن بھگتاں
دیوے وست نام ائلی، کرتا قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کُلی، گل مالک ہوئے سہائیا۔ لیکھا چکاوے رسنا بُلپس، بردے
اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ چرن کول دیوے دھولی، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ ساچی سیکھیا دئے اصولی، اصل اپنا اک سمجھائیا۔
سندیسہ نام ہووے معقُولی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا
اک سہائیا۔ جن بھگتاں بخشے سچ پریت، پریت اپنی دیا کمائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، نر اکھر کرے پڑھائیا۔ چھتر جھلا اگے
سیس، جگدیش ہوئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے ریت، ریتوان اپنا پڑدا لایا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ دا
ڈیرہ ڈھاپیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ مجیٹھ، بسن بنواری آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، سنمکھ ہو کے سوہا
پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے لیک، مارگ ستجگ اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پتت پاپیاں کرے پُنت، پتت پاوَن اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دھنٹا سنگھ دے گرہ پنڈ گلیاں ضلع ہوشیارپور ☆

جن بھگت کہن پرہ تیری دھار جانے نہ کھئے سوہنگ سو، پرما تم آتم آتم پرما تم تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ نج نیترا انتر نرترا ہووے کیسے نہ لو، لوچن لوئن دیپ اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار کٹ و دھیا موہ، مایا ممتا وچ سرشٹی درشٹی ہوئی ہلکائیا۔ پنچ وکار ہنکار بنیا گروہ، ست ستوادی برہم برہمادی تیری سار کیسے نہ آئیا۔ امرت رس نجہر جہرنا سکے کھئے نہ چو، بوند سواتی اک اکتی ناہی کول نہ کھئے ٹپکائیا۔ دین مذہب ذات پات اک دوجے نال کرے دھروہ، صدی چودھویں پتا پوت بنیا روپ قصائیا۔ پاربرہم برہم سکے کھئے نہ چھوہ، سرت شبد جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ پڑدا لہ سکے نہ کوئی ایک دو، دوآ ایک رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کایا رہیا کیسے نہ ست، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ آتم برہم جانے نہ کھئے تت، تتو تیرا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بہتر ناڑی ابلے رت، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دی دھار رہیا نہ جت، سنتوکھ وچ نہ کھئے سہائیا۔ نج نیترا کھلے کیسے نہ اکھ، پرتکھ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ مالک ہونا سہائیا۔ نرگن نور جوت کر پرگٹ، پرگنے دین مذہب ویکھ تھائوں تھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سانجھا کھول ہٹ، ذات پات دا جھگڑا دے چکائیا۔ وست اگئی نام دے وتھ، امولک آپ ورتائیا۔ ٹوں صاحب سرب کلا سمرتھ، سوامی نور لایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا گا کے گئے جس، صفتاں وچ ڈھولے سولے راگ ناد شنوائیا۔ اتم تیرا راہ سارے رہے تگ، بے نظیر بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن صدی چودھویں تیری اتم آسا، محمد محبوب تیرا دھیان لگائیا۔ حضرت عیسیٰ ہون نہ دینیں نراسا، ... .. اپنا پڑدا لایا۔ گوہند پورا کر بھرواسا، بھانڈا بھرم جگت بھٹائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاشا، دو جہاناں نظری آئیا۔ ٹوں مالک اک ابناشا، کرتا دھردرگاہیا۔ کلجگ اتم ویکھ اپنی راسا، بن گوپی کابن کھیل کھلائیا۔ تیرا آتم رہیا نہ کیسے سواسا، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد ماٹھا، شودوالے رہے گر لائیا۔ نیترا رووے تیرتھ تاٹا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی مارے دھائیا۔ امرت رس رہیا نہ گوہند باٹا، بوند سواتی نہ کھئے چوائیا۔ چار ورن

اٹھاراں برن پیا گھاٹا، دین مذہب دین دُہائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تیری آتم مارے آوازا، شبدي شبد دھار شنوائیا۔ تُون شاہو بھوپ وڈ راجا، رعیت دو جہان ویکھ وکھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار کل دھاری مات لوک ویکھ جگت سماجا، سمگری سب دی پھول پھولائیا۔ مانو ذاتی انتر سب نوں لگا داغا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگا، دوس رین کُرائیا۔ پن تیری کِریا سویا جیو کھئے نہ جاگا، سُرَت شبد نہ کھئے ملائیا۔ مہربان محبوب کلجگ اتم بدل دے رواج، سَتجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا شبد دے انراگا، انحد نادی اپنی دُھن اُچائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ خیال سنگھ دے گرہ پنڈ دسوبا ضلع ہوشیار پُری ★

جن بھگتو تہاڈا جنم ستگر لائے مُجرے، رائے دھرم دا مُجرم رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈی صفت صلاح وڈیائی آپ اُچرے، جگت اُچارن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ راتیں ستیاں درس وکھائے کایا حُجرے، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے مانس جنم سُدھرے، ودی سُدی دا لیکھا دتا مُکائیا۔ تہاڈی خاطر نرگن دھار ہو کے اُترے، اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ پُوت سپُوت بنائے سپُترے، سو پُرکھ نرنجن اپنی گود ٹکائیا۔ لیکھا رہے نہ کھئے مات لوک دی نُکرے، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ تہاڈا جیون محل سچکھنڈ دوارے اُسرے، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کیسے سمجھ نہ دیوے دوسرے، دو جہاناں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈے جنم کرم ہوئے سُرکھرے، لیکھا اور ربیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتو تہاڈا جنم ستگر بھینا، بندگی اور رہی نہ رائیا۔ شبدي دھار بنائے بیٹا، پتا پُوت گود سہائیا۔ دُھردرگاہی بن کے کھیوٹ کھیٹا، نئیا نوکا نام چڑھائیا۔ آتم پرماتم کرے ہیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار جگ نہ بھلیا چیتا، چیتن سب نوں لے کرائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے نیتا، نج نین درس وکھائیا۔ جنم کرم دا پورا کر کے لیکھا، اگلا لہنا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار وکھائے اکو سچکھنڈ
دیسا، دشا اور نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ وطن سنگھ دے گرہ پنڈ شریں پُر ضلع ہوشیار پُر ★

جن بھکتو تہاڈا گرہ سہاؤنا، سہنجنا اکو نظری آئیا۔ جتھے وسے سری بھگوانا، بھگون میتا دھردرگاہیا۔ دیپک جوت جگے
مہانا، نور نورانہ سوبھا پائیا۔ چہپر چہن نہ کھئے چھہانا، چار دیوار نہ ونڈ ونڈائیا۔ سورہ چند کھئے نہ بھانا، منڈل منڈپ نہ کھئے
وکھائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ کھئے اسہانا، دھرنی دھول نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی سیتا نہ کوئی راما، اشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ نہ کوئی گوپی نہ
کوئی کابنا، بنسری دھن نہ کھئے شنوائیا۔ نہ کوئی پیغمبر پڑھے کلاما، صفتی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی منتر ستناما، نہ کوئی فتح
ڈنک وجائیا۔ نہ کوئی تیرتھ تٹ اشنا، جل دھار نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے مندر مسجد شودوالا مٹھ نشانہ، گرودوار نہ ونڈ ونڈائیا۔
نہ کوئی رسنا جہوا بتی دند گانا، اکھراں والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی برہم پاربرہم ویکھو مار دھیانا، لوچن نین نیتراکھ نہ کھئے
کھلائیا۔ نہ کھئے ناد دھن دھنکانا، دھنی ناد نہ کھئے سنائیا۔ نہ کوئی امرت رس پینا کھانا، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائیا۔ نہ کھئے بستر سیج
جگت سنگھاسن دسے سرانا، تکیہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو دیوے چرن پریتی ساچا دانا، داتا دانی دیاوان دین دیال آپ ورتائیا۔

☆ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈاں ضلع ہوشیارپور ☆

جن بھگت کہن پرہ تیری ایک اوٹ، کلجگ انت سری بھگوان بیٹھے دھیان لگائیا۔ شبد اگئی نرگن سرگن لا دے چوٹ، سوئی سرت اکال مورت دے جگائیا۔ کورئی کریا ہومے ہنگنا اندروں کڈھ دے کھوٹ، مایا ممتا موہ وکار رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ویکھ اپنا گوت، دئی دویت پردہ دے چکائیا۔ اکو بخش نرمل دھار اپنی جوت، نور نورانے نور دے چمکائیا۔ امرت رس نام خُماری کر مدہوش، مدھر دھن دھر دے کاہن اک سنائیا۔ آسا منسا پوری کردے لوچ، نیج نیترا نتر دے کھلائییا۔ من کلپنا رہے کوئی نہ سوچ، بدھی تون پرے کر پڑھائییا۔ اکو سنیے تیرا نام سلوک، سوہلا ڈھولا دینا درڑائییا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پندھ مکائییا۔ ہومے رہے کیسے نہ روگ، نون سو اکھڑ دینا جنائییا۔ سیج سوامی انترجامی سیج دوارے کر اپنا سنجوگ، سنجوگی ہو کے میل ملائییا۔ جن بھگت تیرا سپہ نہ سکن وجوگ، وچھوڑے وچ دین ڈبائییا۔ پاربرہم برہم دس اپنی مؤج، مجلس اپنے نال رکھائییا۔ ڈرمت میل اندروں دھوت، پت پتیت دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن وکھا اپنے چوج، چوجی ہو کے کایا چولے اپنی دیا کئییا۔

☆ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیارپور ☆

جن بھگت کہن پرہ میٹ اندھیرا اندھ، اندھ اگیان دے گوائیا۔ کر پرکاش اگئی چند، نرگن جوت جوت رُشنائییا۔ ہومے ہنگنا ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائییا۔ انتر آتم دے اند، اند اند وچوں وکھائییا۔ ست سروپ پا ٹھنڈ، اگنی آگ دے بچھائییا۔ نون میرا میں تیرا گائیے چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دا میٹنا پندھ، پاندھی سفر نہ کھئے بھوئییا۔ جگ جنم دی ٹئی لینی گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی اپنا جوڑ جڑائییا۔ تیری دھار ہووے نہ رنڈ، سہاگن کنت کنتوبل لینی اپنائیا۔ امرت دھار نیر وھاؤنا گنگ، سیر ساگر اک پرگٹائییا۔ جگت جہان جائے لنکھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ آتم سیج سہاؤنی پلنگ، سیج

سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نام شبد و جاؤنا مردنگ، ناد انادی آپ پرگنائیا۔ در ٹھانڈے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم سارے آساوند، خواہش تمنا تیرے آگے رکھائیا۔ تیرے حکم دے حکم پابند، بندنا وچ سیس نوائیا۔ مائس جنم نہ ہووے بھنگ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر اپنی آپ، اپنی دیا کھائیا۔ تُوں ترے گن مایا توڑ دے تاپ، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ ہوئے روگ نہ رہے سنتاپ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ پت پت پت کر پاک، پت پاون تیرے بتھ وڈیائییا۔ نام اگنی چڑھا راتھ، رتھ رتھوہی ہو سہائییا۔ آتم برہم دس گاتھ، پر ماتم میلا میلنا سہج سُبھائییا۔ ساڈے خالی ویکھ ہاتھ، وست سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے چرن چھوہیئے مستک ماتھ، ٹگا خاک خاک رمائییا۔ سب دی دُرمت میل کاٹ، کٹاکش اپنا نام لگائییا۔ کلجگ اتم مکے واٹ، اگلا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ تیری جوت وچ ہووے نواس، استھان بھومکا اکو سوہا پائییا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، مہربان ہونا سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی پوری کرنی آس، نراسا رہن کھئے نہ پائییا۔

★ ۲۱ بھگن شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

صوفی سنت بھگت سارے اکٹھے ہو کے کہن، درگاہ ساچی سچکھنڈ پرہہ چرن دھیان لگائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دنی ویکھ اپنے اگے نین، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اگنی اکھ کھلائییا۔ ساچا مٹر پیارا دسے کھئے نہ سین، سجن سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا نال رمائن، رام کرشن ایشٹ نہ کھئے وڈیائییا۔ ساچے کلمے کرے کھئے نہ گائن، پیغمبراں سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ نام ست لے کھئے نہ لہن، خالی بتھ سرب وکھائییا۔ ڈنکا وجے فتح نہ عین، گرہ مندر نہ کھئے شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی آوے کیسے نہ چین، چار کُنٹ کوڑ ہلکائییا۔ جگت جگیا سو پاون وین، لکھ چوراسی رووے مارے دھائییا۔ گرو چیلے ہوئے طرفین، مُرید مُرشد

سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ مایا ممتا و ہندا و ہن، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ ناتا تٹا بھائی بھین، پتا پوت نہ گود اٹھائیا۔ جھگڑا پیا ہندو مسلم عیسائی سکھ پارسی بودھی جین، وپریت ہوئی لوکائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل وچ ہندوائن، دو جہاناں مالک دیا کھائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر نر نرائن، نر ہر اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ جگت گلین، گلہ رہن کھئے نہ پائیا۔ نیتر روندے ویکھ حسن حسین، کربلا رووے مارے دھائیا۔ لاڑی موٹ چار کُنٹ اٹھ ویکھ ڈین، کال نگارہ ڈنک رہیا وجائیا۔ جھگڑا تگ شرع شران، شریعت اپنا روپ بدلائیا۔ تیرے تیرے نالوں بوئے پرائن، پرا پسنتی مدھم بیکھری سار کیسے نہ آئیا۔ جگت منسا بنی قصائن، چھری کوڑ ہتھ اٹھائیا۔ امیر غریب اک دو جے نال کھپن، راؤ رنگ کرے لڑائیا۔ ساچا نام بستر ملے کیسے نہ گہن، تن شنکار نہ کھئے کرائیا۔ روّلا پایا پنج پنچائن، پنچم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ست دھرم دی دسے کیسے نہ لائن، مارگ تیرا گئے بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، صدی چودھویں چار کُنٹ دہ دشا نیتر نین سرب شرمائن، ستمکھ ہو کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

جن بھگت صوفی سنت کہن پرہ تیرا ناتا گیا ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ انتر لو سب دی گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کھئے جڑائیا۔ امرت جام ملے کھئے نہ گھٹ، امیوں رس نہ کھئے چکھائیا۔ کیرپا کر ابناشی اچت، پارپرہم پرہ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا بدل دے رت، ستجگ ساچی رت دے مہکائیا۔ اُجل کر جیواں مکھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ اپنے نام دا بخشیں سکھ، چرن پریتی اک سرنائیا۔ اُٹا رہے گریہ نہ رُخ، نو اٹھاراں دا گیرا چکائیا۔ تیرا مانو بوٹا رہیا سک، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ نرگن دھار آ کے پُچھ، نرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ غریب نائیاں گودی چُک، کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ اپرادھی رہے کھئے نہ ست، سٹ ڈلارے لے اپنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بُت، پنچ ت وجے ودھائیا۔ مہربان مہربان ہو کے اٹھ، مہر نظر ٹکائیا۔ بھگتاں سننن اُتے تھ، گرمکھ اپنے گھر وسائیا۔ اتم تیری سب نوں اوٹ، اوڑک تیری آس رکھائیا۔ سرت شبد لگا دے چوٹ، چوٹی

چڑھ کے لے جگائیا۔ ہوئے اندروں کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ بنائیا۔ تینوں لہدے کوٹی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے پردہ دینا اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ کوڑی کریا کڈھ دے سوچ، سمجھ اپنے نال رکھائیا۔ سچ پریتی بخش دے جوگ، جوگیش ہونا سہائیا۔ ہوئے ہنگنا کٹ دے روگ، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دے دے چوگ، جُغلی نندیا توں باہر رکھائیا۔ آتم رس بخش بھوگ، بھسمڑ اپنا میل ملائیا۔ کلجگ اتم کر سنجوگ، وجوگ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھاگ لگا کے کایا بنک کوٹ، در دوارا ایکنکارا اکو اک سہائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگا سنگھ دے گرہ پنڈ گالڑیاں ضلع ہوشیار پُڑ ★

جن بھگت کہن پرہ کلجگ کر وقت سہنجنا، انتشکرن بدل خلق خدائیا۔ مہر کر مہربانا درد دکھ بھے بھنجنا، جگت ساگر پار دینا کرائیا۔ نج نیتر گیان دے اپنا انجنا، نین اگم کر رُشنائیا۔ سچ دوار کرا دھوڑی مجنا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ پوتر ہووے ماٹی خاک بدنا، بدی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اکو رنگ رنگا دے اعلیٰ ادنیٰ، ذات پات دے گوائیا۔ دُھردرگاہی بن سجننا، سین اک اکھوائیا۔ تُدھ بن کلجگ کوڑا بھانڈا موں نہ بھجنا، بھجن بندگی والے سارے دین دُہائیا۔ ست دھرم دا مارگ موں نہ لگنا، لگ ماتر دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھابیا۔ در تیرے ٹھانڈے اکو بندنا، بندگی سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ کریا کر گوپال مورت مدنا، مد سوڈن تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کر اگمی مہربانی، محو محبوب اپنی دیا کمائیا۔ پرکاش کر جوت نُور نُورانی، نرگن نرویر نراکار نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ طغیانی، ہوئے ہنگنا دے چُکائیا۔ لکھ چوراسی بن جان جانی، جاننہار تیری سرنائیا۔ تیری مہا لکھی نہ جائے قلم کافی، کائنات نہ کھئے چترائیا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹ دیوانی، شاستر سمتر رہے گر لائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ رووے پانی، گنگا گوداوری

جہنا سُرسی نیر و ہائیا۔ تیری سمجھ سکے کھئے نہ بانی، بان انیلا تیر نہ کھئے لگائیا۔ صدی چوڈھویں منزل چڑھے نہ کھئے رُو حانی،
 رُو ح بُت نہ وجے ودھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئی بے ایمانی، دین مذہب ذات پات ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلپنا کرے نہ کھئے
 قُربانی، کایا کجے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ کورُ نشانی، دہ دشا ڈنک وجائیا۔ جلوہ رہیا نہ کیسے پیشانی، نُور ظہور نہ
 کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوار ایکنکار اک اکلے تیری آس رکھائیا۔
 جن بھگت کہن پرہ دے دے اگئی دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ ست سچ تیرا اصول، اصلیت اپنی دے سمجھائیا۔ کلجگ انت
 مُکا دے مول، امل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جے تیری سرشٹی گئی بھول، بھلیاں گلے لگائیا۔ تُوں مالک کنت کشتوبل، ہر کرتا اک
 اکھوائیا۔ دُہائی دیندے تیرے پیغمبر رسول، ویکھن تھائوں تھائیا۔ سب دی بینتی کر قبول، عرض آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جن
 بھگت سہیلے تیرا شبہ پنگھوڑا لین جھول، بُلارا دو جہان جھلائییا۔ شبہی حُکم دے معقول، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت کہن پرہ خالی بھر دے جھولی،
 وست اگم ورتائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر بول دے بولی، انبولت اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا دے کایا چولی، ساڈھے تِن ہتھ
 وجے ودھائیا۔ بجر کپائی پڑدا کھولیں، نج نین کر رُشنائییا۔ منوآں من نہ پاوے رُولی، پنچ وکار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ملے وڈیائی اُپر
 دھولی، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پورا کر قُولی، قُول اقرار کھوج کھوجائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ
 ہر پردے اندر کلجگ پاؤندا رُولی، اٹھے پھر شور مچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 سوامی انترجامی گھٹ نیواسی دیا کھائیا۔ جن بھگت کہن کِریا کردے سِندھ ساگر، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا
 گاگر، ساڈھے تِن ہتھ وجے ودھائیا۔ نرم کرم کر اُجاگر، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ دھرم ونجارا بن سوڈاگر، سوڈا اکو اک
 وکھائیا۔ نام رتن دے رتناگر، رتی رت رنگ رنگائیا۔ تُدھ بن کرے کھئے نہ عادل، انصاف نظر کھئے نہ آئیا۔ دُنیا دا جھگڑا میٹ مقبول
 قاتل، قتل گاہ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اپنا درشن دے باطن، ظاہر ظہور کر رُشنائییا۔ سنت صوفی سارے تینوں آکھن، بھگت
 بیٹھے دھیان لگائیا۔ انتر زرتیر نام وچن، رسنا جہوا بُل نہ کھئے بلائییا۔ تُوں صاحب پُرکھ ابناشن، پارہرم بے پرواہیا۔ سچ

سوامی پا راسن، سُرتی شبد گوی کاپن ناچ نچائیا۔ لیکھے وچ پوری کر آسن، نِراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسن، وسیا ہر گھٹ تھائیا۔ آد انت نہ بوئے وناسن، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ اُچ اگم پاک پاکن، پلِیت تیری بے پرواہیا۔ ساچی منزل چڑھا گھاٹن، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جنم جنم دی مکے واٹن، چوراسی گیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل پرتھی آکاشن، گگن گگنتر نرنتر انتر پردہ اوبلا بن شبد وچولا دینا چکائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جیا لال دے گرہ تلوڑا شہر ★

جن بھگت سنت صوفی کہن شہنشاہ بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلائیا۔ امرت آتم بخش اگما سپر، دُھر دی دھار جام پیاٹیا۔ ست سنتوکھ بخش دے دھیر، دھرم دھار درڑائیا۔ جھگڑا مُکا دے شاہ حقیر، اُچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست سچ دی دس تدبیر، طریقہ دُھر دا اک سمجھائیا۔ دین مذہب دی میٹ لکیر، لائن عین اک وکھائیا۔ شرع چھری نہ رہے شمشیر، قتل گاہ نہ دے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت سنت صوفی کہن پُرکھ اکال کر سخاوت، سُخن سب دا پور کرائیا۔ دُھر دا نام دے نیامت، نر نرائن دیا کھائیا۔ من منوآ میٹ بغاوت، بغلگیر کر لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے عداوت، عدل انصاف اک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ بناوٹ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو رہے اڈیک، جن بھگت سہیلے دھیان لگائیا۔ اپنی آد انت دی ویکھ یاریخ، تواریخ دُھر دی پھول پھولائیا۔ جس دی دھار سدا باریک، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں تن وجود کرے نہ کھئے تصدیق، شہادت مات نہ کھئے بھگتائیا۔ سو سب دی آسا پوری کرنی اُمید، آمد وچ بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دین دیا کھائیا۔ جن بھگت صوفی کہن تیرے آگے اکو سجدہ، سپس جگدیش جھکائیا۔ ویکھ کھیل اپنے گھر دا، لوک مات نین اٹھائیا۔ ساچا بنے کھئے

نہ بردا، بندی خانہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ تیرا نام کلمہ رسنا جہوا جیو جنت پڑھدا، سادھ سنت صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ بھڑی تیرا منتر
 کھئے نہ پڑھدا، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ اشنان کرے نہ کھئے ساچے سر دا، اٹھسٹھ بھجن واپو داہیا۔ پیار ملے نہ نرائن نر دا،
 نیج نین لوچن نیتر اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ مان مٹے نہ ہنکاری گڑھ دا، وکار ہنکار نہ کھئے تجائیا۔ پنچ وکارا گھر گھر لڑدا، دوس رین
 کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، وست امولک اگم ورتائیا۔ سنت بھگت صوفی کہن
 مہربان پروردگار لاشریک، شرع شرکت دے گوائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، طوبی تیرا نام دُباٹیا۔ سارے تیری کرن اڈیک، جگ
 چوگری بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، محمد ویکھے چائیں چائیا۔ عیسیٰ تکی پیس پیس، پیس پیس ہر جگدیشے
 تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ صوفی سنت فقیر
 کہن ساڈی چرن کول نمسکار، نمو نمو سوس جھکائیا۔ ویکھ وگس کر وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں
 دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کوڑ ککرم ودھیا وبھچار، مایا متا موہ ہلکائیا۔ سجن دے نہ کھئے میت مُرار، سچ پریتی سنگ نہ
 کھئے رکھائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نار، نر نرائن ہونا سہائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دے نہ کھئے مختیار، چار کُنٹ دہ دشا سر ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب شرع دی مارے للکار، شریعت وچ کُرائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اٹھ ویکھ سچی سرکار،
 پاربرسم پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار اپنا دھیان لگائیا۔ نو نو چار دے ہار، نو ست دے دُباٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در دوار ایکنکار خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت کہن آد انت دے مالک، مہربان تیری
 سرنائیا۔ کیرپا کر خلق دے خالق، مخلوق رہی کُرائیا۔ تھہ بن دے نہ کھئے ثالث، ست سُخن نہ کھئے درڑائیا۔ بن تیرے حق دے
 نہ کھئے عدالت، انصاف سچ نہ کھئے کمائیا۔ کلجگ جیواں شبد دھار اکو دے ضمانت، ضامن اپنا آپ بناٹیا۔ آتم ویکھ اپنی امانت،
 ساڈھے تن ہتھ اندر پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا آؤنا ہووے اچانک، اچنچیت اپنی کل ورتائیا۔ کلجگ سماں تگ
 بھیانک، بھے بھو اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ
 نواسی پُرکھ ابناشی دین دیا لے اپنا رنگ رنگائیا۔ صوفی سنت کہن تیرا نام دُباٹیا، دروہی دروہی حال سُنائیا۔ کیرپا کر جگت

گوسائیں، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا آپ اٹھائیا۔ تڈھ بن پکڑے نہ کھئے باہیں، بلہین ہوئی لوکائیا۔ پر ماتم آتم ہوئی جدائی، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ امرت جام دے پیائی، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد ناد سُنائی، انحد نادی ناد و جائیا۔ نرگن جوت کر رُشنائی، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ آتم برہم دے سمجھائی، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ سچ دوارا دے درسائی، درس دید اک کرائیا۔ سچکھنڈ کھنڈ دوار بہائیں، سُکھ آسن اک کُکائیا۔ جنھے جنھے پھیر کھئے نہ مائی، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی کتنی پہاہی، پہاسی جم نہ کھئے لٹکائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزائی، چترگیت نہ ویکھ وکھائیا۔ کیرپا کرنی بے پرواہی، بے انت تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد انت دا ساچا ماہی، مہربان نورِ الہیا۔ جس کارن گوہنڈ بوٹا پٹیا کاہی، کائنات ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ رہبر بننا دو جہان راہی، رستہ اکو دینا درڑائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا دینا مکائی، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ ڈھر دا ڈھولا سچ سندیسہ نام سُنائی، کلمہ اکو گائیا۔ واحد اپنی رمز لگائی، واہ واہ اپنا پڑدا لاہیا۔ تیرا میلا ہووے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ تُوں جلوہ گر نورِ الہی، عالمین اک اکھوائیا۔ شاہ پاتشاہ تیری سچّی شہنشاہی، سچکھنڈ دوار نظری آئیا۔ جھگڑا مُکاؤنا تھل اسگاہی، گہر گمبھیر اکو گرہ دینا درسائیا۔ تیرے چرن کول کول چرن ہووے سرنائی، سرنگت اک اکھوائیا۔ سنت بھگت صوفی کہن تیرا نام دہائی، دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ کلجگ جیواں کوڑی میٹنی شاہی، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ صدی چوڈھویں انت بچائی، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا ڈھولا گیت ناؤں زرنکار سُنئے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر گگن گگنتر ہر گھٹ جیو تیری دھرم دھار دی وجے ودھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر سنگت دے نوٹ تلواڑا شہر ★

پُرکھ ابناشی کیرپا دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کھائیا۔ نرگن سرگن ویکھ اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ لہنا تگ تئی اوتار، ترے گن اتیتے اپنا پڑدا لاہیا۔ پیغمبران پا سار، مہاسار تھی اپنا بل پرگٹائیا۔ گروآں کر وچار، وچر

کے سب نوں دے دِرڑائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، نُوں چند نہ کھئے رُشنائیا۔ شاستر سمرت پڑھ پڑھ تھکا سنسار، وید پُران
 انجیل قرآن پھول پھولائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ تک گُرودوار، نو کھنڈ ستّ دیپ اپنا پڑدا لاییا۔ چار جُگ دے صفتاں والے
 نام ویکھ زینکار، نر نرائن دھیان لگائیا۔ بھڑی چاروں گنٹ آئی ہار، دروہی تیرا در نہ کھئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں اتم سارے گئے
 ہار، بلی بل نہ کھئے وکھائیا۔ ڈنڈاوت بندنا وچ ساڈی نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جاتے ہو ظاہر، پُرکھ بدھاتے
 اپنا ظہور دے پرگٹائیا۔ کلکاتی کر خوار، کوڑ وکارا دے مٹائیا۔ شبد کھنڈا کھچ کٹار، کٹاکش نام والا لگائیا۔ دو جہاناں ہو
 اُجیار، اُجل اپنا آپ کرائیا۔ دین دُنی ویکھ دُکھیار، دُکھیاں درد مٹائیا۔ تُوں مالک سانجھا یار، پروردگار اگم اتھاپیا۔ در ٹھانڈے
 اک پکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ جھگڑا میٹ دے نو دوار، جگت واسنا رہے نہ رائیا۔ شاہ رگ دے اُپر چڑھ شاہ سوار، اپنا
 پندھ مُکائیا۔ ترے کئی دا لیکھا دے نوار، سرت ترت بھیو چُکائیا۔ شبد انادی دے دُھنکار، اگئی دُھن سُنائیا۔ امرت بخش
 ٹھنڈا ٹھار، ٹھاکر ہو کے دے ورتائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ گھر وچ گھر دے ظاہر، زرگن تیرا نُوں
 رُشنائیا۔ پھڑ بانہوں جانا تار، ترے گن اتیتے اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوار کھولنا کواڑ، بندی خانہ میرا دینا ٹڑائیا۔ ساچی منزل دینا
 چاڑھ، مزل پچھلی پندھ مُکائیا۔ تیرا دھرم دا دے اکھاڑ، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ مالک بنا اکو لاڑ، لاڑا شہنشاہیا۔ تیری
 دھار شبد سار وچ سار ملے زینکار، نراکار تیرے گرہ وجے ودھائیا۔ سچ سنگھاسن کرنا پیار، پریتم اپنا پریم وکھائیا۔ آتما پرماٹما
 میل ملاؤنا کنت سہاگی نار، سنجوگ لینا بنائیا۔ بن ہتھیاں توں کران نمسکار، گھر ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انت کنت بھگونت مہر کرنی اپر
 اپار، اپرمپر سوامی انترجامی پڑدا دینا اٹھائیا۔

☆ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ تلواڑا شہر ☆

جن بھگت کہن پرہہ اکو آسا، آسا تیرے نال رلائیا۔ چرن پریتی دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ نام بخش سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ کایا منڈل پا راسا، سرت شبد گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ نج گرہ تیرا دسے واسا، واسطہ اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ تیرا روپ نظری آوے پرتھی آکشا، گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ چوراسی وچوں ہووے بند خلاصا، بندی چھوڑ دیا دینی کھائیا۔ تیرے در توں جائے نہ کھئے نراسا، نراستا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دے پاسا، کروٹ اپنی لے بدلائیا۔ تون آد جگاد صاحب پُرکھ ابناشا، پاربرہم بے پرواہیا۔ شنکر ویکھے اُپر کیلاشا، برہما برہم دھیان لگائیا۔ وشنوں تیرے نام دی بولے بھاشا، پیشینگوئی رہیا درڑائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے شاہو بھوپ شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ کلجگ کوڑی کریا توڑے ناتا، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ چار جگ دا پچھلا کڈھ کھاتا، فرداں پھولے تھاوں تھائیا۔ سو پُرکھ اکالے دین دیا لے تون سرب کلا سمراتھا، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ غریب زانیاں من آکھا، کوجھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ تون دھردرگاہی دیونہارا داتا، وست اگم دے ورتائیا۔ اتم پرما تم پرما تم آتم تون میرا میں تیرا سریشٹ سبائی ہووے جاپا، جگ جیون داتے اکو نام دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم ورتے پرتھی آکشا، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال من چائیں چائیا۔

☆ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ تلواڑا شہر ☆

جن بھگتو میں سب دا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطانی، ہر پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ ایکنکارا مرد مردانی، آد زرنجن نور الاہیا۔ ابناشی کرتا حکمرانی، سری بھگوان وڈ وڈیائیا۔ پاربرہم کھیل مہانی، پت پریشور ہو کے آپ کرائیا۔ شبدي دھار ست بلوانی، یودھا سور اک پرگٹائیا۔ وشن برہما شو جس دی نشانی، نشانہ نرگن دھار اک پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی جس دی بنی کھانی، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ ترے گن مایا کھیل نادانی، زرویر اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوگری کھیل

کھیلار وچ دو جہانی، نرگن سرگن اپنا وپس وٹائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں کر دُھر فرمانی، نام ندھانا اک درڑائیا۔ لیکھا لیکھ مستک
 پیشانی، اپنا بھو کھلائییا۔ کلجگ اتم ویکھا مار دھیانی، نو کھنڈ ست دیپ دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ ودھی بے ایمانی، بیوہ
 روپ ہوئی لوکائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار چڑھی طغیانی، چار ورن اٹھاراں برن رہی رڑھائیا۔ ست دھرم رہیا نہ جسم
 جسمانی، ضمیر بدلی کوڑ لوکائیا۔ منزل چڑھ نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت نہ وجے ودھائیا۔ من منوآ ہویا ابھانی، من کا منکا نہ کھئے
 بھوائیا۔ امرت رس ملے کیسے نہ ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ روون مارن دھائیا۔ گر در مندر مسجد مٹھ دسے کوڑ نشانانی، نام نشانہ نہ کھئے
 جھلائییا۔ ہر پردے اندر مایا متا کیتی ویرانی، ویری میت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کیسے دی لیکھے لگے نہ ترل جوانی، جو بن سچ نہ کھئے
 ہنڈھائیا۔ سُرَت شبد سُنے نہ کھئے دُھنکانی، دُھن ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوت جگے نہ دیپک نرگن نور نورانی، اندھ اگیان نہ کھئے
 مٹائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحی میری پڑھدے جگت اکھراں نال بانی، سوپلے ڈھولے گائیا۔ مہربان مُحبت کر کے منگن
 نہ سچا دانی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بنا گوبند دی دھار سچ کرے نہ کھئے قربانی، کربلے والے روون مارن دھائیا۔ صدی چودھویں
 چوڈاں طبق ہوئی حیرانی، حیرت وچ سارے نین اٹھائیا۔ شرع دی کوئی کٹ نہ سکے غلامی، غریت اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔
 پروردگار سانجھا یار نہ ملے امامی، عملاں توں ربت نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگتو جدھر تکاں میرے نام دی ہووے بدنامی، بدی دا
 ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ سچ سُنے نہ کھئے پیغامی، پیغمبر بیٹھے سپس جھکائیا۔ انت لیکھا مُکنا ویکھو اسلامی، اسم اپنا اک درڑائیا۔
 پُرکھ اکال کہے میں مالک خالق پرتپالک والی دو جہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں اکو منزل دسے آسانی،
 پریم بھگتی وچ احسان نہ کھئے جنائیا۔

☆ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ریشم سینگھ دے گرہ پنڈ مکیریاں ضلع ہوشیار پُر ☆

جن بھگتو میں ہر گھٹ اندر ویکھاں، لکھ چوراسی اندر دھیان لگائیا۔ کرم کانڈ رہن نہ دیواں بھلیکھا، بہرم وچ نہ کھئے بہرمائیا۔ میرا آد انت انڈٹھڑا دیسا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بدلاں ویسا، ویس انیکا روپ بدلائیا۔ دو جہاناں بناں نیتا، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ سب دا پڑدا جاناں بھیتا، بھيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم سب دا پورا کران ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی دیا کھائیا۔ جن بھگتو میرا لیکھا آد انت، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ ویکھاں سادھ سنت، صوفیاں کھوج کھوجائیا۔ تکاں جہوا منت، رسنا گن وڈیائیا۔ جاناں ہوئے ہنگت، گڑھاں پھول پھولائیا۔ ویکھاں دھر دی سنگت، سنگی ساتھی میل ملائیا۔ ست دی سچ بناواں بنت، دھردرگابی گھاڑت آپ گھڑائیا۔ کلجگ کراواں انت، انتشکرن ویکھ خلق خدائیا۔ ستجگ بناواں بنت، دھر دا حکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی بن کے کنت، اتم سیجا اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شبدی دھار پنڈت، بودھ اکادھا اکادھ اک اکھوائیا۔

☆ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بلونت سینگھ دے گرہ مکیریاں ضلع ہوشیار پُر ☆

جگت دھار دی لگی گرمی، گرما گرم رہی کرائیا۔ گرمی وچوں پیار دی نیکی نرمی، نرمانتا اپنا روپ بدلائیا۔ ستگر نام دی بوٹی برہمی، برہم لیکھا دئے چکائیا۔ صاحب دی چرنی لگ کے پھر کدے نہ جرمی، چوراسی وچ کدے نہ آئیا۔ اکال پُرکھ دی اکو سرنی، دوجی سرن نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو وار لیکھا مُک جائے اُپر دھرنی، دھرنی توں پرے آکاشاں توں پرے سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ اکو پریم پیار دی ہووے مرنی، مر جیوت روپ وٹائیا۔ کیریا کرے آپ نہکرمی، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مکائیا۔ تون میرا میں تیرا اکو اتم پرما تم ٹک پڑھنی، جگت و دیا توں باہر دئے سمجھائیا۔ پھر صاحب سلطان ستگر کیریا آپ کرنی، کرتا پُرکھ ہوئے آپ

سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، تن وجود اندر ویکھے بدل کے پریم پیار دھار دی گرمی، جو روم روم گرم دئے کرائیا۔

☆ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ لال چند دے گرہ پنڈ بہیم پُر ضلع گرداس پُر ☆

جن بھگت کہن پرہ سب دا اِکو لیکھا، نرنکار اگم اتھاپیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم کر ساچا ہیتا، بتکاری ہو کے اپنی دیا کماٹیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ اتم سب دا پورا کر لیکھا، اوتار پیغمبر گر باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامی انترجامی دھرم دی دھار کھول بھیتا، بھيو ابھید اپنا دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، وڈ داتے تیری اک سرنائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دھر دے ٹھاکر، سوامی سچ تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی گاگر، گہر گمبھیر ہو سہائیا۔ ست سچ کر عادل، دھرم انصاف اک بنائیا۔ شرع دا رہے کھئے نہ قاتل، مذہب دی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ بھيو ابھیدا کھول دے باطن، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ تُوں پُرکھ اکال اکال ابناشن، ہر کرتا نور الہیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے پا راسن، سرتی شبدي گوپی کاہن نچائیا۔ ست دھرم دا جوڑ ناتن، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نج گرہ کر اپنا واسن، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ نرگن نور کر پرکاشن، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ منزل اپنی چڑھا گھائن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ لکھ چوراسی مٹے واٹن، پاندھی پنڈھ دینا مکائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ ابناشن، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، آد جگادی سرب کلا سمراتھن، سمرتھ سوامی انترجامی انتشکرن ویکھ دین دنی جگت لوکائیا۔

☆ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کُشلیا دیوی دے گرہ پنڈ بہیم پُر ضلع گرداس پُر ☆

جن بھگتو پرہہ کرپا کرے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جنم جنم دے میٹے پاپ، پتت پُنیت آپ بنائیا۔ ہوئے روگ میٹے سنتاپ، سنسا اندروں دئے کڈھائیا۔ آتم پر ماتم دتے جاپ، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتر رہے نہ اندھیری رات، نرگن نور چند کرے رُشنائیا۔ ستگر ہو کے دیوے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ منزل پوڑی چڑھائے گھاٹ، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، چوڑاسی دیوے پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ جن بھگتو کرپا کرے دین دیا لا، دیا پنڈھ دیا کھائیا۔ کایا مندر وکھائے سچی دھرمسالہ، کعبہ اکو اک سہائیا۔ جتھے نرگن دیپک کرے اُجالا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دُرمت میل داغ رہے نہ کالا، کوڑی کرپا دئے چُکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ دس سُکھالا، ایڑا پنگل سُکھمن توں باہر اپنا پڑدا لاپیا۔ نام دے سچا دھنّ مالا، بھنڈارا اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ جیون جُگتی بدل دیوے چالا، چال اپنے نال رکھائیا۔ جنم کرم دا حل کرے سوا لا، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ شبد اناد و جا کے تالا، دُھن اگئی آواز سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے بھوت بھوکھت حالا، حالت تے جگت لوکائیا۔

☆ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دیو راج دے گرہ پنڈ بہیم پُر ضلع گرداس پُر ☆

جن بھگتو اکو چپنا سوہنگ منت، منتو مائس جنم حل کرائیا۔ دھرم دی دھار بننا سنت، ستگر شبد وچ سہائیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم روپ پرگٹائیا۔ سچ دی دھار بننا پنڈت، بُدھی توں پرے بودھ کرائیا۔ پُرکھ ابناشی پاؤنا کنت، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ مائس جنم بناؤنی بنت، سچ سچ رنگ رنگائیا۔ پنڈھ مکاؤنا سورگ بہشت جتت، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جتھے ملے صاحب بھگونت، پاربرہم پت پریشور دُھردرگاپیا۔ جوتی جوت سماؤنا انت، انتشکرن دا لیکھا دئے مکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اکِ درڑائیا۔ جن بھگتو پرہ دا جینا نام اگمّا، الکھ اگوچر اگم اتہاہ دئے جنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی چمّا، چمّ درِشٹی لینی بدلائیا۔ پون سواس جیاؤنا دما، ساہ ساہ وچوں پرگٹائیا۔ ہرکھ سوگ میٹنا غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ ویراگی ہو کے نیر ویاؤنا چہم چہما، تیاگ کوڑ کِریا جنائیا۔ دین مذہب دا میٹنا بتّا، بندگی کرنی خلق خُدائیا۔ سَتجگ سچ تکنا سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائیا۔ سَتجگ ساچا کرنا رواں، مارگ لوک مات لگائیا۔ نرگن دھار سرگن اندر چمکنا ہو کے نوری چنّا، سوریہ چند توں کرنی باہر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا نام ندھانا اگمی دھنا، دھن دؤلت در اکو اک ورتائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اجیت سینگھ دے گرہ پنڈ کتوالی ضلع گرداس پُر ★

سری بھگوان سدا کدا چوری، چوری چوری لکھّ چوراسی وچوں اپنے بھگت لئے اٹھائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم بناوے جوڑی، نرگن نرگن ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ جگ جگ یاری دسے تھوڑی تھوڑی، جوں بھاوے توں اپنے رنگ رنگائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پھرے چڑھ کے شبدا اگم گھوڑی، جگ نیتر جگ جیواں نظر کیسے نہ آئییا۔ کوڑی کِریا جن بھگتاں اندروں دیوے ہوڑی، ہوڑا سسے اُتے لگائیا۔ ہاپے ٹپی بھاگ کر متھوری، متھیا دسے سرب لوکائیا۔ منوآ من پا نہ سکے شوری، شوہر ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ سرگن دی دھار کھیل کھیلے دوہری، دؤا ایکا اپنا روپ پرگٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اوتار پیغمبر روپ دھر کے بنے مہری، مہر اپنا نام لگائیا۔ مانو مانس مانکھ سب دا بن کے جوہری، ہرجن پرکھے چائیں چائیا۔ وکھ رہن نہ دیوے اندر کوڑی، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دی لا کے پوڑی، پوڑے ڈنڈے دئے چڑھائیا۔ سُرتی شبدا پچھ پھرے دؤڑی، سُرت شبدا پنڈھ مکائیا۔ آپ بنیا رہے گھوری، گھور اندھیرے وچ وڑ کے اپنی جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ سری بھگونت چوری کرے جگت جگ، جگ

جُگ اپنی کھیل کھلائی۔ لُک کے بہہ جاوے اُپر شاہ رگ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ شبد انادی اندر وجائے ند، دُھن انادی ناد کر شنوائیا۔ امرت اگما دیوے رس، کٹورا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ گھر دا مالک گھر وچ جاوے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ پندھ مکا کے پرتھی آکاش، آکاشاں توں باہر اپنا کھیل کھلائی۔ نرگن نرگن پا کے راس، پن گوپی کاہن اپنا میل ملائی۔ نام چپا کے بنا سواس، بنا رسنا توں رس دئے چکھائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تِن ہتھ کایا پرہاس، چوری چوری نام انیالا تیر دئے چلائی۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناش، گھٹ نواسی اپنا درس وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دی چوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ سری بھگونت چور آد اتا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ میل میلے ساچے سنتا، ست دوارا اک کھلائی۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے دا بن کے کنتا، کنت سہاگی اپنا جوڑ جڑائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بُدھی توں پرے بن کے پنڈتا، نام دُھن کرے شنوائیا۔ لیکھا مکا کے سورگ بہشت جتتا، سچکھنڈ دوارا اکو دئے درسائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گر جھکدے انکا، انک کل دھاری اکو سوہا پائیا۔ جن بھگتاں چوری چوری سچکھنڈ دوار وکھائے بنکا، جگ نیتر نیناں نظر کیسے نہ آئیا۔ جتھے آون جاون لکھ چوراسی جنم مرن دا نہیں کوئی شنکا، سنسا روگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی منتر نہ متتا، صفتاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی چوری جُگ جُگ آپ کھائیا۔ سری بھگونت جُگ جُگلاوے یاری، یارانہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جدوں پرناوے بھگتاں دی آتما کواری، جس کوار کتیا نوں اکھ نال ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ستنام دی ست کرے شنکاری، بستر بھوشن پریم والے سمجھائیا۔ کجل پاوے اگما دھاری، نین نین وچوں بدلائیا۔ سوہنا دیوے روپ اپاری، کنچن گڑھ اندر کنچن اپنا روپ درسائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کھئے سنساری، سنساری وِدیا وچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایہو کھیل پرہو دی نیاری، نرگن نرور اپنے ہتھ رکھائیا۔ پیار مُحبّت موہ دی محبوب لاوے یاری، یارانہ توڑے جگت لوکائیا۔ دُھر دی یاری وچ کرے نہ کدے غداری، دھوکھا دھار نہ کدے وکھائیا۔ سچ وچ سچ دا بنے وپاری، ونج اکو اک درسائیا۔ بہتر بہتر کھیل کر بہتر ناڑی، تِن سؤ سٹھ ہاڈی ساڈھے تِن کروڑ لوں لوں وچ اپنا یارانہ دئے وسائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان نرگن ہو کے پھرے پچھے اگاڑی، اگا پچھا اپنے حُکم وچ چلائی۔ ستگر دی یاری نال پھیر کیسے نوں ویاہ نہ سکے

مؤت لاڑی، رائے دھرم چترگیت لیکھا نہ سکے کھئے وکھائیا۔ پھرے نہ چوڑاسی والے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑی، چارے کھانی تِلے پریت
 چوٹی تھل اسگاہاں وچوں پار کرائیا۔ مڑھی گور ساڑ پھوک دب سکے کھئے نہ ساڑی، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت ملے میلا
 ہوئے پُرکھ ناری، نر نرائن اپنے گھر وسائییا۔ بنا ستگر توں سدا سب دی کچھی یاری، پکی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئیے ملائییا۔ پُرکھ اکال دی یاری گوہند ہنڈھایا ستھر، یارانہ اکو
 نال وکھائییا۔ مات پت پوت بھیٹ چڑھا کے پھر وی نہ وبایا اٹھر، نیناں نیر نہ کھئے ٹپکائییا۔ وچھوڑے وچ یاد نہیں کیتا اک اکھڑ،
 بنس دی آس نہ کھئے رکھائییا۔ پچیاں دی صفت وچ لکھی نہیں اک سطر، اکھڑاں نال اکھڑ نہ کھئے جنائییا۔ میرا ہووے یرانے وچ چار
 ورنان دا کر اکتڑ، گرمکھ گیا بنائییا۔ گرمکھ ستگر شبد دے کنارے کھڑے کیتے پتن، ملاح بنیا گوہند سچا ماہیا۔ غریب نہانے
 بنا کے بیرے رتن، امولک اپنا رنگ چڑھائییا۔ بنا پرہو دی یاری توں سچکھنڈ دوارے ٹول کوئی نہ سکن، درگاہ ساچی سچ دوار
 ڈیرہ کھئے نہ لائییا۔ کوٹن کوٹ من واسنا دوس رین نسن، بھجن واہو داہیا۔ سچ دی پریت سچ دی ریت سچ دا سچ پتن، یتھارتھ
 یتھا اکو گرہ پرگٹائییا۔ بنا ستگر شبد توں یاری لگے کیسے نہ ہنن، سنگی سنگ نہ کھئے بنائییا۔ سچی صاحب ستگر دی یاری جو
 چوڑاسی دا لیکھا آوے کتن، کٹاکش اپنا نام لگائییا۔ پرہو دے یار سنت بھگت صوفی فقیر اوتاراں پیغمبراں گرواں دے یار سکھ
 مُرید ہرجن اکٹھے اکو گھر وسن، یرانے والا دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو اکم اکمڑا دیوے رسن، رس اپنا آپ چوائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ کتووال ضلع گرداس پُر ★

جن بھگتو ویکھو جگت جہان، جگ نیترا اکھ اٹھائییا۔ من کلپنا ہوئی شیطان، گھر گھر اندر ڈیرہ لائییا۔ بھلایا سری
 بھگوان، بہرم وچ بھلاییا۔ ملے میل نہ دھر دے کاہن، رام رام نہ کھئے سمائییا۔ کلمہ گائے نہ کھئے کلام، پیغمبر پڑدا نہ کھئے اٹھائییا۔ پُرکھ

اکالا کھیل کرے مہان، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ لیکھا جان دو جہان، دُئی دَویتی دئے مٹائیا۔ ایکنکارا اک دا دیوے گیان، ایکا شبد نام سنوائیا۔ ایکا در ہووے پروان، دُوسر سپس نہ کھئے جھکائیا۔ ایکا دین مذہب ہووے اسلام، اسم اعظم اک جنائیا۔ اکو مندر ہونے مکان، تیرتھ تٹ اکو اک درسائیا۔ ایکا شبد دُھن ہووے گان، راگ انادی اک جنائیا۔ اکو صاحب ہووے مہربان، بخشش رحمت سچ کھائیا۔ اکو دیون والا ہووے دان، داتا دانی دُھردگاہیا۔ اکو سانجھا ہووے پین کھان، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک لگائیا۔ جن بھگتو اکو ہووے شبد سندیس، سرگھی سندھیا اک درڑائیا۔ اکو مالک ہووے نریش، نر نرائن دُھردرگاہیا۔ اکو سب دا ہووے ویس، تن بستر سوہیا پائیا۔ اکو مُحبت دا ہووے دیس، دُئی دَویت رہے نہ رائیا۔ اکو رنگ رنگے پنڈت مُلا شیخ، مسائکان دیا کھائیا۔ اکو پوجا ہووے جس دی شہادت دے کے گیا دس دسمیس، گوہند سورا دُھردرگاہیا۔ اکو صاحب سوامی رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے سب دا لیکھ، انترجامی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اکو میٹے بہرم بھلیکھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ اکو بنے کھیوٹ کھیٹ، جگت جہان بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ اکو مات پت لیکھا جانے بیٹی بیٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اکو نظری آوے نیتن نیت، نیچ نین لوچن نیتر کرے رُسنائیا۔ اکو کلجگ کوڑی کِریا کرے کھیت، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اکو دیونہارا نرگن دھارا سرگن سندیس، دُھر فرمانا دُھر دا رانا بے پرواہیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سرُوپ سنگھ دے گرہ گرداس پُر شہر ★

جن بھگتو دھرنی سُپھل کراواں ککھ، دھرنی دھول دھول وجے ودھائیا۔ آتم پرما تم بھیو کھلاواں مانس مانکھ، مانو اپنا پڑدا لاپیا۔ ہوئے روگ دا رہن نہ دیواں دُکھ، ہنگتا گرہ دینا تڑائیا۔ چرن پرتی بخشاں سُکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ ست دھرم دی اکو موئے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کھیل کراں ہو کے ابناشی اچت، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ نشانیاں کدے نہ

جاواں اک، تیر اینالا نام چلائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دو جہاناں گاؤنی تُک، تُخم تاثیر دیاں بدلائیآ۔ نرگن دھار ہو کے پَواں اُٹھ، سرگن میلا میلان سہج سُبھائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جوتی جاتا ہو کے جاواں تُوٹھ، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ امرت رس نجھ جھرنا نام پیواں گھٹ، جنم جنم دی ترسنا بھکھ مٹائیآ۔ پنج وکار رہے کھئے نہ لُٹ، لُٹیرا کلجگ باہر کڈھائیآ۔ ہرجن اپنے بنا کے سٹ، ڈلارے اگتی گود ٹکائیآ۔ لوک مات وچوں چُک، درگاہ ساچی سچ ٹکائیآ۔ جتھے اکو نرمل جوت، دوجا نظر کھئے نہ پائیآ۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، ذات اذاتی نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہونے سہائیآ۔ جن بھکتو کلجگ میٹاں اندھیرا اندھ، ستجگ ست سچ رُشنائیآ۔ نرگن دھار چمکے چند، چند ستار سیس نوائیآ۔ آتم پر ماتم ناتا لوں گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیآ۔ ہر پردے اندر پاواں ٹھنڈ، ترے گن اگتی تت بُجھائیآ۔ گرمکھ رہن دیواں نہ کھئے بھاگ مند، سرتی شبد نال جگائیآ۔ ست سچ دا دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیآ۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا سب نے چھند، ڈھر دا سوہلا اک درڑائیآ۔ مالک ہو کے سورا سربنگ، دو جہان ویکھاں چائیں چائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیواں تت پنج، پنج وکاراں دیاں گوائیآ۔ غمی رہے نہ چنتا رنج، رنجش کوڑی باہر کڈھائیآ۔ نیتر ویاے کھئے نہ انجھ، نیناں چھہر نہ کھئے وکھائیآ۔ بھاگ رہے کیسے نہ مند، مند بھاگ ملے وڈیائیآ۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی اکو دیاں جنائیآ۔ جگت دوار کیرپا نال جان لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ لوڑ رہے نہ پرکاش سورہ چند، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ جھگڑا مکے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ درگاہ ساچی سچ گھر ویکھاں سچکھنڈ، مندر اکو اک اُچائیآ۔ جتھے وسے دین دیاں بخشنند، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ سچ سہنجی سیج ہووے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے درسائیآ۔ اوتار پیغمبر گر چرن نواسی جتھے رہے لنگھ، آشا آشا وچوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیآ۔ جن بھکتو کیرپا کرے آپ محبوب، مہربان دیا کھائیآ۔ منزل دیوے حق مقصود، درگاہ ساچی سوہلا پائیآ۔ کلجگ کوڑی کیرپا کرے نیست و نابود، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیآ۔ جھگڑا مکے ایک دوج، دُتیا بھاؤ دئے مٹائیآ۔ سب دا انتر انتشکرن لئے بوجھ، گھٹ نواسی ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ انت ورو لکھ چوراسی پاؤنی گوچھ، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جن بھکتاں ساچی دیوے سوچھ، سُدی ودی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔

نرمل کر کے انتر بُدھ، نرنتر پردہ دئے چُکائیا۔ کلجُگ اندر ضرور لگے دھرم دا جُگ، جُگ چوُکری اپنے اندر رکھائیا۔ کرم کانڈ دی اؤدھ جائے پُگ، سماں سمیں وچوں سمپت دئے کرائیا۔ اوتار پیغمبر گروُ اپنا وقت تکن سماں رسیا پُج، پوجا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس بھیوُ کھولنا گجھ، دو جہاناں پردہ آپ چُکائیا۔ سو پاربرہم پت پریشور نرگن نرویر نرکار نرکار پروردگار سانجھا یار نورِ الہی جوتی دھار آپے اُٹھ، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سیری بھگوانا کلجُگ انت سیری بھگونت نو ست چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔

★ ۲۳ بھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی باوی دے گرہ پنڈ مراج ضلع گرداس پُر ★

پُرکھ اکال سچ دوارا رسیا کھولی، خالق خلق مخلوق دیا کھائیا۔ شبد اگم بن کے ڈھولی، دو جہاناں مرد مردانہ نوجوانا اپنا حُکم سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان بدلے بولی، انبولت اپنا حُکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آتم پرما تم بنائے اپنی گولی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ ایکنکار ہر نرکار نام کنڈے رسیا تولی، تولنہارا ہر کرتارا اکو بے پرواہیا۔ مہربان محبوب کیرپا کرے اُپر دھرنی دھرت دھول دھولی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ست ستوادی کار کھائیا۔ ستجگ سچ شہنجنی رت جاوے موئی، مؤلا ہو کے اپنا کھیل وکھائیا۔ من کلپنا کوڑ کیریا نہ پاوے روئی، ساتک ست ست کرائیا۔ ویکھنا کھیل اگما ہوئی ہوئی، حالت بدلے جگت لوکائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں کیتا اقرار قوی، وعدہ پورا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک لگائیا۔ سچ مارگ جائے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھابیا۔ جوت اگمی دیپک جائے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجُگ جیو بنائے کگ، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ درس دیوے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا لاپیا۔ کایا کجے کرائے جج، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ جتھے ناد اگمی جائے وج، انحد ناد کرے شنوائیا۔ سیج شہنجنی چڑھ بھج، سنگھاسن آسن اک وکھائیا۔ جتھے دیپ نرالا رسیا جگ، جوتی جاتا ڈگمکائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربگ، سچ سوامی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈا اک

وکھائیا۔ جن بھگنو پرہہ دو جہان ورتاوے ٹھنڈ، امرت میگھ نام برسائیا۔ جگت وچھوڑا میٹے رنڈ، آتم پر ماتم کنت سہاگی لے پرنائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ نج گرہ نج آتم دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ نرگن نور جوت چاڑھ کے چند، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے چھند، شبدي شبد وڈیائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ دھرم دی دھن وجائے مردنگ، ڈنکا اگم اتھاپیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈ کھنڈ ویکھے لنکھ، پاندھی پنڈھ نہ کھئے جنائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو آشاوند، آشا وچ بیٹھے راہ تکائیا۔ سو کھیل کرے سورا سربنگ، صاحب سلطان حکم ورتائیا۔ سب دا خوشی کرے بند بند، بندگی اکو اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں انت نشان میٹے تارا چند، محمد لہنا رہے نہ رائیا۔ بیس بیسے پوری ہووے منگ، حضرت عیسیٰ بیٹھے سیس نوائیا۔ گوہند ترسنا رہے نہ جنگ، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیا۔ سرشٹی درشٹی توڑے گھمنڈ، ہووے ہنگتا دے مٹائیا۔ سچ نام دے سارے کر پابند، پابندی شبد والی وکھائیا۔ دھر دا حکم سکے کھئے نہ لنکھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب و رہنڈ، برہمنڈ کھنڈ نرگن سرگن اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۴ بھگن شہنشاہی سمت ۶ راج سنگھ دے گرہ پنڈ مراج پُر ضلع گرداس پُر ★

جن بھگتو ٹسیں کی روز منگدے منگاں، نگ مروڑ کے نارد رہیا سُنائیا۔ میں وی آگیا چل کے اتوں گنگا، گنگوتری لتاں نال بندھائیا۔ ویکھو ٹسیں تے بتھ جوڑدے میریاں اسمان ول ٹنگاں، کوک کوک دیاں دُبائیا۔ پرہو تیرا دوارا کویں لنکھا، راہ دینا جنائیا۔ میں بھگتو تہاڈا ہلونا کندھا، ہلا کے دیاں سمجھائیا۔ نالے دھر دے پیو نوں سمجھو پر ماتما تے نالے سمجھو بندہ، ایہہ کی تہاڈی چٹرائیا۔ جس دے کول ست رنگ دا ٹبا، ٹویا ٹوبھیاں کرے صفائیا۔ جس نے گھر گھر دا کھانا منڈا، منڈیاں سب دیاں ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس دا چرن ہونا ننگا، جوڑا چرن نہ کھئے چھپائیا۔ نال میں ہونا رنڈا، چھیکڑ چھپڑ دینی چھڑائیا۔ گھر گھر وچوں جا کے اک اک کھانا گنڈھا، گنڈھ دھر دی آپ بندھائیا۔ نال رکھنا اگتی دھار کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نال ٹکرائیا۔ جس گھر

جاوے اوہ پٹھا ڈھاہوے منجا، سدھے پلنگ اُتے نہ کھئے بہائیا۔ ایہہ کوئی سفر پینڈا نہیں لمبا، لماں پے کے دیاں سُنائیا۔ نالے ہسٹاں نالے کھباں، نالے بھجّاں چائیں چائیا۔ جن بھگتاں حال ہون دینا نہیں مندا، مندبھاگی نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے سب نے اڈنا بنا کھنہاں، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں اڈاری پرے لگائیا۔ خوشی وچ کدے نہ آوے غما، غمی والیاں دیاں جنائیا۔ بھگتو پرہو دا سال چڑھنا توں، نویں دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ میں سدا سنگ آگے پچھے ہو کے بہواں، سچ دی سیوا سیوا کھائیا۔ دوار زرنکار آگے رہواں، رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھراں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ اکیاں گھراں توں بعد روٹی ضرور کھاواں جواں، جو دا پرسادا آگے دینا ٹکائیا۔ سب دی سرنائی سرن وچ ڈھہواں، ڈھہپہ کے دیواں درڑائیا۔ اس کھیل نوں سمجھنا نہیں تماں ہماں، ہمساجن ہو کے ملے چائیں چائیا۔ ایہہ دھار پُرانی جس ویلے سینتا رام دے گل وچ پائیاں باہواں، بہیاں گل وچ لٹکائیا۔ رادھا یاد کیتا نال دماں، کرشن ساہ ساہ سمائیا۔ موسیٰ رو کے چھم چھماں، کوہ طور نیر وبائیا۔ حضرت عیسیٰ آشا نوں کر کے منع، منسا اک وچ سمائیا۔ محمد نے محبوب جانا دُھر دا دھنا، در اکو منگ منگائیا۔ نانک نے تن سریر آتما پُرکھ اکال دی بنائی نال جنان، جن اپنا آپ سمجھائیا۔ ارجن لکھن لگیاں چوڈاں سو تپہ انک پتا، آسا اندرے اندر پرگٹائیا۔ گوہند نے جس ویلے لایا کتا، کائنات کھیل کھلائی۔ نالے بس کے کہا جس ویلے سریشٹ سبائی دا جگت نیر ہویا انھا، زرگن نور نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال آوے بھتا، بھجے واہو داہیا۔ لیکھا پورا کرے جٹ دھتا، جٹا جوٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ نارد کہے میں سب کچھ چار جگ سُن دا رہیا کتا، انسان ہو کے شیطان ہو کے بھگت بھگوان ہو کے اپنا دھیان لگائیا۔ جن بھگتو پرہو دی دھار جگت نہیں طمع، لالچ لوہ نہ کھئے ہلکائیا۔ وبار دے سمیں سنگھاسن کول ضرور پنج پنج جگدے ہون دان شمع، دوس زین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرُمکھ مَن والے گھر وچ پرہ دے کول سارے ہون جمع، ادھر ادھر پھرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ انتر انتر گاؤں بنا رسنا دماں، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنے بتھ رکھائے آد انت دا سماں، جگ چوکرئی اپنی کھیل کھلائی۔

☆ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سنکھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے مینوں آگئی نیچھا، آچھی آچھی آچھی کر کے رہیا دکھائیا۔ جن بھگتو اس گنگی نوں کہہ دیو میرا چھڈ دیوے پچھا، ونکی ٹیڈی میرے پچھے بھجے واہو داہیا۔ پہاڑاں دے وچوں جمن والی دی مینوں نہیں کوئی اچھا، جگت پہاڑن میرے کم کسے نہ آئیا۔ میں چاہندا اچ کل دے سمیں مطابق اوہ ہووے جن لئی ہووے دُھر دی سیکھا، سچکھنڈ دے ودیالے وچوں پڑھ کے اپنا بل دھرائیا۔ جگت جہان نال ہووے نہ کتے حصّ، حصّیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو میرے پیار دا پڑھدی ہووے قصّ، قسمت میرے نال جڑائیا۔ تکدی ہووے بنا اکھاں تون دہ دشا، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ ساری سریشٹی نوں جاندی ہووے متھا، متھیا ویکھے کوڑ لوکائیا۔ پھیر میں ہتھ رکھاں اوس دی پٹھا، پُشت پناہ دیاں ٹکائیا۔ اوہدا روپ ہووے آگتا چٹا، بستر تن نہ کھئے چھپائیا۔ اوہدا دھیان میرے بھگوان ول ہووے ٹکا، ٹک ٹکی اکو اک دکھائیا۔ میرے چار جگ دی زندگی دا کڈھ سٹھ، سٹیبازی اور نہ کھئے رکھائیا۔ پھر آگتے نام دی مینوں دکھائے چٹا، جیہڑی دُھردرگاہوں ملی ہووے چائیں چائیا۔ اُس دیاں کُنڈلاں والیاں ہون لٹاں، دُرگا تون پرے اپنا روپ بدلائییا۔ وسدی ہووے نہ پتھر اٹاں، جگت مندران نہ ڈیرہ لائییا۔ ادھروں میں وی سؤر پیر ہوواں پھٹا، جودھا روپ بنائیا۔ سُکھ آسن اُتے ہوواں لٹا، سیج سہنجی اک سہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ بیٹھا ہوواں جتّا، ہار نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو آشا ہووے کرن دی پتا، پتا اپنا دیاں سمجھائیا۔ اکو پچن کہاں کھلیئے آدوویں بنا لئیے اکو پتا، جہنوں پت پریشور پورن کہہ کے سارے گائیا۔ پھر دھام ہووے اندٹھا، جتھے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ پریم ہووے مٹھا، رس اندرے اندر چکھائیا۔ اپنا کھیل ہووے نجٹھا، دوسر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میری آسا ویکھ دکھائیا۔ نارد کہے مینوں نہیں لوڑ، لوڑوند اپنی لوڑ نہ کھئے بنائیا۔ میں بینتی کراں ہتھ جوڑ، جوڑی ہتھاں والی دکھائیا۔ میں پریتی لائی جس نال نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ گنگیئے جا میرا پچھا چھوڑ، بھج واہو داہیا۔ اوہ ویکھ کلجگ اندھ گھور، بھجّا پھرے واہو داہیا۔ مینوں جگت نہ بنا چور، چوری ٹھگی نہ کدے کھائیا۔ میرا آد جگاد جگ دکھرا دکھرا طور، طرح طرح طبیعت لواں بدلائییا۔ میرے پریم دا دُور، دو جہاناں چلے واہو داہیا۔ میں پُرکھ اکال دا کور، کورو پانڈو دتے ٹھکرائیا۔ ذرا تک

لے نال غور، اوتار پیغمبر گرو مڑھیاں گوراں وچ دکھائیا۔ آگے نہ پاویں شور، رولا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جے میرے بنا تیرا کارج جاوے سور، سوہریئے پچھ مڑ جا چائیں چائیا۔ تینوں پتہ نہیں میرا کڈا ہونا جوہر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میں رہن نہیں دینا کوئی کعبیاں وچ مجور، مجلس سب دی دینی بدلائیا۔ میرا کوئی گلاں والا نہیں پھوہڑ، حکم دھر دا دیاں سنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ دکھاؤنے کر کے تلاب جوہڑ، امرت رس نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے کندھیاں اُتے جیہڑے لگے پوڑیاں پوڑ، پوڑی ڈنڈے سب دے دینے کھچائیا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ اوہ ویکھ روندے کوئن کوئی لکھ کروڑ، بابا ٹپی سمجھ کسے نہ آئیا۔ مینوں اکھیں دسدا میرے صاحب نے سب نوں دینا مروڑ، مروڑا نام والا چڑھائیا۔ صرف بھگتاں ہوناں بندی چھوڑ، بندھن سارے دئے کٹائیا۔ انت اوسے دی پینی لوڑ، جو لوڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جس نے ست دھرم دی تورنی تور، تریا توں پرے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بھاگ کرے متھور، متھیا ویکھے کوڑ لوکائیا۔

★ ۲۴ بھگن شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے میں آیا اک کلاپا، اکلا بھجیا واہو داہیا۔ میرا چار جگ دا پُرانا چیتھڑ پاٹا، بستر تن نہ کھئے ودیائیا۔ مینوں دسو ساچا ہاٹا، میں جاواں چائیں چائیا۔ پچھلی منزل مکے واٹا، اکلا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ پورا ہووے گھاٹا، گھاٹے وچ پھیر کدے نہ آئیا۔ حکم سندیسہ ملیا اوہ تگ کھیل تماشا، بنا قدم توں قدم اٹھائیا۔ جان تکیا آگے گنگا دا گھلا جھاٹا، بوڑیاں رہی دکھائیا۔ جھٹ جھنا سُرستی گوداوری روندیاں کردیاں آون سیاپا، ہاباکار وچ گر لائیا۔ بھڑی کلجگ چار کُنٹ ودھیا پاپا، پتت پُنیت نہ کھئے دکھائیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آئے اپنی آپا، اپنا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جدھر تکیئے چڑھیا ترے گن تاپا، ----- جھٹ نارد دا نکل گیا ہاسا، ہس کے دتا دکھائیا۔ مینوں پہلوں اپنے جیون دا دسو خلاصہ، کھلی گت نہ موہے بھائیا۔ تھانوں کس دے اُتے

وشواسا، کِس اَکے سِیس جھکائیا۔ تہاڈا کپڑا مالک گنتاسا، گنونت کون اکھوائیا۔ کی تہاڈے کول کِسے دے ہے کوئی کاکا، بال
 گودی گود اُٹھائیا۔ مینوں پچھلیاں جُگان دا دسو ساک، اوتار پیغمبر گرواں دا بھو دیو کھلائییا۔ جھٹ گوداوری رگڑیا ناکا، نگ
 رگڑ کے دتی دُبائیا۔ میرے کندھے آیا گوبند سورا جس دسی اگئی باتا، باطن پڑدا گیا اُٹھائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری
 راتا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال آوے شاہو بھوپ شاباشا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ آتم پرما تم جوڑے ناتا، میلا
 میلے سہج سُبھائیا۔ دُھر دی دسے گاتھا، اگم دی کرے پڑھائیا۔ گوداوری کہے میں گوبند نوں ٹیکیا ماتھا، مستک چرناں اُتے
 چُھائیا۔ اُس نے پھیر دسیا بھوکھت واکا، حُکم سندیسہ اک سُنائیا۔ اوہ تگ جوتی دا جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جھٹ
 جھنا جوڑ کے دوویں ہاتھا، نیتر نیناں نیر وائیا۔ سُرستی اپنا آپ کر کے پاکا، پُنیت ہو کے رہی سُنائیا۔ اسیں ویکھیاں گوپی کاہن
 دیاں راساں، منڈل منڈپاں باہر حُکم سُنائیا۔ کھیل تکیا جس دا ہر گھٹ واسا، واستک اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس دے حُکم دا متیا
 آکھا، شبد دی شبد دھار سِیس نوائیا۔ جھٹ نارد نے بدلیا پاسا، کروٹ اپنی لئی بدلائیا۔ تسیں میری سمجھ لو بھاشا، بھوکھت
 بھوت دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھو شنکر رووے اُتے کیلاشا، ترسول ہتھ وچوں سُنائیا۔ برہما برہم ربیا وچا، وچک ہو کے
 دھیان لگائیا۔ وشنوں پھرے ناسا، بھجے واہو داہیا۔ عجب دی دھار اگم تماشا، جگت نیتر نظر کِسے نہ آئی۔ گنگا کہا نارد اک وار
 مار جھاکا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھولیا تاکا، در دروازہ اک سُبھائیا۔ جتھے ستگر شبد شبد گر راکھا،
 دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ شہنشاہ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال مہاراجا، راجن راج سوہیا پائیا۔ جس سِیس جگدیش اگماتا جا، تخت نواسی
 اک اکھوائیا۔ اُس دا لیکھا کِسے نہ جاتا، کاتب سکیا نہ کھئے لکھائیا۔ اوہ کلجگ اتم کھیل کرے ہو بے پچھاتا، پیشینگوئی سب دی
 ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے مینوں کھچ لین دیو خاک، بنا نقش توں نقشہ دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سرب کلا سمراتھا، سمرتھ پُرکھ ایکنکار اک
 اکلا بے پرواہیا۔

☆ ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت ۶ چتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پور ☆

جن بھگتو میرا سُنو دُکھڑا، نارد رو کے رہیا جنائیا۔ میں چار جُگ دا بھکھڑا، بھکھے دی بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پرہ چرن دھوڑ نال میرا اچ نہ رنگیا مُکھڑا، مُکھار بند دے وچوں کہہ کے دیاں سُنائیا۔ سچ سہاوی ہووے نہ رُتڑا، رُتی رُت نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ پُچھو میں پرہو دی دھاروں اُترا، اُتر پورب پچھم دکھن پھر کے آیا چائیں چائیا۔ میرے صاحب نے ہن مینوں کہا آ میرے پُترا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ویکھیں میرے بھگت رہن دیویں نہ کیسے نکرا، کونے کونے وچوں لینے جگائیا۔ میں رُوپ دھارنا وانگ سُتھرا، ڈنڈے ہتھان وچ کھڑکائیا۔ گرہ گرہ لگاؤنا مُجرا، تاج دُھر دا اک وکھائیا۔ میرے پرہو دا تکو حُجرہ، بن حاجیاں حج کرائیا۔ جس دے لیکھے وچ بھگتاں دا جنم سُدھرا، سُدھ اگلی پچھلی دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے میں بنا جنیندی توں پیا جم، اپنا رُوپ بدلایا۔ ناتا رکھیا نہیں ماٹی چم، چم درشٹی دتی بدلایا۔ جن بھگتو تھانوں کاہدا غم، چنتا نظر کھئے نہ آئیا۔ تھانوں ملیا ساجن ہم، ہمساجن مل کے وجے ودھائیا۔ جس دا اگما اک نام، نر نرنکارا اک درڑائیا۔ ترسنا میٹے تم، موہ دئے چُکائیا۔ اکھے ہو کے کریئے کم، کاج تھانوں دیاں درڑائیا۔ بنا پرہو دی یاد توں خالی رہے کھئے نہ دم، ساہ ساہ وچ رکھائیا۔ منسا بھیٹ کر دئے من، ممتا موہ چُکائیا۔ پریم پریت دا بخشے دھن، دؤلت نام والی اپنی جھولی پائیا۔ سروتے ربیئے مول نہ کن، ہر پردے لئیے وسائیا۔ پھر تھانوں دسانگا، کیہڑا صاحب ستگر دا چن، کون چند نور چمکائیا۔ سجنو سب نے چھڈ جانا تن، تت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہ دا درشن پا کے مینوں آیا ڈکار، میں رج کے دتا وکھائیا۔ جاں اکھ کھولی جوتی نار دسی مُٹیار، جوین وتی سوہا پائیا۔ اوہدا رُوپ انوپ شنگار، جگت سنیار نہ کھئے گھڑائیا۔ بستر اگم اپار، تانا پیٹا نہ کھئے رکھائیا۔ چلدی پھردی دی آوے چھنکار، قدم قدم نال بدلایا۔ جس ویلے مینوں اشارہ دیوے نال پیار، میرا اندر دئے بلائیا۔ جس ویلے میں اکھان ویکھیا اگھار، اگوں نظر کچھ نہ آئیا۔ میرا غصہ آوے نار نار، اگنی تت تت جلائی۔ میرا دل کردا جے میں اس دا بن جاواں لاڑ، لاڑی بنا کے لوں پرنائیا۔ پھیر اپنوں راوی دے کندے تتی ریت اُتے پھیراں وچ مہینے ہاڑ،

پیریں جوڑا نہ کھئے رکھائیا۔ وسن توں گھر دیواں جھاڑ، جھاڑیاں وچ ٹکائیا۔ سیر کرن توں بیلیاں وچ پھیراں اُجاڑ، کانے کاہیاں وچ بھوائیا۔ پھیر کھیل وکھاواں اپار، پڑدا اک اُٹھائیا۔ بس کے کہواں میرے ورگا پتی تینوں لبھنا نہیں وچ سنسار، پتنیئے بے وطنیئے اگئی رتنیئے بنا رت توں جس تینوں لیا پرنائیا۔ توں دس پچھے کتھے وسنیئے، کون دوار ڈیرہ لائیا۔ کس دے چرن کول جھسنیئے، اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے مینوں غصے وچ کہندی گنجا، میری بودی دی سار کھئے نہ پائیا۔ نگ چڑھا کے کہے تیرے گھر نہیں منجا، بستر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کئی پھڑ کے پھیر اپنا وکھایا پنجا، پنچے انگلاں اُپر اُٹھائیا۔ یاد کر لے جے آئیوں میرے اس وچ شکنجہ، تیرے چھکے دیواں چھڈائیا۔ ویکھ میری بودی دے اندر پون اُنجا، بٹھ کے دتی ٹکائیا۔ میری صفت کر نہ سکے اکھڑ بونجا، باون دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ مینوں ایہو اک رنجا، غصہ غم ربیا ستائیا۔ مات لوک وچ جو آیا سو منگدا گیا منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلیئے ہن میں صاحب تکیا سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے جگت جہان کیتا اندھا، اکھاں والیاں نظر کسے نہ آئیا۔ میں بڑا بے پرواہ او ویکھ میرے پچھے بھجی پھرے گنگا، ننگیں پیریں واہو داہیا۔ میں اوہدے نال کرن والا دنکا، فساد فیصلے والا وکھائیا۔ حکم دیواں پہلوں پانی لیا اپنا ٹھنڈا، میرے چرناں اُتے ٹکائیا۔ پھیر مینوں کہہ نارد تینوں رین نہیں دینا رنڈا، تیرا رنڈیا دینا کٹائیا۔ پھیر اپنا صاف کر کنڈھا، تیرتھ تٹاں پندھ مکائیا۔ جان نگاہ بدلی دُرگا کھچی پھرے کھنڈا، گوبند کھنڈا نال کھڑکائیا۔ پھیر ویکھیا لالو دا نظر آیا منڈا، جو نانک ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جیو جہان جگت دھندا، دھندوکار میٹے تھاؤں تھائیا۔

☆ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اوگرا سنگت نوٹ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے جن بھگتو میری تکو آگئی چپی، جو چپ چاپ بیٹھی دھیان لگائیا۔ جس نے جگت جہان دی ودیا والی بدل دینی لپی، دُھر دا نام شبد کر سنوئیا۔ جس بھید کھولنا ہاے اُتے ٹپی، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ جس کھڑا چھڈاؤنا پتھر لئی، ایک ایکنکار ملائیا۔ دُھر دی دھار دسنی مٹھی، رس آگما اک چکھائیا۔ کوڑی کریا مار مارنی پٹھی، اپنا بل پرگٹائیا۔ دُھر دے نام دی دسنی چٹھی، سندیسہ اک سنائیا۔ پرہو دا لیکھا نہیں سوا گٹھی، میروڈنڈ نہ کھتے چترائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن دھار نہیں کوئی نیکی، نیکن نیک دے جنائیا۔ سرگن دھار وکھائے زرگن آگئی، پردہ لوک مات چکائیا۔ شبدي دھار گوبند دی سکھی، سکھ ستگر وچ سائیا۔ جس دی مہا آد انت نہ جائے لکھی، اُس دا بھيو دے سمجھائیا۔ سرشٹی دے اتم مٹھی، متھن کرے لوکائیا۔ دھرم دی دھار جنائے متی، مٹر پیارا اک ملائیا۔ اباشی کرتا دسائے پتی، بتکاری جوڑ جڑائیا۔ جس دا کھیل نت نوتی، نر نرائن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میری چپی دا تکو منہ، مکھ اُجل رہی کرائیا۔ جس حکم دسنا شبد گرو، گردیو سوامی کی درڑائیا۔ جس نال پوتر ہونے بُت رُوح، رُوح بُت کرے صفائیا۔ خوشی جنائے لُون لُون، ساڈھے تے بتھ وچ ودھائیا۔ بھگت بھگوان میل ملائے بوہو، ستمکھ دوویں سوہا پائیا۔ جھکڑا مکائے نماز وُضو، وضاحت نال سمجھائیا۔ سب دی اک کرائے رجوع، رضا اک وچ چلائیا۔ کوڑی کریا کرے ممنوع، آگے قدم نہ کھتے ٹکائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے جوہ، جنگل پہاڑاں ویکھ وکھائیا۔ ذات پات دی چھت رہن نہ دیوے چھوہ، اکو نام رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوار دی دیوے سوہ، سوئی سرت آپ اٹھائیا۔ بھيو کھائے دھرم دھار دی دھرو، دھروہ کسے نال نہ کھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میری چپی اُتے لگا چپا، چارے جگ دین گواہیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، تپیشراں توں باہر سمجھائیا۔ مان ملے اکو پپا، پاربرہم پرہ بھید کھلائیا۔ آتم پرما تم دھار سب دا ہووے ٹپا، ناؤں زرنکارا اک درڑائیا۔ پیار مُحبت دی ہووے صفحہ، صفحہ کوڑی دے گوائیا۔ ستگر پیار دا ملے نفع، وچ اکو اک کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے دفعہ، ستجگ ست سچ پرگٹائیا۔ اکو ستگر شبد کسے رہن نہ

دیوے بے وفا، وفاداری دئے درڑائیا۔ دھرم دی دھار ہووے نہ خفا، عُصّہ گلہ نہ کھئے پرگٹائیا۔ پچھلی کرنی کرے رفع، رفاقت اپنے نال بنائیا۔ ڈھر دے نام دا بخش کے نفع، بھنڈارا اگم دئے بھرائیا۔ صفت وڈیائی کر کے جسا، مہا اکٹھ کتھ سُنائیا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری مسّا، نوری چند چند چمکائیا۔ ہوڑا سُہاوے اُپر سسّا، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ بھگتاں لُوں لُوں ہووے رچا، رچنا اپنی دئے جنائیا۔ گرمکھ بنا کے دھرم دا پچّے، پچین اپنے وچ ٹکائیا۔ شبد سندیسہ دے کے سچّا، سچ سمگری اک ورتائیا۔ کنچن گڑھ بنائے پنج تن کچّا، اپنی دیا کھائیا۔ لیکھا پورا کرے مدینہ مکّہ، کعبہ اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں قول اقرار کرے پکا، وعدہ اپنے نال رکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت لیکھا رہے نہ چُونکہ چنانچہ البتّہ، الفیے دا لیکھا ویکھے چائیں چائیا۔ دو جہان اکو ڈنکا وجے فتح، فاتحہ سب دا دئے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا اکو آتم پرما تم ہووے متا، مت متانت رین نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی سچ جنائے ستا، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا کھیل وکھائیا۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گرجش سنگھ دے گرہ پنڈ نوشہرہ ضلع ہوشیار پور ★

نارد کہے مینوں آگئی یاد پُرانی، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ جس ویلے پرہے نے سمند ساگر رڑکیا پانی، رتن چوڈاں باہر کڈھائیا۔ تکی دھرم دی دھار سوانی، سوہنا روپ درسائیا۔ اُس سمیں ایراپت ہاتھی نے بولی اک بانی، اگئی دتی سُنائیا۔ کلجگ اتم جھکڑا پینا چارے کھانی، خالص روپ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پرما تم میل ملنا نہیں بانی بانی، برہم پاربرہم نہ کھئے ملائییا۔ کیسے کم نہیں آونی ودیا والی ودوانی، ودت روپ نہ کھئے درسائیا۔ میں حیران ہو گیا سُن کے بولیا نیتر چُک کے ویکھیا ایہہ کی کھیل اگم مہانی، حُکم کی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ایراپت ہاتھی پھیر ماری چیک، دکھن دشا دھیان لگائیا۔ کلجگ ویلا وقت پھیر آوے ٹھیک، ٹھا کر اپنا حُکم سُنائیا۔ میرا شبد کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ اوہ سمبل دا ہووے وسنیک، در دوارا اک سُہائیا۔ اُس دی دھار ہووے باریک، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ اوہ

بھگتاں نال کرے پریت، پریت ہو کے میل ملائیا۔ چار جگ دی پچھلی میٹے لیک، لائن اگلی دے سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی لے
 جیت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بیٹھا رہے آپ اتیت، ترے گن دا مالک بے پرواہیا۔ سوہنگ ڈھولا دے گیت، آتم پر ماتم
 راگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں ہس کے
 کہا اھے بنا ماں توں جمن والے ہاتھی، مینوں دے سمجھائیا۔ ایہ تینوں خبر سنڈیسیے والی کس دسی پاتی، بن اکھراں دتی پڑھائیا۔
 ست سچ جنا ساکھی، سُن اکو اک درڑائیا۔ اُس ویلے کپہڑا کپہڑا گرہ کپہڑی ہووے راسی، کپہڑی دشا ونڈ ونڈائیا۔ اُس
 ہس کے کہا او براہمن اوہ آپ پُرکھ ابناشی، ناشوان نہ روپ دھرائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں اک آسی، آسا سب دی ویکھ
 وکھائیا۔ شنکر بیٹھا نہ رہے اُتے کیلاشی، برہما بھجے واہو داہیا۔ وشنوں بنے داس داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اُس ویلے
 سرشٹی دی درشٹی اندر ہوئے اُداسی، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اک پکار کرنی حضرت عیسیٰ جس چڑھنا پھاسی، مسیح مسلہ
 اک وکھائیا۔ بیس پیسے کلجگ میٹنی اندھیری راتی، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ ایہ میری خبر دھر دی پاتی، بنا اکھراں توں پترکا دتی
 جنائیا۔ نارد کہا ایہ کپہڑی لمی واٹی، اک دو تین چار چوٹھا جگ آوندیاں دیر لگے نہ رائیا۔ نالے تالی ماری اکھاں میٹیاں نارد کہے
 مینوں آیں دسدا جویں صاحب دے تھلے اُس ویلے اُلٹی ہونی کھاٹی، اُلٹی مت دین دُنی کرائیا۔ میں وی ضرور پُجاں پندھ مکا کے
 واٹی، وٹنا مل کے جاواں چائیں چائیا۔ ننگی رکھاں چھاتی، چھاتی ٹھوک کے کہاں چھتردھاری دینے رُلائییا۔ ایہ میری خوشی دی
 کہانی کوئی کیتی نہیں گستاخی، سچ دی سچ دتی سُنائیا۔ پر یاد رکھیں سمت شہنشاہی ست دی سدھراں بھری آونی وساکھی،
 چوڈاں چوڈس چوڈاں ونڈ ونڈائیا۔ پنجاں پیاریاں اشنان کرنا ساڈھے دس وجے راتیں، اُنگلاں دس دس سر اُتے ٹکائیا۔ پنجاں
 لکھاریاں لیکھ لیکھنا بہ کے اُتے کھاٹی، ہر بھگت دوار سوہا پائیا۔ پنجاں درباریاں سپس اُتے پنج پنج سیر دی سیر تے چُکی
 ہووے جل والی چاٹی، بھانڈا کچّا مٹی سوہا پائیا۔ اوہ امرت جل پُرکھ اکال دین دیاں سب نوں بخشنا نال پریم والی گلاسی، رس
 جام روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، کھیل کرے ان پچھاتی، بے پہچان اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سینگھ دے گرہ پنڈ وزیر پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے پرہو مینوں پیغمبر مارے داے، مقامے حق حق اکھوائیا۔ کچھ لیکھا دس دے جو بغداد جنایا نانک باے، بابل تیرا بھیو رہے درڑائیا۔ واحد خدا خود جھگڑا پاؤنا کعبے، محراباں روون مارن دھائیا۔ اُمت اُمتی آؤنا عداے، رسؤل نبی ویکھ وکھائیا۔ جو لیکھا لیکھا حضرت محمد دی کیتاے، کُنَب خائیاں توں باہر رہیا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انت سب نے ہونا لاجوایے، لاشریک لیکھا منگے تھاوں تھائیا۔ دروبی پروردگار نے بدل لئے ارادے، دلیل دلیل وچوں بدلائیا۔ لہنا ویکھے پَن صوابے، حضرتان دا حضرت بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا شور و غل دا ڈنکا واچے، وضاحت نال سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا ویکھنا جیہڑے پشو ڈھور کھاندے، پنچھیاں کھل لہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پیغمبر ویکھن اگما حرف، جس نوں الفیے نہ سکے سمجھائیا۔ جس نال سب نوں دیندا رہیا شرف، مُشرّف نال وڈیائیا۔ اُس نال کرن لگا بے طرف، طرفداری نہ کھئے جنائیا۔ جھگڑا پائے غربن شرق، شرطیہ اپنا حکم ورتائیا۔ اپنا حکم نہ کرے ترک، تُرکی والے تُرت لئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں انت پین نہ دیوے فرق، فرقہ دار کرے خلق خُداِیا۔ محمد دا وعدہ پورا کرے شرط، شرع دی شریعت دے بدلائیا۔ لیکھا تکی اُپر عرش، عرشاں دا مالک نُورِ الابیا۔ نگاہ مار اُپر فرش، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ صوفیاں اُتے مُحبّت دا کرے ترس، رحمت حقیقت حق رکھائیا۔ نُورِ الہی جوتی دھار نر نرائن ہو کے دیوے درس، پردہ پردہ نشیں آپ اٹھائیا۔ محمد دی محبوب مُحبّت وچ میٹے حرص، ہوس اگلی دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حکم حاکم ہو کے لئے ورت، ورتماں اپنی کھیل کھلائییا۔

☆ ۲۶ بھگن شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں نرگن دھار تٹھا، دوس دہارے بھجا واپو داپیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھیا اکٹھا، بہ کے متا پکائیا۔
 اشارہ کرن لہندی دشا اڈدا گھٹا، خاکی خاک دہائیا۔ نالے کڈھ کے صدی چوڈھویں ویہویں دا ویکھن پٹا، جو دھردرگاہی دتا پھڑائیا۔
 پھیر اُمت دا چیتھڑ ویکھن پھٹا، اگم لوئن اکھ کھلایا۔ پھیر تکن مانو مانو دسدا رٹا، اللہ رام نال دہائیا۔ نگاہ ماری دھر دے نام دا
 لگا ٹھپا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ چوڈاں لوک رہنا نہیں ہٹا، چوڈاں طبق طبق دہائیا۔ حصہ رہے کھٹے نہ کھٹا، سانجھی گنڈھ نہ
 کھٹے رکھایا۔ جسا جسم ضمیر سب دا ہونا تننا، تنو تن نہ کھٹے بھجھایا۔ دھر دے حکم وچ فرق پینا نہیں رتا، خالق مالک رہیا
 جنائیا۔ لیکھا جانے یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حکم ورتایا۔ جھگڑا ویکھن کایا مٹا، ساڈھے تن ہتھ کھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میں ویکھیا پچھا پرت، پرہ پریم ول دھیان لگایا۔ نگاہ
 ماری پھیر اُپر دھرت، دھول دھول ویکھ وکھایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی شرع دی ویکھن شرط، پردہ پردیاں وچوں
 اٹھایا۔ ساڈی منظور ہوئی عرض، آرزو اور رہی نہ رایا۔ پروردگار سانجھا یار کھیل کرے اسچرج، اچرج لپلا آپ بنایا۔ جس
 دے کول چار جگ دی پچھلی فرد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ لکھا رہن کھٹے نہ پائیا۔ سو کھیل کرے یودھا سورپر مردانہ مرد،
 مدد منگ نہ کھٹے منگایا۔ اُمت الٹی کرے نرد، پٹھی سدھی سکے نہ کھٹے بنایا۔ شرع چھری مذہب دی میٹے کرد، قاتل مقتول قتل
 گاہ دا لیکھ مکھایا۔ غریب زانیاں ونڈے درد، دکھیاں دین دیال ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا بیہو آپ کھلایا۔ نارد کہے میں وی کول جا کے گیا جھک، سجدہ سپس جھکایا۔ سبھاوک لیا پچھ،
 پیغمبرو مینوں دیو درڑایا۔ تھادی اُمت دے کول کی کچھ، کی کلمہ آئے ورتایا۔ حضرت محمد کیوں کٹائی مچھ، لبان دین دہائیا۔
 صدی چوڈھویں کیوں نہیں ہندے خوش، خوشحالی وچ وجے ودھایا۔ تسیں کیوں ڈردے پُرکھ اکال دا اکو شبدی اٹھیا ست، ست
 دلارائے انگرایا۔ جس نے دین دنی ذات پات مذہب شرع دی بدلنی رت، رتڑی پرہ دے نال مہکایا۔ جس نے تھادے خالی کیتے
 کایا والے بُت، بُتخانے روون مارن دھایا۔ اُس نے سب دی بدل دینی رت، رتڑی اکو اک مہکایا۔ موسے کہا نارد اوہ ویکھ پئی

براہمن تیری کڈھ دیئے کڑاہ پوڑی، دبدبے نال جنائیا۔ نارد کہا میرا متھا تکو پیشانی تکو جتھے پرہہ دے چرناں دی لگی دھوڑی، دھوڑاں تہاڈیاں دیاں اڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سب نوں اکتھے کر کے رہیا نوڑی، نرڑ کے بندھن دیوے پائیا۔ شرع دی زنجیر ہتھوں چوڑی، بندھن بندھ نہ کھتے بندھائیا۔ جس نے دین دنی کیتی موڑھی، مۆرکھ مۆرکھاں نال ٹکرائیا۔ اوہ تکو جیہڑی نانک کھیل کیتی سی کھڈوری، خود اپنا آپ پڑدا لاپیا۔ اپنی کایا ویکھو کجے والی خالی دے چٹوری، وست وچ نہ کھتے وکھائیا۔ رباب ستار تکو تنبوری، نارڑی نارڑی کھوج کھوجائیا۔ تہاڈی اُمت تہاڈے امام آگے بھرے نہ کھتے حضور، حاضر حضور نظر کھتے نہ آئیا۔ تسیں سارے پیغمبر میرے ہوو مشکوری، مُشکل تہاڈی دیاں جنائیا۔ کیسے دی رہنی نہیں صبر صبوری، ثابت نظر کھتے نہ آئیا۔ ساریاں دی منزل کر دینی -----، عزت آبرو لیکھا دے مکائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہ سلطانا الابی روپ نوڑی، نور نورانہ کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے حکم دی اپنے حکم وچوں دے منظوری، مہر دھر دے نام والی لگائیا۔

★ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ روپل کور دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے پیغمبرو میں تکیا تہاڈا خدا، خدی تہاڈے نال رکھائیا۔ جیہڑا تہاڈی اُمت کرن لگا جدا، ناتا رہیا تہاڈیا۔ تسیں کیوں کہندے اُس نوں خدا، ایہو جیہے اللہ دا نام -----۔ تسیں سارے کہہ دیو الوداع، اپنا چہرا لو بدلائییا۔ تہاڈے اُتے کی اوبدا دبدبا، مینوں دیو سنائیا۔ اُس دے نالوں میں چنگا رب ربا، ربی نور میرا ویکھو چائیں چائیا۔ میرے کول پیار محبت لب لب، لبریز پیانہ دیاں وکھائیا۔ سنکھ ویکھو اپنا ابا، آب حیات دیاں پیائیا۔ میری بودی نوں سلام کرو تہانوں آوے بڑا مزہ، رس انوکھا دیاں وکھائیا۔ پھیر تہاڈے اتوں تل جائے صدی چودھویں دی قضا، قاضیاں ملا دیو سمجھائیا۔ چلنا میری اک وچ رضا، رازق رزق رحیم دیاں وکھائیا۔ نہیں تے تک لو سب نوں ملنی ضرور سزا، سزا یافت ہوئے جگت لوکائیا۔ میں پھر کے آیا سب دے اندر کیتی گجا، بُنخانے کھوج کھوجائیا۔ پر یاد کرو ادھر ویکھو مخول نہ مینوں سمبل وچ تہاڈے سنبھالنے والے دی جگہ، جو جگدیش

میرا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس شرع دھار میٹنی حد، حدُود حضرتان پار کرائیا۔

★ ۲۷ بھگن شہنشاہی سمت ۶ دیدار سنگھ گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے ماجھے والیو میں تہانوں کہاں بھاؤ، بھا میرے نال لینا کرائیا۔ میرے نال سودا کرو آگاؤ، دُھر دے حُکم نال جنائیا۔ میں تہاڈے کول ویچنے کے توتے راہو، براہمن ہو کے نچھتر تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ مینوں شاہوکار دسیو کوئی ساؤ، جیہڑا ٹھگی نہ کدے کھائیا۔ نال میں وی آواں جیہڑا چار جُگ پرہہ دا پُت کھاؤ، دوس رین بھجّان واہو داہیا۔ میں کیسے دا کچھ نہ کھاؤ، ساریاں دا کھادھا پیتا کڈھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں دھرم دا پھریدار کلجُگ انت ستیاں نوں جگاؤ، بلوئا دیواں تھانوں تھانیا۔ جیہڑے نہ اٹھن اوہناں نوں پھڑوں بانہو، باہاں نوں پھڑ کے دیاں اٹھائیا۔ مینوں کھیل ویکھن دا بڑا چاؤ، چوکتا ہو کے بھجّان واہو داہیا۔ پُرکھ اکال سب دا دساں ملاہو، کھیوٹ کھیٹا اک وکھائیا۔ جو کلجُگ انت بنے بے پرواہو، بے پرواہی وچ سائیا۔ پیغمبران توں لیکھا منگے بن کے دُھر درگاہو، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پچھلی چار جُگ دی کیتی ڈھابو، ڈھاہ کے خاک دے ملائیا۔ پھر میں بنت بناؤ، گھڑن بھتہار دیا کھائیا۔ نارد کہے اوس ویلے میری سیوا ضرور لگاؤ، لگن اکو اک بنائیا۔ دھرم دی کیتی پھیر دوہراؤ، دوہرا اپنا کھیل کھلائی۔ مینوں آس جاپدا نام بھنڈارا اک ورتاؤ، وارث ہو کے آپ وکھائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا انت مُکاؤ، مُکمل اپنا حُکم سمجھائیا۔ اوتاراں پیغمبران ضرور دباؤ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ترے گن آگنی آگ لگاؤ، دو جہان سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ بھگت بھگوان دا سکے ضرور چلاؤ، سوہنگ مہر اک لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دو جہان آپ نواؤ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ہرجن کوچھے کھلے ضرور تراؤ، بھگت سُپیلے پار لنگھائیا۔ ستجُگ ساچا دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ضرور وکھاؤ، گھرانہ اکو اک وکھائیا۔ دین دُنی کوڑ گُریار ضرور رواؤ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارا ست پُرکھ آپ پرگٹاؤ، پرگنا اکو اک وکھائیا۔ ست دھرم سچ نشان ضرور جھلاؤ، جگت جہان نظری آئی۔ نارد کہے جن بھگتاں منسا ضرور پور کراؤ، کروٹ بدلے دُھردرگاہیا۔ شاہ

پاتشاہ شہنشاہ اک اکھواؤ، آخر اپنا حُکم ورتائیا۔ آتم درسی درس درساً، دہ دشا نظری آئیا۔ کلجگ اتم چکھا بجاہاؤ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نارد کہے گرہ نچھتر حُکمے اندر حُکم وچ بدلاؤ، بدلی برہما وشن شو آپ کرائیا۔

★ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے میں پیغمبران کہا تہاڈا پینڈا مُکا، صدی چوڈھویں مُکمل رہیا درڑائیا۔ حضرت محمد آہ لے اگنی رُقہ، جو بنا حرف حروف لکھائیا۔ اگے کلمہ ہونا شبد دو تگا، تُم تاثیر سب دی دئے بدلائیا۔ پانی رہنا نہیں کیسے حُقہ، چلم سب دی دئے بجاہائیا۔ اگلا بھیو رہے نہ چھپا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ پُرکھ اکال اکو شبد اٹھاؤنا دلارا سَتا، پوت سپوت آپ پرگٹائیا۔ جس لہنا تکنا پنج تت کایا بتا، بُتخانیان ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا پاؤنا دیپ کُشا، کروچ پُشکر نال رلائیا۔ ویکھو اگنی دھار ہو کے اٹھا، نرگن نرویر لئے انگریزائیا۔ میرے غریب اُتے تٹھا، سر میرے بتھ ٹکائیا۔ شبدی دھار پھڑ کے گٹا، ہلونا دتا لگائیا۔ اوہ تک محمد دا تارا نشان جاندا تٹھا، چند سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ پاؤنی پھٹا، پھٹکل کرے لوکائیا۔ کوڑ کڑیار پاؤنی لٹا، لٹیرا کلجگ نال ملائیا۔ سب دا بھاگ دے نکھٹا، سر بتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ مان رہنا نہیں لبان مُچھا، مُشکل حل کرے لوکائیا۔ محمد میری گلّ دا کریں نہ غصہ، گلہ نہ کھئے رکھائیا۔ مقبرے وچ تیرا کُراوے جُسا، تن وجود دئے دُہائیا۔ دروبی خُدا محبوب تیرا ویلا پُجا، پوجا اور رہے نہ رابیا۔ لیکھا پورا ہونا کلجگا، کلکاتی دئے کھپائیا۔ اکو نور الہی ہونا اگھا، اگن آتھن کرے رُشنائیا۔ شبدی دھار کھیل ورتے اُتے بسدھا، لیکھا پورا کرے جو ارجن گر سندیسہ دتا بابا بڈھا، شبدی شبد سرت نال جنائیا۔ جو آسا پوری رکھی مہاتما بڈھا، بڈھی توں پرے اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں محمد کہا تک نور اسمانی، اسم اعظم اک جنائیا۔ جس دا جلوہ باہر جسم جسمانی، جلوہ گر اگم اتھاپیا۔ جس دی منزل

رُو حے رواں رُو حانی، رضی ازی نزی اعظم اک اکھوائیا۔ اوہ ویکھے تیری تکبیر والی تحریر والی تقریر والی کلامی، کلمہ کلمیاں وچوں کھوج کھوجائیا۔ جو محو مالک مہربان محبوب دو جہانی، سانجھا یار دو جہان اکھوائیا۔ امام اماما شہنشاہ سُلطانی، نُو رُ ظہور اک وکھائیا۔ تہاڈی شرع دی کٹے غلامی، شاہ حقیر ویکھے تهاؤں تھائیا۔ دُھر دے حُکم دا حُکم ہووے اک دائمی، کامل مُرشد دے درڑائیا۔ سب دا ناتا جوڑنا باہمی، مذہبی ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ سب دا لہنا تھے پیشانی، دُھر مستک کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹے انجیل قرآنی، کایا گرہ ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی تھے جگت بے ایمان، بے پرواہ اپنا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ تیری انت اخیر بے نظیر منظور کرے سلامی، سلام علیکم علیکم سلام صلح کل اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن ایتھے اوتھے دو جہانی، دو جہان سری بھگوان بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۸ بھگن شہنشاہی سمت ۶ آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے محمد نے کھولیا اگتی بستہ، بنا شرع توں شریعت توں باہر کڈھائیا۔ تکیا اُس دا لیکھ اتم سب دا اکو ہونا رستہ، رہبر اک ہو آئیا۔ پروردگار ساچا مارگ ہووے دسدا، حقیقت دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چوڈاں طبقات توں باہر ہووے نسدا، دہ دشا بھجے واپو داہیا۔ مارگ لاؤندا جائے سچ دا، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھيو کھولدا جائے کایا ماٹی کچ دا، کنچن گرہ آپ سہائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے من مت دا، گرمت اک درڑائیا۔ اتم اکو پیار پاؤنا پنج تے دا، تتوت اپنے رنگ رنگائیا۔ ہور لیکھا لیکھ ہونا برہم مت دا، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال ہر پردے وچ وسدا، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ اُس سندیسہ دینا اپنے جس دا، صفتاں والی صفت پڑھائیا۔ اُس ویلے محمد اسماناں ول تکتدا، طاقت بن نینا نین اُٹھائیا۔ چارا رہنا نہیں کسے دے وس دا، طاقت سکے نہ کھٹے ازمائیا۔ پھیر حُکم سُنیا اگتی لکھ دا، لکھ اگوچر رہیا درڑائیا۔ دُھر

امام کھیل کرنا پرتکھّ دا، عملان توں رہت دِسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کرے محمد تکی غُور نال کِتاب، بنا کُتب خانیوں ہتھ اُٹھائیا۔ جس وچ مضمون خود خُدا ہووے دُھر دا
 احباب، مِتِ پیارا دُھردرگاہیا۔ کلمہ کلمے دی مارے آواز، سوئی کائنات آپ اُٹھائیا۔ مُحبّت مہر دی وجائے رباب، ربّی نُوں اپنی دیا
 کمائیا۔ انتر نرنتر کھولے راز، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ شرع چُھری وچوں سب نُوں کرے آزاد، قاتل مقتول دا لیکھا دئے مُکائیا۔
 اِکو ناد سُنائے انادی ناد، انراگی اپنا آپ درڑائیا۔ جتھے پیغمبران دا ختم ہو جائے جواب، سوال دی جُرت نہ کھئے رکھائیا۔ بنا سیس
 توں ہوئے آداب، سجدیاں وچ نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جہڑے چوڈاں مسلے زمین اُتے نانک لکھے بغداد، بغلی کندھیاں اُتے ٹکائیا۔
 اوہ نُوں چشم چشمے شباب، زوے زہی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 سندیسہ اک درڑائیا۔ نارد کہے محمد نے بدلیا اک ورقہ، واقع تکیا بے پرواہیا۔ جس وچ لیکھا پروردگار گھر کا، گرہ اِکو نظری
 آئیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں درویش در کا، در بھکاری ونڈ نہ کھئے وڈائیا۔ مہربان محبوب مہر آپے کردا، کردار دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔
 ستجگ تریتا دواپرکجگ ویس آپے دھردا، نرگن سرگن روپ بدلائیا۔ کلمہ کائنات نبی رسؤل ہو کے آپے پڑھدا، سجدیاں وچ نیوں
 نیوں سیس جھکائیا۔ مڑھی مسانی آپے رہیا سڑدا، گور وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، دو جہاناں کھوج
 کھوجائیا۔ اشارہ کردا محمد جو جمدا سو انت ضرور مردا، ایسے طرح دین مذہب انت رہن نہ پائیا۔ ایہہ کھیل ہونا نرائن نر دا،
 نر ہر اپنی کار بھگتائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جو چاہے سو کردا، کرنی دا کرتا داتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل اگئی آپے
 چڑھدا، درگاہ ساچی مُقارے حق حق وچ درسائیا۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں نعرہ لایا حق میرے مؤلا، تیری بے پرواہیا۔ اوس سندیسہ دتا جا چوڈاں طبقاں پا رؤلا، بوکا دے ڈھردرگاہیا۔ خبردار ہو جاؤ محمد دا پورا ہون لگا قولا، اقرار نامہ دئے درڑائیا۔ نالے نگاہ ماری اُپر دھؤلا، دھرتی ویکھ وکھائیا۔ پھیر اپنا سجا کھتا پھرکا کے ڈولا، بن باہواں لئی انکڑائیا۔ پروردگار سب دا بہار کرنا ہؤلا، بوجھل نظر کھتے نہ آئیا۔ اوہ کھیل کرے جلدی جلدی تولا، طالب طلب سب دی ویکھ وکھائیا۔ نال ہس کے کری محولا، دووین ہتھ کتاں اُتے لگائیا۔ خدا بخشن والا تھانوں نیازاں والیاں چولاں، چاء اکو وار کرائیا۔ تھادا لیکھے لگنا پیکا سوہرا، دو جہان دین دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا دوہری ہو کے ویکھے دوہرا، ظاہر ظہور اپنی کرنی آپ کرائیا۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے محمد مینوں نرگن دھار دی پئی لشک، چمک چمک وچوں نظری آئیا۔ اوس نوں تگ کے میرا اندر رہیا سسک، ہوکیاں وچ رہیا جنائیا۔ پیغمبرا جے اپنی اللہ رانی نال میرا لگا دئیں عشق، پریم پریم وچ بندھائیا۔ میں پھیر لٹاں ماروں سورگ بہشت، جنت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں کپڑا بھوگی گریست، جگت واشنا نہ کھتے رکھائیا۔ ایہو آشا میں کیتی رام دے گرو کول وششٹ، وشیاں توں باہر دتا درڑائیا۔ اوہ وی گیا سی کولوں کھسک، پلو گیا چھڈائیا۔ میرے ہتھ نہ ٹانک رہی نہ جست، نرگن سرگن دووین کم کیسے نہ آئیا۔ میری بڑی پُرانی حرص، ہوس دیاں درڑائیا۔ میرے اتتر پریم دی دھار رہی رسک، بوندا بانڈی میگھ برسائیا۔ میں تکنا چاہندا اپنی وچ درشٹ، درشٹی کون نظر کھتے نہ آئیا۔ اوہ تگ لے میرے محبوب والی لکھت، جو لیکھا دھر دا رہی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے

محمد سُن لے میتھوں اگتی بانی، دُھر کلمے نال جنائیا۔ تیری اللہ رانی دا میں ہانی، جوڑ سوہنا سوہنا پائیا۔ ساڈے پریم پیار مُحبت دا بنے آبِ حیات پانی، جگت آب دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت نمازاں توں پرے دی سُن کہانی، کتھا اکتھ دیاں جنائیا۔ جے مینوں ایہو جیہی مل جائے سوانی، سوہنا گھر دیاں سُہائیا۔ چوڈاں طبقات وچ کھیل کراں مہانی، خالق خلق رُوپ بدلائیا۔ تینوں پھر خوشی نال دیواں پیغامی، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ میں سب دا انترجامی، انتریامتا دیاں درڑائیا۔ نالے کہاں میں تے میری رانی دے حُکم نال گلوں لاہ دے غلامی، شرع زنجیر دے تڑائیا۔ اوہ تگّ جلوہ عوامی، عوام وچ میرا نُورِ الہیہا۔ بُن میتھوں جھلی نہیں جاندی بدنمی، بدی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ کیوں میں شہنشاہِ سُلطانی، پاتشاہِ اک اکھوائیا۔ جس نے کلمے اندر بھیجے کرشنا رامی، رادھے سینتا میرے ڈھولے گائیا۔ میں بڑا گنِ ندھانی، گھر گمبھیر اکھوائیا۔ میں سب دی میٹنی بے ایمانی، انتر انتر ویکھاں چائیں چائیا۔ تُوں میرا حُکم مانی، میرے توں دُور ہور خُدا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مالک دُھر دا انامی، انعام وچ پیغام اگلا دیاں سُنائیا۔

★ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سنتا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے انت ہونا پئے خانہ بدوش، گھرانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ مان رہے نہ کایا ماٹی پوش، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سب نے ہو جانا خاموش، خواہ مخواہ اپنا حُکم نہ کھئے ورتائیا۔ کیسے دا اندر کوٹ رہنا نہیں جوش، جواں مرد نہ کھئے اکھوائیا۔ سب دی ٹیکلے لاؤنی ہوش، ہوشیاریاں نال پرہہ اپنا حُکم ورتائیا۔ اندر پیغمبرو ہونا پئے کلمہ فروش، فروخت کرو تھاؤں تھائیا۔ نظری آئے رُو پوش، غلاف انصاف وچ دئے ڈہائیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ سوچ، سمجھ آگے دئے جنائیا۔ میری آشا کہندی لوچ، ترسنا دئے ڈہائیا۔ کھیل ورتے دُھر دا کھوٹ، خصم نُورِ الہیہا۔ جتھے کیسے دی نہیں کوئی پہنچ، اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت دی دھار میٹے ادوت، عدالت عدل وچ رہن مُول نہ پائیا۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں چوڑاں طبق ویکھی اگھی پون، پون پانی توں باہر نظری آئی۔ میں خوشی نال لگا سون، آسن سنگھاسن اک وچھائی۔ مینوں جھٹ محمد لگا بلاؤن، ہلونا اک لگائی۔ ٹوں آیا ایتھے کون، کافر ڈیرہ لائی۔ اچی اچی لگا سناؤن، زور زور نال سنائیا۔ میں نیویں کر لئی دھون، اچی اکھ نہ مول اٹھائی۔ ہتھ مروڑ کے لگا پچھتاؤن، پشچاتاپ وچ سنائیا۔ پھر سہج نال کہا محمد جیہڑا دین دنی لگا بدلاؤن، دو جہان ویکھ وکھائی۔ میں اوس دا گاؤن والا گاؤن، ڈھولے صفتاں والے سنائیا۔ جس نے رام روپ ہو کے ماریا راؤن، راون دہسر دتا ڈھابیا۔ کنس سنگھاسن دتا نہ سون، کاہن ہو کے لیکھا دتا مکائی۔ اوہ میرا مالک کلجگ وچ ستجگ آیا لگاؤن، دھرم دا راہ اک چلائی۔ کوڑی کریا آیا ہٹاؤن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو مسلم سکھ عیسائی اکٹھے آیا کراؤن، وڈے چھوٹے امیر غریب اعلیٰ ادنیٰ اکو گھر بہائی۔ سچ پیار دی بھگتی آیا سمجھاؤن، بھگون اپنی دیا کمائی۔ جگ جنم دے وچھڑیاں آیا ملاؤن، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے اچڑیاں سچکھنڈ دوار آیا وساؤن، درگاہ ساچی سچ گھر بہائی۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے محمد حکم سن اگم رحیا، رحمان رہیا درڑائی۔ سندیسہ دیوے اوہ خداوند کریا، پیغام نور الہیا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئی۔ جس کھیل کرنا اُتے زمینا، ضامنی سب دی دئے مکائی۔ اُمت اُمتی ہونی غمگینا، غم خوار غمی نہ کھئے گوائیا۔ دلڈلاں اُتے رہے کھئے نہ زینہ، زیب و زینت نظر کھئے نہ آئی۔ انت سب ٹوں کہنا پئے آمینا، بن سجدیاں توں سیس جھکائی۔ جس نے تہاڈی بدل دینی تعلیم، تابعداری وچ نظر کھئے نہ آئی۔ اوہ مالک عالیشان عظیم، عالی جاہ بے پرواہیا۔

اوہ جس نے لیکھا مُکاؤنا مکہ مدینہ، کعبیاں توں باہر اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرتی دا صاف کرنا سینہ، سینہ بسینہ اپنا حُکم چلائی۔
 چوڈاں طبق ہونے آدھینا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ تگ صدی چوڈھویں دا انت سماں ہوئے غنیا، غنیمت وچ اپنا کھیل
 کھلائی۔ جو مالک آد دا آد قدیمہ، قُدرت دا قادر نور الایہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا
 ہر، درگاہ ساچی درمزوشے مُزیئز از اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے میں سُنیا پیغام پیچیدہ، بے زباں دِتا دِرڑائیا۔ راز ویکھیا پوشیدہ،
 باطن پڑدا دِتا کھلائی۔ اشارہ کیتا آہ ویکھ محمد دیاں اُمیدان، آمد وچ بیٹھا راہ تکائیا۔ راہ تکی نال آگئی دیدہ، دیدہ دانستہ دھیان
 لگائیا۔ جس حُکم دے نال کلمہ جنایا ----- مجلس حرف حرُوف والی بنائی۔ شرع دی کیتی تمہیدا، بے خبراں خبر دِرڑائیا۔
 پیار بخشیا عزیزا، رحمت وچ سمائیا۔ حق دی دے تمیزا، طمع دتی مٹائیا۔ ذرا اُس نوں تگ لا کے نیجھا، محمد بن اکھاں توں اکھ
 اُٹھائیا۔ کیسے دے کول درگاہ والا نہیں ویزا، وُضو کیتے کم کیسے نہ آئی۔ حقیقت دی جانے کھئے نہ عیدا، عیدالفطر دئے گواہیا۔ سب
 نوں غفلت وچ آئی نیندا، بے داری وچ لئے نہ کھئے انگرائیا۔ اوہ ویکھ شہادت دیندے حسن حُسین جو ہوئے شہیدا، کربلے والے
 روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے مینوں
 آؤندی دُھر دی ہدایت، حدوڈاں توں باہر جنائیا۔ حضرت ویکھ شرع والی شرائط، شریعت کی سمجھائیا۔ اوہ تگ جو کلمہ ہویا
 عنایت، بخشش رحمت تیری جھولی پائیا۔ اُس نے کس دی کیتی سمائت، سمیں نال دے دِرڑائیا۔ کس دے وچ اشاعت، اشارہ
 کر دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں کس بدھ ہوئے رعیت، رحمت تیرے اُتے کھائیا۔ محمد کِہا ایہہ حُکم اِکو واحد، خالق خلق رہیا
 دِرڑائیا۔ جس دا فرمانا میرے اُتے ہویا عائد، آد دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ بخشش کرے شاید، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دی دھار
 کھیل مُشاہد، مشورہ مُشاعریاں وچ کدے نہ لیائیا۔

☆ ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کیشن سینگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے بھگتو ویکھو میرا گن، گنی یدھان بن کے گیا آئیا۔ میرا شبد لو سن، انسنت دیاں جنائیا۔ سُنو انادی دھن، انراگی راگ اُچائیا۔ کُچھ مینوں دان کرو پُن، پورن برہم دیاں سمجھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا تھانوں پرہ نے لیا چُن، چونوے گُرمکھ ڈیرہ لائیا۔ میں وی بڑا پُرانا مَن، مُنیشتر بے پرواہیا۔ تسیں سارے دسورب نیڑے کہ گھسُن، ویروا سب نے دینا سُنائیا۔ او تسیں اُس پرما تمانوں مندے جیہڑا بھواوے وچ لکھ چوراسی جُون، چارے کہانیاں وچ بھوائیا۔ میرے کول پریم پیار دی پُون، ہلارا سب نوں دیاں دکھائیا۔ میں پیار وچ سب نوں دینا سُون، سُکھ آسن اُتے ٹکائیا۔ تسیں میرے ساتھی بنے میں تھانوں آیا جگاؤن، ہمساجن اپنے نال رلائیا۔ دسُو تھانوں وچوں پرہو نوں چھڈیگا کُون، جس چھڈ دینا اوہ باہواں دیو اُٹھائیا۔ پھیر اگڑ نال پھرو اُچی کر کے دھوَن، تھانوں وکار وچوں روکن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ گان سُو نوں پریم نال چھکو تے تیار ہووو واسطے چھکُون، شکوہ اندر رہے نہ رائیا۔ تھانوں کی لوڑ پئی اے اُس پرہو دے گاؤ گاؤن، جیہڑا جگ نیتراں نال ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے ولّ تکو میں تھانوں اپنے کولوں سب کُچھ آیا دواؤن، دیونہارا بن کے چائیں چائیا۔ جگت بھے وچوں آیا کڈھاؤن، اوتار پیغمبر گُرو دا ڈر رہے نہ رائیا۔ میں اکو سکھیا آیا پڑھاؤن، پُستک ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے اوہ تکو جُلاہا آوے نسیا، کبیر واہو داہیا۔ میں اوہنوں ویکھ کے کھڑ کھڑا کے ہسیا، تالی ہتھان والی وجائیا۔ اشارہ کیتا جا ویکھ اپنی اندھیری مسیا، تیرے رام دا چنّ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکھراں والے ویکھ جسیا، صفتان والی صفت وڈیائیا۔ تیرا پرہو کیسے دے نہیں اندر وسیا، جس دے آگے واسطے پا پا کے اپنا جنم گیا گوائیا۔ اوہ تک اک ہور کھیل ہوڑا اُپر سسیا، سمجھ توں پرے سمجھ جنائیا۔ ہاے دی ٹپی دا لیکھ کیسے نہ لکھیا، لیکھک کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ چار کُنٹ پھرے تھیا، بھجے واہو داہیا۔ جھٹ بودی تے ہتھ مار کہے آہ ویکھ کلجگ انت سب دا انت آخری پٹیا، جو پٹنے والا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جنہاں دین دُئی نوں زیرو کرنا زیرو نال بٹیا، زیرو دا زیرو روپ سائیا۔ اوہ ویکھ مات لوک وچوں سب دا نام کٹیا، آگے داخلہ ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جیہڑا کھادھا سُو رگاں تے وچھا کٹیا، کٹ کٹ کے سب دے

حصّے دھرم رائے ہتھ پھڑائیا۔ کیسے دی قیمت نہیں پینی بیسا دھیلا ٹکیا، امل مل نہ کھئے رکھائیا۔ کیرا اوہ تگ لے سب دا چیتھڑ
 پُرانا پھٹیا، پھٹیاں اُتے لیٹی دسے لوکائیا۔ میں جگت جہان دی حد ٹپیا، ٹاپوآں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ میں ادھر تکیا ادھر تکیا
 جگت جہان وچوں بھگتاں نے کھڑا چھڈ دتا پتھر وٹیا، جیہڑے پچھلے بھگت آسا رکھ کے گئے اوہ آسا دتی بدلائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میرا نام جپو ساہ ساہ، صاحب
 میں اکو نظری آئیا۔ جے چاہو کے گنگا گوداوری جمن سُرستی نال دیاں پرنا، جو پرنام کر کے مینوں جھٹ لنگھائیا۔ میں سمرتھ
 پچھلے بخش دیاں گا گناہ، گناہ گار نہ کھئے اکھوائیا۔ میں سرشٹی کر دیاں فنا، فنا فی اللہ ہوئے لوکائیا۔ چوراسی لکھ کران سواہ،
 دھوڑی سب دی دیاں اڈائیا۔ میرا اکو اک گواہ، جو شہادت دئے بھگتائیا۔ کھیل کرے تھاوں تھان، تھان تھنتر اپنا حکم ورتائیا۔
 میری کرے واہ واہ، واہ واہ ہووے وڈ وڈیائیا۔ میں پھراں جل اسگاہ، تھلاں وچ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ کیر کہے سُن مئی نارد، نرد پٹھی سدھی ویکھ وکھائیا۔ اوہ تگ کھیل
 شبد سار دا، جس دی سار کیسے نہ آئیا۔ جو مالک آر پار دا، پارپرہم نور الابیا۔ جن بھگتاں پھرے تاردا، تارنہار اپنے ہتھ
 رکھے وڈیائیا۔ جس بھے چکایا پیغمبر گر اوتار دا، بھو رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ بھگت جن تینوں کلجگ انت کدے نہیں نمسکار دا،
 بھاویں کنتی دے مان وڈیائیا۔ اوہناں ستھر ہنڈھایا اکو اگتی یار دا، یارانہ یرانے نال رکھائیا۔ ایہہ کھیل اگم اتہاہ اُس سچی سرکار
 دا، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے
 ملائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تسیں کیوں نہیں کیتی ہاں، میری ہاں وچ ہاں ملائیا۔ کیوں نہیں اٹھائی بانہ، ناتا پرہ دے نالوں ٹرائیا۔
 میں تھادے گن گان، تسیں کیوں نہیں گا کے اپنی خوشی بنائیا۔ میرا جی کردا میں پرہ نالوں سب نوں دیاں بھلا، ملیا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جے تسیں مینوں ہس کے اک وار لو بھلا، بھے توں پرے کی منزل دیاں سمجھائیا۔ ویکھیو اپنا جنم ایویں نہ لو زلا، کھانا پینا
 چھڈ کے پُرکھ اکال وچ سمائیا۔ تسیں میرے نال کر لو صلح، صلح کل میں اکو نور الابیا۔ تسیں یاد رکھو میں فتور پا دینا وچ
 قاضی ملا، ملا نے دینے زلائیا۔ میں بھور نہیں رہن دینے اُتے پھلاں، سگندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کیسے گھر آگ نہیں بلن دینی

چلھا، چاروں گنٹ اگنی دینی لگائیا۔ نام دا کیسے کول رہن نہیں دینا تُلھا، وَنَجھ مُہانا ساتھ نہ کھئے وکھائیا۔ اِکو دوار وکھاؤنا کھلا، جتھے خلق بیٹھی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ کبیر کہے ناردا نہ دے جھانے، اپنا آپ بدلائیا۔ ایہ اُس پرہ دے پیار وچ پھانے، جیہڑا جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ ایہناں دے اندر نِرگن دھار رکھے واسے، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تُوں نہیں جان دا اِنہاں دے جیون دے خلاصے، کتھنی تون باہر اِنہاں دی صِفت صلاحیا۔ ایہ بنا پُرکھ اکال تون تیرے ورگے پنڈتاں تُوں کدے نہیں ٹیکدے ماتھے، سیس نہ کدے نوائیا۔ وکدے نہیں لالچ لوہہ والے ہاٹے، گنگا گوداوری جمن سُرستی دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ اِنہاں بنایا نال پرہو دے ساتھ، جو ہر پردے وچ سمائیا۔ تیرے مکر وچ کھئے نہ پھانے، بندھن تیرا کم کیسے نہ آئیا۔ نارد بنا تالی تون کیتے ہاسے، ہس کے دتا جنائیا۔ میں وی دیواں ایہناں تُوں شاباشے، جیہڑے اِکو اوٹ رکھ کے پرہ ساچے تُوں سیس نوائیا۔ کبیر نے مستک رکھیا اپنے ہاتھے، اُنگلاں تِنّ نال چھپائیا۔ نِمسکار کیتی پُرکھ اِناشے، سیس جگدیش دتا نوائیا۔ پھیر کھیل دسیا آکاشے، کی کرتا کار کھائیا۔ ناردا جنہاں دے اندر انتر دتا وشواسے، وشو دا میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا نِرگن دھار جوتی جاتا ہو پرکاشے، پرکاشوان اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا کھیل تماشے، تماشین بے پرواہیا۔

★ ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ پپی دھیانو دے گرہ پنڈ آلہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے مینوں پیغمبراں کہا کھودا، خود مکھ داہڑی نہ کھئے رکھائیا۔ میں بلا کے اپنا بودا، ہوا سب تُوں دتی لگائیا۔ نالے کہے ویکھو میں کڈا یودھا، چار جگ دا نظری آئیا۔ جس نے اپنا آپ سودھا، سودھ سادھ کے پرہ دے نال رکھائیا۔ میرے کول اِک اگنی بوجھا، جس تُوں جیب کہے لوکائیا۔ پیغمبرو میں تہاڈا بند کیتا اوہدے وچ روزہ، نماز بغل وچ ٹکائیا۔ میرا ویکھو ہور اگنی معجزا، معجز ہو کے دیاں وکھائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال اِکو بھگتاں تُوں دینی سوہیا، صحبت اپنے نال رکھائیا۔ باقی سب

نوں دین مذہب دا دے کے لوہا، لالچ وچ دینا پھسائیا۔ اکو وار چوڈس چند دا چوڈھویں صدی لاؤنا گوڈا، گھٹنے سب دے دئے نوائیا۔ میرا مکھ نہ جانیو روڈا، مذہباں دی روڈ تے چلن والیو تہانوں دیاں جنائیا۔ شرع دی موری تکو کھوڈا، خود اپنا دھیان اٹھائیا۔ جس کھیل کھلایا ویدی سوڈھا، سوڈھ بنس رنگ رنگائیا۔ اُس اگئی اپنا اوڈھن اوڈھا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُس نے سب دا بدل دینا موڈھا، مذہباں بہار نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو ہونا بھگتاں جوگا، جُگیشراں پندھ مُکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ دا پہن کے چوغہ، سمبل اپنا دیس وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے روگا، روگیاں روگ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن پار کرائے کلا کوجھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی چرنو دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے مینوں پیغمبران ماریاں ہاکاں، زور زور نال سُنائیا۔ میں ہس کے کہا کی کہندے ہو کاکا، کاکو دیو سُنائیا۔ مینوں سچ دسو کیوں تہاڈی اُمت منایا جھاٹا، سپس پت گوائیا۔ کیوں مٹی دی کنالی وچ گنیا آٹا، پڑدا دیو اٹھائیا۔ کیوں کلمہ گایا نال صفاتا، صفتاں وچ وڈیائیا۔ کیوں الفیے بنایا خلاصہ، خود دیو سُنائیا۔ کیوں نہ چنگیاں لگیاں پیندیاں راساں، گوپی کاہن ویکھ وکھائیا۔ تہاڈیاں کیہڑیاں لمیاں آساں، مینوں دیو سمجھائیا۔ اوہ ویکھو تہاڈیاں پوریاں ہو گئیاں خواہشاں، تمنا رہی نہ رائیا۔ دیناں مذہباں دیاں کٹیاں جانیاں شاخاں، شناخت کرے ڈھردرگابیا۔ میں اکو پچن سندیسہ آکھاں، آکھ کے دیاں درڑائیا۔ سارے کھول کے ویکھو تاکا، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ اتم کھیل کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا ہووے بند خلاصا، بندبخانے دئے تڑائیا۔ مینوں میرے صاحب اُتے بھرواسا، بھرم بھیو نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا بنیا داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دا بدل دیوے پاسا، پیشینگوئی چہ میگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔

☆ ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی جیتو گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے چوڈاں طبقات توں باہر مینوں مل گئی الفیے، دوویں بھجن واپو داہیا۔ اک دو سمتاں تکیاں پھیر کہن سے، تیجی اکھ کھلائی۔ چوتھا پد کہن کیہڑا وچ دیہہ، تن وجود سوہا پائیا۔ کس پیغمبر نال نینہ، مُحبت کون رکھائی۔ نارد کہے میں اوہناں نوں ہس کے کہا کھلیا ایہ کھیل ساری ہون والی کھیہ، خاک پنج تت نظر کھئے نہ آئی۔ اوہ ویکھو آگے بے بے تھادی ڈھر دی مائی۔ اوہ تکو آگے کھیل پے، پتا پُرکھ اکال ڈھر دا ماہیا۔ اوہ جانو آگے تے، تختہ زمیں اسمان اٹھائی۔ اوہ سمجھو آگے تے، ٹال مٹول کرن والا آگے رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھو کھے دی تے، ثابت صبر صبوری والا دس کھئے نہ آئی۔ نارد کہے مینوں دوہاں کہا براہمن وے، ایہہ کی رہیا سنائی۔ اوہ تگ لے ساڈی جے، جگت بندھنا وچ بندھائی۔ جیم دے نال تگ لے جے، چاروں کنت پئے ڈھائی۔ اوہ ویکھ اگتی خے، خالق خلق رہیا درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ نارد کہے میں کہا نی تگ لو اپنا دال، دلہر ویکھو جگت لوکائی۔ ویکھو اپنا ڈال، پت تھنی سوہا کھئے نہ پائیا۔ ویکھو اپنا ڈال، ذرہ ذرہ رہیا گر لائی۔ رے تکو کی کہہ رہی کمال، کوک کوک سنائی۔ رے کہے زاڑ مٹے نہ جگت جہان، دین دنی رووے مارے دھائی۔ زے کہے سب دا آؤنا زوال، ظاہر ظہور حکم ورتائی۔ جے کہے جبر ظلم دے زیز عزتے چوڈاں طبقات توں باہر، سبق علم عالم نہ کھئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ نارد کہے میں تکیا روپ سین، ترے تریلوکی مکھ اٹھائی۔ کھیل ویکھیا شین، شمع نور چشم رُشنائی۔ نگاہ ماری تکیا سواد، صبر روپ نہ کھئے درسائی۔ پڑدا لاپیا سواد، ضابطے وچ نہ کھئے لوکائی۔ طہئے یکطرف ہویا نقاب، پردہ دتا اٹھائی۔ طہئے ظالم کوڑ توں دتا زوال، اعظم عالیشان دتا درڑائی۔ عین اکھ کھلی پڑھی اگتی کتاب، جس دا حرف حرؤف نظر کھئے نہ آئی۔ غین غضب دا ویکھیا محراب، جتھے کھیل بے پرواہیا۔ فے دا فکر ہویا انت سب نوں ملنا عذاب، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ قاف قاتل مقتول دا پورا ہونا حساب، دو جہان لیکھا چکے تھائوں تھائی۔ کیف کرم دا ویکھنا بھاگ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ گاف گداگر ہونے سرب جو شہنشاہ عالی جاہ جناب، آبرو مان جگت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں آگے ہویا مینوں مل گئی لام، لما چوڑا روپ بنائیا۔ میں ہس کے کہا میں دا مضمون نہیں رہنا کلام، کائنات نہ کھئے چترائیا۔ نون دا نقطہ نہیں رہنا نشان، نشانے سب دے دئے بدلائیا۔ وا واسطے پاوے پیر پیغمبر درگاہ ساچی بن غلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ہے ہتھ جوڑ کرن پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ حمزے دا کیسے اُتے ہونا نہیں احسان، آشا سب دی ویکھ وکھائیا۔ یہ یاد کر لے یک دا حکم ہونا واحد دا کلمہ ہونا سُننا عوام، عام دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک سمجھائیا۔ نارد کہے چوڈاں طبقات توں باہر ودیا پڑھی انوکھی، الفیے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا نہیں وچ کیسے پوتھی، پُستک گرتھ نہ کھئے درڑائیا۔ جس دی منزل جانے کھئے نہ چوٹی، جڑ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس میری آسا اٹھائی سوتی، ہلونا دتا لگائیا۔ چپیڑ مار کے کہا نارد جا ویکھ اگئی جوتی، جوتی جاتا دُھردرگابیا۔ سمبل بیٹھا اپنی کوٹھی، سچ دوارے نظری آئیا۔ نارد کہے میں اُنکل رکھ لئی اپنی اُپر ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ دُبائیا۔ پھیر ہو گیا بہار گوڈیں، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پھیر میں کُل تکاں ویدی تے سوڈھی، جتھے نانک گوہند روپ گیا بدلائیا۔ جھٹ دُھر دے شبد نے مینوں دتی سوجھی، سمجھ دتی درڑائیا۔ براہمن پهلون ہتھ پھیر اپنی بودی، اُنگلاں اکھاں نال چھپائیا۔ نگاہ مار تک لے ٹھاکر مؤجی، جو مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوہ آد انت دا بودھی، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ اوہ آتم برہم دا دھوبی، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ہوئے کئے روگی، ممتا موہ چُکائیا۔ آتما پرماتما دا بنے سنجوگی، سچ دا میل لائے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جُگ چوکرئی زرگن سرگن زرگن اپنی سرشٹی درشٹی وچوں آپے جائے سودھی، سُدھ سُدھ شُدھی وچ آپ کرائیا۔

☆ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی دیو دے گرہ پنڈ دوست پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے پیغمبر ویکھو خدا بڑا قانونی، قاعدہ باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ تہانوں دس کے حرفاں والی مضمونی، مجھوا اپنا دتا جنائیا۔ کھیل کھلا کے اک توں دونی، ایکا دوآ ونڈ ونڈائیا۔ رسنا زبان دی بدل کے کونی، حد حدود دتی ونڈائیا۔ سنسار لالچ بخشیا بیرونی، برہم دا پڑدا رکھیا چھپائیا۔ بھیو دسے نہ کیسے اندرونی، انتشکرن نہ کھتے چٹرائیا۔ اوہ تکو جس کورو پانڈو اٹھاراں بہرائے اکشونی، اک کشونی اٹھائی لکھ جنائیا۔ اُس دی کھیل اگئی ہونی، ہونی اپنے حکم اندر بھوائیا۔ سکھ دی نیند کیسے نہ سونی، سکھ آسن جگت دیوے تجائیا۔ شانت آوے نہ کیسے پاؤنی، پون پانی اگ نہ کھتے بھجائیا۔ جس نے سب دی پت گواؤنی، پت پرمیشور ڈھردرگاپیا۔ جن بھگتاں سوئی سرت جگاؤنی، ستیاں لے اٹھائیا۔ دین دنی کوڑ کلپنا وچ رواؤنی، رُوح بُت کرے نہ کھتے صفائیا۔ صدی چوڈھویں کھیل ورتاؤنی، چاروں کُنٹ پے دُباٹیا۔ اگئی کھیل آپ کھلاؤنی، خالق خلق دیا کھائیا۔ سچ دساں جوتی دھار اک پرگٹاؤنی، پرگٹ ہووے دُھر دا ماہیا۔ پچھلی کیتی ساری ڈھائینی، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ مایا ممتا وچ سرشٹی سرب ترساؤنی، دھیرج دھیر نہ کھتے دھرائیا۔ شبد ہلوانے نال کائنات کلمیاں والی آپ اٹھاؤنی، کعبیاں دے بلاٹیا۔ شرع دی شرع نال پائے اڑاؤنی، آگے کرے نہ کھتے صفائیا۔ اللہ رام اللہ نال لڑاؤنی، لڑ سکے نہ کھتے بندھائیا۔ خدا گاڈ ونڈ ونڈاؤنی، گائیڈ نظر کھتے نہ آٹیا۔ شبد راڈ اک اٹھاؤنی، چاروں کُنٹ دے وکھائیا۔ تہاڈی کیتی پیغمبرو اپنے لیکھے پاؤنی، پروردگار اپنے وچ سمائیا۔ ستجگ دی دھار سچ چلاؤنی، چال نرالی اک جنائیا۔ آتم پرماتم دھار درساؤنی، درس دید دے کرائیا۔ سچ نور جوت چمکاؤنی، چمک احمقاں وچ چمکائیا۔ حکم دی حکم نال بدلی کراؤنی، بدلا چکے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی سکھیا اک سمجھاؤنی، ساکھیات ہو کے کرے اگم پڑھائیا۔

☆ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سوہن ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو تکو اگتی تعلیم، طلبے ہو کے بن اکھراں دھیان لگائیا۔ ودیالا مکتب تکو عالیشان عظیم، جتھے اعلیٰ ادنیٰ نظر کھئے نہ آئیا۔ سکھیا دیوے قدرت دا کریم، بے عیب پروردگار نور الہیہا۔ جیہڑا دین دُنی دی میٹ دیوے تقسیم، فرقہ داری دا فرق دئے گوائیا۔ ساچی دھار دسے مہین، نج نیتر نین اکھ کھلائیہا۔ آتم پرما تم بھروسہ دئے یقین، واحد پڑدا اپنا آپ دئے اُٹھائیہا۔ من کلپنا جس دے بھئے ادھین، ترے گن اگنی تت نہ کھئے تپائیہا۔ سکھیا دیوے نوین نوین، نو دواریاں باہر کرے پڑھائیہا۔ جتھے منسا بھئے نہ کدے غم گین، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیہا۔ جس دی کوئی کر نہ سکے ترمیم، عدل وچ بدلی نہ کھئے وکھائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیہا۔ نارد کہے پیغمبرو پڑھو اگتی سکھیا، الفیے توں باہر پڑھائیہا۔ جس دا اکھ لیکھ وچ نہیں کوئی لکھیا، کاغذ قلم شاہی نہ کھئے سمجھائیہا۔ اوہ سندیسہ دیوے دُھر دا پتیا، پتا پُرکھ اکال نور الہیہا۔ جس دا مضمون جگت وچ نہ کدے وکیا، ہٹاں وچ نہ کھئے ٹکائیہا۔ اوہ کھیل کرے انڈھیہا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیہا۔ انت اخیر بے نظیر صدی چودھویں دا کڈھ سٹیا، لاشریک اپنا حکم ورتائیہا۔ اوہ ویکھو تہاڈا کلمہ دوہتھڑ مار کے پٹیا، اچی کوک کوک سُنائیہا۔ روزے نمازاں وچ من کیسے نہ ٹکیا، آب حیات مکھ نہ کھئے چوائیا۔ بُت بُتخائیاں وچوں کیسے نہ جتیا، رُوح رواں نہ کھئے کرائیا۔ اپنے مذہبان دا ویکھو حصیا، جو ونڈاں آئے ونڈائیہا۔ ساچا رہیا کھئے نہ متیا، دوست سنگ نہ کھئے بنائیہا۔ آتم پرما تم کرے کھئے نہ پتیا، ہتکاری سنگ نہ کھئے وکھائیہا۔ انت جگت جہان دسے متھیا، متھی دسے لوکائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیہا۔ نارد کہے سو پُرکھ نرنجن سُنو سندیس، سندھیا سرگھی توں باہر درڑائیہا۔ ہر پُرکھ نرنجن دا سُنو اُپدیش، چار جگ دی ودیا توں باہر کرے پڑھائیہا۔ ایکنکار دا تکو لیکھ، جس نوں کاتب لکھ نہ کھئے سمجھائیہا۔ آد نرنجن دا کھیل ویکھو ویشیش، جو وشو دا مالک اک پرگٹائیہا۔ اناشی کرتے دا تکو دیس، جو دیس دیساتراں توں باہر نظری آئیا۔ سری بھگوان دا کھیل تکو جو رہے ہمیش، جگ چوکری اپنی کھیل کھلائیہا۔ پاربرہم دا ویکھو بھیت، انبھو درشتی اکھ کھلائیہا۔ جو سب دے وسے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیہا۔ اُس سب سرشتی دی درشتی

اندر آتم پر ماتم دسنا ہیت، بتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کرنی کھیت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ رت بسنت مانو ذاتی مؤلے چیت، چیتن سرتی سب دی دئے کرائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے کلیش، کلکاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ جو اتم آشا رکھ کے گیا دس دسمیش، دہ دشا توں باہر دھیان لگائیا۔ سو لیکھا پورا کرے نر نریش، سچکھنڈ واسی اپنا حکم ورتائیا۔ انت جھگڑا مکائے مٹا شیخ، مسائکان مسلہ حل کرائیا۔ دین دنی دی بدل دیوے ریکھ، جس دی رکھی مئی کھیل سمجھ سکن نہ رائیا۔ اوہ بھاگ لگاوے سمبل دیس، سہنجنا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سرشٹی دی درشٹی انتر نرنتر بدھی کرے وشیش، وشو دا مالک خلق دا خالق مخلوق دا مالک، طلب سب دی پور کرائیا۔

۱۳۲۰

★ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ شوہن ضلع گرداس پور ★

نارد کہے ویکھو بدل ربی رت، رتڑی اپنا آپ بدلائیا۔ پرہ دا نام ہونا دو ٹک، دوہرا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگنا کایا بت، بُنخانے وجے ودھائیا۔ پرہ دے دلارے ہونے ست، جن بھگت نظری آئیا۔ جنہاں گودی لے چک، چوکٹا ہو کے ویکھے تھائوں تھائیاں۔ آتم برہم دا دیوے سکھ، دکھ درد دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جامہ لیکھے لائے منکھ، مائس اپنے لیکھے لائیا۔ اٹنا ہون نہ دیوے رُخ، گرہ واس نہ اگن تپائیا۔ جے کوئی مینوں لوے پچھ، میں سب نوں دینا سنائیا۔ چوراسی وچوں نکلنا کچھ، جے ٹچھ بدھی والے پرہ دے لاگن پائیا۔ جو ایتھے اوتھے رکھے خوش، خوشیاں وچ وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بخشنہارا سچ سچ، ست اپنا آپ درسائیا۔

۱۳۲۰

☆ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہرہجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جلائی ضلع گرداس پُر ☆

ستگر پورا ندری ندر نہال، مہر ندر نال ترائیا۔ ترے گن مایا توڑ جگت جنجال، رجو طمو ستو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سوئی سرت لئی اٹھال، شبد انادی ناد کرے شنوائیا۔ آپے پچھے مریداں حال، مُرشد بن کے دھردرگاپیا۔ ناتا توڑے کال مہاکال، چوراسی پھاسی دئی کٹائیا۔ سچ دوار بٹھائے سچی دھرمسال، سچکھنڈ ساچا اک سہائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئی اکھوائیا۔ ستگر شبد بن دلال، جگت جہان پندھ مکائیا۔ گرمکھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی ستگر پورا ندر نہال، نظر نظر وچوں بدلائیا۔ ستگر پورا کرے مہر ندر، نظریہ اندروں دئی بدلائیا۔ آسا منسا پوری کرے سدھر، صدمہ کوڑ رہے نہ رائیا۔ منوآ من نہ پائے غدر، پنج وکار نہ کھئی لڑائیا۔ سُرتی شبد نال دیوے بدل، بدلی پریم وچ رکھائیا۔ کایا مندر اندر بہہ کے کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کیریا نام کھنڈے نال کرے قتل، مقتول دا لیکھا دئی چکائیا۔ گرسکھاں کرنا پئے کھئی نہ یتن، یتھارتھ جنہاں تے اپنی دیا کمائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اپنا وکھائے اکٹا وطن، جتھوں بے وطن ہوئی لوکائیا۔ جو صاحب ستگر دے گھاٹ آگیا پتن، سو نام بیڑے لئی چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے مالک ہووے لاجا رکھن، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام امولک دے کے دھر دا رتن، قیمت اپنے، وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی مہر نظر اٹھائیا۔ بھیو کھولے ستگر پورا جس اُپر ندر کردا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بھیو کھلاوے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ پڑا دئی چکائیا۔ جتھے امرت بوند سوانت نجھر جھرنا جھردا، نابھی کول کول کھلائی۔ منوآ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ پھردا، ستگر شبد ڈوری نال بندھائیا۔ آتما میلے جگ جنم وچھڑیا چر دا، چری وچھنے اپنے نال ملائی۔ راگ سناوے اپنی دُھن دا، انحد نادى ناد وچائیا۔ بھیو رہے نہ اگئی سُن دا، سُن سہادھی توں باہر کڈھائیا۔ جتھے جام رہے نہ بل دا، رسنا والی نہ کھئی پڑھائیا۔ اوتھے کھیل ہووے اکو گہر گمبہر بے نظیر صلح کل دا، کل مالک نظری آئی۔ گرمکھاں بوٹا کدے نہ بُلدا، جنہاں نوں ستگر امرت نام پھل لگائیا۔ اوہ مات لوک کدے نہ بھل دا، جس تے مہر ندر نظروان آپ ٹکائیا۔ چوراسی وچ کدے نہ رُلدا، رائے دھرم نہ دئی سزائیا۔ سچ ترازو کھنڈے ٹلدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا

دُھر دا ور، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ سَتگر ندر دیوے تار، تارنہار دیا کھائیا۔ کِریا کرے وچ سنسار، سنسا روگ دئے مٹائیا۔ اندروں کڈھ کوڑ وکار، ہنکار دئے چُکائیا۔ سچ پریم دی وجا ستار، سوئی سُر ت دئے اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے نو دوار، ایڑا پنگل سُکھمن پندھ مُکائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، جھرنا نِجھر آپ جھرائیا۔ شبد سُنا انادی دُھنکار، اگئی راگ الاٹیا۔ دیا باقی گھر کھلا پاتی دیا جوتی دیوے بال، سوریہ چنّ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچّی دھرمسال، گھر گھر وچ پڑدا لاہیا۔ جہڑے گُرمکھ سَتگر دے بن جان لال، لال گلال رنگ دئے چڑھائیا۔ اوہناں نوں دے جاگدیاں راتی سُنیاں درسن دے کے ندری ندر کرے نہال، نظر نِج نیتر نظر نال ملاٹیا۔ پھر نہ جواب رہ جائے نہ سوال، سوال جواب وچ جواب سوال مل کے دوویں اپنا آپ جان مٹائیا۔ پھیر جدھر تے اُدھر ویکھے پرم پُرکھ مہربان، مہربان جو مہر نظر اُٹھائیا۔ جو آد انت جُگا جُگنت آتم پرما تم پرما تم آتم ست سروپ شاہو بھوپ شہنشاہ سری بھگوان، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا سد مہر دا جن بھگتاں دیندا رہے دان، داتا دانی ہو کے اپنی وست نام ورتائیا۔

★ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ضلع گرداس پُری ★

نارد کہے میں چار کُنٹ دوڑیا، دہ دشا پندھ مُکائیا۔ جگت جہان ریٹھا ہویا کوڑیا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ دھرم دے چڑھے کھئے نہ پوڑیا، منزل حق نہ کھئے مُکائیا۔ منوآ سکے کھئے نہ ہوڑیا، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ سُر ت شبد میل کیسے نہ جوڑیا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ سَتگر شبد چڑھے کھئے نہ گھوڑیا، کرنی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ سب نے اپنا اپنا بیڑا روڑھیا، نئیا نوکا نام ہتھ کیسے نہ آٹیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا پندھ مکے نہ سوڑیا، بھیرّی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ سادھاں سنتاں دے سپس تے جھلڈے چوڑیا، دھرم دا چہتر نہ کھئے جھلاٹیا۔ مانس جنم کیسے نہ سوڑیا، سوہرے پیئے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہو میں تکیا نال غوڑیا، گھر گور دھیان لگائیا۔ پنج وکار دا چلے دوڑیا، در در پئی دُہائیا۔ تیری دین دُنی دا بدلیا طوڑیا، تار ستار نہ کھئے بلاٹیا۔

خاوند ملے کیسے نہ شوہریا، کنت بھگونت تیری سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی سرشٹی درشٹی اندر شوریا، دھیرج دھیر نہ
 کھئے دھرائیا۔ ور پاوے کھئے نہ لوڑیا، ڈباگن روپ دسے لوکائیا۔ بھڑی تیرے نالوں سب دا ہویا وچھوڑیا، وچھڑیاں میل نہ کھئے
 ملائیا۔ کیسے دا بھاگ نہ دسے مٹھوریا، متھن کوڑ کرم نہ کھئے کرائیا۔ گھر گھر اندر کوڑ کرودھ ہنکار کرے کھوریا، شرع نال شرع
 ٹکرائیا۔ ایس ویلے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری لوڑیا، پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈدھ بن دوجا دسے کھئے نہ ہوریا۔ نارد کہے میں سب دا تکیا انتشکرن، ہر کرتے دیاں درڑائیا۔
 پرتی لگی کیسے نہ تیرے چرن، چرن دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جھگڑا کیسے نہ مٹے مرن، مر جیوت روپ نہ کھئے رکھائیا۔ بے
 شک سارے تیرے ڈھولے پڑھن، ڈھول ماہی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا وچ سارے اڑن، کلپنا کرے نہ کھئے صفائیا۔ بھے
 وچ موں نہ ڈرن، نرہے ہوئی لوکائیا۔ مان تے نہ ہنکاری گڑھن، ست سروپ نہ کھئے سائیا۔ دروبی تیری منزل موں نہ چڑھن،
 چڑھدا لہندا ویکھ دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں مانس جنم سرب ہرن، ہرن پھرن نیتر نہ کھئے کھلائییا۔ جھگڑا مٹے نہ ورن برن،
 ذات اذاتی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بن تیری کیرپا کلجگ جیو موں نہ ترن، بھوجل پار نہ کھئے کرائیا۔ ستگر شبدا
 پھڑا لڑن، پلو نام گنڈھ پوائیا۔ توں مالک بھن گھڑن، سمرتھ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا
 ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے میں پھریا جہان جگت، حکمے حکم سیو کھائیا۔ ساچا دسے کھئے نہ بھگت، بھگوان
 رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ستگر دی لبھے کھئے نہ شکت، شکتی نور نورانی نور نہ کھئے چمکائیا۔ میں نگاہ ماری اُتے فرش، دھرنی دھرت
 دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ کیسے دی مٹی نہیں اندروں حرص، ہوس وچ سرب لوکائیا۔ امرت میگھ دیوے کھئے نہ برس، بوند
 سواتی جام نہ کھئے پیائیا۔ پرہ درشن نوں سارے رہے ترس، ترسنا ترکھا نہ کھئے چکائیا۔ پاربرہم پت پریشور کلجگ اتم آپ
 پرت، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر دے شرط، شرع دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں
 کھلیاں اُتے کر ترس، رحیم ہو کے رحم آپ کھائیا۔ ڈکھیاں ڈکھ ونڈ درد، دردیاں درد آپ مٹائیا۔ تیرا کھیل سدا اسچرج، اسچرج
 لیل دے جنائیا۔ توں یودھا سورپیر مردانہ مرد، مہربان مہربان مہربان اک اکھوائیا۔ شرع چھری میٹ دے کرد، قاتل مقتول دا

لیکھا رہے نہ رائیا۔ میری بینتی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کیریا میٹ اندھیرا گرد، گردش موہ وکار بنکار دے مکائیا۔

★ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی سکھ راج دے گرہ پنڈ کلانور ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے سُن پھگنا، پھلگن اپنا دھیان لگائیا۔ سچ دس آگلا سال کہو جیہا لگنا، پہلی چیت کی چٹرائیا۔ کی شبد دممامہ وجنا، جگت جہانا کرے شنوائیا۔ کی حُکم ہونا سورا سربنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کی اپنا حُکم ورتائیا۔ کی کھیل کرنا گوپال مورت مدنا، مدھسودن اپنی کار کرائیا۔ کی لیکھا ہونا اعلیٰ ادنیٰ، پردہ پردیاں وچوں دینا چکائیا۔ کس گرہ دوار دھرم دی دھار دیپک جگنا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ کس دا میل ہونا نال سوامی سجننا، ستگر شبد جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ پھگن کہے سُن حُکم سورے سربنگ، دُھر دا دیاں جنائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند پُری اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال جیرج انڈ، اُتبھج سیبج بندھن نہ کھئے پوائیا۔ یاد رکھنا پہلی چیت جگت سنگھاسن شبد دی دھار اُلٹا کرنا پلنگ، دھرم دی ریتی دیاں درڑائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہونی اندھ، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا ویکھنا تو کھنڈ، تو در در ہلکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کھیل کرے سورا سربنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ پھلگن کہے پٹھا سنگھاسن دینا ڈا، پہلی چیت چیتن دئے کرائیا۔ پھیر سب نے کہنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ایہ کھیل کراؤنا خود خُدا، خُدی تکبری ویکھے تھاوں تھائیا۔ رُوح بُت تکنے جُدا، جُز ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس نوں کہندے واحد اللہ، عالمین اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ ساچا حُکم کرے رواں، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دین دُنی دا بدلنا سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ واسطہ پاؤنا سنگ محمد یار چوہاں، چار یاری ساتھ بنائیا۔ صدی چودھویں لیکھا تکنا تامس طمع، تمنا ویکھنی تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرکھ سوگ جنائے کھئے نہ غماں، غم خوار ہو کے غمی سب دی دئے چکائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ منگل سینگھ دے گرہ پنڈ فتویر ضلع گرداس پُر ★

سمت چھ کہے میری انت آخری رات گئی پیت، پہلگن اپنا پندھ مکائیا۔ میں پرہہ دی تکی اگئی ریت، سچکھنڈ ساچے دھیان لگائیا۔ جتھے بیٹھا اک اتیت، ترے گن نظر کھئے نہ آئیا۔ روپ دسیا نہ کھئے مندر مسیت، شودوالا مٹھ گرو دوار نہ کھئے دکھائیا۔ ایوں جاپدا اُس نے دین دئی دی بدل دینی ریت، ریتوان دھردرگاہیا۔ جو ہر گھٹ وسیا چیت، من چت ٹھگوری دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم دی دسے پریت، پریتم ہو کے پڑدا دئے اٹھائیا۔ جھگڑا میٹے ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ دھر دے نام دی دئے حدیث، حضراتاں توں آگے کرے پڑھائیا۔ بھگتاں آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا ترکھا جگت والی بھجھائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تے دئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ سمت چھ کہے میرا سماں گیا لنگھ، لوک مات اپنا پندھ مکائیا۔ میں شبد دا سُنیا اگئی چھند، سندیسہ دھردرگاہیا۔ نرگن جوتی دھار دا تکیا چند، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شبدی دھار ویکھیا پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جاتا تکیا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ جو اکو نام وجائے مردنگ، دوسر تار ستار نہ کھئے پلائییا۔ جس دا آد انت دا اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس دے دوارے اُتے سمت شہنشاہی چھ منگے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ پرہو میرا ساتھ بنا دے جس چھڈیا پری اند، سرگن دا نرگن روپ بدلاییا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے پندھ، پاندھی سفر وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری دھار دا دھرم وچ ہووے رنگ، دوسر رنگت نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ پھٹو پُر ضلع گرداس پُر ☆

سمت چھ کہے میں ویکھی اگئی پاتی، پترکا دھردرگاہیا۔ جس وچ کتھا کہانی ساچی آگھی، شاستراں توں باہر دتی درڑائیا۔ بھگوان بھگتاں کرے راگھی، رکھک ہو کے رہیا جنائیا۔ پھیر لیکھ تکیا پچھلی پچھے بخش دتی گستاخی، آگے بخشش نہ کھئے کرائیا۔ سچ دی سچ کرے انصافی، انصاف عدل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیہڑا منّ کے بھل جاوے آگے ملے مؤل نہ مُعافی، دوبارہ ہر سنگت وچ کدے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا سمت چھ کہے ایہو اخیر باقی، جو باقاعدہ دتا درڑائیا۔ آگے دھرم دی چلنی ہائی، سچ دا سچ ونج وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے بہُ بھانتی، بھيو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے آسی، آسا آسا وچ ملایا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ فتو پُر ضلع گرداس پُر ☆

سمت چھ کہے میری نمسکار، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ ست دا ست ہووے وچار، ست ست وچ رکھائیا۔ جو آشا رکھی پیغمبر گر اوتار، جگا جگنتر دھیان لگائیا۔ منگدے رہے تیرے کولوں داتا داتار، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ تیری سچ دی کرنی دھرم دی ہووے کار، کرتے پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ جیہڑی کھیل اسیں کر نہیں سکے وچ سنسار، اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔ سو کِریا کریں آپ زینکار، نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ ویلا وقت لینا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سو وقت سہنجنا ہویا اپر اپار، اپر مپر سوامی دینی مان وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن بھگتو اُٹھو اپنی دھار، سارے لو انگرائیا۔ نگاہ مارو دھرنی دھرت دھول دھول اپر ایکار، ایکانین اُٹھائیا۔ سارے رل کے کہیئے پت پرمیشور دھر دے سوامی اکل کل دھاری اپنیاں بھگتاں دے سرتے بٹھ دے دستار، جس دستار دی آس سارے بیٹھے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت چھ کہے میری نمو نمو بندنا، نمسکار سرنائیا۔ سمت ست شہنشاہی لگنا، پہلی چیت رت سہائیا۔ بھگت دوار ہر بھگتاں دا دیپک جگنا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھنا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پنجاں پیاریاں

سیس بھے پگنا، پگڑی اپنا ہتھ چھہائیا۔ لیکھاریاں نال سدنا، سیس دستار دئے ٹکائیا۔ جنہاں اکو روپ ویکھنا اعلیٰ ادنیٰ، ودّا چھوٹا نہ کھئے سمجھائیا۔ پنجاں درباریاں کرنی بندنا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ شبد وبار دا ستگر دھار دا سنگت پیار دا سب توں پورا کرنا سکنا، سگلی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا مالک بنے سجنّا، سجنّ ہو کے پنجاں پیاریاں پنجاں لیکھاریاں پنجاں درباریاں نال سجّے نال کھبّا کھبّے نال سجّا اپنا ہتھ لے ملائیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

پُرکھ اکال کہے سمت شہنشاہی ستّ اگتی چیتا، چیتن تینوں دیاں کرائیا۔ گوہند شبد دھار سنگ بناواں تیرا نیتا، نرگن نروریر نرنکار اپنا حکم سنائیا۔ دو جہاناں کھولان بھیتا، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں کرنا ہیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تگ لے صدی چوڈھویں محمد پورا ہونا ٹھیکا، ٹھاکر لیکھا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجّ دا حکم اک سنائیا۔ چیت کہے میرے بھگوت، ہر بھگون دیاں درڑائیا۔ ستگر شبد اگتا بخش کنت، کنتوبل بے پرواہیا۔ جس دا اکو ہووے منت، منتو حل کرے لوکائیا۔ بُدھی توں پرے ہووے پنڈت، شاستراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ سب دا گڑھ توڑے ہووے ہنگت، ہنگ برہم اک جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے انت، انتشکرن ویکھے خلق خدائیا۔ میری مؤلی دھرم دھار دی رت بسنت، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ سندیسہ دیوے جیو جنت، چوراسی لکھّ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے چیت میرا شبد گرو اگتا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں نہ کھئے لالچ نہ کھئے طمع، تامس ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ ہرکھ سوگ کھئے نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ صفت گائے نہ کدے دم دما، ساہ ساہ نہ کھئے چٹرائیا۔ اُس دے کولوں جگ لواواں نواں، نو سؤ چرانوے چوگڑی دا پنڈھ مکائیا۔ دھر سندیسہ اکو دواں، دو جہاناں آپ جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پھرنا نال چواں، پُری لوء بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چیت کہے پرہہ میری اکو اک منسا، در ٹھانڈے
 دیاں درڑائیا۔ جن بھگت رُوپ بنا دے بنسا، کاگ رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ تیرا ست دا ہووے بنسا، پریوار اکو اک وکھائیا۔ آتم
 پرما تم میل ملا نار کنتا، سہاگی اپنا پڑدا اٹھائیا۔ نو ست سب تینوں ہووے مندا، من دی کلپنا دے گوائیا۔ جھگڑا مُکا دے تیرا
 نام سُننا سرون کن دا، انتر آتم دُھن انادی کر شنوائیا۔ چیت کہے میں ساتھ منگاں تے اکو تیرے چن دا، دوسر لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔
 جس نون پیار نہ ہووے تن دا، جگت لوہ لالچ نہ کھئے ہلکائیا۔ کوڑ وکار نون ہووے ڈندا، تیرا نام کھنڈا چمکائیا۔ ہرجن رُوپ بنا
 دے جن دا، آپ بن جنیدی مائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بیڑا ہووے بٹھدا، شبدي ستگر اپنے کندھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی
 کِریا ہووے ڈندا، عدل انصاف اک کھائیا۔ اوہدا ناتا اکو پیار ہووے برہم دا، پارہہم تیرے وچ سمائیا۔ چیت کہے ویکھیں کتے
 مینوں ساتھ نہ دیویں ستگر چم دا، چم درشتی دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ میں اوہ ستگر کدے نہیں مندا، جیہڑا ماتا دی گکھوں
 جمد، دس دس ماس اگن وچ رکھائیا۔ میرا ساتھی اوہ ہووے جیہڑا لیکھا جانے اک گل دا، جیہڑی گل نانک اپنے وچ گیا
 چھپائیا۔ لکھ چوراسی دا بھار ہووے جھلدا، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ مالک ہووے اسگاہ جل تھل دا، ٹلے پریت
 کھوج کھوجائیا۔ میں جدوں تکاں اوہ آتم پرما تم وچ ہووے رلدا، تن وجود دا کھڑا دئے چکائیا۔ اوہ وسنیک ہووے نہچل دھام اٹل
 دا، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواریاں وچ اپنا آپ نہ بند کرائیا۔ اوہدا مسلہ ہووے کلجگ مسلہ حل دا، حالت سب دی دئے
 بدلائیا۔ اوہ سمترتہ ہووے اکتھ ہووے جن بھگتاں دے اندر شبہ سنديسہ ہووے گھلدا، اکھراں تون باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے چیتا میرا شبہ گرو گرو گوبند،
 گوبند گوبند دھار سمائیا۔ جو آد تون انت تگ انادی بند، جس نون جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دا مالک گہر گمبھیر گئی گہند، گور
 اک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ اوہ بخشنہارا ہووے امرت دھارا سندھ، بوند
 سواتی اک ٹپکائیا۔ جس دی آد جگاد کوئی کر نہ سکے بند، بندیا وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے رس مانیا نہیں کدے لنگ، جگت
 سیج نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نے جگت ستار و جائی کدے نہیں کنگ، حدان وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چیت کہے پرہو اکو منگ، مانگت ہو کے دیاں جنائیا۔ ستگر شبد دا
 ہووے سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ میں اکو چاہندا جیہڑا پُری آند نوں گیا چھڈ نند، اند اند تیرے وچ سہائیا۔ ہُن اوہنوں
 مذہباں وچ کدے نہ کریں بند، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ اوہ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں دھارا آوے لنگھ، پندھ
 مُکائے چائیں چائیا۔ سمبل بہہ وچائے مردنگ، نام ندھانا اگم اتھاپیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نوں دے چھند، سنسا اور رہے نہ
 رائیا۔ بندی توڑ ہووے بخشند، رحمت حق کھائیا۔ جس نوں شستراں نال کرنا پئے نہ جنگ، بھتھا تیر کمان نہ کندھ اٹھائیا۔ چھن
 وچ دو جہان آر پار جائے لنگھ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں تیرا پیار جائے ونڈ، کایا مندر اندر آپ ٹکائیا۔ پنج وکارے
 دیوے دنڈ، ڈنڈاوت اکو دے سمجھائیا۔ دُھن انادی سُنائے ناد انحد، اگم کرے شنوائیا۔ کلجگ انت میٹ اندھیری راتن، زُٹری
 دھرم دھار مہکائیا۔ تیرا بھیو کھلائے باطن، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو سارے واہ واہ آکھن، واپگرُو
 تیری وڈ وڈیائیا۔ اُس دا اکو تٹ کنارہ ہووے پاتن، دو جا گھاٹ نہ کھئے جنائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائیاں دیوے ساتھن، سگلا
 سنگی اک ہو آئیا۔ غریب ناناں ویکھے اناتھن، کوجھے کھلے گلے لگائیا۔ آتم پر ماتم دے جاہن، نام ندھانا اک درڑائیا۔ جس اُتے
 کِریا کرے کوٹ جنم دے میٹ دیوے پاپن، پت پت دے کرائیا۔ ہر گھٹ رکھے اپنا واسن، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ جھگڑا میٹے
 ذات پاتن، دین مذہب اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیا۔
 پُرکھ اکال کہے سُن سمت ست ڈلارے، دولہیا دیاں جنائیا۔ ویکھ کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر رہیا کرائیا۔ جس نے بھیجے پیغمبر
 گر اوتارے، تن وجود نال وڈیائیا۔ دُھر دے شبد دے دتے نظارے، نور نظر آپ جنائیا۔ سو کھیل کرے کرتارے، فُدرت دا
 مالک دُھردرگاہیا۔ کلجگ لیکھا ویکھے انت کنارے، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ ستگر شبد بھیجے یودھا سوریر بلکارے،
 بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو کلجگ کوڑی کِریا کڈھے باہرے، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ اکو ڈنکا فتح کرے
 جیکارے، جے جے کار خلق خدائیا۔ سرشٹی درشٹی بنائے شبد ادھارے، من منسا کوڑ گوائیا۔ لیکھا مُکائے نو دوارے، نو نو چار
 دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دے محمد دے کے گیا اشارے، موسیٰ عیسیٰ بیٹھے دھیان لگائیا۔ وید ویاسا بن لکھارے، کاتب ہو کے قلم

چلائی۔ جس دے رام کرشن بنن پنہارے، سیوک ہو کے سیو کھائی۔ اوہ کھیل کرے وچ سنسارے، سنساری بہنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوائیا۔ اُس دا شبد گرو گُردیو آد جُگادی سب دی پاوے سارے، مہاسارتھی ہو کے ویکھے تھائوں تھائیا۔ جس نوں کوئی مارے نہ کھنڈا کھڑگ تلوارے، تیر ترکش نہ کھئے چٹرائیا۔ کدے ڈبے نہ جل دھارے، اگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ مڑھیاں وچ کھئے نہ ساڑے، مقبریاں وچ نہ کھئے دبائیا۔ مذہباں والے نہ بائے پواڑے، پُستک پڑھ نہ جھٹ لنگھائیا۔ جس نے سَتجگ تریتا دواپر دو دھڑ کرائے اکھاڑے، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جہان سارے، چارے کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ چیت کہے پرہہ شبد سَتگر کرا دے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ آتم پرما تم سب نوں چپا دے جاپ، جگ جیون داتے دے وڈیائیا۔ سَتگر میٹے تینوں تاپ، ترے گن آگن نہ لاگے رائیا۔ انتر زرتہر ہووے صاف، پتہ پُنت دئے بنائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کرے مُعاف، پُورب لہنا رہے نہ رائیا۔ پندھ مُکائے گربھ مات، جونی وچ نہ کھئے بھوئیا۔ من کلپنا کرے گھات، گھاؤ اپنا نام لگائیا۔ کوڑی کِرپا میٹے اندھیری رات، کلجگ کلپنا دئے مُکائیا۔ سنسا روگ نہ رہے سنتاپ، ہوئے گڑھ ٹرائیا۔ جے سَتگر دے ہنڈیاں گُرسکھ کرن پوجا پاٹھ، پھر سَتگر دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ سَتگر سو جیہڑا نگاہ نال کوٹ جنم دے پاپی کر دئے پاک، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ راتی سُنیاں دینے جاگدیاں پریم وچ اندروں کھول دئے تاک، پردہ پردیاں وچوں دئے چُکائیا۔ پرگٹ ہو کے درشن دئے ساکھیاں، سنمکھ ہو کے نظری آئیا۔ اپنی منزل پوڑی چڑھائے اپنے گھاٹ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ رائے دھرم چتر گپت کھئے اکھ نہ سکے جھاک، وشن برہما شو دُوروں دُوروں سیس نوائیا۔ سارے شبدي دھار دین آکھ، واہ واہ گوہند شبد تیری وڈیائیا۔ تُوں گُرمکھاں بھگتاں سنتاں بنائی اپنی جماعت، جملہ اکھ نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے چیت میرا سَتگر شبد سورا، سوریہر اکھوئیا۔ جد تے حاضر حضورا، حضرتان دا حضرت دُھردرگا پیا۔ جد ویکھے جوت اگنی نورا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ آد انت پچن دا پورا، پورن برہم دئے سمجھائیا۔ مہر کر کے چتر بنا کے مورا کھ مؤڑھا، کوچھیاں کھلیاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اگنی دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ رنگ چاڑھ دئے گوڑھا، دو جہان اتر

کدے نہ جائیا۔ دُکھڑا رہے نہ کھئے وسُورا، وسریاں اپنا میل ملائیا۔ پندھ مُکائے نیڑ دُورا، کایا گھر وچ گھر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی وست اک ورتائیا۔ چیت کہے پرہوُ میری اکو آسا، آشا دیاں جنائیا۔ چرن کول دے بہرواسا، بہانڈا بہرم بہوُ بہٹائیا۔ تُوں صاحب صاحب ابناشا، کرتا اکم اتھاپیا۔ سب دا پُورا کر دے واکا، واقف کار ہو سہائیا۔ تُوں اکو دُھر دا آقا، عقل بُدھی توں باہر تیری پڑھائیا۔ تیرا سَتگر شبد دو جہاناں ہووے راکھا، دُوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ چار جُگ اوتار پیغمبر گُرو تیرے بالک جگت پت جگ کاکا، نئہیاں لوک مات کھیل کھلائیا۔ تیرا سَتگر شبد اونہاں دے تن چُکی پھردا رہیا اپنے ڈھاکا، لوریاں نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار در تیرے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سَتگر شبد تیرا ہووے میت، چیت دیاں جنائیا۔ جس دین دُنی دی بدلنی ریت، ریتیان اک ہو جائیا۔ سب دا سانجھا کرنا گیت، گیت گوبند اک درڑائیا۔ پندھ مُکاؤنا ہست کیت، ہست کیت دئے وڈیائیا۔ مارگ دس اک انڈیٹھ، اکمڑی کار کمائیا۔ سب دے وسے چیت، چت وت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ من کلپنا لئے جیت، ہار رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ سچکھنڈ دا ہووے وسنیک، تھر گھر بھگتاں میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ضرور تیرے نال مل کے کدا جائے بخشیش، رحمت رحیم والی ورتائیا۔ اُس سَتگر شبد نے جن بھگتاں دستار بنہنی سیس، سیس سَتگر اپنے لیکھے لائیا۔ خوشیاں نال جنہاں دا جیون جائے بیت، بیتیا جیون اپنے لیکھے پائیا۔ سَتگر ہو کے کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ نہ کدے بدلائیا۔ مٹھے کوڑے کرے ریٹھ، کوڑے مٹھے آپ بنائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھ، مہربان رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا دئے ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے چیت سَتگر شبد تُوں کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس جھکائیا۔ پھر جوت تگ پیغمبر گُرو اوتار، جو میرے وچ سہائیا۔ پھیر برہما شو وشن دی ویکھ دھار، جو سنساری بھنڈاری سنگھاری سوبھا پائیا۔ پھیر چار جُگ دی تگ گُفتار، جو گُفت شنید کری پڑھائیا۔ پھیر کھیل تگ سچّی سرکار، جو ہر کرتا رہیا کرائیا۔ جس بھگتاں پیچ دینی سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سَتجگ دا سچ کرے وبار، ووباری اپنی کرنی کار کمائیا۔ آگے رہن دیوے نہ کھئے ادھار، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ آتم پرما تم بن کے یار، یارڑا ستھر لئے ہنڈھائیا۔ سَتگر شبد ہو کے خبردار،

بے خبراں خبر سُنائیا۔ آس نندرا وچوں کڈھے باہر، نِج نیتر لوچن نین اکھ کھلایا۔ منزل رہن نہ دیوے دُشوار، دُشمن اندروں
 باہر کڈھایا۔ امرت رس بجنشے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی ناہی کول نِجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ آتم دیپک دیوے بال، نور نورانہ
 ڈگمگایا۔ سچکھنڈ وکھائے سچّی دھرمسال، جتھے وسے گوہند دُھر دا ماہیا۔ پوہ سکے نہ کال مہاکال، سارے بیٹھن سیس نوایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ چیت کہے پرہو سَتگر شبد نوں
 میری نمستے، نمو نمو سیس نوایا۔ سَتگر شبد مینوں اکو پچن دس دے، دہ دشا توں باہر جنایا۔ کس بدھ توں بیہو کھولنے
 گیان نیتر اکھ دے، پرتکھ روپ پرگٹایا۔ بھگتاں دے کھیڑے رہن وسدے، جگت جہان اُجڑ کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال دا نام
 رہن چدے، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ پینڈے پار کر جان چوڑاسی والی حد دے، کھانیاں وچ نہ کھئے بھوایا۔ درشن کرن پُرکھ
 سمرتھ دے، جوتی جوت وچ ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک وکھایا۔
 چیت کہے میں مات لوک وچ چڑھیا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھ وکھایا۔ میں سَتگر شبد دا شبد پڑھیا، جس دی اکھراں والی
 نہیں لکھایا۔ میں بھے وچ بھو وچ ڈریا، نیوں کے سیس نوایا۔ پھیر ہس کے کہا او میرے مِتر اڑیا، مینوں دے سمجھایا۔ کس
 بدھ تیرا گھاڑن گھڑیا، پرہ نے تیری بنت بنایا۔ جے تُوں اگنی آگ کدے نہیں سڑیا، جلدھارا نہ کھئے ڈبایا۔ سچ دس تُوں کس
 دوارے کھڑھیا، کس گرہ مندر اپنی سوہا پائیا۔ سَتگر شبد کہے چیت آہ تگ ذریا، ذرہ ذرہ ذرا تینوں دیاں سمجھایا۔ میرا کھیل
 اُس پرہو نے کریا، جو کرنہار کرتا دُھردرگاہیا۔ میں او سے گرہ مندر دوار وچ پلایا، جتھے پالن والی دے کھئے نہ مائیا۔ ہُن ویکھیں
 میرا بلیا، بلدھاری سارے دینے کھپایا۔ کیوں او میرے صاحب دا حُکم کدے نہ ٹلایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سَتگر شبد کسے
 کولوں نہ جاوے چھلیا، ول چھل وچ ساری سرشٹی دے بھلایا۔ ہُن میں مات لوک دا ڈیرہ ملایا، گرہ گرہ اپنا حُکم ورتایا۔ سچ
 پُچھیں سَتگر شبد ہو کے جن بھگتاں دے کایا مندر اندر اچّ دی رات توں جانا چلیا، ست رنگ دا اپنا روپ دینا درسایا۔ نہیاں
 پچیاں نوں کہنا آؤ میرے بلیا، یچے دُھر دے گود ٹکایا۔ جتھے پُرکھ اکال دا دیپک جوت بلیا، دوجی اور نہ کھئے رُشنایا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سَتگر شبد دھار گیا آ، دو جہان نظر کسے نہ

آئیا۔ گوہند نے گوہند بنایا گواہ، بیڑا دھرم دا کندھ اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے شہادت دیو بھگتا، بھگون اپنا حکم سنائیا۔ وشن برہما شو ویکھو تھاؤں تھان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ تھادے سب دے ہندیاں کیوں کلجگ جیوان دی بڈھی ہو گئی وانگ کان، چاروں کُنٹ کاگ وانگ کُراٹیا۔ کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گاں، نام کلمے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں دسو کس دے سر اُتے دتی ٹھنڈی چھان، کلجگ اگنی توں لیا پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا ویکھنا مولا، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ میں کوئی لنگڑا نہیں لولا، دو جہان پھرن دی ہمت نہ کھئے رکھائیا۔ میں کیسے نوں نہیں بھولا، لکھ چوراسی ویکھاں چائیں چائیا۔ یاد کر لو جدوں بدلیا ستگر شبد نے بدلیا اصولا، اصل وچوں اصل پرگٹائیا۔ جس دا فرمان حکم سدا معقولا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جسٹوں جھکدے سجدے کردے پیغمبر نبی رسول، رسم وچ قسم کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ستگر شبد آد توں انت تک سب دا دولا، دلہن لکھ چوراسی لے پرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک جنائیا۔ چیت کہے ستگر شبد تیتھوں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ میرے نال میرا پریم ہو کے لاویں یاری، یارانہ کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ یاد کر لے گوہند ہو کے ماچھوواڑے دی سیج مانی سی ستھر سولاں کیتی پیاری، محبت اک نال جنائیا۔ جے ستگر شبد تیرے ہندیاں بھگتاں دی آتما رہ جائے کواری، پھیر سکے نہ کھئے پرائیا۔ دھن بھاگ تیری لوک مات آئی واری، وارتا پچھلی دے بدلائیا۔ تیرا جس ہووے آتما رس ہووے من وس ہووے برہم تے پاربرہم روپ بن جائے نہ تے ناری، نہ نرائن اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے چیت تیرا کراں وقت سہنجنا، لوک مات وڈیائیا۔ جن بھگتاں میلا ملاواں نال درد دکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ نیترا پا کے اگمی انجنا، نج نین دیاں کھلاٹیا۔ ساچے نام دا ہتھ پھنا کے کنگنا، بندھن اکو دیاں درسائیا۔ جن بھگتو بنا پُرکھ اکال توں دو جا گھر کدے نہیں منگنا، جھولی کیسے آگے نہ ڈاپیا۔ جدوں کرو تے کرو سری بھگوان نوں بندنا، پنجاں تتاں والے نوں سپس نہ کدے جھکائیا۔ ستگر اوہ جو شبد دی دھار تھادی آتما نال ہنڈھنا، سریر چھڈن توں بعد تھادا مالک بن کے سچکھنڈ لے جائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چیت کہے ستگر شبد میری ارداس، بینتی اک سنائیا۔ مینوں یاد آگیا جے بسنت
 کور دا لیاندا ہووے گلاس، تے گھر والے حاضر دین کرائیا۔ پھیر جے دوایوں آئی ہووے کھاٹ، تے ہیاں سیرو پاوے اُپر دین
 اُٹھائیا۔ جے تین رنگ دی چادر دا نال ہووے لباس، کھول کے گرمکھاں دین وکھائیا۔ جیہڑیاں چھوٹیا موٹیاں وستوں رکھیاں وچ
 پرات، ٹکیاں والی دیو بلائیا۔ جن بھکتو اج توں سمجھ لینی اکو بات، آگے بھل رہے نہ رائیا۔ کیسے بھگت دے سریر چھٹن توں
 پچھوں کیسے نوں کوئی کیسے بخشنی نہیں دات، منجا پڑھا لپڑا بھانڈا بستر گلاس بھیٹا کدے نہ کیسے نوں کرائیا۔ اج توں تہاڈا دھرم دا
 بدل گیا راج، کلجگ دی کوڑی کریا دینی گوائیا۔ ہن تہاڈے ستگر شبد نے نواں ساچنا ساچ، ساچن اکو اک اکھوائیا۔ جن
 بھگنو اپنے سیس توں لاه کے تاج، دستاراں پنجاں پیاریاں سر ٹکائیا۔ جے پچھے سٹے رہے تے ہن جانا جاگ، آگے سون دا لیکھا
 دینا مکائیا۔ ہن بھگت تے بھگوان دا بنا سماج، جگت ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اج توں سمجھ لینا تہاڈے توں وڈا نہ کھئے سنت تے نہ
 کھئے سادھ، سو سنت جو اپنے پرہہ نوں مل کے اپنا رنگ لے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چیت کہے ستگر شبد میں آپا تینھوں واریا، گھولی گھول گھائیا۔ کدی نوں گوہند پُرکھ اکال دا
 سٹ ڈلاریا، لوک مات اپنی کھیل کھلائی۔ پھیر چھڈ کے پنج تت آکریا، جوتی جوت وچ سائیا۔ ہن پُرکھ اکال نے تیرا کھیل
 وچاریا، اپنی دیا کھائیا۔ نوں آئیوں بن کے دُلہا نرگن زرویر نرآکریا، نرکار ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے چیت سمت ست دی ست والی تیاری،
 ترے گن اتیتا ہو کے دیاں درڑائیا۔ میری دھار دی دھار پنج دے پنج لکھاری، پنچم دا لیکھا پور کرائیا۔ جنہاں دی پرم پُرکھ نے
 پنج سواری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہناں دے سیس تے رکھنی آپ دستاری، مہربان ہو مہر نظر اُٹھائیا۔ ستگر شبد دے گھر
 نہ کھئے پُرکھ تے نہ کھئے ناری، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا سندیسہ اکو اک جنائیا۔ ستگر شبد کہے چیت تینوں ہونے چاؤ گھنیرا، اترو جے ودھائیا۔ بھگت بھگوان دا بنیا بیڑا،
 ملاح دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو گھر دوہاں دا ڈیرہ، وکھرا مندر نہ کھئے جنائیا۔ اکو گرہ سہنجنا ویہڑا، اکو بنک دوارا سوہا پائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سُنن اک الاٹیا۔ پنج پیارے ہتھ نال ملاؤنا ہتھ، ہتھ چھٹ کدے نہ جائیا۔ ایتھے اوتھے کدے نہیں ہونا وکھ، وکھرا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتو لوک لُجیا وچ کدی شرم نہیں کرنی اکھ، سَمکھ ہو کے بیٹھنا چائیں چائیا۔ وچھوڑے وچ اک دُوچے توں کدے نہیں جانا نَس، پلُو جگت والا چھڈائیا۔ یاد کر لو تسیں سَتگر شبد دے جال وچ گئے پھس، تہاڈا سَجَن مِتر باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج درباری ہتھ نال ہتھ گھٹو، گھٹ کے دیو وکھائیا۔ کوڑی کِریا دی جڑ پٹو، پٹنے والا اپنے پردے وچ رکھائیا۔ شوہ دریا وچ سٹو، جتھوں پھیر باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ سَتگر دے پیار دا لاہا لٹو، پردے پردے وچوں پرگنائیا۔ ہتھ ملاؤن نال چوڑاسی وچوں چھٹو، رائے دھرم دیوے نہ کیسے سزائیا۔ سَتگر شبد تہانوں پھڑ کے لے جائے دھرم دھار دے گٹوں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ سَتگر شبد کہے پنج لیکھاری لیکھ دیو دُھر دا لیکھ، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ ساڈا سَتگر شبد تے شبد سَتگر دسمیش، بنا شبد توں سَتگر نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں وسنا اُس دے دیس، جس دا دیس سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ اسیں بدل دینی اج توں اپنے جنم کرم دی ریکھ، ریکھیاں مُنیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نے لیکھا مُکا دینا پیغمبر پیر اولیئے شیخ، مسائکان ڈیرہ ڈھابیا۔ اُس سَتگر شبد دے نال مل گئے جس وچ مل کے رہنا ہمیش، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو میرا اک سندیس، سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کِریا میٹے کلش، کلکاتی رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر ★

تِنّ چیت کہے سوہیا دوارا گرمکھ، سَتگر شبد شبد سہائیا۔ اوتار پیغمبر تکو سَمکھ، وشن برہما شو اکھ گھلاٹیا۔ جن بھگتو تہاڈا جنم کرم رہے کھئے نہ دکھ، دکھڑا دُور کرائیا۔ تسیں سَتگر دی جفے وچوں ککھ، نانا تٹیا جمن والی مائیا۔ آتم پرمام ماننا

سچ دوارے سُکھ، سوکھم اپنا رنگ رنگائیا۔ دُھر دے بچّیو دھرم دی دھار جانا اُٹھ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ کِریا کرے ابناشی
 اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ گُرمکھو گُرمکھ دوارے تہاڈی موّ لے رت، رُڑی تہاڈی آپ مہکائیا۔ نُسیں سارے اُس پرہو
 دے سُت، جو آد جُگادی پتا مائیا۔ تہاڈا بھاگ نہ جائے نکھٹ، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم دھار نہ جاوے تٹ، تئیاں لئے
 جُڑائیا۔ چوڑاسی گیڑا جائے چُھٹ، اگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ ویکھو رُوداس ہندا خوش، خوشیاں حال سُنائیا۔ پُرکھ اکال نوں
 رہیا پُچھ، سہج سہج منگ منگائیا۔ پرہو ویکھ کلجگ مچائی لٹ، لُٹیرا بنیا تہاؤں تھائیا۔ امرت ملے کیسے نہ گھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ
 گنگا گوداوری جمناسُستی رووے مارے دھائیا۔ میرے دین دیال میں جیہڑے تیری یاد وچ پُرا نے تھے گنڈھ جُت، پُرا نا جوّتا دئے
 گواہیا۔ چمیار دی آر رہی نہ چُھپ، سب نوں نظری آئیا۔ ایہناں وچوں بھتے جیہڑے گنگا جاندے میرے کول گئے رُک، گنڈھ پوا
 کے بنے پاندھی راہیا۔ میں سندیسہ دیندا رہیا او گُرمکھو گاؤنی اکو ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھیر تہاڈا پینڈا جائے مُک،
 اگے پندھ نہ کھئے دکھائیا۔ تَساں تٹ کنارے جا کے پاؤنی نہیں لُٹ، لُٹیرا روپ نہ کھئے دکھائیا۔ نالے ہس کے کہہ دیندا اوہ ویکھو
 بھگوان میرا خوش، میری رمی نال تہاڈی تئیاں دی گنڈھ پوائیا۔ آر کدے نہ جاوے رُک، آر پار ونھ کے تہانوں پرہ دا چنھ
 دکھائیا۔ ایہہ تٹا جوّتا کہے میں چہار دے ساتھی سارے لیاندے کھچ، گُرمکھ دے دوارے دتے بہائیا۔ جہو جہا چمیار غریب اُس
 نے پُٹھی منجی اُتے بھگوان بہا لیا آپ ہو گیا چُپ، مُکھوں بچن نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جُتی کہے بھکتو میں چلدی چلدی گئی گھس، پُرائی ہو کے اپنا آپ تڑائیا۔ تیرتھ تٹاں پھری
 پینڈا مُکایا نسّ نسّ، بھجّی واہو داہیا۔ جنگلاں جوّبا آسن بیٹھی گھت، تئیاں ڈیرے لائیا۔ اگنی نال سُکائی رت، جلدھارا نال
 تھرائیا۔ دھیرج رکھیا جت، سننوکھ وچ سائیا۔ ہوکا دتا جگت جگیا سواو کوئی ملا دیو میرا پرمیشور پت، جو وچھڑی اپنے نال
 جُڑائیا۔ میرا پورا کر دے حق، حقیقت رہے نہ رائیا۔ تٹی جُتی کہے رُوداس خوشی نال کہندا میںوں اپنی ویکھو اندر اکھ، بن اکھاں
 اکھ اُٹھائیا۔ نالے زور نال آر دیندا دھک، تلی نال دبائیا۔ پھیر خوشی نال پوے ہس، او جُتے گنڈھاؤن والیو تہانوں دساں سچ،
 سچ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تٹی جُتی کہے اک

دین رَوَداس نے آر دتی، دَبّ کے دتی بلائیا۔ اُس نوں نور نظر آیا ربّی، الہی بے پرواہیا۔ اوس اپنی آسا سدی، سدّ کے دتا سُنائیا۔ نالے ویکھیا پرہو دا کھیل اوتار پیغمبر گروآں دی چلاؤندا گدی، شہنشاہ بو کے اپنا آپ چھپائیا۔ بھگتاں دا ویلا آؤندا کدی، اپنیاں قدماں اُتے جھک کے تالی دتی وجائیا۔ جاں تکیا تے ویکھی چوڈھویں صدی، صدمے بھری لوکائیا۔ پھیر تکیا اگیان دی اندھیری وگی، ست دھرم گئی اڈائیا۔ پنج شبد دی دُھن کیسے اندر نہ دِسے وجی، انادی ناد نہ کھتے سُنائیا۔ پھیر دھیان ماریا پرہ دی کِریا نال جن بھگتاں دی جوت ہونی جگی، پنجاں تتاں دا مالک پنج دان شمع کرے رُشنائیا۔ اُس ویلے اک سبھا لگتی وڈی، ہر وڈا دئے وڈیائیا۔ رَوَداس نے کہا بھگتاں دی میل پنجاں دھویاں گٹھڑی ہونی بدھی، بہار موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ جگت دی دھار ہونی بدی، پنج پنجاں تتاں وچ سمائیا۔ پنجاں بودی کھلی ہونی چھڈی، اپنا ویس وٹائیا۔ پنج بُل بٹھے ہون رنگی، اپنا رنگ چڑھائیا۔ پنج ونگیاں ٹیڈیاں ڈنڈیاں والے سب نوں دین دنڈی، کلجگ دا ڈنگا ٹیڈھا رستہ رہن کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ آر کہے او مینوں سارے کہندے آر، جگ جگ صفت صلاحیا۔ پر گرمکھو یاد رکھو مین جدوں ہوواں تے ہوواں آر پار، تے نویں پُرانے ونہ کے دیاں وکھائیا۔ مین تھے گندھاں تے وگرے دیاں سوار، اپنا سوارتھ نہ کھتے رکھائیا۔ مینوں اک دین بس کے کہا رَوَداس چہار، مٹھ ولوں چم کے خوشی نال ہسائیا۔ نالے چیڑ ماری نالے کہا کھیئے کدے بن نہ جاویں غدار، اپنی منسا نہ لئیں بدلائیا۔ کیوں کلجگ دا سماں آؤنا چاروں کُنٹ ہونا اندھیار، سچ دا چند نہ کھتے چمکائیا۔ گرو چیلانہیں رہنے یار، مُرید مُرشد نہ سنگ نبھائیا۔ سچ دی سچ نہیں رہنی گفتار، ست نال ست نہ کھتے رکھائیا۔ جھگڑا پے جانا پُرکھ تے نار، گھر گھر ہووے لڑائیا۔ دھرم رہنا نہیں کیسے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار، اٹھسٹھ امرت رس نہ کھتے بھرائیا۔ جگت جہان کرے وبھچار، بہین بھائیاں اکھ بدلائیا۔ اُس ویلے پھیر کھیل ہونا اپر اپار، اپر پیر سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ اک ستگر شبد شبد ہونا سیکدار، سِر سِر اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ رَوَداس کہا موہے بچن نہ بھولا، ابھولو دیاں درڑائیا۔ تینا زمو زختے زیں قاضینا کمالو کاسے نہ زائیا۔ آرے اُس ویلے بدلنا سب اصولو، اصل اصل وچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ رَوَداس کِہا آرے ربیں نہ سوتی، سَتیاں دینا جگائیا۔ جگت جہان ہونا لنگڑا لولا کوڑ دی بنہنی تیر
 لنگوٹی، لنگوٹیاں والے دین گواہیا۔ اُس ویلے آوے رَوَداس چمیار دے گرہ دوارے، گِرْمکھ رُوپ بوئے سنسارے، پرہو دے
 بھگت اِکٹھے ہون دُلا رے، جِناں دا دُولھا اِکو نظری آئیا۔ پُرانے جُتیاں وانگ پُرانے جنم کرم ساریاں دی پاوے سارے، مہاسارتھی
 آپ دیا کھائیا۔ نِرگن جوت نِرور کر آکارے، نِراکار کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ آر کپے رَوَداسا مینوں پھیر لیاویں نہ اُتے گنگا، گنگا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں اِکو وست پریم دی منگاں،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پرہو تون ور منگ لے آگے واسطے تیریاں بھگتاں دا پیر ہووے کدے نہ ننگا، پرہو تون بھگوان ہو
 کے مہربان ہو کے جن بھگت دوارے ننگیں پیریں بھجیں چائیں چائیا۔ اُس ویلے تیری نشانی صاحب سُلطانی دھرم دی دھار کپے
 رَوَداس دی آر ہووے بتھ ست رنگا، رنگت سب دی دینی بدلایا۔ پریمی پریم ہو کے پُرکھ اکال دینا سنگا، سگلا سنگ
 رکھائیا۔ کھا کے بھگتاں دے گھر گھر دا سُکا منڈا، رَوَداس دا پچھلا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ یاد کر لے جس طرح بھگتاں نوں
 کھواؤندا رہوں کچا گنڈھا، اُس طرح تینوں وی کھانا پئے تھاوں تھائیا۔ جو دی روٹی نال دیوے کوئی نہ پانی ٹھنڈا، کوسا کر کے آگے
 دینا ٹکائیا۔ جن بھگتو ایہ کوئی کھیل نہیں اچنہا، حیرانی وچ حیرانی نہ کھئے پرگٹایا۔ جے پرہو نال ایں نہ کروگے پھیر ایس کلجگ
 دا پینڈا نہیں میٹنا لمبا، چھیتی چھیتی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اِک سُنائیا۔ رَوَداس کپے اِک دن انتر آئی وچاری، انتر انتر دھیان لگائیا۔ میں پریم وچ پُچھیا پرہو تون پُرکھ کہ ناری،
 جیہڑا تیرا سوہنا رُوپ اوہو مینوں دے وکھائیا۔ تون شبد ستگر کہ شبد دا لیکھاری، پڑدا دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال ہس کے کپا
 رَوَداس ویکھ نین آگھاڑی، اشارے نال سمجھائیا۔ میرا ست سروپ آپے پُرکھ آپے ناری، آپے ستگر شبد آپے لیکھاری، پنج
 لیکھاری اٹھ کے دیو وکھائیا۔ آپے مچھ آپے داڑھی، آپے نر نرائن وشنوں دھاری، مچھ داہڑی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رَوَداس کپے میں پھیر ہس کے کپا پرہو تون لاڑا کہ لاڑی،
 مینوں دے سمجھائیا۔ دھوتی بتھیں کہ ساڑھی، پڑدا دینا اٹھائیا۔ مؤنڈ مُنڈائیں کہ رکھیں داڑھی، کون رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کپا

رَوَداسا مِیں آد توں پردیسن پریمیاں دی پیاری، گھلڑے کیس کھیل نیاری، نِراکار نِرنکار اپنا رُوپ تیرے در تے دئے درسائیا۔
 رَوَداسا اوہ ویکھ شبد سَتگر تے سَتگر شبد لیکھاری، دووین سوہیا پائیا۔ جنہاں دا اکو مندر اکو گرہ اکو گھر اکو اٹاری، اٹل
 پدوی سب نوں رہے وکھائیا۔ لیکھاریو لیکھ دیو جن بھکتو تہاڈا ست دا رُوپ نِرنکاری، برہم برہم تت دا رُوپ جوت اُجیاری،
 تہاڈی آتما تہاڈی آتما سَتگر دے گھر نہ رہی کواری، سہاگن انت تگ بنائیا۔ جنم دی کرم دی بہرم دی شرم دی پیج سواری،
 شرع دا لیکھا دتا مکائیا۔ سَتگر دے سرن لگ کے نہ رہے گناہ گاری، پتتاں پُنت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سِنگھاسن کہے پرہو کیوں میرے نال رُٹھا، صاحب دے سُنائیا۔ کیوں مینوں
 کیتا پُٹھا، چارے پاوے روون مارن دھائیا۔ ویکھ لہندی والی گٹھا، جنھے تارا چن رہے اپنا آسن لائیا۔ اوہ کوک پُکارن بھکتو ساڈا
 شرع دا نانا تٹا، صدی چوڈھویں محمد انت لیکھا رہے نہ رائیا۔ کیوں پرہو نے وڑنا بھگتاں دے وچ جُسا، جسم ضمیر دینی بدلایا۔
 کوڑ کِریا دی رہن نہیں دینی لُٹا، دھرم دی دھار دینی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا پڑدا آپ کھلائییا۔ چند کہے سُن میت ستارا، سطح بُندی دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ کھیل پروردگارا، جلوہ رہیا وکھائیا۔
 لیکھا مُکنا سنگ محمد چار یارا، چارے پاوے دین گواپیا۔ ست رنگ دا ڈنڈا کرے اشارہ، جس نے ڈنڈاوت سب دی دینی
 بدلایا۔ گھر گھر بھگتاں دیپک ہونا اُجیارا، پنچم تت ہونے رُشنائیا۔ جنہاں دا پھیر جنم نہیں ہونا دوبارہ، چوڑاسی وچ نہ کھئے
 بھوائیا۔ سیس تے بنہی پُرکھ اکال نے اک اک دستارا، اک رُپیا دھرم دا رُوپ سیس بکائیا۔ گرُمکھ تیرا گرُمکھ رُوپ نِرنکارا،
 دوُجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جن بھکتو تگ لو ایہہ سیوا دا پھل ملدا سارا، جو ماتا پتا ساک سجن بہین بھائی کوئی دے نہ سکے رائیا۔ اج
 توں سب دا جنم ہویا دوبارہ، اوہ تہاڈے گرُمکھ دوارے سارے دینے وسائیا۔ تہاڈا اوس پرہو نال پیارا، جو پریم ڈھردرگاپیا۔
 ویکھو ہن اوہ ہو گیا تہاڈے سہارا، سہارا تہاڈا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ رَوَداس کہے اوہ مکھیا میری کھیل پُرانی، پوکھا نہ نظری آئییا۔ جتیا گاندھوں نہ پیوں نہ کھانی،
 کھنسو تیری ڈہائیا۔ من وسے نہ بے ایمانی، او سوے کیوں بیٹھا گنڈھ گھٹائیا۔ تٹیا کھاٹی جلو نہ ماٹی اینگن پاٹی، ٹاسو نہ کو سائیا۔

ہینو ذاتی تخنے برہم پہچاتی، ارے بھوکا مرؤن سُکیا چپاتی چھے چھے وچ تیرا نؤر نظری آئیآ۔ ایہو تینا چیتا دی راتی، روداس اپنے کن کھچ کے ایدھر ایدھر لپھڑ مارے اوہ تون میرا صاحب کھلا پاتی، پت پرمیشور تیری بے پرواہیا۔ پر میں درس منگدا ترس منگدا او تیرا ست سروپی درس منگدا اُپر فرش خاکی، اوہ خاک وچ ملاؤن والیا خاک وچوں پاک دے بنائیآ۔ تیرا جیون تیری حیاتی، اوہ تیری نار تون ہی کھلا پاتی، نہ ہنڈیا نہ نمکو نہ بوساتی، ابوسلے بسن بنواری تیری کھیل موہے چنگی بھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ روداس تن چیت دی تکی راتی، اکھاں میٹ دھیان لگائیآ۔ سہج نال اٹھ کے کندھ نال لا لئی اپنی چھاتی، شہنشاہ وچ سہائیآ۔ بن بولن تون بنا زبان تون اپنی گل آگھی، آگھ کے دتا درڑائیآ۔ بھکھے غریب تون بخش دے داتی، شہنشاہ تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میری اک بینتی پرہو متی آگھی، نانا ہو کے سپس جھکائیآ۔ مہر کریں کلجگ اتم اپنیاں بھگتاں دی آپ کریں راکھی، جن چر تون کیریا نہ کری بھگت بن والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ او پروردگار اناں دے کرم ککرم ول مؤل نہ جھاکیں، جے جھاکے ماریں کوٹ جنم دے پاپ دینے مکائیآ۔ پر یاد رکھ لے اوہناں دی ضرور کھولیں تاکی، اوہ سٹے ہون تون گھر گھر جا کے درس دینا دکھائیآ۔ اک ہور بچن تون اوہندا کریں پاٹھی، پاٹھشالا اوہناں دا کایا مندر دینا وسائیآ۔ ہور بینتی اوہناں دی بدل دیویں حیاتی، حیا کوڑ کیریا رہن کھئے نہ پائیآ۔ پرہو اک ہور آشا کلجگ اتم اپنیاں بھگتاں تون چڑھن نہ دیویں پھاسی، فیصلہ اکو وار دینا سُنائیآ۔ تینوں کسے تون لبھن جانا پئے نہ تیرتھ تٹاں اُتے کاشی، پراگ ایدھیا بندرابن پھیرا کھئے نہ پائیآ۔ پر مہر کریں جتھے بھگت ہون اوتھے آپ جاویں لمی چوڑی نہ رکھیں واٹی، بینڈا سہج سہج مکائیآ۔ جے پیار کریں تے لا لئیں نال سینے چھاتی، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیآ۔ بے شک تیرے واسطے پٹھی ہووے کھاٹی، تون پٹھے لٹکن والیاں تون سدھے سچکھنڈ دینا پہنچائیآ۔ جتھے پُرکھ اکال دی ہاٹی، دو جا در نہ کھئے کھلائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو مقامے حق دے سارے بنا دئیں ایہناں دے ساتھی، جو تیرے چرناں سپس نوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ روداس کہے میں غریب نانا منگتا، مان تان نہ کھئے رکھائیآ۔ بھاویں میرے گھر آتا نہیں اک ڈنگ دا، ڈھوراں دی کھل لاہ کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ میں تھے جتے گنڈھدا، گنڈھ تیرے نال رکھائیآ۔ پر اک بینتی پرہو جیہڑا تیرا

بھگت ہووے اوبنوں دھرم رائے نہ ہووے ڈنڈا، سگوں ڈنڈاوت کر کے بھگتاں نوں سیس نوایا۔ وشن برہما شو خوشیاں وچوں
 خوشی ہووے ونددا، خوشی خوشی نال ورتایا۔ پیغمبر کہن اوہ ویکھے نور نورا نے پرکھ اکال دے شبد ستگر شبد ستگر دے
 فرزند دا، فرض اپنا پور کرایا۔ اُس ویلے سماں تیری یاد وچ تیریاں بھگتاں ہووے لنگھدا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکایا۔ وچھوڑا رہے
 نہ نار ڈباگن رنڈ دا، رنڈیا دینا کٹایا۔ جھگڑا مکاؤنا وربھنڈ دا، برہمنڈ پار کھیل کھلایا۔ جتھے پرکاش تیرا اِلاہی چند دا، نور
 نورا نہ نظری آئی۔ تیرا روپ ہووے صاحب بخشند دا، بخشش رحمت سب دی جھولی پائی۔ تینوں کوئی چاء نہ ہووے اپنے آسن
 پلنگ دا، بھگتاں دی خوشی ویکھ کے اپنی خوشی لینی بنایا۔ پرہو تون ویرا نہیں رکھنا کایا ماٹی چم دا، چم درستی دینی بدلائی۔
 جیہڑا بھگت بھگوان تیری دھاروں جمد، اوہ انت تیرے وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا میل لے ملائی۔ ست رنگا کہے سُن روداسا، او میں وی داس ہو کے دیاں جنایا۔ ہُن دین دنی دا بدلنا پاسا، پاشا
 سب دا دینا اُٹایا۔ ویکھی کھیل تماش، تماشین کران لوکایا۔ ہولی ہولی ضرور کھولی جاواں خلاص، خفیہ پردہ دیاں اُٹھایا۔
 بھگتاں دیاں وشواسا، وشو دا راہ درڑایا۔ شنکر ضرور پہنچاواں اُپر کیلاشا، کلس ہتھ وچ پھڑ کے بھجے واہو داہیا۔ باسک
 سہنسر مکھ گائے سواسا، دو سہنسر جہوا نال بلائی۔ برہما نور نور دا تھے پرکاشا، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹایا۔ وشنوں وشو
 دی ویکھے راسا، راس منڈل گوپی کابن اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سد اپنا حکم ورتایا۔ آر کہے میں دساں بنا دندی، دنداں والیو دیاں جنایا۔ پرہ دا پیار نہیں پابندی، شبد شبد نال سمجھایا۔
 صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، پینڈا اپنا پندھ چُکایا۔ کیسے نوں کیسے نے لاؤنا نہیں انگی، انگیکار نہ کھئے اکھوایا۔ پرہو پیار وچ
 اندروں واسنا کڈھیں گندی، کوڑی کرپا دینی تجایا۔ آتما پرماٹما بناؤنا سنگی، سکلا سنگ بنایا۔ پنج دیپک شمعداں گھرت دی
 دینا سگندھی، اگنی نال وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت بھگتاں دے بنائے سنبندھی، ناتا دھرم دا دھرم نال جڑایا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ پال سنگھ، فوجا سنگھ، شنگارہ سنگھ، سُچا سنگھ مہندر سنگھ، ترسیم سنگھ، ہریجن سنگھ، مہندر سنگھ،

☆ گرجن سنگھ گگڑیوال، پنڈ بھلائی پُر ڈوگران ضلع امرتسر

چیت کہے پرہو میں بلہار، بلہاری اپنا آپ کرائیا۔ ست دی سچ چلی چال، دھرتی دھرت دھول خوشی منائیا۔ میری نمو نمو نمسکار، نستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ دس گرمکھاں پہلا میرا کیتا وبار، دس دسمیش دی آسا پور کرائیا۔ دسم دوار بنے تیرا گھر بار، گرہ گرمکھاں ڈیرہ لائیا۔ سوہنا سہنجنا دے پریوار، بنس اکو نظری آئیا۔ ست ڈلارے بنا کے بٹھی سر دستار، سیس اپنا ہتھ رکھائیا۔ اک اک زپٹیا ایہناں دے سرتوں دیوے وار، وارث ہو کے اپنا میل ملائیا۔ کوڑ مايا دا رہے نہ کیسے پیار، ستگر پریم وچ سائیا۔ دھرم دا گنڈھا اسیں خوشی وچ تیرا کراؤنا آبار، بھوگ لاؤنا چائیں چائیا۔ تیری مہر دا صدقہ ایہ لیکھا رہے سدا جگ چار، چوکڑی تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ تیرا در ٹھاندا دربار، در دوار سوہیا پائیا۔ میں سدا سدا سیوادار، سچ ساچی سیو کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ پگڑی کہے سُنو گرمکھ میت، متروں دیاں جنائیا۔ ستگر رکھنا چیت، پردے وچ وسائیا۔ آتم پر ماتم گاؤنا گیت، ڈھولا اگم اتھایا۔ کلجگ وچ ستجگ بدلنی ریت، ریتی ڈھر دی اک اپنائیا۔ اک نون جھکے سیس، پگڑی کہے ایہ سیس پھر جھکن کیسے نہ پائیا۔ جیون نالوں مرنا چنگا جیہڑا مکھ موڑے جگدیش، جگدیش پریم ٹرائیا۔ ایہو حکم ایہو پیار ایہو کلمہ ایہو حدیث، جیہڑی حضرتان توں پرے دتی سمجھائیا۔ تیسیں اک دے اک نال کرنی پریت، جو پریم نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دیا آپ کرائیا۔ سیس کہے اوہ پگڑیے آجا میرے اُتے، لجا رکھنی چائیں چائیا۔ میرے بھاگ جاگ پئے ستے، ستیاں لیا اٹھائیا۔ خوشی ہوئی وچ جسے، ضمیر وچی ودھائیا۔ سیس کہے میں سوگند کھاواں دوسر آگے کدے نہ جھکے، جے لتھ جاوے سی نہ کدے سُنائیا۔ اج توں پچھلے سب دے پینڈے مکے، اوتار پیغمبر گرو دا ناتا دتا ٹرائیا۔ بھگت بھگوان ہو کے اٹھے، لوک مات لئی انکرائیا۔ ستگر شبد ہو کے ٹھے، مہر نظر اٹھائیا۔ سہنجنی ہوئی رتے، پرہہ بخشی مان وڈیائیا۔ جنم کرم دے

منائے رُسے، اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سار پُچھے، دوسر ہتھ نہ کچھ پھڑائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اودھم سینگھ، گلزار سینگھ، بلونت سینگھ، مخنیا سینگھ، دھرم بیر، پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ★
 ستگر شبد کہے ویکھو پٹھا ڈٹھا منجا، اوتار پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا تارنہارا پنجاں، تتاں دئے مان وڈیائیا۔ اکو رُوپ بخشیا کیسا دھاری گنجا، موند مُندایا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے رنجا، چنتا پچھلی رہیا گوائیا۔ جہڑا کھیل دسیا دواپروچ سنجا، انہو درشتی وچ رکھائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گرمکھ ہرجن بھگت شہیلے دیوے سنگا، سگلا سنگ نہائیا۔ جنہاں دے چرن چمے گنگا، گنگوتری سیس نوائیا۔ جنہاں دی آس رکھ کے گیا والی واسی پُری اندا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ جس ور دتا سی مادھو بیراگی بندہ، بندگی اپنی اک جنائیا۔ جس ویلے کلجگ جیو جہان ہویا اندھا، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میرا سیکھ میرے نہ لاگے انگا، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ سینگھ سینگھ نال کرے دنکا، گرمکھ رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ سب دا سیس ہونا ننگا، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ پرکھ رہنی نہیں ماڑا چنگا، جگت بُدھی دئے گوائیا۔ اُس ویلے کرپا کرے سورا سربنگا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس نے بھگتاں دا کھا کے منڈا منڈا، منڈلاں توں باہر دینا وسائیا۔ میٹ کے بھیکھ پکھنڈا، مارگ اکو دینا درسائیا۔ جنھے آتم پرماٹم ہووے چھندا، دوجا راگ نہ کھئے درڑائیا۔ کوڑی کرپا میٹنی پھڑ سچ سچ دا کھنڈا، کھڑگ پریم والی کھڑکائیا۔ آد جگادی غریباں دی مسی روٹی تے نال بُندا گنڈھا، جگ چوڑی چلی آئییا۔ جس دے حکم وچ پچھلا جگ چوڑی لنگھا، اوہ آگے آگلا آگا دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے اوہ ویکھو جگ، جگ جیون داتا دئے وکھائیا۔ جنہاں دین مذہب کیتے الگ، وکھری وکھری ریتی اپنائیا۔ ستجگ دی دھار وچ سب دے سیس تے رکھے پگ، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ غریب نمانیاں بُجھاوے اندروں آگ، ترسنا ترکھا گوائیا۔ بغلا پیڑا رہے کھئے نہ بگ، ہنس اپنے لئے پرگنائیا۔ سچ دوارے

ساچے سدا، سدا اک درڑائیا۔ جن بھگنو جگت دی لنگھنی حد، حد اپنی دے وکھائیا۔ بھگت بھگوان دی بنائیو جد، یدی اپنا آپ ستگر بھیٹ کرائیا۔ ہن آگے جانا ودھ، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ پچھلی کرنی ہووے رد، آگے حکم چلے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو ریت پُرانی پُرانی چر، پچھلی پچھے دھیان لگائیا۔ جیہڑی کھیل کیتی نرائن نر، نرور حکم ورتائیا۔ چار جگ وچ لوک مات وچ گئی پھر، روپ وکھ وکھ بدلائیا۔ ہن پھر ویکھو ستگر پیار دھار دی پگڑی سب دے آونی سر، جس دی آسا سری رام گیا رکھائیا۔ جس دا بنباس جانڈیاں اک ہنجھو گیا سی کر، کرن کرن وچوں بدلائیا۔ اوہ دھرتی اُتے گیا کر، مٹی گھٹے سوہا پائیا۔ پھر رام ہسٹیا کھڑ، خوشی لئی پرگٹائیا۔ نالے اشارہ کیتا جس ویلے دھرم دا رہنا نہیں کوئی پڑ، پیڑھی دھرم نہ کھتے چلائییا۔ اُلٹا گیزا جاوے گیز، آگے ہو نہ کھتے اٹکائیا۔ اُس ویلے کرپا کرے رام نہ لاوے در، رام راما دیا کھائیا۔ گرمکھاں دی بٹھے دھر، دھرنی دھرت دھول بیٹے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا جانے سر، سر دا مالک ست پُرکھ پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر ☆

پگڑی کہے مینوں کہندے ٹرن، اکھراں والی صفت وڈیائیا۔ میں وقت سہاؤنا شرکن غرن، شمال جنوب اپنی گنڈھ پوائیا۔ لیکھ وکھاؤنا عربانیاں عربن، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ بھگتاں کرنا مردن، چوتھے جگ جگ اٹھائیا۔ شرع چھری میٹنی کردن، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دی پوری کرنی عرضن، آسا آسا نال ملائییا۔ جگت جہان دی پٹھی ہووے نردن، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ پرہہ دا کھیل دسنا اسچرجن، اچرج لپلا دینی سمجھائیا۔ جو آسا رکھی پنچم گر ارجن، دھیان نانک جوت لگائیا۔ اُس دا لہنا پورا ہونا جو تیغ بہادر کٹی گردن، گردش وچ پئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سیس اوڈھن دیوے پردن، دو جہاناں بیٹے آپ سہائیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اتم سینگھ، چتن سینگھ دے گرہ پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ☆

ستگر شبد کہے جگ چوکڑی بدلا آیا سماں، پُرکھ اکالا دین دیا آپ بدلائیا۔ جگاں وچوں جگ بُندا رہیا نواں، نو نو چار اپنا حُکم ورتائیا۔ رسنا جہوا جاپ بدلا رہیا دماں، اکھڑ اکھڑاں نال ٹکرائیا۔ دھرم دی دھار دھرم دا مارگ بُندا رہیا رواں، روانگی پچھلے ہتھ پھڑائیا۔ کلجگ انت اوتار پیغمبر گرواں دین مذہب دی میٹنی طمع، لالچ حرص ہوس رہن نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن کرنے جمع، اتم پرما تم ناتا دینا بندھائیا۔ کوڑ کیریا کرم کانڈ انتر کرنا منع، منسا من دی دئے بدلائیا۔ سچ دوار ایکنکار اگم جگاؤنی شمع، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ لیکھے لاؤنا گوبند دی آسا گوبند دا کتا، کائنات دتیا بھاؤ گوائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چما، چم درستی دین دنی بدلائیا۔ ہر بھکت بھگونت وچھوڑا رہے نہ لما، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہوئے سہائی بھکت جنان، جن اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُرین سینگھ، دلپ سینگھ، سورن سینگھ، تیجا سینگھ، گلزار سینگھ، سنتوکھ سینگھ، سُرین

سینگھ، تریلوک سینگھ، گکڑیال شنگارہ سینگھ، پکھو کے ایکل گڈا، بوٹا سینگھ، جرنیل سینگھ سرلی خرد،

سنتو بندالا چندو بندالا، سورنی بندالا، امر کور بندالا، دھنتو بندالا، بنسو ٹھٹھیاں

☆ کشمیرو تختو چک پنڈ جندیا لا گرو ضلع امرتسر ☆

اوتار پیغمبر گرتکن اُپر دھرتی، سچکھنڈ دوار پن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ نرگن دھار تکو پرہ بنیا بھگتاں دا ندھ پرتی، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے شرطی، شرع دا مالک دھردرگاہیا۔ لیکھا جانے شاہو بھوپ آگما عرشی، عالیشان نور الاہیا۔ کھیل وکھاوے اپنے گھر دی، گرہ مندر پڑدا آپ چکائیا۔ غریب زانیاں بنے دردی، دردیاں دکھ مٹائیا۔ دھار دسے نرائن نر دی، نر ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ویکھے اگنی بلدی، باون دھار نال ملائیا۔ پھری دروہی جل تھل دی، مہیئل

نیناں نیرِ وبائیا۔ پدوی رہی نہ کیسے اٹل دی، نہچل دھام نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ ورتی کلا کلجگ کل دی، کلکاتی ہوئی لوکائیا۔ آتم پر ماتم دھار مؤل نہ رلدی، سگلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، انہو درِشٹی بھيو نہ کھئے چُکائیا۔ سار سمجھی نہ کیسے گوبند چند دی، جس نوں سؤریہ چند سپس نوائیا۔ پوتر دھار رہی نہ کیسے تن دی، تتو ت رہیا کُرائیا۔ منسا میٹے نہ کھئے من دی، ممتا موہ نہ کھئے چُکائیا۔ سرِشٹی ونجاری ہو گئی چُغلی کُن دی، رسنا ست نہ کھئے سُنائیا۔ سادھا سنتاں آسا ہو گئی مایا دھن دی، لوہ لالچ وچ ہلکائیا۔ بھڑی جنی بھگت کھئے نہ جندی، سُپھلی کُل نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ گھڑی ہو گئی غم دی، غمی غم خوار نہ کھئے گوائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ہوئی چم دی، اندرِشٹ پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ ترسنا کوڑی ہوئی تم دی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ آشا کیسے رہی نہ پیاسی پرہو دے نام دی، ساہ ساہ نہ کھئے سہائیا۔ رسنا ہلکائی ہو گئی مد دے جام دی، جہاں توں سکے نہ کھئے بچائیا۔ تھت دسدی کلجگ شام دی، شمع کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ خبر آگئی پیغمبران والے پیغام دی، حضرت عیسیٰ موسیٰ رہے درڑائیا۔ کھیل ہونی اگئی اک امام دی، جو عملاں توں رہت بے پرواہیا۔ نشانی ہونی دھرم نشان دی، نشانے کوڑ دئے گوائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کیسے غلام دی، غلامی شرع دی سب دی دینی کٹائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں رسنا والے کلام دی، اکھراں نال نہ کھئے چٹرائیا۔ کھیل تکنی اگئے سلطان دی، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ستگر شبد کہے ہویا وقت سہنجنا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ کرپا کرے درد دکھ بھہ بھنجنا، ہر پُرکھ نرنجن اگم اتھاپیا۔ جو آد جُگادی سبجنا، ایکنکارا نورِ الاہیا۔ جس دا اکو دپیک جگنا، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ جس دا مارگ ست دا لگنا، سری بھگوان وڈ وڈیائیا۔ جس دا اکو ہونا ججنا، ابناشی کرتا نورِ الاہیا۔ جس دی ساری دسے رچنا، پارہہم پت پریشور اگم اتھاپیا۔ اُس نے سب دا پورا کرنا پچنا، جو اوتار پیغمبر گر بھوکھت گئے درڑائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کرپا لگی اگنا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ بن بھگتاں ست دپیک کیسے نہ جگنا، آتم جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ انادی شبد ناد کھئے نہ وجنا، انحد راگ نہ کھئے سُنائیا۔ ساچے چڑھے کھئے نہ گگنا، گگن گگنتر پندھ مٹائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھنا، سمرتھ پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس نے سب دی بدلنی بندنا، ڈنڈاوت سجدہ اک درڑائیا۔ ڈنک دممامہ

جس دا وجنا، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں حال ہون دیوے نہ مندنا، مندبھاگی لئے ترائیا۔ سچ دوار دی چاڑھے رنگنا، رنگت نام والی رنگائیا۔ کوڑی کیریا لنگھئے حدنا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ کیریا کرے سورا سربنگنا، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو نال خیال، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جن بھگت تکو پرہو دے لال، جو لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جنہاں دا ستگر شبد بنیا دلال، وچولا اکو اک اکھوائیا۔ ناتا توڑے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار بہائے سچی دھرمسال، جتھے دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھو وشن برہما شو جن بھگت ہتھی جان پگان، سیس دستار سہائیا۔ درشن پاؤندے جان اُپر شاہ رگا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ست دھرم دی ساچی ملے جگہ، گرہ مندر اکو اک سہائیا۔ جتھے بڈھی وچار نہ ہووے کگا، ہنس گرمکھ سوہا پائیا۔ ترے گن لگے مول نہ آگا، ہوئے اگنی نہ کھئے جلائییا۔ رائے دھرم نہ دیوے سزا، چترگپت نہ لیکھ وکھائیا۔ آتم رس دا لین مزہ، پرمام وچ ملائییا۔ سدا رہن اک دی وچ رضا، جو رازق رزق رحیم نور الاہیا۔ جھگڑا میٹے جگت جہان قضا، قاضی ملا توں کھڑا دئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھن نال پیار، پریم نظر اٹھائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ نرگن نرویر تیرا روپ انوپ نرنکار، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئییا۔ شبد اگئی تیری دھار، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ جگ جگ لئے اوتار، نرگن سرگن روپ پرگٹائیا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، اپرمپر سوامی تیری بے پرواہیا۔ امام اماما بن سکدار، حکم حاکم اک درڑائیا۔ کل کلکی ہو اُجیار، اُجالا بھگتاں دے کرائیا۔ نہکلنک تیرا انت نہ پاراوار، پاربرہم پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں جن بھگتاں پیچ سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہربان مہربان مہربان نگاہ مہر دی مار، مرجیوت اپنا پڑدا دے چکائیا۔ تیرے در کھڑے بھکھار، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ تیرا حکم شبد سجا دوار، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ سمت شہنشاہی ست ست دی کار، کرنی کرتے کار کھائیا۔ چوتھے جگ دی پاؤنی سار، چار چیت آسا رہیا رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹنا

دھواں دھار، اندھ آگیان رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، سروکار اپنا حُکم دینا ورتائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُکھدیو راج، پریتَم سنگھ، جاگیر کور، کرم سنگھ، بیبی پیارو، گربخش سنگھ، سردارا
سنگھ، سرمکھ سنگھ، پورن سنگھ، ناظر سنگھ، تارا سنگھ، سورن سنگھ، پریتَم سنگھ،
درشن سنگھ، سادھو سنگھ، گیجا سنگھ، منگل سنگھ، چندر سنگھ، پریتَم سنگھ، ہری سنگھ،
بردیپ سنگھ، دیال سنگھ، گندن سنگھ، ہرنام سنگھ، دربارا سنگھ وریا،
بیبی بیرو کیرو، پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے جگ آیا وقت شہنجا، ہر سوہاؤنت سہائیا۔ پرہہ داتا دین درد دکھ بھہ بہنجا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔
بھگت سہیلا بن کے سجن، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام ندھان و جا مردنگا، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ گرمکھ لگا کے انگنا،
انگیکار آپ ہو جائیا۔ جن بھگتو دو جا گھر کدے نہ منگنا، بھکاری ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ آتم پر ماتم دئے اندنا، اند اند وچ سہائیا۔
شبدی تلک لگائے چندنا، سورہ چند دا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
بھیو آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے سپتس رکھی ویکھن جگ، بیٹھے اکھ کھلائییا۔ نرگن دھار رہے بھج، بھجن واپو داہیا۔ جیکارا
الکھ بولن گج، گج دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کورّی کِریا تگن حد، حدوڈ پھول پھولائییا۔ کون پرہہ دی بنیا جد، یدی دھر دا
رنگ رنگائیا۔ کون اتتر درشٹی نالوں ہویا الگ، درشٹی پرہہ دے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سپتس رکھ کہن سانوں وقت یاد آیا دہیلا، پورب دئے جنائیا۔ جس ویلے ملیا پرہو
سہیلا، کرم دتا بدلائیا۔ روپ درسایا چیلا، گرو گر نام وڈیائیا۔ دھام دس نویلا، پردہ دتا اٹھائیا۔ اچرج کھیل کھیل، اکم اتھاہ

بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سپتس رکھ کہن شبدی
 دھار کیتا پیار، اپرمپر دیا کھائیا۔ شبد سندیسہ دتا اگم اپار، الکھ اگوچر دتا درڑائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکار، ہر کرتا رہیا
 جنائیا۔ سارے اپنی پیج لؤ سوار، آپ اپنی بنت بنائیا۔ اک دوجے دا رہے نہ کھئے سہار، اوٹ اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ دھرم دی دھار
 بٹھو دستار، سپس سپس سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔
 سپتس رکھ بٹھو دستار، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ رشیو رُپ دسو نیارا، نرگن نروریر رہیا جنائیا۔ آتم پرما تم بولو جیکارا، دھر دا راگ
 الاٹیا۔ جگت جگدیش کرو نمسکارا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ دھوڑی لاوو چہارا، مستک خاک رمائیا۔ انتر کرو پیارا، پریتم
 اک منائیا۔ ویکھو کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر رہیا درڑائیا۔ دُور دُراڈا تکو کلجگ کھیل نیارا، کل کلکی کی درڑائیا۔ بنا نیتر پائی
 سارا، بن لوچن ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دھوٹا دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ستے روون زارو زارا، نیتر نیناں نیر وبائیا۔
 پُرکھ اکال دین دیال چار کُنٹ ہاکارا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ مُرید مُرشد نہ کھئے سہارا، گر چیلَا مُکھ بھوائیا۔ بھگت بھگوان
 نہ کھئے دوارا، در در روون مارن دھائیا۔ کِریا کر آپ نرنکارا، نروریر تیری سرنائیا۔ ست دھرم دی ساڈے سپس بٹھ دستار، سر
 اپنا بٹھ ٹکائیا۔ وچوں اتری اٹھ کے ماریا للکارا، بہاردواج دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال توں سب دا میت مُرارا، مہربان اکھوائیا۔ کِریا
 کر وڈ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں چاہندے توں کلجگ اتم ہوویں ظاہرا، ظاہر ظہور رُپ
 دھرائیا۔ تیرا انت نہ ہووے پاراوارا، بے انت کار کھائیا۔ جوتی جاتے پاویں سارا، آتم پرما تم کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں بخشیں اکو
 درس دوارا، دوجے در کھئے نہ جائیا۔ کِریا ندھان اوہناں دیہیں ادھارا، ادر دا لیکھا دیں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سپتس رکھ کہن پرہ سائوں کِریا کر دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ دیا
 کھائیا۔ دیپک جوتی جائے جگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ تیرا درشن کیتا رچ، نیوں نیوں سپس نوٹیا۔ ساڈے پڑدے کج،
 اوڈھن اک سُہائیا۔ اسیں سارے بولیئے گج، کوک کوک سُنائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، اکتھ بے پرواہیا۔ جس ویلے کلجگ
 ہووے کوڑ گڑیار دا رتھ، دھرم دا رتھ نہ کھئے چلاٹیا۔ سرشٹ سبائی ممتالھے ستھ، ستھر یار نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نیتر کھلے کسے نہ

اکھ، نیج درس کھئے نہ پائیا۔ نرگن دھار ہونا پرتکھ، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ اُس ویلے اپنے بھگت چوڑاسی وچوں کرنے وکھ، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ ایہناں ترے گن مایا نہ ساڑے آگ، اگنی تت دینی بھجھائیا۔ سپتس رکھ کہن اُس ویلے اپنیاں بھگتاں سپس بٹھائیں پگ، جو چرن پرس تیرے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جس نال اندر وکار دیویں دب، کوڑ وکار دینا گوائیا۔ پچھلا لیکھا پورا کرنا ہبھ، ہمساجن ہو کے میل ملائیا۔ حصیدار بناؤ نے نال آدھ، آدھوٹے رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت جہان دی پار کراؤنی حد، حدود اپنی دینی وکھائیا۔ جس گرہ جوت سروپی بہئے سج، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پگڑی کہے میں بھگتاں سر چڑھی، چڑھدا لہندا دھیان لگائیا۔ بھگتو سج پچھو ایہہ مان بخشیا سی مینوں گوبند وچ گڑھی، چمکور دی چمک دئے گوائیا۔ جس ویلے کوئی سکھ گوبند ساڑ سکیا نہیں سی وچ مڑھی، تن وجود آگ نہ کھئے جلائیا۔ اُس ویلے مہر دی نگاہ پیار دی کرپا کری، نین نین وچوں اٹھائیا۔ پھر بس کے کہا ڈلاریا جس ویلے جوت سروپ میرا آوے ہری، ہر ہردے ویکھ وکھائیا۔ شبد دی دھار نال ٹھانوں سب نوں کرے بری، لیکھا دو جہان رہے نہ رائیا۔ تسیں میرا اک ڈھٹیا ویکھ لو ذری، ظاہر ظہور ہو کے لیکھا دئے چکائیا۔ جس دا لہنا نہیں کوئی شرعی، شرع توں باہر اپنا حکم ورتائیا۔ تسیں جتھے ہوئے اوتھے لئیگا پھڑی، سرت شبد نال ملائیا۔ وبار کریگا بھگتو ٹھاڈی بھگتاں دی بنا کے گڑھی، گرہ بھگتاں والا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پگڑی کہے گوبند نے تکیا وچ میدان، ہتھ مستک اُتے ٹکائیا۔ گڑھی توں باہر کیتا دھیان، دھیان گرمکھان وچ رکھائیا۔ پھیر سپس تے ہتھ رکھ کے کہا تسیں میرے نشان، نشانے دھرم دے نظری آئیا۔ جس ویلے میں آواں تے نال آوے بھگوان، بھاگ ٹھاڈے دیاں بدلائیا۔ میں ٹھاڈا ستگرؤ نوجوان، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ میرا شبد چلہ تے تیر کمان، بھتھا پریم والا بندھائیا۔ جگت جہان بخش کے مان، ابھانیاں لیکھا دیاں چکائیا۔ کرپا ہووے وچ جہان، کرپال ہو کے دیا کھائیا۔ آگے پگڑی نے کیتا بیان، دوئے جوڑ کے سپس نوائیا۔ اے میرے ستگر گوبند سنگھ گوبند جے کوئی تیرا سکھ، تیرے بنا سپس نہ کیسے جھکاؤں، بنا پُرکھ اکال توں اپنا آپ بھیٹ نہ کیسے کرائیا۔ جنہاں پچھے توں اپنے ڈلارے کیتے قربان، پیارے گرمکھ لئے بنائیا۔ تیرے کلگی توڑے دا نشان، تخت نواسی تیرا نور

نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائی۔ پگری گُرمکھ دی میدان وچوں گئی جھک، گوہند گوہند گوہند سیس جھکائی۔ نالے ہس کے کہا تیرا پیار کدے نہ جاوے مُک، مُکمل پریم لینا بنائی۔ جس طرح ٹوں پُرکھ اکال دا پُت، اُس طرح گُرمکھ سپُوت لینے بنائی۔ اپنی گودی لینے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ جس طرح ٹوں انتر انتر ٹوں میرا میں تیرا گاؤندا ٹک، ایہہ ٹک دو ٹکی گُرمکھاں دے اندر دینی ٹکائی۔ تیرے چرن کول وچ دھرم دھار دا سُکھ، جگت سُکھ آسن کم کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھکتو تہاڈی سچ سُنجنی بنائے رت، رتڑی پرہ دے نال مہکائی۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ نرنجن دئی دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

کرپا کرے سو پُرکھ نرنجن، نرنجن دئی دیا کھائی۔ ستگر شبد سدا درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام ندھان پا کے نیترا انجن، اندھ اگیان کوڑ مٹائی۔ آتم پرماٹم بنائے ساچا سجن، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائی۔ سچکھنڈ نواسی لائے اپنے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ مانس جنم دی چاڑھی رنگن، رنگت اکو اک وکھائی۔ میلا ملیا نال گوپال مورت مدن، سچ سوامی اگم اتھاپیا۔ دھرم دوار پُجی اپنے وطن، مات لوک وطن تجائی۔ خوشی نال کہے دھن بھاگ میں پچہ جنمیا اپنے شکم وطن، سُکھدیو راج دھیان لگائی۔ جیہڑا میرا مات لوک دا بنیا کنارہ پتن، تٹ دھر دا دتا وکھائی۔ جس دا پریم ستگر شبد آیا رکھن، سہیلا اک اکھوائیا۔ میری دھار بنا کے امولک رتن، کوڑی کرپا وچوں باہر کڈھائی۔ چوڑاسی دی پھاسی ٹٹی بنا یتن، یتھارتھ ہر سنگت سیو کھائی۔ سچکھنڈ دوار ملنا وسن، چارے کھانی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر شبد دھار ہو کے آون جاون لکھ چوڑاسی جن بھگتاں گیڑا آیا کٹن، دھرم رائے دی پھاسی گل نہ کھٹے لٹکائی۔

☆ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ مٹا سینگھ، مکھن سینگھ، دارا سینگھ، کرئیل سینگھ، بیبی عجیب کور باٹھ، نرائن سینگھ کنگ، گرنام سینگھ کنگ، کندن سینگھ مال چک، سوہن سینگھ مال چک، ہرنام سینگھ پنڈوری،

☆ اُجاگر سینگھ کھڈور صاحب، سورن سینگھ فتحیا باد پنڈ نوراگاباد ضلع امرتسر

نارد کہے میں تکیا اکھڑ دھار بونجا، باؤن باؤن دھیان لگائیا۔ نانک نرگن سرگن دھار دا تکیا پنجه، پنج پنج کھوج کھوجائیا۔ پھیر لیکھا تکیا دواپرسنجا، کی بھوکھ گیا سنائیا۔ پھر راون تکیا رنجا، رنجش وچ دتی ڈبائیا۔ پھیر گوہند دا تکیا کنگھا، اکیاں دنڈیاں والا دئے گواہیا۔ پھیر کلجگ سماں ویکھیا لنگھا، صدی چوڈھویں اکھڑ کھلائییا۔ کورئی کر یا دا جانا کنڈھا، تٹ پھولے تھاوں تھائیا۔ دھرم دی دھار ویکھیا کھنڈا، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ جان نگاہ ماری ستگر شبد تکیا سب دا پنڈا، ویدیا اگم رہیا پڑھائیا۔ جس نے حکمی حکم دا کراؤنا جنگا، نو ست ست نال ٹکرائیا۔ اُلٹا وہن ویاؤنا کنگا، گنگا گوداوری جمناسرستی رووے مارے دھاپیا۔ اُمت دا پاٹا چیتھڑ دسے تمبا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ بھڑی میرا انتر انتر کما، بھے وچ دتی ڈبائیا۔ پرہو کتے کلجگ دا پینڈا کریں نہ لمبا، آگے آہو نہ کھئے ودھائیا۔ میں تکنا چاہندا تیرا کھیل اچنہا، اچرج لیل دینی وکھائیا۔ ماورے کھئے نہ گندہ، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ آتم پر ماتم پائیں گنڈھا، جن بھگتاں میل ملائییا۔ گرمکھاں سینہ رکھنا ٹھنڈا، اگنی تت بھجھائیا۔ سنت شہیلا کوئی نہ ہووے رنڈا، کنت شہاگی اکو نظری آئییا۔ کھڑا چھڈاؤنا سب دا کریر جنڈا، پاپن پوجن نہ کھئے وڈیائییا۔ اکو تیرے نام دا سب نوں ہووے انندا، اند پُر والا دینا نال ملائییا۔ تیرے نام دا لئے کھئے نہ چندہ، چند ستار دا لیکھا دینا چکائییا۔ پچھلا جگ ویکھ لنگھا، پندھ مکیا تھاوں تھائیا۔ مینوں سچ دس کیوں ڈاہیا اُلٹا منجا، منجھدھار وچ لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ نارد کہے میں ویکھے دیپک جلدے، بن اکھاں اکھڑ اٹھائییا۔ سوہنے بیٹھے لگدے، پنچم پنچم مل کے وجی ودھائیا۔ ونجارے بن گئے آگ دے، گھرت نال شہائیا۔ شبدی ستگر سارے سد دے، نرگن سرگن ویکھ وکھائییا۔ بھڑی اسپن ونجارے نہیں رہنا کعبیاں والے حج دے، حجرہ حق دے وکھائییا۔ سب دے لیکھے پورے کر دے سپس دھڑ والے پگ دے، پگڑی سپس جگدیش جگت بندھائییا۔ تیرے بھگت شہیلے تینوں مول رہن نہ لبھدے،

گھر گھر ملنا جا کے چائیں چائیا۔ جھگڑے مٹاؤ نے کایا ماس ناڑی ہڈ دے، خاکی خاک نہ ویکھ وکھائیا۔ آگے گھرانے رہن نہ الگ دے، آتم پر ماتم سنگ نیھاؤنا تھاوں تھائیا۔ سارے تینوں ہموون منڈے، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہربان مہر نگاہ اٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھو دیپک پرکاش، پرکاش نور الہیا۔ ویکھو اپنی راس، تن منڈل کھوج کھوجائیا۔ کھولو اپنی آنکھ، نیج نیتر پڑا رہے نہ رائیا۔ پنجاں تتاں وچ مارو جھاک، جھاک اور نہ کھئے جنائیا۔ کھولو اپنا تاک، پڑا دیو اٹھائیا۔ میٹو اندھیری رات، نوری چند چند رُشنائیا۔ پتلے نہ بنے رہو مٹی خاک، خالص اپنا آپ لینا پرگٹائیا۔ دُنیا اندر کلجگ اندھیری رات، جن بھگتاں گرہ ستگر شبد کرے رُشنائیا۔ نام شبد در ٹھانڈے لو دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جھگڑا میٹ دیو کاغذات، کلمہ کائنات سُنائیا۔ حُجرہ حق تکو محراب، محبوب نور الہیا۔ جس دا امرت حیاتے آب، جیون زندگی دئے بدلائیا۔ اوہ سب نوں دیوے خطاب، خطا سب دی معاف کرائیا۔ جن بھگتو تھانوں پڑھائے اگئی کیتاب، جیہڑی کتب خانیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی سمجھ سکے الفاظ، لفظاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دیا کھائیا۔ نارد کہے پرہو تیرا کھیل انوکھا، ہر کرتے دیاں درڑائیا۔ سرشٹی نال کریں نہ دھوکھا، ول چھل اپنی کار کھائیا۔ نالے آہ وچ بھریا ہوکا، بائے اُف کیتی دُہائیا۔ کسے اندر پیار رہیا نہ تیرے چاؤ کا، دین دیال تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریے وار چلایا تیرے گھاؤ کا، ہوئے ڈونگھا روگ دتا لگائیا۔ پیار بھلیا بے پرواہو کا، بے پرواہ تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ بُن لیکھا مُکا دے دین مذہب اوتار پیغمبر گر داؤ کا، دائرہ اکو دے وکھائیا۔ آتم پر ماتم سندیسہ دے سُجھاؤ کا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ مانس روپ رہے کھئے نہ کاؤں کا، گرمکھ بنس لے پرگٹائیا۔ تیرا سندیسہ ہووے واہو واہو کا، واہ واہ ستگر تیری بے پرواہیا۔ روپ دھر اگم ملاحو کا، لکھ چوراسی بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا پور کرائیا۔ نارد کہے پرہم میں کھا کے کہاں قسم، قسم نال جنائیا۔ سب دا جھگڑا میٹ دے جسم، جسم ضمیر دے بدلائیا۔ بھگتاں بھگتی دی اکو دس رسم، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دی لیکھے لاؤنی بہسم، بہسمڑ اپنا رنگ بدلائیا۔ ہرجن تیرے دوارے وسن، دوجا در نہ کھئے وڈیائیا۔ خوشیاں وچ سارے ہسن، ہستی تکن

نورِ الہیاء۔ تیرا درشن پاؤن نِج اکھن، لوچن نین دینا گھلائیآ۔ امولک ہیرے بنا لے رتن، امولک آپ پرگٹائیآ۔ امولک گھاٹ بہا دے پتن، دُھر دے تٹ آپ بہائیآ۔ آتم پرماتم پرماتم آتم تیرا نام سارے رتن، دوس زین دھیان لگائیآ۔ نِج نیتر کھولدے اکھن، لوچن نور رکھائیآ۔ گرمکھ ہرجن ہربھگت تیرے پیار مُحبّت دی دستار سیس تے رکھن، سرِ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنور بھگوان، آد جگاد جگ چوگری ستگر دھار شبد سجن، ساجن میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی اکو اک اکھوائیآ۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ، سننا سنگھ، سورن سنگھ، کرتار کور، دلپ سنگھ، بسنت کور، بلی سنگھ کیروں، مکھن سنگھ جوڑا کیسو رام جنڈو کی سرہالی، پریم کور صاحب پُرا، مہندر سنگھ بگے، سننا سنگھ بگے، جاگیر سنگھ مغل چک، کرنیل کور شفی پُر، پرتاپ سنگھ سگا،

★ پرتاپ کور بھوجیاں، ترنتارن شہر ضلع امرتسر

نؤ چیت کہے میرا سچ پروشٹا، سمت شہنشاہی ست نال وڈیائیآ۔ سری بھگوان سب دا ہووے ایشٹا، ایشٹ دیو سوامی اک اکھوائیآ۔ آتم دھاری ہووے سرشٹا، سرشٹی درشٹی دے بدلائیآ۔ جن بھگتاں پورن کرے نسچا، نہچل دے وڈیائیآ۔ گرہ وکھائے ایکنکار اک دا، اکل کل دھاری اپنی کار کھائیآ۔ جھگڑا میٹے جگت پت دا، پتکاری اک اکھوائیآ۔ میل ملاوا ہووے ساچے پت دا، پت پرمیشور اپنے رنگ رنگائیآ۔ پردہ لاپوے کایا مندر وچ دا، بھیو ابھید آپ گھلائیآ۔ نِج نیتر نور نورانہ ہووے دسدا، لوچن اکھ اکھ رُشنائیآ۔ منوآ شبد دھار ہووے ٹکدا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیآ۔ چار ورن پرہ روپ بنائے سکھ دا، ساچی سکھیا اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ کرنی کہے ہر آد انت دا کرتا، گہر گمبھیر اکھوائیآ۔ بھیو گھلائے اپنے گہر دا، گرہ مندر آپ جنائیآ۔ جتھے میلا نرائن نر دا، دوچا سنگ نہ کھئے نہائیآ۔ اکو دیپ اگتی جلداء، جوتی جوت ڈگمگائیآ۔ جھگڑا ربیا نہ جل تھل دا، مہیئل روپ نہ کھئے درسائیآ۔ بھگت وچھوڑا ہوئے کھئے نہ پل دا،

پلک دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو رہیا گھلدا، شبدي شبد شنوائیا۔ اوہ مالک نہچل دھام اٹل دا، اٹل پدوی اک درسائیا۔ سو آتم پر ماتم ہو کے رلدا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جُگ چوکڑی سرشٹی سرگن ہو کے آیا چھل دا، اچھل چھلداہاری اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو مارو جھاکے، سچکھنڈ دوار پڑدا آپ اٹھائیا۔ مات لوک دی نرگن دھار دی کھولو تاکی، سرگن روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ کیوں نہیں تتاں دی کردے راکھی، دوس رین بھجو واہو داہیا۔ تہاڈے ہنڈیاں منوا ہویا عاقی، عقل بدھی دی رہی نہ کھئے چٹرائیا۔ کیوں نہیں جام پیاوندے بن کے ساتی، نام پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ چاروں کنت اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آب حیات بدلے نہ کھئے حیاتی، امرت امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ ویکھو جھگڑا پیا تن خاکی، خاکی خاک رہی اڈائیا۔ ست دھرم دی رہی نہ کھئے انصافی، عادل عدل نہ کھئے کھائیا۔ اپنا تکو بھوکھت واکی، جو پیشین گوئیاں وچ آئے سنائیا۔ اوتارو ساچے منڈل پئے کھئے نہ راسی، رستہ بھلی دین دنی لوکائیا۔ ویکھو شنکر رووے اُتے کیلاشی، کلا دھاری کی اپنی کل ورتائیا۔ برہم برہم دھار دھار نہ پچھاتی، بے پہچان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ وشنوں وشنو دی کرے کھئے نہ راکھی، رکھک روپ نہ کھئے درسائیا۔ کیوں کلجگ کلوا ہویا کلکاتی، کلمہ سارے گئے بھلائییا۔ ویکھو جھگڑا پیا کاغذاتی، اکھراں والی دین دنی لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو چکے لوک مات دا پڑدا، پڑدا نشیں رہیا درڑائیا۔ تہاڈا دین مذہب دئی دویت وچ سڑدا، شرع دی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ شریعت وچ جائے ہڑدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچی منزل محبوب والی کھئے نہ چڑدا، سچکھنڈ دوارے پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ مان رہیا نہ تیرتہ اٹھسٹھ جل دا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دیپک جوت کوئی نہ بلدا، گرو دوار گردیو سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ پنچ وکارا کوڑ گڑیا ر چاروں کنت ہڑو وگدا، وہن وہن وچوں وپائیا۔ ساچے تٹ کنارے جگت جگیا سو کھئے نہ لگدا، پتن ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گھر سوامی ٹھاکر پروردگار سانجھا یار کوئی نہ سددا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائییا۔ رسنا جہوا بتی دند صفتاں نال جیو جہان پڑھ پڑھ تھکدا، تھکاوٹ وچ سرب لوکائیا۔ ویکھو جھگڑا من مت دا، من کلپنا اپنا رنگ

رنگائیا۔ بنا بھگتاں توں آتم دیپ کھئے نہ جگدا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکيا نہیں کیسے شاہ رگ دا، نو دوار ڈیرہ کھئے
 نہ ڈھابیا۔ راگ سُنے نہ کھئے انحد دا، نادی دُهن نہ کھئے شنوائیا۔ سچ دوار بہہ کھئے نہ سجدا، ساجن میت نظر کیسے نہ آئیا۔ مالک
 بنے نہ کھئے چوٹھے پد دا، منزل حق نہ کھئے رکھائیا۔ جگت کھیل تکو پنج تت دا، من مت بُدھ نال ملائیا۔ ساچی منزل کھئے نہ تپدا،
 بندھن بندھ نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر
 شبد کہے ویکھو دین دُنی دی دھار، دھرم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ نیتر کھولو تیئی
 اوتار، ترے گن اتیتے دھیان لگائیا۔ پیغمبر اپنی کرو وچار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر ویکھ وکھائیا۔ گرو دس تکو نظر،
 نظریہ نام والا بدلایا۔ صدی چوڈھویں سب نوں آئی ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ منزل سب دی ہوئی دُشوار، دُشمن اندروں
 باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ستگر شبد ہووے نہ پھریدار، دوس زین اپنی سیو کھائیا۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی کرے وبھچار، کُرم کوڑ
 نال ملایا۔ سارے ویکھو پن نیناں نین آگھاڑ، پن لوچن اکھ کھلائییا۔ اگ لگی بہتر ناڑ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد شبد بلکاری،
 بلدھاری دئیے درڑائیا۔ کی کرن وشن برہما شو سنساری سنگھاری بھنڈاری، اگے چلے نہ کھئے چترائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے
 نظیر پرہ دی آئی واری، وارث ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ اسپں در درویش سجدے کریئے نمسکاری، ڈنڈاوت سجدے وچ جھک
 جھک سیس نوایا۔ نوں مہربان محبوب شہنشاہ سیکداری، شاہ پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ امام اماما جوتی جوت جوت
 زرنکاری، زرنگن زرویر تیری وڈ وڈیائیا۔ کل کلکی تیرا روپ اپر اپاری، اپرمپر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نہکلنک زرنگن جوت جوت
 اُجیاری، اُجالا دو جہان دے کرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ زین اندھ اندھیاری، آتم اندھیرا دے چکائیا۔ ایکا شبد تیرا نام
 ہووے جیکاری، جے جیکار کرے خلق خدائیا۔ سرشٹی درشٹی اندریشٹ ہو کے پاوے ساری، مہاسارتهی اپنی کل دھرائیا۔
 ستجگ تریتا دواپریتے اپنی واری، کلجگ ویلا اتم اپنے لیکھے لائیا۔ تیری صفت صلاح بے پرواہ کاغذ قلم نہ لکھنہاری، چار جگ
 دے اکھ تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بائبل تریت گرو گرتھ صاحب تیری صفتاں دی بھنڈاری،

بہنڈارا اِکو ایک ایکنکار تیرا نام وڈ وڈیائیا۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ سرگن دھار کوئی تِکے نہ وِچ سنساری، سنساری بہنڈاری
 سنگھاری جس نوں بیٹھے سیس نوائیا۔ اوہ سچکھنڈ توں سچ سوامی وسے باہری، جس دا رُوپ رنگ ریکھ آد جُگاد جُگ
 چوڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیرا آد دا انت دا کنت دا بھگونت دا اِکو شبد بودھ لیکھاری، لیکھ کاتب کرنی کرتے اِک اکھوائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوہ ویکھو نارد آؤندا
 ٹھا، بھجے واپو داہیا۔ پیراں ولّ اڈاوے گھٹا، بن پیراں پیر بلائیا۔ ہتھ ماردا آوے اُتے پٹاں، پٹنے والے ولّ اکھ اُٹھائیا۔ کیوں نہیں
 میٹدا دین مذہب دا رٹا، جھگڑا کوڑ مٹے لوکائیا۔ تیرے نام نوں کردے ٹھٹھا، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ ستگر شبد تیرے ہنڈیاں دین
 دُنی کھائے وچھا کٹا، ڈھوراں کھلّ لہائیا۔ نارد کہے جے میں ستگر ہوواں ساری سرِشٹی نوں کر دیواں بٹا، زیرو دا زیرو رُوپ
 وکھائیا۔ اوہ ویکھ محمد دا پورا ہون والا صدی چوڈھویں دا پٹا، پاٹل اپنی لے انگرئیا۔ پرہ دا نام ہٹاں وِچ وکدا نال ٹکا، ٹکیاں
 والی قیمت گئے پائیا۔ کلجگ کھیل کیتا بازی گر وانگ ٹٹا، نٹوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ ست رہنا نہیں تیرتھ تٹا، امرت رس نہ کھئے
 چکھائیا۔ پھری دروہی مندر مٹھا، شوودوالے دین دُہائیا۔ چرچاں مسیتاں روندیاں اٹاں، پتھر نیناں نیر واپائیا۔ اوہ ویکھ کوڑی کِریا
 دیاں گھلیاں لٹاں، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ کسے نوں نظر نہ آوے پُرکھ اکال پتا، جو گوبند تیرا بنیا پتا مائیا۔ اپنیاں ویکھ لے
 وار تھتاں، گھڑی پل گرہ نچھتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مالک اِک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے نارد آوے روند ہسدا، ہس ہس رہیا وکھائیا۔ دُوروں کہے میں جانیا اوتار پیغمبر گرو بھکھا
 نام دے جس دا، جس سب دا دیاں سُنائیا۔ پیار منگدا رہیا اکھ دا، اکھ نال ملایا۔ اپنیاں اپنیاں دیناں مذہباں دی پیج
 رہیا رکھدا، دوسریاں نال کری لڑائیا۔ منشاں وانگو منشاں دے سیس رہیا کٹدا، دھڑ وکھو وکھ دسائیا۔ جھگڑا پاؤندا رہیا کایا
 مٹ دا، تن وجود ونڈ ونڈائیا۔ اِک رُوپ درسایا نہ کسے پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جھگڑا پایا ت ت اٹھ دا، اپ تیج
 وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ اپنا حُکم ورتائیا۔ پیاسا بنیا رہیا خُون تے رت دا، رتن امولک رُوپ نہ کھئے درڑائیا۔ راہ چلاؤندا
 رہیا وکھ وکھ دا، وکھری جگت نہ کار کھائیا۔ نام کلمہ رُوپ دھردا رہیا سچ دا، سچ سچ نال ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائيا۔ نارد کہے ستگر شبد ميں پُجا، پوجا کر کے سيس نوآيا۔ مينوں
 بھيو دسدے گجھا، پردہ دے اُٹھائيا۔ کيون نام بدليا ايکا دوجا، دُتيا اپنا رُوپ درسائيا۔ سچ دس چوہ جگاں وچ کيہڑا تيرا نام آگھا،
 جو آگن آتھن تائیں چائيا۔ مينوں آیں جاپدا جيہڑا تُون نام چلایا اوسے دا ليندے رہے بھگا، حصے ونڈ جگت والی پائيا۔ جے تُون
 آد انت دا اک تے اکو تيرا مدعا، کيون مُدتاں وچ اپنے کلمے لے بدلایا۔ جدوں تُون گيون اُپر بسدھا، پنج تت تت رُوپ وکھائيا۔
 اوتار پیغمبر گرو بن کے کيون کراؤندا رہوں يدها، کھنڈے کھنڈیاں نال ٹکرائيا۔ تُون آد تون انت تگ کدے نہ ہوئيوں بڈھا، اُوے
 جگت دے بھیکھی بھیکھ دھار کے اپنی کھیل رچائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک ورتائيا۔ نارد کہے ستگر شبد کھول دے اپنا بھیت، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائيا۔ ميں اک گل پُچھدا کيون ارجن دے سر وچ
 پائی ریت، تتی لوح اُتے بہائيا۔ کيون تیغ بہادر دا سيس کيتا کھیت، کی خطرہ دسے لوکائيا۔ کيون گوبند نے بچے کیتے بھیت، نیہاں
 ہیٹھ دبايا۔ اُوے کيون تیرے نام کلمے نُون جگت جگياسو رہے وچ، ٹکياں والی قیمت پائيا۔ کی تُون آد انت دا مالک نہی ہمیش،
 جگ جگ دا شہنشاہ اکھوائيا۔ کيون جھگڑا پيا لوک مات دے دیس، دین مذہب کرن لڑائيا۔ جے تيرا سچکھنڈ دوارا اک، اوتار
 پیغمبر گرو سارے تیرے وچ، کيون دھرتی اُتے انساناں وچ پائی کھچ، شرع شرع نال دتی ٹکرائيا۔ کيون وکھ وکھ کلمے دتے لکھ،
 کيون انگنت صفتاں والے نام چلايا۔ جے تُون سب دا سانجھا اکو پت، پت پرمیشور رُوپ درسائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچوں پرکھائيا۔ نارد کہے ستگر شبد او ميں تکان اکو جوتی، جوتی جاتا سوبھا
 پائيا۔ کيون نہی سرشٹی بنی اکو گوتی، گوتم دی آسا دے دُبايا۔ کيون نہی سرتی اُٹھی سوتی، سرت شبد شبد سرت وچ سہائيا۔
 کيون سرشٹی درشٹی رہی روتی، دھیرج دھیر نہ کھے وکھائيا۔ کيون مان دتا روداس چمارے موجی، رمبی آر نال سوبھا پائيا۔ کی
 تیری کھیل پریم چوجی، چوجی اپنا پڑدا دینا اُٹھائيا۔ اُٹھ ویکھ ساری دُنيا ہوئی روگی، ہوئے ہنگتا گھر گھر نظری آيا۔ صدی
 چوڈھویں ایس ویلے کوئی نہ دسے جوگی، جگیشراں سار کھے نہ پائيا۔ سنت مہاتما سادھو فقیر جگياسوآں ورکے بن گئے بھوگی،
 سنجوگی نظر کھے نہ آيا۔ جے تُون مان دتا ویدی سوڈھی، مہربان مہر نظر اُٹھائيا۔ نارد کہے ميں تینوں ہتھ لگاواں بنا گوڈیاں تون

گوڈیں، گڈ گاڈ کہہ کے دیاں سُنائیا۔ اُٹھ سوادھان ہو مہربان ہو بھگت بھگوان ہو جگت جہان سب نوں دے سوچی، سُنیاں لے جگائیا۔ نام دی تیرے پیغام دی سب نوں ملے روزی، رازق رزق رحیم اپنی رحمت دے ورتائیا۔ تیرے پیار مُحبت دا سوہلا ہووے دو جہان سلوکی، چوڈاں لوک تیرا جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ ساچی کار کماٹیا۔ ستگر شبد کہے ناردا اُٹھ تک، اپنی بودی لے پلاٹیا۔ پہلوں لکیر کڈھ نال نگ، لائن سِدھی دے لگائیا۔ پھیر جیکارا بول حق، حقیقت وچ سہائیا۔ پھیر کتاں لا بتھ دوویں لے اُٹھائیا۔ پھیر چرنی جا ڈھٹھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سپس جھکائیا۔ پھیر انگڑائی لے جھٹ، اپنا آپ اُٹھائیا۔ پھیر کروٹ لے وٹ، پاسا لے بدلائیا۔ پھیر ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، سِری بھگوان رہیا درسائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ناردا اُٹھ اوہ تگ لے جگت، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ اوہ ویکھ پرہو دے بھگت، بھگون جنہاں دیوے مان وڈیائیا۔ جس نوں کہندے والی عرش، اوہ فرش اُتے اوہناں دے اندر ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں کر کے ترس، رحمت اپنی آپ کماٹیا۔ امرت میگھ اگما برس، اگنی تت رہیا بُجھائیا۔ سمت شہنشاہی لیکھ لاوے ستواں برس، برسی سب دی رہیا منائیا۔ پورب لہنا دیوے قرض، مقروض لیکھا رہیا چُکائیا۔ کر کھیل آپ اسچرج، اچرج رہیا بنائیا۔ اگھے کر کے نار مرد، اگو دیوے مان وڈیائیا۔ شاہ حقیراں ونڈ کے درد، دُکھیاں ہوئے سہائیا۔ اپنا پورا کرے فرض، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ یودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، مُدّت دے وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ جس دے کول نو سو چرانوے چوڑی جُگ دی پچھلی فرد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیٹھے سپس نوائیا۔ جس نے شرع دی چھری سب دی کھوہ لینی کرد، قاتل مقتول دا لیکھا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا رہیا ملائیا۔ ستگر شبد کہے ناردا تگ لے ستگر شبد دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وکھائیا۔ جہنوں ویکھن پیغمبر گر اوتار، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ وشن برہما شو پاؤن سار، سنساری بھنڈاری سنگھاری اپنی کرنی کار کماٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا کی کھیل کرے وچ سنسار، وڈ سنساری دیا کماٹیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گِرور اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ بھگت بھگونت پائے سار، مہاسارتھی

ہو کے اپنا رتھ چلائی۔ مہربان محبوب ہو کے سب نوں بخشے سیس دستار، سیس جگدیش اپنے لیکھے لائی۔ جنہاں نوں کال
 مہاکال نہ سکے مار، رائے دھرم چترگیت نہ لیکھ وکھائی۔ مانس جنم پیچ دیوے سوار، جنم جنم دا گیڑ کٹائی۔ چوڑاسی وچوں
 کڈھے باہر، جم کی پھاسی نہ کھئے لٹکائی۔ ستگر شبد شبد ستگر توں ہو کے پھریدار، بھگتاں ہوئے سہائی۔ آتما دی دھار نال پیار
 لے کے جائے سچ سچے دربار، جتھے بیٹھا ڈھردرگاہیا۔ آون جاون لیکھا رہے نہ کھئے وارو وار، جوت جوت وچ سہائی۔ سو دین
 دیا لا ہر کر پالا شبد رکھو لا پر م پرکھ پر ماتم آتم پاوے سار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ ناردا ساچیاں بھگتاں کر نمسکار، نیوں نیوں
 سیس جھکائی۔ جیہڑے ایس کلجگ وچ اکو پرہو نوں رہے چتر، دوسری چت وت ٹھگوری نہ کھئے رکھائی۔ اوہناں دی منزل
 رہی نہ کھئے دُشوار، دُشمن نظر کھئے نہ آئی جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچکھنڈ نواسی پرکھ ابناشی ایکنکار، اک اکلا جن بھگتاں وسائے وکھائے اک محلا، جتھے اکو
 محفل بھگت بھگوان نظری آئی۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرچن سنگھ، ارجن سنگھ، پورن سنگھ، دیدار سنگھ جٹا، بھگونت سنگھ جٹا،
 جگندر سنگھ جٹا، تیجا سنگھ چمبل، پورن سنگھ چمبل، چٹن سنگھ چمبل، نرنجن سنگھ چمبل، انوکھ سنگھ چمبل،
 موہن سنگھ چمبل، ہیرا نند چمبل، دلیدھ سنگھ چمبل، سجن سنگھ چمبل، رتن سنگھ چمبل، گوپال سنگھ منڈا پنڈ،
 اجیت سنگھ چولا صاحب فوجا سنگھ سرہالی، درشن سنگھ ڈرگاڑ، پنڈ آسما ضلع امرتسر ★

نارد کہے میں جگدے ویکھے دیوے، دیپک دیئے دھیان لگائی۔ جن بھگت سہیلے ویکھے کھیوے، خیاں غریبی نمرتا وچ
 وڈیائی۔ پرہو پیار محبت وچ جیوے، زندگی زندگانی پرہ دی جھولی پائی۔ سچ دوار ہو کے نیویں، نو نو لاگن پائی۔ جھگڑا
 مکاؤنا ساڈھے تن ہتھ سیویں، مڑھی گور دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر،

ہر داتا دُھردرگاہیا۔ دیوا کہے ناردا مینوں کہندے دان شمع، شمع نور جوت رُشنائیا۔ میرا کھیل وکھرا جُگ چوہاں، چوٹھے جُگ
 دیاں سُنائیا۔ دو جہاناں کوک کے کہواں، انبولت اپنی اکم آواز اُٹھائیا۔ دروبی خُدا نے جُگ بدلنا نواں، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔
 اوتار پیغمبر گر تگو اپنا سماں، سماپت ویکھو جگت لوکائیا۔ ہر کا ناؤں رہیا کسے نہ دماں، سواس سواس نہ کھئے سمائیا۔ جھگڑا
 پیا کایا ماٹی چما، چم درِشٹی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ کلپنا کوڑ ہوئی منا، منسا موہ نہ کھئے چُکائیا۔ اگنی لگی پنج تت تنا، امرت میگھ
 نہ کھئے برسائیا۔ دین مذہب دا توڑے کھئے نہ بتا، حد حدو نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی نور نظر آئے نہ چٹا، سورہ چند بیٹھے سیس
 جھکائیا۔ ویکھو دھرنی دھرت دھول دھول روندی چہم چہماں، چہہر اک وکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ اتم وقت کریں نہ
 لماں، لمحہ تیرا دھیان رکھائیا۔ سب دی چنتا میٹ دے غما، غم گین نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ نارد کہے میں کی سُنیا حکم سندیسہ، بنا سندھیا دتا سُنائیا۔ سوادھان ہوئے وشن
 برہما شو گنپت گنیشا، سُرپت اند اند نال ملائیا۔ تیئی اوتار دین سندیسہ، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کوکن چائیں چائیا۔ نانک
 دھار بولے دس دسمیسا، دہ دشا اک شنوائیا۔ کلجگ اتم جس نے پورا کرنا لیکھا، اوہ اک لکھن وچ کدے نہ آئیا۔ بھگت
 اُدھارنا اُسا آد انت دا پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں رہے ہمیشہ، ہمساجن نور الایا۔
 جس نے صدی چوڈھویں بدل دینی ریکھا، رکھیشر مُنیشر تپیشر سمجھ کسے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ دا پورا کرے
 لیکھا، نو نو چار دا پینڈا دئے چُکائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے ٹھیکا، ٹھاگر ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ اکو پرگٹ کرے ستگرُو
 شبد شبد ستگرُو بیٹا، جس نوں جمن والی کھئے نہ مائیا۔ دو جہاناں مرد مردانہ ہووے کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکا نر نرنکار ایکنکار
 ایکو ایک دئے جنائیا۔ جس دا جوتی دھار ہووے ویسا، بھیس اپنالے بدلائیا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیسا، موند مُندایا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ لکھ چوراسی ہووے نیتا، نبج نیتر ویکھ تھاور تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دیپک کہن ساڈی ویکھ جگدی جوتی، نارد اکھ اُٹھائیا۔ سرِشٹی رہن نہیں دینی سوتی، ستیا دینا جگائیا۔
 جن بھگت بناؤ نے پرہ دے گوتی، ورن برن نہ کھئے چٹرائیا۔ کوٹاں وچوں ہونے مانک موتی، قیمت سکے نہ کھئے گنائیا۔ جنہاں دی

مت ہونی نہیں ہوچھی، ڈرمت میل دینی دھوئیا۔ اوہناں پڑھنی پئے نہ پُستک پوتھی، نیراکھڑ دھار وچ سمائیا۔ سچ دوار دی
 بخشے سوچھی، سمجھ جگت والی بدلائیا۔ میلا میلے بن کے ٹھاکر مؤجی، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جگت پیار چوں کرے ویوگی،
 وچھوڑا کوڑ کیریا رکھائیا۔ آتم پرما تم میلا میل کے دُھر سنجوگی، جنم جنم دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دھار نوں دسیا جوتی شبد
 ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اگم
 اتھاپیا۔ دیپک کہن جن بھگتو رہنا جاگدے، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ پیارے رہنا شبد ویراگ دے، ہرہوں روگ اک
 سمجھائیا۔ کوڑی کیریا رہنا تیاگدے، ترے گن اتینا ملنا دُھر دا ماہیا۔ ناد سُن دے رہنا اگتی آواز دے، دُھن آتمک راگ جنائیا۔
 روپ بننا نہیں کاگ دے، ہنس گرمکھ سوہا پائیا۔ اکو پرم پُرکھ رہنا ارادھدے، جس وچ سینتا رام رادھا کرشن گئے سمائیا۔
 جھگڑے پاؤ نے نہیں الفاظ دے، اکھراں والی نہ کھئے لڑائیا۔ تُساں درشن کرنے اکو واحد دے، جس نوں واہ واہ کر کے سارے گئے
 گائیا۔ میل ملنے حق جناب دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ جو اکھوئیا۔ تہاڈے جھگڑے مُک گئے ڈنڈاوت بندنا سجدیاں والے آداب
 دے، عدل اکو دتا درڑائیا۔ تُساں ایشٹ مننا داس ہونا پُرکھ اکال مہاراج دے، جو راجن راج وڈ وڈیائیا۔ چھتر جھلدے ویکھنے
 اگتی تاج دے، تخت نواسی اکو سوہا پائیا۔ اشارے سُننے اگتی رباب دے، جس دی تار ستار نظر کیسے نہ آئیا۔ نام سُننے اُس
 کتاب دے، جیہڑی کُتب خانے وچ نہ کھئے چھپوئیا۔ جھگڑے مُکنے عشق حقیقی مجاز دے، میلا ملنا دُھر دے ماہیا۔ تُساں
 آسرے نہیں تکنے کیسے امداد دے، سہارا اور نہ کھئے رکھائیا۔ تُساں مالک بننا سچکھنڈ دوارے ساچے راج دے، آدھ وچکار سکے نہ
 کھئے اٹکائیا۔ تُساں نور چمکنا اگتی پرکاش دے، پرکاش پرکاش وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ دیپک کہن جن بھگتو آد انت دا اک پیارا، پرم پُرکھ اک اکھوئیا۔ جس نے بھیجے پیغمبر گر
 اوتارا، اوتری اپنی کار کھائیا۔ نرگن جوت جوت کر چمتکارا، نور نور کیتا رُشنائیا۔ شبد ناد ناد دُھنکارا، اگتی ناد دتا درڑائیا۔
 جن بھگتاں بندا رہیا سکدارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکیتا پار کنارہ، کلجگ اتم ویکھے چائیں چائیا۔ چوڑاسی
 وچوں جن بھگتاں آپ اُبھارا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ دیپک کہن گرمکھو ستگر دی شبد والی دات سیس اُتے رکھو دستارا، دست

دست نال ملائیا۔ یاد رکھنا کیسے دا جنم نہیں ہونا پھیر دوبارہ، چوراسی وچ نہ کھٹے بھوئیا۔ رائے دھرم چترگیت تہانوں سب نوں نیوں نیوں کرے نمسکارا، دُور دُراڈا سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو سنساری بھنڈاری سنگھاری تکن وارو وارا، بن نیتر نین اکھ کھلائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تہاڈا کرن ستکارا، ست ست کہہ کے تالی دین وجائیا۔ دھن بھاگ جو مات لوک وچ آئے سچکھنڈ سچے دربارا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جنہاں دا ملاح بے پرواہ ستگر شبد شبد ستگر سہارا، سہائک ہو کے نائک ہو کے گھر اپنے دئے ٹکائیا۔ شمعدان کہن ناردا اٹھ ویکھ بھگت بھگوان دا ووبارا، ووباری ہو کے نرنکاری ہو کے جوت اجیاری ہو کے اُجل مُکھ بھگتاں رہیا کرائیا۔ آگے منزل نہ رہے دُشوارا، دوتی دُشمنان ڈیرہ ڈھاپیا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں جنم مرن سوارا، سوارتھ پریم پریتی والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک سیکدارا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ مہندر کور، کشمیر سنگھ، درشن سنگھ لاکھنا، قابل سنگھ، باسرکے، لچھمن سنگھ،

گوپال کور بھورے، بیبی ویرو ماڑی کبکوکی، جیتو باسرکے، پنڈ راجو کے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے ہووے وقت شہنجانا، ہر سوہنیک سہائیا۔ جن بھگتاں نیتر نام پاوے انجنا، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ آتم پرما تم رہن نہ دیوے الگنا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دُھردرگابی ٹھا کر بن کے سجننا، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ مہر کرے گوپال مورت مدنا، مدھسودن اپنی کھیل کھلائیا۔ بن مکے کعبیوں کرائے اپنا جنا، حضرت مالک خالق دُھردرگاپیا۔ جس دا ڈنکا ڈورؤ نام دمامہ وجنا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ اوہ دیپک جوتی جگنا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ صدی چودھویں پوری کرے حدنا، حدود شرع رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے اٹھو ویکھو نبی رسول، پیغمبران دیاں درڑائیا۔ حق حقیقت کرو قبول، کلمہ کائنات

دُھردرگاہیا۔ سب دا بدل جانا اصول، اصولی اپنا حُکم ورتائیا۔ پیغام دیوے حق معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کھیل ویکھو ہر بہگونت کنتویل، ہر کرتا کی کرائیا۔ جس دی جگ چوکری منگدے رہے دھول، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پیغمبر ویکھو رسول نبی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ بن اکھراں تکو محمد دی چوڈھویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آئیا۔ پٹیداری دی رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہوئے لوکائیا۔ اکو جوت اگئی جگی، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا حدی، کیشنا شکلا پکھ کھوج کھوجائیا۔ پرکاش ہووے نور ربی، ریال شانی اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نبی رسول تگن تمام، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ساڈے مالک خالق اک امام، عالمین تیری سرنائیا۔ تیرا تکیا کلمہ کلام، کائنات کھوج کھوجائیا۔ ساڈا رہیا نہ انتظام، دروبی تیرا نام دُہائیا۔ چار کُنٹ اندھیری شام، شمع دیپ تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مذہب دا رہیا نہ کھئے غلام، عُربت کوڑ بھری لوکائیا۔ جیو جگت ہوئے نادان، نج نین نہ کھئے کھلائییا۔ تُوں صاحب سوامی مہربان، محبوب اگم اتھاپیا۔ تیرا سندیسہ واحد دا فرمان، فرماں بردار ہو کے سیس نوائیا۔ ساڈی بولن والی نہیں زبان، زمیں زماں نہ دھیان لگائیا۔ الفیے دا رہیا نہ کھئے مقام، مقامے حق تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پیغمبر نبی رسول رہے جھک، بن قدماں قدم سیس نوائیا۔ پروردگار سانجھے یار ساڈا پینڈا رہیا مُک، آگے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ ویلا وقت آخری رہیا ڈھک، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ تیرا نشانہ کدے نہ جاوے اک، انیالا تیر بے پرواہیا۔ اسیں تكدے تیرا شبد دُلارا اکو گوبند سُت، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ جو تیری دھاروں پینا اٹھ، جمن والی دِسے نہ کھئے مائیا۔ اُس دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ہو کے لینا پُچھ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پیغمبر نبی رسول اکو وار کرن سجدہ، سیس سیس جھکائیا۔ ہوں بالک تیرے بردا، بندگی وچ تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ تیرا نور اگئی ہر دا، ہر پردے رہیا سائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے کولوں سب ڈردا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں زرگن دھار ہو کے لڑدا، ستگر شبد شبد پرگنائیا۔ جیہڑا نہ جنے نہ مردا، مر جیوت

رُپ درسائیا۔ اُس نے لیکھا پُورا کرنا کلجگ کل دا، کلکاتی دئے کھپائیا۔ بھیو پاؤنا جل تھل دا، مہیئل ویکھے چائیں چائیا۔ جو آتم پرما تم ہو کے بھگتاں اندر رلدا، گرمکھاں وچ سائیا۔ اچھل چھل ہو کے چھلدا، ول چھلداہاری اپنی کار کھائیا۔ اوہ لیکھا جانے کایا ماٹی ڈونگھی ڈل دا، تن سریر بے نظیر اپنا پڑدا آپ چُکائیا۔ بھیو آؤندا نہیں تیرے سُرپر اگے بل دا، بل باؤن دئے گواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار تیرا بھانا کدے نہ ٹلدا، اٹل تیرا حُکم میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ تیرا مسلہ محبوب اکو ہووے حل دا، حالت بدلے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا نہچل دھام اٹل دا، جتھے اکو دیک جوت بلدا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۷ بابا موتا سنگھ، دلپ سنگھ، پُھمن سنگھ، پرتاپ سنگھ، سُرچیت کور، سیوا سنگھ، بی بی بیرو، بے بے بھجنو، سجن سنگھ، گلاب کور ڈل، دیال سنگھ ڈل، گنڈا سنگھ دراجکے، کرمو برنالہ، سرجن سنگھ نوری، منی رام سدھم، ملکھا سنگھ ماڑی میگھا، سمنڈ سنگھ ماڑی میگھا،

ہرینس کور نارلا، سادھو سنگھ جھامکے، دلپ سنگھ نوری، امریک کور ڈلیری، پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر ★ شمعدان کہن پنچے، پنچم پنچم پنچم دھیان لگائیا۔ جن بھکتو تسیں منزل پرہ دی لنگھے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال لایا انکے، انگیکار اک ہو آئیا۔ جو بھکت دوار پھرے پیر ننگے، خوشیاں وچ چلے چائیں چائیا۔ بیٹھ گرہ سنگھاسن اٹے منجے، اٹی سرشٹی درشٹی دئے کرائیا۔ وچھوڑے دے سمیں رہن نہ دیوے لے، اگلا پنڈھ مکائیا۔ جن بھکتو سمت شہنشاہی ست وچ تسیں سارے پرہ دے گھر جھے، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ تہاڈا لیکھے لگے پون سواس دے، دامنگیر اک اکھوائیا۔ تسیں مارگ سمجھاؤنے نوں، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ تہاڈی آسا توں میرا میں تیرا گاوے، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ سچ سوامی تہاڈے مندر اندر رہوے، ساڈھے تین ہتھ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو

آپ کھلائیآ۔ دیپک کہن اسیں سیوادار، در ٹھانڈے سیو کھائیآ۔ اسیں چھڈ کے مندر مسجد شہودوالے مٹھ گرو دوار، تٹاں کیناریاں
پندھ مکائیآ۔ حکم سندیسہ نہ سُنیا دُھر دربار، ہر کرتے دتا درڑائیآ۔ کلجگ اتم پُرکھ اکالے اپنی وار، وارتا پچھلی دئے درڑائیآ۔
ویکھو کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دھیان لگائیآ۔ سوادھان ہونے تیئی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ نین اکھ
کھلائیآ۔ نانک گوبند پاوے سار، پردہ اوہلا رہے نہ رائیآ۔ جگت جگیاسو ہو ہوشیار، آس نندرا کوڑ گوائیآ۔ چاروں گنٹ
دھواں دھار، دہ دشا اندھیرا چھائیآ۔ ست سچ دا رہیا نہ کھئے پیار، پری پیارم میل نہ کھئے ملائیآ۔ دیپک کہن اسیں روئے زارو زار،
بن نیناں نیر وہائیآ۔ بھڑی دروہی آتم پر ماتم کیسے ملیا نہ سانجھا یار، گھر سوامی انترجامی نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی دیپک دیوے کوئی
نہ بال، اندھ اگیان نہ کھئے چکائیآ۔ بھاگ لگے نہ کیسے ساڈھے تن ہتھ دھرمسال، ساچے مندر نرمل جوت نہ کھئے ڈگمگائیآ۔ نہ کوئی
پُچھے مُریداں حال، مُرشد میل نہ کھئے ملائیآ۔ ترے گن مایا پایا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیآ۔ سب دے سر تے کوکے کال،
مہاکال بھے رہیا وکھائیآ۔ چترگیت لیکھا رہیا سنبھال، رائے دھرم نین اٹھائیآ۔ شنکر چلن والا اپنی چال، سنگھاری اپنا حکم ورتائیآ۔
کی کھیل کرنا دین دیاں، دین دُنی توں باہر رہیا درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
سندیسہ اک سُنائیآ۔ دیپک کہن ساڈا روپ آگ بلدی، جگت جگت رُشنائیآ۔ جن بھگتو ویکھو کھیل نہچل دھام اٹل دی،
سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی اپنی کھیل کھلائیآ۔ جس سار پاؤنی جل تھل دی، مہیٹل پڑدا دئے اٹھائیآ۔ جڑ اکھیڑنی کلجگ کل دی،
کل کاتی دئے مٹائیآ۔ دھار میٹنی وکارے دل دی، دین دُنی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دویت رہن نہیں دینی مذہبی سل دی، سلل اپنا رنگ
رنگائیآ۔ مایا کیسے نہ پھرے چھلدی، اچھل چھل اپنا حکم دینا ورتائیآ۔ آشا منشا پوری کرنی بل دی، جو باؤن آگے واسطہ پائیآ۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ دیپک کہن جن بھگتو ساڈی بینتی
منو، ارداس اک سُنائیآ۔ ستگر شبد دے بنو چنوں، چند نور ڈگمگائیآ۔ کوڑ گُریار کڈھو تنو، جوٹھ جھوٹھ نہ کھئے ودیائیآ۔ مانس
جنم اپنا بیڑا بٹھو، پرہ سرن لاگ سرنائیآ۔ سُنو سندیسہ اگئی کتو، جوتی جاتا رہیا درڑائیآ۔ گرہ بنکاری ہوئے بھتو، ہنگتا
کوڑ رہے نہ رائیآ۔ پُرکھ اکال دے گھر جمو، بھگت ہو کے اپنا سنگ رکھائیآ۔ ہنکار وکار جگت ڈتو، حکم مٹنا چائیں چائیا۔

دھرم دی دھار سچ دستار سیس بٹھو، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ باہر نکلو وچوں خوشی غموں، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ دستار کہے پرہو میں تیری نانی، دستار
 سیس جھکائیا۔ تیری شبدا اگئی بانی، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ تیرا کھیل چارے کھانی، چارے جگ دین گواہیا۔ تیرا روپ اگم
 مہانی، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا زمیں اسمانی، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ تُوں آتم برہم گیانی، پاربرہم تیری
 بے پرواہیا۔ تُوں بھگتاں کرے مہربانی، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں ستگر شبدا دانی، داتا اک اکھوائیا۔ تیری مہا لکھے قلم
 کانی، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ تُوں سب دا جان جانی، جانہار تیری وڈیائیا۔ میری بینتی کلجگ اتم مانی، منسا پور دتی
 کرائیا۔ جن بھگت سہیلے میل میرے دھر دے بانی، دھرم دوار دا نانا دتا جڑائیا۔ آگے لیکھا مُکا دے کلجگ اندھیری شامی، شمع
 دیپ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ بھگتاں نال بھگت کرے نہ کھئے بے ایمانی، گرمکھ گرسکھ ٹھگی چوری نہ کھئے کھائیا۔ سب دے گلوں
 لاه دے شرع دی غلامی، زنجیر کوڑ دینے تڑائیا۔ منزل دس اک انسانی، آتم پرما تم گنڈھ پوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے جسمانی، جسم
 ضمیر دینے بدلائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ امامی، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغامی، پیغمبراں توں پرے کرے پڑھائیا۔
 تیرا لیکھا جگت عوامی، الابی ظاہر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے
 منگ منگائیا۔ پکڑی کہے میں بھگتاں سر بھدی، بازاں والے دتی مان وڈیائیا۔ میری آشا سفلی ہووے آج دی، گھڑی سلکھئی
 نال ملائیآ۔ میں جگت جہان ہور کیسے نہ لبھدی، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ میں سدا گرمکھان سر بھدی، جیہڑا ایہہ فیصلے نال
 پرہ تینوں سیس نوائیا۔ میری منزل اُپر شاہ رگ دی، نو دواریاں توں اُپر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ میرے اندر تیری دھار مکے کعبیاں والے
 حج دی، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار ویکھ وکھائیا۔ تیری جوت میرے تھلے جگدی، نورو نور نور رُشنائیا۔ تیری شبدا
 انادی دھن اگئی وجدی، آتم اپنا راگ سُنائیآ۔ آگے گرمکھان بڈھی رہے نہ کگ دی، ہنس دینے بنائیا۔ میں چاہوان چار ورنان
 دی جد دی، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کھئے وندائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سب تُوں رہوان سددی، سدا دیوان چائیں
 چائیا۔ سب نے اوٹ رکھنی اک سورے سرگ دی، جو مالک خلق خدائیا۔ تیری دھار رہے نہ اڈ دی، وکھری کار نہ کھئے

کھائیا۔ جن بھگتو جُگ جُگ پرہ دی کھیل ہندی سبب دی، بنا سمیں توں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، منزل دیوے اکو حقیقی اپنے پد دی، جس گرہ بیٹھا نرگن دھار سوہیا پائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ مختیار سنگھ، گربخش سنگھ، کرم سنگھ، جاکیر سنگھ، چن سنگھ، بھجن کور، کرتار سنگھ بھوجیاں، بیبی سیوی ٹھٹھا، ویرو اکیاڑی، پورن سنگھ سوہل، ہیرا سنگھ سوہل، مہندر سنگھ سوہل، چن سنگھ سوہل، گردپ کور سوہل، سرجن سنگھ بھچر، گرچن کور بگیاڑی پنڈ گگو بوبا ضلع امرتسر ★

شمعدان کہن جن بھگتو تھو دا شام، جس دا رادھ شام دھیان لگائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تھو اکھا رام، جس دے سینتا رام نیوں نیوں لاگن پائیا۔ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ تھو امام، جس نوں پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھو شاہ سلطان، نرگن سرگن گر گر جس دا منتر ستنام درڑائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکھ پاتال گگن گگنتر سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو سُنن فرمان، دیوت سُر من جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ جُگ چوڑی جس دا کھیل مہان، نرگن سرگن سرگن اپنا روپ بدلائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جس دے گیت سارے گان، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی راگ انراگی راگ الاٹیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا یودھا سورپیر مرد مردان، شاہ پاتشاہ اپنا کھیل کھلاٹیا۔ صدی چوڑھویں چوڑاں لوک چوڑاں طبق ویکھے مار دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھر فرمانا سری بھگوان دیوے آپ مہان، مہا اکٹھ کتھی نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دیپک کہن ویکھو کھیل پُرکھ ابناشیا، کل اپنی کھیل کھلاٹیا۔ جن بھگتاں بن کے داسی داسیا، نرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ کھیل وکھا پرتھی اکاسیا، گگن گگنتر پردہ لاییا۔ اوتار پیغمبر گرو دیوے باقیا، لہنا اور رہے نہ رائیا۔ دو جہان کھولے تاکیا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ چار جُگ دا پورا کرے بھوکھت واقع، واقف کار نور الاٹیا۔ لکھ چوڑاسی جس نے سب دا لہنا واجیا،

واچک ہو کے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ کلجگ میٹے اندھیری راتیا، زُڑی اپنے نال مہکائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے جوتی جاتیا، جاگرت جوت کرے زُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے دھرم دا ساتھیا، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ دھرم دوار کھول کے ہائیا، ونج اکو نام وکھائیا۔ مانس جنم نہ آوے گھائیا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی میٹے وائیا، جوتی جاتا اپنے رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر وکھائے ساچیا، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ جتھے دپیک اک پرگاسیا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھایا۔ دپیک کہن ساڈے انتر تیل باقی، پرہہ باطن پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، نرگن نور جوت کرے زُشنائیا۔ ہرجن درس دیوے ساکھیاقی، صاحب سلطانا دیا کھائیا۔ جیون وچوں بدلے حیاقی، زندگی زندگی وچوں وکھائیا۔ ناد شبد سُنائے انادی، انحد آپ جنائیا۔ امرت دیوے بوند سوانتی، نجھہر جھرنا سچ جھرائیا۔ جوت جگا کھلاپاتی، پت پریشور اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم دا بنے اگم ساتھی، لکھ اگوچر اپنی دیا کھائیا۔ درگاہ ساچی سچ مقام چڑھائے گھاٹی، سچکھنڈ دوار دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوتے سہائیا۔ دپیک کہن ساڈی نو نو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سیس جھکائیا۔ جن بھگتو بھگوان بنیا میت تھارا، ساجن اک اکھوائیا۔ جس دا جوت نور اجیارا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں پاوے سارا، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ دیوے درس گپت ظاہرا، ظاہر ظہور کرے زُشنائیا۔ جس دا دھرم دا تاج سیس دستارا، سر سر آپے دئے ٹکائیا۔ حکم سندیسہ دیوے چار جگ توں باہرا، اوتار پیغمبر گر ویکھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ دپیک کہن ساڈی ویکھو ین نینا لو، لوآن پُریاں باہر دھیان لگائیا۔ ساڈا مالک پُرکھ اگم سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جس دی دھار ہنگ روپ آتم گئی ہو، ہوکا دیوے تهاؤں تھائیا۔ بھگت بھگوان مل کے کدے نہ رہندے دو، دوآ ایکے وچ سہائیا۔ کوڑ کریا ناتا تھے موہ، مُحبت لگے نال بے پرواہیا۔ جو پارہم برہم نال جائے چھوہ، جوتی جاتا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ دپیک کہن جن بھگتو کلجگ انت پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار تھادے نال کدے نہ کرے دھروہ، دھرم دی دھار ایکنکار ہر نرنکار نرویر اپنے وچ ملایا۔ دپیک کہن ساڈی اک عرضوئی، بینتی سچ درڑائیا۔

جن بھگتاں سُرتی رہے کھئے نہ سوئی، سووت جاگت اک روپ پرگٹائیا۔ ویکھو صدی چوڈھویں پیغمبر پاؤندے دروبی، دروبی تیرا نام دُبائیا۔ ساڈے کلمے دا میت رہیا نہ کوئی، کائنات رووے مارے دھابیا۔ انت اخیر بے نظیر ملے کیسے نہ ڈھوئی، سچ دوار پروردگار نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تڈھ پن ایتھے اوتھے دو جہان دوجا اور نہ کوئی، نرگن نرویر نظریہ نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ پپی سُرچیت کور، گردپ سنگھ، بلبیر کور چیتن پُرا،

اوتار سنگھ کاؤنکے، سماں سنگھ مودے، پنڈ بھروبھال امرتسر ☆

شمعدان کہن جن بھگت سُہیلے ڈھر دے چند، نرگن سرگن دھار کرن رُشنائیا۔ نیج آتم پرما تم مانن سچ اند، اند اند پُری والے نال بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤندے چھند، آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا اگم اتھابیا۔ جگت وکار کور کُریار منزل گئے لنگھ، کور کِریا آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ہوئے ہنگتا کر کے کھنڈ کھنڈ، ترسنا موہ جگت چُکائیا۔ پنڈھ مکاؤنا جیرج اند، اُتبھج سینج لیکھا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاوے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ کایا چولی چاڑھ اگمی رنگ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، سو پُرکھ نرنجن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دُئی دویت ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دیپک کہن جن بھگتاں ویکھیا سوہنا اندر، ساڈھے تِن بتھ دھیان لگائیا۔ بھاگ لگا اگمی مندر، گھر وچ گھر ہوئی رُشنائیا۔ بجر کپائی تٹیا جندر، ترے گن لیکھا رہیا نہ رائیا۔ منوآ دہ دشا نہ دھاوے بندر، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ لوڑ رہی نہ پرکاش سورہ چندر، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ بھاگ لگا ڈونگھی گندر، اندھ اگیان دتا مٹائیا۔ آتم پرما تم پرما تم ہویا چھندن، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ بنا رنگ توں چاڑھے رنگن، اندٹھڑی آپ چڑھائیا۔ ملے میل سورے سرہنگن، ہر کرتا بھوئے سہائیا۔ شرع دُئی دا توڑیا بندھن، بندگی اکو دتی جنائیا۔ دھوڑی خاک ٹکا رمایا چندن، نِم واس رہی نہ رائیا۔ گیان نیتر بخشیا انجن، لوئن دتا کھلائیا۔ پُرکھ اکال بن کے درد دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔

تہر گھر دیوے اپنا اندن، اند وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔
 دیپک کہن کھیل تکیا جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتا، رین بہنڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ کھیل
 کھیلے پُرکھ بدھاتا، بدھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسے گاتھا، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ اناتھا، غریب
 نہانیاں گود اُٹھائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہاٹا، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ جھگڑا مُکائے تیرتھ تاٹا، تٹ کنارہ اکو دئے سہائیا۔ امرت
 رس جنائے کایا ہاٹا، نجھر جھرنا کول ناہی آپ جھرائیا۔ آتم سیج سہنجنی کرے کھاٹا، کھٹیا اکو سوہا پائیا۔ جتھے آون جاون دی
 مکے واٹا، چوراسی گیڑ رہے نہ رائیا۔ سو پُرکھ نرنجن جوڑے اپنا ناتا، ہر پُرکھ نرنجن میلا سہج سہائیا۔ ایکنکار بنے پتا ماتا، آد
 نرنجن دیوے مان وڈیائیا۔ ابناشی کرتا بخشے دُھر دیاں داتا، سری بھگوان جھولی دئے بھرائیا۔ پارہرم پرہ بنے سچ دا ساتھا، سگلا
 سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملایا۔ شمعدان کہن جن بھگتو
 سپس رکھو دستار دُپتے، دو پٹ ویکھو جگت لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وکنا نہیں کال دے ہتے، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔
 تسیں دھرم رائے دی منزل تپے، چترگیت اکھ نہ سکے اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جانا تھے، شبدی دھار بھجنا واہو داہیا۔ کوڑا ناتا
 ت اٹھے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ کم کیسے نہ آئیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد پیار وچ رتے، رتن امولک
 ہیرے سوہا پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان ستگر شبد تھادی پت رکھے، پت پریشور ہووے آپ سہائیا۔ تسیں آج توں اُس پرہو
 دے بچے، جو بچن سب دا اپنی جھولی پائیا۔ بھگت دھار وچ رہنا مول نہ کچے، کایا کاجی کنچن گڑھ لینا بنائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال تھادے لوں لوں اندر رچے، ساڈھے تین کروڑ وچ رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ ستجگ ساچے دھرم دی دھار چڑھائے رتھے، رتھ
 رتھوہی اپنا حُکم ورتائیا۔ دُھر مستک لیکھا لکھے متھے، پیشانی پیشتر اپنی دیا کھائیا۔ جو صاحب سرنائی ڈھٹھے، تنہاں دیوے مان
 وڈیائیا۔ جو وسے گھٹ گھٹے، ہر گھٹ رہیا سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن سرگن پُرکھ سمرتھے، سمرتھ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی
 دیا کھائیا۔

☆ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ بیبی چھندو، بیبی گرچن کور دے گرہ پنڈ مؤدے دھنٹے ضلع امرتسر ☆

دپیک کہن ہرجن بنا پرہو پرہ ہنسا، گرمکھ گر گر گود ٹکائیا۔ بھگت بھگوان سُہا ساچا انسا، چار ورن سرینس وڈیائیا۔ من ہنکاری مار دے کنسا، تیر نشانہ نام چلائی۔ دے مان وڈیائی اُپر سہنسا، سہنسر مکھ شیش رہیا سُنائی۔ مانس جنم بنا ساچی بنتا، بسن بنواری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آتم پرما تم نام چیا دے منتا، پارپرہم برہم میلا دے ملائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے اتنا، انتشکرن دے بدلائی۔ سنت سُہیلا در تیرے منگتا، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ گرھ توڑ دے ہوئے بنگتا، بنگ برہم اک درسائی۔ پرکاش دے دے اپنے نوری چند دا، نیج نیتر لوچن نین کر رُسنائی۔ لیکھا لالے پون سواسی دم دا، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چم دا، چم درشتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو جن تیری دھاروں جمد، پُرکھ اکالے دین دیا لے بنا پتا مائیا۔ لیکھا رہے نہ ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ ونجارا رہے نہ سروں کت دا، دھن آتمک راگ انتر نرت دینا سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ دپیک کہن پرہ بھگتاں دے نام امل، قیمت کرتا نہ کھئے لگائی۔ بھاگ لگا دے ساچی گل، گل مالک ہو سہائی۔ تیرے پیار وچ کوئی نہ جاوے بھل، اُپھل دینی مان وڈیائیا۔ کلجگ مایا وچ جائن نہ زل، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہرجن تیرے آتم سریشٹ پھل، نام مہک نال مہکائی۔ دھرم دے کنڈے جان تل، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک صلح گل، صاحب ست سچ تیری سرنائیا۔ چرن پرتی ساچی دھوڑی دے دے دھول، مستک خاکی خاک رمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دپیک کہن پرہ کلجگ ویکھ انت اندھ اندھیرا، چار کُنٹ دہ دشا نظری آئی۔ ناتا تٹیا تیرا میرا، پارپرہم برہم میل نہ کھئے ملائی۔ چوراسی مکے کیسے نہ گیڑا، چارے کہانی رہی کُرائیا۔ منوآ من کرے جھپڑا، مت متانت ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ ساڈھ تین ہتھ وسے کیسے نہ کھیڑا، کایا گاگر نرمل جوت نہ کیسے رُسنائی۔ مہربان مہربان مہربان کردے نظر مہرا، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو رنگ وکھا دے سنجھ سویرا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد سچ سوامی بنا لے اپنا چیرا، چیرا گر اکو روپ سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائی۔ دپیک

کہن سُن صاحب پرہ سوامی، سماں ویکھ جگت لوکائیا۔ لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ بھیتر کھوج کھوجائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بے ایمانی، ست دیپ دیپ نہ کھئے وڈیائیا۔ نیت رووے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی کُرائیا۔ بھڑی کرے چار جگ دی بانی، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن سار کسے نہ آئیا۔ منزل چڑھ نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت کرے نہ کھئے صفائیا۔ سچ دھرم دی رہی نہ کھئے نشانی، تیرا نشانہ بھلیا کور لوکائیا۔ منوآ من ہویا ابھانی، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت کلامی، کائنات کم کسے نہ آئیا۔ کور کیریا دی کئے نہ کھئے غلامی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ تیرے نام کلمے دی ہٹاں وچ ہوئے نیلامی، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ کیریا کرے شہنشاہ سُلطانی، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت سہیلے انتر زرتتر سُرتی شبد کر سوادھانی، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگت تیرا لیکھا دو جہانی، جگت جہان نوجوان مرد مردان سری بھگوان جن بھگتاں ہونا آپ سہائیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُرندر سنگھ، ہزارا سنگھ چھینے، گردت سنگھ ماناوالا، چرن سنگھ ماناوالا، دلیپ سنگھ ماناوالا، تارا سنگھ ماناوالا، منگل سنگھ سارنگڑا، کارج سنگھ سارنگڑا، سنتا سنگھ لیلیاں، لچھی لیلیاں، جاگیر کور لیلیاں، درشن کور لیلیاں، گلونت کور ڈیری والا، ہردیو کور کلیر، بابل سنگھ بھنغم، جگندر کور لوپو کے پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

دیک کہن سہنجی ہوئی راتی، جن بھگتو رُتڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ ملیا میل ہر کھلاپاتی، جو پت پریشور دھردرگاہیا۔ آتم دیا جوت جگائے باقی، باطن پڑدا دئے کھلائییا۔ پاربرہم برہم میلا میلے ناتی، سجن سین اک اکھوئیا۔ شبد اناد سُنائے دھن انادی، انحد اپنا راگ درڑائیا۔ امرت بخشے بوند سوانتی، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ دیوے درس ہُ بدھ بھانتی، بھاونا سب دی کھوج کھوجائیا۔ ایتھے اوتھے بنے دھرم دا ساتھی، سکلا سنگی نور الہییا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسے گاتھی، گہر گمبھیر بے

نظیر کرے پڑھائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی، ساچے مندر وجے نام ودھائیا۔ منزل پوڑی چڑھائے گھاٹی، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے واٹی، چوراسی جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ سوامی ہونے سہائیا۔ دیپک کہن جن بھکتو تکو پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو وسے سچکھنڈ سچّی
 دھرمسالہ، دھرم دوارا اکو اک وڈیائیا۔ سو نرگن نرور کھیل کرے نرالا، نرگن اپنی کل پرگٹائیا۔ جن بھکتاں مارگ دسے
 سُکھالا، سُکھمن ایڑا پنگل ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ دیپک کہن جن بھکتو تکو پُرکھ اگما،
 اگمڑی کار کھائیا۔ جیہڑا جننی گکھ کدے نہیں جما، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ سو سوامی انترجامی بدلن والا سماں، سہاپت
 کرے کوڑ لوکائیا۔ جھگڑا میٹے کوڑی کایا چما، چم درشٹی ایشٹی دئے بدلائیا۔ اکو نام جپائے دامنگیر ہو کے دماں، سواس سواس ساہ
 اپنا آپ اُچائیا۔ ستجگ ساچا کرے رواں، روانگی کلجگ ہتھ پھڑائیا۔ من کا منکا پھیرے منا، منسا کوڑ کڑیاری دئے گوائیا۔
 سچ بھنڈارا دے کے نام دھنہ، دھنڈھ دُھر دے دئے وکھائیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا جو گوبند لایا کتا، کائنات دا لیکھا دئے
 چُکائیا۔ نشانہ بدل دینا تارا چنا، چن ستار دوویں روون مارن دھائیا۔ اوہ ویکھو حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد پھرے بہتا، بھجے
 واپو داہیا۔ صدی چوڈھویں وقت نہیں رہنا لما، لمحہ لمحہ لیکھا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دیپک کہن ویکھو جگت دا دیپک ہونا گل، گلشن نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑی سرشٹی
 گئی پرہ نون بھل، ابھل ویکھے تھاون تھائیا۔ جس نام کنڈے ترازو تولنا تول، تولنہار بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کیسے نال نہ
 مارے رول، لہنا دینا دیوے چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبراں پورا کرے قول، اقرار ویکھے تھاون تھائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا پورا
 کرنا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول بیٹھی آس رکھائیا۔ جن بھکتاں انتر آتم سچ نام دی دیوے پاہل، امرت آب حیات جام پیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ شمعدان کہن ویکھے کھیل سچّی
 سرکار، سروکار اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا راہ تکدے پیغبر گر اوتار، اوتری اپنا حکم لئے ورتائیا۔ چوراسی پاوے سار، چارے

کھانی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت سُہیلے لے اُہار، پردہ اوبلا انتر نرنتر دے اُٹھائیا۔ ستگر شبد ہو کے کرے پیار، پریمی پریم پریا اپنا رنگ رنگائیا۔ مائس جنم پیچ دیوے سوار، سوارتھ سب دا اپنی جھولی پائیا۔ پیار مُحبت وچ دھرم دی دھار بخشے دستار، دست دست نال ملائیا۔ جن بھگت چوڑاسی وچوں کڈھے باہر، جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اکل کل دھاری لے کے جائے اپنی وار، وارث ہو کے ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِریا کرے آپ کرتار، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا لیکھا جانے تھاون تھائیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۷ نرین سنگھ، اجیت سنگھ، سورن سنگھ، ہرنام سنگھ، بھاگ سنگھ ماہل، بیلا سنگھ ماہل، ہربنس سنگھ ایس ڈی او امرتسر، ہزارا سنگھ کاؤنکے، مہندر سنگھ کاؤنکے، کرم سنگھ میانڈر، بلونت کور دھارڑ، گرمیز کور میانڈر، سورن کور بھسے، آس کور بوپارائے، جگموہن سنگھ بوپارائے، پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ★

دھپک کہن ویکھو بھاگ لگا گھر سنگھ نرائن، نر نرائن دے وڈیائیا۔ نرگن دھار تکو دین دایلا نین، نین لوچن اکھ کھلائیا۔ جو آد جگادی ساک سجن سین، سچکھنڈ نواسی سد اپنا سنگ نہیائیا۔ جو جنم کرم دا لیکھا پورا کرے لہن دین، جھولی خالی دے بھرائیا۔ بھگت بھگوان میل ملائے عین، جس دا اناالحق حق ڈھولا گائیا۔ سو سوامی انترجامی ہرجن بنائے ساک سین، سجن اپنا رنگ چڑھائیا۔ دین مذہب ذات پات وچ رہے نہ کھئے طرفین، آتم پرماٹم ناتا لے جڑائیا۔ جن بھگت سُہیلے پرہہ دا بھانا سہن، سچ دوار سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھپک کہن گرہ ہویا پرکاش، جوتی نور نور رُشنائیا۔ کِریا کرے پُرکھ انباش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا جگ چوڑی کھیل تماش، ستجگ تریتا دوپرونڈ وندائیا۔ کلجگ اتم لیکھا جانے آپ، آپ اپنا پڑدا لاپیا۔ صدی چوڈھویں میٹے روگ سنتاپ، سنسا کوڑ رہے نہ رائیا۔ رُوح بُت بُتخانے کرے پاک، پت پت پت دے بنائیا۔ انتر آتم کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ شبد اگمی سُنائے ناد، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ سچ سوامی ہو کے مارے آواز، سوئی سرت لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ویکھ وکھائیا۔ دیپک کہن ویکھو گرہ بھگت دوارا، ہر بھگوان دیا کھائیا۔ نرگن نور
 نور ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبدي شبد شبد دھنکارا، انحد نادی ناد سُنائیا۔ امرت رس بخشے ٹھنڈا ٹھارا، ٹھاکر ہو کے
 بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ کایا مندر اندر دیوے نام سچ ہلارا، پون اُنجا بیٹھے سیس جھکائیا۔ لہنا دینا پورا کرے لیکھا رہے نہ نو
 دوارا، در گھر ساچا اکو اک جنائیا۔ جتھے دیا باقی کھلا پاتی کرے اُجیارا، نور ظہور اک وکھائیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکلّا
 ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگت دھرنی دھرت دھول دھول پاوے سارا، سنت سہیلے گر چیلے لے ملائیا۔ آتم
 برہم پاربرہم کرے پیارا، پریم ہو کے اپنی گود ٹکائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیوے ایکو وارا، اک اکلّا اپنا حکم ورتائیا۔ صدی
 چوڈھویں حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا انت کنارہ، بیسویں لیکھا نال ملائیا۔ چوڈاں طبق روون زارو زارا، بن نیناں نیر وپائیا۔
 دھر دا امام ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جو جھگڑا پاؤنا وچ قابرہ، کائنات دے بلائیا۔ جس دا نو نو چار دا دائرہ،
 حد حدود اکو دے درسائیا۔ نور نورانہ الاهی ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ نام کلمے دا ہوئے مشاعرہ، مُشکل سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ شمعداں کہن جن بھگت
 دوار سہنجنا، سوبھاؤنت سہائے۔ میل کرے سو پُرکھ نرنجنا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائے۔ ایکنکار درد دکھ بھہ بھنجنا، آد نرنجن
 ڈگمگائے۔ ابناشی کرتا بنے دھر دا سجننا، سری بھگوان اک ہوئے سہائے۔ پاربرہم برہم چڑھا اکو رنگنا، آتم پرما تم اتر کدے نہ جائے۔
 لیکھے لائے کلجگ اتم اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیراں کھوج گھجائے۔ نام دمامہ اکو وجنا، دو جہاناں ڈنک شنوائے۔ اوتار پیغمبراں دو
 جہاناں اُٹھ اُٹھ بھجنا، گرو گودیو پھرن واہو داہے۔ ایہہ کھیل سورے سربنگنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائے۔ دھر دے حکم دی کرے
 نہ کھئے اُلنگھنا، زور زبر نہ کھئے رکھائے۔ سب دا اتم حال ہونا مندنا، مندبھاگی دے لوکائے۔ پُرکھ اکالا دین دایالا جن بھگتاں قبول
 کرے بندنا، بندھن دین دنی ٹڑائے۔ لیکھا جانے وچ ورہنڈنا، ورہنڈی پڑدا لاہے۔ ہرجن گرمکھ ہر بھگت دیوے اک اندنا، اند
 اند وچ رکھائے۔ ستجگ ست دھرم چاڑھے چندنا، چند ستار دا نشانہ رہن نہ پائے۔ جن بھگتاں سچ دوارا لنگھنا، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائے۔ جنہاں سیس دستارا بنھنا، بندیخانے وچوں باہر کڈھائے۔ انت انتشکرن لائے اپنے انگنا، انگیکار آپ ہو جائے۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اُنہج سیبج جیرج انڈنا، چارے کھانی چارے کُنٹ پھول پھلائے۔

★ ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرانام سنگھ، اجمیر سنگھ، پشورا سنگھ، ہرجیت سنگھ، ہرنام کور، جگندر کور، رتن کور مؤدھل، گردیال سنگھ مؤدھل، ہربنس کور مؤدھل، گندن سنگھ پنڈوری، ہزارا سنگھ چیتن پُرا، گرمکھ سنگھ چیتن پُرا ہیرا سنگھ چیتن پُرا، ہزارا سنگھ جے ٹھو ننگل

★ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر

کریا کرے ہر راج راجن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ڈھردرگاپیا۔ شبد اگئی مارے آوازن، سوئی سرت اکال مورت آپ جگائیا۔ اُنہو درشتی کھولے رازن، رازق رزق رحیم پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جنم جنم دا سوارے کاجن، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ لیکھا مکائے جگت سماجن، دین مذہب دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھیو کھلائے آد آدن، پرما تم بے پرواہیا۔ ڈھن اُچائے اگئی نادن، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ نرگن سرگن بنے ساجن، سکلا سنگی آپ اکھوائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے جاگن، جس مہر مہر نظر نال ترائیا۔ انتر نرنتر دیوے ویراگن، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ گرمکھ ہنس بناوے کاگن، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ممتا موہ میٹے داغن، ڈرمت میل کرے صفائیا۔ ابناشی کرتا سارے ارادھن، ساہ ساہ اکو نام دھیائیا۔ میل ملائے موہن مادھو مادھن، مدھسودن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دیپک کہن جن بھگتاں انتر دیپک دیا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ لہنا دینا چکائے ساڈھے تن ہتھ سیا، پنج تت برہم مت آپ سمجھائیا۔ آتم نام ندھانا بیج بیا، پت ٹہنی پھل آپ مہکائیا۔ ٹھا کر بن کے ڈھر دا پریا، پریتم اپنے رنگ رنگائیا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وہیئا، لیکھا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ ستگر شبد بن کے سئیا، ساجن میلے چائیں چائیا۔ ڈھر دے نام چڑھائے نئیا، نوکا اکو اک وکھائیا۔ لیکھا مکائے بھیناں بھیئا، ساک سجن سین نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے گوہند دا انت انت دا ڈھئیا، صدی چوڈھویں سنگ ملائیا۔ بیس بیسے بدل دیوے

رَوّیا، عیسیٰ نیناں اکھ اُٹھائیا۔ لیکھا پورا کرے بُلھے گایا تھئیا تھئیا، انتر آتم آواز سُنائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا کابن گھنئیا، کرشنا
 دوپر دھیان لگائیا۔ جو سندیسہ دتا سینتا رام رمئیا، بن اکھراں کیتی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ ست رنگ کہے میں پھراں وچ برہمنڈاں، برمانڈ دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم ویکھاں کنڈھا،
 کنڈھی بیٹھے اوتار پیغمبر گرو اکھ کھلائییا۔ پھری دروہی وچ ورہنڈا، بھنڈی ہووے تھاوں تھائیا۔ ست دا آئے نہ کیسے اندا، اند
 اند وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ نشان میٹنا تارا چندا، چوڈاں طبق پردہ آپ اُٹھائیا۔ اُمت رہے نہ کھئے بخشندا، محمد رووے مارے
 دھائیا۔ خدائی دھار جانے کھئے نہ بندہ، بندی خانہ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جگت جہان ویکھنا اندھا، اندھ آتمک ہوئے لوکائیا۔ کیسے
 سمجھ نہیں آؤنا شبدی دھار گوبند کھنڈا، کھڑگ اشٹبھج نہ کھئے کھڑکائیا۔ لیکھا رہے نہ چند پرچنڈا، چندال دسے کوڑ لوکائیا۔ من
 وکاری ہووے گندہ، ست سرُپ نہ کھئے سائیا۔ کلجگ اتم پینڈا رہن نہیں دینا لمبا، صدی چوڈھویں لیکھا دئے چُکائیا۔ جن
 بھگت سہیلے رکھے سنگا، سکلا سنگ آپ ہو جائیا۔ بھيو کھلائے ہنگ برہما، پاربرہم پرہ پڑدا دئے چُکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی
 چما، چم درشتی دئے بدلایا۔ انت اخیر بے نظیر کل دھاری اپنا کرے گا، کامل مُرشد دُھردرگاہیا۔ کوڑی کِریا موہ لالچ میٹے طمع،
 تامس ترسنا دئے گوائیا۔ جن بھگتاں نام جپائے دم دماں، دامنگیر آپ ہو آئیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دیوے سماں، سچ سوامی
 انترجامی مہر نظر اک اُٹھائیا۔ لیکھا جانے چوڈاں سو تپہ انک انک دا پنا، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ
 دیوے بنا، شرع چھری جگت بنے نہ کھئے قصائیا۔ اکو نام سُنائے بن کتاں، کایا مندر اندر کرے شنوائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ
 تن، تامس ترسنا دئے مٹائیا۔ سچ مارگ چار ورن اٹھاراں برن دسے نواں، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اکو رنگ دئے رنگائیا۔ جن
 بھگتاں نام ندھانا دیوے دُھر دا دھنا، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سیس دستار بندھا بنائے اپنے چٹا، چند چاندنا جگت جہان کرے رُشنائیا۔

☆ اجیت سنگھ دے بینتی کرن تے ☆

طبیعت دا مل گیا طیب، طبع اندروں دئے بدلائیا۔ مہر کرے اندر ہو کے قریب، گرہ کایا ویکھ وکھائیا۔ جگت جنم وچوں بدل جائے نصیب، نسبت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دی ست دے ترتیب، طریقہ اپنالے اپنائیا۔ درشن دیندا رہے عجیب، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ پیار رکھے ستگر شبد تیری سرت سرت مُرید، مُرید مُرشد دوباں مل کے وجے ودھائیا۔ جیون دی آسا جیون دی منسا جیون دی خواہش پوری کرے اُمید، آمد وچ آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرُمکھ بنا کے اپنا عزیز، عاجز دیوے مان وڈیائیا۔

☆ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ سرجن سنگھ، مہندر سنگھ، پریم سنگھ، اجیت سنگھ، یجن سنگھ، جسونت کور،

چرن سنگھ، جاگیر سنگھ مینیاں، گردھارا سنگھ بلوآلی، کیسر سنگھ میسم پورا،

☆ چرن سنگھ مانگا سرائے، پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر

کلجگ کہے پرہو میں چاروں کُٹ ٹھا، اُتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ اندر وڑیا مندر مسجد شودوالے مٹھا، گرودوار چرچ دھیان لگائیا۔ کھیل تکیا تیرتھ اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمنا سُستی پھول پھولائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں پیا رٹا، جھکڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ انت اخیر سب دا پورا ہوون والا پٹا، بیٹے والا ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم بھلیا سب نوں ٹپا، نوں میرا میں تیرا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا نام کیسے نہ جپا، جگ جیون داتے تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ اوہ ویکھ بن اکھاں ویکھے نانک تپا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ ست سچ دی رہی کوئی نہ ستا، ست دھرم نظر کھئے نہ آٹیا۔ پھری دروہی مدینہ مکہ، کعبے رہے گرلاٹیا۔ نیتز رووے بؤرا کگا، صدی بیسویں اکھ کھلاٹیا۔ انت اخیر سب نوں لگنا دھگا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پھری دروہی من متا، گرمت نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوارے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری دھرم دھار جوانی، جوین وٹا اک اکھوائیا۔ میرے اُتے کر مہربانی،

مہربان تیری سرنائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا چارے کھانی، اندج جیرج اُنبھج سینج سارے دیاں بلائیا۔ لیکھا مُکاؤنا اٹھسٹھ پانی، تیرتھ
 تٹ نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا نام کلمہ پڑھے کھئے نہ بانی، انبالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ آتم پر ماتم میل ملن نہیں دینا بانی، پاربرہم برہم سنگ نہ
 کھئے رکھائیا۔ تیرا نور ظہور ہونا بے پہچانی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی ہونی ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہ تیرا دے کھئے نہ نور،
 ظہور نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرجن رہے کھئے نہ سورا، سورہ چند نیتر روون مارن دھائیا۔ چار گنٹ وشا ہووے کوڑا، ست دھرم نہ
 کھئے سمجھائیا۔ چتر سُگھڑ ہووے مورکھ مورٹھا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مستک لائے کھئے نہ تیری چرن دھوڑا، ٹکا خاک نہ کھئے
 رمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے رنگ چڑھے کیسے نہ گوڑھا، پتت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ تیرا نور دے نہ حاضر حضورا، حضرتاں دے
 حضرت ساچا میل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ
 اکال کہے کلجگ میرے بچے، اٹھ ویکھ دھیان لگائیا۔ بھگت سُپیلے دُھر دے سچے، سچ ساجن دیاں درڑائیا۔ جنہاں بھاگ لگا کایا
 ماٹی تن کچے، کنچن گڑھ رہے سہائیا۔ میرے پریم پیار وچ رتے، ناتا آتم پر ماتم رہے جڑائیا۔ نرگن دھار تگن نیج نیتر لوچن نین
 اکھے، اکھراں توں باہر کرن پڑھائیا۔ اوہناں دے وسیا گھٹ گھٹے، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوہ جگت جہان دی منزل پتے، آکے ہو
 نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ اوہ تگ دھرم
 نشان، جن بھگت بھگت درڑائیا۔ جنہاں دیوے آپ مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہناں ناتا تھے جگت جہان، جاگرت جوت کرے
 رُسنائیا۔ آتم برہم دا دے کے دان، کایا جھولی آپ بھرائیا۔ سچ سنا اگمی دُھنکان، انراگی راگ آپ درڑائیا۔ امرت بخشے پین
 کھان، نجھر جھونا آپ جھرائیا۔ دیپک جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سچکھنڈ سچ دوار پُچائے مکان، جتھے مکہ کعبہ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی زمیں دے سے اسمان، سورہ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ نرگن نرگن وچ سمان، روپ رنگ ریکھ دا لیکھا رہے نہ
 رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لے کریا کرے آپ مہربان، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ ہرجن جن بھگت سُپیلے کرے نوجوان، جوہن ونت اپنے

رنگ رنگائیا۔ دھرم دھار دی دستار کر دان، داتا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا کرے پروان، پرم پُرکھ پرماتم آتم اپنے انگ لگائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ تارا سینگھ نرنجن سینگھ دے گرہ جمنانگر ضلع انبالہ ★

دیکھ کہن پنج تت میرا پرکاش، آتم پرماتم دتی وڈیائیا۔ میرا مالک اک انباش، انباشی کرتا دھردرگاپیا۔ جو نرگن نرگن ہو کے پاوے راس، گوپی کاہن رُپ نورِ الاہیا۔ ست سرُپی ساکھیات، سوچھ اپنی کل ورتائیا۔ کلجگ انت میٹے اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ کوڑ کیرپا کرے گھات، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں میٹے واٹ، چوڈاں طبق نین اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے چڑھائے آگے گھاٹ، منزل اپنی آپ جنائیا۔ دیناں اناٹھاں پُچھے وات، واتا ورن ویکھے خلق خدائیا۔ چار ورن بنا اک جماعت، آتم پرماتم رنگ رنگائیا۔ سچ سوامی انترجامی سب دی پوری کرے آس، بھوکھت لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ سچ کہے میرا ٹھا کر سوامی، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ لکھ چوڑاسی انترجامی، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ شبدا آگے سُنائے بانی، انیالا تیر چلائییا۔ آتم پرماتم بنائے دھر دا بانی، دھر سنجوگی جوڑ جڑائیا۔ امرت رسِ نجھر جھرنا بوند سوانتی دیوے ٹھنڈا پانی، امیوں رس آپ چوائیا۔ آتمک دھن سُنائے سچّی دھنکانی، انحد نادى ناد وجائیا۔ جوتی جوت کھیلے کھیل مہانی، مہربان محبوب پردہ آپ اٹھائیا۔ کلجگ ریتی نیتی ویکھے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا بھو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ حکم کہے سُنو سندیسہ پروردگارا، دھر پیغام اک جنائیا۔ کھیلے کھیل ہر کرتارا، کرنی دا کرتا نورِ الاہیا۔ لیکھا ویکھے سرشٹی درشٹی سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائییا۔ سوادھان کرائے تیئی اوتارا، ترے گن اتینا اپنی دیا کھائیا۔ بے خبراں کرے خبردارا، پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد لئی انگرئییا۔ نانک گوہند پاوے سارا، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ جنائے دھواں دھارا، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ ہر گھٹ انتر دے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکارا، مایا ممتا نال کُرمائیا۔ سچ دا رہے نہ کھئے پیارا، پریتم

ملن کھئے نہ پائیا۔ نانا تئنا محمد چار یارا، یاری حق نہ کھئے کھائیا۔ خادم رہنا نہیں کھئے خدمتگارا، خود خُدا اپنا حُکم سُنائیا۔ دین مذہب دا بھوئے نہ کھئے تابعدارا، طبیعت سب دی دئے بدلائیا۔ اچی روون پیغمبراں والے مزارا، مقبرے رہے گُرائیا۔ یامبین دروبی سب نوں آئی ہارا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بھوئے دکھیارا، دکھیاں دُکھ نہ کھئے گوائیا۔ تیری کائنات غفلت وچ سٹی پیر پَسارا، آلس نندرا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کلمہ کرے نہ کھئے بیدارا، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اٹھ ویکھ کھیل سچی سرکارا، صاحب سُلطان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرا سچ سُنجننا، ہر صاحب ستگر میت۔ کِرپا کر آد زرنجنا، لیکھا ویکھ ہست کیٹ۔ تُوں داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجنا، پردہ کھول پرہو انڈیٹھ۔ سچ پریتی دھوڑی بخش مجنا، کلجگ جیو مٹھے کر کوڑے ریٹھ۔ نام ندھان چاڑھ رنگنا، ترے گن وچوں کر اتیت۔ تُوں آتم پر ماتم ساچا سجننا، پاربرہم برہم اُتے کر بخشیش۔ نیتر نام پا انجنا، رحم مُحبت کر بخشیش۔ صدی چوڈھویں اتم سب نے ونجھنا، کلمیاں والی رہے نہ کھئے حدیث۔ سب نے اکو تیری کرنی بندنا، تُوں مالک جگت جگدیش۔ جو گھڑیا سو بھجننا، تیرا لیکھا بیس اکیس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ترے گن سوامی شبد اتیت۔ ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے، ستگر تیری اک سرنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر پچھے بیتے، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کھیل تکه راما سیتے، رادھا کرشنا کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ حُکم حق حدیث، حضرتاں تون باہر کھوج کھوجائیا۔ تیرا نور الابی بیس بیسے، بیسویں صدی دئے گواہیا۔ صدمیاں وچ سارے رہے چیکے، اچی کوکن مارن دھائیا۔ اوہ ویکھ جھگڑا پینا ہست کیٹے، ہست کیٹ اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک تیری اک سرنائیا۔ سچ کہے میں سب دا پیارا، سچ سچ نال ملائییا۔ سچ دا سچ ہووے دوارا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دا میلا ایکنکارا، اکل کل دھاری نور الابیا۔ سچ دا سچ در دربارا، جتھے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دے پریمی بھگت جن وچ سنسارا، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ جگ جگ نرگن سرگن پاوے سارا، سرگن نرگن اپنی کھیل کھلائییا۔ کلجگ انت بھگونت ہو اجیارا، جوتی جاتا دُگمگائیا۔ شبد شبد دُھنکارا، دُھن انادی ناد شنوائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ میلے اپنی دھارا، بھگت

بھگوان لے اٹھائیا۔ مہر نگاہ نال چوڑاسی وچوں کڈھے باہرا، جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ سیس بخش جگدیش اک دستارا، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں جنم نہ ہوئے دوبارہ، چارے کھانی اندج جیرج اُتہج سینج لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آتم پرماتم آتم دیوے ادھارا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔

☆ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت لچھمن سنگھ تے ہرنس سنگھ دے نوٹ سپارن پُر شہر ☆

دھپک کہن بھگتاں اندر جگا دے جوتی، پرم پُرکھ پرماتم آتم کر رُشنائیا۔ سُرتی رہے نہ کیسے سوتی، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ چوڑاسی وچوں ہرجن بنا مانک موتی، ائمٹڑے لال مات پرگٹائیا۔ منزل اگتی چڑھا چوٹی، چوٹ شبد نام لگائیا۔ واسنا اندر رہے نہ کھوٹی، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ پاربرہم برہم بنا اپنا گوتی، سکلا سنگی سنگ نبھائیا۔ منسا مت رہے نہ ہوچھی، ہوس کوڑ دینی چُکائیا۔ نیتر کھول اکھ لوجی، نین نیج کر رُشنائیا۔ غریب نائیاں منزل دے جیہڑی دتی روداس چمارے موچی، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں پڑھنی پئے کھئے نہ پوتھی، پُستک بغل نہ کھئے ٹکائیا۔ نام جینا پئے نہ بلھاں ہونٹیں، اجپا جاپ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگتاں انتر دھپک جوت جائے جگ، نور ظہور کر رُشنائیا۔ پردہ لاه اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا نہ ساڑے آگ، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ ہنس بنا مورکھ موڑھ کگ، مانک موتی نام چوگ چُکائیا۔ جگت دوار میٹ کے حد، نو نو دا لیکھا دے مکائیا۔ شبد اگتی سنا ند، انحد ناد وجائیا۔ آتم پرماتم سمجھا اپنی جد، یدی اپنا میل ملائیا۔ کوڑی کرپا جان چھڈ، جگت جہان نہ کھئے چڑائیا۔ مایا ممتا وچوں ہوون اڈ، لوہ موہ ہنکار بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ سچ سرنائی تیری جان لگ، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ نام ندھان پیا مد، امرت رس نہجہر دھار چوائیا۔ لہنا دینا پورا کر سب، سب نال اپنا پڑدا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھپک کہن پرہو بھگتاں اندر کر پرکاش، پرکاسوان تیری

سرنائیا۔ ٹوں صاحب پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ اوتار پیغمبر گُرو تیرے داس، وشن برہما شیو سیس نوایا۔ نرگن سرگن تیری جوتی شبدی راس، منڈل منڈپ وجے ودھائیا۔ تیرا روپ تکن ساکھیات، ست سرُوپی نظری آئی۔ کلجگ کوڑی کریا کولوں دے نجات، مایا منتا موہ مٹایا۔ جھگڑا رہے نہ شرع کاغذات، دین مذہب نہ کھئے لڑایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے ساتھ، سکلا سنگ بنایا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاون گاتھ، ڈھولا سوہلا دُھردرگاہیا۔ شرع شریعت وچوں کر آزاد، ذات پات نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ بھگتاں اندر بخش دے نور، نور نورا نے دیا کھایا۔ تیرا جلوہ تکن ظہور، ظاہر کر رُشنایا۔ پندھ مُکا نیڑا دُور، کایا مندر کعبہ اک سہایا۔ جتھے تیرے نام دی اُچے نور، تریا توں پرے دی کر پڑھایا۔ چتر سگھڑ بنا دے موڑھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سچ پریت بخش دے دھوڑ، چرنودک ٹکے خاک رمایا۔ ساڈی بینتی کر منظور، منسا تیرے آگے رکھایا۔ جن بھگتاں جنم کرم دا معاف کر قصور، لیکھا اور رہے نہ رایا۔ نظر آ حاضر حضور، حضرتان دے حضرت دُھردرگاہیا۔ تیرے سارے ہون مشکور، شکریتے وچ سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی جن بھگتاں آسا منسا کر پور، طمع تمنا والی رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ وشوا متر میرٹھ، ہنس راج میرٹھ، جگندر سنگھ فتح گڑھ، نرنجن سنگھ اجتوال، پیارے لال کھئے، سیوا رام کھئے، ریشم سنگھ خیرا مجا، جگجیت سنگھ سلیم پُر، گردپ سنگھ دُبرجی، مہندر سنگھ بستی گجراں، سنت سنگھ گھگرالی، ملکہ راج میرٹھ، پری دیوی جھنڈے، پورن سنگھ مُندیانی، سرمیل سنگھ داؤدپُر، گیان چند مرزاپُر، میرٹھ شہر ★

دیکھ کہن پرہہ ویکھ اندھیرا گھپ، نرگن سرگن اندر دھیان لگایا۔ سُرتی شبدی تیری مولے کھئے نہ رت، رُتری حق نہ کھئے مہکایا۔ دھرم دی دھار رہیا کھئے نہ ست، اپرادھی کوڑ لوکایا۔ سرشٹی بہار سکے نہ کھئے چک، چار کُنٹ رہی گر لایا۔ تیری

سرِشٹی درِشٹی تیرے نشانوں گئی اک، اینالا تیر نہ کھئے چلائیآ۔ جن بھگتاں اُجل کر مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم بخش دے سُکھ، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ نرگن نروریر نراکار ہو کے اُٹھ، نرکار لے انگرائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق آپے تھ، چوڈاں لوک دھیان لگائیا۔ امرت رس آبِ حیات دے اگما گھٹ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دیپک کہن پرہہ ست دھرم دا دیپک بُجھا، دیا باقی کھلاپاتی نہ کھئے رُسنائیا۔ تیرا بھیو کھولے کھئے نہ گُجھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ پھری دروبی اُتے بڈھا، دھرنی دھرت دھول ربی کُرائیا۔ ستگر شبدی کر دے اگھا، اگن آتھن تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ بڈھا، من مت دے بدلائیا۔ سچ ست کرا یڈھا، کوڑ کِریا کر صفائیا۔ مانو مانس منکھ منس جنم دا دس دے مدعا، مُدت دے وچھڑے لے ملائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ کھیل کرتب کلجگا، کل کاتی اپنا رُپ گیا بدلائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پیغمبران پینڈا مُکا، مُکمل لہنا دے چُکائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جھکا، سجدہ سجدیاں وچوں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دیپک کہن پرہہ ویکھ اندھیرا اندھ، نور نورانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا ساچا چمکے نور کوئی نہ چند، چند ستارا دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں پینڈا مُکنا پنڈھ، پاندھی پیغمبر رہے سنائیا۔ پيسویں صدی ربی لنگھ، پيس پيسا دھیان لگائیا۔ اُمت لائے کھئے نہ انگ، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ سنگ چار یار محمد سب نے بدلنی کنڈ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا کھیل سورے سرینگ، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ دین دِیال ہو بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دیپک کہن پرہہ پیغمبر ویکھن تیری اگتی کتاب، حرف حرُف نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑی رکھی نہیں وچ کیسے محراب، محبوب تیرے وچ چھپائیا۔ جس دے وچ اکو اک دا اک آداب، دوسر سِیس نہ کھئے جھکائیا۔ نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، جملہ اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں بن پندسیوں لیکھا دسے حساب، انکڑا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جو اشارہ کیتا نرگن سرگن ست سرُپ وچ بغداد، نانک نانک نانک ترے گن باہر آیا سمجھائیا۔ سو لیکھا پورا کر دے صاحب ستگر دُھر دے مہاراج، محبوب تیرے اُتے اوٹ تکائیا۔ اوہ تگ مینوں تیرے اگتی کلمے دی آواز، راز اندروں دینا

کھلایا۔ جس وچ روزہ رہے نہ کھئے نماز، وُضُو دا جھگڑا دینا چُکایا۔ شرع دا رہے نہ کھئے ناز، نجات سب دی دے بدلائی۔ لیکھا
 مُکا دے ذات کاگ، کاغذات دی کرے نہ کھئے لڑایا۔ تیری صفت صلاح اکھراں بھری الفاظ، جُگ چوڑی ڈھولے صفتاں والے
 گایا۔ تُوں مالک اِکو واحد، وعدہ سب دا پور کرایا۔ محمد دا پورا ہوئے عہد، عہدنامہ دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دیپک کہن پرہہ شرع دا دیپک کر دے گل، گلشن نظر کھئے نہ آئی۔ تُوں
 آد جُگاد سدا اہل، بھلی بھٹکی ویکھ خلق خُدایا۔ ست دھرم دا لیکھا اگئی کنتے تول، ترازو اِکو نام جنایا۔ سچ وست ربی
 کیسے نہ کول، گل مالک خالی کعبے رہے کُرایا۔ جھگڑا مُکا دے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول نیتر نیتاں نیر وبائی۔ ہر گھٹ انتر
 نرنتر ہو کے مؤل، مؤلا اپنا پڑدا دے چُکایا۔ صدی چوڈھویں سب دا پورا کر دے قول، اقرار نامے سانوں دے دکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوار ایکنکار در تیری اوٹ تکایا۔ دیپک کہے پرہہ انتر ویکھ
 اندھیرا، اندھ آتم دھیان لگایا۔ کیسے سمجھ نہ آوے سنجھ سویرا، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ بھیو لبھے نہ گرو گُ چیرا، چیرا
 گُ سمجھ کیسے نہ آئی۔ تیرا نور دے نہ نیرن نیرا، نچ نیتر اکھ نہ کھئے کھلایا۔ بن تیری کِریا جن بھگت بنے کیہڑا، بھگون تیرا درس
 کھئے نہ پائی۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سب دی شرع دا کٹ دے جھپڑا، بندھن مذنب رہے نہ رائی۔ آتم پر ماتم دا بتھ
 دے بیڑا، بیڑی نیا نؤکا اپنا نام چلائی۔ جن بھگتاں لیکھا چُکا دے چوراسی گیڑا، گیڑا گیڑے وچوں بدلائی۔ تیرا رُوپ انوپ ست
 سروپ ایکنکار اِکو اک بتھیرا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن نور کر رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، جیو جہان جگت جُکتی نال مُکا دے جھپڑا، جھگڑا رہن کھئے
 نہ پائی۔

☆ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۷ گریبلوندر سنگھ چند پُرانا، گرچرن سنگھ جٹواں، بوا سنگھ بل پُریا، مایا دلی، ہریجن سنگھ

پہرومان، اوتار سنگھ چبیوال،

ترلوک سنگھ سنام، سُرندر کور دلی ہر بھگت دوار، درشن سنگھ ہر بھگت دوار، پی پی سنگھ کیشن پُر، ہریجن سنگھ دلی،

چندا سنگھ ننگل رائے، رتن سنگھ دلی، مہندر سنگھ نیشالا، پورن سنگھ دلی، سروپ سنگھ ڈھڈیکے،

درشن سنگھ باغ، اندر سنگھ سونی پت، ست پال بانڈہ فریدآباد، راجا رام دلی،

☆ جگت سنگھ چمناؤ، دلی ہر بھگت دوار وچ

شمعدان کہن ساڈی دلیل دلی، دلبر دلدار رہیا درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکھ بدلنی بلی، حکم دیوے بے پرواہیا۔ نیتر

رووے محمد مقبرے والی سلی، سلسلہ بدلے تھاون تھائیا۔ جیہڑی نشانی سجے ہونٹ اُتے تلی، چار یاری دیوے گواہیا۔ اُس دی

خبر پیغمبراں توں پرے ملی، جس نوں سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ چوڈاں طبق مارن کھلی، ہاسی کرن چائیں چائیا۔ کھیل تکی

اُپر دھار نیلی، دھرنی دھرت دھول دھول دا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دا حکم اک سُنائیا۔ شمعدان کہن دلی برزلی زکنا توں نور الہیا۔ چانے مزدو تھنے کوا گوشے زاہو، اسمانے ازی مونیزو، حق جلاختا

کلل کدے محمد مادی زاء بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔

چراغ کہن ویکھے چشمے چراغ، چراگاہاں دھیان لگائیا۔ نبی نبیاں دین تیاگ، رسول رسولاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ شرع وچ شرع دا

رہے نہ کھئے ویراگ، شریعت شریعت نال بدلائیا۔ انسان حیوان ہوون کاگ، مکھ کوڑ نال بھرائیا۔ جیہڑی اُمت محمد کیتی آباد،

شہزاد وچ کر شنوائیا۔ چوڈس چوڈاں تکیا راج، راجس تامس سانتک سنگ ملائیا۔ اُس دا لیکھا پورا ہونا جگت سماج،

سمگری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ حکم سندیسہ دیوے آپ مہاراج، شہنشاہ شاہ پاتشاہ نور الہیا۔ سیر سر سرو رہنا نہیں کوئی تاج،

تخت نواسی روپ نہ کھئے درسائیا۔ دھر کلمہ کلام توں باہر جائے جاگ، کائنات سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دی کرے نہ کھئے امداد،

مددگار نہ کھئے اکھوائیا۔ سو سب نوں کرے آزاد، بندھن شرع والے ٹرائیا۔ نیتر رووے پنج وقت دی نماز، راز اپنا رہی سُنائیا۔

پروردگار سانجھا یار بدل رہیا رواج، روادار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ شمعدان کہن اسیں مل کے پائے شور، شوروگل نال دُبائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں رہیا کھئے نہ زور، جورو
 زر ہونے نہ کھئے سہائیا۔ نام کلمے لٹ کے لے گیا کلجگ چور، چوری یاری اپنا سنگ بنائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا اندھیرا گھور، اندھ
 اگیان سکے نہ کھئے گوائیا۔ بہرم مٹے نہ مور تور، تریا توں پرے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سٹے وچ مڑھیاں گور، گہر
 گمبھیر نظر کیسے نہ آئیا۔ ست دھرم دی کٹی ڈور، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ تیرتھ اٹھسٹھ تلاب بنے جوہڑ، سروور سر نہ کھئے
 وڈیائیا۔ آتم پرما تم پریتی نبھے کیسے نہ توڑ، ادھواٹے بیٹھی خلق خدائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں سکے کھئے نہ جوڑ، دُھر دا سنگ نہ
 کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نرگن دھار تیری لوڑ، لوڑیندے سجن ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پروا ہیا۔ دیپک کہن پرہ تیرا نام دُبائی، دروبی دروبی رہے سنائیا۔ نور نظر نہ آئے تیرا
 الابی، اللہ الہ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ رہی کُرائیا، دہ دشا کایا کرہ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ تڈھ بن مہربان کلجگ
 کوڑی کیریا میٹے کھئے نہ شاہی، حکومت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ دُھر منزل دا بنے کھئے نہ راہی، رہبر میل نہ کھئے کرائیا۔ خُدا خود ویکھ
 اپنی خدائی، خالق خلق مخلوق اکھ اٹھائیا۔ ست دھرم دا لیکھا رہیا نہ رائی، رحمت حق نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی دھرم گویا کھا کے
 سُوڑ گائی، جنم وچوں جنم نہ کھئے بدلائیا۔ بھڑی تیرے حکم نال جگت جہان ہونئی تباہی، طبق سبق سکے نہ کھئے جنائیا۔ مہربان
 محبوب جن بھگتاں ہوئیں سہائی، سہاک ہو کے ناک ہو کے سر اپنا ہتھ بکائیا۔ تیرا جلوہ نور الابی، عالمین تیری وڈیائیا۔ تُوں
 بخشیں پاپی پتت گناہی، گہر گمبھیر ہونا سہائیا۔ سچ دی نرمل جوت جگائیں، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مالک خالق اک
 اکھوائیں، اکھراں توں باہر اپنی دسنی صفت صلاحیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ سیوا سنگھ دے نوت گڑاگاؤں شہر ☆

دپیک کہن پرہ جوتی دپیک جگیا دیا، آتم برہم نؤر الہیہا۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ کایا سیا، سییا پت رام ویکھ
 وکھائیا۔ دھرم دھار دی ساچی تکی نینہا، نینہہ لوک مات وکھائیا۔ پورب جنم بیج جو بیا، کرم کرم نال سمجھائیا۔ ستگر ساچا
 سچ دا کرے آپ ہیا، ہر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ
 درڑائیا۔ دپیک کہن ساڈے انتر ہویا پرکاش، بن سنجھ سویر جنائیا۔ کریا کرے پُرکھ انباش، انباشی کرتا دھردرگاہیا۔ پردہ
 لاہوے ساکھیات، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ گوہند سؤرا کھولے تاک، در دروازہ آپ کھلائیا۔ پورب جنم دا ویکھے ساک، سگلا
 سنگی سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا اپنے نال رکھائیا۔ دپیک کہن ساڈے انتر ہویا گیان،
 اگیان رہیا نہ رائیا۔ کریا کیتی سری بھگوان، بھگون دیا کھائیا۔ دیا سنگھ دا بیان، گرمکھ گرمکھ نال وڈیائیا۔ جس ٹھہیار توں
 لئی سی کریان، کریا گوہند نال پھڑائیا۔ اُس دا بچہ اک انجان، چوڈاں ماس سوبھا پائیا۔ اُس پچن کیتا مہان، سہج نال سُنائیا۔
 مینوں میل میرا بھگوان، جس جنم دتا گھر پتا مائیا۔ دیا سنگھ ہس کے کہا آہ ویکھ نوجوان، گوہند سؤرا سچا ماہیا۔ اُس کہا
 اس دا مالک کون جہان، مینوں دے درڑائیا۔ گوہند تکیا نال دھیان، نین نین وچوں بدلائیا۔ شبدی ہس کے کیتا فرمان،
 سندیسہ اک فرمائیا۔ ہُن یدھ ہونا گھمسان، گھمن گھیری وچ لوکائیا۔ جس ویلے نرگن رُوپ دھرے وچ جہان، سرگن میلا میلاں
 سہج سُبھائیا۔ پُرکھ اکال تیری کرے پہچان، بے پہچان دھیان لگائیا۔ دیا سنگھ ہس کے کہا اُس ویلے میں کتھے ویکھاں آن، بھيو
 دینا درڑائیا۔ میرا جسم نہیں رہنا انسان، تتاں والی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گوہند کہا تیرا گرہ ہووے پروان، پروانہ دھرم دھار ہتھ پھڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار کھائیا۔ گوہند کہا ہووے وقت سہاوا، سوہنی رُت
 وڈیائیا۔ شبدی ستگر بٹھے دعویٰ، دعویٰ نال دیوے ملائیا۔ جس ویلے پرہ سِنگھاسن دا اُلٹا ہویا پاوا، سِدھا پُٹھا کر وکھائیا۔
 امیر غریباں کرے ساواں، ونڈ اکو رنگ رنگائیا۔ گرمکھاں اپنے گھراوے ناناں، ناؤں نرکارا آپ ہو آئی۔ بچے دا لیکھا پورا کرے
 نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ میں شبدی دھار نال جاواں، جوتی اپنا میل ملائیا۔ سمبل سہا کے سچ گراواں، در ٹھاندا

اک رکھائیا۔ لہنا دینا پورا کراواں، دیا سنگھ گرہ دیاں وڈیائیا۔ بال اوستھا لیکھے پاواں، بالی بُدھ نال رلائییا۔ جنم کرم دا رہے کھئے نہ ہاوا، بوئے روگ دیاں مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ گوہند پچن سُن کے بالی بالا مٹیا، انتر انتر کر دھیان۔ گوہند ہس کے کہا تیرا جنم ہونا پھیر کتیا، کرپا کرے سری بھگوان۔ پھیر تیرے مات پتا دا بیڑا جانا بنھیا، آگے ملے آگما دان۔ نور پرکاش چڑھے چٹیا، جوتی چمکے ساچا بھان۔ جس کارن صاحب سوامی آوے بھتیا، لیکھا پچھلا لئے پہچان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر ساچا ہو مہربان۔ دھرم دھار دی کتیا دوندر نام ناما، گوہند وڈ وڈیائیا۔ شبدي شبد پیغاما، سندیسہ آگم اتھاپیا۔ کپور سنگھ پورا ہووے کاما، آگے ملے وڈیائیا۔ سیوا سنگھ ملیا مانا، مان مان وچوں وڈیائیا۔ بٹن سنگھ دا رہیا نہ تت نشانہ، دیا سنگھ دا لیکھا پور کرائیا۔ پٹھا سنگھاسن ڈاہ سری بھگوانا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد دا انترجاما، انتشکرن سب دا لیکھے پائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہرینس سنگھ دے گرہ گرگاؤں شہر ★

دپیک کہن پرہہ میٹ اندھیرا اندھ، جن بھگتاں انتر کر رُشنائییا۔ جوتی نور چمکا چند، بن سوریہ چند کر رُشنائییا۔ آتم پرمام دے اند، اند اند وچوں پرگٹائییا۔ بھیو کھلا دے برہم ہنگ، پردہ اوہلا رہے نہ رائییا۔ ہرکھ سوگ مٹا دے غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چم، چم درشتی دے بدلائییا۔ ممتا موہ کوڑ مٹا طم، ترسنا ترکھا دینی گوائیا۔ نام ندھان سناؤنا بن کن، شبد انادی ناد پرگٹائییا۔ مانس جنم بیڑا دینا بٹھ، بنھنہار دیا کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، گرہ تیرے سپس نوائیا۔ دپیک کہن پرہہ میٹ اندھیری رین، ان دن اپنی دیا کھائییا۔ جن بھگتاں بخش اپنا نیج نین، دب نیتر کر رُشنائییا۔ زرگن بن ساک سین، سرگن سجن اک اکھوائیا۔ سنت سہیلا رہے نہ کھئے طرفین، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائییا۔ سارے تیرا نام ندھانا لین، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائییا۔ صفت وڈیائی تیری کہن، ساہ ساہ تیرے وچ سہائییا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا، ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دیپک کہن پرہہ انتر کردے اپنی کرپا، کرپال دیال دیا کمائیا۔ جن بھگتاں کلجگ پوہ نہ سکے پتا، وپریت دا لیکھا دینا مکائیا۔ سب نوں ایشٹ جنا دے اک دا، ایکنکار ہو سہائیا۔ چار ورن روپ بنا سکھ دا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستگر شبد شبدی دھار تیری مہا ہووے لکھا، لیکھ کاتب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا دینا پورا کردے اوتار پیغمبر گرو بھوکھ دا، پشینگوئیاں جو پیشتر تیریاں گئے سنائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد نت دا، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ انت لیکھا ویکھ مت دا، مٹر پیارے اپنی دیا کمائیا۔ تیرا روپ انوپ دھردرگاہی پت دا، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ دو جہان نوجوان نرگن دھار سرگن تیرا روپ دسدا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ من وکار پوتر کر دے بھریا وس دا، امرت رس بن رسنا دے چکھائیا۔ اکو جیکارا ہووے نو کھنڈ تیرے جس دا، صفتاں وچ گائے خلق خدائیا۔ تیرا میل ہووے اگئی اکھ دا، لوچن اکو اک وڈیائیا۔ درشن دینا روپ دھار ستگر پرتکھ دا، ساکھیات ہو کے نظری آئیا۔ جن بھگتاں وچھوڑا رہن نہیں دینا وکھ دا، آتم پرماتم پرماتم آم میلنا سہج سبھائیا۔ تیری سرن سرنائی جگت جہان ہووے ڈھٹھا، بکا دھوڑی خاک رمائیا۔ نوں مالک گھٹ گھٹ دا، لکھ چوراسی رہیا سائیا۔ اکو کھیل کھلا دے برہم مت دا، من مت دُور کرائیا۔ دین مذہب پیاسا رہے نہ مانس رت دا، شرع دی چھری قاتل مقتول دا روپ نہ کھئے جنائیا۔ تیرا نام دو جہان آتم پرماتم ہووے رٹدا، رٹا اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا جوتی نور پرکاش ہووے لٹ لٹ دا، جگت جہان اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ اوتار سنگھ، گردت سنگھ، کرپا سنگھ، محل سنگھ، گرچن سنگھ، ستونت کور، بسنت

کور سکھدیو سنگھ، موہن سنگھ کادیاں، امرت کور لکھنؤ، جگندر کور لکھنؤ، کان پُر شہر ★

دیپک کہن پرہہ جن بھگتاں بڈھی کر پیک، ڈرمت میل انتر نرنتر رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بخش اپنی ٹیک، پروردگار سانجھے یار تیری اک سرنائیا۔ ترے گن مایا پنج تت لگے نہ سیک، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جنم کرم دی نہکرمی بدل دے

ریکھ، رکھی کیش گوردھن دھار تیرا رنگ رنگائیا۔ کِرپا بندھان نوجوان شبد اگئی دے سندیس، ست ستوادى برہم برہمادی اپنا نام درڑائیا۔ نور نورانے شاہ سلطانے رنگن دس اپنا بھیکھ، مرد مردانے پڑدا دے چکائیا۔ تون آد انت دا مالک ایک، ایکنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ نر نریش، نر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک کر ہیت، بتکاری ہو کے اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پردہ پردے وچوں چکائیا۔ دپیک کہن پرہ جن بھگتاں کھول اگئی اکھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ تیرا ست سروپ تکن پرتکھ، پاربرہم برہم میلا لینا ملائیا۔ نار بہتر نہ ابلے رت، رتی رت اپنے لیکھے لائیا۔ تون سرب کلا سمرتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو سرن سرنائی تیری جائے ڈھٹھ، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ اُس دے بھاگ لگاؤنا تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گھر مندر لیکھا وکھاؤنا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی سچ سروور دینا نہائیا۔ حق حقیقی کعبہ محبوب مُحبت والا تیرا ہووے مٹھ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اگما اکو وکھاؤنا ہٹ، جتھے بنا بھگتاں ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد اگئی سرت سوانی مار سٹ، سوئی آتم پرما تم اپنے نال ملائیا۔ کوڑ ککرم دا لیکھا دینا کٹ، کٹاکش وچ اکو تیر انیالا دینا چلائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ نو نو چار رہیا تھ، دوس زین بھجے وابو داہیا۔ بن بتھاں تیرے آگے جوڑے ہتھ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار در تیرے منگ منگائیا۔ دپیک کہن پرہو تیرا کلجگ سوربیر سلطانا، ..... بے پرواہیا۔ جس نے بدل دتا زمانہ، زمیں زماں رہے گر لائیا۔ پھری دروبی اُتے اسماناں، پیغمبر ویکھن نین اٹھائیا۔ جہالت ہوئی وچ جہانا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ شبد سُنے نہ کھئے ترانہ، تریا پد نہ کھئے سمائیا۔ من منوآ ہویا شیطانا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سنت سہیلا سوربیر رہیا نہ کھئے وچ جہاناں، بھگت بھگوان ملن کھئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشنا ہوئی حیرانا، حیرت وچ سارے دین دُہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا نظر نہ آئے ست دھرم دا نشانہ، کوڑ ڈنک راؤ رنگ سب دے اُتے رہیا وجائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم بھلیا سب نوں گانا، گاوت گا گا شکر نہ کھئے منائیا۔ دپیک کہن اسیں ویکھ ہوئے پریشانا، پشچاتاپ وچ دئیے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو کھیل دیپک جوتی جاتے، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس نے کلجگ ویکھنے کھیل تماشے، زرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ منڈل منڈپ تکنی راسے، گوپی کابن پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجگ ویکھے اندھیری راتے، صدی چوڈھویں دھیان رکھائیا۔ جو کُجھ ورتنا وچ لوک ماتے، ماتر بھومی سب دی دئے گواہیا۔ اتم چیتھڑ سب دے ہونے پاٹے، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ کرم دھرم دے سب نون آونے گھاٹے، جنم وچوں جنم نہ کھئے بدلائیا۔ سب دی مُکئی اتم واٹے، پاندھیان پندھ وچ بھوائیا۔ بستر سُکھ سیج ملے کیسے نہ کھاٹے، کھٹیا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دیپک کہن پرہو تیرا کھیل ہونا انڈٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نون مالک صاحب سب دا پت، پت پریشور ڈھردرگاہیا۔ کِرپا کر ایکنکار اک، اک اکلے واحد نور لاییا۔ جن بھگت سُپیلے سچ دوار بنا اپنے سکھ، سکھیا سچ نام درڑائیا۔ سب دا بدل دے بھوکھ، بھوش اپنے نال ملائیا۔ آتم پر ماتم کر پت، پتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا کھیل نت نوت، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ کلجگ انت لہنا دینا آپ نچٹھ، دوسر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جھگڑا مُکا دے پتھر اٹ، ایکا ایشٹ دے سمجھائیا۔ منزل رہے نہ سوا گٹھ، میروڈنڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھرنا پیئے نہ ترے کئی وچ، ایڑا پنگل سُکھمن پندھ نہ کھئے جنائیا۔ من کلپنا دے جت، شبدي شبد شبد کر شنوائیا۔ تیریاں بھگتاں تیرا درشن ہووے نت، نیج لوچن نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیا کہاواں گا۔ زرگن نور جوت رُشناواں گا۔ شبدي شبد ڈنک وجاواں گا۔ پُریاں لوآن کھوج کھجاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پڑدا لہواں گا۔ جیرج انڈاں ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میل ملاواں گا۔ سچ میل ملاواں گا۔ دین دیاں ہو کے دیا کہاواں گا۔ لکھ چوراسی کھوج کھجاواں گا۔ بھگت سُپیلے آپ اٹھواں گا۔ گر چیلے جوڑ جڑواں گا۔ مُرید مُرشد انگ لگاواں گا۔ نام مردنگ شبد سُناواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ جیرج انڈ دا پندھ مُکاواں گا۔ سرت شبد وچ سماواں گا۔ نیجانند نند دساواں گا۔ جوتی نور چند چمکاواں گا۔ کایا مندر اندر لنگھ، ست سروپی درس دکھاواں گا۔ سب دی آسا منسا پوری کر کے منگ، جگت ترسنا بھکھ مٹاواں گا۔ آتم ہون نہ دیواں

رنڈ، پرہ کنت سہاگی ہو کے آپ پرناواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا نرگن نرگن دس کے چھند، پرمانند وچ ٹکاواں گا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی تٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھواواں گا۔ بن سوریہ چند چاڑھ کے چند، گرہ مندر اک رشناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سہاواں گا۔ سچ دوار اک سہائیکا۔ سچکھنڈ پڑا آپ اٹھائیکا۔ نرگن دیا جوتی جاتا آپ جگائیکا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دا دس کے ہیا، منزل پیندا پنڈھ مکائیکا۔ لیکھے لا کے ساڈھے تن بتھ سینیا، سمبل اپنا گھر درڑائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت آپے جانے اپنا کیا، کرنہار سمرتھ اکتھ کتھنی وچ کدے نہ آئیکا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ دیودت دے نوت پٹنے شہر ★

دپیک کہن پرہ ساڈی نو نو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ اسیں جگدے رہے سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپرکلجگ سیو کماٹیا۔ ساڈا کھیل تکدے رہے تیئی اوتار، پیغمبر گرو دھیان لگائیا۔ اسیں جگدے رہے مندر شودوالے مٹھ گرو دوار، تیرتھ تٹاں سوہا پائیا۔ گھر گھر کردے رہے اُجیار، سرگن سرگن نال سنگ نبھائیا۔ آسا رکھدے رہے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو آگے دھیان رکھائیا۔ کون ویلا پُرکھ ابناشی ساڈی پاوے سار، مہاسارتھی اپنی دیا کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری وڈیائیا۔ دپیک کہن تیرا دپیک نور اُجیار، آد جگاد رشناٹیا۔ جگدا رہے نرگن دھارا، سرگن وچ سمائیا۔ پرکاش ہندا رہیا پیغمبر گر اوتارا، بھگت سنت نال رشناٹیا۔ کھیل تکدے رہے آگم اپارا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم در تیرے نمسکارا، نو نو سرنائیا۔ بھيو کھول پردہ رہے نہ تیرے دوارا، دوارکاواسی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ دپیک کہن کایا انتر تیری نرگن جوتی، آتم دھارا تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل سدا لوک پرلوکی، دو جہان تیری

بے پرواہیا۔ تیرا روپ انو پ ناتھ تریلوکی، ترے گن اتیتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے رکھن اکو اوٹی، اوڑک تیرا دھیان لگایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جن بھگت سہیلے چاڑھ اپنی چوٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ تُوں پاربرہم پت پریشور برہم دھار تیرا گوتی، پر ماتم آتم اکو روپ سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دیپک کہن تیرا بھگت سہیلا میت، مِتِ پیارا اک اکھوایا۔ جُگ چوگڑی تیری ریت، جن بھگتاں دیویں مان وڈیائیا۔ تُوں ٹھا کر ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنایا۔ تُوں ہر گھٹ وسیں چیت، گرہ مندر کایا ڈیرہ لایا۔ سچ پریم دی کر بخشیش، رحمت اپنا نام ورتایا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دے ریت، ریتوان اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس دے گیت، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو کرن پڑھایا۔ دین مذہب ذات پات انت مار دے لیک، لائن اکو دے وکھایا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ نرگن تیری سارے کرن اڈیک، سرگن میلا لینا ملایا۔ صدی چوڈھویں رہی پیت، بیس پیسے اکھ کھلایا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت، کعبیاں اکو رنگ رنگایا۔ ست دھرم دی ساچی دس ریت، ریتوان تیری سرنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے آس رکھایا۔ دیپک کہن پرہہ جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگت اکو نام رنگایا۔ آتم پر ماتم بخش دے سنگ، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھایا۔ نِج گرہ نِج آتم دے اند، پرمانند وچ سمایا۔ کوڑی کِریا کر دے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکایا۔ جھگڑا میٹ دے جیرج انڈ، اُتہج سینج پندھ رہے نہ رایا۔ خوشی کرا دے بند بند، بندنا اکو اک درسایا۔ جگت جہان دی منزل جان لنگھ، راج سماج نہ کھئے اٹکایا۔ تیرا سچ سنگھاسن ویکھن سچکھنڈ، جتھے اکو تُوں جوت رُشناایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار داتار تُدھ بن دو جا نظر کھئے نہ آیا۔ دیپک کہن جن بھگتاں دے اک دوارا، کاہن کاہنا تیری سرنایا۔ تُوں رام رام دُھر دا رام پیارا، سینا سرت لے پرناایا۔ جگت وچھوڑا میٹ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ویکھے تیرا سچا گھر بارا، گرہ مندر اکو ڈیرہ لایا۔ جتھے دیپک جوت جگے نیارا، تیل باقی سنگ نہ کھئے وکھایا۔ آد جگاد جگ چوگڑی کدے نہ بھئے دُھندوکارا، اندھ اندھیر نہ کھئے رکھایا۔ سو

سوامی انترجامی سچ بخشے اپنا پیارا، پریم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ کلجگ اتم سیری بھگوان اپنا بن جی ادھارا، جیو ایش اپنا کھیل
 کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دیپک کہن پرہ تیرا بھگت
 سُہیلا اک، ایکنکار اک وچ سمائیا۔ اُس دا لیکھا شبدي دھار دینا لکھ، جس نوں چار جگ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں آد انت دا
 پت، پت پریشور بے پرواہیا۔ پرما تم دھار کر پت، آتم اپنے گھر وسائیا۔ جتھے ٹھگوری رہے کھئے نہ چت، من منسا نہ کھئے
 ہلکائیا۔ اکو تیرا نور نورانہ پئے دس، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 سچکھنڈ نواسی سچ دوار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دیپک کہن ویکھ بھگت بھگوان سچ دوار، سچکھنڈ نواسی دھیان لگائیا۔ کرپا کر
 اگم اپار، اگم اگم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آتم پرما تم پرما تم پرما تم پا سار، مہاسارتھی اپنا سنگ رکھائیا۔ سچ دوار کھول کواڑ، بند
 تاکی رہن نہ پائیا۔ سنت سُہیلا گھر اگم تیرے وار، جتھے منزل تیری بے پرواہیا۔ اگنی پوہ نہ سکے تتی ہاڑ، راجس تامس چھوہ سکے
 نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک خلق دے خالق سد اپنا رنگ وکھائیا۔
 دیپک کہن ویکھیئے تیری جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار تیری دھرمسالی، دوارا دُھر دا نظری آئیآ۔
 جتھے پوہ نہ سکے ترے گن مایا جگت جنجالی، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ اوتھے تیرے بھگت تیرے در تے ہون سوالی، دوجا نظر
 کھئے نہ آئیآ۔ تُوں زرگن داتا سدا کریں رکھوالی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ تگ تیرے بھگت سُہیلے تیرے سچکھنڈ دوار بن
 ہتھان ماردے تالی، تلواڑا تیرے پریم والا بنائیا۔ جیہڑے مات لوک وچوں کر گئے چالی، ناتا تن سریر گئے ٹڑائیا۔ اوہناں منزل ملی
 سُکھالی، سُکھ آسن تیرے بہ کے خوشی بنائیا۔ راج نرائن ویکھیا سماں حالی، حالانکہ جگت آس نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دیپک کہن در تیرے ارداس، بینتی اک سنائیا۔ تیرا
 بھگت پُجیا تیرے پاس، پاسا دین دُنی بدلایا۔ منزل چڑھ گیا اُپر آکاش، آکاشاں توں پرے تیری جوت وچ سمائیا۔ جتھے زرگن
 زرگن پیندی راس، بھگت بھگوان گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ سدا سچ دا رہے ساتھ، سکلا سنگ نیہائیا۔ راج نرائن سب نوں
 رہیا آگھ، سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ میری آتم پٹی آس، پرما تم ملیا بے پرواہیا۔ جس دے اُتے میرا وشواس، وشیاں توں

باہر لیکھا دتا چُکائیا۔ آگے کرنی نہ پئی تلاش، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ مینوں شنکر ملیا اُتے کیلاش، ترسول ہتھ وچ اُٹھائیا۔ برہمے کہا شاباش، خوشیاں نال سنائیا۔ وشنوں دتا آکھ، تیرا وشو روپ روپ بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال مل گیا دھر دا باپ، مالک نورِ الہیا۔ جس نے سچکھنڈ دا کھولیا تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جن بھگتاں دی مل گیا وچ جماعت، جتھے سنت سپیلے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اکو سب دا سانجھا واک، اوتار پیغمبر گرِ صفت صلاحیا۔ سچکھنڈ سچ گرہ دا سچ مل گیا راج، نانا کوڑ کوڑ ٹرائیا۔ میں سدا لئی سچ وچ گیا جاگ، آلس نندرا دتی مُکائیا۔ جتھے بھگتاں دا کھیڑا آباد، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اوتھے وجے نہ کھئے رباب، تار ستار نہ کھئے پلائییا۔ نام شبد دی نہیں آواز، دھنن وچ نہ کھئے شنوائیا۔ دین مذہب نہیں کوئی سماج، حدان ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو میلا ہویا ہر پرہ کنت سُہاگ، جو سُہاگی سد اپنے انگ لگائیا۔ جس دی کیریا نال میرے گرہ وچ جگدا چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد سد اپنی دیا کھائیا۔ راج نرین کہے مینوں سندیسہ دیوے اُنجا پوُن، پوُن پانی صفت صلاحیا۔ جس کھیل کھلایا رام راوُن، رام رام دھردرگاہیا۔ جو کاہن بن کے آیا کنس مُکاوُن، کورو پانڈو پنڈھ مُکائیا۔ سو کیریا کرے صاحب سلطان جس سُکھ آسن دتا سوُن، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھابیا۔ میری عرض بینتی چھوٹے پیو دا نام رکھ دیوے جگموہن، موہنی موہن روپ بدلائیا۔ جس دا لیکھا جانے کون، کون گت کہن کھئے نہ پائیا۔ بال اُنجانیاں شبدی دھار آئے سمجھاوُن، سمجھ سمجھ نال بدلائیا۔ جگت روگ آئے گواوُن، دُکھیاں دُکھ درد مٹائیا۔ اُجڑیا گھر آئے وساوُن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دیودت سر سبب دھر دستار آئے بتاوُن، بندھن اپنا نام پائیا۔ سُرستی سُرت شبد آئے جڑاوُن، سُرت شبد وچ ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وقت سہنجنا آئے سہاوُن، سہنجنی رُتری پرہ دے نال مہکائیا۔

☆ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرمیز سینگھ، صورت سینگھ، کرتار دے گرہ شکور بستی دلی ☆

چیت کہے جن بھگتاں سوہے رت بسنت، خزاں نظر کھئے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرما تم ملے کنت، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ دیوے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنا ئیا۔ دھرم دی دھار بنا ئے گرمکھ سنت، بھگون اپنے رنگ رنگا ئیا۔ دھر دا نام دے کے منت، تُوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ جنم کرم دی رہن نہ دیوے چنت، سُکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگا ئیا۔ چیت کہے میری رُڑی موئے پھل پھل، پت ٹہنی نال وڈیائیا۔ پرہ بھاگ لگائے بھگتاں کُل، کُل مالک ہوئے سہائیا۔ کلجک وچ نہ جاون رُل، کوڑ کیرپا وچوں باہر کڈھائیا۔ کنڈے نام دے تولا تُل، اتول اپنے رنگ رنگا ئیا۔ مانس دیہی پائے مَل، قیمت کرتا آپ چُکائیا۔ میل ملائے صلح کُل، کُل مالک خلق خُدا ئیا۔ چرن پریتی بخش کے دھل، دھول مستک خاک رمائیا۔ مانس جنم نہ جائے ہل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چیت کہے میرے انتر بھگتاں سوہے رت، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ کیرپا کرے ابا نشی اچت، چیتن سُرتی دئے کرائیا۔ شبدی دھار بنا کے ست، اپرا دھی اپنے انگ لگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بُت، بُتخانیوں کرے صفائیا۔ امرت نام دے کے گھٹ، جام اگئی دئے پیائیا۔ کوڑی واسنا جائے چھٹ، چھٹی لو آپ لگائیا۔ کوڑ وکارا کڈھ کٹ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ جنم کرم دا میٹے دُکھ، دُکھیاں درد گوائیا۔ آتم برہم دا دیوے سُکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ مات گرہ پھیر اُلٹا ہون نہ دیوے رُخ، چوراسی پھاسی دئے کٹائیا۔ اُجل کر کے مات مُکھ، جُگ چوڑی صفت صلاحیا۔ لیکھے لا کے جنی کُکھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سہائیا۔ چیت کہے جن بھگتاں ہوئے وقت سہنجنا، پرہ ساچی بنت بنا ئیا۔ کیرپا کرے آد زرنجنا، ابا نشی کرتا دھردر گاہیا۔ مہربان درد دُکھ بھہ بھنجنا، کلجک کوڑا ساگر پار کرائیا۔ گُن ندھان پا کے نیترا انجنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ آتم پرما تم بنا کے سجننا، گھر گھر وچ جوڑ جُڑائیا۔ امرت آتم سروور نہا کے مجنا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ سچ پریم دی چاڑھے رنگنا، رنگت اکو اک وکھائیا۔ دو جہا در پئے نہ منگنا، در در الکھ نہ کھئے سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو دتے ساچی بندنا، بندہ بندگی

وچ سمجھائیا۔ پاربرہم برہم دا لینا اندنا، آتم پرما تم وچ ٹکائیا۔ ستگر شبد نے بخشندنا، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ دیوے وڈیائی
سورا سربنگنا، جن بھگتاں سیس دستار آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جن بھگت لگائے اپنے انگنا، انگیکار ایکنکار اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔

★ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ بہان سنگھ، سوہن سنگھ، جگتار سنگھ بیڑ آمین، زرنجن سنگھ فارم گرو کل تھانیسر گرمیز
سنگھ تھانیسر، پچن سنگھ چبا، مان سنگھ بوڈھی، سننا سنگھ شریف گڑھ، بنتا سنگھ مغل ماجرہ کالا سنگھ کرسانا،
سرین سنگھ کرسانی، آسا سنگھ کرسانی، اندر پال سنگھ بین وریام سنگھ ٹھیکری چھٹاں ہزارا سنگھ روہتک،
پنڈ نانک پرا ضلع کرنال ★

چیت کہے میرا سماں رہیا پیت، دوس زین بھجیا واہو داہیا۔ میں بھگتاں سنگ کیتی پریت، پرہو پریم دتی مان وڈیائیا۔
سچ جنائی جگت ریت، ریتوان دتا درسائیا۔ آتم پرما تم گایا گیت، تُوں میرا میں تیرا مل کے وچی ودھائیا۔ کایا کعبہ دس کے حق
مسیت، گرہ مندر اندر اک وکھائیا۔ رنگ رنگا کے ہست کیت، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائیا۔ دھر دا کلمہ دے حدیث، حضرتان
باہر کری پڑھائیا۔ کرپا کری جگت جگدیش، جگدیش مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھاں دستار بندھا کے سیس، سیس ستگر لیکھے
پائیا۔ لہنا دینا پورا کر بیس، اکیسے گرداس منسا وچ سمائیا۔ جھگڑا رہیا نہ اوچ نیچ، ذات پات دا پنڈھ مکائیا۔ دین مذہب دی
ٹپ کے لیک، لائن اکو دتی وکھائیا۔ امرت رس دے کے میٹھ، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ کوڑا رہے کھئے نہ ریٹھ، وکھ اندروں باہر
کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ چیت کہے میرا سماں رہیا لنگھ،
دوس زین بھجیا واہو داہیا۔ میری آسا منسا پوری کیتی منگ، بھکھک بھکھیا جھولی پائیا۔ ستگر شبد نے دتا اند، اند اند
وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے اپنے چند، چند نور رشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسا اندروں دتا کڈھائیا۔
امرت دھار وہا کے گنگ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی لیکھا دتا مکائیا۔ گرہ مندر اندر نرگن روپ ہو کے لنگھ، پردہ پردیاں وچوں

چُکائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ دُھر دی وست اگئی ونڈ، الکھ اگوچر جھولی دتی بھرائیا۔ ترے گن
 اگنی میٹ کے پائی ٹھنڈ، تتوت دتا بدلائیا۔ آون جاون رہیا نہ پندھ، چوراسی پھاسی دتی کٹائیا۔ بھیو کھلا کے برہم ہنگ،
 ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکادے کے ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ چیت کہے
 میرا سماں بنیا میرا سنگی، سکلا سنگ بنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا مہر کرے سورا سرہنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پِرواہیا۔
 سرشٹی درشٹی ویکھے نو ست اندھی، انتر نرت کھوج کھوجائیا۔ دین مذہب دی تکی پابندی، اوتار پیغمبر گرو لے اٹھائیا۔ شرع
 شریعت دی ویکھے ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سجدہ تکی تھاون تھائیا۔ کلے نام دا روپ ویکھے جنگی، جنگجو بہادر پڑدا آپ چُکائیا۔
 پھرنی دروہی وچ ورہنڈی، برہمنڈ دین گواہیا۔ چیت کہے پرہ شبد کٹار کرنی ننگی، جگت جہان دے چمکائیا۔ کلجگ دی آیو
 رہن نہ دیوے لمبی، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول صدی چودھویں انتر کبی، محمد لیکھا نال بنائیا۔ جگت
 جہان لیکھا رہن نہیں دینا ڈمبی، ست ست دینا پرکھائیا۔ جیہڑا دھرم اڈیا لا کے کھمبھی، ست نظر کھے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکادینا ساچا ور، سچ دا مالک ہونے سہائیا۔ چیت کہے میرا وقت بیتیا مات، ماتر بھومی دے
 گواہیا۔ میری انت سہنجی رات، ست وچ سہائیا۔ بھگتاں تکان جاعت، گرمکھ گر گر سوہا پائیا۔ جنہاں دے انتر اکو گاتھ،
 تون میرا میں تیرا ڈھولا رہے گائیا۔ ملی وست سوغات، دُھر دی دھار پرہو ورتائیا۔ جھگڑا چُکیا کوڑ سماج، راج شاہی نہ کھے
 ڈرائیا۔ ست سچ دی سنی آواز، راز اندرون دتا کھلائییا۔ سوئی سرتی گئی جاگ، آلس نندرا دتی مٹائیا۔ ہرجن ہنس بنا کے
 کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ گرہ اندر نرگن جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ کوڑ دھرم دا میٹ کے داغ، دُرمت میل کیتی
 صفائیا۔ چیت کہے بھگتاں وڈ وڈبھاگ، بھاگ ستگر شبد سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پرمام پکڑی واگ، ڈوری شبدی تند
 جڑائیا۔ جتھے رہیا نہ کھے سوال جواب، جواب طلبی وچ منگ نہ کھے منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکادینا
 دیوے ساچا ور، سچ سوامی انترجامی انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ چیت کہے میرا اکو اک سجدہ، در ساچے سپس نوائیا۔ بھگت بھگوان
 تیرا ہووے بردا، بندنا اکو دینی درڑائیا۔ بھیو کھلاؤنا اپنے گھر دا، گرہ پڑدا دینا چُکائیا۔ اشنان کراؤنا ساچے سر دا، سروور اکو

اک ٹہائیا۔ جتھے نہ جنے نہ کھئے مردا، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ تیری منزل تیرا سنت سُہیلا ہووے چڑھدا آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا برہم تیرا آتم تیرا ڈھولا ہووے پڑھدا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں مالک خالق چوٹی جڑ دا، جیتن سب تُوں دینا کرائیا۔ جھگڑا میٹنا کپٹ چھل دا، اچھل چھلداہاری اپنی دیا کھائیا۔ مان بخشنا جن بھگتاں نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار دینا کھائیا۔ چیت کہے سب دا لیکھا پورا کرنا کلجگ کل دا، کل کلکی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مان بخشنا نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ست سچ اپنا میل ملائیا۔

★ ۳۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہربنس سنگھ، سمپورن سنگھ، سوڈاگر سنگھ بھٹہ ماجرہ، رندھیر سنگھ ہرنایا، ارجن سنگھ بلوچ پُر، جرنیل سنگھ ستوڑا، عجیب سنگھ بھووا، جگندر کور بھووا، موہن سنگھ گڑھی لانگری، مہندر سنگھ گڑھی لانگری، کرتار سنگھ قومی فارم، چانن سنگھ ہرنوڑا رن سنگھ جیت نگر،

سُرجیت کور جیت نگر، لکھیر سنگھ جیت نگر، راج کور کھارے، پنڈ ٹھیکری چھٹا ضلع کرنال ★ چیت کہے میرا پریشٹا آخری اگتی، اکل کل دھاری دھیان لگائیا۔ پرہو بھگتاں تیریاں واء لگے نہ تتی، تتو ت نہ کھئے جلائییا۔ آتم پرما تم دھار فرق پوے نہ رتی، رتن امولک ہیرے لینے پرگنائیا۔ سب دا لیکھے لاؤنا نام چپیا دند بتی، بتی دھار مات والی بخشائیا۔ شبدی دھار لیکھا پورا کرنا راگ چھٹی، چھتیس وند نہ کھئے وندائیا۔ زرگن نور جوت پرکاش کرنا اگتی بتی، باطن پڑدا دینا کھلائییا۔ ابناشی کرتے بننا کھلاپتی، پت پریشور ہو کے ویکھ وکھائییا۔ ست سنتوکھ دھیرج بخشنا جتی، یتھارتھ اپنا رنگ رنگائییا۔ لیکھا مکاؤنا لکھ چار اسی، آس سب دی پور کرائیا۔ تیری مُحبّت ہر پردے انتر ہووے وسی، واسطہ تیرے نال جڑائییا۔ کرنا پرکاش بن رو سسی، سوریہ چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہربان محبوب ہو کے جن بھگتاں اندر وسیں، واسطہ اپنے نال رکھائییا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پت رکھیں، رکھک ہو کے ویکھ وکھائییا۔ ست سروپ سچ دوار بناؤنی سکھی، سخاوت اپنا نام

جھولی پائیا۔ تیرا درشن کرن نِج نیتز اکھئی، آخر پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ مالک خالق بننا حقی، حقیقت لیکھا دینا مُکائیا۔ صدی
 چؤدھویں رہے کوئی نہ شکئی، شکوا سب دا دینا مٹائیا۔ پروردگار نورِ الہی بننا یکی، واحد اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چیت کہے میرا دوس اک تیسا، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔
 دُھر دا حُکم جگت جگدیشا، دیونہار بے پرواہیا۔ جو لہنا دینا ویکھے بیس بیسا، بیس اکیسا ونڈ ونڈائیا۔ جس دا شبدي دھار
 سوہے چہتر سیسا، سیس جگدیش سوہا پائیا۔ سو دُھر سندیسہ دیوے حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس نے لکھ
 چوراسی انتر آتم سب دا جیتا، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال بھگتاں بن کے میتا، مِت پیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جس نے لیکھ لیکھایا بھیو کھلایا اٹھاراں دھیائے گیتا، کابن کابنا نام وڈیائیا۔ جو ویس وٹائے رام سیتا، بنواسی ہو کے بن کھنڈ اپنا
 ڈیرہ لائیا۔ نرگن دھار رہے اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سو کلجگ اتم لکھ چوراسی پرکھ نیتا، چارے کھانی کھوج
 کھوجائیا۔ دین مذہب دی پُرب میٹے لیکھا، حُکم حاکم اک درڑائیا۔ جس دے وچ حق توفیقا، مہربان محبوب نورِ الہیسا۔ سب
 دیاں آسا منسا پُوریاں کرے امیدان، ترسنا ترکھا دئے گوائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جس دیاں کردے اڈیکان، بن نینان نین
 اٹھائیا۔ اوہ گر اوتار پغمبراں لیکھے لائے وصیتا، لہنا ویکھے تھاون تھائیا۔ صدی چؤدھویں دین دنی بدل دئے طبیعتا، طیب بنے دُھر
 دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چیت کہے میرا انت آخری
 آیا وقت، وقت نال جنائیا۔ پرہہ دا کھیل ہونا وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے اٹھائے بھکت، بھگون اپنا
 میل ملائیا۔ جو جوتی جاتا ہو کے آیا پرت، پت پریشور پھیرا پائیا۔ نور اُجالا کرے اُپر دھرت، دھرتی دھول کھوج کھوجائیا۔
 آسا منسا پُوری کرے شرط، شرع دا لیکھا دئے درڑائیا۔ والی بن کے مالک عرش، عرشی پریتم ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے
 ترس، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ اپنا کھیل دکھائے اسچرج، اسچرج لیلآ آپ جنائیا۔
 غریب زانیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ صوفیاں سنتاں منظور کرے عرض، آرزو اپنے وچ ٹکائیا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے
 قرض، مقروض لیکھا دئے مُکائیا۔ اپنی آشا آپے جانے غرض، غرض بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چیت کہے میں دوس رین بھجّا تّھا، خوشیاں پندھ مُکائیا۔ سیوا کیتی یتھارتھ یتھا، یدی پرہہ نوں سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو تیری آتم پرما تم ہووے کتھا، دوسر کتھنی کتھے کھئے نہ رائیا۔ اکو دوار سب دا منظور ہووے متھا، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دی یاد وچ گوبند ستھر لّتھا، یارڑا سیج گیا ہنڈھائیا۔ اُس دا درشن ہووے جوتی دھار اکھاں، نیتر لوچن نیناں نظری آئیا۔ ست سرُپ ہووے سچّا، شاہو بھوپ نُوں الاہیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگائے کایا ماٹی گڑھ کچّا، کنچن رُوپ دئے بدلائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ بنائے دُھر دا پچّ، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ لوں لوں اندر ہووے رچا، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ ست دھرم دی بخشے ستا، ست ستوادی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوار دا دسے پتہ، پتہ پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چیت کہے جن بھگتو میری انت پرنام، پر پُرکھ سیس نوائیا۔ تہاڈا پورا ہووے کام، جنم جنم دی ہوس مٹائیا۔ تہاڈا وسے نگر کھیڑا گرام، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ گھر تھاکر ملے رام، کابن کابنا نُوں الاہیا۔ جس رین میٹنی اندھیری شام، شمع نُوں جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم دس کلام، کلمہ کائنات دینا بدلائیا۔ سندیسہ دینا وچ عوام، عام اپنا حُکم ورتائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ مذہب دا مذہب کرے نہ کھئے قتل عام، قاتل مقتول دا لہنا دینا مُکائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری شام، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان سچ پیار دا حقیقی دیوے جام، جمان دا لیکھا دئے مُکائیا۔

★ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال وچ رات نُوں ★

چوڈاں لوک کہن بدل گئی وساکھی، جگت بُدھی سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیئی اوتارو ہُن متئی پینی آکھی، سماں پچھلا رہے نہ رائیا۔ تہاتھوں ہو نہ سکی راکھی، رکھک ہو نہ سیو کھائیا۔ آہ ویکھو پرہو دی پاتی، پترکا رہیا جنائیا۔ جس دی کھیل نہ کسے پچھاتی، پہچان سکے نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا لیکھیا نہیں نال قلم دواتی، کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اک خبر آگئی آکھی، رام کرشن نُوں دتی

سُنائیآ۔ جس ویلے بھگت رہنا نہیں جس دی نظر آوے وچوں چھاتی، چھتردھاری سچ نہ کھئے کھائیآ۔ چاروں گنٹ کوڑ دی ہونی ہائی، ہر کا نام نہ کھئے وکائیآ۔ ٹہاڈے سنگھاسن نہیں رہنے جگت والی کھائی، مورتیاں پتھر دین گواہیا۔ ٹہاڈے آگے بھوگ لگا کے پاندھے کھا جان چپاتی، ٹہاڈا بھے نہ کھئے رکھائیآ۔ ٹہانوں مندران وچوں چُک کے لے جان راتیں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ منزل چڑھے کھئے نہ گھائی، گھاٹا ویکھن تھانوں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ چوڈاں طبق کہن پیغمبرو تکو حدیثا، حُکم کی لایہیا۔ نگاہ مار عیسیٰ، صدی بیسویں نین اٹھائیآ۔ محمدی صدی چوڈھویں تک شیشہ، شہنشاہ نیر اکھ کھلائیآ۔ ویلا یاد کرنا پیتا، پچھلا رہیا سمجھائیآ۔ جیہڑا قول اقرار کیتا، بنا قیدیاں کیتی پڑھائیآ۔ جس ویلے سماں انت دا پیتا، سماج دی پئے ڈہائیآ۔ جھگڑا پینا چرچ مسیتا، مسلہ حل نہ کھئے کرائیآ۔ اُس ویلے بدلنی سب دی ریتا، چوڈاں طبقاں والیو چوڈاں اپریل دی وساکھی دئے گواہیا۔ رس رہنا نہیں کوئی میٹھا، پھل پھل نہ کھئے مہکائیآ۔ چوڈاں طبق تپنا انگیٹھا، صدی چوڈھویں نال ملائیآ۔ جس پر بھو دے کلمے دا کر سکیا نہ کھئے ٹیکا، بھيو سکيا نہ کھئے کھلائیآ۔ اوہ لیکھا جانے جیو جی کا، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ چوڈاں ویکھو ستگر رائے، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ کیوں وساکھ اپنا دوس بدلانے، بدلہ سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جیہڑے گوہند نے پٹھے اکھ لیکھائے، توڑے کلغی اُتے چھہائیآ۔ کٹاں وچ اُنگلاں پائے، اپنی کار کھائیآ۔ کھیل تکیا اک ہر رائے، ہر کرتا کرنی کی کھائیآ۔ جو ست دی دھار سہائے، ست ست وچ سہائیآ۔ سمت ست شہنشاہ پرگٹائے، پرگٹ اپنی کل وکھائیآ۔ پچھلے کیتے چار جگ پیتے لہنے دئے مکائے، مکمل اپنا حُکم ورتائیآ۔ جگت مینارے دیوے ڈھاپے، ڈھٹیا گوہند دئے گواہیا۔ چاروں گنٹ بھئے پائے پائے، بھوکا بھرے لوکائیآ۔ نیر روئے بن اکھان تون دھرنی مائی، دھول دئے ڈہائیآ۔ آکاش آکاشوں نیر ویائے، بن نیناں چھبر لائیآ۔ پون پانی بھجے واہو داہے، اپنا بل پرگٹائیآ۔ اگنی اپنا کھیل کھلائے، تنوتت جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا حُکم ورتائیآ۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو میرا تک لو نُقطہ، جس اُتے نُقطہ چینی کرے کوئی نہ رائے۔ آہ تکو ہن سب دا پینڈا مکدا، مکمل کھیل کھلائے۔ پر بھ دا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائے۔ جاپ ہونا بھگت بھگوان دی ٹک دا، آتم پر ماتم ڈھولا سہج

سُبھائے۔ سنسار واسطے جگت رینِ وساکھی دہاڑا دُکھ دا، دُکھاں بھری دسے لوکائے۔ جن بھگتاں ویلا آؤنا سُکھ دا، سُکھ ساگر
 وچ سمائے۔ کھیل ویکھنا شہنشاہ دُلا رے گوہند سُت دا، جس پنج پیارے لئے نہائے۔ بیہو انوکھا اپنا کیتا اگئی منکھ دا، مانس وچوں
 نظر پھیر نہ آئے۔ جھگڑا میٹ کے جنی ککھ دا، جوتی جوت کرے رُشنائے۔ اوتار پیغمبرو ایہ اوہو ویلا ڈھکدا، جو سماں سب دا
 دئے بدلایے۔ ہُن ویلا رہنا نہیں پُچھ دا، انکیواری وچ کھئے نہ آئے اپنا سماں ویکھو اندھیرے گھپ دا، سچ چند نہ کھئے چمکائے۔ اکو
 ستگر شبد سور بہادر اٹھدا، جو وساکھی وساہ کے دئے بدلایے۔ پڑدا رہے نہ اوبلا لک دا، نرگن نور کرے رُشنائے۔ دُھر دا چانن
 کدے نہ چھپدا، پڑدا سکے کھئے نہ پائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائے۔
 اوتار پیغمبر گر ویکھن نین اٹھائی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ ہندسا تگن اک اکائی، دہائی سنگ نہ کھئے بنایا۔ جاں پاتی ویکھی فرق
 رہیا نہ رائی، کلا پاتی کھیل کھلایا۔ جس نوں بھوکھتاں وچ آئے گائی، پیشینگوئی وچ سُنایا۔ بھڑی اوہ کھیل کرے بن کے دُھر دا
 ماہی، محبوب نور الہیا۔ کلجگ کوڑی میٹے شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتایا۔ چار کُنٹ پئے دُہائی، طوبی طوبی کرے خُدایا۔
 جس نے اگئی کار کھائی، کلمہ کائنات بدلایا۔ پنج لیکھاریاں دئے وڈیائی، سچ سنگھاسن اُتے ٹکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پچھ
 کیسے ایہ کار نہیں کھائی، کرنی کر نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ وساکھی کہے
 پرہو کر لین دے نمسکار، پہلوں تینوں سیس نوائیا۔ میں چھڈ دتے پچھلے یار، یارانے لئے ٹرائیا۔ میں بن گئی سیوادار، سیوا
 تیری سچ کھائی۔ میں اوہ خادم چھڈے جیہڑے تیرے خدمتگار، جگ جگ تینوں سیس نوائیا۔ میں ہُن آگئی اُس پرہو دے
 دوار، جس دی منزل بے پرواہیا۔ میں چاہندی اکو روپ کر دے سنسار، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ جس دی گوہند نیہ گیا اُسار،
 اُس دا انت دے وکھایا۔ کھتری براہمن شوہر ویش اکو جہا بخش پیار، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کِریا کر کے نو کھنڈ پرتھی
 ست دیپ پنجاں تتاں اندر اپنا امرت دے پیال، جو پنج درباری سرتے آئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ وساکھی کہے میں ستی ستی اٹھی، پرہو تیرے نال لئی انگریا۔ ہُن میرے اُتے تھیں،
 بھڑی واسطے پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر وڑ کے پُچھیں، گھر گھر اندر کھوج کھوجایا۔ جس دی تیرے نال لگی ہووے رُچی، اُس

دا میلا لیتا ملائیا۔ بھیو رکھنا نہیں پنج تہ بُئیں، چم درشتی دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کرائیا۔ وساکھی کہے لیکھاری لیکھن والے چنگے، ستگر شبد شبد وڈیائیا۔ پنج درباری سورے سرینگے، سور بیر سوہیا پائیا۔ جنہاں کول امرت دھار اکھی گنگے، گنگا گوداوری جمنہاں سُستی جس دا راہ تکائیا۔ پنج پیارے گرگمکھ ٹھنڈے، سانتک ست سروپ سمائیا۔ وساکھی کہے جن بھگتو ٹھاڈے ناتے گئے گنڈھے، گنڈھا کھوان والیو گنڈھ ٹھاڈے نال پوائیا۔ ٹھاڈے سکے کھا کے منڈے، منڈلاں تون پرے دینا وسائیا۔ ٹھاڈا پریم ٹھاڈے نال بندھے، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ٹھانوں پار لنگھاوے اپنے کنڈھے، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ تسیں اوہ منزل لنگھے، جتھے ملے دھر دا ماہیا۔ پنجان لیکھاریاں بہایا اتے منجے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ وساکھی کہے جس ویلے گوہند نے پیار کیتا کوی نال بونجا، باون اکھر دھار درڑائیا۔ پھیر سچے ہتھ دا وکھایا پنجہ، پنج پنچ وار اٹھائیا۔ پھیر سندیسہ دتا کول پُری اندا، اند اند وچوں سمجھائیا۔ جس ویلے میرے پرہو نے نشان میٹنا تارا چندا، چند ستار دا لیکھ مکائیا۔ محمد لہنا پورا کرنا مذہب دا لئے کھئے نہ چندہ، شرع شریعت دینی بدلائیا۔ اُس ویلے پنجان لیکھاریاں بہاؤنا اُپر منجا، منجھ دا وچلا جھگڑا دینا مکائیا۔ کول ست رنگ دا ہونا ٹبا، ٹاپوآں دا ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وساکھی کہے میرا صاحب اک انامی، انعام بھگتاں دئے ورتائیا۔ میرا مالک اک پیغامی، پیغام دئے سنائیا۔ میرا صاحب اک سُلطانی، شہنشاہ شاہ دات ورتائیا۔ میرا احباب اک کلامی، کلمہ اپنا دئے درڑائیا۔ میرا شہنشاہ سب تون اتم لئے سلامی، اوتار پیغمبر گرو سپس دیو جھکائیا۔ پچھلا لیکھا مکے تمامی، آگے طمع نہ کھئے پرگٹائیا۔ ہن رہنی نہیں اندھیری شامی، شمع نور کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو ہووے بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم بخشے اگما پانی، پانی دے مٹکے دین گواہیا۔ جو آد انت دا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ سو ریتی میٹے پرا پُرانی، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ستجگ مارگ دئے آسانی، اصل اصل وچوں سنائیا۔ وساکھی کہے پرہو تیریاں بھگتاں دینی نہ پئے کھئے قُربانی، تتاں والی نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وساکھی کہے جن بھگتو میں کیتی جگ بدلی، بدل کے بدلا دیاں چُکائیا۔ پُرکھ

اکال بنا کے عدلی، عدل انصاف دیاں جنائیا۔ میرا سماں پہنچیا مزلو مزی، منزل پچھلا پندھ مُکائیا۔ میں اکو نام سندیسہ دینا
 غزلی، نغمہ حق درڑائیا۔ مینوں ساریاں کہنا کوچھی کملی، مۆرکھ مُگدھاں نال ملائیا۔ مت دی ہوچھی کہنا یملی، مۆرکھاں نال
 سمجھائیا۔ پر یاد رکھو میں سمیں نال اپنا آپ سمبھلی، سمبل دا مالک ویکھیا چائیں چائیا۔ میں تکیا نۆر الاهی اولی، جو عالمین اک
 اکھوائیا۔ جس دے پیار وچ ہو گئی بولی، بُدھ مت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وساکھی کہے میرا لیکھا پُرانا دِسے تمام، طمع نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے رام جیکارا لایا سی سیتا رام،
 رام رام رام دھیائیا۔ جس ویلے رادھا کرشن کیتا بیان، کرشن رادھا رنگ رنگائیا۔ جس ویلے حضرت عیسیٰ موسیٰ پڑھی کلام، سُنیا
 فرمان دُھردرگاہیا۔ جس ویلے محمد ہویا الہام، علم توں باہر کیتی شنوائیا۔ جس ویلے نانک بخشیا ستنام، ست ست دی دھار
 سمجھائیا۔ جس ویلے (گوبند) واپگرُو فتح دا گایا گان، ڈھولا ڈھولیاں نال جنائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال نے سب دا کرایا دھیان،
 شبدا اشارے نال درڑائیا۔ اوہ تکو ویکھو میرا کلجگ اتم کھیل مہان، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے میں تہاڈا سب دا
 بدلنا ودھان، حُکم حُکم وچوں جنائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا سارے کرن بیان، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ اُس
 ویلے جگت ریتی دا دوس ہونا مہان، وساکھی وساکھ والی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ وساکھی کہے پنج پیارے نہاتے ساڈھے دس، دس دس وقت سہائیا۔ میں خوشیاں وچ پئی ہس،
 ہس کے خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال ولّ لیا تک، تکیا چائیں چائیا۔ سب دا پورا کریں حق، حقیقت ویکھیں تھاوں تھائیا۔ میری
 لیکھے لاؤنی رت، رتی رت تیری جھولی پائیا۔ میرا پورا کریں تپ، تپیشر ہو کے سیس نوائیا۔ میرا ویکھ لینا چپ، جگ جیون
 داتے دھیان لگائیا۔ جس ویلے اک پروشٹا گیا ٹپ، ٹاپوآں دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ پچھلا لیکھا کریں ٹھپ، اپنا نام مہر لگائیا۔
 بھگت بھگوان دا ناتا جوڑنا پگ، آتم پرما تم میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ دُھر دا پریتم بننا سچ، سچ سوامی دیا کھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ وساکھی کہے میری دھار کریں نیاری، نرؤیر تیری
 سرنائیا۔ لیکھا لکھن پنج لکھاری، پلنگیں بیٹھے سوہبا پائیا۔ جلدھار وکھاؤن پنج درباری، در دربارے سوہبا پائیا۔ اس آہ دی آہ

حسن حُسیٰ سی ماری، رو کے دتا سُنائیَا۔ جس ویلے پیاس بُجھا نہ سکی محمد دی چار یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائیَا۔ اُس ویلے فرمان دتا خود شہنشاہ سرکاری، پیغام اک سُنائیَا۔ جس ویلے پیغمبران توں بعد اوہناں دے امام دی آئی واری، وارث ہو کے پھیرا پائیَا۔ پھیر تہاڈی پیاس بُجھاواں ساری، مہر نظر اُٹھائیَا۔ رُوح بُت دی کراں داری، دردی ہو کے درد ونڈائیَا۔ یُدھاں وچ ہون نہ دیواں خواری، کربلا رُوپ نہ کھئے بنائیَا۔ صرف آتما پرماتما بنا کے پُجاری، پوُجا اِکو اک سمجھائیَا۔ امرت بخشاں ٹھنڈا ٹھاری، دین مذہب دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیَا۔ کیسے نال نہ کراں غداری، سانجھا پیر اِکو نظری آئیَا۔ مذہب دھار نہ رکھاں دو دھاری، اِسم اعظم اِک سمجھائیَا۔ ست سچ دی کراں اُساری، نینہ نام والی رکھائیَا۔ دھرم دی دھار پھڑ تگاری، جگت دا چکڑ لَواں اُٹھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیَا۔ وساکھی کہے میرا پُرانا رشتہ، رشتے داراں دیاں جنائیَا۔ اوہ ویکھو پیغام دیندا جبرائیل فرشتہ، فرش زمیں اُتے سمجھائیَا۔ سندیسہ سُنو آہستہ آہستہ، بن کتاں رہیا جنائیَا۔ جس نے سب نون دینی شکستا، شخصان دی شخصیت دینی بدلایَا۔ بھگتاں دا کامل کرے نسچا، مُرشد بے پرواہیا۔ اِکو نام اپنا دے ورسہ، جو جُگ چوُکڑی جگت وچ ورتائیَا۔ جس دی صدی چوُدھویں بدل دینا فرقہ، فرقہ پرستی دے مٹائیَا۔ اوہ مالک آدی چرکا، چری وچھنے لے جُرائیا۔ جس دا رُوپ نیرالا نیر دا، نروریر اِک اکھوائیا۔ بھگتاں مان دیوے گھر تھر دا، تھر گھر ساچے آپ ٹکائیَا۔ ناتا رکھے پیا پر دا، پریم اگم اتھاپیا۔ سرشٹی درشٹی بدل دیوے پردا، ہر پردا پھول پھولائیَا۔ جس دا گیڑا حُکمے اندر گِردا، نہ کوئی روکے روک زکائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیَا۔ وساکھی کہے اوہ ویکھو جل دے مٹکے، مٹک نال بیٹھے ڈیرہ لائیَا۔ جیہڑے گوبند پٹنے وچ سی پٹکے، پاٹل ہو کے کھیل کھلائیَا۔ اوہ مُحبّت وچ پچھے نہ اٹکے، اپنی آسا رہے جنائیَا۔ ساڈا وعدہ جس ویلے گوبند دین مذہب ویری ہوئے رت دے، رت رت نال رنگائیَا۔ مان رہے نہیں پنج تے دے، تنوت سرب گُرائیا۔ لنگوٹ رہے نہیں دھیچ یت دے، کام کرودھ لوہہ موہ ہلکائیَا۔ وچار رہے نہیں گرمت دے، من مت ہوئے ہلکائیَا۔ سہارے رہے نہیں پرمیشور پت دے، پتی ورت نہ کھئے اکھوائیا۔ سب دے اندر ہونے تپدے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ رسنا جہوا سارے ہونے نام چدے، پردے سکے نہ کھئے وسائیَا۔ دین دُنیا

بھوگ کرنے نیتز اکھّ دے، نین جگت نہ کھّے شرمائیا۔ کیسے نوں درشن نہیں ہونے پرتکھّ دے، ساکھیات ویکھن کھّے نہ پائیا۔ ایشٹ
 بنے پتھر اٹّ دے، پُجارن ہووے کوڑ لوکائیا۔ مُلا شیخ مسائک ہونے پٹدے، گرتھی روون مارن دھابیا۔ بھڑی اُس ویلے منوئے
 ہونے نہیں کیسے دے ٹکدے، سُرتی شبد نہ کھّے ملائیا۔ پھیر لہنے دینے دینے پینے اکو پُرکھ اکال دی چٹّ دے، جو چیتے سب نوں
 دئے کرائیا۔ ایس جاپدا سب دے حُکم ہونے مٹّ دے، آگے ہو نہ کھّے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مٹکے کہن ساڈے انتر پانی جل، ست سچ سُنائیا۔ سانوں یاد آؤندا کریلے والا تھل،
 بھڑی دروہی تیرا نام خُدائیا۔ تیرے نُور خاک وچ گئے رل، بن آبِ حیاتِ سکے نہ کھّے پچائیا۔ وچھوڑا سہہ نہ سکے پل، پلک وچ
 اپنا آپ مٹائیا۔ اوہ اکو کہہ کے گئے گلّ، سندیسہ دتا نُور الایہیا۔ ساڈی دروہی ساڈی طوبی پروردگار سانجھے یار ویکھیں اپنیاں
 بھگتاں صوفیاں نال کریں نہ چھل، کپٹی روپ نہ کھّے بنائیا۔ جس ویلے لوک مات دھرنی دھول دھول اُتے آویں چل، نہچل اپنا دھام
 سہائیا۔ کتے نگاہ نہ بدلیں پیارا نہ بنیں ماٹی کھلّ، مذہباں وچ نہ ونڈ وندائیا۔ ساڈا سب دا مسلہ کرنا حل، مسائل تیرے ہتھ
 پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پانی کہے میرا مالک اک
 ابناشا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ میں جس دا داسی داسا، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ میں چار جُگ دا جاناں خلاصا، ستجگ تریتا
 دواپرکجگ ویکھ وکھائیا۔ مینوں اوتار پیغمبر گروآں ویکھ کے آؤندا ہاسا، تالی دیاں وجائیا۔ کی کھیل پرہو تماشا، جُگ جُگ اپنا
 دتا وکھائیا۔ کوئی میدا نے جنگ وچ اپنیاں مُریداں سیکھاں نوں مینوں بھر کے دے نہ سکیا وچ گلاسا، پیاس پیاسیاں نہ سکیا
 بُجھائیا۔ سارے دیندے گئے دلاسا، صبر صبر درڑائیا۔ مینوں اک گلّ یاد جس ویلے گویند نے جُجھار نوں کہا اوہ تگ پُرکھ اکال
 تیرا راکھا، تیغ بہادر دادا دھیان لگائیا۔ میں وی اُس پرہو دا کاکا، نتے کاکے تینوں اُس پرہو دی گود ٹکائیا۔ پھیر پریم دی رکھیں
 آسا، گویند گویند دھیان لگائیا۔ میرے صاحب صاحب ابناشا، وڈ تیری بے پرواہیا۔ میں اکو پچن آگما آکھاں، آکھ کے دیاں
 سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گویند کہا میری بندنا اک ارداس،
 بینتی سچ سُنائیا۔ آد جُگاد تیرا کھیل تماش، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ کی ہویا جے رام بھجیا وچ بنواس، راون رام کھیل

کھلایا۔ کی ہویا جے گوپیاں پوائی راس، کاہن گھنٹیا کرشن وڈ وڈیایا۔ کی ہویا جے پیغمبران نور کیتا پرکاش، اللہ الہی نور
 پرگٹایا۔ کی ہویا جے گرواں بخشی دات، اپنے نام دی ساتھوں صفت لئی کرائیا۔ کی ہویا جے دیناں مذہباں ونڈ کرائی جماعت،
 شرع شرع وچوں بدلائیا۔ کی ہویا جے توں سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال نور الہیا۔ پر میری اک بینتی میرے صاحب توں
 ا جے اک نہیں کرایا اپنا جاپ، جگ جیون داتے تینوں دتی وڈیایا۔ میں تینوں سچ دیاں آکھ، صاف صاف دیاں سنائیا۔ کیسے توں
 دتا مگھ حیاتے آب، کیسے توں امرت چلیاں نال پیایا۔ میرے مالک میری بینتی تیرے چرناں پاس، کول کول سرنائیا۔ گوہند کہا
 اوہ تگ اندھیری رات، کلجگ رہی ڈرائیا۔ جھگڑا ویکھ لے اپناں گرتھان کاغذات، چار جگ دے شاستر کرن لڑایا۔ کوئی
 بھگت دے نہ پارجات، پاربرہم تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیسے دا رہنا نہیں اتفاق، محبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرے در دا دے کھئے
 نہ چاک، چاکری حق نہ کھئے کھائیا۔ پرہو اوہ ویکھ کی کہے مؤسے دا کلاک، ٹک ٹک رہیا سنائیا۔ صدی پيسویں دے نہ کھئے
 نجات، مہر نظر نہ کھئے تکایا۔ صدی چوڈھویں محمد پھولے کھات، کھاتہ اپنا رہیا درڑایا۔ پرہو تیرے نام بنا تیرے پیار بنا ساری
 دُنیا ہونی وفات، کائنات ساچا کعبہ نظر کیسے نہ آتیا۔ اُس ویلے کریا کریں آپ، آپ اپنا سنگ نبھایا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے
 اپنا تاک، پڑدا دینا اٹھایا۔ سچ ست دا لے کے گلاس، امرت جام دینا پیایا۔ انت تگ اوہناں توں پھیر نہ لگے پیاس، ترسنا ترکھا
 ترپت دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ وساکھی کہے پنچے
 منجے رہے آکھ، کوک کوک سنائیا۔ ویکھیا دین دُنی اخلاق، سرشٹی درشٹی پھول پھولایا۔ رہیا کھئے نہ پاک، پوتر روپ نہ کوئی
 درسائیا۔ پورا ہویا بھوکھت واک، واقع وقت نال دے گواہیا۔ تکی اندھیری رات، ست سچ چند نہ کھئے چمکایا۔ بخشے کھئے نہ نام
 دات، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ پُرکھ اکالے حکم دتا آپ، شبدي شبد شنوایا۔ پنج لکھاری پھرو قلم دوات، کاغذ شاہی
 نال ملایا۔ حکم لکھو صاف صاف، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرنی ناس، ستجگ سچ سچ پرگٹایا۔ پچھلی پچھ
 رہ گئی واٹ، آگے اپنا پنڈھ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔
 وساکھی کہے میرا اک وشواس، وشو دے مالک دھیان لگایا۔ سب دی پوری کریں آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھے لاؤنا

بھگتاں سواس سواس، ساه ساه اپنے وچ ملائیا۔ ساچے منڈل وکھاؤنی راس، سُرتی شبد گوپی کاہن بنائیا۔ جو اوتار پیغمبر گر گئے آکھ، آخر پورا دینا کرائیا۔ خوشیاں والا بھوئے وساکھ، وصل ملے نور الہیا۔ ساچے بھگتاں دینی شاباش، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھگڑا میٹنا ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو مان بخشنا مات، اکو گرہ دینا وکھائیا۔ دُھر دا سجن بن کے دینا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جنم جنم دی میٹنی واٹ، کرم کرم دا پندھ چُکائیا۔ پچھلا پورا کرنا گھاٹ، گھاٹا اور رہے نہ رہے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ وساکھ کہے میرا پروشٹا سُدھ، جن بھگتاں پرکرتی دئے بدلائیا۔ سریشٹ کرے بُدھ، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت رس دیوے دُدھ، ست ستوادی دیا کھائیا۔ کلجگ اتم لیکھا رہیا پُچ، پوجا اور رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال بھيو کھولے گجھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی سار پاوے سُدھ، سار شبد اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۷ روڑ سنگھ دُھن ڈھایا اولاً، جگت سنگھ گھنی ایکی بانگر، سردول سنگھ، بال چندر،

ہربھجن کور بھگوان پُرا، ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد دھار جگ میتا، مٹر پیارا اکم اتھاپیا۔ جس کلجگ وچ ستجگ بدلی ریتا، ست دھرم دی کار کھائیا۔ میل ملائے نال ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی نال جڑائیا۔ تن کرے ٹھانڈا سیتا، من منسا پور وکھائیا۔ ستگر ہو کے وسے چیتا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد گہر گمبھیرا، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے تن سریرا، من منسا اپنے نال ملائیا۔ سپس بندھائے دھرم دھار دا چیرا، چیرا گرمکھ ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار جنائے ڈیرہ، تھر گہر اپنا رنگ رنگائیا۔ نام چیا کے تیرا میرا، اتم برہم اک درسائیا۔ اکو رنگ رنگا کے سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ اتم بٹھ کے بیڑا، نیا نوکا پار لنگھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کھیڑا، گھر مندر دئے

وڈیائیا۔ آون جاون چُکائے گیڑا، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوئیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہربان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انت کنت بھگونت کرے حق نیڑا، لیکھا جنم کرم رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں ★

گڑھی چمکور دئے بیانا، بینتی رہی جنائیا۔ شبد سندیسہ دتا سری بھگوانا، ہر کرتے بے پرواہیا۔ گوبند تیرا ویکھیا کھنڈا کھڑگ کیرپانا، تیر ترکش نال وڈیائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ بدلدا زمانہ، زمیں اسماناں نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا ہونا پردھانا، شبد پردھانگی تیرا روپ درسائیا۔ جوتی جوت پھرنا جامہ، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ کھیل کھلاؤنا دو جہاناں، زمیں اسماناں پڑدا لاپیا۔ دیوے حکم اگئی فرمانا، فرنا فرنیاں وچوں بدلائیا۔ لکھ چوڑاسی مذہبی دھار ویکھ انسانا، نو ست کھوج کھوجائیا۔ کھیلے کھیل مرد مردانہ، پروردگار نور لاپیا۔ صدی چوڈھویں محمد تکی نشانہ، عیسیٰ اپنی اکھ اٹھائیا۔ جھگڑا پینا انجیل قرانا، گرہ کائنات دئے دہائیا۔ پھرے دروبی وید پُرانا، پُریاں لوآں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا ویکھن سورپیر بلوانا، لکھ چوڑاسی دھیان لگائیا۔ تیرا پیار شستر میرا نام کھنڈا دھرم دی دھار روپ دھرے کرسانا، کرسی گرمکھ نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گڑھی چمکور کہے گوبند دتا اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالے میں شبدی دھار تیرا پُتر، پوت سپوتے گرمکھ اپنے لوآں پرگٹائیا۔ بھيو چُکاوآں دوآ دتر، دتیا بھاؤ رہن کھئے نہ پائیا۔ قول اقرار کیتا کدے نہ جاواں مُقر، مُکرر تیرا حکم ویکھ وکھائیا۔ لیکھ لاواں روداس والے ٹکر، ٹکڑے بھگتاں لیکھ پائیا۔ لالو دا لہنا چُکاوآں نانک والا ککڑ، جو کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ نیڑے ہو کے مینوں پُچھن، محمد نین اکھ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں جس ویلے ویلا آیا ڈھکن، پيس پيسا نال ملائیا۔ سب دی اوڈھ اتم ہووے پُجن، پوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ دا دپیک اوے بُجن، نو کھنڈ پرتھی اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے بیاسوں پار ماجھے والے کرن یدھن، امرتسر گرداس پُر نال ملائیا۔ پھیر چاروں

کُنٹ پنکھیرو اُٹن، پنچھی پنکھی دین دُہائیا۔ پُرکھ اکال بدلی کرن والا آئے جُگن، جُگ دا مالک ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گوبند کپا جس ویلے سماں گیا پُج، ستگر شبدي کھیل
 کھلائیا۔ امرتسر گرداس پُر کرے پریم پیار دا یُدھ، داتی کِرساناں والی ہتھ اُٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے جس ویلے خوشیاں
 وچ بھرے رُگ، مٹھی مٹھی نال ملائیا۔ محمد کپا مینوں ایہہ ربیا سُجھ، سہج نال سُنائیا۔ میرا اُمّتی پھٹ جانا دُدھ،
 آبِ حیات مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ عیسیٰ کپا حضرتان دے حضرت سب دی اُلٹی ہووے بُدھ، بیک نظر کھئے نہ آئیا۔ موسیٰ کپا
 میں کی دسار کچھ، کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایوں جاپدا جویں سب دا بیڑا جانا دُب، ڈبیاں پار نہ کھئے لگائیا۔ کیوں جن بھگتاں
 واڈھی کردیاں بکرے بُلاونے نالے مارنی گبھ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ امرتسر گرداس پُر جگت لڑائی دا بنہ دین مُدھ، جڑ
 جگت والی بلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ گوبند شبد کہے
 میں ویکھیا بن نیناں اگتا سین، دوس رین دھیان لگائیا۔ بھگتاں مئی بھگون دی این، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ تریلوکی دا جھگڑا
 کھیل کیتا دن تین، ترے گن دی کھیل دتی کھلائییا۔ کچھ لیکھا جن بھگتو تہاڈے نال چین، چنتا سب نوں دئے جنائیا۔ تہاڈا لیکھے
 لگا رُکھا سُکھا کھان پین، پیار مُحبت تہاڈی درگاہ سچ ٹکائیا۔ تہاڈا واسا اُس تھان جتھے دھرنی نہ زمین، اکو واحد اللہ یامین،
 مُفلس نظر کھئے نہ آئیا۔ گڑھی چمکُور نوں پورا دواؤنا سی یقین، بھروسہ دتا بنائیا۔ گوبند دی شبد والی ترمیم، تختہ زمیں اسمان
 اُٹائیا۔ ویکھیو کوئی اندروں نہ رہو غم گین، چنتا کم کسے نہ آئیا۔ تہاڈا پرہو دے نال پرہو دا دین، مذہبان ونڈ نہ کھئے دکھائیا۔ ایہہ
 لیکھا گوبند دا پراچین، پریم پُرکھ سہجے پور کرائیا۔ خوشیاں نال سب نے جانا بن کے نویں نوین، جنم جنم وچوں بدلائییا۔ تہانوں
 گڑھی چمکُور کہے آفرین، گوبند پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جُگا جُگنت جن بھگتاں مُحبت وچ سدا آدھین، اعلیٰ ادنیٰ ادنیٰ اعلیٰ اپنا
 رُپ بنائیا۔

☆ ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۷ گرنخش سنگھ دے اتھ سمیں پگری دا وبار ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

تہہ وساکھ کہے گوبند لیکھ اگئی لیکھا، شبدی دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ خوشی وچ کپا واہ دھر دے سیکھا، گرمکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جس دا کالا لیکھ ہووے چٹا، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ راہ تے سنگھ پال پال پتا، سچکھنڈ سچ دھیان لگائیا۔ دھرم دی دھار میرا دلارا آوے نگا، نکیوں وڈی ملے وڈیائیا۔ جگت جگیا سوآن چھڈے پتا، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ درگاہ ساچی پائے حصہ، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ جگت جہان سمجھنا مٹھا، مٹھیا دے کوڑ لوکائیا۔ ہرجن انتر آتم پوری ہووے اچھا، پرما تم میل سہج سُبھائیا۔ سچ دی ست پئی بھچھا، وست اموک اک ورتائیا۔ پورب لہنے دا لیکھا دتا، رام راما دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھو کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو آد جگاد ویکھ کھیل تماشی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں کرے بند خلاصی، خلاصا دھرم دھار سمجھائیا۔ پورب جنم دی پوری کرے آسی، آشا من وچوں بدلائیا۔ جس دی شہادت دیوے گوبند دی بدلی ہوئی وساکھی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جن بھگتاں ملے اگئی داتی، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جگت ترسنا پنج تت تے نئی ناتی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ آتما پرما آتما پرما آتما بنے ساتھی، شبد ملاواں سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملائیا۔ ستگر شبد کہے گرنخش سنگھ گر شبد دھار دا پہا، پہاسی جگت نہ کھئے لٹکائیا۔ ست دھرم دا ساچا راہ، ست سوامی انترجامی دتا درڑائیا۔ جس آتما توں ڈوبے نہ کھئے جل تھل اسگاہ، سمند ساگر نہ وہن وائیا۔ چوراسی وچ سکے نہ کھئے بھوا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چترگیت لیکھا نہ سکے وکھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیا رہیا کما، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ جس وساکھی بدل کے مارگ دتا لا، وساکھ دا انت انت وساکھ وچ سہائیا۔ گرمکھ ساچا سیوا لا، سیوک سیوا اپنے وچ ٹکائیا۔ ہر بہگت دوارے دئے ٹکا، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تیئی اوتار بنے گواہ، شہادت شبد شبد بھگتائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرو دُعا، پن کلمہ کلمہ گائیا۔ نانک گوبند جوتی دھار کرو واہ واہ، واہ واہ واحد تیری بے پرواہیا۔ جس مارگ بہگت بھگوان دتا لا، دین دنی دی ریتی دتی بدلائیا۔

جن بھگتاں لکھ چوراسی وچوں اُٹھا، نرنتر انتر اپنا میل ملائیا۔ سچ دی ریتی اک چلا، چار ورن اٹھاراں برن دتی وڈیائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا دتا مُکا، ذات پات رہے نہ رائیا۔ سپتس رکھیاں لیکھا پورا دئے کرا، جو اپنا پورب آئے تکائیا۔ روداس چارے لہنا دینا جھولی پا، چولی تن دئے بدلائیا۔ ہرجن ہربھگت گرمکھ گرسکھ سیس دستار دئے بندھا، بندھن آون جان کٹائیا۔ گربخش سینگھ دے سر تے دیوٹکا، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر نرگن دھار مارو جھاتی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی کھول لؤ تاکی، پردہ پردہ رہے نہ رائیا۔ دھرم دی دھار کھیل تکو جو کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جس دی منڈل برہمنڈ کھنڈ پاؤندے راسی، پُری لوء گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ اوہ سب دی پوری کرے آسی، آشا ترسنا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں کرے بند خلاصی، بندھن توڑے دُھردرگاہیا۔ منزل چاڑھ اپنی گھاٹی، در دوارا اک سہائیا۔ بھگتاں نال بھگت ملاوے سچکھنڈ دوار ساچے ساتھی، جتھے جمن والی کھئے نہ مائیا۔ جتھے اکو نور جوت پرکاشی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تپہ وساکھ خوشیاں وچ سارے کرن ہاسی، تالی بن ہتھان رہے وجائیا۔ تیری جوت پرہو تونہے جاتی، جاگرت جوت تونہے نظری آئیا۔ جس آون جاون پندھ مُکایا رسی کھئے نہ واٹی، وٹنا ملیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ آتما کہے میں گربخش سینگھ دا چھڈیا سریر، تن ماٹی آئی تجائیا۔ مینوں پہلوں ملیا کبیر، جو قبراں توں باہر بیٹھا سوبھا پائیا۔ پھیر ملیا شہنشاہ پیراں دا پیر، پاتشاہ نور الایہیا۔ وشن برہما شو جس دی تصویر، جس نوں تصور کر سکے نہ کھئے وچ لوکائیا۔ آپ بیٹھا گہر گمبھیر، گور اپنا آسن لائیا۔ جوتی پرکاش بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میری دھار نہ ہوئی دلگیر، انتر انتر وچی ودھائیا۔ مینوں ایوں جاپیا جوں میں پرہہ دا پچھ خوارشیر، ننھا نور نور الایہیا۔ مینوں کوئی نہ کہے ماڑی ایہدی تقدیر، مانس جنم گیا گوائیا۔ میری جگت جہان وچوں بدل گئی ضمیر، زمیں زماں اسمان دئے گواہیا۔ میں مالک خالق پرتپالک تکیا جس دا لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ اکو آگم اتھاپیا۔ جس دے در آتے دویتی والی نہیں لکیر، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوتھے خوشی وچ صوفی سنت فقیراں زردھار بنی رہے بھیڑ، جوتی جوت جوت وچ سمائیا۔ گھرانہ اچھا مہربانا اچھا سری بھگوانا

اچھا جتھے نہ کوئی شاہ نہ کوئی امیر، غریب نظر کھئے نہ آئیا۔ میں گوبند دی ریتی جگت والی پیلے بستر پہنے چیر، رُوپ شہیداں والا
 بنائیا۔ لال رنگ دا بستر میرے اُتے پایا اخیر، جو چمکور گرھی وچ گوبند ور دتا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے گوبند دی دھار لال رنگ دا پڑدا، پنج تت لئے لکائیا۔
 جن بھگتاں آتما میلا پر ماتم گھر دا، دوجے گھر نہ کھئے چڑائیا۔ ستگرُو کِرپا نال جائے چڑھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 نرگن نرگن ڈھولا پڑھا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا جگت جہان چھڈدا، ناتا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت جننی دی
 ککھ جنمیا کدے نہ مردا، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ مالک اُس در دا، جتھے در درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا؛ آپ کھلائی۔ گرنخش سنگھ کہے میرا تن سریر جھوٹھا، سچ پیار نہ کھئے کھائیا۔
 کایا ماٹی ٹھوٹھا، ہڈ ماس ناڑی نال سہائیا۔ جیہڑا مات گرہ لٹکیا پٹھا، دس دس ماس تپائیا۔ مینوں خوشی میرا پُرکھ اکال دین
 دیال میرے اُتے تٹھا، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھائیا۔ میرے بنھ کے رومال نال گٹا، تین گنڈھاں دتیاں پوائیا۔ میں درگاہ
 ساچی سچ دوارے جا کے ستا، سُکھ آسن سوہبا پائیا۔ جتھے اکو پرم پُرکھ دی رُتا، دوجی رُت نظر کھئے نہ آئیا۔ میری پیار دی
 نمستے کدے نہ میریے ماتا روئیں کہہ کے پائے میریا پُتا، دُکھ وچ ہوکا نہ کدے بھرائیا۔ میرا جگت جہان لیکھا چُکا، چھڈی کوڑ
 لوکائیا۔ مینوں شبدي حُکم ہویا تُوں نوں وار پڑھ دو تُوکا، تُوں میرا میں تیرا اکو نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا دئے ملائی۔ گرنخش سنگھ دی آتما کہے میری ویکھو خوشحالی، خوشیاں وچ جنائیا۔
 میری ستگر شبد بھری دلالی، وچولا بنیا گوبند ماہیا۔ ناتا جُڑیا نال جوت اکالی، جو اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس دے در
 تے اوتار پیغمبر گر سوا، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جن بھگت سہیلے دھرم دی دھار و جاوَن تالی، بن ہتھاں تال بنائیا۔
 دھن بھاگ جے پھل لگ گیا پال سنگھ دی ڈالی، ماتا بشن کور وڈیائیا۔ جس دے مستک چڑھ جائے لالی، نوری چند چمکائیا۔
 ہر سنگت تُوں مارگ دسے سُکھالی، سہجے دئے بتلائی۔ سنسار دا ناتا جھوٹھا جنجالی، مُحبت موہ کم کیسے نہ آئیا۔ جس دی آتما
 اُس سمبھالی، جو سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا دوارا بنا بھگتاں کدے نہ ہووے خالی، جن بھگت بیٹھے سوہبا پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ وچ سہائیا۔ سریر کہے میرا پنج تت دا ناتا، ناتا جگت والا جنائیا۔
 میری آتما دا مالک پُرکھ بدھاتا، جس نوں پُرکھ اکال کہہ کے سارے گئے گائیا۔ جو جُگ جُگ بھگتاں پُچھے واتا، نرگن سرگن ویس
 وٹائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے پتا ماتا، پت پریشور گود اٹھائیا۔ جگت ناتا توڑیا بہین بھراتا، بھگت سہیلے لئے ملائیا۔ جتھے اکو جوت
 تے اکو جاتا، دوُجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سیج اکو کھاٹا، اکو آسن سوہیا پائیا۔ اکو منزل اکو واٹا، اکو پندھ رہیا جنائیا۔ اکو نور
 پرکاش اگتی لاٹا، ظہور ظہور وچ سہائیا۔ بن کے صاحب الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر رہیا درڑائیا۔ جن بھگتو بھگتاں دی ریتی بدل
 کے آیا وساکھا، وشو دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ سب نے متنا اک پرہو دا آکھا، جو مالک دُھردرگاہیا۔ جس نوں جھکدے تریلوکی
 ناتھا، رام راما سیس جھکائیا۔ پیغمبر گر گاؤندے گاتھا، صفی صفت صلاحیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔
 جو بھگتاں ہووے راکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ خوشی نال خوشی وچ ملایا پال سنگھ دا پالیا ہویا نگا جیہا کاکا، نگا نکیاں
 وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ گربخش سنگھ آتما کہے میری
 سب نوں نمستے، نو نو سیس نوٹائیا۔ جن بھگتاں کھیڑے رہنے وسدے، لوک مات اُجڑ کدے نہ جائیا۔ سب نے دن لنگھاؤ نے
 خوشی وچ ہسدے، غمی اندر نہ کھئے ٹکائیا۔ اُس پرہو دے درشن کرنے جس دے میلے نج نیر اکھ دے، لوئن اتر دئے کھلائیا۔
 وچھوڑے رہے نہ وکھڑے وکھ دے، میلا ملیا سہج سُبھائیا۔ جس دی مہا اوتار پیغمبر گرُو رہے دسدے، اکھڑ اکھڑاں نال
 جڑائیا۔ نام کلمے رہے رڈے، ڈھولے گیت گوبند دے گائیا۔ اوہ کھیل پریشور پت دے، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جن
 بھگتو پیارے بنیو نہ کدے رت دے، رکت بوند دا سریر کم کیسے نہ آئیا۔ ونجارے بنیو برہم مت دے، برہم ودیا لینی اپنائیا۔ جو آیا
 سو گیا نس کے، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت زین وسیرا کٹ کے، بھجیا واہو داہیا۔ جُگ جُگ کوٹاں وچوں جن بھگت
 سہیلا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش ٹپ کے، گگن گگنتر پندھ مُکائیا۔ ملے جوت پرکاش وچ لٹ لٹ دے، جو پُٹھے لٹکنو لئے
 پچائیا۔ ناتے رہن نہ کایا مٹ دے، گگریا کاجی کم کیسے نہ آئیا۔ لہنے مُک گئے ان بٹ دے، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ لیکھے پورے ہو
 گئے حقیقت حق دے، لاشریک دیا کمائیا۔ صدی چوڈھویں پیغمبر سارے ہسدے، ہس کے رہے سُنائیا۔ بن نشانوں تیر نشانے

تکدے، تدبیرِ تقدیر نال ٹکرائیا۔ اوہناں حُکمِ منّے یک دے، جو واحد نُورِ الاہیا۔ جن بھگتاں لیکھے مُکے جنم کرم لہنے پُورے ہونے فک دے، فیصلہ اِکو حق سُنائیا۔ جیہڑے تن مٹی خاک وچ دبّ دے، اگنی نال جلائیَا۔ ونجارے بن گئے اللہ ربّ دے، واپگروُ نال رام اوٹ رکھائیَا۔ آگے لیکھے ہونے سبب دے، سب دا بھیوُ جانے بے پرواہیا۔ جن بھگتو شبد اکھڑ یاد رکھنے اجّ دے، وساکھ تپہ دئے گواہیا۔ بھاگ اُچے ہون اُس جدّ دے، جس جدّ وچ ملے مان وڈیائیَا۔ بھگت بھگتاں نوں سدا رہندے سدّ دے، سچکھنڈ بیٹھے راہ تکائیَا۔ تہاڈے نالوں وچھوڑے بیوئے الگ دے، تن وجود سنگ نہ کھئے نیہائیَا۔ جھگڑے مُک گئے شاہ رگ دے، شاہ رگ دے اُتے ملیا شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نوں کوٹن کوٹ کوٹی رہے لہدے، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیَا۔ اوہ بھنڈارے دیوے خوشی والی گد گد دے، گداگر تون جس نے گھر والے دتے بنائیَا۔ کدے بنے نہ رہو پیارے ماس ناڑی ہڈّ دے، پنجر کم کیسے نہ آئیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا مالک اِکِ الاہیا۔ ستگر شبد کہے شبد شبد پیارا، پرہی پریم ہو کے دیاں جنائیَا۔ گربخش سنگھ دی ماتا خوشیاں نال گل وچ پا دے ہارا، بِن کور وشن برہما شو ویکھن دھیان لگائیَا۔ بنا اکھاں تون تکن تیئی اوتارا، کی اوتر اپنی کار کھائیَا۔ پیغمبر سجدياں وچ سارے کہن واہ واہ پروردگارا، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ گر دس کہن کی گوبند گوبند کھائے کارا، کرنی کرتا اپنا حُکم ورتائیَا۔ بھگت دوار وچ بھگتاں دی سدا رہے جیکارا، جے جے کار خلق خُدائیَا۔ گربخش سنگھ دا خوشیاں وچ کریو سسکارا، سسکی وچ ہوکا لین کھئے نہ پائیَا۔ جس دا لیکھا سدا رہے جگ چارا، جگ چوکڑی راہ تے چائیں چائیا۔ پنج گُرمکھ اُٹھ کے پنج لگا دیو جیکارا، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگا جگت نت نوت جن بھگتاں کرے نرگن نرگن بت، سرگن سریر بے نظیر نظر تون اولے سب دے دئے کرائیا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

ستگر شبد کہے وساکھ لنگھیا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس جن بہگتاں چولا رنگیا، رنگت چاڑھی اگم اتھاپیا۔ سچ سینگھاسن نسکار کر پلنگیا، بن پاوا چول سیس نوائیا۔ تیرا کھیل سورے سرینگیا، ہر کرتے ویکھ وکھائیا۔ جو گوبند دان منگیا، داتا ہو کے دتا ورتائیا۔ آگے لیکھا پورا کرنا بھکھا ننگیا، غریب غریباں ہونا سہائیا۔ ست سرربی آسو تنگ لینا کسیا، قاصد دینا نام درڑائیا۔ کلجگ کوڑ کگرم ویکھنا دھندیا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے نیتر اندھیا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنا مانس مائکھ مانو بندیا، بندگی بندنا کھوج کھوجائیا۔ تیرا کھیل پرہو اچھبیا، اچرچ لیل دینی ورتائیا۔ پیغمبر چکی پھرن تمبیا، طوبی تیرا نام خلق خدائیا۔ اوتار ویکھن کھیل ورتھائیا، ورتھندی دھیان لگائیا۔ ستگر چڑھ کے پوڑی ڈنڈیا، ڈنڈاوت تکن تھاوں تھائیا۔ جگت جہان ہویا رنڈیا، آتم پرما تم کنت سہاگ نہ کھئے بندھائیا۔ رس ربیا نہ امرت ویلے سندھیا، سندھ ساگر روپ نہ کھئے جنائیا۔ سب دا لیکھا ہویا منڈیا، مندبھاگ دے لوکائیا۔ اوہ کلجگ تگ کندھیا، کندھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ وساکھ کہے میرا وقت گیا بیت، بے پرواہ دتی وڈیائیا۔ میں تکیا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ڈھردرگاہیا۔ جو آد جگادی بدلے ریت، بدلنہار اک اکھوائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کعبیوں پرے کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی بدل دینی نیت، نیتوان اک ہو آئیا۔ ساچے نام دی دے حدیث، ہر کرتا نور الہیا۔ مالک بن کے دھر جگدیش، جگدیشر حکم ورتائیا۔ اکو چھتر جھلے پرہ دے سیس، دو جا نظر کھئے نہ آئیا، آتم پرما تم ڈھولا گاؤنا سب نے گیت، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں رنگ رنگائیا۔ شبد وچولا بن کے بیچ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوتار پیغمبران گرواں آسا منسا پوری کر امید، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ آگے اکو نام کلمے دی کر تمہید، صفت صفتاں وچوں صلاحیا۔ شبدی حکم دی کر تاکید، طبیعت سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، درگاہ ساچی حکم ورتائیا۔ وساکھ کہے میرا انت اخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ میرا مالک اک دستگیر، جو دست بہگتاں نال ملائیا۔ جس دی منزل بے نظیر، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔

جُگ چوڙی بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ جو ہوکا دے کے گیا کبیر، کعبیوں پرے سُنائیا۔ سو کھیل کرے گئی کھیر، گہر گور ہر رگھرائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کھئے تصویر، مُصوّر تصوّر نہ کھئے کرائیا۔ اوہ بدلن لگا سب دی ضمیر، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ جس دا نام کھنڈا شمشیر، شرع دا جھگڑا دئے گوائیا۔ اکو رنگ رنگائے شاہ حقیر، حقیقت اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امراید اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے اوہ تکو جیٹھ آگما چڑھدا، اپنی لئے انگرائیا۔ جو ٹوں ہی ٹوں ہی ڈھولا پڑھدا، آتم پر ماتم راگ الاٹیا۔ بھیو کھلائے آگئی گھر دا، گرہ پڑدا آپ چکائیا۔ جتھے کھیل اکو آگئی ہر دا، نر نرائن نور الاہیا۔ نہ جنے نہ مردا، مر جیوت نہ روپ بدلایا۔ دیپک پرکاش ہو کے بلدا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو مالک جل تھل دا، مہیئل اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دا حُکم کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹایا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڙی لکھ چوراسی چھلدا، اچھل چھلداھاری اپنا بھیس وٹایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بل دوارے باون بل دا، بلدھاری بے پرواہیا۔ اوہ کھاتہ ویکھے کلجگ کل دا، کل کلکی ویس وٹایا۔ جو سچ سنگھاسن آسن اکو ملدا، سمبل بیٹھا سو بہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں دے وچ آیا، آگمن وچ بھگتاں خوشی بنائیا۔ لیکھا توڑنا ترے گن مایا، ترے گن اتیتے نال جنائیا۔ بھیو کھلاؤنا جو سب دا دائی دایا، دین دُنی دا مالک نور الاہیا۔ جس دا بھیو کیسے نہ پایا، بے انت کہہ کے گئے گائیا۔ سو نرگن نور جوت کرے رُشنایا، شبدا شبدا ڈنک وجائیا۔ جس نون صفتاں وچ چار جُگ دے شاستراں گایا، اکھراں نال کیتی وڈیایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک نوری نور نور کر رُشنایا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ اوہ لیکھا جانے سرشٹ سبایا، سرشٹی درشٹی پھول پھولایا۔ جھگڑا میٹھ پنج تت کایا، چم درشٹی دئے بدلایا۔ جس دا ڈھولا سو بلا گیت نرگن سرگن سب نے گایا، سو پُرکھ پر ماتم نرگن آتم میلا میلا سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبدا کہے چڑھیا مہینہ جیٹھ، جیٹھا وڈ وڈیایا۔ جس لیکھا ویکھنا جگت جگیا سو سیٹھ، چاروں کُنٹ کھوج کھجایا۔ بہن وکھاؤنے کوڑے ریٹھ، کوڑی کیریا میٹھ مٹایا۔ ہرجن جن بھگتاں کرنا ہیت، بتکاری روپ درسائیا۔ پرہہ درشن کرائے نیتن نیت، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلایا۔ جو آسا رکھ کے

گیا دس دسمیش، دہ دشا پردہ دئے چُکایا۔ نگاہ مارن برہما وشن مہیش، گپت گیش دھیان لگایا۔ جس نے کلجگ وچ سنجگ
 بدل دینی ریکھ، رکھی مئی سمجھے کئے نہ رایا۔ بھاگ لگا کے سمبل دیس، دیس دیسانترن کھوج کُھجایا۔ جو مالک آد انت ہمیش،
 ہر ستگر ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھایا۔ جیٹھ کہے میرا
 رنگ مچیٹھا، پرہہ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگنو مالک ملے اک انڈیٹھا، انڈیٹھڑی کار کھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ تین نہ دیوے انگیٹھا،
 امرت میگھ اک برسائیا۔ تن وجود کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تے دئے گوائیا۔ انتر نرنتر بدل کے نیتا، نیتوان دئے سمجھائیا۔ پرم پُرکھ
 سب نے رکھنا چیتا، چت وچ ٹھکوری رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم بخشے پریتا، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیتا،
 مندر دُھر دا دئے وکھائیا۔ جتھے ملے وڈیائی اوج نیچا، ذات پات نہ کئے ونڈ وندائیا۔ مذہباں والیاں نہ کئے حدیثا، حضرتاں والی نہ
 کئے پڑھائیا۔ اکو میل جگت جگدیشا، جو جگدیشر دُھردرگابیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر موسیٰ عیسیٰ، محمد سجیدیاں وچ سیس
 نوائیا۔ اوہ سب دیاں بدل دیوے نیتا، نیتوان دیا کھائیا۔ لیکھا پورا کرے اٹھاراں دھیائے کیتا، گیت گوبند اک درڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے میری ڈنڈاوت اگئی بندنا، بن بندگی
 سیس نوائیا۔ پرہہ مالک اک بخشندنا، رحمت سچ کھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جن سنجگ توں
 میرا میں تیرا دتا چھندنا، آتم پرما تم راگ دتا سمجھائیا۔ دوسر در کدے نہ منگنا، بھکاری ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ جن بھگنو پرہو
 چاڑھے سدا سچ دی رنگنا، رنگت اکو نام رنگائیا۔ تن وجود کدے نہ ہووے بھنگنا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ہرجن بنا کے دُھر دے
 چندنا، چند نور جوت کرے رُشنائیا۔ جتھے دھرم رائے کدے نہ دنڈنا، چترگپت نہ لیکھ وکھائیا۔ جوئیاں وچ کیسے نہ ونڈنا،
 چوراسی وچ نہ کئے بھوائیا۔ اک دوارے ونجھنا، بھجنا چائیں چائیا۔ ماتا گکھ پھیر کدے نہ جمنا، جوتی جوت وچ ملائیا۔
 لیکھے لاوے پون سواسی دمننا، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ آپے بن کے رام رمٹیا رونا، رام رام روپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ جیٹھ کہے پرہہ حکم سُنایا اگئی، اگم دیاں درڑائیا۔ سنجگ
 دھار چلاؤنی نوں، نو ست ست وڈیائیا۔ سب دا جاپ بدلنا دھیں، سواس سواس وچوں پرگٹائیا۔ جگت دی حد توڑنی بتی،

حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھ دھار پوری کرنی کئی، کتا گوبند والا دئے گواہیا۔ جس دی دھار کیسے نہ جنی، جنیندی بنے کھئے نہ مائیا۔ اوہ سرشٹی درشٹی ویکھے انھی، اندھ آتم کھوج کھوجائیا۔ سب دی کرم کانڈ دی پھولے کئی، کائنات دا پڑدا دئے اٹھائیا۔ گرمکھ آتم ویکھے نور الاهی چئی، جس نوں چندرما سیس نوائیا۔ آتم پر ماتم ناتا ویکھے تنی، تانس ترسنا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے میں آیا تٹھا بھجّا، بھجن بندگی ویکھ وکھائیا۔ میں ویکھیا کھبّا سبّا، سبّج نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جہان حدان دے وچ بدھا، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ شبدي دھار پڑدا کیسے نہ کجّا، کجّل نین رہے کُرائیا۔ میں گھر گھر اندر کیتی گجّا، در در ویکھیا تھاوں تھائیا۔ بھڑی پرہ دی چلے کھئے نہ وچ رضا، رازق ریزق رحیم نظر کیسے نہ آئیا۔ دروہی سب دے سر تے کوکدی قضا، لاڑی موّت لے انگرّائیا۔ مینوں ایوں جاپدا چڑھدے لہندے سب نے چکھنا مزہ، جو مذاق کرے خلق خُدائیا۔ جس دی سمجھ سکے کھئے نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ پرہ نے سب دی بدل دینی طبع، طبیعت دا طیب نظر کھئے نہ آئیا۔ اُمت نبی رسول کہندے پائے اُف ربا، ربّی نور نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ جیٹھ کہے میرا دھرم دا بدل کے آگیا چکر، چکرورتی دینے بلائیا۔ دھرم دی دھار وچ رہن دیوان کھئے نہ فقر، فقرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد محمدیاں نال لگاؤنی ٹکر، ٹاکرا ویکھنا چائیں چائیا۔ چار یاری شرینی ونڈے گڑ شکر، شکرہ کرے بے پرواہیا۔ جس نے صدی چوڈھویں دا ورقہ پلٹنا پتر، پترکا دئے وکھائیا۔ جس نے بلاؤنے پٹھان لکھ ستر، بہتر نال وڈیائیا۔ کیسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ اپنی کار کھائیا۔ سارے بیٹھے کندھی اُتے پتن، ونجھ مہانا دس کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دبالا صدی چوڈھویں سب نوں آوے متھن، نام مدھانا کندھ اٹھائیا۔ کلجگ دی اتم کہانی کتھا آپے آوے کتھن، ستگر شبد شبد کرے شنوئیا۔ لیکھا جانے گوبند دھار پٹنے والا پائن، پت پریشور نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو کرو چھیتی، چھتردھاری نال ملائیا۔ اوہ ویکھو پُرکھ اکالا سب دا بنیا اکو بھیتی، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس نے مذہبان والی دات تھادے ذریعے مات ویچی، بولی پنج تت کرائیا۔ اُس نے اتم جوت پرگٹائی اُچیچی، اُچ اکم اتھاہ اپنا حکم

ورتائیا۔ سب نوں پاؤن والا پیچی، پیچیدہ اپنی کار کھائیا۔ اوہ ویکھو جوت نرالی تُوں نُوںانی بھیکھی، بھیکھدھاری بنیا دُھر دا ماہیا۔ جس دا اولٹرا اکو ویسی، ویس اولٹرا رہیا درڑائیا۔ جس نوں کھندے جگت جگت پردیسی، جگت چوڑی کھیل کھلائی۔ اُس نے سب دی میٹھی شیخی، مُلا شیخ مسائک رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دی خاطر گوہند دُلا رے کیتے بھٹی، بھینا گیا چڑھائیا۔ ماچھوواڑے دی سیج گیا لیٹی، ستھر یارڑا گیا ہنڈھائیا۔ اوہ کھیل کرے ایکنکار ایکی، اک اکلّا کار کھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے دُھر دی ٹیکھی، ٹکے مستک نام رمائیا۔ دین مذہب سب دی پوری کرے ٹھیکھی، ٹھیکا پچھلا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے میرا صاحب رنگ رنگیلا، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں بنے وسیلہ، وصل دیوے تُوں الایا۔ ست سچ بنا قبیلہ، قبل از کھوج کھوجائیا۔ جس نے بدل دینی تعلیم، گر اوتار پیغمبر طُلبے دینے پڑھائیا۔ حُکم دس کے اک عظیمیا، عالی جاہ کرے شنوائیا۔ ریتی رہن نہیں دینی کوئی قدیمیا، قدیم دا مالک اکو حُکم ورتائیا۔ جن بھگت کوئی پھرن نہیں دینا وانگ یتیاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں انت انت کر دینی ترمیمیا، حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے غمگینا، غم خوار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرُمکھ رہے نہ کھئے کھینہ، کوجھے کھلے گلے لگائیا۔ اکو مان دیوے سری بھگوان نر مدینا، استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ذرا کھیل تکھاو اُتے زمینا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں ہرجن ہونے ویرلا نکینہ، جو ناگرک دسے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے میری دُور دُور ڈنڈاوت، بندن بندنا سیس نوائیا۔ میرا صاحب صحیح سلامت، صاحب اک اکھوائیا۔ جس دا کلمہ نام نیامت، دیوے مان وڈیائیا۔ رُوح بُت جس دی امانت، عملان توں رست دئے کرائیا۔ شبدی دھار دے ضمانت، جگت جہان ہونے سہائیا۔ محمد کوک پکارے بھڑی صدی چوڈھویں انت انت آونی قیامت، قیامگاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نبی نبیاں نال کرنی بغاوت، رسؤل رسؤلاں نال ٹکرائیا۔ رحمت دی کرے نہ کھئے سخاوت، وست ست نہ کھئے ورتائیا۔ مینوں ایوں دسدا میرے پروردگار سانجھے یار انت میری اوہنوں اکو وار دینی دعوت، دعویدار رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا کلمہ دے نہ سکے ضمانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دا مالڪ بے پروا ٿيا۔ جيئن ڪه اُٺ ست رنگ مار لے جھاکي، سو ٻنڀيا لے انگڙا ٿيا۔ چوڏاڻ طبعا ٻهن دے تاڪي، طاقتور نظر ڪيے نه آيا۔ جگت ويڪھ لے بندے خاڪي، خالص روپ نه ڪيے درسائيا۔ سب دا منوآ ٻويا عاقي، عقل ٻڏهي نه ڪيے چٽڙا ٿيا۔ پر به دي منزل چڙھ ڪيے نه گھاڻي، گھاڻا دے تهاؤن تهاڻيا۔ نير ويڪھ لے تيرتھ اٺھ ساڻهي، گنگا گوداوري جمنا سُرستي رووے مارے دهاڻيا۔ مندر مسجد شُودوالے تگ لے ماڻهي، گرو دوارے اکھ ڪُھلا ٿيا۔ صاف دے نه ڪايا پنج تت پوتر ماڻي، ڪوڙي ڪريا نه ڪيے گواڻيا۔ نو ڪهنڊ دهرم دي رهي ڪوئي نه هاڻي، ٻٽوانا ٻٽ نه ڪيے چلا ٿيا۔ جھگڙا پے ڪيا ذات پاتي، آتم برهم نه ڪيے سمجھائيا۔ سب نوں ٻهليا ڪملا پاتي، گرتھان اُتے بيٺھ اِشٽ بنا ٿيا۔ ستگر شبد بناوے ڪيے نه ساقِي، جام پيالہ دُھر مُڪھ نه ڪيے چواڻيا۔ آتم پر ماتم جُڙيا ڪيسے نه ناتي، ناتوان هوئي لوڪا ٿيا۔ پر به دا ڪهيل تکنا اتفاقي، اتفاقي اپنا حُڪم ورتائيا۔ شبد ڪهنڊا برهمندا اڪو وڪهاوے لاڻهي، به ٻهو وچ درڙا ٿيا۔ شاه پاتشاھ شهنشاھ دُھر دے آسو مارے پلاڪي، سولاں ڪلياں آسن اڪ سُهائيا۔ جس دي ڪرشن لڪھ ڪے ڪيا پاتي، پترڪا اڪ درڙا ٿيا۔ سو ڪهيل ڪرے پُڪھ اِبناشي، هر ڪرتا اگم اتها ٿيا۔ چارون ڪنٺ هوني اندھيري راتي، رُڙي جگت نه ڪيے مهڪا ٿيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، سچ دا حُڪم اڪ ورتائيا۔ ڏنڊا ڪه ميں سو پُڪھ نرنجن بنايا مِيتا، مٽر بے پروا ٿيا۔ هر پُڪھ نرنجن جايا اڪ اتيتا، ترے گن توں باهر سو ٻيا ٿيا۔ ايڪنڪار تڪيا انڊيٺا، انڊيٺي ڪار ڪها ٿيا۔ آد نرنجن ويڪھيا ٺهانڊا سِيتا، ساٽڪ ست رهيا ورتائيا۔ اِبناشي ڪرتا تڪيا جس دي وڪھري ريتا، ريتوان اڪ هو آيا۔ سري بهگوان تڪيا جو آد جُگادي مِيتا، مٽر پيارا دُھردرگا ٿيا۔ پاربرهم تڪيا جو سچ دوار وسنيڪا، درگاه ساچي سو ٻيا ٿيا۔ ستگر شبد تڪيا جس نے جُگ جُگ بدلائي ريتا، ستجگ تريتا دوا پر پچھلا پنڊھ مڪا ٿيا۔ وشن برهما شو تڪيا جو گاؤن پر بهو دے گيتا، سنساري بهنڌاري سنگھاري اپني سيو ڪها ٿيا۔ جان ڪلجگ دھار دي آسا تڪي لڪھ چوراسي اندرون مارے چيڪاں، ساٽڪ ست نظر ڪيے نه آيا۔ بهيو جانے ڪيے نه جيو جي ڪا، جاگرت جوت نه ڪيے رُشنا ٿيا۔ جس پُڪھ اڪال دين ديال پروردگار سانجھ يار دياں ڪر دے ڪيے اُڏيڪا، اوتار پيغمبر گرو بهو ڪھتاں وچ آئے رکھائيا۔ سو سب دياں پيشين گوڻياں دياں ڪرے تصديقاں، شهادت شبد گرو ٻهگتا ٿيا۔ پچھليا ڪيتياں اُتے مار ڪے ليڪاں، لائن اگلي دئے وڪھائيا۔ نيرن نيرا آپ دے نزديڪا، دُور دُراڏا پنڊھ مڪا ٿيا۔ جس نوں ڪها

لاشریکا، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ اُس دے وچ حق دی اک توفیق، تحفہ نام والا دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک اگم اتھایا۔ جیٹھ کہے میں پھرنا چڑھدا لہندا، بھجنا چائیں چائیا۔ عیسیٰ محمد ویکھنا کھندا، موسیٰ رنگ رنگائیا۔ جگت جہان مندر ویکھنا ڈھندا، کوزا گڑھ رہن نہ پائیا۔ اوتار گڑ بھانا ویکھنا سہندا، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ لکھ چوراسی اکو گاہ ویکھنا گہندا، کوز کیریا پیس پساہیا۔ محمد اُہے ساہ ویکھیا لیندا، پائے اُف میری ڈھایا۔ صدی چودھویں کلمہ کلمے نال کھندا، نبی رسول ویکھن تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دھر مالک اک اکھوائیا۔ نور الہی نور چمکاوندا اے۔ اللہ اللہ روپ درساوندا اے۔ امام اماما ویس وٹاؤندا اے۔ نرگن نور جوت رشناؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلاؤندا اے۔ پاربرہم برہم سمجھاؤندا اے۔ تارا چند نیر وٹاؤندا اے۔ صدی چودھویں پنڈھ کون مکاؤندا اے۔ ستجگ سچ راہ تکاؤندا اے۔ کلجگ اپنی کل ورتاؤندا اے۔ دوہاں کھیل کون کراؤندا اے۔ جگت جہان ویکھ وکھاؤندا اے۔ بے پہچان ونڈ ونڈاؤندا اے۔ نوجوان حکم سناؤندا اے۔ شرع شیطان میٹ مٹاؤندا اے۔ دین مذہب کھنڈ کھنڈ کراؤندا اے۔ آتم برہم اک سمجھاؤندا اے۔ چم درستی ایشی دور کراؤندا اے۔ سم بھاؤنا اک پرگٹاؤندا اے۔ خوشی غمی دور کراؤندا اے۔ نرگن رچی نرگن نال جڑاؤندا اے۔ جن بھگتاں آتما کر کے سچی، سچ سنجم اک سمجھاؤندا اے۔ بھاگ لگا کے کایا بُتی، بُتخانے آپ وڈیاؤندا اے۔ ہرجن آتما رہے نہ ستی، سوئی سرتی شبد جگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناؤندا اے۔ سچ دا حکم اک سناؤندا اے۔ دین دیال دیا کماؤندا اے۔ بھيو اگمرا آپ کھلاؤندا اے۔ کلجگ کوزی کیریا ویکھ وکھاؤندا اے۔ ستجگ ساچا آپ جگاؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول دھول سہاؤندا اے۔ عرش فرش ویکھ وکھاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ پڑدا لاہندا اے۔ اندج جیرج اُتہج سیتج اپنی کار کماؤندا۔ تون میرا میں تیرا دس کے چھند، سوہنگ ست سروپ ساؤندا اے۔ آتم پر ماتم بخش کے اند، اند اند اک پرگٹاؤندا اے۔ امرت دھار ویا کے گنگ، سر سروور اک نہاؤندا اے۔ جن بھگتاں جگت دوارے نو لنگھ، دسم دواری سوہیا پاؤندا اے۔ جتھے نہ کوئی سورہ نہ کوئی چند، منڈل نور آپ رشناؤندا اے۔ آتم سیج سہا پلنگ، بن پاوا چول وڈیاؤندا اے۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماؤنگا۔ دین دیاں دیا کماؤنگا۔
 جن بھگت ہو رکھوال، سر اپنا ہتھ ٹکائیگا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال سپس نوائیگا۔ رائے دھرم پُچھ نہ سکے سوال،
 چترگپت اکھ نہ کھئے اٹھائیگا۔ وشن برہما شو خوشیاں وچ وجائے تال، تلواڑا اکو نام درسائیگا۔ جن بھگتاں پھل لگا کے آتم ڈال،
 پھلوڑی دھر دا نام مہکائیگا۔ بوٹا لا کے مات لوک وچ سنگھ پال، پالنا کر کے آپ وکھائیگا۔ جس دا کھیل ہونا برہمنڈاں کھنڈاں
 توں باہر وشال، وشیاں والی حد گوائیگا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دینی چال، چاروں کُنٹ حُکم سُنائیگا۔ گرمکھاں توڑ کے
 ترے گن جنجال، جاگرت جوت ڈگمگائیگا۔ راتی سُنیاں دے جاگدیاں سدا کرے سنہال، سمل بیٹھا ویکھ وکھائیگا۔ آپے پُچھے
 مُریداں حال، مُرشد ہو کے اپنی کار کماؤنگا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیگا۔ وساکھ کہے میں اُس پرہو نوں جھکاں، جس نوں جھک
 جھک سارے سپس نوائیا۔ میرا سمت شہنشاہی ست دا پینڈا مُکا، مُکمل دیاں درڑائیا۔ آگے پرہ دا جیٹھ دلارا اٹھا، اٹھ کے لئی
 انگڑائیا۔ اپنیاں دوویں کھول کے مُٹھاں، پنچے لے پھیلائییا۔ جے پُرکھ اکالے تٹھا، مہربان مہر نظر ٹکائییا۔ اپنا بھگت لکھا ربن نہ
 دیویں کیسے گٹھا، نو کھنڈ پرتھی وچوں لینا جگائیا۔ تیری دھاروں رہے نہ تٹا، تٹیاں لینا جڑائیا۔ ناتا پیار رہے نہ چھٹا، چھٹکی لو
 لینی لگائیا۔ کتے بھگتاں نوں پھیریں نہ وچ ترے کٹی والی گٹھا، ایڑا پنگل سُکھمن وچ بھوئییا۔ سہنسر دل کول لائیں کدے نہ رُچا،
 رچنا اپنی دینی وکھائییا۔ جس دا دوارا سب توں اچا، دسم دواہری پہلا قدم ٹکائییا۔ پھیر اُجل کر کے مُکھا، مہربان ہونا سہائییا۔
 تھر گھر تیری پڑھ پریم دی ٹکا، آتم پرما تم راگ الاییا۔ پھیر سچکھنڈ دوارے اپنی گودی لینا چُکا، بنا گود توں گود سہائییا۔ سدا
 سدا سد تیری دھار وچ رہے ستا، سویا بھگت نہ کھئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 صاحب سچ تیری سرنائییا۔ جیٹھ میں ساچی دیا کھاواں گا۔ جن بھگتاں کھیل کھلاواں گا۔ کایا کاجی ویکھ وکھاواں گا۔ اندھ
 اندھیری رات مٹاواں گا۔ سنجھ سویر اک وکھاواں گا۔ مہربان ہو کے اپنی مہر کھاواں گا۔ کلجگ کوڑ کر کے (ڈھیر)، بھانڈا
 بہرم بھو بھٹاواں گا۔ ناتا توڑ کے انڈج جیر، اُتہج سینج وچوں باہر کڈھاواں گا۔ لیکھا رہے لکھ چوڑاسی نہ گیڑ، گیڑا گیڑے

وچوں بدلاواں گا۔ اکو وار سب دا لیکھا دئے نییڑ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈاواں گا۔ نام دے چاڑھ کے اپنے بیڑ، بیڑا اپنے کندھ ٹکواں گا۔ آپ ہو ستگر شبد دلیر، دو جہاناں پندھ مُکواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی نظر اک اٹھاواں گا۔ جیٹھ، بھگت سُپیلے دیواں تار، تارنہار اک اکھوائیا۔ آتم پرما تم بن کے یار، یارانہ دُھر دا دیاں نبھائیا۔ تتاں اندر دے ادھار، بن تتاں ہوواں سہائیا۔ خادم ہو کے خدمتگار، جن بھگتاں سیو کھائیا۔ آتم برہم کر پیار، ایش جیو رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر ہو کے پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے کھیل کھلائیا۔ رتھوابی بن کے اگم اپار، الکھ آگوچر اپنی کار کھائیا۔ چوراسی وچوں کڈھ کے باہر، گپت ظاہر اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو گھر وکھاواں سچا دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے جھکدے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ کروڑ تینتیس سُرپت اند دُوروں دُوروں کرن نِمسکار، دُور دُراٹے تکن چائیں چائیا۔ جن بھگت سُپیلے اُس منزل پُچاواں جتھے زرگن نُوَر جوت اُجیار، جوتی جوت وچ ملائیا۔ اوتھے ناد شبد دُھن سارے ہو جان بھسار، سُنن سُناون والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ جیٹھ اوہ ویکھ پرہ دے سِت دُلا رے، گرمکھ سوہنے نظری آئیآ۔ جیہڑے رہنے نہیں مات کوارے، آتم پرما تم لینی پرنائیا۔ جنہاں نُوں وساؤنا سچکھنڈ دے سچ محل مینارے، جتھے اکو نُوَر جوت رُشنائیا۔ سُوَریہ چند نہ کھئے اُجیارے، منڈل منڈپ نہ ڈگمگائیا۔ اکو کھیل سچّی سرکارے، شہنشاہ اکو سوہا پائیا۔ جتھے پڑھنے پین نہ وید چارے، شاستر سِمرت اکھراں والی نہ کھئے ودیائیا۔ سوہاؤنت سوہا پائے ایکنکارے، اکل کل دھاری نظری آئیآ۔ جس دا زرگن جوت نُوَر نہکلنک اوتارے، کل کلکی بے پروا بیا۔ اوہ ویکھے وگسے پاوے سارے، مہاسار تھی آپ ہو آئیآ۔ اوہ تکی دوس آؤندا ستاراں ہاڑے، دو جہان ہاڑے کڈھن تهاؤں تھائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گر بنائے جگت دے لاڑے، لاڑی دھرم دھار پرنائیا۔ اُس نے چار کُنٹ ویکھنے آکھاڑے، کھنڈا کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ کھیل ہونا اپر اپارے، اپر پیر سوامی دئے سمجھائیا۔ محمد مشورہ کرنا نال چار یارے، چار یاری متا پکائیا۔ پھیر ویکھنے گوہند دے پنج پیارے، پنجم پنجم کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جیٹھ اوہ ویکھ ہاڑ مہینہ کر کر آؤندا پُھرتی، پُھرتیلا رُوپ وٹائیا۔ ستاراں ہاڑ نُوں جن بھگتو اکو کرنی سرتی، سرت پرہ

دے چرناں وچ ٹکائیا۔ ماجھے والیو تہاڈے ہتھ وچ پھڑیا ہووے لیکھ لیکھ کے تُرکی، تُرت اپنی کار کھائیا۔ دوا بے والیو آشا لیکھنی تیاں گتیاں اُتے محمدی، ساڈھے تین ہتھ لمبائیا۔ مالوے والیو لیکھ لیکھنا سرشتی جاندی زُڑھدی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جموں والیو تُساں لیکھ لیکھنا ویکھو کھیل پرہو چور دی، جو چوری لکھ چوراسی نالوں رہیا کھائیا۔ نال اک سو اک ہتھ لمبائی رکھنی سوتر دے ڈور دی، اک زیرو اک نال وڈیائیا۔ ماجھے والیو تُساں چھتری بناؤنی کھنبھ مور دی، مہرے پرہ دا نام لکھائیا۔ دوا بے والیو تہاڈے وچوں اگی گرمکھاں دی دھار ہونی دوڑ دی، بھجو واہو داہیا۔ مالوے والیو تُساں شکل بناؤنی براہمن گوڑ دی، مل سنگھ دا رُوپ لینا بدلائیا۔ جموں والیو تُساں لیکھ لیکھنا اگی گرمکھاں سانوں پیاس پرہو ملن اوڑ دی، اوڑک دھیان لگائیا۔ ماجھے والیو کھیل کرنی اگی گرمکھاں گھوڑ دوڑ دی، آسو تنگاں نال کھائیا۔ دوا بے والیو اک شکل بناؤنی جوہڑ دی، جل پرات وچ ٹکائیا۔ مالوے والیاں وست وکھاؤنی توڑ دی، کالیاں توڑیاں اکیاں بیہیاں سر ٹکائیا۔ جموں والیو تُساں گپ لیکھنی پھوہڑ دی، زور دی کھندے آؤنا ویکھو کھیل دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہو میرا لیکھا کرنا وڈا، وڈے دینی وڈیائیا۔ سب دے مستک تیرا تیر نشانہ ہووے گدا، گاڈ لیکھنا چائیں چائیا۔ جموں والیو پچھلا بھل نہیں جانا خالی ڈبا، لے کے آؤنا لال رنگ رنگائیا۔ ماجھے دوا بے مالوے اک اک نے پلو ہووے بدھا، تین گرمکھ لینے جگائیا۔ اوہناں دے ہتھ وچ پھڑیا ہووے گدھا، گداگر ان دا رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری بھگون والی لگی ہووے سبھا، بھگون ہو کے بھاگ سب دے دینے جگائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہرجیت سنگھ دے پتر نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جیٹھ کہے میرا جگت مہینہ، ماس دھر دا سوہیا پائیا۔ میرا کھیل تكدے وشن برہما شو تینا، تریلوکی دھار دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن آمینا، پریم وچ اپنا راگ سنائیا۔ جن بھگتاں انتر ٹھانڈا ہووے سینہ، سیتل امرت دھار وہائیا۔ ستگر شبد

کھیل اگٹا کینا، کرنی کرتے کار کھائیا۔ کرپا کیتی اُتے گُرمکھ سینگھ جینا، جو جیون سینگھ تیغ بہادر سیس لیا اُٹھائیا۔ کھیل ویکھ دانا پینا، داتا دانی دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میرا لہنا دینا باقی، ہر کرتا آپ چُکائیا۔ گُرسکھ تن توں تن مل گیا خاکی، مانو مانکھ مانس رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد بن گیا ساتھی، سکلا سنگ سنگ نبھائیا۔ پُرکھ اکال کرپا کرے کھلا پاتی، پت پریشور دیا کھائیا۔ دھرم دی دھار بخشے حیاتی، جیون جگت جگت چٹرائیا۔ مہربان مہر کرے آپ ابناشی، ابناشی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ جیٹھ کہے میرا لہنا دینا کوئن وچ سہنس، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ میرا لیکھا نال بھگت بھگوت، ساچا سنگ بنائیا۔ ہرجن تکار روپ ہنس، گُرمکھ نظری آئیا۔ جیون دا ناں ہووے ہرنس، ہرنس سینگھ سینگھ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہائے اپنا ہنس، سرنس اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کپور سینگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جیٹھ کہے ناردا ٹوں کیوں پھریں لکا، لقمہ ویکھ جگت لوکائیا۔ نارد جھٹ جیب چوں کڈھ کے رُقع، رُکاوٹ بنا دتا وکھائیا۔ میں چار جگ کدے نہیں ستا، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ میں تکن گیا چار یاری دا غصہ، یرانیاں وچ دھیان لگائیا۔ پیغمبران ویکھیا جسا، جو جسم جگت اکھوائیا۔ محمد دی لبان ویکھیاں مچھاں، جو دُنی دین کٹائیا۔ حقیقت دی دھار ویکھیا حُقہ، حُکم بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ اُمتی پینڈا مُکا، مُکمل دیاں سُنائیا۔ جس کارن کپور دا بازو ٹٹا، ٹٹیاں ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا تیر انیالا چُھٹا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پرہہ دا کھیل ویکھنا پُٹھا، پُٹھی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ جیٹھ کہے ناردا ٹوں کیتھے رہوں پھردا، پھرت پھرت پنڈھ مکائیا۔ نارد کہے میں راہ تکدا چر دا، پُورب دھیان لگائیا۔ کس بدھ کھیل ہووے میرے پر دا، پیا پریتم کھیل کھلائییا۔ حُکم سندیسہ دیوے گھر تھر دا، تھر گھر واسی

سوہا پائیا۔ میرا ہنچھو رہیا کِردا، نیتِ نیناں نیرِ وائیا۔ جگت گیڑا رہیا گِردا، گیڑے وچ لوکائیا۔ ہُن کھیل ویکھنا محمد موسیٰ
 کِس طرح بھڑدا، ٹگر اُمت نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ نارد کہے جیٹھ تُوں کیوں رہیا تپدا، تپش رہی جلائییا۔ کیوں نہیں اک اک دا نام چیدا، چپ کے دے سُنائیا۔ کیوں
 سنسار وکھ رُوپ ہویا سپ دا، مایا ڈسنی ڈسے تهاؤں تھائیا۔ کیوں بیڑا بھریا پپ دا، پتت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔ کیوں مان گیا ست
 دا، ست ست نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں سنتوکھ گیا دھیرج جت دا، جٹا جوٹ رہے گُرائیا۔ کیوں سنسار ونجارا ہویا کوڑ ہٹ دا،
 کوڑی کِریا ونج وکھائیا۔ تینوں پتہ نہیں تیرے وچ رُوپ دھریا پرہہ جٹ دا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جو پچھلے لیکھے کٹدا،
 کٹاکش اگلا نام رکھائیا۔ جھگڑا مٹے دویتی پھٹ دا، پھٹیاں اُتے سرب لٹائیا۔ پرکاش کرے لٹ لٹ دا، نور نورانہ نورِ الابیا۔ مالک
 ہو کے گھٹ گھٹ دا، ویکھ وکھانے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے نارد میں سچ دساں آج، سہج نال سُنائیا۔ بھگت بھگوان دا دھرم چلے سماج، بھگت بھگت نال مل کے
 وجے ودھائیا۔ استری پُرش دا جو ساجن دتا سماج، جوڑی جگت جہان جنائیا۔ جس کارن کپور نے مار ماری راج، راج راجان
 ویکھ وکھائیا۔ ایہ لہنا دینا گوہند باز، بازاں والا بھوئے سہائیا۔ پریم دی پریم وچ ماری آواز، آہ آہ وچوں پرگٹائیا۔ سچ سوامی دتی
 داد، دیاوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے
 میں دساں سچی بات، سہج نال سُنائیا۔ بھگت بھگت دا جڑے نات، نار کنت سوہا پائیا۔ اک دوجے دا دین سچا ساتھ،
 سکلا سنگ رکھائیا۔ ست دھرم دی ستجگ چلے گاتھ، گہر گمبھیر آپ پرگٹائیا۔ دھرم دی دھار اک دوجے نال دین آکھ، غصہ
 گلہ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھ گرمکھ کدے نہ ہویئے کھئے گُستاخ، گلہ جانے نہ کھئے رکھائیا۔ ایہ رام سینا دا واک، جو بن وچ گئے
 سُنائیا۔ ایہ کرشن دی سہنجنی رات، جو رادھا دتا جنائیا۔ حُکم سندیسہ دے کے ساکھیات، ست ست پرگٹائیا۔ جس ویلے
 کلجگ انت آوے پُکھ ابناش، ہر کرتا ڈھردرگابیا۔ جن بھگتاں منڈل پاوے راس، گوپی کابن کابن سمجھائیا۔ حاضر ہو کے
 آپ، اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں

آخیری دسن آیا بن کے داسی، داستان ستجگ دیاں جنائیا۔ مینوں حکم دتا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا ربیا سنائیا۔ دهرم دی
 دھار مُحبت دا کھیل تماشی، طمع جگت کوڑ لوکائیا۔ جو برجن پردیوں پرہ دا ہونے سواسی، ساہ ساہ رسنا گائیا۔ اُس دا اکو
 سدا ساتھی، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ جس کارن رام سنگھ نوں چڑھایا اُپر ایراپت ہاتھی، شبد سندھیے وچ جنائیا۔ کھانا پینا
 جگت ملی نہ داتی، گھر بار نظر کچھ نہ آئیا۔ اکو منزل دس کے واٹی، پندھ رہے نہ رائیا۔ جن بھکتو بھگوان دی دُھر دی واٹی،
 پیندا دتا سمجھائیا۔ استری مرد پرہ دے بھگت سب نے متی آکھی، بن اکھراں آکھ جنائیا۔ پچھلی پچھے دی بخش گستاخی،
 غصے گلے دتے گوائیا۔ نارد کہے میرا کھیل ست سچ دی راتی، رُٹری نال مہکائیا۔ میں ویکھے تن وجود خاکی، تنان کھوج کھوجائیا۔
 چھیاں گھراں دے چھ گرسکھ بن کے اک جماعتی، بھجے واہو داہیا۔ میں گھاؤندا ربیا لاٹھی، چاروں طرف بھوائیا۔ چڑھدا ربیا
 گھاٹی، منزل منزل قدم اٹھائیا۔ اکو نور دسیا اکو جوت جوت دا جاتی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ اکو کول نین اکو کلاپاتی، پت
 پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی سوگند راج نے کھادھی، قسم قسم نال سنائیا۔ اُس دی بھے وچ ڈر وچ چھن انتر اندر لگی
 سادھی، سماں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میری دروپت وانگ رکھ لاجی، لاج تیرے ہتھ وکھائیا۔ میرا نانا کپور نال جگت سماجی، آتما
 تیرا نور سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دے کے داتی، دیاوان ہویا سہائیا۔ اگے واسطے ہر سنگت سدا رہے جاگی، جاگرت جوت جوت
 رُشنائیا۔ کرودھ لگے کیسے نہ اگی، اگنی تت نہ کھنے جلائیا۔ گرمکھ گرسکھ دھن دھن دھن وڈے وڈے بھاگی، جنہاں دے بھاگ پرہ
 نے دتے بنائیا۔ انتر نام دے ہونے راگی، پرما تم آتم ڈھولا گائیا۔ جتھے کوئی نہیں سوال جوابی، جھگڑا دے نہ کوڑ لوکائیا۔ مُحبت
 نہیں عشق حقیقی تے مجازی، مزہ سب توں باہر چکھائیا۔ اوتھے شرکت شریکت شرع جگت دی کاہدی، قادر قدرت اکو نظری
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 جن بھگتاں پردے ربیا سادھی، سادھنا سچ دی ست جنائیا۔

☆ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ چیلہ سینگھ، گرچرن سینگھ، اجیت سینگھ، پرکاشو دیوی جموں، امرو دیوی، سورنو دیوی، لیلہ وتی، بتی، وتی، راج سینگھ ہم راز پُر، رام کور چھمب، سدرو دیوی دمانہ، جیون سینگھ امبا رائے، کرمو دیوی گھگریل، باز سینگھ مٹوا جموں شہر ☆

صدی چوڈھویں کہے میری آشا کرے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ بے پرواہی نورا الہ، عالمین تیری سرنائیا۔ نورا نورا نے حق خدا، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ پیغمبران لہنا پور رہیا کرا، حضرت حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب دی قبول کری دُعا، دو جہان تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں بخش کے سروپا، پگڑی سپس ٹکائیا۔ زرگن دھار ہو سہا، سہائتا کرے تهاؤں تھائیا۔ اٹھ کے تکه آدم باوا نال حوا، اماں امڑی روپ وٹائیا۔ کجے اکھ رہے اٹھا، نیتر نین نین بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں آئی ہاسی، ہس کے ہستاں کپٹاں دیاں سُنائیا۔ میں ویکھی تیری کھیل ابناشی، ابناشی کرتے بے پرواہیا۔ سندیسہ دیوے عیسیٰ جو چڑھیا پھاسی، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ محمد دی پکار کرے خواہشی، خالص حکم رہی سُنائیا۔ کلمہ کلمہ ویکھے انادی، ناد انادی رہیا درڑائیا۔ بھڑی بنا بھگتاں توں جگت جہان ہوئے بربادی، بدی دا لیکھا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پیغمبران دی انکڑیاں والی پوری ہوئے آبادی، لیکھا شرع نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں محمد دا تکیا اشارہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جو حکم سندیسہ دیوے ظاہرا، ظاہر ظہور حکم درڑائیا۔ فی کملیے اٹھ ویکھ کی جھگڑا پینا وچ قابرہ، کائنات راہ تکائیا۔ جس دا نو سو چرانوے میل دا ہونا دائرہ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے سکے کوئی نہ پھرہ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ شرع شرع نال کرے مشاعرہ، مشورہ کلمے والا سمجھائیا۔ جگت جہان سُنے کھئے نہ پھرہ، نادی دھن نہ کھئے شنوائیا۔ حکم دیوے گمبھیر گہرا، گہر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی کھول کے تاکی، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ دھر دا یار چڑھیا اُتے راکی، راکب ہویا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ورتے اتفاقی، اتفاقیہ اپنی کار کھائیا۔ جیو جہان خلق ویکھے اخلاقی، مخلوق

پھولے تھانوں تھانیا۔ چار یار تک بے اتفاقی، بفاق ویکھے خلق خُداِئیا۔ پردہ لاپوے حق محرابی، محبوب اگم اتھاپیا۔ لیکھا جانے پُن صوابی، سبھا تکے نۆر الہییا۔ جیو جہان ویکھے شرع کبابی، کعبیاں اندر پھول پھولائیا۔ آتم دھار تکے ربابی، رحمت اپنی سچ کماِئیا۔ سجن میت ویکھے احبابی، متر پیارے کھوج کھوجائیا۔ عشق حقیقی ویکھے مجازی، بھيو ابھیدا رہے نہ رائیا۔ شرع دا شرع نال پیار نہ ہووے امدادی، عملان تون باہر دین دنی رووے مارے دھائیا۔ کچھ لیکھا قاہرہ نال بغدادی، بگلگیر پلؤ جان چھڈائیا۔ موسیٰ کھیل کرے جوابی، عیسیٰ وچولا ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ایہ لہنا دینا نہیں کوئی کتابی، کتب خانیاں وچوں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ بدھی عقل نہ کھئے اُستادی، عالم علم نہ کھئے چٹرائیا۔ ڈھولا گیت کوئی نہیں راگی، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ دُھر دا حُکم حُکم الہی اہلادی، عالمین آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھے پگڑیاں نال ڈپئے، پرہہ دوہری کھیل کھلائییا۔ دروبی خُداے منسوخ کر دینے پٹے، پٹے والا لیکھا دئے چُکائیا۔ سب دی آبرؤ ملنی وچ خاک ماٹی والے گھئے، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ خوشیاں دین کوئی نہ ٹپے، ٹاپوآں والے روون مارن دھائیا۔ سب دے چیتھڑ ہونے پھئے، تن شنگار نہ کھئے وکھائیا۔ شاہ سلطاناں پردے ہونے تپے، تپیشتر ترپت نہ کھئے کرائیا۔ اکو کھیل کرنا اکھراں وچوں پپے، پارہم پرہہ اپنی کار بھگتائیا۔ لہنا دینا تکنا جگت جہان مدینے مکے، مقبریاں وچوں پیغمبراں آسا رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نۆر الہییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آیا ہلارا، انتشکرن لئی انگڑائیا۔ میں تکیا پرہہ دا سٹ دُلارا، سَتگر شبد بے پرواہیا۔ جیہڑا آد انت کوارا، چار جگ لاڑی نہ کھئے پرنائیا۔ لکھ چوراسی بنے سہارا، سہانک اکو سوہا پائیا۔ حُکمی حُکم کرے ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دئے ادھارا، ادر اندر ہونے سہائیا۔ نام کلمہ دئے پیارا، شبد شبدی ناد سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بنے لکھارا، اکھڑ اکھراں میل ملائییا۔ نرگن سرگن ہو کے کھیل کرے سنسارا، تت تتان نال ٹکرائیا۔ سو حُکم سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول رہیا درڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو انت کنارا، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ اُمت نیا دسے نہ کھئے سہارا، کلمہ چپو ونجھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لیکھا جانے پروردگارا، سانجھا یار ویس وٹائیا۔ جس نوں

سجدیاں وچ سب نے کیتی نمسکارا، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نیر نین اکھ لئی آگھاڑ، خوشیاں ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا تکیا دُھر دا لاڑ، نوجوانا مرد مردانہ نُور الاہیا۔ جس دا نُور اُتر پُورب پچھم دکھن پہاڑ، دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ جو جُگ چوڈھویں دیوے اُجاڑ، سَتجُگ تریتا دواپرکلجُگ اپنی کھیل کھلائی۔ میرا لیکھا جس نے لکھاؤنا ستاراں ہاڑ، ہاڑا میری اک دُہائیا۔ سمیں دا مالک سماں رہیا تاڑ، تاڑی جگت والی کھلائی۔ کوڑ کِریا دئے پچھاڑ، پچھم والے لئے اُٹھائیا۔ ممتا چبائے اپنی داڑھ، موہ وکار دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں پائے سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرگن نُور دئے دیدار، جوتی جاتا نظری آئی۔ لہنا دینا پورا کرے لیکھا سنگ محمد چار یار، یار یارانہ ویکھ وکھائیا۔ راہ تکے قُطب ستار، سطر، سطح بُلندی اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی ایکا ایک ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ گردت سنگھ، سنسار سنگھ، پُھمن سنگھ، بھاگ کور، شاہینی دیوی، بیبی جیتو، بنتی دیوی، گیان چند خیرووال، کھوجو رام، رولو رام، گیان سنگھ نواں چک، بھاگ سنگھ ملک کیمپ، پورن چند، بھاگ سنگھ، رسال سنگھ مناور، اندرون نکیاں، پرکاشو دیوی، طوطی دیوی،

پرناپ سنگھ، ایشر سنگھ، پرکاش سنگھ دڑ، جھنڈو رام جوڑیا، چھمب ضلع جموں ★

پگڑی کہے میں بھگتاں سیس بنی پگ، پگ پرہ دے سیس نوائیا۔ کِریا کرے سورا سرگ، سورپیر نُور الاہیا۔ کوڑ کِریا جس بُجھاؤنی آگ، ترے گن اتینا اپنی دیا کھائیا۔ ہرجن ہنس بناؤنے کگ، کاگ ہنس روپ وکھائیا۔ درشن دینا اپر شاہ رگ، رگھوپت اپنا پڑدا لاہیا۔ سچ دوار کراؤنا حج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ جگت جہان رکھنی پت لج، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

مان وڈیائی بخش کے جگ، جاگرت جوت جوت درسائیا۔ نام یدھان پیا کے مدھ، مدھر دُھن اک سُنائیا۔ ورن برن دی میٹ کے حد، حدود آتم برہم جنائیا۔ پچھلی کرنی کرم کانڈ دی کر کے ردّ، ککرم دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے میرا کھیل وچ سنسار، ہر سنساری آپ کرائیا۔ خوشیاں وچ تکن تیئی اوتار، رادھا کرشن وجے ودھائیا۔ مؤسیٰ عیسیٰ محمد خوشی وچ کرن دیدار، بن نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ گر دس ہو ہوشیار، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس نوں جھک کے کردے رہے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے سیس نوائیا۔ سو مالک خالق پروردگار، سانجھا یار اگم اتھایا۔ سب دے لہنے دینے رہیا وچار، جگ چوکڑی لیکھا جانے چائیں چائیا۔ ستجگ تربتا دواپروچھڑیاں دئے ادھار، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پگڑی کہے میں بھگتاں سیس سو بندڑی، کِرپا کری سری بھگوان۔ لیکھے لا کے کایا ماٹی وچوں جندڑی، زندگی زندگی وچوں ہوئی پروان۔ دُھر دی دھار بن بخشندڑی، بخشش کیتی نوجوان۔ آگے حالت ہووے کیسے نہ مندڑی، چوراسی وچ نہ کھئے بے حال۔ نیتر اکھ رہے نہ اندھڑی، لوچن نؤر بے مثال۔ انتر واسنا رہے نہ گندڑی، سُرتی شبد لئے سنہال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک مالک اک مہربان۔ پگڑی کہے میں ویکھاں چاروں کُنٹ، نرگن سرگن دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری وچ بیکنٹھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ پھیر ویکھیا کاک بھسند، جو دھیان دھیان وچوں جنائیا۔ جس دے کول نہیں کوئی جکیاسوآں دا جھنڈ، سرگن روپ نہ کھئے درسائیا۔ جس نے اشارہ کیتا ستگر چرن سروور کُنڈ، گہر گمبھیر جنائیا۔ جس دا دھیان دھریا کرشنا کابنا نین مؤند، مُکند منوہر لکھی نرائن نر ہر اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا رہیا ملائی۔ پگڑی کہے میں بھگتاں اندر تکان مستی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جنہاں دے گرہ پرہو دی ہستی، ہست کیت روپ درسائیا۔ نج نیتر ہویا درسی، درس دیدار بے پرواہیا۔ مالک بن کے عرشی، عرشی پریم ویس وٹائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھرتی، دھرتی دھرت لیکھے رہیا لگائیا۔ دو جہاناں بن کے یدھ پرتی، پت پرمیشور اپنی کار کھائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبراں بھوکھتاں والی ویکھے پرچی، پراچین دا لیکھا دئے چُکائیا۔ مندر مسجد

شودوالے مٹھ کھوجے چراگاہاں چرچیں، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا بھیو چکائیا۔ وشن برہما شو دی جانے عرضی، جو آرزو آد انت دتی درڑائیا۔ صدی چوڈھویں اتم پُرکھ اکالا دین دبالا پروردگار اپنی کرے مرضی، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں مہربان ہو کے بنے عرضی، غرض اکو اک درڑائیا۔ کلجگ اتم میٹے اندھیر گردی، دھرم دی دھار اک اُچائیا۔ جگت شرع رہن نہ دیوے فرضی، فضل اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملایا۔ پگڑی کہے میں پرہو دے پگ چماں، بن رسنا رس چکھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر گھناں، گھنن گھیرے ویکھاں کوڑ لوکائیا۔ من کلپنا کوڑی ویکھاں تما، جو طبع ضمیر گئی بدلائی۔ صدی چوڈھویں سمت شہنشاہی ست پرہ دا حکم ورتنا دن جمعہ، جمیعت جماعت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بقرعید والا رووے بلی ہویا دُبا، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کیسے سمجھ نہیں آئی الفیے دے وچ کیوں حرف لکھایا توں غناں، وا ہے دئے دُپائیا۔ کُل دا مالک ہو کے کنا، خالق مخلوق پردہ لاپے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت صوفی سنت فقیر بے نظیر کلجگ انت صدی چوڈھویں ست دا دئے نمونا، جگت ٹائش وچ نمودار آپ کرائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ گرانام سنگھ، سردار سنگھ، جگندر سنگھ، لچھمی دیوی، ہرینس کور سیڑ، لچھمی دیوی موسیٰ چگ، دیوی سنگھ، ہری سنگھ، پرکاش چند، ٹھاکر داس، جیتو دیوی، پریتو دیوی میلو چندر، دولت رام کوٹلی، ریناں رام کلھے، خزان سنگھ زبیر سنگھ پُرا، سیوا سنگھ، جاگیر سنگھ، بھگت سنگھ کیر پنڈ کرشنا دیوی برلا، شاہنی دیوی ماجرا، سنت سنگھ دیوان گڑھ، پنڈ سیڑ ضلع جموں

پگڑی کہے مینوں وشنو ربیا اکھ، وشو ویش دھیان لگائیا۔ اوہ تک پُرکھ ساکھیات، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس نے بھگت بناؤنے پارجات، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم جوڑے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائیا۔ انتر نرت میٹے اندھیری رات، نج نیتر لوچن نین کرے رُسنائیا۔ شبد اگمی سنائے بات، باطن پڑدا آپ چکائیا۔ چار ورن بنا کے اک جماعت، جملہ اکھ

اک سمجھائیا۔ دھرم دی دھار بخش اتفاق، اتفاقہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جگت جہان وچوں دے نجات، نج اپنا گھر درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے مینوں برہما کرے اشارہ، برہم توں پرے دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ کل کلکی اوتارا، اوتری اپنا ویس
 وٹائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، نرگن سرگن سارے سیس نوٹیا۔ اوہ لیکھا جانے سرب سنسارا، سنساری نیوں نیوں
 لاگے پائیا۔ جس دا نرگن نور جوت اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پرگٹ ہو دوجی وارا، دو جہاناں ویس وٹائیا۔ مالک خالق بن
 پروردگارا، سانجھا اپنا حکم سنائیا۔ جس دی یاد وچ بیتے جگ چارا، چارے بانی چارے کہانی کھیل کھلائییا۔ سو ویکھے وگسے
 پاوے سارا، ویکھنہارا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر داتا اگم اتھاپیا۔ پگڑی کہے
 مینوں شنکر رہیا دس، داستان پچھلی رہیا جنائیا۔ اٹھ ویکھ اپنی اکھ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ نرگن دھار ست سچ، سچ ست
 وچ سمائیا۔ جس بھاگ لگایا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ لوں لوں اندر رہیا رچ، ساڈھے تن کروڑ سوہا پائیا۔ روپ
 بنا کے پرمیشور پت، پرما تم آتم اپنی کھیل وکھائیا۔ جو سب دی جانے مت گت، جاننہار اک ہو آئییا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے
 رت، رتی رت اپنے وچ سمائیا۔ شبد اگئی مار کے سٹ، سوئی سرت لئی اٹھائیا۔ دو جہاناں آیا ٹپ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔
 وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ دا مالک بے پرواہیا۔ جس بھگت دوارا بنا کے اپنا مٹھ، مینارے دھرم دھار سہائیا۔ جوتی جوت جگا
 کے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ پگڑی
 کہے وشن برہما شو دسن اکٹھے، تے بیٹھے دھیان لگائیا۔ چار جگ دے لیکھے مٹن پٹے، پٹنے والا نال ملائییا۔ سب دے کرم کانڈ
 ہونے بٹیاں وچ بٹے، زیرو صفر نہ کھئے چٹرائیا۔ جیہڑے کلمے نام رٹے، رٹا جگت وچ کرائیا۔ جنہاں دے قاعدیاں قانوناں وچ
 کھادھے کئے وچھے، پنچھیاں کھل لہائیا۔ واسنا وچ پھرے تھے، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ اتم پینڈے سب دے تپے، ویلا وقت
 دئے گواہیا۔ جو صفتاں وچ اکھراں وچ سطران وچ کوٹن کوٹ پرہ دے نام چھپے، کاغذاں اُتے رنگ رنگائیا۔ اوہ صدی چوڈھویں
 انگیار وانگ تپے، دین دنی رہے جلائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ویکھنہارا سب دے کھتے، کھاتہ پھولے تھاون تھائیا۔ جس کارن گوبند

جیکار بُلایا فتح، فتح واپگرُو اک درڑائیا۔ اُس دے آگے مشورے رہنے نہیں متے، مت متاوتر دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ پگڑی کہے وشن برہما شو میرے ولّ رہے تگ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ اُٹھ ویکھ پرہو جن بھگتاں دیوے حق، حقیقت پچھلی پھول پھولائیا۔ واحد مالک ہو کے یک، یکطرفہ اپنی کار کھائیا۔ دھیرج سنتوکھ بخشے ست، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا برہم سمجھائیا۔ تتاں وچوں پچھان کے تت، تتو تت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے رت، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹائیا۔ کلجگ اتم رکھے پت، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ سب دی سانجھی کر کے مت، مٹر پیارا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ وشن برہما شو کہن پگڑی جن بھگتاں تگ بھاگ، بھاگاں بھری اکھ اُٹھائیا۔ جنہاں دے گرہ دھرم چراغ، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جسم اسم رہے نہ آگ، اگنی تت گوائیا۔ انت بخشے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دھرم دی دھار دے تیاگ، ترے گن اتنا ہوئے سہائیا۔ گُرمکھ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ پرگٹائیا۔ کِریا کرے مالک واحد، واہ واہ اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ وشن برہما شو کہن پگڑی اوہ تگ اپنے نال دُپٹے لیڑے، در سچ ملے وڈیائیا۔ اکو مان ہست کیڑے، کیٹ کیٹاں ہوئے سہائیا۔ دھرم دی دھار سب دے بٹھے بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ سوہنے سیس سہا کے چیرے، چری وچھنے لئے ملائیا۔ جن بھگتاں بدل آپ تقدیرے، تدبیر اپنی اک درسائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ کے ہیرے، امولک رتن لئے اُپجائیا۔ امرت دھار بخش کے نیرے، نرور ہوئے سہائیا۔ ہرجن ہر بھگت گُرمکھ گُرسکھ ہوئے نہ کھئے دلگیرے، چنتا غمی نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آتم پرما تم ناتا جوڑیا پاتشاہ وزیرے، در ساچے سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کھلائے دھیرے دھیرے، دھیرج دھرواس پُرکھ ابناش، جن بھگتاں آپ جگائیا۔

☆ ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ تیج بھان، شو سینگھ، گوڑھا رام، رام چند، امرودیوی، چرن داس، سوہا سینگھ، کیسری دیوی، پریم چند، سردار چند، گرا رام، کرشن لال، رویلا رام، بیلو رام، نانک چند، نندو رام، فقیر سینگھ، پیرا رام، گیان چند، ایشر داس، پنڈ سئی خرد ضلع جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے میرا وقت لنگھا، لنگھدی لنگھدی دیاں جنائیا۔ میری پھردی پھردی دیاں تھک گتیاں جنگھاں، بلہین دیاں سنائیا۔ میری نگاہ پئی اُتے گنگا، گنگوتری دھیان رکھائیا۔ جھٹ نارد بولیا کھیئے میرا ویکھ لے پنڈا ننگا، ننکی تگ جگت لوکائیا۔ ایمان ملے کیسے نہ منگا، دست وست نہ کھئے کرائیا۔ ملاً شیخ مسائک ربیا کھئے نہ چنگا، چند ستار دئے گواہیا۔ اوہ ویکھ شبدي دھار دا ست رنگا، رنگت سب دی ربیا بدلائیا۔ جس دا مالک سورا سربنگا، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس جھگڑا ویکھنا جگت جہان فرنگا، فارس توں پرے دھیان لگائیا۔ چار یاری نچاؤنی وانگ ملنگا، متہرا حکم ہتھ اٹھائیا۔ میرا بچن نہ تینوں لگے کڑنگھا، پریم نال ربیا سمجھائیا۔ میرا کھیل ویکھ اک ٹنگا، اک دھار ہو درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنا اٹھا کرایا پلنگا، پاوا چول روون مارن دھائیا۔ آگے پینڈا کریں پرہو نہ لمبا، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ کھیئے اوہ تگ محمد والا تبا، تنبور دھر دا ربیا وجائیا۔ الاہی نور دا ویکھ منبع، فرمانا آگم ربیا سنائیا۔ اُف بئے ایہ کھیل ہونا اچنبا، اچرج اپنی کل ورتائیا۔ جو وسے سطح اُتے بُلندا، بلندی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لیکھا جانے چوراسی برہم ہنگا، ہنگ برہم بے پرواہیا۔ جس نے شرع دا بہار لاہنا سب دے اُتوں کندھا، کندھی بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ ماٹو رہن دینا کوئی نہیں گندہ، گوداوری جمننا سُرسستی بیٹھی اکھ اٹھائیا۔ اُس دا امرت رس ویکھ ٹھنڈا، میگھ آگم ربیا برسائیا۔ نی میں آد دا لمی بودی والا پنڈا، دھوتی دھرم دی تن سہائیا۔ جگ جگ میرا کھیل ہووے برہمنڈا، وربھنڈاں ونڈ ونڈائیا۔ میں بھگت سنت جگت جہان کرایا پکھنڈا، بھیکھا دھاری روپ بنائیا۔ کھیئے اوہ تگ تیرا چھپدا جاندا تارا چندا، چاندنی چند نہ کھئے چمکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی کوئی سندیسہ دیندا بندہ، بندگی والا سوہا پائیا۔ نارد زور زور دی کبا، بنا تن تن وجود ربیا ہلائییا۔ نی میرا مالک اکو لکھی نرائن منوسر مُکندا، مُکمل دھیان درڑائیا۔ جس دے کول دھر کلمے دا اکو پھندا، پھاندی سب نوں ربیا پھسائیا۔ اوہدیاں ترے گن توں باہر گنڈھاں، جگت جہان نہ کھئے کھلائییا۔ میں اوسے دا

حُکمِ سندیسہ ونڈاں، سب نوں رہیا درڑائیا۔ جس نے ویس بدل کے بھیکھ دھار کے جو دا کھادھا منڈا، منڈلی دو جہان ویکھ وکھائیا۔ بھوگ لگا کے بھگت دوار دے گنڈھا، گنڈھ اگلی رہیا پوائیا۔ اُس دا نرویر روپ دا تند، تند ستار رہیا بلائیا۔ جس نے جگت جہان کیتا اندھا، نیربہن ہونی لوکائیا۔ نگاہ مار لے ویکھ گوہند والا کنگھا، اگی دندیاں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ یاد کر لے ڈرگا والا کھنڈا، اشٹبھج سنگھ آسوار رہی جنائیا۔ جس نے جگت جہان کرنا رنڈا، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں سُن صاحب دی داسی، داستان دیاں درڑائیا۔ کیوں عیسیٰ چڑھیا پھاسی، فیصلہ پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ کیوں محمد رکھی آسی، چوڈاں صد دھیان لگائیا۔ کیوں برتن تجائے پتل کانسی، ہانڈی کئی مائی والی سہائیا۔ کیوں ناتا توڑیا پھپی ماسی، چاچی تائی نال وڈیائیا۔ کیوں امرت لیا آبِ حیات، بنا چلیاں مکھ پوائیا۔ کیوں شرع بنی جماعتی، چار یاری سنگ رکھائیا۔ کیوں حُکم سُنایا کائناتی، کلمہ رسوُل نال وڈیائیا۔ کیوں راہ تکیا صدی چوڈھویں اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ نارد کہے آہ ویکھ مہربان دی اک پاتی، پترا دیاں وکھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں کاغذاتی، قلم شاہی نہ جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں میں پنڈت بڑا پُرانا، پُنہ پُنہ تینوں سیس نوائیا۔ میرا آد توں اکو گانا، گا گا جھٹ لنگھائیا۔ میں ویکھیا جگت جہانا، ستجگ تریتا دواپرکجگ کھیل کھلائییا۔ سب نے اکھراں والا دتا بیانا، گر اوتار پیغمبر صفتاں والی صفت صلاحیا۔ شرع دا گڈ نشانہ، نشا نے نشا نے وچوں بدلائیا۔ سدا رہیا نہیں اکو جہا زمانہ، زمیں زماں دئے گواہیا۔ اپنی دھوتی وچوں کڈھ کے وکھاواں تینوں اوہ پروانہ، جیہڑا پرم پُرکھ میرے ہتھ دتا پھڑائیا۔ جس وچ آتم برہم نظر آئے نہ کھئے بیگانہ، خُدا دیئے بیگے بے غم ہو جا تینوں دیاں سُنائیا۔ پرہ دا کھیل ویکھ شاہانہ، شہنشاہ کی اپنا حُکم ورتائیا۔ بھل جا پچھلیاں کلاماں، کلمہ سُن نور الہیا۔ جس نے کہا میرا آؤنا اماما، عملاں توں باہر نور الہیا۔ اُس دا وجے اک دمامہ، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جس نوں یاد کردے گئے کرشنا کابنا، گوپیاں والی راس رچائیا۔ جس دی آس رکھی سیتا راما، بنباساں وچ سوہا پائیا۔ سپت رکھی کرن دھیانا، بنا نیتاں نین اٹھائیا۔ نانک گوہند گایا گانا، گا گا شکر منائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پھر کے اپنا بانا، بان انیالا

تیر رہیا چلائی۔ سب دا بن کے جانی جانا، جانہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ نارد کہے نی اوہ تگ مالک قدیم کلمہ، قادر قدرت دھردرگابیا۔ جس نے تیرے انت محمد دی اُمت دینا صدمہ، صدقے واری گھولی گھول گھائی۔ کیوں پرہہ دا اقرار وعدہ نال ڈرگا اشٹہج جس نے سُنہہ سُنہہ سینا کھپائی اٹھاسی لکھ پدما، پد اپنا اک جنائی۔ جس دا لیکھ لکھایا کاہن کرشنا بانسی ونشی وچ یادواں، یادو بھیو چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائی۔ نارد کہے شکتی دھار ویکھ بھج اٹھ، اٹھ اٹھ تے چترائی۔ نو کھنڈ پرتھی اٹھ کے ٹٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ اُمت دی آشا دا کرنا اکٹھ، ستاراں ہاڑ تھت جنائی۔ نال موئی دا لیانا گٹ، ہتھیں پھڑنا چائیں چائیا۔ دو دھار نال دینا کٹ، کھنڈا کھڑگ نال چھائی۔ جوت جگے لٹ لٹ، پنج دیپک ہون سہائی۔ وچ ہون پنج پیل دے پت، پت پرمیشور اُپر نام لکھائی۔ جموں والے لیان سچ، سچ سچ نال کرمائی۔ صدی چوڈھویں پئی ہس، ہس ہس کے رہی سنائی۔ آگے ہور کچھ دس، نارد پڑدا دے اٹھائی۔ نارد اپنا منہ وٹ، پاسا لیا بدلایا۔ پہلوں میرے چرناں اُتے ڈھٹھ، پھیر آگے دیاں سنائی۔ صدی چوڈھویں کہا وے نارد میرا پچھلا ناتا جڑ گیا نال جٹ، میں پنڈت پاندھے دتے تجائی۔ نارد نیتر کھولیا جھٹ، اکھ لئی اٹھائی۔ اوہنوں نظر آیا سوریر سمرتھ، داتا دھردرگابیا۔ پھیر نیویں کر کے اکھ، اشارہ دتا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے نارد اک من لے بات، باطن دیاں جنائی۔ جس ویلے آوے ستاراں ہاڑ دی رات، زبڑی پرہہ دے نال مہکائی۔ مانجھے والیاں اٹھاں دی بنائی ہووے جماعت، سپس ضامن رنگ رنگائی۔ دوآبے والیاں اٹھاں کول ہووے کھات، کھاتہ بھرے دھردرگابیا۔ مالوے والے بیٹھے ہون اکنت، اٹھاں تتاں اندر دھیان لگائی۔ جموں والے اٹھ گرمکھ اُس دن ونڈنگے پرساد، سیوا سچ دھار کھائی۔ تیج بھان رکھنا یاد، یاداشت تیرے نال رکھائی۔ صدی چوڈھویں دی گولی بدل لے لباس، بستر پیلے رنگ رنگائی۔ مستک ٹکا جہدے پنج ہون بلاک، سوا انچ لمبائی چوڑھائی۔ مستک نو لڑیاں ہوون موتیاں ساتھ، نو رنگ نظری آئی۔ ڈھائی چیر وچ پاؤن راس، لڑی لڑی نال بندھائی۔ پنج پانی دے بھرے ہون گلاس، ہتھیلی سبھی اُتے سہائی۔ ایہہ کھیل پرہو ابناش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نارد کہے

صدی چوڈھویں شہاباش، شہابا شہابہ کے رہیا سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا واسطہ تیرے آگے باپ، جو پتا پڑکھ اکال اکھوائیا۔ اُس ویلے ناردا تُوں میرے نال مل کے سوہنگ سوہنگ جینا جاپ، نارد دا رُوپ گرنام سنگھ لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اشٹبھج کہے میری آسا نال اشٹابکر، رام راما دھیان لگائیا۔ ماجھے والیاں اٹھاں دے سر تے ہووے چہتر، چہتردھاری ویکھ وکھائیا۔ دوآبے والیاں لال رنگ دا سیس تے رکھنا پتر، پتر کاغذ رنگ رنگائیا۔ مالوے والیاں کجَل پاؤنا اٹھاں اکھن، سبجی اکھ وچ ٹیکائیا۔ جموں والیاں اٹھاں رُوپ دھرنا وانگ نٹن، سوانگی ہو کے سوانگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری گولی دے مُکھ وچ ہووے پھل گلاب، منٹ ڈھائی ڈھائی ٹیکائیا۔ کھبے ہتھ پھڑی ہووے رباب، ستار ست نال ملائیا۔ اگی وار پرہوؤ نوں کرے آداب، نو نو سیس جھکائیا۔ نارد اچی کوک سنائے آواز، پرہ تیری بے پرواہیا۔ گرمکھ سنگھ نے کہنا جن بھکتو بدل گیا سماج، سمگری پچھلی رہی نہ رائیا۔ ہر سنگت شور مچاؤنا دین دُنی جاؤ جاگ، نیترا اکھ اکھ کھلائیا۔ ساریاں اکو وار مارنی چانگ، زور بل نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پرہہ دا سُننا سنگیت، سنگلا دیپ وچ دھیان لگائیا۔ جن بھکتاں ویکھنی اک پریت، جو پریم وچ سمائیا۔ جھٹ نارد کہا کچھ تُوں وی یاد کر لے گیت، جیہڑا گڑھی چمکور گایا گوہند ماہیا۔ صدی چوڈھویں کہے رات دے باراں وجے پگڑی بدلن انگریز سنگھ رنجیت سنگھ تے سنگھ سرجیت، سرتی ستگر وچ ملائیا۔ ہر سنگت کرے تصدیق، شہادت اکو وار بھکتائیا۔ جن بھکتو بھکتاں دا نانا ٹھیک، آد جگاد نہ کھئے تڑائیا۔ نہ کوئی ہست نہ کوئی کیٹ، راج راجان اکو گڑھ وسائیا۔ اکا چاڑھ رنگ مچھ، پنج پیارے پیلے بستراں نال سہائیا۔ پنج درباری متھے اُتے مارن چٹی کالی لیک، لائن ساڈھے تِن اِنچ لمبائیا۔ لیکھاری پنج پنج ہار گل وچ پاؤن ٹھیک، ٹھاکر اپنا اک منائیا۔ ہر سنگت سوہنگ نشان لگاؤنا اُپر پیٹھ، پُشت پناہ دا مالک ہووے بے پرواہیا۔ سوہنگ مہر لگاؤنی اُپر جیہ، جہوا رسنا گن بنائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں دھرم دی دھار ہووے ترتیب، طریقہ اکو سمجھائیا۔ سب نے آسا رکھنی ہر کا نام لینا خرید، وپاری بن کے آؤنا چائیں چائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے ناردا میں ایتکیں حُکم سُننا چاہندی عجب، جیہڑا اچے تگ گراوتار پیغمبر پرہ کولوں سُنن کھے نہ پائیا۔ جس دی آسا رکھی انت سمیں فرید، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ اوہ لیکھا پُچھنا جیہڑا اکھڑ لیکھا نہیں وچ قرآن مجید، محمد نوں حُکم نال دتا ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے کھیل تگ اک ایکنکاری، اکل کل دھاری رہیا جنائیا۔ نیتر تگ شبد لیکھاری، پنج پنج پنج نال وڈیائیا۔ گرنتھ تگ جہنوں جھکنی سرشٹی ساری، سار شبد نال چٹرائیا۔ اوہ حاضر ہونے بھگت دوار وڈ درباری، در دربارے سوہا پائیا۔ پھیر کھیل ورتے اپر اپاری، اپرپر سوامی آپ جنائیا۔ صدی چوڈھویں آگے کلا ورتتی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ پُکھ اکالا دین دیا کوئی روپ نہیں مرد ناری، استری پُرش نہ ونڈ ونڈائیا۔ آد جگاد جگاد آد دا اک نراکاری، زرویر نور الاہیا۔ جس نے ستجگ دی ست کرنی اُساری، نیہ سچ والی رکھائیا۔ جن بھگتاں دی لیکھے لائے سیوا بھاری، بہار دواج رکھی دا لیکھا دئے چکائیا۔ جس نوں سب نے کرنی نمسکاری، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ نارد کہے میرا روپ ہووے سوا ہتھ لمی بودی ہووے سٹی ہووے پچھاری، ترسول ترے دھار متھ اُتے بنائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی بُلان اُتے لالی لائی ہووے گاڑھی، گڑھ گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دی دھار کرے پیاری، پیار مُحبت سچ روپ درسائیا۔

★ ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سنگھ، کلونت سنگھ، چن سنگھ، بھجن سنگھ، سرین سنگھ، انگریز سنگھ، وکیل سنگھ، بنسو دیوی اندر رام، دیوا سنگھ، دھرم کور بشن کور، چوہڑ سنگھ، چن سنگھ، دھرمو دیوی، پٹنوں رام، روشن لال، گردیئی، کِریال سنگھ، سنتو دیوی، کرم سنگھ، گرمکھ سنگھ، اجیت سنگھ، کرمو دیوی، پورن سنگھ، کھیمو دیوی، ویرو دیوی، بیلا سنگھ، سیوا سنگھ، بھائیاں دیوی، بنتی دیوی، منگل سنگھ، چنو دیوی، راجا سنگھ، بابو رام، چنو دیوی، پیاری دیوی، فرنگی رام، سائیں داس، انت رام، وکیل سنگھ، طوطی دیوی، پریمی دیوی پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★ نارد کہے مینوں ملیا نبی نوح، نوح نواں اُتے دھیان لگائیا۔ میرا چوڈاں وار تکیا اُس نے منہ، مکھ ویکھ نین اٹھائیا۔ پھیر

عُصَّ وِج پُچھدا تیرا کپڑا گرو، مُرشد کون منائیا۔ میں نگ مروڑ کے کہا جس دا حُکم ہونا شُرُوع، شرع دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دے حُکم اندر پیغمبر اولیا سب ترو، ترت اپنی کار کھائیا۔ اگلا حُکم کدے نہ مُڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے پیار وِج لکھ چوراسی آتم جُڑو، جوڑی پر ماتم آپ رکھائیا۔ جس دا منتر نام کلمہ اِکو پُھرو، فُر نے پچھلے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک ورتائیا۔ نارد کہے مینوں ندی نوح وکھائی نئی، نوکا بے پرواہیا۔ جس دے چاروں کُنٹ لکھیا اِکو سئیا، ساچن بے پرواہیا۔ چار جُگ دا لیکھا تکیا وہئیا، کھاتہ ودھاتا پھول پھولائیا۔ جان اُپر نگاہ ماری مینوں نظر آگیا گوبند والا ڈھئیا، جو ڈھونکا لا کے لئے انگڑائیا۔ بُلھے دی یاد آگئی جو کہندی تھئیا تھئیا، تھرتھراہٹ وِج دُہائیا۔ جھٹ روپ پرگٹیا اشٹبھج مئیا، انوپ دتا درسائیا۔ پھیر کاہن آگیا گوئیا، بنسری ناد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے مل گیا میلیاں وِچوں نوح، نوبت حق حق سُنائیا۔ آہ تگ بُت روچ، بُتخانیان باہر ربیا سمجھائیا۔ میں ویکھیا نور الاهی ہوہو، ہوکا حق حق سُنائیا۔ میرا خوشی ہویا لوں لوں، ساڈھے تِن کروڑ وِجی ودھائیا۔ انتر آواز آئی تون ہی تون، تون تون دا ڈھولا گائیا۔ اگون اشارہ ملیا ہوں ہوں ہوں، ہاں وِچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے مینوں بس کے کہا نوح نبی، نبی ال انسان دھیان لگائیا۔ انہاں دا دسے کھئے نہ طبی، طبیعت بدلی نہ کھئے لوکائیا۔ میری نوکا چڑھنے سبی، صفحہ سب دی دینی اُٹائیا۔ خُدا دا حُکم ملنا ابھی، اج سر ناؤ ربیا جنائیا۔ میں سیوا کرنی زبی، جبرائیل دئے گواہیا۔ اوہ تگ لے مُکدی جاندی چوڈھویں صدی، صدق رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے خُدا نے پچھلی کیتی کرنی ردی، ردے عمل وِچ اپنا کھیل کھلائیا۔ پرگٹ ہووے ظاہر زبی، جدید دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ جس دی دھار کسے نہ لہی، اوہ لبان دے اندر اپنا حُکم دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ نارد کہے نبی اوہ ویکھ مینوں پیندیاں ہاکاں، ڈھر دا حاکم ربیا سُنائیا۔ نگاہ مار لے میرے کاکا، پچو پچیاں وانگ درڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میرا تگ علاقہ، چاروں کُنٹ کھیل کھلائیا۔ سندیسہ سُن لے بنا پترکا پاتا، پتن تے بیٹھیاں دیاں جنائیا۔ میرا روپ آد جُگاد نہ کسے پچھاتا، پچھم

وچ پینی دُہائیا۔ نانا جُڑیا نہیں رہنا بھراتا، بھئی بھئی نال ٹکرائیا۔ پچھلیاں یاد کر لے باتاں، جو محمد عیسیٰ دتیاں سُنائیا۔ میریاں کوئی جھوٹھیاں نہیں ٹاکاں، دُھر دا حُکم اگم اتھاپیا۔ اوہ ویکھ کلمے دے پچھے سب دیاں مُک گئیاں واٹاں، اگلا پندھ رہیا نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں کھلا کر کے جھاٹا، مینڈھی سیس اتوں کھلائیآ۔ مینوں دسدی آ جوت اگئی لاٹا، نؤر نؤر وچوں رُسنائیا۔ جس نے اُٹیاں کیتیاں کھاٹاں، کھٹکا دو جہان وکھائیا۔ سب نؤں بھل جانا پچھلا پوجا پاٹھا، پاٹھک رہن کھئے نہ پائیا۔ بھڑی نظر نہ آئے گوہند والا باٹا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ برہوں روگ وچ میرے انتر پیندیاں تراٹاں، بوہڑی اُف کر سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نوح کہے ناردا میرا ویکھ لے وَجھ مہانا، مُحبّت وچ جنائیا۔ نارد کہہ سَجنا ایہہ قدیم دا پُرانا، اس دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اُٹھ ویکھ کھیل سِری بھگوانا، کی کرتا کار کھائیا۔ جوتی دھار پپر کے جامہ، ویس اولڑا آیا وٹائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا کرشنا راما، پیغمبران اُتے رحمت سچ کھائیا۔ اوبدا رُوپ انوپ شاہانہ، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میں سُنیا اُس دا گانا، جو گہر گمبھیر رہیا درڑائیا۔ جس آتم برہم برہم اپنا رُوپ پرگٹاؤنا، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا اکو چلہ تیر کمان اکو ہونے نشانہ، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ جس نے رُوپ انوپ درساؤنا زمیں اسمانا، دو جہاناں اپنی کل ورتائیا۔ تیرے میرے وینھدیاں بدل جانا زمانہ، تیری نئیا نوکا کم کھئے نہ آئیا۔ اُس نے کھئے نؤں لاؤن نہیں دینا بہانہ، پھڑ باہوں سارے لینے اُٹھائیا۔ نیو تہانوں گاؤنا پینا اُس دا ترانہ، جو تریا توں باہر رہیا درڑائیا۔ اوہ سُرپیر مرد مردانہ، مددگار سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ آہ ویکھ میرے کول لیکھ جو لیکھ کے گیا دس دسمیس اُس دا رُوپ ہونا سِری بھگوانا، وشن وشنو دھار وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے نبی جی کی دساں، داستان کی درڑائیا۔ میں کھیل ویکھ کے ہساں، ہستی تکان بے پرواہیا۔ جس دا وقت آیا مسان، جس مسل دینی سرب لوکائیا۔ جس دا رُوپ نہیں کوئی باہواں لٹاں، سر دھڑ نہ کھئے جنائیا۔ اُس نے سب دیاں رکھنیاں پٹاں، پت پریشور بے پرواہیا۔ حُکم وچ فرق نہ رکھے رتا، رتی رتی بھیو نہ کھئے جنائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا نانک تپا، تپدیاں پردیاں وچ سُنائیا۔ اُس نے کوڑ دی میٹ دینی صفحہ، ملیچھاں ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ اوبدے کولوں جے کھٹیا جاندا ای ضرور کھٹ لئیں کوئی نفع، نقصان آگے ہونے نہ

رائیا۔ اوہدے حُکم نُون سمجھیں کدے نہ ہووے خفا، غُصّے وچ کدے نہ آئیا۔ بنا اکھراں تون دُھر دا بدل کے ویکھ لے صفحہ، جتھے الفیے نہ کھئے چٹرائیا۔ جسے پچھلی کیتی ساری کرنی رفع، رفتہ رفتہ لیکھا سب دا دئے چُکائیا۔ اُس دا اِکو حُکم اِکو لگنی دفعہ، جس وچ ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ میں تینوں پہلوں دس دتا پتہ، پت پرمیشور حُکم سُنائیا۔ جس دا لیکھا چُونکہ چُنانچہ نہیں کہ البتہ، علم عالماں والی نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ نبی کہے ناردا میری تگ لے کِشتی، جو کِشت کِشتوار جنائیا۔ میرا محبوب تگ لے بہشتی، جس دی بحث وچ خلق خُدائیا۔ ناردا کہا ذرا اپنی کھول لے درِشٹی، درِشٹی وچوں درِشٹی پڑدا لاپیا۔ تیری نیکی جیہی نیا وچ کدے چڑھ سکے نہ ساری سرِشٹی، سریشٹ کم نہ کھئے کرائیا۔ محمد مؤسی عیسیٰ دے لیکھ ویکھ لیکھتی، جو لیکھ کے دُھردرگاہی دتا پھڑائیا۔ تہانوں وڈیائی دتی صرف اک اک دی، تِن تِن تون باہر سکے نہ کھئے پچائیا۔ مینوں وکھا نشانی تیرے کول کِس کِس دی، کِس دی قسمت دئے بدلایا۔ جے تیری دھار پتھر اٹّ دی، مسجداں وچ مسلے حل کرائیا۔ اوہ ویکھ محمد دی آسا پٹدی، بن نیناں نیر وہائیا۔ کلمے والیاں سُر ت کِسے نہ ٹیکدی، ٹیک ٹیکی وچ نظر کچھ نہ آئیا۔ مُحَبّت رہنی نہیں چار یاری مت دی، مترا تینوں دیاں درڑائیا۔ ہُن کھیل ورتتی اِکو پرمیشور پت دی، جو پرتپالک ہووے خلق خُدائیا۔ اوہنے کلیش میٹنی نت دی، نرگن ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ناردا کہے نبی جی مینوں حُکم آیا شتابی، شرع تون باہر سُنائیا۔ سجدہ کر آدابی، رعب نال سیس جھکائیا۔ تہاڈا لیکھ عربی اُردو دا بدل جانا وچ پنجابی، پنجہ نانک والا دئے گواہیا۔ شرع رہن نہیں دینی کتابی، کُتب خانیاں دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ملکیت رہنی نہیں کوئی اراضی، منسوخ ہونی خلق خُدائیا۔ کچھ یاد لیکھا رکھنا کھیل ماضی، حقیقت حال والی درڑائیا۔ کلمے دا رہنا کوئی نہیں قاضی، قضا سب دے اُتے چھائیا۔ اک خُدا نُون کر لُو راضی، رضا وچ چلنا چائیں چائیا۔ کتے بنے نہ رہو پچھلے نمازی، روزیاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ ہُن سب دی اُلن والی بازی، بازاں والا دئے دُہائیا۔ کیسے نُون خط خطوط گھلنا نہیں جواہی، جواب طلبی لے کرائیا۔ دوویں چھڈ دیو عشق حقیقی تے مجازی، مزہ چکھو بے پرواہیا۔ جتھے نور نہیں آفتابی، چند چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اِکو پریم مُحَبّت دی تکنی آزادی، شرع زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔

جھگڑا رہنا نہیں کوئی سماجی، سماں سب دا دئے گواہیا۔ جیہڑا مالک آد انت دا آدی، انت اک اک اکھوایا۔ اُس نے ویکھنے جگت جہان اپرادھی، دوتی دُشت پھول پھولایا۔ اوس دا حکم نام کھنڈا فولادی، فلاسفر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دے کول برہمنڈاں کھنڈاں دی آبادی، چوڈاں طبق دھیان رکھایا۔ اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ حسابی، اسم دا مالک اک اکھوایا۔ جس نوں حضرتان کہا حضورے جنابی، جنابے اعلیٰ اک اکھوایا۔ جسدا نورے چشم ہو کے جگے جگت مہتابی، محراب تن وجود والی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نوح کہا میں وی سُنیا حکم باقاعدہ، باقاعدگی وچ جنایا۔ سب دا پورا ہویا معاہدہ، مبارک وچ سیس نواٹیا۔ آگے ہونا نہیں کسے علیحدہ، وکھری کار نہ کھئے کماٹیا۔ میرا مالک لے جائزہ، لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ میرا وہن جیہڑا نے دا، تو تو نال وڈیایا۔ نارد کہا ایہہ نگا جہا کھیل ہاں ہوں ہے دا، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ اندروں جھگڑا مکا دے میں دا، میں منسا رہے نہ رائیا۔ ایہہ جگت جہان کھیل لے دا، سدا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب ورسہ بنیا نہیں کسے بیہ دا، سدا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن اکو جیکارا ہونا آتما پرماتما دی جے دا، جے جیکار کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے مینوں پچھوں وچدا دھگا، زور نال سنایا۔ چیتا بھل جانا مکہ، مدینے کعبیاں اکھ نہ کھئے اٹھایا۔ اج وعدہ کر لے پگا، رسول رسولاں نال ہتھ ملاٹیا۔ جس بیڑے تے شرع دا لگدا ٹکا، اُس اُتے چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں نے کھادھا وچھا کٹا، کٹاکش لگے تھاوں تھائیا۔ آہ ویکھ لے صدی چوڈھویں دا آخری پٹا، لیکھ لکھیا بے پرواہیا۔ سب دا چیتھڑ ہونا پھٹا، تن پوشاک نہ کھئے سہایا۔ کلمے دا کلمے نال پینا رٹا، رٹین نال اپنا کم کرائیا۔ شرع وچ شرع ہونی بٹا، زیرو صفر نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سچ سندیسہ سُن لے آگئی بات، پردے وچ سنایا۔ جس ویلے ستاراں ہاڑ دی آوے رات، رٹری رُت نال مہکایا۔ نبی نوح نوں اپنی حاضر کرنی ذات، ذات ذات وچ رکھایا۔ نالے بیان کریں کس بدھ سرشٹی ہونی وفات، وفادار کون اکھوایا۔ نال لے کے آؤنی قلماں والی دوات، لیکھا سب دا دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ست سچ دی کار کماٹیا۔ نوح کہے میری کتھے ہووے بیڑی، بیڑا کون پار کرائیا۔ نارد کہا

بھگت دوارے آویں ریڑھی، دھگا لاواں چائیں چائیا۔ پھیر آسا دسیں جیہڑی، زیر زیر فرق رہے نہ رائیا۔ پر یاد کر لے سب دی جڑ جانی اُکھیڑی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ نبی کہا میں لے کے آواں اپنی دھار، دھار دھار نال رلائیآ۔ جگت آسا کر کے پار، پار کنارہ ویکھ وکھائیآ۔ جتھے اکو پروردگار، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اُس دوارے بناں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیآ۔ حُکمی حُکم دا بن کے تابعدار، تابعداری وچ سیس نوئیآ۔ اپنی نئیآ کر کے ظاہر، ظاہر ظہور آگے ٹکائیآ۔ کی حُکم سچّی سرکار، آگے اگلی منگ منگائیآ۔ ایہہ کھیل ورتنی جگت تھت ستاراں ہار، شہنشاہی سمت سمت ست نال وڈیائیآ۔ اُس ویلے رات دے ساڈھے باراں چوڈاں گرمکھاں چوڈاں راوند چلاؤنے کار کار، نگاہ زمین آسمان اُپر اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا قرضہ مقروض ہو کے دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔

☆ ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ سنت رام، پریم سنگھ جاڑ، پیاری دیوی بدی پُر پنڈ گوکلے چگ ضلع جموں ☆

☆ ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ سنت رام، پریم سنگھ جاڑ، پیاری دیوی بدی پُر پنڈ گوکلے چگ ضلع جموں ☆
 صدی چوڈھویں کہے میں بھجی دؤڑی، نرگن دھار واہو داہیا۔ چوڈاں طبقات لا کے ویکھی پوڑی، ڈنڈے ڈنڈے پنڈھ مکائیآ۔ دروہی محمد ویکھیا کردا بہڑی بہڑی، کوک کوک سنائیآ۔ میری اُمت ویل ہو گئی کوڑی، آب حیات رس نہ کھئے بھرائیا۔ وُضو کردے وچوں جوہڑیں، جلدھار نہ کھئے سمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا چڑھ کے دُھر دے ڈنڈے، ڈورُو ڈنک ڈنک وجائیآ۔ چار یاری ویکھی اتم کنڈھے، کنڈھی بیٹھے اکھ کھلائیآ۔ محمد تکیا ویکھے خاکی بندے، بندگی والے پھول پھولائیآ۔ میرے چوڈاں سو سال ایویں لنگھے، لنگھدیاں دیر لگی نہ رائیا۔ مُلا شیخ مسائک ہو گئے گندے، نورے چشم نور نہ کھئے رُشنائیآ۔ سب دے پاٹے ہوئے تھے، پردہ پُشت پناہ نہ کھئے وکھائیآ۔ تن وجود دسن نہ رنگے، داہڑی رتھی دئے گواہیا۔ بہڑی ٹٹی مائل نہ گنڈھے، گنڈھنہار نہ کھئے اکھوائیا۔ جس دی دھار حسن حسین شہادت دے گئے بنا پانی ٹھنڈے، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اوہ مُسافر بن گئے لمبے، قدیم دا اپنا آسن لائیآ۔

دروہی خُدا دی یامینِ عالمین مگہ مدینہ کہے، کعبے رہے کُرائیا۔ سب دے لیکھ دُھردرگاہی سچکھنڈ دوارے ٹنگے، بن اکھراں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چڑھ کے اُپر چوٹی، چوٹی ہو کے دھیان لگائیا۔ میں سب دی آسا تکی کھوٹی، کھوٹے کھرے رُپ نہ کھئے بدلایا۔ خُدا دا نام ویچدے کارن روٹی، مذہباں وچ پئی دُہائیا۔ اکھراں والی پوتھی ہو گئی تھوتھی، کلمہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ رُولا پیا چوڈاں طبق چوڈاں لوکی، پرلوک ویکھن تھاوں تھائیا۔ مینوں یاد آ گیا کی سندیسہ دے کے گیا رُوداس چمارا موچی، سہج نال درڑائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے انت کیسے نہیں سمجھنی پرہ دی اگئی سوچ سوچی، سمجھ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ اُمت دی محمد دے ہتھوں کھسنی روزی، رازق رِزق رحیم اپنا حُکم ورتائیا۔ تیری آشا ہونی کوچھی، کھلیئے تینوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اُتے چڑھ کے تکیا نال غور، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا آد انت سب دا شوہر، چھوہر بانکا نُر الاہیا۔ جس نے اپنا وکھاؤنا جوہر، جابر جبر اپنی کھیل کھلائی۔ دین دُنی دے بدل دینے تور، طبقات سبقاں پردہ دئے اُٹھائیا۔ جس دے ہتھ وچ سب دی ڈور، ڈورُ ڈنکا اک کرے شنوائیا۔ اوہ سے نوں سب نے کہا براہمن گوڑ، وید ویاسا دئے گواہیا۔ جہدا آد انت ست سرُپ نواں نکور، نکا وڈا نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نُر الاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا نُر الاہ پروردگار، الاہی نُر نظری آیا۔ اُس حُکم سندیسہ دتا اگم اپار، سندیسہ اک سنائیا۔ اوہ تگ محمدی یار، یرانے سارے رہے ٹڑائیا۔ کیسے دا کیسے اُتے رہیا نہیں کوئی اعتبار، بے اعتباری ہوئی خلق خُدائیا۔ موسیٰ عیسیٰ نین رہے اگھاڑ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کون سرشٹ سبائی چبائے اپنی داڑھ، داڑھاں ہیٹھ دہائیا۔ موسیٰ کہا عیسیٰ جس نے تینوں پھاسی دتا چاڑھ، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ اوہ کھیل کرے سچی سرکار، امام اماما نُر الاہیا۔ جس نوں سجدے کر کر جھکدے رہے وچ سنسار، حدیثاں وچ صفی راگ الاہیا۔ اوہ مالک خالق ہویا ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں کھندے آئے استغفار، غفلت سب دی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نیوں کے کیتا سجدہ، بن

سیس سیس جھکائیا۔ پرہو محمد تیرا بردا، باندی ہو کے دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ کلمہ پڑھدا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ تیری منزل چڑھدا، چوڈاں طبق بھجے واپو داہیا۔ نگاہ زمیں اسمان کردا، کردار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل ہونا میرے گھر دا، گرہ پڑا رہیا چُکائیا۔ جو لیکھا پروردگار سانجھے یار دا، سو یارانہ توڑ دئے نبھائیا۔ میرا مقروض دا قرضہ صدی چوڈھویں آپ اتار دا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں سنتاں نرگن دھار کاج سواردا، سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا کھیل آد جُگاد جُگ چوڑی آر پار دا، دو جہاناں مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا روپ انوپ سچّی سرکار دا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے گرمکھ ساچے دھر دے پھل، پھلواڑی پرہ لوک مات مہکائیا۔ جن بھگت روپ بنا کے اپنی گل، گل مالک ہوئے سہائیا۔ جنم جنم دی کرم دی بخشے پھل، اہل دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں دے برابر نہیں کوئی تل، سمع روپ نہ کھئے درسائیا۔ اوہ بھگت دوار دے گلشن دا گل، مہک پریم والی مہکائیا۔ کلجگ مایا وچ جان نہ زل، موہ ممتائے تجائیا۔ ناتا جوڑ کے نال صلح گل، سچ دی ساچی کار کھائیا۔ لنگر کھا کے اکو چلھ، پریم پریتی وچ جھٹ لنگھائیا۔ سچ دا بوٹا کدے جاوے نہ ہل، پت ٹہنی پھل پھل آپ لگائیا۔ جن بھگتاں دیپک ہووے کدے نہ گل، نور جوت جوت زشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت سہنجے پھول، ہر کرتا آپ مہکائیا۔ جنہاں دا مالک اک کنتوبل، سچکھنڈ نواسی نظری آئیا۔ جو دھرم دی دھار دسے اصول، اصلیت اپنی اک درڑائیا۔ پریم پریتی بخش معقول، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ چرن چرنو دک دے کے دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جنہاں دا لیکھا کرے نہ کھئے وصول، رائے دھرم نہ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے پھلاں وانگ جاؤ مہک، خوشبو پریم والی پرگٹائیا۔ دھرم دوارے بنو لائق، ہرجن اپنا روپ بدلایا۔ دھر دا مالک تکو

نائک، نر نرائن نؤر الہیہا۔ جس دی اوتاراں پیغمبران مئی ہدایت، گرو گُردیو سیس نوائیا۔ کلمے دی منظور کیتی شریعت، شرع
 وچ سیس جھکائیا۔ سو سچ وست بھگتاں کرے عنایت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جنم کرم لیکھے لائے نال رعایت، روایت اپنی آپ
 بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے دھر دے
 پُھل بن جاؤ چنگے، کوڑی کریا دینی کڈھائیا۔ بھگت بھگتاں نال کرن نہ دنکے، غصہ گلہ نہ کھئے جنائیا۔ پچھلے ویلے سب دے لنگھے،
 آگے اپنا حکم سنائیا۔ نسیں بندیاں ورگے نہیں بندے، بنا بندگی توں بندگی والے دتے پرگٹائیا۔ تہاڈا کھیل ویکھ کے رائے دھرم
 چترگیت کہے، لاڑی مؤت اکھ دباٹیا۔ جنہاں دے پینڈے آگے رہے نہیں لمبے، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ کھیل تکنے پر بھو سندے،
 جو سندھیا سرگھی اپنا رنگ وکھائیا۔ جو ستگر دوار کرنی کیرت دے کردے دھندے، دوس زین کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ہرجن ساچا دھرم دا ہیرا، دھرم دھار
 وچ سمائیا۔ جنہاں دے سرتے پر بھ نے بٹھنا چیرا، چری وچھنے لئے ملائیا۔ اوہ اک دو جے نؤں سدا سمجھن بھین بھائی ویرا، پریم
 مُحبت وچ بُلایا۔ گرمکھ کلجگ وشٹا والا بنے کھئے نہ کیڑا، ہنس روپ لینا بدلائیا۔ ست سچ دا مارگ نہیں کوئی بھیرا، بھیرا
 گلی نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتو اج توں سارے بٹھ لو بیڑا، اپنا بہار آپے لو اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پُھل کہن اسیں بھگتاں اتے لاؤنی برکھا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ گرسکھو یاد کر لو
 سکھ نؤں سکھ ترسدا مر گیا وچ سرسا، سکھ نال سکھ سکیا نہ کھئے ملائیا۔ اُس نؤں کوئی بھتا نہیں بیتیا عرصہ، تھوڑا سماں رہیا
 جنائیا۔ ہن وی تہاڈے اتے پین والا پرچہ، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے وچ یندیا والی ہووے کدے نہ چرچا،
 جو نندک ہووے اُس نؤں باہر کڈھ کے دیو وکھائیا۔ کیوں تہاڈا مالک والی عرشا، عرشی پریم نؤر الہیہا۔ جس دا سمت
 شہنشاہی ست دا برسا، جن بھگتو گھر گھر گرمکھاں برسی رہیا منائیا۔ بھگت دوارا دھام آگتا اُپر دھرتا، دھرنی دھرت دھول
 وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ پُھل کہن ساڈی ویکھو
 بہار، خوشیاں وچ جنائیا۔ جن بھگتو بھگتاں نال کرنا پیار، مُحبت مُحبت وچوں پرگٹائیا۔ اکو گھر اکو تہاڈا گھر بار، اکو گرہ

نظری آئیا۔ اکو مالک اکو اگم ایکنکار، اک اگلا اگم اتھاپیا۔ اکو دے تسیں ست دُلا، پتا پُرکھ اکال اک اکھوئیا۔ آگے نوں
 جھگرے چھڈ دیو سنسار، جھگریاں وچ ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اندروں ہووے نہ کھڈے دکھیار، خوشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کیوں
 تسیں وسدے اُس پرہو دے دربار، جتھے پنج درباری دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھل کھن ساڈی پنے پنے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پرہ نے کھیل کرنا پر اپار، اپرمپر
 سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ پہلی ہاڑ نوں ہر سنگت نوں کرے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ شبد دیوے جے تسیں نہیں چھڈ
 سکدے ہنکار، میں نانا ہو کے سیو کھائیا۔ پھیر تسیں پرہو دے بنیو سکدار، سر ہوئے والا تاج ٹکائیا۔ ستگر چاکر بنے ہووے
 خدمتگار، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔
 پھل کھن ستگر شبد کیتا کھیل اپار، اپرمپر دے درڑائیا۔ تیرے در کیوں پھرے کوڑ ہنکار، بھجے واہو داہیا۔ کیوں ہویا دھواں
 دھار، ست جوت نہ کھڈے رُشنائیا۔ کیوں منوا ہویا آوار، بندھن بندھ نہ کھڈے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہے سب نے اکو لڑ پھڑنا، اکو راہ تکائیا۔ اکو منزل چڑھنا، اکو گھر وجے
 ودھائیا۔ پنجاں درباریاں وچوں گدرشن نے ستاراں دن سوا گھنٹہ بھگت دوار وچ دھر دا حکم پڑھنا، وقت چار پنج سہائیا۔
 ہرجن پریم وچ اک دو جے نوں ورننا، ناتا مُحبّت والا رکھائیا۔ اکو صاحب دی پڑنا سرنا، دوجی اوٹ نہ کھڈے تکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جو ہر بھگت دوار سیو کھاؤندے
 سکھ، سکھیا دھر دی لین اپنائیا۔ اوہناں ستگر دھار مستک لینی لکھ، ہاڑ ستاراں ونڈ ونڈائیا۔ پنجاں لکھاریاں بہنا اُتے اک
 اک اٹ، اٹ رواداس چارے والی راہ تکائیا۔ پھیر ڈوری اکو اُتے دینی سٹ، جو کرتا دھردر گاہیا۔ اک اک اپنی جیب وچ لکھ
 کے پاؤنی چٹ، چیتن چیتن روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے ستاراں ہاڑ کھیل تگن گن گندھرب، سُرپت راجا اندر کتر پچھپ دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں دی
 گولی نال مل کے گیت گاؤنا دوندر، ٹونبی تند ستار ہلائی۔ گدرشن دا روپ بنیا ہووے جوں شہزادی سندن، لباس سندنھیان

والا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پنجاں لیکھاریاں دے مستک وچ ہون پنج پنج نشان، پنجے دُھر دے رنگ رنگائیا۔ پنجاں درباریاں چٹے چادرے اُتے لینے تان، تانا پیٹا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پنجاں پیاریاں مل کے گاؤنا گان، شبد دُھر دا اک سُنائیا۔ ساری سنگت نے کرنا پروان، پروانے بن کے سیس نوئیا۔ اک گُرمکھ ماجھے دا بنیا ہووے بے زبان، مُکھوں بول نہ سکے رائیا۔ مالوے والیاں دا بنیا ہووے اک خان، مُغلاں والا رُپ وٹائیا۔ دوآبے والیاں دا اک بنیا ہووے آنجان، بالی بُدھ سمجھائیا۔ جموں والیاں دا اک نظر آوے پہلوان، لنگوٹے دوہاں موڈھیا اُتے ٹکائیا۔ دلی وچوں بنیا ہووے اک سین تان، تان سین اپنا رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پُھل کہن جن بھگتو پُھلنی بن رائے، بنکھنڈ خوشی منائیا۔ اگی گُرمکھ ماجھے والے اک پرہو دے ہون جائے، اپنا مات پت بھلائییا۔ اگی گُرمکھ دوآبے والے کرن پائے پائے، پائے تیرا نام دُبائیا۔ اگی گُرمکھ مالوے والے مٹھیائی خوشیاں نال لین کھائے، کھا کھا مستی دین بنائیا۔ اک گُرمکھ جموں والا سب دے آگے جگت رُکاوٹاں ڈاہے، ہر سنگت روکے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا کرے بے پرواہے، بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔

★ ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ تے رنجیت سنگھ دے نوٹ موگا شہر ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے وشنوں دس اپنا وِشا، وِشیش اپنی دھار پرگٹائیا۔ برہمے برہم برہماد دی دس دے اچھا، نراچھت ہو کے دھیان لگائیا۔ شنکر چاروں کُنٹ دا بھیو کھول دے دھرم دی دِشا، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ اوتار دسو اپنا حصہ، حصیداری کی جنائیا۔ پیغمبر بیان کرو اپنا قصہ، کی قسمت دین دنی بدلائیا۔ گُرو گُردیو ویکھو پچھا، پچھلا لیکھا پھول پھولائیا۔ دھرنی دھرت دھول پرتھی آکاش تکو اگتی پتا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سارے دسو کس دے نال کرے سچ دا پتا، پتکاری رُپ درسائیا۔ کس نوں اپنا رُپ دسے وڈا نکا، نکا وڈا بھیو چُکائیا۔ کی کھیل کرے ابناشی اکا، ایکنکار اگم اتھاپیا۔ سارے کہن

دین دیا لے کڈھنا اپنا سیٹا، جُگ چوکڑی لیکھا دئے مُکائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پتھر اٹاں ، درشت اِشٹ اپنا اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں لاوے مستک ٹِکا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ ست دھرم چلائے اگئی سک، مہر اپنا نام جنائیا۔ لیکھا جانے جو قلم شاہی نال نہیں لکھا، کاتب لیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ پھیر نگاہ مارے ویکھے شبدی دھار سکھا، گرُمکھ گر گر کھوج کھوجائیا۔ جگت جہان ہووے جتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ویکھے وگسے نت نوتا، زرگن سرگن کار کھائیا۔ انت بھگتاں سچکھنڈ نواسی بن کے اکو پتا، پت پرمیشور دیا کھائیا۔ لیکھے لا کے رکت بوند بڈ ماس ناڑی رتا، رتن امولک لئے بنائیا۔ پیار مُحبت وچ ہون دیوے نہ کدے دو چتا، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ شبدی شبد چلا کے سک، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک درڑائیا۔ ستگر شبد کہے وشن برہما شو تکو جگت جہانا، بن نینا نین اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تکو اپنا بیانا، جو بھوکھتاں وچ جنائیا۔ سرشتی اِشٹی مارو درشتی وچ دھیانا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کھیل ویکھو اپنا سینتا راما، کرشنا کاہنا اکھ کھلائییا۔ پیغمبر تکو حق پیغاما، سندیسہ نور الہییا۔ گرو گردیو سُنو دمامہ، ڈنکا اکو نام شنوائیا۔ کلجگ زین اندھیری تکو شاما، شمع دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ پنج تت تکو تکو سکھ مُرید انسانا، مُرشد ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کھیل تکو محبوب روپ رحمانا، نور نور چمکائیا۔ جس نوں جھک جھک کرو سلاماں، نو نو لاگو پائیا۔ سو مہربان مہر کرے نوجوانا، نوبت اپنا نام حق وجائیا۔ جھگڑا میٹے لکھ چوراسی کوڑ آشیانہ، گرہ اکو دئے وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروانا، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی ساچی کار کھائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈی اک ارداس، بینتی دیئے جنائیا۔ اوتار کہن ویکھ ساڈی خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ پیغمبر کہن تیری کریئے تلاش، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ گرو گردیو کہن ویکھیئے اگمڑی راس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نگاہ مار پرتھی (آکاش)، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ سچ مُحبت رہی کیسے نہ پاس، پتا پوت سنگ نہ کھئے نہائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ایس ویلے کِریا کر آپ، آپ اپنا میل ملائییا۔ آتم پر ماتم بخش کے جاپ، جگ جیون داتے ہو سہائیا۔ جن بھگتاں بنا سجن ساک، میت مترا اک درسائیا۔ زرگن سرگن دھار بخش اتفاق،

میل ملاواں ہووے چائیں چائیا۔ منہ دا رہے نہ اندر نفاق، امرت میگھ اک برسائیا۔ سب توں اتم سریشٹ بھگتاں دس سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ سانجھا کر کاج، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرم دا بخش راج، مہر نظر اٹھائیا۔ جھگڑا میٹ سماج، دویقی پنڈھ مکائیا۔ گرمکھاں اُپر کِریا کریں آج، جو عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ مہر کرنی اُپر کپور سنگھ تے راج، رنجیت رنگ وچ رنگائیا۔ اندروں سب دی کھولنی جاگ، سرتی شبد نال ملایا۔ گھر گھر پریم دا جگے چراغ، ساڈھے تن ہتھ مندر وجے ودھائیا۔ دُرمت میل رہے نہ داغ، پاپاں کر صفائیا۔ تیرا باغ بغیچہ آپے ہریا کر باغ، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ تیرے چرناں اک آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ ستگر شبد کہے سچ پیار دی دے دے طاقت، مُحبّت اپنے نال رکھائیا۔ چرن کول بخش لیاقت، نور اکو اک چمکائیا۔ گرمکھ گرمکھ دی کرے شناخت، ہرجن ہرجن ویکھ وکھائیا۔ جگت ودیا رہے نہ کھئے آنجانت، بڈھ بیک دینی کرائیا۔ دُھر دا نام بخش نیامت، نر نرائن تیری سرنائیا۔ اپنیاں بھگتاں رکھ صحیح سلامت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے علامت، کوڑ کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں بنیا رہے ملاپ، جوڑ جوڑنا چائیں چائیا۔ اک دو جے نوں ویکھ کے سوہنگ اندروں نکلے جاپ، مستک خوشیاں وچ کھلائی۔ سارے مَن تینوں اگما باپ، پتا پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ رُوح بُت دوویں کرنے صاف، پنت پُنت رہن کھئے نہ پائیا۔ جنم کرم دا لیکھا بدل دینا پورب والی کتاب، کتب خانیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سدا سہائتا کریں آپ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم دی دھار بخشنا اتفاق، اتفاق اپنے نال بنائیا۔ کوڑ دا لیکھا کرنا بے باق، ہوئے روگ رہے نہ رائیا۔ ہر پردے اندر بخشنی شانت، سانتک ست ست ورتائیا۔ اندر رہے نہ کھئے بھانت، بہم بھلیکھا دینا کڈھائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ساچا میلا لینا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے کِریا کرنی جگت دی دھار، جگ جیون داتے تیری سرنائیا۔ دین دُنی دا دُنی وچ چلاؤنا ووبار، ووباری ہو کے کھیل کھلائی۔ بھگتاں بھگتاں نال نہ رہے ادھار، لیکھا جنم کرم چُکائیا۔ اتم برہم دا بخشنا پیار، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا حُکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اکتی جیٹھ دا

دوس وچار، دوس اپنی دئے گواہیا۔ جس کارن تیرے پیار دا کیتا وبار، مُجبت وچ دھیان لگائیا۔ سو سچ دوارے کریں سویکار، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ست دا ست سچ دا سچ جگت دا جگت نال چلاؤنا وبار، جگتی بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد جن بھگتاں پاؤندے رہنا سار، سار شبد سار سر دی کار کھائیا۔

★ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

جیٹھ کہے میں پرہو نوں کیتی انت ڈنڈاوت، بندنا وچ سیس نوئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں دین دنی تکنا چاہندا بغاوت، بغلگیر رہن کھئے نہ پائیا۔ ایمان دھرم وچ رہے نہ کوئی سلامت، صبورى صبر نہ کھئے رکھائیا۔ سچ وست تیرا نام ملے نہ کیسے نیامت، انرس نہ کھئے جنائیا۔ کِریا ندھان وکھاؤنی صدی چوڈھویں قیامت، قائم مقام تیری اوٹ تکائیا۔ ستجگ ساچے رہے نہ کھئے آنجانت، پردہ پردیاں وچوں دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در حُکم اک سنائیا۔ جیٹھ کہے میں جھکیا دھر مالک کیتا سلام، سجدہ سیس نوئیا۔ میرے مہرواں امام، ایمان تیری جھولی پائیا۔ تیرے کلمے نال قلم دا ہویا کلام، کائنات ویکھ وکھائیا۔ شرع شرع نوں کیتا قتل عام، قاتل مقتول دین مذہب رُپ جنائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا وگڑیا انتظام، حکومت حق نہ کھئے کھائیا۔ سچ دا سچ ہویا غلام، غُربت غُربت نال ٹھکرائیا۔ میں تیرا کھیل ویکھنا چاہندا وچ عوام، بن نیناں نین اٹھائیا۔ شرع دا لیکھا مُکائیں تمام، طمع کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہا جیٹھ اوہ ویکھ میرا ہاڑ مہینہ چڑھدا، چڑھدا لہندا دھیان لگائیا۔ لیکھا جانے ہنکار گڑھ دا، گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ جس لہنا مُکاؤنا چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن کھوج کھوجائیا۔ اوہ کھیل جانے لکھ چوراسی گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ رُپ دھر نرائن نر دا، نر ہر اپنا ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے کلجگ کل دا، کل کاتی کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی پھرے چھل دا، اچھل چھلہدھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بل دا، باؤن اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا

مُکاوَنا کوڑ گُریارے کلجگ دل دا، وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ مالک بنے جل تھل دا، مہیئل پردہ آپ چُکائیا۔ جھگڑا میٹے دوتی
 سلّ دا، دین مذہب ذات پات رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں وچھوڑا میٹے گھڑی پل دا، پلک دے پچھے نور نورانہ نظری آئیا۔ جو آتم
 پر ماتم ہو کے رلدا، جوتی جوت جوت سمائیا۔ اُس دا بھانا کدے دا ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ لیکھا جانے اپنے حل دا،
 حالت تکه دین دُنی نورِ اِلبیا۔ مالک بن کے نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ نواسی اپنی کار کھائیا۔ جوت پرکاش ہو کے زرگن دھار
 ہو کے بلدا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 پُرکھ اکال کہے جیٹھ اوہ ویکھ ہاڑ مہینہ آیا، اپنی لئے انگڑائیا۔ جس دا ہونا تیج سوایا، سوا سوا دی دھار پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی
 ویکھے مایا، مایا ممتا پھول پھولائیا۔ جس دا وقت سہنجننا آیا، چاروں گنٹ خوشی بنائیا۔ جس نے پہلی ہاڑ اپنا ڈھولا سوہنگ
 گایا، گا گا خوشی بنائیا۔ اوہ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ بن کے دائی دایا، زرگن سرگن سرگن زرگن ویکھ وکھائیا۔ جسٹوں جنی
 ککھ کسے نہ جایا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ اوہ زرگن دھار ہو کے بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ سو حکم سندیسہ دیوے سہج
 سُبھایا، سُبھاوک اپنی کار کھائیا۔ جسے گوبند دا ڈھنیا پور کرایا، گھڑی پل ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو میں دُور دُراڈا آیا تھیا، زرگن دھار بھجیا واہو داہیا۔ نارد
 نے مینوں حال دسیا اٹھاں سٹھاں، بن تتاں کھوج کھوجائیا۔ میں ویکھیاں جگت دھار دیاں جٹاں، جٹا جوٹ ویکھ وکھائیا۔ دین
 مذہب دیاں تکدا آیا وٹاں، حد حدود پھول پھولائیا۔ کھیل ویکھدا آیا مندر مٹھاں، کعبیاں اکھ اٹھائیا۔ مینوں چار گنٹ دہ دشا
 جگت دی آسا کردی تھٹھا، ترسنا ربی ڈرکائیا۔ میرا مل نہ پیا ٹکا، قیمت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ میں جدھر ویکھیا خالی دسدے
 پنج تت کایا مٹا، دُھر دا رس نہ کھئے بھرائیا۔ میں انکڑیاں وچ حساب لگایا سرشٹی ہو گئی بٹا، زیرو زیرو نال ملایا۔ پھیر میں
 ویکھیا پتھر اٹاں، جگت شیوالیاں دھیان لگائیا۔ بھڑی میں دہنتھڑ مار دے پٹاں، پٹنے والے دیاں جنائیا۔ تیرے بنا صدی چوڈھویں
 مائل نہ جٹاں، جت ہار نہ کھئے رکھائیا۔ میں چاہندا بھگت دوار دا ویکھاں قسط، جتھے کیتے چند سورج دھیان لگائیا۔ مالک تکان
 دُھر دا پتا، پت پرمیشور نورِ اِلبیا۔ جس دا سب نے کیتا پتا، بتکاری اوتار پیغمبر گرو اکھوائیا۔ اوہ ویس وٹاوے نت نوتا،

جُگ جُگ اپنی کار کھائی۔ جس نے کلجگ اتم کڈھنا سٹا، سٹیازی ویکھے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کرنی کار کھائی۔ ہاڑ کہے جن بھگتو کریو نہ کھئے تکرار، جھگڑا جگت نہ کھئے رکھائی۔ میرا گوہند نال اقرار، وعدے نال سُنائی۔ جس ویلے سرسے گُرمکھ دتے سی ٹھار، جل دھار وچ سَمائی۔ اُس ویلے ستران کیتی پُکار، انتر انتر دھیان لگائی۔ گوہند گوہند جے اند پُر چھڈنا سی چھڈدوں وچ مہینہ ہاڑ، تن دُکھ نہ لاگے رائیا۔ اوہناں وچ سی کیور سنگھ اک براڑ، جن گل پلُو پا کے چرن دھیان لگائی۔ ایشٹ جان کے چرن چُھپایا داڑھ، بنا چرن توں سپس نوائیا۔ سرسا کر نہ سکیا پار، نو قدم پچھے اپنا آپ تجائی۔ انت بول کے فتح جیکار، واپگرو تیری بے پرواہیا۔ میں جانا تیرے اُس سچے دربار، جتھے درباری نظر کھئے نہ آئیا۔ کرنا تیرا دیدار، بن اکھاں اکھ اُٹھائی۔ میری انت دی انت اکو وار نمسکار، گوہند سچے ماہیا۔ جھٹ گوہند کھچ کے تلوار، آگے ہو کے دتا سُنائی۔ میرا سکھ رُڑھے نہ کدے وچ منجھدھار، دو جہاناں پار کرائیا۔ مستک اُنگل لائی نال پیار، لیکھ لیکھ بدلائیا۔ درشن کر سچی سرکار، جو شہنشاہ نور الایہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائی۔ کیور سنگھ دا پچھلا ناں جس نوں کہندے سی سنگھ جیتا، جیت سنگھ اکھوائیا۔ انتر اتم دا اتیتا، ترے گن توں باہر ویکھ وکھائی۔ روز نو سلوک پڑھدا بُندا سی گیتا، ایشٹ کابن نال بنائی۔ کرشن لکھ کے رکھیا بُندا سی وچ کھیسا، پاکٹ وچ ٹکائی۔ گوہند دا درشن بنا اکھاں منگدا سی شیشہ، ساکھیات سوہیا پائی۔ اندروں صاف رکھدا سی نیتا، نیتوان نال اکھ جُڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائی۔ گوہند دا انت کیتا دیدار، سرسے وچ دھیان لگائی۔ گوہند نے پھیر کیتا اشار، بن اشارے دتا سمجھائی۔ میں پھیر آؤنا تے نال آؤنا میرا نر نرنکار، نرگن رُوپ وٹائی۔ میں ستگر شبد ہونا دو جہاناں سیکدار، برہمنڈ کھنڈ حکم سُنائی۔ سمبل وسنا وسنا دھام نیار، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائی۔ تیرا جنم پھیر دیوان دوبار، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ میں میلان اپنی دھار، سرت شبد نال رکھائی۔ پھیر کھیل ہونا جس ویلے سمت شہنشاہی آؤنا جس دا رُوپ ہونا اپار، اپرمپر سوامی نال ملائی۔ دین دُئی نوں مارنی مار، کھنڈا کھڑگ نام چمکائی۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں دا قرضہ دینا اُتار، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ بھوکھتاں دی پاؤنی سار، پیشین گوئیاں

دئے چُکائیا۔ بنا سِکھاں توں میری سمجھنی نہیں کیسے گفتار، گُفت سُئید اپنا کھیل کھلائیآ۔ میرے پینڈے دی جان سکے نہ کھئے
 رفتار، رفتہ رفتہ اپنی کار کھائیآ۔ یاد رکھ جتھے میرا سکھ ہویا اُتھوں کر لینا گرفتار، شبد ڈوری نال بندھائیآ۔ پھیر کرنا اگئی وبار،
 بھگت سہیلے دُھر دے سنگ رکھائیآ۔ کل کلکی لئے اوتار، کل کلیش دینا مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔ گوہند کہا اک ہور لے جا سندیسے، چھیتی نال جنائیآ۔ نال ہتھ ماریا اُتے کیسا،
 کیس گڑھ دا لہنا دتا مُکائیآ۔ اوہ ویکھ نر نریشا، ہر کرتا دُھردرگابیا۔ بھگتاں نوں تارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں اپنی جھولی
 پائیآ۔ جو آد جُگاد رہے ہمیشہ، ہم ساجن نظری آئیآ۔ جس مٹاؤنا مٹا شیخان، شیخی سب دی دئے گوائیا۔ لہنا رہے نہ کیسے
 لیکھا، لیکھے سب دے دئے چُکائیآ۔ جن بھگتاں اندروں کڈھ کے بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھوؤ بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔ گوہند کہا اک ہور سُن لے بات، جلدی جلدی دیاں درڑائیآ۔ پھیر
 سرسے دی انھیری رات، پوَن ٹھنڈ نال کھیل کھلائیآ۔ سب دا وچھڑیا ساتھ نالوں ساتھ، ساتھی سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ اک دو ج
 نوں رہے آکھ، اندرے اندر دھیان لگائیآ۔ دھن اوہ ویلا آوے جد گوہند دا پورا ہووے بھوکھت واک، واقع ویکھے جگت لوکائیآ۔
 گوہند ہس کے کہا پھیر کھولانگا تاک، پردہ دھرم والا رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ساریاں دی ہوویگی اک جماعت، دین مذہب دا
 جھگڑا نہ کھئے رکھائیآ۔ لیکھا پورا کرنا تریلوکی ناتھ، جو کابنا کرشنا ارجن گیا سمجھائیآ۔ جس رام نے رام دا رکھیا وشواس، اوہ وشو
 دا میل لے ملائیآ۔ پیغمبراں دا پیغمبر پرگٹ ہووے ساکھیات، شناخت اپنے ہتھ رکھائیآ۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹے کاغذات،
 قاعدہ اکو اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔ سرسا کہے
 میں سُنیا لا کے کن، وپندی دھار دیاں جنائیآ۔ ساکھیات روپ تکیا گجری چن، جس نوں چند سوریہ سیس نوئیآ۔ جس نے
 میرے وچ رُڑھدے جاندے تارے چن، بنے جنیندی مائیآ۔ اوبناں دے لیکھے لا کے تن، طرح طرح ہویا سہائیآ۔ نام ندھان دا
 دے کے دھن، اتوٹ اٹوٹ دتا کرائیا۔ جگت واسنا وچوں بٹھ کے من، منسا پرہ دے نال ملائیآ۔ کرا کے وسیرا بنا چھپری چھن،
 سچکھنڈ دوارے دتا ٹکائیآ۔ جتھے شبد دی دھار کہے دھن دھن دھن، رسنا جہوا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سرسا کہے گوہند نے میرے پانی اُتے کھنڈے دی دھار ماری لیک، پھیر ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ شہنشاہی سمت ستّ دی جس ویلے آئی ستاراں ہاڑ دی تاریخ، تواریخ پچھلی دیاں بنائیا۔ اوتارو پیغمبرو سب نے کرنی اُدیک، حُکم حق سُنائیا۔ میرا مالک پُرکھ اکالا جس دے وچ سچ توفیق، فریق رفیق لیکھا اِکو دئے جنائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبیوں پرے کرے رُشنائیا۔ اُس دا گاؤنا سب نے گیت، ڈھولا دسے ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سرسا کہے گُرمکھ جاندے سنگھ جیت جوڑے ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ میرے ستگر سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ تُوں جدوں آویں میں چڑھاں تیرے رتھ، رتھ رتھوہی اِکو سوہا پائیا۔ تیری صفت ہووے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ اک چن دس، سہج نال سیس نوایا۔ کِس بدھ اپنا دیویں رس، بن رسنا رس چکھائیا۔ گوہند پیا ہس، ہس کے دتا درڑائیا۔ میرے کول گُرمکھو تھادے اندر دی اک اکھ، بن اکھیاں تون اکھ لوان ملائیا۔ ساری سرشٹی تون کر کے وکھ، وکھرا اپنا راہ سمجھائیا۔ میرا رُوپ واحد یک، نُور جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں میل میل ملاواں بنا ہتھاں ہتھ، ہتھیلی اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سمت ستّ شہنشاہی کہے مینوں آؤندا جاندا پسینہ، ہڈ پُسلی دین گواہیا۔ چڑھ گیا ہاڑ مہینہ، مہینہ اپنی رُت بدلائیا۔ جس کھیل ویکھنا پرہہ دا ترے گن تون باہر تینا، تریلوکی تون پرے دھیان لگائیا۔ جس جن بھگتاں تھانڈا کرنا سینہ، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ ہرجن بناؤنا شبد دھار نگینہ، قیمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ کسے دے ہون نہیں دینا آدھینا، دوسر دیوے نہ کھئے سزائیا۔ جس نے اپنا آپ کھیل کینا، کرنی کرتا کار کھائیا۔ اوہ مالک وڈ پربینتا، پرم پُرکھ نُور الاہیا۔ جس دا کھیل ہونا اسمان زمینا، دو جہان راہ تکائیا۔ لیکھا چکاؤنا سب دا قدیا، قدرت دا قادر ویکھ وکھائیا۔ پھیر بن کے شہنشاہ عظیم، اعلیٰ ادنیٰ اک رنگ وکھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ کر دیوے ترمیا، حُکم حُکم نال سمجھائیا۔ جیہڑا کھیل ویکھیا سی بہتر وار نامہ چھبیا، سو بہتران دی صفت بھگت دوار سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے پرہوؤ میں ویکھیا کھیل نیارا، نرگن دھار کھوج کھوجائیا۔ تُوں ماجھا جموں پھریوں سارا، بھگت شپیلے انگ

لگائیا۔ ہُن دوا بہ مالوا رہنا تیارا، ترے گن اتینا رہیا درڑائیا۔ گوہند دی دھار کپور سنگھ نے ڈرائیور بنا کارا، کار اپنی ہتھیں بھوائیا۔ سر تے پیلا ہووے دستارا، گل چولا لال وکھائیا۔ تیڑ تہمت ہووے کالا، مؤلی تند گٹ نال رکھائیا۔ دو ساتھی ہون نال لکھارا، لکھاری لیکھ وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میری ہور اک منگ، منگتا ہو کے دیاں جنائیا۔ مالوے والے تِن گرمکھ مالوے وچ رہن نال سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ کپہر سنگھ ناظر سنگھ ماڑی والا روپ بناؤنا جوں کرن جانا جنگ، کیرپال سنگھ ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ جس ویلے پٹھا ڈٹھا ہووے گا پلنگ، نو نو وار سیس جھکائیا۔ اس دا کھیل آگے دسے سورا سرینگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ کی وعدہ کیتا جس ویلے گوہند نے چھڈیا پُری اند، اند جگت والا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے جن بھکتو بھلنا نہیں وچ مات، متا تھادے نال پکائیا۔ حکم سُن لو میری پہلی رات، زُڑی اپنا رنگ وکھائیا۔ یاراں دِن تھانوں بخشنی دات، شبد اگتا اگم ورتائیا۔ سب دی آتم پر ماتم بناؤنی ذات، اجاتی بھيو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے دوا بے والیو کس لو کمرکسا، قسم نال تھانوں دیاں جنائیا۔ نو دِن تھانوں ملنا رسا، رستے سب دے لینے بدلائیا۔ لال سنگھ جسونت سنگھ پریم سنگھ نال رہنا لک نوں ہتھ کے رسا، ساڈھے تِن ہتھ لمبائیا۔ چھاتی اُتے پیا تے متھے اُتے لکھیا ہووے سسا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ آگے کھیل وکھاؤنا نال اکھاں، اکھاں اکھاں وچوں کھلائییا۔ جن بھکتو تھانوں زُن نہیں دینا وچ ککھاں، کلجگ دے کوڑے وچوں باہر لینا کڈھائییا۔ او تھانوں اُس پر بھو دیاں رکھاں، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس نوئییا۔ تھادا جنم کرم دا لیکھا بنا قلم شابی توں کر دینا رفع، نشانہ کوڑ دینا مٹائییا۔ جدھر جانا پیار دا دیندے جانا گپھا، غفلت اندروں باہر کڈھائییا۔ ایس وبار وچ کیسے نہیں ہونا خفا، غصہ گلہ نہ کھئے رکھائییا۔ کیوں جن بھکتو تھادے پچھے ساری سریشٹی اُتے لگتی دفعہ، جس دی دفعہ نہ کیسے سمجھائییا۔ ایہ اوہ مضمون جس دا بدلہ نہیں کیسے نے صفحہ، صفحہ سب دی دئے الٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے کپور سنگھ مستک چڑھی رہے لالی، لال گوہند لئے بنائیا۔ ویکھنا کھیل آگے حالی، ماضی دا چیتا

دینا بھلائیآ۔ جن بھگتو پرہو دے نام دی کرے نہ کھئے دلالی، دلالاں دا لیکھا دینا چکائیآ۔ اکو جوت تے جوت اکالی، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ ہن پھل لگاؤنا تھادے پنج تت دی ڈالی، ٹہنی ٹہنی دینی مہکائیآ۔ تسیں کسے دے کدے نہ بنیو سوالی، آسا سب دی پور وکھائیآ۔ تھادی آتما آنجانی بالی، پر پرہ دی آد توں چلی آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے ہاڑا کیوں ماردا کڑا، آیوے رہیا ڈرائیا۔ ہاڑ کہے ائے نارد اوہ ویکھ اُمت نبی تے موسیٰ دی دھار پیندے پٹا، پٹنے والا ویکھ وکھائیآ۔ او کلیا تینوں پتہ نہیں کی کھیل ہندا ڈھا، ڈھاکن تے چکن والا رہن کھئے نہ پائیآ۔ کیوں پروردگار نے سب دے کھچ دتے خاک، خاکی خاک وچ دینا ملائیآ۔ صدی چودھویں اپنا راہ تاک، نین نین رہی اٹھائیآ۔ کیوں میری بدلی جاندی پرہاتے، سندھیا اپنا روپ جنائیآ۔ چار یاری تکیئے کھاتے، کیوں خطرہ آگے نظری آئیآ۔ جان ویکھیا اسیں بند چوڈاں طبق دے احاطے، گرہ نگا جہا وکھائیآ۔ چوڈاں طبق پرہ دا نگا جہا بلا، جس وچ بلاک کر کے لاک اُمت دا دینا لگائیآ۔ محمد بھڑی بھڑی آکھ، آخر رہیا سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ ہاڑ کہے نارد جی آہ ویکھ میری لنگوٹی، بن کپڑ دیاں وکھائیآ۔ اوہ ویکھ گان سور دی بوٹی، جو رو رو رہی کُرائیا۔ اوہ تگ لے اوہ مالک خالق جو سب دی چڑھیا چوٹی، چوٹا ہو کے اپنا حکم ورتائیآ۔ اُس دے ہتھ ست رنگ دی سوٹی، ستیاں لے اٹھائیآ۔ ضرور فرنگی دی اڈا دینی ٹوپی، جو تیغ بہادر گیا لکھائیآ۔ جس دے کھیل توں جان نہ سکن کوئن کوٹی، کوئن کوٹ راہ رہے تکائیآ۔ اُس دی سب توں وکھری سوچی، جس دی سوچ سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیآ۔ جے کچھ بہیت دتا تے دتا رواداس چمارے موچی، پردہ پردیاں وچوں چکائیآ۔ رواداس جس ویلے میرے نام دی رہی کوئی نہ روزی، روزے بانگ والا رہن کھئے نہ پائیآ۔ اُس ویلے مان رہنا نہیں کسے بودھی، بودی جنجو دے ڈہائیآ۔ اپنی دھار کسے توں جانی نہیں سودھی، بڈھ بییک نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دا رہنا نہیں کوئی جوگی، جگیشر روون مارن دھائیآ۔ ساری سریشٹی نیتراں دی ہونی بھوگی، بہین بھائی اپنی اکھ بدلائیآ۔ بنا پرہو دی کریا توں رواداسا پُکھ اکال دا بنے نہ کھئے سنجوگی، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیآ۔ واشنا رہنی نہیں تن وجود والی ڈوڈی، خوشی مہک نہ کھئے مہکائیآ۔ میرا انت لیکھا مکاؤنا جس نے انت روپ دھراؤنا سوڈھی،

سوڈھی بنس نال چٹرائیا۔ پھیر اُس دی دھار میرے نال جانی سوڈھی، جس نون سُدی ودی جان سکے نہ رائیا۔ اُس ویلے سادھاں سنتاں دی دھار ہونی لوہی، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے ہاڑ جی ججان جی دسو کی کیتا جے جمع، کھاتہ دیو وکھائیا۔ کپھڑی پے گئے وچ طمع، تامس وچ ہلکائیا۔ کیوں بُجھ گئی شمع، نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ہاڑ کہے ناردا او مینوں پنڈتا اکو غما، غم گین ہو کے دیاں جنائیا۔ بھڑی دروہی دُہائی دنی جھگڑدی ماٹی چما، چم درشتی اندر برہم نظر کیسے نہ آئیا۔ میں روواں اے مالک ایہ بدل دے سماں، سمپت کورُی کِریا کر لوکائیا۔ مینوں چاؤ گھنیرا ہووے جے تیرا ستجگ ہووے رواں، روانگی کلجگ ہتھ پھڑائیا۔ میں تیریاں بھکتاں وچ مل کے بہواں، بھگون تیرا روپ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ہاڑ کہے پنڈتا اوہ تگ لے کھلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا آد توں انت تگ بنیا نہ کھئے جماعتی، ودیا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے کیتی تے کیتی اُس دے نام دی کاپی، جو سندیسہ اندرے اندر درڑائیا۔ اوسے دا گوٹیا تے اوسے دا بن گیا پاٹھی، اوسے دے راگ الاٹیا۔ اوسے دی چڑھ کے گھاٹی، انت اوسے وچ سمائیا۔ پر اک گل یاد رکھ گوبند نے گُرمکھاں نون امرت چھکا کے اپنی ہتھیں مانجی سی باٹی، جس دا لیکھا سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جے باٹا نہ مانجدا تے گُرمکھ گُرسکھ سنگھ اندروں بن جاندا پکی، پوتر روپ نظری آئیا۔ پر گوبند نے اندروں کیسے نون دتی نہیں معافی، اپنے ہتھیں نہ کیتی صفائیا۔ اتوں دے کے پٹھ تے تھاپی، جگت جہان وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ ہاڑ کہے ناردا میں اک ماراں ہڑپا، دوویں پیر اٹھائیا۔ اک سُنواں ٹپا، ٹاپوآں توں باہر جنائیا۔ ایتکیں پرہو نے بھید کھولنا پرہ نے کیوں اکھ بنایا پیا، جس دے نال پاربرہم پورن وچ سمائیا۔ ایہ لیکھا اكونجا وار لیکھا نانک تپا، انگلاں زمین اُتے گھسائیا۔ گر ارجن نے نو دن پہلوں گرو گرتھ دے لکھن توں صفحہ، لکھ کے پھیر راوی وچ وھائیا۔ گوبند نے سرسے نون دتا نفع، جس وچ نُقصان گُرسکھاں دا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے ہاڑ جی میں اج پھریا بہت دور، دور دراڈا دیاں جنائیا۔ میں ویکھیا کوہ طور، موسے اکھ ملائیا۔ میں تکیا عیسیٰ نور،

نور نؤر الاہیہ۔ میں تکیاں کیہڑیاں محمد بخشیاںخوڑ، حورہور روپ سہائیا۔ جس نے سب توں کر دتا مجبور، مجبوری وچ سارے دین دہائیا۔ جنہاں دے گھر گھر وچ پینا فتور، فتویٰ کلمے والا لگائیا۔ کیوں ایہہ کھیل کرے جو سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جن بھگتو ٹھانوں کر دیوے مشہور، مشرق توں مغرب نال ملائیا۔ کیوں دین دنی تپنی وانگ، تندور، بھٹھیالا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ کیسے نے سمجھنا نہیں میرا کی قصور، کسر اعشاریئے نال سب توں دئے اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ہاڑ کہے بھگتو آو کریئے صلاح، سوہنا سنگ بنائیا۔ مئیئے اک ملاح، جو کھیوٹ کھیٹا ڈھردرگاہیا۔ جس دا آد انت دا راہ، رہبر نور الاہیہ۔ جس توں پیغمبران کہا خُدا، خود مالک اگم اتہاہیا۔ کردے رہے دُعا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیری چلیئے سدا رضا، رازق رزق رحیم تیری سرنائیا۔ سانوں اکو دس دے ساڈے انت ہون دی اکو وجہ، وجوہات دے سمجھائیا۔ پروردگار کہا میں یار سانجھا نور الابی میری سمبل ہونی جگہ، دھرتی خاک نہ ڈیرہ لائیا۔ میرے نال صوفی سنتاں بھگتاں دا ودھنا اگا، آگے اپنا حکم چلائییا۔ یاد کر لو دین مذہب دا رہے نہ کھئے بدھا، بندھن سب دے دینے ٹڑائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی ست دھرم دے بھگتاں دی بنی ہووے سبھا، سبھا دے وچ دئے جنائیا۔ بھيو کھولانگا کلمہ اگمی بولانگا محمد کیوں کٹائیا لبان، لبریز تیرا پیانہ دیاں کرائیا۔ یاد کر لے میں پیغمبران دا پیغمبر حکم وچ اصول وچ بڑا کبا، کعبیاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ ایسے کر کے پچو مینوں سارے کہندے ابا، امی جان روپ نہ کھئے بنائیا۔ بابا آدم تے مائی حوا دا پا کے سب تے دبا، دباؤ اپنا دتا جنائیا۔ یاد کرو ٹھانوں رکھ کے درگاہ ساچی وچ دبا، دبا اپنی وچ بند کرائیا۔ پھیر کھیل ویکھیو سجا کھببا، کھببا سجے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے بھگتو گرتھ کہندے سنتاں ہتھ نام دی کنجی، جیہڑے کونج وانگ گر لائیا۔ جیہڑے نام دی آپ بھردے ہون چنگی، محصول توں بری نہ کھئے کرائیا۔ کیسے نے دھوتی پہنی کیسے نے پہن لئی تمبی، کوئی ہیٹ پیٹ نال چٹرائیا۔ پرہو دی کھیل بڑی لمبی، گر اوتار پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ وچ اوں والے سمجھ سکن نہ رائیا۔ جنہاں نے نام جپیا سواس تے دمی، مالا منکیاں والی بھوائیا۔ روپ دھار کایا مائی چھی، پنج تتاں سنگ رکھائیا۔ جیہڑی دھار ماتا دی گکھوں ہووے جھی، انت پھیر مر جائیا۔ اُس

دی گلّ کی سُننی کئی، جو کتاں توں بنا نہ سکے سُنائیا۔ اُس سَتگر دی کاہدی لوڑ جہدی اکھّ ہو گئی اٹھی، ڈنگوری پھڑ کے جگت وچ قدم بھولی بھولی ٹکائیا۔ سَتگر شبد اوہ جس دی جوانی نوں، نواں نکور نظری آئیا۔ اوہ دُھر دی دھار دا گوی، شبد شبد وچوں پرگٹائیا۔ پر اوہ بڑا بے پرواہ جس نوں ساریاں کہا آؤنا اوتار چوھی، چوہیسا اپنا رُوپ بدلایا۔ اوہدی دھارا نیکی جہی سوہل تے لوی، لیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک حُکم سُنائیا۔ حُکم کہے جن بھگتو میں بڑا سخت، مینوں پرہے نے دِتا بنائیا۔ میں بڑا بکتا، دو جہاناں کراں شنوائیا۔ میں کدے نہ اکدا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ میں کدے نہ تھکدا، بھجّاں واہو داہیا۔ پُریاں لوآں تپدا، گگن گگنتران چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ اک سندیسہ سُنو گپّ دا، گپّاں مارن والیو تہانوں دیاں بُجھائیا۔ ہُن بیڑا دُبنا سب دا پپ دا، پاپیاں ہونے نہ کوئی سہائیا۔ صدی چوڈھویں انت انگیارا تپدا، تپشیر شانت نہ کھتے کرائیا۔ کیوں مایا نے رُوپ دھر لیا سپّ دا، پیو پُت نوں ڈس کے کرے صفائیا۔ پردیوں پرہے دا نام کوئی نہیں چدا، رسنا بل سارے رہے بلائیا۔ اندروں میل نہیں کیسے اکھّ دا، نج نیتر لوچن نین نہ کھتے رُشناٹیا۔ بنا پرہو دی کِرپا توں کیسے دا مل نہیں پینا ککھّ دا، رائے دھرم ہٹّ وکائیا۔ سماں اپنے آپ جاندا تپدا، بھجّے واہو داہیا۔ آگے جھگڑا مٹنا دین مذہب دی کھپّ دا، کھپّ لے کے چار جُگ دی کلجوگن بیٹھی راہ تکائیا۔ کیوں بھرا پیاسا ہو گیا بھرا دی رتّ دا، پیو پُت بنیا رُوپ قصائیا۔ پُرکھ ناری اک دُو جے ولّ تکدا، ست دھرم وچ نہ کھتے سمائیا۔ جیہڑا سَتگر دی سرن ڈھٹھدا، اوہنوں ٹعنے دئے لوکائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دی دھار آگے اپنا آپ گھتدا، ناتا چھڈے مات پت بہین بھائیا۔ اوس نوں کلجگ جیو ویکھ ویکھ تپدا، تن اگن رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پہلی ہاڑ کہے سُنو پچن اک ہور، ہور دیاں جنائیا۔ پیلے بستر پہنے بَشن کور، جیہڑی گربخش سینگھ دی مائیا۔ جس نوں کِرپا کر کے اُس دے پچھے دینا تور، در ساچے دینی وڈیائیا۔ جن بھگتو پرہو نوں سدا بھگتاں دی لوڑ، جگت دھار وچ اپنا آپ نہ کدے بدلایا۔ جو سدا سدا سد بندی چھوڑ، چھٹکی لولے لگائیا۔ پنجاں پیاریاں بَشن کور دے ہتھ نوں بنھنی ڈور، سچے گٹ نال رکھائیا۔ سَتگر اپنے ہتھیں کریگا چور، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ آگے ساریاں بھگتاں نوں سریر چھڈن توں پہلاں تکیا کریگا نال غور، گھر گھر

جا کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ پہلی ہاڑ کھے جن بھگتو سارے مُچھیں دیو تاء، طاقتور اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ نوں آؤنا نال چاء، ہر پردے وجے ودھائیا۔ اگوں ملے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ دوہاں نے بھگت بھگوان دا ناں سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دا ڈھولا لینا گا، سانجھی ہوئے پڑھائیا۔ ہاڑ کھے میں پھیر سب نوں سیس دیاں نو، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ بنا رسنا توں کرنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، بردھ بال رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ماتا بشن کور، رنجیت کور، امرجیت سنگھ، سُرجیت سنگھ، پریتم سنگھ، جگجیت سنگھ، گرمت سنگھ گرچرن سنگھ، ہربھجن سنگھ، وریام سنگھ، پال سنگھ، امر سنگھ، جگمیل سنگھ، ملکھا سنگھ، پچن سنگھ، دلپ سنگھ، سنتوکھ سنگھ، سادھو سنگھ، ٹھاکر سنگھ، کرتار کور، نتی، گوپال کور، سُبھاگ وتی، چن کور، پریتم کور، پیارا سنگھ، رُوپ سنگھ، کن سنگھ، بھگت سنگھ پنڈ کیر جموں، سورن سنگھ پنڈ باٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

دپیک کہن ساڈا چمکیا نور، نور نورانے دتا چمکائیا۔ اسپن سندیسہ دینا ضرور، ضروری سب نوں مات جنائیا۔ جن بھگتو انتر کریو نہ کھئے غرور، بنکار وکار نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال سدا تکو حضور، جو حضرت اگم اتھابیا۔ سچ سوامی دا تکو دستور، جو دست دست نال ملائیا۔ اپنے انتر تکو اگما نور، کوہ طور توں پرے رُشنائیا۔ سچ نام دا لینا سرور، رس اکو اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں رہنا نہیں کسے موڑھ، مُگدھان لے اٹھائیا۔ سب دی آسا منسا کرے پور، پورن برہم اک سمجھائیا۔ سگلے سنگی ساتھی اکو رنگ رنگائے نہ نیڑا نہ دور، دور ڈراڈا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے میں پرہہ دا حکمی بندہ، بندن وچ سیس نوائیا۔ بھیو کھولاں پرہو سندا، جو

سندیسہ دیوے اپنی دیا کھائیا۔ جس دے وچ سچ اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اوہ سار پاوے جیرج اندا، اُتہج سینج کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے گوہند والا کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نال ٹکرائیا۔ پھیر پوڑی منزل تکے ڈنڈا، ڈنڈاوت ویکھے چائیں چائیا۔ پھیر سندیسہ دتا ویکھو کلجگ اتم کنڈھا، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ گرمکھاں کولوں کھاوے اک اک گنڈھا، رس رس وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دیپک کہن جن بھگتو ویکھو ساڈی لو، لوچن نین اکھ کھلائییا۔ گھرت باقی اکو ہو، اکو دھار وچ سبائیا۔ جھکڑا میٹ کے دوآ دو، دو جہاناں کھڑا دیاں چھڈائیا۔ مالک تکیا اگم اتھاہ اوہ، اوڑک جس نوں سیس نوائیا۔ انتر درشتی تکے موہ، مُحبت کھوج کھوجائیا۔ پرہو پرکاش جس نال جاوے چھوہ، چھوہرا بانکا لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نام اک پرگٹائیا۔ دیپک کہن ساڈا ہندا رہے پرکاش، پرکاشوان دیا کھائیا۔ میلا ملدا رہے نال ابناش، ابناشی کرتا کھیل کھلائییا۔ نگاہ مارنی دھرتی اُپر آکاش، آکاش آکاشاں ویکھ وکھائیا۔ پھیر سندیسہ دینا ساکھیات، سمکھ ہو کے آپ جنائیا۔ پُرکھ اکالا تکو اکو باپ، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جس نے اتم پرما تم سب نوں سانجھا بخشیا جاپ، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ کھیل کرے ساکھیات، ساکھی پچھلی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دیپک کہن جن بھگتو دھرم دی دھار کرنا قول، اقرار سنگ نبھائیا۔ ویکھنا کھیل اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دیوے درڑائیا۔ جو سوامی ہر گھٹ رہیا مؤل، مؤلا اکو نظری آئییا۔ جس دا لیکھا لیکھنی اُپر دھول، دھرنی دھرت نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دیپک کہن ساڈا ویکھو روپ اپارا، ہر اپرپر دتی وڈیائییا۔ میں ہوواں شکر گزارا، نیوں نیوں سیس جھکائییا۔ سانجھا کران پیارا، مُحبت مُحبت نال جڑائیا۔ تسیں کھیل تکو ظاہرا، ظاہر ظہور آپ سمجھائییا۔ اُمت روندی دے وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدائیا۔ بنیا رہے کھئے نہ بہرہ، پردہ سب نے لینا کھلائییا۔ ست شبداں سمجھنا ظاہرا، ظاہر ظہور نور الایہیا۔ جن بھگتو پر پُرکھ دا سب توں وڈا دائرہ، جس دی حد نہ کھئے درڑائیا۔ گرمکھ گرمکھ کسے نوں سمجھے کھئے نہ بھیڑا، بُری اکھ نہ کدے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

حکم اک سنائیا۔ دیپک کہن ویکھو بھگت دوار سہاوا، سوہنی وجی ودھائیا۔ بھگتاں اکو دوار لگنا ناواں، نر نرنکارا میل ملائیا۔ سب نے سانجھیاں کرنیاں بابواں، بازو بل وڈیائیا۔ بے شک تہاڈے سریر نوں وکھ وکھ جمن والیاں ماواں، آتم پرما تم پرہ دا روپ درسائیا۔ جن بھگتو سب نے اپنا وزن کرنا ساواں، ساول سندر روپ دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگنا تہاڈے کایا گرہ گراواں، مندر اندر خوشی بنا ئیا۔ سب نے شبدي دھار کہنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دیپک کہن جن بھگتاں پگڑی ہسی، ہس کے رہی جنائیا۔ اشاریاں نال رہی دسی، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ جگت رین اندھیری مسی، موسیٰ عیسیٰ محمد نہ کھئے رشنا ئیا۔ صفتاں والی صفت کردے جسی، وید پُراناں کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک وکھائیا۔ در کہے جن بھگتو ویکھو درد دکھ بھ۔ بھنجن، جو بھو ساگر پار کرائیا۔ جس دا نام ندھانا نوری انجن، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ سب دا سانجھا بن کے سجن، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں جیو جہان تپن، اگنی اگ نال وڈیائیا۔ ہرجن گرمکھ دھر دے ہیرے رتن، امولک اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سفل ہویا پتن، بیتھارتھ پرہ نے دتی وڈیائیا۔ سارے بہ گئے اُس پرہو دے گھاٹ پتن، جتھے پاتر نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا نام چن، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ جس دا پریم اگتا چکھن، بن رسنا رس وکھائیا۔ سو صاحب سوامی سندیسہ دیوے حقن، حقیقت اک درڑائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو تگن، بن لوچن نین نین اٹھائیا۔ سو بھگت سہیلے بھگت دوار پہنچ گئے اپنے وطن، بے وطن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن بنائے ہیرے امولک رتن، رتن امولک اپنی دھار سمجھائیا۔

★ ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال دوپہر ویلے ضلع امرتسر ★

ہاڑ کہے میرا دھرم دھار پروشٹا، چھ گھر چھ گر اودیش جنائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق اک پرہو دا ایشٹا، ایشٹ دیو اک درڑائیا۔ نو ست کھیل رجائے سرشٹا، سرشٹی سرشٹ آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں پورن کرے نسچا، نہچل اپنا دھام سہائیا۔

لہنا دینا دیوے جس جس دا، لیکھا لیکھے وچوں ویکھ وکھائیا۔ میل ملنا دُھر دے پت دا، پت پرمیشور ہونے سہائیا۔ ناتا جوڑے آتم پت دا، بتکاری اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹے چوڑاسی نت دا، آون جاون رہے نہ رائیا۔ کوڑ کلپنا پھرے جت دا، ہار سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ سوہنا دہاڑا چھ ہاڑ تھت دا، سمت ست ست سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا مکے وچ دا، وچلا بھیو چکائیا۔ تہاڈا پیار بنیا رہے اک دا، ایکنکار اپنا رنگ رنگائیا۔ تسان روپ بننا ساچے سیکھ دا، جو سیکھ گوبند گڑھی چمکور گیا بنائیا۔ تہاڈی لیکھے لگے سیوا کیتی اک اک ات دا، مٹی گارا نال رلائیا۔ تہاڈا کرم جنم وچ لیکھا لیکھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھ ہاڑ کہے مینوں نظر آوے باون، بل دوارا سوہنا پائیا۔ جس ریشیاں پھڑایا اپنا دامن، ستجگ کلجگ سنگ رکھائیا۔ سو سیو آئے کھاون، در دوارے چائیں چائیا۔ پچھلا لہنا آئے چکاون، بڈھے بالے پریم رکھائیا۔ سچ سروور آئے نہاون، ڈرمت میل دھوائیا۔ جس دا پُرکھ اکالا بنیا ضامن، ضامن اپنی پور کرائیا۔ باقی لیکھا دسنا آج دی شامن، اوتار پیغمبر سنگ رکھائیا۔ کی کھیل کرے پتت پاون، پت پرمیشور دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد اکو کابنن، کابنن دُھر دا آپ اکھوائیا۔

☆ ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

ہاڑ کہے میں ویکھنا کھیل اماما، دُھر امام رہیا درڑائیا۔ اُمت نبی رسول تکنا ہنگامہ، حاکم دُھر دا حکم ورتائیا۔ کلمہ کائنات تکنا کلاما، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ شرع مذہب تکنا اسلاما، اسم ویکھ تھاون تھائیا۔ صوفیاں نردھار تکنا الہاما، اعلیٰ علم توں باہر پڑھائیا۔ دُھر سندیس تکنا گمناما، جس دی گُفت شنید سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کریا تکنا اندھیرا شاما، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کایا ماٹی تن وجود تکنا چاما، چم درشتی دے بدلائیا۔ صدی چوڈھویں کھیل تکنا عواما، عالم گیر ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میرا دھرم دھار

پروشٹا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ لیکھا رام نال وِشِشٹا، وِشا دُھر دا گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت ست سچ نہ ہووے دِسا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کسے پیار رہے نہ اک دا، چار کُنٹ جگت ہلکائیا۔ بنا پرہ دی کِرپا رُوپ بنے نہ کھئے سِکھ دا، سِکھ سَتگر وِچ نہ کھئے سمائیا۔ جگت وِنجارا بن جائے مایا بَت دا، در در منگے واہو داہیا۔ مانس رُوپ بنے رِچھ دا، رچھک نظر کھئے نہ آئیا۔ پیارا دِسے نہ کھئے دھرم دی اِچھ دا، نِراچھت آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میری اِج دی رات بھنی، بھنڑی خوشی منائیا۔ مِیں کھیل ویکھنی کئی، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ مِیں دھار تکنی تئی، ترے گن پڑدا آپ اُٹھائیا۔ کھیل ویکھنی دنی، دوس رین راہ تکائیا۔ پرہ دی پریم دھار تکنی تئی، تئی تئی آپ جنائیا۔ جس دی مہا جائے نہ گئی، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میرا دوس چڑھنا ست، ست ست نال وڈیائیا۔ مِیں دساں دُھر دی مت، متا پرہ دے نال پکائیا۔ دھرم دی دھار وِچ جموں والیاں پنجاں سِکھاں پنج تَبکے دینے رت، جو نیہہ وِچ جان دباہیا۔ لچھمن سِنگھ کڈھاوے وِچوں سچے ہتھ، سردارا سِنگھ کھتا ہتھ نال ملائیا۔ بھاگ سِنگھ سیس جھکائے جھٹ، گردن اپنی بھیٹ چڑھائیا۔ ہرنس چرنی جائے ڈھٹھ، پیر اَنگل نال رلاہیا۔ بلیر آگے کرے متھ، مستک رنگ رنگائیا۔ ساری سنگت جوڑے ہون ہتھ، خوشیاں وِچ (سیس جھکائیا)۔ ایہہ وقت ہووے سوا پنج، وڈھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا کرے ہس ہس، ہست اپنے نال اٹ دئے ٹکائیا۔

★ ۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

اٹھ تہ کہن ساڈی دروبی، دو راہی تیرا دھیان لگائیا۔ تیرے سار شبد دی خبر دیوے نہ کوئی، سرتی سرت نہ جگت ملائیا۔ ساڈی آسا تیرے در تے روئی، بن نیناں نیر وہائیا۔ سچ پیار وِچ جائے کوئی نہ موہی، مُحبّت اپنا رنگ رنگائیا۔ جو آسا رکھی کبیر لوئی، لوئناں پچھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک

ورتائیا۔ اٹھ ت کہن کبیر رکھیا اک بھرواسا، لوئی لوئناں توں پرے جنائیا۔ اوہ تگ کلجگ کھیل تماشا، تماشین دسے لوکائیا۔
 پرہو اُتے رہے کسے نہ بھرواسا، بھگون روپ نہ کھئے دسائیا۔ پھرے دروبی پرتھی آکشا، گگن منڈل روون مارن دھائیا۔ پھیر
 پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ کِرپا کرے شاہو شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ ساچے گرمکھاں لیکھے لائے پون سواسا،
 سواس ساہ اپنے نال ملائیا۔ مانس جنم کر کے راسا، روگ سوگ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت بخش کے کایا کاسہ، نچھر دھار دئے
 چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اٹھ ت کہن ساڈے انتر اک
 خواہش، سدا سد جنائیا۔ اک اک دی کریئے تلاش، اک اک دا راہ تکائیا۔ جس اک وچوں سرشٹ ہوئی پرکاش، پرکاشت
 بے پرواہیا۔ انت جائے وناس، وشنوں برہما شو رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل پرہو ساکھیات، جگ چوکڑی آپ کرائیا۔ مہربان ہو
 کے جن بھگتاں دیوے دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ درس دکھائے اک اکانت، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ویلے انت پُچھے وات، انتشکرن
 ویکھے چائیں چائیا۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا جیسا سواس سواس، سوہنگ ڈھولا سہج سُبھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچکھنڈ لے
 جائے اپنے پاس، جوتی جوت وچ ملائیا۔ جھکڑا مُکا کے منڈل راس، برہمنڈ کھنڈ نہ کھئے بھوائیا۔ سچ دوار بخشے جتھے وسے آپ،
 نرگن نُوں جوت رُشنائیا۔ مانس جنم روگ کٹ سنتاپ، اٹھاں تتاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم دھار کر کے پاک، پتت پُنیت اپنے نال ملائیا۔
 پاربرہم برہم بنا کے ساک، سجن ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں جنم جنم کرم کرم دا لیکھا کرے بے باق، جو جن ہر ستگر سیس
 نوائیا۔ پچھلی کیتی پچھے کیتی مُعاف، آگے اپنے گھر ٹیکائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے ناس، تتو ت نہ کھئے جلائیا۔ ہرجن سچکھنڈ
 دوار بہائے ساکھیات، ساکھی شبد نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دے لیکھے پورے کرے کرنی کرتا ہو کے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔

☆ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

اشٹبھج کہے پرہہ نمسکار میری، ہاڑ ستاراں سپس نوائیا۔ میں اُمت دی آسا لیاندی گھیری، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ چار یاری جھلائی جھکھڑ ہنیری، محمد اپنی دھار برسائیا۔ کوکاں مارے نوں آگئی کپھڑی، کون ویس وٹائیا۔ سب دی جڑ رہی اُکھڑی، پوڈا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں ہس کے کہا ہن کرو کچھ دلیری، اپنا بل دھرائیا۔ میں آگئی بن کے اک اک دی چیری، دو جا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں کہندے شاہ شیری، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس سیوا لائی میری، مہربان دیا کھائیا۔ نو نو چار پچھوں پائی پھیری، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلائییا۔ اوہ تکو سب نوں نام دی پاؤن والا بیڑی، بیڑا اپنا آپ اٹھائیا۔ اُلٹی آون والی گیڑی، گیڑے وچ بھوائیا۔ شرع دی ہونی ڈھیری، ڈھنیا گوہند دئے گواہیا۔ جیہڑی دُنیا دیناں مذہباں وچ بکھیری، وکھ وکھ کرائیا۔ اُس نے آرزو بھوگ لئی بتھیری، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ ہن سب دی جڑ رہیا اُکھڑی، آگے سکے نہ کھئے لگائیا۔ جس نے دھار چلائی تیری میری، آتم پرما تم کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اشٹبھج کہے میں ہونی سینگھ آسوار، سینگھ نظر کیسے نہ آئیا۔ حُکم دتا سچی سرکار، شاہ پاتشاہ ڈھردر گاہیا۔ نال رلایا شبد سار، مہاسارتھی رُپ بدلائییا۔ میں دو جہاناں کر کے پار، پرا پستی مدھم بیکھری توں پرے ویکھیا دھیان لگائیا۔ میں تے جگ چوکرئی چار، چوٹھا ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مینوں روندنا دسیا ستار، سطح بُلندی مارے دھاپیا۔ اسیں جس دے بنے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ محمد دا قرضہ رہیا اُتار، لہنا رہیا چمکائیا۔ صدی چوڈھویں آئی بار، بار وچ گرا لئییا۔ کیسے دا رہنا نہیں کوئی اختیار، مالک رُپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اشٹبھج کہے میں سیوا کیتی بھاری، سچ سچ سُنائیا۔ اُمت دی آسا لے کے پہنچی ہر بہگت دواری، دوارکا واسی ویکھن نین اٹھائیا۔ رام راما کرے تیاری، ترے گن اتینا کھیل وکھائیا۔ پیغمبر نین رہے اگھڑی، بن لوچن نین وڈیائیا۔ گر دس مارے تاڑی، تال اپنا رہے بنائیا۔ سارے اکھھے ہو جاؤ چھیتی نال سمت شہنشاہی ست دی آگئی ہاڑی، ہاڑ ستاراں نال وڈیائیا۔ ویکھو کھیل جنگل جوہ پہاڑی، اُچے ٹلے پھول پھولائیا۔

دھار تکو پُڑکھ ناری، نر نرائن ربیا جنائیا۔ کیسے دی پاوے کھئے نہ ساری، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی بھکاری، بھکارن روپ بنائیا۔ اشٹبھج کہے میں دساں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مینوں ست وچ دسی نہ کھئے کواری، میں کواری ہو کے دیاں سنائیا۔ سارے ویکھو اوتار پیغمبر گرو اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ مؤنڈ مُنڈائے تکو تکو مُچھ کیس داڑھی، لبان کٹیاں دھیان لگائیا۔ بنا پرہو توں سب دی اُجڑ گئی واڑی، راکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سوہنی سنکھی بن کے ناری، بھجی واہو دابیا۔ میری مُحبت لگی نہ کیسے پیاری، پریمی پریم نہ کھئے کھائیا۔ دین دُنی ہوئی وبھجاری، ککرم وچ گر لائیا۔ میں کیتی اک ہوشیاری، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ اشٹبھج کہے میں پرہ نوں دساں اپنی بیٹی، پچھلا حال سنائیا۔ تیری کہو جہی ریتی، کی تیری بے پرواہیا۔ تیری سرشٹی پوتر کر نہ سکے نیتی، نیتوان نہ کھئے اکھوائیا۔ جھگڑا پیا بست کیٹی، تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ تیری بانی لگی کیسے نہ میٹھی، مٹھا رس نہ کھئے چکھائیا۔ سب دی آشا ہو گئی کوڑی ریٹھی، محمد دی تمنا دئے گواہیا۔ مینوں غصے وچ چڑھے کچھچی، گلہ اپنا رہی سنائیا۔ پرہو کیسے نے بھنگ کیسے نے مد پیتی، تیری حُماری نظر کھئے نہ آئیا۔ یاد کر لے جیہڑی اپنی دھار دی ماری لیکھی، لائن عین اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ اشٹبھج کہے میرا شہنشاہ شاہانا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ جُگ جُگ بدل دئے زمانہ، زمیں اسمان کھیل کھلائی۔ راون دا رام کھیل مہانا، تیر ترکش سنگ نبھائیا۔ بنسری سنا کے دُھر دا کاہنا، دُھن ناد اک جنائیا۔ پیغمبران دے اگمی پیغام، سندیسہ اک سنائیا۔ گرواں دے ستناما، ست ست وچوں سمجھائیا۔ انت پھر کے اپنا بانا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ اشٹبھج کہے مینوں سنگھاسن دے تھلے رکھ کے بخشیا دانا، سچ پریتی اک درڑائیا۔ اٹھ پھر دو جہاناں، نو جوبن روپ وٹائیا۔ چوڈاں طبقات مار دھیانا، گہر گمبھیر آپ سنائیا۔ آشا اُمت دی بتھ کے لیانی تاما، طمع اور نہ کھئے رکھائیا۔ حاضر کرنی جتھے بیٹھا ہووے اماماں دا اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ ستاراں ہاڑ دی ہووے شاما، شمعدان دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اشٹبھج کہے میرے شہنشاہ نوازو، نیزو نجھا دھیان لگائیا۔ میرے اشٹ کشت دے بازو، بن تن وجود

سُہائیا۔ ٹوں مالک دُھر دا اگُو، تیرے آگے سیس نوائیا۔ میری نِمسکار بن تیری کِرپا کوئی نہ جاگُو، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ اپنا
 اِشٹ نہ کھئے تیاگُو، ست مارگ نہ کھئے اپنائیا۔ تیری سرنی کوئی نہ لاگُو، میں ویکھی خلق خُدائیا۔ تینوں کوئی نہیں کہندا باپُو،
 اوتار پیغمبر گرو چاچے جگت جہان رہیا منائیا۔ سرِشٹی کھا کے پان تماکو، تہمت تینوں رہے لگائیا۔ سادھ سنت بن کے ڈاکو،
 تیرے نام نون لُن تهاؤں تھائیا۔ سرِشٹی گھمندی وانگ لاٹُو، لُٹیرا ویکھ جگت لوکائیا۔ تگ ستاراں ہاڑ دی راٹُو، رُڑی اپنی پھول
 پھولائیا۔ میں اکو گل آکھوں، اکھ کے دیاں سُنائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واگو، واقع اپنا دے سمجھائیا۔ تیرے آگے کوئی نہ رہے
 عاکو، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ٹوں داتا بن آگما داتُو، دیاوان اک اکھوائیا۔ دھرم دی دھار بدل پوشاکو، پیشتر اپنا حُکم
 سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ اشٹبھج کہے میری ڈنڈاوت
 میرے بابا، بن سیس سیس نوائیا۔ میں اُمت انتر ویکھیا تگ کے آئی کعبہ، کیول تیرا دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دا وادھا،
 وادل ہونئی لوکائیا۔ تیرا سہے کوئی نہ دابا، دبدبہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھے تیرتھ تٹ بن گئے ڈھابا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ با بے
 آدم دا ڈولیا چھابا، ترازو حق نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری
 وڈیائیا۔ اشٹبھج کہے اُمت دی آشا آئی بھگت دوار، در دوارے باہر سیس نوائیا۔ کِرپا کر آپ نرنکار، حُکم دے چائیں چائیا۔ اوہ
 حالت دسے سرب سنسار، کی کرنی کار کمائیا۔ کی کلمیاں وچوں ملے پیار، کی کعبیاں بھئے رُشنائیا۔ اپنا بھیو دس میرے مہربان،
 مہر نظر اٹھائیا۔ میں ہس کے کہاں آؤ وچ میدان، اگلا پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال کہا اشٹبھج سُن حُکم حُکران، حُکمی حُکم سُنائیا۔
 ماجھے والیاں دا چھتر ویکھ لے نال دھیان، نین اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اشٹبھج کہے میں ویکھیا چھتر مور پنکھ، اپنا دھیان لگائیا۔ میرا کوک پیا سنکھ، اسنکھ اسنکھاں رہیا
 جنائیا۔ اوہدی آواز آگئی جیہڑی بولی اوتار ہنس، اپنا راگ الاٹیا۔ میں تان سُنیا سہنس، سہنسر مکھ نہ کھئے چٹرائیا۔ میں تکیا
 آگما ہنس، جس دی ہنسری والا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس
 تکائیا۔ اشٹبھج کہے ٹوں صاحب چھتردھاری، سلطان اک اکھوائیا۔ میں تیرا روپ جوت دھار کواری، چند تگ جگت وچ

سُہائیا۔ میں سینگھ شیر آساری، تُوں سینگھ شیر بے پرواہیا۔ میں سُنہہ نَسُنہہ مار ماری، اپنا بل پرگنائیا۔ تُوں جُگ چوگری کرے پار کِناری، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تیرے آگے کی اُمت دی آسا وچاری، غریب نانی نظری آئیا۔ تیرا اک چاہندی اِشاری، اِشارہ دیواں تهاؤں تھائیا۔ میں بتھیرے ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلیاں کھوج کھوجائیا۔ جدھر تکیا اودھر سب دی آسا ہوئی غداری، سچ روپ نہ کھئے جنائیا۔ ہوئے ہنگتا دی لگی بیماری، طیب سکے نہ کھئے چائیا۔ جوئے سب نے بازی ہاری، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ میں چوڈاں طبقاں وڑ کے دو بتھاں ماراں تازی، تاز کے دِتا سُنائیا۔ محمدآ جس نے تیری لب کٹائی داڑھی، داڑھاں ہیٹھ سرب چبائیا۔ اُس دی ویکھ بہاری، کی صاحب رہیا وکھائیا۔ جس دا حُکم چلنا قابل قندھاری، کندھاں تون پرے دئے شنوائیا۔ کیسے تُوں ہون نہ دیوے فراری، دُور دُراٹے پھڑ لیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اشٹبھج کہے پرہو اُمت دی آسا دُوروں ماردی جھاتی، نیوں نیوں ویکھ وکھائیا۔ اسپں پیغمبر مئے جیہڑے تتاں والے بندے خاکی، انت خاک وچ سمائیا۔ چڑھدے دُلداں اُتے راکی، رکاباں وچ پیر ٹکائیا۔ وکدے رہے شرع دی ہاٹی، جگت و نچارے ونج کرائیا۔ چڑھدے رہے نکئی نکئی گھاٹی، مذہباں دی چوٹی قدم ٹکائیا۔ سوئندے رہے اُتے کھاٹی، آسن تن وجود لگائیا۔ کلمیاں والی گاؤندے رہے گاتھی، واحد لاشریک اک منائیا۔ خُدا تُوں بناؤندے رہے ساتھی، آپ سنگی نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہیا۔ اشٹبھج کہے اوہ ویکھ چوڈاں طبق دی آسا، اُدے است دھیان لگائیا۔ جس دا کھولیا نہ کیسے خلاصہ، پردہ سکیا نہ کھئے جنائیا۔ اوہ ویکھن آئی تیرا تماشا، دُھر دے مالک بے پرواہیا۔ جس دا پون نہیں سواسا، ساہ ساہ نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس دے بتھ نہ کوئی کھپڑ نہ کوئی کاسہ، قسم کھا کے رہی جنائیا۔ میں سچ دساں اشٹبھج دیوی والی لاٹا، در تیرے سپس نوائیا۔ اُس دا بستر ویکھ پاٹا، سپس اوڈھن نہ کھئے جنائیا۔ تگ کے آئی دُور دُراڈیاں واٹاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اشٹبھج کہے اُمت دی آسا رہی جھک، جھک جھک سپس نوائیا۔ بھگتاں رہے نہ لک، اوہلا دئے مٹائیا۔ ہُن چھیتی گائیے ٹک، اکو نام دھیائیا۔ صدی چوڈھویں پینڈا جائے مُک، آگے رہے نہ رائیا۔ ہُن سائوں کریں خوش، خود خُدا تیری

سرنائیا۔ تینوں لئیے پُچھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ پہلوں ویکھیئے تیرے بھگت ڈلارے سْت، جو بھگت دوارے ڈیرے لائیا۔ جنہاں
 دے اندروں بابروں تیرا اکو بُت، بُتخانیان وچے ودھائیا۔ سب دا سانجھا ہو گیا رُخ، مارگ اکو نظری آئیا۔ اوہ جم پئے پرہو وچوں
 تیری ککھ، تُوں بنیں جنیندی مائیا۔ سانوں وی گلے لائیں گھٹ، اپنے انگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ محمد دی آشا کہے پرہو تیرا سوہنا سچا دربار، خود خُدا تیری سرنائیا۔ تُوں واحد
 پروردگار، بے انت نُور الہیہا۔ کھیل کیتا اگم اپار، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ ماجھے والیاں پورا کر اقرار، قول گوہند دتا نبھائیا۔ جنہاں
 دے ہتھ وچ تیری دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیا۔ اوہناں: دے چہتر چھایا ہیٹھ تیری چرنی جھکیئے سچئی
 سرکار، بنا سلام توں اپنا سماں سماں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کھائیا۔ محمد دی آشا کہے پایا نُور الہ، علمین سرنائیا۔ داتا بے پرواہ، بے عیب ڈھردرگاہیا۔ خوشی وچ ڈھولے لئیے گا، گا گا
 شکر منائیا۔ قبول کریں دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساڈے وچوں کڈھ وبا، دُویت روگ رہے نہ رائیا۔ تُوں ڈھر دا اکو ابا، آبرو
 ساڈی لے پچائیا۔ بدل دے اپنی طبع، طبیعت ساڈی ویکھ وکھائیا۔ ملیچھاں رہے کوڑ نہ سبھا، ست سچ لینا پرگٹائیا۔ ساڈا
 لیکھ بنا دے کگا، کگا بنس اڈائیا۔ ہن تیرا اکو ودھنا اگا، آگن وچ خوشی منائیا۔ تیرا روپ شبد دھار بگا، بگلیاں پڑیاں کریں
 صفائیا۔ پوتر کر دے کایا ہڈا، چم ناڑی ملے وڈیائیا۔ جیہڑا دھرم نشانہ گڈا، دو جہاناں کرے صفائیا۔ شرع دا رہے کھئے نہ اڈا،
 اڈی چوٹی تگ کریں صفائیا۔ مذہب مذہب نال کرے کھئے نہ دغا، فریبی فریبی نہ کرے لڑائیا۔ شرع دا شرع نال ہووے نہ لبا، لُعب
 کوڑ دینا مُکائیا۔ اپنے کھیل دی دسدے وجہ، وجوہات دے سمجھائیا۔ تیری اشدبھج دھار کیوں اُس وچ کر کے آئی گجا، گھر گھر
 اندر اپنا پھیرا پائیا۔ اسیں تے چلنا تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری سرنائیا۔ ویکھیں اپنے در آیاں تُوں دیویں کدے نہ سزا،
 سزا وچ نہ کھئے سکائیا۔ بنا پرہو بھگت دوار توں پوتر رہی کوئی نہ جگہ، جاگرت روپ نہ کھئے درسائیا۔ اسیں چار گنٹ وجا کے آئے
 دگا، ڈورُو تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اُمت آشا کہے
 اوہ میں آگئی بھجی تھی، تھ تھ کے پندھ مُکائیا۔ میں چوڈاں صدیاں دی بدھی گٹھی، گٹھڑی اپنے نال رکھائیا۔ جس ویلے

بھگتاں دی حد تپّی، پچھلا پندھ مُکائیا۔ مینوں مل پیا نارد پنڈت گپّی، گپوڑا لکھ کے دتا وکھائیا۔ کلمیئے ہُن پرہو دی دھار
 رہنی نہیں چھپی، چھپدے پاسے پئے دُبائیا۔ اوہ ویکھ محمد دی بھٹھی تپی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ کسے دا رہنا نہیں کوئی حصّہ
 پتی، جموں والیاں دے پنج پتے دین گواہیا۔ ایہہ لیکھا محمد نے لکھ کے تے پھیر چوڈاں ویر ویکھیا سی اپنی اکھیں، اکھ اکھ وچوں
 کھلائیآ۔ پھیر مؤلی دی دھار اپنے ہتھ رکھی، رکھ کے دتی وکھائیا۔ پھیر آشا محمد دی اوس اگنی نؤر دے در تے ڈھٹھی، جس دا
 نؤر نؤر وچوں نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد دی
 آشا کہے او اوہ میری اُمت دا صدقہ، سد سد سیس نوائیا۔ میں راہ اڈیکاں کد کا، قدیم دے مالک بے پرواہیا۔ دھن بھاگ جے
 مالک بنیں میری جدّ کا، یادو بنسی گواہ بنائیا۔ میں پینڈا چھڈ دینا چوڈاں طبقاں دی حد کا، حدود تیری وچ سمائیا۔ جیہڑا سدا
 اپنے وچوں سب نؤں کڈھدا، کڈھ کے اپنے وچ ملائیآ۔ تیرا کھیل ویکھیا ماس نازی ہڈ دا، ہڈیاں وچوں اپنا آپ بدلائیا۔ ہُن ویس
 وٹا لیا سؤرے سرگ دا، سؤر پیر اک ہو آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی
 کار کھائیآ۔ اُمت دی آشا کہے کی کھیل دسیئے حالی، حالت بدلی لوکائیآ۔ اوہ ویکھو نارد لال رنگ دا ڈبّا لے کے خالی، خالی گھرانے
 رہیا وکھائیآ۔ ایہہ خیال محمد نے اُدوں کیتا سی جس ویلے علی دے نال ملایا سی عالی، عالیشان دا نؤر ویکھ کے اپنا سیس نوائیا۔
 میری صدی چوڈھوی وچ جس ویلے ہووے چالی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیآ۔ اُمت دی اُمت بھرے نہ کھئے دلالی، وچولا نظر
 کھئے نہ آئیآ۔ میرے باغ دا رہنا نہیں کوئی مالی، مالوے والے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ پرگٹائیآ۔ خالی ڈبّا کہے نی اُمت دیئے آشے، اشارے نال درڑائیآ۔ نی کلجگ دیئے شاخے، تینوں
 شخصیت اک درڑائیآ۔ نی پھڑن والیئے مٹی کے کاسے، قسماں کھا کے جھٹ لنگھائیآ۔ تُوں ہُن ہو جا اوس پاسے، جتھے دوجا پاسا
 نظر کھئے نہ آئیآ۔ اُمت دی آشا کہے شاباش شاباشے، سوہنی گل سُنائیا۔ اسیں اوسے دے حُکم وچے، جو پنا پترکا رہیا درڑائیآ۔
 سانوں پتہ لگ گیا ساڈا نانا تُوٹ جانا جو پیغمبر بنے ساڈے چاچے، اکو ابا جان اکو امی ہونی دُھر دی مائیآ۔ سہارے رہنے نہیں کایا
 ماٹی کاچے، کنچن گڑھ نہ کھئے وڈیائیآ۔ ہُن چوڈاں طبقاں وچ محمد دی خواہش ناچے، نچ نچ اپنا حال سُنائیا۔ کیوں سب نؤں وچن

والے طماچے، طمع دے جھکڑے دینے گوائیا۔ جس کارن اُمت نے کٹے فاقے، روزے رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دُرگا کہے اشٹبھج کہے کہہ کے سُنائے اُف بائے، دُبائی تیرا نام دُبائیا۔ تیرا نُور الاہ بے پرواہے دس نہ آئے، دو جہان اکھ اُٹھائیا۔ جو تیری دھار جائے، انت تیرے وچ سمائے، مڑ کے پھیر کدے نہ آئے، قدیم دے مالک تُدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے نی میں آگیا دُور، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تینوں نہیں پتہ پرہہ دا کِڈا لما چوڑا پوڑا، پوڑیاں چڑھن والے گر اوتار پیغمبر چوٹھے ڈنڈے توں اُپر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جن دسیا کہہ کے گیا بڑا راہ سوڑا، بھیڑی گلی وچ کُرائیا۔ من نوں بنا کے بھوڑا، گھنر وچ گھنائیا۔ پتھراں اٹاں اکھراں کاغذاں اُتے کرا کے چوڑا، جگت وچ دتی وڈیائیا۔ بنا پرہو دی کِریا توں کیسے دے سر تے ہویا کدے نہیں چھوڑا، چھوہر بانکا نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے نی اُمت دی آشے اوہ ویکھ جس نے بھگتاں دے نشان لایا اُپر مؤراں، مہر اپنی دتی لگائیا۔ جہنوں ساریاں متیا جانیا کہ اُس نے ویس دھرنا اپنا براہمن گوڑا، گوڑی راگ گاؤن والیاں دئے سمجھائیا۔ محمد نے اگی وار فاطمہ دے سر تے رکھیا سی کالا توڑا، اُنی اُنکلاں اُتے بھوئیا۔ جس ویلے پرہہ دی جوت تے شبد دوہاں دا بن گیا جوڑا، جوڑی والا گرو رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا ہو جانا وچھوڑا، وچھڑیاں میل نہ کھئے وکھائیا۔ پھیر چوڈاں طبقاں وچ پے جانا لوہڑا، پائے پائے کر سُنائیا۔ اکو ستگر شبد تے شبد دا پھرنا گھوڑا، تے گھوڑ سواراں دے لیکھے دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی اُمت دیئے خواہشے، تینوں خصوصیت دیاں جنائیا۔ ٹوں بڑے کھیل کیتے فابشے، اپنا آپ بدلایا۔ جگت مانے رنگ تماشے، واشنا وچ ہلکائیا۔ آب حیات ملیا نہ کیسے کاسے، قسم نال سُنائیا۔ اوہناں ویکھ پھل رہیا کیسے نہ شاخے، شناخت کرن والے بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ سب دے چہرے انت اُداسے، خوشی خوشی نہ کھئے جنائیا۔ جس محمد دے بیٹھ رہوں بھرواسے، اوہ پلور رہیا چھڈائیا۔ نام پیار حقیقی رہیا نہ مجازے، مجازی نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے ولوں کورا ہو گیا جواہے، اگے آس نہ کھئے تکائیا۔ ہُن اُس خُدا دے میٹے خواہے، جو خبر سُنے تھاوں تھائیا۔ جس نے سب نوں اپنے کرنا تابعے، تابعداری وچ رکھائیا۔ جو لیکھ لکھیا نانک

نانک نانک دے باے، جس باے نوں بابل کہہ کے گیا گائیا۔ کیوں اوہ آگیا وچ دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوہ مستک دھرم نشانے گاڈے، گاڈ ہو کے مستک ٹکے دئے لگائیا۔ جس نے پچھلے سارے ونجارے چھاڈے، اگلا ونج اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے براہمن گوڑ دا ویکھ لؤ روپ، رُپے سونے والیو دھیان لگائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا بھوپ، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس دے گل کپڑا نہیں کوئی سوٹ، سوتردھاری اپنی کل ورتائیا۔ کرائے سب دے کوچ، کوچے گلی ویکھ وکھائیا۔ براہمن گوڑ نہیں اوہ ستگر شبد دا دوت، دتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ جس نے کلجگ دا، آوا کرنا اوت، اُتلے ہیٹھاں دئے سٹائیا۔ کوڑ گکرم دے بنا کے کپوت، کرم کانڈ دا لیکھا دئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سندیسہ اک سُنائیا۔ براہمن گوڑ کیسے نہ جانیا کون دھار، اکھراں وچ لکھ لکھ کے سارے خوشی منائیا۔ جیہڑا ت وجوڈ توں باہر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ وسے سچکھنڈ دوار، سچ ساچے سوہا پائیا۔ جیہڑا تان والا ت بھیجے اوتار، اوتر اپنی کار کھائیا۔ اوہ براہمن گوڑ جیہڑا جنے مرے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی سیو کھائیا۔ ایہہ کھیل اُس دا اپار، اپرمپر سوامی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ براہمن گوڑ کہے میں آگیا دُھر دا رابی، رابیو تھانوں دیاں جنائیا۔ سارے بل وکھاؤ اپنی باہیں، باہو بل پرگٹائیا۔ میرا آؤنا اُس ویلے جس ویلے پیار رہیا نہیں بھائی بھائی، سجن میت نظر کھئے نہ آئیا۔ یاد رکھیو میں حاضر ساں جس ویلے گوہند نے بوٹا پٹیا کابی، کائنات دی جڑ دتی پلائییا۔ اوس ویلے محمد نے دتی سی دُبائی، اپنی اُمت دی آسا وچ ٹکائیا۔ اوہ جس ویلے آیا میرا شہنشاہ سمت ست وچ شہنشاہی، تے شاہی سب دی دئے بدلائیا۔ اوہدا ویس ہونا کھیل پردیس ہونا نر نریش ہونا تے دُنیا وچ کم کریگا واہی، وعدے اپنے پور کرائیا۔ براہمن گوڑ بن کے اپنی مہر لگا کے سب دی کر دیویگا تباہی، طاقتور نظر کھئے نہ آئیا۔ اک آشا اپنی جیہڑی محمد دی دھار وچوں جائی، جس نوں جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میں سُنیا کلمہ کلمہ سچ خوشخبری، خوشیاں وچ درڑائیا۔ جس ویلے مان رہیا نہ مسیتاں مندریں، مندر وجے نہ کھئے ودھائیا۔

اوس ویلے میرے مالک نے بھاگ لگاؤنا کایا اندریں، اندرے اندر کھیل کھلایا۔ کھول کپائی چندری، پڑدا دینا اٹھایا۔ دُنیا دی خواہش ہونی چندری، چند ستارا دئے دُہایا۔ سب دی ترسنا ہونی انّ دی، پرہ دا دھیان نہ کھئے رکھایا۔ سب دی آشا ودھ جانی من دی، منوآ من نہ کھئے سمجھایا۔ ترسنا مٹنی نہیں تم دی، ترکھا دُور نہ کھئے کرائیا۔ گروآں چیلیاں دی دھار بن جانی چُغلی نِندیا کئی دی، کوک کوک سُنایا۔ سچ آواز رہنی نہیں کیسے تُلّ دی، تُلّیاں روون مارن دھایا۔ پھر آشا پوری کرنی بل دی، جو باون ہو کے آیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ ہار ستاراں کہے میں بڑے سُنے کلمے، قلماں لکھ لکھ گئیاں اپنا بل لگایا۔ میں بڑے ویکھے لمحے، جولے پے کے سیس نوائیا۔ میں نام دے ملدے ویکھے نغے، جو گر اوتار پیغمبراں تن لٹکایا۔ سُنے شبد دے نغے، جو ناد دُھن کرے شنوائیا۔ جگت دی دھار ویکھے چشمے، اٹھسٹھ تیرتھ پھیریاں پائیا۔ سادھا سنتاں دے ویکھے کرشمے، کرشن دی راس اپنا رنگ رنگایا۔ بنا پرہو دی دھار تون سچکھنڈ مُول کوئی نہ وسنے، وصل ملے نہ یار الایا۔ ہُن دیناں مذہباں والے سارے پھسنے، فیصلہ سکے نہ کھئے کرائیا۔ انت سب دے سوریہ چُھینے، چُھپا مارے دُھردرگاہیا۔ چاروں کُنٹ انگیارے تپنے، امرت میگھ نہ کھئے برسایا۔ سب نے اپنے گھرے تپنے، دھرم وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ یاد کر لو کیوں گوہند نے جنم لیا سی وچ پٹنے، پنجاب نوں چھڈ کے تیغ بہادر اپنا پندھ مَکّایا۔ جس ویلے حُکمنائے اکھراں وچ کیسے نہیں رٹنے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ او میریا مالکا، خلق دیا خالقا، او خالصے دیا خالصے، خالص دے درڑایا۔ ہُن کریں نہ کیسے نال نالشا، جگت جہان ویکھے سازشا، من دیاں ویکھے واشنا، گھر گھر اکن لگایا۔ سادھ سنت ویکھ روپ بنیا راکشا، ٹھگ چور ڈاکو کردے مالشا، دھرم دی دھار وچ چلن والے مُکھ دے اُتے کردے پالشا، کوڑی کِریا رنگ چمکایا۔ ست دھرم دا دسے کوئی نہ راستہ، تیرے پریم دا لبھ کھئے نہ براستہ، جگت واسنا وچ پے گیا سب دا واسطہ، واستک تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ ہُن حال ویکھ لے شنکر والے گیلاش دا، کھیل تگ لے برہمے والے پرکاش دا، نور ویکھ لے وشنوون والے احساس دا، اصل اپنا پڑدا لایا۔ ہُن روپ تگ لے صدی چوڈھویں اُمت دی آشا گولی دے مُکھ وچ اگما روپ گلاب دا، گل کھلیا نظر کتے نہ آئیا۔ ہُن ویکھیو کی کھیل ہندا پنج آب دا، پھیر جھگڑا ویکھیو

بغداد دا، پھیر حُکم سُنو اُس احباب دا، جو مِتر پیارا نُورِ الہیّا۔ کی کھیل ہونا سماج دا، کی سندیسہ ہونا عرشی آواز دا، جس نوں فرش اُتے سُنن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا مُکنا روزہ نماز دا، اشارہ ہونا گویند والے باز دا، جو آد جُگاد سب سازنا سازدا، سازن ہارا ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ اُمت کہے پرہ میں تیری دھار نہانی، نیوں نیوں سپس نوئیا۔ میں کوچھی کملی کانی، بُدھ ہین در تیرے دُبائیا۔ مینوں چاروں کُنٹ لہیا کتے نہ پانی، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ میں پھری مڑھی مسانی، مقبریاں وچ دھیان لگائیا۔ مینوں محمد دی نظر نہ آئی جوانی، جو جو بن گیا ہنڈھائیا۔ میں اوہ ویکھی جس دے نال تیری تقریر تیری تحریر لیکھی نال کانی، کلمہ ربیا سمجھائیا۔ میں چوڈاں طبقاں تکی نشانی، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ میں منزل ویکھی رُوحانی، رُوچ بُت اپنی اکھ اُٹھائیا۔ میں چار کُنٹ بھجی جدھر تکیا اُدھر بے ایمانی، بیوہ رُوپ لوکائیا۔ میں ڈر گئی سہم گئی یائے اُف تیری آؤن والی طُغیانی، ماجھے والیو تُرکی دا لیکھا دیو وکھائیا۔ ہُن جھگڑا پینا جسمانی، ساریاں نوں پسینہ آؤنا پیشانی، منزل رہنی نہیں کوئی رُوحانی، شرع دی شرع نے کرنی غلامی، چچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد نے اشارہ کیتا کنارہ کیتا میرا مالک اک واحد سب دا بنے بانی، بان پرست والیو بان اک لگائیا۔ ڈھائی منٹ دی پُھل گلاب دی کھیل اک مہانی، ڈھائیاں منٹاں وچ گویند دا ڈھائی سو سال دا لیکھا پور کرائیا۔ ہُن کوئی بھگتاں دی دھار رہنی نہیں بیگانی، جس نوں بیگم پُرا کہندے اُس بیگم پُری دی بیگم ہرجن دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میرا وی اک سماں، سمجھ نال سمجھائیا۔ جن بھگتو تُسین ہوئے اکتھے جمع، اپنا گھر وسائیا۔ چھڈ کے کوڑی طمع، تامس آئے گوائیا۔ اچ اک حُکم سُن لو نواں، نو جوین ربیا درڑائیا۔ آگے پینڈا نہیں رہنا لما، لما پے کے گویند دی دھار اکیاں دا پیار دئے وکھائیا۔ جن بھگتو گویند چُک لو سیرھی، سرڑ اپنا لینا نہائیا۔ تہاڈی مات لوک وچ ودھ گئی پڑھی، پیا پریم دئے وڈیائیا۔ اوہ وبار تک لو جیہڑا انت ہونا آخری، تہانوں اکھاں نال وکھائیا۔ کیسے نے ہونا نہیں دلگیری، ستگر تہاڈا سنگ نہ کدے تڑائیا۔ میری شبہ دھار زنجیری، گنڈھ دھر دی دئے پوائیا۔ تہاڈے پیار دے وچ اوہ فقیری، جیہڑا فقرہ گایا گویند ماہیا۔ ایہ حُکم ورتنا تقدیری، تقدیر اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو ویکھو گوہند آیا تہاڈے کندھے، کندھیں بھاگ لکائیا۔ تہانوں بنا کے
 بندگی والے بندے، بندنا اپنی وچ سائیا۔ کوڑ کیریا وچوں کڈھ بنائے چنگے، چنگی طرح سمجھائیا۔ بشن کور دی دھار پنجاں
 پیاریاں نال گنڈھے، گنڈھ گجری پور کرائیا۔ مؤلی دا تند تیج بھان نال کٹے کھنڈے، کٹار تکھی نال چھہائیا۔ پرہ دے چرناں پیل
 پت رکھو پنچے، پنچیاں نال چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک درڑائیا۔
 محمد کہے میری دھار گئی وڈھی، سچ دیاں سُنائیا۔ اُمت آسا ربی چھڈی، نانا تھے جگت لوکائیا۔ ہونا پئے الگی، وکھری کار
 کھائیا۔ سب دی ویکھے بدی، جس بدھک لیا ترائیا۔ اوہدی جوت اگھی جگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ بن کے ڈھر دا
 طبی، طبیعت ویکھے تھانوں تھائیا۔ مُحبت دا بن کے لئی، ہرجن لے ترائیا۔ پنجاں پیاریاں ایکا رنگ رنگی، رنگت اپنی رہیا
 چڑھائیا۔ گرمکھاں آسا پوری کرے جو گوہند کولوں منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، سد اپنا پڑدا لایا۔ سیڑی کہے میں کوئن کوٹاں دتا ساڑ، اگنی تت جلائی۔ جن بھگتو اج آگنی تہاڈے دوار، اپنی خوشی
 بنائیا۔ اوہ ویکھو سانجھا یار، جو یارڑا اک اکھوائیا۔ جو مرے نہ جھے وچ سنسار، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دے کارن
 گوہند کیتا کھیل اپار، جیوت جی اُچ پیر اکھوائیا۔ انت سمیں وچ ندیڑ اپنے تت دی رکھ کے دھار، اگنی اگنی نال ملائی۔ اوس ویلے
 وعدہ کیتا قول اقرار، سچ نال سمجھائیا۔ ایہہ لیکھا پورا پھیر کراں جد سمت شہنشاہی آئے ستاراں ہاڑ، اپنا ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ
 پہلوں بھیج کے پال سنگھ دا سُت دُلاں، بخشش اپنی نال ترائیا۔ پھیر بھگتو سب نوں دیاںگا دیدار، گھر گھر درس وکھائیا۔ کھڑن
 توں پہلوں ہووانگا ظاہر، چٹے آسو سوہیا پائیا۔ اک سال توں بعد پنج گرمکھ وکھایا کراں گا نال، اپنی دیا کھائیا۔ جتھے ہوووگے
 اوتھے کراں گا سنبھال، سمبل بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ سب دی کر لوانگا بہال، بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائی۔ محمد کہے جس ویلے گوہند بنیا اُچ دا پیر، پیر پیراں کھیل وکھائیا۔ میں ویکھی
 اک تصویر، تسبیح مالا ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا روپ انویا پیلے ویکھے چیر، چیر سیس وڈیائیا۔ میں نگ نال کڈھی لکیر،
 لائن دتی وکھائیا۔ واہ میرے قادر تیری قدرت تیری تقدیر، تدبیر تیری سوہیا پائیا۔ توں لیکھا جانے شہنشاہ شاہ حقیر، حضرت

وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا راہ اکِ درڑائیا۔ محمد کہے میں سنی اگمی بولی، انبولت دتی درڑائیا۔ صدی چوڈھویں دھار تکی انمولی، نُوَر جوت رُشنائیا۔ سگلا سنگ تکیا گولی، گہر گمبھیر دتی وکھائیا۔ جس دی الھڑ جوانی ملوک سوہلی، نو سٹ دا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اوہ ویکھو چوڈاں طبق کرن سلام، سجدے سیس نوئیا۔ واہ دُھر دے امام، تیری آمد بے پرواہیا۔ تیرا سُنیا اگم کلام، کلمہ نُوَر الہیہا۔ اسیں رہے نہ کھئے غلام، زنجیر دتا تڑائیا۔ مٹی اندھیری شام، شمع نُوَر رُشنائیا۔ تیری اک پہچان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ سانوں زمین اُتے تیرا دینا پئے بیان، حُکم مٹنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا راہ اکِ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری اک تمنا، تانس نہ کھئے رکھائیا۔ میں ویکھیا گوہند دا اک کتا، کتاں والیو دیاں سُنئیا۔ جس دا حد کھئے نہ بڈ، ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ دو جہاناں توں لما، لما پے کے ستھر یارڑے والا دئے وکھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ بندہ ماٹی والا چما، جو رسنا جہوا گائیا۔ ہُن اوس دا آگیا سماں، سماپت کرے خلق خُدائیا۔ جگت جگیا سُو رہے کوئی نہ پیا، نارد مئی دئے گوہیا۔ جگت نیتر ہین دِیسے نہ اٹھا، نیتر جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکِ اکھوائیا۔ اُمت دی آشا کہے سیڑی رکھ دیو تھلے، تھلک تھلک دھرنی آپ کرائیا۔ کیسے دے رہیا کچھ نہیں پلے، پلک وچ کیتی صفائیا۔ جیہڑے ان پانی نال پلے، پلکاں دے پچھ لبھن ماہیا۔ اوہ رہ گئے اکلے دے اکلے، کلکاتی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں دے اُتے کِریا کیتی انتر آتم دتے سلے، سلل اپنا تیر چلائیا۔ اوہ جگت دی دھار بن گئے جھلے، اپنی سُدھ بدلایا۔ نرگن جوت وچ رلے، ناتا تتاں والا تڑائیا۔ پرکاش ہو کے بلے، نُوَر نُوَر الہیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اکِ ورتائیا۔ اُمت دی آشا کہے میریاں نکلدیاں چیکاں، چیک چہاڑا دیاں پائیا۔ جس دیاں محمد نوں اڈیکاں، بیٹھا دھیان لگائیا۔ راہ تکه لاشریکا، جو شرکت دئے گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیقا، مالک دُھردرگاہیا۔ بنے دُھر دا میتا، مٹر اکِ ہو آئیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ سب نوں دیوے اپنا کیتا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دو جہاناں نا پے نام

دے فیتہ، لیکھا اور نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔
 سیڑی کہے میں سُنیا لا کے کن، اپنا دھیان رکھائیا۔ میں ویکھیا گوہند گجری چن، جو چن رہیا بدلائیا۔ وسیا بن چھپری چھن،
 شنکر سیس جھکائیا۔ بیڑا رہیا ہتھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا مالک اک اکھوائیا۔ پنج کہن پیل دے پتے، پترکا دھر دی دئیے درڑائیا۔ پت پریشور حکم دسے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔
 جہدا کھیل یتھارتھ یتھ، یدی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے ستھر سارے لٹھے، گوہند یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ اوس نے کھڑے
 چھداؤ نے پتھر وٹے، پابن پوجن کھئے نہ پائیا۔ چار جگ دی منزل ٹپے، ٹاپوآں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو مان رکھایا اکھڑپے، پت پریشور
 اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پپا کہے میں دساں
 پتہ، پتا پتا دئے گواہیا۔ میرا بھیو رہیا نہ رتا، رتی رت نہ کھئے جنائیا۔ میرا لیکھا اوس دھار دا یتھا، جو ست سچ اکھوائیا۔ جیہڑا
 دسے کسے نہ اکھاں، اکھراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دے گن گاؤندے گئے کوٹن کوٹ تے لکھاں، اوتار پیغمبر گرو صفت
 صلاحیا۔ جہوا دا ماندے گئے رسا، نجھر رس رس چکھائیا۔ جس دی دھار اکو سستا، سستا صاحب نال وڈیائیا۔ اوہ سب دا
 کرن لگا اتم پتہ، پت پریشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک سنائیا۔ پپا کہے میں پاربرہم دی دھار، پت پریشور میرا روپ سمائیا۔ میری یاد کردے گئے تیئی اوتار، راما کرشنا اک
 دوجے نال صفت صلاحیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بندے رہے لکھار، لکھ کے لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ نانک نے اکونجا وار لیکھا توں
 میرا میں تیرا تیرا روپ اپار، اپرمپر تیری بے پرواہیا۔ سچ دس جس ویلے لئیے کل کلکی اوتار، کس بدھ اپنا کھیل کھلائییا۔ پُرکھ
 اکال کہہا نانک نرگن پا سار، مہاسارٹھی ہو کے دیاں درڑائیا۔ میں ستگر شبد جوت دی دھار، کرنی کرتا اک ہو آئییا۔ نہ پُرکھ
 ہوواں نہ نار، نر نرائن دھردرگاہیا۔ نہ مندر وسان نہ گھر بار، جگت دوارے نہ ڈیرہ لائیا۔ نہ پت رکھاں نہ تن شینگار، شستر
 ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ کھان پین دا ہووے آہار، جل دھار نہ کھئے وپائیا۔ نہ بنس سرینس ہووے نہ پیار، میت سنگی نہ کھئے جنائیا۔
 نہ خادم ہوواں نہ سکدار، جگت آس نہ کھئے رکھائیا۔ نانک ویکھ میرا دربار، درگاہ سچ دیاں درڑائیا۔ جتھے جوت جگے اپار، نور

نورانہ ڈگمگائیا۔ نہ کوئی پیغمبر گرو اوتار، نہ کوئی اپنا بل دکھائیا۔ جدھر دیکھیا میرا میرا اُجیار، میرا میرے وچ سمائیا۔ میرے سب کچھ اختیار، چھوٹے چھوٹے مختیار نامے تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے آواں تے اپنی کل دھار، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پیا کہے مینوں گراجن نے لکھیا نال پیار، پیا پریم دھیان لگائیا۔ بنا ستگر شبد توں ستگر ہووے نہ وچ سنسار، تے کم کیسے نہ آئیا۔ نال لکھدا نال سکھدا نال کرے نمسکار، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ ٹکائیا۔ نال بنا کتاں توں سنے گفتر، کی شبد کرے دھنکار، دھن آتمک راگ سنائیا۔ اوہ دیکھ ارجن راوی توں پار، میرا سمبل دیس اپار، اپرمپر سوامی آپ سنائیا۔ پھیر لیکھ لکھنا ستنام ستنام ست وار، ست ست وچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پیل دے کہن پتے ساڈی لکھی گئی پاتی، پتیاں تے بیٹھے دتی سنائیا۔ دیکھو کھیل کلجگ اندھیری راتی، اندھ اندھیرا نظری آئیا۔ سچ دھرم دی رہے نہ کھئے جماعتی، مارگ حق نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے کوڑ کیرپا دی ہوئی اتم وائی، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، سچکھنڈ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جھگڑا پینا تے آئی، اٹھاں تتاں نال گر لائیا۔ پاکھر زین پاوے کھئے نہ کاٹھی، آسو تنگ نہ کھئے کسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سیڑھی کہے پنج پیارے جاؤ ٹک، اپنا آسن لائیا۔ ساری سنگت ہتھ رکھو اپنی یک، چھاتی اُتے ٹکائیا۔ پرہو تیرا درشن کریئے نت، نج نیترا اکھ گھلائی۔ توں وسنا ساڈے وچ، وچوں پڑدا دینا چکائیا۔ آتم پر ماتم بننا مت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ سہنجنی سہاؤنی ستاراں ہاڑ دی تھت، رڑی اپنے نال مہکائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی ڈھائی منٹ رکھے مکھ دے وچ، گل پھل نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک دکھائیا۔ اشٹبھج کہے میرا دیکھ شستر کھڑگ کھنڈا، کھنڈ برہمنڈ دھیان لگائیا۔ نگاہ مار وچ چرچ جیرج انڈا، اُتبھج سینج پھول پھولائیا۔ ساچا دے نہ کھئے اندا، اند پُر والا دے گواپیا۔ ہن صدی چوڈھویں دا ویلا لنگھا، انت اپنا پنڈھ مکائیا۔ محمد دی پور کر دے منگا، خواہش خواہش نال رلائیا۔ اس توں کیڑا ہور وقت چنگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اکل کلا کھوتتا، ہر ہر

اک اکھوائیا۔ میری سہنجی ہووے رُت بسنتا، مہک مہک مہک نال مہکائیا۔ دھرم دی دھار بنائے بنتا، گھڑن بھننہار دُھردرگاہیا۔
 جو ویس کرے وار انتا، جُگ جُگ اپنا رُوپ بدلائیا۔ کلجُگ میٹے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بنے پنڈتا،
 برہم کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں ویکھے منسا، من ماہے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ اُمت آشا کہے میرے پیغمبر حضرت، محمد محو دیاں درڑائیا۔ اپنا کھیل ویکھ احمد،
 اہم بھیو چُکائیا۔ سچ نال رسیا کھئے نہ سہمت، سگلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ لیکھے لگے کیسے نہ محنت، روزہ بانگ رہے کُرائیا۔
 دُھر دا اشارہ کرے کوئی نہ سینت، پردہ وچوں نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کہا ایہہ کھیل نیارا، نرکار تیری وڈیائیا۔ میں سوہاں تیرے دوارا، در تیرے سیس جھکائیا۔ میرے
 مالک خالق استغفارا، گفت سُنید تیری شنوائیا۔ تُوں سانجھا اکو یارا، لاشریک وڈ وڈیائیا۔ امام اماما آئیوں دوبارہ، دوہری
 دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ محمد کہے صدی
 چوڈھویں مینوں ماردی دھکے، خوشیاں نال جنائیا۔ چل چلیئے مدینے مکے، مقبریاں توں باہر لے انگرٹائیا۔ ساڈے اتم پھل پکے،
 بھوئیں گر نہ اپنا آپ گوائیا۔ محمد چاروں گنٹ تکے، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کی کھیل حقیقت حقے، کرنی کرتا کار کی کھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوہ ویکھ پوری ہندی
 آس، آسا والیاں دیاں جنائیا۔ میری گولی نے بدل لیا لباس، کالی کفنی دتی تجائیا۔ سچ دے منڈل پا کے راس، اپنا رنگ رنگائیا۔
 جیہڑی اُچ دے پیر نے رکھی سی آس، انتر اک دھیان لگائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہویا میرا پُرکھ اکالا میرے ساتھ، سگلا سنگی
 سنگ بنائیا۔ ہو کے سرب کلا سمراتھ، بھرپور بے پرواہیا۔ لیکھا جان اناٹھاں ناتھ، غریب نانا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت کر
 پرکاش، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ لہنا پورا کر چیمار رُوداس، رُوی اپنا حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری گولی نے چھڈ دتا میرا بستر، بستی چھڈی سنگ نہ
 کھئے بنائیا۔ میرے سینے لگی نستر، خُون بنا ذبح توں دتا وہائیا۔ میں بھجی اُٹھ کے پچھم، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کعبیاں آئی دسن،

مدینے مکے حال دُہائیا۔ اُٹھو ویکھو کھیل حقیقت حقن، کی کرتا کار کھائیا۔ میں انت ہو گئی شکن، شک وچ دیاں دُہائیا۔ میری جڑ آگیا پٹن، بٹنے والا دُھر دا ماہیا۔ جس دا ڈھولا سارے رتن، تُوں میرا میں تیرا نام دِھیائیا۔ اوس بھگت سہیلے بنائے رتن، امولک آپ پرگنائیا۔ محمد تیرا میرا چلنا کوئی نہیں یتن، یتھارتھ دیاں سُنائیا۔ ہُن چلیئے اپنے وطن، چوڈاں طبقات پندھ مُکائیا۔ میرے خالی ہو گئے ہتھن، رو کے دیاں سُنائیا۔ تیری آسا لگی تھن، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی دساں، دہ دِشا دھیان لگائیا۔ میں سب کُجھ ویکھاں اکھاں، اکھاں والیاں دیاں سُنائیا۔ میں جگ ویکھے چوکرئی لکھاں، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ سارے سڑ گئے وانگ ککھاں، بنا پرہو توں نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کی تکدی وے نارد براہمن نے سوا ہتھ ودا لئیاں لئیاں، بودی اپنی پچھے لئی لمکائیا۔ ہُن مان رہنا نہیں پتھر اٹاں، پابن سیس نہ کھئے نوائیا۔ چار جگ دے شاستر پرہو دیاں چٹاں، نام سندیسے رہے سُنائیا۔ میں اکو آس اُس تے سٹاں، جو سٹیبازی ویکھے جگت لوکائیا۔ اوسے دے اُتے ٹکاں، جنھ میرے متھے توں ٹکا لاه کے میری گولی دے متھے دتا پہنائیا۔ ہُن ضرور دھرم دا بدل جانا سکے، ساکھی سچ دی دیاں سُنائیا۔ جس مہربان محبوب دا اکو کلمہ تے اکو وشا، وشو دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں ہُن نہ ہمت ہاریں، ہار کے دیاں جنائیا۔ جس پرہو دی سب دے نال یاری، یرانے جگ جگ توڑ نبھائیا۔ کی ہو گیا جے میری پہلوں آگئی واری، وارتا پچھلی نال رلائییا۔ پھیر کھیل تکنی سرشٹی ساری، سار شبد حُکم منائیا۔ چار گنٹ تپنی انگیاری، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ مت ویکھنی من ہیسیاری، بست کیٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ محمد کہے اسیں اوتار پیغمبر گرو اکو گھر گئے جٹ، جٹ لئے بنائیا۔ ساڈے نام کلمے والے نہیں بٹ، رسنا نہ کھئے وکھائیا۔ تتاں والی دھاروں گئے چُھٹ، تن وجود نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال دے بن کے پُت، در دوارے سوہیا پائیا۔ ہاڑ ستاراں سہنجی رت، رُتھی اک مہکائیا۔ کِریا کرے اباشی اچت، چیتن سب نوں دئے سمجھائیا۔ سارے اکو وار لو پُچھ، پچھے نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن کلجگ اندھیرا میٹھا گھپ، زرگن نور ہوئے رُشنائیا۔ سب دی منزل

گئی پُچ، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ جگت دا دیپک جانا بُجھ، بن بھگتاں نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ محمد کہے گوہند ملا لے ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ صدی چوڈھویں پئی ہس، مکھ پچھے رہی بھوائیا۔ گولی نوں ماری اکھ، اشارے نال درڑائیا۔ نی اوہ تگ گوہند سورپیر سچ، بانکا سوہنا نظری آئیا۔ نی میرے وینہدیاں میرے وچ گیا رچ، میرا لوں لوں دئے گواہیا۔ نال جڑ گیا نت، ناتا لیا بندھائیا۔ میرا اکو ہو گیا نت، تنو دتا گوائیا۔ پچھلی رہی نہ مت، متانتر ڈیرہ ڈھابیا۔ میں وچوں تکیا اکو کلاپت، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ محمد کہیا صدی چوڈھویں توں کی دتا اکھ، آخر دے درڑائیا۔ کیوں بن گئیوں گُستاخ، غُصے وچ ڈرائیا۔ میں نہیں تینوں کرنا معاف، مُفتی سکے نہ کھئے پچائیا۔ کوئی نہ سکے راکھ، ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ مینوں تگ ساکھیات، پیر اکم اتھابیا۔ میرا اُس دے نال بھوکھت واک، جو واقع ویکھ چائیں چائیا۔ توں کس بدھ میرے نالوں توڑیں نات، ناتواں مینوں رہی بنائیا۔ میرا انتر ویکھ پاک، پنت پُنت اکو روپ درسائیا۔ میری اوس خُدا دی ذات، جو اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ذرا میرے ول جھاک، میں جوہن ونتا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد جی میں تھانوں کردیاں ویکھیا مظاہرہ، کلمیاں وچ ڈبائیا۔ میں ہُن جانا وچ قاہرہ، غُصے نال سُنائیا۔ ونڈنا اک دائرہ، حد حدود تیری وچ رکھائیا۔ لاؤنا اکو نعرہ، حق حق سُنائیا۔ تیرا قائم نہیں رہنا پھرہ، چاروں کُٹ ہوئے ہلکائیا۔ پھیر موسیٰ نال ویکھنا مُشاعرہ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ جنہاں کھادھا گان وچھا تے وہڑا، رسنا رس چکھائیا۔ اوہناں دا ہُن کُچھ حال ہونا بھڑا، بھڑی ستاراں ہاڑی دئے گواہیا۔ مینوں جاپدا مینوں چھڈنا پینا سب دا کھہڑا، خاک ملن والے سارے دینے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ محمد کہے میں شرع دا پگا، سورپیر اکھوائیا۔ میں بنا کے مدینہ مکہ، مقبرے دتے وسائیا۔ میں مار کے کافر لکھان، خاک وچ رُلائییا۔ میریاں چوڈاں طبقات تکن والیاں اکھان، چوڈھویں صدی دیاں سمجھائیا۔ میرے نال مل کے تینوں ملدا نفع، نُقصان وچ کھئے نہ آئییا۔ صدی چوڈھویں کہندی محمد جی کیوں ایویں ہُندے خفا، غُصے وچ سُنائیا۔ ذرا دھیان کر لے تیرا لیکھا پچھلا پنج

لکھاری کردے جاندے رفع، رفتہ رفتہ اپنی قلم چلائی۔ اوہ ویکھ اُلٹا دتا صفحہ، صفحہ ملیچھا رہیا اُلٹائی۔ ہُن ایوں جاپدا جے کسے نوں ملنا تے اکو پروردگار کولوں گپھا، باقی گپھا وچ سارے بند دینے کرائیا۔ تسیں تے پرما تہا کولوں خدا کولوں لاشریک کولوں جھولیاں اڈ کے کلمے دا منگن والے پھکا، چھوٹی چھوٹی پونجی اپنی جھولی پوائیا۔ دھرنی اُتے ونڈ ونڈائی چٹا چٹا، چپی وچ پانی پین والیو انت رہن کھئے نہ پائی۔ ہُن چاروں گنٹ اکو ایک چلنا پیا، پارہسم پت پریشور اپنا حکم سنائی۔ اس وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گرمکھ لینے پرگٹائی۔ جنہاں نے لیکھ لیکھے اُپر گتا، گت مت سب دی ویکھے تھاوں تھائی۔ جنہاں دی زبان وچ لگا ٹھپا، مہر اکو اک رکھائی۔ اکو امرت وچ پریم پیار دا پیالہ پی کے اندر لنگھائی گٹ گتا، گتا گٹ اپنا آپ کرائیا۔ جنم مرن دا میٹ لینا رٹا، آگے لیکھا رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائی۔ صدی چوڈھویں کہے محمد جی آہ ویکھو کتاب، کتب خانیاں باہر جنائی۔ جس دے وچ ایہ حساب، جس دا لیکھا انکڑیاں وچ کدے نہ آئی۔ اُس دا پہلا ویکھو باب، کی حکم رہیا سنائی۔ آگے تہو جناب، نور نورانہ نور الایہا۔ سُنو اوہ آواز، جس نوں سرون سنن کھئے نہ پائی۔ کرو اُس نوں آداب، جسے ادب دتا سکھائی۔ ہُن ویلا آگیا سارے جاؤ جاگ، نیترا کھ کھلائی۔ گوہند دا شبدی اڈن والا باز، بازاں والا اپنا حکم ورتائی۔ دین مذہب سب نے جانا تیاگ، تیاگی ہو کے پرہ دے آگے سپس جھکائی۔ ایہ گلشن کھڑیا نہیں رہنا باغ، اُمت دا غنچہ کم کسے نہ آئی۔ آتما دی اک نے پکڑی واگ، ڈوری اپنا تند کھچائی۔ کیوں صدی چوڈھویں دی گولی نے مکھ وچ پھڑیا پھل گلاب، جو گل گلشن دئے کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے گوہند آ دوویں کریئے ارداس، پروردگار پُرکھ اکال آگے سپس نوائیا۔ ساچی کیہڑی راسی تے کیہڑی راس، پردہ پردیاں وچوں دے کھلائی۔ گوہند ہس کے کہا محمد شاباش، واہ واہ تیری وڈ وڈیائی۔ اوہ تگ میرا نور نورانہ ساکھیات، جوتی جاتا دھردرگاہیا۔ جس نے ساتھوں لیکھ لیکھایا اُتے کاغذات، قلم شاہی ونڈ ونڈائی۔ ہُن اُس وچوں سب نوں کرن لگا آزاد، آزادی آتما پرما تہا دئے بنائی۔ اُس نے سانوں سریر دے بن نہیں دینا بجاج، تن کپڑا وکھو وکھرا مذہبیاں دے ہٹ وکائی۔ ساڈا رہنا نہیں کوئی راج، رعیت رنگ نہ کھئے رنگائی۔ جو پچھے نہیں تے ہُن مل جانا جواب، حکم دیوے

دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گوہند کہے آجا ہوئیے
 آگے، آگے ہو کے سیس نوائیا۔ تیرا میلاندا کدے کدے، قدیم دے مالک بے پرواہیا۔ اسیں سارے تیرے حُکم وچ بدھ، بندنا
 وچ سیس جھکائیا۔ تینوں کدے نہیں پُچھیا کیوں دین مذہب چلاؤندے تے کی وجہ، وجوہات نہ کھئے سمجھائیا۔ تیری سرنی
 سارے لگے، ڈھیہہ ڈھیہہ اپنا آپ بنائیا۔ تُوں سانوں راہ وکھائے اڈو اڈے، وکھری وکھری کار کھائیا۔ نال کلمے نشانے گڈے، گاڈ
 ہو کے راڈ حُکم والی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اک درڑائیا۔ پُرکھ
 اکال کہہ محمد گوہند دوویں ہووو پیش، پیشتر دیاں سُنائیا۔ کیہڑا روہے ہمیش، مینوں دیو سُنائیا۔ کیہڑا کرے ویس، اولڑا روپ
 درسائیا۔ کیہڑا وسے ساچے دیس، دیسانتر ڈیرہ ڈھابھیا۔ محمد نے جھٹ چوڈاں طبق لئے ویکھ، زمیں اسماناں دھیان لگائیا۔ پھیر
 ویکھی اپنی ریکھ، بنا پیشانی کھوج کھوجائیا۔ گوہند نے نگاہ ماری دسیا ایکنکارا ایک، اکل کل دھاری اگم اتھابھیا۔ جس نے
 مینوں دس دسمیش بنا کے دتا بھیج، بنا بھجن بندگی توں اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت دا دے کے تیج، تیج اپنے نال رکھائیا۔
 جس دے پتا تیج بہادر نے ٹوپی والے سد لئے انگریز، اوسے دے گوہند شبد دھار نے ہُن اوہناں دی صفحہ دینی اُلٹائیا۔ جنہاں
 نے دھرم کھادھا ویچ، قیمت اوہناں دی لئے پائیا۔ ہُن اپنا لاؤن والا پیچ، پیچیدہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الہیہا۔ ہاڑ ستاراں کہے ویکھی کھیل اٹلی، اٹلڑا دیاں درڑائیا۔ میں
 پھریا لکھ چوڑاسی کایا گلی، گل مالک دھیان رکھائیا۔ مینوں امرت رس ملیا نہ چلی، اٹھسٹھ بھجیا واہو داہیا۔ سرشٹی نام
 جپدی بلیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مینوں نارد مل گیا جے آہ حالت ربی تیرے بھگوان دے نام تُوں لگ جانی اُلی، صفحہ
 صاف نہ کھئے کرائیا۔ کیونکہ اُس نے کلجگ تُوں چھٹی دے دتی کھلی، چاروں گنٹ حُکم سُنائیا۔ میرے چرناں دی کیسے تُوں لین نہ
 دیویں دھولی، دھوڑ مستک نہ کھئے چھہائیا۔ ساری سرشٹی کری بے اصولی، اصل وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ محمد کہے گوہند میری صدی چوڈھویں مینوں دیندی جائے
 وچھوڑا، پلُو رہی چھڈائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت جی تینوں ہُن اُس دی لوڑا، جو لوہڑے پینا سب دی کرے صفائیا۔

اُس دا جوت شبد دا جوڑا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ اوہ آیا مار کے موڑا، مُڑدی پیریں سچکھنڈ وچوں سمبل وچ ڈیرہ لائیا۔
 سیوادار بن کے بانکا چھوہرا، اُمت دا لیکھا دتا گوائیا۔ جدو تکوں تے تکو نواں نکورا، ستگر شبد وچ اپہو وڈی وڈیائیا۔
 اُسدے بنا کم کسے دا نہ کدے سؤرا، سؤہرے پئیے دووین رہے گر لائیا۔ اوہدی کسے دے نال نہیں کھورا، نرور اک اکھوائیا۔
 اوہدا اپنا جلال تے اپنا جوہرا، جابر جبر اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 میل لے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد جی اوہ ویکھو اُس دا کھلا روپ انوکھا، ستاراں ہار لیا بدلائیا۔ جس نے سب نوں دے
 جانا دھوکھا، دھوکھے وچ ڈہائیا۔ پر اک گل بھگتاں نوں بھيو دسنا سوکھا، تے تھوڑی تھوڑی کرے پڑھائیا۔ جن بھگتو پرہ دے
 نام توں وڈا نہیں کھئے پوتھا، پُستک پڑھیاں پار نہ کھئے کرائیا۔ ایہہ کایا دا کعبہ تے کایا دا کوٹھا، کایا دا مندر اک سہائیا۔ جتھے
 جگدی اُس پرہو دی جوتا، جو جوتی جاتا نور الایسا۔ آد انت کدے نہ سوتا، ستیاں لے جگائیا۔ ساڈے وچھوڑے دا سماں رہیا
 نہیں بہتا، بہتوں تھوڑا دئے کرائیا۔ ہُن ساڈے اندر مارنا غوطہ، اپنا آپ لینا چھپائیا۔ تھادا من پڑھا کے طوطا، ثرت اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند
 ایہہ کی کارن، کرنی دے کرتے لیا کرائیا۔ کی میں محمد دی وگارن، وگار کر کے جھٹ لنگھائیا۔ کی مینوں انت مارے مارن، بھے وچ
 ڈرائیا۔ میرے انتشکرن وچ آؤندا اوہ وچارن، جس نوں وچر کے دساں نہ مول سنائیا۔ میں تیرے کول لگی اچارن، ہوئی ہوئی
 دیاں سنائیا۔ دکھ وچ لگی پکارن، نیوں کے سیس جھکائیا۔ تیرے پیار دے بتھیرے ملے ادھارن، سیکھیا جگت والی درڑائیا۔
 مینوں سمجھ نہیں آؤندی مینوں کیہڑا آیا اچارن، وسدی نوں گھروں باہر کڈھائیا۔ محمد دی اُمت نوں آیا ساژن، ساژ پھوک کے
 لیکھا دئے چکائیا۔ میں کاسنوں آگئی وچ ایس مہینے ہاژن، بھگت دوار ویکھ کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں کتے بن نہ جاواں دُباگن نارن،
 نر نرائن ناتا لے تڑائیا۔ مینوں دُنیا نہ کہے وبھچارن، ہاہاکار نہ کرے لوکائیا۔ میں کس طرح اپنا آپ لوں سنبھالن، سہج نال سنائیا۔
 گوہند نے کہا کلیئے اکو جوت تے جوت اکالن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسپں سارے اُس دے در دے سوالن، سوالی ہو کے سیس
 جھکائیا۔ اُس نوں اوسے دی کرپا نال اوتار پیغمبر گرو جانن، جس جنائے اوہ اُسدے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک ہو آئیا۔ گوہند کہا نی صدی چوڈھویں جگت مُٹیارے، سُن حُکم اگم اتھاپیا۔ جس نے تیرے بدل دتے لباس کالے، کالکھ ٹِگا دتا لاپیا۔ اوہ ویکھ بھگت دوارے، بھگت بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری گولی نوں پیلے بستر پوائے تے کھیل کیتے نیارے، نِراکار نِرنکار اپنی کار کمائیا۔ ہُن اگلے اک ہور دے ہور اشارے، اشارہ اشارے وچوں سمجھائیا۔ تیرا پینڈا مُک گیا جل سُک گیا ٹوں آگئی اوس کنارے، جس کنارے تے جگت ونجارے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چوڈاں طبق نہیں رہنے چُبارے، چویدار محمد پھریدار نہ کھئے اکھوائیا۔ پُرکھ اکال دے پروردگار دے جُگ لائے سب دے نال لارے، لاریاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پچھلے لیکھے حساب سارے پاڑے، اگے اپنا حُکم ورتائیا۔ ہُن چل ویکھئے اگے پچھے دے اکھاڑے، کھڑگ کھنڈے نال کی اپنی کار بھگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ صدی چوڈھویں کپندی نی بے شک چھڈنے مذہب، مذہب سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اک نوں کرنا ادب، آداب وچ سیس جھکائیا۔ میں پنجاں پیاریاں توں اک سُننا چاہندی شبد، شبدی دھار درڑائیا۔ پھیر میں دسنا جن بھگتو کی ہون والا غضب، بھڑی کی کرتا کار کمائیا۔ جس نے ساری سرشٹی دی درشٹی دی اپنے ہتھ وچ پھڑ لئی نبض، مریض ویکھے کوڑ لوکائیا۔ بنا بھگتاں توں جس نے اپنی کیسے نوں دسنی نہیں رمز، رمضان دے مہینے روزہ رکھن والے سارے روون مارن دھائیا۔ جس دے کارن کھل لہائی شمس، تبریز طبقاں نوں رہیا بلایا۔ اُس دی دہائی تے اوسے دی قسم، قسم کھا کے دیاں سُنائیا۔ صدی چوڈھویں جس نے کر دینی بھسم، خاک خاک نال اڈائیا۔ بھگتو اچ اوسے دا وبار تے اوسے دی رسم، ٹہاڈے نال پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ناردا سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا کر لے جاپ، جپت جپت سُکھ پائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا آپ کر لے پاک، پنت پُنت سُنائیا۔ محمد اپنا پورا کر لے واک، واقف کار خلق خُدائیا۔ نِراسی رہے کیسے نہ آس، آسا سب دی پور کرائیا۔ تیری کالی کالی دا بدل گیا لباس، کفنی دتی تجائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی پانی دے لے کے پنج گلاس، حاضر ہووے چائیں چائیا۔ تھت سہنجنی ہوئے ستاراں ہاڑ دی رات، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گلاس کپے میں پانی بھریا،

بہرم دیاں چُکائیا۔ جُگ چوڑی جس نے چھلیا، ول چھلہدھاری بنیا دُھردرگاہیا۔ جس دا اکو دیک بلیا، نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ اوہ
 میٹے کلجگ کلیا، کل کالکھ ٹکا لاییا۔ بھگتاں اندر رلیا، جوتی جوت جوت سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ پنج گلاس آبِ حیات، سب دا دتا (مان) گوائیا۔ پنجاں تتاں والے ہو گئے بے
 تاب، بے تابی وچ دُہایا۔ کیسے جھرنا جھردا نہیں وچوں کول ناہ، ناہی رس نہ کھئے چکھائیا۔ سارے مُلا شیخ پڑھن والے کِتاب،
 اکھراں پڑھ کے جھٹ لنگھائیا۔ محبوب دی کیسے نہ ملی محراب، منزل حق نہ کھئے پہنچائیا۔ شرع دا کرے نہ کھئے آداب، بندھن سکے
 نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ صدی چوڈھویں کہے نی
 میری پُرانی گولی، اک تینوں دیاں سُنایا۔ ایہہ پنج گلاس او سے دے سر تے ڈولیں، جیہڑا سب دے سر دا ماہیا۔ جس نے
 سب دی رنگی چولی، چولا اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں پڑدے دیویں کھولی، اندرے اندر اکھ کھلایا۔ جس دی دھار سب
 دے نال مؤلی، مؤلا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتایا۔
 صدی چوڈھویں کہے پانی کِدا ٹھنڈا، ٹھنڈ رہیا ورتایا۔ او جن بھگتو جس نے کھادھا تہاڈا گنڈھا، گنڈھ تہاڈے نال رکھائیا۔ ہتھ
 وچ پھڑ کے ست رنگ دا ڈنڈا، چوڈاں طبقاں رہیا بلائیا۔ ڈرگا دا ویکھ کے چند پرچنڈا، پرچنڈ روپ بدلائیا۔ جس نے گوبند دا
 کھڑکایا کھنڈا، نو کھنڈاں پاوے دُہایا۔ دھرم دا شرع دا کیسے نُوں لین نہیں دینا چندہ، چند ستارے دا نشانہ دئے گواہیا۔ پچھلا
 پچھ وقت لنگھا، آگے اپنا حُکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا اک
 اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد آگیا اک میرے گوشے، اپنا دھیان لگایا۔ پھیر ویکھے اپنے گوشے، کوشاں توں باہر کی جنایا۔
 میں تے رہیا اک دے بھروسے، جو واحد نُوَر الایا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھایا۔ اوہ شاید اپنا
 بھانا آپے روکے، روکنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا اک اکھوائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے نی گولی اٹھ کے آجا چھیتی، چھتر ماجھے والیاں دا دئے گواہیا۔ نی تُوں گوبند دے گھر دی بھیتی، پڑدا اُس دا
 دینا کھلایا۔ جس نے سب دے نال کیتی نیکی، نیکیاں توں وڈے دتے بنایا۔ اُس دی آشا پُرکھ اکال دی بیٹی، نُوَر نُوَر جوت

الاہیا۔ جو دھرم دی سیج تے لیٹی، سینگھاسن اکو سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی تیرا وگڑ گیا مزاج، کالے تون پیلے بستر لئے بنائیا۔ کی ہو گیا جے محمد دا رہنا نہیں راج، رعیت رووے مارے دھائیا۔ میں وی جاندی اکو دے سر تے ہونا تاج، جو تاجاں دا مالک اک اکھوائیا۔ جس نے سب دے پورے کرنے کاج، لیکھا چکاوے تھاؤں تھائیا۔ اُس تویں سازنا دینی ساز، سجن مِتر سارے لینے ملائیا۔ جس نے گوبند دا گوبند بنایا باز، بازاں والا اپنی کار کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو روپ دا اک چلائے سماج، آتم برہم برہم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ نی تون کیوں بدلے اپنے کپڑے، اپنا رنگ بدلائیا۔ پائے صدی چوڈھویں کہے میں ادھر ویکھیا میں ادھر ویکھیا کیسے نے گاں کھادھی کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھے بکرے، چچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑے اٹھسٹھ تیرتھ پھرے اوہ وی نہ پرہو اڑے، سچکھنڈ ملن کھئے نہ جائیا۔ سب دے خالی ہو گئے تگڑے، وست وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گولیئے میرے مستک تون لاه ٹکے تون اپنے بنا لئے نخرے، نخرے والیئے پنج بلاک پنجاں پیاریاں تون اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا کھیل بہتر تے سترے، اوہ گوبند اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گولیئے کیوں میرے نالوں لیا طلاق، ناتا لیا ٹرائیا۔ نی تون بڑی ہو گئی گستاخ، غصے وچ اپنا آپ لیا بدلائیا۔ مینوں چوڈاں طبق رہے آگھ، محمد دی آشا اکلّی رووے مارے دھائیا۔ میں ویکھیا اُتے آکاش، آکاشاں تون پرے دھیان لگائیا۔ پھیر دھرتی اُتے رکھی آس، آس آسا وچوں پرگٹائیا۔ جاں میں آگاہ ویکھیا سمبل وچ بیٹھا پُرکھ ابناش، داتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گولیئے تیرے وچ بڑیاں اڑیاں، تینوں دیاں سُنائیا۔ اوہ تون میریاں ستاں طبقاں تون چھڈ کے متھے تے لمکا لئیاں نو لڑیاں، نوواں دواریاں دا جھگڑا دتا مکائیا۔ ایہہ بدھنا دا لیکھ ڈھائی سطران تیرے مستک تے بڑیاں، آگے دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میں اُمت دے پیار وچ ہاوے دے وچ سڑی آں، سڑ کے دیاں سُنائیا۔ اُس پروردگار سانجھے یار دے دربار وچ کھڑی آں، جیہڑا کھنڈے کھڑگاں رہیا کھڑکائیا۔ مینوں آیں جاپدا کہ ہُن آگے واسطے حقے دیاں مُنہ وچ آؤن نہیں دینیاں

نڑیاں، ناڑیاں سب دیاں دئے بدلائیا۔ جہنوں پریم خُماریاں چڑھیاں، چڑھدیوں لہندے تے لہندیوں چڑھدے ساریاں نوں لئے ملائیا۔
 اوہنے جھگڑا مُکاؤنا شرع تے شرعیا، شرارت والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گولی کہے صدی چوڈھویں مینوں نہ کر مذاق، مذاق وچ سنائیا۔ یاد کر لے محمد نے عیسیٰ نوں
 اشارہ کیتا جس ویلے شہنشاہی سمت ست تے ستاراں ہاڑ دی ہوئی آدھی رات، او باراں وجائے تیرا کلاک، کلا جگت دی دئے
 بدلائیا۔ ایہہ کھیل کرنا پُرکھ سمراتھ، جو سرب کلا بھرپور دُھردرگابیا۔ بھئے سہائی اناٹھاں ناتھ، دیناں اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی دھار بدلائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کہے نی سن
 میریئے رانی، رائیئے دیاں جنائیا۔ میں چوڈاں صد تیرا بھردی رہی پانی، خوشیاں سیو کمائیا۔ میں ہن پیغمبر دی کلام توں باہر
 پروردگار دی سن لئی بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ جس دا ستگر شبد شبد ستگر آتما دا بانی، بان اکو رہیا وکھائیا۔ میرا جھگڑا
 مُک گیا چارے کھانی، کھان پین والیاں دا لیکھا دتا مُکائیا۔ میری منزل بن گئی رُوحانی، رُوح بُت مل کے خوشی منائیا۔ کیوں
 میری پرہ دے نال مل کے جگت وچ رہ جانی نشانی، جگت نشانے نظر کھئے نہ آئیا۔ اوئے ناردا اٹھ اپنی کھول عقلمانی، عقل اپنی
 دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ لکھاریو ٹھاڈے تھلے اٹ
 روداس دی، اٹ اٹ نال کھڑکائیا۔ ایہہ کھیل (پُرکھ) ابناش دی، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ ایہہ دھار جوت پرکاش دی، پرکاشوان
 نور الاہیا۔ ایہہ رمز دھرواس دی، دھرتی تے پھرن والیو دیاں سمجھائیا۔ ذرا چٹرائی ویکھنی اس لباس دی، جیہڑا کالے توں پیلا
 لیا بدلائیا۔ درباریاو کی رمز سمجھی اک آواز دی، جو ٹھاڈے وچ ٹکائیا۔ ٹھاڈی سرتی رہے جاگدی، ستیاں لئے اٹھائیا۔ گھڑی
 سہنجی ہوئی کاج دی، کرنی کرتا کار کمائیا۔ ٹھاڈے وچ ہمت نہ رہے اگوں جواب دی، خوشیاں وچ سارے سیس نوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گردشن نے لباس
 بنایا سندھی، اٹھ کے دئے وکھائیا۔ نالے چال چلے ونگی، ٹیڈھیاں لٹاں پٹھیاں سدھیاں بھوائیا۔ پچھوں کھول لوے مینڈھی،
 موڈھیاں اُتے سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل اک ورتائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے پائے پنج درباریو کیوں جھگڑا پاؤنا پار سِندھ، جو سِندھو سِندھو سِندھو سارے ویکھ وکھائیا۔ مینوں ایوں دِس پیا
تُسیں سارے بن گئے اُس پرہو دی بند، جس بندرابن وچ کابن ورگے ناچاں وچ راساں وچ بھوائیا۔ ہُن کُچھ کھیل ہونا مشرق تے
مغرب تے پھیر وچالے بند، بند دی بند وچ کھیل کھلایا۔ اُمت کہے آشا کہے میری سُنگر دی جائے جند، زندگی زندگی پائے زندگی
وچ دُہائیا۔ میرے محمد دی اُمت جانی کھنڈ، کھنڈی نوں اکٹھا نہ کھئے کرائیا۔ میرا جیو پنڈ وے جیو پنڈ، اِس دی کرے نہ کھئے
صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑھدا آپ چُکائیا۔ سِندھی کہے میں کوئی کپڑا
نہیں چٹا، چٹی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ میں تے اک کڈھن والا سٹا، سٹیبازی دا لیکھا دیا مُکائیا۔ جموں دیاں پہلواناں دوہاں
لنگوٹیاں والیا ذرا ساہمنے آتیرا کھچاں گئا، تے گئیوں پھڑکے دیاں بھوائیا۔ پھیر ویکھاں ساریاں دا سٹا، جو بیٹھے آسن لائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چل اٹے پہلوانا، کیوں اپنا رُوپ
بدلائیآ۔ اٹے سُوپریر جونا، اپنا بل دھرائیا۔ تیرا کھیل وچ میدانا، پرہ ویکھے چائیں چائیا۔ تُوں مست ہو مستانہ، اپنا بل
وکھائیا۔ تُوں ویکھ میرا نشانہ، جو نشانے سب دے دئے بدلائیآ۔ جاہ بھج جاہ تھ جاہ ہو جا روانہ، کشمیر توں پرے پینی دُہائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ناردا او گولی نال کرنا سچ وبار،
سیس اگی وار جھکائیا۔ ادب ادب وچ آداب، آداب آداب وچ وڈیائیآ۔ جیہڑے مذہب دے برخوردار، اوہ مُجاہدین بنکے بھجن
واہو داہیا۔ جیہڑے اوہناں دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ ہو جاؤ ہوشیار، ہوشیاری نال درڑائیا۔ ہُن رہنا
نہیں وچ سنسار، شرع دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ
چُکائیا۔ شرع کہے میں بڑی پُرانی، پُران وید دین گواہیا۔ میری پیغمبران گائی کہانی، جگت دین دنی سُنائیا۔ میں بنکے مات وچ
رانی، اپنا حُکم ورتائیا۔ سگھڑ سچجی ہو کے سوانی، سوہنا ڈھنگ درسائیا۔ اکھوں کر کے دُنیا کانی، کائنات دتی لڑائیا۔ میں پھیر
تکیا کتے آب حیات کتے امرت تے پھیر پانی دا پانی، پانی وچوں ہانی نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اکو اک درسائیا۔ ویکھو نی میں کی کہواں، کہہ کی سُنائیا۔ میں محمد دی دھار نال رہواں،

صدی چوڈھویں وڈ وڈیائیا۔ میں کس طرح ایہ سہواں، کالے توں پیلے بستر پا کے گوبند رنگ رنگائیا۔ میں کچھیاں کھواں گڈ
 گڈ پواں، غصے نال ڈرائیا۔ اوہ کھلوتی نال چواں، آگر کے ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی گولیئے محمد دی زڑھ چلی گل، گل مالک اپنا حکم ورتائیا۔
 نی ٹوں لال کر کے بل، ہس کے رہی وکھائیا۔ منہ وچ پھڑ کے گلاب دے پھل، ڈھٹیا گوبند ونڈ ونڈائیا۔ اُمت دی تپ رہی چلھ،
 کلجگ اگنی رسیا ڈاہیا۔ بائے بوٹا جانا ہل، پھل پھل رہن کھئے نہ پائیا۔ کوئی نہیں پینا مل، کرتا قیمت نہ کھئے جنائیا۔ جگت اندھیر
 جانا جھل، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ائمٹڑے ہیرے جانے زل، زلیاں ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے نی صدی چوڈھویں نہ کر جھگڑا جھپڑا، کلیئے بہ کے متا پکائیا۔ چل
 کے ویکھیئے اُس پرہو دا کھپڑا، جتھے کھڑکی نظر کھئے نہ آئیا۔ مذہباں دا نہیں کوئی ڈیرہ، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو ستگر شبد
 تے اکو شبد دی دھار چیرا، دو جا کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ جس جگ جگ کیتا حق نبیڑا، کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ نی ساڈے بدلے
 نی میری آسا بدلے صدی چوڈھویئے ماریا پھیرا، اپنا نور ظہور کر رُشنائیا۔ اساں سُکھ مان لیا بتھیرا، گوبند دے بچے نیہاں ہیٹھ
 دتے دبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی
 گولی نیرے آ کے جھک، انت انت سلام سلام سلام سلام علیکم کہے کے خوشی بنائیا۔ مینوں پتہ لگ گیا کلمے چھڈ کے ٹوں گالی
 اکو ٹک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جس وچ آد انت دے سارے سُکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ اُس پرہو دی جنیوں ککھ،
 جو سب دا پتا مائیا۔ آگے واسطے جس بھگتاں نوں لٹکن دینا نہیں پٹھا وچ ککھ، رُخ سب دا دینا بدلائیا۔ ہُن سب نوں رسیا
 پچھ، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ سوہنگ دا لیکھا دتا لکھ، اپنا نام درڑائیا۔ آگے لیکھا رہے نہ کچھ، کچھ مکھ دا جھگڑا دتا مکائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ سوہنگ کہے پرہو میں کوئی تیرا
 اکھراں والا نہیں سسا، سسے ہاے نال وڈیائیا۔ میں آد توں تیرا روپ تکان، برہم دھار پاربرہم سمائیا۔ میرا کوئی لیکھا نہیں کچا،
 کنچن گڑھ سہائیا۔ میں کوئی مایا کارن نہیں نچا، جگت ترسنا نہ کھئے ترسائیا۔ میں کوئی ممتا وچ نہیں ہسا، اکو ہستی تیری ویکھی

بے پرواہیا۔ میرا اکو نام تیرا سکھا، سکھے سہیلے سجن تیرے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستاراں باڑ کہے میں سارے تے حاجی، سنگ حضراتاں دھیان لگایا۔ ملا شیخ مساک تے قاضی، کلمہ نام خدایا۔ دین دنی دی تکی بازی، بازی گر سوانگ ورتایا۔ پرہ دی کریا توں بنا تکیا کھئے نہ راضی، سچ وچ نہ کھئے سہایا۔ سوئی سرت کیسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کھئے رشنایا۔ جھگڑا تکیا دین دنی سماجی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ باڑ کہے میں ویکھیا کریم قادر، کرتا دھردرگاہیا۔ جس پنجاں درباریاں اُتے پوائی چادر، دھر دا اپنا رنگ رنگایا۔ ایہہ آسا رکھی سی ستگر تیغ بہادر، بہادری نال اکھ کھلایا۔ جس ویلے دھرم دا رہنا نہیں کوئی حاجن، حاجی حجرہ حق نہ کھئے سہایا۔ نماز پڑھے نہ کھئے نمازن، نمو نہ سیس جھکایا۔ اُس ویلے کھیل کرے پرہ سرب کلا سمراتھن، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جس نوں خداوند کریم آکھن، کرم سب دے ویکھے تھاوں تھانیا۔ پرگت ہو کے الکھنا الاکھن، الکھ آگوچر اپنی کار کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ چٹی چادر کہے میں بن گئی روپ برقع بریاں بھلیاں ویکھ وکھایا۔ میں ہن جا وڑنا وچ ٹرکان، ٹرکی والے دینے ہلایا۔ سب دیاں بنھیا مشکان، مشقان وچ پانی پین والے لینے اٹھایا۔ او کھیل کراونا مالک اُس دا، جس دی اُستت کرے لوکایا۔ جیہڑا جگ چوگری شرع نال رُسا، رُسیاں نہ کھئے منایا۔ بھگتاں صوفیاں سنتاں پُچھدا، پُشت پناہ ہتھ ٹکایا۔ اُس نے دسیا سب دا پینڈا مکدا، مکمل اپنی کار بھگتایا۔ دھر حکم کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ آگے جاپ ہونا اکو ٹک دا، سوہنگ ڈھولا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چادر کہے جن بھگتو میں آئی نہیں پنجاں درباریاں اُتے، اُتر پورب دا لیکھا دیاں سنایا۔ ویکھو غفلت وچ رہو نہ ستے، ستیاں دیاں اٹھایا۔ پرہ دی مؤلنی آگئی رُتے، رُتری اپنا رنگ بدلایا۔ شرع دی دھار وچ رونے کتے، اچی کوک کوک سنایا۔ کیسے نوں انگن کوئی نہ چُکے، گلوگری کھئے نہ پائیا۔ پانی رہنا نہیں کیسے دے حقے، نیزے وچ نہ کھئے وڈیایا۔ اُمت اُمتی بردا دُکھے، دُکھیاں درد نہ کھئے وندایا۔ سب دی اودھ اتھ پُجے، پوجا سب دی اپنا رنگ رنگایا۔ پرہ نے کھیل کرنے گجھے، آپ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دا راہ چلائی۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سارے کر لُو اک سمجھوٹا، متا اک بنائیا۔
 پرہہ نُون کہہ دیو اکو ستگرُو بہتا، بہتے گرو کَم کیسے نہ آئی۔ ستگرُ شبد جیہڑا کدے نہ جائے اوٹنا، جگت نشانہ نہ کھئے مٹائی۔ اوہ
 سرشٹی وچ پھرے نال شوفا، شوفا ہون کے بھجے واہو داہیا۔ پھرے طبقا توکان، لوک پرلوکان کھوج کھوجائی۔ سُنائے اگم
 سلوکا، ڈھولا تیرا بے پرواہیا۔ اُس نُون ہُن دے دے کلجگ اتم مؤقع، مُکمل اپنا حُکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتے بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر کہن پرہہ ساڈا اکو اک بلارا، بلان تون پرے سُنائیا۔ ستگرُ
 شبد بنا ونجارا، ونج دو جہان دکھائی۔ سانوں وسا دے اُس محل منارا، جتھے زِگن نُوڑ لایا۔ دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ وچ
 سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ تیریاں بھگتاں دا تیرے نال مل کے بھئے جے جیکارا، آتم پر ماتم وچے ودھائی۔
 تیرا سوہے سچ دا دوارا، ست سچ تیری رُشنائیا۔ اسیں ڈھیہہ ڈھیہہ چرن کول کریئے نمسکارا، نمو نمو سیس جھکائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیائی۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ساڈی اک بینتی، در
 تیرے اک سُنائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم اک جنائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈتی، برہم و دیا دے پڑھائی۔ چار
 ورن بنا کے اک سنگتی، سکلا سنگ اک رکھائی۔ تیری آتما تیرے تون بنا بھئے نہ کیسے دی منگتی، دُو جے در منگن کدے نہ
 جائیا۔ کھیل کر دے اپنے گوبند چن دی، چند چاندنی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، دُھر دا مالک دیا کھائی۔ اوتار پیغمبر گُر کہن نُون ستگرُ شبد شبد بہادرا، سُو رپر اکھوائیا۔ سب دا کریم قادرا، کرتا نُوڑ
 لایا۔ در آیاں دیویں آدرا، آدرش اپنا اک جنائیا۔ جگت جہان بیڑا پار کر دے سمند ساگرا، بھوجل نہ کھئے بھوائیا۔ منوآ من رہے
 نہ باندر، پنچھی وانگ اٹھ نہ دہ دِش دھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ اوتار پیغمبر گُر
 کہن پرہہ رنگ دے رنگ رنگیلا، رنگت اک چڑھائی۔ ہر بھگت بنا اپنا قبیلہ، کامل مُرشد دیا کھائی۔ ستگرُ شبد ہووے وسیلہ،
 وصل دیوے اگم اتھاپیا۔ تیرے ملن دا تیرا پیار کرائے حیلہ، بمت نام والی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ مستک کہے پرہہ لیکھ دے لیکھ اپار، بھگتاں دے وڈیائی۔ تون شہنشاہ سچی سرکار،

پاتشاہ اک ہو آئیا۔ وسیں دھام نیار، سبمل سوہا پائیا۔ گڑھی چمکور دا دے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انگریز سنگھ رنجیت سنگھ سرجیت سنگھ بدل لین دستار، دستور اپنا دے درڑائیا۔ جن بھگتو شہادت دینی اکو وار، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہر سنگت اک دوجے نال سدا کرے پیار، مُحبت وچ سہائیا۔ چغلی ہندیا وچوں ہو جاؤ باہر، کوڑی کریا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ور داتا اک ہو آئیا۔ ہاڑ ستاراں کہے جن بھگتو سُنو حُکم اپارا، اپر مپر سوامی رہیا درڑائیا۔ تہاڈا مالک ایکا ایکنکارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، امام اماما سوہا پائیا۔ سو بخشے سچ سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرسکھ گرسکھ نوں کوئی نہ کہے ماڑا، پریم پیار وچ اک دوجے نوں لو سمجھائیا۔ تہاڈا سب دا اکو لاڑا، پُرکھ اکل اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میرا اکو اک سندیسہ، سب نوں دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکل متو ہمیشہ، دوسر ایشٹ نہ کھئے بنائیا۔ سب نے لاج رکھنی گوہند والے کیساں، کیس گڑھ دا مول چکائیا۔ شبد ستگرُو چلیا جانا وچ پردیساں، پردیشک اپنا حُکم سُنائیا۔ سب دا پورا کرنا لیکھا، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتو آیا ہاڑ مہینہ، ماس رہیا جنائیا۔ جھگڑا چھڑنا رُسا چینا، چین وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ کی حالت ہونی دھرنی اُتے زمینا، اسمان رہے کُرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے آمینا، یامبین تیری وڈیائیا۔ چاروں گنٹ آئے پسینہ، پیشانی اُتے سوہا پائیا۔ ناتا تَننا نر مدینا، مدینے والے روون مارن دھاپیا۔ آب ملے کیسے نہ پینا، جگت ترکھا نہ کھئے بھجھائیا۔ بنا بھگتاں توں ٹھنڈا رہے کیسے نہ سینہ، سین شین دوویں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک وڈ وڈیائیا۔ اُمت آسا کہے میں تھکی ٹٹی، پرہ نالوں تئیاں دیاں سُنائیا۔ صدی چوڈھویں گئی لٹی، لٹیرا بنیا دھر دا ماہیا۔ جن مؤلی تند دے گانے بندھائے گئی، اپنا حُکم ورتائیا۔ بھاگ لگایا گرسکھ دُلا رے سَتیں، مہر نظر نال ترائیا۔ شبدی دھار رہیا چُکی، چوکٹا ہو کے پھرے واہو داہیا۔ اپنے نشانوں رہیا نہ اُگی، اُکا اپنا حُکم ورتائیا۔ سندیسہ دے کے دو شکی، دو جہاناں پندھ مَکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری گولی نوں پیلے بستر پہنا کے رُکھی رُکھی، رُخصت میرے نالوں کرائیا۔ مان وڈیائی دے کے پنج

پیارے مُکھی، پنجاں درباریاں پڑا ربیا پائیا۔ پنج لکھاری اٹاں رکھے چُکی، اپنے ہیٹھ چُھائیا۔ ہر سنگت اُتم سریشٹ کر کے سُچی، سنجم اک درڑائیا۔ اُتم پر ماتم لاؤنی رُچی، برہم پاربرہم سہائیا۔ لکھ چوراسی ہوئے کوئی نہ دکھی، چارے کھانی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دے کے منزل اُچی، اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ اپنے نال ملائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں سمیں ★

پُھل گلاب کہے مینوں دندان وچ گھٹیا، گولی جوگندر کور زور نال دبائیا۔ بھڑی اُمت دا رس گیا لٹیا، لٹیرا بنیا دُھر درگابیا۔ محمد نشانہ گیا پٹیا، پٹنے والا جڑ اُکھڑائیا۔ جس دا نام کلمہ دو ٹکیا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتو تسان مینوں مول نہ پُچھیا، میں دیواں حال دُہائیا۔ جس کارن ٹاہنی نالوں ٹٹیا، ٹٹیاں جوڑ جڑائیا۔ دانہ پانی جگت جہان نگھٹیا، نکھٹ کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ پُھل کہے مینوں دندان ہیٹھ دیا، ڈھائی منٹ میری دُہائیا۔ ہوکا نکلیا اُف بائے ریا، رحیم تیری بے پروابیا۔ کس کارن مینوں سدیا، حُکم سندیسہ اک درڑائیا۔ دُھر فرمانا ہویا او ویکھ اگے چیا، بھيو ابھید کھلائی۔ جس کھیل جگت جہان رچیا، صدی چودھویں سنگ بنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی انگیارا تپیا، تپیشر سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھیا، ہر کرتا اگم اتھابیا۔ تُوں جس کارن آیا تھیا، بھجیا واہو دابیا۔ بھگتاں تگ اکھیا، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ سہائیا۔ جنہاں دے کول نام دا پٹیا، پاٹل اپنا بھيو کھلائی۔ چیتھڑ رہے کیسے نہ پھٹیا، اوڈھن اکو اک ٹکائیا۔ جنہاں نے کھیل کیتا سوانگی نٹیا، اٹھاں تتاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر شبد کہے سُن دُھر دے پُھل گلابے، گل آب دیاں جنائیا۔ تُوں وچولا بنیوں بابا آدم تے مائی حوا کہے، جیہڑا کعبہ نظر کیسے نہ آئیا۔ تینوں باون نے بل دوار ماری آوازے، حُکم سندیسہ اک سُنائیا۔ تیری آشا رکھی خضر خواجے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تینوں نو وار گوبند نے کلغی نال سہایا تاجے، نو رنگ رنگائیا۔

پھير اِشاره ڪيتا ديس ماڃھ، سينت نال سمجھائيا۔ پھير حُڪم دِتا اوھ تڱ لے پار واڳھ، پڙدا پڙدياں وچون اُٿھائيا۔ پھير سنديسہ دِتا ڪي محمد سُنايا ليڪھ لڪھايا اپني بنا ڪتابے، الفیے نه ونڌ ونڌائيا۔ پھير جنایا صدی چوڏھويں ويڪھ سازن سازے، سازن بار نُور اِلهيا۔ بهيو ڪھلایا سجده ڪر آدایے، ادب نال سپس جھڪائيا۔ هور تڱ آڱے، آگا دياں وڪھائيا۔ جس ويلے سويا مات ڪھڙے نه جاڳے، اُس نندرا نه ڪھڙے مٿائيا۔ اُس ويلے ڪھيل ڪرے هر ڪرتا اپنا آپے، اپني ديا ڪھائيا۔ تُون ميرا ميں تيرا هونا جاپے، سچ سچ نال ڪڙمائيا۔ ميرياں بهگتاں بھل جانے اپنے ماپے، مات پت پيار نه ڪھڙے ودھائيا۔ تيرے سوھنيا سوھنے بناؤڙے ساڪے، ساڪھيات رنگ وڪھائيا۔ تُون اوس ويلے دي رکھني تاڪے، طاقت اپني اڪ جنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ دا حُڪم اڪ سُنائيا۔ پھل ڪپے پرھو ميرا پورا هو ڳيا عرصہ، ورسہ پچھلا رھيا نه رائيا۔ شهنشاهي سمت ست دا ساچا برسا، ھاڙ ستاراں دئے گواھيا۔ ميں چاھندا ميري سارياں بهگتاں اُتے ڪر دے برڪھا، پتي پتي نال مھڪائيا۔ مينُون سوگ رپے نه هرڪھا، در تيرے اپنا آپ بهيٺ ڪرائيا۔ ميري زندگي دا ميرے جيون دا صدی چوڏھويں دي گولي نال پرچہ، پراچين دا ليڪھا دے مڪائيا۔ ميں چاھندا تيري هر تھان هووے چرچا، چرچاں والے تيرا دھيان لڳائيا۔ تيري اڪو پوجا هووے ارچا، آچرن اڪو دينا سمجھائيا۔ اوتار پيغمبر ڳر پورا ڪر دے خرچہ، باقي نظر ڪھڙے نه آيا۔ تيرا نور ظھور دا هووے درسا، نيتر نين اڪھ رُشنايا۔ مالڪ خالق دُھر درگاہي ڪرتا، ڪرتا پُرڪھ اڪ هو آيا۔ تُون لڪھ چوراسي بھرتا، پاربرسم بے انت تيري وڏيائيا۔ تيرے نال ميري هو جائے لڪھت پڙھتا، دوجي لوڙ رپے نه رائيا۔ ميرا جي ڪردا ميں ڪھيل ويڪھاں لھندا چڙھدا، بھڃاں واھو داھيا۔ محمد دا آوا ويڪھاں تپدا، چوڏاں طبق ڪھوج ڪھوجائيا۔ اوبناں وچون وي تيرے صوفي فقير رھيا لھدا، اپنا پنڊھ مڪائيا۔ ميں ڏھائياں مينٿاں وچ ڏھائي ڪروڙ وار تيرا نام چيدا، ميري رفتار گُفتار سچي سرڪار تيرے بنا سمجھ ڪيسے نه آيا۔ ميں مندر شودوالياں وچ ٿپدا، ڳرودوارياں اپنا رنگ رنگائيا۔ ميں چار جُگ تينُون رھيا لھدا، بھڃيا تھاون تھائيا۔ مينٿاں وچ رھيا سددا، نيون نيون سپس جھڪائيا۔ دھن بھاگ دِھاڙا هووے اڄ دا، مالڪ مليون دُھر درگاہيا۔ جيھڙا بهگتاں دے وچ سجدا، سجن بنيون نور اِلهيا۔ ڪيسے دا رُوپ رھن نھیں دينا ڪڱ دا، ڪاڳون ھنس بنائيا۔ ھن سماج بدل دے جگ دا، جگ جيون داتے تيرے ھنڻ وڏيائيا۔ جھڪڙا ميٺ دے ذات پات دي حد دا، گھر اڪو

اک سہائیا۔ نشہ دے دے نام پیالے مدھ دا، مدھر دُھن سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا کھیل اک کھلایا۔ پُھل کہے پرہو مِری کھندی پتی پتی، پت پریشور ربی جنائیا۔ تیریاں بھگتاں وا لگے نہ تتی، اگنی تت
 نہ کھئے تپائیا۔ جس نام دی کھوج کردے رہے رتی رتی، سو رتن امولک ہیرے گرُمکھ لئے بنائیا۔ نانک نے تیرا بھیو کھولیا جگ
 چھٹی، چہتردھاری تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں صاحب صاحب سمرتھی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا اکھیں، آخر
 تیری اک سرنائیا۔ پُھل کہے میں چاہندا جن بھگتاں دے اندر مِری واسنا رکھیں، مہک مہک نال مہکائیا۔ زُل نہ جاواں وچ
 ککھیں، ککھوں لکھ دینا بنائیا۔ میں دھار تیری دھرم دھار دی سکھی، سخاوت کرنی اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد تیرا حُکم مٹاں چائیں چائیا۔ پُھل گلاب کہے جن بھگتو ویکھو میرا حال، ست سچ سُنائیا۔
 میں ٹٹ کے اپنے نالوں ڈال، جھوٹھا تن دتا تجائیا۔ آیا سچ سچ سچ دھرمسال، دھرم دوارے سوہا پائیا۔ مینوں آوندیاں تُوں لیا
 سنبھال، سمبل بہہ کے اپنی دیا کھائیا۔ نالے پُچھیا مُریداں حال، مُرشد ہویا سہائیا۔ میں کیتا اک سوال، بینتی دتی درڑائیا۔ میرے
 مالک پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دینا جنائیا۔ کس بدھ صدی چوڈھویں ہونے زوال، زیر زیر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا بھانا ورتے بے
 مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا پڑدا دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گلابی پُھلا،
 پُھل پُھلواڑی دیاں وکھائیا۔ اوہ ویکھ جن بھگتاں سر تے رکھیا کُلا، کُل مالک حُکم ورتائیا۔ کیسے دا وَنجھ مہانا رہنا نہیں تُلہا،
 بیڑی بیڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ جھگڑا پاؤنا شیخاں مُلا، مسائک پندھ چُکائیا۔ سب دا دیپک ہونا گُلا، تُوں چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیسے
 ہتھ نہ آؤنا کپڑا جُلا، جُلاہا کبیر رہیا سُنائیا۔ جیہڑا جگت جہان پُھلا، پرہ تُوں گیا پُھلایا۔ جاپ کردے نال بُلان، ہردے ہر نہ
 کھئے وسائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ کُلا، کُل ہین ہونے لوکائیا۔ جن بھگت دوارا کُھلا، خالق خلق آپ کُھلایا۔ تیرا رس گولی دے مُکھ
 وچ ڈُلا، دھرنی دھول ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ پُھل کہے مِری دھار تیری خوشبو، خوشخبری اپنی دیاں سُنائیا۔ میرا بُت تیرا رُوح، رُوح بُت مل کے وجے ودھائیا۔
 تیری ہاں تے مِری ہوں، دوویں اکو رنگ سہائیا۔ تیری آواز تے میرا مُنہ، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ تیرا پرکاش میرا لُوں، لوچن

اکھ کھلایا۔ میں چیلّا تے تُوں گرو، ستگر تیرے ہتھ وڈیایا۔ ہن نویں چال ترو، ترت اپنا حکم سنایا۔ چوتھے جگ موڑا
 مڑو، کلجگ رووے مارے دھایا۔ چاروں کنت ہونی ڈرو ڈرو، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اُمت نبی رسولاں بیڑا تیرے شوہ
 دریائے رڑھو، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھید ابھیدا آپ کھلایا۔ پھل
 کہے ڈھائی منٹ دی دساں بات، باطن بھیو کھلایا۔ جس ویلے منو بنائی ذات پات، حصیاں ونڈ ونڈایا۔ اوہ ویلا سی ستاراں ہاڑ
 دی رات، زٹری اپنا رنگ وکھایا۔ شنکر سندیسہ دیوے اُپر کیلاش، برہما برہم آواز سنایا۔ وشنوون دتا اکھ، وشو حصے دینے
 پائیا۔ پُرکھ اکال نے دسی جاچ، یاچک اپنا لیا بنایا۔ دھر دے نام دا لایا گھات، گھاؤ اک وکھایا۔ برہم دا برہم رہے نہ ساتھ،
 سکلا سنگ نہ کھئے بنایا۔ وکھری وکھری ہووے پوجا پائے، وکھرا وکھرا راہ چلایا۔ ڈھائیاں منٹاں وچوں ڈھائی منٹ بخشے آپ،
 آپ اپنی دیا کھایا۔ سرشٹی دی درشٹی دا بدل جائے جاچ، جگ جیون داتا آپ جپایا۔ نو ست ودھ پاپ، رسنا نام نہ کھئے
 دھیایا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے ساکھیات، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا
 ہر، دھر دا مالک دیا کھایا۔ پھل کہے میں دساں نال زوری، زور نال جنایا۔ جن بھکتو پرہہ توں کریو کھئے نہ چوری، چوری
 کرن والیو تھائے مکھ وچ مہر دتی لگایا۔ تھادی رسنا دی آواز تھوڑی، سُنن والا وڈا بے پرواہیا۔ ایویں زبان نہ کریو کھڑی، کور
 کریا رنگ چڑھایا۔ من منوآ لینا ہوڑی، ہوڑے سسے والا سنگ رکھایا۔ تسیں سچ دھرم دی چڑھ گئے گھوڑی، واگ اپنے ہتھ
 اٹھایا۔ جگت دھار پت پتی دی بن جائے جوڑی، جوڑ جوڑے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پھل کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے سیس جھکایا۔ جو جن آئے ہر بھکت دوار، ہر
 بھگون وچ سمایا۔ اوہناں دا لہنا دینا پچھلا دتا ادھار، آگے اپنا راہ وکھایا۔ سندیسہ دیوے سمرت شاستر باہر، گرتھان سنگ نہ
 کھئے رکھایا۔ آتم برہم دا دئے ہلار، ست سچ نال اڈایا۔ وقت سہنجنا ہوئے ستاراں ہاڑ، ہاڑ اٹھاراں نال ملایا۔ جن بھکتو خوشیاں
 نال بولو جیکار، دھر دے شبد دھار شنوایا۔ جن بھکتاں بھکت ہوئے پیار، مُحبت مُحبت نال رلایا۔ سدا سدا سد اکو رنگ
 روے زرنکار، زرگن نور لایا۔ جن بھکتاں بھریا رہے بھکت دوار، ہر بھگون ہوئے سہایا۔ کھیل تکن پیغمبر گر اوتار، جوتی جاتا

دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوت دھار چوویاں اوتار، اوتاراں اوتر اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں وبار سمیں ★

اشتُبھج کہے میں وجا کے اپنا سنکھ، سنکھیا دو جہان دتا درڑائیا۔ بریمنڈ کھنڈ بلائے اسنکھ، اسنکھ اسنکھا دھیان لگائیا۔ دو جہان سندیسہ دتا نیر اکھ کھولو ویکھو بھگت بھگوان دے گرتھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جس نے آتم پر ماتم بنایا پنتھ، مارگ اکو اک جنائیا۔ سنت سُہیلے بنائے اپنی انس، اپنی دیا کھائیا۔ چار گنٹ سہائے بنس، بنساولی اک اُچجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ اُچجائیا۔ اشتُبھج کہے سُننا اک اُپدیش، سیکھیا اگم اتھاپیا۔ تکنا اک نریش، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جس دا نہ مچھ داہڑی کیس، مؤنڈ مُنڈایا رُپ نہ کھئے جنائیا۔ سدا رہے ہمیش، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس لیکھا پورا کرنا گوبند دس دسمیش، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ اوہ کر اگمڑا ویس، اکل کل دھاری اپنی کھیل کھلائییا۔ جس سب نوں کیتا پیش، پیشین گوئیاں سنگ رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اشتُبھج کہے میری دھار آد آد پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ میں کیتا چرن دھیانی، پرہو پرہو اوٹ تکائیا۔ منگی اک نشانی، نشانہ اگم اتھاپیا۔ تیری جوہن والی میری بنی رہے جوانی، بردھ بال رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرا میل رہے دو جہانی، دوہری تیری کار کھائیا۔ تیرا کھیل تکان زمیں اسمانی، اسم اعظم اک وڈیائیا۔ میں تیری مہا سُننی چابندی جو باہر وید پُرانی، گر اوتار پیغمبر صفتاں توں باہر تیری ہووے شنوائیا۔ تُوں آتم برہم دا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے ویکھاں نام کلمے کلامی، جو قلم شاہی نال وڈیائیا۔ میں اوہ ویلا تکنا، جس ویلے سب دی ہوئے نیلامی، خریددار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اشتُبھج کہے میں تکنا تیرا حُکم اگم، اگم دینا درڑائیا۔ جس وچ دین دنی مذہب دا ہوئے کوئی نہ بتا، حدوُد حد نہ کھئے رکھائیا۔ نشان دے نہ تارا چٹا، مذہبی ونڈ نہ کھئے پرگٹائیا۔ میں اوہ تکنا جس

وچ گوبند دھار روپ بنے کتا، کتیا دھار دئے گواہیا۔ جس دا وسیرا بنا چھپر چھتا، محل اٹل سوہا پائیا۔ اُس دا گرتھ شاستر اکو
 پورن ہووے تے ہووے پیا (پتا)، دو جا ورقہ نہ کھئے اٹھایا۔ جو ساری حد توڑے توڑے جگت دا بتا، حدوڈ رہن کھئے نہ پائیا۔
 شبدي دھار ستگرُو تیرا روپ ہووے نتھا، نر نرائن نظری آئیا۔ دیوے وڈیائی ساچے جناں، بنے جن جنیندی مائیا۔ ناتا توڑ کے
 ماٹی چما، چم درستی دئے بدلایا۔ میٹ کے ہرکھ سوگ غما، غم خوار دئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ ڈرگا کہے میرا نام ڈرگا، ڈرگی تیری نظری آئیا۔ تون مینوں اپنا نام گرتھ وکھا دے دھر
 دا، دھر مالک پڑدا آپ چکائیا۔ اوہ گھر دس دے جتھے ستگرُو شبد تڑدا، مٹک نال اپنی چال بنائیا۔ اوہ گرہ دس دے جتھے
 ستگرُو روپ بندا، بنکھنڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ بھیو دس دے جتھے اوتار پیغمبر گرُو جندا، دیونہار مان وڈیایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ اشدبھج کہے تیرے گرتھ تے بھگت دوارے، بھگون
 روپ نظری آئیا۔ جیہڑے سب نوں دین اشارے، عیش و عشرت تجنا کوڑ لوکایا۔ سب دی نیا آئی انت کنارے، نوکا تکو تھاؤں
 تھائیا۔ اوتار پیغمبر گرُو لیکھا دیو سارے، سار شبد حکم جنائیا۔ اپنے نیتر نین لو اگھاڑے، اکھ پر تکھ روپ درسائیا۔ دھرم دی
 دھار آونی وچ اگھاڑے، سچ دوارے سوہا پائیا۔ دوس تکو ستاراں ہاڑے، ہاڑا کڈھ کے اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنائیا۔ گرتھ کہن اسیں آگئے وچ میدان، مدن موہن مائو دتی مان
 وڈیایا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹنا جو شرع کیتا وچ درمیان، در در اپنا حکم ورتائیا۔ ساڈی سمجھ کر سکے نہ کھئے انسان، بدھی
 وچ نہ کھئے چترائیا۔ اوتار پیغمبر گرُو دتا نہ کیسے گیان، مہربان ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ سارے صفتاں والے گا کے گان، ڈھولے
 راگاں ناداں وچ کر شنوائیا۔ ہن کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تیر انیالا وجے بان، بان انیالا آپ چلائییا۔ حکم کیتا
 سوربیر بلوان، بلدھاری آپ اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 گرتھ کہن اسیں جڑ گئے اکھر اکھر، اکھراں نال مل کے وجی ودھائییا۔ جن بھگتو پوجا کرنی نہیں کیسے اٹ پتھر، پابن سپس نہ کیسے
 نوائیا۔ ایہ اوہ لیکھا جیہڑا گوبند لکھایا سی اپنے پریم پتر، پترکا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نو وار روز چھڑکدا سی عطر، عطر دھر دا نام

چڑھائیا۔ اپنے چولے دی کٹ کے کتر، قطرہ قطرہ اُتے رکھائیا۔ جن بھگت ہیرے بنا کے رتن، دیندا رہیا مان وڈیائیا۔ پر جس ویلے سر سے دے پہنچیا پتن، گھاٹ کنڈھی ڈیرہ لائیا۔ اپنا لیکھا دس دسمیش جلدھارا وچ لگا رکھن، رکھنا کھنڈے نال بنائیا۔ نالے اشارہ کیتا کاہنا آجا جو کھاندا رہیا مکھن، بنسریاں ڈھن سُنائیا۔ آہ ویکھ میں جانا ایکا وار اوس پرہو دے وطن، جو بے وطنان لئے ملائیا۔ پھیر تگ جن بھگتاں آواں رکھن، رکھک ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گرنتھ کہن گوہند نے ڈوبے سی گیتی دے بائی، دوآ دھئے نال ملایا۔ پھیر دوویں اٹھا کے باہیں، بابل آگے سیس نوائیا۔ میں اوہ کاہن نہیں بنا جیہڑا چرواہا بنے گائیں، گٹواں پچھے بھجے واہو داہیا۔ میں اوہ رام نہیں بنا جیہڑا جنگل یلے بھجے واہو داہی، رستیاں وچ اپنا پندھ مکھایا۔ میں اوہ پیغمبر نہیں مننا، جیہڑا شرع دی کرے تباہی، طبع کوڑ والی بنائیا۔ اوہ گرو نہیں مننا جس نوں جنی ککھ دے جائی، ماتا اپنی ککھ اٹھایا۔ میں اوہ پُرکھ اکال نہیں مننا، جیہڑا سدا دا بنے گوسائیں، سدا نہ سنگ نبھایا۔ میں اوہ نام نہیں مننا، جیہڑا گرمکھاں دی کٹے نہ پھاپی، پھاسی گلوں نہ دے کٹایا۔ میں اوہ دام نہیں مننا، جیہڑا دماں دی دے نہ گواہی، دامنگیر نہ سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ جس ویلے گوہند نے گرنتھ سر سے وچ ڈوبے، نگ پھڑ کے ڈبکی اپنی لئی لگایا۔ پھیر مودھے مار کے گوڈے، ہتھ چھاتی اُتے ڈاہیا۔ ایہ ہو گئے تیرے جوکے، تیری جھولی پائیا۔ ہتھ لے اپنے بوجھے، بوجھل بھار نہ کھئے بنائیا۔ نالے کہا نال روہے، غصے وچ سُنائیا۔ میرے پرہو میں کوئی پھرنا نہیں وچ ٹویاں ٹوبے، ڈبکیاں لے نہ جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سرسا کہے جس ویلے بائی گرنتھ میرے پُج گئے وچ تہ، تہ خانہ نانک دتا بنائیا۔ گوہند دوویں ہتھ سر تے رکھ کے گیا بہ، آسن ٹیڈھی دھار لگایا۔ نالے ہس کے کہا آد انت تون ہی ہے، دو جا نظر کھئے نہ آیا۔ تیری شکتی شکت شوئے، نور جوت رُسُنایا۔ میرے گرنتھ او پُرکھ اکالے تینوں کیتے بیع، دو جا حق نہ کھئے رکھایا۔ جس وچ تون سب کچھ کرنا لے، لائن اکو دینی بنایا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے تیری چرنی جانے ڈھیہ، ڈھیہا میرا دے گواہیا۔ میں خالی ہتھیں جانا میرے ہتھ وچ ہونی کوئی نہیں شے، ماچھوواڑا میرا دھام سہایا۔ میں اکو سر سے دی جگہ

تیرے پریم دی وگدی ویکھنی نئے، نئیا دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نہیں جاننا تُوں مالک تریلوکی کہ ترے، تیتاں گناں توں باہر سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ سرسا کہے گوہند نے کھنڈے نال نو ماریاں چاروں کُنٹ لکیراں، اپنی خوشی نال لگائیا۔ پھیر اپنے چولے دیاں کر کے لیراں لیراں، لیراں دتیاں کرائیا۔ پھیر اپنے سیس توں لاہ کے چیرا، پُٹھا دتا لٹکائیا۔ پھیر اُنکلی توں چٹّ کے ہیرا، ہیرے گرمکھ دتے دکھائیا۔ پھیر اکھیا بھجّ کے آکیرا، قبران توں باہر دیاں جنائیا۔ آہ ویکھ لے میں اُچ دا پیرا، پیر پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ اوہ ویکھ میری اُنکلی نال رُوداس دا کسیرا، جو کس کے لیا بندھائیا۔ اوہ ویکھ میرا کمان تے تیرا، تیریا توں پرے درڑائیا۔ میں کوئی گوہند ڈاہ کے بہن والا نہیں پیرھا، مُکھ گھنکٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جد آوانگا دو جہاناں چُکانگا بیڑا، اپنا بل پرگھائیا۔ گرمکھاں دا راہ رہن دینا نہیں بھیرا، بھیرے گلی وچوں باہر کڈھائیا۔ میں اکھئے کیتے جٹّ نائی چھبے جھیرا، جھپور ہو کے گرمکھاں امرت پیواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سرسا کہے گوہند نے کتّ پھڑ کے میرے اندر ماری جھاکھی، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ اک خبر اگئی آکھی، بن اکھراں دتی سُنائیا۔ حاضر ہو جا میرے کھلاپاتی، پت پریشور اپنا پندھ مُکھائیا۔ آہ تگ لے پوہ دی ٹھنڈی راتی، رُٹری تیرے نال مہکائیا۔ جتھے میرے گرتھ جتھے میرا پنتھ اوتھے نہ کوئی دیوا نہ کوئی باقی، بنا تیری جوت توں نور نظر کھئے نہ آئیا۔ جناں چر میں شبد رُوپ ہو کے نہ آواں تینوں کرنی پُوگی راکھی، راکھیا آکھا منّ کے پھر مینوں حُکم لینا منائیا۔ میں تیرا لاڈلا سٹ جے خوشی وچ کر لوں گستاخی، پھیر وی گھٹّ کے گلے لینا لگائیا۔ پر یاد رکھنا تیرے شبد دی تیرے شبد گوہند بنا کرے کھئے نہ کاپی، نقل مارن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال ہسّ کے کہا نالے کتاں تے ماری تھاپی، تھپک کے دتا سُنائیا۔ گوہند ایہ تیرے گرتھ میرے شبد دا پنتھ جس ویلے پرگٹ ہویا بنا بھجن بندگی توں تار دیوانگا پاپی، پت پنت بنا ئیا۔ منزل چاڑھ دیواں گھاٹی، گھاٹا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم اک منائیا۔ سرسا کہے گوہند نے میرے اُتے لا دتا پنجه، پنجه اُنکلاں پھیر اپنے مُکھ وچ پائیا۔ جیہڑا حُکم حُکم لکھ سکے نہیں میرے کوئی دھار بونجا، باؤن رنگ رنگائیا۔ میرے صاحب نے میرے نال مل کے کرنا چنگا، چنگی طرح درڑائیا۔ اچ اوتے سرسیا میں

بھجا جاندا چھڈ کے پُری اندا، اند جگت والا تجائیا۔ ایہ ڈھنے کوٹھے کندھاں، محل نظر کھئے نہ آئیا۔ میں گوبند بنیا تیرا نظری
 آواں پنجاں تتاں والا بندہ، بندھن جگت والے رکھائیا۔ آگے کھیل کراں اجنبھا، اچرج کار کھائیا۔ اپنا رُوپ سرُوپ کیسے نہ دساں
 چوڑا لمباں، منتی سکے نہ کھئے کرائیا۔ نہ دھوتی پہناں نہ تمبا، کچھرا کچھ نہ سنگ رکھائیا۔ نہ ویس وٹاواں نہ کیس رکھاواں نہ رنگ
 رنگاواں کنگھا، کنکن تن نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو ہوواں تیرا رُوپ ہوواں سورا سرینگا، جس تُوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اکو شبد ہوواں
 اکو ہوواں مردنگا، اکو کراں شنوائیا۔ اکو سیج ہوئے پلنگا، آسن اک سہائیا۔ اکو نام ہووے اکو ہووے کھنڈا، برہمنڈاں حُکم
 ورتائیا۔ اکو منزل ہووے اکو ہووے کنڈھا، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سرسا کہے گوبند نے میری نکئی جہی بنائی کیاری، قدم ڈھائی پٹھے پیریں چل کے دتی جنائیا۔
 پھیر دو بتھیاں دی بنا کے کھاری، سیس اپنے اُتے ٹکائیا۔ پھیر بن گیا جگت دا جواری، سچ جھوٹھ دیاں گوبٹاں بتھ ٹکائیا۔ پھیر
 دوہاں تُوں مارے وارو واری، اک دوجی اُتے چھپائیا۔ پھیر تکیا میرا نُوں جوت نرنکاری، نرُویر اک الابیا۔ جس نے میری سانہ
 کے رکھنی پٹاری، پٹنے والا رہیا درڑائیا۔ جیہڑا آد توں وڈا بھنڈاری، بھنڈارے وشنوں رہیا درڑائیا۔ میرا کھیل ہونا اپاری،
 اپرپر رہیا درڑائیا۔ میرے لیکھ تُوں اپنے دیس وچ لے جائے اک واری، وارث ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ پھیر بن شاہ سیکداری،
 نرُویر ہو کے رُوپ بدلایا۔ ناد شبد دُھن کر دُھنکاری، سندیسہ دیوے تھاوں تھائیا۔ جھٹ شبد اگئی رمز اک ماری، مارو
 راگ توں بنا دتی درڑائیا۔ او گوبند تیرے گرتھ پنتھ دا اکو پاہرُو، پھرہ دے کے اپنا کھیل کھلایا۔ یاد کر لے جس ویلے آوے
 تیریاں گرمکھاں بھگتاں پار اُتارُو، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ سچ نال ملائیا۔ گرتھ کہن جس ویلے گوبند پانی دے وچ رکھیا، سہج نال ٹکائیا۔ اسان پیار وچ ٹیکیا متھیا،
 مستک سیس جھکائیا۔ گوبند پچھ تالی مار کے ہسیا، پچھ توں پچھا دتا جنائیا۔ اوہ تکو آد وسیا، انت اوہو ہوئے سہائیا۔
 کلجگ ہووے اندھری مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ بنا قدماں توں آوے نسیا، بن کے دُھر دا ماہیا۔ نالے خوشیاں دے وچ
 نچیا، قدم قدم نال بدلایا۔ میرا وعدہ فوُل پورا ہون لگیا سچیا، پُری اند دتا تجائیا۔ نالے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا جیا، سوہنگ

راگ سُنائیا۔ نالے ہس کے کہا واپگر تیری رکھیا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ نالے گھٹ کے کمر کسیا، سُرپر لئی انگرائیا۔ سچ
 پُچھو گوبند اکو قدم نال سر سے نوں ٹپیا، دوجا قدم نہ وچ ٹکائیا۔ آگے پرکاش تکیا لٹ لٹیا، نور جوت رُسنائیا۔ گوبند نے پُٹھا
 سپس چرناں تے سُٹیا، سُٹ کے دتا دکھائیا۔ پُرکھ اکال چُک کے اپنے پٹیا، پٹنے والا چھاتی تے لیا ٹکائیا۔ واہ میرے بچیا، بچپن
 تیرا موہے بھائیا۔ اوہ ویکھ تیرا تُٹ جانا بھانڈا سر پر کچیا، تن وجود رہن نہ پائیا۔ اوہ ویکھ تیرا نڈیر انگیٹھا مچیا، جتھے نانک
 نشانہ گیا ٹکائیا۔ اوہ ویکھ تینوں جھکدے کوٹن رو سسیا، دنداوت کر کے خوشی بنائیا۔ اوہ ویکھ سچکھنڈ دوارا تیری کرے
 کتھیا، کتھنی راگ الاہیا۔ اوہ کھیڑا تگ بن گیا روپ سمرتھیا، دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ پھیر نیچے ویکھ کلجگ اندھیری مسیا، ساچا
 چند نہ کھتے چمکائیا۔ خیال کر سسے اُتے ہوڑا ہوڑے نال ملیا سسیا، سو اپنا روپ دکھائیا۔ ہنگ برہم اندھیرے وچ چھپیا،
 گوبند جتن چٹاں تیرے بنا کرے نہ کھتے رُسنائیا۔ گوبند کہا پرہو تیرا میرا قول اقرار پکیا، پاربرہم گنڈھ پکی لینی بٹھائیا۔ پھیر جوت
 دھار وچ نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہسیا، بنا مکھ دند توں اپنا راگ الاہیا۔ اباشی کرتے اشارہ کیتا رتیا، سینت
 دتی لگائیا۔ گوبند آہ ویکھ دوہاں دا دھام نیارا، جتھے کھیل ہونا اپارا، پورن تے پورن دا سوہے پٹیا، پت پریشور تیرا میرا روپ
 اکو نظری آئیا۔ جیہڑا توں سر سے وچ میرے سہارے رکھیا، سو سانہ کے رکھاں چائیں چائیا۔ پر اک گل یاد کر لے جس ویلے
 تیرا ڈھٹیا پٹیا، انہاں گرتھان دے تپے میں دینے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ور ہر، سچ
 دا حکم اک سُنائیا۔ گوبند کہا میرے پُرکھ اکال سوامی، صاحب تیری سرنائیا۔ آد انت دے انترجامی، آد انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 میں تینوں اکو وار کران سلامی، سلاماں لین والیا تیرے آگے سپس جھکائیا۔ پر میتھوں ہونی نہیں کیسے دی غلامی، چاکر ہو نہ
 سیو کھائیا۔ میں شرع چھڈ دینی تمامی، پچھلے زنجیر گل نہ کھتے پوائیا۔ جدوں جاوانگا تیرا ناتا سب دا جوڑانگا باہمی، برہم نور
 برہم دیاں جنائیا۔ جیہڑا لیکھ لکھیا تمامی، طرح طرح دیاں سمجھائیا۔ اک کھیل کران تیریاں بھگتاں نوں کھڑا کران تیریاں گرمکھاں
 دی نشانی، نشانہ نام تیر دینا چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 پُرکھ اکال کہا گوبند تیرے سکھ بنا دیاں بھگت، ایہ میری بے پرواہیا۔ صرف تیرے اُتے کریا کران فقط، فقرہ تیرا اپنے نال بدائیا۔

جس ویلے صدی چوڈھویں دا آیا وقت، سمت شہنشاہی ست نال وڈیائیا۔ پرگٹ ہووایں وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گرسکھ بنا کے جگرے لخت، لیکھا سب دا دیاں بنائیا۔ پر اک گل یاد کرے اوتاراں پیغمبراں گرواں واسطے میرا حکم ہووے سخت، سکھیاں والا کاہن بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں شرع دی گنجائش رہن نہیں دینی بچت، بچو بنا کے سارے دینے سمجھائیا۔ میرے کول چل کے آوے کھئے نہ وفد، اپنا متا پکائیا۔ یاد کرے گوہند میرا روپ اکو ستگرے تے ستگرے میرا شبد، تے کم کسے نہ آئیا۔ آتم دی دھار سدا میرا مذہب، پر ماتم ایشٹ دینا رکھائیا۔ پر اک حیران ہون والی گل جس نوں ساریاں کہنا غضب، بیہو اپنا نہ کسے کھلائیا۔ جیہڑا اشارہ دتا نانک نوں وچ عرب، آرباں کھرباں توں پرے دتا سمجھائیا۔ اُس نوں نوں سو چرانوے چوکرے جگ جنھے شاستراں دے اکھڑے اونی وار دیندے رہن ضرب، اوہدا حاصل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پرکھ اکال کہا گوہند جس ویلے بیت گیا عرصہ، اپنا پندھ مکائیا۔ میں پورن دی دھار بنا دیواں تیرا سرسا، سریر بے نظیر روپ پرگٹائیا۔ محمد دا پورا ہو گیا برسا، برسی ستگرے شبد لے منائیا۔ تیرے گرتھان دی پورن دی دھار وچوں کراں گا چرچا، چراگاہاں کھوجن کھئے نہ جائیا۔ حکم دیواں گا اتوں عرشا، وساواں گا اُتے فرشا، فرشی ہو کے اپنی کھیل کھلائیا۔ جس دیاں وکھریاں ہونگیان طرزاں، میریاں ہون گیان غرضاں، غرضیکہ دو جا راہ نہ کھئے تکائیا۔ نالے اوتاراں پیغمبراں گرواں دیاں پوریاں کراں گا عرضاں، عرضیاں پھولو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کرنی کار کھائیا۔ گوہند دے وینھدیاں وینھدیاں سر سے وچ آگئی لہر، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اُس نے پریم وچ توں میرا میں تیرا گایا نال بحر، بہریاں دتا سُنائیا۔ نالے بس کے کہا گوہند گئی گہندا میٹنی چندا جدوں وسنا سوہنیا وسنا تیرا سمبل شہر، شہنشاہ تیرا ڈیرہ لے لگائیا۔ اُس ویلے ضرور دین دنی اُتے ورتیگا قہر، سرسا قاہرے ول دھیان لگائیا۔ اک ہور خبر سُن پرہو دی سار پا سکے کوئی نہ غیر، گہر گمبھیر نظر کسے نہ آئیا۔ اُس ویلے توں گرمکھاں دے اندر دی کریں سیر، سیرگاہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے ملائیا۔ اُس ویلے گرتھان نے گاؤنا اک گانا، بنا زبان پلائییا۔ سرسیا توں بن گیا ساڈا کتب خانہ، کتبیان دا جھگڑا دینا مکائیا۔ تیرے وچ ویکھنا

کھیل سِری بھگوانا، جو بھگون دُھردرگاہیا۔ جس دا اکو اک ترانہ، اکو کرے پڑھائیا۔ اکو نور نورانہ، اکو جوت رُشنائیا۔ اکو گھر گھرانہ، اکو گرہ وسائیا۔ اکو ہووے مہربانا، مہر نظر اُٹھائیا۔ اسیں چاہندے اُس دا کریئے بیانا، جو بے زبان اکھوائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسماناں، اسم اعظم اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا بھیو کھلائیا۔ گوہند کہا ایہہ کھیل نرنکاری، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ جس ویلے آوے اُس دی واری، وارتا میری دئے پرگٹائیا۔ اُس دی کلا ہوویگی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ خبر ہووے سب توں باہری، بہرحال درڑائیا۔ اُس دے پنجاں تتاں دے پنج ہونے لکھاری، پنچہ گوہند دا دئے گواہیا۔ میری آشا پوری کرے ساری، سرسا دی بھیٹا والے پھیر دئے دُہرائیا۔ جنہاں وچ لگ ماتر گھٹ نہ کرے کتاں تے بہاری، اوکڑ ڈلینکڑ لانو دُلا نو بچی رہن کھئے نہ پائیا۔ سو وقت سہنجنا آگیا، پُرکھ اکالا آگیا، کھیل کھلا گیا، گوہند سورا نال رلا گیا، سمبل اپنا دھام سہا گیا، شبد شبدی ڈنک و جا گیا، بھیو ابھیدا بھید چھپا گیا، بنا چھپر چھن توں وسن والا پورن دی چھپری وچ اپنا ڈیرہ لا گیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دی سب نے چلنا وچ آگیا، آگے ہو کے اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

اُمت آشا کہے میں چوڈاں سد دی نہی مئی، بالی بڈھ بڈھ دُہائیا۔ میرا اوڈھن سیس نکئی جہی چنی، چن سورج ستار دھیان لگائیا۔ میری نکئی جہی بانڈی تے چھوٹی جہی کئی، کل مالک دیاں سُنائیا۔ توں گہر گمبھیر گئی، گنونت اک اکھوائیا۔ میری سچ پکار سُنیں، انسنت دیاں درڑائیا۔ میں تیرے کلمے دی سُن کے دُھنی، بھجی واہو داہیا۔ مینوں ملیا پنڈت نارد مئی، مکھ دتا وکھلائیا۔ میں حساب لایا اک اک دے نال نو بن گئے اُنی، اوُنتا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ اُمت خواہش کہے میری عمر چھوٹی، اُمت دے مالکا دیاں جنائیا۔ میں چڑھ گئی سِخر چوٹی، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ گان کھوا کے گوشت بوٹی، گوشے کونے دتے بلائی۔ کلمہ جپا کے کوٹن کوٹی، کایا کٹیا کھیل

کھلایا۔ ست دھرم دی لاه لنگوٹی، تہمت جگت دتی بندھائیا۔ مکھ خون لگا کے ہونٹیں، خون خوار دتے بنائیا۔ اتم رکھ کے تیری اوٹی، اوڑک بیٹھی اکھ اٹھائیا۔ جس ویلے میرا امام آوے نرگن دھار دھار دی جوتی، جوتی جاتا اکھ اتھاپیا۔ حضرت اُمت اٹھائے سوتی، ستا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا چکائے کاہن تے گوپی، سییا رام ست جنائیا۔ حکم دیوے لوک پرلوکی، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ اتم دھار دتے سلوکی، سوہنگ ڈھولا اک دِرڑائیا۔ صدی چوڈھویں گھڑی دسے اوکھی، مُشکل اپنے ہتھ رکھائیا۔ شرع شرع نوں کرے دوشی، نردوش نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پوے چن تے پوشی، پیشینگوٹی دئے گواہیا۔ لیکھا جانے نال روداس موچی، گرُمکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ دُھر دی دھار پھڑ کے سوٹی، کھنڈا نام والا کھڑکائیا۔ لیکھا جانے جگیا سو جوگی، جُگیشراں ویکھ وکھائیا۔ لہنا تے چوڑاسی بھوگی، بھسمڑ اپنی کھیل کھلایا۔ شرع تے شریعت روگی، طیب پڑدا دئے چُکائیا۔ بھيو کھلئے دُھر دا بودھی، گوہند بن کے دُھر دا ماہیا۔ لہنا جان نماز روزی، رازق رِزق رحیم کار کھائیا۔ دھرم دا ٹھا کر بن کے موچی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اُمت دی آشا کہے محمد دے اندر اگتی تانگھ، چار یاری سنگ وکھائیا۔ جس ویلے منبران تے دتی آواز، نعرہ دُھر دا حق سنائیا۔ کلمہ کلام بول کے بانگ، آذان اپنی اک جنائیا۔ انتر نرنتر رکھی تانگھ، بن نیتر نین نین اٹھائیا۔ جس ویلے میرا نور نورانہ امام اماما بدلے سوانگ، ویس اوہیسا آپ کرائیا۔ اوہدی برہمنڈ کھنڈ دی اکو ہووے پلانگھ، قدم قدم نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا حکم اک ورتائیا۔ اُمت آشا کہے پرہہ آشا تگ موری، مہرے ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا روپ نہ کالا نہ گوری، (گورَو) اپنا حال سنائیا۔ تیرے کولوں پرہہ کاہدی کراں چوری، پردہ پردہ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں آد جُگاد دا جوہری، جوہر تیرا سوہا پائیا۔ تیری کھیل سدا نویں نکوری، پردہ بال نہ روپ وکھائیا۔ میں نٹھی نیکی بانکی چھوہری، شہنشاہ تیرے در سُہائیا۔ صدی چوڈھویں پے گئی تیری لوڑی، لوڑیندے ساجن دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی بناواں جوڑی، سگلا اپنا سنگ نبھائیا۔ میری آشا رہ گئی تھوڑی، تھوڑا سماں دھیان لگائیا۔ آگے زین دسدی اندھیر گھوری، گھرانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کِریا کر کے زیرو دے مالک اپنی بٹھ لئی اک سو اک ہتھ نال ڈوری، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ تیرا ایکا ایکنکار

موہری، سرِشٹی زیرو روپ درسائیا۔ زیرو تے ایکا تیرا نور جوہری، آد انت نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا کھیل براہمن گوڑی، گاڈ تکان چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ ڈوری کہے میں اک سو اک ہتھ لی، لی پے کے دیاں جنائیا۔ میں محمد دی اُمت دی آشا تکان جی، دو جا جنم نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں دی پرین بنی تئی، سگلا سنگ رکھائیا۔ گولی نوں سندیسہ دتا کئی، فرمانا نور الہیہا۔ جس ویلے سرِشٹی اندروں ہوئی اٹھی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس ویلے اک پرہہ نوں مٹیں، پروردگار اِکو نظری آئیا۔ جس دا وسیرا کدے نہ چھپر چھئی، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ اوہ مِتر پیارا رِشیاں دا بنے تئی، بل باون سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ڈوری کہے جس ویلے محمد مدینوں ہویا روانہ، مدھ اپنا دھیان لگائیا۔ سُن چوڈاں طبق دیا اماما، دُھر امام رہیا سُنائیا۔ آہ لے میرا نکا جہا کلاما، کائنات دی کلام صفت رسنا نال گائیا۔ میرا کھیل دو جہاناں، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ کلجگ اتم مار دھیانا، صدی چوڈھویں اکھ اُٹھائیا۔ تیرا بدل جانا زمانہ، زمیں زماں دئے گواہیا۔ تیری اُمت ہونی بے ایمانا، خواہش ممتا والی پرگٹائیا۔ اُس ویلے پھرنا بانا، جوتی جاتا روپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ڈوری کہے میں سُنیا حُکم پرہو سمرتھ، ہر کرتے دتا درڑائیا۔ جس ویلے محمد دا چلیا رتھ، وہیر جگت والی بنائیا۔ اُس ویلے محمد لاشریک دا کلمہ پڑھ کے پُٹھی پیری چلیا سی اک سو اک ہتھ، ہتھ پیشانی اُتے ٹکائیا۔ نالے خوشیاں وچ رہیا ہس، حُکم سُن دُھر الہیہا۔ صفتی گاوے جس، ڈھولا سہج سُبھائیا۔ پھیر بدل اپنی اکھ، کروٹ لئی بدلائیا۔ اک سو اک وار نعرہ بولیا حق، حق حق سُنائیا۔ اک سو اک ہتھ پیا تھ، بھجیا واہو داہیا۔ پھیر صدی چوڈھویں نور نورا نے کر پرگٹ، اپنا بھيو درڑائیا۔ پھیر پُشت تے مار کے ہتھ، ہلونا دتا لگائیا۔ کھول اپنی اکھ، پردہ پردیاں وچوں دتا چُکائیا۔ صدی چوڈھویں دے نال دُھر دی دھار کھیل ہونا سچ، گولی آتم دھار لینی پرگٹائیا۔ بل دا بیٹا نانک دی ساتھن جوگندر نام لینا رکھ، تن ت وڈیائیا۔ محمد بن سجدے چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اک سو اک وار پھیر کلمہ لیا رٹ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پھیر مستک دھوڑ لائی جھٹ، لما پے کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھیر اک سو اک وار پیا ٹپ، اُچی اُچی گُڈیا چائیں

چائیا۔ پھیر کیتا جھٹ، اپنی کروٹ لئی بدلائیا۔ ٹھوڈی اُتے ہتھ رکھ، اُنکلی نال دبائیا۔ پروردگار سانجھے یار کجھ اپنا بھیو دس، اوبلا اوبلا رہے نہ رائیا۔ پروردگار پھیر اک سو اک ہتھ اپنی دھار نال دتا دھک، دھکے اک سو اک وار لگائیا۔ جس ویلے اک دا لیکھا سرشٹی زیرو روپ ہو گئی اوتاراں پیغمبراں گرواں دا لیکھا ہونا فک، پروردگار تیرا سانجھا یار اکو اپنا حکم ورتائیا۔ پھیر محمد دا پھڑ کے نک، اک سو اک وار آگے دتا کھچائیا۔ پھیر ہس کے کہا محمد احمد بن کے میرا آبِ حیات چکھ، رسِ نجہر دیاں جھرائیا۔ محمد اپنے مکھ وچ لے کے ککھ، نانا ہو کے سیس جھکائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار جوں بھاوے تیوں رکھ، رکھنہار تیری سرنائیا۔ صاحبِ سلطان نوجوان مرد مردان محمد دے دوویں کھڑے کر دتے ہتھ، بھجاں سیس اُپر اٹھائیا۔ اوہ پھڑ اوہ پھڑ اوہ پھڑ جس نے سب دیاں ڈوریاں دینیاں کٹ، ناتے پچھلے دتے ٹرائیا۔ اگلا مارگ پنٹھ لگا کے ست، ست ست ست لے پرگٹائیا۔ گوبند دی دھار پچیاں دی لیکھے لا کے رت، گرمکھ رتن امولک لے بنائیا۔ صدی چوڈھویں ایہ کھیل ہونا سچ، محمد رسول دیاں درڑائیا۔ تیری آشا تیری تیری اُمت اُمت دی خواہش میرے حکم وچ جائے پھس، باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ محمد اپنی لب دا وال اک کٹ، صاحب دے آگے بھیٹ کرائیا۔ میرے محبوب تیرے حکم دا سماں ایویں نہ جائے ٹپ، پورا آپے لینا کرائیا۔ میں اوٹ تیرے اُتے ربیا رکھ، رکھک ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں کیسے دا کریں مؤل نہ پکھ، دیناں مذہباں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیری قیمت ہووے شاہ کنگال کروڑی لکھ، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ تیرا فرمان تیرا سندیسہ حکومت دے مالک اکو حق، حق حق تیری وڈیائیا۔ میری منزل محل تیرے اکو ہتھ، دوسر دست نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، توں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ اکتھ اک اکھوائیا۔

★ ۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ بخشیش سنگھ، کرنیل، سورن سنگھ، بوڑ سنگھ، کرم سنگھ، سمپورن کور مسّا سنگھ بل پُریا امراؤ سنگھ بل پُریا، رچھپال سنگھ، سٹھیالا، تیجا سنگھ سٹھیالا، پرکاش کور دلی پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

سرسا کہے جس ویلے گوبند مینوں ٹپا، ٹاپوآں دا ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ آگے روپ تکیا نانک تپا، جو پن پنجاں تتاں سوہا پائیا۔

اُس نے سندیسہ حُکم دتا پتہ، پت پرمیشور بھیو کھلایا۔ نال اگی وار اکھ لکھ کے پیا، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دتا
 درڑایا۔ گوہند دھیان مار لے رتا، رتن امولک روپ دھیان رکھایا۔ نظری آئے اکو پرہو دی ستا، ست ستوادی سوہا پائیا۔
 جس نے تیری انت کراؤنی فتح، فتح فاتحہ سب دا دئے پڑھایا۔ سرشٹی درشٹی کوڑی کریا کرے بٹا، زیرو انک ویکھ وکھایا۔
 کیسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، آبرو خاک وچ ملایا۔ پٹنے والا اپنے لک دا ویکھ پٹا، کمرکسا کس کے لے انگریا۔ تیرا روپ پرسدھ
 ہونا کلجگ اتہ دھار جٹا، جٹا جوٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا مکاؤنا جنہاں کھادھا کٹا وچھا، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ کوڑ کریا خاک
 اڈاؤنی مٹی گھٹا، چاروں کٹ ویکھ وکھایا۔ صدی چوڈھویں گیڑنی اٹی لٹھا، چکرورتی چکر دینا لگایا۔ لہنا پورا کرنا تیرتھ
 اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمن سُرستی ویکھنی چائیں چائیا۔ بھیو کھلاؤنا مندر مسجد شودوالے مٹھا، گرو گردوار پردہ رہے نہ
 رایا۔ سرشٹی درشٹی کھیل ویکھنا بازی گر نٹا، نٹوے اپنا حُکم ورتایا۔ سچ دساں توں جیوندیاں چڑھنا شمشان بھیومی والے پھٹا،
 مریاں پھیر نہ کھئے اٹھایا۔ جگت سماج دا رہے کھئے نہ رٹا، جھگڑا کرے نہ کھئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ وڈیایا۔ سرسا پار کنارہ کہے جس ویلے گوہند نے رکھیا قدم، قدیم دے مالک دیا کھایا۔ مینوں
 لیکھ یاد آیا عدم، عالی جاہ دتا درڑایا۔ میں خوشی نال چھیاکول چرن دا پدم، پد اکو ویکھ وکھایا۔ جو اشارہ کیتا سی کرشن کاہن
 جدو، یدی اپنی اکھ کھلایا۔ مینوں یاد آیا نور الہی عدم، رام رحیم بے پرواہیا۔ میں خوشی وچ لگا بھجن، بھجن بندگی پچھلی
 دتی تجایا۔ نالے کوک کے کہا مینوں دکھیاں دا ملیا سجن، جو غریباں ہوئے سہایا۔ میرے اندر تال لگا وجن، شبد انادی ناد دھن
 وجایا۔ میرے گھاٹ تے جوتی دیپک لگا جگن، اندھ اندھیرا رہیا نہ رایا۔ میں خوشی وچ ہویا مگن، مستی وچ لئی انگریا۔
 غور نال تکیا سورپیر دا بدن، نگاہ نگاہ وچوں اٹھایا۔ اُس ویلے گوہند نے اشارہ کیتا سرسے اتہ دا لیکھا ویکھ وچ عدن، اعلیٰ
 ادنی کرے لڑایا۔ شرع شرع نوں لگے وڈھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ کلمہ کلمے نوں لگے چھٹن، سنگی سنگ نہ کھئے وکھایا۔ ایہ
 کھیل کرے سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ نور الہیا۔ سرسے کہا گوہند اُس ویلے ساچے گرمکھاں نرگن دھار کرائیں مجن، سرگن اپنا
 رنگ رنگایا۔ تیرا سکھ تینوں مول نہ جائے لبھن، گھر بیٹھیاں لینا اٹھایا۔ دھر دا شبد سنا کے ندن، سوئی سرت لینی جگایا۔

مالک خالق بن کے آویں پڑدے کجّن، سر اپنا ہتھ ٲکائیا۔ تیرے پرکاش دے دیپک جگن، پنج دیپک دین گواہیا۔ اُس ویلے گوہند نے سندیسہ دتا حقن، حق حق جنائیا۔ سر سے جس ویلے پورے بیوے عرصے، پُرکھ اکال کرے تر سے، حُکمی مہر اگئی بر سے، میں جن بھگتاں در تے گنڈھے آواں چھکن، گنڈھ پچھلی یاد رکھائیا۔ بہراں بہنڈارے خالی سکھن، سخاوت اپنا نام کرائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھن، درشن دیواں تھاور تھائیا۔ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، گرمکھ اپنے گھر وسائیا۔ اکو گھاٹ دس کے پتن، اکو نیا نام چڑھائیا۔ تُوں میرا تیرا سارے نام چپن، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جنم کرم دے دُور کراواں پپن، پنت پُنت بنائیا۔ پھیر وسا کے ساچا وطن، بے وطنان ہوواں سہائیا۔ ہُن جنم لیا وچ پٹن، پھر سمبل سوہا پائیا۔ جگت وسیرا زین آواں کٹن، نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ پچھلی سب دی ڈوری آواں کٹن، کٹاکش ڈھر دا نام لگائیا۔ اگے اکو نام کلمے دی دس کے رٹن، رٹا شرع دا دیاں چُکائیا۔ کسے دا کھئے چلن دیواں نہ یتن، یتھارتھ پرہ دا حُکم ورتائیا۔ میل ملاواں نال پُرکھ سمرتھن، وچھوڑا اگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سرسا کہے میری نمو نمو بندنا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دے ساچے چندنا، چند تیری رُشنائیا۔ تُوں چھڈیا پُری اندنا، اند پرہ دے وچ ٲکائیا۔ تیرا پھیر جوتی دیپک جگنا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ پر یاد رکھیں میرے وچ بھیٹا ہون والیاں ساریاں سدنا، اپنے نال ملائیا۔ مُحبت وچ بجھنا، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ نام اگے رنگنا، رنگت اک وکھائیا۔ اوہناں دوارا پئے کھئے نہ منگنا، بھکاری روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جیون جگت نال ہنڈھنا، سگلا سنگ رکھائیا۔ انگیکار لگاؤنا انگنا، بننا جنیدی مائیا۔ ہتھ پُشت پناہ رکھنا کندھنا، دو جہان ہونا سہائیا۔ سیس دستار اوہناں دے بنھنا، سر سر اپنے قدماں وچ رکھائیا۔ تیرے حُکم دی کرے نہ کھئے اُلنگھنا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں ماہی گوہند ڈھر دے چندنا، پرہ دے چن تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے قول ہویا اقرار ہویا تُوں ماتا دی ککھوں پھیر نہیں جمتا، جنیدی بنے کھئے نہ مائیا۔ سمبل تیرا آسن لگنا، سمبل اپنا نام ٲکائیا۔ میری انت اخیر بے نظیر صاحب ستگر بندنا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ راؤ رنگ وڈا چھوٹا امیر غریب نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ رنجیت سنگھ موگا شہر ضلع فروزپور ☆

پنج پُھل کہن گُرمکھ آتما پھولا رانی، پہلی بھوت سوہیا پائیا۔ جس دا پرم پُرکھ پرماتم ساچا ہانی، جگت تت نہ کھئے وڈیائیا۔
 شبدا اگتی سنا ہانی، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ امرت امیوں برس کے پانی، اگنی تت تت گوائیا۔ جھگڑا مکا کے چارے کھانی،
 چاروں گنٹ ہوئے سہائیا۔ داتا ہو کے دیوے دانی، سچ وست ست ورتائیا۔ دین ڈنی وچ بنے ہانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگت
 جہان آون نہ دیوے ہانی، سدا سہیلے اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑ کیریا چکائے کانی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار تجائیا۔ اپنے گرہ سگھڑ
 سُچجی بنا کے سوانی، ساچی سکھیا اک سُنائیا۔ جگت پیار وچ شرع کوڑ نہ رہے شیطانی، ست ست نال ملائیا۔ گڑھ توڑ توڑ
 ابھانی، من منسا ویکھ وکھائیا۔ اک سکھیا سدا ستگر چرن ہونا قُربانی، وٹھو اپنا آپ کرائیا۔ بھیر پرہو در ملے مہانی، بھنڈارا
 اتوٹ اٹ ورتائیا۔ جگت جھگڑا رہے نہ کھئے دیوانی، دعوے پچھلے دئے مٹائیا۔ آگے منزل دس آسانی، اصل اپنا رنگ رنگائیا۔ پیار
 پیار دی بخش جوانی، جو بن جو بن نال سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک درڑائیا۔ پنج پُھل کہن گُرمکھ آتما پھولا رانی سہنجی، سوہاوت نظری آئیا۔ جس دا مالک اک آد زرنجی، نر ہر آد
 بے پرواہیا۔ جو داتا سدا درد دکھ بھے بھنجی، بھو ساگر پار کرائیا۔ اوہ لیکھا جانے آتما دے سنگ پنج تت بدنی، بدن اپنا کھیل
 کھلائی۔ امولک ہیرا بنا کے رتنی، انٹڑے لال آپ وکھائیا۔ جس ستگر دی گرسکھ بن گیا پتنی، اوہ پت پرمیشور ہو کے ہوئے
 سہائیا۔ ہر تھان اُس دی پت رکھنی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ککھوں بنائے لکھنی، لکھ کروڑی دھردرگاہیا۔ گُرمکھ دی آتما کدے
 رہن نہ دیویں سکھنی، سُخن کیتے توڑ نیہائیا۔ جگت دکان نہیں بٹنی، جگت بٹوانا اک پرگٹائیا۔ سب دا لیکھا ویکھے اکھنی، بنا
 اکھاں دھیان لگائیا۔ گُرمکھ دھار آتم کدے نہ ہوئے بے وطنی، ایتھے اوتھے وطن دا مالک ملے بے پرواہیا۔ صُبح شام پنج وار
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دی ٹک چینی، جگت وبار پُھل کدے نہ جائیا۔ پرہ دی کلا کدے نہیں
 چھینی، چھپر چھٹاں کرے رُسنائیا۔ مہربان محبوب بھنڈارا دیندا نہیں کدے لپ لپنی، اتوٹ اٹ دئے بھرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبد دھار شبدی شبد جنائے رسنی، رس رسنا نال ملائیا۔

☆ پہلی ساون شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

امت دی آشا کہے میں کیتا آداب، ادب نال سیس جھکائیا۔ محمد ویکھ اپنی کتاب، کتب خانیاں باہر ہتھ اٹھائیا۔ جھٹ صدی چوڈھویں ماری آواز، نعرہ حق حق سنائیا۔ سُنو حکم دھر جناب، جنابے عالی کی درڑائیا۔ سندیسہ دیوے تکو اپنے مٹر احباب، سجن میت دھیان لگائیا۔ شرع شریعت دی وجدی ویکھو رباب، ریوُلثانی سنگ رکھائیا۔ چار یاری دا گل تکو گلاب، گلشن کون مہکائیا۔ شرع دا ویکھو خطاب، خطا سب دی پھول پھولائیا۔ شہنشاہ بھوپ تکو نواب، جو نویت حق وجائیا۔ اشارہ ویکھو جیہڑا نانک ملیا بغداد، بغلگیر سنگ رکھائیا۔ نیر نین کھولو شتاب، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جھٹ سُنیا انوکھا راگ، ناد کیتی شنوائیا۔ صدی چوڈھویں نگاہ ماری خواجہ خضر آگیا آپ، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ بنا اکھراں توں کرے جاپ، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ میں اللہ اللہ دا ویکھیا پرتاپ، جو پرتیندھ دھردرگابیا۔ جو رسول رسولان کرے پاک، پیغمبران رنگ رنگائیا۔ اوہدا سماں آگیا (نال) اتفاق، اتفاقہ کھیل کھلائییا۔ سب نوں دین والا نجات، لیکھا پچھلا رہے نہ رائیا۔ خواجہ کہے نیر دا پیر میرے کول رہیا نہ حیاتے آب، آبرو نظر کھئے نہ آئییا۔ صدی چوڈھویں رو کے کہا وے بڈھیا خواجیا توں کس نوں من لیا باپ، در کس دے آسن لائییا۔ وے بڈھیا اٹھ ویکھ صدی چوڈھویں کہے میری گولی دا بدل گیا مزاج، مزاجن ہو کے اپنا روپ بدلائییا۔ پیلے بستر پہن کے اونے ٹکے نوں لائے پنج بلاک، پنچم رنگ رنگائیا۔ اوہ ویکھ عیسیٰ دا کی کہندا کلاک، ٹک ٹک آواز سنائیا۔ شرع دا شرع نال ہونا نہیں إلحاق، اناالحق رہیا درڑائیا۔ امت امت دا ہووے نفاق، نفرت تک خلق خدائیا۔ رُوح بُت ہوئے بے تاب، بے صبری وچ دُبائیا۔ محمد دا چھپن والا آفتاب، چند ستار دین گوابیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے انصاف، عدل حق نہ کھئے کھائیا۔ خطا نوں کرے نہ کھئے مُعاف، خطرہ ویکھ تھاوں تھائیا۔ مُلا قاضی شیخ مسائک ہوئے گستاخ، رحیم رحمت نہ کھئے

کھائیا۔ پروردگار سانجھا یار امام اماما اپنی جوتی دھار بدل پوشاک، پوشیدہ اپنا کھیل کھلائیآ۔ ہُن کیسے نُون لہنا نہیں مکہ مدینے والی وچوں محراب، محبوب ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ رس ربنا نہیں کیسے لعاب، ست سچ نہ کھئے جنائیآ۔ وے خواجیا کُجھ جھگڑا پین لگا اُتے چناب، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیآ۔ سب نُون آؤنا اک ویراگ، ویری گھر گھر لئے پرگٹائیآ۔ سب دی کھن لگی جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ میں ہور سُنیا اپہ کھیل کرے شہنشاہ پاتشاہ مہاراج، پروردگار سانجھا یار نُون لہئیآ۔ جس نے لہنا دینا دین مذہب لُولے لنگرے اپبج، جو مرد مردان کھوج کھوجائیآ۔ اوہ کھیل کرے اک اکلّا ایکنکارا واحد، واہ واہ اپنا حُکم ورتائیآ۔ پتہ نہیں کدھروں آگیا شاید، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیآ۔ محمد کتاب کڈھی نگاہ ماری نُون لہئی رتی پورا وعہدہ ہویا لیکھا لیکھا ساکھیات، سخی سرور اپنا حُکم ورتائیآ۔ جس نے کیسے دی منگنی نہیں حمایت، ہمساجن بے پرواہیآ۔ کیسے نال کرنی نہیں رعایت، رعایت دو جہان ویکھے چائیں چائیا۔ شرع دی رہن نہ دیوے کفایت، کیفیت اپنی اک سمجھائیآ۔ نزویر ہو کے کرے عنایت، مہربان محبوب رحمت سچ کھائیآ۔ ساچے کلمے دی کرے اشاعت، اشارہ دیوے ڈھردرگاہیآ۔ خواجہ گاوے اک آیت، عنایت کھزلے زما نُونرے نشا زلکھے زوا نازنو مرد مزدیئل بے مثال بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ خواجہ کہے سُن چوڈھویں صدی، صدقے واری گھولی گھول کھائیآ۔ تُون پروردگار آگے دوویں ہتھ لینے بدھی، بندنا کر کے سیس نوائیا۔ میری کرنی مالک کریں نہ ردی، تیرے ہتھ ہتھ وڈیائیآ۔ ساچا حُکم دے دے یدی، یدی اپنا حُکم درڑائیآ۔ شرع نشانہ دینا گڈی، گاڈ تیرا راہ تکائیآ۔ اپنے لیکھے وچ لالے اپنی نوح ندی، ندیاں تون پار تیری ڈہائیآ۔ جگت مسافر بہار جانڈے لڈی، بھجن واپو داہیآ۔ تیرے پریم پیار دی سیک اکو لگی، سیک دے پرے جھگڑا دینا وکھائیآ۔ چار یاری موڈھے چکن لگی ڈگی، ڈورؤ ڈنکا وجے ڈھردرگاہیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آگ لگی، بھڑی بھڑی دیاں ڈہائیآ۔ کیوں میری گولی پیلے بستر پا کے میرے کولوں بھجی، پلؤ گئی چھڈائیآ۔ خواجیا سمنڈراں ساگراں وچوں جل دھارا دی دھار وچوں اوہنوں لہیں، کھوجیں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ خواجہ کہے میں اُس خدا دا گداگر، جو گردش وچ بھوائیا۔ ویکھو درو در، در دوار کھوج کھوجائیآ۔ جاواں گھرو گھر،

گرہ گرہ پھیرا پائیا۔ ویکھے سروور سر، تیرتھ تھ پندھ مکائیا۔ مسیتان مندران حُجریاں اندر جاواں وڑ، اوہلا رہے نہ رائیا۔ شودوالے مندر مٹھ ویکھاں کھڑ، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں تیری گولی جتھے ہووے اُتھوں لیاواں پھڑ، پھڑ بابوں نال اُٹھائیا۔ چوٹیاں ٹلیاں جاواں چڑھ، پربت کھوج کھوجائیا۔ جنگلاں اندر جاواں وڑ، جوہاں پڑدا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ خواجہ کہے صدی چوڈھویں اچ ساون دا پہلا پروشٹا، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ جس نوں خُدا کہا اللہ کہا امام کہا رام کہا رحیم کہا عظیم کہا اوہ بن گیا سب دا ایشٹا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں وی او سے اُتے نسچا، بہروسے وچ سمجھائیا۔ پتہ نہیں اوہ مالک کِس کِس دا، جس نوں کوٹن کوٹ سیس نوائیا۔ جے میں نشانہ ویکھاں سری بھگوانا ویکھاں نوجوانا ویکھاں مرد مردانہ ویکھاں شاہ سُلطانا ویکھاں اوہ روپ آد توں انت اک دا، اک دا اک نظری آئیا۔ جو جگ چوگری آیا جتدا، جیٹو بن کے اپنی کھیل کھلائیا۔ روپ دھر لے آگے پت دا، پتا پوت گر اوتار پیغبر اپنی گود اُٹھائیا۔ مینوں وی پتہ نہیں لگا اوبدی تھت دا، تھت وار سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑا ساریاں دے لیکھے لیکھدا، لیکھن توں باہر اپنا آپ رکھائیا۔ او میں وی ونجارا بن گیا اوبدی پک دا، چھاتی نال لگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں چوڈاں طبقاں وچ بھجّا پھراں پر اوبدے بنا میرا نشانہ نہیں ٹکدا، ٹکا مستک نہ کھئے لگائیا۔ جیہڑا ونجارا نہیں پتھر اٹّ دا، بے پرواہ بے پرواہ گوسانئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے خواجہ جی میری وی ایہو خواہش، خالص دیاں جنائیا۔ میں وی ایسے امام دی کردی تلاش، جیہڑا تلاشیاں وچوں ہتھ کیسے نال آئیا۔ جس نے شنکر بہایا اُپر گیلاش، برہما برہم دھار درڑائیا۔ وشنوں وشو بنا کے شاخ، شناخت اپنی وچ چھپائیا۔ او سے دی صفت او سے دی مہما محمد گیا آکھ، حمد وچ حرُف نال ملائی۔ میں ادھر ادھر سارے لیا جھاک، نگاہ نگاہ وچوں اُٹھائیا۔ مینوں سہج نال دُھر کلمے دی آئی آواز، جس راز اندرون دتا کھلائیا۔ جس دا کلمہ پڑھیں سجدہ کریں وچ نماز، روزے رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ اُس دا تکو اک محراب، جتھے مُحبت والا محبوب بیٹھا بے نظیر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ خواجہ کہے صدی چوڈھویں، اسیں پہنچ گئے انت کنڈھے، کنڈھی بیٹھے

دھیان لگائیا۔ ساڈا درد کھئے نہ ونڈے، سنگی ساتھی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ پتہ نہیں کیہڑے چنگے کیہڑے مندے، بھیو سکیا نہ کھئے
 کھلائیآ۔ میں حیران ہو گیا، بے پہچان ہو گیا نادان ہو گیا، کس بدھ چوڈاں سو سال لنگھے، لنگھدیاں سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ مینوں
 اک گل یاد آئی جس ویلے مینوں گوہند نے اپنے کنگھے دے لگی وکھائے سی دندے، دو اک دی دھار درڑائیآ۔ خواجیا اوہ سرسے
 والے پینڈے رہنے نہیں لمبے، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ جھگڑے رہنے نہیں ماٹی چھے، چم درشتی دینی بدلائیآ۔ مُحبت دے جگدے
 (رہنے) نہیں دان شھے، شمع غل سب دی دینی کرائیا۔ دھر دے مالک دے حکم ہونے نوں، نو جوہن اپنا حکم ورتائیآ۔ صدی
 چوڈھویں وچ صدی چوڈھویں دے بدل جانے سمیں، سماپت سب نے ہونا تھاؤں تھائیآ۔ گولی نے چھڈ کے شرع والے بنے، حدان
 توں پار ڈیرہ دینا لائیآ۔ اوہ لیکھا پورا ہونا گوہند والے کئے، کاہن دا لیکھا دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے خواجہ اوہ ویکھ میری گولی دا کالا لباس، کالے کپڑے والی
 نظری آئیآ۔ تگ لے اس نوں خاص، بنا اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ اس نے بھر کے پانی دے پنج گلاس، آب حیات دتا مکائیآ۔
 مستک بگا پا کے بنی چلاک، چلاکی اپنی دتی درڑائیآ۔ نالے ہس کے کہا پیغمبرو پیرو مینوں مل گیا اک خدا خدا دا نور پاک،
 نور نور الہیآ۔ خبردار جے کوئی میرے ول سکیا جھاک، چوڈاں طبقاں وچ تہاڈا لیکھا دئے مکائیآ۔ محمد تیری تے تیری محمدی امت
 دی اڈنی خاک، خاک خاک نال رلائیآ۔ گوہند نے گوہند دا کھولنا تاک، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائیآ۔ میں ناتا توڑ لیا تیری امت
 ہوئی بدمعاش، بودی دا جھگڑا لیا مکائیآ۔ میری ستجگ دی بل دوارے دی پوری ہوئی خواہش، خواہش پچھلی لیکھے لائیآ۔
 نانک نے من لئی آس، بالی بدھ ملی وڈیائیآ۔ ہن اُس دا مل گیا ساتھ، جو ساتھی دھردرگاپیا۔ یاد کر لے میں چوڈاں سال ہور
 سب دی لیکھ دینی گاتھ، اوہ ساریاں دیاں پچھلیاں گتھڑیاں بٹھ کے موڈھیاں اُتے دینیاں ٹکائیآ۔ خواجہ کہے صدی چوڈھویں اج
 سارا دن میں وی رہیا اُداس، اُداسی وچ اپنا وقت لنگھائیآ۔ خدا آگے کردا رہیا اُداس، بینت بینتی اک سنائیآ۔ اے مالک اے
 خالق اے پرتپالک نوری اللہ، سچ دی گولی کہ پنج تے دی لاش، کی جگت کھیل کھلائیآ۔ جھٹ حکم ہویا میرا کھیل جوں پتا
 تاش، تاشکند دا لیکھا ہندو مسلم دوہاں نوں دیوے لڑائیآ۔ پھیر صاحب دا ہووے پرکاش، پرکاش سرشتی درشتی اندر تے چائیں

چائیا۔ سب دی پوری کرنی خواہش، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اُمت آشا کہے میرا انتر دھڑکے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میں لیکھے سارے آئی پڑھ کے، اکھڑ اکھڑ پھول پھولایا۔ سب نوں محبوب ملدا مر کے، مریاں ہتھ نہ کچھ رکھائیا۔ میں ڈگی دھرنی اُتے دڑ کے، اپنا آپ سٹائیا۔ کیوں میں اچ سوا پھر حکم سن دی رہی تڑکے، جو مات لوک وچوں شبدی دھار دئے دھردرگاہیا۔ مینوں ہونگراں وچ وجدے رہے کڑکے، میری ہوکیاں وچ ڈبائیا۔ میں مر گئی برہوں وچ سڑکے، دروبی تیرا نام خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ خواجہ کہے کھلیئے میرا پورا ہووے خواب، صدی چوڈھویں تینوں دیاں سٹائیا۔ میں جھک جھک کران آداب، سجدہ سیس سیس نوائیا۔ جے لیکھا پورا ہووے حساب، لہنا اور رہے نہ رائیا۔ کی ہویا جے تیری گولی دا بدل گیا مزاج، اپنا آپ گئی بدلائیا۔ اُس نے گانا گایا نال رباب، ٹوہنی تند ستار بلائیا۔ لہنا پورا ہو گیا جو لیکھا لیکھا بنا کتاب، الفیے جس نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ہُن اکو متنا پینا نواب، نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ ساون کہے میں چڑھ گیا لوک ماتی، ماتر بھومی والیو دیاں جنائیا۔ سارے اندر ویکھو مار کے جھاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اندروں پڑدا کھولو بجر کپاٹی، نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت رس لو بوند سواتی، نجھر جھرنا اک ٹپکائیا۔ اندھیرے گرہ جلاؤ باقی، نج گھر ہووے رُشنائیا۔ آتما دھار تکو اکتی، نیرویر رنگ وکھائیا۔ درس کرو کملاپاتی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ باہر رکھو کوئی نہ آسی، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اکو میرا ہووے پرم پُرکھ پُرکھ ابناشی، جو ابناشی کرتا دھردرگاہیا۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ پیندی راسی، منڈل اپنا کھیل کھلائییا۔ سو روپ انوپ دھرے کلجگ گھنک پُر واسی، اکل کل دھاری اپنی کل دھرائیا۔ ہرجن ہرہگت گرمکھ گرسکھ صوفی سنت فقیر اپنی لیکھے لاوو راتی، رُتری پرہ دے نال مہکائیا۔ تہاڈا مالک تہانوں لگاوے اپنی نال چھاتی، چھتردھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سارے آتم دھار دے بنیو جماعتی، برہم و دیا لینی اپنائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ دین دُنی ہونی فسادی، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ شرع دی شرع کرے نہ کھئے امدادی، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ہُن اوہلا لک کاہدی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ نو کھنڈ پرتھی غمی دی گھر گھر

ہونی شادی، شادیا نے لاڑی مؤت وجائیا۔ ستگر شبد دھار دی ہووے بازی، بازاں والا اپنا حُکم ورتائیا۔ سمبل وچ بہ گیا آ کے پُرکھ انادِ آدی، آد پُرکھ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نے دین دُنی ویکھنی باغی، بغیچہ تکی خلق خُدائیا۔ جن بھگتاں انتر نرتتر من کلپنا دیوے سادھی، ستگر ہو کے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حُکم نام کلمہ اک کرے اہلادی، اللہ واپگرُو اکو دھار جنائیا۔

☆ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۷ سُبھاگ وتی دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

خواجہ کہے میں دوس رین گھندا، گھنن گھیری ویکھاں جگت لوکائیا۔ آب جل میرے چرن چمدا، لہر لہر نال سیس نوائیا۔ میں کھیل تکدا ایکنکار اوم دا، یں اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دھیان دھراں سرگن دھار دوئم دا، جو دُتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ کھیل تکنا تریلوکی ناتھ توں پرے سوئم دا، سو اپنی کار کھائیا۔ سندیسہ سُنیا مدن موہن دا، موہے اپنا حُکم سُنائیا۔ بھڑی ہن ویلا وقت آ گیا صدی چوڈھویں روئن دا، اُمت نبی دھیان لگائیا۔ رس دیوے کھئے نہ مٹھا آب حیات چوئن دا، چولیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پرکاش ربیا نہ کیسے لوئن دا، لوچن نین رہے کُرائیا۔ ویلا آیا کلجگ غفلت گُوڑھی نیند سوئن دا، ساون ماہ دئے گواہیا۔ مُحبت مُک گیا ٹھنڈی پوئن دا، اگنی آگ نہ کھئے بھجائیا۔ مینوں ساکہ یاد آ گیا راون راؤن دا، کی راما کار کھائیا۔ نشانہ دس پیا کورو پانڈو مُکاؤن دا، یادویدی کی کار کھائیا۔ کلجگ ویلا انت دسیا دین دُنی بلاؤن دا، ہلارا اک وکھائیا۔ سماں آ گیا پچھلی کیتی ڈھائیں دا، آگے اپنی کار کھائیا۔ جن بھگت سہیلے اُجڑے وساؤن دا، گرہ مندر آپ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ کیریا کھپاؤن دا، کھپر کالی ہتھ پھڑائیا۔ وقت سہیلا ہویا گرمکھ تراؤن دا، تارنہار دیا کھائیا۔ سماں آ گیا سنت پچاؤن دا، سچ سہیلے گود ٹکائیا۔ لیکھا پورا ہویا دھرنی دھرت دھول حساب چکاؤن دا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ وقت آ گیا کلجگ اندھیر مٹاؤن دا، مٹی خاک نال ملائیا۔ خواجہ کہے سماں آ گیا سوہنگ ڈھولا گاؤن دا، تُوں میرا میں تیرا نام دھیائیا۔ اکو خالق خلق ایشٹ دیو مناؤن دا، دریشٹ اکو اک جنائیا۔ ویلا ہو گیا جوتی شمع جگاؤن دا، شبے روز کرے رُشنائیا۔ وقت سہنجانا نوری چند چمکاؤن دا، چند ستار سیس جھکائیا۔ وقت

سُہیلا بیڑا پار کراؤن دا، نبی نوح اکھ کھلائیآ۔ قدیم دا قدم آگے ٹکاؤن دا، قادر قدرت پڑدا لاییا۔ سب دا دوارا اکو ہونا سیس جھکاؤن دا، وکھری دھار نہ کھئے بنائیآ۔ لیکھا اکو ہونا سروور نہاؤن دا، اٹھسٹھ دا پندھ مکائیآ۔ پروردگار نور الابی میل ہونا اکو درشن پاؤن دا، پون پانی سنگ بنائیآ۔ محمد لیکھا پورا ہونا مقبریاں وچوں رُوحاں جواؤن دا، بُتخانے ویکھ وکھائیآ۔ اُمت آشا آیا پچھتاؤن دا، پسچاتا پ وچ کُرائیآ۔ وقت سُہاوا کلجگ ستجگ بدلاؤن دا، بدلی کرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اکو وشو رنگ رنگاؤن دا، رنگت رنگلی آپ چڑھائیآ۔

★ ۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۷ جُگندر کور تریپت دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد ساؤن کہے میرے اُتے ستگر شبد نے لایا پنجه، پنج پنج نال وڈیائیآ۔ جیہڑا کھیل باقی دواپروالا سنجا، سو صاحب ویکھ وکھائیآ۔ کوئی سمجھے نہ ماڑا چنگا، بیہو ابھید نہ کھئے درڑائیآ۔ جس دا عرصہ بڑا سی لمبا، گیا پندھ مکائیآ۔ سو سوامی بنے سنگا، سگلا کھیل کھلائیآ۔ آیا کلوکال دا کنڈھا، اتم ویس وٹائیآ۔ نالے ستگر شبد نالے پھرے اُتے دو ٹنگا، دوہری اپنی کار کھائیآ۔ نالے ست سروپ نالے لُچا لندا، جگت واشنا سنگ رکھائیآ۔ نالے پریم پیار بخشندا نالے کوڑی کریا کراؤندا (دنکا)، زرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیآ۔ نالے سوامی بنے نالے بنے مندا، مند بھاگ ہین اکھوائیا۔ نالے امرت رس دیوے اندا، نالے ہوے گرھ جنائیآ۔ نالے ست سروپ بنے پنڈا، نالے جگت جگیا سو وند وندائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیآ۔ پنجم ساؤن کہے ایہو جہے ستگر دا بھن دیو ننگ، جو ننگ دی لاج نہ سکے پچائیآ۔ ایہو جہا اندر رہے نہ شگ، جیہڑا شکوے نہ سکے مٹائیآ۔ اس ول کدے نہ لو تک، جیہڑا اندروں نہ کرے صفائیآ۔ مورکھ کہے دیو جھٹ، من دے نال گواہیا۔ جے ستگر روپ ست پھیر ست کہے کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ پنج ساؤن کہے جیہڑا ستگر دا ہووے سریر، پُرزے پُرزے دیو کٹائیآ۔ کیوں

جس دے شبد دی جھوٹھی ہووے تقریر، تحریر دی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ نو وار کبیر نوں دتا سی شبد آرے چیر، تن من وکھ وکھ کرائیا۔ پھیر نہ ہویا دلگیر، نیوں کے سپس جھکائیا۔ کڈھ کے نگ نال لکیر، نیناں نیر وپائیا۔ بخش میری تقصیر، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج ساون کہے میرا دن بڑا چنگا کمال، چنڈکا روپ بنائیا۔ ایسے دن گوہند نے پُرکھ اکال نوں بھیٹا کیتے سی لال، لال اپنا آپ کرائیا۔ سارا دن رہیا سی بے حال، اوٹ اک اکال تکائیا۔ بن تیری کیرپا دوجا دے کھئے نہ نال، سنگی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جو اُچیا سو بنسے کھا جائے جم کال، نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پنج ساون کہے میرے دن گوہند آسا رکھی سی پرگٹ کرنا پنٹھ، مارگ بے پرواہیا۔ میرے دن اشدبھج نے وجایا سی سنکھ، اسنکھا سنکھ سنائیا۔ میرے دن سنت کمار نوں گیان دتا سی بنس، بنسا روپ وٹائیا۔ میرے دن جگت تیاگن دی آسا رکھی سی رام رگھوہنس، رگھوپت اپنی کار کھائیا۔ میرے دن کاہن نے وچار کیتا سی دُشٹ مارنا کنس، ہنکاری دینا مٹائیا۔ میرے دن موسیٰ نور دیکھیا توری بار آنک، آنک بار رُشنائیا۔ میرے دن عیسیٰ یوہنا دا مٹایا شنک، مل کے وچی ودھائیا۔ میرے دن محمد نے رس ویکھیا کامنی کنک، دوویں رنگ رنگائیا۔ پنج ساون کہے میرے دن نانک سچکھنڈ دا دوارا تکیا بنک، دوارا اکو سوہیا پائیا۔ گوہند نے کمان نوں لائی تنک، چلہ ہنٹھ اٹھائیا۔ میرے دن جوتی جامہ بدلنا شیرسنگھ نے آسا رکھی سی پُری گھنک، گھنک گھنک کھیل کھلائی۔ میرے دن لیکھا ہندا وچ جنٹ، بہشتاں گنت گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ پنج ساون کہے گوہند نے میرے دن شروع کیتے سی بائی گرتھ، بھوکھت وچ وڈیائیا۔ شبدي دھار بنائی بنت، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا رکھیا سرسانت، سہج نال سمجھائیا۔ جس ویلے میرے نال آیا میرا بھگونت، بھگون پھیرا پائیا۔ اکو نام پرگٹ کراں گا منیا منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ بہت کر کے جیو جنت، لکھ چوراسی کراں پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پنج ساون کہے گوہند نے کیتی اک ارداس، بینتی سچ سنائیا۔ پُرکھ اکال کہہا شاباش، تیرے ہنٹھ وڈیائیا۔ جس ویلے میرا نور ہویا پرکاش جوتی جوت دگمگائیا۔

تیری پوری ہووے آس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ ضرور سمت شہنشاہی ست پنچم ساون ساچے گرتھان دا ہوئے گا پرکاش، پرکاش
 جگت وچ بنائیا۔ پڑھے جان گے دوس رات، اکاہٹھ اکاہٹھ منٹ ونڈ ونڈائیا۔ پنج پیارے لینکے واچ، پنج درباری پڑھن چائیں
 چائیا۔ پنجان لکھاریاں دا سدا ہووے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ گوبند ہس کے کہا پُرکھ اکال اُس ویلے کی ہون کے حالات،
 حالت دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند نہ مذہب رہے نہ ذات، دین رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ شنکر بھجّا پھرے اُتے گیلاش، برہما
 ویکھے اکھ اُٹھائیا۔ وشنوؤں تکی کھیل تماش، اوتار پیغمبر گرو سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ گوبند کہے پنج ساون دا ایہہ دہاڑا، سوہنا روپ بدلائییا۔ بھگت بھگوان لگے اکھاڑاں،
 وجے حق ودھائیا۔ سیس توں ننگا ہووے دُھر دا لاڑا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائییا۔ اپنا لے کے اپنے ہتھ دستارا، دست دست
 نال بندھائییا۔ ایہنوں دوبرا کرے اکو وارا، وارتا اپنی اک درسائییا۔ جس دا بھیو جانے نہ کھئے سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری بیٹھن دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ ستگر
 شبد کہے اوہ کپڑا وقت شہنجا، ہر سچ سچ دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا پہلوں کر اگئی بندنا، بنا بندنا سیس جھکائییا۔ جس
 ویلے کلجگ ویلا ونجھنا، جگت دے نام ونجھ مہانے کم کیسے نہ آئییا۔ نہ کوئی ڈنڈاوت رہے نہ کوئی رہے بندنا، بندگی وچ سارے
 دین دہائییا۔ اُس ویلے ستگر شبد سار شبد دی دھاروں جمنّا، جمن والی کھئے نہ مائییا۔ سب دے ورنٹ لے کے آوے سمنا، سمیں
 نال اپنا پھیرا پائییا۔ جگت جہان انوکھا کرے گنّا، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ پنج ساون کہے دھرم دھار دے گرتھان دا ہونا پرکاش، پرکاش پرہ جوت رُسنائییا۔ اوتاراں
 پیغمبراں گرواں بخشنا وشواس، وشا دھرم دا اک درڑائیا۔ دین مذہب دی رہنی نہیں کوئی شاخ، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ دھرم
 دے منڈل اکو پینی راس، گوپی کاہن اکو کھیل کھلائییا۔ بھگت دوارے بھگون کھیل کرنا آپ، اپنی دیا کھائییا۔ سب دا لیکھے لاؤنا
 جاپ، جگ جیون داتا ہوئے سہائییا۔ جن بھگتاں رکھے سر دے کر ہاتھ، پُشت پناہ آپ ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ ستگر شبد کہے اک سٹھ منٹ روز ہوئے گا پاٹھ، صُبح شام خوشی

بنائیا۔ پریم ساگر ماریگا ٹھاٹھ، اُچھالہ دیوے دُھردرگاہیا۔ دھرم دھار دا کھلیگا ہاٹ، ہٹ ہٹوانا اک جنائیا۔ نام کنجوسی دی کھلیگی گاٹھ، گٹھڑی دُھر دی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پنج ساوَن کہے پرہہ ٹوں میری پُکار سُنی، مہربان دیا کھائیا۔ ٹوں داتا وڈ گہر گمبہر گنی، گُنونت اکھوائیا۔ تیرے شبد دی دو جہان سُن دی دُھتی، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ لکھ چوراسی تیرے در تے نیکی جہی مٹی، آتما پرماٹما نظری آئیا۔ مہربان محبوب پریم لکھاریاں ترپت جندر اک اک بخش دے جُنی، پگڑی سپس والی سہائیا۔ ستگر شبد بنائے مٹی، مُنیشرا اپنا رنگ رنگائیا۔ جیہڑا لیکھ لکھیا سمت وچ اُنی، سو پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پنج ساوَن کہے باراں وچن توں پہلاں پہلے گرتھ دا پرہہ چرناں وچ ضرور ہووے پرکاش، پرکاشوان دیا دینی کھائیا۔ نال جل دا بھر گلاس، چرنامت لینا بنائیا۔ اگی وار سب نے سوہنگ کہنا سواس سواس، اندرے اندر گائیا۔ پت پرمیشور اپنا کارج آپے کرے راس، رستہ جگت والا دکھائیا۔ ساوَن پنج تیرا پرہہ تیرے وچ ہووے واس، واسطہ وشو نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرتھ پنتھ آپے پُچھ وات، واستک اپنا کھیل کھلائیا۔

پنج ساوَن کہے پگڑی دے ٹکڑے ہونے دو، دو جہان ویکھ دکھائیا۔ پردہ لاہیا پرم پُکھ سو، سو پُکھ نجن اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن دھارا آپے ہو، ہوکا دتا دُھردرگاہیا۔ جگت جہان ساچے نیتر تکلو لو، لوئن بھگتاں اکھ کھلائییا۔ جگت مایا وچوں کر نرموہ، مُحبّت اپنے نال رکھائیا۔ کوڑ کِرپا واسنا کھوہ، نام بھنڈارا وست ورتائیا۔ پنج وکار میٹے گروہ، گرو گُردیو سوامی ہو سہائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، کرتا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پگڑی کہے میرے دو بن گئے لیڑے، ادھ وچوں ونڈ ونڈائیا۔ جس دھار گوہند نے کھنڈے چُکے سی پیڑے، بیڑا اپنے دست اٹھائیا۔ اُس ویلے شبدی دھار پہن کلیرے، کلغی والا اپنی کل ورتائیا۔ یودھا بن کے سورپیرے، پیر رس اپنا آپ

پرگٹائیا۔ پھیر مُکھی پھڑ کے تیرے، زمیں اسمان ولّ کھچائیا۔ پھیر کڈھ کے نوک نال لکیرے، لائن اِکو اک جنائیا۔ پھیر ویکھ دین دُنی تقدیرے، تدبیر اپنے ہتھ وکھائیا۔ روداس دا ویکھ کسیرے، کنگن ہتھ والا چھنکائیا۔ جس ویلے ست دھرم دے سپس رہنے نہیں چیرے، جگت دستار نہ کھئے وڈیائیا۔ مان رہنا نہیں پیغمبر پیرے، پرا پسنتی مدھم بیکھری رووے مارے دھائیا۔ نیتر روون اٹھسٹھ نیرے، نر نرائن نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا پوے دھرنی ملکہ جگیرے، دین دُنی سرب گُرائیا۔ اُس ویلے پرہ نے پرگٹ کرنے گُرمکھ ہیرے، رتن امولک آپ پرگٹائیا۔ رس بخشنا شبد کھنڈا دھار شمشیرے، شمع نُور جوت کر رُشنائیا۔ سب دی بدل دینی ضمیرے، زمیں اسمان ہونے سہائیا۔ کھیل کرے دھیرے دھیرے، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ جس ویلے بھیناں توں وچھڑنے ویرے، ویر بھیناں سنگ ملائیا۔ ہردیو سینگھ دے نو آسو نوں دن اخیر سی بھڑے، بھڑی گلی وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ کیرپا کرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ گنی گہیرے، گہر گور اپنی کار کھائیا۔ جیہڑے جگت دھار وچ بھین بھرا پیار وچ نیتر وگنے سی نیرے، ساہ ساہ وچ دُہائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کیرپاندھان لیکھا جان انت اخیرے، آخر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دُپے کہن اسپن ہونے دوپٹ، ستگر پورے بٹنے دھار دتی وڈیائیا۔ جس دا رحمتاں دا گھلا رہنا ہٹ، پنج ساون دے گواہیا۔ مہربان ہو کے کیرپا کرے جھٹ، جھٹکا اپنا نام لگائیا۔ نو سال نو مہینے ہردیو نے انتر نو وار نام دی لائی سی رٹ، پریم پیار وچ لگائیا۔ اوسے دے لیکھے کارن انت جم کی پھاسی دتی کٹ، کٹاکش اِکو نام رکھائیا۔ مہربان سر اپنا رکھ ہتھ، سمرتھ ہونے آپ سہائیا۔ بھین بھراواں رکھے پت، پت پرمیشور اپنا رنگ رنگائیا۔ جُگندر کور ترپت چٹے بستر پہننے دن ست، جگت وبار وچ بھل نہ جائیا۔ ایسے دھار وچ پیار وچ سنسار وچ جیو آتما رہے بچ، بچن پرہ اپنے رنگ رنگائیا۔ بھجن نہ دیوے کایا ماٹی کچ، بھیناں پچھے بھئیائے ترائیا۔ پنج ساون کہے میں سنديسہ پہلوں دتا سی دس، بے خبراں خبر جنائیا۔ کون جانے کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کار کھائیا۔ پگڑی کہے میں سر تے چڑھ گئی جھٹ، جھپٹ اپنی اک لگائیا۔ جنہاں دی صاحب سوامی انترجامی رکھنی پت، پت پرمیشور ہونے سہائیا۔ لیکھے لا کے رٹری رٹ، رُت اپنے نال مہکائیا۔ ہر سنگت ہر جو ناتا جُڑیا رہے برہم دھار تتوت، پاربرہم اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوں بھاوے توں لے رکھ،
رکھنہار اپنی دیا کھائیا۔

پنج ساون کہے میں دسٹاں ٹھیک، ست سچ سچ ست سمجھائیا۔ اگی ساون توں ناظر سنگھ پرساد کراؤنا سنگھ جگجیت، جس
دا جنم آگلا دے بنائیا۔ پچھے دا لیکھا پچھے گیا پیت، آگے ستگر ستگر ست اپنے گھر دے وڈیائیا۔ چرن بخش کے چرن پریت،
پریتم اپنا سنگ وکھائیا۔ آگے دا لیکھا آگے دی ریت، ریتوان دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔

★ ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۷ اجیت سنگھ بٹالا دی بینتی کرن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کہے اٹھ وشنوں جگت بھنڈاری، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی اندر ہوئی دُکھیاری، دُنی رووے
مارے دھائیا۔ جگت بھکھ نے کری خواری، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ دھرم دی ملے نہ کھئے سکداری، سچ رنگ نہ کھئے
رنگائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھاری، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ سچ نام دا بنے نہ کھئے پُجاری، پوجا پاسن کرے لوکائیا۔ نگاہ مار
وڈ سنساری، برہم اپنی اکھ کھلائی۔ نرمل جوت نہ کھئے اُجیاری، آتم برہم نہ وجے ودھائیا۔ شنکر نیتز نین ویکھ آگھاری، بھولے
ناتھ لے انگرائیا۔ چاروں کُنٹ زین اندھیری کالی، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ دیپک سوہے نہ کیسے گگن منڈل تھالی، رو سس نہ کھئے
نور رُشنائیا۔ سچ پیار دی کرے نہ کھئے دلالی، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع رہی نہ حق حلالی، حقیقت پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ
انت میرے در تے ہوئے سوالی، جن بھگت اپنی آس رکھائیا۔ سانوں وست چاہیدی نہیں باہلی، بہتی کم کیسے نہ آئیا۔ اتنی بخش
جس نال ساڈی زندگی رہے سُکھالی، سُکھ وچ تیرا دھیان لگائیا۔ مستک ستگر شبدا تیری چڑھی رہے لالی، لال اٹلڑے اپنے
لے پرگٹائیا۔ تیرا نور جوت تکیئے اکالی، اکل کل دھاری تیرا درشن پائیا۔ گرمکھان بھنڈارا رہے نہ خالی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔

کوڑی کریا لہنا دینا مُکاؤنا جعلی، جنجال ترے گن مایا توڑ ٹڑائیا۔ سچ دواویوں جائے کھئے نہ خالی، بھکھیا اگم دینی ورتائیا۔
 خوشیاں وچ جن بھگت سہیلے گھر گھر وجاؤن تالی، تال اپنا آپ بنائیا۔ پچھلی کرمان دی کیتی کھائی کھائی، آگے مہر نظر نال دیا
 دینی کھائیا۔ پھل لگاؤنا کایا ڈالی، پتّ ٹہنی آپ مہکائیا۔ جنہاں تیری ٹک پرہو تُوں میرا میں تیرا گائی، گا گا اپنی خوشی بنائیا۔
 اوہناں پچھے رُکھی سُکھی بتھیری کھائی، خالق خلق ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ وشنوں کہے پرہو میری اک ڈنڈاوت، بندنا وچ سپس نوائیا۔ تیریاں بھگتاں سچ بھنڈار دی
 بخشاں نیامت، وست دُھر دی اک ورتائیا۔ جس دے نال خوشی رہن صحیح سلامت، دکھ بھکھ نہ لاگے رائیا۔ کوڑ کریا کراں
 ممانت، منسا من دی دیاں بدلائیا۔ سچ سرُپ درڑاواں صحیح سلامت، صاحب سُلطان تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹاواں
 قیامت، کلمہ نام اک سُنائیا۔ ست سچ دی بخش دیانت، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ جیہڑا تیرے بھگتاں دا بھنڈارا میرے کول
 چار جگ دی امانت، سو آگے بھگتاں دیاں ورتائیا۔ ترسنا بھکھ دی رہن نہ دیواں علامت، علم عالماں باہر کراں پڑھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے وشنوں ویکھ اپنی وشو دھار،
 وشیاں توں باہر جنائیا۔ نو سؤ چرانوے چوڑی جگ پچھوں میں بھگت سہیلے کیتے تیار، ترے گن اتیتا ہو کے دیا کھائیا۔ آتم
 پرما تم دے ادھار، پاربرہم برہم میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ جگت ترسنا بھکھ نوار، کوڑ کلپنا دتی مٹائیا۔ ایہہ منزل چڑھ گئے پیر
 پیغمبر گر اوتار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے میرا دھیان لگائیا۔ ایہناں بخشنا ست بھنڈار، ست سچ دینا ورتائیا۔ جگت
 بھکھ وچ رہے نہ کھئے دُکھیاں دُکھ دینا گوائیا۔ وستو وست دے لگے رہن انبار، زمیں آسمان وچے ودھائیا۔ پھیر میرا تکنا
 نوری جوت دیدار، درس پرس کے حرص مٹائیا۔ میرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر رہیا جنائیا۔ میں بھگتاں دا سدا سیوادار،
 سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ در ویروا نہیں پُرکھ نار، ناری پُرکھ اکو رنگ رنگائیا۔ جو سنت سہیلے مستک دھوڑی لاؤندے رہے
 چہار، شہنشاہ ہو کے ہوواں سہائیا۔ جگت جہان جیون جگتی منزل کراں پار، پاربرہم ہو کے برہم اپنا میل ملائیا۔ سچکھنڈ لے
 جاواں شبدي شبدي بخش کے دھار، جوتی جوت وچ ملائیا۔ کل کلکی نرگن دھار لے اوتار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ ساچے بھگت

منگن جائن نہ کیسے دوار، در درویشا رُوپ وکھائیا۔ اوہناں سدا سدا بھنڈارا بھریا رہے گھربار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ غریب نائیاں دینی پیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول اُتے پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہار سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ایکنکار اک اکھوائیا۔

★ ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۷ آتما سنگھ، فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ، جیون سنگھ، درشن سنگھ، کشن سنگھ، پریتم کور مینیاں گردیال سنگھ،

جاگیر کور، ہربھجن سنگھ، گرمیز کور مکھن ونڈی تارا سنگھ امرتسر شہر، پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★
 پگڑی کہے میں جگ جگ ویکھے نار مرد، استری پُرش دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈیا کیسے نہیں درد، دکھیاں دکھ نہ کھئے گوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب دی چھری ویکھ کرد، قضا قضائی رُوپ درسائیا۔ آتم پر ماتم سنی کیسے نہیں عرض، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ نرگن سرگن میں ویکھدی رہی فرد، لکھ چوراسی دھیان لگائیا۔ نگاہ پاؤندی رہی اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول اکھ اٹھائیا۔ سدا سدا سد لاوندی رہی شرط، شرع شرع نال بدلائیا۔ راہ تکدی رہی جس ویلے آوے والی عرش، عرش دا مالک نور الایہیا۔ مہربان محبوب کیرپا کرے اُتے فرش، فیصلہ اپنا حق سنائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت رحیم اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پگڑی کہے میں تکدی نرگن سرگن دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے سری بھگوانا، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر جن بھگتاں کس بدھ دیوے مانا، ایہمان اندروں دُور کرائیا۔ ستجگ دا سچ پرگٹا نشانہ، پرگٹ اپنی کل ورتائیا۔ بخشش دے کے نام گن ندھانا، گہر گمبھیر ہوئے سہائیا۔ غریب نائیاں اپنے در کر پروانا، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ یودھا سورپیر بن مرد مردانہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا کھیل کھلائییا۔ لیکھا جانے پردھ بال نوجوانا، جوبن ونت

دُھر دا ماہیا۔ جو کلجگ اتم جوتی جوت پھر کے جامہ، ویس اولڑا اک وٹائیا۔ جس نون جھکدے سینا رام رادھا کرشن کاہنا نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ کرن سلاماں، صلح کل نور الایہیا۔ گر گردیو منتر گاون ستناما، نام ندھانا شبد شبد شنوائیا۔ سو کھیل کرے وڈ اماما، امن دا مالک اک اکھوائیا۔ شرع زنجیر توڑ کے آزاد کرے غلاما، غربت دا لیکھا دئے مکائیا۔ سندیسہ دے کے ست پیغاما، پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ نج آتم ہو کے انترجاما، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پگڑی کہے میں جگ جگ سیس رہی بجھدی، لوک مات وڈیائیا۔ میں خبر دساں اج دی، سندیسہ دیواں دھردرگاہیا۔ ہن حد مکنی کعبیاں والے حج دی، محراباں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھو ننکی پیریں بھجدی، منزل پینڈا پندھ مکائیا۔ جس دی آئیو جاندی لنگھدی، سماں سمیں نال بدلائیا۔ میں کتھا کہانی دساں پری اند دی، جو گوہند گوہند گیا درڑائیا۔ جس ویلے دھار دسنی نہیں کیسے سچکھنڈ دی، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے وڈیائیا۔ سہائتا کرے نہ کھئے جیرج اند دی، اُتہج سیتج میل نہ کھئے ملائیا۔ بندگی رہنی نہیں بند بند دی، بندنا وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ مُحبت رہنی نہیں گجری چند دی، چند چاندنا دئے گواہیا۔ میری منسا پوری اُمنگ دی، سچ سچ سمجھائیا۔ شرع میٹنی دئی دویتی کندھ دی، بھانڈا بہرم دینا بھٹائیا۔ منسا رہے نہ کوڑی گند دی، ترسنا موہ دینا مٹائیا۔ اکو اوٹ ہووے پُرکھ اکال تیرے چھند دی، تون میرا میں تیرا ڈھولا لیتا گائیا۔ جن بھگتاں آتم رنگی ہووے تیرے رنگ دی، رنگ چلؤل اک چڑھائیا۔ باقی سرشٹی راہ تكدی ہووے جنگ دی، جگہ جگہ پئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے میں تے گوشے کونے، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جٹا جوت دھار مؤلے، تتو تت پھول پھولائیا۔ زیور زر ویکھے چاندی سونے، کنچن تے تھاون تھائیا۔ میں ویکھے اکھ نیتر لوچن لوئے، پردے پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جگت روپ انوپ تے سوہنے، تن ماٹی خاک نال سہائیا۔ رسنا جہوا راگ تے گاؤنے، صفتاں وچ صلاحیا۔ کوڑ کیریا دی دھار تے انہونے، کلجگ انڈٹھڑی کار کماہیا۔ پرہوہ بن تیری کیرپا تیرے شبد سنگھاسن مؤل نہ سوئے، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکان گھر گھر پئے رونے، نیتر نیر کوڑ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

مالک اک اکھوائیا۔ پگڑی کہے میں دین دُنی دی دھار ویکھی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سچ دی سچ وست گئی لٹی، کور
 کیریا جگت ہتھ وڈیائیا۔ میں انگری لے کے اٹھی چاروں کُنٹ دھیان رکھائیا۔ بنا بھگتاں توں دسے کوئی نہ سُکھی، سُکھ ساگر
 وچ نہ کھئے سمائیا۔ جیہڑے تیرا بھانا منڈے کھا کے رُکھی سُکھی، اوہناں نال تیری گنڈھ دُھر دی نظری آئیا۔ پوشیدہ گل رہی نہ
 لکی، اوہلا وچ نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں تیرا نام جییا دو ٹکی، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ اوہناں اُجل کرنا مُکھی، دُرمت میل
 دینی دھوائیا۔ آتم دھار کر کے سُچی، ست پُرکھ اپنے نال لینی ملائیا۔ سچکھنڈ دی منزل دے کے اُچی، اُچ اگم اتھاہ اپنے گرہ لینا
 ٹکائیا۔ پگڑی کہے میں بینتی کردی رُکھی رُکھی، جن بھگتاں سیس دینی سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ پگڑی کہے میں ویکھیاں چارے گٹھاں، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ چاروں
 کُنٹ کور دیاں لٹاں، لٹیرا کلجگ بنیا واپو داہیا۔ جگت جہان دوہاگناں مینڈھیاں کھل گتیاں گتاں، سیس جگدیش نہ کھئے گنڈائیا۔
 دھرم دھار رہی نہ رُتا، رُتری تیرا نام نہ کھئے مہکائیا۔ مانو مانس مانکھ سُرتی دھار نہ اُٹھے ستا، شبد ہلونا نہ کھئے لگائیا۔ سب دا
 پردا اتر دُکھا، دُکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ سُپھل ہونے کسے نہ ککھا، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ بن تیری کیریا جن بھگتاں کہے کھئے نہ
 پُتا، سٹ دُلا ر گود نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت جہان نشانوں گٹھا، منزل ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیرا پیار تیرے نالوں رُٹھا، تیری مُحبت
 تیرے نال نہ کھئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ پگڑی کہے
 مینوں اشارے دیندی دیوی والی لاٹا، اشٹبھج اکھ اُٹھائیا۔ میری منزل پوری ہوئی واٹا، وٹنا مل کے رہی وکھائیا۔ پھیر کھلا کر کے
 جھاٹا، جھٹ اپنی لئی انگری لٹا۔ پھر ویکھ کے پُٹھی کھاٹا، نیترووے مارے دھاپیا۔ پھیر تگ کے گوبند والا باٹا، پاسا گئی
 بدلایا۔ پھیر تکیا جوتی جاتا، پُرکھ اکالا دُھر درگاہیا۔ جو سب دا آد انت دا راکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جھٹ آواز آئی
 چن سُن ساچا، سچ دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا تیرا سریر پورن سینگھ دا آتما سینگھ چاچا، چند نور جوت رُشنائیا۔ اُس دا وقت پرہو
 نے پچھاتا، سماں نیرن نیر وکھائیا۔ بسنت کور خوشیاں وچ کرے ہاسا، سچکھنڈ پرہہ آگے سیس نوائیا۔ میرے حصے دا لنگر وچ
 ترپت کور ڈھائی مٹھیاں پا دے آٹا، میرا لنگر جن بھگتاں نال دینا رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ بسنت کور کہے میں سیوا کیتی اپار، ہر لنگر سیوا کھائیا۔ بوڑ سینگھ ہونا خبردار، جس کارن تینوں لیا بُلایا۔ لال پیڑھا کر کے لیانا تیار، اُپر کپڑ سوہنا رنگ رنگایا۔ چھبی پوہ توں جس تے ہونا وبار، وواہ رچنا چائیں چائیا۔ ایہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ پگڑی کہے میں بھگتاں دے سیس دی بناں دستار، دست پرہ دے نال ملایا۔ سب دے اندر دُھر دے نام دی ہووے گفتار، گُفت سُنید راگ الاٹیا جن بھکتو اپنے انتر سارے کرو اقرار، وعدہ ستگر نال پکایا۔ ستگر دا کھیل جس توں سمجھ سکے نہ کھئے وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر پا نہ سکے سار، بے انت بے انت کہہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ سب دا لیکھا اکو جہا پُرکھ نار، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنایا۔ در آیا سب دا کرے ادھار، ادر دا لیکھا دئے مکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگایا۔

★ ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۷ کپور سینگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فروزپور ★

نارد کہے خواجیا میں تے تیرے آب، آب حیات نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع دے حصے تے باب، ورقہ ورقہ پھول پھولایا۔ امتی متر پیارے تے احباب، کائنات کھوج کھوجایا۔ نام کلمے تے رباب، ستار سچ نہ کھئے وجائیا۔ سجدے سیس تے آداب، بندگی وچ نہ کھئے سمایا۔ کعبے تے محراب، محبوب ملن کھئے نہ پائیا۔ حرف حرؤف تے کتاب، کتب خانیاں پڑدا آپ چکایا۔ رسنا رس تے لعاب، جہوا جگت جہان ویکھ وکھایا۔ ست دا سچ نال وجے کتے نہ ناد، دُھر آواز نہ کھئے سُنایا۔ شرع وچوں دے نہ کھئے آزاد، بندھن بند نہ کھئے کٹایا۔ دُھر کلمے دی سُنے نہ کھئے آواز، اندرون راز نہ کھئے کھلایا۔ اٹھ تگ لیکھے لگی نہ کیسے نماز، روزہ نماز وُضو کم کیسے نہ آئیا۔ پروردگار نواں سازن رہیا ساز، سجن میت دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں بیڑا پور بھریا ڈوبے تیرے وچ آب، جلدھارا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ خواجہ کہے نارد میں پے گیا وچ سوچیں، سمجھ سمجھ نال ملایا۔ سب کچھ تکان نیتاں لوچی، لوئن اکھ کھلایا۔ جو اشارہ دے کے گیا

رَوَداس چہارا موچی، کپال موچن بھیو کھلائیآ۔ اوہ گل پچھے کیسے نہ سوچی، سمجھ وچ نہ کھئے ٹکائیآ۔ بہڑی پیغمبران دی گھسن لگی روزی، رازق رِزق رحیم اپنا حُکم ورتائیآ۔ ایکنکار اِکو دین لگا سوچی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ بن کے ٹھاکر دُھر دا موچی، مجلس بھگتاں نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ نارد کہے خواجے نگاہ مار وچ کعبے، قبران توں پرے دھیان لگائیآ۔ کیسے دا پِنّ رہیا نہ صوابے، ثابت رُوپ نہ کھئے درسائیآ۔ ہردے گئے کیسے نہ سادھے، سادھنا وچ نہ کھئے سہائیآ۔ انتر آتم پرہہ نوں نہ کوئی ارادھ، رادھ شام ڈھولے گا کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ صدی چوڈھویں مُول کوئی نہ جاگے، پیغمبران کلمہ سکے نہ کیسے اُٹھائیآ۔ اوہ تک کچھ لیکھا کول واگھے، وگدی پوَن رہی سمجھائیآ۔ ایہہ کھیل اُس دے (ڈاڈھے)، جو ڈورُ ڈنک شرع رہیا کھڑکائیآ۔ ہُن بھیو رہنے نہیں وچ ساڈے، نارد ہس کے رہیا سُنائیآ۔ اُمت لداؤ نے نہیں کیسے نے لاڈے، گودی گود نہ کھئے سہائیآ۔ حُکم سُن کی فرمان ملے آجے، اجل اُٹھ کے لے انگڑائیآ۔ پرہہ نوں سازنا سازے، سچ سہیلا اک اکھوائیآ۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھے، مجھیراں لیکھا دئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیآ۔ خواجہ کہے نارد میں وی سُکھنا سُکھدا نال خوشی، خوشیاں وچ جنائیآ۔ یاد کراں مالک اُسی، جس دی اُستت کرے لوکائیآ۔ جس دی آتم دھار سرِشٹی اندر رُسی، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیآ۔ دیناں مذہباں دے مارگ وچ گھسی، منزل حق نہ کھئے چڑھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کھئے نہ پُجھی، پُشت پناہ ہنتھ نہ کھئے ٹکائیآ۔ صدی چوڈھویں رووے ساہ اُچے بھھی، ہوکیاں وچ کُرائیآ۔ بہڑی پروردگار نے دھار رہن نہیں دینی دوجی، دویت دا جھگڑا دئے چُکائیآ۔ جس نے نام رمز دُھر کلمے دی مارنی گجھی، گُفت سُنید پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ رس رہن نہیں دینا دھار دُدی، امرت جام نہ کھئے پیائیآ۔ اُتم سریشٹ رہنی کیسے نہیں بُدی، بُدی دا مالک اپنا حُکم ورتائیآ۔ کھیل ویکھنا دھرم دھار دی سُدی، ودی اپنا پکھ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، (آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر)، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، اپنی کھیل ورتائے گجھی، گوجھ سمجھے کھئے نہ رائیآ۔

☆ ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۷ ہرجیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نارد کہے سُن پیر خواجہ، خیرخواہی نال درڑائیا۔ نیر دا ہووے کون راجا، پاتشاہ اکھوئیا۔ جس تیرا سازن سازا، دتی مان وڈیائیا۔ سُن اُس دا حُکم بودھ آگادھا، اکل کل دھاری رہیا درڑائیا۔ جس نے جگت جہان نوازا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اُس دا کھیل تگ وچ ماجھا، دیس پردیس اکھ کھلائییا۔ جس لہنا پورا کرنا والے بازاں، بازی سب دی دئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں رکھے لاجا، نرگن ہو کے بیٹے سہائیا۔ صدی چوڈھویں بدل دئے سماجا، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ اوتاراں پیغمبران پورا کرے وعدہ، گرو گریو قول نبھائیا۔ ایکا شبد وجائے نادا، دُھن انادی آپ درڑائیا۔ نرویر ہو کے اتم جاگا، کلجگ لئی انگڑائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراٹھا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ یاد کر جس ویلے کھیل کیتا وچ دواہ، دو جہان کھوج کھوجائیا۔ تُوں حاضر ہونا کول بے آب والے آبا، کنڈھی گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ نال حُکم دی لیانی کیتا، بن اکھراں بغل ٹکائیا۔ سجدیاں وچ کریں آدایا، ادب نال سیس جھکائیا۔ مُکھ رکھیں ول کعبہ، دشا مغرب ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا پورا تکیں حصا، حاصل ضرب نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ تکیں جہادا، جہاد وچ دہائیا۔ تیرا لباس ہووے سادہ، کلا سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے سُن خواجے خضر پیر، پیر پیراں رہیا درڑائیا۔ جس دی دو جہان ملکہ جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اُس دا حُکم سُن آخیر، آخر رہیا سُنائیا۔ جو گنگا دھار وعدہ کیتا کبیر، قبران تون باہر دھیان لگائیا۔ سو کھیل کرے گئی گہیر، گہر گور اپنی کار کھائیا۔ تُوں ہونا نہیں دلگیر، دھیرج دھیر نال پرگٹائیا۔ بے آس پار کنارے کھڑا ہونا شرع دی توڑ زنجیر شریعت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر شبد ستگر دا بستر پیلا ہووے چیر، تن تن نال سہائیا۔ تُوں چوڈاں وار مارنی چوڈس دھار لکیر، لائن عین دینی وکھائیا۔ پھیر حُکم سندیسہ دیوے بے نظیر، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ نارد کہے خواجہ تُوں پچہ خوارشیر، بال بالا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھ اک بنائیا۔ بے آس کہے جس ویلے دوس آیا چوڈاں آسو، آس میری پور کرائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسٹوں، ہستی تکان بے پرواہیا۔ ادھر ادھر خوشیاں نال نسٹوں، آر پار اکو رنگ رنگائیا۔ میرے کنڈھے نو سیر گڑ لے کے کھڑا ہووے سنگھ مسو، مسسا سنگھ پچھلی سیو کھائیا۔ جس دا لہنا

پُرکھ اکالا دین دیا لا دسُو، ده دشا اکھ کھلایا۔ موی دا تند سوا گز لے کے کھلوتا ہووے سینگھ جَسُو، جسیر اپنا رنگ رنگایا۔
 خواجہ خضر اپنی وہیر گھٹو، بھجے واہو داہیا۔ لال پگری لے کے آوے سینگھ رتُو، رتن سینگھ رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دھردرگاہیا۔ بے آس کہے میں نو نو کرنی بندنا، ڈنڈاوت سیس نوائیا۔ جس
 ویلے میرا پار کنارہ لنگھنا، لہنگا چُکے گنگا گوداوری جمننا سُرسی جگت جہان والی مائیا۔ مینوں آؤنا اک اندنا، اند اند وچوں
 پرگٹایا۔ میں تکنا نوری چندنا، چند نور جوت رُشنایا۔ جس گوبند شبد لایا انگنا، انگیکار اک وکھایا۔ اُس نوبیں چاڑھنی
 رنگنا، تبدیلی کرے جگت لوکایا۔ خواجے تیرا منجھ مہانا لنگھنا، ونجھی ہاتھ کچھ نہ آیا۔ لیکھا مکاؤنا سبنا، سبھا ملیچھ کوڑ
 دینی اٹھایا۔ کھیل ویکھنا اُپر گگنا، گگنتران پرے درسایا۔ چار گنٹ کوڑ گریاری لگے آگنا، آچ سکے نہ کھئے بُجھایا۔ اکو ڈورُو
 ڈنکا وچنا، واحد حُکم سنایا۔ بے آس کہے میں نو وار چرن سروور کرنا مجنا، آپ اپنی میل دھوایا۔ ایہہ کھیل پرہو نرنجنا، نر
 نرائن رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ
 وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اعلیٰ ادنی، انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۷ گردیال سینگھ دے گرہ پنڈ مؤدھل ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے محمد سن آگئی نغمہ، الفیے توں باہر دھیان، لگایا۔ دروہی لاشریک مینوں دین والا صدمہ، سدا
 ہوکے دیاں جنایا۔ انت اخیر جھک جا اک نور دے قدما، قدیم دے مالک دھیان لگایا۔ جس جھگڑا میٹنا ماٹی خاک بدنا، بدی
 دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ کچھ جھگڑا پین والا وچ عدنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ جو بے نظیر کرن والا انصاف عدلا، عدل اپنا اک
 کھایا۔ دین دین دا لاہوے بدلہ، مذہب مذہب نال ٹھکرائیا۔ میں نیتر دھار پاؤنی کجلا، چاروں گنٹ اکھ اٹھایا۔ اُمتی اُمت دا
 رہنا نہیں کوئی سچنا، ساجن میت نہ سنگ نیھایا۔ سب نے چاروں گنٹ ونجھنا، ونجھ مہانے دین گواہیا۔ اوہ تگ خواجہ نیر دا
 پیر کرے بندنا، بندگی وچ سیس جھکایا۔ نبی رسول کوئی نہ لاوے انگنا، چار یاری رہی گر لایا۔ دہائی درد کیسے نہ ونڈنا،

دُکھیاں دُکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پروردگار سانجھے یار نورِ الہی سب نوں دُنڈنا، دُنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ شرع شریعت دی ڈھابوے کندھنا، مارگ اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں انت اخیر مار جھاکئی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک ویکھنہارا بندہ خاکی، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ میں شرع دا رہیا مائل نہ ساقی، ساکھیات دیاں درڑائیا۔ سچ دی بند ہوئی تاکی، تقویٰ حق نہ کھئے جنائیا۔ شرع دی آسا ہوئی عاقی، منسا من نہ کھئے مٹائیا۔ حق رہیا نہ کھئے اخلاقی، اختلاف وچ دُہائیا۔ کھیل ہونا اتفاقی، اتفاقیہ اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی دی تکی نفاقی، گرہ مندر تن تن دھیان لگائیا۔ جس نے کیسے دی رہن نہیں دینی گستاخی، گہر گمبہر اپنا حُکم ورتائیا۔ میری اتم پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ اپنا کھیل وکھائیا۔ جنہاں عیسیٰ نوں چاڑھیا پھاسی، صدی پیسویں اپنی لئے انگرٹائیا۔ سو لیکھا منگے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت اٹھ چھیتی نال تک، مشرق مغرب دھیان لگائیا۔ عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، بیس بیس نال ملائیا۔ اُمت اُمتی رہے نہ شک، شیکوہ سارا دینا گوائیا۔ چاروں گنٹ نور دی تھان ديسے رت، تن تن نال لڑائیا۔ شرع شرع ہوئی وکھ، شریعت سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ او سُن جیکارا الکھ، الکھ اگوچر رہیا درڑائیا۔ تیرے رہنا نہیں کچھ ہتھ، ہتھیلی خالی ہتھیلی نال ملائیا۔ سب نے ستھر جانا لتھ، ستھر گوہند یارڑا دئے گواہیا۔ چوڈاں طبقاں کھپڑا ہونا بھٹھ، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ کلمہ کائنات کیسے نہ لینا رٹ، رٹا ہووے کوڑ لوکائیا۔ اپنا سر سر پروردگار دے قدماں اُتے سٹ، بنا سیس توں سیس نوائیا۔ سجدے وچ کہو مینوں نو سال ہور لین دے کٹ، آگے آس نہ کھئے تکائیا۔ جس ویلے چوڈاں سو سال گئے ٹپ، ٹپا کلمے والا دینا بدلائیا۔ تیرے نام دی مہر لگے جھٹ، ٹھپا اکو اک وکھائیا۔ نو ست نو در نو واسنا توں باہر تیرا آوے رس، رستہ اکو دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت زرگن سرگن تیری کھیل سدا اکتھ، مہربان محبوب کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

☆ ۲۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۷ جگجیت سنگھ دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

باؤن کہے میرا پردھ روپ اتنا، براہمن برہم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں لیکھا لکھیا ویکھاں مانو دھار بدھنا، بدھ اپنی نہ کیسے جنائیا۔ پتہ نہیں کس بدھ سماں لنگھیا اتنا، ستجگ توں کلجگ روپ بدلایا۔ جس دا کھیل جگت کیسے نہ دسنا، دہ دشا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس بھگتاں ونڈاؤنا حصنا، حصیدار اک ہو آئیا۔ جس دا لیکھ کیسے نہ لکھنا، کاتب قلم نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ ویس وٹائے نت نوٹنا، جگ جگ اپنی کار کماٹیا۔ سچ سہیلا بنے متنا، مٹر پیارا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ باؤن کہے جیہڑا بل دا بل والا دربان، در ساچے سوہا پائیا۔ اُس کیتا چرن دھیان، دھیان دھیان وچوں بدلایا۔ جے کر میرے گرہ آوے بھگوان، ہر بھگون بے پرواہیا۔ درشن کران مہان، نیتر نین اکھ اٹھایا۔ جھٹ باؤن کیتی پہچان، اندرے اندر ویکھ وکھایا۔ بینتی ارداس کر پروان، شبدی حکم نال جڑایا۔ نگاہ مار کے جگت جہان، کلجگ اتم راہ تکایا۔ جس ویلے آپ ہوواں مہربان، مہر نظر نظر اٹھایا۔ تیری آشا کران پروان، پرم پُرکھ ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ ساتھ بخشاں راج راجان، بل بلدھاری جوڑ جڑایا۔ سچ دھرم دا دھرم بناواں نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ باؤن اترا اترا دتا اشارہ، شبدی شبدی شبد دھار جنایا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت کنارہ، نیا نوکا پار نہ کھئے کرائیا۔ چار ورن ہون آوارہ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ میرا سروپ سرگن زرگن ہویے دوبارہ، دوہری دھار جنایا۔ کھیل کھیلاں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھایا۔ لیکھے لاواں بل دوارا، در اپنا حکم ورتایا۔ تیرا جنم کرم نال رکھاں ستگر دھارا، ستگر ست ست سرنائیا۔ سمت شہنشاہی ست اگی ساؤن ہویے دہارا، وقت وقت نال وڈیائیا۔ جگجیت جیت نام تھارا، تھرت اپنا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ باؤن جگت جہان شبدی دھار گھما، چاروں گنٹ ویکھ وکھایا۔ کلجگ انت سرشٹی ہونی کوڑی وانگ تھنا، ٹخم تاثیر سارے جان بدلایا۔ کیسے دی کھلے مول نہ ستا، سُن سادھ نہ کھئے کھلایا۔ کیسے مالک نظر نہیں آؤنا کُن کُن، کائنات رووے مارے دھایا۔ کیسے گاں سوُر کھانا کیسے چھترا بکرا دُبا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ چوہدار توں ہونا اک ننھاں

جہا مُٹا، بالک بالک روپ سکھائیا۔ تیرے اندر بخشنا اک گنا، گنوت دئے وڈیائیا۔ ایسے کر کے جگجیت سنگھ نے یاراں سو ستاسی وار ستگر دا چرن چما، اج تگ گنتی ساری لئی گناییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ باون کہا پرہہ دا کھیل ہونا اپارا، اپرپر دیاں جنایا۔ جس ویلے کلجگ انت بل دے گرہ بنیا گرمکھ دوارا، گر گر دھار جنایا۔ اُس ویلے تیرا لیکھا دساں سارا، سہج نال سنایا۔ دو اک اگی کرنی نمسکارا، سمت شہنشاہی نو دئے وڈیائیا۔ پھیر اک سو اک گرسکھ مالوے وچوں کرنا تیارا، ترے گن اتتا اپنا رنگ رنگایا۔ اگی اگی سب دے گل پائے ہوون ہارا، ریا اپنا رنگ وکھایا۔ ایہہ کھیل سچی سرکارا، پندراں پندراں اپنی گنڈھ رکھایا۔ اَسو تین ہووے دہاڑا، آگے تھت نہ کھئے ودھایا۔ کھیل کرے دھر دا لاڑا، بستر کیسری سوہا پائیا۔ سب نے منگن آؤنا واڑا، گرمکھ اپنی آس رکھایا۔ کچھ لہنا پورا کرنا جو بل دا پچھلا ادھارا، در اپنے گھر سہایا۔ اُس دا نیلے بستراں نال ہونا شنگارہ، چن ستار نشان متھے وچ رکھایا۔ پہلی کڑاہی چکے گارا، نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ پھیر بل دی گولی لیکے پنج چھہارا، لما چھوٹا نہ کھئے وڈیائیا۔ گرمکھ سنگھ لما پے کے بنے لکھارا، نین اسمان ول ٹکایا۔ اک سو اک گرمکھ بولن جیکارا، زور زور نال جنایا۔ سرجیت سنگھ کھلا چھڈیا ہووے داڑھا، وال پچھے نوں لٹکایا۔ امرجیت پگری نوں رنگ لاوے لال گاڑھا، ڈب رہن کھئے نہ پائیا۔ گردرشن کور رضائی دا کھڑنا اک اچھاڑا، پیلے رنگ رنگایا۔ چیل سنگھ کول تیلیاں والا ہووے تاڑا، کھبے ہتھ وچ لٹکایا۔ سروپ سنگھ وجائے ستارا، انگلی انگلی نال ہلاٹیا۔ پنج پیارے شبد گاون اکو وارا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پنج درباری سچے گٹ تے لاون اک اک ہندی گارا، گہر گمبھیر جنایا۔ رنجیت کور نال سپیلیاں لے کے اٹھاراں، پُجنا چائیں چائیا۔ ایہہ کھیل کرے ہر کرتارا، کرنی دا کرتا کار کھایا۔ بدھک نے موڈھے اُتے چُکیا ہووے جھاڑا، کندیاں والا سوہا پائیا۔ ملوئے لاون سچ اکھاڑا، گیت خوشیاں والے گایا۔ اجیت سنگھ موڈھے چُکیا ہووے کھاڑا، بٹالے وچوں لے کے آٹیا۔ کیشن سنگھ وجاؤندا آوے دوتارا، راگ نانک دھار گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ باون کہے ایہہ کھیل کرنی پرہہ نے ننگی، اوہلا نظر کھئے نہ آٹیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی بنیا ہووے روپ چنگی، چند ستار نال وڈیائیا۔ دوندر ساتھ ہووے سنگی، نین کجل دھار سہایا۔

ستّ سہیلیاں دی ڈار ہووے لمبی، بستر اکو روپ بنائیا۔ کپور سنگھ نے بانا پہننا جنگی، کہر سنگھ جوڑ جڑائیا۔ ناظر سنگھ
 نے الانی ڈابنی منجی، سبھا وچ ٹکائیا۔ سوڈاگر سنگھ بیٹھا ہووے اُتے کندھی، آپ اپنا آپ ٹکائیا۔ ماجھے مالوے دوآبے جموں
 اک اک کتی ہووے گندھی، گندھ سانجھی دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں دی دھار گرمکھاں دا راہ دسے ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو اک جنائیا۔
 ستگر شبد شبد ستگر آد جگاد پکھنڈی، جس دا بھیو کئے نہ پائیا۔ جس دی آیو جگا جگنت کدے نہ لنگھی، انت کہن کئے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ باون کہے چوبدار تیری آسا
 پوری، پورن پُرکھ دئے کرائیا۔ حاضر ہو کے وچ حضوری، حضرتان تون پرے دئے درڑائیا۔ جلوہ گر جلوہ بخش کے نوری، نور
 نورانہ چند چمکائیا۔ سرجیت کور بنا کے پنج پوڑی، پنجاں گرمکھاں دئے کھوائیا۔ پھیر چرن لاوے دھوڑی، دھوڑی مستک نال
 چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب
 کچھ جان دا، جاننہار اکھوائیا۔ میں بھگت دوارے وچوں نو گرمکھ پچھان دا، جو خوشیاں نال جاون چائیں چائیا۔ کھیل تگن
 سری بھگوان دا، کی بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں لیکھا دئے اپنے دان دا، دانی داتا آپ اکھوائیا۔ تیج بہان روپ بنیا ہووے
 کابن دا، مور مکت سیس ٹکائیا۔ لال سنگھ کھیل کدا آوے دھرم نشان دا، نشانہ موڈھیاں اُتے رکھائیا۔ اودھم سنگھ جاپ کدا
 آوے سری بھگوان دا، جو شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس وقت نوں جگت جہان نہیں کوئی جان دا، بدھی چلے نہ کئے چٹرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی سنگی،
 سچا سنگ نبھائیا۔ جیہڑی گردیال سنگھ دی ناری دسے رنڈی، رنڈیا جگت والا بندھائیا۔ اُس دی سیوا لاؤنی لنگر وچ اک
 کنّ دی ڈنڈی، ڈنڈاوت اگلی دئے بدلائیا۔ پھیر لیکھا مُک جائے وچوں وربھنڈی، برہمنڈ کھنڈ تون پار وچے ودھائیا۔ اگلی کھیل
 ہور بڑی چنگی، ستگر چنگی طرح جنائیا۔ جن بھگتاں اندر واسنارہے نہ گندی، دُتیا بہاؤ دئے مٹائیا۔ سب دے اندرون ستگر
 پیار وچ پون آوے ٹھنڈی، اگنی تے نہ لا کے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سورا سرہنگی، پیر سور اک اکھوائیا۔

☆ ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال کم کرن والے گریسکھاں نوت ☆

ہرجن پیار وچ جھونا دھان لاؤندے مُنجی، سیوا ست سچ کھائیا۔ جنہاں دی آتما اتتر رہے نہ سُنجی، سُنج مسان دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ساچے نام دی لا کے کُنجی، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ نابھی کول کر کے آوندھی امرت رس دئے بھرائیا۔ جیہڑی خواہش رسنا نال کوندی، سواس سواس وجے ودھائیا۔ مُحبّت بخشے لُون لُون دی، ساڈھے تِن کروڑ اپنا رنگ وکھائیا۔ اکو وڈیائی شبد ستگرُو دی، گرو گُردیو بوئے سہائیا۔ جس دی ریتی آد شروع دی، شرع دا مالک اک اکھوائیا۔ آگے تور اگئی تروگی، ترت اپنی ونڈ وندائیا۔ شبد دی سرت شبد نرت جڑوگی، جوڑی ستگر آپ بنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا زڑھوگی، شوہ دریا آپ ڈبائیا۔ اکو دھرم دی آشا پھروگی، فُر نے ممتا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے بھگتو میں وی بڑا کاما، جگ جگ پرہ دی سیو کھائیا۔ مینوں گاؤندے رہے کِشنا راما، سیتا رادھا اپنی دھار درسائیا۔ مینوں پیغمبران کیتیاں سلاماں، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ مینوں نانک کہا ستناما، ست ست وچی ودھائیا۔ میرا واپگرُو فتح ڈنک دمامہ، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ برہمنڈ سندیس مہاراج شیرسنکھ وشنوں بھگوانا، بھگون اپنی کار کھائیا۔ ہرجن بنا کے سچ دوار دے سچ نشانہ، نشانہ اپنا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میری آد انت دی یاری، یارانہ پرہ دے نال رکھائیا۔ میری جگ جگ دی وفاداری، بے وفا نہ روپ درسائیا۔ میری پیار مُحبّت دی سیکداری، سر سر حُکم سُنائیا۔ میرے کاغذ قلم لیکھاری، گن گاون چائیں چائیا۔ میرا جگت جہان پُجاری، پوجا وچ دھیان رکھائیا۔ میری صفت سب توں باہری، جس توں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میرا مالک اک نرنکاری، نرویر اگم اتھاپیا۔ تسیں اوسے دے در دے درد بھرے پُجاری، در درویش ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ مُحبّت وچ کرے نہ کھئے غداری، گداگر نہ کھئے اکھوائیا۔ اکو مان نر ناری، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈا لیکھا لگے اوس سچ سچے درباری، جتھے اکو نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ جگ سیوا کردا، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرینیا رہیا بردا، کلجگ نیوں نیوں لاگا پائیا۔ اٹھے پھر رہیا ڈردا،

نیر نین نہ اکھ اٹھائیا۔ سرن سرنائی اکو پردا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ ٹوں مالک خالق پرہو ساچے گھر دا، گرہ تیرے وجے ودھائیا۔ تیرا روپ اگما نر دا، نر نرائن تیری سرنائیا۔ ٹوں لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، چیتن تیرا راہ تکائیا۔ جن بھگتو پُرکھ ابناشی جن بھگت شہیلے سدا وردا، ور گھر اپنا اک درسائیا۔ پلؤ گنڈھے اپنے لڑ دا، لاڑی مؤت تون پلا دئے چھڈائیا۔ جو ہرجن ہر در ساچی سیوا کردا، سچ ست وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مالک دے سانجھے گھر دا، سچکھنڈ نواسی سچ دوار اکو اک سہائیا۔

★ ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فروزپور ★

نارد کہے خواجہ ٹوں بڑا تپی، جلدھارا وچ اپنا آسن لائیا۔ میں تیرا لیکھا ویکھیا صدی چوڈھویں نال حصہ پتی، پت پرمیشور دتا درڑائیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی، رتن امولک ہیرے تیری وڈ وڈیائیا۔ خواجہ کہے ناردا ٹوں بڑا گپی، براہمننا ایویں رہیا جنائیا۔ پُرانی ریتی تیری نہیں کوئی چھپی، چھپی نظر کئے نہ آئیا۔ ٹوں پانی دیندا رہوں میری دھار وچوں لپی، سوریہ بھیٹ چڑھائیا۔ ایہ گل یاد کر لے جیہڑی گوبند نال تیری پکی، پکی دیاں سنائیا۔ جس ویلے سرسا دھار سی ٹپی، وبنان وچوں وہ کے اپنی کھیل کھلائییا۔ کی قول اقرار ہویا خوشیاں نال دسیں، دہسر دا لیکھا لیکھ سمجھائیا۔ کی آشا رکھی کاہن کرشن ہٹھی، جمننا تٹ تٹ وڈیائیا۔ کس کارن رادھا پھری ٹھی، اوڈھن سیس نہ کئے رکھائیا۔ کی نراکھر دھار پڑھی پٹی، زور زور نال سنائیا۔ کرشن نگاہ ماری رادھا ہسی، خوشی خوشی وچوں بدلائیا۔ جس ویلے نانک دی دھار لیکھا دسے جگ چھتی، چھتی راگان وچ وڈیائیا۔ پھیر گوبند ست دُلا رے بھیٹ چاڑھے ہتھیں، ہتھ خالی جگت وکھائیا۔ پُرکھ اکال آوے بے پرواہ پھیر سمرتھی، گل مالک نور الایہیا۔ تیرا میرا کھیل ویکھو اکھیں، اکھراں تون باہر اپنی صفت صلاحیا۔ بھاگ لگاوے گلی ککھیں، ککھو لکھ لکھ بنائیا۔ جس دی دھرم دی دھار بھگت آتما ہونی سکھی، سُخن سب دے پور کرائیا۔ سب دی پیج جاوے رکھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں ویلے اتم پھرے نسی، بھجے واہو داہیا۔ شرع دی توڑے آن کے رسی، رستہ اکو دئے وکھائیا۔ دو جہاناں نگر کھیڑا

اِکو کرے بسی، بستی اِکو اِک پرگنائیا۔ دو جہان چرناں بیٹھاں دیوے جھسی، جھلک بختے دُھردرگاہیا۔ صِفت صلاح ستگر شبد کرے جسی، جس وید پُران کہن کھئے نہ پائیا۔ خواجہ کہے پنڈتا اُس ویلے پنڈت پاندھ مَلا شیخ مساک سارے بوون شکی، شکوہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اِکو مالک خالق پرتپالک واحد حق، حقیقت دا داتا دُھردرگاہیا۔ شبد سنہڑا کلمہ کائنات سُنائے خبر اچھی، بے خبراں خبر جنائیا۔ لیکھا پورا کرے متسی جو رُوپ دھاریا مچھی، دسم اوتر اوترا اپنا لیکھا پور کرائیا۔ نگاہ مارے لہنا دینا پورا کرے وشنو دھار لچھی لچھی، لچھن سب دے کھوج کھوجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سارے جانے کچھی، کچھ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ بہڑی اُس ویلے شرع نوں پینی غشی، گشت کرن والا اوتار پیغمبر گرو نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں نیواں ہو کے نرمانتا وچ پچیں، پچہ بن کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نارد کہے خواجے ایہہ کوئی کتھا کہانی نہیں کچھی، کچھی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جس نے سرشٹی جگت جہان رچی، رچنا اپنی ویکھ وکھائیا۔ تُوں اپنا وَنجھ مہانا چکّیں، بن کندھیاں کندھ اٹھائیا۔ پھیر میں ویکھاں تُوں کس دوار دا تپی، تپسیا کون کھائیا۔ ہتھ نال میں ملاواں ہتھی، ہتھیلی تیرے نال جڑائیا۔ جیہڑی کتھا کہانی اکتھی، کتھ کے دیاں سُنائیا۔ سب دی دھار ہونی بے بسی، بندھن وچ نہ کھئے بندھائیا۔ پرہ دا پرہو دا درشن ہونا مسیں، مسیح کوک کے گیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی حکمے اندر سب تُوں کرے وسی، واسطہ وابستہ ہو کے اپنے نال جڑائیا۔

★ پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

بہادروں کہے مینوں آوندا جاندا مڑھکا، سمت شہنشاہی ست ست ست نہ کھئے ورتائیا۔ مِتر پیارا ساتھی ملے کوئی نہ دھر کا، درگاہ ساچی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ منزل چوٹی چڑھے کوئی نہ سیکھ گوبند گر کا، پارپرہم برہم وچ ملائیا۔ میں نگاہ ماری کچھ لیکھا اتم نال تُرکاں، تُرت دیاں درڑائیا۔ جگت جہان ہویا مُردا، مُرید مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ راگ سنے کوئی نہ شبد سرت دھن کا، اُحد نادی ناد نہ کھئے وجائیا۔ سچ سروپ رہیا نہ کیسے رکھ مَن کا، تپی تپیشتر تپ وچ نہ کھئے سمائیا۔ سماج دے نہ کوئی گن کا،

دین مذہب رہے گُراٹیا۔ لیکھا مُکیا پاپ پُن کا، پت پرمیشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک خالق ایکنکار کُن کا، کُل مالک اک اکھوٹیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کردے اُن کا، جو اوتار پیغمبر گر تیری اوٹ تکائیا۔ بھیو کھول دے اپنی اکھی سُن دا، ست سروپ شاہو بھوپ اپنا اک درسائیا۔ تڈھ بن بھگت سُہیلے کوئی نہ چُن دا، چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کوڑی کریا گلشن ویکھ گل کا، نو ست دھیان لگائیا۔ اپنا نام کلمہ تگ رسنا جہوا بل دا، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ تیرے نام ترازو دھرم دے کنڈے کوئی نہ تُلدا، سچ ترازو نظر کھئے نہ آئیا۔ ترے گُن انگیارا ویکھ کایا مائی چلھ دا، ساڈھ تَن بتھ پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرا برہم مایا ممتا وچ زلدا، منسا من ہوئی ہلکائیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے صلح کُل دا، صحیح سلامت تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ بن تیری کریا سچ دوار کدے نہ گھلدا، ساچا ونج نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بہادروں کہے مینوں آوندا جاندا پسینہ، پسچاتاپ وچ دُہائیا۔ میرا تگ آپ مہینہ، ماہ محبوب ویکھ وکھائیا۔ تیرا جگت (جہان) ہویا ناپینہ، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے گھلاٹیا۔ اوہ ویلا تگ لے جیہڑا حُکم دتا وچ مدینہ، محمد مہر نال درڑائیا۔ اپنی جوتی دھار دس حسینا، بس بس ہس کے دتا وکھائیا۔ اپنا دے کے کلمہ حق نگینہ، نوبت نور نور وجائیا۔ بھیو کھول کے نر مدینا، مدعا اکو دتا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا ٹھانڈا کرے سینہ، سد تیرا سنگ رکھائیا۔ محمد جھک کے کہا عالمینا، سجدے وچ سیس نوائیا۔ نالے منگی حق تعلیا، الفیے توں باہر دتی سمجھائیا۔ تیرا حق حقوق اتم جانا چھینا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بہادروں کہے پرہ مینوں یاد آگیا کی محمد سندیسہ دتا ابو بکر، ابا جان تیرے ول دھیان لگائیا۔ شرینی ونڈ کے پریم شکر، شہنشاہ تیرے قدماں وچ سٹائیا۔ دُھر کلمہ لکھیا اکھی پتر، قلم شاہی کاغذ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جس دی ویکھ سکے کھئے نہ سطر، لائن لیک نہ کھئے لگائیا۔ پھیر اشارہ دتا، صدی چوڈھویں کنارہ دتا، الہی نور جوت نظارہ دتا، بے پرواہ بے پرواہی وچ تیری اُمت دی تیرے نال لاوے ٹگر، ٹاکرا اپنا حُکم رکھائیا۔ کلمہ کلمے نوں کرے پھڑ، فاتحہ پڑھ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ بہادروں کہے پرہو مینوں یاد تیری سندھی، جو سند بن اکھراں دتی لکھائیا۔ جس وچ دیناں

مذہبان اُتے لائی پابندی، چار جُگ دا لیکھا دتا چُکائیا۔ نالے محمد دی پٹھ کر کے ننگی، حقی جوت دھار پرگٹائیا۔ پھیر شبد
 دھار چمکا کے چنڈی، گوہند اکھ دتی وکھائیا۔ پھیر اُمت دی دھار دس کے ڈنڈی، ڈنڈاوت سجیدیاں وچ بدلائیا۔ پھیر صدی
 چوڈھویں دس اتم کنڈھی، کندھا پھڑ کے ہلونا دتا چائیں چائیا۔ ہُن اتم اوڈھ جاندی لنگھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرا کھیل سُوڑے
 سربنگی، نرگن دھار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آگے آئیو کریں نہ لمبی، وعدہ اپنا توڑ نہائیا۔ تیرا کلمہ سد کلمیاں کرے پکھنڈی، کلمہ کلمیاں
 نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ بہادروں کہے میں آیا بھجّا،
 پروردگار تیری سرنائیا۔ مینوں دس اپنی جگہ، دھرنی دھرت دھول اُپر نشان لگائیا۔ جتھے محمد دی اُمت دا میٹنا آگا، آگا رہن
 کھئے نہ پائیا۔ تیرا ستگر شبد پرگٹ ہووے شیر بگا، جس نوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ رائیا۔ جو سب دے نال کر کے دغا، فریب
 فریبیاں دئے مٹائیا۔ کوڑ وکار دا ویکھے نفع، مایا ممتا موہ کھوج کھوجائیا۔ اتم سب نوں کُرم دا لاوے دھبّا، دھو سکے کھئے نہ رائیا۔
 بھیو دس دے اگھی ابا، آدم حوّا تیری اوٹ تکائیا۔ میں کر کے ویکھیا چار کُنٹ گجا، چوڑاسی اندر دھیان لگائیا۔ تیرے نام شبد
 دا ملے کیسے نہ سدا، دُھن آتمک راگ نہ کھئے جنائیا۔ سرشٹی درشٹی رس مانے مدھا، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ تیری سرن
 سرنائی کوئی نہ لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ گئے ڈھاپیا۔ اوہ تگ نارد کھڑکاؤندا آؤندا خالی ڈبا، ڈوڑو رہیا وجائیا۔ دُنیا دیو لوکو دُھر دا
 پتا متو کوئی نہ ربا، ربّ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوئی لبھیو نہ اُپر شاہ رگا، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ویکھو کلجگ نے کوڑ نشانہ گڈا،
 گاڈ ایہو لو مٹائیا۔ نالے منزل نالے ججا، حُجرہ جگت والا سُہائیا۔ من دی چلو سارے رضا، رازق رزق رحیم ایہو نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ بہادروں کہے میں بینتی کراں خود، خُدی
 تکبر نہ کھئے رکھائیا۔ تیری سرشٹی دی بدلی بُدھ، بُدھیوان نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم گیا اڈ، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ دروہی ہُن
 بدل دے کوڑا کلجگ، جُگ چوکیڑی تیرے ہتھ نظری آئیا۔ دھرم دا دیپک گیا بُجھ، سچ کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ مینوں ایوں
 دِسا تیرا ہونا شبدی دھار یڈھ، یڈھشٹر بیٹھا سیس نوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پینا کڈ، اپنا اپنا بل ودھائیا۔ ارجن دی تتی لوح
 تے بدھا مُدھ، نینہ جگت وچ رکھائیا۔ جو گوہند دے بچے گئے جھج، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ ایہو سب نوں لگی اُج، پچیا

رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بہادروں کہے محمد اُٹھ تگ، تقویٰ اک رکھائیا۔ اپنا پورا کر لے حق، حقیقت اپنی جھولی پائیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکوا دینا مٹائیا۔ اوہ ویکھ نور الہی لیکھ لیکھیا پن قلم شاہی خوشخط، جس نور جگت خطوط سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیری امت دی آشا اُلی وانگ رت، آب حیات نہ کھئے چوائیا۔ پروردگار سانجھے یار اتم اُلی کرنی مت، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ کون جانے اوہدی مت گت، گہر گمبیر بے نظیر اپنا کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں پینڈا مکایا تھ، بھجی واہو داہیا۔ چوڈاں طبق کھیڑا رہیا ڈھٹھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیری آشا اُلی گزنی لٹھ، چاروں کنت دروہی اکو نام ڈھائیا۔ چار یاری رہے کوئی نہ ہٹھ، صدق صبوری سارے رہے گوائیا۔ اُٹھ کلمہ پڑھ لے جھٹ، پنج نماز رہی گرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن دھار ہویا پرگٹ، پاربرسم پرہ اپنا روپ بدلائییا۔ جس نے دین مذہب رہن نہیں دینی کوئی وٹ، چار جگ دا جھگڑا دینا گوائیا۔ ساچا لاہا نبی رسول ہو کے کھٹ، پیغمبر ہو کے سیس نوائیا۔ اپنے قدم نال اپنی حد جا ٹپ، قدیم دے مالک آگے قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ محمد ہتھ ماریا اُتے پیشانی، پیشوا ہو کے دھیان لگائیا۔ کی محمود کریں مہربانی، محض دینا جنائیا۔ میری ویکھ قربانی، تیری دھار کر بلا دئے گواہیا۔ میرا جسم نہ رہیا جسمانی، ضمیر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں تیرا نور نورانی، تُوں جلوہ گر بے پرواہیا۔ تُوں آد انت دا بانی، جگ جگ اپنا حکم سنائیا۔ میں تیرا پڑھیا کلمہ کلامی، کائنات سنائیا۔ تُوں شہنشاہ امامی، عملان تون رہت نظری آئییا۔ تیرا حکم عالمے جاویدانی، دو جہاناں سدا شنوائیا۔ مینوں انت اپنے پیار دی دے مہانی، مُحبت وچ مہر رس دینا چکھائیا۔ میری اوہ تگ لے اوہ تگ لے ایتھے اوتھے دو جہاناں والی نشانی، جس دی تارا چند دئے گواہیا۔ میری اتم ہونی جوہ بیگانی، لوک مات چوڈاں طبق سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈس دسے پریشانی، (پریشان) ہو کے رہیا سنائیا۔ منزل حق نہ رہی رُوحانی، رُوح بُت پاک نہ کھئے کرائیا۔ مُلا شیخ مساک کرن بے ایمانی، بیوہ ہوئی لوکائیا۔ مینوں سچ دسدا حق دسدا انا الحق دی یاد آئی قربانی، جگت شمس تبریز کھلاں کھل لہائیا۔ ضرور تیرے حکم دی چار کنت آئے طغیانی، موسیٰ کوہ طور تے ویکھے اکھ اُٹھائیا۔ عیسیٰ اندر آوے حیرانی، صدی بیسویں

اکھ کھلائیآ۔ تیرے گوبند دی ڈھئیے توں بعد شبدی دھار جوانی، جو بن ونا اکو سو بہا پائیآ۔ جس نے کرنی کھیل مہانی، مہابلی تیرا روپ درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیآ۔ بہادروں کہے محمد اؤہ تگ لے گوبند سورا، ہر ستگر شبد روپ بدلایآ۔ جس دا میل جوتی دھار اگتی نورا، نور نورا نہ ڈگمگائیآ۔ جو آد جگاد جگ چوگری سرب کلا بھرپورا، پارہم پت پرمیشور پروردگار اک اکھوائیآ۔ اینھے اوتھے دو جہاناں نو ست ظاہر ظہورا، ذرہ ذرہ اپنا رنگ رنگائیآ۔ سو کلجگ انت کوڑی کیرپا ہونجھے کوڑا، کوڑ کٹب دے مٹائیآ۔ جس کارن محمد تیری کھنی شبدی دھار کالا منکیا بھورا، میلا سنگھ لے کے آیا چائیں چائیا۔ دھر دا پچن جائے نہ کدے ادورا، حد سب دی دے گوائیآ۔ جس دے پریم وچ سب نے ہونا مشکورا، شکر یہ کہہ کے سیس جھکائیآ۔ اُس دا بدلے نہ کھئے دستورا، دست نال دست سرب ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ بہادروں کہے محمد ویکھ گوبند دھار اولی، اول اللہ اک جنائیآ۔ جودھا سورپیر مہابلی، بل باون دے گواہیا۔ اوہ جس نوں سجدہ کردا تیرا شاہ علی، عالمین تگ نور الایہیا۔ جس دی حکم والی گھڑی کدے نہ ٹلی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ اوہ صدی چوڈھویں سب نوں جاندا چھلی، ول چھل اپنا حکم ورتائیآ۔ شبدی دھار جوت جوت وچ رلی، جوت جوت وچ سائیآ۔ جو دو جہاناں پھردا گلیو گلی، لکھ چوراسی کایا مندر اندر اپنا حکم سنائیآ۔ جس نے بھگتاں دا سیس رکھیا اپنی تلی، تال تلوڑا اپنا نام وجائیآ۔ اوہ کھیل کرے تھلی جلی، مہیئل اپنا رنگ رنگائیآ۔ سچ سنگھاسن رہیا ملی، مالک ہو کے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ بہادروں کہے محمد اؤہ تگ اوتار تینی، سارے تیرا راہ تکائیآ۔ اوہ ویکھ نانک کھلوتا کنڈھے اُتے بیئی، چبھی دو جہان لگائیآ۔ اوہ ویکھ کی سندیسہ دتا رام مات کیکئی، متریئی جگت سنائیآ۔ کھلیئے جس ویلے اوتار پیغمبر گروآں دی رہنی نہیں کوئی دیہی، پنج تت نظر کھئے نہ آئیآ۔ پھیر اوہ رام آونا جیہڑا سب دا رام سنیہی، سکلا سنگ رکھائیآ۔ جس نوں کھوجن کوئن کوٹ کئی، کیتے دھیان لگائیآ۔ اوبدی صورت اوبدی مورت اکو اپنے جیہی، دو جتا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیآ۔ بہادروں کہے پرہو میرا پچھلا تگ دہاڑا، دیوہڑی دھیان لگائیآ۔ جس

ویلے سَتگر شبد بنایا لاڑا، لاڑی لکھ چوڑاسی پرنائیا۔ شبد اگمی ناد وجایا تلواڑا، دُھن اپنے وچوں پرگنائیا۔ نوری جوت لگایا
 اکھاڑا، پنج تت نہ کھئے چٹرائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ گر اوتار پیغمبران دتا اشارہ، سینت نال سمجھائیا۔ ائے دُلابو دُولہیو
 چّیو تہاڈا وقت چُکیا سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو بیٹھے سیس نوایا۔ جھٹ کل کلکی پرگٹ ہونے چوہیاں
 اوتارا، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ جس دا گوبند ہونے سَت دُلابا، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ تکھیاں رکھے دوویں دھارا، نرگن سرگن
 سرگن نرگن اپنا روپ سمجھائیا۔ سریشی دی دریشی اندر اکو اپنا کرے وارا، وارتا پچھلی دئے بدلائیا۔ سب دے انتر نرنتر توں میرا
 میں تیرا آتم پر ماتم اُچے جیکارا، شبدی دُھن دُھن شنوائیا۔ جس دی مہما کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، چار جگ دے شاستر انت کہن کھئے
 نہ پائیا۔ سو صاحب سلطان انترجامی بہادروں کہے میرا بن جائے میت مُرارا، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ میں بنا سیس توں اُس جگدیش
 نوں کراں نِمسکارا، جو جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے مینوں دیکھ لین دے تارا قُطب، قُطبیان دیاں جنائیا۔ کیوں خُدا کھیل کرن لگا مُفت، مُفتیاں پڑدا دیاں
 اٹھائیا۔ کیوں پروردگار ہویا چُست، جگت چلاکاں دیاں جنائیا۔ کیوں حُکم دین لگا دُست، دوہری اپنی کار کھائیا۔ بہڑی نو
 سو چرانوے چوکری جگ پچھوں کیتھوں ایس نوں مل گئی فُرصت، وِلا ہو کے اپنی کار کھائیا۔ پہلوں سانوں بنا کے مُرشد،
 مُریداں کلمے دتے جنائیا۔ اپنی آپ کرا کے اُفت، عالماں علم دتے سمجھائیا۔ ہُن سب نوں دین لگا رُخصت، چھٹی ہووے وچوں
 مات لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ محمد کہے میرا اکو اک
 سجدہ، سجدہ دیاں جنائیا۔ میں اکو اک دا بردا، بردیاں دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل اپنے گھر دا، جو گھر گھر رہیا وکھائیا۔ میں
 جس دا پلُو پھڑدا، تہانوں آیا پھڑائیا۔ اوہ ویکھ اگمی پردہ، جوتی نور نور الایا۔ میں اُس دے قدماں اپنا ہاڑا کڈھدا، پائے اُف
 دہائیا۔ دروبی صدی چوڈھویں انت مول نہ چھڈدا، وعدے قول اپنے پور کرائیا۔ اُمتے ہُن ویلا اکو آخیری حج دا، حُجریاں توں
 باہر دینا سُنائیا۔ جیہڑا خُدا مسیتاں مقبریاں وچوں نہیں لبھدا، منبراں اُتے کرے نہ کھئے شنوائیا۔ اوبدا نور الایہی نورانہ ہو کے
 جگدا، جاگرت جوت دُگمگائیا۔ ویس کر سورے سریگ دا، حُکم سندیسہ رہیا سُنائیا۔ کجھ لیکھا یاد آ گیا محمد نوں اج دا،

عزرائیل جبرائیل اِسرافیل میکائیل چارے لے بُلایا۔ اپنا حساب ویکھو جہب دا، پلُو لُو اُٹھایا۔ سارے کہن دروہی دو جہاناں مالک کتے نہ لبہدا، چار کُنٹ نظر کھئے نہ آیا۔ اوہ ونجارا نہیں رہیا ماس ناڑی ہڈ دا، تتاں توں پرے نُورِ الابیا۔ جتھے اِکو دِپیک نُورِ نُورانہ جگدا، دُو جا نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ محمد کہے تُسیں چارے چار فرشتے، فرشتیو ویکھو تهاؤں تھائیا۔ تہاڈے کولوں کوئی نہ کھسکے، بھج سکے نہ رایا۔ مینوں ایتھوں سارے دسدے، نُوری جلوے نال تکایا۔ تُساں مینوں لیکھے دینے اک اک دے، پہلی اَسُو حِصّہ اپنے ہتھ اُٹھایا۔ کیوں نہیں کلمیاں وِچ من اوہناں دے ٹکدے، سانتک ست نہ کھئے ورتایا۔ کیوں پیارے نہ ہوئے اگئی پت دے، پلکاں دے پچھے دسے نہ نُورِ الابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنديسہ اک سُنایا۔ جبرائیل کہے میں ویکھنا اگئی جبر، کی جابر رہیا جنایا۔ محمد ا پہلوں تکاں تیری قبر، مقبرے پھول پھولایا۔ پھیر تکاں تیری اُمت دا صبر، کی صبوری جام آیا پیا۔ پھیر تیرے مُلا شیخ مسائکاں دا ویکھاں تہر، جنہاں نوں تیس بتیس سپارے آیا درڑایا۔ پھیر کلمے دا تکاں دُھن مدھر، کائنات کھوج کھوجایا۔ پھیر صدی چوڈھویں دی ویکھاں سدھر، کی آسا رہی تکایا۔ پھیر ویکھاں کیوں پروردگار سب نوں رہیا بدل، بدلی ہووے تهاؤں تھائیا۔ کی پیغمبرو تہاتھوں ہو نہ سکیا عدل، انصاف سچ نہ کھئے کایا۔ کیوں تہاڈی شرع نے انساناں نوں کیتا قتل، قتل گاہ بنی لوکایا۔ کیوں نہیں ساریاں دا سانجھا وکھایا اوہ وطن، جس دا مالک اِکو نُورِ الابیا۔ جس دی تُسیں گکھوں سارے جھے وچوں بطن، شکم وچوں اپنا آپ پرگٹایا۔ کیوں وکھ وکھ حُکم سُنایا کلمے لگے رٹن، رٹا دین دُنی پوائیا۔ ہُن تہاڈی سب دی اوہ جڑ لگا پٹن، پٹنے والا شبد گرو اپنے نال رکھایا۔ بہادروں کہے میں سب نوں آیا دسن، سنديسہ دینا چائیں چائیا۔ کرے کھیل الکھنا الکھن، الکھ اگوچر اپنا کھیل کھلایا۔ سب دے پورے کرنے بھوکھت پچن، پیشین گوئیاں پیشتر سب دے نال ملایا۔ جیہڑے اللہ واپگرُو رام کرشن نام ست چین، چپدے چپدے سارے دینے ٹکرائیا۔ مذہب مذہبناں نوں کٹن، کٹاکش لگے نامِ الابیا۔ ایہہ حُکم اُس دا جس نوں کہندے پاٹل پرگٹیا وچوں پٹن، نڈیڑ اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ کھیل کرے نال سمرتن، پرم پُرکھ نال چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنديسہ دُھر فرمانا

اک سنائیا۔ بہادروں کہے میں ویکھنا گوبند اوہ بھجنگی، جس دیاں بھجاں نظر کھئے نہ آئیا۔ سوریہ بہادر بودھا ہووے جنگی، جنگ دو جہان کرائیا۔ سب دی پشت کر کے ننگی، اوڈھن اُتے نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ اتم رہن دیوے نہ کھئے پکھنڈی، جوٹھ جھوٹھ دا پنڈھ مکائیا۔ ستجگ سچ دھرم دی لا کے ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو دئے درسائیا۔ جن بھگتاں سنتاں صوفی فقیراں لکائے انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ شرع شریعت توڑ پابندی، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ پچھلی آئیو سب دی لنگھی، آکے وقت سہنجنا دئے درڑائیا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول پاپاں نال کبی، نیترو رو مارے دھائیا۔ میرے اُتے صدی چوڈھویں سنت فقیر ہو گئے ڈمبی، کوڑ کیریا وچ ہلکائیا۔ دین دُنی ہو گئی اندھی، پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ غریبی بھل گئی روداس چمارے والی آر رمبی، سکے ٹکڑے کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی تیرا ویس اولڑا سورے سرہنگی، جگت بڈھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔

★ ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۷ ٹہل سنگھ، گلزار سنگھ، وریام سنگھ رام دوالی پنڈ روپووالی ضلع امرتسر ★

جن بھگتو اپنا حصہ لینا بھاگ، جنم جنم دا پورب لہن چکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا وچوں جانا جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ترے گن تت بجاؤنی آگ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مایا ڈسنی ڈسے نہ ناگ، ترسنا ترکھا نہ کھئے ہلکائیا۔ گرمکھ ہنس بنے کاگ، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ گھر دیپک گرہ جوت تکو چراغ، چراگاہاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ من منسا چھڈو سماج، بڈھ بیپک بنائیا۔ پُرکھ اکال سرنائی جانا لاگ، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ انتر نرنتر رہے نہ واد وواد، وکھ امرت روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ جن بھگتو اپنا پورا کرو لیکھا، جگ جگ دا لینا جھولی پائیا۔ تن مندر رہے نہ بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم دینا بھٹائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر سُنو سندیسہ، جو سندھیا سرگھی اکو رنگ رنگائیا۔ اکو مان وڈیائی دیوے اکو مؤنڈ مُنڈائے دھاری کیسا، کیس گڑھ دا مالک بیوئے سہائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں مالک نر نریشا، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ جس دا سٹ دلارا گوبند دس دسمیشا، دہ دشا بھیو چکائیا۔ اُس دا روپ اگما ویسا، جس نوں

سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچے سنتاں کرے ہیتا، ہتکاری اک ہو آئیا۔ آتم برہم دا بن کے نیتا، نرگن نرویر دیا کھائیا۔ سُنو نام سچ سچ سچ سندیسہ، اُسنت دئے سُنائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرواں رکھی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جن بھکتو اپنی پوری کرو منسا، من مت دینی گوائیا۔ گرمکھ روپ بنو ہنسا، ہنسا اندر رہے نہ رائیا۔ من ہنکاری مارو کنسا، کاپن اکو اک منائیا۔ جو لہنا دینا دیوے کوٹ سہنسا، سہج پد اپنا اک درسائیا۔ تسیں آتم دھار اُس دی انسا، انتشکرن تجنا کوڑ لوکائیا۔ سچ دا سچ بناؤنا ہنسا، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جو دھرم دی دھار بنائے بنتا، گھڑن بھنہنہار اک اکھوائیا۔ دیوے وڈیائی ساچے سنتا، سنت ساجن اپنے رنگ رنگائیا۔ گرمکھان توڑے گڑھ ہوئے ہنکتا، ہنگ برہم آپ پرگٹائیا۔ بودھ اکادھا بنے پنڈتا، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جیہڑا نہ جمدا نہ مردا، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ پیارا بنیا کدے نہ ماٹی چم دا، چم درشتی سارے دیو تجائیا۔ اوبدا کھیل ویکھو اگم دا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ روپ انوپ دسے سری بھگون دا، بھگون اپنا پڑدا آپ چکائیا۔ پھیر نور تکو اوس نورانے چن دا، جس نوں سوریہ چند کوئن کوٹ سیس جھکائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سب دے بیڑے بنھدا، بھنہنہار اک اکھوائیا۔ اوہ مالک خالق وجود پنج تت (تن) دا، گرہ گرہ اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ جن بھکتو اپنی پوری کرو ونڈ، ونڈنہار دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا چھڈو پکھنڈ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ آتم پرماتم مانو انند، انند اند وچوں پرگٹائیا۔ نوں میرا میں تیرا گاوو چھند، سوہنگ ڈھولا دُھردرگاپیا۔ پاربرہم برہم لاؤ اپنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ نام شبد سُنو مردنگ، مرد مردانہ آپ درڑائیا۔ آتم سیج سہنجی کرو پلنگ، گرہ مندر ہووے رُشنائیا۔ جھگڑا مکاؤ جیرج انڈ، اُتبھج سیتج لیکھا رہے نہ رائیا۔ جگت جہان جاؤ لنگھ، منزل ساچی قدم ٹکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے برہمنڈ، برہمانڈ پڑدا لینا اٹھائیا۔ ملے میل سورے سرہنگ، میلنہار دیا کھائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے چترائیا۔ اوہ لیکھا جانے ہنگ برہم، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ گرمکھ بنا کے دُھر دے چن، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لاوے پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو

جائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے برہم، برہم پاربرہم سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا مالک دیا کھائیا۔ جن بھگتو ستگر شبد دا لو پیار، پریم پریتی اک جنائیا۔ ہردے ہر رکھو کرتار، قادر قدرت دیا کھائیا۔ ایکا روپ تکو پُرکھ نار، نر نرائن سوہیا پائیا۔ جتھوں اکو نور جوت اُجیار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی پیغمبر گر اوتار، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی شبد ناد دھنکار، اُچی کوک نہ کھئے درڑائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے ہووو خبردار، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ ستگر شبد شبد داتار، دیاوان دیا کھائیا۔ جگ چوکری لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض سب دا لیکھا پور کرائیا۔ ساچی بخش کے دھوڑ چہار، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ کرپا کرے اگم اپار، الکھ اگوچر ہوئے سہائیا۔ ساچی بخش سیس دستار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مائس جنم دیوے سوار، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ چترگیت رائے دھرم نیترا کھ نہ سکے اٹھال، دُور دُراڈا سیس جھکائیا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، دین دیاں ہوئے سہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا کرے پرتیال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا بخش سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جتھے دیپک جوتی جگے بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنائیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر دین احوال، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ سو بھگتاں حل کرے سوال، سولی خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، ہر جو اپنے رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد بنا دلال، وچولا وچلا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت جن بھگتاں کرے ہت، مت مِت میت ایکنکار اک اکھوائیا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۷ کیپور سنگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فیروزپور ★

نارد کہے گر اوتار پیغمبر اٹھو، نرگن دھار بل پرگٹائیا۔ اپنیاں سکھاں مُریداں اُتے مُرشد ہو کے ٹٹھو، مہربان روپ وکھائیا۔ لکے رہو مول نہ گٹھو، سچکھنڈ ساچے لو انگڑائیا۔ کلجگ کوڑے پائی لٹو، لٹیرا بنیا تھاوں تھائیا۔ کیسے دی سہنجی ہوئے مول نہ رتو، رتوی ہر نام کا کھئے مہکائیا۔ پُرکھ اکال کولوں سارے پُچھو، جو پیشتر پیشین گوئیاں آئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پرہو میں تیری سرشٹی درشٹی تکی، ایشٹ اوتار

پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ ماٹو مانس مائکھ منزل چڑھے کھئے (نہ حق)، حقیقت دے مالک تیرا حق سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سب دا انتر
 ہویا شکّی، من واسنا کوڑ ہلکائیا۔ کیسے دے اندر نام رہیا نہ رتی، رتن امولک ہیرا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تینوں گاؤندے رسنا جہوا
 دند بتی، پردے اندر سکے نہ کھئے وسائیا۔ دروہی تیری سمجھ آئی نہ راگ چھٹی، چہتردھاری کوٹن بیٹھے سیس جھکائیا۔ کلجگ
 کوڑ گڑیاری ہوئی متی، گرمت دین دُنی گئے بھلائییا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تیرا درس بائے کھئے نہ کھلاپتی، پت پرمیشور تینوں ملن کھئے
 نہ آئییا۔ میں جدھر تکان نو کھنڈ ستّ دیپ جگت شاستراں لگی ہئی، سودا اکھّر تیرا نام وکائیا۔ ساچی کھٹی کیسے نہ کھٹی، کھٹکا
 مٹے نہ کوڑ لوکائیا۔ مہربان محبوب تیرے نام کلمے دی پڑھے کھئے نہ پٹی، نیراکھّر سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ گرہ مندر کایا جوت جگے نہ
 لٹ لٹی، ناد دُھن شبد نہ کھئے شنوائیا۔ میں واسطہ پاواں جوڑ کے ہتھیں، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ کلجگ اتم دین دُنی دی
 واسنا ویکھ اکتھی، ہر گھٹ انتر دھیان لگائیا۔ بھاگ لگا نہ دسے کیسے کایا مٹی، گھر وچ گھر ہوئے نہ کھئے رُشنائیا۔ سرت شبد
 ڈور سب دی گئی کئی، ملے میل نہ دُھر دے ماہیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نارد کہے کوڑی سرشٹی
 دے متھی، متھن کر جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔
 نارد کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو کھیل اکھاں، بن نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ تہاڈا سکھ مُرید رہیا کھئے نہ سکھا، سکلا سنگ نہ کھئے
 نبھائیا۔ امرت ملے نہ کیسے رسا، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ منوا من نہ ہوئے وسا، ممتا کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا مارگ کیسے نہ دسا،
 دین مذہب توں باہر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم صفت صلاح کرے کھئے نہ جسا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 کھانی بانی سارے گائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ میں کھڑ کھڑا کے ہسّا، ہستی تگ تیری بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ
 چار کُنٹ دہ دِشا نسا، زمیں اسمان دو جہان پھول پھولائیا۔ جدھر تکان کلجگ زین اندھیری دسے مسّا، جوتی نوری چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ تن ویس ویکھیا دھوتی تہمت کچھا، ستّ سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چوراسی وچوں بن تیری کِریا بھگت بنے کھئے نہ چھ،
 بھگون تیرے وچ سائیا۔ سب دا کایا ماٹی بھانڈا کچّا، نو ستّ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے پُرکھ اکال میں ویکھے اوتار پیغمبر گرُو پھردے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا

پندھ مُکائیا۔ تیرا راہ تكدے نرگن دھار وچھنے چر دے، جُگ جُگ اپنی آس ودھائیا۔ اسیں کھیل ویکھنے اُس اگتی پر دے، جو پت پرمیشور شہنشاہیا۔ جس بھگتاں صاف کرنے پردے، کلجگ کوڑی کیریا دُرمت میل دھوائیا۔ شبد بھنڈارے بخشنے مہر دے، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نارد مئی، مُنیشدر دیاں جنائیا۔ کلجگ اتم رہیا کھئے نہ گئی، اوگن کوڑ بھری لوکائیا۔ سب دی پُکار رہیا سنی، انسنت کرتا دُھردرگاہیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے رہیا چنی، انگنتاں وچوں اپنی گنت گنایا۔ جنہاں اندر دیوے نام دی دُھنی، دُھن آتمک راگ سُنایا۔ بھاگ لگا کے کایا کُلی، کُل مالک ہویئے سہائیا۔ جیہڑی آتما نام شبد ترازو اُتے تلی، تُلہا بیڑا اور نہ کھئے رکھایا۔ اوہ لوک مات رہے نہ بھلی، ابھل اپنے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن نارد تیرا سُنیا سندیس، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ اتم لیکھا ویکھ دس دسمیش، جو دہ دشا گیا جنائیا۔ جس دا سمجھے کھئے نہ لیکھ، بُدھی پردہ نہ کھئے اُٹھایا۔ اوہ سب دی بدلن والا ریکھ، رکھیاں مُنیاں کرے صفائیا۔ وس کے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ جھگڑا میٹے اولیئے مُلا شیخ، مسائکاں لیکھا دئے مُکائیا۔ کھیل کرے نیتن نیت، نیت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں اتر آتم کھولے بہیت، اُبھو درشتی وچ جنائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اوہ لیکھا جانے آد جُگاد جُگ چوڑی ہمیش، ہمساجن نور الہیا۔ جس نوں صوفیاں کہا درویش، سندیسہ کلمیاں وچ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو اپنی کار، کی کرنی کار کھایا۔ کی سندیسہ دے کے آئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری شبد جنائیا۔ کی بھوکھتاں وچ آئے اُچار، پیشین گوئیاں پیشتر جگت جنائیا۔ نرگن دھار سارے کرو وچار، بنا رسنا توں وچر کے دیو سُنایا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ تیئی اوتار ہووو ہوشیار، اپنی آپ لو انگڑایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا خبردار، بے خبراں خبر دیو جنائیا۔ دس گرو پاؤ سار، کی مہاسار تھی اپنی کھیل کھلایا۔ سارے اکٹھے ہو کے بولو اک جیکار، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ کی سندیسہ دیوے ایکنکار، اک اکلا واحد نور الہیا۔ جس دے ستجگ تریتا دواپر کلجگ

بنے تئیں برخوردار، برخورداری وچ اپنی سیو کھائیا۔ نام شبد کلمے آئے اچار، اکھڑ کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ تِس دا بھیو دسو نال پیار، پرا پستی مدھم بیکھری توں باہر دینا جنائیا۔ کیوں سرِشٹی کائنات آئی ہار، چار ورن اٹھاراں برن رہے کُرائیا۔ کیوں دیناں مذہباں اُددی چہار، ست دھرم وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیوں چیلے گر ہیوئے غدار، مُرید مُرشد بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ بن اکھراں توں اپنی سچ دسو گفتار، گُفت سُنید پڑدا اک کھلائییا۔ کیوں دین دُنی بدلی رفتار، رفتہ رفتہ اپنا بھیو چُکائیا۔ سارے اکو وار کہن للکار، اُچی کوک کوک جنائیا۔ کلجگ آئی اتم وار، انتشکرن بدلیا کوڑ لوکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کرن نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کل کلکی لئے اوتار، نہکلنک امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا لیکھ کھئے کاتب لیکھ سکیا نہ بن لیکھار، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نارد کہے سب دی پاوے سار، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ جگت سُہیلے ساچے سنتاں لئے اُبھار، صوفیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ کارج سدھ کرے جگت وچ ووہار، ووہاری اپنی دیا کھائیا۔ مہربان محبوب آپ زینکار، زراکار اک اکھوائیا۔ ساچے بھگتاں سدا پیچ جائے سوار، سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سِر بتھ دھرے کپور سنگھ براڑ، اقرار پورب توڑ نہھائیا۔

★ ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۷ اٹارسی شہر مدھ پردیش، بھگت سنگھ، ہرِدت سنگھ، جسونت سنگھ، سُرندر سنگھ، جوگندر سنگھ، چمن لال، پٹولا بائی، ٹوپن رام، گرمکھ سنگھ پنڈ کلا ضلع امرتسر، مہا سنگھ جبل پُر، شینگارا سنگھ بڑودا، منگل سنگھ، جوگندر سنگھ، سرُپ سنگھ بھوپال، سنت سنگھ اُجین ★

سو پُرکھ زرنجن کہے میرا کھیل اپارا، اگم آگادھ بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کہے میرا حُکم اپارا، آد جگاد جگ چوگری اپنے وچوں پرگٹائیندا۔ ایکنکار کہے میں کرنی کرتا کرنیہارا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیندا۔ آد زرنجن کہے میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکارا، سچ سوامی انترجامی اک اکھوائیندا۔ ابناشی کرتا کہے میرا لہنا دینا لیکھا دُھر دربارا، درگاہ ساچی اکو رنگ وکھائیندا۔ سِری بھگوان کہے میں رُپ رنگ توں وساں باہرا، نور نورانہ ڈگمگائیندا پاربرہم کہے میں اپنا آپ کراں اُجیارا، زرنجن

اپنی کل دھرائیندا۔ شبدی شبد دھار کر پسارا، اپنا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ وشن برہما شیو دے سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے اُتت کیتا نرگن دھار سُت دُلہا، شبد شبدی دھار پرگٹائیا۔ حُکم حُکم دا دس اصوُلا، اصل اصل وچوں سمجھائیا۔ بنا دھوڑ توں لا کے مستک دھوُلا، بنا چرن توں چرن دتا چُھائیا۔ مالک دس کنت کنتوُلا، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ بن پون توں دے کے جھوُلا، سچ دوار دتا جھُلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھوُ آپ چُکائییا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے شبدی شبد سُت دُلارا، بن جنی لیا پرگٹائیا۔ گرہ دس اگم اپارا، الکھ اگوچر دتی وڈیائیا۔ ست سچ دے سہارا، در اکو اک درسائییا۔ جوتی نور نور چمتکارا، سچ سرُوپ پتا مائییا۔ آد انت کرے پیارا، مہربان محبوب اک ہو آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اک ایکنکار کہے سُت دُلارا کیتا پرگٹ، پرگنا اپنا لیا جنائییا۔ جو اکو اک رہیارت، اک اکو وچ سمائییا۔ اکو گرہ ونج کرا کے ہٹ، اکو وست وست وکھائییا۔ اکو میل پُرکھ سمرتھ، سوامی اپنا جوڑ جڑائییا۔ اپنی دات دی اگتی وتھ، وست اکو اک ورتائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھوُ آپ چُکائییا۔ آد نرنجن کہے ستگر شبد کیتا اُتت، اُم اپنی دیا کھائییا۔ ہڈ ماس ناری نہ کوئی رت، بوند رکت نہ رنگ رنگائییا۔ اکو روپ پرگٹا کے ست، ست ست وچ سمائییا۔ ست سرُوپ دے کے برہم مت و دیا اگم دتی جنائییا۔ سچکھنڈ دوارے جانا وس، دوجا گرہ نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائییا۔ اناشی کرتا کہے ستگر شبد دُلارا اٹھیا، نرگن دھار لے انگرٹائییا۔ پُرکھ اکالا ایکا تھیا، دین دایالا ہویا سہائییا۔ سچ چرنودک پیایا گھٹیا، آد انت دی ترسنا دتی مٹائییا۔ سچکھنڈ دوار سہائی رتیا، رُتری اپنے نال مہکائییا۔ پیار نال کہا میرے دُلا رے پتیا، پتا پوت خوشی بنائییا۔ تیرا لیکھا نال اناشی اچتیا، چیتن اکو گھر جنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم سُنائیا۔ سری بھگوان کہے سُت دُلارا شبدی ننھا پچھ، پچن سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جس دا روپ آد جگادی سچا، ست سچ وچ سمائییا۔ جس دا نور نور وچ رچا، رچنا اور نہ کھئے درسائییا۔ لیکھا دے نہ بھانڈا کچا، گھڑن بھنہار ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ ایکا دھار بنا کے تتا، تتوت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اپنا پیار بخش کے ساچی ستا، ست ست وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پروا بیا۔ پاربرہم کہے ست ڈلارا شبد بنایا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ آپ اپنا دس کے جاپ، اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنا آپ وکھا پرتاپ، وڈ وڈا دے درڑائیا۔ مہربان ہو کے سر رکھے ہاتھ، بن ہتھاں ہتھ ٹکائیا۔ زرگن زرگن دسی گاتھ، اگم کیتی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پروا بیا۔ ستگر شبد شبدی دھار گیا جھک، ست دوارے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہا ست ڈلارے ست، سچ تیری وڈیائیا۔ تُوں اکو پڑھنی ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ دوسر دھار نہ بدلے رُخ، جگت دھار نہ کھئے جنائیا۔ تُوں جنیوں جوتی دھار دی گکھ، تتان والی کھئے نہ مائیا۔ گرہ ہونا نہیں اُلٹا رُکھ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تیرا کھیل کرنا پنج تت کایا وچ منکھ، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ تن وجود ماٹی خاک کھیل کرنا ادبھت، انہو اپنا حُکم چلائییا۔ زرگن دھار رہنا لک، سرگن اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا ست ڈلارے رہنا خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ ست سچ دی تینوں بخشاں اک دستار، دست نال سیس نہ کھئے بندھائیا۔ اس نال سدا رہے میرا پیار، پیار محبت روپ بدلائیا۔ میرے نام شبد دی دُھن رہے گفتار، گفت شنید حُکم سنائیا۔ بنیا رہنا سیوادار، جگ جگ اپنی سیو کھائیا۔ میں پاؤندا رہواں سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہا (تیرے) چرن کول نمسکار، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ میں کیہڑے وسان گھر بار، لوک مات دینا سمجھائیا۔ کون مِتر بناواں یار، سجن کون سنگ رکھائیا۔ کس دا درس کراں دیدار، سٹمکھ ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ابناشی کرتے سندیسہ دتا اپنی دھار، بن رسنا جہوا آپ درڑائیا۔ جس ویلے لکھ چوراسی دتا پسر پسار، انڈج جیرج اُتبھج سینج تیری جھولی پائیا۔ مانس مانو مانکھ لئیں اُبھار، لوک مات دیواں مان وڈیائیا۔ زرگن نور جوت کر اُجیار، آتم برہم سرب درسائیا۔ شبدی ناد تیری دُھنکار، اپنا نام دیاں پرگٹائیا۔ روپ دس جگت سنسار، کھیل کراواں چائیں چائیا۔ لیکھا بنا پیغمبر گر اوتار، اوتر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا ستگر شبد میری دھار ویکھ لے جگت، جگ جیون داتا ہو

کے دیاں درڑائیا۔ تیرے میت بناواں اپنے بھگت، بھگون ہو کے ہوواں سہائیا۔ اوہناں لیکھے لاواں بوند رکت، تن وجود اپنی جھولی پائیا۔ تیرے پیار دی بخش کے شکت، شخصیت دیاں دکھائیا۔ تُوں لیکھا لاؤنا ویکھنا فقط، فقرے اکے وچ درڑائیا۔ اوہ سہاون اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول وچے ودھائیا۔ میں ویکھاں اوہناں پرت، پت پرمیشور ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ستگر شبد کہا کی لیکھا جانیں اُپر عرش، عرشی پریم دے درڑائیا۔ کی پردہ (کھولیں) اُپر فرش، زمیں زماں لیکھے چکائیا۔ پُرکھ اکال کہا جوتی دھار دیواں درس، نرگن نُوں کر رُشناٹیا۔ جنم جنم دی میٹاں حرص، ہوس اگلی دیاں گوائیا۔ مہربان ہو کے کراں ترس، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پر یاد کر لے ستگر شبد، جس ویلے اتم کلجگ سمت شہنشاہی دا ہونا ستواں برس، برسی دھرم دھار منائیا۔ غریب زباناں ونڈاں درد، دردیاں اپنے لیکھے پائیا۔ جگت شرع چھری جنہاں پوہ نہ سکے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیری منظور کراں عرض، آرزو لیکھے وچ رکھائیا۔ اپنا پورا کراں فرض، نرگن دھار ہوواں سہائیا۔ جگت ترسنا ہووے کوئی نہ عرض، غرضیکہ سب دا لہنا دیاں چکائیا۔ نو نو چار دا پچھلا مول چکاواں قرض، مقروض ہو کے ویکھ وکھائیا۔ یودھا سورپیر بن مردانہ مرد، مدد کراں تھاون تھائیا۔ جگت ویکھ اندھیرا گرد، اندھ اگیان دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہا میرے نرنکار، نرور تیری سرنائیا۔ میں بن ہتھیاں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ تیرا کھیل ہووے وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری سیو کرائیا۔ جگ چوگری بیتن آپو اپنی وار، وارٹا اوتار پیغمبر گرو گدیو گائیا۔ تیری صفت دا ہووے اظہار، مہا اگم اتھاپیا۔ تیرا بھگتاں ہووے پیار، پریمی پریم اک اکھوائیا۔ میں تیری چرن دھوڑی لاواں چہار، مستک ٹکا خاک رمائیا۔ سچکھنڈ نواسی بینتی دیواں گزار، گزارش وچ حال سنائیا۔ جس ویلے جگ چوگری پیتے نو نو چار، ستجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ چاروں کٹ ہونا دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سہائتا کرے نہ کھئے پیغمبر گر اوتار، چار جگ دے شاستر بیٹھن مکھ چھپائیا۔ سپس دستار نہ دے کسے سکدار، شاہ پاتشاہ راون مارن دھائیا۔ نام ست ہووے ہاباکار، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ اُس ویلے کریا کریں آپ کرتار، قدرت دے مالک دیا کرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں کریں سنہال، سمبل بہ کے اپنا کھیل کھلاٹیا۔ کوجھیاں کملیاں پاویں سار،

مہاسارتھی بھجنا واہو داہیا۔ سب دی پیج دیویں سوار، جو جن بیٹھن تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار بننا سانجھا یار، یتھارتھ اپنی دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے اوہناں دے سر بٹھیں دستار، جنہاں دا سیس جگدیش اپنے لیکھے لائیا۔ پھیر جنم لینا پئے نہ دوجی وار، چوراسی پھاسی دینی کٹائیا۔ وساؤنا سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی اپنے وچ ملائیا۔ میری آد انت انت آد ستگر شبد کہے سدا سد نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن نرویر تیرا انت نہ پاروار، پاربرسم پت پرمیشور پرم پُرکھ پرماتم تیری بے پرواہیا۔

☆ پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

عزرائیل جبرائیل میکائیل اسرافیل رہے جھک، بن سر سر سجدہ سیس جھکائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے در تے آ کے گئے رُک، رُفہ ویکھ چائیں چائیا۔ نور الہی جلوہ گر تیرے کلمے دی اکو ٹک، جو ٹخم تاثیر دئے بدلائیا۔ اسیں پھر کے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹ، گلی کوچا دھیان لگائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے پئی لُٹ، کلجگ لُٹیرا بنیا تھاوں تھائیا۔ دیناں مذہباں تکی پُٹ، کلمہ کائنات کم کیسے نہ آئیا۔ رُوح بُت ناتا ربیا ٹٹ، اللہبو اناہو جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ محبوب تیری (مُحبت) محض گئی چُھٹ، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تیری دھار تیتھوں گئی رُٹھ، رُسیاں نہ کھئے منائیا۔ بن تن وجود نور الہی ہو کے اٹھ، عالمین اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ چارے کہن نرگن دھار تیرے فرشتے بن اکھراں ہتھ اُٹھائیا۔ نبی رسول سانوں سارے دسدے، پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ مالک خالق کی لیکھے دیئے اک اک دے، اک اکلے واحد تیری بے پرواہیا۔ محمد دے کلمے وچ من کیسے نہ ٹیکدے، اسم اعظم نہ کھئے جنائیا۔ شرع دے جھگڑے ویکھے نت دے، شریعت گھر گھر کرے لڑائیا۔ کائنات تیرے صفتاں والے اکھڑ وکدے، الفیے ہٹاں وچ بھوائیا۔ دروبی اسیں سارے تیرے کول پڈدے، اچی کوک سنائیا۔ جھگڑے ویکھے پتھر اٹ دے، مندر مسیت رہے کُرائیا۔ پینڈے منزل مکے نہ کیسے سوا گٹھ دے، گنڈی کھڑکی بجر کپاٹ نہ کھئے کھلائییا۔ مانس جنم مؤل نہ جتدے، پنج وکار ہوئے ہلکائییا۔ مُلا شیخ مساک ست

سرُوپ مَول نہ دِسدے، اناالحق نعرہ کُھئے نہ لائیا۔ کی کھیل تیرے نُورِ الہی پت دے، پت پرمیشور دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ چارے کہن اسیں ہوئے حاضر، حضرتاں دے حضرت سیس نوائیا۔ تیرا تکیا کلمے دا محمد تاجر، تجربیاں وچ ویکھ وکھائیا۔ بھڑی سانوں نظر آیا سیس تیغ بہادر، وچ رہیا جنائیا۔ جس دا نُور ہویا اُجاگر، گوبند سورا بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے والا بازن، بازی سب دی دئے اُٹائیا۔ میل ملا کے شاہو بھوپ راجن، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ویس وٹا کے دیس ماجھن، مجلس بھگتاں سنگ رکھائیا۔ شبدي شبد مار آوازن، چوڈاں طبق رہیا بلائیا۔ دُھن شبد دیوے نادن، ناد انادی آپ جنائیا۔ جھگڑا مٹے مُلا شیخ قاضن، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سب دا لیکھا آیا واچن، بن اکھراں حرف حرُوف پھول پھولائیا۔ جس نوں تکن پرتھی آکشن، گگن گگنتر دھیان لگائیا۔ سو لیکھا جانے ہر گھٹ رکھ واسن، واسطہ اپنے نال پرگٹائیا۔ اُس نے بیو کھولنا باطن، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ پروردگار اسیں حاضر ہوئے پہلی آسُو راتن، رُٹری تیرے نال مہکائیا۔ جگت شرع توڑیا ناتن، ناتوان ناتے دتے گوائیا۔ تیرا جلوہ تگ پرکاشن، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا حُجرہ سچ محبوب اگم محرابن، مینار اگم اتھاپیا۔ جتھے جھگڑا نہیں دو دوآبن، آب حیات ملے چائیں چائیا۔ لیکھا رہے نہ مکہ کعبن، کعبیاں پرے درڑائیا۔ زرگن دھار زرگن زرگن روپ ارادھن، رسنا جہوا نہ کُھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جبرائیل کہے عزرائیل اُٹھ میرے اُستاد، اُستت ساچی دے جنائیا۔ اسرافیل تیرے آوے بعد، باغبان ازاں نال جنائیا۔ میکائیل وجائے ناد دُھن اگم شنوائیا۔ چوڈاں طبقاں دسے فریاد، سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ نُوری اللہ اوہ تگ محمد نال عیسیٰ کہے گاڈ، گائیڈ نظر کُھئے نہ آئیا۔ تیرے شبد دی اگمی اکو راڈ، زرگن نُور دو جہان رہی ڈرائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک نُورِ الہی واحد، وعہدے سب دے پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں سُنی اک فریاد، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ تیرے کلمے دا کرے کُھئے نہ واعظ، آواز حق نہ کُھئے سُنائیا۔ مُلا شیخ کُھلے کسے نہ راز، رازق رزق رحیم تیرا نُور نظر کسے نہ آئیا۔ اُٹھ کے تگ کم نہ آئی پنج وقت نماز، پنچاں کرے نہ کُھئے صفائیا۔ تیرے نُور دا کسے نہ کُھئے آغاز، اکل کل دھاری کی تیری بے پرواہیا۔ سوئی سُرَت سکے مَول نہ جاگ، جاگرت جوت نہ کُھئے رُشنائیا۔ پیغمبر دے سکے نہ کُھئے

جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس نوائیا۔ سجدیاں وچ کر کر تھکے آداب، نو نو لاگن پائیا۔ پروردگار سانوں دس اوہ اگمی کتاب، جیہڑی کتب خانیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس وچوں اکو تیرے نام دا ہووے لایہ، لے لباب اور نہ کھئے جنائیا۔ وعدہ پورا کر دے جو نانک نال وعدہ کیتا وچ بغداد، بغلگیر بے نظیر اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ویکھ وکھائیا۔ چارے فرشتے کہن اسیں لیکھا دسیئے کی، کہن کچھ نہ پائیا۔ جگت ناتا تٹا پتر دھی، پتا پتر نہ سنگ نیہائیا۔ گرو چیل جھگڑا پیا ساڈھے تن ہتھ سی، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ امرت جام سکے نہ پی، پیا پریم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ لیکھا ویکھ پیس اکیسا ویہ، ویہویں صدی اکھ گھلائی۔ کی عیسیٰ کہہ کے گیا جی، جینوندیاں دتی دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، درگاہ ساچی پردہ آپ اٹھائیا۔ چار فرشتے کہن ساڈی حق سلام، سیس جگدیش جھکائیا۔ اک اک دا لیکھا دیئے تمام، طمع کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ پروردگار ملا شیخ مساک سعید کرن حرام، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا سب نوں کیتا غلام، غربت اندروں باہر نہ کھئے کدھائیا۔ ساچا دے نہ کایا کعبہ حق مکان، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کی انکڑیاں وچ لائیے میزان، بند سے بندسیاں نال ملائیا۔ اُمت نبی رسول ہوئی بے ایمان، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ من شرع ہوئی شیطان، شریعت نال لڑائیا۔ طوبیٰ طوبیٰ ہتھ لائیے کان، کائنات دے مالک سیس جھکائیا۔ اسیں بالک تیرے نادان، ٹوں وڈا وڈا وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار کہے وکھاؤ لیکھا دھر، دھر دیاں درڑائیا۔ کپڑا ناد کپڑی سر، کون تال آئے و جائیا۔ کپڑا چیل کپڑا گر، گردیو کون اکھوائیا۔ کس گرہ جانا مڑ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کس شوہ دریائے جانا رڑھ، وہن جگت والا وبائیا۔ کپڑی کنتوں آئے مڑ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ جبرائیل کہے میں دساں حق نشانی، حضرتاں دے حضرت دیاں جنائیا۔ میں تھے شرع والے ایرانی، عبرت وچ میری دہائیا۔ میں تھے تیرے کلمے والے بانی، محمد احمد کھوج کھوجائیا۔ میں سُنیا کلمہ کلامی، اکھراں والی وڈ وڈیائیا۔ شرع دا بنیا جان جانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم سب دی دسی جوہ بیگانی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سُن کے تیرا اگم پیغامی، پیغمبراں دتا درڑائیا۔

اُٹھو ویکھو کھیل شہنشاہ سلطان، کی اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر دی تکو نشانی، نۆر نۆرانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ درڑائیا۔ چارے فرشتے کہن ساڈے کول لیکھا تیرا اک محبوب، مُحبت وچ جنائیا۔ جدھر ویکھیا تکی دویتی دُوج، دُتیا بھاؤ نہ کھئے چُکائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کھئے حق مقصود، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ نظر نہ آئے عرش عرُوج، عالیشان تیری کرے نہ کھئے شنوائیا۔ سارے بجھے مذہباں دی حدود، حد پار نہ کھئے وکھائیا۔ میں سچ دساں میں جدھر تکاں توں نۆر الاهی موجود، موجودہ ہو کے اپنا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ پروردگار کہے میرا حُکم یک یقینی، یقیناً دیاں درڑائیا۔ میرا سجدہ اک آمینی، عالمین سیس نوائیا۔ میں کھیل ویکھاں عرش فرش زمینی، زمیں جہاں کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی بدل دینی تنظیی، تہذیب دُھر دی اک درڑائیا۔ میرا لیکھا آد جُگاد جُگ چوکرئی قدیمی، فُدرت دا مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا رہن نہ دینا نر مدینی، مُدعا آتم برہم سب نوں دیاں جنائیا۔ میں پردہ لایواں بھيو گھلاواں عالمینی، علم عالم علما کران پڑھائیا۔ جگت شرع رہن نہ دیواں تقسیمی، ونڈن ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ فرشتے کہن خود خدا محمد توں لے پُچھ، اپنا حُکم سنائیا۔ اُمت کول کی کُچھ، کی وست رہی وکھائیا۔ جس کارن لب کٹائی مُچھ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں کیوں بیٹھا ہو کے چُپ، چُپ چیتا ڈیرہ لایا۔ اوہ تگ اوہ تگ ایٹھے اوٹھے اندھیرا گھپ، تیرا نۆر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ پُچھیں اوہ ویکھ تیرا گوبند دُلارا دُولھا سُت، نرگن نۆر جوت جوت رُشنائیا۔ جو سب کُچھ سب دا رہیا لُٹ، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جڑ رہیا پُٹ، پٹنے والا اپنا ویس وٹائیا۔ جس دے کول لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے اک مُٹھ، مُٹھی اپنی وچ ٹکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جھگڑا میٹے ورن گوت، نیچاں اوچاں اکو رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے دین مذہب ورن گوت، گوتم دا لیکھا جھولی پائیا۔ گرُمکھ اندروں کھول کے انتر نرنتر سوت، سوئی سرتی لے اُٹھائیا۔ شبد شبد لگائے چوٹ، چوٹی چڑھے کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا جان نہ سکن کوٹن کوٹی کوٹ، کوٹ کوٹاں بھيو کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویس وٹائے ایک اکو بہت، بہتا بھيو اپنا آپ

جنائیا۔ جہنے جھگڑا میٹنا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق کرے صفائیا۔ دو جہان مرد مردان، نام ندھانا اک سنائے سلوک، تون میرا میں تیرا راگ الایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در بیٹھے سیس نوائیا۔ چارے کہن اٹھ محمد کریئے صلاح، صفا ویکھ جگت لوکائیا۔ بیڑا دا کھیڑا بنے ملاح، کون کندھ ٹکائیا۔ چارے یار ویکھ گواہ، شہادت کی بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں اتم گیا آ، آہ بھر کے دیئے سنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ویکھ تھان، مکہ کعبہ مدینہ مدعا پھول پھولائیا۔ کیسے گرہ نہ ہووے واہ واہ، باباکار کرے لوکائیا۔ جھگڑا پیا تھل اسگاہ، جنگل جوہ اُجاڑ روون مارن دھائیا۔ پیار رہیا نہ پتر ماں، پتا پوت نہ سنگ رکھائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنے کان، بڈھی کاگ وانگ کُرائیا۔ جے سچ پُچھیں کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گان، دھرم دا پوت نظر کھئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار کیسے نہ پکڑے بانہ، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچ سندیسہ ایکنکارا رہیا سنا، اک اِکلا ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلائییا۔ چارے کہن ساڈی طوبی، طوبی طوبی وچ دُہائیا۔ صدی چوڈھویں رس سب نے بھوگا، بھوگی بھسمڑ روپ نہ کھئے بنائیا۔ دین دُنی دا ویکھیا ابھیاں یوگا، جگتی جگت نہ کھئے درڑائیا۔ ہوئے ودھیا گھر گھر روگا، ہنکتا گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ نہ کوئی میٹے ہرکھ سوگا، چنتا چکھا رہی جلائییا۔ پھری دُبائی لوک چوڈاں، چوڈاں طبق روون مارن دھائیا۔ بھڑی کیسے پیغمبر دا رہنا نہیں کوئی عہدا، وحدے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چارے کہن کچھ لیکھ دسے پرہہ آسُو، اصل اپنا دھیان لگائیا۔ کی اوٹ رکھائی مسیح یسُوہ، یدپ اپنا راہ تکائیا۔ موسیٰ کیہڑی دھار نسُو، جس دی نسل نظر کیسے نہ آئیا۔ گوہند کیہڑا تیر نشانہ کسُو، قسم کھا کے پئے دُہائیا۔ کرشن کیہڑی دھار جڑ پٹُو، رام اپنا تیر نشان لگائیا۔ وید ویاسا جو لیکھا لیکھا بن کے لکھُو، اک لکھ اٹھاراں ہزار سلوک پُران اٹھاراں لکھائیا۔ باون کیہڑی دھار اپنی کار ٹپُو، وعدہ بل دا پور کرائیا۔ سپتس رکھ کیہڑی کھیل رچُو، رچنا پرہہ دئے جنائیا۔ شنکر چارے کُنٹ ویکھ ہسُو، جٹا جوٹ اکھ کھلائییا۔ برہما خوشیاں دے وچ ٹپُو، برہم لیکھا پورا کرے گوسائیا۔ وشن بہنڈارا کس دی جھولی گھنُو، وست اک ورتائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ایکنکار پروردگار سانجھا یار کیہڑا حکم سندیسہ دسُو، دہ

دشا آپ جنائیا۔ امرت جھرنا کیہڑی دھاروں رسو، رستہ دے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ آسو کہے سُنو پیر پیغمبر سنگ فرشتے چار، یار یارانہ دُھر دا دیاں درڑائیا۔ جو نرگن نرویر روپ نرنکار، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو نت نوت کھیل کرے وچ سنسار، نرکار ساکار اپنا روپ بدلایا۔ جس دا نام کلمہ سارے گئے اچار، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ چرن دھوڑی منگدے گئے چہار، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا کلجگ اتم سب دی پاوے سار، مہاسارتھی اپنا ویس وٹایا۔ جو منزل بمنزل لیکھا جانے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جوت کر اجیار، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ کرے رُشنائیا۔ پارہم پت پرمیشور سب دی پاوے سار، بھیمو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ آسو پَسو کہے میں دساں پرہو دی اُستت، جو نندیا وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں گاؤندے چار جگ دے پُستک، اکھراں نال اکھڑ وڈیائیا۔ اوہ اکو صاحب سلطانا دو جہاناں بنے مُرشد، مُرید لکھ چوراسی لئی بنائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے نالوں لے کے فُرست، وِہلا ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ اوہدے اکو نام کلمے دی ہووے اُفت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دین دُنی اندر رہن نہ دیوے غفلت، گُفت سُنید اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک پردہ آپ چکائیا۔ آسو کہے فرشتے چار مُریدو، مُدّت دے وچھڑیو ویکھو نین اٹھائیا۔ نرگن نور کرو دیدو، دیدا دانستہ نظری آئیا۔ جس نوں کہندے مہربان محبان بیدو، بی خیریا اللہ الہ نور الایہیا۔ اوہ غفلت سب دی کھولے نیندو، آس رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ چار فرشتے کہن مُززلہ جل ازلی اعلیٰ نزو مہزے ذقا نوری اللہ، اللہ بے پرواہیا۔ کونے کرد، عرشاں زبد، زمینے جگد بہشتے اود، دوزخے جند، ظاہر ظہور نور نورانہ نظری آئیا۔ قُطبے کلی، رحمتے زلیہ، شاعرے ازین، دائرے وسیع، محمدے رویہ، اہمدے تیبہ، طیب طبی طبیعت دا اکو اک اکھوائیا۔ جس دا وعدہ وضع، کھنے نفی، دفنہ رویہ، آد انت سری بھگونت اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچوں پرگٹایا۔ آسو کہے فرشتو کس دی کرو تشریح،

تشبیہ نال جنائیا۔ کی صفت کرے زیں، زبان نال وڈیائیا۔ سچ دسو کپڑی دھار وہنی نبی نوح، ہوبہو بیہو دیو کھلایا۔ تہادی کپڑی ہونی جوہ، کون دوارے سوہا پائیا۔ سچ دسو امت نبیاں دی کس دا پاک ہویا رُوح، پت پت پندت کون اکھوایا۔ کس بدھ صدی چوڈھویں اتم ہونا شروع، شرع دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ کس بدھ ونجھ مہانا بیڑا رڑھو، نیا نوکا پار نہ کھئے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر ہر اک جنائیا۔ اسو کہے میں آیا لوک ماتی، ماتر بھومی دیاں درڑائیا۔ میری سہنجی ہووے راتی، رڑی پرہ دے نال مہکایا۔ جس نے جھگڑا میٹنا کاغذاتی، کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔ اوہدا کھیل ہونا اتفاقہ، اتفاقا اپنا حکم ورتایا۔ شب گھوڑے اسو چڑھ راگی، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ لکھ چوراسی جام پیائے بن کے ساقی، سچ صراحی نام ہتھ اٹھایا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نرگن دھار مار کے جھاکی، جوتی جوت کرے رُشنایا۔ دھن سنا کے شب انادی، انحد اپنا راگ سمجھایا۔ بیہو کھلا کے محبوب محرابی، منزل اپنی حق وکھایا۔ جتھے جوت جگے احبابی، متر پیارا اکو نظری آیا۔ نانک دا لیکھا پورا کرے بغدادی، میلا میلے سہج سبھایا۔ جتھے سوال نہ کھئے جوابی، جواب طلبی وچ سارے بیٹھن سیس نوایا۔ پیار محبت عشق رہے نہ حقیقی نہ مجازی، دوہاں دی منزل پندھ مکایا۔ عبادت والی دے نہ کھئے آبادی، کلمہ کلام نہ کھئے سنایا۔ نہ کھئے جہوا نہ کھئے راگی، رسنا راگ نہ کھئے الاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا جتھے اکو نور جوت سوانگی، ست سروپ اکو نظری آیا۔ اوتھے نہ کوئی روزہ نہ کوئی بانگی، کلمہ نام نہ کھئے پڑھایا۔ سب دی اکو جوت اکو دھار اکو منزل سانجھی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اوسے منزل دے پاندھی، جس دی پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے کھانی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک ویکھ وکھایا۔ اسو کہے میں سب دا کھیل ویکھنا اکٹھا، اکو رنگ سہایا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا دین دنی دی اُلٹی گیڑنی لٹھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ بنا ستگر شب تون دُلارا بنے کھئے نہ پٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ نرگن دھار کھیل ہونا یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حکم ورتایا۔ جس دے حکم اندر برہمنڈ کھنڈ بدھا، پُری لوہ بیٹھے سیس نوایا۔ جیہڑا نام چگر دھرم دھار دی گدا، سُدرشن اکو اک بھوایا۔ اُس نے صدی چوڈھویں سب نوں دینی سزا، سزایافتہ ہونے لوکایا۔ کوڑ کرپا دا

چکھاؤنا سب نون مزہ، جو مذاق پر بہ دا رہے اڈائیا۔ گھر گھر سر تے کوکدی قضا، کلجگ قزاق بنیا تھاؤں تھائیا۔ جو پنڈت پاندھے ملا شیخ مساک گرتھی پنتھی گر اوتار پیغمبران نال کردے دعا، جوٹھ جھوٹھ نال وڈیائیا۔ اوہناں نون دھرم رائے دے دوارے ملنی جگہ، چترگپت لیکھا دئے وکھائیا۔ جو مانس روپ بن گئے کگا، کوڑی کریا مکھ لگائیا۔ اوہناں چوراسی بھوگنی سدا، پھاسی جم نہ کھئے کٹائیا۔ جنہاں ستگر نام توں بنا جگت وکار والی پیتی مدھا، مدھر دھن سنن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں انت نبی رسول نال سب نون ملنا سدا، صدقے واری سب توں گھول گھائیا۔ اُف طوبی یائے کرنی سب نے ربا، ربی حکم نہ کھئے اٹائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پھرے بھجا، بھجن بندگی پھولے تھاؤں تھائیا۔ او صوفی سنت فقیرو پر بہ دی مل کے سارے لگاؤ سبھا، سبھاپتی اکو پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس دا کھیل اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھابیا۔ آتم پر ماتم دا دیوے مزہ، ملنی ہر جگدیش اپنے نال وکھائیا۔ اکو منزل اکو پوڑی اکو دیوے پدا، گرہ اکو گھر ٹکائیا۔ سنت شہیلے گرو چیلے آد جگاد جگا جگنت اپنی بنائے جدّا، جد اپنی آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچ ور، سچ سوامی انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ آسو کہے میں آساوند، اپنی آس دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکالے میرے خاوند، خصم خصمانے سیس نوائیا۔ میں چاہندا ہن نشان میٹ تارا چند، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ پیغمبران خوشی کر دے بند بند بند، بندگی سب دے بدلائیا۔ جو لیکھا لیکھا گوہند بہ کے پری اند، اند اند وچوں دے سمجھائیا۔ جو کرشن نے گائے چھند، ارجن عرض وچ سمجھائیا۔ جو رام نے سیتا نال مکایا پنڈھ، پاندھی ہو کے پردہ دیاں اٹھائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ہویا اندھیرا اندھ، یرگن نور نہ کھئے چمکائیا۔ شرع شرع دا کرنا جنگ، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ سب دی ست دھرم دی کھل جانی گنڈھ، پلو سچ نہ کھئے بندھائیا۔ جھگڑا پینا جیرج اند، اُتبھج سیتج رووے مارے دھائیا۔ اُس ویلے صدی چوڈھویں بینڈا جانا لنگھ، پاندھی بن کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال درڑائیا۔ آسو کہے محمد نے بنا کہے توں کیتی تقریر، تحریر وچ نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں میرا انت ایتھے ہونا اخیر، آخر دیاں سنائیا۔ مالک دے نہ کھئے شہنشاہ وزیر، پاتشاہ سر تاج نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی اندروں بدل جانی ضمیر، طبع سچ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ جھوٹھ دا رل جانا

خمیر، خالص خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ اُس ویلے پروردگار سانجھے یار کرنی اپنی اک تدبیر، طریقہ اک اپنائیا۔ ساچا کلمہ پکڑ اگئی شمشیر، کھنڈا کھڑک کھڑک اٹھائیا۔ جو سب نوں کر دیوے دلگیر، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ مالک رہے نہ کھئے جاگیر، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ شرع دا توڑے انت زنجیر، کندی کڑی نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ اَسُو کہے محمد نے لایا اکو نعرہ، انگلاں کٹاں وچ پائیا۔ میرا محبوب ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں کرے مظاہرہ، مُشکل سب نوں اک درزائیا۔ اپنے اپنے دین مذہب دا تگُو دائرہ، حد حدوڈ دئے دکھائیا۔ پھیر چوراسی وچوں مانو ذاتی ویکھو کپھڑا دے غیرا، جس وچ میرا نور نظر کھئے نہ آئییا۔ کپھڑا مذہب چنگا کپھڑا بھڑا، سارے دیو سمجھائیا۔ جے سارے چنگے اکو رنگ رنگے، پھیر دین مذہب دا گر اوتار پیغمبرو سارے چھڈ دیو کپھڑا، مانس مانو مانس وند نہ کھئے وندائیا۔ سارے آ جاؤ پُرکھ اکال دے حُکمی اندر دائرہ، دامنگیر اک اکھوائیا۔ ساچے نام دی لُو لہرا، کلمہ اکو اک درزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائییا۔ اَسُو کہے او تگُو اپنا آفتاب، بن نیناں نین اٹھائیا۔ او ویکھو حقیقی اک محراب، محبوب نور الابیا۔ او تگُو کی تہاتھوں منگے جواب، جواب طلبی کی رکھائیا۔ اپنی طبیعت بدلو مزاج طبع پچھلی رہے نہ رائیا۔ بنا اکھراں توں پڑھو کتاب، جس وچ الفیے وند نہ کھئے وندائیا۔ اکو ویلا سارے جاؤ جاگ، جاگرت جوت جوت رُسنائیا۔ پچھلا لیکھا دیو تیاگ، تیاگ پتر پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ ہر پردے اندر پُرکھ اکال دا دیو ویراگ، ویری دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ پر سارے کہن پرہو ساڈے بھوکھت کہن صدی چوڈھویں سب دا گل ہونا چراغ، گلشن کائنات مہک نہ کھئے مہکائیا۔ ایسے کارن سارے ہونے لاجواب، در تیرے سیس نوائیا۔ سب دا پورا کر دے بھوکھتاں والا خواب، خالص اپنا حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ اَسُو کہے میں محمد نوں اپنی حمد ویکھیا پڑھدا، پڑھ پڑھ اپنے وچ رکھائیا۔ پھیر لیکھا ویکھیا چڑھدا، چڑھدی دشا اکھ اٹھائیا۔ کلمہ کلمے نال لڑدا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ پیغمبر پیر کھئے نہ دھردا، دھرنی دھرت رہی گر لائیا۔ جیو جہان ویکھیا سڑدا، اگنی تہ نہ کھئے بوجھائیا۔ کی حال ہونا آگے مکے مدینے گھر دا، موسیٰ حُکم رہیا سمجھائیا۔ اپنا لیکھا آگے دھردا، ویہویں صدی

پھول پھولائیا۔ کی گوہند کھیل کردا، کرنی دا کرتا کار بھگتائیا۔ عیسیٰ کہے چاروں کُنٹ جھگڑا جانا ودھدا، وعدہ پورا کرے خلق خدائیا۔ سب نوں لیکھا دینا پینا گو بدھ دا، بدی دا جھگڑا ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی کدے اصول نہیں بدلایا نوری رب دا، ربے عالمین عالماں رہیا جنائیا۔ جس دا دپیک اِکو جگدا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ لیکھا جانے کلجگ کل دا، کلکاتی پھول پھولائیا۔ جو پیاسا بنیا لہو مجھ رت دا، مانس مانو رہیا کھائیا۔ گھر گھر جھگڑا پا کے من مت دا، گرمت دتی بھلائییا۔ ناتا توڑ پرمیشور پت دا، کوڑے پتے اُتے سارے دتے بھائیا۔ میل رہن نہیں دتا کیسے دا نیج نیتر لوچن نین اکھ دا، سارے اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ درشن کرے کھئے نہ پُرکھ سمرتھ دا، سَمکھ سَتگر نظر کیسے نہ آئییا۔ سائیں بنے کھئے نہ کیسے پت دا، پت پرمیشور ملن کھئے نہ پائییا۔ سادھ سنت لیکھا رہیا نہ دھیچ جت دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ سرب ہلکائییا۔ پتا پت پیاسا بن گیا اک دوجے دی رت دا، کلجگ اپنی کھیل کھلائییا۔ پرہو دا بھیو کوئی نہ جانے مت گت دا، پردیاں وچوں پردہ نہ کھئے اُٹھائییا۔ ویکھو کلجگ کوڑ گڑیارا رتھ بھجدا، بھجے واہو داہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا دین دنی جگ دا، جگ جیون داتا اپنی کار کھائییا۔ اُس نے جھگڑا میٹنا گوتم دی دھار احلیا والی بھگ دا، بھگون اپنی کار بھگتائیا۔ کیسے دا لیکھا رہنا نہیں اڈا اڈ دا، وکھری کار نہ کھئے کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ اَسو کہے سچ دا میلا ہر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جس دا آد انت دا اِکو جاپ، جگ جیون داتا بھگتاں کرے آپ پڑھائییا۔ میٹ کے تینو تاپ، ترے گن اتیتا ہویئے سہائییا۔ انتر زرتتر کرے پاک، پت پت پت آپ بنائییا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن ساجن اک اکھوائیا۔ کایا مندر کھول کے تاک، پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائییا۔ شب سنا کے اگئی ناد، نادى دھن دئے درڑائییا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائییا۔ جن بھگتاں پورن کر کے آس، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائییا۔ لہنا پورا کرے سواس سواس، ساہ ساہ اپنے وچ سہائییا۔ جھگڑا مُکا دے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر پنڈھ چُکائییا۔ سچکھنڈ دوار کرائے نواس، درگاہ اِکو اک سہائییا۔ جتھ سے پُرکھ اِبناش، سری بھگوان سوہیا پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ رنگائییا۔ اَسو کہے میں مات وچ آیا، آیا کلجگ دھار۔ پُرکھ اکال دیا کمایا، کِریا کیتی اپر اپار۔ بھیو ابھیدا اک کھلایا،

پڑدا لاپیا سچی سرکار۔ سچ دوارا اک سُہایا، جوت جگے اکم اپار۔ نؤر نؤرانہ ڈگمگایا، جوتی جاتا ایکنکار۔ سچ سینگھاسن اک
 سُہایا، سو بہاؤنت کنت بہتار۔ گرمکھ میلا میل ملایا، وچھوڑا کئے جگت سنسار۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ آسؤ کہے چار فرشتے ہو جاؤ پٹھے، پٹھی کلا ورتائیا۔ پروردگار تہاڈا تٹھے، دین
 دیال ہوئے سہائیا۔ تسان مزے بتھیرے لٹے، چار کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ ہُن ویکھیو محمد دا کلمہ کلمے نال جٹے، آگے ہو نہ کھئے
 چھڈائیا۔ چند ستارا اسمانی نشان تے، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ شبدي ستگر سب نؤں لٹے، لٹیرا بنے تهاؤں تھائیا۔ کلجگ کوڑی
 جڑ پٹے، پٹنے والا نال ملایا۔ ستجگ ساچی پوہ پھٹے، چار کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ بھاگ لگے کایا تے، بُخانیاں کرے صفائیا۔ سچ
 سہنجی ہووے رُتے، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ کرے کھیل اناشی اچتے، چیتن سب نؤں دئے کرائیا۔ کوڑ کُریارے پینڈے جان مکے،
 مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ پانی رہنا نہیں کیسے دے حُتے، حُکم حاکم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھے
 لاؤنے رواداس دے کھادھ ٹکڑے رُکھے، رمبی آر دئے گواہیا۔ آسؤ کہے میری دھار کھی، سچ دیاں جنائیا۔ مینوں دسدی چیمار
 دی آر رمبی، تیکھی دھار رہی بدلائیا۔ ہُن سب دی اوڈھ لنگھی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ اکو شبد ستگر گوبند دھار اٹھے
 بھجنگی، بنا بھجان توں سب دا بل دئے گوائیا۔ تُرکان نال لڑاؤنے فرنگی، فیصلہ حق سُنائیا۔ رُسا چینا پٹھ ہوئے ننگی،
 گوبند لیکھا پہلاں گیا لکھائیا۔ نانک نے بغداد وچ منگ اکلّی منگی، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے تیری آم
 ہووے نہ کدے دو رنگی، بن تیرے دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیری جوت اکالی دین دیالن سب توں چنگی، نؤر نؤرانی سوہیا
 پائیا۔ ایسے دی دھار ایسے نال کر لے انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا نانک جس ویلے صدی چوڈھویں اتم لنگھی، محمد
 دا لیکھا جھولی پائیا۔ اک ویراں سب نؤں ضرور آونی تنگی، تنگدست ہووے لوکائیا۔ شاہ سلطاناں سؤنا ملے نہ آتے منجی،
 سینگھاسن آسن نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرنا جیہڑا گوبند کیتا سرسے کنڈھی، کنڈیاں دی سیج ماچھوواڑے سہائیا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن دی اکو کرنی ڈنڈی، ڈنڈاوت اک درسائیا۔ کوڑ کُریار دی کریا دا رہن دینا نہیں کھئے پاکھنڈی، جھوٹھا ونج نہ کھئے
 وکھائیا۔ سادھاں سنتاں دی من واسنا دی لگے کھئے نہ منڈی، منڈلاں منڈپاں وچ اکو ستگر شبدي شبد نظری آئیا۔ جن بھگتاں

سنتاں گرسکھاں صوفیاں آتما ہوتے مؤل نہ رنڈی، کنت کنتوبل ہرِ خاوند آپ پرناٹیا۔ کلجگ دی آیو ہون نہیں دینی لمبی، گوبند
 نیہاں ہیٹھ پچے دبا کے جڑ گیا اکھڑاٹیا۔ تیغ بہادر نوں دھار تلوار لگی چنگی، چارے کُٹ اُمت دی جڑ گیا اکھڑاٹیا۔ ارجن نے تتی
 ریت اُتے خوشی مانی کر کے ٹھنڈی، ٹھنڈ گُرمکھاں اندر پائیا۔ اُنگل نال اشارہ کیتا محمد تیری انت نشانی لندی، لمی چوڑی نہ کھئے
 وکھائیا۔ سیس واہوے کھئے نہ کنگھی، سوانی سُر ت نہ کھئے جنائیا۔ سب نے بھجنا پیریں ننکی، کپڑا تن نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دے
 اندروں واسنا نکلی گندی، کوڑی کیریا نال ہلکائیا۔ اوہناں دے پچھے شبدی دھار پھرنی اگئی چنڈی، چنڈکا اپنا روپ بدلاٹیا۔
 رہن دیوے نہ کھئے گھمنڈی، گڑھ توڑے ہنکار تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ سچ آپ سمجھائیا۔ آسُو کہے میں حُکم دساں دُھر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو ستگر کدے نہ ہندا مُردا، مُریدو
 مُرشد مرن وچ کدے نہ آٹیا۔ اوہ شوہ دریائے کدے نہ رڑھدا، جُگ جُگ رڑھدیاں لئے تراٹیا۔ جگت واسنا وچ کدے نہ جڑدا،
 سُر تی شبد نال ملاٹیا۔ اوہ بھیو کھلائے مالک دُھر دا، درگاہ ساچی سچ جنائیا۔ گرہ وکھائے ہور ہور دا، اور اورا آپ جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ آسُو کہے میں رکھی آس اولی، اول
 دیاں جنائیا۔ میں ویکھاں جوت اکالی، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ جس دی سارے دیندے آئے بلی، بلدھاری سیس نواٹیا۔
 محمد یاد کر لے کی وعدہ کیتا نال علی، عالی جاہ کی دتا درڑاٹیا۔ ٹھاڈی اُمت اتم جانی چھلی، چھلیا بنے پے پرواہیا۔ سب دی دھار
 جانی ہلی، صدق صبوری ہتھ کیسے نہ آٹیا۔ جاؤ چوڈاں طبقات ہوکا دینا گلیو گلی، پلُو گل وچ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ آسُو کہے میں مات آیا بھجا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ میں چار کُٹ
 ویکھاں جگ، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے پھول پھولاٹیا۔ جدھر تکیا مایا ممتا لب، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرم دی دھار
 پیندے مدھا، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ میں سب نوں دین آیا سدا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ نارد و جاؤندا پھرے ڈگا، ڈورُو
 ڈنک رہیا کھڑکائیا۔ جنہاں نے کھادھا کٹا وچھا ڈھگا، سب نوں ہونی انت جُداٹیا۔ جنہاں نے مایا ممتا دا کیتا لب، موہ ہنکار وچ
 ہلکائیا۔ اوہناں دی صفحہ میٹھی سبھا، ملیچھ رہن کھئے نہ پائیا۔ حُکم دیوے شبدی دھار سورا سربگا، شاہ پاتشاہ سچا

شہنشاہیا۔ بنا بھگتاں توں جُگ جُگ لوک مات ودھ کیسے نہ آگا، جگت جُگت نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملایا۔ آسُو کہے مینوں حُکم آیا پھیر، شبدي شبد دتا جنایا۔ اٹھ ویکھ دھر
 دا بر کپہر، گہر گمبھیر نُور الاہیا۔ جس دے حُکم وچ ہووے کھئے نہ دیر، دُور دُراڈا اکو حُکم جنایا۔ جس نے کوڑی کیریا کرنی
 ڈھیر، ڈھیہہ ڈھیہہ خاک ملایا۔ دھرنی دھرت کھلا کرنا ویہڑ، چاروں کُنٹ ہوئے سہایا۔ اُمت اُمت دینی بیہڑ، جھگڑا کرے نُور
 الاہیا۔ پھیر قابرہ توں پرے چھیڑنی چھیڑ، لیکھا موسیٰ والا پُور کرائیا۔ بہرم بھلیکھا رہے نہ زبر زبر، جابر اپنی کار بھگتایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نر ہر اکو اک درڑایا۔ آسُو کہے میرا
 ہور بھگتو اک وعدہ، واہ واہ دیاں جنایا۔ بھگت بھگوان دا ویس سدا علیحدہ، اللہ نُور نُور رُشنایا۔ جو جُگ جُگ ساچے
 سنتاں لئے جائزا، جائز اپنی کار بھگتایا۔ انتر نرنتر نام دا دے کے لہظہ، لہر اپنی اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی سچ کرنی کار کھایا۔ آسُو کہے مینوں تین آسُو رہیا اڈیک، اپنی اکھ اٹھایا۔ سمت ویہہ سو
 چوڈاں دی ویکھ طریق، نبج اپنی اکھ کھلایا۔ جس وچ لیکھا لیکھیا سمت شہنشاہی ست بابوڑ پھنچنا ٹھیک، اٹھل بھل کدے نہ
 جائیا۔ جتھے غریب یانیاں بخشنی پریت، پریم اپنا رنگ چڑھایا۔ سب دے اندر وڑنا چیت، چت ٹھگوری دینی کڈھایا۔ ناتا توڑ
 کے مندر مسیت، کایا کعبہ دینا وکھایا۔ اک سنا آگئی گیت، ناد دھن دینا جنایا۔ جنم مرن دی پچھلی میٹ کے لیک، لائن
 اگلی دینی چڑھایا۔ جتھے ستگر شبد کرے تصدیق، شہادت پریم والی بھگتایا۔ ساجن بنے دھر دا میت، مِت پیرا اک ہو جائیا۔
 ممتا والی رہن نہ دیوے نیت، کوڑی کیریا باہر کڈھایا۔ درشن دے کے کرے ٹھانڈے سیت، اگنی تت بھجھایا۔ سندشا دیوے جن
 بھگتو جیونڈیاں ستگر چرن وچ مانس جنم جاؤ جیت، مرن دے پچھوں لوڑ رہے نہ رایا۔ جس دی پیغمبر کر کے گئے تبلیغ،
 صفت صلاحی ڈھولے گایا۔ اوہ تھادی آسا منسا پوری کرے اُمید، مُحبت موہ اپنے وچ رکھایا۔ تھانوں اوتھے کھیل وکھاواں اک
 عجیب، عجب رنگ رنگایا۔ اگئی گرسکھاں دینی ترتیب، طرح طرح درڑایا۔ راتیں ستیاں وکھاواں گا ویکھو سماں قریب، کربلے والے
 ساہمنے دین دُہایا۔ جس توں چاہوانگا پڑھا دیوانگآقرآن مجید، مسلے مُشکلاں والے حل کرائیا۔ میلا سنگھ نے گل نہیں پاؤنی

قمیض، سر تے پگ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔
 بابو پُر کہے میں نِکا جہا پِنڈ، پِنڈی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میری نہانی جِنْد، زندگی بھیٹ نہ کیسے کرائیا۔ مینوں یاد کیتا نو وار سُرپت
 راجے اند، سِنگھ سِنگھاسن بیٹھا دھیان لگائیا۔ مینوں شنکر پیار وچ سُنائی کِنگ، کِنگرے کِنگرے مردنگ و جائیا۔ برہمے نے
 بنا اکھاں توں و ہا کے بِنجھ، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ مینوں وشنوں نے کہا کملیا پرہ نوں ملی دا اِنج، دھئے جوڑ سپس نوئیا۔ توں آد
 انت اوسے دی بند، تینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ تیرا بیڑا رڑھنا نہیں وچ ساگر سِندھ، سِندھو بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ بابو پُر کہے میری چھوٹی جہی ہٹی، ہٹوانیوں دیاں جنائیا۔
 میرے وچ اوہ اگتی کھٹی، جس وچ کھٹکا رہے نہ رائیا۔ میرے وچ گرسکھاں پڑھی سوہنگ دی پٹی، پٹنے والا گیا سمجھائیا۔
 ایتھے رام نے اک رات سی راتیں جاگدیاں کئی، کٹاکش دُھر گیا لگائیا۔ پھیر یاد کیتا سی وچ پنچوٹی، پنچم پنچم میلا ہووے سہج
 سُبھائیا۔ کرشن نے اشارہ کیتا سی جس ویلے ارجن دا چلایا رتھی، رتھوہی ہو کے دتا سُنائیا۔ ارجنا اوہ ویکھ تیرے کاہن دا کاہن
 کھیل کرے اکھی، اکھاں والیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن آتما دی دھار بناؤنی اپنی سکھی، سُنن میرا پور کرائیا۔ ایہ گل باؤن نے بل
 راجے نوں سی دسی، جس ویلے راوی دا کندھا ٹپیا چائیں چائیا۔ جس ویلے ستگر ارجن بیٹھا سی اُتے لوح تتی، تتی توی آسن
 لائیا۔ اُس اشارہ کیتا میرا نور نورانہ شاہ پاتشاہ کھلاپتی، پت پریشور دُھر درگاہیا۔ جس نے دروہیت لاج رکھی، بھگتاں ہوئے
 سہائیا۔ بھیلنی دے بیر گیا چکھی، بدر اپنا رس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر
 دا میلانے ملائیا۔ بابو پُر کہے میرے کول الھڑ پِنڈی، الھڑ جواناں دیاں جنائیا۔ جس دا اکو راہ تے اکو ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو نظری
 آئیا۔ اکو جوت نال سب دی آتما گئی گنڈھی، گنڈھنوالا اکو ملیا دُھر دا ماہیا۔ کیسے نہیں پوجنا کریر جنڈی، جگت ترسنا نہ کھئے
 وکھائیا۔ اوہ ویکھو پچھلی اوڈھ سب دی لنگھی، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ کیشن سِنگھا تِٹاں ڈنڈیاں والی ڈاہنی منجی، چوٹھی چول نہ
 کھئے رکھائیا۔ اک گڈیا رکھنی سر توں ننگی، آسا محمد نال ملائیا۔ جیہڑی اتم منگ مدینے وچ بجر کردیاں منگی، مانگت ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ اُس دی دھار وچ گرمکھ سِنگھ کھئے ہون سِنگھ پنچھی، پنچے سب دے لال رنگ رنگائیا۔ کول کرپان ہووے

جنگی، جنگجو بنے پرواہیا۔ دلپ سنگھ نے پاٹی پہنی تہی، لیرو لیر ویکھ وکھائیا۔ اودن ضرور پون وگیگی ٹھنڈی، گرمکھاں اندر اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیس اپنا اک سنائیا۔ آسو کہے میرا ویکھیا تیجا پروشٹا، جو پریکشت دھیان لگائیا۔ جنمیزا دور ڈراڈا دسدا، بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ فرشتے ویکھے سب دا لیکھ لیکھا، بن لیکھاں لیکھ بنائیا۔ جن بھگتو ساچا مان جگ جگ ساچے سکھ دا، بن سکھیا تون ستگر ملن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دا بیو کھلیا اندروں وچ دا، وچوں ہوئے روگ گوائیا۔ اوبدا ناتا جڑیا پُرکھ اکال پتا دا، پت پرمیشور میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اوہ گرمکھ دولہا اپنا مانس جنم جت دا، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا ایشٹ سدا اک دا، اوہ ایکنکار وچ سمائیا۔ پھیر جھگڑا مک جائے آون جاون نت دا، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ لیکھا رہے نہ وار تھت دا، تھتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سہیلا سدا صاحب سکھدائیا۔ پہلی آسو کہے جن بھگتو میں منگدا چھٹی، خوشی نال سیس جھکائیا۔ میں سب دی صاف کراں جتی، جوڑیاں سیو کمائیا۔ جنہاں دی پرہ دے نال لگی رچی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوبناں دی آتما سدا سچی، سنجم اکو اک رکھائیا۔ من کلپنا وچ ہون کدے نہ دکھی، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ سہل ہووے مات ککھی، ملے وڈیائی دھن جنیدی مائیا۔ اٹا گربھ پھیر ہووے نہ رکھی، نو مہینے اٹھاراں دن اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جیہڑی آتما پرماٹما در پُجی، پوجن یوگ سدا اکھوائیا۔ اوبناں صفت ہووے جگ جگی، کبیر جلابا روداس چمارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آسو تیری آسا سچ دوارے اگی، نراسا روپ شاہو بھوپ رہن دیوے نہ رائیا۔

★ ۳ آسو شہنشاہی سمت ۷ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

آسو تین کہے میں پھریا تین لوک، پرلوکاں وچ پرہ چرن سیس نوائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر گاؤندے اک سلوک، تون میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ اوتار پیغمبر گر ڈنڈاوت وچ کہن پرہ تیرا بھانا سکے کھئے نہ روک، دو جہاناں میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ سورہ

چند جھکدے ویکھے کوٹی کوٹ، منڈل منڈپ سیس نوآئیا۔ جدھر تکیا اکو پرکاش نرمل جوت، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے درڑائیا۔ کوڑی کیریا دسے کوئی نہ روگ، ہوے ہنگتا نہ کھئے وکھائیا۔ جگت جگیا سو کوئی نہ جوگ، جگیشر نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے تگ کے بیٹھے اکو اوٹ، اوڑک اک دھیان رکھائیا۔ جس دی ایتھے اوٹھے آد جگاد شبد اگئی لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے بیٹھا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سرنائیا۔ آسو کہے میرا تیجا سچ دہارا، دیوہاری دھیان لگائیا۔ میں پھریا جنگل جوہ وچ اجاڑا، پہاڑ ٹلے دھیان رکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مایا ممتا تکیا اکھاڑا، کوڑی کیریا کلپنا نچے واہو داہیا۔ پاربرہم پت پرمیشور آتم سکھی ملے کیسے نہ لاڑا، لاڑی موٹ سب نوں لے پرنائیا۔ کلجگ چاروں کٹ مارے دھاڑا، دھاڑوی بنیا تھاؤں تھائیا۔ لگی آگ سریشٹی بہتر ناڑا، تتوت نہ کھئے بھجھائیا۔ پھری دروہی محمد سنگ چار یارا، یارانہ حق نہ کھئے نیھائیا۔ بے پروا بھلیا پروردگار، محبوب محبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ انا الحق دا حق لائے کوئی نہ نعرہ، نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ جوٹھا جھوٹھا وجے تال تلواڑا، آواز اپنی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ آسو تین کہے میں پھریا جل تھل اسگاہ، چاروں کٹ دھیان لگائیا۔ سچ دا دسے نہ کھئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ دھر دی منزل دسے کوئی نہ راہ، رہبر ہو کے پڑدا نہ کھئے چکائیا۔ آتما پرماٹما نالوں ہوئی جدا، برہم پاربرہم وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کٹ دروہی دروہی تیری خدا، خدی تکبر ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ ادب وچ مذہب سیس سکے نہ کھئے جھکا، نو نو لاگے کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیا سب دی بدل دتی ادا، عادت عبادت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں پھر کے ویکھیا مینوں نظری آیا نوری اللہ، عالمین کھیل کھلائییا۔ جس نے بھیو درسایا بابا آدم تے مائی حوا، روپ رنگ ریکھ رنگت اپنے وچ سہائیا۔ سندیسے دتا فرمان آگم نوان، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تین آسو آس رکھ تیرے وچوں دین دنی دا بدل دیواں سماں، ستمکھ ہو کے دتا درڑائیا۔ سریشٹی ہووے دریشٹی اندر غما، چنتا سوگ نہ کھئے گوائیا۔ محمد دی آسا صدی چوڈھویں دی طمع، تامس ترسنا ویکھ وکھائیا۔ دھر دا حکم کراں رواں، روانگی دیواں چائیں چائیا۔ سب دا لیکھا اوتار پیغمبر گرواں کولوں لوان، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا میٹنا ستجگ تربیتا دواپر کلجگ جگ چوان، چارے کھانی

چارے بانی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ آسو تین کہے
 میں ویکھے نو کھنڈ دیپ ست، ست ست دھیان لگائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن من مت، گرمت نظر کھئے نہ آئیا۔ مانو مانکھ مانس
 ابلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جگت جگیا سو ربیا نہ دھیرج جت، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ من کلپنا سارے رہے تھے،
 دوس رین بھجن واہو داہیا۔ میں پھر کے آیا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی پھیرا پائیا۔ میں تکی مندر مسجد شودوالے
 مٹھ، گرودوارے اکھ اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ نظر آئے کھئے نہ سچ، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے کایا ماٹی کیچ، کنچن گرھ
 نہ کھئے سہائیا۔ میرا پُرکھ اکال دین دیال لوں لوں اندر گیا کیسے نہ رچ، ساڈھے تین کروڑ روم رووے مارے دھائیا۔ بُلان نال رسنا
 نال جہوا نال سارے کردے جپ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ تپیشراں پورا دے نہ تپ، جگیشراں جوگ نہ کھئے وکھائیا۔ سادھاں
 سنتاں جوت جگے نہ لٹ لٹ، کایا مندر نہ کھئے رُسنائیا۔ انحد شبد نہ وجے سٹ، نادی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ سب دا کھیرا دے
 بھٹھ، کلجگ اگنی ربیا جلائی۔ دھرم منارا ربیا ڈھٹھ، سچ محل نہ کھئے سہائیا۔ آسو کہے میں پھر کے ویکھیا تھے، تھیا بھجیا واہو
 داہیا۔ جھگڑا تکیا دین مذہب دی وٹ، حدوڈ پار نہ کھئے کرائیا۔ اکھراں والا کلمہ سارے رہے رٹ، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔
 دین دُنی کھیل ویکھیا بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ آسو کہے میں تین دن ربیا پھردا، پھرت پھرت اپنا پندھ مکائیا۔ بنا پرہ دی کیرپا توں کیسے دا صاف
 دے نہ پردا، ہاردک دیوان نہ کھئے ودھائیا۔ جیہڑا سنت سہیلا وچھڑیا چر دا، چری وچھنے پرہ آپ ملائی۔ ایہہ کھیل پرہو نرویر
 نر دا، جو نچ گھر بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا جگ چوکری گیڑا گِردا، اوتار پیغمبر گرو گروپ وٹائیا۔ اوہ مالک خالق دو جہاناں
 پڑ دا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی دھڑ سر دا، سری سر اپنی کار کھائیا۔ جس دا روپ نہ بال نہ
 پردھا، جو بن وٹنا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تین
 آسو کہے میں گیا برہمنڈ کھنڈ وچ پُری لوہ، آکاش آکاشاں دھیان لگائیا۔ میں آواز سنی اکو سو، سو پُرکھ نرنجن ربیا درڑائیا۔ ہر
 پُرکھ نرنجن بخشیا موہ، مُحبت اکو اک جنائیا۔ ایکنکار کہا اور نہ کوہ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد نرنجن آپے گیا ہو، جوتی

جاتے روپ دتا درسائیا۔ ابناشی کرتا سب نالوں ہو نرموہ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سری بھگوان جوتی دھار رہیا چھوہ، چھوپرا
 بانکا سوہیا پائیا۔ پاربرہم اپنی دھار آپ پرو، پرم پُرکھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ آسُو تِن کھے میں دوس رین پھریا بھجّا، بھجن بندگی والے ویکھ وکھائیا۔ دیناں مذہباں اندر
 کیتی گجا، گج دا لیکھا پور کرائیا۔ دُھر دا بھانا مَنیا چلیا وچ رضا، رازق رزق رحیم سیو کھائیا۔ بنا بھگتاں توں اندر پرہ دا ملے
 کسے نہ مزہ، مذاق کرے جگت لوکائیا۔ میں چڑھدا لہندا تگیا سب دے سر تے کوکدی قضا، قاضی مُلا شیخ روون مارن دھائیا۔
 بھڑی پوتر رہی کھئے نہ جگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ آگے ودھنا نہیں کسے دا آگا، آگلا بھيو کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی بُدھی ہوئی
 وانگ کگا، کاک وانگ کُرائیا۔ من ستگرُو ڈوری شبد کسے نہ بدھا، بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ کوڑ کیریا دا لگا دھبّا، دُرمت
 میل نہ کھئے دھوائیا۔ پروردگار نظر نہ آئے آبا، امی جان گود نہ کھئے سہائیا۔ آسُو تِن کھے میرا پروشٹا میرا دوس جس ویلے ہر گوبند
 ور دتا سی سُلکھنی وچ چبّا، چابک اپنے ہتھ بدلایا۔ گوبند نے اکھّر بدلایا بٹّا، بابل تیری بے پرواہیا۔ نارد جگ جگ میرے
 دوس خالی وجاؤندا رہیا پہلوں ڈبّا، ڈورُو جگت والا کھڑکائیا۔ کبیر نے تانا اُن واسطے میرے دوس پہلی وار گڈیا سی اڈّا، اڈی
 چوٹی اک دھیان لگائیا۔ رُوداس نے جگت پیار ایسے دن سی چھڈّا، چھڈی لو جگت لوکائیا۔ بدھک نوں کرشن دے تیر نے پیار
 وچ ایسے دن سی بدھا، نشانہ پرہاس وچ لگائیا۔ ہر کرشن نے چھوٹی اوستھا میرے دوس مستک نال بدھا چھبّا، تیجے سال وچ
 وڈیائیا۔ تِن آسُو کھے دُرگا اشٹبھج آسوار ہوئی سی اُتے شیر بگا، شستر اٹھاں بھجاں وچ سہائیا۔ اُنگل پھیری سی اُتے اپنیاں لبّاں،
 لبریز کیتی دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آسُو تِن کھے میں آیا
 مات جگ، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ عیسیٰ نوں میرے دوس دن پہلی وار ہویا سی حج، حُجرہ حق حق وڈیائیا۔ مۇسّی گرہ چھوڑ
 کے گیا سی بھج، دوس اوبو سوہیا پائیا۔ کوہ طُور اُتے حضور لیا سدّ، صدا شبدی نام جنائیا۔ ایہ کھیل سورا سرگ، ہر کرتا
 آپ کرائیا۔ جو سندیسہ دیوے آج، عظمتو قسمتو اجبوا اتل ہو دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دا کھیل کھلائییا۔ آسُو تِن کھے میں دساں نال پیار، پریم بھوی بھيو کھلائییا۔ گوبند دسی

ساچی دھار، دو اک دا جوڑ جڑائیا۔ جس نوں اگی کہے سنسار، دوآ ایکا میل ملائیا۔ ایہ کھیل زرگن سرگن زرگن اگئی
 کار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جنہاں میلا مل جائے ہر کنت بہتار، پرہ مل کے وجے ودھائیا۔ سو منزل چڑھن دُشوار، دوٹی دشمن
 اندر اٹکا سکے کھئے نہ رائیا۔ ملن اُس سچی سرکار، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ساچی اگی بنائے آپ ایکنکار، دوآ ایکا رنگ
 رنگائیا۔ بھگت بھگوان کھیل اپار، اپرمپر سوامی دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ تنّ اَسو کہے میں دساں حق حقیقی، حقیقت دیاں درڑائیا۔ پرہ ملیا لاشریکی، شرکت سب دی دئے
 گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیقی، طاقتور بے پرواہیا۔ جو دسے ہر گھٹ نزدیکی، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ وچھوڑا رہن نہ
 دیوے فریقی، فرقہ اندروں دئے گوائیا۔ منزل بخشے اگم حقیقی، حماقت اندروں دئے کڈھائیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دیوے تاریکی،
 اندھ اگیان دئے گوائیا۔ کوڑ کرپا اُتے مار کے لیکھی، لائن عین دئے دکھائیا۔ آشا ویکھے جیو جی کی، گھر گھر بیٹھا سوبھا پائیا۔
 گرمکھاں لیکھا پورا کرے پچھلی بیتی، اگے اپنے گھر وسائیا۔ جتھے آتما رہے سدا اتیتی، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ اگو چاڑھ رنگ
 مجیٹھی، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ سدا سچ دوارے رہے جیتی، من وچ کدے نہ آئیا۔ اَسو کہے جن بھگتو تہاڈے اندر وڑ کے
 اپنی آپ دسے پریتی، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 سنائیا۔ اَسو کہے تنّ میں پھریا تٹ کنارے گنگا، گوداوری دھیان لگائیا۔ کلجگ تکیا اُتے پھرے اک ٹنگا، لنگرا لولا روپ بنائیا۔
 سب دے کولوں منگدا پھرے منگاں، بھچھیا دیوو چائیں چائیا۔ پھیر ویکھیا کھیل سورا سربنگا، کی کرتا کار کھائیا۔ جس دے کول
 شبد اگئی ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ تکیا پاندھا پنڈا، پنڈتاں کھوج کھوجائیا۔ اک ہور کھیل ویکھیا اچنہا، نارد
 بودی رہیا بلائیا۔ اپنا سریر بنا کے لمبا، لَمّا پے کے سب نوں رہیا ڈرائیا۔ اَسو کہے میں تھر تھرا کے کبھا، اندر بمت رہی نہ رائیا۔
 اُس میتوں جھٹ وکھایا روداس والا رمبا، جس نوں رمبی کہے لوکائیا۔ پھیر جنایا اوہ ویکھ ٹٹا ہویا پلنگا، جس دی پاوا چول نظر
 کھئے نہ آئیا۔ پھیر دسیا اوہ تگ پچھے ہرناکش والا تھمبھا، پرہلا د سنگ نہائیا۔ پھیر وکھایا نالے ڈرایا تگ لے ست رنگا جو آیا
 وچوں چھمبا، جھمب کے سب نوں دئے دکھائیا۔ جس نے پنکھیاں بھننے کھمبھا، آنے دین دہائیا۔ مانو جڑیا رہن نہیں دینا کندھ

نال کندھا، کندھی ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اُس نے دین دُنی دا بدل دینا دھندا، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ جن بھگت بنا کے بندگی والا بندہ، بندھن سچ دینا بندھائیا۔ گرمکھ نیتربین رہے کھئے نہ اندھا، اندھکار دینا گوائیا۔ آتم برہم دے کے اندا، اندر دا لیکھا پور کرائیا۔ نشان میٹ کے تارا چندا، صدی چوڈھویں محمد دا لیکھا جھولی دئے ٹکائیا۔ پھیر دس کے تون میرا میں تیرا چھندا، سوہنگ کرے حق پڑھائیا۔ ہرجن رہے مول نہ رنڈا، رنڈیا پچھلا دینا مکائیا۔ جس نے گھر گھر وچوں کھادھا گنڈھا، گنڈھ سب دی دئے پوائیا۔ ہر بردا کر کے ٹھنڈا، تتوت دئے بھجھائیا۔ دھرم پیار بخش کے چنگا، چنگی دئے وڈیائیا۔ آسو کہے میں پھر چلیا بنا جنگھا، بھجیا واہو داہیا۔ بابویر پہنچیا جتھے میلا سنگھ دا پنڈا ننگا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں ہس کے کہا پرہو جے کریا کریں تے گرمکھ اندروں رہن دیویں کھئے نہ گندھ، کوڑی کریا سب دی دینی کڈھائیا۔ پچھے کلجگ تیرا لنگھا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر نظر آگیا آسو کہے مینوں گوبند والا کھنڈا، جس دی دھار لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا کھنڈ برہمنڈا، ورہنڈ دھیان لگائیا۔ جس نوں کھندے چند پرچنڈا، پرچنڈ چند روپ بنائیا۔ اوہ نو ست دا ویکھو دنگا، اتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلائییا۔ جس کارن سنگر شبد نے کسیا تنگا، دو جہاناں پھرے چائیں چائیا۔ مرد مردانہ وجائے مردنگا، ڈور و ڈھر دا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ننگا پنڈا کہے میرا اوڈھن بخش دے سیس، سچ تیری سرنائیا۔ تون بھگون ہر جگدیش، جگدیش نور الاہیا۔ لیکھا ویکھ پیس اکیس، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ گوبند رکھ کے گیا اڈیک، نانک نرگن اکھ اٹھائیا۔ تیری شہادت دیوے بھوکھتاں والی تاریخ، پیشین گوئیاں سنگ رالائیا۔ ویلا وقت تک قریب، قدرت دے مالک کھوج کھوجائیا۔ اٹھ ویکھ دکھی بیٹے جیو غریب، غریباں گود نہ کھئے اٹھائیا۔ اگی سکھاں نوں دو اک دی دھار دے ترتیب، سرگن نرگن وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا پورا کر جو لکھیا وچ قرآن مجید، مجموعہ اکھراں والا بنائیا۔ تیرے چن دی چن ہووے عید، عیدالفطر دا پنڈھ مکائیا۔ سب نوں کردے تاکید، سندیسہ دینا تھائیا۔ جیہڑے اوتار پیغمبر گرو تیرے عزیز، پیاریاں پریم نال سمجھائیا۔ سارے تکو لا کے دین دُنی نیجھ، بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ پنجاں تتاں اُتے رہی نہ کھئے دھرم دی قمیض، جس دی دھرم دوارے میلا سنگھ دئے گواہیا۔ جو جگت وچ دھر دے

نام دا بیج کے آئے بیج، پھل پھل پھل ویکھو چائیں چائیا۔ جیہڑے ٹہاڈا نام کلمہ چیدے نال جیہہ، صفت اکھراں وچ گائیا۔ کیوں نہیں غفلت وچوں گھلی اوہناں دی نیند، بیج نیتز نہ بھئے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم سچ پرگٹائیا۔ اَسُو تِنّ کہے میں آیا پُر بابو، بابل دتی وڈیائیا۔ جس نے گرمکھ سنت سہیلے کیتے قابو، جھگڑا قابل وچ دیوے پائیا۔ جس دا شاہ ایران اُتے چلنا جادو، جادو نام والا ورتائیا۔ موسیٰ نوں بنا کے آگو، عیسیٰ ناتا دینا رکھائیا۔ محمد دی آگ لاؤنی وچ طمع والے تماکو، پھنکارا اکو کلمہ کلام جنائیا۔ صدی چوڈھویں اندر پروردگار دیناں مذہباں وچ پھرے بن کے ڈاکو، ڈاکا مارے تهاؤں تھائیا۔ سرِشٹی گھمنی وانگ لاٹو، اُتیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ جس کارن کھیل کرائے بھگتاں دا تمبا پائو، پٹنے والے حُکم جنائیا۔ جھگڑا پینا اکو وار اک سو اک ٹاپو، ٹپا ٹپا وند نہ کھئے وندائیا۔ اَسُو تِنّ کہے جن بھگتو میں اک سندیسہ آگھوں، سناواں چائیں چائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں دین دیاں توں کیسے نوں متو مول نہ بابو، اوتار پیغمبر گرو چاچیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں تھانوں سانبھو، سمبل بہہ کے اپنی دیا کھائیا۔ اک گل یاد رکھیو کلّ نوں سوا سیر ضرور بھنا کے لیانے آبو، جو آبرو سب دی ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن پرہ آپ بنائے دھر دے سادھو، سادھنا صدق والی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نروریر نراکار نرنکار دو جہاناں ایکا جاگو، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن نور ڈگمگائیا۔

★ ۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۷ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دی سنگت نوٹ ★

چند کہے سُن میت ستارے، سطح بلندی اُتے دیاں جنائیا۔ محمد نیا دے انت کنارے، نوکا تٹاں ڈیرہ لائیا۔ چار یاری دئے اشارے، سینت نرگن دھار لگائیا۔ اُمت اُمتی سارے ہارے، یودھا سور نہ کھئے اکھوئیا۔ کھیل کرے کی پروردگارے، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جو نرگن نور جوت کرے اُجیارے، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پرکاش پرکاش کرے دوبارے، سرگن نرگن روپ وکھائیا۔ اوہ لیکھا منگے سنگ محمد گر اوتارے، پیغمبر پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُٹھ تکیئے اُس صاحب دے نظارے، جو نظراں توں

پرے ڈیرہ لائیا۔ جس دے پورے ہونے قول اقرارے، وعدے سب دے ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی نون اپنے حُکم دے دے نظارے، فرمانا اکو اک درڑائیا۔ اسیں پھڑے رہے چوڈاں سد وگارے، جگت وچ نشان بنائیا۔ بُن آونا وچ میدان اکھاڑے، نو نو اپنا پندھ مکائیا۔ جو وسدے گھر اُجاڑے، اُجڑیاں لئے وسائیا۔ اوہ مارن والا دھاڑے، دھاڑوی بنیا بے پرواہیا۔ اٹھ ویکھ اگ لگی بہتر ناڑے، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ پھری دروہی اُجاڑ پھاڑے، چار کُنٹ کُرائیا۔ دھرم دے رہے کھئے نہ واڑے، منگن سچ کھئے نہ آئیا۔ تپدے پردے کوئی نہ ٹھارے، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جگت واسنا ہوئی گلکھنی نارے، ہر کنت نہ کھئے بندھائیا۔ لیکھا منگے پُرکھ اکال کرتارے، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستار کہے سُن دُھر دے توری چنّا، چنّ دیاں جنائیا۔ کملیا اساں دوہاں نے دین مذہب دا مل کے پایا بتّا، حد مانساں وچ رکھائیا۔ جھگڑا پا کے ماٹی تنا، تن وجود دتا لڑائیا۔ کلمہ جنا کے سُنا کے نال کتاں، کائناں کھیل کھلائییا۔ بھرانہ کر کے وچ مناں، منسا دتی بدلایا۔ مارگ دس کے نواں، نو کھنڈ کھیل کھلائییا۔ سنگ محمد یار رلا کے چواں، چوتھے جگ حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چنّ کہے سُن ستارے نکے، ست دیاں درڑائیا۔ پرہ دے نام جگ جگ شرع دے وچ وکے، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اُمتیاں نگاہ ساتھوں پرے کیسے نہ ٹکے، اگے اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ محمد ہتھ ماریا سی اُتے بیکے، چھاتی لئی ٹھکرائیا۔ شرع دے پا دے حصے، ہستی دسی بے پرواہیا۔ دھرم نشان میرا ایمان عوام نون دے، چند ستار نظری آئیا۔ لیکھ لیکھ سی اُتے کاغذ چٹے، شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چند کہے اوہ تگ دُھر دی دھار مُڈھی، محمد دھار جنائیا۔ محمد دی آشا روپ بنی ننھی گڈی، سیس اوڈھن نہ کھئے ٹکائیا۔ جس نے بنا گھنگٹ پاؤنی لڈی، لوہڑا کرے تھاون تھائیا۔ چارے کُنٹ پھرنا اڈی، بھجنا واہو داہیا۔ سب دی بدل دینی بُدھی، عقل رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہ کھیل پروردگار دی گجھی، گوجھ اپنے وچ رکھائیا۔ ساڈی اتم اوڈھ پُگی، پوجا رہے نہ جگت لوکائیا۔ اکو دھار اگے ہونی آگھی، اگن آتھن کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ تارا کہے چنّ اوہ ویکھ گڈی کی

کہندی، کہہ کے رہی سُنائیآ۔ پٹھ کر کے دِشا لہندی، کروٹ لئی بدلائیا۔ ہتھیں لا کے مہندی، محمد رہی وکھائیآ۔ میں تیرا بھانا
 رہی سہندی، سہہ سہہ جھٹ لنگھائیآ۔ پروردگار قدماں رہی ڈھپندی، دھوڑی خاک رمائیآ۔ جوین وتی ہو کے رہی بہندی،
 سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔ گڈی کہے
 میری سبھی اکھ دے لاؤنا کسیرا، رِوداس گرمکھ اپنی سیو کھائیآ۔ میرا لہنا دینا پنج پیرا، پنچم پنچم ونڈ ونڈائیآ۔ میرے مستک
 وچ تے لگاؤنیاں لکیراں، ترپت کالے رنگ رنگائیآ۔ میرے سیس اوڈھن نہیں کوئی چیرا، چیرے والیاں دیاں جنائیآ۔ جنہاں دے
 کول پنجھی ہون شمشیراں، شرع شرع نال ٹھکرائیا۔ مینوں ضرور بہائیو گرمکھو اُتے نکے جھے پڑھا، پیڑ سب دی دیاں کڈھائیآ۔
 میں صدی چوڈھویں دا اتم چُکنا بیڑا، بل اپنا آپ پرگٹائیآ۔ دین دُنی دا مارگ ہونا بہیڑا، آگے راہ نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔ گڈیا کہے میں سندیسا دینا تارے چٹو، چند ستار
 دینا سمجھائیآ۔ جیہڑی ونڈاں پا کے گیا مٹو، کھتری براہمن شوڈر ویش روپ وکھائیآ۔ جو اوتار پیغمبر گرواں بناکے بنو، حد ویکھ
 بے پرواہیا۔ جو نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سب دیاں وٹاں بہنو، بھانا اپنالے منائیآ۔ جگ چوکڑی لیکھے ڈٹو، ڈنڈا نام ہتھ اٹھائیآ۔
 نرگن دھار بن کے کلو، کلا سب دی دے بھوائیا۔ سچ سینگھاسن اکو ملو، ملیچھاں کرے صفائیآ۔ جس دی چہتر چھایا ہیٹھ
 گرمکھ سنت سہیلا پلو، پت پریشور اپنی کار کھائیآ۔ پرما تم آتم دھار ہو کے رلو، جوتی جوت وچ ملائیآ۔ لکھ چوراسی ساری
 چھلو، چھل اپنی کار کھائیآ۔ دین دُنی اگنی ت تلو، جلدیاں شانت نہ کھئے کرائیا۔ گڈیا کہے میں سچ دساں تارے چنا پرہہ دا بھانا
 کدے نہ ٹلو، ٹلیاں والے جھنڈے سب دے دینے مکائیآ۔ خُدا نوں کہن والے آلو، اعلیٰ ادنی ویکھ وکھائیآ۔ سب دی پُٹھی لتھے
 کھلو، خالق خلق دے سزائیآ۔ دھرم رائے دوارے تلو، جنہاں کھادھا سور گانیا۔ میں اک سندیسہ دینا اکو وار مارے ہلو، ہلت
 پلت اپنا حُکم ورتائیآ۔ گرمکھ ساچے سنت جنان ستگر شبد پھڑا کے پلو، پارہم پرہہ اپنے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیسہ ایکا گھلو،
 گھال وچ ویکھے جکت لوکائیآ۔

☆ ۴ آسو شہنشاہی سمت ۷ کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ آہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ☆

صدی چوڈھویں کہے بھگتاں دا تمبا پانا، لیر لیر دئے ڈبائیا۔ مینوں آؤندا جائے چارے کُٹ گھاٹا، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ میری منزل مُکدی جائے واٹا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ میں بھجی پھراں پھڑ کے خالی باٹا، جگت جہان واہو داہیا۔ جاں تکدی محمد دی چول ٹٹی کھاٹا، سنگھاسن قائم نہ کھئے رکھائیا۔ میری بدلی جائے آشا، نراسا ہو کے دیاں ڈبائیا۔ کی کھیل تیرا ابناشا، کی کرتے کار کھائیا۔ اٹھ ویکھ میرا ننگا ہویا جھاٹا، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پروردگار سیس توں ننگی، بھڑی میری میری ڈبائیا۔ اودھر ٹٹی دسے منجی، پاوا چول رہے گر لائیا۔ میں پھردی اتم کندھی، بھجیاں واہو داہیا۔ مینوں ٹیڈھی دسدی ڈنڈی، مارگ حق نہ کھئے درسائیا۔ شرع شریعت ہونی پاکھنڈی، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ پی ڈبائی وچ وربھنڈی، برہمنڈ دین ڈبائیا۔ میں پھراں پیری ننگی، دوس زین تھاوں تھائیا۔ چار یاراں آئی تنگی، تنگدستی نہ کھئے کھائیا۔ محمد ویکھ تارا چندی، چند ستار دھیان لگائیا۔ بھڑی سب دے اُتے لگی پابندی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دروہی تیریاں بھگتاں نے ہتھ وچ پھڑ لئی چنڈی، چند پرچنڈ بیٹھے سیس نوائیا۔ میری ڈبائی اوبناں دے وس ہوئی جنہاں پرکرتیاں گھیریاں پنجھی، پنجھی بیٹھے بل دھرائیا۔ چوڈاں طبق ونجھ مہانا ہاتھ نہ آوے ونجھی، اتھہاہ سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں بھگتاں پھڑے کھنڈے، کھڑگ رہے کھڑکائیا۔ کیوں لال رنگ رنگے، ہتھیلی ہتھ جنائیا۔ کیوں آسو کسیا تنگے، ڈلڈل علی رووے مارے دھائیا۔ بھڑی میرے پچھلے سمیں لنگھے، آگے وقت نہ کھئے وڈیائیا۔ ڈبائی مکے مدینے ہونے جنگے، جنگجو رہے گر لائیا۔ میرے لباس رہ جانے ٹنگے، تن کپڑ نہ کھئے وکھائیا۔ کسے نوں جل نہیں ملنے ٹھنڈے، آب ہتھ کسے نہ آئیا۔ جھگڑا ہونا جیرج انڈے، اُتہج سینج نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی سچ سچ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں میرے مستک لکیر لائی کالی، ترے گن داغ لگائیا۔ میرا لیکھ ویکھ حالی، حالت تگ خلق خدائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی جعلی، جاہل دین دنی ویکھ تھاوں تھائیا۔ بھڑی پھل رسیا نہیں اُمت دی ڈالی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔

کلمہ کرے نہ کھئے دلالی، وچلا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ حق دی رہی نہ کھئے حلالی، حرام خور دے جگت لوکائیا۔ کِرپا کر میرے شہنشاہ شالی، صاحب سوامی دیا کائیا۔ میری آیو پیتی نہیں کوئی بابلی، بہتا سماں نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کر ایڈی چھیتی کابلی، کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں لکھ چوراسی مالی، اوتار پیغمبر گرو تیرے بوٹے دھرم دے نظری آئیا۔ میں وی انت ہوئی سوالی، سوالن ہو کے حال سنائیا۔ میری آشا مُردی پھیر جوالی، ترسنا اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میری بھرو حامی، حملہ کوڑ رہے نہ رائیا۔ تُسیں چوراسی وچوں انعامی، نام والے نظری آئیا۔ جنہاں دی جگت تُئی غلامی، غلامی میری دیو تڑائیا۔ تُساں سُنیا حق پیغامی، پیغمبراں توں پرے جنائیا۔ تہاڈا مالک انترجامی، انتر زرتیر ویکھ وکھائیا۔ کی ہویا جے ہوئی اندھیری شامی، شمع نُور کرے رُسنائیا۔ میری پوری ہو جائے خامی، خواہ مخواہ ملے نہ کھئے سزائیا۔ تہاڈا مالک اک نہکامی، نہکرمی اک اکھوائیا۔ بہڑی میری چاروں کُنٹ ہوئی بدنامی، بدی دا لیکھا نہ کھئے مکائیا۔ میں سب تُوں کران سلامی، صحیح سلامت سیس جھکائیا۔ تہاڈی منزل اک رُوحانی، رُوح بُت وچے ودھائیا۔ تُسیں ویکھو مالک اسمانی، اسم اعظم نُور خُدائیا۔ جس بھاگ لگایا تے جِسمانی، جِسم ضمیر دتی بدلائیا۔ سُوَرپیرو اک وار کھڑکا دیو کِرپان نال کِرپانی، کِرپا پرہ دی نال جنائیا۔ اپہ لکھت بھوکھت دی رہ جانی نشانی، صدی چوڈھویں نیوں کے سیس جھکائیا۔ گُرمکھو آہڑھو تہاڈی آہڑ جوانی، آد انت وچے ودھائیا۔ بے شک میری جُوہ ہونی پُرانی، پُریاں لوآں توں باہر درڑائیا۔ ہُن ویکھیو جھگڑا پینا وچ ڈرانی، دُور ڈراڈے لین انگرائیا۔ شرع شرع دی چڑھے طُغیانی، شوہ دریا رُوپ بنائیا۔ تہاڈے اُتے میرے صاحب دی مہربانی، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں لکیراں تِن میرے اُتے لائیاں تِرپت، بہڑی کالی کالی دھار بنائیا۔ دُبائی پرہو دی پوری ہونی لکھت، لکھیا لیکھ نہ کھئے بدلائیا۔ ایک دا اکو رہنا اِشٹ، اِشٹ دیو آپ ہو جائیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا رام وِشٹ، وِشیاں توں باہر دھیان لگائیا۔ اُس دا لیکھا باہر ہونا ٹانک جِست، اک دو نہ ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا مُکاؤنا جس دوزخ بہشت، سُوَرگاں ویکھ وکھائیا۔ میں چوڈاں صد مُحبت کیتی پریم والا لایا عشق، معشوق اپنا آپ بنائیا۔ انت

اوہ محمد رہیا کھسک، پلّو رہیا چھڈائیا۔ پتہ نہیں میرے مستک لگنا کپڑا تلک، ترے گن اتینا دئے لگائیا۔ میں رو کے ماراں کلک، اوجی کوک کوک سنائیا۔ میری قیمت (پائے) کھئے نہ نرکھ، دام سکے نہ کھئے چکائیا۔ نہ کوئی جانا میرا سوگ پرکھ، حرص ہوس نہ کھئے گوائیا۔ میں چوڈاں سو سال دا پرکھ، جڑ جگت وچ رکھائیا۔ میرا سماں پُجیا پھرت، اپنا پندھ مکائیا۔ میں ویکھیا نال سرت نرت، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میری لیکھے لگی اتم کِرت، کیتی کرنی جھولی پائیا۔ اُمت آشا ہونی مِرت، مِترک روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے رِوداسا کیوں کوڈی بدھی اُتے میری اکھ، آخر دے جنائیا۔ میں ویکھ نہ سکاں الکھنا الکھ، الکھ آگوچر بے پرواہیا۔ کیوں اک نالوں مینوں کیتا وکھ، وکھری دھار بنائیا۔ میں رگڑاں اپنا ننگ، دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا پورا کر دے شک، گلے رہی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں مینوں کیتا کانی، اک اکھ بنائیا۔ مل لین دے اپنا ہانی، جوین ونت بے پرواہیا۔ میں محمد دی بنی نہ مول سوانی، حُکمے اندر اپنا جھٹ لنگھائیا۔ بنا پروردگار توں دوجی سنی کھئے نہ بانی، کلمیاں وچ من نہ کدے پرچائیا۔ میں اُس صاحب دی رانی، جو رازق رِزق رحیم اکھوائیا۔ میں اوسے دی کتھا کہانی، گا گا جھٹ لنگھائیا۔ جو مالک جیو پرانی، پُتہ پُتہ سپس جھکائیا۔ جس نے کھیل ویکھنی وچ لینانی، دھر دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں میری اکھ تے بدھا کسیرا، قسم کھا کے دیو جنائیا۔ میں نیتز ویاواں نیرا، رو رو دیاں دُہائیا۔ کیوں رِوداس مینوں نہ آوے دھیرا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ چاروں کُنٹ پینی وہیرا، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ جھگڑا مکے پیغمبراں پیرا، پیر پیرا حُکم سنائیا۔ کسے دی رہے نہ ملکہ جاگیرا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا رہنا نہیں رنگلا پیرھا، سہاگن روپ نہ کھئے بنائیا۔ میرے ہڈیں لگیاں پیڑاں، اُچی کوک کوک سنائیا۔ مُشکل ہو گیا جیونا، ویلا انت دئے گواہیا۔ اتم پئے نیوننا، نو نو لاگاں پائیا۔ وے رِوداسا ٹھیک سب دے حصے آونی ساڈھے تِن بتھ سیاں، سینو ساڈھے تِن بتھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے متھے لیکاں مارن والیئے چلاکے، تیری چلاکی دیاں

جنائیا۔ کی ہویا جے پرہ دے نام دے لکھدی کھاتے، خاک چرناں دھوڑ رمائیا۔ کدی میں وی چڑھی ساں اُس دی ڈھا کے، کچھڑ بہہ کے خوشی منائیا۔ جس نے محمد ورگے کھڈائے کا کے، بالے اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے بنائے راکھے، سیوا حکم والی سنائیا۔ ایہدے ول کوئی نہ جھا کے، نیتر نین نہ اکھ اٹھائیا۔ دروہی اج مینوں آگئے گھاٹے، میرا پندھ ربیا نہ رائیا۔ میرے بستر پُرانے چیتھڑ پاٹے، اوڈھن سچ نہ کھئے وکھائیا۔ کی کھیل کیتا میرے آگئی داتے، دیاوان کار بھگنائیا۔ میری پُچھے مؤل نہ باتے، بل دیئے گولیئے تینوں دتی وڈیائیا۔ کدی میرے وی سیس گندے سی جہدے اج کھلے جھاٹے، مینڈھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو تھادیاں ویکھاں ننگیاں تلواراں، طالب ہو کے دھیان لگائیا۔ کیڑیاں تھادیاں میرے نال پچھلیاں کھاراں، مینوں دیو جنائیا۔ میرا ناتا نال چار یاراں، یارانہ محمد نال وکھائیا۔ میں کردی رہی شرع والیاں کاراں، کاری کرنی کار کھائیا۔ چوڈاں صد کٹیاں وگاراں، سیوا کیتی تھاوں تھائیا۔ مانیاں خوب بہاراں، عیشاں وچ وڈیائیا۔ میں تکیاں کوٹن کوٹ جو بن وتیاں ناراں، میرے ورگی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اپنا آپ سواراں، صاف ستھری ہو کے دیاں وکھائیا۔ جن بھگتو کی تُسی میرے اُتے دیوگے پھرہ، خوشی خوشی نال میرا سنگ رکھائیا۔ جن بھگت کہن کھلیئے اسیں کلجگ اتم ماریاں دھاڑاں، دھاڑوی پُرکھ اکال اپنے نال ملائیا۔ پھرنا جنگل جوہ اُجاڑاں، پہاڑاں پھیرا پائیا۔ لہنا اکو لاڑا، جیہڑا کوٹن کوٹاں لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نیکی جہی میرا کی لیکھا لیکھو لیکھاریو، قلم نال چٹرائیا۔ کی میری حالت ویکھو ناریو، رُپ ہین دُہائیا۔ چوڈاں صدیاں میں لٹی خوب بہاریو، اپنا رنگ رنگائیا۔ محمد تکنا جس دا رُپ رتی داہڑیو، لال بتھ گرمکھاں دین گوبیسا۔ سماں بدل جانا حکم نال ایسے ہاڑیو، ہاڑے نال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں ست رنگ دے ونجارے، جاگیر سنگھا جنائیا۔ میرے ویکھو چار یارے، محمد نال چٹرائیا۔ جیہڑے اتم بازی ہارے، بازاں والا کھیل کھلائیا۔ میری نئی انت کنارے، تٹ کنارے سوہیا پائیا۔ کسیرا کرے باباکارے، بھگتاں ربیا جنائیا۔ کی لہنا روداس چمارے، گرمکھ سنگھ سمجھائیا۔ کیوں تریٹ ماریاں تین لکارے، پڑدا دینا اٹھائیا۔ مینوں ایوں دسدا جوہیں میں

چڑھنا دُھر دے کھارے، سگناں والا سگن منائیا۔ مینوں پرناؤنا اُس اگمی لاڑے، جس نون لاڑی مؤت نہ کدے پرنائیا۔ جو میرا چیتھڑ پھارے، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کون بھیو دسے گجھے، بنا صاحب نہ کھئے چٹرائیا۔ میرے اُجڑن لگے جھکے، جھگیان نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد تیری اُمت وانگ داناں بھجے، کچے بھنے دانے دین گواہیا۔ پرہ دے حُکم ہونے آگھے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سب دے بھرے بیڑے ڈبے، آگے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ لُکيا رہے نہ کھئے کیسے گھھے، ڈونگھیاں ڈلاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اکو ستگرُو شبد اڈے، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ سب نون دس کے اپنے مددے، مدتتاں دے جھکڑے دئے مکائیا۔ ویلا اتم میرا پُجے، پوجن یوگ دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دانے کہن اسیں دسیئے اپنا حال، سچ نال سُنائیا۔ جس ویلے محمد مدینے وچوں ماری چھال، اپنا قدم اٹھائیا۔ اُس ویلے سانوں بھن کے لیایا سی اک بھٹھیال، چھیتی چھیتی اپنی سیو کھائیا۔ آہ لے جا اپنے نال، جتھے بھکھ لگے اوتھے کھانے چائیں چائیا۔ محمد دو ہتھیاں وجایا تال، آواز آواز پرگنائیا۔ پھیر حُکم سُنیا اکال، اکل کل دھاری دتا سُنائیا۔ محمد ایہناں نون رکھنا سنبھال، چوڈاں صدیاں مکھ نہ کھئے لگائیا۔ جس ویلے آوے آپ دین دیاں، پروردگار نور الایہیا۔ اُس ویلے چاروں کُنٹ سب دے سر تے کوکے کال، نگارہ اپنا ڈنک وجائیا۔ تسیں اُمت دی سرت نہ سکنی سنبھال، سمبل بہہ کے ویکھے بے پرواہیا۔ اُس ویلے چوراسی وچوں سنت بھگت لئے بھال، اوتار پیغمبر گرواں تون باہر کر پڑھائیا۔ ایہ سوا سیر اوہناں نون آپ دئے کھوال، دوسر رس نہ کھئے چکھائیا۔ محمد ہس کے کپا تیرا کھیل کمال، بے پرواہ بے پرواہی وچ سائیا۔ پروردگار کپا اوہ میرے سوہنے لال، لالو دا لیکھا پور کرائیا۔ جس نون نانک بخشیا دھن مال، کنگال کہے لوکائیا۔ اوتھے پُچھاں مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کانی ہو گئی اکھوں، سچ دیاں سُنائیا۔ پنجھی گرمکھ زور نال ہسو، ہس کے دیو وکھائیا۔ پرہو کیسے دا کرے کوئی نہ پکھو، بنے سانجھا پیر گوسائیا۔ سب دا لیکھا منگے پھڑ کے نکوں، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ صدی

چوڏھویں کہے گُرمکھ سِنکھ زور دی ہس کے دے وکھال، اپنی سُن دے کھلایا۔ گلیں باتیں دیونہارا شاہ کنگال، بھنڈارا گلیں باتیں بھرائیا۔ گلیں باتیں آوے جگت زوال، گلیں باتیں دین دنی کرے تباہیا۔ گلیں باتیں بھگتاں کرے سنبھال، گلیں باتیں بھوئے سہائیا۔ گلیں باتیں میلا ملے بھگت بھگوان، بنا گلاں باتاں توں شبد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ گلیں باتیں کوڑی کایا ماٹی دسے کھال، گلیں باتیں وجدی رہے ودھائیا۔ بنا گلاں باتاں توں آج تک کھیل ہویا نہیں جہان، جگ چوکڑی ریتی چلی آئیا۔ ناتا تے جگت چھئے گل پھیر سنے کھئے نہ کان، بنا گل توں غلامی سکے نہ کھئے کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ حکم ورتایا۔ گلاں باتاں شبد دھار دی خوشی، خوشحالی وچ پرکٹایا۔ گلاں باتاں وچ صاحب دی رچی، بنا گلاں باتاں توں رچنا رچ نہ کھئے جنایا۔ گلاں باتاں وچ پرہ دی منزل ملے اچی، بنا گلاں باتاں توں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جو جگت وچ جہان وچ کٹن آئے بتی، بُتخانے بہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے جگت دھار دکھی، دکھ سکھ اپنی کھیل کھلایا۔

★ ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۷ ہر دیو سِنکھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر پورا سدا نہکیو نہچل دھام وڈ وڈیایا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، اگوچر بے پرواہیا۔ جس دی وشن برہما کردے سیو، شو شنکر چرن دھوڑ رمائیا۔ اوتار پیغمبر گر گاؤندے رسنا جہو، صفت صفت نال وڈیایا۔ جس دا نام رس اگتی میو، مُنیاد سب دی ویکھے تھاوں تھائیا۔ سو ستگر ساچا صاحب سوامی جنم وچوں جنم دے ہر دیو، ہر اپنی دیا کھایا۔ بدھک دی لیکھے لا کے سیو، بندھن دھرم رائے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ نو آسُو کہے میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکایا۔ پرم پُرکھ سچی سرکار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جو جگ جگ پیج دے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ڈبڈے بیڑے لائے پار، پاپن پاتھر آپ تڑایا۔ گُرمکھ مہمکھ دوہاں پائے سار، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ پورب لینا کرم وچار، نہکرمی ہوئے سہائیا۔ جیہڑا جنمیزے دا سی خدمتگار، نتھیا ناؤں براہمنی گکھ وڈیایا۔ تس دا لیکھا

پورا کرے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، آد جگادی ایکا ایکا ایکنکار۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ بیاس دریا دے کنڈھے پنج وجے شام ★

بیاس کہے میں چار جگ دا پیاسا، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ میری ترکھا نہ کیسے بُجھائیا۔ میرا لیکھا لکھ کے گیا وید ویاسا،
اک لکھ ستاراں ہزار سلوک پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ مینوں اتم گوبند دتا دِلاسا، کلگی دھر جگدیش دیا کھائیا۔ تیرا لہنا دینا
پورا کرے پُرکھ ابناشا، پارہم پرہ بے پرواہیا۔ محمد دی نال رلائے خواہشا، صدی چوڈھویں جوڑ جڑائیا۔ چوڈاں طبق کرے
تلاشا، چوڈاں لوک ویکھ وکھائیا۔ نو ست کر جوت پرکاشا، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ وشن برہما شو ویکھن آون تماشا، کروڑ
تیتسیا اکھ اٹھائیا۔ اوتار تیئی ہوون داسی داسا، موسیٰ عیسیٰ سنگ ملائیا۔ گر دس نور جوت ہووے رہ راسا، منڈل منڈپ
وجے ودھائیا۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ اکل کل دھاری پُرکھ بدھاتا، مہبان بیدو نور الہیا۔ جس دی
جگ چوکرئی شاستر سمرت وید پُران گاؤندے گاتھا، کھانی بانی صفت صلاحیا۔ دو جہاناں پُرکھ سمراتھا، پرم پُرکھ وڈ وڈیائیا۔
کلجگ اتم ویکھے اندھیری راتا، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچ دا حکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے میں تکاں خواجہ خضر، نیر پیر بھجے واہو داہیا۔ جس دا زکریئے کیتا ذکر، الفیے نال وڈیائیا۔
جس دا محمد نے کیتا فکر، فقرہ کائنات سُنائیا۔ اوہ نرگن دھاروں آوے نکل، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ جگت نیتر کیسے نہ آوے
دسن، دہ دشا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو جھگڑا میٹے پتھر اٹن، پاہن لیکھا دئے مکائیا۔ بھيو کھلائے اتل وتل، ستل اپنی کار کھائیا۔
صدی چوڈھویں آوے جتن، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ پیر پیراں بنے متن، مہربان محبوب نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ خواجہ کہے میں آیا لہندی دشا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ میرا پروردگار
پایا حصہ، ہستی دسی نور الہیا۔ میں راہ تکاں نتا، چوڈاں صد دھیان لگائیا۔ کون ویلا پروردگار ملے دھر دا پتا، ابا جان

شہنشاہیا۔ جس دا تن وجود ہووے نہ جُسا، ضمیرِ نظر کھئے نہ آئیا۔ مُچھ نہ ہووے داہڑی نہ مُنشاں والا رُخا، ماٹی خاک نہ
 کھئے سہائیا۔ بھاگ لگائے اگئی بُتا، بُتخانیان پرے سمجھائیا۔ کھیل دسے اباشی اچتا، چیتن اپنی دھار دکھائیا۔ سمت شہنشاہی ست
 سہائے رُتا، آسُو چوڈاں ونڈ ونڈائیا۔ جس دے وچ چار جُگ دا پینڈا مُکا، کلجگ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ بے پرواہ اکو اٹھا، دُھر
 دا مالک دُھردرگاہیا۔ ویکھے لہندی گٹھا، پچھم اپنی اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ خواجہ کہے میں آیا دُوڑا، بھجیا واہو داہیا۔ چوڈاں طبق چھڈیا پچھلا پوڑا، پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جگت جہان ویکھیا کوڑا، اُمت اُمتی اکھ بدلائی۔ بنا پروردگار کوئی نہ بھڑا، بھڑی کرے لوکائیا۔ دہائی صدی چوڈھویں وقت
 رہیا تھوڑا، محمد نیتر لوجن نین رہیا تکائیا۔ وید ویا سے لیکھا لیکھیا کلجگ اتم آئے براہمن گوڑا، کندھی میرے چرن چُھائیا۔ جس
 دا نُور نُورانہ ہووے جوہرا، جوہری پرکھے کھئے نہ رائیا۔ اُس دا سچ دا ہووے اکو مُہرا، مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے
 کلجگ اتم کرنا بوڑا، سُرتی سُرت نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنا دوہرا، نرگن نرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جس دے
 آگے چلنا نہیں کوئی جورا، اوتار پیغمبر گر بیٹھن سیس نوائیا۔ اُس دے کول ساڈھے تِن ہتھ بنھن والی اکو ڈورا، ڈوری کربیل
 سینگھ دئے پھڑائیا۔ خواجہ کہے بھڑی ہن لہندی دشا پے جانا لوہڑا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر چڑھے اگئی
 گھوڑا، واگ جوتی دھار ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔
 خواجہ کہے پروردگار میرے احباب، محبوب سیس نوائیا۔ میں لے کے آیا بنا اکھراں تون کتاب، کُتب خانے نظر کتے نہ آئیا۔ محمد
 دا پورا کر دے خواب، خطا اور رہے نہ رائیا۔ میرا سجدے نال آداب، ادب نال درڑائیا۔ مغرب وچ اکو تیرے نُور دی ہووے
 محراب، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع شریعت کولوں کر آزاد، نام کلمہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دُھر دے حُکم دا بخش خطاب، سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے آج، در تیرے منگ منگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کھول دے جاگ، اُس نندرا رہے نہ رائیا۔ مینوں
 یاد آ گیا خواجہ کہے بیاس توں پار گوہند اڈایا اپنا باز، بازاں والا اپنا کھیل کھلائی۔ مینوں مار کے کہا آواز، چوڈاں طبقاں باہر
 سُنائیا۔ چھیتی آ جا بھاج، بھجنا واہو داہیا۔ حُکم دتا غریب نواز، شبد سندیسہ اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں محمد دا رہنا نہیں

راج، اُمت نبی رسول نظر کئے نہ آئیا۔ اکو پروردگار دا مہکنا باغ، بوٹا مانس دئے لگائیا۔ اُس ویلے سب نے ہونا لاجواب، سر سکے نہ کئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ خواجہ کہے میں آیا وانگ حقیرا، نو نو لاگان پائیا۔ میں کڈھیاں تیرے چرن کولان چوڈاں لکیرا، چوڈاں طبقاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ میری درشتی ہوئی وانگ فقیرا، فقرہ اکو دینا جنائیا۔ اگے شرع توڑ زنجیرا، شریعت کم کیسے نہ آئیا۔ اکو مان بخش غریب امیرا، ذات پات نظر کئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر پوریاں کر تحریرا، جو بھوکھتاں وچ گئے درڑائیا۔ جیہڑے مانو نام کلمے کیتے لیرا لیرا، اکو گنڈھ دینی بندھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پروردگار پُرکھ اکال دھر دے رام بدل دے ضمیرا، زمیں اسمان دھیان لگائیا۔ بیاسا کہے میرے اُتے سندیسہ دے کے گیا بھگت کبیرا، قبران تون باہر درڑائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں ویلا انت ہوئے اخیرا، اکھراں چلے نہ کئے چٹرائیا۔ بنا پُرکھ اکال تون دین دُنی بدلے نہ کئے تقدیرا، تدبیر چلے نہ کئے چٹرائیا۔ جھگڑا میٹنا شاہ حقیرا، اکو رنگ دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ خواجہ کہے سُن بیاس دے کنڈھے، تئا تینوں دیاں جنائیا۔ اُٹھ ویکھ نو کھنڈے، برہمنڈاں اکھ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کی ونڈے، ونڈنہار اپنی دیا کھائیا۔ کی کہے گوبند دی چند پرچنڈے، چندکا اپنا روپ بنائیا۔ کی کھیل کرنا ست رنگ ڈنڈے، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورا بیاس پار لنگھے، آساوند ہر ستگر آپ بنائیا۔ تٹ کہے گوبند نے میرے اُتے بیٹھ کے کنگھے دے گئے سی اگی دندے، دو اک ویکھ وکھائیا۔ پھیر اشارہ کیتا ول تارے چندے، تارے چند دتا سُنائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں اتم لنگھے، بیس بیسا نال ملائیا۔ پرم پُرکھ دیوے سب نوں دنڈے، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے گوبند نے میرے اُتے مارے موڈھے گوڈے، گئے زمیں اُتے ٹکائیا۔ پھیر اپنے پھڑ کے دوویں موڈھے بلو نے نال بلائیا۔ پھیر دو جہاناں ہتھان اُتے چُک بوجھے، جگت ہلونا دتا وکھائیا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں محمد کئے جانے بودے، بدلا چُکے تھاؤں تھائیا۔ جو دیناں مذہباں والے ٹوئے ٹوبے، وڈا چھوٹا رہن کئے نہ پائیا۔ اکو ڈنکا وچنا چوڈاں لوکے، چوڈاں طبق کرے شنوائیا۔ اکو نام اکو کلمہ ہووے سلوکے، اکو ڈھولا دھردرگاہیا۔ خواجے توں ویکھنے اوس سمیں دے موقعے،

مُکمل دیاں درڑائیاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ خواجہ کہے میں خوشیاں دے وچ بسنا، ہس کے گوبند سپس نوائیا۔ ویکھ کے ساڈھے تِن ہتھ دا رسا، رستہ پچھلا دیوان بدلائیا۔ اُس ویلے گوبند دے سنگ سی جس دا نام جسنا، مست رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اُس روڑا پتھر کیتا اکتھا، مخول نال گوبند آگے ہتھ ٹکائیا۔ نالے کہا بڑا اچھا، صاحب اس نوں دے ورتائیا۔ نالے ہتھ نال چُکیا اپنا ڈھلا کچھا، سہج نال اُٹھائیا۔ خواجے خوشی وچ اپنا قدم چُکا، ٹپ کے دتا جنائیا۔ گوبند ایہ تیرا سکھ سچا، جو سچ رہیا سُنائیا۔ گوبند کہا ایہ دُھر دا بچہ، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جس ویلے کلجگ انت جوتی نُور ہویا پرگٹا، پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ اس دا لیکھ لاوے پتھر وٹا، وٹ دین دُنی والی کڈھائیا۔ جس دا رس ہووے مٹھا، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پُور کرائیا۔ پتھر کہا میں ہوواں مٹھا رس، گوبند دتی وڈیائیا۔ خواجہ پیا ہس، ایہ ایہدی بے پرواہیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، رکھنہار وڈ وڈیائیا۔ مست نے خالی جھولی ڈاہی جھٹ، آگے دتی وکھائیا۔ گوبند اس دے وچ سب کجھ گھت، مہر نظر اُٹھائیا۔ گوبند کہا جس ویلے زرگن دھار آوے وت، بے وطن بے پرواہیا۔ تیری رکھ پت، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جھٹ وٹے کہا میرا بہار نو سیر توں نہیں گھٹ، نواں رساں دیاں جنائیا۔ جس ویلے میں صاحب دے وکیا ہٹ، گھاٹ سوہنا سوہا پائیا۔ تیری جیا لئے رکھ، ہووے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ پتھر کہا جے گوبند میرا ونڈے پرساد، پرسادی ہو کے دیا کھائیا۔ میں سدا رکھاں تیری یاد، جو یادو بنسی کرشن گیا درڑائیا۔ جس دا رام نے رام نوں وکھایا سواد، بھوگ بھگون سنگ بنائیا۔ محمد نو وار کر کے آداب، خود خُدا سپس جھکائیا۔ موسیٰ آ کے وچ ویراگ، اچی کوک دتی ڈھائیا۔ عیسیٰ لک کے وچ کھاد، کامل مُرشد اکھ ملائیا۔ نانک نے مینوں بخشی داد، دیاوان ہویا سہائیا۔ گوبند انت تیرے آیا ہاتھ، ہتھیلی نال چُھائیا۔ نوں سرب کلا سمراتھ، دانی بے پرواہیا۔ میرے اندر دے دے راس، پتھر پابن روپ بدلائیا۔ گوبند مہر نال اُٹھا آنکھ، بنا اکھراں لیکھ بدلائیا۔ میں شبد سُنواں ساچ، سچ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ گوبند کہا ہتھ پتھر نال گیا جُڑ، تیری

ہستی دیاں بدلائیا۔ شبدی دھار آواں مُڑ، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ دو جہاناں بناں سَتگر، سَت ستوادی رُوپ سہائیا۔ مسّا سینگھ نال آوے تَر، تَرَت لینا جھولی پائیا۔ تیرا رس بنا کے گَر، نو سیر دیاں ونڈائیا۔ جن بھگتاں اندر مٹھے رس دی رہن نہ دیواں تھڑ، خالی بھنڈارے آپ بھرائیا۔ اوہ ویکھ میں چھڈی جاندا اندپڑ، پُری اند تچائیا۔ رُوپ بناواں ہور دا ہور، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ دکھن چلے کیسے نہ زور، ندیڑ اپنا رنگ رنگائیا۔ پھیر جاواں اُس صاحب دے کول، جو کُل مالک اکھوائیا۔ پھیر وجاواں اگئی ڈھول، دو جہاناں شبد شنوائیا۔ پھیر آ کے تولاں پورا تول، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ خواجہ کہے گوبند دے نال اک سیکھ سی نگینہ، ننھا پچہ نظری آئیا۔ اوہ لیٹیا اُتے زمینا، نگاہ اسمان ول اُٹھائیا۔ پھیر تکیا گھوڑے دی زینہ، پاکھر ویکھے چائیں چائیا۔ پھیر سمجھیا میں مرنا کہ جینا، زندگی سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جھٹ بھے وچ آیا پسینہ، اپنا پاسا لیا بدلائیا۔ خواجے کہا واہ میرے رحیا، رحمت تیری بے پرواہیا۔ تُوں فُدرت قادر کرپا، کال مہاکال تیری سرنائیا۔ تُوں عالیشان عظیمیا، اعظم نُوَر الہیہا۔ تیری سب توں وکھری تعلیا، طُلبے اوتار پیغمبر گر گئے جنائیا۔ تُوں وسیں باہر اسمان زمینا، دو جہاناں پرے تیری رُشنائیا۔ تینوں سجدے وچ کہاں آمینا، آمین کہہ کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ خواجے ویکھیا آسو دا تنگ، نگاہ نیلے اُتے ٹکائیا۔ اوہدے کول سی مؤلی دا تند، جس دی سوا گز لمبائیا۔ پھیر نشان تکیا تارا چند، صدی چوڈھویں اکھ اُٹھائیا۔ محمد دا لیکھا ربیا لنگھ، پندھ مُکیا واہو داہیا۔ چار یاری دا اپنا سنگ، اُمتی اُمت نہ کھئے چٹرائیا۔ کلمہ ملے نہ کیسے اند، کائنات ربی گُرائیا۔ مُلا شیخ مساک لائے کیسے نہ انگ، اولیا علم نہ کھئے پڑھائیا۔ اُس چھوٹے پچے کہا آ میرے کول ونجھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ وچوں سمجھائیا۔ خواجے کہا آ بالے چھوٹے، سہج نال سُنائیا۔ بیاس وچ مار غوطے، ڈُونگھی بھور ویکھ وکھائیا۔ پچے ہس کے کہا میں چوڈاں طبق ویکھے روتے، خوشی خوشی نہ کھئے بنائیا۔ مُرید ویکھ سوتے، سُتیاں اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ خُدا نُوں بھلے بھتے، خُدی وچ ہلکائیا۔ صدی چوڈھویں جانے اوُتے، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا اک ملائیا۔ مؤلی کہا میرا تند سوا گز لمبا، دوہاں

دیاں جنائیا۔ میں ویکھنا کھیل اچنبا، بھيو ابيدا دیاں درڑائیا۔ جس ویلے ناتا ربیا نہ پتا مائی اماں، امی نہ گود سہائیا۔ جھکڑا پینا کایا ماٹی چما، چم درشتی نہ کھئے بدلائیا۔ صدی چوڈھویں بیت جانا سماں، کلجگ اتم اکھ کھلائیا۔ چاروں کُنٹ جگے کھئے نہ شمع، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ سب دے اندر ہونا غما، غم خوار نہ کھئے سہائیا۔ دین مذہب دی ہونی طمع، کلمہ کلمے نال ٹکرائیا۔ پون سواسی نام رہے کیسے نہ دما، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ اُس ویلے پروردگار میرے امام کھیل کرنا نواں، تو کھنڈ کھنڈ جنائیا۔ بھگت سہیلے کر کے جمع، جامہ دین دنی بدلائیا۔ دھر دا حکم کر کے رواں، راستہ براستہ اکو دئے درڑائیا۔ خواجے تینوں کرنا منا، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ تُوں سُننا بنا کتاں، کتا گوبند والا دئے گوابیا۔ جس نُوں سمجھ نہ سکے کوئی چوڈاں سو تپہ پڑھن والا پنا، پنشمینٹ وچ سارے لین سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ مؤلی تند کہا میرا کیسے کول نہیں ٹھیکا، محمد نال نہ کھئے وڈیائیا۔ خواجے تُوں وی رکھنا چیتا، جیتن ہو کے دیاں درڑائیا۔ جس ویلے نرگن دھار بنے نیتا، نرور بے پرواہیا۔ اُس ویلے مینوں اُس دی کر دیو بھینا، نکا بالا جسبیر سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ میرا پورا ہووے لیکھا، محمد دی گنڈھ رہے نہ رائیا۔ سب نُوں بھل جائے سوہرا پیکا، ایتھے اوتھے دو جہاناں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مؤلی تند کہے میں کوئی کچا نہیں تندا، شبدي حکم جنائیا۔ میں گوبند دی دھار گوبند سنگا، سکلا سنگ بنائیا۔ جس ویلے چھڈیا پری اندا، سواگر ڈوری چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ پھیر اشارہ کیتا تارا چندا، صدی چوڈھویں تیری ہوئے صفائیا۔ اُس ویلے سہارا رہنا نہیں کوئی مہانا ونجھا، ونجھی ہاتھ کھئے نہ آتیا۔ ایہہ کوئی سماں نہیں لمبا، ڈھٹیا میرا دئے گوابیا۔ اُس ویلے گر گوبند دے کول اک سکھ دُلھا جیہڑا بھ وچ کما، آپ اپنا لیا بلاٹیا۔ کی کلجگ حال ہووے مندا، چاروں کُنٹ دُباٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گرُمکھ کہا گوبند میرے پیرا، ستگر تیری سرنائیا۔ تُوں داتا گئی گھیرا، گہر اکھوائیا۔ میں تیرے چرن کول رکھاں اپنا چیرا، سپس تیری بھیٹ کرائیا۔ کی آگے ہووے تیرا وطیرہ، بے وطنان لئیں ملاٹیا۔ کیوں پھریں وانگ فقیراں، بھجیے واہو داہیا۔ گوبند کہا میں کتاں شرع دیاں زنجیراں چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائیا۔ سب دیاں بدل دیاں تقدیراں، تدبیر اپنی اک

سمجھائیا۔ اُمت اُمتی پئے وہیرا، وہن وگن تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہا گُرمکھ میرے رتن، سنگھ رتن وڈیائیا۔ جس ویلے پہنچیا گھاٹ پتن، بے آس سوہیا پائیا۔ سب دی پیج آواں رکھن، رکھک ہو کے ہوواں سہائیا۔ کیسے دا چلے نہ کوئی یتن، یتھارتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جیہڑا پٹنے والا پاٹل پٹن، پاربرہم رُپ درسائیا۔ لیکھا جانے کلجگ تھوآ نٹن، سوانگی اپنا سوانگ بنائیا۔ اِکو مارگ آوے دسن، دو جہاناں راہ جنائیا۔ ہرجن ہردے آوے وسن، بے عیب نُورِ الابیا۔ وعدہ پُورا قَوْل کرے یجن، اَکے ہو نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ بیاس کہے گوہند ہتھ ماریا اُتے بھتھا تیرا، ترکش لئی انگڑائیا۔ گُرمکھ میرا سوہنا ہیرا، قیمت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ خواجے اکھوں وہایا نیرا، جل دھار جل وچ ملائیا۔ گوہند کھچ اِک شمشیرا، دو دھار دتی چمکائیا۔ صدی چوڈھویں ضرور کٹاں شرع دیاں زنجیرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہوواں پیرن پیرا، اِمام اِماما رُپ درسائیا۔ اُس ویلے گُرمکھ رتن سنگھ بدھا ہووے لال چیرا، چری وچھنے آپ ملائیا۔ امرت رس بخش کے سیرا، سر دھڑ لیکھے پائیا۔ جن بھگت دُکھی رہے کھئے نہ جیوڑا، جیون اپنے وچ سائیا۔ نو تھو چار چُکاں بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ دین مذہب دا مارگ رہن نہیں دینا بھیرا، ماتو مانکھ مانس اِکو نام شبد کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سیس بندھائے چیرا، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ خواجہ کہے میری آسا پٹی، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ کوئن اُدھرے رکھی مئی، جو دُور دُراڈے بیٹھے آسن لائیا۔ میرا لہنا پُورا ہویا اِک تے اُنی، دو اِک اِکیسا بیسا اپنے رنگ رنگائیا۔ میں اِکو ہدایت سنی، جو حضرتاں پرے دتی سنائیا۔ ہُن جھگڑا ویکھنا دین دُنی، کعبیاں پرے اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ بیاسا کہے میں پانی دھار وگدا، مینوں جل نیر کہے لوکائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا سدا، اُچی کوک کوک درڑائیا۔ کس ویلے پرکاش ہووے اگتی نُورِ الہی ربّ دا، رے عالمین ویکھ وکھائیا۔ جو جھگڑا میٹے دین مذہب دی حد دا، لیکھا سب دا پُور کرائیا۔ رس دیوے نام خُاری مدھ دا، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ مارگ دسے بھگت بھگوان جدّ دا، آتم پرما تم میلا میلے سبھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے وکھرا اڈّ دا، چار ورن اٹھاراں برن اِکو گھر

وسائیا۔ دھرم نشان ہووے گڈدا، دو جہاناں اک جھلائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا ہر پردے اندروں ہووے کڈھدا، ست سچ دھرم نال وڈیائیآ۔ وکار ہنکار ہووے وڈھدا، نام کھنڈا اک چمکائیآ۔ سنت سہیلے گرمکھ میرے کنڈھے ہووے سددا، سدا شبد والا سنائیآ۔ دھن بھاگ دہاڑا ہووے چوڈاں آسو آج دا، اجل دی مزل دے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ خواجہ کہے میری کتاب بن اکھراں ربی دس، دستگیر رہیا درڑائیآ۔ بیاس لے لے اپنا رس، رستہ چھڈ کوڑ لوکائیآ۔ خوشیاں دے وچ بس، وجے اندر ودھائیآ۔ میں وی آیا نس، اپنا پندھ مکائیآ۔ نگاہ مارے سس، رو اکھ اٹھائیآ۔ اندر رہیا نچ، ٹپے چائیں چائیا۔ کھیل کرے پریشور پت، پارہم اگم اتھاپیا۔ جس نے کلجگ چلایا رتھ، اگنی کوڑ نال تپائیآ۔ اوہ ویس کرے سمرتھ، کرتا بے پرواہیا۔ ستجگ مارگ جائے رکھ، دھرنی دھرت وجے ودھائیآ۔ میرا لیکھ لاوے کنارہ تٹ، مہر نظر اٹھائیآ۔ میرا اتر چائندا میں چرن سروور لوں چٹ، نو وار مکھ چھپائیآ۔ امیوں پیواں گٹ گٹ، جگ چوڑی ترکھا لوں بھجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک دیوے مان وڈیائیآ۔ بیاس کہے میں چرنودک چرن سروور پینا، پرم پڑکھ دینا پئیآ۔ میں سدا سدا سد تیرے سہارے جیواں، جیون مرن ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ اکو رنگ چاڑھ دے بھینا، نرگن سرگن اتر کدے نہ جائیا۔ مینوں یاد آ گیا گوہند نے میرے کنڈھے اُتے اشارہ کیتا سی ول رُسا چینا، مکھی تیر والی اٹھائیآ۔ پھیر ٹھوک کے اپنا سینہ، دھرم لئی انگریآ۔ سب نے ہونا شبد گرو ادھینا، بل سکے نہ کھئے وکھائیآ۔ پھیر کہا گرمکھ پیار ہووے جل مینا، جل مینا توں پرے گرسکھ ستگر وچ سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیآ۔ بیاس کہے بھگتو میری پُرانی اچھیا، سب نوں دیاں جنائیآ۔ دھن بھاگ جے پئی بھچھیا، بھچھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میری مہربان محبوب کیتی رچھیا، رچھک ہو کے ہویا سہائیآ۔ میں چار جگ نہ کیسے دوارے وکیا، اوڑک دھیان لگائیآ۔ میرا منوآ رہیا ٹکیا، پریت ہڑ نہ کھئے ڈلائیآ۔ میں اپنا بھروسہ او سے تے سٹیا، جو سٹا ویکھ جگت لوکائیآ۔ میں گوہند آگے پٹیا، دُبٹھڑ مار دتی دُہائیآ۔ توں میرا ساجن متیا، مٹر پیارا اگم اتھاپیا۔ تیرا درشن کراں نتیا، نو تیری اوٹ تکائیآ۔ خواجہ کہے گوہند نے بنا اکھراں توں لیکھا لکھیا، نہ کوئی جانے قلم شاہیا۔ توں بیاسے میری سن لے سکھیا، ساکھیاں دیاں درڑائیآ۔ جس

ویلے سَتگُرو دا نام ہٹاں دے وچ وِکیا، قِیمت جگت رہے نہ رائیا۔ پھیر میرا پُرکھ اکال دین دِیال چاروں کُنٹ اِکو دِسیا، دہ دِشا
 آپے لئے سنبھال، تیرا لہنا دینا پُورا کرے حِصیا، کرتا پُرکھ پُرکھ اکال۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک دین دِیال۔ بیاس کہے جن بھگتو ویکھو اگمی ساکھ، ساکھیاں دیاں جنائیا۔ سارے اِک پرہوؤ نوں دیو
 اگھ، آخر تیری وڈ وڈیائیا۔ میں بالک بالی بڈھ داس، داسی داس سیو کھائیا۔ میرا لیکھ لگے بنا سواس توں سواس، ساہ ساہ
 اپنے رنگ رنگائیا۔ سب دی پوری کرے آس، بیاسا کہے بے آسا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سرب گنتاس، گنوتا وڈ
 وڈیائیا۔ اوہ ویکھو شنکر بھجّا آؤندا اتوں گیلاش، جٹا جوٹ واہو داہیا۔ برہما چارے مُکھ گاؤندا آئے سواس سواس، تُوں میرا
 میں تیرا راگ الاییا۔ وشنوؤ وِشو دا لیکھا رکھے پاس، در کھلوتا سوبھا پائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے نور جوت پرکاش، نور نور
 نور رُشنائیا۔ خوشی وچ سارے کرن ارداس، دوتے جوڑ بینتی سیس نوایا۔ بیاس کہے میری پوری ہووے آس، اصل اپنا روپ
 درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ بیاس کہے جن بھگتو میں
 اِک نانا، بلہین اکھوائیا۔ میرا صاحب جانی جانا، جانہار وڈ وڈیائیا۔ دیونہارا جُگ جُگ مانا، نائیاں اپنے گلے لگائیا۔ جس پہنیا
 اگمی بانا، بان انیالا شبد تیر چلائییا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمانا، دو جہاناں لاگن پائیا۔ جس نے آتم پرما تم دسیا گانا،
 پاربرہم میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ اُس نوں سب نے کہنا میرے وچ چرن چُھپا کے جانا، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ رانا، سچکھنڈ نواسی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا پور
 کرائیا۔ خواجہ کہے میرے صاحب سلطان، محبوب تیری سرنائیا۔ میرا پچھلا دان پابن، مٹھا روپ وکھائیا۔ اپنے در کر پروان،
 پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ میرے مالک خالق جانی جان، جانہار تیری وڈیائیا۔ جھٹ بیاس کہے خواجہ ادھر کر دھیان، نگاہ نگاہ
 وچوں بدلائیا۔ میں چاہندا ہرجن ہر بھگت گُرمکھ گُرسکھ میرے تٹ کِنار تے بہ کے کھان، کھا کھا خوشی منائیا۔ پھیر جنم نہ
 لین وچ جہان، چوڑاسی لیکھا دئے مکائیا۔ انت چڑھائے شبد وچ بیان، رائے دھرم نہ کھئے اٹکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ کرے پروان،
 جتھے اوتار پیغمبر گر بیٹھے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت میل ملے سری بھگوان، جوتی جاتا اپنے وچ ملائییا۔ بیاس کہے خواجہ اوہ تگ

آہ تگ ساڈی بینتی ہوئی پروان، پرم پُرکھ پر ماتم آتم دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نور مہان، نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ اک اکھوائیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پال سینگھ، ہزارا سینگھ پھتو چک، گرچرن سینگھ ظہورا، تخت سینگھ ظہورا، گرچرن

سینگھ پنڈوری، چرن کور ڈھلوان، سرجیت کور ڈھلوان، پنڈ داؤد پُر ضلع کیورتھلا ★

دھرو کہے اٹھ ویکھ پر بلاد، پرا پسنٹی مدھم بیکھری تون باہر دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے پرم پُرکھ واحد، نرگن داتا
دُھردرگاہیا۔ سچا فرمان حکم کرن لگا آند، ایہد سب دا ویکھ وکھائیا۔ حکم سندیسہ دیوے جائز، ناجائز لیکھا رہیا چکائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کپیر کہے اٹھ ویکھ نامے، شبدی شبد
دیاں جنائیا۔ کی کھیل کرے سری بھگوانے، ہر بھگون بے پرواہیا۔ جس دے گا کے آئے صفتاں والے گانے، سرشٹی درشٹی وچ
وڈیائیا۔ سو جوت سرُپی پھرے بانے، بان انیلا تیر چلائیا۔ جس نوں صدی چوڈھویں کوئی نہ جانے، امام اماما اکم اتھاپیا۔
جس نوں جھکدے دو جہان زمیں اسمانے، اسم اعظم اک وڈیائیا۔ جس دے اتوں پیر پیغمبر گرو بھئے قربانے، تن وجود بھیٹ
چڑھائیا۔ اوہ ویکھے کلجگ انت اندھیری شامے، شمع نور کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، ہر سچا بے پرواہیا۔ بھگت کہن اٹھو تکو سارے نال نیت، نرگن دھار دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے پتت پُنت،
پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ کلجگ وچ ستجگ چلائے ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا مکا کے مندر مسیت، کایا کعبے کرے
رُشنائیا۔ ترے گن تون کر اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت گوائیا۔ آتم پر ماتم دے
کے پریت، پریت میل ملائیا۔ جھگڑا میٹ کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں اکو گھر وسائیا۔ شبدی کھیل دس اندھیٹھ، اندھیٹھی کار
کمائیا۔ جگت جہان دے کے پیٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلائیا۔ اوہ تگ بھگتاں چاڑھے رنگ مجیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔
سدا سُہیلا ہنٹھ رکھے اُتے پیٹھ، سر سر آپے بھئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بھنٹے ریٹھ، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پرہلاد کہے سُن دھرو اگئی سجن، ساجن دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا جن بھگتاں آتم پرما تم کرائے مجن، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ کِریا کرے گوپال مورت مدن، سوڈن اپنی کھیل کھلائی۔ ہرجن دیپک ساچے جگن، لوک مات ہویے رُشنائیا۔ ترے گن ترکھا بھجئے اگن، ساتک ست ست ورتائیا۔ اکو دس ڈنڈاوت بدن، سجدہ اکو اک جنائیا۔ آتم پرما تم بخش اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا چھندن، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ کِریا کر آد نرنجن، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس دے نام نگارے وجن، شبدي شبد صفت وڈیائیا۔ اوہ دیناں مذہباں توڑ کے حدن، حدوڈ اک وکھائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گر اکو نام چن، جگت کلمہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو دھر دی دھار رن، رٹا دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کہن تکیئے لوک مات، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کلجگ ویکھیئے اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ کی کھیل کرے کھلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دے کے نام سوغاتی، سُکلا کیشنا پکھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن جوت جگا کے باتی، باطن پڑدا رہیا اٹھائیا۔ اکو وقت دس پرہاتی، پرہ اپنا میل ملائی۔ کایا مندر کھول کے تاکی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ امرت دے کے بوند سواتی، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد سنا کے دُهن انادی، انحد راگ درڑائیا۔ نرگن جوت کر پرکاشی، اگیان اندھ دئے مٹائیا۔ کرے کھیل شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسی، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائی۔ دھرم دی دھار بخشے داتی، داتا دانی وست اگم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن لوک مات تکیئے نظارہ، بن نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے نرنکارا، نرگن نرویر نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ سو روپ انوپ اپنا جانے اگم اپارا، اپرمپر اپنی کھیل کھلائی۔ جن بھگت سہیلا کڈھے وچوں منجھدھارا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ لیکھا جانے صدی چوڈھویں انت کنارہ، کلجگ نیا ڈولے تھاؤں تھائیا۔ پرہ پُرکھ پرما تم آتم دئے سہارا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کرائے قدرت قادر کرنیہارا، رحیم کریم بے عیب نور الاہیا۔ جو شاہو بھوپ ست سرُوپ سچا سکدارا، دو جہاناں حُکم منائیا۔ سو جن

بھگتاں سیس بخشے دستارا، دست دست نال ملائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے باہرا، جم کی پھاسی آپ ٹرائیا۔ جنم لینا نہ پئے دوبارہ، مات گرہ نہ کھئے تپائیا۔ ملائے جوت جوت زرنکارا، زرگن زرویر اپنے وچ سہائیا۔ سچ دھام سہائے وسائے سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی اک جنائیا۔ جتھے آد انت اکو نور جوت اُجیارا، دوجا دیا باقی نظر کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن اُس پرہوؤ نوں کرو نِمسکارا، جو زرگن زرگن سرگن سب دا پتا مائیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری حُکم منائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا چوہیاں اوتارا، زرگن نور نور جوت رُشنائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر اکو نام جیکارا، جے جیکار دو جہان کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویاے وپندی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کرے صفائیا۔ ستجگ ساچا سچ رکھے آپ زرنکارا، زرنکار ہویئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوت نور نور اُجیارا، زرگن زراکار اکم اتھاپیا۔

☆ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۷ ارجن سنگھ، سوم راج سنگھ کالو والا کوٹلہ، مُنشی رام بیگووال، بھگوان سنگھ اڑ مُڑ ٹانڈا، گرمیت کور کراالا، تارو سنگھ جنڈیرے، مہندر کور سُسانا، گرانام کور سُسانا، رام سنگھ فتووال، گردیو کور گھدالا شیخان امریک سنگھ سرائیں، میلا سنگھ سرائیں، بھجن سنگھ بیرم پُر

ترسیم سنگھ خُردان، سُرندر سنگھ روپووال پنڈ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ☆
اوتار پیغمبر گر کہن تکیئے لوک مات، زرگن نور نور دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کی دیوے اگئی دات، زراکار زرنکار اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی آتم پر ماتم جوڑے نات، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ لیکھا مکائے کلجگ اندھیری رات، ست ستوادی سچا نور چند کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دُنی بندھن شرع والے کٹائیا۔ مہربان محبوب کھیل کرے اکمڑا آپ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وشن برہما شو کہن لوک مات ماریئے جھاتی، بن نیتر لوچن نیناں نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے سرب گھٹواسی، ہر کرتا

دُھردرگاہیا۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ منڈل منڈپ راسی، رستہ رہبر کی درڑائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دیوے نام سواس سواسی،
 ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کس بدھ کئے گلوں جم کی پھاسی، سر سر پگری سیس ٹکائیا۔ جنم جنم دی میٹے اداسی، کرم کرم دا
 پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ نر نریشا اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گُر
 کہن کلجگ انت تگوراہ، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ اوتار تیئی کرو صلاح، مشورہ اکو اک پرگٹائیا۔ پیغمبر دیو جن، بھیو
 ابھیدا رہے نہ رائیا۔ گرو گُردیو دیو درڑا، درڑھ حکم اک سنائیا۔ کی کرے بے پرواہ، پاربرہم اپنی کھیل کھلائییا۔ جس نوں کہا
 واہ واہ، واپگرو کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ نور الہی حق خدا، خود مالک اکم اتھاپیا۔ کی سندیسہ دیوے ازاں صدا، آواز کی
 سنائیا۔ کی ناد رہیا وجا، دھن آگمی اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک
 اک درڑائیا۔ جن بھگت کہن ویکھئے دھرنی دھول دھول دھرت، دھرماتم دھیان لگائیا۔ کس بدھ سب دی پوری ہووے شرط،
 شرع دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے اُتے عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ کس بدھ سب دا لہنا دینا پورا کرے
 قرض، مقروض لیکھا دئے چکائیا۔ کس بدھ سب دی آسا منسا منظور کرے عرض، آرزو اپنے وچ سمائیا۔ گُرمکھاں گُرسکھاں
 پوری کرے غرض، غرضیکہ اپنی دیا کھائیا۔ نرگن دھار ویس کرے اسچرج، اسچرج اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ وشن برہما شو کہن ویکھو کھیل انوکھا، اکم رہیا درڑائیا۔ جس
 وچ نہیں کوئی دھوکھا، ست سچ اک پرگٹائیا۔ منزل راہ نہ دسے اوکھا، آتم پرماٹم میلا میلا سہج سُبھائیا۔ نرگن دھار شبندی ہوکا،
 حکم پُرکھ اکال جنائیا۔ لیکھا مکنا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاپیا۔ دو جہاناں سُننا اک سلوکا، پاربرہم برہم کرے پڑھائیا۔
 دین دُنی میٹے ہرکھ سوگا، چنتا غم چکائیا۔ بڈھی توں پرے ہو کے بودھا، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیا۔ ستگر شبد کہے کھیل ویکھو بے نظیر، نظر توں پرے دھیان
 لگائیا۔ جس دی دس نہ آئے کھئے تصویر، مُصوّر تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی منزل چڑھ کے بیٹھا کیر، بھگت بھگوان روپ
 سمجھائیا۔ اوہ کہہ کے گیا اخیر، آخر کلمہ اک درڑائیا۔ پرگٹ ہووے گئی کیر، گہر گور اکم اتھاپیا۔ جو شرع دے توڑے زنجیر،

شریعت لیکھا دئے مُکائیا۔ ست دھرم دا ست کرے تعمیر، ست سچ نال اپنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا رہن نہ دیوے خمیر، گرمکھ
 خالص لئے پرگنائیا۔ جھگڑا میٹے شاہ حقیر، مانو مانس مائکھ دیوے آپ وڈیائیا۔ کوڑی کیریا اُتے مار لکیر، کرم کانڈ دا ڈیرہ
 ڈھابیا۔ ہوئے اندروں کڈھے پیڑ، سنساروگ نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سارے کہن نرگن دھار لگا بھاگ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس دا نور دپیک چراغ، چراگاہاں
 کرے رُشنائیا۔ جگت جہان بدلے سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ جن بھگتاں دھرم دھار رکھائے سیس تاج، پگڑی نام والی
 بندھائیا۔ مانس جنم دا پورا کرے کاج، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ شبد اگئی مارے آواز، دُھن ناد کر شنوائیا۔ ہرجن سہیلے سنت
 بنائے سادھ، سادھنا دھرم دھار سمجھائیا۔ میل ملائے موہن مادھو مادھ، بے پرواہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ وشن برہما شو کہن کی کھیل کرے سلطانا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن نور
 پھر کے بانا، بانی بنیا بے پرواہیا۔ ست دھرم جھلا نشانہ، نشانہ کلجگ رہیا مٹائیا۔ روپ دھار نوجوانا، مرد مردانہ کھیل کھلائیا۔
 پیغمبراں توں پرے دیوے پیغاما، پرا پسنٹی مدھم بیکھری نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساچا دھرم دئے اسلاما، اسم اعظم اک
 درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم سب دا گانا، گاوت گاوت گاوت خوشی منائیا۔ حکم ورتے زمیں اسمانا، دو جہاناں ہووے
 رُشنائیا۔ کیریا کرے پرہو مہربانا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے آون جانا، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ اتم جوتی
 میل ملانا، جوت جوت وچ سہائیا۔ سچکھنڈ ساچا دھام سہانا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جتھے اکو دپیک جوت نور نورانہ،
 دپیک پنج دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ دا حکم
 کلجگ اتم دھار ہر کرتا آپ درڑائیا۔ لیکھا جانے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ کرنی دا کرتا کرے
 اپنی کار، کرنیہار کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس نون آد جگاد جگ چوگڑی نو نو کرن
 سرب نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سو بھگت سہیلا جن بھگتاں پاوے سار، مہاسارتھی اپنی دیا کھائیا۔
 لکھ چوراسی وچوں لئے ابھار، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، اک اکیلا دھردرگاہیا۔ کلجگ اتم لہنا دینا کوڑی

کریا دئے نوار، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچکھنڈ نواسی بخشے سچکھنڈ دوار، در دوارا اک جنائیا۔ جتھے وسے جوتی جاتا ہر نرنکار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت بھگونت آد انت جگا جگنت اکو دھار، اک اکیلا سجن سہیلا ست سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے دیوے تار، سنسار ساگر وچوں کرے پار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگاد آد نرگن دھار سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہاناں سری بھگوانا اک اکھوائیا۔

★ ۱۶ اسو شہنشاہی سمت ۷ وطن سنگھ، خیال سنگھ دسوبا، ہربھجن سنگھ صاحب دا پنڈ، دیال سنگھ ڈڈ، لال سنگھ پنج ڈھیرا، کرتار سنگھ، ہزارا سنگھ، ریشم سنگھ، دربارا سنگھ گالڑیاں، منگل سنگھ، رام سنگھ، دلجیت سنگھ تلواڑا، نرائن سنگھ، جیا لال، آتم چند، گیان چند جاگیر سنگھ، دھننا سنگھ کلیا پنڈ سرین پُر ضلع ہوشیار پُر ★

بیاس کہے میرے پار کنارے ہوئی لو، لوئن پرہ نے دتا کھلایا۔ گرمکھاں دے مستک اکھڑ تکیا سو، سو پُرکھ نرنجن دتی وڈیائیا۔ میں جگت ناتا توڑ کے ہویا نرموہ، محبت کوڑ والی تجائیا۔ جس دے چرناں چرنامت لیا دھو، دھرم دی دھار اک بندھائیا۔ اُس دے باجھ اور نہ کو، کوئن اوتار پیغمبر گر بیٹھے سپس نوائیا۔ جو کوڑی کریا کلجگ رہیا کھوہ، چاروں کنت ویکھ وکھائیا۔ ساچا نام جن بھگتاں اندر رہیا بو، بیجن والا بے پرواہیا۔ دھر درگاہوں لے کے آیا ڈھوآ ڈھو، وست امولک آگم اتھاپیا۔ مہربان ہو کے نال جاوے چھوہ، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ امرت رس آگما دیوے چو، کوڑی کریا اگن بُجھائیا۔ جس دا روپ نظر نہ آئے دو، دوآ ایک ایک دوآ وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ سو کہے میں جن بھگتاں لگا متھا، مستک رنگ رنگائیا۔ بھیو جاناواں یتھارتھ یتھا، یدی دیاں درڑائیا۔ وید ویاس نے اک سو اٹھاراں دن میری اکو گائی گاتھا، دوسرا اکھڑ نہ نال ملائیا۔ پھیر جوڑ کے پٹھیاں بتھاں، پٹھ پٹھ نال ٹکرائیا۔ بنا چرناں توں ٹیک کے متھا، مستک دتا نوائیا۔ پھیر ویکھیا بنا اکھاں، نیتز نین جوت رُشنائیا۔ پھیر حکم سُنیا سچا، سچ ملی

وڈیائیا۔ سندیسہ سُن اگمی پچہ، بھیو ابھیدا دیاں کھلایا۔ اوہ ویکھ جگ چوکڑی جاندا نسا، بھجیا پندھ مکایا۔ ویکھ لے ہوڑا
 اُپر سسا، سو پُرکھ زرنجن آپ لگایا۔ جس ویلے کلجگ زین اندھیری ہونی مسّا، نوری چند نہ کھئے چمکایا۔ دھرم دا رہنا نہیں
 کوئی کمرکسا، گوبند دھار دئے گواہیا۔ نام کلمہ رہے نہ رسا، رستہ اندر نہ کھئے کھلایا۔ ہر جو کسے گرہ نہ ہووے وسا، واسطہ
 اپنے نال رکھایا۔ سچ دا دیوے کھئے نہ پتہ، پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ پیو پت دی کرے ہتّا، بتاری ہووے جگت لوکایا۔
 جگت واسنا ہووے نتا، کوڑ کیریا گنڈھ وکھایا۔ من منوآ کرے متا، مت متانتر ڈیرہ ڈھابیا۔ ڈنکا وجے کتے نہ فتحا، فتح ڈنک نہ
 کھئے وجایا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ کلجگ ویکھے کوڑ دا رتھا، رتھ اگنی جگت چلایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ سو کہے جس ویلے میں بیاسا ٹپا، جن
 بھگتاں مستک لیا لٹکایا۔ میں نگاہ ماری مینوں نظر آیا اکھڑ پیا، جو پورن ستگر روپ جنایا۔ جس نے ناتا جوڑیا پکا، پکی
 اپنی گنڈھ رکھایا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گرمکھ لئے بنایا۔ آپ پی کے پانی تتا، امرت میگھ آپ برسایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک جنایا۔ پیا کہے میں چڑھ گیا گرمکھاں دی اُپر
 چھاتی، چھتردھاری نال دینا ملایا۔ پورن ستگر دسنا کلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو سمبل بیٹھا بن سمراتھی، سگلا
 سنگ بنایا۔ دھر دی من کے آکھی، اکھراں توں پرے رہیا درڑایا۔ زرگن سرگن دی کرے راکھی، رکھک بنے چائیں چائیا۔ جن
 بھگتاں بن کے داس داسی، سیوک سیوا سچ کھایا۔ نال مل کے پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا زرگن نور جوت
 پرکاشی، پرکاشوان خلق خدایا۔ اوہ اندروں لاپے آپ اداسی، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ گلوں کٹ سلک جم پھاسی، فیصلہ حق
 حق سُنایا۔ پندھ مکا کے منڈل راسی، منزل اپنی لئے چڑھایا۔ جتھے وسے شاہو شاباشی، شہنشاہ اکو سوبھا پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار اک اکھوایا۔ سو کہے میں آد انت دا اک، ایکنکار روپ سہایا۔ پیا کہے میں لگا بھگتاں دی
 نال پک، حکمت اپنی اک سمجھایا۔ جیہڑا دوہاں دے وچ گیا ٹیک، ٹیک ٹیکی اکو نال رکھایا۔ زرگن سرگن بخش کے سک، پریتی
 پریم والی بنایا۔ دوہاں نے لیکھا جانا لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پورن ستگر دا پورن سکھ، پیا پورن روپ جنایا۔ سو پُرکھ

نرنجن کہے میرا لیکھا نت نوت، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ میں جھگڑا مٹاؤنا پتھر اٹ، پاپن پوجن کھئے نہ جائیا۔ اکو نام دی دے
 کے چٹ، سچ سندیسہ دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے میں دوویں
 ویکھے بھگتاں سنگ، سسا پپا نظری آئیا۔ میرا خوشی ہویا انگ انگ، بنا تن وچی ودھائیا۔ کی کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا
 آپ کرائیا۔ بیاس کہے جس ویلے گوبند نے میرے کندھے پریم دا ڈاہیا پلنگ، سینگھاسن دھرم دھار وچھائیا۔ پھیر نگاہ ماری ول
 پُری اند، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ پھیر تکیا تارا چند، محمد نال کیتی صلاحیا۔ اوہ ویکھ تیرا مُکدا پندھ، صدی چوڈھویں دئے
 گواہیا۔ بنا سو توں پائے کوئی نہ ٹھنڈ، کلمہ کائنات کم کیسے نہ آئیا۔ بنا پیے توں پورن ستگر نہ کھئے بخشند، بخشش نظر کھئے نہ آئیا۔
 چاروں گنٹ اندھیرا اندھ، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ سو پورن نال ہونا پابند، پپا پورن سو وچ سہائیا۔ جنہاں دا اکو ہونا چھند،
 دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جگت دوت ڈھابوئی کندھ، کندھا کندھے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ بیاس کہے میں سو تکیا اُپر پگ، پگڑی گرمکھاں دئے گواہیا۔ میں ویکھیا اُپر شاہ
 رگ، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھیر ویکھیا بھج، بھجیا واہو داہیا۔ جو سب دی رکھے ج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن
 بھگتاں پڑدے ربیا کج، مہربان محبوب دھردرگابیا۔ اوہ بیٹھا اوتھے اج، دوس دہاڑا دئے گواہیا۔ جتھے یُدھشٹر آسن لاؤندا سی
 ڈونگھا سوا گز، ساڈھے تین ہتھ لمبائیا۔ آواز مار کے رہیا سی سد، شبدی کاپن دھیان لگائیا۔ نگاہ نال بنا کے حد، اشارہ اکھ
 نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے یُدھشٹر نے
 ایتھے اپنے مستک لکھ کے لایا سی سو، سر مستک سپس نوائیا۔ پپا ہتھ وچ پھڑ کے دو، پھیر چھاتی اُتے چھپائیا۔ بھگت
 بھگوان اک نہ رہے دو، دوآ ایک اکو نظری آئیا۔ جھٹ کرشن (سنکھ) گیا ہو، ہو کے دتا درڑائیا۔ دھرم ست اوہ ویکھ اگئی لو،
 نیچ نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ کھیل کرے ابناشی اوہ، جس دی اُستت سارے رہے گائیا۔ جس ویلے دین دُنی ہوئی نرموہ، اوتار
 پیغمبر گر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ بیاس
 کہے میں ویکھ کے کھیل کبا، کبنی گئی آئیا۔ میرے پار لیکھ لمبا، حد حدوڈ نہ کھئے جنائیا۔ میں حیران ہونا اچنبھا، حیرت وچ

دُہائیا۔ کی کھیل بھگتاں سنگا، ہر بھگوان آپ کرائیا۔ تتاں گرمکھاں ستاراں آسُو نوں ہونا اک ٹنگا، جنہاں دے مستک سو دتا لگائیا۔ اٹھاراں آسُو نوں ہتھ وچ پھڑنا ڈنڈا، ساڈھے تن ہتھ لمبائیا۔ اُنی آسُو نوں گردن اُتے رکھنا کھنڈا، پُٹھی دھار بنائیا۔ ویہہ آسُو نوں اک دوجے نال جوڑنا کندھا، کندھی بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سو کہے میں دساں سچ پیار، مُحبت بے پروا ہیا۔ جو ہر کرتا کرنیہار، جگ جگ آپ کرائیا۔ جن بھگتاں دئے ادھار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس ستجگ تریتا دوا پر لایا پار، کلجگ ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگت سپیلے دیوے تار، تارنہار اک اکھوائیا۔ جنہاں دا لیکھا رہے سدا جگ چار، چار ورن اکو رنگ رنگائیا۔ سپس جگدیش بخش دستار، دیوے مات مان وڈیائیا۔ رائے دھرم دا گیڑ نوار، چترگپت دا لیکھ چکائیا۔ شبدی ستگر دئے ادھار، ادر توں باہر کڈھائیا۔ اتم لہنا رہے نہ وچ سنسار، مات گرہ نہ اگن تپائیا۔ لے کے جائے سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی سو بہا پائیا۔ جتھے اکو نور اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد اتنا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔

★ ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۷ جسونت سنگھ، بتا سنگھ، ہرینس سنگھ، گرنام سنگھ سورانسی، پریتم سنگھ کوٹلی ابراہم، جرنیل سنگھ سکوال، درشن کور پاتر خرد، نکینہ سنگھ، پیارا سنگھ ہردیال سنگھ جالندھر، گرچن سنگھ آہم پُر، جگندر سنگھ، پُہمن سنگھ، اجیت سنگھ، ترسیم سنگھ، ہر بہجن سنگھ آدم پُر، جگندر کور بولے، اجیت کور جلیوت، کرتار پُر شہر ضلع جالندھر ★

پپا کہے میں لگا بھگتاں گرمکھاں دے سینے، ستگر پورن دتی وڈیائیا۔ میں کھیل تکنے لوک تینے، برہمنڈ کھنڈ اکھ کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر تکنے پر پُرکھ ادھینے، درگاہ ساچی کھوج کھوجائیا۔ ویس ویکھنے پُرکھ ابناشی دانے بینے، نرگن سرگن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی دیا کھائیا۔ سو کہے میں کھیل دساں صاحب

سُلطانا، سَتگر بھيو کھلایا۔ پيا کہے ميں پورن دينا برسم گيانا، بھيو ابيدا رہے نہ رايًا۔ دوہاں دا ليکھا اک سِری بھگوانا، دوجا نظر کھئے نہ آيا۔ جو کلجگ ويکھے مار دھيانا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجایا۔ چار جُگ دا ويکھے جگت نِشانہ، نرگن سرگن ويس وٹايًا۔ حُکم سنديسہ جانے اگم فرمانا، فُرناں توں باہر سمجھايًا۔ کي کہہ کے گیا رميئا راما، کاہنا کرشنا راگ جنايًا۔ کي موسیٰ عيسیٰ سُنيا پيغاما، محمد بنا الفیے پڑھايًا۔ نانک گوبند کي تکیا تُوَر تُوَرانہ، نرُویر نرکار نرکار اگم اتھايًا۔ کي سَتگر شبد شبد ترانہ، تُريا توں باہر دئے دِرڑايًا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنايًا۔ پيا کہے کلجگ اتم رہے نہیے کھئے پنڈے، پانڈو کرشن گیا دِرڑايًا۔ جس ویلے بھگت سُهیلے کھلونے اک تُنگے، چاروں گنٹ اندھیرا چھايًا۔ رام رام کولوں اگتی منگ منگے، جس ویلے بنواسی بنيا پاندھی راہيا۔ کلجگ ویلا اتم سب دے سِیس ہونے ننگے، اوڈھن نظر کھئے نہ آيا۔ سیتا سُرَت دُھر دے رام شبد کوئی نہ گنڈھے، ساچا سنگ نہ کھئے بنايًا۔ دُھر بھنڈارا مات کوئی نہ ونڈے، دھرنی رووے مارے دھايًا۔ جگت جہان جيو ہونے اندھے، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ دیناں مذہباں بھاگ ہونے مندے، اوتار پیغمبر گر پکڑے کھئے نہ باہینا۔ پرہ دے نام دے گھر گھر لینے چندے، چند ستار روون مارن دھايًا۔ بھہ رہنا نہیے جگت دھار کھنڈے، کھڑگ ملے نہ کھئے چترايًا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دِیالا کوڑی کِریا دنڈے، ڈنڈاوت جگت والی بدلایا۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے بیاسا پار کنارہ لنگھے، اگا سمجھ کسے نہ آيا۔ شبدی دھار بیٹھ پلنگے، سمل اپنا رنگ رنگایا۔ کلجگ پینڈے میٹھے لمبے، آگے پندھ نہ کھئے رکھايًا۔ منوّا من کرائے دنگے، بُدھ بیک نہ کھئے وکھايًا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھايًا۔ پيا کہے ميں پرم پُرکھ دی دھار، پرہ دتی مان وڈيأيًا۔ ميں آیا بیاسوں پار، پرا پسنتی مدھم بیکھری پچھلا سنگ نہيأيًا۔ آگے سنديسہ دیواں دُھر دے یار، جو مالک دُھردرگاہيا۔ کلجگ جيوو ہوووو خبردار، بے خبراں خبر سُنايًا۔ کل کلکی اک اوتار، اوتر اپنا تُوَر جوت کرے رُشنايًا۔ جس دی پاوے کوئی نہ سار، آد انت کہے کھئے نہ رايًا۔ جس نوں جھکدے گر اوتار، پیغمبر سِیس نويًا۔ جس نے بھگت بنائے برخوردار، پتا پوت گود سُهايًا۔ سَتجگ تريتہ دواپرے سار، کلجگ اتم ويکھ وکھايًا۔ اکو رنگ رنگا کے پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈايًا۔ سچ پریتی دے ادھار،

ادر دا ليکھا دئے مُکائيا۔ ايته اوتھ سرجنہار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائيا۔ چوراسی وچوں کڈھ کے باہر، رائے دھرم دا پھند کٹائيا۔
 چتر گپت نہ مارے مار، ليکھا اور رہے نہ رائيا۔ دیوے مان سچي سرکار، شاہ پاتشاہ ہوئے آپ سہائيا۔ سپس جگدیش بخش
 دستار، دھرم نشان دئے پرکٹائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائيا۔ پيا
 کہے میں کرن آیا پرکھ، پرم پُرکھ دتی وڈيائيا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائيا۔ جنہاں نوں میرا صاحب دیوے
 درس، انتر درشتی دئے کھلایيا۔ جنم کرم دی میٹے حرص، ہوس کوڑی دئے گوائيا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت رحیم سچ
 کھائيا۔ دیوے وڈيائی اُپر فرش، عرشاں اپنا رنگ رنگائيا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سواتی آپ ٹپکائيا۔ جگ جنم دی بینتی
 آشا پوری کرے عرض، آرزو اپنے وچ ملایيا۔ غریب نہانیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائيا۔ شرع چھری نہ کٹے کرد، قاتل مقتول
 دا ڈیرہ ڈھابيا۔ یودھا سوربیر بن مرد، مرد مردانہ ویکھ وکھائيا۔ کلجگ اتم میٹے اندھیرا گرد، ست جوت کرے رُشنائيا۔ اپہو
 کھیل پرہو اسچرج، جگ جگ بھگتاں دئے سمجھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مالک اک اکھوائيا۔ پيا کہے میں بن آیا پردیشی، پرم پُرکھ دتی وڈيائيا۔ سرشتی درشتی ساری ویکھی، چاروں کنت دھیان لگائيا۔
 ليکھا جانا بدی نیکی، انتر نرنتر بھیو رہیا نہ رائيا۔ کیسے نہ ہووے بڈھ بیکی، پتت پُنت نہ کھئے کرائيا۔ جدھر ویکھاں کوڑ کُریارا
 بھیکی، کلجگ بھجے واہو داہيا۔ جھگڑا پيا مُلا شیخی، مسائک رہے کُرائيا۔ لکھ چوراسی نظر آئے کوئی نہ بھیتی، اگلا بھیو
 نہ کھئے چکائيا۔ پرم پُرکھ دا نام کلجگ جیو جاندے ویچی، قیمت ہنٹاں وچ پوائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائيا۔ پيا کہے میں پرم پُرکھ دی دھارا، دھرم دی دھار اک درڑائيا۔ جس دا نور ظہور نو
 اوتارا، نر نرائن اک اکھوائيا۔ جس دا ليکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کھئے چترائيا۔ جس نوں پیتے کوٹن کوٹ جگ لکھ
 ہزارا، حضرت بیٹھے سپس نوائيا۔ سجدے کردے وارو وارا، نو نو لاگن پائيا۔ در درویش دسے گر اوتارا، وشن برہما شو خالی
 جھولیاں رہے ڈاہيا۔ سو ليکھا جانے دُھر دربارا، سچکھنڈ نواسی اگم اتھابيا۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دا کنت سب دی
 پاوے سارا، مہاسارتهی اپنا حکم ورتائيا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کھیلے کھیل اگم اپارا، اپرمپر سوامی وڈ وڈيائيا۔ بھگت سہیلے

صوفی سنت لے اُبارا، مہمان بیدو اپنا رنگ رنگائیا۔ سو سوامی اترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کِرپا کرے پروردگارا، پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آدانت جُگا جُگنت نرگن سرگن سرگن نرگن جوتی جاتالے اوتارا، اوتر اپنا روپ انوپ درسائیا۔

★ ۱۸ آسو شہنشاہی سمت ۷ بھگت سنگھ دی ماتا دے نوت دیاں گڑھ ضلع کپورتھلا ★

ست دھرم دا بخشیا ہار، ہر ستگر اپنی دیا کھائیا۔ کِرپا کرے زرویر زرنکار، پاربرہم پت پریشور ڈھردرگاہیا۔ مانس جنم دئے سوار، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جس نانک درشن کیتا نو وار، تلونڈی رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ رامو نام سی پچھلا وچ سنسار، گھر کھتری سوہا پائیا۔ دھوڑی لا کے چرن چہار، نانک آگے جھولی ڈابیا۔ میرا خالی بھر بھنڈار، ترسنا جگت پور کرائیا۔ مینوں بھگتی دا دے ادھار، چرن کول سرنائیا۔ ستگر (نانک) نگاہ لئی مار، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ کی حکم سچی سرکار، سچ سچ دیاں سنائیا۔ تینوں جنم لینا پینا دوجی وار، مرٹو لوک وجے ودھائیا۔ بھگتی نہیں بھگت سنگھ تیری جھولی دیواں ڈار، تیرے جنم دی تیرے کرم نال وجدی رہے ودھائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا کوئی میٹ نہ سکے سرکار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہم شو ویکھن چائیں چائیا۔ تیرے جنم دی پیج دیوے سوار، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائی۔ ہار کہے میں گل نال گیا لٹک، لٹک اپنی دیاں وکھائیا۔ میری ترسنا مٹ گئی بھٹک، بھٹکنی جگت رہی نہ رائیا۔ آگے رہے کوئی نہ اٹک، رائے دھرم چترگپت نہ لیکھ جنائیا۔ سدھا مارگ آکو ملیا جتھے گیا سنگھ بھگت، بھگتی جنم دی پور کرائیا۔ ویلا ویلے نال پہنچیا وقت، سماں سمیں نال سہائیا۔ نانک نرگن دھار دی شرط، نرگن زرنکار پور کرائیا۔ ملے وڈیائی اُتے فرش، وجدی رہے ودھائیا۔ زندگی وچ جیون وچ بنا پرہو توں کرے کوئی نہ ترس، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ سمت شہنشاہی ست دا خوشیاں والا برس، برسی جنم دی لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہار کہے میں چھوبیا نال کور اند، اند اندراسن اُتے ویکھ وکھائیا۔ جس دا سورپیر

ڈلارا سُت دھرم دی بند، جس نوں بندرابن دا کاہن ویکھے چائیں چائیا۔ جو وار کے اپنا جیون زندگی جند، ذبح جگت وچ اپنا آپ کرائیا۔ خُون سِنچ کے وچ بند، بھارت دا بھرم دتا مٹایا۔ بھگت دی ماتا ہو کے بھگت سنگھ پچھے کدے نہ وگاؤنی بِنجھ، اٹھرو ہار نہ کدے بنائیا۔ سدا رہیا نہ کیسے دا جیو پنڈ، پنج تت اوتار پیغمبر گرو گئے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگا جگت جن بھگتاں سدا بخشند، بخشش رحمت رحیم رحمان اپنی آپ کجائیا۔

★ ۱۸ آسو شہنشاہی سمت ۷ دولت سنگھ، گردیال سنگھ، کرتار سنگھ، امر کور، کیشن سنگھ سُرخ پُرا، پیارا سنگھ جانگلے، جاگیر سنگھ شکار پُر، سروپ سنگھ ٹبہ، منجیت کور نور پُر، برہجن کور نور پُر، کرتار کور مجید پُر، بسنت کور کڑال کلاں، سُرجیت کور گوگل، بنت کور دریا، اوتار سنگھ احمد پُر،

دھن کور ڈھلوان، پیار کور ڈھڈیاں بازی، سادھو سنگھ متاب گڑھ، کپورتھلا شہر وچ ★

صدی چوڈھویں کہے محمد سنگ چار یار مار جھاتی، حضرتان دا حضرت ویکھ وکھائیا۔ چوڈاں طبقات کھول کے تگ تکی، تارا چند نال ملائیا۔ چار گنٹ دہ دشا کھئے نہ ملے سچا ساقی، آب حیات جام حق نہ کھئے پیائیا۔ جھکڑا تگ امت پنج تت خاکی، خاک چہار دسے لوکائیا۔ تیرے کلمے نالوں منوآ ہویا عاقی، شرع چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ حقیقی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، پروردگار سانجھے یار ملن کھئے نہ پائیا۔ میرے انتر زرتتر آئی اداسی، چنتا چکھا رہی جلائییا۔ کی کرنا کھیل پُرکھ انباشی، انباشی اپنا حکم ورتائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ امرت ویلا دسے نہ کھئے پرہاتی، سندھیا رووے مارے دھائیا۔ اپنا لیکھا لیکھا ویکھ جو لیکھا بنا قلم دواتی، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو پروردگار سانجھا یار کھیل کرے اتفاقی، اتفاقیہ اپنا حکم ورتائیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھے اخلاقی، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد احمد مار نگاہ، پن نیناں نین اٹھائیا۔ سانوں اگلی دس بدھا، مارگ اگم

جنائیا۔ تیرا لیکھا مُکنا کِداں، کی کرتا حُکم دِرڑائیا۔ کی سندیسہ دیوے دُھر دا پتا، پت پرمیشور نُورِ الاہیا۔ جس دے نال کیتا پتا، پتکاری ہو کے سیو کھائیا۔ جس دی مہا دا صفت صلاحی لکھیا چٹھا، الفیے نال چٹرائیا۔ اوہ تیرے انت میرا کڈھے کی سٹا، ست ستوادی دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میں دسّان حُکم سُلطانا، ست ست دِرڑائیا۔ کی کھیل کرے مہربانا، محبوب نُورِ الاہیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا زمیں اسمانا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ اُمت اُمتی بدل جانا زمانہ، زمیں زماں دے گواہیا۔ میں سُنیا اگئی فرمانا، فُرنیاں توں باہر جنائیا۔ کُجھ جھگڑا ویکھنا وچ طہرانا، تیر نرالا اک چلائییا۔ لکھ ستر اٹھائے پٹھانا، پٹھے اپنے لئے بنائیا۔ کھیل کھیل وچ میدانا، مدد اپنی نال چلائییا۔ جھگڑا بائے جنگل جوہاں وچ بیابانا، سُمند ساگر ٹلے پریت سارے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائییا۔ محمد کہے سُن صدی چوڈھویں اگئی خبر، امام اماماں رہیا دِرڑائیا۔ جو مالک خالق دُھردرگاہی جبر، ظاہر ظہور نُورِ الاہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا میری قبر، مقبریاں ویکھے تھاوں تھائیا۔ دروہی اُمت وچ رہیا کوئی نہ صبر، صبوری سچ نہ کھئے جنائیا۔ چار یاری وچھڑ گیا تیر، کنبہ حق نہ کھئے رکھائیا۔ مہربان محبوب محبان کرے اگما عدل، انصاف اپنا اک جنائیا۔ شرع شرع کولوں کرائے قتل، مقتول دین مذہب روپ جنائیا۔ کیسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، اوتار پیغمبر گر حُکم من تھاوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا انت کنارہ پتن، پاتی گوبند گیا لکھائیا۔ کیسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتن، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لیکھا جانے الکھنا الکھن، الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس نے ساڈھے تِن بتھ اکو وساؤنا وطن، دوجا گرہ نہ کھئے جنائیا۔ شبدي دھار جنائے بچن، سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگائے کایا ماٹی کنچن، گرھ اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائییا۔ صدی چوڈھویں کہے محمدے اشارہ، محمد حمد وچ جنائیا۔ میرے انتشکرن دا انت کنارہ، بے انت رہیا سمجھائیا۔ چار کُنٹ دسے نہ کھئے سہارا، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ دین مذہب روون زارو زارا، بن نیر لوچن نیناں نیر وہائیا۔ لیکھا مُکائے نہ کھئے گر اوتارا، کل کلکی بے پرواہیا۔ جو زرگن نُور کرے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شاستر سمرت وید

پران انجیل قرآن کہانی بانی جس دی بائے کوئی نہ سارا، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا لیکھا جانے دُھر دربارا، سو پُرکھ نرنجن اپنی دیا کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کرے کھیل اپارا، ایکنکارا اپنی کل دھرائیا۔ آد نرنجن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نور کرے اُجیارا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا پاوے سارا، مہاسارتھی اپنی کار بھگتائیا۔ ابناشی کرتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ پاربرہم لیکھا جانے دُھر دربارا، دھرنی دھرت دھول پردہ دئے چُکائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت اپنا حکم ورتے وچ سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری بیٹھن سیس نوائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ محض دیوے اک اشارہ، عالیشان عالی جاہ آپ درڑائیا۔ جن بھگت صوفی سنت فقیراں لکھ چوراسی وچوں کڈھے باہرا، باطن ظاہر اپنا کھیل کھلائییا۔ سیس جگدیش ست سچ بٹھے دستارا، سر سر اپنا رنگ رنگائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیڑ دئے نوارا، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ درگاہ ساچی ساچا دھام دیوے تھارا، تھر گھر واسی سچکھنڈ نواسی ساچی کرنی کار کھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن پاوے سارا، ستگر پورا شبدي دھار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنديسہ اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اکو سجدہ، سجدہ سیس نوائیا۔ جس گھر دا بنیا رہوں بردا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ بھیو دس اوس نرائن نر دا، جو نر ہر اک اکھوائیا۔ کس بدھ لیکھا مُکاوے کلجگ کل دا، کلکاتی دئے کھپائیا۔ لیکھا جانے جل تھل دا، مہپئل ویکھے چائیں چائیا۔ کی حکم سنديسہ دُھر فرمانا گھلدا، بن گھڑی پل درڑائیا۔ کی کھیل اوس نہچل دھام اٹل دا، جتھے وسے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میرا مالک اک عظیم، نرگن نور نور الہیا۔ جس نوں کہا قادر کریم، کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں تیرے انت اوہ دیوے اک تعلیم، طُلبیاں حق کرے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹے نر مدین، مُدعا اکو اک سمجھائیا۔ جس نے دیناں مذہباں دی رہن نہیں دینی کوئی تقسیم، حُجرہ اکو دئے سہائیا۔ جس دا مارگ ہونا مہین، رہبر رستہ اک درسائیا۔ جس بھیو چُکاؤنا آد قدیم، قُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ اُس نے کھیل کھیلنا اُتے زمین، امام اماما پرگٹ دسے نور الہیا۔ میری لیکھے لاؤنی گوئی پیشین، پیشینگوئی اپنے سنگ جنائیا۔ انت سب نے ہونا اُس دے ادھین، اعلیٰ ادنی سارے سیس نوائیا۔ جس جھگڑا رہن نہیں دینا پراچین، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں

باہر کرے پڑھائیا۔ سرگن سارے ہونے آدھین، زرگن اپنا حکم ورتائیا۔ ویکھیں ٹوں نہ ہوویں غمگیر، چنتا انتر نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا
 جھگڑا مکاؤنا رُسا چین، بے زبیں آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں سب کجھ ویکھاں آپے نیناں، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ پیغمبران اپنا لیکھا دینا، موسیٰ عیسیٰ سنگ نبھائییا۔
 تیئی اوتاراں بہانا سہنا، کرشن رام گیا جنائییا۔ ستگر شبد دھار اگتی وہن وہنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں
 اتم ویہلی ہو کے بہنا، ساک سجن سین اُمتی ستنی سارے دینے تجائییا۔ میں سب نالوں بن جانا طرفیناں، طرفداری نہ کھئے رکھائییا۔
 میں کی دساں کہو جہا اگلا سال چڑھنا کلہنا، کلگی والا کی اپنی کار کھائییا۔ جو آسا رکھی سی رام نے باہر رائنا، بن اکھراں
 بالمیک درڑائییا۔ جو ارجن کرشن وکھایا بنا نیناں، نج نیتر نین کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اگم اتھاییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک بنائییا۔ محمدے
 صلاح، مشورہ تیرے نال بنائییا۔ کی تینوں سندیسہ دتا خدا، خود مالک آپ جنائییا۔ جس کارن اساں اک دوجے توں ہونا جدا،
 اگلا سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ اک دوجے نے بدل جانی ادا، عادت عبادت والی جنائییا۔ منتی پینی اک رضا، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔
 کیوں اُس دے سر تے کوکدی قضا، قاضی ملا شیخ سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ کیوں گوہند نے انت کہا واہ واہ، واپگرُو تیری
 بے پرواہیا۔ مینوں اُس خدا دا خود مسلہ دے سمجھا، جس دی مُسلسل سارے سیو کھائییا۔ جس نے نام کلمہ تیس بتیس دتا
 درڑا، حرف حرُوف دتی وڈیائیا۔ اوہ کھیل کرے کی بے پرواہ، بے پرواہی وچ (سہائییا)۔ محمد سیس دتا جھکا، بن قدمان سیس
 نوائیا۔ صدی چوڈھویں اپنی نگاہ اٹھا، اتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلائییا۔ اوہ ویکھ جن بھگتاں اُپر تٹھا، سنت سہیلے صوفی گلے
 لگائییا۔ جنہاں دی دھار اکو مُٹھا، مُٹھی بھر نظری آئییا۔ باقی چاروں کُنٹ پینی لٹا، لٹیرا کلجگ بنیا تھاؤں تھائییا۔ دین مذہب
 ویکھنی پٹھا، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ ایہ کھیل کرے ابناشی اچتا، پاربرہم پرہہ اپنی کار بھگتائییا۔ جیہڑا نو سو چرانوے چوکرے
 جگ پچھوں اٹھیا ستا، ست دُلا رے گرمکھ اپنی گود ٹکائییا۔ آد انت جگا جگنت ساچے مارگ اُنوں کدے نہ گھتھا، جگ جگ
 گھتھیاں مارگ پائییا۔ اُس نے دین دُنی نوں گیڑا دینا پٹھا، پٹھی مت آپ کرائیا۔ بنا گرسکھاں توں گوہند نے کسے نوں کہنا نہیں آ

میریا پُتا، بچپن لیکھے کھئے نہ لائیا۔ پُرکھ اکال دا بھانا رہنا نہیں کھئے چھپا، چاروں کُنٹ بھئے رُشنائیا۔ اُجل کرے جن بھگتاں مُکھاں، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ امرت جام پیائے گھٹا، ترسنا کورڑ مٹائیا۔ چرن پریتی بخش کے اوٹا، اوڑک اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی برہماد سہائے اپنی رُتا، رُتری دُھر نام نال مہکائیا۔

★ ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۷ لال سنگھ، سورن سنگھ، کرتار سنگھ گادھراں، چن کور بویارائے، مل سنگھ للیاں کلاں،

پریم سنگھ جمشیر کھیڑا، مہندر کور جمشیر کھیڑا، پریم سنگھ جنڈیالا، رام سنگھ شریہ، گردیال سنگھ چیا کلاں،

لچھمن سنگھ دھنوری، جاگیر کور باہمنیاں، پنڈ پیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے گوہند میرے تٹ چھپایا کھنڈا، کھنڈ کھنڈ دسی لوکائیا۔ شبدی دھار وکھایا ست رنگ ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلائیا۔ نشان سمجھایا تارا چندا، محمد سہج نال سمجھائیا۔ پھیر اشارہ کیتا میں چھڈنا پری اندا، اند جگت والا تجائیا۔ میل میلنا نال سورے سرنگا، شاہ پاتشاہ وچ اپنا آپ ملائیا۔ اگلا سفر کلجگ رہن نہیں دینا لمبا، آیو کورڑ دینی چکائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا تتاں پنجان، پنج پیارے دین گوبیا۔ لیکھا پورا کرنا گوی دھار بونجا، باون اپنی کار بھگتائیا۔ حکم سندیسہ دینا پون اُنجا، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ کلجگ کورڑی کریا ویکھنا دھندا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ حضرت دا لیکھا پورا کرنا یک سنبہ، واحد اپنی کار بھگتائیا۔ پھیر کھیل تکنا اگی دھار کنگھا، کنگن لیکھا پور کرائیا۔ تیغ بہادر بھوکھت ویکھنا جو شبدی دھار جنایا اورنگا، زیب و زینت اُمت رہے نہ رائیا۔ پھیر لہنا ویکھنا روداس کسیرے والا کنگا، گنگوتری پڑدا آپ چکائیا۔ جن بھگتاں پھیر تن سریر کرنا ٹھنڈا، اگنی تت تت بھجائیا۔ بھيو کھلائے برہم ہنگا، آتم پرما تم میل میلنا سہج سُبھائیا۔ دُھر دا دینا اند پرما، پرمانند وچ سمائیا۔ ایہہ کھیل وکھاؤنا جوتی دھار برہما، پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ شنکر لیکھا جنائے نہکرما، نہکرمی اپنا حکم ورتائیا۔ وشنوں رہن نہ دیوے بہرما، بھانڈا بہرم بھو بھتائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چرما، چم درشتی دئے بدلائیا۔ دین دُنی بخشے اکو سرنا، سرنگت اک درڑائیا۔ لیکھا مُکائے ورننا برنا، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم اکھ پڑھنا، دوسر

اور نہ کھئے پڑھائیا۔ بن پوڑھی ڈنڈے منزل چڑھنا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ کھیل تکنا اپنے گھرنا، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے بھگون دیوے سچا دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ پورن برسم بخش گیان، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ پٹھی تگ گردن کرپان، کرپاندھ کوڑی کرپا رہیا مٹائیا۔ لیکھاریاں کرا اشنان، اشارے نال دتا سمجھائیا۔ ویکھو کھیل سری بھگون، کی کرتا کار کمائیا۔ جھگڑا پینا انجیل قرآن، کعبیاں پرے دہائیا۔ نانا تئنا جگت انسان، انسانیت نظر کھئے نہ آئیا۔ عقل بدھی والے بننے حیوان، پشو پريت روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائیآ۔ بیاس کہے میں کھنڈا تکیا دھار پٹھی، بن نینا نین تکائیا۔ سرشٹی درشٹی جانی لٹی، لٹیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دی جانی چوگ نکھٹی، اتوٹ اٹٹ نہ کھئے ورتائیا۔ اُمت اُمتی جڑ جانی پٹی، پٹنے والا رہیا درڑائیا۔ ایہ کھیل رہنی نہیں لکی، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ پرہ دی دھار ہونی دو ٹکی، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگت سپیلے ویکھن اکو مٹھی، نو نو ست کھوج کھوجائیا۔ دہائی دیوے روداس چمارے دی تٹی جتی، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ صدی چودھویں دی گولی اٹھی سٹی، اپنی لئے انگرائیا۔ ستان رنگاں دا ونجارا تاء دیوے مچھیں، پرہ بھگتاں مُشکل حل کرائیا۔ گرداس لیکھا رہیا سدا سُکھی، سُکھ ساگر وچ سائیا۔ گرمکھاں منزل بخشے اُچی، اُچ اگم دیا کمائیا۔ سدا سہنجی ہووے رُتی، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتو جگت وبار نالوں کرنی چھٹی، چھٹکارا اپنا لیتا کرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا سب دی گنڈھ تٹی، تئیاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ کھڑگ کہے میں لگی بھگتاں گردن، گردو عُبار دسے لوکائیا۔ سب نوں سوادھان کراں مردن، مرد مردانہ حکم سنائیا۔ کُجھ کھیل ویکھنا وچ یردن، اراکان اکھ اٹھائیا۔ میں اپنا پاسا لگی پرتن، پرتیندھ ویکھاں بے پرواہیا۔ جس نے چوراسی تن بھانڈے ویکھنے برتن، ماٹی خاکی پھول پھولائیا۔ لیکھا پورا کرنا کاہن کرشن گوردھن، پچھلا مول چکائیا۔ جو سندیسہ دتا اگمی ارجن، حکم حکم وچوں درڑائیا۔ اوہ تگ جس دا انت پا نہ سکے ارین کھربن، سنکھ اسنکھا نہ دھیان لگائیا۔ سو کھیل کرے شرکن غربن، شمال جنوب اپنا حکم ورتائیا۔ شرع چھری ویکھے گردن، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ غریب نانیان ونڈے دردن، دکھیاں ہوئے سہائیا۔

امرت میگھ آئے برسن، اگنی تت گوائیا۔ جن بھگتاں میٹے حرص ہوسن، اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے ایشنان کیتا شبد دھار لیکھاری، لیکھت لیکھ وڈیائیا۔ میں
 دساں کھیل اپاری، کی اپرمپر ربیا جنائیا۔ جگت دھار دھار نیاری، نرگن سرگن آپ درڑائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں ایکا بخشے سچ
 پیاری، مُحبت چرن کول جنائیا۔ دھوڑ مستک لاؤنی چھاری، چھار کالی خاک اندروں دینی کڈھائیا۔ من مت اندر نہ وڑے
 ہتیار، پے سیاری نیڑ کدے نہ آئیا۔ تُساں دھار بناؤنی برخورداری، ست سچ وچ سائیا۔ ہوے ہنگتا میل دینی اتاری، اُتر
 پورب پچھم دکھن ویکھو پینی کی دُہائیا۔ ہاباکار تکو چار یاری، سنگ محمد نال دُہائیا۔ ستگر شبد دی شبد دھار کرو تابعداری،
 طبیعت اندروں لینی بدلائیا۔ جگت کھیل کھیلو نال ہوشیاری، ہوشیار ہو کے لو انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے میں سنی اگم بولی، انبولت ربیا جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی
 صاف پوتر ہووے چولی، کوڑی کیرپا رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم جائے موئی، مؤلا اپنا رنگ رنگائیا۔ میں سندیسہ دیواں نال ہوئی
 ہوئی، سہج سہج سُنائیا۔ تِن وار تِن دِن وچ نہایا کریگی صدی چوڈھویں دی گولی، مستک تِن دھار بنائیا۔ روداس تِن وار دُھر
 شبد رکھیگا کھولی، نو نو سطران بہ کے آپے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے کھنڈا، رہیا پُکار، زور نال سُنائیا۔ اٹھ ویکھ میرے یار، یار یارا دیاں سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں
 تگ بہار، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ جدھر ویکھے دھواں دھار، اندھ اندھیرا چھائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے میت مُرار، سجن سنگ نہ
 کھئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وایا۔ پروردگار مارے مار، پُرکھ اکالا کھنڈے بھگتاں بتھ پھڑائیا۔
 لال سنگھ ننگی کھچ تلوار، دھار دھار وچوں بدلائیا۔ جسونت سنگھ ویکھے نال پیار، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ سنگھ پریم سیس
 نوار، وارتا پچھلی دئے دُہائیا۔ انہاں تتاں دا یدھشٹر نال سی پیار، سنگی ساتھی براٹ سوہیا پائیا۔ پورب سب دا قرضہ ربیا اتار،
 کابنا کرشنا وچولا دئے گوابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سینگھ، گرمیز سینگھ، سُرجیت سینگھ، جاگیر کور، کپہر سینگھ، جُگندر سینگھ،

بھجن کور، گرداور سینگھ، کرتار سینگھ، اودھم کور، درشن سینگھ، آتما سینگھ، کرنیل سینگھ بلگا پرکاش کور سنڑاں،

سماں کور سنڑاں، چھندے بلگا، سمپورن کور رُڑکا، رام کور سنڑاں، پنڈ رُڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

نارد کہے بیاسا میری نمو، نمو دا ن منہ تینوں دیاں جنائیا۔ تُوں کملیا ملدا رہوں گر اوتار ماٹی چھو، چمّ درشتی دھیان لگائیا۔
میں کوئی سندیسہ نہیں دیندا منوں، منو دا لیکھا نہ کھئے جنائیا۔ میرا دل کدا تینوں پھڑ لوں کتوں، بلوں کے دیاں وکھائیا۔ کی تکیا
ستار تے چٹو، چنّ ستار کی وڈیائیا۔ ائے کملیو کیوں نہیں گوبند گیا پار بتو، بندھن جگت والے ٹرائیا۔ بیاس رویا چھم چھمو،
نیتز نیناں نیر وہائیا۔ مینوں ویکھ لین دے چوڈاں سو تپہ انک انک پتو، کی لیکھ رہے جنائیا۔ جان تکیا شبد شبد دی دھار
کرے دھنّ دھتو، دھنّ تیری وڈیائیا۔ سندیسہ دتا پار بیاسوں گوبند آوے تے آوے آپ اگمو، جمن والی ہووے کھئے نہ مائیا۔ جو
بھگتاں لیکھا لائے دم دمو، دامنگیر نور الہیاء۔ جگت ترسنا میٹے طعمو، تامس کور دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے آہ ویکھ میری گروی ڈوری، ڈونگھے وہناں والے آپ دیاں
جنائیا۔ میں گنگا دی چک کے لیاندی چوری، اپنا آپ چھپایا۔ میں ویکھی تکی بانکی چھوہری، رنگ رُپ اپنا رہی درسائیا۔
میرے انتر کیتا بہڑی بہڑی، کوک کوک جنائیا۔ میں آسا رکھی کتے میری ایہدے نال بن جائے جوڑی، جوڑا اکو سوہا پائیا۔ پھیر
پُرکھ اکال دی رہے نہ لوڑی، لوڑیندا سجن گھر ملے چائیں چائیا۔ میں براہمن میرے وچ اک کمزوری، سچ دیاں سنائیا۔ میں
کیسے نوں وس کر سکدا نہیں زوریں، جوڑو زر دوویں رہے ڈرائیا۔ میں تیتھوں مدد منگاں تھوڑی، تُوں کرنی چائیں چائیا۔ مینوں
سچ دس گوبند چڑھیا کپہڑی گھوڑی، واگ کون ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے بیاس ویکھ میری بودی وڈی چھوٹی، لمی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میری چار جگ دی پاٹی ہوئی
لنگوٹی، لیر لیر دئے ڈبائیا۔ میں پھریا جگت جہان دی چوٹی، چوٹا بن کے بھجیا واہو داہیاء۔ مینوں روداس ورگی کیسے گھروں ملی
نہیں روٹی، سکے ٹکڑے نہ کھئے کھوائیا۔ دین دنی رسنا لائے گوشت بوٹی، گوشہ کونا ویکھ وکھائیا۔ آہ تگ میری پاٹی ہوئی دھوتی،

کئی کئی نال گنڈھائیا۔ جدھر ویکھاں دھرنی دسے روتی، بن نیناں نیر وپائیا۔ دین دُنی اٹھے نہ سوتی، سُنیاں نہ کھئے جگائیا۔ کسے
پُستک پڑھی کسے پڑھی پوتھی، پورن برہم نظر کسے نہ آئیا۔ اوئے بیاسا میں تیرے کنڈھے اتم جگدی ویکھی جوتی، جوتی جاتا
نظری آئیا۔ میں پھڑ کے آگیا ہتھ ڈنگوری سوٹی، ڈنڈاوت وچ سیس نوئیا۔ مینوں دس جہنوں لبھدے کوٹن کوٹی، کھوجن تھاون
تھائیا۔ جس نون جھکدے چوڈاں لوکی، پرلوک سیس نوئیا۔ میں سُننا چاہندا اُس دا اک سلوکی، سوہلا اک دُھردرگاہیا۔ انت
رکھ کے آیا اوٹی، اوڑک دھیان لگائیا۔ میں سمجھیا اوہ جل وایو دا گوتی، پون پوناں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے مینوں بھج بھج آیا مُڑھکا، نارد رہیا جنائیا۔ مینوں بھیو
دس سچ ستگر دا، کتھے ملے بے پرواہیا۔ تون لیکھا جانے گوہند والے اند پُر دا، اند اند وچوں جنائیا۔ پردہ کھول دے اُس
مالک دُھر دا، جو دُھر دھام ڈیرہ لائیا۔ جس دا حُکم کدے نہ مُڑدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے بیاس مینوں بھر لین دے پانی، گزوی اکو رہیا وکھائیا۔ بیاس
کہا پہلوں پڑھ اُس پرہو دی بانی، جو بان انیلا تیر چلائی۔ میرے وچ چرن چُہا کے گیا شاہ سُلطانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔
مینوں کہے کے گیا اکھراں والی اک کلامی، کلمہ کلمیاں وچوں پرگٹائیا۔ نالے سندیسہ دتا زبانی، حُکم اگم اتھاپیا۔ میں بھگتاں اُتے
کرن چلیا مہربانی، مہربان ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
بھیو آپ جنائیا۔ نارد کہے بیاس مینوں کر لین دے اشنان، اشارے نال سُنائیا۔ مینوں جھنا تون روکیا نہیں سی کاہن، گوپیاں وچ
رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں اوہدے تون منگیا سی اک تن دا دان، اوہے ہس کے دتا وکھائیا۔ پر مینوں بودیوں پھڑ کے تن وار کرایا
سی اشنان، پھیر کھچ کے باہر کڈھائیا۔ پھیر کن کھچ کے کہا بھگان، ناردا اکھ لے اٹھائیا۔ اوہ ویکھ تیرے کاہن دا کاہن، کاہن
بے پرواہیا۔ جن کلجگ اتم ہونا پردھان، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں میٹے نشان، نشان اپنا اک وکھائیا۔ پھیر کھیل
کرے مہان، مہا اگم اتھاپیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں کرے کلیان، کلمہ اپنا نام سُنائیا۔
تون میرا میں تیرا ساریاں گاؤنا گان، گا گا جھٹ لنگھائیا۔ اُس ویلے تیری آشا کرے پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ نارد نیوں کے

سپس لگا جھکان، کرشن اُپر لیا اُٹھائیا۔ ذرا سُن لا کر کان، سندیسہ دیوان اگم اتھاپیا۔ جتھے اشنان پنج تت کرایا وِشنوں بھگوان، ماگھ پنج اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد اوتھے لے کے جائیں اپنی رُوح، بُت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے لچھمن سنگھ دا ہونا کھوہ، گرمیز سنگھ جوڑ جڑائیا۔ رُڑکا سنگت ایکا رُپ ہووے ہو، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا شبدی دھار ہونا شروع، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد پُرکھ اکال دینا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دے اشنان کراؤن نال ستجگ بن جائے سر، سرے دا لیکھا پور کرائیا۔ ایسے کر کے پنج گرمکھ ایتھے پھریدار گئے کھڑ، پنچم دا لہنا دینا تھائیں تھائیا۔ گرمکھ سارے لے پھڑ، لے کے بھجیا وابو داہیا۔ ساچے مارگ گیا چڑھ، چڑھا لہندا دوویں راہ تجائیا۔ پھیر آگے گیا کھڑ، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ پھیر بدل کے اپنا گھر، آگے بھجیا وابو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے واہ تیریاں مہراں، مہربان تیری وڈیائیا۔ ستجگ دین دُنی پُچھے کتھے پرم پُرکھ دا ڈیرہ، کون دھام سوہیا پائیا۔ سارے کہن وِشنوں بھگوان کیہڑا، سچ دیو سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے جتھے مکے جھیرا، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ غریب نانیاں بٹھے بیڑا، بیڑی اپنے کندھ اُٹھائیا۔ وسے دھرم دا کھیڑا، چھپر چھن آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے نارد سُن لئی دھر دی کتھا، بنا کتھنی دتی درڑائیا۔ ایہہ کھیل یتھارتھ یتھا، یدی اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں دی دھوڑی لا کے مستک متھا، سب دی مستک ریکھ دتی بدلایا۔ گرمکھان نوں ستگر آپ ویکھے آوندیاں اکھاں، اکھاں ہر سنگت وچ ٹکائیا۔ آپ نانا ہو کے وانگ ککھاں، ہر سنگت سپس اُتے ٹکائیا۔ پچھے چڑھدے سی اُتے گھوڑیا رتھاں، آگے ہرجن شبد بیان لیا چڑھائیا۔ دیوے وڈیائی وچوں کروڑاں لکھاں، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے پربھو دا کھیل بڑا انہونا، ہوند وچ کدے نہ آئیا۔ اس دا انت کیسے نہیں پاؤنا، پوئن پانی سارے بیٹھے سپس نوائیا۔ آد انت نام گیت ڈھولا سب نے گاؤنا گا گا شکر منایا۔ جس نے جنم جنم دا پھند کٹاؤنا، کرم کرم دا روگ کٹائیا۔ پیاسا رہ کے جھٹ لنگھاؤنا،

گُرمکھاں امرت جام مُکھ چوائیا۔ پچھلا جنم کرم دا لیکھا سرب مُکاؤنا، آگے وجدی رہے اکو اک ودھائیا۔ دوا بے والیو دوبرا تہاڈا جوڑ جڑاؤنا، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ جگت روندیاں وچوں تہانوں بساؤنا، ہستی اپنی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے نارد کوئی گلّ دسّ چنگی، سچ سچ سُنائیا۔ نارد کہے بیاسا تُوں کی منگ منگی، منگنیا مینوں دے جنائیا۔ تُوں نہیں تکیا کھنڈے دھار ننکی، گُرمکھاں ہتھ وکھائیا۔ بنا کے سورپیر چنگی، جگت جہان رسیا لڑائیا۔ آپ بیٹھ کے اُٹی منجی، جگت سنگھاسن دے اُٹائیا۔ جن بھگت کڈھ کے گھراں دے وچوں خانے چنگی، بندھن جگت والے تڑائیا۔ پھیر لا کے اپنے انگی، انگیکار ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ جگت وست جن بھگتو ستگر نالوں نہیں چنگی، ایسے کر کے چھن وچ تہاڈا ناتا سب نالوں دتا تڑائیا۔ تہاڈے گھر دے پھریدار کر کے گُرمکھ پنج تے تہانوں لے گیا نال پیریں ننکی، ننکیاں دے سر تے پڑا دے پائیا۔ اک ویر توڑ کے دوا بے والیو تہاڈی ساریاں دی پھیر گنڈھی، آگے گنڈھ نہ کھئے کھلائی۔ تہاڈے پریم والی اندروں پون آوندی تھنڈی، تھنڈک ست رہی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ست رنگا کہے جن بھگتو میں چلیا تہاڈے آگے، دھرنی دھرت دھول پلائی۔ ہن ویکھو اکو پرہو دا دپیک جگے، جگت جہان ہوئے رُشنائیا۔ تسیں خوشیاں وچ لینے مزے، لٹی جائے کوڑ لوکائیا۔ کیوں پُرکھ اکالا دین دیا تہاڈے درشن کر کے رچے، سَمکھ ہو کے آگوں آوندیاں لے ملائی۔ جے تسیں یاد نہیں کیتا اوہ تہاڈے ساہمنے شیر وانگ گجے، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے کہے کے کائنات وچوں اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بیاس کہے نارد ویکھ کھیل ستگر دا، گردیو کی کار کھائیا۔ گُرمکھ جس ویلے ہون لگے مُردا، سوادھان آپ لے کرائیا۔ پھیر ناتا جوڑے دُھر دا، دُھر دا دھرم آپ کھائیا۔ ایہہ لیکھا سی اند پُر دا، پُری اند دا لیکھا پھیر بنائیا۔ ماجھے والیاں نال تھوڑا اُس ویلے دوا بے والیاں دا سنگ تڑا، نو قدم جا کے پھیر پچھا آئے پرتائیا۔ اُس ویلے گوہند دا باز نو سو گز سی اُپر اُڈا، خوشیاں دے وچ بھجے واہو داہیا۔ گوہند نے جھٹ نگاہ ماری دوا بے دے وچ وہن والا میرا بیڑا تے نہیں رڑھدا، میں رڑھدیاں لوں پچائیا۔ کیوں پار بیاسوں جان دا نہ لیکھا میرا دُھر دا، ایسے کر کے ماجھے والے نہ

سکے اٹکائیا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آوے اوہ کھیل جانے اپنے گھر دا، گھرانہ ماجھا دیس سُہائیا۔ اُس نون سب نے ویکھنا سمبل دے وچ وڑدا، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ پھیر لیکھا پورا کرے بیاس والے جل دا، وہندے وہن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے بیاسے ایہہ چنگا بھگوان، اٹھ ویکھ دھیان لگائیا۔ پنڈتاں نون چھڈ کے غریب نہانیاں نون دیون آیا دان، اپنی دیا کھائیا۔ جگت و دیا توڑا بھیان، اکو اکھر رہیا پڑھائیا۔ میں سُنیا نال اپنے کان، بنا کتاں والیو تہانوں دیاں سُنائیا۔ اکو جیکارا دس سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دی بھگتی نالوں منزل پرے دتی وکھائیا۔ مینوں ایوں دسدا اون دین مذہب دی رہن نہیں دینی کوئی دوکان، ٹھیکیداری سب دی پور کرائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں سب نون در کرے پروان، پروانے اپنے لئے بنائیا۔ جنہاں دا پنڈھ مکا کے زمیں اسمان، دو جہاناں پار کرائیا۔ نارد کہے رڑ کے والیو تُسیں وی ذرا ہو جاؤ سوادھان، سدھے سادھیو اپنا آپ لو پرتائیا۔ جے تُسیں بھلے تہاڈا بھلیا نہیں سلطان، ستیاں لئے جگائیا۔ امرت ویلے ساری سنگت کریو اشنان، اشنان کر کے خوشی منائیا۔ خوشی وچوں ستگر دے آگے خوشی کریو پردان، خوشامند اور نہ کھئے رکھائیا۔ سدا ناتا بنیا رہے بھگت بھگوان، جن بھگتو وجدی رہے ودھائیا۔ بڈھے بالے کر پروان، نوجوانا جھولی پائیا۔ تیرے در تے سدا سدا تیرا درشن پان، دوسر اور نہ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویہہ آسو کہے ساڈی پوری کر دے آسا، ترکھا رہے نہ رائیا۔ چرن کول دے بھرواسا، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ تیرا نام جیئے سواس سواسا، ساہ ساہ سمائیا۔ پرہہ بھگتاں بنیا رہیں داسی داسا، سد سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈی لیکھے لالے آج دی راتا، رین بھڑی نال ملائیا۔ تون ہی پتا تون ہی ماتا، ہوں بالک گود اٹھائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واکا، یُدھشٹر کوک کے دئے سُنائیا۔ لال سنگھ وراٹ دا سی چھوٹا چاچا، پورب جنم جنم درڑائیا۔ جسونت سنگھ سدا منڈا سی آکھا، سکلا ساتھی روپ درڑائیا۔ پریم سنگھ مسیر والا سی ناتا، ویراٹ نگری دئے گواہیا۔ ایہہ پورب جنم دا ساکا، دوآبے وچ جوڑ جڑائیا۔ ہر سنگت تیری نکا جہا کاکا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے بیاسے کی سنی کہانی، کہہ کے دے جنائیا۔ اوئے کھلیا مینوں گھٹ نہ ملے پانی، پیاسا بھجان واہو داہیا۔ او ویکھ جیہڑے

اوبنوں جان دے نہیں اوبناں دی لکھائی جاندا بانی، بان انیالا تیر چلائیآ۔ میں چار جگ دا پنڈا لیکھا جاناں چارے کھانی، خالص اپنا آپ رکھائیآ۔ میں تتاں والا بنایا نہیں کوئی بانی، نار کنت نہ روپ درسائیآ۔ میری سدا اکو جہی جوانی، جڑ چیتن ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ میری یاری یار نال پُرانی، پُنه پُنه سپس نوائیآ۔ بیاس کھا ناردا اوہ سب دا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیآ۔ اوتار پیغمبر گر جس دی دے کے گئے بیانی، بیانہ نام والا رکھائیآ۔ اوبناں میلے پھڑ پھڑ اُتے زمیں اسمانی، اسم اعظم اپنا اک جنائیآ۔ کملیا تون کوئی کیتی نہیں فُربانی، جن بھگت جگ جگ اپنا آپ ستگر بھیٹ کرائیآ۔ ایسے کر کے اپناں اُتے ہندی مہربانی، مہربان مہربان مہربان ہویا آپ سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندروں کدھے پریشانی، پشچاتاپ دا ڈیرہ ڈھاپیآ۔

★ ۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پریم سنگھ، سادھو سنگھ، حضورا سنگھ گُرایا، نچھتر کور گُرایا، بینت کور دھینتا،

لال سنگھ ڈلیوال، پریم سنگھ، کیسر سنگھ، گردیو سنگھ نوان پنڈ، سادھو سنگھ سلار پُر، نصیب کور ڈوڈھاربانا،

اجیت سنگھ جسونت سنگھ بہام، گردیو سنگھ دُسانجھ خُرد، درشن سنگھ دُسانجھ خُرد پھگوارا شہر ★

نارد کہے بیاسا آیا اگی آسُو، آسو شبد چڑھیا دُھردرگاہیا۔ اوہ تگ سجدے کردے آوندے موسیٰ سنگ یسُو، یتھارتھ دھیان لگائیآ۔ محمد چوڈان طبقات باہر نسُو، نرگن بھجے واہو داہیا۔ کی کرے کھیل الکھنا الکھو، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ پتہ نہیں کیہڑا سندیسہ دسُو، جس نوں جگ چوگری سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ کس بدھ دو جہاناں نسُو، نرگن اپنا پنڈھ مکائیآ۔ جس نے اوتار پیغمبر سب بنائے پچُو، پچن سب دا ویکھ وکھائیآ۔ اک شبد آگما جوتی دھار رچُو، رچنا اپنی آپ پرگنائیآ۔ جس وچ سرشٹی درشٹی نو ست نچُو، نو نو اپنا رنگ رنگائیآ۔ چار کنت دہ دشا انگیٹھا تپُو، اگنی تت نہ کھئے بھجائیآ۔ بنا بھگتاں تون پُرکھ اکال دا نام کھئے نہ جپُو، صفتاں والی جگت صفت صلاحیا۔ لکھ چوراسی دھار کھئے نہ تپُو، منزل پنڈھ نہ کھئے مکائیآ۔ سب دی ڈور ستگر شبدي دھار کٹُو، کٹاکش اکو اک لگائیآ۔ صدی چوڈھویں چار یاری نال کلمے ہونی منکھٹُو، محمد ویکھے نین اٹھائیآ۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی دُھر دا حُکم ورتائیا۔ بیاس کہے میں تکان گوئی پیشین، پُشت در پُشت
 دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے ہر کرتا اُتے زمین، ظاہر ظہور نورِ الابیا۔ جس نوں سب نے کہا آمین، عملان توں ربت نور
 الابیا۔ سو بدل دیوے تعلیم، سکھیا ساکھیات سمجھائیا۔ جسدا حُکم سندیسہ اِکو ہووے عظیم، عالیشان عالی جاہ دئے درڑائیا۔
 جس جھگڑا میٹنا نر مدین، مُدعا اِکو اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اِک ورتائیا۔ اِگی آسُو کہے بیاسا میری تگ پیشانی، جو پیشوا گئے درڑائیا۔ منزل ویکھ رُوحانی، رُوح بُت پرے دھیان لگائیا۔
 کی کھیل کرے والی دو جہانی، نِرگن سرگن اپنی کار بُھگتائیا۔ جس دا حُکم سندیسہ اگم کلامی، کائنات اِک درڑائیا۔ اوہ ویکھے نو
 نو سرب تمامی، طمع تامس کھوج کھوجائیا۔ جس نوں محمد کہا میرا امامی، عملان توں ربت نورِ الابیا۔ اوہ سب توں لوے اتم
 اِک سلامی، سلامت وڈ وڈیائیا۔ پھیر نانا جوڑے سب دا باہمی، وشن برہما شو بیٹھن سیس نوائیا۔ پیغمبران شرع کئے غلامی،
 زنجیر کلیمیاں والا توڑ ٹڑائیا۔ منزل اپنی دس رُوحانی، رُوح بُت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلائییا۔ بیاس کہے میں دسّان کھیل اپارا، کی اپرمپر کار کھائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کاتب کئے
 لکھارا، اوتار پیغمبر گر انت کہن کئے نہ پائیا۔ سو نِرگن نرویر نراکار ہوئے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جہنوں چار جُگ دے
 شاستر کہندے پرگٹ ہووے چوہیاں اوتارا، صدی چوڈھویں لیکھا دئے مُکائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بٹھے ساچی دھارا، دھرنی
 دھرت دھول دیوے مان وڈیائیا۔ اِکو نام کلمہ دس جیکار، تُوں ہی تُوں ہی دئے درڑائیا۔ آتم برہم دا بن پیارا، پریم اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جن بھگت سیس بٹھ دستارا، سرِ سر اپنا بٹھ ٹکائیا۔ لے کے جائے سچکھنڈ سچے دوارا، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ جس
 دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم
 آپ ورتائیا۔ اِگی آسُو کہے میری پُرانی آسا، نو سو چرانوے چوکڑی جُگ دھیان لگائیا۔ کون ویلا میرا خالی بھرے کاس، وست
 اگم دئے ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر دیندے گئے دِلاسا، انت گوہند شبدي شبد جنائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا
 دُھردرگاہیا۔ جو منڈل منڈپ پاوے راسا، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ اوہ کھیل کرے پرتھی آکشا، گگن گگنتر پڑدا اٹھائیا۔

جن بھگتاں بن کے راکھا، لوک مات بھٹے سہائیا۔ میل ملا کے کھلاپاتا، پت پریشور رنگ رنگائیا۔ بھيو رہے نہ جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ ست دھرم دی دے گاتھا، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ جس نوں کوٹن کوٹ جھکن تریلوکی ناتھا، رام راما سیس نوائیا۔ پیغمبر خادم ہو کے قدم رہے چاٹا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ اوہ آد انت دا لیکھا جانے ساکہ، ساکھیات اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا پڑدا لاپیا۔ آسو کہے اوہ نارد آیا سروں ننگا، بودی رہیا بلائیا۔ نارد کہے میں نال لے کے آیا گوداوری سُرسی جمن گنگا، گنگوتری اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں پینڈا لنکھا، منزل منزل دے گواپیا۔ کلجگ ساچا دے نہ کھتے پاندھا پنڈا، پنڈت نظر کھتے نہ آئیا۔ جگت جہان ہویا اندھا، نیچ نیتر لوچن نیں اکھ نہ کھتے کھلائیا۔ من واسنا ہویا گندہ، بُدھ بیبک نہ کھتے کرائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھتے نہ ڈنڈا، سچکھنڈ ساچے پنڈھ نہ کھتے مکائیا۔ جدھر تکان بھیکھ پکھنڈا، کوڑی کیریا نال ہلکائیا۔ جان نگاہ ماری شبدي ستگرؤ اک وکھایا کھنڈا، کھڑگ اگم چمکائیا۔ جس نے لکھ چوراسی دینا دنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ کلجگ پینڈا ربن نہیں دینا لمبا، آیو آگے نہ کھتے رکھائیا۔ اُمت دا پاٹا دے تبا، اوڈھن سیس نہ کھتے رکھائیا۔ لہنا مُکنا تارا چندا، چند ستار نیر وھائیا۔ اتم سب نے گاؤنا اکو چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا بے پروا بیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے اٹھ ویکھ جمن سُرسی، ستیاں رہیا جگائیا۔ گنگا گوداوری آئی نسدی، بھجی واپو داہیا۔ کی صفت گائے اُس دے جس دی، اکھراں نال وڈیائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرواں آشا نہ لکھدی، لکھ لکھ لیکھ نہ کھتے مکائیا۔ اوہدی کھیل ویکھنی وکھ دی، وکھری کار کھائیا۔ جیہڑی سرشٹی پیاسی ہوئی مجھ رت دی، دین دُنی قاتل مقول روپ وکھائیا۔ اُس دھار جناؤنی من مت دی، گرمت سارے گئے گوائیا۔ کھیل پوری کرنی گوہند والے خط دی، جو پن اکھراں گیا لکھائیا۔ جس دے نال صدی چوڈھویں بھٹھی تپدی، اگتی آگ نہ کھتے بُجھائیا۔ مایا روپ بن گئی سپ دی، ڈسنی ڈسے تھائوں تھائیا۔ دھیرج رہی نہ کیسے جت دی، جگت واسنا کوڑ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ گنگا کہے وے نarda، کجھ سانوں دے سمجھائیا۔ کیوں نہیں گوہند نے کنڈھا ویکھیا بیاسا پار دا، کی پاربرہم حُکم جنائیا۔ کیوں دُور

دُراڈا رہیا للکاردا، شبدي شبد شنوائيا۔ کيون کھيل تکدا رہيا باز اُداردا، بازاں والا ويکھ وکھائيا۔ کي حُکم سنديس سچي سرکار دا، جس نُون ميٹ سکے نہ رائيا۔ نارد کھا کھليئے اوہ رُوپ آپ کرتار دا، قُدرت قادر اک اکھوائيا۔ اوہ نِشانہ دَس کے گیا چوهيئے اوتار دا، نر نرائن جو اکھوائيا۔ جو سمبل بہہ کے سب دي پيچ سواردا، ہرجن ساچے آپ اُٹھائيا۔ پھڑ پھڑ ڈُبيان پار اُتاردا، سِر سِر اپنا ہتھ رکھائيا۔ ليکھا ويکھ نہ گناہ گار دا، کوٹ جنم دے پاپي پار لنگھائيا۔ جس نُون آد انت گوبند نِمسکاردا، نو نو نو سپس نوائيا۔ اوہ نُونر اک پُرکھ اکال دا، اکل کل دھاري آپ اکھوائيا۔ جس نے لہنا دينا کلجگ اتم پورا کرنا سرب سنسار دا، چوراسي وچوں پچيا رہن کھئے نہ پائيا۔ بھيو کھلاؤنا اک سچ سچے دربار دا، درگاہ ساچي آپ وڈيائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائيا۔ جمن کھے پنڈتا اوہ راوي کھنوں اُڈيکے، بن نينان نين اُٹھائيا۔ جس نے وحدے قول اقرار کيتے، جگ چوکري حُکم سُنائيا۔ اوہ ويکھے سب دے لہنے بيتے، باطن اپنا پڑدا لاپيا۔ کھليئے راوي کھے ميں کيتي اک پرتے پريتَم مل کے وجے ودھائيا۔ مينوں ستگر ارجن دسيا اُٹھا کے اپني اُنکلي چيچے، نيکي نيکيون وڈے جنائيا۔ جس ويلے کلجگ اتم صدي چودھويں بيتے، محمد دا ليکھا رہے نہ رائيا۔ پھير پرگٹ ہووے پُرکھ اکالا ترے گن اتيتے، ترے بھون دھني نُونر الاپيا۔ جس نے ستجگ تريتا دواپر کلجگ سب دے نال قول اقرار کيتے، اوتار پيغمبر گرو سارے ستمکھ لے بلائيا۔ اگلا حُکم دتے نام حديتے، حضرتان تون پرے کرے پڑھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائيا۔ گوداوري کھے ناردا ويکھ اپني بودي، پون جگت رہي بلائيا۔ جس پُرکھ اکال چُکيا اپني گودي، گود اپنے وچ رکھائيا۔ کچھ اُس دي دس دے سوجھي، سمجھ تون باہر دينا درزائيا۔ ميں تيرے ہتھ لگاواں گوڈيں، چار جگ دے پنڈتا تيري صفت صلاحيا۔ تون نرگن سرگن دھار دُھر دي کھوجي، چارون کُنٹ بھجی واپو داہيا۔ مسخرياں وچ بڑا موجي، مجلس بھگتاں سنگ رکھائيا۔ تينوں مایا ممتا دا نہيں کوئي لوہي، لالچ نظر کھئے نہ آيا۔ تينھوں وڈا نہيں کوئي جوگي، جُکيشر رہے سُنائيا۔ تينوں ويکھن لوک پرلوقي، چارون کُنٹ دھيان لگائيا۔ تون کيپري پنڈتاں والي پھولني پوتھي، پُستک ہتھ اُٹھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ سچ آپ جنائيا۔ گوداوري کھے ميں ويکھيا گوبند سورا، سورپر سُنائيا۔ جو

پچناں دا ہووے پورا، قول اقرار توڑ نبھائیا۔ جس دا حکم نہ ہووے ادھورا، حضراتاں توں باہر دئے سمجھائیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا مؤسے والا کوہ طورا، کوہ طور دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ اگی آسوکھے میرا دوس سہنجنا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ ہر دیوے پُرکھ نرنجنا، نر نرائن اکم اتھایا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، ڈرمت میل دھوایا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن دس کے اکو بندنا، بندگی دھر دی اک سمجھائیا۔ جس نال آتم پرما تم چڑھے رنگنا، دوجا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ لوک پرلوک دو جہاناں وچ دوجا درپئے نہ منگنا، خالی جھولی آگے کھئے نہ ڈاہیا۔ جنہاں پُرکھ اکالا دین دیالا مل گیا سورا سربنگنا، سورپیر اکم اتھایا۔ اوہناں چوراسی لکھ تٹا تندنا، شرع زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ اکو نام دا پا کے انجنا، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ جن بھگتاں بھگون ہو کے سدا سنگنا، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اک اندنا، اند اند وچوں وکھائیا۔

★ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۷ گرمیت سنگھ چرن کور پندر سنگھ منسا سنگھ پریم کور مال گہلا چرن کور سنتوکھ سنگھ سوڈھیاں گنیشا سنگھ کوٹ کلاں ہرہجن کور کوٹلی تھان مہنگا سنگھ ہری پُر ملکھا سنگھ سیلا خرد کرتار کور جمشید کھیرا، اقبال سنگھ جگپال پُر، جگندر سنگھ دولت پُر، پنڈ پھالا ضلع جلدھر ★

نارد کہے بیاسا تیری پوری ہووے تمنا، تانس ترسنا رہے نہ رائیا۔ اٹھ ویکھ گویند والا کتا، جو کائناں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے جگت جہان کیتا انہا، نج نیر لوجن نین نہ کھئے کھلائییا۔ نام پدارتھ پائے کھئے نہ دھنا، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائییا۔ منسا چکائے کھئے نہ منا، ممتا موہ نہ کھئے گوائیا۔ جھگڑا تگ ماٹی چما، چار کُنٹ کُنٹ کُرائیا۔ پُرکھ اکال بدلن والا اپنا سماں، سمن سب دے ربیا کڈھائییا۔ دین مذہب دی ویکھے طمع، لالچ نام کلمہ کھوج کھوجائییا۔ نشان تے تارا چٹا، چند ستار اکھ اٹھائییا۔ جس نے اتم میٹنا سب دا بتا، بندھن مات والے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی

کرنی کار کھائیا۔ بیاس کہے میرا گھلیا اگتی نیت، نین ملی وڈیائیا۔ جگت جہان تکیا کھیت، چاروں کنت پھول پھولائیا۔ پڑدا اٹھیا جڑ چیتن، بھيو ابھیدا رسیا نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں بنیا لیکھن، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا دھارے بھیکھن، بھیکھادھاری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بھنے ریٹھن، نو کھنڈ پرتھی پھول پھولائیا۔ جھگڑا میٹے جگیاسو سیٹھن، سر سر اپنا حُکم منائیا۔ پرہ کا نام گھر گھر جائے کھئے نہ وچن، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا کھیل کرے نیت نیتن، نر نرائن دھردرگابیا۔ سب دا لیکھا جانے ایکنکار ایکن، اک اکلا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ بیاس کہے میں نو دن تکیا نظریہ، نظریاں نظر وچوں بدلائیا۔ کھیل ویکھیا کل کلکی اوتارا، اوتر اپنی کار کھائیا۔ جو لیکھ مٹائے بھگتاں نو دوارا، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ شبدي شبد ناد دھن دے دھنکارا۔ انخد ناد سُنائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، جھرنا نجھر آپ جھرائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی کر اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں لیکھا پورا کر وچ سنسارا، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جگت جہان کرے پار کنارہ، درگاہ ساچی سچ وڈیائیا۔ جتھے دیا دیپک اک اُجیارا، نور نور کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ سہائے سچا دربارا، درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے میں سُنیا شبد سندیسہ، سندھیا سرگھی نظر کھئے نہ آئیا۔ تکیا اک نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ جو آد انت رہے ہمیشہ، ہمساجن نور الایہیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں ویکھے تھاور تھائیا۔ نرگن زرویر کر کر ویسا، ویس اولڑا آپ سمجھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مٹا شیخا، چاروں کنت کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کوڑی بدل دینی ریکھا، رکھیاں مٹیاں پنڈھ مکائیا۔ ستجگ ساچے سچ بنائے بیٹا، پتا پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے کھیوٹ کھیٹا، نٹیا نوکا نام اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ پرگٹائیا۔ نو کہن اسیں نو نو دی ونڈ، چارے کھانی دھیان لگائیا۔ تکیے کوٹن کوٹ برہمنڈ، پری لوء اکھ اٹھائیا۔ سُن اگتی چھند، ڈھولا دھردرگابیا۔ جس وچ سارے ہونے پابند، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، اُمت اُمتی لئے انگرٹائیا۔ محمد ننگی ہوئی کنت، چار یاری رہی گرلائییا۔ جھگڑا ویکھنا جیرج انڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ آسُو کہے میرا دوس آگیا بائی، سرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ زرگن فرق رہے نہ رائی، نرور دیا
 کھائیا۔ سب دا سانجھا اک گوسائیں، گہر گمبہر اک اکھوائیا۔ جس نے کلجگ بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا
 لاؤنا جو گوبند بوٹا پٹیا کابی، کائنات جڑ اُکھڑائیا۔ چڑھدے لہندے پئے دُہائی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ بائی آسُو کہے میری اک ارداس، آخر سیس نوائیا۔ کرپا کر
 پُرکھ انباش، انباشی کرتے ہو سہائیا۔ جن بھگتاں پوری کر خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ تینوں کرنا نہ پئے تالاش، جنگل
 جویاں کھوج کھوجائیا۔ گرُمکھاں کایا مندر اندر دے پرکاش، جوتی نور نور رُشنائیا۔ ہر گھٹ اندر کر واس، واسطہ اپنے نال
 جڑائیا۔ گرُمکھاں لیکھے لا سواس، سواس، جو ساہ ساہ رہے دھیائیا۔ جھگڑا مٹا پرتھی آکاش، گگن گگنتر پندھ مُکائیا۔ تیری
 منڈل تگن راس، سُرقتی شبدي گوپی کابن ناچ نچائیا۔ سدا سد وسن تیرے پاس، پاسا جگت والا بدلائیا۔ سچ دوار کراؤنا
 نواس، سینگھاسن آسن اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا
 سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن بائی آسُو پر وشٹے، پیشتر دیاں جنائیا۔ دین دُنی بُدھی بھرشٹے، عقل بُدھی نہ کھئے چڑائیا۔ ثابت رہنا
 نہیں کوئی ایشٹے، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ کامل رہنے نہیں نسچے، نسچت کر کے دیاں جنائیا۔ پیار رہنے نہیں پیا پت دے، پریم
 ملن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیو کوڑ کرپا ہونے وکدے، قیمت آگے نہ کھئے رکھائیا۔ کوٹاں وچوں پر بھو پیارے تھوڑے دسدے، جنہاں
 ملے مان وڈیائیا۔ جو ڈلارے بنے اک دے، ایکنکار وچ سہائیا۔ جھگڑے مُکاؤ نہ ت دے، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ بیاس کہے جن بھگتو میری انت ڈنڈاوت، سب نوں
 سیس نوائیا۔ پر بھ دا نام اک نیامت، جھولی بھرنی چائیں چائیا۔ جو کرن آیا سخاوت، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تُساں کرنی نہیں
 عداوت، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ منوا کرے نہ کیسے بغاوت، جھگڑا کوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا پیار ستگرُو امانت، بیاسا کہے تہاڈی
 جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے میں کران نمسکار،
 ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ تہاڈے سیس سوہے دستار، سر سر وجے ودھائیا۔ میلا ملیا رہے کت بہتار، کنت کنتوبل اکو نظری

آئیا۔ جس نوں گاؤندے جگ چوکڑی چار، اوتار پیغمبر گر صفت صلاحیا۔ سو دیونہار داتار، دیاوان دیا کھائیا۔ شبدی شبد کر پیار، پریمی پریم ویکھ وکھائیا۔ دھر دا حکم دھر دا وبار، ووباری آپ بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بیاس کہے میں تکیا کھیل مہانا، مہا اکٹھ کٹھ جنائیا۔ جن بھگتو بائی آسُو سب نے بنھنا گانا، مؤلی تند بندھائیا۔ کیسر مستک تلک لگاؤنا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ اگی کنگھے اگی گرسکھاں ملے دانا، ستگر ساچا ہونے سہائیا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ اک دستار گردیال سنگھ سیس ٹکانا، جو مہندر کور لے کے آئے چائیں چائیا۔ اک ڈپٹا گرمیز کور سیس سہانا، سیس سر دھر دے لیکھے پائیا۔ آسُو بائی کہے میرا ایہہ وچار پُرانا، پورن برہم دیاں سمجھائیا۔ جو صاحب ستگر کرے پروانا، پرہم پُرکھ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگاد آد ایکا بخشے نام ندھانا، ناؤں نرنکارا آپ جنائیا۔

☆ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۷ جوگندر کور دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گرتھ کہن اسیں سرسا دھار نہیں گریستی، بندھن جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا لیکھا نال پرہو دی ہستی، جو ہست کپٹاں رہیا سہائیا۔ جو مالک مہربان پریم عرشی، عرشے اعظم نور الہیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ مرضی، مریض جگت جہان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ میری پروان کرے عرضی، عاجزاں دی عزت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت جہان ویکھ خودغرضی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گرتھ کہن ساڈا بھیو گہرا، گہر گمبھیر رہیا جنائیا۔ اُمت نبی رسول ہونے مشاعرہ، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ جگت جہان ہویا بہرہ، سرون سنن کھئے نہ پائیا۔ چوڈاں لوک جس دا پھرہ، پاہرو لیکھا رہیا مکائیا۔ جس دا حکم سندیسہ ملنا وچ قابرہ، قہر ورتے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے کی لیکھا لکھیا میری کانی، قلم کائنات درڑائیا۔ کی جذبہ

ہویا قُربانی، کربلا دئے گواہیا۔ کی منزل ملی رُوحانی، رُوح بُت و جی ودھائیا۔ کی کھیل جسم جسمانی، اسم اعظم وڈ وڈیائیا۔ کیوں میری جُوہ ہوئی بیگانی، بیوہ رُوپ دسے لوکائیا۔ چاروں کُنٹ چڑھے طُغیانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بنا پروردگار نہ کرے کھئے مہربانی، مہربان سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میری انت اک نشانی، نشانے سب نوں دیاں دکھائیا۔ مینوں خُدا نے خود حُکم دتا سی بنا زبانی، ضامن ہو کے آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میں ویکھاں دُھر کلمہ اگتی تیر، انیالا حُکم اک ورتائیا۔ جس لیکھا پُورا کرنا پیر فقیر، پاربرہم پربھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس صدی چوڈھویں میرا کرنا اخیر، آخر حُکم ورتائیا۔ اگلا مارگ کر تعمیر، تمنا سب دی دئے بدلائیا۔ جس پچھلی اُتے مارنی لکیر، لائن اگلی دئے چمکائیا۔ مالک بن دستگیر، دست دست نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے اتم کھیل کھیلان اگتی بولی، ہولکا جس نوں سپس نوائیا۔ جیہڑی پرہلاد نے بولی سی بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ اُس دا وقت پہنچیا ہوئی ہوئی، سماں سماں نال پندھ مکائیا۔ سو کھیل ورتے اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ دروہی صدی چوڈھویں دا اتم لیکھا پُورا ہونا لیکھ لیکھنا پنج تت دھار گولی، غلام رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا محبوب خالی بھرے سب دی جھولی، جھلک اپنی اک جنائیا۔ بن کھاراں سب دی چُکے ڈولی، اندولت اپنی کار بھگتائیا۔ جس لکھ چوراسی جوہ لئی، جوہری بن کے ویکھ وکھائیا۔ بھڑی میرے کول رُبتیے وچوں رہ گئی اک پاؤلی، چوتھے جُگ چوتھا حصہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھج کے آئی نیڑے، اپنا پندھ مکائیا۔ میں ویکھے جگت جھپڑے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ پُج گئی بھگتاں دے کھپڑے، جتھے بھگون دُھر درگاہیا۔ سہج نال پُچھیا آگے حُکم کیہڑے، سچ دے سُنائیا۔ کس بدھ بٹھے بیڑے، کس بدھ دین دنی رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں یاد پچھلا بھوکھ، بھوش دیاں جنائیا۔ جو گوہند سندیسہ دتا اک، شبد دھار ستگر سمجھائیا۔ جس ویلے پُورا ربیا کوئی نہ سکھ، سکھیا سچ نہ کھئے جنائیا۔ بنا پرہو تون بھگتاں نال کرے کوئی نہ بت، سچ پریم نہ کھئے بنائیا۔ ملے میل نہ ابناشی اچت،

چیتن روپ نہ کھئے درسائیا۔ اُس ویلے کھیل ہونا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ پروردگار بدل کے پٹھ، اپنی کروٹ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پروردگار ہونا ظاہرا، (ظاہر) ظہور اک جنائیا۔ جس دا سمجھے کھئے نہ دائرہ، حد حدود نہ کھئے وکھائیا۔ اُس دا اِکو ہونا نعرہ، تُوں میرا میں تیرا راگ سُنائیا۔ جس ویلے اُس نے شبدا لیکھ لیکھنا دوبارہ، صدی چوڈھویں دی گولی سیو کھائیا۔ جوگندر دا جگت تت وبارا، برہم مت نال وڈیائیا۔ پھیر لگے دین دُنی دا آکھاڑا، کھیل کرے دُھردرگابیا۔ جس دا خوشیاں والا دِباڑا، دیوہاڑی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کہے میری اِکو آس، آہستہ دیاں سُنائیا۔ میرا امام میرا پہنے لُباس، تن وجود نال چُھپائیا۔ میں ویکھاں کھیل تماش، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ منگاں منگ بن کے داس، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اُس ویلے پنجاں پیاریاں جل دا دینا اک اک گلاس، گل اپنے اُتے ہتھ ٹکائیا۔ ٹھیک وقت ہووے ساڈھے دس کلاک، کلا سب دی آپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ وکھائے اک پرہات، پرہاتی اپنا تُوں جنائیا۔

☆ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات تُوں ☆

محمد کہے سُن پیارے چٹا، چن چند دیاں درڑائیا۔ اٹھ تگ گوبند والا کتا، کائنات اکھ پرتکھ کھلائی۔ جو دو جہاناں کردا منع، من منسا دُور کرائیا۔ بھیو کھلاؤندا کایا ماٹی پنج تت تن، تامس ترسنا ترکھا رہیا گواپیا۔ وست امولک دیوے گرمکھاں نام دھنا، وڈ دھناڈھ دیا کھائیا۔ کھیل تگ پروردگار بن چھپری چھنہ، شہنشاہ کی حُکم ورتائیا۔ آگے وقت رہیا نہ لما، لمحہ لمحہ گن کے جھٹ لنگھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چما، چم درشتی رہیا بدلائیا۔ دروہی دین مذہب دی رہن نہیں دینی طمع، تمنا سب دی دئے بدلائیا۔ میرا تن وجود بنا وجود توں کبا، کامل مُرشد کی کار بھگتائیا۔ کی کھیل کرے نواں، نو کھنڈ حُکم سُنائیا۔ بھڑی ساتھ چُھٹنا یار چوہاں، چوٹھے جگ انت دہائیا۔ سب دی لیکھے لائے سوگندھاں سوہاں، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر ویکھے اپنے

ہتھان والے نوہاں، نو دس اکھ کھلایا۔ ہن کپڑی کوٹے بوہاں، حصہ ونڈ نہ کھئے رکھایا۔ کون سنگھاسن سواں، مکہ کعبہ رہے
 کرائیا۔ دروبی جس نے بھوگ لگایا جوواں، جوانی سب دی ربیا مٹایا۔ میں حق سندیسہ کہواں، کہہ کے دیاں جنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ محمد کہا سن میرے ستار، سطح بلندی
 دیاں جنایا۔ اٹھ ویکھ پروردگار، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس دا خادم خدمتگار، چاکر ہو کے سیو کھایا۔ جس دی گُفت شنید
 گفتار، پیغام دیوے ڈھردرگاہیا۔ جس نے جھگڑا مکاؤنا میرے اسلام، صحیح سلامت اپنا حکم ورتایا۔ شرع دا رہن دینا نہیں
 کوئی غلام، زنجیر بے نظیر دئے تڑایا۔ اوہ مالک خالق میرا امام، عملان توں رہت نور الایہیا۔ جس نوں سجدے کرن تمام، چوڈاں
 طبق نو یو لاگن پائیا۔ اُس دا اکو حق مقام، مقامے حق نور الایہیا۔ جس نے لہنا دینا لیکھا چکاؤنا عوام، عام حکم نہ کھئے سنایا۔
 بنا تاریخ تواریخ توں کلمے دھار کرنا قتل عام، قاتل مقتول کھیل کھلایا۔ اُس نوں سجدے وچ کراں سلام، بردا ہو کے سیس
 نوائیا۔ جس نے جھگڑا پاؤنا وچ آسام، سانگھیاں اپنیاں لئے اٹھایا۔ لیکھا ویکھنا پھیر طہران، تڑت اپنی تار پلائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ چند کہے سن محمد میرے نبی، نمو سیس نوائیا۔
 اوتار پیغمبر گرو تگ سبی، سبھا سب دی ویکھ وکھایا۔ کی پروردگار حکم دیوے ابھی، اینال وقت اپنی کار بھگتایا۔ جو لکھ
 چوراسی دین دُنی دا طبعی، طبیعت سب دی دئے بدلائی۔ جس نوں کہا نور الایہی ربی، رے عالمین اکھوائیا۔ اُس دی دھار تگ
 نوح ندی، وہناں توں باہر اکھ کھلایا۔ ساڈا تیرا قول اقرار انت چوڈھویں صدی، صدمے وچ نہ کھئے دہایا۔ سجننا ایہ میلاندا
 کدے کدی، قدیم دا مالک آپ کرائیا۔ ہن اُمت دی چکنی پینی ڈگی، ڈورُو ڈنک دینا وجایا۔ دھرنی اُتے اوہ نہیں رہنا جنہاں
 کھادھی وچھی ڈھگی، پنچھی پنکھیرو کھل لہایا۔ اُمت دی جڑ رہنی نہیں گڈی، نشانہ دین نہ کھئے جھلایا۔ اوہ تگ پیغمبران قائم
 نہیں رہنی گڈی، گداگر ہوتے لوکایا۔ پروردگار بے پرواہ پچھلی لیکھے لاؤنی سُدی ودی، وعدے سب دے پور کرائیا۔ ستار کہے
 میری پریت نہیں سدا کیسے نال بدھی، بندھنا وچ سیس نہ کدے نوائیا۔ کوٹن کوٹ محمد گئے جگت وچ لدی، انت نظر کھئے نہ آئی۔
 اوہ ویکھ آگ چاروں کُنٹ لگی، جگت جگت نہ کھئے بھجھایا۔ شرع شریعت ہوئی لی، لباں کٹاؤن والیاں دھیان لگایا۔ مقبریاں

وچ پکارے پسلی ہڈی، ناڑی ناڑی دُہائیا۔ بھڑی ویلے انت جاویں نہ چھڈی، سگلا سنگ لینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ تارا کہے میرے محمد حضرت رسوٰلا، اللہ کہہ کے سپس نوائیا۔
 میں سُنیا تیرا حُکم معقوٰلا، جو مُکمل دتا دِرڑائیا۔ پر میرے پروردگار دا بدلے نہ کدے اصوٰلا، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ چوڈاں
 صدیاں جھوٹیا تیرا جھوٹا، جو جھلک نال جھلائییا۔ دُھر فرمان کیتا قبوٰلا، پیغام سُنیا نورِ الہیاء۔ آگے سندیسہ دیوے اکو دُولھا،
 ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں اتم ہون موٰلا، ملک الموت لے انگریئیا۔ اُمت اُمتی تپنا چلھا، اگنی شرع والی لگائیا۔ کیسے
 سہارا ملے نہ ٹلھا، نئی نوکا نظر کھئے نہ آئییا۔ چار کُنٹ کرے کھئے نہ صلح، صلح کل اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چند ستار کہن ساڈی اک صلاح، سہج نال سُنائیا۔ اسپں اک
 دوّجے دے بنے گواہ، شہادت دیئے بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں اتم ویلا گیا آ، عالمین ویکھے نورِ الہیاء۔ جس نوں منیا حق خُدا،
 خود مالک اک اکھوائیا۔ محمد سائوں ہونا پینا جُدا، جُز ونڈ سب دی رہیا کرائیا۔ جس دی جُگ جُگ بدلن والی ادا، عدل
 انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا دئے کرا، پورب لیکھا کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹے دین مذہب شرع، شرع نظر کھئے نہ
 آئییا۔ جیہڑا مالک وسدا ذرہ ذرہ، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ اوہ ویکھنہارا گھر گھرا، گرہ گرہ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جس نے جگت
 مارگ پرگٹاؤنا خیبر والا درہ، جگت درویش کئے سُنائیا۔ جگت جہان ونڈنا دھڑا، دھاڑوی اپنی کار بھگتائیا۔ ہُن سمان بیتیا بڑا،
 چوڈاں صدیاں تیرا سنگ نبھائیا۔ اوہ تگ دین دُنی دا لیکھا گور مڑھا، مڑھی گور وچ دفنائیا۔ آد دا آد انت دا انت اکو نور اگمی
 چند چڑھا، جس دی منزل اگم اتھاہ نور رُسنائیا۔ ستارا سطح بُندی اُتے کھڑا، نو نو سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرتا اگم اتھاہیا۔ محمد کہے چند ستار اوہ ویکھو میرا لکھیا ہویا پٹا، پٹنے والا دئے
 گواہیا۔ جس نے جگت جہان پاؤنا رٹا، جھگڑا دین دُنی جنائیا۔ کیسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، کائنات نہ ملے وڈیائیا۔ سب دا
 اوڈھن دسے پھٹا، سپس ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا محبوب آوے نٹھا، امام دُھردرگاہیا۔ گوہند دی دھار کر کے بٹا، سٹا اپنا لے
 کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائییا۔ محمد کہے تارے چنے اوہ تکو

پہلی کتک دی رات، رُتڑی خود مالک نال مہکائیا۔ جس دا پیار آبِ حیات، امرت رس رہیا دکھائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا کاغذات، اکھراں والی رہن نہ دیوے لڑائیا۔ اپنی جوت دا کر پرکاش، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ پنچم لے کے پنج گلاس، جل دھارا دھار نال ملائیا۔ کوڑ کڑیارا گل وچ آوے پھاس، ہتھ گرمکھ گل چھپائیا۔ ایہہ مسیح نے رکھی سی اتم آس، یسوہ آکھ کے گیا سنائیا۔ بھگتاں جکیاسوآں شاہ رگ دے اُتے ہندا کراس، ایسے کر کے کراس گل وچ گیا لٹکائیا۔ جس دی رہے نہ آگے شاخ، شناخت نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد دا محبوب نال ملن دا ہونے اتفاق، اتفاقہ اپنی کار بھگتائیا۔ انت اک دوجے نؤں دینا پئے طلاق، تعلق تارا چن رہے نہ رائیا۔ مہربان بڑا چلاک، اچھل اچھل اکھوائیا۔ باطن اپنی کرے بات، حکم سندیسہ دیوے تهاؤں تھائیا۔ مسیح دا وقت ساڈھے دس کلاک، دوس توں رات آیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ تارا چند کہے میں پانی پانی تکیا، تکیا نین اٹھا۔ نانا تٹا سجن سکیا، میت سنگ سکے نہ کھئے نیہا۔ ساڈا قول اقرار پورا ہویا پکیا، پاک ہند دوویں بنے گواہ۔ سب نے لیکھا ویکھنا اکھیاں، کی آخر کھیل کرے خدا۔ جو سندیسہ دتا کاہن سی سکھیاں، جمن کنارے تٹ سنا۔ کلجگ اتم کوڑیاں ہونیاں ہٹیاں، سچ وست ملے کیسے نہ تھان۔ پنجاب دی دھارا جانیاں پٹیاں، پٹنے والا پار بیاسوں گیا جنا۔ شرع دیاں ڈوریاں جانیاں کٹیاں، نہ کوئی گنڈھاں سکے بندھا۔ سب دیاں دندیاں ہونیاں کھٹیاں، امرت رس مکھ دیوے نہ کھئے چا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا۔ تارا چن کہے محمد کی کریئے ہن متا، مت رہی نہ رائیا۔ یاد کر لے کی سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، بغداد بغلگیر اکھوائیا۔ کیوں گوہند نے اپنی ہتھیں لکھیا لیکھ اکھ پیا، پورن پرم پُرکھ وڈیائیا۔ کی خدا نے تینوں سنایا تپا، جس ویلے مدینوں باہر قدم ٹکائیا۔ تیرا آفتاب اتم جاندا چھپا، چھپری چھن نہ کھئے رُشنائیا۔ تون ہس کے کہا میرا تیرا وعدہ پکا، پاک پروردگار تیری سرنائیا۔ اوہ ویکھ کی حال ہونا مدینہ مکہ، مقبریاں پیغمبر دین گواہیا۔ نال رلنا بؤرا کگا، عیسیٰ اشارے نال جنائیا۔ موسیٰ پھرے نسا، مُشکل سب نؤں دئے جنائیا۔ کیسے دی کرے کوئی نہ رچھا، رچھک نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند چُکی پھرے ہتھا، بھجے واپو داہیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل تکنا یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حکم سنائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبراں سنی کتھا، پن اکھراں نیراکھ

دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ تارا چند کہے محمد جس نے بھگتاں جل پیتا، پیا بیتمبر بے پرواہیا۔ جس دی جُگ جُگ اوٹری ریتا، چوکڑی دئے گواہیا۔ جس دا اشارہ کیتا رام سیتا، سیتا سُرَت شبد نال سمجھائیا۔ جس نوں کاہن گایا اٹھاراں دھیائے گیتا، صفتی صفت صلاحیا۔ رادھا کرشن بن کے میتا، سگلا سنگ نبھائیا۔ پیغمبراں واڑ کے وچ مسیتا، چرچاں دتا بھگنائیا۔ دس کے حق حدیثا، حضرتان کیتی پڑھائیا۔ اتم اوہناں دا ویلا پیتا، پچھلا سماں رہیا نہ رائیا۔ جس دی دس گرو کرن تصدیقا، شہادت نام والی بھگنائیا۔ اُس نے انت جڑ اکھیڑنی امریکہ، پاتال پاتالان وچوں باہر کڈھائیا۔ جس کول ناپن والا اگتی فیتہ، رُسا چینا قدماں ہیٹھ دہائیا۔ لیکھا جانے موسیٰ عیسیٰ، شیشہ سب دے آگے دئے ٹکائیا۔ اتم ویکھو اُمت اُمتی سب دا خالی کھیسا، سچ وست ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لہنا پورا کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، بنسری کاہن والی لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ محمد کہے چارے میرے احباب، بے عیب دیاں دکھائیا۔ اکٹھے کریئے اک آداب، ادب نال سیس جھکائیا۔ تارا چند کہے حضرت تیری اُمت نے بہن کھادھا کباب، کعبیاں وچ پئے دُہائیا۔ سب دا بدل جانا مزاج، مزہ جگت والا چکھائیا۔ آٹھ ویکھئے صدی چوڈھویں دا کاج، کس بدھ بقاب نال فاتحہ دئے پڑھائیا۔ اوہ سُنے نانک دی رباب، کی ستار رہی سُنائیا۔ جس دے آگے سارے ہونے لاجواب، اوہ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کار کھائیا۔ چند ستار کہے محمد مانزلو، جائے نو زیء۔ محمد کہے تارا چن پروردگار دا کھیل ہونا شروع، اتم شرع دی اکھیڑے نیہ۔ سب دا مالک اکو کلمہ تے اکو شبد ہونا گرو، جس نوں سجدہ کرے لکھ چوراسی جی۔ صدی چوڈھویں اتم موڑ مُرو، اوتھے اوتار پیغمبر گرو کرن کی۔ ستجگ ساچا مارگ ترو، پروردگار برکھے اگما مینہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ محمد کہے مینوں ویکھ لین دیو اپنی الف، یے نظر کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے میں چوڈاں صدیاں دا چُکیاں حلف، حلفیہ بیان دے کے اپنا آپ بندھائیا۔ کس بدھ اگلا ملے شرف، دیوے بے پرواہیا۔ کی حُکم ہووے یکطرف، طرفداری نہ کھئے جنائیا۔ جے میں نگاہ ماردا میرے رہ گئے نو برس، برسی انت لوں منائیا۔ وعدہ قول اقرار پورا ہووے شرط، شرطیہ دیاں سُنائیا۔ حُکم

کرنا مالک والی عرش، عرشی پریم کھیل کھلایا۔ میری اُمت دا لیکھا مُکنا اُتے فرش، فرشتے چارے جبرائیل میکائیل اسرائیل
 اسرافیل دین گواہیا۔ میں پھیر نہیں آؤنا پرت، پت پریشور رہیا جنایا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھابیا۔
 غریب نہانیاں ونڈے درد، دُکھیاں بھوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ
 چُکایا۔ کتک کہے کی ہونا تہاڈا کرما، نہکرمی کی کار کھایا۔ کس بدھ لیکھے لگے جرما، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ میٹے سب دا
 بہرما، بہانڈا بہرما بھوئے بہنایا۔ لیکھا رہے نہ ورنان برنان، ذات پات نہ کھئے جنایا۔ جھگڑا چُکائے ماٹی چرما، چمدرشتی دئے بدلائیا۔
 کس بدھ اِکو کرے دھرما، دھرم دی دھار اِک سمجھایا۔ جھٹ اٹھ کے سیس نوئے برہما، برہم روپ سمجھایا۔ جس دا رس سدا
 اند پرما، پرمانند وچ سہایا۔ اوہدا آد انت اِکو اِشٹ تے اِکو چرنا، دوجا گردیو نہ کھئے اکھوایا۔ اِکو نام اکٹا کلمہ پڑھنا، پُستکان
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دی منزل بھگتان چڑھنا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھایا۔ توڑے قلعہ ہنکاری گڑھنا، ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔
 سب نوں بخشے اِکو سرنا، سرنگت اِک درسایا۔ کوٹاں وچوں صوفی سنت فقیر گرمکھ ورنے ترنا جس ستگر صاحب آپ ترائیا۔
 صدی چوڈھویں انت سب نوں پینا مرنا، مر جیوت روپ نہ کھئے وکھایا۔ کلجگ وہندے وہن سب نے پڑھنا، ہاڑ ستاراں تھت
 سمجھایا۔ ستگر سورہ اِکو چڑھنا، دو جہان کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتایا۔
 کتک کہے میں تکان اُتے کوہ طورا، بن نینان نین اٹھایا۔ موسیٰ اپنا قول کر لے پورا، پورب لیکھا دیاں سمجھایا۔ اٹھ ویکھ اگئی
 نورا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس نوں کہا ظاہر ظہورا، ظہور نرگن دھار جوت رُشنایا۔ اُس دے در ہونا مشکورا، شُکریئے وچ
 سیس نوایا۔ جو سرب کلا بھریورا، بھریور رہیا سرب ٹھانیا۔ جس دا پندھ رہیا نہ دُورا، دُور دُراڈا نیڑے آیا۔ کوڑی کِریا
 ہونجھے کوڑا، ست دھرم اِک پرگٹایا۔ جن بھگتان بخش کے چرن دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمایا۔ نام چاڑھ کے رنگ گوڑھا،
 گوڑھی نیند دئے سوائیا۔ کلجگ قلندر جگت نچاوے وانگ جمورا، ڈوری کرماں والی پلایا۔ حُکم دیوے ہر سورا، سوربیر حُکم
 جنایا۔ سب دا وعدہ کرنا پورا، پورن ستگر لیکھے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ تارا چند کہے کتک کی کہندا، حضرت دے جنایا۔ کتک کہے موسیٰ عیسیٰ اکتھا ہو ہو بہندا،

محمد ایشارے نال جنائیا۔ اوہ تگ لیکھا چڑھا لہندا، دشا دشا وچوں بدلائیا۔ اچ منارا جاندا ڈھندا، قلعے کوٹ نہ کھئے سہائیا۔ اُمت اُمتی نال کھندا، خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ محمد کہے میں حکم دساں آخیری، آخر دیاں جنائیا۔ کی لیکھا مالک تحریری، تحریر وچ سمجھائیا۔ شرع دی تثنی انت زنجیری، بندھن بندھ نہ کھئے بندھائیا۔ کیسے دی رہنی نہیں کوئی پیری، پیر پیراں پرگٹ ہوئے گوسائیا۔ لیکھا مکے پاتشاہ وزیری، وزارت نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ حکم ورتے تقدیری، تقدیر سب دی دئے پلٹائیا۔ آگے گلی آگئی بھیڑی، اوکھی گھاٹی نہ کھئے چڑھائیا۔ کیسے دے مکھ لگی رہنی نہیں پیری، بیڑا پان کھان والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ تیرے وچ ستجگ دی بدل جانی پڑھی، پیڑھا ڈاہن والی کوڑی کِریا دینی باہر کدھائیا۔ جن بھگتاں منزل لا کے دینی اکو سیڑی، دُندے دُندے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ گرمکھو تہاڈی بجر کپاٹی جانی چیری، چری وچھنے لینے منائیا۔ تہاڈی ترسنا رہنی نہیں خمیری، نواں رنگ لینا رنگائیا۔ جھگڑا میٹنا شاہ حقیری، حکمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھے لاؤنا روداس دا اک کسیری، گنگا نیویں ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ اکھوائیا۔ کتک کہے مینوں کھندے کارتک، اکھراں وچ بدلائیا۔ دین دُنی ہو جانی ساری ناستک، ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سندیسہ دیواں اکو واستک، واسطہ سب دے نال پائیا۔ بنا بھگتاں توں رہے کھئے نہ آستک، پرہہ ملن دی اچھا نہ کھئے وکھائیا۔ نام نکلے نہ کیسے سواستک، ساہ ساہ نہ کھئے سہائیا۔ جگت کلپنا ہوئی روپ راکشش، من منوآ نال ملایا۔ بنا بھگتاں توں پرہہ دا رہیا نہ کھئے آپاشک، آپاشنا وچ اپنشدان کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اکو خالق، خلق رہیا سُنایا۔ مالک کہے پیغمبر میرے ممنون، سجدہ سیس جھکائیا۔ میرا بن اکھراں قانون، قاعدہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساری سرشٹی انت ہوئی محروم، خالی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ صدی چودھویں ظلم دے نال ہونا مزلوم، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ جس خدا پر ماتا نوں کھندے بڑا سووم، اُس سووم نے من مت دے جگت گپھے دینے ورتائیا۔ شرع کے کھئے کر ہجوم، حُجرے دھرت والے وسائیا۔ آپ مستی وچ جھوم، دین دُنی دینی لڑائیا۔ جن بھگت بچے رہن نہ دینے معصوم، اپنی گود اٹھائیا۔ جس دا حکم ورتنا نہ معلوم، ملے دے کاچے بھانڈے سارے بہن وکھائیا۔ جس

دی انت ہونی اک رسوم، رسم وچ اسم سب دا دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈی وڈ وڈیائیا۔ کتک کہے پرہہ کرے بھگتاں مہربانی، مہربان اکھوائیا۔ جن بھگت سورپر بنائے نوجوانی، جوبن اپنے نال رنگائیا۔ مالوے والیو سُننا نال دھیانی، دھرم دی دھار سُنائیا۔ تِتاں گُرمکھاں جو پچھے دسی کہانی، شبدي دھار سُنائیا۔ جنگجو بہادر بن کے نال چڑھنا شانی، شہنشاہ سنگ رکھائیا۔ جدھر پھردا جائیگا ادھر دینی نہ پئے کھئے قربانی، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ یاراں دن دی رسم مہانی، رسم کر کے دئے وکھائیا۔ سرشٹی جدوں ہونی تے ہونی یاراں دناں وچ فانی، ایہہ گوبند ڈلے گیا سُنائیا۔ کپورے ایہنوں کڈھ کے دتی سی کولوں دوانی، دوہری دھار سمجھائیا۔ جس ویلے گوبند دی سکھیا ہووے پُرانی، اُس ویلے گوبند دا آوے دھر دا ماہیا۔ اپنا شبد سندیسہ دیوے نال اعلانی، اعلان شبد والا سُنائیا۔ اکو مالک حق امامی، مقامے حق سہائیا۔ کلجگ دی انت کرن آیا نیلامی، بولی اکو وار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنا آپ سُنائیا۔ مالوے والیو تہانوں پہلوں دسیا جنگی پاؤنا لباس، بھل رہے نہ رائیا۔ ایہہ وی حکم پرہہ دا خاص، جو خالصے کولوں گوبند گیا چھپائیا۔ مہا سنگھ دی پوری کرنی آس، بھاگو دی آسا نال رلائیا۔ جس کارن تہاتھوں کھیل کھلایا سی پتے تاش، بھگت درباری ونڈ ونڈائیا۔ اوہ سی سب توں وکھری دات، جیہڑیاں اک دس تک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ کتک کہے میری نہیں کایا، کایا والیو دیاں جنائیا۔ بنا بھگتاں توں پرہو کیسے نہ پایا، پاہن پوجن والے پرہہ ملن کھئے نہ پائیا۔ جگت جھوٹھی کوڑی مایا، ممتا موہ ہلکائیا۔ دھن بھاگ گُرمکھو تہاڈا ویلا آیا، وقت نال ملائیا۔ جنہاں خوشیاں نال پچھلیاں چوہہ جُگاں وچ گایا، اوبناں سہجے لیا ملائیا۔ کوڑی کیرپا وچ نہ کھئے رُلیا، رُلیاں گود اٹھائیا۔ اکو بستر تن پہنایا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ غریب نہانیاں بن کے دائی دایا، دائرے دین دُنی وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچے مارگ ساچے لایا، پنتھ مارگ اک درسائیا۔ کتک کہے جن بھگتو تہاڈا کرمان دا گیڑ کٹایا، جو ستگر سرنی سیس نوائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزایا، چترگیت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ لے پرنا یا، ستگر شبد نال گُرمائیا۔ تہانوں اُس دھام وسایا، جتھے جنے کھئے نہ مائیا۔ اکو نور جوت رُشنا یا، جوتی جوت وچ ملائیا۔ ستگر کدے نہ ہوتے پرایا، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں

پرے اپنا گھر جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ محمد کہے کتکا میرا لباس سوہنا، لمی بانہہ کر کے دیاں جنائیا۔ میرا پروردگار نور نورانہ موبنا، موہ مہبت وچ وڈیائیا۔ جس نے کوڑ ککرم دا داغ دھونا، دُرمت میل کرے صفائیا۔ ست دھرم دا پیج بونا، نام پھل اک لگائیا۔ بہڑی جس نے میتھوں دتا سب کچھ کھوہنا، صدی چوڈھویں انت کرائیا۔ اُمت اُمتی پئے رونا، روندیاں سکے نہ کھئے ہسائیا۔ میں تکنا اپنے لوٹنا، لوچن نین اکھ گھلائییا۔ بستر ملے نہ کیسے سوٹا، سنگھاسن سکھ نہ کھئے رکھائیا۔ ایوں جاپدا کلجگ جیو دھرم رائے دا پرابنا، مل کے اکھے جاون چائیں چائیا۔ اوتھے کوڑی ترسنا وچ کوک سنائیا۔ ہوکا دیوے جس نے پنجان پیاریاں دا ہتھ رکھایا اُتے دھوٹا، دھوٹوں پھڑ کے سب دے سیس دئے نوائیا۔ راج گدی دا تخت کیسے نہ ڈاہنا، سیس تاج نہ کھئے وکھائیا۔ شاہ سلطاناں پھڑ بلاؤنا، پردھاناں اکو دھکا لائییا۔ دھر رُسیا نہ کیسے مناؤنا، بابوں پھڑ نہ کھئے اٹھائییا۔ آگے ہو نہ کیسے چھڈاؤنا، چھٹکی لو نہ کھئے لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پور کراؤنا، پورب لیکھا اور رہے نہ رائیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال دیوالی دی رات نوں ★

کلجگ کہے دیوالی میرا لٹن آئی سونا چاندی، چند ستار اکھ گھلائییا۔ کلجگ کوڑی کریا بھتن آئی ہانڈی، اُمت نبی رسولاں دھیان لگائییا۔ لیکھا ویکھن آئی جن بھگتاں کس بدھ چلدی کانڈی، کانڈ دین دنی بدلائییا۔ جس جھگڑا میٹنا سور گان ڈھانڈی، ڈھنڈورا دیوے اگم اتھاپیا۔ پیار رہنا نہیں آنڈھی گوانڈھی، سنگی سنگ نہ کھئے بنائییا۔ کلجگ اتم سب دی پت جاندی، جاندی سکے نہ کھئے اٹکائییا۔ گر اوتاراں پوری کرے تانگھی، ترسنا پیغمبران لیکھے پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کلجگ کہے دیوالی کڈھے میرا دیوالا، دیوالیا جگت جہان کرائیا۔ میں آگے کس دا دیاں احوالا، سندیسہ سندیس وچوں جنائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتائییا۔ جس نے لیکھے لایا بھگتاں

دا گرمالا، گوہند گزھی چمکڑ گیا جنائیا۔ اوہ لیکھا ویکھے اتم حالا، حالت دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنٹ ہونا اندھیرا کالا، کل کلکی اپنا حُکم ورتائیا۔ آگے سماں رہے نہ باہلا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ راتیں سُنتیاں دِنے جاگدیاں بدل دیوے چالا، چال اولڑی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دیوالی کرے کپھڑی کاری، کی کرنی کار کھائیا۔ محمد لیکھا ربیا وچاری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ نانا تندا جاندا چار یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نہہائیا۔ چاروں گنٹ زین اندھیاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مُحبت رہے نہ کیسے پیاری، پریمی پریم پریم نہ کھئے نہہائیا۔ چاروں گنٹ ہونی خواری، خار وچ دسے لوکائیا۔ جس نے بھگتاں دی لیکھے لاؤنی سپس چُکی ہوئی تغاری، طرح طرح اپنا حُکم ورتائیا۔ سب دی اتم کرے بے اعتباری، اعتبار سکے نہ کھئے رکھائیا۔ اُمت اُمتی کرے غداری ساچا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اپنی کلا ورتائی ظاہری، ظاہر ظہور کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ کلجگ کہے دیوالی لیکھا ویکھے سب دا اُتے بوی، کھاتے پورب پھول پھولائیا۔ جس دی پیغمبراں پائی صحیح، صحیح سلامت نور الایسا۔ جس نے بھگتاں لیکھے لاؤنی پہلی کتک والی کہی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن دھار بن مُدعی، مُدعا ویکھے تھاوں تھائیا۔ جگت چاننا چن کھئے نہ رہی، رحمت رحیم نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ دیوالی کہے میرا کیسے نہ سمجھیا چان، اکھاں والیاں نظر کدے نہ آئیا۔ مینوں کوٹاں وچوں بھگت سہیلے جان، جنہاں دی جنی ملے وڈیائیا۔ میرا پرکاش اُتے اسمان، نور نور وچ رُشنائیا۔ میرا سچ گھر دا کامن، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں رام نے رام دا کیتا ضامن، وچولا وچلا اک بنائیا۔ دیوالی کہے جس ویلے بھگون بھگتاں دے اندروں میٹے اندھیری شامن، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ اُس ویلے پرکاش ہووے کوٹن بھانن، جگت دپیک دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہرجن تکن زمیں اسمان، زمیں اسمان توں باہر اکو نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دیوالی کہے مینوں سب نے کہا دؤلی، دؤلتند اکھوائیا۔ میرا کھیل اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ میں سچ دساں دیناں مذہباں دی قیمت نہیں رہنی پاؤلی، رُپیا روک نہ کھئے وکھائیا۔ سب دا لیکھا مُکنا ہوئی

ہوئی، ہوئے بہار سرب دئے وکھائیا۔ میں جگ چوگری ہوئی نہیں تولی، آہستہ آہستہ اپنا پندھ مکائیا۔ نو نو چار پچھوں جن بھگتاں پھرکن ڈولی، ڈاواں ڈول ہوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا پورا کرے دھرنی نال دھولی، دھرم دی دھار نال بندھائیا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۷ کرتار سنگھ، ٹھاکر سنگھ، گرا سنگھ، اندر کور بوہڑو، گرچن کور ملک پُر، چرنجیت کور غمٹالا، سرمکھ سنگھ مال منڈی ترنتارن، پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر ★

کبیر کہے اٹھ ویکھ روداسا، روی بن نینان نین اٹھائیا۔ کھیل کرے کی پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا ڈھردرگاہیا۔ جیہڑا آد انت نہ کدے وناسا، جگ جگ بھگتاں ہوئے سہائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، نرگن نرگن گوپی کابن کھیل کھلائییا۔ کلجگ اتم ویکھ کھیل تماشا، خالق خلق نور الایہیا۔ جوتی جوت جوت شاہو شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاییا۔ جو نرگن دھار نرور ہو کے ہر گھٹ اندر رکھے واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جس نوں جھکدے پرتھی آکاشا، گگن گگنتر سیس جھکائیا۔ اوہ دے سے گرمکھاں داسا، داسی داس ڈھردرگاہیا۔ جس نوں ویکھ کے آوندا ہاسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ روداس کہے سُن کبیرا، قبراں توں باہر دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا گہر گمبھیرا، گور اک اکھوائیا۔ جو مان بخشے پنج تت سریرا، تن ماٹی اپنے رنگ رنگائیا۔ جس مینوں بخشیا اک کسیرا، گنگا گنگوتری لئی پرگٹائیا۔ بخشیا اتھاہ ہیرا، جگت قیمت نہ کھئے چکائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں سیس بخشے چیرا، چری وچھنے آپ ملائییا۔ دین مذہب شرع دیاں توڑ زنجیرا، آتم پرماٹم میلا میلا سہج سہجائیا۔ پندھ مکا کے شاہ امیر حقیرا، چار ورن دئے وڈیائییا۔ سچ پرتی بخش ہست کپڑا، کیٹ کپٹاں ہوئے سہائیا۔ گرمکھاں پریم پیار دا بخش کے لیڑا، اوڈھن نام والا سیس نکائیا۔ آگے مارگ رہن نہ دئے بھڑا، چوراسی پھاسی نہ کھئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ کبیر کہے سُن روی چمریٹے، چم درستی توں باہر جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال غریب نانا نے بنائے اپنے بیٹے، پتا پوت اپنی گود سہائیا۔ جس

نے چار جُگ دے لہنے کیتے چیتے، چیتن ہو کے سب نوں رہیا اُٹھائیا۔ زرگن دھار ہو کے آتم پر ماتم ویکھے، پاربرہم برہم اپنے رنگ
 رنگائیا۔ مانس جنم لائے لیکھے، اگنی تت نہ کھئے جلائیَا۔ جن بھگتاں کڈھے بہم بھلیکھے، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیَا۔ نام جنا دھر
 سندیسے، ٹوں میرا میں تیرا کری پڑھائیَا۔ جنم جنم دی کرم دی بدل کے ریکھے، بدھنا دا لہنا دتا چُکائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کبیر زوداس کہن پر بھو پر بھو بے انت، بے انت تیری وڈیائیَا۔
 ٹوں ساجن میت کنت، کنتوبل تیری سرنائیا۔ کوجھیاں کلماں بنائیں گُرمکھ ہرجن ساچے سنت، بھگون اپنا رنگ
 رنگائیا۔ کلجُگ وچ ستجُگ دے منیا منت، نام ندھانا اک درڑائیَا۔ گُرمکھاں لیکھا مُکا کے جیو جنت، جاگرت جوت کریں
 رُشنائیا۔ گُڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیَا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پڑدا دئیں اُٹھائیَا۔
 جھگڑا میٹ کے جیرج انڈج، اُتہج سیتج لیکھا دئیں گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا بھيو آپ کھلائیَا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو بھگت بھگت جن میتا، آتم برہم درڑائیَا۔ میری آد جُگادی ریتا، نت نوت کھیل
 کھلائیَا۔ اتم سب دا ویلا بیتا، باطن پڑدا لو اُٹھائیَا۔ جھگڑا میٹنا مندر مسیتا، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ جن بھگت بنا ترے گن اتیتا،
 ترے بھون دھنی ہوئے سہائیَا۔ لہنا رہے نہ ساڈھے تے بتھ سپں کا، سچ دوار دئے وڈیائیَا۔ لیکھا پورا کرے جیون جی کا، جاگرت
 جوت ڈگمگائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ست اک سمجھائیَا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا
 کھیل اگتا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیَا۔ جُگ چوکڑی تیرا ویکھیئے سماں، سماپت ہندی جائے لوکائیَا۔ بھروسہ رہیا نہ کیسے دماں،
 دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ تیرا چنا، چند تیرا کرے رُشنائیا۔ نو نو چار دسے غما، غمی غم خوار نہ کھئے مٹائیَا۔ تیرا
 حُکم سندیسہ سب نے سُننا نواں، نو کھنڈ سرشٹی درشٹی اندر دینا جنائیا۔ پچھلی دھار رہے نہ بتا، براہمن کھتری شوڈر ویش
 ایکا رنگ رنگائیَا۔ کلپنا کوڑ رہے نہ منا، من منسا دینی گوائیا۔ جن بھگت سہیلے جگا کے دھر دی شمع، اندھ اگیان دینا مٹائیَا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اکو ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو دیا کماواں گا۔
 زرگن نور جوت رُشناواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگواں گا۔ شبدي شبد دھار پرگٹاواں گا۔ ساچا ڈنکا نام سُنواواں گا۔ دوار بنکا اک

وکھاواں گا۔ سمبل نگر رنگ رنگاواں گا۔ امام اماما ویس دھراواں گا۔ کل کلکی کل جناواں گا۔ نہکلنک نرائن نر اکھاواں گا۔ جن بھگتاں بن کے ساک سین، سجن اکو اک درسواں گا۔ کلجگ کریا ناتا توڑ کے بھائی بھین، پتا پوت ونڈ ونڈاواں گا۔ سب دا پورا کراں لہن دین، وست انٹڑی نام ورتاواں گا۔ گرمکھاں درس دکھا کے تیجے نین، دوئے لوچن رنگ رنگاواں گا۔ روپ دس کے عین دا عین، نرگن نور ڈگمگاواں گا۔ جس نوں سکے کھئے نہ کہن، رسنا جہوا نال صفت صلاحواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت سری بھگونت ہرجن ساچے (ست) سروپ، ست ستوادى ست پرگٹاواں گا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۷ سنتا سنگھ بابویر دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

نارد کہے میں پنڈت بڑا وشیش، وشیاں وچ کدے نہ آئیا۔ میں دھرو نوں دتا اُپدیش، بھگون دی بھگتی وچ لگائیا۔ بال اوستھا لیکھے لا نریش، متریئی دا ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ جس دی یاد سدا رہی ہمیش، جگ جگ ملی وڈیائیا۔ جس دا وکھرا اکمڑا لیکھ، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں سب کجھ ربیا ویکھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اک دساں سچ سندیس، دھر فرمان الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جس ویلے دھرو گھروں ہویا روانہ، جگ ممتا موہ تجائیا۔ رکھیا ایک اک دھیانا، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ملے میل سری بھگوانا، بھگون مل کے وچے ودھائیا۔ آس رہی نہ راج راجانا، بال اوستھا رعیت دتی تجائیا۔ چلیا وچ بیابانا، جنگلاں رت سہائیا۔ تکیا اک نشانہ، نشان ایکنکار نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ نارد کہے جس ویلے دھرو نکلیا باہر شہر، نگری دتی تجائیا۔ دیسو پنڈت نکلیا کرن سی سیر، امرت ویلا خوشی منائیا۔ اُس ہس کے کہا راجن بیٹے کیوں کرن لگا قہر، بھگون ہتھ کتے نہ آئیا۔ اسیں پنڈت کردے مہر، ججاناں ویکھ وکھائیا۔ کیوں کوڑی کھان لگا زہر، گرہ مندر آپ تجائیا۔ جھٹ آگے ڈھاپیا پیر، زور نال دبائیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں کائر، سورپیر نظری آئیا۔ میرا تیرے نال نہیں کوئی

ویر، شترُو روپ نہ کھئے بنائیا۔ واپس مُڑ جا نہیں تے میتھوں نہیں کوئی خیر، خیرخواہی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ نارد کہے براہمن نے زور نال ماری اڈی، لت آگے دتی اٹکائیا۔ آہ ویکھ دھرتی اُتے گڈی، اس نوں سکے نہ کھئے اُکھڑائیا۔ کھلیا توں کیوں راج گڈی جاندا چھڈی، پنڈتاں توں بنا گروُ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں تہاڈا براہمن پُشت تے یدّی، یدّی راج تلک دیاں لگائیا۔ تینوں جان نہیں دینا بدو بدی، آگے ہو کے زور وکھائیا۔ دھرو ہس کے کہا میری آتما کسے نہیں بدھی، بدلہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ میرے اندر پرہو دے ملن دی جوت جگی، جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔ مینوں کوئی وست اچھی نہیں لگی، کوڑ گُریار دسے لوکائیا۔ تیسیں براہمن بڑے لی، لوہ لالچ وچ ہلکائیا۔ میں پاؤنا امرادی، پت پرمیشور مل کے وجے ودھائیا۔ پنڈتا اگوں جا ہٹی، ہٹھ نال بالے دتا سُنائیا۔ نہیں تے تیری اڈی جاوے گی کئی، کٹاکش نام والا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ جھٹ براہمن نوں آئی سُرَت، اپنا آپ بدلایا۔ پیر پچھے کیتا تُرَت، نیتز نین شرمائیا۔ صاحب اکال مورت، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دی ناد اگمی تورت، تُرَت اپنا حُکم سُنائیا۔ دھرو ہس کے کہا پنڈت جی تسان چنگی کیتی مہورت، مہر میں اُتے دیاں لگائیا۔ ہُن مینوں پرہ دے ملن دی ضرورت، ضروری گھر بار تجائیا۔ کرنا درس توری تورت، نور نورانہ ویکھ وکھائیا۔ پر یاد کر جس ویلے کلجگ انت سرِشٹ سبائی ہوئی کوڑت، کوڑی کِرپا سنگ رکھائیا۔ چتر سگھڑ بنن مؤڑھت، عقل بُدھی نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس ویلے پرہ نوں بھگتاں دی پھیر پئے ضرورت، ہرجن لبھ تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرو ہس کے کہا پنڈت جی اوہ ویکھ مُکدی واٹ، پندھ رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارا ہووے ہاٹ، سچ دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال اک بھگت دوار بنائے تاٹ، تیرتھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دی سانجھی کرے ذات، آتم پرماتم میل ملائیا۔ جیہڑا مینوں نوں آگے ہو کے روکيا آپ، اپنا بل پرگٹایا۔ اس دا لیکھا ضرور دیویگا میرا باپ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ توں بنکار وچ کیتا پاپ، میرا رستہ بند کرائیا۔ جیہڑی اڈی پیر دھرنی دتا تھاپ، زور نال دبائیا۔ ایہدا لیکھا ضرور ملے ساکھیات، ہر سَتگر آپ دوائیا۔ بھگت دوارے تیرا پیر روکن والا جائے پاٹ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔

پھیر تیرا لہنا دینا دیوے کاٹ، جنم مرن دا گیڑ چُکائیا۔ ایسے کارن پُورب لیکھے دی سنت سینگھ توں لگی ساٹ، پچھلی کیتی بُھل کدے نہ جائیا۔ آگے رکھے سر دے کر ہاتھ، سمرتھ بوئے سہائیا۔ ست کتک توں ساری بابو پُڑ دی سنگت نے سنتا سینگھ پچھے کراؤنا پرشاد، بھگت بھگتاں نال ملائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دا وکھ رہے نہ کھئے سماج، سمگری اکو اک دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ سب دا لہنا دینا لیکھا رکھے یاد اہل بُھل کدے نہ جائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۷ سنتا سینگھ دے نوت پنڈ بابو پُڑ ضلع گرداس پُڑ ★

دھرو کہے جس ویلے میں آگیا اپنے پتن، پنڈت سکیا نہ کھئے اٹکائیا۔ میرا ساتھی میرے ول ویکھے جس دا نام رتن، رتو کہہ کے پُکارے جگت لوکائیا۔ مینوں دتی سچی متن، ست سچ نال سمجھائیا۔ ضرور پرہو دا درشن کریئے اکھن، نیتر نین اٹھائیا۔ جے تیرے پچھے اوہ مترا مینوں آوے پھیر رکھن، مہربان پھیرا پائیا۔ دھرو بس کے کیتا بچن، سہج نال سنائیا۔ میں تے چلیا اجے لبھن، بھجنا واہو داہیا۔ جے ملیا میرا مینوں سبج، میں سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ جھٹ نارد لگا گجن، کوک کوک دہائیا۔ سُنیا اگمی نندن، شبدا نام شنوائیا۔ ایہہ کایا ماٹی بھانڈے سب دے بھجن، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ شاہ سلطان ایتھوں لدن، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکری وین وگن، بھجن واہو داہیا۔ جس ویلے پنڈے توں چاڑھی رنگن، رنگت رنگ رنگائیا۔ اُس دی لیکھے لائے اڈی گڈن، گاڈ اپنا کھیل کھلائییا۔ اُس ویلے پھیر جنم لینا تیرے رتن، رتو پرہہ رنگ رنگائیا۔ جس دا نام ہونا سینگھ وطن، وطن سینگھ ایسے کر کے لیا ملائییا۔ پرہہ دے حکم آگے کیسے دا چلے کھئے نہ پتن، یتھارتھ اپنا حکم ورتائیا۔ جو پریم پیار مُحبت وچ پھسن، جگت ترسنا سکے نہ کیسے جھڈائیا۔ ایہہ دوویں اکو گھر وسن، میل ملاوا ہووے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرو کہے نارد من اُپدیشا، اُپنشدان دی لوڑ رہی

نہ رائیا۔ مالک میرا ملے ہمیشہ، ہمساجن بے پرواہیا۔ جس دا جگ جگ اولڑا ویسا، نت نوت اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں
 جانے لیکھا، لیکھ لکھت نال سمجھائیا۔ جگ چوڑی کھولے بھیتا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کلجگ اتم بن کے آوے نیتا، نر نرائن
 ڈھردرگاہیا۔ سب دا قول اقرار پورا کرے ٹھیکا، ٹھاکر اپنی کار بھگتائیا۔ اہل کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرو کہے اوہ وقت ہونا سہاؤنا، سوہنی
 رت بنائیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کھلاؤنا، خالق خلق بے پرواہیا۔ میں ساچا بچن جناؤنا، جانکاری دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ دھرو کہے آسوتن دی ویکھو گاتھا، کی گئی درڑائیا۔
 جس دا لیکھ سی مستک ماتھا، بھیکھ بے پرواہیا۔ سو صاحب سرب کلا سمراتھا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس نے سچ دی سچ
 نال پائی راسا، رسم اپنی اک جنائیا۔ ہر سنگت دے بھرواسا، بابو پُر گیا سمجھائیا۔ گرسکھ پچھ ہر بھگون آوے ناسا، بھجے
 واہو داہیا۔ جگت جہان بنے راکھا، ایتھے اوتھے ہونے سہائیا۔ اندر باہر سب دیاں سنے باتاں، انسنت اپنی دیا کھائیا۔ جیون من
 دوویں جوڑے ناتا، بدھاتا اپنا کھیل کھلائییا۔ بھگت دا بچن ستگر دا آکھا، کلجگ اتم پور کرائیا۔ سننا سنگھ دی انت مکنی سی
 واٹا، وٹا ست کتک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔
 ست کتک کہے لیکھا لکھیا بن قلم دوات، رائے دھرم چترگیت ویکھے نین اٹھائیا۔ جس سننا سنگھ دا لیکھا مکنی سی آج دی رات،
 ساڈھے دس دا وقت سہائیا۔ تن وجود دا چھٹنا سی نات، مائی چم نہ سنگ وکھائیا۔ تِس اُتے کریا کیتی پُرکھ ابناش، ابناشی
 کرتے مہر نظر اٹھائیا۔ سواس وچوں بخش سواس، پاتال آکاش دا پندھ مکائیا۔ جنم وچوں جنم دے کے آج، پچھلی اجل توں لیا
 پچائیا۔ جتھے پُج نہ سکے کوئی یوگ راج، بھگتی بھگت نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے سماج، سمسیا حل نہ کھئے کرائیا۔
 جس دے پیار وچ ہر سنگت کرایا پرشاد، بابو پُر سنگت ملی وڈیائیا۔ ایہ لیکھا اک دا اک واحد، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ جیہڑا
 پنڈت توں نائی نائی توں جٹ بن گیا کھیل ہویا لاجواب، بھيو ابھید نہ کھئے درڑائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے اکھراں والی کوئی
 کتاب، کتب خانے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک

سُنائیآ۔ کتک کہے میری دُہائی، ست ست سیس نوائیا۔ میں ویکھاں بنکے راہی، بھجّاں واہو داہیا۔ جس دا لہنا دینا دو دو بائی، باون اپنی کار بھگتائیآ۔ جس دا حکم بدل سکے کھئے نہ رائی، رعیت دو جہان سیس نوائیا۔ جس دی شہادت ہر سنگت دئے گواہی، گواہ اور نہ کھئے رکھائیآ۔ جس نوں جنم ویلے لبھنی پئی کوئی نہیں دائی، دائی دایا آپے ہو کے جنم دتا بدلائیا۔ اُس دی پریتی اُس دی خوشی سوائی، ہر سجن وڈ وڈیائیآ۔ پُرکھ اباشی گھٹ نواسی دیونہار وڈیائی، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ پروار نالوں ہون نہیں دتی جدائی، وچھوڑے نالوں جوڑا دتا بنائیآ۔ بطن سنگھ باطن بھيو کھلائی، گجھی رمز نال جنائیآ۔ ستگر پچن کدے نہ سمجھو اجائیں، جو بھگت دوارے وچ بہہ کے دئے سُنائیآ۔ جو کچھ کرے سو کرے تہاڈے تھائیں، پرتھائے تہاڈی کار کھائیآ۔ جن بھگتو تسیں صاحب تے اوہ تہاڈا سائیں، دوہاں دا میلا نور الاہیا۔ ست کتک سہنجنا سب نے خوشی مناؤنی چائیں چائیں، چنتا غم نہ کھئے رکھائیآ۔ ستگر ہو کے گرسکھاں پکڑے بانہی، پھڑ بانہو باہر کڈھائیآ۔ رائے دھرم نہ دئے سزائی، چترگیت نہ لیکھ وکھائیآ۔ جس نام دی پریتی اپنے نال لگائی، اتم دیوے توڑ نبھائیآ۔ جن بھگتو تہاڈے پچھے نہیں اپنے پیار پچھے آیا واہو داہی، سیوا گرسکھ لیکھ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد شبد گر پورن، پورب لیکھا رہیا چکا۔ وڈ داتا یودھا یودھ سورن، بے پرواہ اگم اتھاہ۔ جوتی جاتا نوری نور نورن، نور نورانہ نور الاہ۔ گرمکھاں آسا منسا کرے پورن، جگت ترسنا ترکھا دور کرا۔ سچ پریتی بخش کے جائے دھوڑن، ٹکے نام پریم دے دئے رما۔ اکو رنگ چڑھائے گوڑھن، جگت جہان اترے کدے نہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد سدا حاضر حضورن، وچھوڑے وچ وچھڑے کدے نہ۔

☆ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۷ ساری سنگت دے پرسادِ کراؤن تے پنڈ آہڑ پندی ضلع گرداس پُر ☆

چند ستار بدل کے مکھ، ستمکھ ہو کے رہے جنائیا۔ پروردگار دا تکیئے رُخ، رُخصت سب نوں رہیا دوائیا۔ کھیل تکیئے مانس مانکھ، مانو مانو دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ ترسنا بُکھ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کوڑ کلپنا لگا دکھ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دھرنی پوتر دسے کھئے نہ ککھ، جنی رووے مارے دھائیا۔ اوتار پیغمبر بیٹھے چپ، دُھر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ سب دا سوریہ رہیا چھپ، نور نور نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دا دسے کھئے نہ ست، اپرادھی ویکھے تھاؤں تھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھپ، گھنن گھیری وچ لوکائیا۔ محمد تکدا جس کٹائی داہڑی مُچھ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ کیسے دے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ بھجن واپو داہیا۔ صدی چوڈھویں پروردگار رہیا رُس، کروٹ اپنی رہیا بدلائیا۔ بہڑی ساڈا مان تان جانا حُس، خوشیاں ڈھولے کھئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تارا چند کہے ویکھئے اپنا ابا، اول اللہ نور الایہیا۔ جس دا کھیل آد جگاد سبھا، سبھا ملیجھاں دئے مٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے حدا، حدود جگت رہے نہ رائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے سدا، حُکمی حُکم آپ درڑائیا۔ سب دا وقت جاندا لدا، لہندا چڑھدا دھیان لگائیا۔ حُکے اندر دو جہان بدھا، بندگی وچ سپس نوائیا۔ کلجگ اتم کیسے دا رہنا نہیں آگا، آگے پیہڑی نہ کھئے ودھائیا۔ کرے کھیل سورا سربگا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں چکھاوے مزہ، مذاق سب دا ویکھ وکھائیا۔ دُہائی سب دے سر تے کوکدی قضا، قاضی مُلا روون مارن دھاپیا۔ کوئی نہ چلے پرہ دی وچ رضا، رازق رزق رحیم ویکھے تھاؤں تھائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں ملنی سزا، صاحب ستگر اپنا حُکم سنائیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ وجہ، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں رکھے لجا، پروردگار دیا کمائیا۔ تارا چند کہے جگت کھوجیاں کیسے نہ لبھا، ویکھن وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا میلا ہندا نال سبھا، سب دا مالک ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تارا چند اک دوجے ول رہے تگ، تقویٰ بے پرواہیا۔ کھیل ویکھئے حق، حقیقت دئے سمجھائیا۔ رہے کھئے نہ شک، سنسا نظر کھئے نہ آئیا۔ کی پروردگار حُکم دیوے یگ، ایکنکار اپنی کار بھگتائیا۔ اُٹھ ویکھئے بنا اکھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جس نے سب دے بھانڈے

کرنے سکھ، وست سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ پرگٹ ہو آپ پرتکھ، گرمکھ پارس لے بنائیا۔ سرشٹی نالوں کر کے وکھ، وکھرا اپنا حکم سنائیا۔ جیکارا دس الکھ، الکھ اگوچر کرے پڑھائیا۔ امرت آتم دے کے رس، ہرجن پردے آپ چوائیا۔ جن بھگت سپیلے پرکاش دے رو سس، اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے کر کے وس، وصل یار بخشے اک خدائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۷ ہر سنگت نوت پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میں کھڑ کھڑا کے ہسساں، ہس ہس خوشی بنائیا۔ چڑھدے لہندے نساں، بھجان واہو داہیا۔ دھر سندیسہ دساں، جو گر ارجن گیا سمجھائیا۔ میریاں پکارن اچھلاں تے لساں، دھار دھار روپ بدلائیا۔ وقت پہنچیا مسان، مستی وچ دیاں سنائیا۔ خوشی مناؤنی رو سسا، ستار ست نال وڈیائیا۔ چوڈاں کتک نوں لیکھاریاں کیریا ہووے کمرکسا، پگری سپس اُتے سہائیا۔ صفتی صفت گاؤنا جسا، مہا اگم اتھاپیا۔ یاراں دن شبد گوہند دی چلے کتھا، دوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ستگر دے مہندی لگی ہووے ہتھان، انگلاں دس رنگ رنگائیا۔ نال رکھنا اک بھتھا، پیلے رنگ وچ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک جنائیا۔ راوی کہے روداس دے سر پگ ہووے نیلی، نیلکنتھ رہیا جنائیا۔ کول ماچس رکھنی لاؤن والی تیلی، ڈبی جیب وچ ٹکائیا۔ ساڈھے دس ہتھ ڈوری سنگ ہووے پیلی، پیلے بستر نال وڈیائیا۔ دھرم دی دھار ہووے اصیلی، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ ستگر کھیل کھیل نہیں دلیلی، دھر دا حکم حکم جنائیا۔ جس دی کرے نہ کھئے اپیلی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ راوی کہے میری آہ میرے اللہ، علیحدہ ہو کے دیاں جنائیا۔ بے شک تیرا روپ سدا اکلا، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ جگ جگ بنکے اچھل اچھلا، ول چھل اپنی دھار سمجھائیا۔ ہن لیکھا پورا کرنا جو گوہند کہا ڈلا، بھوکھ بھوش نال ملایا۔ ویکھنا زمیں اسماناں تلا، طاقتور اپنی دیا کمائیا۔ پھیر کھیل ویکھنا جلا تھلا، تھل رہے گر لائیا۔ تیرا حکم ہووے وچ دوباں دلا، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ راوی کہے میرے محبوبا، معشوق عاشق دا

رُوپ دے جنائیا۔ جو ارجن بنایا میرے اندر وڑ منصوبا، بن صُبح شام دھیان لگائیا۔ اوہ کھیل دس عجوبہ، پڑدا دینا اٹھائیا۔
 جگت وچار ہوئے بے ہودا، بڈھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ سب دی آشا کرنی نیست و نابودا، جڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں اکو پچن سچا
 سوجھا، سچ دیاں سنائیا۔ جس گرہ وبار ہووے اوہ گرمکھ پیش کریا کرن اک اک کوزہ، کجھ ہور نہ سنگ رلائییا۔ وچوں بہاؤ
 نکلے دوجا، دتیا رہے نہ رائیا۔ اک کنبھ ماٹی دا کول رکھیا ہووے مودھا، جل پانی نہ کھئے بہرائیا۔ سوا سیر آٹا ہووے گوندا، تون
 اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بہیو آپ کھلائییا۔ راوی کہے مینوں یاد
 آگیا گرسکھ گرسکھ اتوں ٹپے، کنڈھے میرے خوشی بنائیا۔ اپنی چھاتی اُتے میرے لاؤندے کئے ٹھپے، اپنی چھاتی میری چھاتی
 نال چھہائیا۔ میرے ٹھنڈے ہوئے پردے تپے، گر ارجن دئے گواہیا۔ میرے ہٹ اُتے پورن پرمیشور دے ملے پتے، پت پرمیشور دیا
 کمائییا۔ گرسکھ نام خُاری وچ رتے، رتن امولک ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دے سیس اُتے ستگر رکھیا ہتھے، جگت اوڈھن دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ راوی کہے میری
 ویکھو مستی، مست مستانیوں دیاں جنائیا۔ اکو تکو ہستی، جو ہست کپٹاں دئے وڈیائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے دستی،
 دست دست نال ملائییا۔ جن بھگتو تہاڈی سدا وسدی رہے ہستی، جگت کھیڑیاں ڈیرہ ڈھابیا۔ تہانوں پریم دی بھگتی ملی
 سستی، ستگر قیمت نہ کھئے لگائیا۔ جیہڑی آسا رکھی سی اندرے اندر بھگت نرسی، پربلاد نر سنگھ دتا جنائیا۔ جیہڑی دھار
 گوبند تکی سی سرسی، سرسا ساہ ساہ دھیائیا۔ اوہ لیکھا کرے پریم عرشی، مالک دھردرگاہیا۔ جن بھگتو تہاڈی خوشیاں والی
 برسی، خوشحالی وچ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 راوی کہے میں صاحب دے چرن چمّا، اپنی میل دھوائیا۔ جس دیاں دو جہان پینیاں دھنما، چار کُنٹ ہووے رُشنائیا۔ اُس دا
 خوشیاں والا ہونا اکو دُمہ، جس نون سارے لین منائیا۔ کوڑ کڑیارا رہن نہیں دینا کوڑا تئا، ٹخم تاثیر دینی بدلائیا۔ اوہ عرش
 فرش گھما، بھجے واپو داہیا۔ جس دا آسو مارے سُنبا، دین دُنی ربیا بلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کھیل کھلائییا۔ راوی کہے میرا صاحب رنگلا، رنگت بے پرواہیا۔ جس دا اکو اک بنگلا، محل اٹل

وجے ودھائیا۔ پھرے دروہی وچ جنگلا، جوہاں نینِ نیرِ وہائیا۔ جن بھگتاں ہووے چار منگلا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ ستگرُو دوارے نہ کوئی شاہ نہ کوئی کنگلا، اکو دیوے مان وڈیائیا۔ جس نوں انت سب نے کرنی بندنا، بندگی وچ سپس جھکائیا۔ ماننا سُکھ اندنا، اند سُکھ وچ سمائیا۔ اُس عرشی پریم دا شبدی دھار چڑھیا چندنا، چند ستار نینِ شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی کرنی کار کھائیا۔

★ ۱۴ کتک شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ مُندی جال، اندر سنگھ قادر والا، سردارا سنگھ مانوا، ہر نام کور تلونڈی نو بہار، انت سنگھ عُمریانا، کپہر سنگھ رچیوال، مل سنگھ رچیوال گردیو سنگھ رچیوال، بلونت سنگھ تلونڈی ضلیخان، چمکور سنگھ مناوا، جرنیل سنگھ شاہ والا، گرداس سنگھ، کرتار سنگھ، زرنجن سنگھ، گربنس کور چبا، کرتار کور رٹول، مادھا سنگھ رامووالا، گرچن سنگھ سدا سنگھ والا، گردیال سنگھ سدا سنگھ والا، پنڈ منانوا ضلع فروزپور ★

چوڈاں کتک کہے میری شہنجی راتی، زُڑی پُرکھ اکال دین دیاں مات مہکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں دیوے داتی، پارہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر مارن جھاتی، سچکھنڈ دوار نرگن دھار دھیان لگائیا۔ کس بدھ بھگتاں ملے بوند سواتی، ہر امرت نام پیائیا۔ کلجگ ویلے اتم پُچھے واتی، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واکی، کھوجنہارا نور الہیہا۔ شبد گھوڑے آسو چڑھ کے راکی، رہبر ہو کے ویکھے تھاون تھائیا۔ کی کھیل تکیے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا کی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن چوڈاں کتک کرو دھیان، اندر شٹ ویکھ وکھائیا۔ گوہند شبد بولے سورا نوجوان، مرد مردانہ اک سنائیا۔ ویکھو کھیل سری بھگوان، کی کرتا کار کھائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسمان، دو جہان ڈنڈاوت بندنا وچ نو نو لاگن پائیا۔ اوہ خالق خلق کھیل کرے مہان، مہا اگم اتھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چوڈاں کتک کہے میں تکنا کھیل سورا سربنگی، ہر کرتا دھیان لگائیا۔ جس دا گوہند سورا اکو بہادر جنگی، جنگجو اکھوائیا۔ جس دی تریلوکی دھار

تِرنگی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس کارن صدی چوڈھویں لنگھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ حُکم سنديسہ ملن والا فرنگی، فارس وچ پئے دُبائیا۔ اُمت آيو رپے نہ لمبی، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ پروردگار سب تے لائے پابندی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جو سنديسہ دے کے گیا گوبند وچ پُر اندی، اند پُر سُنائیا۔ جگت سنگھاسن اُٹی ہونی منجی، مجلس کوڑ رپے نہ رائیا۔ جگت وکار رپے نہ دمبھی، بھیکھ پکھنڈ دئے چُکائیا۔ شبد سَتگر سَتگر شبد اِکو کھنڈا تے اِکو چنڈی، چنڈالاں کرے انت صفائیا۔ پُرکھ اکالا اِکو مارگ پنتھ دسے ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ لیکھا جانے جیرج انڈی، اُتبھج سیتج پھول پھولائیا۔ اک کھیل کرے اچمبھی، جگت بُدھی توں باہر پرگنائیا۔ صدی چوڈھویں ویلا آوے اتم کنڈھی، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں چوڑاسی وچوں دیوے پون ٹھنڈی، ساہ ساہ اپنا آپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ گوبند کہے میں سَتگر شبد شبدی شبد گردیوا، دیو اتم ویکھ وکھائیا۔ میرا روپ الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ کتھنی کتھ سکے کوئی نہ جہوا، رسنا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخشاں نام بھنڈار میوہ، انرس اک چکھائیا۔ کوستک منیا مستک لاواں تھیوا، تھر گھر دا پڑدا دیاں چُکائیا۔ میل ملاواں نہچل دھام نہکیوا، نرگن اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گوبند شبد کہے آد انت اک سوامی، نرگن نرویر وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیا۔ جو اوتار پیغمبران گرواں بنیا بانی، بانی کلمہ نام دتا پڑھائیا۔ کھیل کر زمیں اسمانی، دو جہاناں اپنا پڑدا لاییا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے تمامی، نرگن سرگن سرگن نرگن پڑدا آپ چُکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اندھیرا میٹے شامی، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جگت زنجیر کئے غلامی، غُربت اندروں دئے کڈھائیا۔ جن بھگتاں اُپر مہربان کرے مہربانی، سیس دستار اک سُہائیا۔ جس نوں تکن اوتار پیغمبر گر اُپر اسمانی، نور نور وچوں اپنی اکھ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گوبند کہے میں ویکھاں گرمکھ دُلا رے، دُلھے دُھر دے دھیان لگائیا۔ جیہڑے شبدی شبد ونجارے، نام وست خریدن چائیں چائیا۔ تتاں گناں توں باہرے، رجو طعمو ستو دا ڈیرہ ڈھابیا۔ پھن کے جنگی ہتھیارے، اپنا بانا آئے بدلائیا۔

سرِشٹی اُتے ہووے ہاہاکارے، کرنی کرتا کار کھائیا۔ جس گُرمکھ دے سیس بندھائی نیلی دستارے، نیلے والا دُھر دا ماہیا۔ پیلے بستران تن شنگارے، شہیدی شہادت نہ کھئے رکھائیا۔ لکھاریاں بٹھ سیس دستارے، جگت ودواناں ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھا پورا کرنا رِوداس چارے، ماچس اگنی کوڑ والی چاروں کُنٹ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گوہند کہے کی دیس مالوے دھار، گوہند ڈلے گیا جنائیا۔ کپورے اگلا لیکھا ویکھ وچار، دُھر شبدي شبد سُنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھ اندھیار، ڈھٹیا میرا دئے گواہیا۔ چاروں کُنٹ اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ملے میل نہ میت مُرار، یارڑا ستھر نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اوہ تگ دیش دی خوشیاں والی بہار، پھل پھل رہے مہکائیا۔ خوشی دِسدے نر نار، نر نرائن دیوے مان وڈیائیا۔ ایہ کھیل سچی سرکار، ستگر گوہند آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ گوہند بھیٹا کیتا ڈلے اک کوزہ، مشری مشراں وانگ بھیٹ چڑھائیا۔ نالے پُٹ کے کانیاں بوجھا، ہس کے دتا سُنائیا۔ خالی بھانڈا مار کے مودھا، تالی دتی وجائیا۔ کنک دا آٹا کیسے گھر نہ دِسے گوڈھا، باجرا مکئی کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ گوہند نے تیر دی مکھی نال ونہ دتی بسدھا، دھرتی اُتے دھرم نشان لگائیا۔ جس ویلے اتم ہویا کلجگا، ست دھرم رہے نہ رائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکالا دین دیا لا گجھا، من بڈھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں دھرتی اُتے کرے آگھا، اُگن آتھن ویکھ وکھائیا۔ اک اشارہ کیسے نہ بوجھا، رمز رمز وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چوڈاں کتک کہے میں مات لوک وچ چڑھیا، سمت شہنشاہی ست ست وڈیائیا۔ میں نراکھر اگئی پڑھیا، جس نوں لکھے کھئے نہ قلم شاہیا۔ کھیل ویکھیا سر دھڑیا، سر دھڑ کھوج کھوجائیا۔ اک گوہند پُرکھ اکال دی سرنی پڑیا، سرنگت اک رکھائیا۔ جس نے دین دنی دی میٹنی شرعیا، شریعت دا ڈیرہ ڈھابیا۔ محمد دا لیکھا پورا کرنا وچ نو ورھیا، نو کھنڈ پرتھی بھل رہے نہ رائیا۔ گُرمکھاں بھاگ لگاؤنا در دریا، گھر گھر اپنا میل ملائیا۔ نرگن دھار جوڑ کے لڑیا، سرتی شبد نال بندھائیا۔ باہر کڈھ چوراسی وچوں گڑھیا، گڑھی چمکور دا لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جنہاں دے اُتے سیس دستارا دھریا، دھرم دی دھار رنگ رنگائیا۔ اوہ گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلا لوک مات کدے نہ

مریا، مرجیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت نرگن سرگن جن بھگت دوارے سدا کھڑیا، حاضر حضور ہر کرتا اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ، کرم سنگھ، سرون سنگھ، ہردیال کور، گردپ سنگھ، گرتیج سنگھ گھلکلان عجیب سنگھ ہررائے پُر، سیٹل سنگھ ڈگرو، میلا سنگھ، دھتا سنگھ، چند سنگھ، ہرینس سنگھ ندھان والا، گرندر کور دُنیانا، مہندر کور چڑک، نند سنگھ تھمن والا، ہردیو کور، دلپ سنگھ بدنی کلان، سکھ رام چکر، گردیال سنگھ رامووالا، کرتار سنگھ، نرین کور دیدارے والا،

کرتار سنگھ چڑھک، چن سنگھ، شام سنگھ برنالہ موگا شہر ضلع فروزپُر ★

گوبند شبد کہے مالوے والے سنگھ تِن جنگی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ جنہاں ہلونا دینا شاہ فرنگی، عیسیٰ نین رہیا اٹھائیا۔ محمد دی پٹھ ہووے ننگی، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں دی دھار سنسار وچوں پار لنگھی، دین دُنی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں مالک تکیا سورا سرنگی، شاہ پاتشاہ نور الایہا۔ جس سرشٹی درشٹی کرنی اٹھی، نیتربین دسے لوکائیا۔ سب دی کرنی ہونی مندی، مند واسنا کھوج کھوجائیا۔ پھرے دروہی وچ وربھندی، برہمنڈ اکھ کھلائی۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند جگت دھار کنڈھی، گھاٹ اکو اک جنائیا۔ لیکھا مُکنا بھیکھ پکھندی، دُتیا روپ نہ کھئے درسائیا۔ کلجگ آیور رہے نہ لمبی، آگے پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ چار یاری دا لیکھا مُکاوے گوبند دھار اُلٹی منجی، چار فرشتے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ شبد گوبند کہے گرمکھ کول ساڈھے دس ہتھ دا رسا، پیلا رنگ رنگ رنگائیا۔ جس نال گوبند نے کسیا سی کمرکسا، جس ویلے مالوے چرن چھپائیا۔ پُرکھ اکال دا کیتا جسا، صفتی صفت صفت وڈیائیا۔ پھیر تکیا چاروں کُنٹ زین اندھیری مسا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دو جہان لگائیاں اکھاں، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اُپر اپنے بھتھا، بن تیر ترکش ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل کرنا یتھارتھ یتھا، یدی پڑدا آپ اٹھائیا۔ پھیر چن کیتا سچا،

گُردیو سوامی اکِ درڑائیا۔ جس ویلے سب دا قوئل اقرار ہویا پگا، وعدے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کایا ماٹی بھانڈا دے کچا، کنچن گڑھ نہ کھئے بنائیا۔ من وکار گھر گھر ہووے نچا، ویسوا روپ دے لوکائیا۔ پت پرمیشور دا دیوے کھئے نہ پتہ، پت پتنی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ جیکارا بولے کوئی نہ الکھ الکھا، الکھ اگوچر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر آواں نسا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نال ملائیا۔ ہوڑا لا کے اُپر سستا، سو پُرکھ نرنجن ونڈ ونڈائیا۔ ہاے اُتے ٹپی رکھاں، آتم برہم بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اکِ سُنائیا۔ ڈوری کہے میں ساڈھے دس ہتھ دی دھار، پیلے رنگ نال وڈیائیا۔ بیٹا کر دیوے گُرمکھ رویداس چمار، میرا پورب لیکھ بنائیا۔ مینوں گوبند کیتا پیار، پریم نال اپنے تن چھہائیا۔ پھیر حکم سندیسہ دتا دھر دے یار، جو یارڑا ستھر ہنڈھائیا۔ کھلیے اوہ تگ کلجگ اندھ اندھیار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پھیر کھیل ہونا اگم اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نہکلنک کل کلکی لے اوتار، امام اماماں ویس وٹائیا۔ جس دا وید ویاس بنیا لکھار، نو ہزار سلوک گیا جنائیا۔ سو اترے اپنی دھار، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دُور ڈرائے بیٹھن سیس نوئیا۔ جس دے سب کچھ ہووے اختیار، مختیار پچھلا رہن کھئے نہ پائیا۔ لہنا دینا پورا کرے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جن بھگتاں کارج دے سوار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرم دی ڈوری بٹھے نال سیس دستار، دست دست نال ملائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کپڑ دیوے پاڑ، اوڈھن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ڈوری کہے مینوں آئی یاد پُرانی، پُتہ پُتہ سیس نوئیا۔ میرا مالک بنیا دھر دا بانی، جو باون بھیکھ دھرائیا۔ جس دا گوبند ست نشانی، شبد نشانہ اکِ وڈیائیا۔ اوہ منزل دے کے گیا رُوحانی، بنا رُوح سمجھائیا۔ اوہ تگ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ بے ایمانی، بیوہ روپ دے لوکائیا۔ کی کھیل کرے عیسیٰ دا باپ اسمانی، اسم اعظم کی جنائیا۔ جس دے اتوں پیغمبران کیتی قُرانی، محمد سجداں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ سب دا لیکھا دتے فانی، فنا فی اللہ خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اکِ سُنائیا۔ ڈوری کہے گوبند دے سکھ سکھ بہادر، تِن مالوے وچ وڈیائیا۔ جنہاں نوں دتا شبد شبد گر آدر، آدرش اپنا اک

دکھائیا۔ انہاں اُتے کِریا کیتی سی تیغ بہادر، جو سیس دلی گیا کٹائیا۔ بھاگ لگایا کایا گاگر، ساڈھے تِن ہتھ امرت رس بھرائیا۔ کِریا کرے کریم قادر، قُدرت دا مالک دُھردرگاپیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ دھرم دا ساچا ساچے ساچن، سکلا رنگ رنگائیا۔ مہربان غریب نوازن، نانیان گود اٹھائیا۔ سیس جگدیش رکھ کے تاجن، راج تخت دین دنی اٹھائیا۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھن، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جس دا شبدي دھار اڈنا بازن، بازاں والا اپنا حُکم ورتائیا۔ انہاں دا لیکھا پھیر ہویا نال مائی بھاگن، بھاگو بھگون سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رسی کہے میں ساڈھے دس ہتھ، ہتھو ہتھی ونڈ وندائیا۔ میرا لیکھا نال پُرکھ سمرتھ، پاربرہم دیا کھائیا۔ گرمکھاں گوبند نالوں ہون نہ دیواں وکھ، ایسے کر کے مالوے چلی آئی چائیں چائیا۔ سب توں میل ملاؤنا اندرلی اکھ، نیج نیتر لوچن نین کر رُشناٹیا۔ کوڑی کِریا گڑھ توڑنا ہنکاری ہتھ، ہوئے ہنگتا دینی مٹائیا۔ سچ پریم مُحبت دی بنہنی گٹھ، ایتھے اوتھے سکے نہ کھئے کھلاٹیا۔ پچھلا پندھ مکایا تھ تھ، بھجی واہو داہیا۔ جن بھگتاں میل ملایا جھٹ، جھٹکے کھان والا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ذات پات دی میٹ کے وٹ، حد اکو اک سمجھائیا۔ جتھے ستگر شبد سہانا ربیا وس، دوسر نظر کھئے نہ آتیا۔ جگت منزل ہووے بس، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ڈوری کہے میں بھگتاں بٹھاں دُھر دی ڈور، ڈور پرہ دے نال جڑائیا۔ مینوں چھوہ سکے نہ کوئی ہور، ہوکا دے کے دیاں دُہائیا۔ میں ناتا چھڈیا ٹھگ چور، کوڑیاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیر گھور، لوک مات لئی انگڑائیا۔ جن بھگتاں اندر ہنگتا پائے نہ شور، منسا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ سب توں اکو مارگ بٹھ کے دیواں تور، ترت اپنی سیو کھائیا۔ کیسے دا چلے نہ کوئی زور، جورو زر نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دا منتر اکو ہووے فرنا پھور، فرنے جگت واسنا بند کرائیا۔ گرمکھاں بھاگ ہون متھور، متھیا دساں کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سیوا اک سمجھائیا۔ ڈوری کہے میرا رنگ پیلا، گوبند گوبند دھار درسائیا۔ جن بھگتاں دساں ستگر شبد دھار وسیلہ، وصل یار اگم اتھاپیا۔ جس توں ملن دا اکو حیلہ، اکو مارگ دیاں درڑائیا۔ اُس دا سارے بنو اک قبیلہ، جو قبران توں باہر ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے اسمان زمینا، زمیں زماں کھوج

کھوجائیا۔ جگت جہان ویکھے سیا، نو کھنڈ پرتھی دھیان رکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر سب دی کر دیوے ترمیا،
 دھر دا حکم فرمان اک درڑائیا۔ کھیل کرے عالیشان عظیم، عظمتو قسمتو عجب و اتلے اپنا حکم ورتائیا۔ جو آد انت چھیل چھیلو،
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
 نیلی دھار کہے میں ویکھیا پیلا رنگ، رنگت اگم اتھاپیا۔ جس نوں ویکھ کے تیئی اوتار ہون دنگ، پیغمبر پریشانی وچ دھیان
 لگائیا۔ وشن برہما شو اکٹھا بن کے سنگ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کیہڑی دھار وچے مردنگ، کون کوٹ ڈنک شنوائیا۔ صدی
 چوڈھویں انت جائے نہ لنگھ، منزل پندھ پار نہ کھئے کرائیا۔ جس نے اٹا کیتا پلنگ، پاوے چار روون مارن دھاپیا۔ دروہی خدا
 خدا دے نبی دی چار یار سنگ محمد ہونا ننگ، پردہ سر سر نہ کھئے کھائیا۔ جس صاحب نے بنا شستراں توں کرنا جنگ،
 شستر دھاری گرمکھ دتے وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرنی بھنگ، ستجگ ست ست اچجائیا۔ نشان میٹ کے تارا چند، اکو
 نوری چند دینا چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ڈوری کہے
 مالوے وچ گوہند وڑدیاں پٹھا کیتا سی کنبھ، گھڑا بن پانی دھرت کھائیا۔ پھیر لیکھا لیکھا سنبھ سنبھ، ڈرگا اشٹبھج شنوائیا۔ پھیر
 دو جہاناں لئی اُنکھ، سوادھان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ امرت رہن دینا نہیں گرڑ چنج، جام اپنے ہتھ دھرائیا۔ جگت بدل دینا جگ
 بدل دینا پرہ دی کار جوں سرپ اتارے کنج، ست سروپ سمجھ کسے نہ آئیا۔ دین مذہب دا مال خزانہ رہے کوئی نہ پُنج، پونجی
 شرع نہ انت جنائیا۔ میں کھیل کراں گا اُنج، جو پُرکھ اکالا دین دایالا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ گھڑا کہے جس ویلے گوہند نے مینوں کیتا پٹھا، منہ دے بہار رکھائیا۔ پھیر پھڑ کے
 اپنے سچے کھبے گٹا، دوہاں لیا دبائیا۔ پھیر سورپیر ہو کے اٹھا، اپنی لئی انگرائیا۔ چاروں کُنٹ نگاہ مار کے تٹھا، مہربان ہو کے
 اکھ کھلائییا۔ کس بدھ کلجگ کوڑی کرپا جڑ پٹاں، پٹنے والا رہیا سنائیا۔ پھیر تیر پھڑ کے وچ مٹھا، زور نال دبائیا۔ بنا شستراں
 توں پاواں لٹا، پرہ نال مل کے کھیل کھلائییا۔ جگت جہان رہن دیواں کھئے نہ ستا، سوئے اوتار پیغمبر گر لواں جگائیا۔ جس پُرکھ
 اکال نے مینوں بنایا ستا، ست ڈلارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گھڑا کہے میں ہو گیا حیران، حیرانی وچ سیس نوآئیا۔ کچھ دس میرے مہربان، ستگر آگے سیس جھکائیا۔ گوبند بس کے کہا اوہ تگ کلجگ نشان، نشانہ دیاں وکھائیا۔ کلجگ جیو ماٹی بھانڈے خالی دسن وچ نظر نہ آئے سری بھگوان، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پنڈت پاندھ ملا شیخ مساک بن بے ایمان، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ جیہڑے مٹکے بھتے گویاں والے کاہن، کرشن کھیل کھلائییا۔ پہلوں پٹنے بھگتا کے آیا آیا میں بھگتان، اتم لیکھا تیرا مالوے وچ جنائیا۔ ہن ایتھوں ہو جاواں روان، چلنا واہو داہیا۔ تے دن کرنا نہیں اشنان، تیرا جل نہ تن چھپائیا۔ کنبہ رو کے لگا کرلان، کوک کوک سنائیا۔ گوبند تیرے وچ حق توفیق، توں ہی خود مالک نظری آئیا۔ میری آسا منسا پوری کر امید، ترسنا رہے نہ رائیا۔ میں نانا جگت ناچیز، ٹھیکر ماٹی سوبھا پائیا۔ مینوں اپنا بنا میت، متر پیارے دیا کھائیا۔ میں سدا تیرا گاواں گیت، گوبند گوبند گوبند میرا ماہیا۔ گوبند بس کے کہا میرے صاحب دی اولڑی ریت، جگ چوڑی سمجھ کسے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ ویلا انت نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جس ویلے دھرم دا دھرم بنیا شریک، لاشریک ویس وٹائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے تواریخ، تریک اگلی دئے درڑائیا۔ توں رکھنی اُس دی اڈیک، جو مالک اگم اتھاپیا۔ پھیر کھنڈے نال دھرتی اُتے کھچی لیک، لائن عین دتی بنائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، سپارے ڈھولے رہے گائیا۔ اوہ تیرا لیکھا پورا کرے گفت شنید، باطن اپنی کار بھگتائیا۔ بنا اکھراں توں تینوں دیواں رسید، لیکھا لیکھا بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر گوبند ہو مہربان، شبدي دھار نظر اٹھائیا۔ تیرا لیکھا کرے پورا نوجوان، مرد مردانہ اگم اتھاپیا۔ جس نے کلجگ کورٹا میٹنا نشان، نشانہ دو جہاناں دھرم چلائییا۔ جس نوں جھکنے سینتا رام، کاہن کرشن سیس نوآئیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ کرن سلام، قدم بوسی وچ خوشی بنائیا۔ گرو گردیو کرن پرنام، پر پڑکھ وڈ وڈیائیا۔ سو پرگٹ ہووے والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی کار بھگتائیا۔ مالوا پھیر کرے پروان، ملیچھاں پڑدا دئے چکائیا۔ گرمکھ سارے کرکے سوادھان، سوئی سرت لے اٹھائیا۔ در ٹھانڈے کر پروان، پروانے دھر دے لے بنائیا۔ گرمکھ سورپیر جنگی بنا نوجوان، تیاں لوکاں باہر سمجھائیا۔ تیجے دن اوہناں توں پھیر کرے اشنان، جل تیرے وچ بھرائیا۔ سولاں کتک دوس ہوئے مہان، مہا صفت اگم اتھاپیا۔ ہر سنگت خوشی وچ

ڈھولے سارے گان، گیت گوہند الاٹیا۔ پریم پیار مُحبت وچ سارے اٹھ کے جان، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ پھیر گوہند نے تیر دا
 کیتا نشان، بنا کمان چلہ چڑھائیا۔ اوہ تگ جس دا لہنا دینا کاہن کیتا پروان، اپنا پریم بنائیا۔ اوہ بدھک نوجوان، کندھی بیٹھا
 ڈیرہ لائیا۔ جس دے کول پُجنا نوؤ شبد سارے راہ وچ گان، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تے جنگجو بہادر گرسکھ پہلوں جان، اپنا
 پنہ مٹائیا۔ نوؤ دیپک تھالوں وچ ٹکان، اگوں ملن چائیں چائیا۔ گرمکھ سنگھ ماجس نال سوادھان کرے شمعدان، اگنی اگ
 چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کنبہ کہے میرا کھیل ہونا
 سولان کتک دی راتی، جن بھگتاں رُٹری دیاں جنائیا۔ جیہڑی منگ منگی سی دھرت ماتی، دھرنی دھول آس رکھائیا۔ اُس دی
 ساری دسناگا گاتھی، جس نوں گرتھ شاستر کہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھاریاں دو دو قلم رکھنیاں نال اک دواتی، سچے پٹ نال
 چھپائیا۔ جتنی ہر سنگت ہووے سب نے تن وار ہتھ رکھنا اُپر چھاتی، ساڈھے دس وقت سہائیا۔ تریپت دے ہتھ وچ پھڑی
 ہوویگی لاٹھی، اپنا روپ سروپ بدلایا۔ کپہر سنگھ اک فائر کریگا بن کے ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ کیرپال سنگھ جوڑ کے
 ہاتھی، پرہہ آکے سپس نوائیا۔ ناظر سنگھ کوک پُکارے، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ڈوری کہے جن بھکتو میرا رنگ انوکھا، ست سچ دیاں جنائیا۔ پچھے ویلا لنگھ گیا
 چوکھا، چوتھا جگ رہیا گُرائیا۔ پریم پُرکھ نوں ملنا نہیں سوکھا، سر دھڑ کم کیسے نہ آئیا۔ دین دیال دا آد انت نہیں کیسے نال روسا،
 جگ وچھڑے جگ جگ میل ملائیا۔ جس دا مارگ دسنا سوکھا، دے درشن پار لنگھائیا۔ نوؤ سو چرانوے چوکرئی جگ
 پچھوں نرگن دھار ملن دا ملدا موقع، جس دی ونڈ نہ کھئے سمجھائیا۔ ہرجن کوئی نہ جائے اؤنتا، در گھر وجدی رہے ودھائیا۔ تہاڈا
 دوس دہاڑا دو جہاناں وچ سوہنا لگے نال شوفا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا چوڈاں طبقات توکا، چوڈاں
 لوک لیکھا دئے مٹائیا۔ اُس دا شبد گرو گُردیو دیوے ہوکا، حکم دھر دا اک سنائیا۔ پرہہ دے پیار والی اکو نیا اکو توکا، بیڑا اکو
 اک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 پندراں کتک جن بھگتاں ڈرمت کلیور دھوتا، انتر انتشکرن کرنی کرتا اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۷ رام سینگھ دے گھر جان واسطے کپہر سینگھ ناظر سینگھ کیرپال سینگھ نے پاتشاہ جی توں اشنان

☆ کروایا موگا شہر ضلع فروزپور

سولان کتک کہے سولان کل توں باہر سچ وبارا، توبار میرے ملے وڈیائیا۔ حاضر ہوئے تیئی اوتارا، اوتر اپنا روپ درسائیا۔ پیغمبر پُجے نرگن دھارا، اگئی ویس وٹائیا۔ گرو دس جوت اُجیارا، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ وشن برہما شیو کرن نمسکارا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دیوت سُر چرن دھوڑی لاون چھارا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوکری کوکن کرن پُکارا، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا حال سُنائیا۔ صدی چوڈھویں رووے زارو زارا، بن نینان نیر وہائیا۔ نارد من بن بھکارا، بھجا آیا واہو داہیا۔ سینت مارے چار یارا، بودی اپنی رہیا پلائییا۔ اوہ ویکھو پروردگارا، بے پرواہ نور خُدائییا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا وچ سنسارا، سہنسے سب دے دے مٹائییا۔ اوہ کھیل کرے ہرجن ساچے سچ دوارا، گرمکھاں دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند دا پچھلا لاہن آیا ادھارا، مالوے والیاں جھولی آپ بھرائیا۔ ڈلے دا لیکھا سُنیا نہیں ڈل ڈونگھی غارا، اپنے سینے اُتے چھپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائییا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو گردیوا میں بھگت سہیلا بودھ، بدھی توں پرے دھیان رکھائییا۔ میرے کول جگت جہان والا نہیں کوئی جوگ، جگیشراں توں پرے بیٹھا دھیان لگائییا۔ میرے وچ جگت کلیشاں دا نہیں کوئی روگ، ہوئے گڑھ نہ کھئے وکھائییا۔ چنتا غم نہیں کوئی سوگ، ہوس کوڑ نہ کھئے لگائییا۔ میری جگ جگ سب دے نال مجلس موج، نرگن دھار سرگن دے گواہیا۔ میں ویکھے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پھیریاں پائییا۔ مینوں کوئی نہ سکدا روک، بھجاں واہو داہیا۔ میں سُنیا ہن پرم پُرکھ دا اک سلوک، جو ڈھولا گیت ہرجن رہے گائییا۔ جس دی تُساں ساریاں رکھی اوٹ، اوتار پیغمبر گر بیٹھے آس تکائییا۔ اوہ تکو نرگن نور پرکاش جوت، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ جس نوں میں نمسکار کراں بن کے پروہت، نیوں نیوں لاگا پائییا۔ جس نے کھیل کرنا دیپ وچ کروچ، کھراسان ونڈ ونڈائییا۔ تُساں تکنا نال شوق، شوقین اپنا روپ بدلائییا۔ کی کھیل کرے پیغمبرو تہاڈا کھوئت، خصم خاوند اگم اتھاپییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ نارد کہے میں سب نوں کہندا، پیغمبراں کراں شنوائیا۔ پروردگار دا نور ویکھو وچ لہندا،

چڑھدی دشا رہیا بدلائیا۔ بُرج منارا دسے ڈھپندا، ڈھیری ڈھاہ خاک بنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ نال کھپندا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔
 سینتا رادھا ویکھے لہنگا، انگي انگ دھیان لگائیا۔ جیہڑا رام رام سی رُوپ بہندا، بنکھنڈ بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے اندرا آجا لے کے کلس، کلاس پچھلی دینی تجائیا۔
 خواجہ اپنا لے الس، جس دی گھاڑت جگت نہ کھئے گھڑائیا۔ حُکم سُن اگئی شلش، جو ثالث ہو کے آپ سمجھائیا۔ مہربان ہو
 کے جن بھگتاں کرے ترس، رحمت حق آپ کھائیا۔ ڈھر دا میگھ دیوے برس، اگنی تت تت گوائیا۔ جو والی مالک عرشی عرش،
 عرشی پریتم نُور خُدائیا۔ اوہ کھیل کرے اُتے فرش، فرشتے بھجن واہو داہیا۔ جس دا شہنشاہی شہانہ ستواں برس، سولان کتک
 رنگ رنگائیا۔ سب دا لیکھے لاوے جنم جنم دا خرچ، کرم کرم دا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے کیوں صاحب ستگر نہاؤنا، جگت جگ جگ کھیل کھلائییا۔ کیوں سیوا کرے
 ٹھنڈی پوونا، پوون پوونا نال ملائییا۔ کیوں بھگتاں گیت گاؤنا، شبدي ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ کیوں خوشیاں پنڈھ مُکاؤنا، اگلی واٹ
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے ایہہ رام رام
 دی آسا، بن وچ دھیان لگائیا۔ کدے پرتھی تے کدے تے آکشا، آکشاں توں پرے اکھ اٹھائیا۔ پھیر اپنا آپ کر بھرواسا، بھرم
 بھرم نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر ڈھر دے رام دا منّ کے آکھا، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پھیر تکیا وچھڑیا ساتھا، نیتر نینان نیر وہائیا۔ پھیر گائی اگئی
 گاتھا، تُوں مالک بے پرواہیا۔ پھیر حُکم سُنیا ساکھیاتا، ہر کرتے دتا درڑائیا۔ اوہ تگ کلجگ اندھیری راتا، چاروں گنٹ اندھیرا
 چھائیا۔ کیسے دسے نہ جوتی جاتا، جاگرت جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے پُرکھ بدھاتا، پُرکھ پُرکھوتم اپنا ویس وٹائیا۔
 بھاگ لگائے دھرنی جس نون جگت کہے دھرنی ماتا، مات پت لیکھا سب دا پور کرائیا۔ نرگن دھار نرگن جوڑے ناتا، سرگن سرگن
 میلا سہج سُبھائیا۔ سب دا لیکھا جانے ویکھے لیکھاں والا کھاتہ، خاطر بھگتاں بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں گاوں راگ گوڑی، گوڑ براہمن دھیان لگائیا۔ میری
 بودی پلے لمبی چوڑی، جگت چُراہا ویکھ وکھائیا۔ مینوں ایوں دسدا بھگت بھگوان دی اکو جوڑی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔

انتر وکھ رہن نہ دیوے کوڑی، کوڑی وکھ باہر کڈھائیا۔ اپنے پریم دی لا کے پوڑی، منزل ڈنڈے سارے دئے چڑھائیا۔ کیسے نوں نہاؤنا پئے نہ تالاب جوہڑی، چرن سرور اک اشنان کرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کرن بہڑی بہڑی، گنگا گوداوری جمنہ سُستی رووے مارے دھاپیا۔ کی کھیل ہو گیا سب توں چوری، چوچی پریم اپنی کار کھائیا۔ اسیں ویکھ نہ سکے وچ کلجگ زین اندھیر گھوری، گھور کلجگ اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ ساڈا روپ رنگ کم نہ آیا بنے بانکی چھوہری، شہنشاہ چھار دھوڑ مستک کھئے نہ لائییا۔ اوتار پیغمبر گرواں چلے کھئے نہ زوری، زوراور اپنا حکم ورتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے اندرا بھر لے چرنودک جل، جل وایو ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی کردا آیا چھل، اچھل چھل اپنا ناؤں دھرائیا۔ جس نے وعدہ پورا کرنا راجے بل، باؤن اپنی کار بھگنائیا۔ ہُن ستجگ دی تھار کلجگ کل، کلکاتی روپ وٹائییا۔ بنا پرہو دی کیرپا توں بھگتی دا ملے کیسے نہ پھل، پھلی بھوت نہ کھئے کرائیا۔ جیہڑا نرگن دھار سرگن وچ ربیا رل، رل مل اپنا کھیل کھلائییا۔ جیہڑا گوبند دی دھار مالوے ربیا چل، قدم قدم نال بدلائییا۔ جتھے ہندا سی ماروتھل، اوتھے وہن پریم والے وپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ نارد کہے توں کیوں رونی اے گنگا، کلیئے دے سنائییا۔ جمنہ سُستی کی تھادیاں منگان، بھیو دیو درڑائییا۔ گوداوری تیرا سپس کیوں ننگا، کھلے کیس ربی کُرائیا۔ میں پُچھاں چار جگ دا پنڈا، پنڈت ہو کے رہیا سنائییا۔ میں جاندا جیرج انڈا، اُنہج سینج پھول پھولائییا۔ جے تھادا جل دھار ٹھنڈا، کیوں اگنی تہ تپائییا۔ کیوں نہ آوے سُکھ انڈا، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نی اوہ تکو عیسیٰ موسیٰ محمد دا ویلا لنگھا، چار یاری رہی کُرائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی اُلٹا ڈاہیا منجا، مت اُلٹی جگت کرائیا۔ جن بھگتاں گایا سوہنگ چھندا، توں میرا میں تیرا نعرہ لائییا۔ جس دا ساچی دھار ہووے کارج انڈا، اند کارج اپنا اک رکھائییا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ بندہ، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ تھادا سفر ربیا نہیں لمبا، لما پے کے دیاں سنائییا۔ ذرا تکیو کھیل اچنہا، راوی دا کنڈھا اکھ کھلائییا۔ جس دیاں گرو ارجن پا کے گیا ونڈا، حصہ اپنے نال رکھائییا۔ دو دھار کھڑکدیاں چنڈا، چنڈ پرچنڈ روپ بے پرواہیا۔ میں ہوئی ہوئی کھنگھا، ہنگورے نال سنائییا۔ جیہڑا حکم سنایا تیغ بہادر نورنگا، اورنگے دتا جنائییا۔ میرا ست دلارا کھیلے کھیل دھار

جنگا، جنگجو اِکو نظری آئیا۔ جس نے شترُو بھیرُ دینے نال مِلا کے کندھا، کندھی بیٹھا اپنا کھیل کھلایا۔ اُمت سانہ ہووے نہ
 تمبا، تنبوری آواز نہ کھئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتایا۔ گنگا
 گوداوری جمننا سُرستی پاٹے دسن چیر، انگی لہنگا روپ نہ کھئے سُہائیا۔ گوبند دا شبدی تکھا دسے تیر، جو انیالا رہیا چلائی۔
 جس نوں انتر انتر یاد کیتا کبیر، قبراں توں باہر ویکھ وکھایا۔ جس دا تن وجود نہیں سریر، شرع توں باہر اپنا حُکم ورتایا۔ اوہ
 مالک بے نظیر، نظر وچ نہ کھئے ٹکایا۔ جس دا کھنڈا اگم شمشیر، شرع دا پینڈا دئے مُکایا۔ جس دی سارے کردے گئے تقریر،
 نام کلمے تحریر وچ لیایا۔ اُس دی دو جہاناں اِک جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ جس ویلے چاہے اُس ویلے بدل دیوے
 تقدیر، تدبیر اپنی اِک سمجھایا۔ آپے پاتشاہ بن وزیر، جگت وزارت دا لیکھا دئے مُکایا۔ جن بھگتاں مارگ دس کے اِک لکیر،
 فقیر اپنے لئے اُچھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مان آپ دوائیا۔ نارد کہے کاہنا
 ویکھ لے اپنیاں سکھیاں، سخاوت پچھلی دے وکھایا۔ رام ویکھ لے سینتا اپنیاں اکھیاں، سینتا رام والی جُدایا۔ موسیٰ عیسیٰ تگ
 لے اپنیاں پتیاں، حصے محمد رہیا ونڈایا۔ نانک ویکھ لے راگ چھتیاں، گوبند کھنڈا رہیا کھڑکایا۔ وشن برہما شیو اپنی دھار دیاں
 تکو بتیاں، نکیاں نکیاں نشانے رہیاں وکھایا۔ اگلا کھیل کھلاپتیا، پت پرمیشور اپنا حُکم ورتایا۔ جیہڑیاں اُس دے نام وچ
 رتیاں، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹایا۔ اوہ دو جہاناں منزل ٹپیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ پڑھکے اِکو نام دیاں پتیاں، پٹنے والے وچ مل
 کے وجے ودھایا۔ ست دھار ہوئیاں اِکٹھیاں، گیت سُہاگی رہیاں گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتایا۔ نارد کہے میرا اِکو اتم ہاڑا، ہاڑا کڈھ کے دیاں سُنائی۔ میں ویکھیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے
 پربت پھول پھولایا۔ ستجگ تریتا دواپرتکیا اگھاڑا، جو اوتاراں کھیل کھلایا۔ کلجگ اتم اِکو لاڑا، جس نوں لاڑی موٹ نہ کدے
 پرنائی۔ اوہ بھگتاں چاڑھے رنگ گاڑھا، رنگن اِکو اِک وکھایا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گُر اوتارا، اوتر نیوں نیوں لاگن پائیا۔
 اوہ کھیلے کھیل بھگت دوارا، ہرجن ساچے میل ملائی۔ جس دی دھار دا اِکو اِک نعرہ، ایکنکار اِکو اِک سُنائی۔ جس دی بھیتا
 ساڈھے دس وجے زین ہووے اِک چھہارا، جو سُکا سڑیا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت سب دی پاوے سارا، جگا جگنت جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ تے گھر توں باہر نو نو دیویاں نال تے جنگجو پاتشاہ جی نوں ملن تے

★ فروزپر چھاؤنی

دپیک کہن ساڈی جگی جوتی، جوتاں والے دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں آتم رہے نہ سوتی، سوئی سرت شبد اٹھائیا۔ چار ورنان دے اکو گوتی، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے ڈھر دے موتی، اٹلڑے ہیرے نظری آئیا۔ اسیں چڑھنا سب دی اپر چوٹی، منزل پچھلا پندھ مکائیا۔ کوڑ واسنا کڈھنی کھوٹی، کھوٹے کھرے دوویں مٹائیا۔ اکو سندیسہ دینا دھرم سلوکی، سوہلا صاحب سلطان سنائیا۔ سندیسہ ہووے پرلوکی، لوک ویکھن نین اٹھائیا۔ جس دی دھار جو دی روٹی، روزے بانگ دا جھگڑا دے مکائیا۔ جس نے کلجگ ایو کیتی چھوٹی، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی، بنکھنڈ بھجن واہو داہیا۔ اُس دی کھیل عجب انوکھی، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ ہرجن بنا کے دھرم دھار دے موکھی، مُفت اپنا رنگ رنگائیا۔ پڑھنی پئے کیسے نہ پوتھی، پُستکاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ من مت مٹائے ہوچھی، گُرم ت آپ سمجھائیا۔ ستگر چرن سدا ادھردے دوشی، نردوشاں لے ترائیا۔ جیہڑی ماچس لگائی روداس چمارے موچی، پورب لیکھا رہے سنائیا۔ جس دے گھر پگدی نہیں سی روٹی، بھکھا رہے کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماچس کہے میں خوشیاں نال لائی آگ، آگن پرہہ دا دیاں جنائیا۔ جس دا کھیل ہونا سرشٹی جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ شاہ سلطاناں آؤنا بھج بھج، پندھ ویکھنا تھاون تھائیا۔ جس نے تجیا پُری اند، اند گُرمکھاں وچ ٹکائیا۔ بھگت بھگوان سنا کے چھند، چھندا بندی دا لیکھا دتا مکائیا۔ انتر انتر ہو کے سنگ، سگلا سنگ نہائیا۔ جس دی چھوہ نال دھار بنی جمناسرتی گنگ، چرن گوداوری وچ ٹکائیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ دپیک کہن اسیں بناساں وچ کدے نہ جگدے، رام

رام سینا دُہائیا۔ سانوں کوٹن کوٹ رشی مئی لہدے، تپسوی بھجن واپو داہیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ دے، جو جُگ جُگ آپ کرائیا۔ جن بھگتاں ساچی وتھ دے، وست امولک اک ورتائیا۔ لیکھے پورے کر کے دسترھ والے رتھ دے، کیکئی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آگے کھیل کرنے وکھ دے، وکھری کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ماچس کہے میں اپنا لایا لنبو، لما پے کے محمد رہیا جنائیا۔ میرے اُتے مقبریاں لایا اپنا تنبو، شرع دا سوبھا پائیا۔ کی کھیل ہونا دیس جنبو، جنبو دیپ نین اُٹھائیا۔ نرگن دھاروں ستگر شبد کِس بدھ جمو، جمننا دا لیکھا پور کرائیا۔ لہنا جھولی پاوے شو شنبھو، شنکر اپنا حُکم ورتائیا۔ سو لیکھا پورا کرے جو ماتا گجری دسیا سی گنگو، کھپڑی وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دپیک کہن ساڈی سچ سچ گھر لو، لوآں پُریاں ویکھ وکھائیا۔ پرہ دا بھیو جانے کو، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جگت جہان دھڑا کر کے دو، دوہرا ڈنک دینا وجائیا۔ سب نوں اندر وڑ کے لینا جوہ، جوہر ویکھنا تھائوں تھائیا۔ دیناں مذہباں توڑ کے موہ، مُحبت لاڑی موٹ نال وکھائیا۔ ایکا جاپ جپا کے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ماچس کہے میں ہور دساں اپنا گجھا بھیو، بھیو بھیو وچوں جنائیا۔ سولاں کتک رات ترپت نے ستگر لنگر دی کرنی سیو، اگنی اپنے ہتھ تپائیا۔ لال رنگ لاؤنا اُتے جہو، پنج نشان لینے ٹکائیا۔ مستک ہووے دھرم دھار دا تھیو، کوستک پڑدا لاپیا۔ اگلا حُکم اک نہکیو، نہچل آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دپیک کہن پکوان کول جگدے ہون نو دیوے، اندر وڑ کے لینا بنائیا۔ نو وار امرت گھٹ پیوے، نو در دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ رام دھار امراید جیوے، امر امر وچوں رکھائیا۔ جنم کرم دا پاٹا چیتھڑ سیوے، اوڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نیتر نین رکھنے نیوے، اکھ بانڈی وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دپیک کہن جن بھگت جنگجو ساتھی، سانوں ہتھان اُتے اُٹھائیا۔ ایہ کتھا سانوں اشٹبھج سی آکھی، رسنا کوک کوک درڑائیا۔ جس ویلے چار جُگ دی بدلی ساکھی، ساکھیاں پرگٹ ہووے دھر دا ماہیا۔ اوہدی سہنجنی ہووے راتی، رُتھی بھگتاں نال

رنگائیا۔ اوہدی دھار بن کرپا نہ جائے پچھاتی، پُورب پچھم سارے ویکھن نین اٹھائیا۔ جس دا لیکھا لیکھنا لیکھاریاں نے بدل کے قلم دواتی، قلم قلم نال بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان پُورب لیکھا سب دا پُور کرائیا۔

★ ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ گرچرن کور تارا سنگھ پریم کور مدرسہ، مختیار سنگھ کامل والا، سرجیت سنگھ جگت پُر جوگندر سنگھ بستی خلیل، ارجن سنگھ ہری سنگھ مہندر سنگھ سادھو سنگھ بستی تیغا سنگھ، تیج کور ولور سمپورن سنگھ ایشر کور پھیرو شہر، گہنا سنگھ کیلاش، گُردپ سنگھ توت نرویر سنگھ لدھیانہ، گوال ٹولی فیروز پُر چھاؤنی ★

محمد کہے عیسیٰ کریتے سجدہ، صحیح سلامت سیس نوائیا۔ جو سب دا اٹھاوے پردہ، پردہ نشیں نورِ الہیا۔ لہنا پورا کرے ساڈے گھر دا، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ روپ دھر نرائن نر دا، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا کھیل گھڑی پل دا، پرم پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جو مالک نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اوہ لہنا پورا کرے جل تھل دا، مہیٹل کھوج کھوجائیا۔ جس دا جُگ جُگ حکم سندیسہ چلدا، چار جُگ آپ سنائیا۔ جو سب نوں رہیا چھلدا، اچھل اچھل نورِ الہیا۔ اُس دا کھیل گھڑی پل دا، گھڑی کلاک تیرا دئے گواپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے محمد بن نیناں لینا تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ جو سب دا لیکھا پورا کرے حق، حقیقت پڑدا دئے اٹھائیا۔ دھر فرمانا دیوے یک، واحد اپنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں وہم رہے نہ شک، شکوے سارے دینے گوائیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، سمرتھ اک اکھوائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے جھٹ، جھٹکے حلالی والے سارے کھوج کھوجائیا۔ جگت جہان امت امتی بُرج جانا ڈھٹھ، منارا نظر کھئے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی آپاں مل کے کریتے اکٹھ، پھر دھرنی سندیسہ دئیے چائیں چائیا۔ جس نے دین مذہب دی میٹنی وٹ، جھگڑا ویکھے کور لوکائیا۔ اوہ جوتی جاتا ہو پرگٹ، پرکاش اپنا رہیا وکھائیا۔ جس نے دین مذہب دا لٹنا ہٹ، امت وست

رہے نہ رائیا۔ ساڈا ویلا وقت رہیا ٹپ، تپا تپا پڑھ کے حرف حرُوف دیئے سُنائیا۔ اوہ ویکھ شرع دا لگا پھٹ، بندھن سکے نہ کھئے بندھائیا۔ ذرا نگاہ مار مُوسىٰ رہیا تھ، بھجے واہو داہیا۔ اکو کلمہ رہیا رٹ، تُوں میرا میں تیرا راگ سُنائیا۔ سندیسہ دیوے جھٹ، حُکم اِک اِہیا۔ آؤ تکیئے کلاپت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا نعرہ جیکارا اِک الکھ، الکھ اگوچر اپنا آپ سُنائیا۔ چار جُگ دی ریتی نیتی کر کے وکھ، وکھری اپنی کار کھائیا۔ نُور نُورانہ شاہ سُلطانا نُوجوانا مرد مردانہ ہو پرتکھ، پاربرہم پت پرمیشور اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے سب دے کایا بھانڈے خالی کرنے سکھ، تن وجود امرت رس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ مُوسىٰ کہے میں تہاڈا میت پُرانا، پرانیو دیو جنائیا۔ جس دا اِکو اِک نِشانہ، نِشانہ کوہ طُور رہیا وکھائیا۔ جس اتم ورتنا اپنا بھانا، حُکمے اندر حُکم بھگنائیا۔ جوتی نُور ویس وٹاؤنا، جلوہ گر نُور اِہیا۔ جس دا تُوں میرا میں تیرا گانا، اللہہو اناہو اپنا راگ سُنائیا۔ حضرت اُٹھ کے کر دھیانا، محمد محض دیاں دِرڑائیا۔ جس نے دین دُنی بدل دینا زمانہ، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ اوہ تگ گوبند والا چلہ تیر کمانا، انیالا کی وکھائیا۔ جس نے بدل دینا جسم ضمیر جسمانا، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ دروہی سب نے ہو جانا بیگانہ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا اپنا لیکھا تکیئے اپنے وچوں خانہ، دُوسر ورقہ نہ کھئے اُٹائیا۔ جو سُن دے رہے پیغاما، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ محمد کہے میں تکان گوبند والا بہتھا، پُشت پناہ وڈیائیا۔ جس نے کلجگ کوڑ چلن نہیں دینا رتھا، رتھ رتھوہی نظر کھئے نہ آئیا۔ جہدا حُکم یتھارتھ یتھا، یدی اپنی کار بھگنائیا۔ بھڑی کِس دے نال لائیے متھا، مستک لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تتاں اٹھاں، اپ تیج وکے پرتھی آکاش من مت بُدھ کرے صفائیا۔ دین دُنی رہن دیوے نہ رٹا، جھگڑا کوڑ دیوے چُکائیا۔ سب دا کھیڑا دے بھٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ محمد کہے عیسیٰ مُوسىٰ اوہ ماریئے جھاکى، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کی کھیل کرے کلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر سچ وِدیارتھی اِک جماعتی، پٹی اِکو اِک پڑھائیا۔ چرن کول دی دس کے گھاٹی، منزل پینڈے پور کرائیا۔ نام کلمہ دس کے گاتھی، نراکھر اکھراں وچ بدلائیا۔ جوتی دھار بن کے

ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ اُس دی منڈے رہے آکھی، آخر سیس جھکائیا۔ اوہ ویکھن آیا کلجگ اندھیری راتی، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ کیسے گرہ نہ ديسے دیا باقی، دین مذہب نہ کھئے رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گر ہتھ مار سکے نہ اُپر چھاتی، سُو رپر سرشٹ سبائی ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آتم برہم جوڑے کھئے نہ ناتی، پاربرہم برہم نہ کھئے سمائیا۔ سب دی وکھری وکھری لیکھ لیکھ والی قلم دواتی، راگاں ناداں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے کھیل اکم اپارا، پروردگار آپ کھلائیا۔ مُریدان مُرشد پاوے سارا، مہربان لیکھ لکھائیا۔ دُھر دا شبد بن لکھارا، لیکھ لکھت اک وڈیائیا۔ جس نے لہنا مُکاؤنا چار یارا، ناتا جگت والا تڑائیا۔ اوہ لکھاریاں دیاں قلم بدل دیوے دوبارہ، دوہری دھار بنائیا۔ لیکھ لکھنا ضرور جھکڑا پینا وچ قاہرہ، کالم عالم سکے نہ کھئے بدلایا۔ موسیٰ والیاں کرنا مُشاعرہ، نچن ٹپن کُدن چائیں چائیا۔ عیسیٰ قوّم دیوے للکارا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ نوّ سو سٹھ ورگ میل دا بننا دائرہ، مُقام اکو اک سمجھائیا۔ جتھے شرع دیاں اٹھنیاں لہرا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ سمند ساگراں پانی رہے نہ گہرا، گہر گمبہر اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ قلم کہے میں ہو گئی بدلی، بدل دیواں لوکائیا۔ میرا مالک اکو عدلی، عدل انصاف رہیا جنائیا۔ جس دی منزل پوری ہوئی مزلو منزلی، اگلا پندھ رہیا نہ رائیا۔ اوہ دین دُنی ویکھے بے وطنی، وطن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند لیکھا جانے کنڈھا گھاٹ پتنی، تٹ کنارے کھوج کھوجائیا۔ اتم لاج کیسے نہ رکھنی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دھرنی دھرت دھول ہونی سکھنی، دوٹان دُشٹان ڈیرہ ڈھاپیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بھٹھی تپنی، ترے گن اگنی آگ لگائیا۔ گوہند نے اپنی کھیل رچنی، رٹا گھر گھر دیوے پائیا۔ دُھر دی کھیل آگے نہیں چھپنی، پردیاں وچ نہ کھئے لوکائیا۔ مایا رُوپ دھرنا سپنی، جورو زر دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ محمد کہے موسیٰ عیسیٰ ویکھ اپنی تانگہ، تنگدست ديسے لوکائیا۔ پروردگار ورتیا سوانگ، امام اماما ویس وٹائیا۔ چاروں کُنٹ چڑھے اگتی کانگ، جس دی سار کھئے نہ پائیا۔ اوہ تگ بھگت لکھاری تریت نے ہتھ وچ پکڑی ڈانگ، غصے نال اپنا آپ بدلایا۔ سرشٹی رونی وانگ کاگ، کاگ وانگ کُرائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے جان جاگ، جنہاں جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا مُکاؤنا روزہ نماز

بانگ، مینارے منبر رہے گر لائیا۔ جس دی چوڈاں طبقاں توں پرے اک پلانگھ، قدم قدم نال بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سولان کتک کہے میرے دوس جگے نو چراغ، تتاں لوکاں کھیل کھلائیا۔ پہلا حصہ پہلا بھاگ، تریلوکی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ دو جہاناں پکڑ واگ، ڈوری شبد تند بندھائیا۔ سب نوں کر کے لاجواب، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ جس دی رچنا آد توں آد، کلجگ اتم پور کرائیا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جو ہر گھٹ ہووے وساد، بسمل اپنا آپ جنائیا۔ جن بھگت بدل کے آپ پوشاک، پوش تن ماٹی خاک لیکھے لائیا۔ چڑھ کے آسو شبد گھوڑے راک، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دپیک کہن اسیں دن دہاڑ پرکاشے، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ دنیا لٹی جانی وچ ہاسے، ہستی پرہ دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تن وجود مٹ جانے وانگ پتاسے، جل کنبہ دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کلجگ اتم رہنے نہیں راکھے، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل ہونا ہووے پہلی وساکھے، وساہ کے اپنی کار بھگنائیا۔ جانے لیکھا باطن باتے، باتل اپنی کار کھائیا۔ ست رنگا کہے میں ست ست دی دھار، سو پُرکھ نرنجن دتی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کر پیار، ایکنکار ہویا سہائیا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، اباشی کرتا گنڈھ پوائیا۔ سری بھگوان دے ادھار، پاربرہم پرہ اپنا پڑدا لاییا۔ ستگر شبد کر کے ظاہر، ظاہر ظہور وچے ودھائیا۔ میرا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیاں جگائیا۔ کروڑ تیتیس مار اک للکار، پُریاں لوآں اکھ کھلائیا۔ لہنا پورا کرنا تیئی اوتار، اوتر لیکھا پور کرائیا۔ پیغمبراں رہے نہ کھئے ادھار، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ گوبند قرضہ دیاں اُتار، مقروض اپنا آپ بدلائیا۔ ست سچ دی دساں کار، کی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں پہنا کے جنگی ہتھیار، دین دنی دتی اُٹھائیا۔ تریپ اپنی ڈانگ لینی سنبھال، آگے آؤنا چائیں چائیا۔ غصے وچ مکھ کرنا لال، لال مکھ والے سارے لین انگڑائیا۔ مؤسیٰ والے ہون بے حال، ڈانگ ڈنڈے نال کھڑکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئے بے حال، اُتے ٹھوکر دینی کھڑکائیا۔ ستگر شبد دی جھلے کھئے نہ جھال، گوبند دا کھنڈا بے پرواہیا۔ جتھے نہ کوئی جواب سوال، بڈھی سمجھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ست رنگا کہے میں ست پُرکھ دا میتا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کھیل کھیلیا رام سیتا،

سیتا رام بناں وچ دُبائیا۔ میں رادھا کرشن لیکھ لیکھایا جیو جی کا، بنسری دُهن کر شنوائیا۔ پیغمبران اپنی دس کے ریتا، کلمے دتے پڑھائیا۔ گروآن دس کے نام ٹھیکا، ٹھاکر دُهر دا بھیو کُھلایا۔ دین مذہب چلا کے ریتا، مندر مسیتاں جگت سہائیا۔ حدان ونڈ کے ماریاں پکاں، لائن اپنی دتی رکھائیا۔ اپنے ہتھ وچ رکھ کے حق توفیقا، تحفے سب نوں تھوڑے تھوڑے دتے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ محمد کہے میرے پیر نے بنا پیغمبران توں لائی مہندی، امام اپنی کار کھائیا۔ جس دی کھیل ہونی دشا لہندی، لہندا چڑھدا ویکھ وکھائیا۔ اُمت اکتھی ہو ہو مہندی، متا چار یاری باہر پکائیا۔ سب دی کھیل جائے ڈھندی، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ محمد کہے میرا مہندی والا رتا، رنگ رتڑا دُهر دا ماہیا۔ جس دا کلمیاں وچ دتا پتہ، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا گوبند ڈنک وجایا فتحا، فتح ڈنکا اک شنوائیا۔ بھڑی اوہ حکم وچ میرے حکم دی کرے بتا، ہتیا وچ جگت لوکائیا۔ جس نے کیسے دے سیس تے رہن نہیں دینا بودا چھتا، چھترے کھان والیاں کرے صفائیا۔ جس دا اکو حکم چونکہ چنانچہ البتہ، عالماں توں پرے کرے پڑھائیا۔ سو سب دے تھلیوں کھچن والا آپ پھٹا، قدم سمبھل نہ کھئے کُکائیا۔ جہدے حکم دا اکو ٹپا، دین مذہب دے ٹاپوآن کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کُھلایا۔ مہندی کہے میرے اُتے وجے پریم دی لاٹھی، زور جگت والا جنائیا۔ سوربیر اٹھاؤ نے راٹھی، شاہ سلطان دینے پلائییا۔ سولان کتک گوبند نے پہلے دن نیلے اُتے پائی سی کاٹھی، زین زینت نال وڈیائییا۔ پھیر تکی منزل گھاٹی، دو جہاناں اکھ کُھلایا۔ پھیر سندیسہ لیکھیا دُهر دے کھلا پاتی، بنا اکھڑ اکھڑ بنائیا۔ اوہ تگ کلجگ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ٹوں مالک پُرکھ ابناشی، گھٹ نواسی نظری آئییا۔ تُدھ بن دین دنی دی کون کریگا راکھی، راکھیا کیوں بیٹھا پڑدا پائییا۔ جیہڑی چار جگ وچ دین مذہب وچ ونڈی ذاتی پاتی، مانو حصے دتے کرائیا۔ نالے دسدا رہوں تن وجود مٹی خاکی، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ صدی چوڈھویں سچکھنڈ دی کھول کے ویکھ لے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے آگے لیکھا منگدے باقی، لہنا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سچ سرنائیا۔ مہندی کہے میرا

رنگ اپر مپر، سچ سوامی دتی وڈیائیا۔ میرا مالک اک بھرتمبر، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جس نے سینا دھار کلجگ رچنا اک
 سویمبر، سوینی کھیل کھلائیا۔ کلجگ کوڑ میٹنا اڈمب، جگت جہان کرے صفائیا۔ لیکھا رہے نہ مسجد مندر، شودوالے مٹھ
 چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھاگ لگائے جن بھگتاں کایا انتر، انتر زینتر کھوج کھوجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دتے منتر، دوسر اور نہ کھئے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کھیل کہے میں لیکھا دساں
 کنبہ، بھانڈا ماٹی ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے ڈرگا دینت مارے سی سنبھ نَسنبھ، شترو ناس کرائیا۔ جیہڑی راکشاں کول سی امرت
 بوند، اوہ سرگن دھار مٹکے وچ بھرائیا۔ جس دی گرڑ پا سکیا نہ اپنی چنج، ترے برگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گھڑا کہے دھرنی چار جگ دی رہی پیاسی، ترسنا ترکھا وچ ہلکائیا۔ ایہدے انتر رہی
 اداسی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جس ویلے عیسیٰ چڑھیا پھاسی، قدم دھرتی ول لٹکائیا۔ ایس نے خوشیاں وچ کیتی ہاسی،
 ہس کے دتا درڑائیا۔ جیہڑا درگاہ سچی دا واسی، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ اُس دا نور نور پرکاشی، پرکاش اگم اتھاپیا۔ میں تیری
 مٹی خاک تن وجود خاک دی داسی، سچ وست میرے وچ نہ کیسے دبائیا۔ اوتار پیغمبر کوئن کوٹ سوں گئے میری اُتے چھاتی،
 میں پیار نال ددھ سیر نہ کیسے چنگھائیا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ٹاپی، اچھلی گدی ٹپی واہو داہیا۔ دھرنی کہے جے دوجے ہتھ تے
 وچ جائے لاٹھی، میرا لیکھا دتے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ کنبہ کہے میں اوہ جل گھڑا، جس نوں گھڑیال عیسیٰ رہیا سُنائیا۔ جیہڑا مینوں رکھدا ہندا سی اُپر تھڑھا، ساڈھے تن ہتھ
 اُپر اٹھائیا۔ میرا روپ ہندا سی پڑا، اُلٹا کر نہ کھئے وکھائیا۔ جس دن حضرت نوح انت آخیری پھڑا، بندھن ہتھان والے پائیا۔ اُس
 دن سورہ بڑا تیج سی چڑھا، چڑھدیوں لہندے کیتی رُسنائیا۔ پھیر اشارے نال پٹ کے گڑھا، مینوں دتا دبائیا۔ گھڑیا تیرا روپ تن
 ماٹی والا محمد بناؤنی شرع، شرع دین دنی اُپجائیا۔ پروردگار نے کھیل کرنا طرح طرح، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس ویلے پیغمبران
 دا وقت لنگھ گیا بڑا، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ چوڈاں صدیاں حکم ملنا کھرا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پھیر پرگٹ ہونا اوتار نر نرا،
 نرائن نور الہیا۔ تُوں اُس دے پُجنا درا، در درویش ہو کے سپس نوائیا۔ کیوں تینوں مؤدھا کرن لگیاں گوہند دا تیرے نال چھوہنا

کڑا، بندھن اپنے لئے بندھائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں تیرا بھنڈارا جاوے نہ بھرا، دھرنی دھرت دھوَل دھوَل دا جل کم کیسے نہ آئیا۔ اوہ وقت سہنجنا ہونا سمت شہنشاہی تے ستواں ورھا، لوک مات مات لئے انگرٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپاندھ ویکھ وکھائیا۔ گھڑا کہے میرے بھاگ وڈ وڈے، ہر وڈا دئے وڈیائیا۔ ستاراں کتک میرے نال لڈائے لڈے، مُحبت اک سمجھائیا۔ چار نشانے چاروں طرف گڈے، ویکھنہارا ویکھے چائیں چائیا۔ تئے جنگجو بہادر لاون ہتھے، ہتھ ہتھ نال بدلائیا۔ پھیر اگلی دساں کتھے، کی کہانی جگت جنائیا۔ پرہ دے نام کلمے آد جگاد سچے، سچ سچ وچوں پرگٹایا۔ جگت جہان جیو بھانڈے کچے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ کنبھ کہے میری پُرانی تانگھ، سچ دیاں سُنائیا۔ میرے چڑھدے پاسے تریت گڈے ڈانگ، ڈورُو ڈنک دیاں وجائیا۔ تئے گُرمکھ اک اک قدم پُٹ کے پلانگھ، تئے کوٹ نشانے دین سہائیا۔ اک نشان بنا کے تارا چاند، میرے اُتے دینا ٹکائیا۔ پھیر دسانگا اگلی سانجھ، کس بدھ ہر سجن میل ملائیا۔ میں اپنے وچ بند کرنی شرع والی بانگ، آذان اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار بدل کے سوانگ، سوانگی اپنا کھیل کھلائیا۔

چھہارا کہے میرا جگت جہان دا سگن، جگت سنگیاں دیاں جنائیا۔ دین دُئی ہووے نگن، پردہ سپس نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگت کرا کے مگن، مدھر دُھن اک سُنائیا۔ جگت ترسنا میٹ کے آگن، بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے بدن، تن ضمیر دیاں وڈیائیا۔ میں وچولا محمد دا ضرور جھگڑا پاؤنا وچ عدن، اعلیٰ ادنیٰ آپ اُٹھائیا۔ میں اک دا اکو وار بنا سجن، دوجا سنگی نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں جگیا سو دنداں نال چبن، کھا کھا خوشی منائیا۔ میں پر کلجگ انت امت آیا دبن، دبدبا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جس خُدا نوں خود مالک کر کے سارے لبھن، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتو میں پاندھی بن کے تہانوں آیا سدن، جگ وچھڑیاں میل ملائیا۔ جس بدھک دے گھر نو دپیک جگن، اوہ رام دا رام تہاڈا ماہیا۔ جن بھگتو تہاڈا میل اُپر گگن، گگن گگنتران ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دماے سچ دوارے وچن، گوبند دھونسا اپنا رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھہارا کہے مینوں لاؤندے نال لبان، ہونٹاں وچ دبایا۔ میں سنديسہ دیواں سبان، سب نوں دیاں جنایا۔ جن بھگتو تہاڈا اکو پتا تے اکو ابا، دوجی جنم دین والی کھئے نہ مائیا۔ جگت مات پت لہو مجھ گارا بناؤندے ہڈاں، جو انت سڑ کے خاک خاک وچ مل جائیا۔ ستگر دا سروپ آتم پرما تم پرما تم آتم رہندا سدا، سدا دے مترو تہاڈا میلا دتا ملایا۔ نگاہ مار لے بدھک دا پرپوار وچوں نکھیڑ کے آدھا، سیوا سنگت وچ لگایا۔ جس دا حکم سنديسہ دتا سی نانک یتھارتھ یتھا، ست سال دی کتیا دتا سنایا۔ راجے بل نے اپنی داسی گولی تے ست نوں دتا سی پتہ، پتہ پریشور دا حکم اک سنایا۔ اوہ ویکھو کلجگ بنا اکھاں، اکھیاں والیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھو کرشن دا چرن گوڈے اُتے رکھا، بدھک دا تیر نشانہ رہیا گھایا۔ اوہ ویکھو پُرکھ اکال سب نوں دیوے اکٹھا سدا، جگ جگ دے وچھڑے میل ملایا۔ جنہاں دا لیکھا پرہ دے حکم دی لکھنی کتھا، رواداس چمارا دئے گوبپیا۔ بھوویں اج دھر دے حکم نال بتھ پھڑایا نہیں گوبند دا بہتھا، پھر وی بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھہارا کہے جن بھگتو مینوں بھگوان کولوں کیسے نہ کھادھا، کھا کے ناتا پرہ دے نال جڑایا۔ جگت جہان کھیل کردا گیا سب دا پپو دادا، پیہڑی پچھلی چلی آئیا۔ پر یاد کرو کرشن نے اپنے مکھ نہیں سی لگایا تے مکھ لگایا سی رادھا، تے رادھا نوں اپنا روپ بنایا۔ رام نے ہور کیتا سی وادھا، بھيو پڑدا دیاں کھلایا۔ سینتا دے مکھ وچ کٹ کے پایا سی آدھا، آدھا اپنے سیس اُتے ٹکایا۔ نالے ہس کے کہا تیرا پھیر چوتھے جگ ہوئے وادھا، ودی سدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھکڑا پینا وچ جگت والے کعبہ، کعبیاں پرے پئے دُہایا۔ اُس ویلے پرہ پُرکھ جن بھگتاں مارے آوازا، ستیاں لے جگایا۔ جن بھگتو اک چھہارے نال تہاڈا سب دا کیتا کاجا، آتم پرما تم ناتا اک جڑایا۔ جس ویلے گوبند نے پہلے دن اڈایا سی بازا، بازاں والا اپنا کھیل کھلایا۔ پھیر اپنے آپ نوں بنا کے شہنشاہ راجا، شاہ پاتشاہ روپ دھرایا۔ جس دن پہلی وار نیلے دیاں پکڑیاں سی واگاں، آپ نہیں کھادھا تے نیلے دے مکھ وچ دتا ٹکایا۔ او جن بھگتو تہاڈے نال ہور ویکھو وادھا، بنا کھادھیاں توں سب دے سگن پورے دتے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ سولان کتک کہے کی سنديسہ دتا چھہارے، چھوہر بانکیو کی سنایا۔

بدھک دے در کھیل اپارے، اپر پیر رنگ رنگائیا۔ جس دے بچے جگت کوارے، دُھر دے رام نال پرنائیا۔ جتھے اگنی تت نہ ساڑے، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ جتھے ویکھن پیغمبر گر اوتارے، بیٹھے بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تئیں سارے اک پر بھو دے ڈلارے، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ مالوے والیو تئساں وسنا سچ سچے دربارے، جتھے تہاڈا بیٹھا گو بند ماہیا۔ تئیں پورن نہ سمجھیو پورن جوت نرنکارے، نرگن نور ڈگمگائیا۔ جیہڑا بھگون سدا چلدا بھگتاں دے سہارے، بنا بھگتاں توں لوک مات روپ نہ کدے بدلائیا۔ او رل مل کے اکو گھر بہئے بھگت بھگوان دا کھیل وکھرا ہووے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگنو اک چھہارے نال تہانوں سب نوں جگت کھارے اتوں اتارے، لاڑے بنا کے گھر اپنے لے کے جائیا۔

★ ۱۷ کتک شہنشاہی سمت ۷ سلکھن سنگھ، کریال سنگھ، گیان کور، حضورا سنگھ، نہال کور گولیوال عجیب سنگھ،

راج سنگھ، اقبال سنگھ، جند کور فریدکوٹ، ہرچندر کور، پرسن کور مایا شیخاں بے انت سنگھ لیل،

★ نچھتر سنگھ پنج گرائیا، پنڈ رُکنا مونگلا ضلع فروزپور

گھڑا کہے پیغمبر کلمہ پڑھدے، بن رسنا جہوا گائیا۔ سچ دوارے سچ کھڑدے، گھر اکو سوہا پائیا۔ اوہ تکیئے کیوں نشانہ گڈیا گیا چڑھدے، چڑھدی کوٹ ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ کہے محمد ویکھ امت امتی مُردے، مُردیاں مُرشد نہ کھئے سہائیا۔ آگے کھیل ہونے لہندی دشا ساڈے گھر دے، گھر گھر پئے دُبائیا۔ دکھن پہاڑ مول نہ جردے، سارے بھجن واہو داہیا۔ اتم لیکھے مُکنے کلجگ کل دے، کل کلکی دئے مُکائیا۔ جس دا وار مول نہ جھلے، جھلک اپنی اک جنائیا۔ کھیل تکیئے اُس اگم دے، جو اگم اگوچر اک اکھوائیا۔ جس دی دھاروں سارے جمدے، نرگن نور کر رُشنائیا۔ ہُن بھيو کھلاؤنے برہم دے، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جھگرے میٹے دین مذہب بھرم دے، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ اوہ ویکھ بھگت سہیلے جنگجو بہادر مات لوک جمدے، جنہاں دا ضامن اک اکھوائیا۔ اوہ ساڈیاں چارے کوٹاں بٹھدے، نشانے دھرتی وچ ٹکائیا۔ پینڈے مُکنے تارا چن دے، چند ستار بن کے دتا

وکھائیا۔ کلمے کلپت رہنے نہیں منسا والے من دے، ممتا کوڑ دُور کرائیا۔ دروبی جھگڑے میٹی جائے چم دے، چم درستی آپ بدلائیا۔
 ہُن ویلے آؤنے سب دے غم دے، غم خوار کھیل کھلائیا۔ پھیر جھنڈے جھلنے اکو دھرم دے، دھرم نشانہ اک اٹھائیا۔ جیہڑے
 سانوں بھل گئے اوہ محمد سارے مرن دے، مارو ڈنک وجائیا۔ سرستی اُتے سارے رہ جان اکو پُرکھ اکال چرن دے، دوجا ایشٹ
 نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ بلہین ہونے کرن دے، کرنی کر نہ کھئے وکھائیا۔ دھن بھاگ جے جھگڑے مٹن ورن برن دے، اکو برہم دئے
 سمجھائیا۔ چارے کوٹاں چارے شترُو ہو کے لڑن دے، مترا میت نہ کھئے اکھوائیا۔ جن بھگتاں نوں سوہنگ ڈھولا پڑھن دے، جو
 گر اوتار پیغمبر پڑھ کے اپنا جھٹ لئے لنگھائیا۔ اوہناں نوں اُس پرہو دی منزل چڑھن دے، جو ساڈا مالک دُھردرگاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نشانے کہن اسیں دھرتی دے وچ ٹھکے،
 ٹھوک کے دیئے جنائیا۔ پچھلے سب دے پینڈے مکے، اگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ پانی رہن نہیں دینا کیسے دے حُتے، حُکم دُھر دا اک
 سُنائیا۔ لہنا دینا سب دا چُکے، چُکتی ہووے لوکائیا۔ کھیل ویکھنا کایا بٹے، بُتخانے روون مارن دھاہیا۔ ساڈے مُرید اپنی منزل
 راہوں گھنھے، سچ مارگ نہ کھئے اپنائیا۔ ہُن سارے کر جائیے چُپے، کلمہ کلام نہ کھئے درڑائیا۔ دروبی ساڈے ہُنڈیاں صدی
 چوڈھویں ہویا اندھیرا گھپے، چند ستار کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈی جات نوں ساڈی ذات کوئی نہ پُچھے، پردہ پردہ نہ کھئے چُکائیا۔
 اساں کی کرنے بنا کلمے نام توں خالی جُسے، ماٹی ڈھیری کم کیسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ ساڈا مہربان محبوب ہُنڈا غُصے، حُکم نال دباہیا۔
 صدی و بہویں سب نوں پھڑ پھڑ کُسے، قسم نال سب دی قسم دئے بدلائیا۔ آچڑھیئے اُس منزل اُتے، جتھے اُتر پُورب پچھم دکھن
 چارے کوٹاں ویکھے چائیں چائیا۔ انت رہیئے مُول نہ سُتے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دی دھار آپ پرگٹائیا۔ کُنہ کہے میرے چاروں پہریدار، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ اٹھ
 ویکھ محمد یار، یارا دیاں سُنائیا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار، ہوکا حق نہ کھئے سُنائیا۔ اپنا ویلا وقت وچار، جو وچر کے دتا جنائیا۔
 صدی چوڈھویں ویکھ انت سنسار، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کیوں تیری اُمت ہوئی غدار، گداگر نظری آئیا۔ تیرا کرے نہ کھئے
 دیدار، دیدہ دانستہ درس کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے خوار، خواری گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا مُکدا چار یار، یارانہ توڑ نہ

کھئے نہہائیا۔ ساڈا رہنا نہیں اختیار، مختیار نظر کھئے نہ آئیا۔ دُختیر رز نشہ سب دا دئے اُتار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرنی دا کرتا کار کھائیا۔ گھڑا کہے میں بیٹھا ادھ وچکار، قدم قدم وند وندائیا۔ میرا لیکھا نال چار یار، چوہاں دیاں درڑائیا۔
 ویکھو جس دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ حُکم دیوے سچّی سرکار، سر سر اپنا حُکم منائیا۔ تہاڈا پورا ہویا اقرار،
 وعدہ ویکھو چائیں چائیا۔ آگے رہے نہ کھئے تکرار، جھگڑا نہ کھئے جنائیا۔ ایہ کھیل استغفار، بے نظیر آپ سُنائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سمجھائیا۔ کُنہہ کہے جس ویلے گوہند پُٹھا رکھیا، نشانے چار
 چار لگائیا۔ اکو حُکم سندیسہ دسیا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہوئے اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔
 میرا پُرکھ اکالا آوے نسیا، مالک دُھردرگاہیا۔ میں سُنواو اُس دی کتھیا، ستگر شبد ہو کے چائیں چائیا۔ جس دا لیکھ جائے نہ
 لکھیا، لکھت وچ کدے نہ آئیا۔ میرا نشانہ اُس ویلے ہووے میرا پیلے رنگ دا بھتھیا، کندھ اُتے ٹکائیا۔ اک بچن کیتا سچیا، سچ
 دتا سمجھائیا۔ پانی ملنا نہیں مدینہ مکیا، مقبرے روون مارن دھابیا۔ عیسیٰ موسیٰ ہووے انگیٹھا تپیا، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔
 پرہ دا کھیل رہنا نہیں چھبیا، اگن آتھن ویکھ وکھائیا۔ وعدہ قول اقرار پکیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اتم سب دا دھرنی اُتے پینا
 رٹیا، جھگڑے وچ خلق خُدائیا۔ شاہ سلطاناں قیمت رہے نہ ٹکیا، راج راجان نہ کھئے چترائیا۔ لیکھا سب دا پورا ہونا اکٹھیا،
 حصّہ وند نہ کھئے وندائیا۔ جگت منارا سب دا ہونا ڈھٹھیا، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ سرشٹی زیرو ہونی وچ بٹیا، زرگن سرگن اپنا
 حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نشان کہن اسیں دھرنی
 دے وچ کھبھے، خوب دئے جنائیا۔ اوتار پیغمبر گر ساہ لیندے اُبھے، ہوئی ہوئی رہے سُنائیا۔ پرہو کی کھیل کرے گجھے، پردہ
 سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نے بھیو بھاؤ میٹے دوئے، دُتیا بھاؤ چُکائیا۔ اُس دا کھیل ویکھئے درگاہ ساچی مینارے اُچے، کھڑکی تاکی
 اک گھلائییا۔ گھڑا کہے کسے دے پردے رہن نہیں دینے سچے، سچ سنجم جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک وکھائیا۔ گھڑا کہے میرے نشانے نشانے دسن بھگت، جن بھگت ملے وڈیائیا۔
 جنہاں دے پچھے پرم پُرکھ آیا پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ بھیو گھلایا اُپر دھرت، دھرنی دھرت دھول دھول رنگ رنگائیا۔

ویس وٹا کے والی عرش، عرشی پریم پھیرا پائیا۔ ہرجن دے کے ساچا درس، آدرش اپنا اک سمجھائیا۔ گھڑا کہے بنا میرے پانی توں امرت میگھ برس، سانتک ست ست کرائیا۔ غریب نانیاں کر ترس، رحمت اپنی سچ رکھائیا۔ مینوں یاد آ گیا جس ویلے مسیح نے نشانہ دتا سی چرچ، چراگاہاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گھڑا کہے میری چرچاں وچ کیتی چرچا، مسیح چار وار جنائیا۔ پھر لکھ کے اگئی پرچہ، پوشیدہ دتا دبائیا۔ نالے ہس کے کہا تیرا میرے سر قرض، مقروض آپ اکھوائیا۔ تیرا پھیر دساں درجہ، کی مات وڈیائیا۔ بیس صدی نہ ہووے حرجا، حرجا نے اور نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے لیکھا مکنا چرچاں گرجا، گہر گمبھیر کھیل کھلائییا۔ کیسے دا صاف رہنا نہیں پردا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ میرا مالک محبوب آؤنا پھردا پھردا، نور نورانہ پندھ مکائیا۔ اُس ویلے اُلٹا گیزا ہووے گزدا، چار کُنٹ گزائیا۔ دین مذہب دا جنگ ہووے چھڑدا، چھیکڑ تینوں دیاں سنائیا۔ تُوں ونجارا بننا بھگتاں والے پڑ دا، چار نشانے گڈ کے اپنا اکھاڑا دئیں وکھائیا۔ پھیر کھیل ویکھنا نرویر نر دا، نرگن کی حکم ورتائیا۔ کتے بھل نہ جائیں سندیسہ چر دا، چری وچھنے میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ کنبہ کہے میں جھٹ اوسے ویلے کنبیا، اپنا آپ بلائییا۔ میں کپھڑی دھاروں جمیا، کون میری مائیا۔ نہ ماٹی نہ چمیا، ہڈی نار نہ کھئے سہائیا۔ نہ خوشی نہ غمیا، چنتا چکھا نہ کھئے وکھائیا۔ نہ وجود نہ تنیا، منسا من نہ کھئے بھوائیا۔ نہ نیتر نہ انھیا، نین ہین نہ کھیل کھلائییا۔ نہ سرون نہ کتیا، نہ راگ شبد شنوائیا۔ نہ آشا ترسنا طمعیا، نہ ترکھا جگت ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، میری بنت دتی بنائیا۔ کنبہ کہے میری عیسیٰ رکھی آسا، مسیح مسلہ گیا جنائیا۔ صدی ویپوہیں رکھ بھرواسا، دھیرج دھیر اک دھرائیا۔ میرا آوے شاہو شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ کھیل کھیلے تماشا، تیرا رنگن رنگ رنگائیا۔ شرشٹی ہتھ پھڑائے کاسہ، جگت بھکھاری دئے بنائیا۔ سچ سچ دی پاوے راسا، اپنی کھیل کھلائییا۔ یاد کریں تیرا بھگتاں وچ ہووے واسا، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ چاروں کُنٹ بنیا رہیں راکھا، نشانے چار چار گڈائیا۔ کنبہ کہے ایہہ بچن موہے بھاکھا، سمجھ وچ سمجھائیا۔ میں خوشیاں دے وچ ناچا، ٹپیا چائیں چائیا۔ واہ واہ میرا لیکھا مکیا نال جگت چاچا، پتا پُرکھ اکال نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گھڑا کہے جن بھگتو میں دساں اک اخیر، آخر اک جنائیا۔ ٹھاڈا پنجاں تتاں والا سریر، کنبھ ماٹی نظری آئی۔ امرت رس ملے نہ ناہی نیر، پٹھا سدھا نہ کھئے بنائیا۔ میرے اُتے ہتھ رکھیا سی کبیر، ڈھولا خوشیاں والا گائیا۔ نالے ہس کے کہا گنگا جل وچ مینوں وچے زنجیر، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ میں ویکھیا کھیل بے نظیر، بن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائی۔ کنبھ کہے جن بھگتو ٹھاڈا سریر میرے ورگا کچا گھڑا، گھڑی گھڑی پل پل دیاں جنائیا۔ پچھے چوراسی دا سماں ویکھیا بڑا، جون جونی ویس وٹائیا۔ انگنت وار تن وجود اگنی سڑا، قبران وچ دفنائیا۔ ہن صاحب سوامی ٹھاڈے چاروں طرف کھڑا، میرے چار نشانے دین گواہیا۔ جو جگ جگ اکو صاحب ستگر بڑا، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے تارے طرح طرح، طریقہ اپنا اک جنائیا۔ ٹھاڈی دین مذہب دی ٹٹی شرع، شرع زنجیر دتا ٹرائیا۔ اکو گرہ تے اکو گھرا، مندر اک وکھائیا۔ جتھے ہرجن ہر بھگت کدے نہ مرا، سد مر جیوت روپ وٹائیا۔ تساں نام سندیسہ سنا پرا، پسنٹی مدھم بیکھری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹھاڈے میرے وچ فرق نہیں ہے ذرا، گھڑا کنبھ رہیا جنائیا۔ ویکھو مینوں مؤدھا ٹھاڈے وچ دھرا، دھرنی اُتے ٹکائیا۔ میرے اُتے چند ستارا پڑا، بیٹھا آسن لائیا۔ میں پھیر مول نہیں ڈرا، بھہ نہ کھئے وکھائیا۔ میں ہس کے کہا تارے چٹا ہن رہنا نہیں ٹھاڈا دھڑا، دھاڑوی سب دے لیکھے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تارا چند کہے اسیں آگئے وچ گھیرے، رستہ نظر کھئے نہ آئی۔ چڑھدے بھگت ڈانگ رہیا پھیرے، اپنا بل پرگٹائیا۔ تے کوٹاں جنگجو گرمکھاں لائے ڈیرے، رستہ نظر کھئے نہ آئی۔ کس بدھ وڑاں محمد والے ویہڑے، بھجاں واہو دابیا۔ سب دا وقت آگیا نیڑے، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ بھڑی اسم جسم دے پینے جھپڑے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پروردگار سب دی جڑ اکھپڑے، تنا تن نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرے، مہر نظر تکائیا۔ چاڑھ کے اپنے بیڑے، منزل حق دئے پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ کنبھ کہے میں تکیا بھگت پیار، بھگون دتی وڈیائیا۔ جنہاں دے سیس دھری دستار، سر اپنے لیکھے پائیا۔ پھر جنم لینا پئے نہ وچ سنسار، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انہاں ناں رہے جگ چار، دھرم گرتھ دین گواہیا۔ جس دا آگے ہونا وستھار،

بھیو ابھید دئے کھلائیآ۔ گھڑا کہے میں بھگتاں بہہ کے وچکار، گھرانہ اپنا لیا بنائیآ۔ نانا توڑ کور سنسار، پچھلا پینڈا پندھ مکائیآ۔ آگے بول اک جیکار، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ چوتھے جگ میرا چوتھے گھر ہویا وبار، پٹھے توں سِدھا دینا کرائیآ۔ میں سندیسہ دینا چار یار، پیغام اک درڑائیآ۔ امام اماما پاوے سار، کل کلکی نور اہیآ۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی سرکار، سچ اپنا آپ کھیل کھلائیآ۔

★ ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۷ سُلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ رُکنا مُونگلا ضلع فروزپُر ★

کُنہ کہے میرا تریلوکی ناتھ نے ویکھیا نشانہ، چارے کوٹاں بند کرائیآ۔ میں منگیا پچھلا دانا، دانشمند ہو کے دیاں سُنائیآ۔ آہ ویکھ میرے تریلوکی ناتھ بھگوانا، کی تیرا بھگون کھیل کھلائیآ۔ کورو پانڈو لڑاون والے جوانا، اپنی کھیل کھلائیآ۔ آگے تگ تیرے نالوں کھیل ہور مہانا، ہر کرتا آپ کرائیآ۔ محمد ولّ کر دھیانا، کی سندیسہ ربیا سُنائیآ۔ مگہ مدینہ ناپ بن پیمانہ، پیمائش پرہ دے ہتھ پھڑائیآ۔ چار یاری نین شرمنا، نیتراکھ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ عیسیٰ پھرے ہو دیوانہ، موسیٰ مسلہ ربیا جنائیآ۔ سندیسہ سُنے دھر فرمانا، جو دھر مالک آپ جنائیآ۔ حیران ہو کے کہے کی کھیل ہونا وچ میدانا، مہربان کی کار بھگتائیآ۔ جھٹ گوبند ماریا طعنہ، حُکم اک سُنائیآ۔ پیغمبرو تہاڈا دیش ہونا بیگانہ، بیگماں دا مالک نظر کھئے نہ آئیآ۔ اٹھاراں کتک سب نون شرع دا بھرنا پئے جُرمانا، حُکم دھر دا لگے تھاوں تھائیآ۔ گرمکھ جنگ جو بہادر نال تریپت گھڑا کہے میرے گل نون ہتھ دین ستاں کوڈیاں والا گانا، مؤلی دے تند ستّ ستّ بندھائیآ۔ پھیر جل دے نال بھرانا، سوا سوا سیر ٹکائیآ۔ میں سب دا لیکھ چکاؤنا، چُکنے سب نون دیاں کرائیآ۔ پیغمبرو سب نے تکنا پرہو دے بھگتاں وچ نہیں کوئی بیگانہ، بے در نظر کھئے نہ آئیآ۔ اُنی کتک میرے وچ چوہاں نے پنج پنج اناج دا پاؤنا دانہ، دانے دانے اُتے مہر لگائیآ۔ میرے تھلے ٹکانا اک سرہانا، سوہنی وچھاؤنی لیف تلائیآ۔ پھیر چوہاں نے کرنا جنگی بانا، ننکے کھنڈے کندھیاں اُتے ٹکائیآ۔ ویہہ کتک دا لیکھا ہون نہیں دینا پُرانا، پرہ پُرکھ ربیا درڑائیآ۔ میرے وچ اک اک

چوہاں نے رکھنا کانا، کاہنی محمد دے دینے سمجھائیا۔ چٹی چادر دا کول لاؤنا شامیانہ، شمع دیک تھلے پنج دینے رکھائیا۔ سب دے کول لکھیا ہووے اک گوہند دا پروانہ، دو جا لیکھا نہ کھئے بنائیا۔ جس نے بدل دینا ودھانا، ودھی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سُننا دو جہان فرمانا، گر اوتار پیغمبر اکھ کھلائییا۔ جس کل کلکی پھرنا بانا، امام اماما کھیل کھلائییا۔ اکی کتک چوہاں دا روپ ہووے نو جوانا، مچھ داہری نال وڈیائییا۔ اک پرات کول رکھنی تانبہ، وڈی چھوٹی نہ کھئے جنائیا۔ اک لما کول رکھنا جھاڑو مانجا، منجی پٹھی نال ٹکائییا۔ اکھ لکھیا ہووے چوہاں دا سانجھا، تون میرا میں تیرا دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ بائی کتک تون سب نے مستک ہووے باندھا، پٹی سوہنگ اُتے لگائییا۔ ترپت دے سیس ہووے لال پراندا، سگی مالوے والی پائییا۔ جنگجواں کول ہون لمبیاں ڈانگا، لانگرا کس کے لین انگڑائییا۔ نو رکھے ہون کول مانج کے بھانڈا، برتن صاف ٹکائییا۔ اک وچ سُکا ہووے مکی دا ٹانڈا، جس اُتے گوہند لکھنا چائیں چائیا۔ تیئی کتک تون چوہاں دا ہتھ اک دوجے نال ہووے باندھا، بندنا بدھ ہتھ نال کرائیا۔ چوہاں دا مکھ ستگر شبد ہووے گاؤندا، رسنا جھوا نال وڈیائییا۔ ستگر اُتے امرت برکھ ٹھانڈا، اگنی تت بُجھائییا۔ چووی کتک کہے میرا دوس آئے سُکھاں ساندا، جو اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔ گرسکھ اُٹھ کے پیر تھلے سجا ہتھ رکھ کے ہووے نہاندا، جل تھوڑا تھوڑا پائییا۔ پرم پُکھ پرماتم امرت وہن ہووے وہندا، رس اکو اک رکھائییا۔ گھڑا کہے جن بھگتو میں ٹھاڈا پچھلا مٹر پُرانا یار آگے واسطے پاؤن آیا سانجھا، ساٹھی ہو کے دیاں وکھائییا۔ جگت اندھیر جھلنا جھانجا، آب ہتھ کیسے نہ آئییا۔ گھڑا کہے میں گرمکھاں تون گھر گھر جل ہونا پیاؤندا، ایہ میری بے پرواہیا۔ ہرجن خوشیاں وچ سب کجھ ہووے کھاندا، جگت توٹ رہے نہ رائیا۔ پر اوہ نہیں چھڈنا جس نے کھادھا سور گان تے ڈھانڈا، ڈھانڈیاں کھان والے ڈھور دینے بنائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سدا ستگر شبد دا باندا، بنا بندگی والیاں تون ستگر بندہ نہ کیسے بنائیا۔ مالوے والیو ٹھاڈے کرماں دا اپنے اُتے لڈن آیا اکو وار لانگا، بوجھ اپنے کندھ اُٹھائییا۔ کیسے دا رہن نہیں دینا روزہ نماز بانگا، آذاں اپنے وچ چھپائییا۔ چاروں کٹ وچنیاں چانگاں، چار یاری دئے دہائییا۔ ترتے دیاں ترپت دیاں پوریاں کرنیاں تانگھا، وچھوڑے والے تے ساٹھی نال ملائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ادھروں آیا ادھر جاوے وبندا، وبن زمیں
اسمان وپائیا۔

★ ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۷ ہرچند سنگھ، پریم کور خیالی والا، بختاور سنگھ کھیالی والا، روپ کور کھیالی والا، دھن
کور چک، فتح سنگھ، بھاگ سنگھ دہری خانہ، مل سنگھ اکالگرہ، سادھو سنگھ گامی والا، گنڈھا سنگھ ورہ، اقبال
سنگھ بڈھلاڈا، مت سنگھ بیہمن دیوانہ، کرنیل سنگھ ملوکا، جاگیر کور کھوکھر، بگر سنگھ برگاڑی، سردارا سنگھ چھاجلا
کوڑی رتیاں، کیریا سنگھ تھیڑی پنڈ ہررائے پُر ضلع بٹھنڈا ★

گوبند شبد کہے کھیل تکنا اُپر دھرتی، دھرنی دھول دھول نین اُٹھائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے مالک عرشی، پریم اگم
اتھاپیا۔ جس نوں سب نے متیا ندھ پرتی، وڈ مالک آپ اکھوائیا۔ اوہ شرع دا لیکھا پورا کرے شرطی، شریعت دھیان لگائیا۔
کھیل جانے دو جہان اپنے گھر دی، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ جس دا کلمہ دین دُنی پڑھدی، ڈھولے نام والے گائیا۔ اوہدی دھار
پرگنی دشا چڑھدی، چڑھا لہندا وجے ودھائیا۔ دکھن پہاڑ دھار ویکھنی نرائن نر دی، جو نراکار نور الہیا۔ جن کھیل جاتی
چوٹی جڑ دی، تتوت بہرم گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
گوبند شبد کہے ویکھنا پُرکھ نرنجنا، سو پُرکھ آپ سمجھائیا۔ لیکھا جانے دین درد دکھ بھہ بھنجننا، بھو ویکھے جگت لوکائیا۔ جس
دو جہاناں بھجنا، پُریاں لوآں ویکھے تھائیا۔ اتار پیغمبر گرو نرگن دھار سدنا، سندیسہ نام والا سُنائیا۔ اُٹھو ویکھو اپنے
سجنا، متر مترو لو اُٹھائیا۔ کلجگ کایا پڑدا کسے نہ کجنا، اپنا اوڈھن دیو وکھائیا۔ جیہڑی دس کے آئے شرع دی بندنا، بندگی
جگت سمجھائیا۔ کی اُس وچوں ملیا اندنا، اند اند دیو درڑائیا۔ جھٹ رو کے بولیا تارا چندنا، کوک کوک سُنائیا۔ دروہی تیری
خدا تیرے نبیاں نے انت ونجھنا، ونجھ مہانا ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ دھوڑی ملے کسے نہ مجنا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ تیرا نور کسے
نہ لبھنا، ظہور وچ نہ کھئے رُسنائیا۔ جو گھڑیا سو بھجنا، ٹھیکر ماٹی رہے گرلائییا۔ تیرے نام دی دسے کھئے نہ رنگنا، ساچا رنگ نہ

کھئے رنگائیا۔ انگیکار کرے کھئے نہ انگنا، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ جھگڑا پینا اعلیٰ ادنیٰ، امیرِ غریب لیں انگڑائیا۔ چاروں گنٹ نگارہ
 وچنا، شبد گوہند رہیا کھڑکائیا۔ گرہ مندر سب نے تجنا، در گھر نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ تارا چند کہے محمد اپنی تگ نشانی، نشانہ ساڈا رہے نہ رائیا۔ تیری اُمت جوہ
 ہونی بیگانی، مالک گھر نہ کھئے سہائیا۔ لیکھا تگ شاہ ایرانی، ایرانی اکھ کھلائیا۔ دروبی مشرق مغرب چڑھے طُغیانی، وہن کلمہ
 والا وبائیا۔ تیری ہو گئی یاد پُرانی، سگلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا مکے انت قرآنی، گرہ کائنات ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا تگ
 جسمِ جسمانی، ضمیر بدلی خلق خُدائیا۔ منزل رہی نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ محمد دھر کے ہتھ اُتے پیشانی،
 پیشوا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تارا چند مینوں ایوں دسدا جوین گوہند کسیا تیر کمانی، چلہ اکو رہیا کھچائیا۔ کھنڈا کھڑگ کھڑکانی،
 کھنڈ برہمنڈ دین دُہائیا۔ چنڈ پرچنڈ پرگٹ ہووے رُپ بھوانی، بھور وچ دین دُنی جنائیا۔ ایہو کھیل زمیں اسمانی، ظاہر ظہور
 رہیا جنائیا۔ محمد کہے اوہ ویکھو کایا مٹکے نوں ستاں کوڈیاں دا بدھا گانی، گانا میرا نظری آئیآ۔ وچ رکھ کے آبِ حیات پانی،
 میرا سرور دتا سُکائیا۔ آگے دسدی نہیں کوئی کہانی، کہاوت کہہ کے کی دِرڑائیا۔ بھگت سہیلے نوجوانی، جنگجو بہادر سوہیا پائیا۔
 اُف میرا لیکھا ہونا اتم فانی، فیصلہ حق دیوے سُنائیا۔ شرع دی کوڑ رہے نہ کھئے شیطانی، حُکم ورتے دُھر درگاہیا۔ سویا رہے نہ
 کھئے لبرانی، لبریز کرے لوکائیا۔ اُمت حق نہ دسے ایمانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل دھار گوہندا، گوہند گوہند دھار جنائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے گئی گہندا، گہر
 گمبھیر اگم اتھابیا۔ غفلت وچوں سب دی کھولنی پیندا، آلس رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ ککرم دا توڑنا جندا، زندگی سب دی
 ویکھنی تھاؤں تھائیا۔ لیکھا ویکھنا جیہڑے پرہو دی کردے نندا، ننداں ول اکھ اُٹھائیا۔ پھیر میرا بھگت دلارا ویکھنا چھندا، جس
 نوں دُھر دی گود سہائیا۔ جو سٹ انادی پندا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیآ۔ تینہاں امرت دیواں ساگر سیندھا، امیوں رس آپ
 چوائیا۔ سنت سہیلے رکھاں زندہ، زندگی اپنے وچ چھپائیا۔ جس کھیل نوں تکن ایہہ ہونا وچ پندا، بھارت دی شرارت سب نوں
 دئے تپائیا۔ جھگڑا پینا جیو پندا، تتوت نال لڑائیا۔ جگت جہان رہن نہیں دینا کھنڈا، دھاڑوی دھڑ دینا بنائیا۔ اتم سب دیاں

مُودھیاں کر کے ٹنڈاں، ٹنڈاں والے سارے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میں تکان اُتے بھومی، بھومکا دھیان لگائیا۔ عیسیٰ کہے میں کھیل ویکھنا رومی، روم وچ اکھ اُٹھائیا۔
 موسیٰ کہے میں شرع دا بناں نجومی، حساب اکو اک درڑائیا۔ جے کرشن بھڑائیاں سی اٹھائی کشونی، کھیل جگت والا کرائیا۔ اگلا
 بھانا پرہ دا نہ معلومی، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جس دا کھیل سدا اصولی، اصل دا اصل اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چودھویں
 سب دے کولوں کرے وصولی، لیکھا منگے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا پڑدا آپ چُکائیا۔ گھڑا کہے مینوں بدھے مؤلی تند، محمد تیری آشا پور کرائیا۔ تیری شرع نوں کرنا اپنے وچ بند، بندھن اور نہ کھئے
 بنائیا۔ پچھلی اودھ گئی ہنڈھ، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ مینوں چار گرمکھاں گھٹ کے دتی گنڈھ، چاروں گنٹ لئی انگڑائیا۔ ہن
 سُن اُس پرہو دا چھند، جو توں میرا میں تیرا رہیا سُنائیا۔ جس دے پچھ گوبند چھڈیا پری اند، اند جگت والا تجائیا۔ اوہ
 اتم دین دنی دی ڈھابوے کندھ، کندھی بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ جگت
 روپ دے دہاگن رنڈ، ہر کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ٹئی انت سکے کھئے نہ گنڈھ، محمد ویکھے نین اُٹھائیا۔ میرا نشانہ مٹنا تارا
 چند، چند ستار سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھنا کھیل ضروری، ذرہ ذرہ دھیان لگائیا۔ کلجگ توڑنا گڑھ غروری، ہوئے ہنگتا دینی مٹائیا۔
 پرکاش ویکھنا اکو نوری، دو جہاناں نظری آئیا۔ اکو نام دی کرنی مشہوری، جگت جہاناں آپ سُنائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑ دوری،
 دُور دُراڈا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کلپنا میٹنی کوڑی، کوڑ کُٹب دینا مٹائیا۔ چتر سگھڑ بناؤنے موركھ موڑھی، دُرمت میل دھوائیا۔
 پُرکھ اکال دین دیاں دی مستک لا کے دھوڑی، ٹکے سچ دینے رمائیا۔ اکو اک دی سارے رہن حضوری، حضرت اکو دے
 بے پرواہیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرواں کیتی مشہوری، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ گھڑا کہے میری گردن نال بدھا کسیرا، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ ایہ نشانہ لایا
 گوبند نال تیرا، مکھی اکو وار چُھائیا۔ کھیل کھیلے پیرن پیرا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم توڑے شرع زنجیرا، شریعت ڈیرہ

ڈھابیا۔ صدی چوڑھویں آوے انت آخیرا، آخر اپنی کل پرگٹائیا۔ مالک بن کے گہر گمبھیرا، گہر گور ویکھ وکھائیا۔ کنبہ وچ بہر کے پنج پنج نیرا، آب آب نال وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی کر دلگیرا، دھیرج دھیر دئے گوائیا۔ کھنڈا کھڑگ ویکھ شمشیرا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ کیرپا کرے گہر گمبھیرا، گور اپنا حکم ورتائیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں نوں بخشے پکڑی بیبیاں سرتے دیوے لیڑا، اوڈھن نام والا ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچئی سرنائیا۔ گھڑا کہے مینوں مؤلی بٹھیا تند، تندوا گج دھیان لگائیا۔ میں ویکھیا اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میں اپنے وچ چھپاؤنا تارا چند، جو پٹھ اُتے سہائیا۔ پھیر سناؤنا دُھر دا چھند، ڈھولا اگم اتھابیا۔ اُمت دا وقت گیا لنکھ، اگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جس پروردگار نے اُلٹا ڈھابیا پلنگ، چارے پاوے لئے بدلائیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سربنگ، سوریر اک اکھوائیا۔ شبدی آسو کسے تنگ، زین پاکھر نام ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گھڑا کہے میرے انتر پانی رکھیا، رکھکاں دیاں جنائیا۔ اپنی اُمت ویکھو نال اکھیاں، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ پر پُرکھ دیاں کہانیاں سدا سچیاں، نہ کھئے میٹ میٹ مٹائیا۔ جیہڑیاں پیشین گوئیاں تُساں رچیاں، بھوکھتاں وچ گئے سنائیا۔ اوہناں دیاں آشا رکھیاں کرشن دیاں سکھیاں، ساکھیاں نین اٹھائیا۔ محمد دیاں ویکھو لکھیاں پٹیاں، پٹنے والا پھول پھولائیا۔ صدی چوڑھویں کسے دیاں داڑھیاں نہیں رہنیاں رتیاں، رتن امولک ہیرے گرمکھ لینے اپنائیا۔ مذہباں والیاں رہن نہیں دینیاں پٹیاں، مانس حصے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو نانک ارجن سندیسہ دتا راگ چھتیاں، محمد تیس بتیس نال رلائییا۔ سب دیاں آشا جانیاں کتیاں، کٹاکش نام والا لگائیا۔ اتم اوڈھاں جانیاں ٹپیاں، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سب دیاں پچھلیاں کتیاں جانیاں ٹھپیاں، اگلا ٹھپا نام مہر لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دیاں کتھا آد جگاد جگ چوکرئی لوک مات جان نہ کتھیاں، کتھ کتھ انت نہ کھئے جنائیا۔

☆ ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ ظفرنامہ صاحب گرو دوارے وچ ☆

گوہند گھنستے گناہہ کل زموا زویلیزاں ازبو ززیو زو کے جانستے زمیو ملیئیرے خدا اورنگے ندست زاوے عرش محبوبے فرش ازیا نے ترش، زبلی زوٹو ماوقتا نورے اللہ گرواے ازاں نادے شواں رحمتے اوں ظلمتو زبگ عظمتو بسگ بیززی زکیول زاکستا زانوٹو زامینے آمینے سجدہئے محمد، روح حمد بیشانے خلق نورانے جھلک اُمتے سلک آفتابے تلوع، نورے نزع حضرتے ہزا کومیزا زاہدہ نانکے تودا گوہندے سودا شبدے بیدا بیزینو مسیح، حضرتے زویہ محمدے نویہ اتائے آرس نورے زوس خدائے امام، عملے پیجام، شینو شوام شکلے گمنام مانزی محبوب واحد الہیا۔ گوشے ٹینگ، ترکشے پینگ بھٹھا ایننگ آسوے سُرینگ نورے امام، ازستے ازام، زیوا زبو زریہ بے پرواہیا۔ سمتو سمت شہنشاہی لیت، نورانا چست پرکاشیو سمرتھ، گو نے گوہ دوارا توہ ظفرنامہ صفت نہیں کوی، کائنات حکم نہ کھئے جنائیا۔ مقدسے مقام گوہند لکھیا کلام، شریعت نیستو نظام پرگٹیو محبوبے امام قدمے کازستی دھرنی تدوام، شرع شنسیسا شیر شیرو ابنیسا شبدو خلیفہ، دیوے ہرفیا بے برف بے طرف مُرشدے پروردگار خود خدائے اکال اکل کل دھاری بے مثال، میرے لیکھ دا حل کرے سوال، صدی چوڈھویں اُمت نبی رسولان بھئے زوال، ظاہر ظہور مقامے مکیم آئے عظیم، شبدے نزیم نزینا ناحق مکہ مدینہ ایبھک حکمے نزیول یک، یکساں کرے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لوستی لوا آمستی مزہ محض حضور اک اکھوائیا۔ گوہند انت کیتا دھیان، اکھراں توں پرے اکھ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کر پروان، پروانہ تیرا حکم جنائیا۔ کھیل ویکھنا وچ میدان، جگت شرع شرع نال ٹکرائیا۔ توں مالک دو جہاناں حکمران، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھر سندیسہ دتا شاہ پاتشاہ سچ سلطان، ست ستوادی اکم درڑائیا۔ گوہند سورے نو جوان، مرد مردانے تیرا لیکھا پور کرائیا۔ تیرا میرا ہونا اک مکان، ساڈھے تین ہتھ سمبل وجے ودھائیا۔ تیرا دوارا ضرور ویکھے آن، سمت شہنشاہی ست دئے گوہیا۔ اٹھاں تتاں دا لیکھا آئے چکان، اٹھ گھنٹے جوت شبد دی دھار وچ سمائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ تیرا پروانہ بھئے پروان، پرم پُرکھ ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں گُرسکھاں ہرجناں صوفی سنت فقیراں خوشیاں دیوے مہان، غمی وچ گُرسکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ اُنی کتک دوس بھئے مہان، ہر سنگت ملنا چنگا دان، ہر پردے بھئے مُسکان،

گوبند گوبند گوبند آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی پُرکھ ابناشی گھٹ نیواسی پاربرہم پت پرمیشور بے عیب پروردگار نور الہ عالمین اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ظفرنامہ گرو دوارے دے اُپر منجی صاحب وچ ☆

ستگر گوبند لیکھ لیکھیا دھر دی کانی، کاغذ قلم شاہی جگت نہ کھئے وکھائیا۔ سندیسہ دتا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ جنائیا۔ میرا شہنشاہ پُرکھ اکال وڈ سُلطانی، دین دیال بے پرواہیا۔ جس نے لیکھے لائی میری قُربانی، پتا پوت ماتا اُس دی بھیٹ چڑھائیا۔ گُرمکھان دی سدا دھرم دی بنا نشانی، نشانہ جگت وچ جھلائییا۔ ماچھوواڑے ستھر سیج ہنڈھائی مرد مردانی، اپنی خوشی بنائییا۔ پھیر پہنچیا وچ بیابانی، ماروتھل دین گواہیا۔ جتھے لیکھ لیکھیا اُورنگے دی بے ایمانی، شرع کوڑ دتی جنائیا۔ اگم بھیو وچ سندیس دتا جس نوں سمجھے نہ کھئے ودوانی، عقل بُدھی پردہ نہ کھئے اُٹھائییا۔ اشارہ کیتا محمد دی اُمت دے فانی، انت رہن کھئے نہ پائییا۔ ایہہ کھیل ویکھنا میرے پُرکھ اکال کر کے اپنی مہربانی، مہربان ہو کے اپنا ویس وٹائییا۔ اُس ویلے ستگر گوبند شبد دی ہونی ایہہ نشانی، نشانہ شبد گرو وکھائیا۔ جیہڑا لیکھا لیکھ کے دھرنی وچ کیتا دفناتی، ساڈھے نو ہتھ گہرا نشان لگائییا۔ جس مقبریاں والے سارے کرنے فانی، منزل رُوحانی نظر کھئے نہ آئییا۔ جھگڑا میٹنا جسم جسمانی، ضمیر ضمیراں دے بدلائییا۔ حکم سندیسہ دیوے کلمہ باہر کلامی، دھر سندیسہ اک درڑائییا۔ اک زُپئییا گوبند گوبند گوبند دے جفرنامے دی سفر وچ رہ جائے نشانی، کمرکے لکھاریاں دے دئے کھلائییا۔ آگے کھیل ویکھنا جگت میدانی، نو کھنڈ پرتھی اپنی کار بھگتائییا۔ مالوے والیو ایہہ ویلا نو سو چرانوے چوڑی جگ ہتھ نہیں آوندا جگ چوڑی اوتار پیغمبر گر جس دی گاوندے بانی، سو بان انیالا تیر چلائییا۔ ایہہ مارگ بھگتان دا دکھان والا گوبند دا بڑا آسانی، مُشکل گُرسکھان حل کرائیا۔ جن بھکتو تہاڈا میلا اُس محبوب نال جیہڑا عرش فرش دا مالی، مالک اک اکھوائیا۔ ستگر گوبند گوبند ستگر شبد اکتھ کہانی، مہما وڈ وڈیائییا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت انت کلجگ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت برہمنڈ کھنڈ دو جہانی۔

★ گرو دوارے توں باہر نکل کے سڑک اُتے شبد چلیا ★

ستگر گوبند ایتھے گھڑی سی قلم کانی، کھنڈا تکھی دھار چھپائیا۔ نالے لیکھ لیکھا جگت جہان دی کٹ دینی غلامی، بردا رہن کھئے نہ پائیا۔ شرع دی میٹھی بے ایمانی، اسلامی انت نہ کھئے رہائیا۔ صدی چوڈھویں اُمت ہونی فانی، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ کلجگ دی آيو پچھے پچیاں دی دتی قُربانی، چھوٹے نہاں ہیٹھ دہائیا۔ میرا پُرکھ اکال دین دِیال ویکھنہارا اُپر زمیں اسمانی، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جس نے ہر سنگت وچ جتنے دِن گوبند چلیا سی ننگی پیریں اونے دِن رکھی پریشانی، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ ایہو ستگر دِی وڈی مہربانی، کول بہہ کے بھانا سہہ کے سب وچ رہ کے اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا لاپیا۔ گوبند نے پہلوں ماریاں پنج لکیراں، قلم سچے کھبے ہتھ وچ بدلائیا۔ پھیر کھا گرسکھو تھادیاں بدل دینیاں تقدیراں، تدبیر دھر دا حُکم جنائیا۔ میں کھیل کھلایا بن کے وڈ پیرن پیرا، پیر پیغمبر اُولیئے غوث سارے لینے نوائیا۔ جس ویلے میں بونجا لکھاریاں تے کویاں دی دھار پنجاں نوں استری مرد دی دھار وچ بنھا دتا چیرا، ہرجن گرمکھ سوہنا روپ درسائیا۔ دو جہان دا اپنے کندھ اٹھاواں گا بیڑا، بیڑی سگرٹ پان کھان والا رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں محمد دی اُمت اُتے آویگی بھیڑا، چوڈاں طبق روون مارن دھاپیا۔ انت انت انت کھیل کرے میرا پُرکھ اکالا گنی گہیرا، گہر گمبھیر بے پرواپیا۔ جس نے دین دُنی دی ہندو مُسلم سکھ عیسائی دی بدل دینی ضمیرا، ظاہر ظہور اِکو نور کرے رُشنائیا۔ نالے ہتھ رکھ کے اُتے شمشیرا، کھنڈا کھڑگ دتا کھڑکائیا۔ نالے ہتھ ماریا اُتے ہتھ ویکھی مُکھی تیرا، تیر نشانہ دو جہان چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوبند شبد شبد گوبند آد انت انت آد ستگر ستگر اِکو نظری آئییا۔

☆ گرو دوارے توں لگبھگ تین کو فرلانگ دُور سڑک تے شبد چلیا ☆

گوبند نے ایتھے لکھی سی تیجی سطر، تتان گناں توں باہر رکھائیا۔ پُرانے چولے دی کٹ کے کتر، اگ دتی لگائیا۔ پھیر
 چھڑکیا اُتے عطر، مہک نال مہکائیا۔ پھیر شبد دا بلایا چھتر، چھتردھاری دینے کھپائیا۔ پھیر راگ سُنایا مدھر، تُوں مالک
 بے پرواہیا۔ میری ضرور پوری کرنی سدھر، سدھراں دے مالک دیا کھائیا۔ جس ویلے دُنی وچ رہیا نہ کیسے دا قدر، قدیم دے
 مالک آؤنا چائیں چائیا۔ جگت جہان کرنا پدھر، نو ست کرنی صفائیا۔ بھگت سہیلے اُچاؤنے رتن، گُرمکھ گود اُٹھائیا۔ میرے
 دیس سہاؤنا پتن، خالی ہتھ میری دُبائیا۔ سچ تینوں لگا دسن، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ کچھ امانت لگا تیرے کول رکھن، ہتھ
 دستار نال چھپائیا۔ پھیر خوشیاں وچ لگا ہسن، اکھاں زمیں اسمان ول ٹکائیا۔ پھیر مٹی لگا چرناں نال دبن، زور نال دبائیا۔ پھیر
 خوشی وچ کیتا بچن، سچ سچ سُنائیا۔ پرہو جس ویلے کلجگ کوڑی کیریا لگی مچن، اگنی اگ تپائیا۔ ملے کنارہ نہ کیسے پتن، بے
 وطن ہونے لوکائیا۔ اُس ویلے میرے گرسکھاں آویں پیج رکھن، اپنیاں بھگتاں لئیں ملائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند تیری دستار دا دستار
 ہووے پتن، ایہہ میرا گھاٹ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سُنائیا۔ دھرنی کہے میری ایہہ پکار، میں سچ دیاں سُنائیا۔ جس ویلے گوبند لکھدا سی ایتھے تیجی قطار، گُرمکھ بیٹھے آنجانت
 دھیان لگائیا۔ پھیر صاحبان نے خوشی نال کیتا اشار، انگل ماڑی ول اُٹھائیا۔ جس کر کے شروع کیتا دستار دا ووبار، پورب لیکھا
 پور کرائیا۔ اُنی کتک پچھلا پورا کرنا ادھار، قرضہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ ہر سنگت دا لنگر کمرکسے کس کے لیکھاری کرنگے نال تیار،
 گُرمکھ سنگھ سگلا سنگ بنائیا۔ ساڈھے ست ورتیگا وچ اک قطار، لائن اکو اک بنائیا۔ ستگر جوت شبد ادھار، جوت شبد
 روپ پرگٹائیا۔ بیٹھیکا ادھ وچکار، وچ گُرمکھاں ڈیرہ لائیا۔ اگلی ریتی اپر اپار، سچ سوامی جگت چلائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔

☆ گرو دوارے توں تھوڑی دُور پھر چلدے چلدے سڑک تے ہی رُک کے وبار ہویا ☆

کُنہ کہے گوہند گڈیا میرا نشانہ، نشان دتا بنائیا۔ مینوں بخشیا پنج پنج دانہ، رزق اتوٹ اٹھ بھرائیا۔ گرمکھاں پہنا کے جنگی بانا، جگت جہان دئے بلائیا۔ جن بھگتاں بخش کے دان مہانا، خالی بھنڈارے آپ بھرائیا۔ ایہہ لیکھا باہر دو جہاناں، جگت عقل بُدھی سمجھے کھئے نہ رائیا۔ چارے جُگ کھیل مہانا، جُگ جُگ آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ دانے کہن اسیں دیئے حق بیان، سچ سچ سُنائیا۔ لیکھاری پہلوں کرن اِشنان، کیس سواسا جل مُکھ چُھپائیا۔ پھیر کتاں وچ اُنگلاں پان، منٹ ڈھائی رکھائیا۔ پھیر چرن کول کرن دھیان، نیتراکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ پھیر خوشی وچ جیکارے لان، پنج پنج سنوئیا۔ ایہہ حُکم دُھر دا سِری بھگوان، دیونہار اگم اتھاپیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے بُدھی والا انسان، عقل کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ بنائیا۔

☆ سڑک تے چلدے چلدے گرو دوارے توں تھوڑی ہی دُور رُک کے پھر شبد چلیا ☆

گوہند کھبے بتھ اُتے ایٹھے لیکھ لیکھا، شابی لال رنگ رنگائیا۔ مان دتا اوہناں گرسکھاں، جو صدی چوڈھویں انت پرہہ نوں لَین دھیائیا۔ چاروں کُنٹ بھوا کے پچھا، کُنڈ کُنڈ لئی بدلائیا۔ پھیر پریم دا کر کے بتا، پُرکھ اکال دتا سُنائیا۔ سُن میرے پُرکھ اکال اِبناشی اچتا، پروردگار اگم اتھاپیا۔ میرا پیندا اچے نہیں مُکا، پھیر آواں چائیں چائیا۔ نال تیرا ہووے خوشا، خوشی وچ وجے ودھائیا۔ نالے تاء چاڑھیا مُجھاں، مُشکل وچ پاؤنی سرب لوکائیا۔ پھیر اپنا پھرکایا جُسا، زور نال بلائیا۔ پھیر نگاہ ماری میرا نشانہ جائے نہ اُکا، تیر اِنیالا اک وکھائیا۔ پھیر ہس کے کہا مُکھا، ہنس مُکھ شبد جنائیا۔ لیکھا پورا کرنا دھرم دھار گرسکھاں، جو سیکھ سیکھیا وچ سائیا۔ پُرکھ اکال نال آؤنا پتا، پت پریشور مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن ہو کے کرے رچھا، رچھک اپنی دیا کھائیا۔

☆ ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ دے گرہ لنگر چھکن سمیں وبار ہویا پنڈ ماڑی مُستفا ضلع فروزپُور ☆

اُنی کتک کہے میرا لیکھ لیکھا اک نو سمت وچ اُنیسا، بکرمی ویہ دئے گواہیا۔ جس وچ حضرتاں کیتی حدیثا، پیغمبراں دتا جنائیا۔ صدی چودھویں انت نہ رہے محمد نہ رہے عیسیٰ، موسیٰ میل میلے سہج سُبھائیا۔ دین دُنی خالی ہووے کھپسا، مایا ممتا رووے مارے دھاپیا۔ ست پُرکھ نرنجن جن بھگتاں چلائے ساچی ریتا، مارگ ستجگ اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پرکھ کے نیتا، نیتوان اپنا گھر وکھائیا۔ نرگن دھار جوت بخش پریتا، ستگر شبد میل ملائیا۔ ترے گن توں کر اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا کھیل کھلائیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیتا، بھگت دوارا اک وڈیائیا۔ جتھے مان دیوے ہست کیتا، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھری کار بھگتائیا۔ پُرکھ اکال دا بھانا مننا کر کے میٹھا، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جیہڑا سندیس دتا سی رام سیتا، بنکھنڈ بن رسن رسن سنائیا۔ جس دا لیکھا جنایا کرشن وچ گیتا، رادھا رنگ روپ رنگائیا۔ پیغمبراں دسی جس اصلیتا، اصل اصل آپ پرگٹائیا۔ گروآں دے حق نصیتا، جگت نسل دتی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اُنیسا کہے میں دساں اک نو دی دھار، ست سچ جنائیا۔ ستجگ چلے مارگ اپار، اپرپر سوامی آپ چلائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا دئے نوار، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ غریب نانیاں پاوے سار، کوچھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ شاہ سلطاناں کرے خوار، راج راجاناں خاک ملائیا۔ مانس مانکھ مانو اکو رنگ رنگے کرتار، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا سانجھا ہوئے پیار، مُحبت مہربان اک سمجھائیا۔ اکو جہا سب دا ہوئے آہار، سورگان دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے کر تیار، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلائیا۔ اُنی کتک دوس وچار، سمت شہنشاہی ست نال ملائیا۔ گوہند دا لہنا پورا کرے اقرار، پورب کھوج کھوجائیا۔ جس گرہ وچوں حکم دتا سی سب دے سیس بنھنی دستار، سر سر ہتھ بٹھکائیا۔ اک اک رُپٹیا دچھنا دینی نال، جن بھگت پروہت لینے بنائیا۔ ایہ منگن نہ جان کیسے دوار، جگت منگتے ایہناں دے در آون چائیں چائیا۔ آگے کھیل کرے سچی سرکار، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ لنگر دا اٹ تیار کر بھنڈار، بھنڈارا خوشیاں نال ورتائیا۔ شبد لکھاری سیوادار، گرمکھ میلاں چائیں چائیا۔ آگے ستجگ چلے ساچی کار، ہر سنگت اکو پنکت بہ کے کھانا

کھائیا۔ نو سال توں بعد ایہہ پگا ہو جائے قول اقرار، پھیر ترمیم نہ کھئے وکھائیا۔ محمد دا قرضہ دینا اُتار، چوڈاں طبق لیکھا رہے نہ
 رائیا۔ جن بھگتاں دئے ادھار، گھر گھر رزق پہنچائیا۔ ایتھے اوتھے کدے نہ آوے ہار، ہر پردے بوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کھائیا۔ اُنی کتک کہے اوتار پیغمبر گر سارے آئے مات، جوتی دھار
 سوہا پائیا۔ وشنوں ویکھے سہنجی رات، بھنڈاری اکھ کھلائی۔ برہما مارے جہات، شنکر سیس نوایا۔ جے جھگڑا میٹنا
 کاغذات، شرع دا لیکھا دئے مکائیا۔ سب نوں سانجھی بخشے دات، نام ندھانا اکھ اتھاپیا۔ برجن بنائے پارجات، رتن رتناں وچوں
 پرگٹائیا۔ دُھر دا بن کے سجن ساک، سکلا سنگ وکھائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں امیراں غریباں رنگ راجاناں اکو بنا جماعت، اکو در
 سہائیا۔ کیرپا کر پُرکھ ابناش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سب دا لیکھے لاوے ساس سواس گراس، لنگر سب دے مکھ وچ پائیا۔ نال
 بیٹھ کے کھائے سرب گنتاس، گنوتتا اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک ہو آئی۔ ستگر دھار دیوے حکم اکھ، اکھ آپ جنائیا۔ جن بھگت سہیلے ستگر دھاروں پئے جم، ناتا چھٹیا جمن والی مائیا۔
 گرمکھو جھگڑا رکھیو نہ کایا ماٹی چم، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے اکو روپ برہم، پاربرہم وچ سمائیا۔ اکو نور دے چن،
 چند ستار دا لیکھا دینا مکائیا۔ اکو صاحب دے جن، جنیندی اور کھئے نہ مائیا۔ ٹھاڈا لیکھے لگے سب دا تن، تتو دیوے مان
 وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بھنڈارا کہے مینوں گرمکھ خوشیاں نال ورتاؤن، جاپ اندرے اندر کرائیا۔ سندیسہ ملے پونی پون، پون
 پونان حکم ورتائیا۔ دیوت سر بھجے آون کھواؤن، دُور ڈراڈے سیس نوایا۔ دُھر دے ڈھولے سارے گاون، پھولن برکھا اکھ
 اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 ساچا مارگ آیا لاؤن، جگت ریتی نیتی دھرم دی دھار دئے پرگٹائیا۔

☆ ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ، بہاگ سنگھ، کلونت سنگھ، کرتار کور، گردیال کور، بسنت کور، سالسر، شہاوا سنگھ پنج گرائیاں، بشن سنگھ پنج گرائیاں، کہیم سنگھ کوٹ کپورا، تارا سنگھ گاجیانا، نرائن سنگھ نہال سنگھ والا، گرنام سنگھ غالب، رن سنگھ سردارا سنگھ روڈے پنڈ ماڑی مُستفا ضلع فروزپور ☆

کنبھ کہے مہر لگی دانہ، آتم پر ماتم گرمکھ روپ درسائیا۔ مینوں مل گیا لیف تلائی سرہانا، سوہنا سنگھاسن دتا وچھائیا۔ میں بینتی کران آگے سری بھگوانا، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ میرے مہربان جنہاں میرے وچ کل بھریا سی جل اج بھریا دانہ، انّ جل سب دا لیکھے لائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے بیگانہ، بندھن نام لیتا بندھائیا۔ دھر دے شبد دا دس ترانہ، تریا توں باہر پڑھائیا۔ سوہنا مندر وکھا مکانا، سچکھنڈ دوار درڑائیا۔ نام شبد دے دھنکانا، جگت سرون سُنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیا دیپک جگا مہانا، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ میں تیرا تکان کھیل مہانا، مہا اگم اتھاپیا۔ میں سندیسہ دیوان دو جہاناں، پُری لوء سُنائیا۔ پرگٹ ہویا نوجوانا، مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ جس ویکھیا گوبند والا ظفرنامہ، ظاہر ظہور کھیل کھلائیا۔ پیغمبران پورا کرے عہدنامہ، قول اقرار کھوج کھوجائیا۔ آگے دیوے سچ پیغام، سندیسہ اک الاہیا۔ لیکھا پورا کرے کرشنا راما، باون آشا پور کرائیا۔ مالک بن کے دو جہاناں، دوسری چوٹ ڈنک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کنبھ کہے مینوں بڑا ملیا آدر، میں سچ سچ سُنائیا۔ مینوں مان دتا تیغ بہادر، نگاہ میرے وچ ٹکائیا۔ میرا کرم ہویا اُجاگر، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں جن بھگتو میں بناں دھرم سوڈاگر، ونج کراواں تھاوں تھائیا۔ جس ویلے جل ملیا نہ کیسے کایا ماٹی گاگر، بے آب رووے لوکائیا۔ اُس ویلے کریا کرے کریم قادر، میری سیوا اک رکھائیا۔ کرے سچا عادل، انصاف دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کنبھ کہے میں ہونا سیوادار جگ، جن بھگتاں سیو کھائیا۔ جیہڑی ملی مان وڈیائی اج، تِس دا لیکھا پور کرائیا۔ جس ویلے کلجگ انت لگی آگ، صدی چوڈھویں نہ کھئے بُجھائیا۔ میں جن بھگتاں کول جاواں بھج، جل اپنے وچ ٹکائیا۔ گرمکھو ٹھنڈا پیوو رج رج، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ میں وڑنا نہیں مذہب دی حد، گوبند دا کتا رہیا ڈرائیا۔ میں وسنا جن بھگتاں دی نگری الگ، کھیڑا اکو اک

سُہائیا۔ جتھے پیوے نہ کوئی پیالہ مد، امرت رس سرب چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کُنہہ کہے جس ویلے باؤن گیا بل دوار، اپنا ویس وٹائیا۔ اُس کیتا یگ آپار، اسمیدھ نام دھرائیا۔
 جو پنڈتاں دتی دھار، دھرم دھار سمجھائیا۔ ذرا راجن کر وچار، شاستر رہے سُنائیا۔ اک کُنہہ کر تیار، اُچے تھار دینا ٹکائیا۔
 وچ اناج پاؤنا چار جُگ دا پیار، پنچم پنچم ونڈ ونڈائیا۔ پھیر ڈنڈاوت بندنا کرنی نِمسکار، پُرکھ ابناشی انّ جل دے وچوں نظری
 آئیا۔ اکھٹ نہ جائے بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا وچ سنسار، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ بل سب کُچھ کیتا
 تیار، سمگری آسن اُتے ٹکائیا۔ تیرا سؤ ستاسی رشی کرن پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کُچھ سانوں دے کھوال، بھکھیاں دے
 رجائیا۔ اسیں کھانا نہیں منڈا دال، برہم بھوج دے چائیں چائیا۔ بل اُٹھ کے کہا وچ دربار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ ایہہ سب
 کُچھ میرے صاحب دے اختیار، دوجا مختیار نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں چاہے دیوے بن ورتار، ورتے تھاوں تھائیا۔ ایہہ کھیل
 اگم اپار، سمجھ اپرمپر اک سمجھائیا۔ بل ڈھیہہ پیا دوار، نو نو سپس جھکائیا۔ باؤن ہس کے کہا ڈھائی کرماں کر دے دان، بہتی
 منگ نہ کھئے منگائیا۔ اُس خوشی وچ کیتا پروان، نیوں کے سپس جھکائیا۔ باؤن دو کرماں کر تِنّ لوء سب نوں کر دتا حیران،
 حیرانی وچ سارے ویکھ وکھائیا۔ بل اپنی پٹھ لگا منان، ادھی قدم ونڈ ونڈائیا۔ پھیر ہس کے کہا بھگوان، بابوں پھڑ گلے لگائیا۔
 تیرا سب کُچھ کر پروان، آگے آس نہ کھئے ودھائیا۔ دس کی تیرا پکوان، کی امرت رس چوائیا۔ بل نے کہا باقی سب کُچھ کیتا دان،
 براہمنان دتا کھوائیا۔ ادھر مارو دھیان، جل کُنہہ دیاں وکھائیا۔ جس دے وچ پنچ پنچ دا نے کیتے نشان، نشانہ آتم پرما تم رکھائیا۔
 جھٹ باؤن نے پھڑ کے دو ہتھیں کیتا پروان، خوشی وچ سُنائیا۔ بل تینوں پھیر جنم دینا وچ جہان، بلکہ تون مالوا دیس سُہائیا۔
 پھیر پرہو کھیلے کھیل والی دو جہان، دوہری اپنی کار کمائیا۔ ایہہ وست اگئی جن بھگتاں جھولی بھرے ہو مہربان، مہر نظر
 اُٹھائیا۔ اوہناں گرہ کھا پکوان، پکا رِدها دھر دے لیکھے لائیا۔ آگے نکھٹ جائے نہ وچ جہان، بھگتاں دیوے چائیں چائیا۔ بل نیوں
 کے لگا سپس جھکان، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ وکھائیا۔ جھٹ نارد آگیا واہ راجن میرے ججمان، کی رسیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہا سُن راجے بلی، تینوں دیاں سُنائیا۔ ایہہ براہمن

باؤن چھلی، اپنا روپ بدلائیا۔ تُوں بھکت دی دھار اک اکلّی، ایہہ وفا اگم اتھاپیا۔ تینوں ایویں کھڑکا کے سناوے ٹلی، ٹلاں رہیا
 بلائیا۔ اوہ تگ کلجگ اتم بھڑی گلی، آگے لنگھن کھئے نہ پائیا۔ کچھ لیکھا ویکھ محمد علی، چار یاراں سنگ رکھائیا۔ دھار تگ
 گوبند جس سکھیا دینی سیس رکھنا تلی، دو جا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہا او پرہو چھلیئے باؤنا، کیوں بھگتاں نال چھل کرائیا۔ تُوں بننا رام رامنا، دہسر دینا گھائیا۔
 روپ پرگنا گھنیا شامنا، کنس کریں صفائیا۔ پیغمبران پکڑاؤنا دامنا، پلو گنڈھ رکھائیا۔ گرواں دینا ستنامنا، فتح ڈنک شنوائیا۔
 او پرہو تیری پھیر وی پوری ہونی نہیں بھاؤنا، ترسنا تیری نہ کھئے بھجائیا۔ تُوں ضرور کھیل کرنا کلجگ اندھیری شامنا، شمع نور
 جوت کر رُشنائیا۔ اکو اپنا ڈنک و جاؤنا، دو جا رہن کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتمی حکمے وچ بھاؤنا، دیپ ست گھائیا۔ دین مذہب
 دا کھیل کراونا آمو سامنا، سوہنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں آب پانی بتھ کسے نہ آونا، پیاسی مرے لوکائیا۔ تیرا ڈھولا کسے نہ
 گاونا، اوتار پیغمبر گرواں سیس سرب نوائیا۔ نارد کہا تینوں گرتھ بناؤنا ضامنا، ضامنی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہا او پنڈت بڈھے، باؤن کی کھیل کھلائییا۔ تیری دھار
 دسدی بڈھے، بڈھی تون پرے ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل تکنا اتم کل جگے، کل کلکی نام وکھائیا۔ جس ویلے پیغمبران دے پینڈے
 مکے، اگلا پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے اتر ہونے بھکھے، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ سجدے وچ سیس کسے نہ جھکے، ہنگتا
 کرے لڑائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکال استے، نرگن دھار وڈ وڈیائیا۔ دھرم دی دھار سُہائے رتے، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔
 جن بھگتاں وات پُچھے، گھر گھر ویکھے تھائوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم آپ پیائے جل پیالے گھئے، گھٹ گھٹ گلے لگائیا۔ جس
 ویلے ان پانی دین دُنی دا چھٹے، جن بھگتاں دئے رجائیا۔ نارد پھیر خوشیاں دے وچ پُچھے، باؤن کچھ ہور دے سنائیا۔ باؤن کہا
 نارد ایہہ بھیو رہنے نہیں گجھے، پردہ آپ اٹھائیا۔ جیہڑی سمجھ تینوں نہ سچھے، اوہ کھیل دینی کھلائییا۔ جیہڑی وست باؤن
 واسطے بل نے پائی وچ ماٹی دے کجے، اوہ انت بھگتاں دی جھولی دینی ٹکائیا۔ جیہڑے اگن آتھن ہون اگھے، جگت جہان وجے
 ودھائیا۔ ایہہ کھیل کرنا نرگن دھار اُتے بسدھے، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ نو ست ہونا یُدھے، آگے ہو نہ کھئے

اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، ادِ جُگاد جُگ چوُکری سب دیاں آشاں بُجھے، ائہل بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۲۰ کتک شہنشاہی سمت ۷ بوڑ سینگھ، سوڈاگر سینگھ، پورن سینگھ، مہندر سینگھ، گلزار سینگھ، پریتم سینگھ، اندر سینگھ، جُگندر سینگھ، باوا سینگھ روڈے، پریتم سینگھ ناتھیوال، جسونت سینگھ راجیانا، بسنت کور پتو پیرا سینگھ، پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپُر ★

گوبند کہے میں وسیا سمبل کھیڑا، نگر اگم اتہاہ وڈیائیا۔ چوٹھے جُگ دیواں گیڑا، گنٹ چار چار بھوئیا۔ دھرنی ویکھاں کھلا ویہڑا، نو کھنڈ پڑدا آپ چُکائیا۔ دین مذہب دا کٹاں جیڑا، تندو تند نہ کھئے بندھائیا۔ گرمکھاں اُتے کران مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی پاواں گھیرا، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ سورپیر بن دلیرا، سندیسہ دیواں تھاوں تھائیا۔ کلجگ ویکھ اپنا اندھیرا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھیو رہیا نہ سنجھ سویرا، رین اندھیری کالی چھائیا۔ محمد اشارہ دیواں تیرا وقت آگیا نیڑا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ اُمتی اُمت ڈبن والا بیڑا، بیڑی نیا نوکا نہ کھئے چڑھائیا۔ سب نے خاکی خاک ہونا ڈھیرا، گور بیٹھی منہ کھلائی۔ چار گنٹ ہونا شورا، شوہر بانکا آپ کرائیا۔ خوشیاں والا اڈنا نہیں بھورا، سگندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ ذرا ویکھ کی کھیل ہووے دوہرا، سرگن نرگن حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے واہ میرے سُلطانا، شہنشاہ وڈیائیا۔ میں تیرا نور نورانہ، چشم نور رُشنائی۔ جلوہ تیرا زمیں اسماناں، تکان دھر درگابیا۔ کلمہ سناواں کلاما، کائنات جنائیا۔ تُوں مالک میرا اماما، اگوچر اگم اتہاپیا۔ میں سجدیاں وچ کران اسلاما، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ کی گوبند دا وجے دممامہ، چوٹ نگارے اک کُکائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلاما، بندھن زنجیر دئے کٹائیا۔ کی کھیل کرے نو جوانا، مرد مردانہ حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ پرگٹائیا۔ گوبند شبہ کہے میں ویکھیا ماٹی بھانڈا، وربھنڈ دیاں جنائیا۔ کسے دا سینہ رہے نہ ٹھانڈا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ لہنا پیغمبراں

مُکدا جاندا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جنہاں سؤر گان کھادھا ڈھانڈا، کھلاں کھلّ لہائیا۔ اوہناں سیرِ ملے نہ ماں دا، انت روون مارن دھائیا۔ وچھوڑا ہوئے پرہو دے ناں دا، جنم لیکھے کھئے نہ پائیا۔ سہارا ملے کیسے نہ بانہہ دا، بابوں پھڑ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گھڑا کہے میں دُھر دا حکم سناواں، انسنت دیاں جنائیا۔ محمد نے جس ویلے پہلے دن سُنیا ترانہ، کلمہ نام خُدائیا۔ نگاہ ماری زمیں اُتے اسماناں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پھر پیغام آیا شاہانہ، شہنشاہ درڑائیا۔ اٹھ رسول نوجوانا، رسوللاہ ربیا سُنائیا۔ لیکھا پچھلا مُکیا کابنا، بنسری دُھن نہ کھئے وجائیا۔ میرا حکم تیرا اسلاما، اسم اکو اک سَمائیا۔ اپنا روپ دس کے بانا، تن وجود دتا وکھائیا۔ لب لبان تائیں کٹانا، لبریز ہوئے لوکائیا۔ تیرا ساڈھے تن ہتھ سریر سہانا مکانا، دھرنی دھول سہائیا۔ کورا بھانڈا اک وکھانا، مائی کاجی دے وڈیائیا۔ ایہدے وچ رکھ چار کانا، شرع شرع وچوں درڑائیا۔ چار یار میلن دا بنایا بہانہ، حکم حکم وچوں پرگٹائیا۔ پھیر دیپک جگا مہانا، پنج تت تت کیتی رُسنائیا۔ پھیر نگاہ کرائی اُپر اسماناں، چٹی دھار دتی پرگٹائیا۔ پردہ لاه مہربانا، مہر مُحبّت وچ سُنائیا۔ دتا نام دھن خزانہ، کلمہ جھولی پائیا۔ پھیر ہس کے کہا تیرا بدل جانا زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں طبق میرا ترانہ، تیری تریا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چار کانے کہن اسیں وڑ گئے وچ مٹکے، محمد دتا ٹکائیا۔ اسیں کھیل ویکھے تھ کے، بھجے واہو داہیا۔ نشانے تے ست دے، ست زمیں اسماناں پرگٹائیا۔ بھو کھلے پریشور پت دے، پردہ آپ اٹھائیا۔ اسیں خوشیاں دے وچ ہسدے، ہستی تگ نور الہیا۔ پھیر محمد تائیں دس دے، گفت شنید سُنائیا۔ کھیل ہوئے نج نیتر لوچن نین اکھ دے، بابروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نور تے روپ پرتکھ دے، ساکھیات سوہیا پائیا۔ چار یار تینوں لہدے، خود خُدا ربیا درڑائیا۔ میلے ہونے نال سبب دے، سبجنا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کچھ پچن سُن لے آج دے، پہلی گفتار وچ سُنائیا۔ جو گھڑے سو بھجے دے، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ تیرے صدیاں سد لنگھدے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کھیل ویکھ سؤرے سرینگ دے، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ نظارے تگ اُلٹے پلنگ دے، جو تیرا لیکھا انت کرائیا۔ نشان رہنے نہیں تارے چند دے، چند ویکھے دُھر دا ماہیا۔ اسیں اُس دا حکم مندے، جس دا کلمہ اگم اتھاپیا۔ کانے کہن اسیں وسیرا کردے نہیں بانس

چھپری چھن دے، جگت دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کانے کہن ساڈا قدیم دا ثبوت، قدرت دا مالک رہیا جنائیا۔ جس ویلے محمد نال چار یاری دا ملیا کلبوت، تن وجود نال وڈیائیا۔ اُس ویلے نوری اللہ ہویا موجود، جوتی جاتا نور چمکائیا۔ اپنی منزل دس مقصود، حق حق دتا سنائیا۔ شرع دی دس حدود، بندھن دتا بندھائیا۔ اشارہ کیتا عرش فرش عروج، عالیشان درزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا حکم اک سنائیا۔ کانے کہن جس ویلے چار یاری کیتی تیار، محمد محبوب دیا کھائیا۔ پنج دیپک بالے سی نال پیار، پنچم تت رنگ رنگائیا۔ اُتے چٹی چادر تانی سی سمجھ روپ داتار، دھرنی دھول وچی ودھائیا۔ پھیر سجده کر نمسکار، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ میں تیرا برخوردار، خود مالک تیری سرنائیا۔ فرمان کیتا پروردگار، پاربرہم آپ سنائیا۔ تیرا لیکھا چار یار، محمد احمد سنگ بنائیا۔ ہور سن اگلی گفتار، گفت شنید دیاں درزائیا۔ جس ویلے تیری آئی اتم وار، وعدہ پچھلا ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہونا وچ سنسار، زرگن نور کر رُشنائیا۔ سب دی پاواں سار، ویکھاں چائیں چائیا۔ پھیر لہنا دینا دیواں قرض اُتار، پچھلا لیکھ رہے نہ رائیا۔ کل کلکی لے اوتار، امام امامان ناؤں پرگنائیا۔ ایسے گھڑے کنبھ نال کراں وبار، ماٹی مٹکا سوبھا پائیا۔ چارے کانے وچ کھلار، تیری یاری اپنے وچ چھپائیا۔ ایسے رسم نال تیری قسم نال اُتے چٹی چادر دیواں تان، دیپک پنج پنج رُشنائیا۔ اگلا لیکھا پھیر دساں مہان، مہما اکتھ کتھ درزائیا۔ وپہ کتھ سندیسہ دتا نوجوان، سمت شہنشاہی ست سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیونہارا ساچا دان، سیس دستار رکھ بھگوان، بھگون بھگونت کنت انت اپنے وچ سہائیا۔

❖ ۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۷ ناظر سینگھ، سادھو سینگھ، ملکیت سینگھ، منگل سینگھ، سردارا سینگھ، کرم سینگھ، بھگوان کور، سرون سینگھ پکھووال، بھگت سینگھ لتالا، بلونت سینگھ گجروال، برجیت سینگھ لیل، بھاگ سینگھ بسراؤ، گردیال کور بویارائے، دھتا سینگھ ڈھیہ پئی، ہری سینگھ مہا سینگھ والا، بابو سینگھ ددایور، ناہر سینگھ رقبہ، گردیال سینگھ ننگل خرد، پلٹو رام سدھار، چینچل سینگھ سدھار، ہرنس سینگھ سنگرور، گرنام سینگھ بڈھیل، دربارا سینگھ باٹھ، پاکھر سینگھ موہی، گرنام سینگھ جنیت پرا،

بابو سینگھ ڈیلوں، اجمیر سینگھ تے جاگیر سینگھ گھنگرانا، پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ❖

ستگر شبد کہے میں دو جہاناں چکاں پڑدا، اوہلا دو جہان رہن نہ پائیا۔ نو ست جگت جہان ویکھاں سڑدا، آگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ جن بھگت سہیلا آتم پرما تم منزل ویکھاں چڑھدا، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء کھیل ویکھاں آگے گھر دا، گرہ گرہ جو درسائیا۔ روپ ویکھاں تکان نرائن نہ دا، جو نرویر اپنا آپ لئے پرگٹائیا۔ لیکھا جاناں سمند ساگر سروور سر دا، تیرتھ تٹاں کھوج کھوجائیا۔ صوفی سنت فقیر تکان در درویش بردا، خادم خدمتگار دھیان لگائیا۔ لیکھا جاناں نرگن سرگن چوٹی جڑ دا، چیتن بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں محمد دتا اشارہ، سینت آگم لگائیا۔ موسیٰ عیسیٰ ویکھو اپنا انت کنارہ، نئیا ڈولے تھاوں تھائیا۔ نور چھپنا چند ستارا، سطح بوندی رہے گرلائیا۔ ورتے کھیل پروردگارا، بے پرواہ آگم اتھاپیا۔ جس نور جھکن تئی اوتارا، وشن برہما شو سپس نوائیا۔ سو شامو بھوپ بھوپ بن سکدارا، حکم حکم اک درڑائیا۔ نو ست میٹنا دھوان دھارا، مایا ممتا موہ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ محمد کہے میں نیتر آگم کھولیا، نین لیا اٹھا۔ حق نعرہ اکو بولیا، چوڈاں طبق سنا۔ امت امتی رہے نہ انہولیا، ڈورو ڈنک وجا۔ سب دا لہنا مکنا ہولیا، لیکھا اور رہے نہ را۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتا۔ محمد کہے میں صدی چوڈھویں ماراں ہاک، نعرہ حق سنائیا۔ کلیئے تیرا تین لگا ساک، ناتا آگے نہ کھئے جڑائیا۔ اٹھ تگ بندے ماٹی خاک، خاک سار ہویئے

لوکائیا۔ میرا پورا ہون لگا واک، مدینہ دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ ماریں جھاک، نرگن دھار لئے انگڑائیا۔ کچھ میرا کھیل واچ، پیغمبر سیس نوائیا۔ کپہڑی کوٹے لگنی آچ، اگنی آگ جلائییا۔ محمد ویکھیا چاروں کُنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پھیر سندیسہ دتا ساچ، سچ دتا سمجھائیا۔ اوہ ویکھ کھیل کرے میرا محبوب کملاپات، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دے سب کچھ ہاتھ، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھ، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ اوہ سب دی پوری کرن والا اتم واٹ، آگے پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ انت کنارے پہنچے گھاٹ، پتن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت اوہ تگ اشٹبھج دی دھار، دیو دیوا دیاں سنائیا۔ جیہڑی ہوئی سنگھ آسوار، شستردھاری روپ بدلائییا۔ سُنہہ نُسُنہہ دتے سنگھار، دینتا کری صفائیا۔ حکم متیا شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ جس دے حکمے اندر جگ چوڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن واہو داہیا۔ اتم پرگٹ ہو کل کلکی اوتار، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس شستردھاری سنگھاسن تھلے دتی وار، اُپر اپنا آسن لائیا۔ چھیتی نگاہ اُس ول مار، بن نینان نین اٹھائیا۔ جھٹ ڈرگا ہوئی ہوشیار، سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں ہو جا خبردار، بے خبرے خبر اک درڑائیا۔ اوہ ویکھ تیرا پروردگار، میرا مالک اگم اتھابیا۔ جس میرے نال کیتا پیار، پر م پُرکھ دتی وڈیائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دی پاوے سار، مہاسارتھی اپنی کھیل کھلائییا۔ میں چاہندی مینوں سنگھاسن تھلیوں کڈھ کے اُپر لئے بٹھال، دیوے مان وڈیائیا۔ پھیر صدی چوڈھویں تینوں کراں بے حال، بہل ہوئے لوکائیا۔ چار یاری وجے تال، کھنڈا چار کُنٹ کھڑکائیا۔ تیرے کلمے دی دسے کھئے نہ ڈھال، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ صدی چوڈھویں جھٹ غصے وچ اکھاں کر کے لال، بھے رہی وکھائیا۔ میرا کالا سوسا تگ کمال، امبر نیلے رنگ رنگائیا۔ تُوں میری جھل نہ سکیں جھال، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ میں ساری خلقت کرنی بے حال، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ نی اشٹبھج تُوں تے کالکا کیتا سی حل سوال، کھپری جگت ہتھ پھڑائیا۔ نی میں وی اپنی گولی دا مکھ کر دتا لال، خُون دھارا دھار وایا۔ جس نوں سکے نہ کھئے سنبھال، سمبل بیٹھا ہر جو اپنی کھیل کھلائییا۔ ڈرگا کہے نی ایہہ کی کیتا کمال، کی تیری چٹرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں حکم سندیسہ

دیوے جس دی اولڑی چال، انڈیٹھڑی کار کھائی۔ پھل رہن نہیں دینا کیسے ڈال، سنمل زکھ جگت لہرائیا۔ اوہدی جھلے کھئے نہ جھال، سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائی۔ صدی چوڈھویں کہے ڈرگا میری گولی دے مکھ وچ لگا خون، خون خرابہ دیاں کرائیا۔ نی میں پچھلے چوہ جگاں دا بدل دینا مضمون، قلم شاہی کاتب نہ کھئے لکھائی۔ میرے پروردگار نے بدل دینا قانون، پچھلا لاء نظر کھئے نہ آئی۔ جیہڑا محمد نے نقطہ لایا وچ نون، تس دا لیکھا پور دینا کرائیا۔ میں تالی مار کے کہاں سارے اوتار پیغمبر گرواں توں کر دینے محروم، محرم نظر کھئے نہ آئی۔ اگلا کھیل ہونا نہ معلوم، بدھی وچ نہ کھئے سمجھائی۔ میری اگی کتک دی پہلی رسم جس نے وڈی بننا رسوم، رواج جگت والا بنائی۔ جس پرہو نوں سارے کہندے سو، اوہ جگت قہر لہر دے گپھے دئے ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائی۔ ڈرگا کہے صدی چوڈھویں کالکا کول سی کالا کھپر، جس راکش لئے کھائی۔ میں نو سو نرنویں یوجن روز کردی ساں سفر، بھجدی واہو داہیا۔ کیسے دے اے آون نہیں دتا سی کفن، مڑھی گور نہ کھئے جنائی۔ کیسے دا پوتر رہن دتا نہیں سی بدن، شستراں نال گھائل کرائیا۔ کوڑا چھڈا دتا وطن، بے وطن کیتی لوکائی۔ دیوتیاں آئی پیج رکھن، دشتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ تینوں سناواں یجن، سندیسہ سہج سبھائی۔ کی کھیل ہونا الکھ الکھن، اگوچر کی کار کھائی۔ جس ویلے صدی چوڈھویں لگی لنگھن، محمد لیکھا رہے نہ رائیا۔ کیسے نوں کوئی نہ لاوے انگن، گودی گود نہ کھئے ٹکائی۔ نشان رہے نہ تارا چندن، چند ستار رووے مارے دھاہیا۔ مکے کعبے ملے نہ کھئے انندن، انند انند نہ کھئے رکھائی۔ ساچی رہے کھئے نہ بدن، بندگی وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ پھرے دروہی وچ ورہنڈن، برہمنڈ نیتر نیر وائی۔ جھگڑا مکنا جیرج انڈن، اٹبھج سیتج لیکھ چکائی۔ کرپا کرے سورا سرہنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے نام نگارے وچن، گوبند ڈورؤ ڈنک وچائی۔ جس دی خاطر تتی لوح تے بیٹھا گرجن، تیغ بہادر اپنا سیس کٹائی۔ گوبند بچے نہاں ہیٹھاں لگا رکھن، گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ ماچھوواڑے ماہی اپنا لگا لبھن، ستھر یارڑا سیج ہنڈھائی۔ اوہ کھیل کرے سمرتھن، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ سب کچھ ویکھے اپنی اکھن، نیتر جگت والے کھلائی۔ دین دنی دے بہانڈے کر دیوے سکھن، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائی۔ صدی چوڈھویں سب نوں آوے پرکھن، کسوٹی دھر دی نال

اُٹھائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی گُرمکھ ساچے نام دی سیل الونی آوے چٹن، ہیرا مُکھ نال چُھہائیا۔ اُس ویلے زمیں اسمان پھٹن، پٹی اور نہ کھئے بندھائیا۔ پرہہ دا کھیل ہونا بازی گر ٹن، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ نی ڈرگا تیری کالی دی جیہہ آیا کٹن، کٹاکش اپنی دھار میری گولی دے مُکھ وچ لائیا۔ جس دا لیکھا سکے کھئے نہ رٹن، سندیسہ سکے نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس میری گولی دے مُکھ وچ ماریا تیر، نشانہ جگت بنائیا۔ نی میرا صاحب پیراں دا پیر، امام اماما نورِ الابیا۔ جس شرع دے کٹنے زنجیر، شریعت دینی بدلائیا۔ بدل دینی تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ جس نوں جھکنے پیغمبر گر فقیر، فقرہ سُناوے تهاؤں تھائیا۔ اوہدی منزل اک اخیر، آخر رہیا درڑائیا۔ جس دا ہوکا دتا کبیر، کوک کوک سُنائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، تیس بنیس ڈھولے محمد گائیا۔ اُس دی اج خوشیاں والی عید، اگی کتک خوشی بنائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا چھری شرع والی بقرعید، اُس نے میری گولی جُگندر دے مُکھ وچوں دھاراں دتیاں وگائیا۔ میری کھل گئی غفلت والی نیند، اُلس رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اشدبھج کہے نی میں سُنیا اوہ پرم پُرکھ پرہہ سانجھا، نروریر اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوہ ایسے کر کے دین مذہب نوں مارن آیا مانجا، جو سنگھاسن کول رکھائیا۔ اوہ ویکھ چار کُنٹ وگدا جھانجا، جھکھڑ جھلے تهاؤں تھائیا۔ دو جہان جس دا ڈھولا گاؤندا، ٹوں میرا میں تیرا جنگجو بہادر تے چارے ہتھ وچ پھڑ کے دین وکھائیا۔ پھیر مینوں نہ دیوے کھئے اُلامبھا، میں سچ سچ دیاں سُنائیا۔ مینوں سُن کے آوے کابا، کب کب گولی نے سرِشٹی دتی بلائیا۔ نی ڈرگا تیرا کالا کھپر تے میرا بھانڈا ویکھ لے تانبا، جس دی اُمت ریت دتی چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ تانبا کہے میری انوکھی دھات، دروہی میری ڈہائیا۔ محمد نے نو وار میرے وچ کھانا کھادھا سی آپ، اپنی ہتھیں بنائیا۔ اللہہو اناہو کردا رہیا جاپ، بسمل کہہ کے خوشی منائیا۔ تن وجود وکھا پاک، رُوح بُت کر صفائیا۔ جھٹ خدا نے کھولیا تاک، پردہ رہیا نہ رائیا۔ خوشی نال سُنائی بات، باطن بھیو چُکائیا۔ اوہ تگ محمد سمت شہنشاہی ست اگی کتک دی رات، رین بھڑی دیاں وکھائیا۔ جس کرنا کھیل تماش، حُکم حُکم ورتائیا۔ تیری اُمت دی اک اک ایہدے وچ

پاؤنی لاش، گوراں روون مارن دھاپیا۔ شنکر بھجّا آوے اُتوں گیلاش، سنگھاری اپنا پندھ مُکائیا۔ چارے فرشتے کرن تلاش،
 جبرائیل عزرائیل میکائیل اسرافیل بھجّن واپو داہیا۔ اتم کسے توں کم نہیں آؤنا راس، رستہ بھلائے بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل بڑا افسوس
 ناک، چنتا چکھا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ جھاڑو
 کہے میں دھرنی کران صاف، کوڑا کِرکٹ ویکھ وکھائیا۔ میں جگت وچ گُستاخ، مٹی خاک اُڈائیا۔ مینوں اک دِن محمد گیا اکھ،
 سہج نال سمجھائیا۔ اُٹھ کے ذرا جھاک، صدی چوڈھویں دھیان رکھائیا۔ جس ویلے دین دُنی وچ رہیا نہ ساچ، سنجم سچ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ چاروں گُنٹ لگنی آج، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا کھیل ہووے بہہ بھانت، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ تُوں پُرکھ اکال پروردگار
 سانجھے یار دا دینا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ جس دا دو جہاناں پھرنا راتھ، برہمنڈ کھنڈ پندھ مُکائیا۔ تُوں اُس نوں مَنّا
 کھلاپات، پت پرمیشور کہہ کے سپس نوائیا۔ جھٹ مانجے جوڑے ہاتھ، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ محمد اکوون مُکیگی واٹ، مینوں
 دے دِرڑائیا۔ محمد خوشی وچ دتا اکھ، صدی چوڈھویں اکھ اُٹھائیا۔ تیری پت آپے لئے راکھ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ تُوں
 سیوک بننا چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ تانبا کہے میری سب توں وکھری طاقت، سُرپر دیاں دِرڑائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی رفاقت، سنگی سنگ نہ کھئے
 نبھائیا۔ دانشمنداں میٹنی لیاقت، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ سب نوں لینا اپنے وچ پُراست، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب
 دی رہن نہیں دینی وراثت، اپنا پیٹ لینا بھرائیا۔ کیوں میرے صاحب دی بڑی یادداشت، جُگت دا لیکھا بھل کدے نہ جائیا۔
 جیہڑی دین دُنی ہو گئی ناستک، ناس کر کے دئے وکھائیا۔ گُرمکھ ویکھے سنت سہیلے آستک، اصل اصل وچ ملایا۔ ایہہ کھیل
 پرہو دا واستک، وصل یار دا دئے گواہیا۔ چاروں گُنٹ حُکم دی ہونی آفت، آفتاب نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دا
 بھوکھت کرے ثابت، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ کلجگ اتم سب دا کرے تُعاقب، پچھے بھجے واپو داہیا۔ دو جہاناں بن کے راکب،
 حُکم حُکم والا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی آپ کھائیا۔ اشدبھج کہے
 صدی چوڈھویں میرا نہیں کوئی تکرار، جھکڑا جگت وکھائیا۔ میں تاں پچھلی کتھا دسن نوں آئی ساں باہر، پھر سنگھاسن تھلے

وڑکے، اپنا آسن لائیا۔ حُکم نال میں وی کالکا کیتی سی تیار، کالا کھپر ہتھ پھڑائیا۔ تینوں گولی بخشی پروردگار، رحمت سچ والی کھائیا۔ جس دے منہ وچوں چلی لہو دی دھار، دھرنی لال رنگ رنگائیا۔ ایہ کھیل اگتی یار، ہر یارڑا آپ کرائیا۔ جس دے سب کچھ اختیار، مختیار نامے سب دے لئے چھڈائیا۔ میں انت کران نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جس دے جنگجو بہادر بہگت سہیلے خبردار، چاروں کُنٹ لین انگڑائیا۔ تِس دے ڈھیہہ پواں دوار، نو نو لاگاں پائیا۔ جو کرے کراوے کرنیہار، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی شبدی شبد للکار، دو جہان اٹھائیا۔ اُس دے چرناں دی دھوڑی لاواں چہار، مستک خاک رمائیا۔ جو زرگن زرویر امام اماما کل کلکی لئے اوتار، نہکلنکا ویس دھرائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سچی سرکار، دُھر دا حُکم آپ پرگٹائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، اوتار پیغمبر گر لیکھا رہے نہ رائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں پروردگار، سانجھا یار بوئے سہائیا۔ جن بہگت سہیلے گرو گرو گر چیلے انت کنت بھگونت کرے اجیار، پردہ کوڑ والا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا انت نہ پاراوار، بے انت بے انت کلجگ اپنا حُکم آپ ورتائیا۔

★ ۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۷ نچھتر سنگھ، بھاگ سنگھ، گجن سنگھ، گرانام کور دوراہا، کاکا سنگھ لہڑا، بگا سنگھ نت، مہندر سنگھ جھمٹ، گردیو سنگھ لہپڑی، سری رام مقصودڑا، بھجن سنگھ جیرکھ، درشن سنگھ، جگدیش سنگھ اجنودھ، گرانام سنگھ مرنڈا، چینچل سنگھ، ایشر کور تے اجاگر سنگھ مہاؤن، پچن کور تے میجر سنگھ جھمٹ بدووال، دوراہا شہر ضلع لدھیانہ ★

ستگر شبد کہے میرا کھیل اگتا دھرتن، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ میں حُکم سندیسہ سناواں والی عرشن، عرشی پریم جو رہیا درڑائیا۔ کی کھیل ہونا اُتے فرشن، چار کُنٹ اکھ کھلائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سب نوں آوے پرکھن، پارکھو اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھن، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنے درشن، نبج نیتر

لوچن نین اکھ کھلائی۔ کوڑی کریا میٹے دھڑکن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ پھیر لیکھا جانے شرکن غریب، شمال جنوب اکھ اٹھائی۔ اوتار پیغمبران گرواں سنے عرضن، عرضی سب دی ویکھ وکھائی۔ پورب لیکھا لابوے قرضن، مقروض آپ چکائی۔ نو کھنڈ پرتھی دھار ویکھے نو برتن، حصے اپنے ونڈ ونڈائی۔ محمد دا لیکھا پورا کرے نال شرطن، شرع دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ شاہ سلطاناں پٹھی ہووے نردن، سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ امام اماما ہووے مردن، مدد اور نہ کھئے رکھائی۔ غریب نائیاں ونڈے نردن، دکھیاں ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائی۔ برتن کہن ساڈا روپ نو کھنڈ، نو چار دئے گواہیا۔ اسیں اچی رولا پاؤنا ڈنڈ، ہوکا حق سنائی۔ سرشٹی درشٹی کر کھنڈ کھنڈ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائی۔ اسیں سچ دسیئے جس ویلے نشان محمد بنایا سی تارا چند، نو گرہ سمجھ کے سانوں کول ٹکائی۔ پھیر حکم دا ہو پابند، سجدہ سپس دتا نوائیا۔ پھیر کلمہ گا کے چھند، ڈھولا گایا ڈھردرگاہیا۔ مانیا اگم انند، سکھ سکھ وچ سائیا۔ سنیہ حکم سورے سربنگ، ہر کرتا آپ درڑائی۔ محمد اوہ تگ تیری صدی چوڈھویں رہی لنگھ، قدم قدم نال بدلائی۔ تیرا محبوب الٹا کرے پلنگ، پاوا چول رہے گرلائی۔ اُس دا سپس اوڈھن ہونا ننگ، پڑا سکے کھئے نہ پائیا۔ نو برتن کہن گوہند جس ویلے پہلے دن سی چڑھیا جنگ، جنگجو بہادر روپ بنائی۔ جس ویلے نیلے دا کسیا تنگ، تھاپی پٹھ اُتے ٹکائی۔ سانوں سد کے حکم دتا سورے سربنگ، سہج نال سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ نو برتن کہے گوہند دتا اکھ، سہج نال سنائی۔ ویکھو محمد دی اتم شاخ، شاخ رہن کھئے نہ پائیا۔ کر اگتی بات، باطن دتا درڑائی۔ نالے ماریا ہاتھ تے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ٹکرائیا۔ پھیر اشارہ کیتا محمد دی قبر وچ ایہہ نو رکھے سی ساتھ، قسم وکھری ونڈ ونڈائی۔ اُس دی پٹھی کر کے لاش، پٹھ اُتے ٹکائی۔ ایہہ سندیسہ محمد دے کے گیا سی آپ خاص، خواہش اپنی نال پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائی۔ نو برتن کہن اسیں بیٹھے رہے نال صبر، صبوری پرہ نے دتی جنائی۔ وڑے رہے وچ محمد دی قبر، مقبریاں ڈیرہ لائی۔ تکدے رہے اُپر امبر، اسماناں پرے اکھ اٹھائی۔ کس ویلے آوے ساڈے پیغمبران دا پیغمبر، جلوہ گر نور الہیا۔ سانوں پھڑ کے کڈھے وچوں اندھیری گندر، دھرنی دھرت اُتے دئے ودیائی۔ اسیں نشان

تکئیے اتم تارا چندر، چند ستار ویکھ وکھائیئا۔ جنہاں ریتی بدلی مٹھ مندر، مسجدان رنگ رنگائیئا۔ کی کھیل کرے اپنی دھار وچ رنگن، رنگت رنگ کی بدلائیئا۔ ساڈی منظور ہووے بدن، بندگی سپس جھکائیئا۔ پروردگار کہا جس ویلے صدی چوڈھویں لگی لنگھن، انت اخیر بے نظیر ویکھ وکھائیئا۔ ٹہانوں لیاوے اپنے کول پلنگن، پورب وچھوڑا دئے مکائیئا۔ ایہہ لیکھا جانے سؤرپر بہادر جنگن، طاقتور نؤر الاہیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیئا۔ برتن کہن جس ویلے قبر وچ لگا ساڈا ڈیرہ، در بیٹھے آسن لائیئا۔ اگلا پندھ تکئیے نیڑا، پچھلا پندھ چکائیئا۔ کون وقت پرہہ دیوے دین دئی نؤں گیڑا، بھوری بھو وچ بھوائیئا۔ جگت شرع دا میٹے جھیڑا، جھنجٹ اور رہے نہ رائیئا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا، ساڈھے تین ہتھ وجے ودھائیئا۔ مہربان کرے اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیئا۔ ساڈا لیکھا پورا کرے کیراں، جواں ہور رہن کھئے نہ پائیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیئا۔ نؤ برتن کہن اسپس سُنیا خُدا دا کلام حتی، مقبرے وچ آسن لائیئا۔ ساڈی واشنا رہی نہ شکی، شکوہ دتا مٹائیئا۔ سانوں ایوں جاپیا جوں محمد دی لاش ہستی، ہس کے رہی سُنائیئا۔ ٹساں میرے پروردگار دا کھیل ویکھنا اکھیں، بنا اکھاں تون دئے وکھائیئا۔ جس نے میری پت لینی رکھی، اوڈھن دئے ٹکائیئا۔ پر برتنو یاد کریو اُس ویلے سُکا ٹانڈا نشانہ ہووے مکی، اُتے گوہند لیکھ لکھائیئا۔ سب نے ڈوری اُس اُتے سٹی، اوتار بیٹھے آس رکھائیئا۔ اتم جڑ سب دی جانی پٹی، پٹنے والائے انگریئیئا۔ جوت دھار ہونی اکٹھی، شبدی ڈنک وجائیئا۔ خالی بھانڈا دے مٹی، مٹی خاک نظری آئیئا۔ دھرم دی رہے کوئی نہ ہئی، سچ نام نہ کھئے وکائیئا۔ لیکھے لگے محمد دی مؤلی ائی، کسیرا زویداس دئے گواہیئا۔ اُس ویلے جن بھگتاں بنھنی سوہنگ مستک پٹی، جنگجو بہادر چارے اُٹھ کے لین انگریئیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیئا۔ مکی کہے میں نہیں سُکا ٹانڈا، سب نؤں دیاں سُنائیئا۔ میں لیکھا منگنا جنہاں نے کھادھا سؤر گان ڈھانڈا، پشوآن کھل لہائیئا۔ پر یاد رکھیو اُس ویلے شبد دی دھار بل دی گولی نام لیکھاری ترپت دے سپس ہووے گا لال پراندا، سکی سگناں والی نال چھپائیئا۔ دو جہان بھگت بھگوان تون میرا میں تیرا گیت ہووے گا گاؤندا، گا گا خوشی منائیئا۔ گرُمکھ سؤرپیراں نے کھچیاں ہونگیان لانگا، مالوے والے دین گواہیئا۔ اوہناں چوہاں دے ہتھ وچ ہونگیان

ڈانگاں، سُوْرپِر لے اُٹھائیا۔ جھگڑا پاؤنا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ آندھ گوانڈھا، وکھرا گھر نہ کھتے وکھائیا۔ کلجگ کوڑ لہر دیاں چڑھنیاں کانگاں، کانگو والے روون مارن دھابیا۔ لیکھا مُکنا روزے نماز بانگاں، آذاں دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ جنائیا۔ قبر کہے میرے اندر آئی آواز، ازاں دتی درڑائیا۔ جس وچ کھولیا راز، رحمت رحیم کھائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ آغاز، لیکھا لیکھ نہ کھتے جنائیا۔ ایہہ حُکم دینا اکو مالک واحد، دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ پچھلا کلمہ رہے کھتے نہ شاید، شاید کہن اُتے پرہ نے اپنا حُکم عائد دتا کرائیا۔ تُسیر میرے نکے نکے نائب، سندیسے دتے تھاوں تھائیا۔ اگلا حُکم ہونا جائز، ناجائز نہ کھتے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ قبر کہے جس ویلے گرمکھ بہادر جگت بنے لڑاکے، شبد ڈنڈے ہتھ اُٹھائیا۔ اُدھروں کھیل ویکھنا پروردگار وچ ڈھاکے، بغلگیر سب نوں دتے بنائیا۔ جس دے کول آد انت دو جہان دے خاکے، مُصوّر اور نہ کھتے رکھائیا۔ لیکھا منگے پُرکھ ابناشے، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرواں پورے کرنے ارادے، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ اُس ویلے کوٹاں وچوں کوئی بھگت سُہیلا جاگے، جس جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پھیر حُکم دیواں آر پار کول واگھے، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ جو گوہند دا لیکھ لکھایا وچ دآے، بیاس کنارہ تٹ خوشیاں نال سب نوں ربیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ قبر کہے میں ویکھی (چوڈھوی) صدی، صدقے سب نوں دیاں سُنائیا۔ مینوں آیں دسیا جوں دھرم لکھاریاں روپ بدل کے سرتے پالئی سگی، شگن جگت والا منائیا۔ پھیر چاروں کُنٹ تکتی اگ لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ایہہ رسم اُس توں کراؤنی جس دی گوت ہوویگی جگی، جاگرت جوت جگائیا۔ ادھر سُوْرپِراں نے پٹی مستک بدھی، اپنی لین انکڑائیا۔ اگے شرع دی کسے نوں لین نہیں دینی وڈھی، نام کلمہ وچولا نہ کھتے رکھائیا۔ کلجگ دی رہن نہیں دینی گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ اکو نور پرگٹاؤنا رتی، جس نوں رے عالمین کہہ کے سارے گائیا۔ جس دا احوالا دے دیواں پوہ چھبی، چھہر نام والی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ حُکم کہے آگیا نارد پاندھا، نرداں پُٹھیاں سدھیاں ربیا وکھائیا۔ اپنا گیت آے گاؤندا، آے ربیا جنائیا۔ اپنی

دھوڑی آپے نہاندا، اشنان آپ سمجھائیا۔ پھیر بول کے حق سناؤندا، سُن وے میریا گوہند ماہیا۔ کتھوں لیاندا سُکا مکئی دا ٹاندا، سُکا ہریا نہ کھئے کرائیا۔ مینوں ٹکانا دس دے سچے تھان دا، جتھے پرگٹ ہووے دُھر دا ماہیا۔ جیہڑا سپر نہ چنگھے ماں دا، پتا گود نہ کھئے ٹکائیا۔ اگے رُوپ دھریا ہووے نہ اوہدے ناں دا، جس نون اوتار پیغمبر گر سارے سپس نوائیا۔ اوہ حصہ پاوے نہ سُر گاں دا، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مالک خالق ہووے تے دو جہان دُمیوار نیاں دا، حُکم سچ سچ سُنائیا۔ لیکھا سب توں لے کیتے گناہاں دا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے محمد کیوں گوڑھی نیند سُناتا، سُناتا لے انگریزیا۔ تیرا اتم پیندا مُکا، مُکمل دیاں سُنائیا۔ تیری اُمت لیکھا چُکا، چوکٹا دیاں کرائیا۔ کیسے دے گرہ رہنا نہیں حُقم، حُکم دیوے دُھردرگاہیا۔ جس پروردگار پچھے کٹائیاں مُجھان، اوہ مُشکل رہیا دکھائیا۔ ہُن جھگڑا پینا کُشا، کُل اُس دے نال ملائیا۔ دوستا کریں مَول نہ عَصّے، عَصّے والی گل نہ کھئے سُنائیا۔ جس خُدا نے تیرے نون نالوں وچھوڑیا تیرا جُسا، قبران وچ دبائیا۔ اُس نے سندیسہ دتا سچا، سچ دیاں سمجھائیا۔ تیرا ناتا تیری اُمت نالوں تٹا، ٹٹیاں گندھ نہ کھئے پوائیا۔ اُس ویلے گوہند شبد دا تیر نشان چُھٹا، انیالا آپ دکھائیا۔ تیری لہندی ڈھپندی جائے گٹھا، گوشہ رووے مارے دھابیا۔ دھرنی دھرت پِچ آپ لٹا، لٹیرا بنیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ٹاندا کہے سُن نارد پنڈتا، براہمن برہم دیاں جنائیا۔ جس لیکھا مُکاؤنا کلجگ کوڑ کِریا ہنگنا، ہووے ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا بھکھ ننگ دا، بھنڈارے اٹھ دے ورتائیا۔ پہلوں اوتار پیغمبر گرُوآں نون نظارہ دکھاؤنا اُمت والے جنگ دا، مذہب مذہب نال ٹھکرائیا۔ لیکھا پورا ہونا جو پیشین گوئیاں وچ رہیا منگدا، محمد آسا منسا صاحب نال ملائیا۔ جو گوہند پچن کیتا سی جس ویلے پہلے دِن نیلے دا تنگ سی کسدا، تنگدست ہووے لوکائیا۔ میں پُرکھ اکال ونجارا نہیں پنجان دریاواں دے جنگ دا، پنجاب وچ اک اشارہ دتا کرائیا۔ میں مالک ہو کے آواں کھنڈ برہمنڈ دا، پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ میرا نام انیالا تیر کھیل کرے چند پرچنڈ دا، تُرنگ تُفنگ اکو نظری آئیا۔ میں کیسے کولوں دان ہوواں نہ منگدا، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ اکو ناتا رکھاں تیرے سنگ دا، تیرے نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا

دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ ٹانڈا کہے میرے اُتے لکھیا گوہند، ملی مات وڈیائیا۔ میں اوہدا کھیل ویکھنا وچ ہند، سمبل نواسی دھیان لگائیا۔ بھگت سہیلے تکنے اکھی بند، بندراین دا دھیان لگائیا۔ لہنا تکنا جیو پنڈ، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جس دی دھار ساگر سندھ، گہر گمبھیر نور الہیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرے محبوبا، مہربان تیری وڈیائیا۔ تون ہر گھٹ سدا موجودہ، دو جہاناں سوہا پائیا۔ تیرا حکم نہ جائے بے ہودا، جگ چوکرئی ریتی چلی آئی۔ کی صدی چوڈھویں کرنا کرم اعجوبہ، عجب نرالے دیوان درڑائیا۔ تیرا در دوار سب تون اوچا، اُچ اکم تیری سرنائیا۔ کیوں کنبہ نون ماریا مودھا، مودھے تون سدھا پھیر کرائیا۔ اس دا بھیو دس دے اک تے دوچا، دوآ اک نال ملا نیترو کے کہے بسدھا، دھرنی رہی جنائیا۔ میرے دین دیالا میرے سینے تے ہونا یدھا، یدھشٹر دا لیکھا نکا نکا نظری آئی۔ اُس ویلے کرشن نے اپنے رتھ وچ رتھوہی بنکے سوا سیر دا رکھیا سی خالی گجا، کنبہ نون ہتھ مول نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے سُنو حکم الہ، عالی جاہ سُنائیا۔ میں سب نون دیاں اطلاع، گُفت سُنید آپ درڑائیا۔ بائی کتک میرا گواہ، شہادت شہنشاہیا۔ سب دے وعدے پورے کرے آپ خُدا، خود مالک نور الہیہا۔ محمد دا لہنا دے چکا، چکے چار یار کرائیا۔ جس نے بھگتاں مستک پٹیاں دتیاں بندھا، سوہنگ اکھر لیکھ لکھائیا۔ ہتھ ڈانگاں رہے اٹھا، بھ وچ ویکھن چائیں چائیا۔ لال پراندا مارے دھاہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سگی کہے سہاگن رہنی کوئی نہ، دُہاگن ہویے لوکائیا۔ کیسے دی پکڑے نہ کوئی بانہہ، سُکا ٹانڈا رہیا سُنائیا۔ نو برتن ہاں وچ کرن ہاں، ہمساجن بن کے سنگ بنائیا۔ انت وچھوڑا ہونا پُتران ماں، نار کنت نظر کیسے نہ آئی۔ گرو چیل دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے سچ نیاں، نیاں کار آد انت جگا جگنت اکو اک اکھوائیا۔

☆ ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۷ سُرجن سینگھ، نرنجن سینگھ، مہندر سینگھ، گردیو سینگھ، مدن نال، مکھڑ سینگھ، بھجن سینگھ، لال سینگھ، ہرنیک سینگھ، گیان چند، ہرنس کور، کلدیپ کور، ملکیت سینگھ، روپل سینگھ لدھیانہ، سُکھونت کور، ہرچرن سینگھ لدھیانہ، مہندر سینگھ داکھ، کرم سینگھ گڑے، سردارا سینگھ چولیوال، مختیار سینگھ مُنڈیاں، بلونت سینگھ سنت کلونی پٹیالا، بھجن سینگھ چُپکی، ہرنس سینگھ شیرپڑ، سرون سینگھ جمال پُر، جُگندر سینگھ داکھ، شام کور مندیاں، جُگندر سینگھ تلواڑا، پھولا رانی لدھیانہ، لدھیانہ شہر ☆

محمد کہے آف آہ میریا اللہ، ولی اللہ ہو کے دیاں جنائیا۔ میرے محبوب تیرا نور ہویا اکلا، اکل کل دھاری دیاں درڑائیا۔ یامبین دروہی میرے چوڈاں طبقاں دا خالی دسے محلہ، نور ظہور نظر کھئے نہ آئیا۔ حق خدائے چار یاری چھٹدا پلا، پلک وچ خالی نظری آئیا۔ میرا کلمہ کائنات ہویا جھلا، جھلک تیری نہ کھئے وکھائیا۔ میری اُمت لگن والا سلا، سلل سر بتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تیری قیامت دا وقت کدے نہ ٹلا، پیغمبر ہو کے دیاں جنائیا۔ توں وسن والا پروردگار نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ کی کھیل ورتاؤن لگا دھرنی اُتے تھلا، جل تھل مہیئل حکم ورتائیا۔ بھڑی چراغاں وچ کیسے پاؤنا نہیں تیل دا پلا، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان تیرے گوبند دا ایہو ہونا ہلا، حالت بدلے کور لوکائیا۔ میں تیرے دوارے درویش ہو کے کھلا، خلق دے مالک سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک دیا کھائیا۔ پروردگار کہے سُن میرے محمد نبی، حضرت دیاں سُنائیا۔ ویکھ لے لیکھا اپنا چوڈھویں صدی، صدقے واری اپنا گھول گھائیا۔ آگے کلمے دا بنیں مؤل نہ لبی، لالچ انتشکرن نہ کھئے ٹکائیا۔ بُن خوشیاں نال چُک لے اُمت دی ڈگی، بہار کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ میں مالک خالق دو جہان کدی لیندا نہیں وڈھی، رشوت وچ کدے نہ آئیا۔ اُمت دا ناتا سدا لئی چھڈیں، خوشیاں نال میری جھولی پائیا۔ ذرا ویکھ لے اپنی حدود حدی، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ دہ دشا اگ لگی، آگے ہو نہ کھئے بھجھائیا۔ اوہ تگ عیسیٰ آوندا پیر دبی، ہولی ہولی بن قدمان قدم اٹھائیا۔ میری رہنی نہیں اتم گدی، مالک مالک اک اکھوائیا۔ جس دا گھڑیاں بے مثال رہیا وچی، نوبت حق سُنائیا۔ اوہ کھیل کرے الہی اللہ ربی، گاڈ گائیڈ آپ اکھوائیا۔ موسیٰ بانہ چُک کے سبھی، کہے سبھنو دیاں جنائیا۔

ساڈی سب دی ڈوری اُس نال بدھی، جس نوں بندنا سجدے کر کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ شاہ سلطان نوجوان مرد مردان سورا سربگی، شہنشاہ شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ جس نے دین دنیا چوراسی ویکھنی روپ کگی، ہنس گرمکھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ محمد کہے میری اکو مُحبت والی آہ، عہد اپنا ویکھ وکھائیا۔ تُوں مالک بے پرواہ، بے انت تیری وڈیائیآ۔ میرا واحد اک خُدا، بنا خُدی تکبر سیس نوئیآ۔ میری اُمت ہون لگی جُدا، تارا چند نہ سنگ نبھائیآ۔ اگلا کی سندیسہ تیرا سدا، سنہیڑا دے درڑائیآ۔ پروردگار کہہ ذرا نیتر اٹھا سچا، سچ دیاں وکھائیآ۔ اوہ ویکھ شبد گوہند پھردا بھجآ، دو جہاناں واہو داہیا۔ جس نے چلنا میری وچ رضا، سیس آگے نہ کھئے اٹھائیآ۔ اوہدے چرن چمدی پھرے لکھ چوراسی دی دھار قضا، دُور دُرادی نیوں نیوں لاگے پائیا۔ ہُن سب نے اپنا کرنی دا لینا مزہ، جو مذاق کر کے اپنی خوشی منائیآ۔ پیغمبرو اپنی اُمت نوں نساں آپ دواؤنی میرے کولوں سزا، لیکھا سب دا آگے ٹکائیآ۔ نگاہ مارو پوتر ربی کوئی نہ جگ، دھرنی دھول نہ کھئے وڈیائیآ۔ سچ دی رکھے کھئے نہ لجا، کوڑ ککرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ محمد کہے دہائی میریا ربا، رحمت دے کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ پروردگار کہے محمد تُوں اک نہیں ایکا، دُھر کلمے نال سنائیآ۔ اوہ تگ تینی اوتار رکھی بیٹھے ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیآ۔ دساں گرواں میرے ہتھ پھڑایا لیکھا، لیکھ اور رہے ناں رائیا۔ جو گوہند دتا سندیسہ، ماچھوواڑا سیج سہائیآ۔ تُوں پُرکھ اکال اک نریشا، نر نرائن تیری وڈیائیآ۔ میں چاہندا میرا تیرا اکو ہووے بھیسا، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جد وسیئے تے وسیئے سمبل دیسا، دیس دیسانتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مکائیے مَلا شیخا، شخصیت اکو اک سمجھائیآ۔ دین دنی دی بدل دیئے ریکھا، رکھیاں مَنیاں تون دسیئے باہر پڑھائیآ۔ جن بھگتاں کرنا ہیتا، بتکاری روپ بدلائیآ۔ پچھلا چوہ جُگاں دا رکھنا چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ میں چاہندا تُوں دو جہاناں سیری بھگوانا اکو ہوویں نیتا، دوجا شاہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرنی کار کھائیآ۔ تینی اوتار کہن پیغمبرو بناؤ ساٹھ، سگلا سنگ بنائیآ۔ دس گرو جئاؤ گاتھ، کی گہر گمبھیر پڑھائیآ۔ سارے بنیئے اک جماعت، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ دُھر دی سنیئے حق ہدایت، سندیسہ اگم اتھاہیا۔ کی پُرکھ اکالا دین دیالا کرے

عنایت، رحمت بخشش جھولی پائیا۔ کِس بدھ کھیل کرے واحد، اک اکیلا اپنی کار بھگتائیا۔ اسپں سارے اُس دے ماتحت، سر
 سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساریاں وچوں چوہ جگاں وچوں کپھڑا بنیا لائق، جو آپا پرہ دے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میری آمینا، نو نو سپس جھکائیا۔ جس نے ساڈیاں کیتیاں
 تقسیمیاں، حصے ونڈ ونڈائیا۔ اوہ مالک عالیشان عظیمیا، عالی جاہ بے پرواہیا۔ جس دا کھیل آد انت قدیا، قدرت دا کرتا آپ
 اکھوائیا۔ جس نے سہایا میرا مکہ مدینہ، مقبریاں دتی وڈیائیا۔ ٹھانڈا کر کے سینہ، آب حیات مکھ چوائیا۔ میں اُس دا کلمہ کیتا
 تسلیا، تصور اُس نے دتا کرائیا۔ اوہ میرا مالک قادر کرپا، قدرت دا مالک نور الہیا۔ اُس دا حکم سُن کے مینوں بنا بدن توں
 آوندا پسینہ، بنا تن رہیا کُرائیا۔ اُس نے پرگٹ ہونا اُتے زمینا، زمین زماں ویکھ وکھائیا۔ دُہائی سب دی کر دینی ترمیا،
 طرفداری نہ کھئے جنائیا۔ میں تکان اُس دا نور بڑا حسینہ، جس نور وچ حسن حسین گئے سہائیا۔ اُس توں بنا اسپں اوتار پیغمبر
 گرو سارے ہو گئے یتیا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل
 آپ کھلایا۔ تیئی اوتار کہن حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد سب دی اودھ گئی پُج، پوجا جگت رہے نہ رائیا۔ بھیو کھلئے گجھ، پردہ
 آپ اُٹھائیا۔ جس کھیل کیتا اُتے بسدھ، نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ شبدي دھار کراونا یدھ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ اُس نوں
 سمجھے کھئے نہ بُدھ، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نے بدل دینا جگ، کلجگ کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جہان ہونا آگھ،
 اگن آتھن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ حضرت
 عیسیٰ موسیٰ محمد کہن تیئی اوتار مارو جھاکئی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ ساڈے نال تہاڈا لیکھا مُکنا باقی، بقایا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ
 دوار دی کھول کے تکو تاکی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جتھے لیکھا نہیں قلم دواتی، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوتار پیغمبر گرو
 رسنا بولے کھئے نہ ساکھی، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نور جوت پرکاشی، نور نورانہ نظری آئیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی،
 جوتی جاتا دگمگائیا۔ جس نے سب دی کرنی بند خلاصی، بندھن سارے دینے ٹرائیا۔ سچکھنڈ دوار دا مالک ہووے سچکھنڈ
 نواسی، در گھر اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔

اوتار پیغمبر کہن گرو دس دیو صلاح، مشورہ اک جنائیا۔ کون سانجھا بنے ملاح، بیڑا جگت جہان اٹھائیا۔ کیہڑا رہبر بن کے دسے
 راہ، رحمت حق کھائیا۔ کیہڑا سانجھا کلمہ دے پڑھا، کائنات اک سنائیا۔ کیہڑا دین مذہب دا لیکھا دے چکا، آتم پر ماتم میلا میلے
 سہج سُبھائیا۔ کیہڑا دُھر دی سکھیا دے درڑا، پاربرہم برہم سگلا سنگ بنائیا۔ سارے کہن اکو مالک خالق پرتپالک جس نوں
 اللہ رام واپگرُو کہن خُدا، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ اُس دے آگے کریئے دُعا، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ پُورب لیکھا سرب مُکا،
 مُکمل اپنی کار بُھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر
 گُر جھٹ ویکھن سارے، بن نیناں توں نین اٹھائیا۔ ویکھو کھیل سچّی سرکارے، کی کرتا پُرکھ کار کھائیا۔ جس نے چار جُگ سب
 نوں دتے لارے، سندسیاں وچ سنائیا۔ اوہ کھیل کرے اگم اپارے، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس نے شبدي حُکم نال ایہ
 بدھ جُگ چارے، سوادھان دے کرائیا۔ ستجگ تیرے وچ پرگٹیا اٹھاراں وارے، اپنی کھیل کھلائی۔ تریتا تیرا کھیل وچ
 سنسارے، دوہرا اپنا ویس وٹائیا۔ جس رام نے سینتا پچھے پائے پواڑے، دہسر ورگے راون گھائیا۔ دوپرتیرے وچ لا دتے اکھاڑے،
 کابنا کرشنا وید ویاسا رنگ رنگائیا۔ کورو پانڈو رتھاں اُتے چاڑھے، اپنی خوشی بنائیا۔ کلجگ تینوں انت انت للکارے، سچ رہیا
 سنائیا۔ رُوپ انُوپا کرے آپ نرنکارے، پیغمبران ویکھے چائیں چائیا۔ بُدھا دے کے گیا اشارے، سینت نال سمجھائیا۔ نانک
 گوبند کھیل اپارے، جوتی دھار شبد شنوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نہکلنک لے اوتارے، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ سب
 دا لیکھا ویکھ وچارے، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ انت کھیل ہونا وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن
 برہما شو بھجن واپو داہیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا انت کنارے، نیا نُوکا ڈولے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے چارے جُگاں ہتھ ہتھ، بندھ دیو وکھائیا۔ جو کھیل
 وکھایا سی پُرکھ اکال جٹ دھنے، پردہ کھولیا سہج سُبھائیا۔ جس دا نرگن دھار لیکھ لیکھیا چوڈاں سو تہہ انک پنے، اکھڑ اکھڑی
 دے گواہیا۔ سو کھیل کرے جگت جہان آپ بھگونے، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ محمد دے پینڈے رہن نہیں دینے لے، صدی چوڈھویں
 انت کرائیا۔ جیہڑا اشارہ کیتا سی گوبند دمدمے، مُکھی تیر والی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں تیرا ست ڈلارا، سوربیر نظری آئیا۔ مینوں ہور جگت نوں دے لین دے ہلارا، کوڑی کیریا نال کران ہلکائیا۔ سب نوں بھلا دیوان تیرا دوارا، تیرے در تے پُجن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری اکو منت تے اکو ہاڑا، ہاڑا کڈھ کے دیاں سنائیا۔ میں چاہندا سرشٹی دے اندر لا دیوان اک اکھاڑا، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ جھگڑا پاواں مرد نارا، زن و مرد دیاں پلائییا۔ میرا حکم میرا لیکھ تیری کرنی پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار کوئی چھاپ سکے نہ وچ اخبارا، اکھراں نال نہ کھئے درڑائیا۔ میں تیرا اکو اک لاؤنا چاہندا نعرہ، نر نرائن دیا دینی کھائیا۔ جے تُوں جھگڑا میٹنا چار یارا، یاری سب دی سب نالوں دینی ٹرائیا۔ دین مذہب دیاں کیوں میری جھولی پائیاں کھارا، خالص روپ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کہے میرے مالک میں چاہندا میرے پچھوں ستجگ تریتا دواپر میری کرنی دیاں گاؤندے رہن واراں، ایسی کرنی کر کے دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی انتشکرن سب دا ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سن ڈلارے کلجگ، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سب دی اوڈھ رہی پگ، پوجا پاٹھ ویکھ وکھائیا۔ بچیا تُوں سب دی ملین کردے بڈھ، بڈھی والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے نام کلیمیاں والے سارے جٹ جان وچ یڈھ، یدی اپنا کھیل کھلائییا۔ کیسے نوں سچھ سکے نہ کجھ، مورکھ مگدھ دینے وکھائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے سب دے اُپر پا لے اپنا رُعب، بھ وچ لے ڈرائیا۔ کیسے دا ثابت رہے کھئے نہ جوگ، جگیشراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت واشنا وچ سرشٹی دی درشٹی کلپنا وچ سارے کرن بھوگ، بھسٹر روپ نہ کھئے بنائیا۔ نواں سالان وچ میرا سب نالوں کر دے ویوگ، وچلا میل نہ کھئے ملائییا۔ ہر گھٹ اندر بھر دے ہوئے روگ ہنکنا گڑھ سہائیا۔ گرہ گرہ دے سوگ، چنتا چکھا جلائییا۔ بنا بھگتاں تون میرے نام دی ملے کیسے نہ چوگ، چُغلی نندیا وچ دے خلق خدائیا۔ پھیر میں تینوں دیوان درس اموگھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے نظری آئیا۔ ہُن مان لئی بتھیری موچ، مجلس محمد نال بنائیا۔ آگے کریں کھئے نہ لوہے، حرص ہوَس نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت اپنی کرے اگئی کھوج، جگت کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔

☆ ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۷ ماچھوواڑا صاحب گرو دوارے وچ وبار ہویا ☆

گر گوبندے مہزا اسمانے زجیں، نورے اکال، بیچشمے خُدا، شجیوئل زموزے، اتیوئل تزا، کھڑکے کھڑکنگ، پرچندے پرچند، برہمنڈے برہمنڈ، گوبندے اتن، نازیتو نوی، کزیمے آرو، اکالے دیالے، کیرپالے، مزو شستو، نزی فرشو، زمیں ارشو، اوی آولے، عظمو، زہزا، شاعرو شبب، اسمانے کبد، نورے چشد، جسم و زوا، اسمے خُدا دھولے دُعا، آذان اک جنائیا۔ گوبندے عزیز اکالے نرید خُداے وزید، یک واحدے اتیئد، عالمے ایش شاہے شوش، شمع نور، نزیوئل نزع، بے نظیر اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک سُنائیا۔ گوبند کہے میں ستھر یار لٹھا، سُنہنجی سیج سُنہائیا۔ میری شبد دھار دی کتھا، پُرکھ اکال اکال سُنائیا۔ تیرا حُکم یتھارتھ یتھا، یدی منّ کے سیس نوائیا۔ میرا مستک ویکھ متھا، دھوڑی تیری خاک رمائیا۔ میرا سگل وسُورا لٹھا، بنس سرینس تیری جھولی پائیا۔ سچ دوارے تیرے ڈھٹھا، خوشی نال درڑائیا۔ میری پٹھ تے تگ تیر بھٹھا، کھنڈا ہتھ وچ چمکائیا۔ میرے مہربان میں آیا نٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ ایہہ دھام نرالا اچھا، اچھی طرح سُنائیا۔ ایتھے رام میری آسا گیا سی رکھا، سندیسہ دتا اگم اتھاپیا۔ ایتھے سپتس رکھیاں کیتی تیری کتھا، بے انت بے انت تیرا کھیل سُنائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرنا آگے رہے کھتے نہ رٹا، رٹا جگت والا مکائیا۔ تیرے حُکم اندر سب کچھ چھٹا، چھڈی کوڑ لوکائیا۔ بنا دست ہتھ بدھا، وچ بندنا سیس جھکائیا۔ کچھ اگلا دے سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ پھر گوبند کھڑ کھڑا کے ہستا، ہستی تگ نور الہیا۔ کلجگ ویکھاں اندھیری مسّا، ساچا چند نہ کھتے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گوبند کہا ویکھ حال مُریدان، تون مُرشد بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر حُکم نامیاں دیاں تگ رسیدان، جو پن اکھراں دتیاں پھڑائیا۔ محمد دیاں ویکھ اُمیدان، چار یاری سنگ رکھائیا۔ جس دے وچ چوڈان صدیاں بھریاں توفیقان، چوڈان صد نال وڈیائیا۔ اُمت دیاں ہونیاں تعریفان، صفتان وچ صلاحیا۔ میں سب نوں کرن آیا تصدیقا، شہادت پچیاں والی بھگتائیا۔ کلجگ دی جڑ اکھیراں ٹھیکا، ٹھیکر کوڑا بھنّ وکھائیا۔ جس لیکھے لایا سِنگھ جُجھار سِنگھ اجیتا، گڑھی چمکور گنڈھ پوائیا۔ تیریاں بے پرواہ تکنیاں ریتان، کی اگلی اپنی کھیل وکھائیا۔ میں چاہندا

پُرکھ اکال دین دِیال دھرنی اُتے نہ رہن مندر نہ رہن مسیتاں، اکو تیرا نُور نُور نُورا نے نظری آئیا۔ سب دیاں بدل دئیں ولدیتاں، ولد والدہ اک اکھوائیا۔ تیرے وچ حق توُفیتاں، تُوں مالک خالق سچکھنڈ نواسی دُھردرگاہیا۔ نالے کھنڈے نال پنج کڈھیاں لیکان، نوک نوک نال بدلائیا۔ جھٹ کلجگ دیاں نکلیاں چیکاں، آگے آگے سپس نوئیا۔ گوہند کلغی دھر ایہہ کی کیتا، کی حُکم رہیا سُنائیا۔ گوہند بس کے کہا جس ویلے صدی چوڈھویں ویلا بیتا، دھرنی دھول پنڈھ مُکائیا۔ اُس ویلے کلجگ میریاں رکھیں اڈیکاں، میں آواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجگ بس کے کہا اے گوہند دُھر دے چند، چند ستارا تینوں سپس نوئیا۔ کیوں چھڈ کے پُری اند، جنگل بیٹھا سیج وچھائیا۔ گُرمکھ دے کھئے نہ سنگ، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ کیتھے دھوئسا تیرا مردنگ، رنجیت نگارہ کون کھڑکائیا۔ کس بدھ گڑھی چمکُور آئیوں لنگھ، اپنا کھیل ورتائیا۔ گوہند بس کے کہا کلجگ آہ میرے صاحب دا سوہنا پلنگ، ستھر یارڑا اک بندھائیا۔ ہُن میں گڑھی چمکُور دا ختم کر کے آیا جنگ، بے فکر ہو کے فقرہ اکو گاواں دُھر دے ماہیا۔ اک ہور سُن اگئی چھند، تینوں دیاں درڑائیا۔ میرے صاحب دے کول انوکھا ڈھنگ، جُگ جُگ وکھری کھیل کھلائییا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں مکے پنڈھ، نال محمد چار یاری اُمت تیرا سنگ بنائیا۔ پھیر ڈھابنی شرع دی کندھ، دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ کھیل ہونا نال سُوڑے سرینگ، جوتی شبدی ویس وٹائیا۔ سمبل چاڑھنا نُور چند، ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کلجگ جھٹ جھکایا سپس، گوہند چرن کول ٹکائیا۔ کی کھیل کریں جگدیش، جگدیش کار کھائیا۔ گوہند کہا لیکھا ویکھ بیس اکیس، دوآ ایک جوڑ جُڑائیا۔ چھتر جھلے نہ کیسے سپس، راج راجان رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا گیت، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سرشٹی درشٹی پرکھے نیت، نیتوان دِیا کھائیا۔ پھیر کھنڈے دی اپنے کھبے ہتھ تے کھچی لیک، لائن عین دتی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گوہند کہے یارڑے دا ستھر چنگا، سچ سچ وچ سائیا۔ ملیا اوہ اندا، جس دی آس اوتار پیغمبر گُ سارے گئے رکھائیا۔ آگے چڑھنا نُوری چندا، اگم اتھاء رُشنائیا۔ میرا پھیر رُوپ نہیں ہونا پنجاں تتاں والا بندھ، شبدی ستگر گوہند سدا سوہیا

پائیا۔ کلجگ دا پینڈا رہے کوئی نہ لمبا، میرا ڈھٹیا دئے گواہیا۔ جیہڑا میرے سچے پٹ دے اُتے رکھیا کھنڈا، ایہہ برہمنڈاں دئے پلائیئا۔ میں سرشٹی وچ رہن نہیں دینیاں ونڈاں، اکو ایشٹ پُرکھ اکال دینا بنائیا۔ گُرمکھاں گُرسکھاں ہر بھگتاں میرا ہووے سنگا، سکلا سنگ جنائیا۔ دُھر دے نام دا ہونے اک مردنگا، جو پُریاں لوآں کھنڈاں برہمنڈاں اُتہج سیتج کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گوبند کِہا کلجگ جا جھک، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ سندیسہ دے دے محمد تیرا پینڈا جانا مُک، چار یاری نہ سنگ نبھائیا۔ پرہہ دا بھانا نہ جائے رُک، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا رہن نہیں دینا جس لب کٹائی مُچھ، مُشکل اُمت دینی جنائیا۔ جُگ بدلنا پرہہ دی کھیل نُچھ، نُچھ ماتر دیاں سُنائیا۔ میں پیر بنا اُچ، اُچ اگم اتھاہ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ گوبند کِہے کلجگ دساں کھیل اولّا، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ اوہ ویکھ پیغام دیندا نوری اللہ، عالمین درڑائیا۔ اُمت اُمتی چُھداؤنا پلا، پلو گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دا حُکم کدے نہ ٹلا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو نوری جوت دپیک بلا، گوبند نور کرے رُشنائیا۔ جس شرع دا میٹنا سلا، دوتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ماچھوواڑے مینوں سمجھیں مول نہ کلا، اکل کل دھاری میرا سکلا سنگ وکھائیا۔ اوہ ویکھ میرا شبدي دھار اگمی دلا، جس دی گنت نہ کھئے گنائیا۔ میں کلجگ انت آخر ستگر شبد ہو کے مارنا اکو ہلا، ہلا دینی سرشٹ سبائیا۔ جگت جہان کرنا جھلا، میری جھلک ہووے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ کرائیا۔ گوبند کِہا ایتھے جنگ دا کیتا انت، پُرکھ اکال نال مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر کھیل دساں بے انت، بے پرواہ نال مل کے دیاں سمجھائیا۔ کلجگ تیرے مٹاؤن دی سوہنی بناؤنی بنتا، گھڑن بھننہار اپنی کل ورتائیا۔ جس دی مہا سدا اگنت، الکھ اگوچر اگم اتھاہ آپ سمجھائیا۔ جس دا نام فرمانا اک منت، شبدي شبد کرے شنوائیا۔ اُس تیرا توڑنا گُره ہنکاری ہنگت، ہوئے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم پھیر سُنائیا۔ گوبند پُرکھ اکال اگے کیتی ارداس، ارداسا اکو وار سُدھائیا۔ میں سدا وساں تیرے پاس، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا صاحب اناش، سچکھنڈ نواسی نور الہیا۔ اوہ تگ اندھیری رات، کلجگ ساچا چند نہ

کھئے چمکائیا۔ محمد دیاں چوڈاں صدیاں کر تلاش، لیکھا دینا تھائوں تھائیا۔ نالے خوشی وچ کیتا واک، سچ دتا سُنائیا۔ ماچھوواڑے
 پھیر دین دُنی نُون دینی دات، کلجگ تیری جھولی نال بھرائیا۔ شرع دا شرع نال کراؤنا فساد، جھگڑے وچ جگت دُبائیا۔ ایہہ
 کھیل کراؤنا پُرکھ اکال جس دی رچنا رچی آد، انت اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ
 چُکائیا۔ کلجگ کہے گوبند صدی چوڈھویں تیرا کی نشانہ، صاحب سَتگر دے سمجھائیا۔ گوبند کہہ میرا شبدی شبد ترانہ، نوری
 نور جوت رُشنائیا۔ میرا سنگ ساتھ ہووے نال سِری بھگوانا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے حُکم نال میں ماچھوواڑے آیا
 وچ بیابانا، جنگل ڈیرہ لائیا۔ اپنے تیر بھٹھے دا کر سرہانا، سوہنی سیج ستھر یار والی ہنڈھائیا۔ پھیر لیکھا چُکاوُنا دو جہاناں،
 زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ یودھا سورپیر بن مرد مردانہ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ کوڑی کِریا وچ کوئی
 رہن نہیں دیواں غلاما، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ جس نُون محمد کہہ کے گیا پرگٹ ہووے میرا اماما، سو امام میرا پُرکھ اکال دا نور
 الاہیا۔ جوتی دھار پہننا بانا، شبدی شبد ڈنک وجائیا۔ ماچھوواڑے پھیر سہاؤنا استھانا، جس دی وار تھت نہ کھئے سمجھائیا۔
 چاروں گنٹ یدھ ہووے گھمسانا، گھنن گھیری وچ لوکائیا۔ ایہہ کھیل کرنا میرے مہربان مہربانا، جو مہربان اکھوائیا۔ جس
 نُون عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم
 سُنائیا۔ گوبند کہہ میں اکو اک اک دا بیٹا، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اکو اک اک دا کھیوٹ کھیٹا، جگت ملاح اک اکھوائیا۔ اکو
 اک اک دا نیتا، دو جہاناں حُکم سُنائیا۔ کلجگ ویکھیں ماچھوواڑے دا بھلیں کدے نہ چیتا، چیتن تینوں دیاں کرائیا۔ جیہڑا بھٹھا
 میرے پیار وچ لیٹا، بستر پیلا رنگ رنگائیا۔ اوہ چووی کتک سمت شہنشاہی ست ماچھوواڑے پھیر ہووے میری بھیتا، پُرکھ
 اکالا دین دِیالا میری امانت، میرے کول پہنچائیا۔ پھیر میں ساری دین دُنی دا پُرکھ اکال کولوں لے لینا ٹھیکا، بنا سَتگر شبد گوبند
 توں سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ سب دا پورا کرنا اتم لیکھا، لکھ چوراسی لہنا دینا چُکائیا۔ پھیر کلجگ تیری بدل دینی ریکھا،
 سَتجگ ست ورتائیا۔ کلجگ نیوں کے متھا ٹیکا، ایتھے ایسے طرح بہہ کے سیس نوائیا۔ گوبند تیرے بنا کوڑی کِریا بھتے کھئے نہ
 کوڑا ریٹھا، امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال شبد سندیسہ دتا سُن میرے نور اگئی بیٹا، ست دُلا رے ست سچ سمجھائیا۔

تُوں آد انت جُگا جُگت میرے نال رہیں ہمیشہ، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے میں ماچھوواڑے ملیا ساچے سئیا، پُرکھ اکال مل کے وجی ودھائیا۔ پھیر میں
 گُرمکھاں دا لیکھا تکیا دھرم رائے دی اُتے وہئیا، چترگیت نال اُٹھائیا۔ میرا گُرسکھ کوئی چڑھے نہ کوڑی نئیا، جگت بھور نہ کھئے
 بھوئیا۔ اُس ویلے گوہند دی جیب وچ انت آخیری سی اِکو زُپئیا، جس نُوں پھڑ کے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ پھیر نگاہ ماری میرا بیت
 جانا ڈھئیا، ڈھونکے وچ جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔
 گوہند اِک زُپئے ول تکیا، ڈھر دا نین اُٹھائیا۔ تُوں کوئی رہن دینا نہیں بھین بھائی سکیا، پتا پوت دینے لڑائیا۔ کلجگ جھوٹھ چلاؤنا
 ہئیا، سچ دوارے روون مارن دھابیا۔ تُوں ڈھاہنا مدینہ مکیا، محمد سنگ چار یاری لہنا دینا چُکائیا۔ زُپئیا خوشیاں دے وچ
 ہسّیا، ستگر گوہند سیس نوائیا۔ میرے صاحب میں وی ویکھدا اندھیری مسّیا، کلجگ اتم رہیا آئیا۔ میری تُوں ہی کریں
 رچھیا، دوسر ہتھ نہ دئیں پھڑائیا۔ میں تیرے چرناں ڈھٹھیا، تُوں ہی مالک میرا حق خُداٹیا۔ پٹنے والیا مینوں لکھ دے پٹیا،
 جس پٹے دا حرف سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم پینا رٹیا، صدی چوڈھویں آوے اپنا رُپ بدلاٹیا۔ جھٹ گوہند نے ہتھ
 وچ پھڑ کے دتیا، اپنی خوشی وکھائیا۔ حُکم دتا تیرا ممتا والا پینڈا لڈیا، تینوں بخشاں اِک سرنائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت آؤندا
 بھجیا، بھجے واہو داہیا۔ جس ویلے کسے دی رکھے کوئی نہ لجیا، سر ہتھ نہ سکے ٹکائیا۔ اُس ویلے میں آواں میرے نال ہووے پُرکھ
 سمرتھیا، دین دیا لا اگم اتھابیا۔ تینوں اپنے گُرمکھاں دا بناواں سکیا، سجن سجن دیاں ملاٹیا۔ سیس دی دھار اُتے سروپا دیواں اہو
 لاہا زُپئے تُوں کھٹیا، گُرمکھ میلا میلان سہج سُبھائیا۔ زُپئیا خوشیاں دے وچ ٹپیا، گوہند چرن کول نو واری سیس جھکائیا۔ پھیر
 ٹیکیا متھیا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جس ویلے سرشٹی ہونی زیرو بٹیا، مٹے نام نشان خُداٹیا۔ کسے دی قیمت رہے نہ ٹکیا،
 شاہ سلطان خاک جان سائیا۔ ماچھوواڑا پھیر دھام سہنجنا ہووے وڈیائی دیوے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ گُرمکھاں دی
 دھار، بھگتاں دا پیار، گُرسکھاں دا ادھار، گوہند دے چرناں دی دھوڑی چھار، شہنشاہ شاہی دھار وچ لیکھے لائیا۔ سمت
 شہنشاہی ست چووی کتک دا ووبار، ایہ زُپئیا ستگر گوہند ستگر گوہند ستگر گوہند دے دوار، دوارا گوہند دا اِکو نظری آئیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُورب دا پُورا کر ووبار، دھرنی دھرت دھول دھول پائے سار، جتھے میل ملیا گوہند سُرے گوہند سنگھ دُھردرگابی یار، یارڑا ستھر بن نیر وپائے اٹھر، خوشیاں نال خوشیاں دا مالک گیا ہنڈھائیا۔

ستگر گر گوہند گوہند سنگھ دھرم دھار دا بانا، بان انیالا تیر چلائیآ۔ جس نوں منظور کرے قبول کرے دُھر دا رانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے آد انت جگا جگنت اپنا بھانا ورتانا، نہ کوئی میٹے نہ میٹ مٹائیآ۔ گوہند گوہند گوہند سدا سنگ رکھنا ایتھے اوتھے دو جہاناں، وچھڑے کدے نہ جائیا۔ پیلا بستر کہے میرا پرم پُرکھ سُلطانا، پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ گوہند دے پیاریاں پھر سیس اپہ ٹکاؤنا، جو گوہند نال مل کے گوہند رُپ سائیآ۔ آگے واسطے چوراسی وچوں مُک جائے آنا جانا، سچکھنڈ وچ پربھ جوت وچ مل کے پربھ دا رُپ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی دیا لوک مات ستگر شبد گوہند ہو کے گرسکھاں اُتے کھائیآ۔

★ ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۷ جاگیر سنگھ، پریم سنگھ تے سرجیت سنگھ راجو ماجرا، سرُپ کور گوسلاں، پچن سنگھ دھیان پُر، بھجن سنگھ شیخو پُر، مہر سنگھ شیخو پُر، پیارا سنگھ لکھنور، نتھا سنگھ بڑبیڑی، امر چند پنج کوبا، پرتھی سنگھ چندی گڑھ، سنت سنگھ تے گردیو سنگھ مانک پُر، ویر سنگھ تے جیٹھا سنگھ بٹھلانا، سُرچیت سنگھ تے گردیو سنگھ گھڑواں، پیارا سنگھ راج پُرا، سُرچیت سنگھ تے گرسرن سنگھ ننگل ٹاؤن، جگندر سنگھ لوٹے کلونی، گرانام سنگھ جنیت پُر، سیوا سنگھ کھرڑ، سُرندر کور پنجور، سورن سنگھ برکت پُر، ہزارا سنگھ چوٹی کلان، سُرچیت سنگھ جگت پُر، گردیو کور بسی، ہربنس کور مورنڈا، رنگیل پُر ضلع روپڑ ★

ستگر شبد کہے سُنو سندیسہ تیئی اوتار، پیغمبران لیتا نال ملائیآ۔ تکنا کھیل سچی سرکار، جو ہر کرتا آپ کرائیا۔ پُورب

پچھلی پاوے سار، مہاسارتھی اپنی کل پرگٹائیا۔ جو سندیسہ دیندا رہیا وارو وار، نرگن سرگن آپ جنائیا۔ سو کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ بو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لے جگائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے نہکلنک لے اوتار، امام اماما نور الایہیا۔ سو مالک خالق پرتپالک انترجامی سب دی پائے سار، لکھ چوراسی نو دس یاراں بیس تیس چار لکھ ویکھ وکھائیا۔ اپنا اپنا لہنا دینا قرض ویکھے ادھار، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ عہدنامے قول اقرار تکو جس وچ کرے نہ کھئے تکرار، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن ستگر شبد دسیئے کی کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ اسان بھیو کھلایا شاستر سمرت وید پُرانی، گیتا گیان نال ملائیا۔ پیغمبر کہن پڑدا لایہیا انجیل قرآنی، بائبل تریت سنگ بنائیا۔ کی دسیئے جدھر تکیئے جھگڑا جسم جسمانی، ظاہر ظہور نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دی اتم جوہ دے بیگانی، مالک حق نہ کھئے بنائیا۔ ساڈے انتر نرنتر آئی پریشانی، حیرانی وچ دیئے سنائیا۔ جس نوں متیا شاہ سلطانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ اوہ پرگٹ ہویا یودھا سورپیر نوجوانی، مرد مردانہ وڈ وڈیائیا۔ جس نے دین مذہب دی بدل دینی کلمیاں والی کلامی، کائنات اک پیغام دیوے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی لے انت سلامی، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری شامی، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ سب دا ناتا جوڑنا باہمی، آتم پرما تم اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا اسلامی، اسم اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر سارے تکن لوک مات، جوتی دھار دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے ابناش، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جس دی منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کابن کھیل کھلایا۔ جس دے کلے دی دتی آواز، آذان اک جنائیا۔ اوہ کی کرے کرنیہار واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔ اگلا حکم کرے راج، راجا پرجا اکو رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے کھئے محتاج، نام دی مفلسی ساری دے مٹائیا۔ نام کلپنا وچ رہے کھئے نہ اپاہج، لنگڑا لولا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں دا آپے رچ کے کاج، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ اگوں دے نہ سکے کھئے جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس نوائیا۔ بنا سجدیوں سارے کرن آداب، بنا قدماں دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے گر دس لاہو پڑدا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھو کھیل چوٹی جڑ دا، چیتن
 سب نوں دینا کرائیا۔ روپ تکو نرائن نر دا، نر ہر اگم اتھابیا۔ جو بھو کھلائے ساچے گھر دا، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ نہ جنے
 نہ کدے مردا، گور مڑھی نہ کدے دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر اکو شبد رہے دس، پرہ نام نام وڈیائیا۔ اکو نیتز اکو اکھ، اکو نین جوت رُشنائیا۔ اکو روپ سدا پرتکھ،
 جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ اکو سب دا سانجھا حق، وکھرا جز نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو مارگ لینا تک، رہبر اکو نظری آئیا۔ اکو
 کھیل پُرکھ سمرتھ، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ اوتار پیغمبر سارے پوٹھ، بھجو واہو داہیا۔ میل ملاوا ہووے مالوے دیش اکھ،
 پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اکو اک اک دا ویکھنا ہٹ، ونجارا ونج دئے کرائیا۔ جس دا سچ کنارہ اگمی تٹ، نیا نوکا نام چلائی۔
 جس لہنا دینا پورا کرنا رام بیٹے دسرتھ، سینتا ست دھار نال وکھائیا۔ دھرم دے ساتھی جنہاں دے ڈانگا پھڑائیا ہتھ، میل ملایا
 تھاوں تھائیا۔ جنہاں تین وار رام دا روکیا سی رتھ، کیکی آگے واسطہ پائیا۔ نو وار جوڑے سی ہتھ، مستک تلک لگا کے پانی
 ہتھان وچ اُٹھائیا۔ نالے گایا پرہو دا جس، صفتان وچ صلاحیا۔ نو کوس رام دے نال گئے سی نس، قدم قدم نال بدلائیا۔ پھیر
 سینتا بدل کے اکھ، مہر نگاہ ٹکائیا۔ رام نوں کہا جھٹ، بلو نے نال بلائی۔ ایہ کی کہندے سچ، در تیرے سیس نوائیا۔ جھٹ رام
 اوہناں دے سیس ہتھ دتا رکھ، نیتز نین بند کرائیا۔ اوہ کلجگ تکو پُرکھ اکال دا روپ تکو پرتکھ، جو رام دا رام نظری آئیا۔
 تہاڈا لہنا دینا گوہند نال پورا کرے جھٹ، چار جگ دا مالک بھل کدے نہ جائیا۔ وست دھر دی دے کے وتھ، رام رام نال
 ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے سینتا دے
 دھرم دے ساتھی تے موڑے، گھراں ول گھلائی۔ اُس ویلے رام نے ہتھ رکھیا سی کایا دے بھانڈے ماٹی کورے، گھڑا کنبھ خاک والا
 نظری آئیا۔ مشری دا کجا رکھ کے دھر دے رام آگے ہتھ جوڑے، جن بھگتاں دا سگن تیری جھولی پائیا۔ آگے ساتھ رہن نہیں
 دینا رتھ ہاتھی گھوڑے، شاہی لشکر نہ سنگ نیہائیا۔ تیرا کھانا دتا بھورے بھورے، پہلے دن رام نے سوا سیر آٹا گنھ کے سب نوں
 دتا کھوئی۔ پھیر ہس کے کہا کلجگ اتم سب نوں پینی لوڑے، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے سسے اُپر لگے ہوڑے، ہابے

ٹپی ہنگ روپ جنائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت شہیلے دسنے تھوڑے، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ آٹا کہے میری سوا سیر دی دھار، سمت سولاں توں چلی آئیا۔ بئن
 سرشٹی ہونی خوار، نو کھنڈ پرتھی سار کھئے نہ پائیا۔ چاروں کٹ ہاکار، دھیچ دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے ملے نہ کھئے سہار،
 بھکھی مرے خلق خدائیا۔ مینوں پرہ نے تھائے در تے کیتا تیار، پانی وچ ملا کے دتی وڈیائیا۔ میں ہویا خبردار، ستے لئی
 انگڑائیا۔ تکیا کھیل سچی سرکار، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا
 ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ سوا سیر کہے میں بھنڈارا وڈا، وڈیاں نکیاں دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں سنگ کدے نہ چھڈاں، اک اک
 نوں ملان چائیں چائیا۔ حکمے اندر پھراں بدھا، جنگل جوہ بھجاں واہو داہیا۔ جدھروں میرے صاحب دا آوے سدا، سن کے
 اپنی خوشی بنائیا۔ جس دی سمجھ کھئے نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ سوا سیر کہے جس ویلے ماچھوواڑے گوہند نے پہلے دن
 کھادھا، پرسادا سوا سیر گنہ کے اٹ لنگر دتا بنائیا۔ میرا اوسے دن توں ہویا وادھا، وعدے نال دیاں درڑائیا۔ بنا بھگتاں توں
 سچ گھر لے کھئے نہ فائدہ، نقصان وچ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی سیوا
 اک لگائیا۔ گھڑا کہے میں ماٹی دا بھانڈا کچا، جگت کچیاں دیاں جنائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ہور کوئی نہیں سچا، ستگر شبد کرے
 پڑھائیا۔ جس دا آد انت دا اکو ٹپا، جگت ٹاپوآں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دی جانے کھئے نہ ستا، سطح بلندی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس
 دا پڑدا لاپے کھئے نہ رتا، رتی رت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ کلجگ اتم کھیل کرے یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گھڑا کہے میرا حاکم ایکنکار، دوجا اور نہ کھئے جنائیا۔
 میں سیوا کرنی وچ سنسار، بھجاں واہو داہیا۔ بھگتاں نال کراں پیار، ناتا محبت والا جڑائیا۔ جتھے آب نہ ملے ہووے ہاکار،
 اوتھے گرمکھاں دیاں رجائیا۔ میں اوس پرہو دا برخوردار جس دتی مان وڈیائیا۔ میری پنے پنے نمسکار، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ میں
 یاراں دن وکھری وکھری کردا ربیا کار، جو کرنی کرتا ربیا کرائیا۔ اتم مالوے والیو تھانوں کراں نمسکار، جن بھگتو نیوں لاگاں
 پائیا۔ میرے مہربان محبوب جنہاں دے سیس رکھی گروآں دستار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں ہونا خبردار،

ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم آپ منائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اولّا، جگت شاستر کہن کھئے نہ پائیا۔ دئی دویتی انت میٹنا سلا، سلل ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ جن بھگتاں میل ملاؤنا نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے جوڑ جڑائیا۔ شبد دی دھار نام پھڑا پلا، پلکان دے پچھے اپنی گنڈھ پوائیا۔ صدی چوڈھویں کراں نہ ول چھلا، اچھل چھل نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے اک اک دا پورا ہویا وقت، یاراں دوس وچی ودھائیا۔ ہن کھیل ویکھنا جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ لیکھے لاؤنے دھر دے بھگت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ جو مالک خالق والی عرش، فرش لہنے دئے چکائیا۔ امرت میگھ اگما برس، اگنی تت تت بُجھائیا۔ زرگن دھار سرگن کر کے ترس، رحمت سچ کمائیا۔ جوتی جاتا ہو کے آیا پرت، پت پریشور ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں سوہے سیس، سر ملے وڈیائیا۔ کریا کرے اک جگدیش، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ بھگت بھگوان چلائی ریت، دھرم دی بھیٹا بھگتاں آگے رکھائیا۔ جھگڑا مکا کے مندر مسیت، کایا کعبے کری رُشنائیا۔ جگت دھاروں کر اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائیا۔ گرمکھاں سدا بنی رہے پریت، پریم مل کے وجے ودھائیا۔ مانس جنم لینا جگ جیت، چوراسی پھاسی لیکھا رہے نہ رائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ سہاگی گاؤنا کیت، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ پُرکھ اکالا وسے چیت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں جانا بیت، چار یار محمد ہوئے صفائیا۔ عیسیٰ لیکھا رہے نہ بیچ، موسیٰ ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ پروردگار سانجھا یار ساچی دئے کر ترتیب، طرح طرح آپ درڑائیا۔ سب دا وقت پہنچیا قریب، دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ اتم کھیل ورتناں عجیب، عجب نرالا آپ ورتائیا۔ جس لیکھا مکاؤنا شاہ غریب، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سیکھ عیسائی پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے ادھار نے اپنے عزیز، عاجزان ہوئے سہائیا۔ سب دی پوری کرے ریجھ، منسا منسا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں کرے اک تاکید، تائید شبد گرو جنائیا۔

☆ پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نؤں ☆

محمد کہے نی چوڈھویں صدی، سدا دیوان ڈھردرگاہیا۔ کھلی آویں پیر دبی، قدم آہٹ نہ کھئے سُنائیا۔ شرع دی مؤل رہیں نہ لبی، لالچ موہ دینا تجائیا۔ پلُو چھڈاؤندے جاندے نبی، رسؤل رسم پور کرائیا۔ اوہ تگ نؤر نؤرانہ جوت ربی، پروردگار بے پرواہیا۔ جیہڑا پرگٹ ہندا کدی کدی، قدیم دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا کلمہ وہن نوح ندی، وہناں تون باہر دھار وہائیا۔ سو سندیسہ دیون والا ابھی، ڈھر فرمانا آپ جنائیا۔ جگت جہان اُمت لداؤنی نہیں لڈی، مُحبت کوڑ نہ کھئے بناٹیا۔ مقبریاں وچ تگ رووے سبدي پسلی ہڈی، نارڑی نارڑی رہی کُرائیا۔ جاگرت جوت پن ورن گوت اکو جگی، نؤر ظہور کرے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میرے نال ہو جا سہمت، سہم رہے نہ رائیا۔ پروردگار کرے رحمت، رحیم ویکھ وکھائیا۔ میری کالی دھار ویکھے تہمت، تہمت اور نہ کھئے جنائیا۔ میری لیکھے لاوے محنت، جو در در سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں پن نینان مار جہات، نین اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کی کھیل وکھاوے کائنات، دین دُنی بھيو چُکائیا۔ شرع دا شرع نالوں لیکھا مکے ملے نجات، نج اپنی کار کھائیا۔ اُمت اُمتی ہووے وفات، وفادار نظر کھئے نہ آٹیا۔ دروبی دروبی ساڈا لیکھا لیکھا جاندا نال قلم دوات، کاغذ دھار دئے گواہیا۔ چار یاری رہے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آہ تگ اوہ تگ نؤر جوت پرکاش، دو جہاناں کرے رُشناٹیا۔ میرا غرُوب ہون والا آفتاب، آفت آوے جگت لوکائیا۔ جس محبوب نے بخشیا خطاب، خطوط خط کلمے والے لکھائیا۔ دس محبوب وچ اک محراب، پردہ اوہلا دتا اُٹھائیا۔ سجدہ دس روزہ نماز، بانگ آذان دتی جنائیا۔ اوہ بدل کے اپنا سوانگ، امام اماما ویس وٹائیا۔ سوئی سوئی اُٹھ اُٹھ جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا سماج، سمگری ڈھر دی اک ورتائیا۔ سب نؤں دینا پینا پتر تیاگ، آگے سپس نہ کھئے اُٹھائیا۔ حُکم سندیسہ سُن لے جو درگاہ ساچی وچوں آوے آج، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ اُمت اُمتی ہو جانا مُحتاح، سپس ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے انت کنت بھگونت ویکھنا ڈھر دا کاج، کرنی کرتا کار کھائیا۔ چھیتی سُن کی کہے نانک دی رباب، جو تون ہی تون

ہی راگ سُنائیآ۔ انت لیکھا منگے جنہاں بُھن کھا دھا کباب، قبران وچوں مُردے دئے پلائیآ۔ دُہائی اُس آگے ہونا پئے لاجواب، نیتز
 نین اکھ شرمائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت ابن اکھراں والی پھول کِتاب، جو بنا کُتب خانیاں ٹکائیآ۔ جس وچ اکو مٹر اک
 احباب، سجن سین اک ہو آئیآ۔ اکو منبر اک محراب، محبوب اکو نور خُدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے محمد پچھلا لیکھا ویکھ قدیم، قُدرت قادر آپ جنائیآ۔ جس دی
 کرے نہ کھئے ترمیم، دھارا سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ جس دا مالک عالیشان عظیم، عرش فرش ویکھ وکھائیآ۔ جس نے الفیے دی دتی
 تعلیم، طُلبے پیغمبر لئے پڑھائیآ۔ مانو مانس مانکھ کر تقسیم، حصے جگت والے وکھائیآ۔ اوہ کھیل کرے رحیم، رحمت حق کھائیآ۔
 پرگٹ ہو کے اُتے زمین، زمیں زماں ویکھ وکھائیآ۔ جس دی دھار سدا مہین، نیتز نین نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ محمد کہے صدی چوڈھویں کھول لے اکھاں، آخر دیاں درڑائیآ۔ مٹر
 دسے کھئے نہ سکھا، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ صوفی نظر نہ آوے وچوں کوئی لکھاں، مُرید مُرشد ملن کھئے نہ پائیآ۔ میں حیران ہو
 گیا میرے محبوب نے کیوں مہندی لائی ہتھاں، رنگ لال گُلال چڑھائیآ۔ اُس دے قدم قدماں ڈھٹھاں، قدم بوسی کر کے خوشی
 منائیآ۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ تھان، بھجاں واہو داہیا۔ نور الہی اکو تکان، تقویٰ اپنا اک سمجھائیآ۔ دُہائی پھرنی وچ مدینہ مگ،
 کعبے رہے کُرائیآ۔ اوہ ویکھ مؤسیٰ ماردا دھگا، عیسیٰ اشارے رہیا جنائیآ۔ میرا وعدہ قول اقرار ہویا پگا، پاک دیاں درڑائیآ۔
 سب دا لیکھا مُکنا اکٹھا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ دین دُنی دی اُلٹی گِرنی لٹھا، چاروں کُنٹ کُنٹ بھوائیآ۔ کیسے دا دھیج رہے نہ
 ہتھا، ست وچ نہ کھئے سائیآ۔ میرا اتم پُورا ہویا پٹا، صدی چوڈھویں دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میرا تیرا پُورا ہووے عرصہ، عرشی مالک رہیا جنائیآ۔
 تیرا لیکھا لیکھا سی گوبند کنڈھے اُتے سرسا، جس دی سار کھئے نہ پائیآ۔ انت کھیل ہونا عرشا فرشا، دو جہاناں وچے ودھائیآ۔
 شہنشاہی سمت ہووے برسا، ست ست نال ملائیآ۔ تیرا پُورب لاہنا قرضہ، لیکھا اور نہ کھئے جنائیآ۔ پیغمبران پُوریاں ہونیاں
 غرضان، غرض سب دی ویکھ وکھائیآ۔ لیکھے لاؤنیاں پچھلیاں کیتیاں عرضاں، حرف حرُوف ویکھ وکھائیآ۔ اوبلا رہن دیوے نہ

پردہ، پردہ نشیں کھیل کھلایا۔ تُوں مالک رہنا نہیں اُمت والے گھر دا، گرہ ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جھگڑا پینا لہندا چڑھدا، مشرق
 مغرب کھیل کھلایا۔ اوہ ویکھ حضرت عیسیٰ وچ وڑدا، حُکم اپنا رہیا جنایا۔ مۇسىٰ مۇل رہے نہ ڈردا، نرگن دھار لے انگرایا۔
 جھگڑا چھڑنا چوٹی جڑ دا، چیتن ویکھے تهاؤں تھانیا۔ دین مزب تکنا مردا، مرجیوت رُوپ نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر مالک کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد مینوں آؤندا ہاسا، ہستی تکان
 بے پرواہیا۔ جس دا عجب کھیل تماشا، تماشین ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جو سب دیاں پُوریاں کرے خواہشاں، نراسا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ کھیدان کھیدے اُپر پرتھی آکشا، گگن گگنتر ویکھ وکھایا۔ بنا گوپی کاہن تون پاوے راسا، شبدي جوتی دھار دھار
 جنایا۔ جہدیاں چار جُگ دیناں مذہباں والیاں شاخاں، شناخت اپنی دئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میرے کول کالا کفن، کفنی والیا دیاں جنایا۔ پروردگار سب
 نُوں آوے متھن، جگت جہان ویکھ وکھایا۔ دین دُنی دسدی خالی ہتھن، وست سچ نہ کھئے اُٹھایا۔ چاروں کُنٹ دسے رتن، رتا
 کوڑ نہ کھئے مُکایا۔ پروردگار سانجھا یار سب دی جڑ آوے پٹن، پٹنے والا نال ملایا۔ زمیں اسمان لگے پھٹن، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔
 جو وسے گھٹ گھٹن، ہر کرتا نُوں الایا۔ اوہ سب دی نیا شوہ دریا لگا سٹن، نوکا پار نہ کھئے کرائیا۔ جس نے سب نُوں کیتا بے
 وطن، وطن والیاں کرے جُدایا۔ میرا اتم انت آخری پتن، گھاٹ اکو اک سمجھایا۔ مینوں مُلا شیخ مساک نبی رسول مۇل نہ
 رکھن، سگلی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ میں سچ سنیہڑا آئی دسن، ہس کے دیاں سُنایا۔ کیسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ پروردگار
 اپنا حُکم ورتایا۔ شرع دی ڈوری آیا کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ محمد کہے میرے بے پرواہ، تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے نوری حق خُدا، خود تیری وڈ
 وڈیایا۔ کیوں کرن لگا جُدا، جُز حصے ونڈ ونڈایا۔ سب نُوں بدلن دی تیری ادا، آد جُگاد جُگ چوکڑی چلی آئی۔ انت اک
 واری ہو سہا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ تارا چند بے گواہ، شہادت اکو اک بھگتایا۔ صدی چوڈھویں پیندا نہ مُکا، مُکمل اپنی دیا
 کھایا۔ تُوں ربی نُوں الاہ، عالمین تیری سرنایا۔ انت آخر پھڑ لے بانہ، بازو اپنے نال بندھایا۔ نرگن دھار کر دے ہاں، ہاں ہاں

وچ ملائیا۔ میں پیغمبران دیاں سنا، سندیسہ ڈھردرگاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سِر دیو جھکا، نیر نیناں نیر وہائیا۔ رحمت وچ منگو دُعا، دُوئے دست خالی آپ وکھائیا۔ تیری رحمت ہووے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر پردہ آپ چُکائیا۔ پروردگار کہے سُن محمد رسُولا، رسم دیاں جنائیا۔ صدی چوڈھویں سب کچھ کرنا پئے قبُولا، کامل مُرشد رہیا درڑائیا۔ میرا بدلے نہ کدے اصُولا، اصلیت اصل نال ملائیا۔ چوڈاں صدیاں دوہاں نوں دتا جھُولا، ہلارا جگت والا جنائیا۔ اگے حُکم ملے معقُولا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تہاڈا محبوب اِکو اِک دُولہا، دو جہاناں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد سُن اِک پیغام، کی پیغمبران رہیا جنائیا۔ تہاڈے کلمے دے ہُنندیاں کیوں ہوئی اندھیری شام، شمع نُور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں نہ میل ملیا ڈھر امام، امام اماما ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے گرام، نگر کھیرے وچ نہ کھئے ودھائیا۔ کی شرع بنائی کٹ کے چام، چم درِشٹی نہ کھئے بھوئیا۔ ہُن کھیل ویکھو وچ میدان، مقبریاں دا ڈیرہ ڈھابیا۔ شرع دے تکو نشان، تارا چند نال ملائیا۔ کی حُکم دیوے رحمان، رحمت آپ کھائیا۔ سب دا لیکھا ہونا وچ بیابان، جنگل جوہ ویکھ کُرائیا۔ جس دے حُکم وچ لیکھیا مجیدقرآن، گرہ کایا دھیان لگائیا۔ اوہ ویس وٹائے حُکران، ڈھر دا مالک روپ الہیا۔ جس نے کلمے دا چڑھاؤنا اِک طوفان، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ میٹ دیوے بے ایمان، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھابیا۔ چل اُس دی تکیئے شان، جو شہنشاہ اِک الہیا۔ جس دا حُکم ہونا پروان، پروانے بن کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک اِک اکھوائیا۔ محمد کہے میری اِکو سدھر، سد سد دیاں جنائیا۔ سب دا لیکھا ہووے پدھر، وڈا چھوٹا نہ کھئے وڈیائیا۔ میری انت خواہش صدی چوڈھویں تیرے انت ضرور ہووے غدر، جھگڑا تکان تھاوں تھائیا۔ میں کلمہ سناں نال دُھن مدھر، شبدی شبد شبد شنوائیا۔ جگت جگیا سُو دھرنی دھرت دھول اُتوں لدن، بہار اپنا (آپ) اُٹھائیا۔ میرا محبوب سب دی اِکو کر دیوے بندن، بندگی بندیاں بندیاں والی سمجھائیا۔ آتم دھار دئے اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دپیک جوتی جوت جگن، نُور نُور کرے رُشنائیا۔ بھڑی سب دی پٹھ اتم ہونی نگن، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جدھر تکان اودھر دسے اگن، امرت میگھ نہ کھئے

برسائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار شرع والے رہن نہیں دینے بندھن، تت تتان نال ٹکرائیا۔ ضرور حضور سب دا کرے آپے وزن، تول تولے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دُھر کلمہ کہے عیسیٰ موسیٰ محمد سارے کرو آمینا، مل کے دیو جنائیا۔ نگاہ مارو اُتے زمینا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ کیسے دا حق جائے نہ چھینا، حقوق سب دے ویکھ وکھائیا۔ بھروسے وچ کرو اطمینان تکو مکھڑ مہینہ، جگت جگت جنائیا۔ لیکھا رہے نہ دین دینا، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا پینا رُسا چینا، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ اُمت اُمتی آوے پسینہ، ہوا پون ٹھنڈی نہ کھئے وکھائیا۔ نانا ٹٹنا نر مدینہ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دُلل اعلیٰ تکی اپنی زینا، پاکھر تنگ اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ سُنائیندا۔ سندیسہ دیوے بے پرواہ، پرم پُرکھ آپ پرگٹائیندا۔ اوتار پیغمبر کھئے ہووو آ، انا فنا کھیل کھلائییندا۔ سندیسہ سُنو نال چاء، چاؤ گھنیرا اک وکھائیندا۔ سچ دسو کس دی پھڑوگے بانہ، کون پٹھ ہتھ رکھائیندا۔ سارے بیٹھن سپس نوا، نیتز نین شرمائیندا۔ جوں بھاوے توں چلاؤنا اپنی وچ رضا، رازق رزق رحیم تیرا انت کھئے نہ آئیندا۔ سب دا لیکھا مُکا دے جنہاں نے کھادھا سُر گان، غریب زانیاں ویکھ وکھائیا۔ جنہاں بھلیا تیرا ناں، دوزخ وچ دینے سُنائیا۔ دُھر دے مالک ڈیر مول نہ لا، اگے پندھ نہ کھئے ودھائیا۔ سب دا لیکھا پورا دے کرا، جو بھوکھتاں وچ گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سُنو حُکم حُکمران، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیا۔ جس نوں جھکے دو جہان، ہر پُرکھ نرنجن رہیا سُنائیا۔ جس دا اکو اک نشان، ایکنکار نور الابیا۔ جس دی کرے نہ کھئے پہچان، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ جو مالک خالق دو جہان، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا کھیل سدا مہان، سری بھگوان اک اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، پاربرہم پرہ اپنی کار بھگنائیا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ دیوے اتم دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ اُٹھ ویکھ لے دُھر دے رام، سیتا رام نال ملائیا۔ نگاہ مار اگتے کاہن، کاہن بنسری کر شنوائیا۔ پردہ لاه دُھر امام، پیغمبران نورے چشم کر رُشنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری شام، ستگر ست روپ درسائیا۔ تیرے پیار دا حقیقی پیئے کھئے نہ جام، آب حیات کم

کیسے نہ آئیا۔ کوڑی (ترسنا) ہوئے تام، ترسنا جگت نہ کھئے بُجھائیا۔ مُشکل ہووے نہ انت آسان، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ شرع
 دے رہن نہ دئیں غلام، عُربت باہر دینی کڈھائیا۔ تیرا ایشٹ مَن تمام، تُم تاثیر دینا بدلائیا۔ تُوں سُو رپر نو جوان، یودھا اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ پروردگار کہے سُن صدی
 چُو دھویں گوبند ویکھ دُھر دا چنّا، چنّ دیاں جنائیا۔ پھیر تگ چُو داں سو تپہ انک انک دا پتّا، اکھّر اکھّران کھوج کھوجائیا۔ اوہ
 نگاہ مار گوبند والا کتا، جو کائنات رہیا درڑائیا۔ دین مذہب دی سب نے چھڈنی طمع، لالچی رہن کھئے نہ پائیا۔ مقبریاں اُتے
 جگدے رہنے نہیں دان شمع، چراغ گل دئے کرائیا۔ اوہ ویکھ چیک پُکارے بابا آدم مائی حوّا، ہوش و حواس وچ سمجھ کیسے نہ
 آئیا۔ پروردگار دا کھیل ہون لگا رواں، روانگی سب دے ہتھ پھڑائیا۔ جو روٹی کھاندا جگت وچ جو، جوانی سب دی دئے
 بدلائیا۔ ناتا تُننا یار چوہاں، چوٹھا جگ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا
 مالک دیا کھائیا۔ پہلی مکھّر کہے میری سہنجنی رات، رُٹری حق مہکائیا۔ جھٹ نارد کہے سُن میری اک بات، تینوں دیاں سُنائیا۔
 پہلوں ہو جا اک اکانت، عقل بُدھی توں باہر دھیان لگائیا۔ میرا درشن کر کے ہو شانت، اگنی آگ رہے نہ رائیا۔ شرع والیئے
 بہنڑیئے رینے پروردگار نے مذہب والے رہن نہیں دینے پرانت، حصّے جگت نہ کھئے وکھائیا۔ سب دے تُننے نات، ناتا بدھاتا نہ کھئے
 جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے او میرے پرہو،
 پرہ دیاں جنائیا۔ تینوں کپڑا لبھو، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مینوں ایوں جاپدا تیرا پرکاش ہونا دیس جنبو، جس دی چار جگ
 دین گواہیا۔ تیرا روپ ہونا نیتربین اندھو، جگت اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ سب دا بن کے دیناں بندھو، بندھن شرع والے تڑائیا۔
 سُو رپر بہادر ہو کے جنگو، جگت جگت لئے لڑائیا۔ لیکھا جانے جیرج اندو، اُتبھج سینج پھول پھولائیا۔ پردہ لاپے لوآں پُریاں
 برہمنڈو، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ تیری منزل کوٹاں وچوں کوئی لنگھو، حد پار نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا امرت رس ساگر سندھ
 سندھو، بے انت بے پرواہیا۔ مینوں ایوں دِسدا تُوں گھر گھر لاؤنا لنبو، لماں پیا محمد مقبرے وچ رہیا جنائیا۔ ایہہ اشارہ کیتا سی
 جس ویلے ارجن ریت سپس پوائی چندو، چند ستارا رو رو مارن دھابیا۔ ماتا گجری اکھیا سی سہج نال گنگو، پیار نال درڑائیا۔

میرے سینے پا دے ٹھنڈو، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ یاد کر لے بنا گوہند توں آتم دھار کھئے نہ گنڈھو، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ پٹھے ہتھ مار کے گجری کہا اوہ تک لے صدی چوڈھویں اتہم بُندا جنگو، سیس دھڑ رہے کُرائیا۔ دُبائی پینی وچ دریاواں پنجو، پنج پیارے گوہند دے دین گواہیا۔ صدی چوڈھویں آگے مَول نہ لنگھو، قدم اور نہ کھئے ٹکائیا۔ سر امرت نشانہ رہنا پیل لندو، لُچا لندا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبد پُرکھ اکال کی دھاروں جموں، جمن والی دسے کھئے نہ مائیا۔ جو جھگڑا میٹے کایا ماٹی چمّو، چمّ درشتی سب دی دئے بدلائیا۔ سُرپر بہادر ہو کے کلو، کلا سب دی دئے بدلائیا۔ رام روپ دھر کے اللہہبُو الو، آلس ویکھے خلق خدائیا۔ جگت جہان دُپھاڑے دلُو، دو دھڑ کرے لوکائیا۔ صاحب دا بہانا کدے نہ ٹلو، ٹال مٹول وچ سارے دئے بھلائیا۔ صدی چوڈھویں حُکم کھئے نہ ٹھلو، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کھیل تکنا گھارا گھلو، گھائل ہونا تھاوں تھائیا۔ سب دے وینہدیاں سب دے سامنے سب دا مالک ہو کے چھلو، اچھل چھل اپنی کار کمائیا۔ کوٹاں وچوں ور لے گُرمکھ پھراؤ اپنا پلو، پلکان دے پچھے بہ کے اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنی کار بھگتائیا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں ویکھ لے میرے مستک تلک، تلکن بازی دیاں جنائیا۔ تہاڈا محبوب تہاڈے نال کرن والا عِلّت، شرارتی شرع شرع نال ٹکرائیا۔ محمد اشان رہن نہیں دینی جگت والی خلعت، خطاب نظر کھئے نہ آئیا۔ پیراں دی رہے کھئے نہ ہمت، حوصلے سارے دینے ڈھاپیا۔ اگلے سال نوں ویکھنا کی حالت ہندی لہندی سمت، سمنل رُکھ وانگ سارے خالی نظری آئیا۔ کسے نے متی نہیں درگاہ ساچی منّت، سجدیاں وچ سیس نظر کھئے نہ آئیا۔ ہن غمی کاہدی رہے کھئے نہ چنت، سوگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنڈتا، وے مینوں آؤندا ہاسا، ہس کے دیاں جنائیا۔ میں ویکھاں پرتھی آکشا، چوڈاں طبقات کھوج کھوجائیا۔ کیڑی کوٹے نور پرکاشا، کون گرہ ڈگمگائیا۔ کس بدھ ساڈی پوری کرے آسا، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں محمد دے کے گیا دِلاسا، سچ سچ سمجھائیا۔ پروردگار ہووے سگلا ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ میرا ضرور منے آگھا، آخر آوے دُھر دا ماہیا۔ جس نے شرع دا رہن نہیں دینا کھئے علاقہ، مذہبان ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو دھرم دا کھول کے تاکا، پردہ جگت جہان اٹھائیا۔ سندیسہ حُکم دیوے ساچا، سچ سچ

جنائیا۔ بہن وکھائے کایا ماٹی کاچا، تتو تت نہ کھئے وڈیائیا۔ پچھوں کتھا کہانیاں رہ جان باتاں، کتھنی نال کتھ کے جگت جیو جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں آگئی ڈھر دی خبر، بے خبراں دیاں جنائیا۔ میرا ٹٹ گیا صبر، بے صبری ہو کے ماراں دھاہیا۔ کی کرنی کرے کرتا جبر، جابر اک اکھوائیا۔ مینوں کوکدی دے محمد دی قبر، پیغام اک پہنچائیا۔ سن کلمہ وچ ڈھن مدھر، مدھر ڈھن وچ شنوائیا۔ تیری آسا پوری ہووے سدھر، سد سد اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا تن وجود دسا نہیں بدن، بندنا والیو دیاں سنائیا۔ جھگڑا چھیڑنا ضرور وچ عدن، عدالت حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے بیتدے جاندے برس، دوس رین پندھ مکائیا۔ میرے مؤلا میرے اُتے کر ترس، رحمت حق کھائیا۔ ترسنا میٹ حرص، بوس دے گوائیا۔ آگے پلے نہ ربیا خرچ، دام ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ میں مسجد وچوں نکل کے وڑ گئی وچ چرچ، گرجیاں پھول پھولائیا۔ اوتھے ہور تکی شرط، شرع شرع وچوں ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ نے وکھائی آگئی فرد، جو فیصلے رہی سنائیا۔ بیس بیس پرگٹ ہووے یودھا مردانہ مرد، بے عیب نور الایہیا۔ جو شرع چھری میٹے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پیغمبران دی لیکھے لاوے عرض، بینتی اوتاراں جھولی پائیا۔ اپنا کھیل کرے اسچرچ، اچرچ لیل دے ورتائیا۔ کلجگ میٹے اندھیر گرد، نوری چند کر رُشنائیا۔ اک نال چوراسی نوں دے کے ضرب، حاصل جمع انت نہ کھئے بنائیا۔ مٹی خاک مل جان آرب کھرب، اسنکھ اسنکھاں گنت نہ کھئے گنایا۔ پھر وی پروردگار دا ہونا نہیں کھئے حرج، حرجا نے وچ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اُتے آؤندا جائے بڈھاپا، ہتھ مکر اُتے ٹکائیا۔ مینوں کلمے دا چڑھیا تاپا، آگئی رہی جلائییا۔ میرے نال غصے ہو گیا میرا پاپا، نگاہ پاییاں ول اٹھائیا۔ جنھے پیغمبران ستیاں نوں ماریا چھاپا، پھڑ کے لئے اٹھائیا۔ پائے اک ہور مارنا اُس نے ڈاکا، ڈکیت بنیا ڈھردرگاہیا۔ جس دیناں مذہباں دیاں ونڈیاں الاٹاں، اکو وار منسوخ سب نوں دے کرائیا۔ جس دے پچھے نام کلمے دیاں بہتدے رہے پھاٹاں، پھاٹک سب دے بند کرائیا۔ پیغمبران نوں اکو وار کر کے ٹاٹا، ٹپا اگلا دے سنائیا۔ میریاں مک جانیاں واٹاں، وٹنا ملن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ بھڑی دروہی

گوہند نے امرت دا بنا لیا اکو باٹا، جو سب نوں رہیا پیاٹیا۔ ایسے کارن آؤنا گھاٹا، وادھا نال نہ کھتے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 چھبی پوہ نوں میرا کھلا ہونا جھاٹا، نیتر نیلے رنگ نال رنگائیا۔ پر اک گل میں اشٹبھج ضرور نال تکی والی لاٹا، دپیک ہتھاں وچ
 رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری
 عمر گئی لنگھ، وے عمرا تینوں دیاں جنائیا۔ راتی ستی نوں آوے کھنگھ، دے اگن رہی تپائیا۔ مینوں کوئی نہ لاوے انگ، اُمتی
 بھجن واپو داہیا۔ میں پروردگار توں منگاں منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ میریا مالکا خالکا جے ہور کچھ نہیں دینا مینوں اوہ
 بخش دے جس نے سولان دا وچھایا پلنگ، ستھر یارڑے والا ہنڈھائیا۔ آگے اُس نوں کہندے سی گجری چند، ہُن نور نورانہ
 سوہا پائیا۔ میں پھیر بن جاواں جوہن وتی میرا خوشی ہو جائے بند بند، بندنا کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں دنداسا ملاں اُتے دند،
 رُوپ رُوپ وچوں وٹائیا۔ پر اک ڈر لگدا جدوں میں اوبدا کھنڈا ویکھدی چند پرچنڈ، دو جہاناں نظری آئیا۔ جد اُس دا نور تکان
 میرے انتر پئے ٹھنڈ، اگنی اُمت والی لاگے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے وے اعلیٰ، سُن حکم حق خُدا۔ کیتھے تیرے سجن بیلی، مینوں دے سمجھا۔ تسیں سارے مینوں
 چھڈ چلے اکیلی، پلّو رہے چھڈا۔ یاد کر لو میں سب نالوں ہو جانا وپہلی، اُمت دا لیکھا دینا مکا۔ میں اُس دی بنا سپہیلی، جس
 نوں پیغمبر کہن خُدا۔ میں جوہن وتی البیلی، نور نور نور رُشنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمدا اپنا آپ اک ویراں پھیر رتی، رتی داہڑی والے پنج مُلا لینے بنائیا۔ اوہناں
 دے پچھے گرمکھ کیرپانا والے ہونگے چھتی، چھتی راگ جنہاں دی دین گواہیا۔ چھتیاں دے کول ہور پھڑی ہوویگی مومبتی، دین
 دہاڑ کرن رُشناٹیا۔ چھتیاں دے کول پھڑی ہوویگی ساڈھے تِن ہتھ دی رسی، رسی رسی نال بندھائیا۔ چھتیاں دے پچھے چھتیاں
 بیبیاں نے سر تے چُکی ہوویگی لسی، آون چائیں چائیا۔ چھتیاں نے شکر گھیو وچ ہووے مسی، مٹھی اپنی وچ ٹکائیا۔ چھتیاں
 دی ذات ہووے اکتھی، دوجی ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ چھتیاں دی قوم ہووے جٹی، کیرسانے کر کے جھٹ لنگھائیا۔ چھتیاں دے گل
 وچ ہوویگی مؤلی دی اٹی، تند نوں نوں وکھائیا۔ چھتیاں دے کول لکھی ہوویگی پٹی، پورن گوہند تے گوہند پورن ماہیا۔ چھتیاں

دے کول لکھی ہوویگی پھٹی، ملیا میل دُھردرگاہیا۔ چھٹی گُرمکھاں دی پنجاہ سال توں آیو ہوویگی ٹپی، مل کے آون چائیں چائیا۔ چھتیاں نے مُچھ ہوویگی وٹی، سندھوری تلک مستک وچ چھپائیا۔ چھتیاں دی ڈور پرہو دے اُتے ہووے سٹی، آسا اِکو اِک بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پھیر میں خوشیاں دے وچ پھراں تھی، نو برسوں دا پنڈھ چھیتی چھیتی مُکائیا۔ میرے محبوب نے مینوں لیکھا لکھنا خوشخطی، حرف بنا حرف سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میں سناؤن والی راگ، راگ راگیاں توں باہر جنائیا۔ میں ویکھن والی اوہ کنت سُہاگ، جو لکھ چوڑاسی دا مالک سوہبا پائیا۔ میں بولان نال ویراگ، اُف پائے کر سُنائیا۔ سب دے کولوں ہُن پھڑ لینی واگ، واگ سب دی دئے بھوائیا۔ اتم گل ہونا چراغ، چراغہاں نہ کھئے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دا بناؤنا سماج، اِک سو اِک بھگت مستک وچ لکھ کے بھگت، بھگتی دا مول دین وکھائیا۔ اِک سو اِک دے کول لکھیا ہووے پُرکھ اکالا اِکو فقط، جو فقکرے نام والے جُگ جُگ دئے بدلائیا۔ اُس دی ویکھنی شکت، جو شرع دے زنجیر دئے کٹائیا۔ ویس وٹا کے اُتے دھرت، دھرتی دھول دھول اپنا حُکم ورتائیا۔ پیغمبرو تکو اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ آیا پرت، جس نوں پت پریشور کہہ کے سارے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں خوشی وچ جن بھگتاں دینا اعزاز، جو پرہہ نوں سپس نوئیا۔ خوشی نال ونڈنی نیاز، اِک سو اِک بییاں تھالیاں وچ ٹکائیا۔ چھپی پوہ تے کھولنا راز، پردہ رہے نہ رائیا۔ میں تاڑی مار کے کہنا اوہ ویکھو شبد گُرو دا شبدی اُددا باز، بازاں والا جگت جگیا سواں نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا دو جہاناں راج، رعیت ویکھے خلق خُدائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اُس توں منگ لے امداد، اُس دی آمد اپنی خوشامند کر کے خالی جھولیاں لے بھرائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میں اُس دے آگے لاجواب، جو میرا لکھیا ہویا لیکھا مینوں رہیا وکھائیا۔ تیرا حُکم نہیں رہنا چوڈاں صد توں بعد، ایسے کر کے اکھ نہ سکاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بڈھی مینوں پے گئی کھِرک، مل مل کے محمد دیاں وکھائیا۔ کھلیا اوہ ویکھ جھگڑا پینا وچ تُرک، تُرکی والے روون مارن دھابیا۔ کسے نوں آون نہیں دینی میرے

مالک نے سُرْت، سُرْتیاں سب دیاں دئے بدلائیا۔ کیوں اوہ روپ اکال مورت، مورتی وچ دھیان نہ کھئے جنائیا۔ بنا بھگتاں توں اُس دی لبھی نہیں کیسے نوں صورت، کوٹن کوٹ صورتاں والے مٹی خاک وچ اپنا آپ گئے ملائیا۔ اُس دا اکو ناد تے اکو تورت، تریا توں پرے اپنا حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں کپڑی بولی بولی، انبولت دے جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہا سہج نال ہوئی، پریم نال درڑائیا۔ ہُن کھیل ہونا توئی توئی، چھمب والے لین انگرائیا۔ اوہ ویکھ لہندے چڑھدے پیندی روئی، روئق ویکھ جگت لوکائیا۔ پر اک گل پڑدا دیواں کھولی، کھول کے دیاں سنائیا۔ چھپی پوہ نوں جس ویلے سوہنا لباس پایا میری گولی، گولکاں سب دیاں دیاں کھائیا۔ شرع دی رہن نہ دیواں کھئے ٹولی، ٹلیاں وجاؤن والے ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا وجود ہو گیا ماڑا، ہمت رہی نہ رائیا۔ میں تکنا اگھی لاڑا، جو مالک دھردرگاہیا۔ جس چوڈاں طبق لگاؤنا اکھاڑا، چوڈاں لوک کھوج کھوجائیا۔ دھرتی اُتے رنگ چاڑھنا گاڑھا، لہو مجھ نال رنگائیا۔ مذہباں دا مٹاؤنا ساڑا، سوکناں والی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ پرہ دے نام دا کیسے نوں لین نہیں دینا بھاڑا، سچ ریتی دینی جنائیا۔ جن بھگتو ئساں ہسنا کی کھیل ہونا ستاراں باڑا، ہاڑا کڈھ کے دیاں درڑائیا۔ میرا بڈھی دا ہُن ونگا ہو گیا چباڑا، ہڈیاں چبّ چبّ کے اپنا آپ گوائیا۔ ہُن میرے مالک نے مارنا دھاڑا، دھاڑوی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بڈھاپے وچ تڑدی، قدم مُشکل نال اٹھائیا۔ میں اُمت ویکھاں مُردی، وے محمد اے پچائیا۔ محمد کہے میں خبر سنان دھر دی، دھر مالک کی جنائیا۔ جس نے نگری چھڈی اند پُر دی، اوہ میرے اند وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہدے حُکم اندر دین دُنی جائے رڑھدی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ آتما رہنی جس نے سار پائی سچے ستگر دی، دوجی رہن کھئے نہ پائیا۔ میں ایسے کر کے جھردی، ہوئیاں وچ پائے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ دینا اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پُرانا ہویا لباس، بستر تن نہ کھئے وڈیائیا۔ میں بھجی گئی وچ آکاش، اپنا پندھ مکائیا۔ آگوں حُکم ملیا سرب گنتاس، سندیسہ دتا درڑائیا۔ جاہ ویکھ وچ مات، دھرتی دھرت دھول

کھوج کھوجائیا۔ اوہ آگیا جس نوں عیسیٰ نے کہا باپ، خود مالک نور الایہیا۔ پرگٹ کر کے آیا آپ، اپنی کل رہیا ورتائیا۔ جس دی پیغمبراں رکھی تاک، جھروکھیاں وچ دی بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے ساکھیاں، صحیح سلامت اپنا نور کرے رُشنائیا۔ صوفیاں نوں دیوے آبِ حیات، امرت جام رہیا پیائیا۔ جس نے شرع شریعت دا رہن دینا نہیں کھئے نواب، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جاہ اُس نوں کر آداب، ادب نال قدم بوسی کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو چھٹی بنیو مُرشد، پٹکے ہرے سپس ٹکائیا۔ دین مذہب نالوں کر کے فرصت، ویلے ہو کے آؤنا چائیں چائیا۔ اک محبوب دی کرنی آفت، صفت وچ صلاحیا۔ آگے رہے کھئے نہ مُشکل، درگاہ ساچی سچ ٹکائیا۔ سب نے آؤنا بن کے خوش دل، غمی سنگ نہ کھئے رلائییا۔ یاد رکھیو بنیو کھئے نہ بُردل، سورپیر ہو لینی انگڑائیا۔ پھیر لیکھا دسانگی اُس دین، جس نوں چھبی پوہ کہہ کے سارے گائیا۔ چوڈاں طبقات دساں من من، کیوں محمد ونڈ وندائیا۔ خُدا نے اشارہ کیتا جن جن، جسم ضمیر تون باہر دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ہونا اک محبوب، مُحبّتاں والیو دیاں جنائیا۔ جیہڑا سدا رہے موجود، وچھوڑے وچ کدے نہ آئییا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش تون پرے ڈیرہ لائییا۔ چوڈاں سو سال مینوں رکھیا محفوظ، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ہُن کر دینا اُس نے نیست و نابود، جڑ اُمت والی اکھڑائیا۔ مذہب دی رہن نہیں دینی حدود، حضرتان دا پندھ مُکائیا۔ میں ضرور چھبی پوہ تے دے کے جاواں گی ثبوت، صبر نال سمجھائیا۔ میرا روپ بنیا ہووے گا ایہہ کلبوت، کلمہ اوہ (دسانگی) جس نوں محمد کہہ سکے نہ رائییا۔ پھیر گٹھڑی بٹھ کے کر جاواں گی کوچ، جگت دا کوچا گلی دینا تجائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنا اپنا انت آخیری، بنا اکھراں دیاں جنائیا۔ میں ویکھنی اپنی شرع زنجیری، جو الفیے نال دتی بندھائیا۔ میں تکنی کائنات ضمیری، اندر وڑ کے کھوج کھوجائیا۔ میں تکنی انت فقیری، فقراں دے اندر وڑ کے پھولاں تھاون تھائیا۔ پر اک دکھ محمد دی بدل جانی پیڑھی، میں پیڑھا ڈاہ کے سب نوں دیاں وکھائیا۔ نالے وقت چُک جانا نہ کوئی سگرٹ پیئے نہ بیڑی، پان کھان والا نظر کھئے نہ آئییا۔

مینوں ایہو اکو اک دلگیری، سور گان کھان والیاں سب نوں ملے سزائیا۔ کیوں آگے گلی دے بھڑی، بنا ستگر شبد توں پار نہ
 کھئے کرائیا۔ ایسے کر کے ہر گوبند نے پہنی سی میری پیری، دو جہاناں بن کے پتا مائیا۔ ایسے کر کے گوبند نے امرت بخشیا سی سیری،
 شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایسے کر کے کرشن نے ارجن گیان دتا سی تدبیری، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایسے کر کے رام نے سینا نوں بخشی
 فقیری، جنگلاں وچ بھوائیا۔ جس دی شہادت دیوے بھگتاں دا بھگت کبیری، قبراں توں باہر رہیا سنائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں
 نے بھوکھت لکھیا تحریری، اکھڑ اکھڑاں جوڑ جڑائیا۔ کلجگ اتم شہنشاہ شاہ پاتشاہ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار جھگڑا میٹے شاہ
 حقیری، حقیر حقیراں اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے
 ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بھگنو اک سو اک نے لا کے آونی مہندی، پٹھے ہتھ رنگائیا۔ میں سب نوں واسطہ پا کے کہندی،
 سجدے وچ سیس جھکائیا۔ میری اچ اٹاری جائے ڈھندی، منزل بامنزل ڈکے واہو داہیا۔ ڈہائی پینی دشا لہندی، لہندا چڑھدا
 سمجھ کھئے نہ آئیا۔ مینوں آیں دسدا امت محمد دی عیسیٰ موسیٰ والیاں نال کہندی، وچ وچولا ہو نہ کھئے پچائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے سیس تے لائیو نو
 پھل، نو کھنڈ دا حال سنائیا۔ کس بدھ امت دا دیوا ہونا گل، گلشن مہک نہ کھئے مہکائیا۔ میرا اتم ہونا کھئے نہ پینا مل، مل امل
 رہیا درڑائیا۔ ساچا رس گیا ڈلھ، آب ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جگت اندھیر رہیا جھل، چاروں کٹت واہو داہیا۔ کھیل کرے صلح
 گل، گل مالک اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ صدی
 چوڈھویں کہے جن بھگتو میری مٹی دی لیانی کنالی، وڈی چھوٹی نہ ونڈ ونڈائیا۔ وچوں ہووے خالی، آٹا پانی نہ کھئے رلائییا۔ وچ
 رکھی ہووے بیری دی ڈالی، کنڈیاں والی سوہیا پائیا۔ نال لیر ہووے کالی، سوا ہتھ لمبائی چوڑائیا۔ اُس دے اُتے پھرہ ہووے
 بندوق دونالی، دوہاں دھراں دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ گرمکھاں چڑھی ہووے مستک لالی، لال گلالا رنگ بدلائییا۔ اک سو اک
 گرسکھ مار دے آون تالی، تال دھر دا آپ جنائیا۔ میں خوشیاں نال ویکھاں شالی، کی شالا اپنا حکم ورتائیا۔ میں سچ دساں خدا
 نے اوہ نہیں بخشنا جنہاں نے جھٹکا کھادھا تے حاللی، حالت بُری ہووے لوکائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ایس دُنیا دا رہنا نہیں کوئی

مالی، جو لکھ چوراسی بُوٹے پالے چائیں چائیا۔ ہُن کوئی میری عُمر نہیں رہ گئی باہلی، تھوڑا سماں باقی نظری آئی۔ مینوں ایوں جاپدا میرے خُدا نے دُنیا نوں آیں واہنا جوں کِرساں ہل چلاؤندا راہلی، ساری سرِشٹی دیاں رِہلاں چارے دئے بنائیا۔ کھئے حُکمران رہن نہیں دینا جعلی، جیہڑا دھوکھا رعیت نال کھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں اچے تگ بنی نہیں کیسے دی سالی، جیجا میرا رُوپ نہ کھئے پرگٹائی۔ میں آد توں انت تگ اکو پرہ دی جوت تے جوت اکالی، جو جگ جگ اپنا رُوپ بدلایا۔ جس دے آگے محمد ہویا سوالی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک سُنائی۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو تیرا فرمانا کہ فرنا، اوہ فرنے والیا دے جنائیا۔ سچ دس توں پہلوں کیہڑی کوٹے تُرنا، اُتر پورب پچھم دکھن چارے دے سمجھائی۔ پھیر کدوں واپس مُرنا، سرِشٹی دی درِشٹی اندر کر صفائی۔ دس کیہڑے ویلے آتم پرما تم میل جُڑنا، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ کس بدھ اکو تیرا نام پڑھنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ سچ دس دے کس طریقے نال تیرے پوڑے چڑھنا، دو جہاناں سکے نہ کھئے اٹکائی۔ پروردگار مہربان محبوب بے پرواہ نُور الہ بھيو کھول دے شبد بول دے تیریاں پیاریاں کس ویلے تیرے گھر وڑنا، جنہاں نوں وشن برہما شو سارے سپس نوائیا۔ اوہناں دا مرن دے پچھوں پھیر نہ ہووے مرنا، مر کے جیوت رُوپ بدلایا۔ میں چاہندی جس نے اک وار سپس نوایا تیریاں چرناں، چوراسی وچ کدے نہ آئی۔ توں جھگڑا میٹ دے ورنا برنا، کھتری براہمن شو در ویش وند نہ کھئے وندائی۔ تیرے ہتھ سب توں بھٹنا تے گھڑنا، گھڑن بھٹنہار تیری بے پرواہیا۔ اکو نام دس دے جس نال ساری سرِشٹی نے ترنا، تارنہار اپنی دیا کھائی۔ اوہ اپنے کلمے سانہ لے جنہاں پچھ سرِشٹی نوں پئے لڑنا، نام نال ٹکرائیا۔ ذرا بھیت کھول دے اپنے گھرنا، گرہ مندر دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اتم انت نانی، نانی ہو کے سپس نوائیا۔ مہربان کر مہربانی، مہر نظر اٹھائی۔ توں دیاوان دانی، داتا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت نُور نُورانی، نُور نُورانہ ڈگمگائی۔ کیوں جھگڑا پایا جسم جسمانی، تت ضمیر دے بدلایا۔ تیرا کلمہ ہووے کلامی، کلمہ کائنات کر شنوائیا۔ میرا دل کدا میں چوراسی لکھ دی تینوں دیاں اکو وار سلامی، سب کچھ تیری جھولی پائی۔ میں اپنے وقت پچھوں اپنی ہون نہیں دینی بدنامی، بدنام کرن والا نظر کھئے نہ

آئیا۔ میرا وعدہ قَوْل اِقْرَار پُورا کر دے شرع دی رہے نہ کیسے غلامی، زنجیر دینا ٹڑائیا۔ تیرا حُکم اِک اَنامی، دُھر فرمانا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا دھرم آپ سمجھائیا۔ دُھر دا دھرم دس دے اِکا، ایکنکار دیا کمائیا۔ کلجگ کوڑا میٹ دے سکے، سکم دے کول پئے دُہائیا۔ رُوسا چینا تان دے بنگاں، حکمت اپنی نال ٹکرائیا۔ پُوجا ہٹا دے پتھر اٹاں، پاپن سیس نہ کھئے جھکائیا۔ کلجگ اتم کدھدے سیٹا، سیٹے بازی ویکھ خلق خُدائیا۔ میں دو ہتھڑ مار کے پٹاں، بن نیناں نیر وپائیا۔ تیرا نُور کیسے نظر نہ آئے چٹا، کلجگ زین اندھیری چھائیا۔ تیرا بھانا منے کھئے نہ مٹھا، دین دُنی ربی کُرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مہربان میرے نال کر پتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں آد جُگاد اِکو پتا، پت پرمیشور سیس نوائیا۔ تیرا کھیل نِت نوتا، جُگ جُگ اپنی کار بھگتائیا۔ میرا نشانہ اِکو ٹیکا، ٹیک ٹیکی تیرے وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی برہم برہمادی انادی شبد میری پوری کر دے اچھا، نراجھت تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہرچرن سنگھ دھوتا خرد ہوشیار پُر، رنجیت کُور بردبان سویرے وبار ہویا

★ ہر بھگت دوار جیٹھووال

مگھر کہے میرا پروشٹا دُوجا، دو جہان پرہہ دا کھیل وکھائیا۔ جس دا بھيو آد جُگاد گُوجھا، گجھی رمز اِک رکھائیا۔ انتر نرنتر بھوکھت سوجھا، سچ دیاں درڑائیا۔ جس رہن نہیں دینی کوئی پوجا، سل پاپن رہے کُرائیا۔ ماٹی دا گھڑا مار کے مودھا، مُدتاں دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ لہنا پُورا کرنا کرشنا یادو نال اودھا، اودھو نین نین اُٹھائیا۔ نراسی رہے مول نہ بسدھا، کلجگ جھولی دے بھرائیا۔ یُدھشٹر دی دھار نالوں پرے ہونا یُدھا، یودھا اُٹھیا بے پرواہیا۔ جیہڑی ممتا رکھی بُدھا، بنا بُدھی توں آس پرگٹائیا۔ اُس دا اتم ویکھنا مُدعا، مُطالعہ کرے خلق خُدائیا۔ اِکو نُور کرنا آگھا، اگن آتھن کرے رُشنائیا۔ نشان رہن نہیں دینا کلجگا، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ مگھر کہے میرا

دوس دوجا چڑھیا، چڑھدی کلا تکان بے پرواہیا۔ جس دین دنی دا لیکھا اوتار پیغمبران گروآں دے سر مڑھیا، لیکھا منگے تهاؤں تھائیا۔ صدی چوڈھویں بیسویں آکے اڑیا، اڑکا حکم والا رکھائیا۔ جگت جہان جو جھیرا چھڑیا، جھگڑا تکی بے پرواہیا۔ دین دنی نال لڑیا، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ میں جدھر تکان اُدھر دے کھڑیا، حاضر حضور نظری آئیا۔ جس نے چوراسی گھاڑن گھڑیا، بھنہہار روپ بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ مکھڑ کہے میرا پروشٹا بڑا خطرناک، خطرہ بے خطرہ دیاں جنائیا۔ محمد دا لیکھا مکے نال اتفاق، صدی سدوی سنگ رلائی۔ ادھورا رہے مؤل نہ واک، واقع ویکھے چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال کھول کے تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں لہنا کرے بے باق، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنا ساتھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہربان پُرکھ سمراتھ، نظر مہر نال ترائیا۔ ہرجن بنا کے دھرم دے سجن ساک، سکلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں گرسکھاں ست سچ دی دیوے دات، داتا دانی کر مہربانی اپنی آپ ورتائیا۔

☆ ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

دو مکھڑ کہے گھوڑی چڑھیا دھر دا لاڑا، چھیل چھیل بے پرواہیا۔ جس دا گرسکھ لاگی منگن آئے واڑا، خالی جھولیاں آگے ڈابیا۔ سیہرے والیا سانوں دے دے دھر دا بھاڑا، پچھلا پندھ دینا مکائیا۔ ساڈا آگے کرم رہے نہ ماڑا، ککرم دا لیکھا دینا چکائیا۔ تیرا خوشیاں والا دہاڑا، جگ چوڈھویں پچھوں سوبھا پائیا۔ تیریاں سکھیاں دا اکھاڑا، سوہنیا سوہنا رنگ بنائیا۔ نچن ٹپن جنگل جوہ پہاڑا، اجڑاں وجے ودھائیا۔ بخشش دا رنگ چاڑھ دے گاڑھا، رحمت دے مالک اتر کدے نہ جائیا۔ تینوں ویکھن اوہ اگمی نارن، جنہاں نوں نر نرائن سہاگن دتا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ گھوڑی چڑھیا سچ دا دولہا، دو جہاناں وجی ودھائیا۔ جس دے چرن ملے دھولا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ سب

دا پچھلا چُکائے مولا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ اک اک دسے اصولا، اصل اپنا آپ سمجھائیا۔ سچ نام دا دے کے تُلھا، بیڑا بنے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دو مگھر کہے دُلھے ماری اک پلاکی، آسن دھرم دا اک سمجھائیا۔ جس ویکھنے بندے خاکی، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ جھگڑا میٹنا اندھیری راتی، ساچا چند چمکائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں پورا کرنا بھوکھت واک، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو کے لوک ماتی، پرلوک اپنا حُکم جنائیا۔ کھیل کھیلے بھد بھانتی، آنک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس دے سنگی جن بھگت ہونے براتی، سنگ چلن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دُلھا کہے میں لاڑا اک اپار، اپرمپر ہو کے دیاں جنائیا۔ نہ کوئی میری ماں تے نہ کوئی میری ماں دا یار، یرانے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھین بھرا دی نہیں کھئے دھار، چاچا تایا نہ کھئے وکھائیا۔ واگ گندے نہ کھئے وچ سنسار، سگن جگت نہ کھئے وکھائیا۔ میرا کھیل اپنی کار، کرتا پُرکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا میری ہووے نار، دوچا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دُلھا کہے میرے ہیٹھ اگتی گھوڑی، ہنک کے رہی وکھائیا۔ میرے پرہ نے جگت وچ رہن نہیں دینی کوٹاں والی جوڑی، کوئی وِرا گُرمکھ جوڑا نظری آئیا۔ کیوں سب دی اوڈھ رہ گئی تھوڑی، سہاگ کنت نہ کھئے بندھائیا۔ دُکھاں وچ سب نے کرنا بھڑی بھڑی، نیتروون مارن دھاپیا۔ میں دو جہان دو ہتھان دی ماری تاڑی (دوہری)، تال اپنا اک جنائیا۔ کیسے آب ہتھ نہیں آؤنا جوہڑی، سروور رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گھوڑی کہے ایہہ لاڑا بڑا چنگا، جو میرے اُتے آسن لائیا۔ جس دے پچھے بھجی پھرے جمنا سُرستی گنگا، گوداوری واپو داہیا۔ لچھی منگے منگاں، اپنی جھولی ڈاہیا۔ سُرستی مُکھ نین کر کے ننگا، نین رہی بدلائیا۔ پھڑ کے سچ ست سُرنگا، راگ راگیاں رہی سُنائیا۔ پاربتی چھڈ کے دھندا، دُھندھوکار تون پرے ویکھ وکھائیا۔ دیوت سُر سرب کبا، اچھراں بھجن واپو داہیا۔ پہل ہونی جیہڑی چوڈاں رتناں وچوں نکلی ارمبھا، موبنی اپنی کل ورتائیا۔ فاطمہ کہے پینڈا نہیں لمبا، لمی پے کے دیاں سُنائیا۔ نی ایہہ اوہ لاڑا جس دے کول نہ تہمت دھوتی تمبا، بستر جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جس نوں محمد نے

یاد کیتا سی وچ یک شنبہ، یک دھیان لگائیا۔ اوہ ویس کر اجنبھا، پروردگار آیا رُوپ بدلائیا۔ جس نے مان بخشیا پنجہ، پنج دتی وڈیائیا۔ میٹیا غم رنجا، دُکھ درد گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ لاڑا کہے مینوں سُرمہ پایا نہیں کدی بہابی، پانی سپس اُتے چُھائیا۔ جگت سنی نہیں کدے آوازی، رسنا نال درڑائیا۔ گھوڑی کہے ایہہ لاڑا آد دا آد پورب دا ماضی، حال دا حال نظری آئیا۔ جیہڑا سد خوشی وچ رہے راضی، رازق رزق رحیم آپ اکھوائیا۔ اوہ کھیل کھیلے جگت سماجی، سمگری اپنی آپ ورتائیا۔ جس دی دوہری دھار ہووے دواہی، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ ایسے کارن دواہے والیاں توں سُنیا گیت شتابی، رس رسنا نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سماج راج سماج اپنے نام دی بخشے آزادی، شرع زنجیر نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۳ مگھ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فرورزیر چھاؤنی ★

تیغ بہادر دھیان دھریا وچوں سیکھاں، چوک چاندنی اکھ کھلایا۔ پھیر پنجان اُنگلاں نال ماریاں لیکان، پنجم ویکھ وکھائیا۔ جس صاحب دیاں کردے اڈیکان، جگ چوگری دھیان رکھائیا۔ اوہ جد آوے بدل دیوے پچھلیاں سرب توارینخان، تاریخ اپنی اک درڑائیا۔ دین دنی بخشے حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ جن بھگتان رحمت دیوے بخشیشان، مہر نظر اُٹھائیا۔ چہتر جھلا اکو سپسا، جگدیشر اپنی کار بھگتائیا۔ لیکھا ویکھ راگ چھتپسا، تپس بتپسا پردہ آپ پھولایا۔ دین مذہب دا خالی کرے کھپسا، جگت ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ دی آسا پوری کرے پپس پپسا، بسمل سب دی دھار جنائیا۔ محمد دی خواہش ویکھے طبیعتا، طیب ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ اُس کھیل تکیا نہ سنجہ نہ فجر، دووین رُوپ گئے بدلائیا۔ چاروں کُنٹ تکی اجل، بھجے واہو داہیا۔ میرا صدی چوڈھویں زمانہ ربیا بدل، بدلی کرے خلق خدائیا۔ میرے سپس دی دھار اُمت اُمتی کرے قتل، قتل گاہ بنے لوکائیا۔ میرا صاحب

آوے اپنے پتن، گوبند گڑھ اک سُہائیا۔ سمبل سُہا کے دُھر دا وطن، سچکھنڈ نواسی رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے کیسے دا چلے کھئے نہ
 یتن، یتھارتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھ کے رتن، رتن اموک لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تیغ بہادر تے اپنی نیتی، نیترا اکھ اُٹھائیا۔ جھٹ مُسلم کتیا لنگھی جس دا نام سی
 حُسینی، حُسن جوہن نال ہنڈھائیا۔ اُس دی آسا اندروں لگی کہنی، کہہ کہہ درڑائیا۔ تُوں میرا ساک سینی، ستگر رہ پرواہیا۔
 میری آسا تیرے چرن ڈھنی، سجدہ سیس نوائیا۔ مینوں ایوں دِسدا اُمت انت انت نہیں رہنی، محمد بیٹھے پندھ مکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ اوہدے اُتے سی بستر کالا، مُکھ گورے
 رنگ چُھپائیا۔ تیغ بہادر ولّ نگاہ اُٹھائی آگے لگا سی تالا، درشن کر سکی نہ رائیا۔ اندرے اندر اپنا آپ سمبھالا، اندٹھیاں سیس
 نوائیا۔ سچے ستگر تُوں میرا ہوئیں رکھوالا، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ اُمت دا وقت رہنا نہیں بابلا، سماں بھجے واہو داہیا۔
 نالے کتوں لاه کے اک بالا، دُوروں سٹ کے بھیٹ چڑھائیا۔ پھیر انتر انتر اپنے من دی پھیری مالا، منکا من ہی من بھوائیا۔ جھٹ
 تیغ بہادر نگاہ ماری اُس دی ویکھی کرنی دی گھالا، گھال اپنے لیکھے پائیا۔ شبدي دھار دسّیا راہ سُکھالا، سہج نال سُنائیا۔
 حُسینی تیرے حُسن دا وسدا رہے حُسینی والا، حضرت اپنا رنگ رنگائیا۔ پر یاد رکھیں تیری نشانی اُمت دی کنالی وچ ہووے گا
 پیری دا ڈالا، جس تُوں ٹہنی کہے لوکائیا۔ تیرا لہنا اُس نال جن کرشن تُوں ماریا تیر نشانہ، نشان بھگوان ونہ وکھائیا۔ پھیر کھیل
 ویکھنا جتھے وسدے ہون گوالا، گوالے پچھلا بھیو کھلائییا۔ باقی لیکھا چھپی پوہ تے بابلا، تنّ مکھّر تُوں اشارہ دتا کرائیا۔ جس
 نے دین دُنی واہنی وچ چوہ راہلا، پہلی راہل دا حصّہ دیوے پائیا۔ ایسے کارن آیا شبد دا تکھا کر کے پھالا، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا حل
 کرے سواالا، بھکھاری خالی رہن کھئے نہ پائیا۔

☆ ۵ مگھر شہنشاہی سمت ۷ اجیت سنگھ بٹالا، سُرجیت سنگھ، حُکم سنگھ، دلپ سنگھ تے جسونت سنگھ فیزپر، کاشی رام، جیت سنگھ، چرن سنگھ تے بھجن کور سُتیا، بنتا سنگھ تے کرتار کور پنج گراتی، موہن سنگھ تارا چک، ورسا سنگھ سری ہر گوبند پرا، اوتار سنگھ ماڑی پنوا، جسبیر سنگھ، جاگیر سنگھ تے سوہن سنگھ بھولے کے، چن سنگھ ٹھیکری، کشمیر سنگھ مان خیرے، کرتار سنگھ وہیلا، اجیت کور بردبان، ہرچرن سنگھ گجرات،

☆ بٹالا شہر ضلع گرداس پُر

پنج مگھر کہے دو جہاناں سُنے جیکارے پنج، پنچم پنچم پنچم دھیان لگائیا۔ دین مذہب شرع نوں ہویا رنج، رنجش وچ ویکھن نین اٹھائیا۔ کیہڑا جگت اور مُہانا ونجھ، کھیوٹ کھیٹا کون اکھوائیا۔ کون لیکھا جانے سویر سنجھ، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ جان نگاہ ماری پُرکھ اکالا دین دیا لا دھر دا دُلہا بھگتن لے کے جتج، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پنج مگھر کہے حضرت ویکھو خاوند، خصم خصمانہ اک اکھوائیا۔ جس دے حکم کلمے دے ہوئے پابند، بندھن شرع والے رکھائیا۔ اوہ نور نورانہ چاڑھ اگتی چند، گوبند روپ دھردرگاہیا۔ جس نے کلجگ میٹنا پندھ، صدی چوڈھویں لیکھے لائیا۔ آتم پرما تم دسنا چھند، ڈھولا اگم اتھاییا۔ کلجگ کورئی کریا بھتی کاجی ونگ، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ جن بھگت سُہیلے لاؤنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ جس دی اکو سیج اک پلنگ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ اوہا نام ڈنکا وجے مردنگ، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ آپ سُنائیا۔ جس نے سب دا دینا سنگ، ساتھی اک اکھوائیا۔ دروبی صدی چوڈھویں اتم رہی لنگھ، اپنا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے محمد میت، مترا دیاں جنائیا۔ اوہ تگ جنہاں نال چلائی ریت، سجن پچھلے نظری آئیا۔ بنا حُجرے توں ویکھ مسیت، بنا مُصلے دھیان لگائیا۔ نگاہ کر پرے بست کیٹ، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے نال پُرانی پریت، قدیم دا لیکھا پھول پھولائیا۔ جے کوئی سچ دی کیتی وصیت، ویکھ بن نیناں نین اٹھائیا۔ جے ملدی ہووے نال طبیعت، خوشی خوشی لینی بنائیا۔ اک گل یاد کر

جیہڑی کیتی حق نصیحت، نثر وچ درڑائیا۔ اوہدا لیکھا پورا کر لے کولوں سنگھ اجیت، بقایا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اگم اتھاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے اپنا ویکھ اک احباب، مٹر مٹرا دھیان لگائیا۔ جس نوں حرف دسیا سی اک سواد، صبر نال درڑائیا۔ پھیر جنا آداب، سر سر جھکائیا۔ پھر لے کے کلمے والی کتاب، نین اکھ درسائیا۔ پھیر بلان تے لا لواب، لبریز دتا بنائیا۔ ہن اُس دا اُس توں لے جواب، در ساچے منگ منگائیا۔ جس دے مالک دا دھر دے خالق دا سب توں وکھرا دے سماج، سمگری اگم اتھاہ ورتائیا۔ شہنشاہ بھوپ بن نواب، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ سندیسہ دیوے واحد، کلمہ حق یک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر بھو آپ گھلائی۔ صدی چوڈھویں کہے یار یار دا لے صدقہ، گھولی گھول گھٹایا۔ ایہ لہنا پچھلا کد دا، قدیم پڑدا دے اٹھایا۔ ہن میلا اُس الابی ربّ دا، جو امام اماما ویس وٹایا۔ ایہ سماں دھر سبب دا، گیا پھیر بتھ نہ آئی۔ آگے لیکھا ہور نہیں ودھدا، آیو اُمت نہ کھئے جنائیا۔ جو آیا سو گیا لد دا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا عرصہ چوڈاں صد حد دا، آگے گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ پھیر لیکھا ہونا الگ دا، دھر میل نہ کھئے ملائی۔ پروردگار دا اکو ڈورؤ ڈنکا وجداء، وجہ نال رہیا کھڑکائی۔ شرع زنجیر سب دا ویکھ کڈا، کٹاکش اپنا نام رکھائی۔ روپ تک پنج تے جٹ دا، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ اوہ ونجارا بن گیا اکو ہٹ دا، سمبل اکو در کھلائی۔ جتھے جھگڑا نہیں ماٹی رت دا، رتن امولک گرمکھ ہیرے لے بنائیا۔ روپ دھر پریشور پت دا، پاربرہم پرہ اپنی کل ورتائیا۔ پچھلا لیکھا مُکا دے نت دا، نرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے میرے احباب مٹر سلامی، اسم ویکھ وکھائی۔ تیرا مالک شرع انامی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دے نال میری جوانی، جوین جگت ہنڈھائی۔ کلمیاں دسی کلامی، کائنات سنائی۔ کھیل کھیلیا عوامی، بھجیا واہو داہیا۔ انت میرے انتز آئی حیرانی، پریشانی وچ سنائی۔ صدی چوڈھویں میری شرع دی ہوئی بدنامی، شریعت سنگ نہ کھئے رکھائی۔ میرا مہربان محبوب کٹن آیا غلامی، زنجیر بے نظیر ٹرائیا۔ یار یاران دی ہون نہیں دیندا بدنامی، ساتھ دیوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے میرے رفیق،

سنگھ اجیت جنائیا۔ مالک وچ حق توفیق، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ میرا لہنا اُس دے کولوں کرا تصدیق، شہادت بھگتاں والی بھگتائیا۔ مہربان ہووے لاشریک، نظر مہر اک اٹھائیا۔ میرا پندھ پہنچیا نزدیک، آگے سفر نہ کھئے وکھائیا۔ جس نے نویں دینی ترتیب، طریقہ اپنا اک درڑائیا۔ جس نے آشا پوری کرنی جگت غریب، زانیاں ہونے سہائیا۔ پچھلی کیتی تے پھیرنی لیک، لائن آگے دینی وکھائیا۔ جھگڑا میٹنا اوچ نیچ، ورن برن دا پندھ مکائیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ دئے سمجھائیا۔ اکو کلمہ دی سب نوں کرے تبلیغ، نام ندھانا سب نوں دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ اجیت سنگھ کہے سُن یار یارا، سہج نال سُنائیا۔ میرا مہربان پروردگارا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جس نے بھگتاں نال لائی بہارا، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ تُوں اکو اک سب دا قبول کر جیکارا، جو ڈھولا آگم اتھاپیا۔ مذہب دی شرع توں ہو جا باہرا، شریعت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ تگ کی کھیل بُندا وچ قاہرہ، قہر ورتے وچ لوکائیا۔ مترا مل کے دوویں کریئے مظاہرا، بھگت سہیلے نال ملائیا۔ میرا مالک ہویا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جس دا شبدي دو جہاناں پاہرا، باہر نکل کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ محمد کہے مینوں قبول، قدم قدم سیس جھکائیا۔ میں پچھلا چھڈاں اصول، اصل اصل وچ سہائیا۔ قدام دی لے کے دھول، ٹکا خاک رمائیا۔ کلمہ سُن معقول، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے میں آد جگادی سچا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گودیو میرا پچھ، جگ جگ مات پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ دیاں وکھائیا۔ دھر سندیسہ دیواں اگتی پتہ، پتہ پریشور بھيو کھلائییا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، دتیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میل ملا پُرکھ سمرتھا، گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ جتھے اکو شبد دی شبدي ہووے کتھا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی میلا بیتھارتھ بیتھا، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا مٹ جائے مندر مٹھا، مسیتاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ شرع دا نہ ہووے رٹا، کلمہ ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو میلا ہووے پُرکھ اکال سمرتھا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے

ویکھ اگئی دھار، سچ سچ سُنائیا۔ سارے ہووو خردار، اوتار پیغمبر اپنی لو انگریئا۔ پُرکھ اکال بدلن والا بہار، جگت رت نہ ویکھ وکھائیا۔ سندیسہ دیوے شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، دُھر فرمانا آپ دِرڑائیا۔ صدی چوڈھویں آؤنی بار، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ راج راجان شاہ سلطان تختوں دیوے اُتار، اُتر پُورب پچھم دکھن سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جن بھگتاں سپس رکھنی دستار، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہہ چار جگ وسدے رہن گہر بار، جو گہرانے گُرمکھاں لئے بنائیا۔ نو سؤ چُرانوے چوکرّی جگ پچھوں لوک مات ایہہ آؤندی وار، ستجگ تریتا دواپرکجگ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا راہ تکدے پیغمبر گُر اوتار، صوفی سنت فقیر دھیان لگائیا۔ اوہ آد جگادی کرے اپنی کار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔

☆ ۱۱ مگھ شہنشاہی سمت ۷ سیدپر دے سنت رسیلا رام دے آؤن تے پنڈ وچ، پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

شبد کدے نہ ہووے بڈھا، بال جوانی ویس نہ کھئے وٹائیا۔ جس دا کھیل آد جگاد چوکرّی جگا، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنی کل پرگٹائیا۔ نرگن سرگن کھیل کرے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج تت تن وجود ماٹی خاک بنا کے مُدعا، جوتی جاتا اپنی کل رکھائیا۔ تیئی اوتاراں کر کے آگھا، لوک مات کھیل کھلایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ کلمہ دے آگما بیہو کھلایا اچا، اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار اپنا پڑدا لایا۔ نانک نرگن جوتی دھار بخش کے لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگنتران زمیں اسماناں دے کے نام بھنڈارا سچا، سنجم اِکو اِک سمجھائیا۔ من منسا کوڑ کِریا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا جگت ہنکار کرودھ رہے نہ غصہ، کلپنا چندال نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اِکو رنگ سائیا۔ جس دا انگد مٹیا آگھا، نانک جوتی شبد دھار سمجھائیا۔ انگد دا امرداس بنیا داسا، پردھ اوستھا جل دھارا سیو کھائیا۔ امرداس نے بھید کھولیا آپا، رام داس داس بنا دتی وڈیائیا۔ رام داس گُر ارجن شبدی دسیا بودھ آگادھا، دُھن انادی ناد پرگٹائیا۔

جِس دا چھٹی راگ نہ سکن پُن صوابا، بھيو ابھيد نہ کھئے جنائيا۔ ايہہ کھيل اُس دا جس نوں نرگن دھار کھے سب دا مائی باپا، پتا پُرکھ اکال بے پروا بيا۔ جس دا کوئن کوٹ صفتی نام رسنا جہوا چيدے جاپا، سادھ سنت صوفی فقير بھگت جگت جگیا سُو اپنی سيو کھائيا۔ سو پُرکھ اکالا دين ديا لا پروردگارا ايکنکارا اپن نام دی جگ جگ آپے ديوے داتا، مہربان محبوب مُحبت وچ آپ ورتائيا۔ جيہڑا نرگن نرگن آتم پرما تم پرما تم آتم نانا، تتاں توں باہرا شبدی شبد میلا میلے سہج سُبھائيا۔ جس دے چار جگ دے شاستر سمرت ويد پُران انجیل قرآن گیتا گيان بائیل تُريت گرو گرتھ صاحب دی بانی نکيان نکيان گاوے گاتھا، انت کہن کھئے نہ پائيا۔ جس نے اللہ واپگرُو رام اوم تت ست دیاں ونڈیاں الاٹاں، حصے جگ جگ آپ رکھائيا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پریشور جودھا سوربیر نوجوان مرد مردان اکو راتھا، دوجا نظر کھئے نہ آيا۔ ستگر شبد کدے نہ ہووے بردھ اوستھا، لنگرا لولا روپ نہ کھئے جنائيا۔ جس دا نام جگ چوگری کدے نہ ہووے سستا، کوڈیاں وچ نہ بت وکائيا۔ جد ديوے ستگر شبد ہو کے شبدی دھار دا رستہ، براستہ اوتار پیغمبر گرو نال رلايا۔ اوہ مالک خالق سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی ہووے وسدا، دھام اولڑا اک اکلڑا اپنا اک جنائيا۔ لکھ چوراسی جيو جنت سادھ سنت اندر پھرے نسدا، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بھيو کھول کے نرگن جوت نیتر اپنی اکھ دا، آخر میلا لئے ملايا۔ جس دا پیار مُحبت دا نانا سدا سچ دا، سچ دا مالک سچ نال جڑائيا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں پیج رکھدا، رکھنہار وڈ وڈیائيا۔ اوہ ایتھے اوتھے دو جہاناں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگنتران زمیں اسماناں پھرے نچدا، بن نیتر جگت اخیر دسدا نظر کیسے نہ آيا۔ جو جاگرت جوت بن ورن گوت اپنا کھیل دسدا، دہ دشا من منوا اُٹھ کدے نہ دھائيا۔ ستگر شبد بھنڈارا انتر ديوے امرت رس دا، نجھر جھرنا آپ جھرائيا۔ اوہ جگت کتھنی کدے نہ کتھدا، صفتی ڈھولے نہ کدے وڈیائيا۔ اُس کول نام بھنڈارا اگم و تھ دا، جو کایا مندر اندر ڈونگھی کندر دئے ککائيا۔ جس دا نام آد جگاد پنجاں تتاں والا سریر سادھ سنت منی مُنیشتر جگت تپیشتر اولیئے پیر شیخ مُلا مسائک اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو چیدا، بنا چپن توں منزل پار نہ کھئے کرائيا۔ اوہ ستگر شبد بڈھا ہووے کدے نہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ اپنا ویس وٹائيا۔ کی ہویا جے ہُن بھیس دھر لیا جٹ دا، جٹا جوٹ سارے لئے نوائيا۔ نوں کھنڈ پرتھمی

ستّ دِپ مارگ وکھاؤنا اِکو دُھر دے ہٹّ دا، جتھے پرما تم آتم آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ پاربرہم برہم میل ملائے حقیقت حق
 دا، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا پوڑا کرے ایش جیو رتن رتّ دا، امولک اپنا نام درسائیا۔ ستگر چرن دوارے جھگڑا نہیں
 متّ دا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ ہلارا دیوے اِکو شبد انادی انحد دا، دُھن آتمک راگ اُچائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن گرمکھ پیارا ایویں
 ٹپدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ ستگر شبد شبد ستگر جس تن وجود وچ وسدا، واسطہ پُرکھ اکال نال دئے جڑائیا۔ اوہ آد
 جُگاد نہ تھکدا نہ اکدا، من جمن وچ کدے نہ آئیا۔ پن کرپا تون جگت جہان کسے نہ لبھدا، بنکھنڈ اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑ کھوجن تهاؤں تھائیا۔ سو صاحب سُلطانا سری بھگوانا مرد مردانہ اِکو لیکھا جانے اپنے آپ دا، آپ اپنی دیا کھائیا۔ ستگر دے
 درس نال کوٹ جنم دا پاپ نسدا، انت دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ میلا ہو جائے رُوح بُت بُتخانے وچوں پاک دا، پتت پُنت دئے
 کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ تتان والی ذات دا، آتم برہم دئے درڑائیا۔ ایہ کھیل جُگ جُگ پُرکھ ابناش دا، ابناشی کرتا نت نوت آپ
 کرائیا۔ دھن بھاگ دہاڑا آج دا، سُلکھنی گھڑی وجے ودھائیا۔ ستگر شبد بُدھاپے وچوں سدا جاگدا، جاگن والیاں اکھ دئے کھلائیا۔
 اندر منزل تکو کیہڑا گرہ جتھے منوآ منسا تیاگ دا، نو در نو رس رہن نہ پائیا۔ ہنس روپ بنے کاگ دا، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔
 کھیل دسے ایہ ویراگ دا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ سُنے شبد اگئی راگ دا، جگت سروں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کھیل ویکھے
 جوت پرکاش دا، نیج نیتر لوچن نین رُشنائیا۔ میلا ہووے پرہو کنت سہاگ دا، دُہاگن نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہ بُدھا مالک انت لیکھا
 جانے جُگاد دا، جُگ اپنا روپ بدلائیا۔ جس کھیل کرنا کلجگ انت لیکھا مُکاؤنا دین مذہب دے سماج دا، سمگری سچ
 اِکو نام والی ورتائیا۔ گلشن مہکنا لکھ چوڑاسی بوٹا پروردگار دے باغ دا، اکل کل دھاری اکال اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا مُکنا شرع
 والے چراغ دا، گلشن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہککنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مالک خالق پرتپالک دو جہاناں رسم رواج دا، اوتار پیغمبر گرو سنت بھگت صوفی فقیر جُگ
 جُگ نت نوت نرگن سرگن اپنے حکم وچ چلائیا۔

☆ ۱۲ مگھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

ستگر شبد کہے میری وکھری ساکھی، سخاوت اپنی اک رکھائیندا۔ جن بہگتاں گرہ گرہ کراں گا راکھی، دُور نیڑا پندھ نہ کھئے جنائیندا۔ پُشت پناہ دیاںگا تھاپی، تھپک تھپک کے گود ٹکائیندا۔ نو سؤ نڑینویں گرمکھاں درس ہووے گا آج دی راتی، نو دوار نو کھنڈ دا پندھ مکائیا۔ مہربان ہو کے ویکھاں لوک ماتی، متا اپنا اک پکائیا۔ دوس رین ماراں جھاتی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سدا سہیلا بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ سینہ نال لگاواں چھاتی، چھتردھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کولوں کراں خلاصی، خلاصہ اپنا آپ سمجھائیا۔ ممتا رہے نہ مٹل پیاسی، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ بہگتاں دی بن کے داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کل آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں سچا دیواں سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ پیار دا چاڑھاں رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ جن بہگتاں لاواں انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ یودھا سورا بن سرینگ، جو بن ورتا بے پرواہیا۔ دھرم دا دھرم و جا مردنگ، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ ضرور جن بہگتاں دی رچھیاں کراں ایس وچ جنگ، جگہ جگہ اپنا پھیرا پائیا۔ چھیڑ چھیڑنی دھام پنج، پنجاں دا کھیل تکان ہو کے بے پرواہیا۔ دین دنی ہونا رنج، رنجس وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا لالچ نہیں جگ، جگت ترسنا نہ کھئے وکھائیا۔ میرا کھیل اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ناد شبد سنا کے سد، سوئی سرت اٹھائیا۔ جگت وکارا (کر کے بدھ)، گھر پڑدا دیاں چکائیا۔ مینوں کوئی نہ سکے لبھ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کیریا کراں جگو جگ جھب، جن بہگتاں ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے بہگتاں رکھاں نہ کدے اُتے کرایا، قیمت جگت والی رکھائیا۔ میرا لیکھا نہیں کوڑ کڑیاری مایا، ممتا دھر دی اک بنائیا۔ جنم جنم دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا، کرم کرم دا سنگ بنائیا۔ ایتھ اوتھ دیواں ٹھنڈی چھایا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر ہو کے ستگر شبد نہ کدے مکھ بھوایا، جگ جگ بہگتاں اپنے لیکھے لائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوار سہایا، درگاہ اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائییا۔ ستگر

شبد کہے آد انت پرہ دی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ بنکے آد انت دا جان جانی، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم جوت نؤر نؤرانی، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں دھار سمجھے نہ کدے بیگانی، بیگانہ من منسا وچ کُراٹیا۔ جنہاں دی منزل اک رُوحانی، رہبر نال مل کے وجے ودھائیا۔ اوہناں صدی چوڈھویں آؤن نہیں دینی پریشانی، پرے توں پرے ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ہُن کتھا کتھنی نہ زبانی، اکتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت جہان سرشٹی دِسے فانی، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ اک نشانہ رہے بھگت بھگوانی، بھگوان اپنا کھیل کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانی، ہر گھٹ انتر اپنا حُکم ورتائیا۔

محمد دا مقبرہ کرے سجدہ، چڑھدیو لہندے سیس نوائیا۔ کھیل تے اکم وجد دا، کی واجب اپنی کار کھائیا۔ کی لیکھا نؤر الاہی ربّ دا، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ ویلا وقت سوہنا سبب دا، زُڑی رُت نال مہکائیا۔ جس دا دیپک اکو جگدا، پرکاش کرے تھائوں تھائیا۔ اوہ لیکھا پور کرے جگت حج دا، حُجرہ نیوں کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مقبرہ کہے میں تکیا نوری مولا، جس نون مولا نا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نے وعدہ پورا کیتا قولاً، اقرار پچھلا ویکھ وکھائیا۔ ویس وٹا کے اُپر دھولا، دھرنی رنگ رنگائیا۔ سب دا بہار کرے ہولا، گتھڑی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ مقبرہ کہے میں ویکھیا مہربان، جو مہربان اکھوائیا۔ محمد دی خواہش دا کر اشنان، لیکھا انت والا سمجھائیا۔ ایہ منگ منگی سی مہینے وچ رمضان، شبِ روز واسطہ پائیا۔ جس ویلے آئے میرے امام، نظام دین دُنی بدلائیا۔ میری مُشکل ہونے آسان، انسانیت دا لہنا دینا وکھائیا۔ کوئی انکڑیاں والی لا نہ سکے میزان، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ سو ویلا پہنچیا آن، گھڑی پل دئے گواہیا۔ محمد دا مقبرہ کہے میرے محبوب نون کوئی نہ کہو پنجاں تتاں والا انسان، جوتی جاتا نؤر الاہیا۔ جوٹھ جھوٹھ لوہ لالچ کوڑی کِریا دا آد جگاد کدے نہ دیوے دان، سچ نام سچ دا کلمہ سچ آپ ورتائیا۔ جو لیکھا چکاوے شرع شیطان، چھریاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اُس دی نگاہ

نال کران پہچان، بن اکھان اکھ کھلائیآ۔ اوہ مالک رحیم رحمان، رحمت سچ کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ مقبرہ کہے میرے وچ وجود دا قیام، قیامگاہ اک اکھوائیآ۔ جس وچ چھپ گئے غوث اولیئے تمام، ملا نظر کھئے نہ آئیآ۔ مٹی خاک ہویا چام، تن ہاڈی نال ملائیآ۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی وچ سنائیآ۔ کی کھیل کرے امام، امام اماماں بے پرواہیآ۔ جس دی سب توں وکھری کلام، کلمہ کائنات پڑھائیآ۔ صوفیاں دئے پیغام، بھگتاں کرے شنوائیآ۔ اندھیرا میٹ شام، شمع نور جوت کرے رُسنائیآ۔ دُھر دا مالک ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ اُس دی دو چار سال دی نہیں گزران، انت جگ اپنا کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ مقبرہ کہے میرے وچ لک گئے پیغمبر پیر، پیر پیرا کھیل کھلائیآ۔ جنہاں نشان دتا صدی چوڈھویں اخیر، آخر گیا درڑائیآ۔ جن بھگتو نساں ہونا نہیں دلگیر، چنتا غم نہ کھئے رکھائیآ۔ جس نوں لبھدے کوٹن فقیر، فقرے ڈھولے رہے سنائیآ۔ اوہ بنا اپنی تدبیر، تقدیر گرمکھاں رہیا بدلائیآ۔ لوک مات بالک سدا چنگھدا نہیں ماتا دا سیر، بنا پروردگار توں رزق نہ کھئے سبائیآ۔ کوک کے کائنات کہا کبیر، قاعدہ اک درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ مقبرہ کہے میرا انت انت اک سجدہ، سجدہ سپس نوائیآ۔ جس نوں رہیا لبھدا، بن اکھان اکھ اٹھائیآ۔ اوہدا میلا میرا ہو گیا سبب دا، پردہ دتا چکائیآ۔ مالک بنا جگ دا، جاگرت جوت کرے رُسنائیآ۔ اوہ ونجارا نہیں ماس ناڑی ہڈ دا، آم اپنے رنگ رنگائیآ۔ رُوح بُت وچوں کڈھدا، ایہ اوہدی بے پرواہیآ۔ بے شک جگت جہان پیارا جگ دا، مات پت نار کنت جگت خوشی رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ مقبرہ کہے محمد تک اکھان، اکھان والیا اکھ اٹھائیآ۔ محمد کہے میرے کول کوٹ کہ لکھان، کی دیاں درڑائیآ۔ میری ماٹی خاک بن گئی ککھا، قیمت نہ جگت جنائیآ۔ سندیسہ دیواں سچا، سچ اک سنائیآ۔ میرا ڈھہنا مدینہ مکہ، دروہی نام خدائیآ۔ میری چار یاری ہر چار سال (بعد) مینوں اک ویراں دیندی سی دھگا، اپنا من بدلائیآ۔ سائوں پایا کیہڑے وچ رٹا، مات پتا چھڈ کے تیری سیو کھائیآ۔ میں سناؤندا ساں کلمے دا اک ٹپا، ہتھ مستک اُتے چھپائیآ۔ چار یاری چار سال دا وٹا، ایہ وٹاندر کرے بے پرواہیآ۔ جس ویلے تہاڈا

تن سریر چیتھڑ ہونا پُرانا پھٹا، جون نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے میں سناؤندا رہیا کلاما، کلمہ کلمے نال جنائیا۔ اک دن بس کے کہا چار یاراں تینوں پھیر وی ملدا رہنا
 ایہہ الہما، چار جگ دے مالک اپنا کھیل لینا کھلائیا۔ جس دے بھگت ہونے غلاما، غلامی دین دُنی دئے تڑائیا۔ سندیسہ دیوے
 اکو اک پیغام، پیغمبران پرے پڑھائیا۔ محمد بس کے کہا اوہ میرا اماما، نور نورانہ نور الہیہا۔ جس دی چوڈھویں صدی میرا لیکھا
 پور کرانا، لہنا دیوے چائیں چائیا۔ پنج آب کرے پروانہ، بے آب ہووے لوکائیا۔ چوڈاں سو کوس یدھ ہووے گھمسانا، حدو حد
 اک وکھائیا۔ نام کلمہ جس جگت رہن نہیں دینا کرینا، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ایہہ کھیل کرنا اُس مہربانا، جس دا آد انت
 سماں درمیانہ، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔
 چار یاراں کہا حضرت کی ہووے گا بندہ، بندگی کی درڑائیا۔ محمد کہا میں نیتربین اندھا، انت کہن کُچھ نہ پائیا۔ کی دساں ماڑا
 ہووے کہ چنگا، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں ایوں جاپدا جس نے سارے اوتار پیغمبر گر چُک کے اپنے کندھا، کندھی
 گھاٹ پتن اکو دینے ٹکائیا۔ سب دا سینہ کر کے ٹھنڈا، اگنی تت بُجھائیا۔ جگت جہان اکو دے کے سچ اندا، اندپڑ واسی دا لیکھا
 پور کرائیا۔ پر یاد رکھیو اک ویراں اُس نوں سب نے کہنا گندہ، کیوں گندگی دے کیڑے سارے دینے کھپائیا۔ چار یارو اوہدیاں
 یاراں نے اوہنوں کہنا مُشٹنڈا، دھوکھے باز اکھوائیا۔ پر یاد رکھیو اُس دین دُنی نوں کرنا رنڈا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو ست دا
 جھلاؤنا جھنڈا، ست دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی
 کار کھائیا۔ محمد کہے چار یارو دساں گل اک حرفی، اکو وار جنائیا۔ سمت شہنشاہی ست باران مگھر دوس ہووے شرفی، شرافت
 سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیراں مگھر توں پنج دن گل وچ پاوے چوڈاں طبقاں والی الفی، اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت ان نہ کھاوے
 شرطی، ایہہ اُس دی بے پرواہیا۔ پھیر کھیل ویکھنا اُتے دھرتی، کی لیکھا جگت لوکائیا۔ بھگتاں دی آشا چار جگ چار سال وچ
 نہیں سڑدی، دُکھی ہو نہ دُکھ بنائیا۔ آتما دی دھار پرماتما دے گھر دی، جس ویلے چاہے اُس ویلے لئے ملائیہا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تیراں مگھر کہے پیراں دے پیر نوں دیو کوئی نہ روٹی، آگے

ان نہ کھئے ٹکائیا۔ جس نے سب دی لیکھے لاؤنی گوشت بوٹی، کونا کونا کھوج کھوجائیا۔ اُس دی جگدی رہے جوتی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ اُس دی اکو کلا بہتی، اکل کل اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آگے آئیو دے کسے نہ بہتی، بہ گنا اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

مقبرہ کہے جس ویلے میرے اندر رکھی لاش، محمد منہ دے بہار ٹکائیا۔ اوہ خود خُدا نے کہا شاباش، مہربان مہر نگاہ اٹھائیا۔ تیرا لیکھا پورا ہووے خاص، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں پاتالان وچ کریں تلاش، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں آواں اُتوں آکاش، بن تن وجود ویس وٹائیا۔ کراں کھیل تماش، اگم اتہاہ بے پروا بیا۔ سچ کریں وشواس، وشو دا بھیو کھلائیا۔ راہ تے شنکر اُتے کیلاش، برہما اکھ اٹھائیا۔ وشن پوری ہووے آس، اپنی کل پرگٹائیا۔ سچ دساں تیری اُمت دی انت رہنی نہیں شاخ، شناخت نظر کھئے نہ آئیا۔ جھٹ فرمانا دتا آکھ، واحد اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ مقبرہ کہے محمد دے ہتھ سی اُپر چھاتی، پُشت پناہ ٹکائیا۔ لیکھ لیکھیا سی نال قلم دواتی، حرف سمجھ کسے نہ آئیا۔ جگت زندگی جگت حیاتی، جگت جیون جگت وڈیائیا۔ جس اُمت دی کریں راکھی، راکھا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں بن کے مٹی خاکی، مقبریاں وچ ڈیرہ لائیا۔ اوہ تگ کھیل ابناشی، ہر کرتا کی کار کھائیا۔ جس تیری بنائی راسی، رستہ دتا وکھائیا۔ اُمت جنا داسی، سیوا سچ سمجھائیا۔ انت ہونی وناسی، مٹی خاک وچ سہائیا۔ خوشی وچ آوندی ہاسی، بس کے رہی سُنائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا پورا ہووے باطن باقی، بے وطن لیکھ رہے نہ رائیا۔ تیرے ہتھوں دی پاتی، پترا دے گواہیا۔ چار یار شرع دے رہے نہیں جماعتی، سنگی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ مقبرہ کہے میں خُدا دا سُنیا کلام، محمد پاسا نہ سکیا بدلائیا۔ تینوں شرع دا بنایا غلام، زنجیر کلمے دا پائیا۔ اکھراں نال اطلاع دتی عام، بے خبراں خبر سُنائیا۔ مومن ہو تمام، کافر رہن کھئے نہ پائیا۔ بندہ خاکی انسان،

خاکی خاک نال وڈیائیا۔ مُحبت دے نوجوان، پیار وچ وڈیائیا۔ کلمہ کرے کلیان، درگاہ سچ ملاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ مقبرہ کہے خود خدا نے کیتا مخاطب، مُخبر کلمہ دتا بنایا۔ میں
 انت سب دا کرنا تعاقب، پچھے لگا تھاون تھائیا۔ محمد تیری مکے کعبے والی جانب، گوشہ کونا پھول پھولایا۔ اُس ویلے پیار رہنا نہیں
 مانس مانو، مانوتا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ نام کلمے والے راکش بننے دانو، دینت کوڑ والے اکھوایا۔ اوتار پیغمبران حکم مؤل نہ مان،
 منسا من نال رلایا۔ میرا ظہور نور مؤل نہ جان، جانکاری نہ کھئے درسایا۔ جوٹھ جھوٹھ خاک چھان، محمد تیرے مقبرے دی
 مٹی خاک دئے گواہیا۔ پھیر میرا کھیل ہووے زمیں اسمان، چوڈاں طبقاں حکم ورتایا۔ چاروں گنٹ اندھیری شامن، ساچا چند نہ
 کھئے چمکایا۔ تیری لاش نے کیسے دا بننا نہیں ضامن، آگے ہو نہ کھئے چھڈایا۔ پرہہ لیکھا پورا کرنا جو لہنا نال باون، شکر پُروہت
 ونڈ ونڈایا۔ چاروں گنٹ ہووے ترسنا طامن، سانتک ست نہ کھئے کرایا۔ سُن میرا اگما پیغامن، فرمانا دُھر درگاہیا۔ ثابت رہنا
 نہیں کیسے ایمان، عمل سچ نہ کھئے کماایا۔ برہم ودیا والا دسے نہ کھئے براہمن، کھتری شوڈر ویش دین دہایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوایا۔ مقبرہ کہے محمد دی چھاتی اُتے دبائے پنچے، پنچ وار پلائی۔
 میرے پروردگار مینوں نہیں کوئی رنجے، رنجش وچ کدے نہ آئی۔ میری لاش پئی بنا منجے، ماٹی خاک ڈیرہ لایا۔ تیری باون دھار
 دھار بونجے، پنچ دو نال درسایا۔ میرے نیر مؤل وہے نہ ہنچھے، پانی جل نہ کھئے وہایا۔ تیرے حکم سدا چنگے، نہ کوئی میٹھے
 میٹ مٹایا۔ مینوں ایوں جاپدا تیرے حکم نال صدی چوڈھویں انت یُدھ چھڑنا دھام پنچے، پنچ دھار نال ملایا۔ میری اُمت
 ساری ونجھے، ونجھ مہانا نہ کھئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ
 چُکایا۔ مقبرہ کہے محمد دی بنا سواس توں عبادت، مقبرے وچ سیس نوایا۔ صدی چوڈھویں انت میری اُمت دی ہووے
 شہادت، شہادت جگت نال رلایا۔ موسیٰ عیسیٰ میل ہووے نال رفاقت، صداقت سمجھ کیسے نہ آئی۔ بُدھی جانے نہ کھئے لیاقت،
 عقل چلے نہ کھئے چترایا۔ تیری مہر دی ہووے حماقت، ہمساجن تیری وڈیائیا۔ پر اک کھیل دسدا سب نوں تیرے کلمے دی ہونی
 لعنت، بنا تیری کیریا توں تیری سمجھ کھئے نہ پائی۔ اُمت دی اُمت نے کرنی مزاہمت، مسلہ دین دُنی وکھایا۔ چاروں گنٹ آونی

شامت، شمعدان نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا لوک ماتی قیام کائنات دی آوے قیامت، کریم قادر تیری بے پرواہیا۔ اُس ویلے مینوں وی
 بخشیں نیامت، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 ورتائیا۔ مقبرہ کہے کلمے دی دھار لایا نُقطہ، پنج ونڈ ونڈائیا۔ جتھے پنج پنجاں دا پینڈا مُکدا، آگے پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ ست
 سمنڈراں وہن رُکدا، لہر لہر نال بدلائیا۔ زمیں اسمان جھکدا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کھیل ویکھیا بھیانک دُکھ دا، دُکھی ہو کے
 نین دبائیا۔ کیسے نون سواس نہیں آؤنا سُکھ دا، ہوئیاں وچ دبائیا۔ ناتا رہنا نہیں مات پُت دا، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ کلمہ کلمے توں
 پھرے لُکدا، نام نام کولوں مُکھ چھپائیا۔ کلجگ گھر گھر پھرے بُکدا، بھجے واہو داہیا۔ سچ دسو کس دے کول جاپ اک تُک
 دا، جو اکو نون رہیا دھیائیا۔ پھیر کھیل ہونا جگت جہان لُٹ دا، شاہ سلطان لُٹیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ مان رہنا نہیں کیسے ٹوپ
 ٹوپ دا، سیس دستار نہ کھئے چترائیا۔ ڈنکا وجنا اکو چوٹ دا، چوٹے سارے دینے کھپائیا۔ پرکاش ہونا اگئی جوت دا، نرگن
 دھار کرے رُشنائیا۔ وواہ ہونا لکھ چوراسی نال لاڑی مؤت دا، گانے گھر گھر شگن منائیا۔ محمد کہا میں اتم کلمہ پڑھنا فوٹ دا،
 فتویٰ خود خُدا دینا لگائیا۔ پھیر حُکم اکو ہونا بہت دا، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پروردگار دا وار نہیں کوئی توپ دا، حُکم نال اپنا
 کھیل کھلائییا۔ جس دا درمیان پنج تھاں بنا چوڈاں چوڈاں سو کوس دا، جگت جہان بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ شنکر اوہ تھاں
 پھرے کھوجدا، بھجے واہو داہیا۔ جتھے دین مذہب جھگڑا مُکاؤنا روز دا، روزہ نماز دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اتم ارداسا ہونا اکو
 بھوگ دا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھیر کھیل تکنا پرہو دی موج دا، جو موجوڈہ ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ گھمسانا ویکھنا نو
 کھنڈ پرتھی فوج دا، فوجدار دُھر دا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان اچھیا وچ کدے نہ سوچ دا، دُھر دا حُکم حُکم نال ورتائیا۔

★ ۱۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۷ دلپ سینگھ، رتن سینگھ، سُچا سینگھ، جرنیل سینگھ، بہان سینگھ، سُلکھن سینگھ،

جگجیت سینگھ، پریم سینگھ تے ہرجیت سینگھ،

دربار دے کھیتاں وچ کم کرن والیاں نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے میری شبد دھار دی گاتھا، جگت رسنا نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا حُکم حُکم سمراتھا، آد انت جُگا جُگت چلیا آئیا۔
دھرم دی دھار چلدا راتھا، نت نوٹ اپنی سیو کھائیا۔ جس ویلے وشنوؤں نوں بخشیاں داتاں، بھنڈارا حق حق ورتائیا۔ چرن دھول
دا دے کے آتا، بھنڈارا بھریور دتا وکھائیا۔ دو جہان وکھا کے احاطہ، لکھ چوراسی بھیو کھلائییا۔ میں سب دا پتا ماتا، تُوں وندنہار
رزق سبائیا۔ میرا اگم اتھاہ کھاتہ، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ تیرا زرگن روپ جوتی جاتا، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ حُکم دیوے اکو
سرب کلا سمراتھا، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ وشنوؤں میری یاد وچ پنج دن کٹنا فاقہ، فکر اگلا لینا بنائیا۔ اکو لیکھا بریسے نال ورتنا
بن کے ساکہ، ساکار اپنی کھیل کھلائییا۔ شنکر پنج دن کچھ نہیں آؤنا ہاتھا، اکو میرا دھیان لگائیا۔ سوریہ چن رکھن آسا، دیوت
سُر سیس جھکائیا۔ میرا حُکم بہہ بدھ بھاننا، سر سر آپ بھگتائیا۔ زرگن سرگن ویکھ کھیل تماشا، سد اپنی جوت پرگٹائیا۔ منڈل
منڈپ پاواں راسا، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھاں چائیں چائیا۔ پھراں پرتھی آکشا، گگن گگنتریاں پھول پھولائیا۔ پنجاں تتاں پوری
کراں آسا، ترسنا ترکھا آپ بھجائیا۔ سرگن روپ بنا شاہو شاباشا، جوتی شبد دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کریا کیتی اپار، اپرمپر دیا کھائیا۔ جو سرگن بھیجدا رہیا اوتار،
زرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ پنج دن ہر اک ورت رکھدا رہیا وچ سنسار، ان نہ مکھ چھپائیا۔ جگت ریتی دے ادھار، صبر صبوری
نال سمجھائیا۔ ایہہ کھیل اگم زرنکار، نرویر اپنے ہتھ رکھائیا۔ پیغمبراں دے سہار، پُشت پناہ ہوئے سہائیا۔ پنج دن کھانا نہیں ہار،
عسیٰ موسیٰ محمد حُکم درڑائیا۔ سارے جھک کے کرن نِمسکار، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ لیکھا ورتدا رہے جُگ چار، گر دس
نال ملائییا۔ جس ویلے نانک نے ماری پہلی اڈار، پنج دن ان نہ مکھ لگائیا۔ گر ارجن نے تتی لوح تے بہن توں پہلاں پنج دن کیتا
نہیں ہار، دُھر دھیان وچ وچ آپ ٹکائیا۔ ہر گوبند پہن میری پیری کٹار، پچھوں پنج دن پُرکھ اکال وچ دھیان لگائیا۔ تیغ بہادر

پُجِ دلی دربار، دوس پنج ان دانہ رسن نہ کھئے چھہائیا۔ گوہند جس ویلے ماچھوواڑے سستا پیر پسا، کیڑی اپنا دھنّ بھیٹ کرائیا۔
 رو کے کیتی نمسکار، بن نیناں نیر وبائیا۔ اٹھ کھا میری سرکار، بنا پیہن پکاؤن توں تیرے آگے ٹکائیا۔ گوہند کر پیار، سہج نال
 سمجھائیا۔ اوہ تگ کھیل اکم اپار، الکھّ اگوچر کی کار کھائیا۔ جس نے سب دا لہنا دینا پورب قرض دینا اُتار، اُتر پورب پچھم
 دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں آئی ہار، چوڈاں طبق چوڈاں لوک روون مارن دھاپیا۔ اُس ویلے کل کلکی لئے
 اوتار، پُرکھ اکالا دین دیا آوے واہو داہیا۔ جن بھگتاں پیج دیوے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نالے لہنا دینا پورا کرے جو
 رام دے ساتھی ایدھیا توں گئے باہر، نال بھجے واہو داہیا۔ رو رو کے کردے گریہ زار، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ ایدھیا آو میری سچی
 سرکار، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ رام نے ہس کے کہا مترو تسیں میرے سجن یار، سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ جھٹ سینا بانہ
 لئی اُار، ہتھ جوڑ کے سیس نوائیا۔ تسیں ویکھو اپنا گھر بار، آگے پندھ نہ کھئے ودھائیا۔ جنہاں وچوں نو رو پئے زارو زار، اُچی
 کوک کوک سُنائیا۔ اسیں تیرے سیوک برخوردار، سیوا کر کے جھٹ لنگھائیا۔ سائوں لوڑ نہیں راج دربار، اسیں کرسا نے کرسانی
 کر کے تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رام ہس کے
 کہا میرا حکم کرو پروانا، پروانگی نال جنائیا۔ میرا رام رام مہربانا، مہر نظر اُٹھائیا۔ اوہ تکو تریتا دوا پریدل جانا زمانہ، کلجگ اتم
 آئیا۔ تہاڈا پھیر جنم ہووے جگت وچ انسانا، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ ملے میل سری بھگوانا، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 تہاڈا لیکھ لاوے جنم کرم دا کرسانا، کرسانی کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ تہاٹوں مان دین دا میرا بہانہ، سہج نال سُنائیا۔ جھٹ سینا
 گایا خوشی وچ گانا، دھر دے رام تیری بے پرواہیا۔ تیرا تیتھوں نہ بھئے کدے بیگانہ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انہاں نوواں نوں
 ضرور کریں پروانہ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سو لیکھا پورا کرے والی دو جہاناں، دوہرا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے ایہ وقت سہنجنا سہاوا، سچ سچ جنائیا۔
 جنہاں نوواں نے کیتا دعویٰ، پریم پیار وچ سیس جھکائیا۔ دلپ سنکھ رتن سنکھ پریم سنکھ سچا سنکھ نال سانوا، جرنیل
 سنکھ ذرا ذرا جوڑ جڑائیا۔ سلکھن سنکھ لیکھ لگن دوویں باہواں، بہان سنکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جگجیت سنکھ نال رلایا

ناواں، نام نام سمجھائیا۔ ہرجیت ہویا نہیں وچھوڑا نال بھراواں، در ٹھانڈے مل کے وجے ودھائیا۔ جنہاں دے انتر آتم ستگر
 شبد کہے میں پریم دا بل چلاواں، کرم دھرم بیل نال ملایا۔ جنہاں اپنا چھڈیا دیس گراواں، سچ گھر بیٹھے آسن لایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے پنج دن دوس دا وبار، اوتار
 پیغمبر گرو پور کرائیا۔ ایہ کھیل شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جس دی آد جگاد آگم کار، دھر دی کرنی کار
 کھائیا۔ سو ویکھے وگسے پاوے سار، مہاساربی اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ادھار، ادر دا لیکھا دئے چکھائیا۔ جس ویلے
 اٹھاراں مگھ دا پہلے منٹ دا چڑھے دہاڑ، دوس اپنا پندھ مکھائیا۔ نو گرمکھ آٹا لیتکے چھان، شانتی نال سیس جھکھائیا۔ پرسادا
 کریگی تریپت نال دھیان، چرنی پانی آٹے وچ پائیا۔ پھلکا پکاویگی جگندر نوجوان، دوندر تھلے لہوے چائیں چائیا۔ گدرشن اُتے
 چٹی چادر دیوگی تان، سرجیت کور منجیت کور امیر چند گلاٹی مل کے شبد گاون چائیں چائیا۔ وریام کور پنج دانے لے کے
 دھان، چلحہ وچ دئے ٹکھائیا۔ بلوندر بلجندر گرمیت تے کر ایشنان، چٹے بستر پا کے مستک کالا ٹکا لین لگائیا۔ باقی ساری سنگت
 ہتھ رکھ کے اُتے کان، باراں وجے بھگت دوارے بیٹھن چائیں چائیا۔ پریم سنگھ امرجیت سنگھ کھچ ننگی کیرپان، پھریدار ہو کے
 دھر دی سیو کھائیا۔ لکھاری ہونے سوادھان، سوا سوا سیر آٹا سر دے اُتے ٹکھائیا۔ ایہ لیکھا چار جگ دا گر اوتار پیغمبراں دا
 ہووے پروان، پروانے گرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔ جاگیر کور جاگیر کور بلونت کور تے پیارو چارے جگا کے شمعدان، بشن کور دے
 کول دین ٹکھائیا۔ پرہ نے بدل دینا ودھان، ودیا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھر دا حکم حکم یتھارتھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ہرجیت سنگھ حاضر کرے رات دے باراں
 وجے چھٹی پدارتھ، جیہڑے اشارے نال اندر دتے سمجھائیا۔ اس وچ پرہ دا نہیں کوئے سوارتھ، جن بھگتاں دی بھکھ ننگ دئے
 کٹھائیا۔ گرمکھو ٹھاڈی آتم پرماٹم بن جائے پرمارتھ، پرہ پُرکھ دھر دا لیکھا لے لگائیا۔ اوہ ویکھو ٹھاڈے کول آگیا نارد، کن گھرک کے
 رہیا وکھائیا۔ جن بھگتو کیوں پرہ اُتے لاؤن لگے گارد، مینوں دیو سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں ویکھیا ٹھاڈا صاحب بھکھا، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ جیہڑا جو دا ٹکر کھاوے

سُکا، سُکھن ٹیڈھی بنک تہاڈی پار کرائیا۔ میں نشانیاں کدے نہ اُکا، جُگ جُگ بھجّان واہو داہیا۔ ہُن اوتار پیغمبر گروآں پینڈا
 مُکا، مُکمل دیاں جنائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر پینیاں لٹاں، لٹیرا بنیا بے پرواہیا۔ جس نے لیکھے لایا گوبند دے نیہاں ہیٹھ دُلا رے
 سُتا، سَت دا مالک کھیل کھلائیا۔ اودیاں مؤلن لگیاں رُتاں، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ میں ضرور باراں وجے تہاڈے کول پُجاں،
 آواں چائیں چائیا۔ پر یاد رکھیو غصے غم وچ کیسے دا منہ ہووے نہ سُبجا، ادھی راتیں خوشیاں وچ خوشی دے ڈھولے گائیا۔ جیہڑا
 مالوے والیاں بیٹا کیتا مشری دا کُجا، گھر گھر سیو کھائیا۔ اوہ رکھنا بھگت دوار ہر سنگھاسن تھلے اُتے بسدھا، دھرنی اُتے
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 جس دا آد انت کیسے نہ بُجھا، بھیو ابھیدا سمجھ کیسے نہ پائیا۔

★ ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر

★ رات باراں وجے دین دے پہلے منٹ ہی سماں ۰۱-۰۰

اٹھاراں مگھر دے پیتے دو پل، پہلی گھڑی پورن ہون تے آئی۔ ایہ پورب لیکھا پورا کیتا بل، جو سمگری اشومیدھ جگ
 ٹکائیا۔ بھکھا بن اچھل اچھل، باون لہنا دتا چُکائیا۔ جس دا لیکھا جل تھل، مہیئل رہیا سائیا۔ اپنا حُکم رکھے اٹل، نہ کوئی میٹھ
 میٹھ مٹائیا۔ سِدھا ہو کے بھگتاں ول، ولولے سارے دئے کڈھائیا۔ آتم پرما تم دھار رل، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس لیکھا میٹھا
 کلجگ کل، کلکاتی دئے کھپائیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ گل، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ اوہ سب دا لیکھے لاوے پریم پیار دا ہل،
 ہو لا بہار سرب وکھائیا۔ چھٹی پدارتھ دیوے پھل، پہلی بھوت دئے بنائیا۔ جگت دویت میٹھ کے سل، پریم پریتی اک بندھائیا۔
 بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھل، خلق توں باہر کرے رُشنائیا۔ لہنا پورا کرے ڈونگی ڈل، اندھ اندھیر دئے چُکائیا۔ ستاراں مگھر دی
 زین گئی ڈھل، اٹھاراں اپنی لئے انگرائیا۔ دھر دا حُکم رہیا گھل، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ اٹھاراں مگھر کہے جو لیکھا ہویا آج، عجب
 دیاں جنائیا۔ ایہ لہنا پورا ہویا بل، جس سیس توں لاہ کے تاج، آپ اپنا مان گوائیا۔ مان چھڈ کے تخت راج، رعیت سیو کھائیا۔

دھرم دی دھار جان کے کاج، سچّی کرنی کار کھائیا۔ جھگڑا چھڈ کوڑ سماج، سمگری سچ ٹکائیا۔ جس دا رسنا نال نہ ویکھیا
 سواد، جہوا رس نہ کھئے چکھائیا۔ بھوگ لگایا ریشیاں ورتایا بعد، پروس کے دتا وکھائیا۔ سپس جھکایا تون مالک اک آد، انت
 تیری وڈیائیا۔ تون وسیں جگ جگاد، چوکڑی سوہا پائیا۔ میری رکھنی لاج، در ٹھاندے منگ منگائیا۔ جس کارن براہمن بڈھا
 بنیا اپاہج، باون ویکھ وکھائیا۔ شبد سنا کے بودھ آگادھ، چار ویدان رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھٹی بھوجن کہن ساڈی صفت گائی راگ چھٹی، چھٹی جگ اندھ غبار جنائیا۔
 سانوں کھاندے رہے دند بتی، بتی سپارے کوک کوک سنائیا۔ ساڈا ترس نہ آیا کیسے رتی، اوتار پیغمبر گر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 اسیں سڑدے رہے اگنی تتی، سڑ سڑ اپنا آپ بدلایا۔ حکم منڈے رہے کھلاپاتی، جو پت پرمیشور بے پرواہیا۔ تن وجود کردے
 رہے ستی، ست دے آگے بھیٹ چڑھائیا۔ ساڈی پھیر ہوئی نہ گتی، جگ جگ آسا گئے رکھائیا۔ سانوں باون نے سہج نال اک
 گل سی دسی، ہوئی ہوئی درڑائیا۔ جس ویلے سب دا مالک آیا کھلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا پورا کرے ہتھو
 ہتھی، ہتھیلی اُتے ٹکائیا۔ جس دی کہانی جائے نہ کتھی، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ ٹھاڈی پیج جائے رکھی، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت
 سہیلے بنا کے سکھی، سُنن میرا پور کرائیا۔ ایہ کھیل وکھائے اکھیں، پردہ اکھیاں اُتون اُٹھائیا۔ جس ویلے دھنّ دولت لٹی جانی
 کروڑی لکھی، غریباں ملے وڈیائیا۔ شاہ سلطانا ہووے کھئے نہ پکھی، سگلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پدارتھ کہن حکم سُنیا سچّی سرکار، جو باون دتا درڑائیا۔ نرگن
 آوے اپنی دھار، پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے سانجھا یار، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جس بھگتاں کرنا ادھار، کلجگ
 انت لئے ترائیا۔ چھٹی چھٹی بنا کے بھگت دوار، بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ سانوں کدے نہ دئے وسار، وسریاں گلے لگائیا۔ ساڈا
 گرہ کرے اجیار، جگ دیوے مان وڈیائیا۔ پھیر سارے کریئے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ بینتی سُنے آپ کرتار، ہر کرتا
 وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چھٹی پدارتھ کہن جن
 بھگنو ساڈی پھڑ لو بانہ، ہتھ اُپر دیو اُٹھائیا۔ سب دا اکو پتا تے اکو ماں، دوچی جمن والی کھئے نہ مائیا۔ ساڈی ہاں وچ کرو ہاں،

نانہہ سکے نہ کھئے سُنائیا۔ جس طرح تہاڈا بھگت دوارے دا تھان، چھٹی چھٹی لمبائی چوڑائیا۔ ایسے طرح ساڈا لنگرکھانا دیو بنا،
 جس وچ وسیئے چائیں چائیا۔ پھیر تہانوں رَج کے دیئے کھوا، بھکھ ننگ رہن نہ پائیا۔ دین مذہب دا ویروا دیئے مٹا، ذات پات نہ
 کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چھٹی پدارتھ کہن ساڈا
 دوارا اُچا ہووے تیراں فُٹ، بہتی منگ نہ کھئے منگائیا۔ اٹاں لاوُنیاں گھٹ گھٹ، اک دوجی نال چھپائیا۔ پھیر چاروں کُٹ پئے
 لُٹ، لُٹیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ ماواں وچھڑنے پُت، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ جن بھگتاں مؤلنی رُت، رُٹری پرہ نال مہکائیا۔ سیوا
 کرنی سب نے ہو کے خوش، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 بیو آپ گھلائییا۔ چھٹی پدارتھو میں آگیا جگ جگ دا پاندھا، نارد رہیا سُنائیا۔ میرے بنا تہانوں کوئی نہ کھاندا، کھاوَن والا اِکو
 پنڈت بودی والا سوبھا پائیا۔ کیوں میں دُدھ نہیں چُنکھیا کیسے ماں دا، ماما سیر نہ مکھ چوائیا۔ میں ماس نہیں کھاندا سُوَر گاں دا،
 مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ونجارا بنیا نہیں کیسے بدلن والے ناں دا، ناؤ نرنکارا اِکو گائیا۔ میں اِشارہ کیتا نہیں واہ واہ دا، واہ واہ
 وچ صفت صلاحیا۔ میں بل تکیا نہیں کدے کیسے دی بانہہ دا، جھگڑے وچ کدے نہ آئیا۔ میرا اِج دِباڑا سوہنا ہویا چاء دا، چاؤ
 گھنیرا اِک وکھائیا۔ میرا سماں ہویا لاه دا، لہنیدار اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ جن بھگتو تْسیں بڑے چلاک، چلاکی اپنی دتی وکھائیا۔ دُنیا ستی ادھی رات، سْتیاں کھئے نہ لئے
 انگرائیا۔ تْساں بنا کے سوہنی بہات، بہانت بہانت دے کھانے بھگت دوارے لئے ٹِکائیا۔ میری کیسے نہ پُجھی وات، صدّا دے نہ کھئے
 منگوائیا۔ میں چھیتی پہنچیا پندھ مُکایا بہاج، دھرتی قدم نہ کھئے ٹِکائیا۔ میں کھیل تکیا جس ویلے جلائی آگ، اگنی آگ آگ تپائیا۔
 میں پھردا رہیا جس ویلے آٹا چھانیا وچ پرات، ہیٹھاں وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ گھن لگیاں اتوں دتی داب، میری ہڈی پسلی دتی
 دبائیا۔ میں پھیر وجایا ناد، کُبیر دتا سُنائیا۔ وشنوں دتا آکھ، پردہ نہ رکھیا رائیا۔ کُچھ میری گلّ بھاکھ، بہاشا جگت نہ کھئے
 جنائیا۔ اٹھ ویکھ کی کھیل ہندا ادھی رات، رین بہنڑی نال رلائیا۔ لیکھا لیکھیا جاندا نال قلم دوات، لیکھاری لکھن چائیں چائیا۔
 جنہاں سوا سیر دی گھنڑی چُکی ساتھ، بل تیرا بھنڈارا پچھلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے ایسے طرح بل چار جُگ دے جگائے سی چراغ، چراگاہاں ہوئی رُشنائیا۔ کلجُگ انت جن بھگتاں اندھیرا میٹے داغ، دُرمت میل دھوئیا۔ اپنے ہتھ پکڑے واگ، دوسر ڈوری نہ کھئے بندھائیا۔ ہرجن سارے گئے جاگ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دن گوبند پہلی وار اپنی اُنکل بٹھایا باز، دیپک چار کر رُشنائیا۔ چوٹھے جُگ بدل دینا سماج، سمگری سچ ورتائیا۔ ماتا گجری دتا اکھ، سہج نال سُنائیا۔ ایہہ کدوں پوری ہووے آس، پردہ دے اُٹھائیا۔ گوبند ہنس کے کہا جس ویلے نرگن نُوَر جوت ہووے پرکاش، پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ اُس ویلے سب دا لیکھائے واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تیرے نُوَر وچوں نُوَر ہووے پرکاش، پورن پُرکھ بے پرواہیا۔ جو سب دی پُچھے وات، بے وطنان لئے ملائیا۔ ایسے کارن چار دیپک ہشن کور نوں دتے دات، دیاوان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو جنہ نیربین بنایا انھیا، ادھی رات ان ہتھ کسے نہ آئیا۔ پچھے جوتاں جگاؤندیاں سی کوریاں کتیا، لاٹاں والی سپس نوائیا۔ آگے سب دا ٹھیکر بھتیا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ ایسے کر کے تنہاں کرایا اشنانیا، شنکر دی منسا پور کرائیا۔ لیکھا پورا ہویا باراں سو ستاسی انک نال پتیا، بھیو ابھید رہیا نہ رائیا۔ سچ پرکاش دیپک اکو چتیا، چند ستار سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو کھان لئی رکھیا ہت کچھ، کچھ مینوں دیو کھوئیا۔ میں ویکھو تازی کٹا کے آیا داہڑی مچھ، مُشکل مُنہ دے نال کھان لگیں رہے نہ رائیا۔ کیوں سارے ہو گئے چپ، اچی کوک کے دیو درڑائیا۔ سارے کہو پنڈتا چاروں گنٹ پینی لٹ، تُوں وی جا تھاؤں تھائیا۔ نارد پٹھا کر کے ٹھٹھ، ٹھوٹھا رہیا وکھائیا۔ میں پھر کے آیا لہندی چڑھدی گٹھ، کونا کونا پنڈھ مکھائیا۔ ایوں دسدا کسے نوں پانی نہیں ملنا گھٹ، آب ہتھ کسے نہیں آئیا۔ میں راہ وچ آؤندے ویکھیا تارا چند رہیا ٹٹ، ٹٹیاں پھیر نہ کھئے جڑائیا۔ صدی چوڈھویں ناتا رہیا چھٹ، میلا آگے نہ کھئے ملائیا۔ میں جگت جہان تکیا خالی دسے بت، بُتخانے روون مارن دھابیا۔ میں ہور ویکھیا جن بھگت چوری کردے لک، لک لک اپنی خوشی بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے اگمی ٹک، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ باہروں چھٹی پدارتھ لئے چُک، بھگت دوارے وچ ٹکائیا۔ جتھے بنا بھگتاں توں کھئے نہ سکے پُج، خالی ہتھ

نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں آؤندا آؤندا وِشنوں نؤں مار کے آیا ہُجھ، ہلونا دتا لگائیا۔ برہمے نؤں کہیا میری بات بُجھ، کی ایہ کھیل کی لوک
 مات کھیل کھلائییا۔ شنکر نؤں دس کے آیا ایویں نہ بہویں رُٹھ، رُسیاں ہتھ کچھ نہ آئییا۔ پھیر سب دا بنا ہتھان توں ہتھ لیا گھٹ،
 زور نال دبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد مہر نظر اُٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ایہ خوشیاں والا ستواں
 برس، میں بھگت دوارے وچ خوشی بنائییا۔ عرش توں آیا اُتے فرش، بھجیا واہو داہیا۔ ایہ چھٹی پدارتھ تہاڈا براہمن ہو کے
 کھاواں ویکھیو تسیں نہ پئیو ترس، من وچ دھیان لگائیا۔ تسیں میری بودی دا کرو درس، میں تہاڈا پکوان کھا کے اپنا جھٹ
 لنگھائیا۔ پر اک دُکھ کسے دے کول ہتھ وچ پھڑن والا نہیں پرس، نہیں تے ایہ لیکھا پیرس وچ دینا سی پہنچائیا۔ اوہ ویکھو امریکہ
 والیاں نؤں ایہدی غرض، برطانیہ اکھاں رہیا اُٹھائیا۔ رشیا والے کرن عرض، نمونو سیس جھکائیا۔ اوہ تڑپدے جنہاں چھری
 بنائی شرع کرد، قتل گاہ ویکھن جگت لوکائیا۔ پر تسیں میرا ونڈیو درد، دردی ہو کے لہنا دیواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے پرہو تون آد جُگاد جوت رتی، نور نورانہ اک
 اکھوائیا۔ ہُن کیوں چھٹی پدارتھان دا بن گیوں لبی، لالچ کھان پین والا رکھائیا۔ جھٹ سندیسہ ملیا یدی، ناردا اکھاں لے اُٹھائیا۔
 اوہ ویکھ بھکھی تہائی روندی چوڈھویں صدی، صدا آڈاں سچ نہ کھئے سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جاندے لدی، پچھلا پندھ پندھ
 مکائیا۔ ہُن اکو جوت اگتی جگی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جس نے پچھلی میٹی حدی، حدود اک دتی وکھائیا۔ دو جہان دی
 سانہ کے گدی، گداگر کرے لوکائیا۔ تون وی ایس دوارے توں رچی، جتھے بھگت جن رچ کے اپنی خوشی بنائییا۔ پھیر چاروں
 کُنٹ اُٹھ کے بھجیں، بل بھجاں والا بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمائییا۔ نارد کہے بھگتو پنج دن میں پھردا رہیا بھگت دوارے گرد، نؤ نؤ قدم پچھے آسن لائیا۔ ویکھدا رہیا انتشکرن ارد، بن اکھاں
 اکھ اُٹھائیا۔ میرے نال سی سینتا نؤں ہرن والا مرگ، جو اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے میں دساں سب نؤں صاف، سچ سچ سُنائیا۔ کچھ لیکھا دیواں آکھ، اکھراں
 نال وڈیائیا۔ سینتا دا سُبھاؤ اٹھ وار چووی گھنٹیاں وچ ہندا سی گستاخ، سولان گھنٹے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں اک دن اوہنوں کہیا

ساج، سچ دتا درڑائیا۔ اوہدے کول بھنّ کے کچّی وانگ، ونگ دتی ٹڑائیا۔ اینھے کوئن جُگ چوکری گئے لنکھ، آکے ہاتھ کیسے نہ آئیا۔ کی ہویا جے بستر چھڈے پلنگ، بناسی ہو کے رام نال جنگلاں پندھ مُکائیا۔ اوہ ویکھ دھارا اگئی گنگ، لہر لہر نال بدلائیا۔ جس دے نال ہونا سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ بنا پیار توں دئے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نشانہ میٹنا تارا چند، صدی چوڈھویں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے جن بھکتو اپنی اپنی دسو ونڈ، پریم وچ جنائیا۔ میں چاہندا چھتی پدارتھاں دی دھار نہ ہووے کھنڈ کھنڈ، حصّہ حصّہ نہ کھئے بنائیا۔ میں اکو براہمن پنڈت پنڈ، پوجن یوگ اکھوائیا۔ جے کہو میں اگلا کھا کے ہوواں اند، اپنے اند دا رس تھادے ول گھلائیا۔ تسیں گاؤندے رہو پرہو دے چھند، میں اپنا پیٹ بھر کے تھانوں دیاں ودھائیا۔ پر اک گلّ میرا انتر رہیا کب، ہلوانے دے دے رہیا بلائیا۔ اوہ ویکھ جیہڑے بل دوارے دے رشی وسے وچ چھمب، چھمب کے سب توں دین وکھائیا۔ کیسے نے کیسے نوں لاؤنا نہیں انگ، بنا پُرکھ اکال توں انگیکار نہ کھئے بنائیا۔ توں پنڈتا جاہ اُتے گنگ، گنگا ماتا تیرا راہ تکائیا۔ ایہہ پکوان بھگتاں دا خوشی کرے بند بند، ہرجن کھا کے پرہ دے وچ سائیا۔ کیسے دا ہتھ نہ ہووے تنگ، تنگدستی دئے کٹائیا۔ جس ویلے دین دنی دا چھڑیا جنگ، چاروں کُنٹ پئے دُبائیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں دی پوری ہووے منگ، گھر گھر دیوے رزق سبائیا۔ پنجاں دناں وچ پنجاں تتاں دا مُکایا پندھ، گرمکھاں پینڈا رہے نہ رائیا۔ جھگڑا میٹیا جیرج اند، اُتبھج سیبج ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہہ چھتی بھوجن بھگوان بھگتاں دیوے ونڈ، براہمنان لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے تارا چنّ، چند ستار حُکمے وچ بھوائیا۔

★ ۱۹ مگھ شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ بُکر ضلع فروزپُور ★

صدی چوڈھویں کہے محمد مینوں دے مُبارک، خوشیاں نال وچے ودھائیا۔ اُمت اُمتی کرے تُعارف، ستمکھ ہو کے دے سمجھائیا۔ ساڈا لیکھا سمجھے کھئے نہ عارف، عالم بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ توں میری کریں سفارش، خود مالک آکے سپس نوائیا۔ میں

تیری پوری کراں عبارت، جو الفیے نال لکھائیا۔ دوویں کھیل تکیئے پاک بھارت، پاکیزہ ہو کے اکھ اُٹھائیا۔ کلمے نام دی کیسے اُتے رہے کھئے نہ گارد، حفاظت نظر کھئے نہ آئیا۔ آگے تکیئے کیہڑا بنے وارث، دُمیوار کون اکھوائیا۔ پچھلا لہنا سب دا ہووے خارج، آگے گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جیہڑے پیغمبر خُدا دے بنے جارج، کینگ جگت اکھوائیا۔ سب دی پوری ہوئی عرض، آرزو نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میرا خوش ہویا آقا، مالک دُھردرگابیا۔ جس نے چوڈاں طبقاں اُلکیا خاک، مٹی خاک توں باہر درڑائیا۔ اوہ کھول اکھا تاکا، تقدیر سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیرا انت میرا لہنا پورا کرے باقا، حساب اور نہ کھئے جنائیا۔ کتے تینوں نہ آوے گھاٹا، سچ دینا سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تے اتم کھلا کر کے جھاٹا، مینڈھی سیس دینی کھلائییا۔ منزل پوری کرنی واٹا، وٹنا گھر گھر دینا لگائیا۔ سُکھ ملے نہ کیسے سہاگن اُتے کھاٹا، گوڑھی نیند نہ کھئے سوائیا۔ میں پروردگار دا اگئی ویکھنا وچدا چھاپا، جو چھپیا نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نون پیغمبران کہیا پاپا، پنت پُنت نور الاہیا۔ اوہ سب دا بدلن آیا جاپا، جگ جیون داتا اپنا حُکم سُنائیا۔ تیری پوری کرے آسا، نراسا روپ نہ کھئے درسائیا۔ مینوں یقین حق بھرواسا، اعتماد وچ دیاں درڑائیا۔ جس دا خوشیاں والا فاقہ، فاقے مارے جگت لوکائیا۔ نو دھار دا لیکھا مُکنا وچ ڈھاکا، ڈھکواں اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کورئی کِریا بھٹنا گاٹا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ہتھ رکھ لے اُپر چھاتی، فکر رہے نہ رائیا۔ اپنی پترکا لینی واجی، جو بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ بنا پروردگار توں کیسے دی کرے کھئے نہ راکھی، اُمّی اُمّت نہ کھئے وڈیائیا۔ سو لہنا دینا ویکھے صاحب ابناشی، ابناشی اپنی کل ورتائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی عقل بُدھی فابشی، فیصلہ حق سُنائیا۔ سب دے اندر وڑ کے کرے تلاشی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اُس نے سب نال کھیل کرا دینی جگت والی بدمعاشی، بدلہ سب دے ہتھ پھڑائیا۔ انت لہنا دینا مُریدان مُرشدان پورا کرے لاشی، لشکر تن خاک ملائیا۔ شرع رہن نہیں دینی پُرانی چھاپھی، ست جوت جوت رُسنائیا۔ جس اُمّت دی چوڈاں صدیاں کدا ربیا آپاشی، اُس دی جڑ دئے اکھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں اوہ میرا حق

احباب، صاحب وڈ وڈیائیا۔ سب نوں دیوے خطاب، مہر نظر اٹھائیا۔ جس دا لیکھا کھئے عدد نہیں اعداد، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ اُس نے دین مذہب رہن دینی نہیں کیسے دی کھئے جائداد، حق سب دے دئے مٹایا۔ اکو کلمہ دس کے واحد، لاشریک کرے شنوائیا۔ مالک خالق بن کے صاحب، سب دا پردہ دئے چکائیا۔ اکو حکم کر کے عہد، عہدنامے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد نگاہ ماریئے چھیتی چھیتی، چار کٹ دھیان رکھائیا۔ کتھے بدی تے کتھے نیکی، دھرنی دھرت ویکھ وکھائیا۔ محمد کہا اوہ ویکھ میرے کول اُس دی لیکھی، جس دا لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ جو امام اماما آئے وٹا کے ویسی، بھیکھ اولڑا اک جنایا۔ سانوں کر دیوے پردیسی، مات لوک وچ دیس رہن کھئے نہ پائیا۔ پچھلی ریکھ دیوے میٹی، اگلی کرنی کار کھائیا۔ میں اُس صاحب دی بیٹی، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ آد جگاد اُس دھار وچ لیٹی، جتھوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جگت جہان دی کھیوٹ کھیٹی، جگ جگ کھیل کھلایا۔ میں صاحب تکان نیت نیتی، جو نیت نوت اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں اوہ ویکھ حکم نوری، نورانہ رہیا جنایا۔ سب دا لیکھا مکننا جنہاں کھادھی گان تے سوری، سورما رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبران ہوئی مجبوری، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ اسیں سارے چار جگ دے حضوری، حضور دی حضوری کھڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نام کلمہ ونڈنا اک ساڈی مزدوری، جگ جگ سیو کھائیا۔ ہُن آسا ہون لگی پوری، پورن پُرکھ دئے وڈیائیا۔ اوہدی مستک لائیے دھوڑی، ٹکے خاک رمایا۔ ایسے خوشی وچ صدی چوڈھویں پہلی پوہ نوں ڈھائی پا نیاز دی بناؤنی چوری، چورماں جگت والا سمجھائیا۔ پھیر لیکھا دساں چوڈاں طبق نیڑے کہ دوری، پندھ مات رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی بخشے نام سروری، سرور دھر دا اک جنایا۔

☆ ۲۲ مگھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

ہس کے کہے لاڑی مؤت، صدی چوڈھویں ربی سنائیا۔ نی دھر دیئے سوائیئے کی کہے تیرا کھوئت، خصانہ کی حکم ورتائیا۔ میں تیرے پیار وچ پاواں سیس پُهل چوَنک، چُکئی اُمت دینی کرائیا۔ جتھوں تگ محمد دی پہنچ، پوَنچے پھڑ کے سب نوں دینا بلائیا۔ کی سندیسہ دیوے دھر دا غوس، مالک دُھردرگاپیا۔ میرا جی کدا میں نویں چلاواں روَنس، رستے پچھلے دیاں بدلائیا۔ مینوں چوراسی ورن دا بڑا آیا شوَق، شوَقین ہو کے دیاں درڑائیا۔ پرناواں چوڈاں طبق توَنک، طبع سب دی اپنے نال ملائیا۔ کتے تیرا انت سماں جائے نہ اوئت، اوئتری کہے نہ مۇل لوکائیا۔ میں اک دی مناوئی منوَت، مانو سارے لینے کھائیا۔ کیوں آد دا آد انت دا انت اکو بہت، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں چوڈاں صد رکھ کے اوٹ، بیٹھی دھیان لگائیا۔ مینوں سارے رہے ٹوک، گلان گلان نال ٹھکرائیا۔ پر میں کی کران مینوں سندیسہ دیوے اکو جس دی نرمل جوت، شبدي دھار شبد شنوائیا۔ تیری میری رہے کوئی نہ سوچ، سوچن دا پنڈھ دتا مکائیا۔ میری اکو آسا اکو لوچ، سو لوچا پوری دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ لاڑی مؤت کہے صدی چوڈھویں میری ویکھ جوانی، جو بن وتی ہو کے لوں انگڑائیا۔ میرا سریر سدا وانگ سرو دی کانی، سروور نہا کے پچھلی میل دھوائیا۔ اکو پڑھاں دھر دی بانی، جو بان انیالا تیر چلائیا۔ میں پھرنا جنگل جوہ پہاڑ جل تھل پانی، اسماناں واہو داہیا۔ بنی دھر دی سگھڑ سوانی، سوہنا روپ وٹائیا۔ میرا جی کدا میں پرناواں چارے کھانی، دُلھا دُلھن اپنا روپ درسائیا۔ جگت جہان کوئی رہن نہ دیواں کانی، جیہڑی پرہہ نوں گئی بھلائی۔ صدی چوڈھویں تیرے انت میرا حصہ اکو جیو پرانی، پران ادھاری دئے وڈیائیا۔ جیہڑا بنے وڈا دانی، داتا ہو کے دیا کھائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جگت جہان اتم انت اکو اک بہگت دی رکھ نشانی، نشانے سارے دئے مکائیا۔ جنہاں اکو ٹک گانی، گا گا خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ لاڑی مؤت کہے صدی چوڈھویں میرے ویکھ سوہنے نین، نیر اکھ اکھ بدلائیا۔ میں تینوں آئی کہن، کہہ کے دیاں سنائیا۔ مینوں ساری دُنیا کہے لاڑی مؤت ڈین، میرا دل کدا میں ڈین بن کے دیاں وکھائیا۔ نانا اکٹھا رہن نہ دیواں بھائی بہین، نار کنت وچھوڑا

دیواں تهاؤں تھائیا۔ شاہ سلطاناں لَین نہ دیواں چَین، سُکھاسن سؤن کھئے نہ پائیا۔ سب نؤں اک دُو جے نالوں کر دیواں طرفین، طرفداری دی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ نُقطہ ویکھاں اُپر غَین، غماں دی گٹھڑی پھول پھولائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر اُچ مینارے ڈھن، سُریر بہادر غازی نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نؤں پرنا کے لَواں چَین، چینا رُسا گنڈھ رکھائیا۔ سب دا لیکھا پُورا کراں عین دا عین، نؤں اناالحق دا نعرہ دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ لاڑی مَوّت کہے میرے مُکھ ویکھ دنداسا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میں بھراؤنا اکو اپنا کاسہ، قسم والے قسم کھا کے اپنی خوشی بنائیا۔ ایہہ میرا چھوٹا جہا خلاصا، کھلی گلّ دتی درڑائیا۔ میں دین دُنی اندر ویکھنا تماشا، چاروں کُنٹ بھجّاں واہو داہیا۔ مینوں اشارہ دیوے شنکر اُتے کیلاشا، کلادھاری حُکم ورتائیا۔ میں چاروں کُنٹ ہر تھان کراں واسا، وسر کدے نہ جائیا۔ پر نؤں اک گلّ یاد رکھیں اپنے انت صدی چوڈھویں، مینوں دیویں پانی دا اک گلاس، چوڈاں وار وار کے پرہ دی بھیٹ کرائیا۔ پھیر سب دی بدل جانی بھاشا، لفظ تلفظ دینے بدلائیا۔ میری پوری ہووے آشا، عیش کرن والے سارے لینے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی دھار دیوے بھرواسا، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔

★ ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نؤں ★

محمد کہے میرے پروردگار، بے عیب نور الایہیا۔ ناتا تئن لگا چار یار، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ صدی چوڈھویں آؤن لگی ہار، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اُمت رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وایا۔ میں تیرا خدمتگار، خادم اک اکھوائیا۔ میرا آداب تیرے دربار، درگاہ ساچی سر سر جھکائیا۔ میری عرض آرزو تمنا اتم وار، بے پرواہ دیاں سنائیا۔ اوہ تگ چند ستارا کردے گریہ زار، چھہر اپنی دھار لگائیا۔ میرے مولا اللہ نؤں سب دا سانجھا یار، خود خدا اک اکھوائیا۔ نوری نظر کر مہربان بخش اک سہار، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔

پروردگار کہے محمد سُن میرے رسول، رسم تینوں دیاں جنائیا۔ جس میرا کلمہ کیتا قبول، کائنات دتا درڑائیا۔ اگلا حکم اک معقول، چوڈاں طبق نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دین دُنی دا جاناں عرض طُول، اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جُگ جُگ بدلنا میرا رُول، جُگ چوکرئی کھیل چلی آئیا۔ میں سب دا مالک خالق پرتپالک کنت کنٹوبل، گر اوتار پیغمبر سارے میرا نورِ الہیہ۔ تُوں چوڈاں صد شرع دا پنگھوڑا لیا جھول، شریعت جگت وچ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائی۔ محمد کہے میرے محبوب، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ تیرا عالیشان اُچ عروج، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں میری اُمت کر محفوظ، حفاظت کرنی تهاؤں تھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا مقروض، قرضہ چکاؤنا نورِ الہیہ۔ تیرا نور میرا وجود، تن ماٹی خاک سوہیا پائیا۔ میری منزل حق مقصود، رہبر تیرا لیکھا سمجھ کئے نہ آئیا۔ تیرے حکمے اندر شرع بنائی حدود، کلمہ کلام والا درڑائیا۔ بِن لیکھا حکم نال نہ کر نیست و نابود، جز اُمت والی اکھڑائیا۔ تُوں مہربان ہر جگہ موجود، چوڈاں طبق دین گواہیا۔ تیری صفت کرے قرآن مجید ہزارا درود، تیس بتیس ڈھولے گائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں کرن لگا کوچ، کوچا گلی مکہ کعبہ رہیا کُرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا صاحب سلطانا مرد مردانہ اوچو اوچ، بے عیب نورِ الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی در تیرے الکھ جگائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں اُٹھ ویکھ مار جھاتی، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ دین دُنی آئی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کئے چمکائیا۔ رحمت بخشش دیوے کئے نہ ذاتی، حقیقت حق نظر کئے نہ آئیا۔ نانا تئیا باہمی اخلاقی، اقتصادی کار نہ کئے کھائیا۔ تیرا میرا خُدا کراؤن لگا طلاق، بے انفاقی اُمت وچ رکھائیا۔ الفیے توں پرے تے بن اکھراں والی پاتی، جس پترکا دا مضمون کاتب لکھ نہ کئے سمجھائیا۔ اپنا پورا کرن لگا پیشین گوئیاں والا بھوکھت واکھی، چوڈاں صد لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میں گئی مدینہ مکہ، زرگن دھار بھجی واپو داہیا۔ مینوں مُلا شیخ مساک پیر دستگیر ملیا کئے نہ سکا، سخی سرور نظر کئے نہ آئیا۔ پُورب پچھم دروبی خُدا دی مینوں پیا دھکا، نبی رسول بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ میرا وعدہ پروردگار نال پکا، چوڈاں صد سنگ تیرا ساتھ نبھائیا۔ اوہ تگ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ پروردگار ہٹا کٹا، کٹاکش اپنا حکم

لگائیا۔ جس نے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چوڈاں لوک چوڈاں طبق پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈا پایا رٹا، آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا کھیل ورتائیا۔ دروبی ساڈی قیمت ربی نہ ٹکا، جگت ملے نہ مان وڈیائیا۔ دُھر دا حُکم ہون لگا سچا، جو سندیسے دتے دُھردرگاہیا۔ اتم بھانڈا ٹٹنا کایا کچا، کنچن گڑھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بے پرواہ پروردگار سانجھے یار اپنا کھیل رچا، رچنا رچ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چوڈاں دن وچ آؤنی ہانی، ہانیاں ہان نہ کھئے ملائیا۔ لیکھ لکھ نہ کھئے کاتب کانی، کائنات سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شرع دی شرع نے کرنی غلامی، شریعت شریعت سیس جھکائیا۔ کلمے دی ہونی بدنامی، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ دُھر دا حُکم کھیل عام عوامی، عمل ہر تھان دئے کرائیا۔ نظارہ تکنا انسانِ انسانی، انسانیّت دا پینڈا دئے مُکائیا۔ کچھ ہلونا دینا شاہِ ایرانی، تُرکی تُرت دینا اُٹھائیا۔ چاروں گنٹ ہونی بے انتظامی، انتظام والا نظر کھئے نہ آئیا۔ حضرت محمد، صدی چوڈھویں کہے ہووے نہ کھئے پریشانی، پریشانی توں باہر کھیل ویکھنا چائیں چائیا۔ اُمتی لیکھا قتلِ عامی، قاتل مقتول دوویں روپ بنائیا۔ انگریزی لئے شاہِ افغانی، نیر لوجن نین اکھ کھلائیا۔ پہلی پوہ نوں صدی چوڈھویں کہے میرے واسطے لیانی اک دوانی، محمد پنج پیسے نال ملائیا۔ میں لیکھا دسّانگی زبان وچ گھراسانی، لبلائی بولی سہج سُبھائیا۔ بھیو کھولانگی کی لیکھا عالمے جاویدانی، درگاہ ساچی ونڈ ونڈائیا۔ سوا اٹھ وقت ہووے گا شابانی، شہنشاہ کالے لباس رنگ رنگائیا۔ نال چوڈاں گرتھان دی لکھت ہوویگی پُرانی، چوڈاں طبقاں پڑدا لاپیا۔ لکھاریاں اک اک اکھ تے پٹی بٹھ کے کیتی ہوویگی کانی، حرفِ حرُوف نظر کھئے نہ آئیا۔ اُتے نیلی چادر ہوویگی تانی، چند ستارا نشان دینا چمکائیا۔ پہلا لیکھ لکھنا نال قلم کانی، شاہی کالی رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت نے برتی بنا کے رکھنی دانی، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دُھر دے خُدا دی دسّانگی نشانی، کی نشانہ تیر چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اک سندیس، خوشیاں نال جنائیا۔ میری گولی دے کھلے ہون گے کیس، لٹاں گل وچ لٹکائیا۔ سنگھاسن اُتے کھنڈا رکھیا ہووے گا دسمیش، چڑھدی دشا نوک دھرائیا۔ اشٹبھج اپنی بدل کے ریکھ، ریکھا سب نوں دئے وکھائیا۔ اک گُرمکھ بنیا ہووے گا شیخ، گانی منکیاں والی گل لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تو سو چُرانویں چوڑی جُگ پچھوں کوکی،
 سَتجُگ تریتا دواپرکلجگ اوتار پیغمبر گرواں نال اکھ نہ کدے ملائیا۔ چھہی پوہ نوں میرے واسطے لیانی اک تونبی، جیہڑی گولی
 نہیں وجائی، میں وجا کے دیاں سُنائیا۔ اک بیڑی لیانی نبی نوح دی، خواجہ آسا رہیا وکھائیا۔ اک تصویر تصور کرنی شبد گرو
 دی، گردیو دیوا روپ بدلائیا۔ اک دھار درساؤنی رُوح دی، بُتاں توں باہر سوبھا پائیا۔ پھیر کھیل دسنانگی سَتجُگ دے شُرُوع
 دی، کس بدھ دھرنی دھول دھول وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم
 اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھہی پوہ نوں اڈیکان، چوڈاں صد دی دھیان لگائیا۔ میں چھڈنیاں شرع والیاں مسیتاں،
 مسلے مسلیاں دا پندھ مُکائیا۔ دھرم دھار دیاں دسِنیاں ریتاں، اللہہو اناہو اکو رنگ رنگائیا۔ رحمان دیاں رحمت والیاں دسِنیاں
 پریتاں، مُحبّت وچ محبوب دینے ملائیا۔ محمد دی آسا دیاں کران تصدیقاں، شہادت دینی بُھگتائیا۔ کیوں میرے مالک وچ حق
 توفیقان، دُھردرگاہی اپنا حُکم ورتائیا۔ جو چوڑاسی دیاں بدل دیوے نیتاں، مانو مانس مائکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پر دُہائی اپنا انت
 ویکھ کے میریاں نکلدیاں چیکاں، چیک چہاڑا چوڈاں لوک دیاں سُنائیا۔ کیوں اوتار پیغمبران چٹے اُتے ماریاں کالیاں لیکاں، شبد
 ناد کلمے وچ کیتی شنوائیا۔ سو وقت ویلا ویکھے بیس پیسا، موسیٰ عیسیٰ سنگ ملائیا۔ جس نے بدل دینیاں ولدیتاں، ولد والدہ
 اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے صدی
 چوڈھویں کی اسیں ہو گئے ضعیف، اپنا آپ بدلائیا۔ کی اسیں کر نہیں سکدے تعریف، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ کی میری بُھل
 گئی حدیث، جو حضرت ہو کے کیتی پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ساڈا وقت گیا بیت، وعدہ پروردگار پور کرائیا۔ اسیں اُس
 دے آگے ناچیز، کلمیاں دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نے سانوں اپنی دتی تمیز، طریقے نال دتا جنائیا۔ بنا کے برخوردار عزیز،
 عظمتو قسمتو عجبوا اتلہے تعلیم دتی پڑھائیا۔ سو سب دی پوری کرے ریجھ، لہنا دینا جُگ چوڑی رہیا چُکائیا۔ میں پھیر سوں
 جانا گوڑھی نیند، اکھ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، جُگ چوڑی آمد سب دی لیکھے لائیا۔

☆ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

تانا ئیزیلوج جمرے زس نفریزگی بندیشی شیشب شونے نوستہی نفرے جوہا، کمنے نو زہو بانیزو آویزو تاکیزو زہو آموجے
 مجستے، محمدے فرشتے فرشتے کوزا، نورے ازا زغمو زیدے، جوشے زوسے، مستے استے شاجند اختا ہون لبنا نے مزل عظیمہ کشو
 پروردگارے بییش تاجیھے تابش تابشے شاہکینے شنیرے محمدے پیرے نزوے بے نظیرے ناجستا لائستا باہستا منزو ازہو کستو
 شوینے شوا، محیضے ابا، وحدے خدا موزیے رضا، کتورے کوینے، کزیلے جستے، محو محمدے، کلوقرآنے، کزو موزیدے رزو،
 تحفہ تریہ، خدائے نزی، رہمتو ازا، بخششے زما، سیتے سبو، حضرتے کزو، زہیوے شو، شہنشاہے ماموو جسمے، تامو اسی،
 حضور پیغمبرے، بیقصور کھدو نو کھدیلے، شریعت قبیلے کسم ناکوزو، روجے روزانہ، شیرے نوانا، عالیشانے وزی، چوڈاں طبقے
 ترجیح، تونزی، آونزی، چشمو نادید، رحمتے ازید، اُس کس میسانا بے پرواہ نور الہیہا۔ صدی چوڈھویں کہے، وے محمد چڑھ
 گیا پوہ، سمت شہنشاہی ست نال ملائیا۔ اٹھ ویکھ مالک اک کہ دو، دو دا ایک دھیان لگائیا۔ کپڑی دشا ہوئی لو، بن نین
 لوئن اکھ اٹھائیا۔ سُن نعرہ حق دا سو، سو پُرکھ نرنجن رہیا درڑائیا۔ وے کملیا جس میتھوں تیتھوں سب کچھ لینا کھوہ، رو کے
 ہنجھ نہ کھئے وبائیا۔ مینوں اک درد میرا جگت والا موہ، توڑن نوں دل کرے نہ رائیا۔ جس ویلے میں ہوکا سُن دی ہو، جو ہوئی
 ہوئی رہیا سُنائیا۔ تیرا بھل جاندا چار یاری دا گروہ، سنگی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میں چاہندی اوہ نیلے امبر نوں کیشن سنگھ
 دلپ سنگھ پھڑن دو، نرائن سنگھ کندن سنگھ دو دوجے نال ملائیا۔ سب دے ہتھ چھاتی اُتے جان چھوہ، جن بھگتو چھوہ
 بانکے بن کے دیو وکھائیا۔ تھانوں ڈھوآ دتا ڈھر دا ڈھو، لے کے آیا ڈھر دا ماہیا۔ میں چوڈاں سو سال دی آج ہون لگی نرموہ، ناتا
 اُمت نالوں ٹڑائیا۔ میں کہندی نی گولیئے جگت دیئے وچولیئے اک واری زور دی اچی میرے ساہمنے رو، چیک چھاڑا دے پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے آ اوئے محمد دیا
 ملنگا، تیری تسبیح ویکھ وکھائیا۔ او تیریاں بھن دیواں ٹنگاں، جنہاں نال بھجیں واہو داہیا۔ نی ٹوں پائیا کتھوں ونگاں، اپنا ویس
 وٹائیا۔ میں سب دے کولوں اتم جھولی ڈاہ کے منگاں، واسطہ ڈھر دا نام رکھائیا۔ میں ویکھے چڑھ کے کوٹھے کندھاں، اُچے ٹلیاں

دھیان رکھائیا۔ میں اپنا پینڈا مُکایا لمان، بھجی واہو داہیا۔ میرا سر ہو گیا ننگا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ مینوں ڈر لگدا جس
 ویلے میں اپنے محبوب دا وینہدی ست رنگ دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رسیا بدلائیا۔ مینوں اک دکھ مینوں گولی نہیں دسیا
 اوہ پاربرہم کہ تتاں والا بندہ، جو بنا بندگیوں اپنا کھیل کھلائیا۔ بھڑی مینوں مار دتا ساڑ دتا آپ ہولی ہولی کھنگھدا رسیا کھنگھا،
 کھنگھ کھنگھ کے میرا اندر دتا پلائیا۔ ہن میں کھپڑے دیس ونجھا، ونجھ مہانا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتو مینوں اپنے سچے ہتھ دا
 وکھا دیو پنجہ، پنجاں دا مالک اکو نظری آئیا۔ میرا رو پیا تارا چندا، بن نیناں نیر وپائیا۔ مینوں ڈر لگدا آہ ویکھو چڑھدی دشا
 گوبند دا کھنڈا، نوک تکھی رسیا وکھائیا۔ ایہ تیغ بہادر منگ گیا سی منگا، جس ویلے ڈھا کے چرن ٹکائیا۔ اج اُس دا لیکھا پورا
 کیتا سندا، سندھی والا دن پہلی پوہ دتا لکھائیا۔ بنا گوبند دے سکھ توں ملے کیسے نہ سکھ اندا، اند وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ او
 جن بھگتو تھادا آتما کدے ہون نہیں دینا رندا، رندیو تھانوں سہاگن دینا بنائیا۔ سدا رکھو اپنے آپ نوں ٹھنڈا، اگنی تت نہ کھئے
 جلائیا۔ تھادے پچھے اپنے سیس تے رکھاں کھنڈا، دھار تکھی نال چلائیا۔ تھادے پریم نال صدی چوڈھویں دے ہتھ رنگاں، خون
 دی دھارا اُمت وچ ڈبائیا۔ پر یاد رکھو چھپی پوہ تے ہور کھیل چنگا، چنچل مت سب دی دینی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سٹ دیو تارا چند، دھرنی دیو لٹائیا۔
 او لکھاریو تساں کیوں کیتی اک اک اکھ بند، بہیت دیو کھلائیا۔ شرارتیو تسیں قلم نال لکھ کے تے شرع دا وینہدے اوہ جنگ،
 جنگجو بہادر اکو من کے ساری سرشٹی دتی تجائیا۔ جس ان نہیں کھادھا دس ڈنگ، ڈاواں ڈول کرے لوکائیا۔ دھرتی نہیں، اوہ
 پھرنا وچ برہمنڈ، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ گرمکھو تھانوں ایوں رکھنا جس طرح پرہو دی چڑھ جتج، لاڑے نال مل کے اکو
 گھر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نی گولیئے پرہ دا
 کس نال پیار، سچ دے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں اوہدا روپ کہ اوہدی نار، پڑدا دینا اٹھائیا۔ کی اوہ چنگا لگے پہن کے سلوار،
 اپنا ویس وٹائیا۔ کی کلیئے اوہ پھے ہتھ پھڑ کٹار، کھنڈا نام والا کھڑکائیا۔ سچ دس اوہ چوراسی وچوں کھیدا یار، یارانہ کس نال
 توڑ نبھائیا۔ تسیں وی اپنا کرو وچار، تسیاں جس دے واسطے رہے بھوائیا۔ اوہ سورپیر کہ غدار، کہ گداگر اکھوائیا۔ جن بھگتو

سارے ویکھو نین آگھاڑ، اک پُرکھ جس نون گوہند نے کہا اکال، اکال دا دیاں نظری آئیا۔ جس دے مُکھ وچ گُرمکھ سارے لال، اوہ لعلان دی دھارا نال اپنا آپ لئے چرائیا۔ او نُسین ویکھیا ایس دا جمال، جو جُمعے والیاں دی کرے صفائیا۔ کیوں اس سُنیا مُریداں حال، جو یارڑا ستھر ہنڈھائیا۔ اوہدی جھلے کھئے نہ جھال، جھلیاں نون جھلک دئے وکھائیا۔ جن بھگتو تہانوں بھگتی وچوں وی کیتا بحال، بنا بھگتیوں پار کرائیا۔ جتھے ہوووگے اوتھے کراں گا سنبھال، ایہ میری بے پرواہیا۔ تہاڈے پچھے ہوواں گا بے حال، کھلڑے کیس گل لٹکائیا۔ تہاڈا حل کراں گا سوال، جواب اکو وار سب دی جھولی پائیا۔ ستگرُ شبد آگے کیسے دی نہیں کوئی مجال، مذہبیاں دیاں مجلساں والے سارے سپس نوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گولئے نی تون کیوں کھول لیا جھانٹا، لٹان گل وچ لٹکائیا۔ او تینوں نہیں لبھا گوہند والا باٹا، مُلا مُلانیان اپنا من بدلائیا۔ ایہ پہلی پوہ دا لیکھا گر تیغ بہادر لیکھیا سی اپنے اُپر ماتھا، دھوڑی خاک والی رمائیا۔ خُدا نے کہا شرع دا لیکھا پہلوں چُکنا وچ ڈھاکا، چڑھدے وچے ودھائیا۔ میرا محبوب ضرور متیگا میرا آکھا، آخر اپنی کار بھگتائیا۔ گوہند نے ایہو بھوکھت پٹھے پے کے ماچھوواڑے لیکھیا سی ساک، ساقی دُھر دا جام دینا پئیایا۔ تیرا کھیل ہونا ہند تے پاکا، پاک اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گولئے کی ہُن مجبوری، سچ دے سُنائیا۔ کی حُکم سُنیا ضروری، ضرورت دس خود خُدائیا۔ جس دی کردی رہی مزدوری، چوڈاں صد سیو کھائیا۔ ملدے رہے مستک خاک دھوڑی، ٹکے جگت رمائیا۔ تون اُس دی وچ حضوری، کی حضرت رہیا سُنائیا۔ میں پندھ مار کے آئی دُوری، بھجی واہو داہیا۔ نی کھلیئے مینوں بھکھ لگی جے کوئی تیرے گھر تے مینوں کھوا دے چوری، محمد چورے کھواؤن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتو ایہ ڈھائی پا محمد دے کول سی جس ویلے مکے وچوں کڈھیا تے بغل وچ دتی سی پھوڑی، ہجر کر کے چلیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دے اٹھائیا۔ چوری کہے تون پرہیو مینوں کیوں کھادا، بھیو دے جنائیا۔ میں سچ دساں میں اوہ ستگرُ نہیں مندی جیہڑا بھکھیاں تون نہیں رجائندا، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ اوہ ستگرُ نہیں جیہڑا پیار نہ کرے پیار دیوے نہ نالوں ودھ ماں دا، گودی گود نہ سدا ٹکائیا۔ اوہ ستگرُ کدے نہیں مٹنا جیہڑا ویروا رکھے سور گان دا، سورما جگت نہ کدے اکھوائیا۔

اوہ ستگرُو جیہڑا مالک ہر گھر تے ہر تھان دا، برہمنڈاں کھنڈاں اپنی کار بھگتائیا۔ اوہ مالک ہووے اکو ناں دا، دوجی ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ اوہ سہارا بن جائے غریب یانیاں دی بانہ دا، پھڑ بابوں پار کرائیا۔ اوہ لیکھا نہ جانے بگ پڑے کان دا، جدھر ویکھے
 مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے گولیئے مینوں ایوں جاپدا تُوں بڑی بھکھی، بھکھ نال رہی گرلائییا۔ تُوں خُون کڈھ کے وچوں اپنے مکھی، دھرنی
 اُتے خُون دتا ڈلائییا۔ ہلونا دے دتا جگت والی ککھی، سکھ وچ نہ کھئے سائیا۔ بنا بھگتاں توں جھگڑا مٹنا نہیں بھاگ لگنا نہیں
 دلارے ستیں، اپرادھیان پار نہ کھئے کرائیا۔ تُوں جیہڑا بہار پھردی چکی، چار یاری رہی ترسائیا۔ ویکھیں کتے اپنی لا نہ لویں رُچی،
 کھان وچ نہ من بدلائییا۔ جس ویلے پرہ دی مولے رُتی، رُتری اپنے نال مہکائییا۔ جن بھگتاں دی آتما رہن نہ دیویں سستی، ستیاں
 لے اٹھائییا۔ اُمت دی دھار ویکھنی کھلی گتی، مینڈھی سہاگ نظر کھئے نہ آئییا۔ بہاویں مینوں مُشندئی کھندے تے جوت اکالن بڑی
 لُچی، جگ جگ دین دنی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ صدی چوڈھویں
 کہے میرے اُتے نہیں کوئی بُرقے، بُرقے سب دے دینے لہائییا۔ حکم مٹنا اکو شبد ستگرُو کا، دوجا مٹن کدے نہ پائییا۔ جن بھگنو
 ویکھو مینوں ڈردی نوں آگیا مڑھکا، اپنیاں دھاراں رہیا وگائییا۔ نی گولیئے تینوں اوہ وکھایا گٹکا، جس دے اکھر گنت نہ کھئے گنئییا۔
 اہے ملانیا ہُن ویلا آؤنا لٹ دا، لُٹیرا بنے دُھر درگاہیا۔ اُمت دا بوٹا جانا سُکدا، سُکیاں ہرے نہ کھئے کرائیا۔ سب دا پینڈا ویکھو
 مُکدا، آگے لیکھ نہ کھئے لکھائییا۔ جنان چر جاپ نہ ہویا اک ٹک دا، اوناں چر ملے نہ دُھر دا ماہیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن
 بھگنو نوں سال پچھوں آہ تہاڈا دوار بن جانا پُچھ گچھ دا، دُور ڈراڈے سارے نین اٹھائییا۔ کیسے نوں پتہ نہیں لگنا سورج کتھوں
 چڑھدا تے کتھے چھپدا، اگن آتھن اکو دینا کرائیا۔ کوئی ونجارا رہن نہیں دینا ٹک دا، بھکھیاں بھکھ دینی مٹائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے نی گولیئے میرے نال بہہ کے
 لاہ مُکانا، یائے اُف تیری دہائییا۔ وے نانکا تُوں کیوں کہے کے گیوں ہندو اتھا تے تُرکو کانا، اوہ ویکھ کانا لکھاری سارے دین
 گواہیا۔ تیرے صاحب نے اپنا وقت پچھانا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس نے دُھر دا حکم چلانا، پچھلا لیکھا دئے مکائییا۔ سب

نے مل کے اکو راگ گانا، گا گا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی گولیئے اٹھ پالیئے وین، چارے نین گوائیا۔ نانا چھڈ دیئے بھائی بھین، ساک سین نہ کھئے اکھوائیا۔ نی
 جیہڑا کھلاپت ویاؤن آگیا وین، بڈھے شیخ سارے دئے رڑھائیا۔ پھیر آپ ہو جانا طرفین، طرفداری وچ کدے نہ آئیا۔ نی اون
 نُقطہ میٹ دینا اتوں غین، غماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دس اُس نے کتھے جا کے لینا چین، کون سنگھاسن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ گولی کہے سُن چوڈھویں صدی میری رانی،
 راجا تیرا نُور نظری آئیا۔ تُوں اوسے دی دھار پُرانی، جس نوں پُنے پُنے سارے سیس نوئیا۔ اوہ ایہنوں یاد کردے مڑھیاں وچ
 مسانی، مقبرے مارن دھائیا۔ ایہدی صفت کرے چارے بانی، چارے کھانی ڈھولے گائیا۔ میں تے نکئی جیہی نڈھی بال آنجانی،
 بڈھ ہین اکھوائیا۔ مینوں جگت سمجھے جیو پرانی، میری آتما پرمتا وچ سائیا۔ اکو حُکم دُھر فرمانی، جس نوں منّ کے جھٹ
 لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نی گولیئے کر لے منہ مٹھا،
 چوری چورے والی کھائیا۔ اوہ تینوں پتہ نہیں تُوں دسیا نہیں میرے صاحب نے پلنگ کر کے پٹھا، پٹھی اُمت دتی کرائیا۔ مہربان
 ہو کے تٹھا، بھگت نانا لگے لگائیا۔ جنہاں دے ہتھ پایا گٹا، دو جہاناں نہ کھئے چھڈائیا۔ تارا چند کہے میں نیلے انبروں تٹا، تٹ
 کے بھگت دوارے اپنا آسن لائیا۔ ہُن سب دا خالی ہونا ٹھوٹھا، او گولیئے اندر دیئے پولیئے، دو ٹھوٹھیاں میرے ہتھ دے پھڑائیا۔
 انہاں دوہاں نوں گوہند نے دتا سی جھوٹا، دو تون تیجا دتا وکھائیا۔ اوہ بھانڈا اتھے پٹھا، پٹھکل دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرمکھ رہے کھئے نہ
 رٹھا، رٹھیاں لوں منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ مٹی کہے میں
 پیڑے پئی گھمیار، گھنر گھیری وچ گھائیا۔ مینوں مان نہیں دتا کیسے پیغمبر گر اوتار، کرشن ورگے بھنّ کے اپنی خوشی گئے بنائیا۔
 سکھیاں نال کر بہار، نچّ ٹپّ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں کوچھی کملی سب نال کران پیار، پیاسیاں دیاں رجائیا۔ نانک نے کہا میرا
 روپ کنبھ تے کنبھ دا دتا ادھار، شہادت جگت والی رکھائیا۔ میں وی چاہندی ساں میرا وی ملے پروردگار، میرا مالک
 دُھردرگاپیا۔ جو جُگ جُگ کوچھیاں کھلیاں نوں لاوے چھاتی نال، اگتی تے بھجائیا۔ میری ٹکیاں والی قیمت میں کرنی وچ

کنگال، بہہ مُل نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ مٹی کہے میں مٹی دا بھانڈا، پرہہ سنگھاسن سپس نوائیا۔ میرا انتر اوسے نوں گاؤندا، جو سب دا پتا مائیا۔ میں جُگ چوکرے راہ تکاؤندا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ او بھگتو آپ پیاسا رہیا تے تھانوں رہیا رجائیندا، اٹھہ پہر تھادی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوہ مٹی کہے گولی سر تے لینا چُک، دوویں ہتھ نال ٹکائیا۔ ساڈا پینڈا جاوے مُک، جے صاحب دیوے مان وڈیائیا۔ ساڈا بھاگ نہ جاوے نکھٹ، بھگت دوار پھریئے چائیں چائیا۔ جگت جہان نوں ہتھ نہیں آؤنا گھٹ، پیاسی مرے لوکائیا۔ جن بھگتو جتھ پڑھوگے سوہنگ ٹک، اوتھے جل دے وہن دیاں وہائیا۔ ہُن ہونا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سندیسہ رہیا سُنائیا۔ ٹھیکر کہے میں ایتھ وچا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اوہ میں اتھ سجا، جتھ ملے بے پرواہیا۔ میں بھگتاں دے پیار وچ بجھا، اپنی گندھ رکھائیا۔ پر بھگتو تھانوں پرہہ نے مان دتا کپھڑی وجہ، پڑدا دیو کھلائییا۔ میں بڑا پھریا دو جہاناں جگ، ستجگ تربتا دواپر اپنا پندھ مُکائیا۔ میں جگت جہان دیاں بھھاؤندا رہیا آگان، سانک ست کرائیا۔ پر دُہائی میری میرا یارانہ اک نال نہیں لگا، یاری توڑ نہ کھئے نیہائیا۔ مینوں لددے رہے اُتے گدھا، گھرو گھر وکائیا۔ پہلوں میرے وچ پین پانی پھیر باہر سٹ کے دین دغا، گھر وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں وی لبھدا ساں کدے مینوں وی ملیگا کوئی اڈا، جتھ اڈیاں مارن وچ سکھی رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ جس دا اکو نشانہ ہووے گا گڈا، گاڈ اکو ہووے بے پرواہیا۔ اوہ جو کچھ کرے تے کرے بے وجہ، جس دی وجہ سمجھ کدے نہ آئیا۔ اُن لیکھا پورا کر دینا جن محمد دیاں کٹائیاں لبان، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ او مینوں کہندے اک ببری، او ببرو دیاں جنائیا۔ او میں وڑ گیا وچ قبریں، قبرستاناں وچ رکھ کے مُردیاں کول میرا آسن لائیا۔ میں چوڈاں سو سال کیتی بڑی صبری، ہُن بے صبری وچ بھجیاں واہو داہیا۔ میں بھگت دوارے وڑیا جبری، مینوں پیار نال چُک نہ کھئے لیائیا۔ میری عقل شکل نہ لمی نہ مدھری، وڈا چھوٹا رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ پر یاد رکھو میں آج دی گل سناواں سگری، سجنو دیاں سُنائیا۔ گوبند نے دوہاں ہتھان نوں دوہاں ہتھان وچ کیتا سی بدلی، پھیر گھٹ

کے لیا دبائیا۔ نالے اشارہ کیتا جس ویلے آیا عدلی، انصاف حق کھائیا۔ پچھلی مُکا دیویگا مزلی، اگلی منزل دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ درسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے او پرہو او مالکا، نہ مار ائے کھنگھورا، کیوں کھنگھ کے رہیا ڈرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا مزدورا، مزدوری کر کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ مینوں کر کے گئے مشہورا، مشورے تیرے نال رکھائیا۔ اوہناں دا لیکھا تُوں رہن نہ دئیں ادھورا، بھوکھت سب دے پور کرائیا۔ میں چاہندی نہیں ساں اچے کونا، کوک کوک دیاں دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلائی۔ پرہو سُنیا تیرا شہنشاہی سمت دا ستواں برس، برسی مناؤں والے سارے رہے گر لائیا۔ کہن ساڈے اُتے کر کُجھ ترس، دُکھی ہو کے دئیے دُبائیا۔ جے تُوں آگیا اُتے فرش، عرشاں دا مالک نورِ الابیا۔ تیرے کول وڈا خزانہ تے دو جہاناں دا پرس، بے انت بے پرواہیا۔ ساڈی سب دی میٹ دے حرص، بوس اگلی رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کہے ائے اوتار پیغمبرو گرو او میں کوئی تہاڈا دینا نہیں قرض، تسیں خالی ہتھ لئے انت خالی ہتھ سب دے اس دے وچ رکھائیا۔ ایہہ ریتی نہیں مندر مسیتی شودوالے چرچ، چراگاہاں روون مارن دھابیا۔ مینوں ایوں دسدا صدی چوڈھویں تیرا مَول رہ جائے اک دوانی جس نال پورا ہووے خرچ، رُپیا ہتھ کسے نہ آئی۔ کیوں رُپئے والے پرہو دے پیار وچ ہو گئے درج، چار جگ نام نہ کھئے مٹائیا۔ پنجاں پیسیاں نال لین دین دا چلدا رہے خرچ، خزانے بھرپور نہ کھئے وکھائیا۔ میرا کُجھ نہیں ہونا حرج، حرجا نے وچ دسے لوکائیا۔ صدی چوڈھویں اک وار اک حُکم سُنا دے نال طرز، طرز دھر دی راگ الائی۔ جس نال مُریداں دی رہے کھئے نہ مرض، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گیت سہاگی گاواں، تیرا نام وڈ وڈیائیا۔ پرہو دے پیار وچ جن بھگتو اُٹھا لُو باہواں، دوویں ہتھ ہتھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان کنڈا ترازو ہو جاوے ساواں، اونتا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگرُو تیرے پیار وچ بھل گئیاں ماواں، مات پت تُوں ہی نظری آئی۔ سچکھنڈ نال لے کے جائیں چاواں، در تیرے منگ منگائیا۔ کیوں او تیرے نال لے لئیاں لاواں، چوٹھے جگ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ اسیں تکنا نہیں چوراسی والے راہواں، کھانیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے میرے کول انت دوانی، جگت دیوانیاں دیاں جنائیا۔ پروردگار بنا کیسے دا انت نہیں کوئی بانی، دُھر دا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑے اوتار پیغمبر گرو ہو گئے فانی، تن وجود نہ سکے رکھائیا۔ اوہ مل گئے وچ جوت جوت اسمانی، اسم وچ جگت تجائیا۔ تسیں اوبدے دوارے لوک مات کھان آئے مہمانی، مہمانو نام بھنڈارا ٹہانوں دئے ورتائیا۔ آگے پرہو دا نام سُن دے سو کتاں نال زبانی، ہُن اکھاں نال ویکھ کے اکھیاں لو رجائیا۔ جس دی آد انت جگا جگت اکو جیہی جوانی، جوین ونا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ لو اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اٹھ کریئے صلاح، مشورہ اک بنائیا۔ محمد کہے کیہڑا بنے گواہ، شہادت کون بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چار یاری لے بلا، بُلھے نوں نال ملائیا۔ محمد کہے میرے مالک دی اک ادا، عادت سب دی دئے بدلائیا۔ جدوں چاہے میل کرے تے جدوں چاہے کرے جدا، جُز اپنے ونڈ وندائیا۔ صدی چوڈھویں رل مل کے اُس نوں سجدے وچ دئے سیس جھکا، اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد آ جا جھب، چھیتی پنڈھ مکائیا۔ اپنی اُمت دی ویکھ جد، یدی اکھ اٹھائیا۔ میری اتم ہوئی حد، حدود رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دا نور کیہڑے روپ وچ رہیا پھب، کی اپنا ویس وٹائیا۔ سچ دس ایس لباس وچ تینوں کیہڑا لوگا لبھ، کملی کہہ کے سارے تالیاں لائیا۔ کیوں ایہدا ویس سب تون وکھرا تے سب تون اڈ، اڈری اپنی کار بھگتائیا۔ جس نے چوڈاں طبقات تون باہر ہو کے ظاہر اکو نشانہ دینا گڈ، دو جا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ تارا چند نشان سانوں رہے چھڈ، امبراں تون اُتے پلو رہے چھڈائیا۔ ہُن کدھر چلیئے بھج، راہ رستہ دے وکھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میرے مالک دے حُکم نال لگنی آگ، آگو اکو نظری آئیا۔ جس شرع دی دھار کرنی بدھ، بدلا سب دا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پرس کہے نی صدی چوڈھویں کتھے تیرا خزانہ، خصم نوں کھانیئے دے جنائیا۔ محمد نال چوڈاں سو سال کیتا (سراما)، اپنا بھيو نہ دتا کھلائیا۔ لارے لپے دا دے کے بہانہ، اپنا وقت لیا لنگھائیا۔ ہُن آوازاں ماریں آ میرے پروردگار نوجوانا، بنا تیرے مینوں انگ نہ کھئے لگائیا۔ تون شہنشاہ شاہ سلطانا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ تیرے نام دا اک دمامہ، وجے تھاوں تھائیا۔ میں سُننی اوہ کلاما، جس نوں کلمے والے گا سکن

نہ رائیا۔ تُوں مالک گنِ ندھانا، بے انت اک اکھوائیا۔ میں چاہندی شرع دا لیکھا مکے شیطانا، چھری کرد بغل نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر رکھ دیو دوانی، پنج پیسے نال ٹکائیا۔ پرہوؤ نے گھر بیٹھیاں بھگتاں اُتے کر دینی مہربانی، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پیار وچ ویراگ وچ گھلڑے کیس تے کیساں دی نشانی، نشانہ اگلا دئے بدلائیا۔ تہاڈی ہون نہیں دیندا بدنامی، بدلہ چکنا تهاؤں تھائیا۔ کیسے دی کرن نہیں دینی غلامی، شرع زنجیر دینے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بیو اک گھلائییا۔ جن بھگتو تہاڈا مالک شاہ نواب، گھٹنے بٹھ کے آسن لائیا۔ اس دی سب توں وکھری مزاج، آکڑ والا روپ بدلائیا۔ جس دی نانک وجائی رباب، تُو ہی تُو ہی راگ الہییا۔ ایہو ویس کیتا سی وچ بغداد، ہتھ کٹ اُتے رکھائیا۔ ادھروں سوال تے اودھروں جواب بنا مکھ تون شبد دتا سُنائییا۔ ایہو اوہناں مُلا تُوں آیا سی سواد، جس تُوں سُن کے سیس جھکائیا۔ بنا اکھراں تون بغل وچ ماری سی کتاب، جس دے حرف پڑھن کھئے نہ آئییا۔ نالے ہس کے کہنا نانک جس ویلے محمد دا مالک کرن آیا جہاد، جہادیو تہاڈا لیکھا دئے مُکائیا۔ اُس نے شرع تون سب تُوں کر دینا آزاد، اصل دا اصل دئے وکھائیا۔ کیسے مذہب دی کیسے کرنی نہیں امداد، لامذہب ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا محبوب بٹھ کے دوویں گوڈے، اپنی کھیل کھلائییا۔ جس ویلے محمد نے رکھے سی روزے، اسے طرح سوا پھر بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائییا۔ جس ویلے بھیلنی تُوں رام نے پایا سی گودے، گوڈے بٹھ کے سر چھاتی نال لگائیا۔ ایسے روپ وچ کِرشن نے تے سی چوڈاں لوکے، چوڈاں لوک کھوج کھوجائیا۔ اُس صاحب دا حُکم کپڑا روکے، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جس نے پرکھنے کھرے کھوٹے، کھوٹے کھرے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ساڈے مؤدھے ہو جانے وُضو والے لوٹے، سِدھے پھیر نہ کھئے کرائیا۔ میں وقت لنگھایا گن گن حساب اُتے پوٹے، دوس رین اپنی گنت گنائیا۔ میں وینہدی رہی چڑھ کے چوڈاں طبق اُتے کوٹھے، مناریاں اُتے اکھ اٹھائییا۔ کون ویلا میرا محبوب سب تُوں اِکولاوے چوٹے، نگارہ نام اک لگائیا۔ اِکو پرکاش کرے جوتے، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، بنا سوچ سمجھ تون اپنا کھیل کھلائییا۔ میرا انتر اوسے

نوں لوچے، جس دی جگت لوچناں والا تصویر تَصَویر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری گولی دیاں کُھل گئیاں لٹاں، مینڈھی سیس نہ کھئے گُندائیا۔ خُدا نے جھگڑا مُکاؤنا پتھر اٹاں، پاپن پُوجن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم نکلنا اکو سٹا، سٹے بازی مٹے لوکائیا۔ سب دا من ہووے ٹکا، ٹک ٹیکی اکو ایشٹ پرگٹائیا۔ نام رس ملے مٹھا، انرس دئے چکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دُھر فرمان دا مہربان نوجوان دا چھبی پوہ نوں لے کے آوانگی چٹھا، جس نوں چار جگ دے گرو اوتار چٹھی رسین لیا کے سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے اچھا، نراچھت اپنا حُکم ورتائیا۔

پرساد کہے چوڈاں گرتھان دا ویکھو لیکھ، میں ست سچ سُنائیا۔ جن بھکتو تسیں مینوں پاؤندے گئے تہاڈی بدلی گئی ریکھ، اکھر اکھر دین گواہیا۔ تسیں پیٹ بھردے رہے اگے مٹ جانے مُلا شیخ، مسائک رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا ناں رہنا ہمیش، ہمساجن ہو کے دیاں سُنائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، سُرپت سیس نوائیا۔ اوہ تہانوں دیوے اپنا اگم سنڈیس، شبدي شبد راگ درڑائیا۔ تہاڈی صفت کرن والے چوڈاں طبق توں باہر تہاڈے ہوئے پیش، بھگت دوارے سوہا پائیا۔ دوہاں دا بنیا رہے بیت، بتکاری پرہو دئے بنائیا۔ شبد دی دھار بدل جانی پہلی چیت، چوڈاں طبق ویکھن تہاؤں تہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھیو کھلائے کی سپنسر مُکھ گائے شیش، دو جہوا کی صفت صلاحیا۔

☆ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پریم سینگہ رتن سینگہ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

تِن پوہ کہے میری بندنا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ میں دُھر دا لیکھا منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس دے حُکم وچ جُگ چوڑی ونجھنا، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنا پندھ مُکائیا۔ سو سوامی لاوے اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوائیا۔ دُھر دا دیوے سُکھ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ تِن پوہ کہے میں دساں کتھا پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ میں بولاں بنا زبانی، بن بئی دند وڈیائیا۔ ایہ لیکھا سیتا رام رانی، میری رام رام دُہائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے شاستر بانی، گرتھ کہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا حُکم دو جہانی، ورتے ورتاوے دُھردرگاہیا۔ رام پھر دا بیابانی، ایدھیا چھڈی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تِن پوہ کہے میرا وقت چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ جس ویلے سیتا رام دا رتھ لنگھا، ایدھیا واسی پرتے تھائوں تھائیا۔ رام نے ہس کے کہا میرا پینڈا لمبا، سچ پریمیو گھر جانا چائیں چائیا۔ ہرکھ سوگ کریو کھئے نہ غماں، چنتا وچ من نہ کھئے تپائیا۔ میرا چھیتی بیت جانا سماں، سال بسالا پندھ مُکائیا۔ جس ویلے ہون لگا رواں، نوں وچوں دو بیٹھے سیس جھکائیا۔ کی تیرا لیکھا ہووے جُگ چوہاں، کلجُگ اتم بھیو چُکائیا۔ کس بدھ لہنا دینا رکھیں جمع، حساب کتاب کس دے بتھ پھڑائیا۔ کیہڑی حد کیہڑا بنا، انت کی بے پرواہیا۔ رام ہس کے کہا پریمیو جس ویلے لیکھا مُکاؤنا تارا چٹا، صدی چوڈھویں پندھ مُکائیا۔ جگت جہان ہونا اٹھا، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ گوبند دا لیکھا پورا ہونا اک کنا، چوڈاں سو تیبہ پتا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ دوہاں کہا رام میرے رگھوینس، رگھوپت دے جنائیا۔ سال بیتن کہ سہنس، کی سہنسر گنت گنائیا۔ رام ہس کے کہا میرے تون بعد کاہن لیکھا مُکاؤنا کنس، دواپر دوہری دھار چلائییا۔ پھیر کلجُگ ہونا انت، اتم آوے دُھر دا رام دُہائیا۔ جس نوں سارے کہندے بھگونت، بھگون نور الہیا۔ سیتا ہس کے کہا اوہ اوتار پیغمبر گرو ہووے کہ دُھر دا کنت، کی کنتوبل روپ وٹائیا۔ رام ہس کے کہا جس رام دا آد انت اکو منت، منتر اپنا اک جنائیا۔ ایہناں دوہاں دی بناوے پھیر بنت، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ جس دا ڈھولا ہووے سوہنگ چھنت، اکھڑ

اکھڑ جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سیتا ہس کے کہا
 میرے راما اُس ویلے دی کی نشانی، ست دے سمجھائیا۔ کس بدھ رام کرے مہربانی، رام رام دیا کھائیا۔ رام ہس کے کہا میرا لیکھا
 جانے نہ کھئے پُرانی، شاستر کہن کھئے نہ پائیا۔ ایہناں دوہاں دی جگت والی جوانی، جوہن دھرنی دھرت سہائیا۔ جھٹ لاڑی مؤت
 کول آ کے کہا تُوں بڑا دانی، در تیرے منگ منگائیا۔ میں چاہندی ایہناں تُوں ماراں اُس ویلے تیر کانی، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بیہو آپ اٹھائیا۔ لاڑی مؤت کہے میرے رام میرا یتن، در
 تیرے منگ منگائیا۔ جس ویلے کلجگ دا اتن آوے پتن، لیکھا چکاؤنا چائیں چائیا۔ مینوں خالی نہ موڑیں سکھن، میری تیرے
 آگے دُہائیا۔ رام نے ہس کے کہا کھلیئے میرا رام آوے رکھن، جو مالک دُہردرگاہیا۔ جس دا آد انت دا اکو پتن، پت پریشور
 بے پرواہیا۔ سیتا اٹھ کے کہا مؤت لاڑیئے نی ایہ دوویں پرہو دا پیار پریم تے رتن، رتن اٹلے نظری آئیا۔ ایہ سب کجھ تُوں ویکھیں
 آپ اکھن، تیرے وینہدیاں لے پچائیا۔ اوہ وال لگی پتن، رو کے رہی سُنائیا۔ میں تاں آئی ساں لاہا کھن، سیتا تُوں کی سُنن دتا
 سُنائیا۔ رام ہس کے کہا جا تیرے سیس وچ پئے گھن، خاک جگت والی اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ تے پوہ کہے میرا اگم اک وچار، وچر کے دیاں سُنائیا۔ انہاں کول اک نکا جہا پچہ سی
 سُنیار، بال اوستھا سوہا پائیا۔ اون رام تُوں کیتی نمسکار، سیتا دے گوڈیاں اُپر مستک چھائیا۔ جھٹ رام نے نگاہ لئی مار،
 انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ ایہدی زندگی دے دن دو چار، دوہاں تُوں دتا سُنائیا۔ تہاڈا ناتا چھٹ جانا ایہدے نالوں اُجاڑ، آگے سنگ
 نہ کھئے رکھائیا۔ جھٹ دوہاں نے ہتھ جوڑے کیتی پکار، رام آگے سیس نوائیا۔ اپنی کِریا کر سچی سرکار، سر اس دے ہتھ ٹکائیا۔
 رام ہس کے کہا ہن ایہنوں ضرور چھڈنا پئے سنسار، ناتا تن رہے نہ رائیا۔ پھیر جنم دواواں دوجی وار، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔
 پھیر ماری زمیں اُتے لکار، لائن دتی وکھائیا۔ نالے ہس کے کہا پھیر جنم تھوڑے دن رہ کے سولاں پوہ تُوں چھڈ جائے سنسار،
 لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ جھٹ سیتا نین لیا اگھاڑ، رام ول ویکھیا نیتر لیا بدلائیا۔ کیڑا ور دتا اُجاڑ، گھر بار نظر کھئے نہ آئیا۔
 میرے رام اُس دا لیکھا پاڑ، کرم کانڈ بدلائیا۔ رام نے کہا ایہ میرے رام دا ووبار، کلجگ اتن ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے پرگٹ

ہووے کل کلکی اوتار، اوتر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ اس دا لہنا دینا میرا لیکھا پورا کرے اقرار، قول گرمکھاں توڑ نہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تین پوہ کہے مینوں یاد پچھلا وقت، وقت
 نال جنائیا۔ جیہڑا رام کہا پچن سخت، سختی نال سنائیا۔ اوسے بالے دا جنم گھر ہویا سنگھ تخت، دھر دی تختی دا لیکھ نہ کھئے
 بنائیا۔ جس دی آئیو ختم ہونی سی سولاں پوہ وچ جگت، آگے سواس نہ کھئے چلائییا۔ اُس دی بینتی رتن سنگھ پریم سنگھ
 دوویں اٹھ کے کرن بھگت، پھیر بخشش کرے بے پرواہیا۔ بلبیر دا ناں لیکھے قلم شاہی نال ترپت، تین تین تین وار جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ پندراں پوہ نوں لے کے جانا سواگر دا لال
 دپٹا، چارے کتیا ترپت گنڈھ پوائیا۔ نال رومال ہووے کھٹا چٹا، اپنا سنگ وکھائییا۔ اک چوٹھی رکھیا ہووے بھگت دوار دا
 گھٹا، جو مستک دینا لائییا۔ اُس دے سپس اُتے رکھنا نو ٹکا، قیمت پچھلی دئے چکائییا۔ پھیر وی بینتی کرنی پہلوں مہینے اٹھا،
 دھر دا لیکھ بھل کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ تین پوہ
 کہے ایہہ دھر دی بنائی بنت، پرہ اپنی کھیل کھلائییا۔ جس دی کوئی گن نہ سکے گنت، لیکھا لیکھ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ مالک بے
 پرواہ بے انت، جگ جگ سب دا لیکھا اپنے بتھ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا رنگ آپ رنگائییا۔ رنگ کہے میرا ستگر رنگیلا، پر پڑکھ بے پرواہیا۔ جو بھگتاں سدا وسیلہ، ویکھنہارا تھاؤں تھائییا۔ جس دا
 وڈے چھوٹے سرب قبیلہ، قبلے از اک اکھوائیا۔ اوہ سب دا ٹھانڈا رکھے سینہ، اگنی تت بھجائییا۔ ستگر مایا وچ ہووے نہ کدے
 کینہ، جو جنم دا مالک جنم دئے بدلائییا۔ جس دا بھیوہ بھیت کسے نہ چینا، رسنا کہن کھئے نہ پائییا۔ اوہ مالک سب دا دانا پینا،
 دیونہار رزق سبائییا۔ جس دے ہتھ مرنا چینا، اوہ گرمکھاں ہوتے سدا سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا جنم کرم کرے تسلیا، مہربان اپنی دیا کھائییا۔

☆ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ چیلہ سینگھ دے گرہ جموں شہر ☆

صدی چوڈھویں کہے محمد مینوں دھرنی کرے باسی، مٹی خاک رہی سنائیا۔ نی مین نو سو چرانوے چوکرے جگ دی پیاسی، میری ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جگت دے بن کے گئے واسی، واسطہ پرہ دے نال رکھائیا۔ میری پوری کیتی کیسے نہ آسی، اشاریاں وچ سارے گئے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مین وی اُس دی داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جس نے لکھ چوراسی کرنی بند خلاصی، خلاصہ اپنا دئے کھلائییا۔ چوڈاں طبقاں کرے تلاشی، چوڈاں لوکاں اوہلا رہے نہ رائیا۔ جس دا اکو نور جوت پرکاشی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے سواسی، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ منڈلاں ویکھے راسی، رستہ برہمنڈاں دئے جنائیا۔ پردہ لاپوے اُتے آکاشی، زمیں زمان کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد مینوں دھرنی مارے طعنہ، میہنے رہی سنائیا۔ کیوں نہیں گھر گھر بدھا اُمی اتم گانا، شہادت شرع والی وکھائیا۔ نیترووے ساڈھے تین ہتھ دا کانا، جو چار جگ دے کاہنی رہے درڑائیا۔ کی لیکھا ہووے کلمے والا کلاما، کائنات کی وڈیائیا۔ کس بدھ تیرا پرگٹ ہووے اماما، امام اماما ویس وٹائیا۔ میری میٹے اندھیری شاما، شمع نور جوت کرے رُسنائیا۔ مین جھک جھک اُس نوں کران سلاماں، نو نو خاک رمائیا۔ نوری نور تکان زمیں اسمانا، اسم اعظم ویکھاں دُھردرگاہیا۔ جس نے چیتھڑ سب دا لاہنا پُرانا، نواں رنگ دئے رنگائیا۔ دھرنی دھول لہو مجھ نال رنگ رنگاؤنا، رنگت چاڑھے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا اک اکھوائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں مین دساں نال شرط، شرطیہ دیاں جنائیا۔ زرگن دھار آیا پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو پیاس بُجھاوے دھرت، دھرنی دھول ترکھا رہے نہ رائیا۔ اوہ لیکھا ویکھے اُپر عرش، عرشی پریم وڈ وڈیائیا۔ آہ تگ اوہ تگ اُتے فرش، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس لیکھا میٹنا مندر مسجد شودوالے چرچ، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ اُس دا خوشیاں والا سمت شہنشاہ برس، ست دی ست کار کھائیا۔ سب دی پوری کرے حرص، پچھلی ہوس دئے مٹائیا۔ آگے بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت اپنی سچ جنائیا۔ نیج نیتر دے کے درس، لوئن اکھ دئے کھلائییا۔ اپنا پورا کرے فرض، فضل نال تارے بے پرواہیا۔ ساڈی اوسے آگے عرض، آرزو

وچ سیس نوائیا۔ جس نے پورا کرنا لہنا دینا قرض، لیکھا مُکاوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ محمد کہے صدی چوڈھویں اوہ ویکھ اگئی تورا، جوت نور کرے رُشنائیآ۔ سُن انادی تورا، تریا توں باہر شنوائیا۔ جس دا حُکم نہ ہيے ادھورا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیآ۔ اُس دھرنی چاڑھنا رنگ گورھا، لال گلالا آپ رنگائیآ۔ لیکھے لاؤنے مورکھ مورھا، مُگدھاں پندھ چُکائیآ۔ جس دی ونڈ نہ کوئی چوٹی جوڑا، مُونڈ مُندايا حصّہ نہ کھئے رکھائیآ۔ سو مالک بخشنہارا دُھر دی دھوڑا، مستک ٹِکا نام رمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ محمد کہے صدی چوڈھویں مینوں کر لین دے پورا اک چالیسا، شبے روز دھیان لگائیآ۔ پھیر حُکم ملے شرع دے ابلِیسا، سندیسہ کلمہ نور الایہیا۔ دینت تکتے خبیثا، خوشخبری وچ سمجھائیآ۔ جس صاحب دا راج پوشیدہ، پردہ سکیا نہ کھئے اُٹھائیآ۔ اوہ سب توں لیکھا منگے دانستہ دیدا، ستمکھ ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جس دی ذبح والی اکو عیدا، عیدانفطر سیس نوائیا۔ جس دی تصدیق کرے قرآن مجیدا، ہزارا درُود نال وڈیائیآ۔ سو سب دی غفلت لاہوے نیندا، سویا رہن کھئے نہ پائیآ۔ بنا محبوب توں تیرے انت تک رہے کھئے نہ جیندا، جگت جیون کم کیسے نہ آئیآ۔ لیکھا پورا کرنا کلجگ اتم ساڈھے تین ہتھ سپے دا، دھرنی دھول دھرت دینی وڈیائیآ۔ آپ مالک بنکے جنت جیو کا، کھیل ویکھے بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے محمد سُن سندیسہ اللہ، عالمین جنائیآ۔ جس نے کھیل کرنا ہو کے اکلّا، واحد اپنا حُکم ورتائیآ۔ سب توں چُھڈاؤن لگا پلا، پلُو گنڈھ نہ کھئے وکھائیآ۔ جس دروہی پھیرنی جلا تھلا، تھل اسگاہ روون مارن دھابیا۔ بھیڑ بھیڑنا جگت والے دو دلا، دلدری رہن کھئے نہ پائیآ۔ جس دی یاد وچ چوڈاں سو سال پھردیاں گھس گیا چمڑی دا تلا، ماٹی چم رووے مارے دھابیا۔ اوہ کھیل کرے اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار بھگتائیآ۔ مینوں ایوں جاپدا جس نے اوتار پیغمبر گرو گھلا، سندیسے نام والے جنائیآ۔ اُس دا اک ہور ہوون والا ہلا، ہلا شیری شبد گرو سُنائیآ۔ جس نے جگت عقل بُدھی نوں کرنا جھلا، جھلک اپنی اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنگھاسن اکو ملا، جتھے ملیچھاں کرے صفائیآ۔

☆ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ رام کور دے گرہ جموں شہر وچ ☆

دھرنی کہے صدی چوڈھویں کتھے دُھر دا ابا، جو امی جان اک اکھوائیا۔ مینوں چاروں کُنٹ کتے نہ لبھا، لبان کٹاؤن والے روون مارن دھابیا۔ جس میٹنی ملیچھا سبھا، کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھابیا۔ اوہ مالک نورا الہی ربا، جو رحمت حق کھائیا۔ کی سندیسہ محمد دیوے سدا، سنیہڑا کی درڑائیا۔ تیرا وقت جاندا لدا، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ دو جہان جس دے حُکم بدھا، بندنا وچ اوتار پیغمبر گرو نظری آئیا۔ اُس دا نور نورانہ کپڑی دھار جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کی کھیل ہونا آگا، کی اگلی کار بھگتائیا۔ مینوں ایوں دسدا جس نے سب کلمیاں نوں دینا دغا، فریب والا نام رہن نہ پائیا۔ مذہباں دا نظر نہ آوے اڈا، اڈی چوٹی سب دی دئے پلائییا۔ شرع دا رہن دیوے کھئے نہ کھڈا، ڈونگھی غار نہ کھئے سٹائیا۔ جن بھگتاں رکھے لجا، بھگت سہیلا بے پروابیا۔ آتم رس دا دیوے مزہ، مذاق تے خلق خدائیا۔ جس دے حُکمے اندر آد جگاد سیوا کرے قضا، جگ چوڑی بھجے واہو داہیا۔ سب نے مٹی اُس دی رضا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے دکھ لگا سینے، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ جس کھیل کھیلنا لوک تینے، ترے بھون دھنی بے پروابیا۔ لیکھا جاننا رو سے چینے، چنتا جگت رہے نہ رائیا۔ ایہ دھار بدلنی مہینے توں بعد مہینے، ترے دی بدلی آپ کرائیا۔ مینوں مٹی خاک کہندے زمینے، دھرنی دھول کہہ سُنائیا۔ پر یاد رکھیں صدی چوڈھویں میں اپنے اُتے رہن نہیں دینے کینے، کوڑ کٹمب دیواں کھپائیا۔ سب دے حق حقوق جانے چھینے، بنا پروردگار توں میرا مالک نہ کھئے اکھوائیا۔ میں رہنا نہیں کیسے دے ادھینے، اوتار پیغمبر گرو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے حُکم اندر مرنے جینے، چوراسی اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک آگم اتھابیا۔ دھرنی کہے میرا سینہ ویکھ پھٹدا، محمد دے جنائیا۔ لیکھا رہنا نہیں چوڈاں ہٹ دا، چوڈاں طبق مارن دھابیا۔ کھیل ہونا لہو مجھ رت دا، رتی داہڑی والے دین گواہیا۔ نشانہ مٹنا کوڑ مت دا، مت متانتر ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو حُکم ورتنا پریشور پت دا، جو پروردگار نور الہیا۔ میرا آگھاڑا ہونا ستھر ستھ دا، جتھے یارڑا ستھر گوبند گیا ہنڈھائیا۔ ایہ کھیل انوکھا جس مان گواؤنا کرشن والے رتھ دا، رتھوہی دو جہاناں شبد بلوانا

اک اکھوائیا۔ لہنا مُکاؤنا ہتھو ہتھ دا، آگے ادھار نہ کھئے وکھائیا۔ حُکم ورتنا پُرکھ سمرتھ دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بن پروردگار کوئی ہووے کیسے نہ رکھدا، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھرنی کہے جو نوکھنڈ ہر گھٹ انتر وسدا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ گُردت سنگھ، پُھمن سنگھ، بھاگ سنگھ، پُورن سنگھ، گیان چند پنڈ چھمب ضلع جموں ★
 دھرنی کہے میرے اُتے کلجگ کیتا اندھیرا، صدی چوڈھویں تینوں دیاں سُنائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ گُریار پایا گھیرا، سچ دا ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا لگا ڈیرہ، جوٹھا جھوٹھا موہ لے انگرائیا۔ کلجگ سُن کے کہے میرا ناں لے کپڑا، کون میری کرے وڈیائیا۔ دھرنی تھوڑا ہور کر جیرا، تینوں جیرج انڈ دا لیکھا دیاں وکھائیا۔ صدی چوڈھویں دا وقت آ گیا نیڑا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ محمد دا امام مالک آ گیا میرا، مہربان اپنی کھیل کھلائی۔ جس دا نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پیندا پھیرا، چار جگ اکھ نہ کیسے ملائیا۔ اوہ تیرا کھلا کرے وپڑا، کوڑ گُریاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھیر ست دا بٹھے بیڑا، دھرم دی دھار نال چلائی۔ اکو اک سہائے کھپڑا، گرہ اکو وجے ودھائیا۔ حقیقت وچ حق دا کرے نیڑا، نا حتی کھیل نہ کھئے کھلائی۔ جو ہوئی ہوئی شبدی دھار چھپڑے چھپڑا، چھیکڑ اپنا حُکم دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرنی کتے آیوے نہ جائیں جھک، بھے وچ سیس نوائیا۔ ڈردی نہ جائیں لک، اپنا آپ چھپائیا۔ تیرے اُتے چوراسی نوں آؤنا دُکھ، دُکھی روون مارن دھاپیا۔ شانت رہنی نہیں کوئی کگھ، جننی جن ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا مٹنا مانس دیہی اُتے رُکھ، رُخصت دین دُنی وچوں دوائیا۔ تُوں اپنا پھیر کریں مٹھا مکھ، جس ویلے پرہہ ستجگ دا رس چوائیا۔ ہُن کر جا چُپ، بہڑی بہڑی کر نہ کھئے کُرائی۔ جگت جہان بدل جانا رُخ، راہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے اُتے کلجگ پاؤنی لٹ، لُئیرا اکو حُکم سُنائیا۔ جیہڑے جاپ کردے بلاں بٹ، رسنا صفتی ڈھولے گائیا۔ اوبناں دے بھاگ جانے نکھٹ، کھوٹے کھرے نہ کھئے بنائیا۔ جو آتم پرما تم گاؤندے ٹک دُھر دا ڈھولا سہج سُبھائیا۔ اوبناں گودی لے چُک، چوکٹا ہو کے ویکھے تھاوں تھائیا۔ صاحب

دا بھانا جائے نہ رُک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ صدی چوڈھویں پینڈا جائے مُک، محمد بیٹھے سیس جھکائیا۔ کلجگ کہے پرہہ دا کھیل نہ مانس نہ مائکھ، تتو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہ مالک اگم اتھاہ اُچ، اوچو اوچ نظری آئیا۔ جس نے جگت دی دھار بدلنی سنجم سُچ، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا کسے بُت، بُتاں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اکو مان دینا شبد گرو گرو شبد دُلا رے سَت، سوُتر دھاری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے اُتے پھیر موُلی رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنے نشانوں شبدی دھار نہ جائے آگ، آکا سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ایشر سنگھ، پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ضلع جموں ★

کلجگ کہے محمد پھڑا تسبیح، منکا منکے نال ملائیا۔ پھیر تکیئے ساڈا خُدا بڑا قصبی، جس دین مذہب دے قصبے دینے بدلائیا۔ جن سائوں بنایا مُتصبی، مُطلع کر کے دیئے درڑائیا۔ ونڈ ونڈا کے شرع وچ مذہبی، مضمون اپنا دتا سمجھائیا۔ اللہ دی ذات تینوں اپنا نام دسیا وچ عربی، عرباں دا لیکھا دتا درڑائیا۔ صورت دس اگتی نر دی، مدین دا جھگڑا دتا چُکائیا۔ شرع دات دتی زر دی، دوُلت جھولی پائیا۔ جس دی نشانی انت چڑھدی، چڑھدی دشا ونڈ ونڈائیا۔ آگے کھیل ہونی چوٹی جڑ دی، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ شرع شرع نال ہونی لڑدی، ٹگر لوے تھاؤں تھائیا۔ تیری میری آشا ہووے سڑدی، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ کلجگ کہے محمد ہُن گلّ کریئے اگلے گھر دی، پچھلا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ تیری آسا جیہڑا کلمہ رہی پڑھدی، اوہ ودیا اپنی جھولی پائیا۔ آگے پوجا نہیں رہنی پیل بڑ دی، پاہن سیس نہ کھئے نوائیا۔ محمد کہے کلجگا اپہ کھیل اچھل اچھل دی، جس دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس پوجا کرائی جل دی، پھیر تھلاں دتی وڈیائیا۔ ہُن سار نہیں گھڑی پل دی، کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس آشا پوری کیتی بل دوارے باؤن بل دی، رشیان گنڈھ پوائیا۔ اوہدی کلا فُدرت نالوں کدے نہ ٹلیدی، ٹال مٹول وچ سب نوں دئے بھلائیا۔ ہُن کھیل ویکھنی کلجگ کل دی، کی کلکاتی کار کھائیا۔ اُس کھیل پور کراؤنی نانک والی اک گلّ دی، جس گلّ نوں سمجھ سکیا کھئے نہ

رائیا۔ سب دی جوانی گئی ڈھلدی، انت بڈھیپا ویکھ وکھائیا۔ آگے کھیل ہونی شبد اگئی دل دی، جو دلیریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہہ دھار اگئی اٹل دی، اٹل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی کھیل ڈونگھی ڈل دی، ڈونگھے ویناں وچ وبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھار ورتے اپنے حل دی، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ تیج بہان دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

کلجگ کہے سُن نی دھرتی ماتا، جگت میئیں تینوں دیاں جنائیا۔ کی حُکم دیوے دُھر دا داتا، دیاوان دیا کہائیا۔ جس نے میرا وقت پچھاتا، گھڑی پل بھل کدے نہ جائیا۔ چاروں کُنٹ کرے اندھیری راتا، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کیسے دی پُچھ کوئی نہ واتا، واتا ورن بدلے جگت لوکائیا۔ دھرم رائے دا اکو وار پورا کرے کھاتہ، چترگپت دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ چارے کھانی بدل بدل کے جوڑے ناتا، عدل اپنا اک سمجھائیا۔ بنا بھگتاں پُچھ کیسے نہ واتا، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل تکنا الکھنا الاکھا، الکھ آگوچر کی اپنی کار بھگتائیا۔ میرے انتر اکو کلمہ بھاکھا، کلجگ کہے خوشیاں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے نی دھرتی جگت دی می، امی جان دیاں جنائیا۔ تُوں پیار کریں کیسے نہ چھی، چم درشٹی دینی تجائیا۔ نیتر نیر وبائیں نہ چھم چھمی، ویراگن اپنا آپ کرائیا۔ میرے انت ہووے کھئے نہ غمی، چنتا چکھا نہ کھئے ستائیا۔ تُوں گوہڑی نیند سوئیں، بانہہ سر بانے ہیٹھ ٹکائیا۔ اکو پرہہ دا گیت گوئیں، تُوں میرا مالک دُھردرگاہیا۔ جس نے دھار چلاؤنی نوئیں، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ جس روپ پرگٹاؤنا اوتار چوھی، چوہیسواں اپنا کھیل کھلائییا۔ منسا پوری کرنی رواداس روی، رو سس دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے نی جگت دیئے اماں، دھرنی دھول دیاں سُنائیا۔ دُھر دے مالک دینا سماں، سمجھ بڈھی عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چما، شرع دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ کلمہ دسنا اکو دمہ، نام ندھانا اک درڑائیا۔ دین دی رہن نہیں دینی

طمع، لالچ کوڑ نہ کھئے بنائیا۔ اکو نور چمکاؤنا آگمی چٹا، چند ستار جس نوں سیس جھکائیا۔ لیکھے لاؤنا گوبند والا کتا، پنا
 چوڈاں سو تپہ انک انک سمجھائیا۔ آگے لیکھا رہن نہیں دینا لما، لمحہ لمحہ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرنی تینوں کہندے سارے ماں، ممتا وچ جگت ہلکائیا۔ تیرے
 اُتے ونڈ پے گئی سور تے گاں، گو غریب نہانیاں ہویئے نہ کھئے سہائیا۔ سچ دس کپڑا پوتر تیرا تھان، کون مٹی خاک ملے وڈیائیا۔
 کپڑا سوہنا نگر گراں، کھپڑے کس وجے ودھائیا۔ کتھے خوشی غمی کتھے ہووے چاء، چاؤ گھنیرا کون جنائیا۔ کتھے صفت صلاح
 ہووے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ کلیئے جے توں اک تے کیوں مذہباں والے بنائے راہ، ڈنڈیاں اپنے اُتے رکھائیا۔ کیوں تیرے
 سپوت روپ بنے کان، بگ پڑے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دی کرنی
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے سن کلجگ چوتھے جگ، جگتی تینوں دیاں جنائیا۔ تیری اوڈھ رہی پگ، پوجا مٹے کوڑ لوکائیا۔
 ہینی رہے کیسے نہ بڈھ، بڈھ بیک آپ کرائیا۔ ہن چاروں کٹ میرے اُتے خوشیاں نال ویکھ بڈھ، بڈھشٹر دی آشا رہے نہ
 رائیا۔ میں دُشت ڈراچار مُکاؤنے چگ چگ، جُغلی نندیا والے سارے دینے کھپائیا۔ میرے صاحب دی بھارت سکے کھئے نہ بچھ،
 بھوکھتاں والے اشارے نال گئے جنائیا۔ میں نو سو چرانوے جگ چوکری رہی چپ، چپ وٹ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہن میرا
 پیار ہویا بنا تتاں توں پرہ دے شبد ڈلارے نال ست، پتا پوت ویکھ کے وجے ودھائیا۔ جس دی میرے اُتے مؤلنی رت، رتڑی
 اکو رنگ رنگائیا۔ مذہب دا رہے کھئے نہ دکھ، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پرما تم سب نوں ملنا سکھ، پاربرہم برہم مل کے وجے
 ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا پڑھنی ٹک، ٹم تاشیر سب دی دینی بدلایا۔ کلجگ تیرا میٹنا اندھیرا گھپ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔
 کھلی رہے کیسے نہ گت، مینڈھی سہاگ دینی گندائیا۔ ہن میرے توں مورکھا اپنا بسترہ چک، آگے وقت رہے نہ رائیا۔ اوہ ویکھ
 چند ستارا رہے ٹٹ، ٹٹیاں گندھ نہ کھئے پوائیا۔ صدی چوڈھویں دست نالوں دست محمد چھڈاوے گٹ، بازو بندھن نہ کھئے پوائیا۔
 تیرا بھاگ رہیا نکھٹ، بھنڈار اٹ نہ کھئے ورتائیا۔ اکو وار میرے صاحب نے دین دنی وچ پاؤنی پھٹ، پھٹکل کرے خلق خدائیا۔
 شبد دھار نال کرے دو ٹک، حصے دوویں ونڈ وندائیا۔ دوویں دھاراں پین جٹ، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ کلجگا تیرے نیلے ہونے

بُٹ، نیلا امبر دئے گواہیا۔ سب دا لیکھا سب دے کولوں جانا کھس، مالک رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل کھیلنی مالک اُس، جس دی اُست کر کے سارے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پر پُرکھ ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ بھگت سنگھ دے نوٹ کیر پنڈ ضلع جموں ★

نارد کہے ستگر شبد میرا تیرے نال عشق، عاشقاں دے عاشقا معشوق بنکے دے دکھائیا۔ تیرا سوہنا ست سروپ رہیا لیشک، پن رنگ روپ سوہیا پائیا۔ کوٹن کوٹ جگ تیرے اُتے سارے لاؤندے رہے شست، نشانہ انت نہ کھئے کرائیا۔ میں ایسے کارن تیرے پیار وچ بھوگیا نہیں کھئے گرہست، تن وجود نہ خوشی بنائیا۔ میں پھر کے آیا جس نوں اوتار پیغمبر گرو کھندے سورگ تے بہشت، ویکھیا چائیں چائیا۔ دوزخاں وچ دیکھی درشت، تیرا دھیان رکھائیا۔ میں سمجھ نہ سکیا تیرا کھیل ٹونک کے جست، کہ بنا اک دو توں اپنا حکم ورتائیا۔ تیرا آکار تکیا نراکار کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ تیرے پیمانے والی اک نہ پوری ہوئی بالشت، پوروا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری اچی نکل گئی کلک، کوک کے دیاں سنائیا۔ بھڑی دروبی دُبائی تیری منزل توں بنا تیری کیرپا اوتار پیغمبر گرو سارے گئے کھسک، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن صدی چودھویں توں سب نوں لیا جھڑک، بھے وچ رہیا ڈرائیا۔ تھادے دین مذہب میں دینے رڑک، ریڑکا پاؤنا کوڑ لوکائیا۔ میں وی ڈردا نارد کہے دُوروں دُوروں لیندا بڑک، کَن دو جہاناں ول رکھائیا۔ نگاہ رکھدا کتے مہر دا امرت دیوے چھڑک، جس نوں کلساں وچ نہ کھئے بھرائیا۔ میری پوربلی مٹے حرص، ہوس رہے نہ رائیا۔ تیرے نوری نور دا ہووے درس، سٹمکھ ہو کے خوشی بنائیا۔ وچھوڑے وچ کسے نوں دوس مہینے پیندے برس، میں جگ جگ تیرا راہ تکائیا۔ دھن بھاگ اوئے دھناڈھا جے نوں آئیوں اُتے فرش، مٹی خاک دئیں وڈیائیا۔ میں وی چھڈیا آسن عرش، عرشی پریم بھجیا واہو داہیا۔ محبوب میری من لے عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ مینوں تیرے پیار دی غرض، دوسر انگ نہ کدے چھہائیا۔ میرا اکو تال راگ ناد تے اکو طرز، طرح طرح دا گان کھئے نہ گائیا۔ مینوں ایوں دسیا تیرے بنا سچا نہیں کوئی مرد، اوتار پیغمبر

گرو ناری پرہ دی نظری آئی۔ تیرے کول آد انت دی فرد، حق حقیق ویکھ چائیں چائیا۔ میرے صاحب سب دے کولوں کھوہ
 لے چھری شرع والی کرد، قتل گاہ رہن نہ پائی۔ میرا دل کدا میں تیرا روپ تکان نپڑد، ست دا ست نظری آئی۔ کیسے نام کلمے دا
 وچ نہ ہووے دھرت، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بنا اکھراں توں میرے نال کر لکھت پڑھت، دھر دی گنڈھ آپ بندھائیا۔ میری
 پوری کر دے شرط، شرم حیا دا لیکھا دے مکائیا۔ تیرے بنا میری سدھی کرے کھئے نہ نرد، نارد رو کے رہیا سنائیا۔ میں کوئی
 لینا نہیں قرض، خالی جھولی آگے ڈابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ نارد کہے ستگر شبد میں تینوں چاہندا، چارے جگ ہتھ اٹھائیا۔ دوسرین تیرا راگ الاؤندا، ڈھولے پریم والے گائیا۔
 اسنت تینوں اپنی آشنا سناؤندا، پرہوں وچ وڈیائیا۔ تون کیوں نہیں نین اٹھاؤندا، نیناں والیا نین مکائیا۔ معشوق ہو کے عاشق
 عشق دی کیوں نہیں گنڈھ پواؤندا، پریم تند جڑائیا۔ سچ سنگھاسن کیوں نہیں سوہیا پاؤندا، سکھاسن ڈیرہ لائیا۔ پھولن سیج
 کیوں نہیں وڈیائیا، امرت میگھ برسائیا۔ تون جگ چوکڑی رہوں ترساؤندا، بے ترسا تینوں ترس ذرا نہ آئی۔ ہن میں اچی کوک
 جناؤندا، دروہی تیری بے پرواہیا۔ کیوں نہیں پریمیا پریمیاں گلے لگاؤندا، گلوکڑی دھر دی پائی۔ اوہ تگ اوتار پیغمبر گرو میرے
 ول انگل سرب اٹھاؤندا، اشارے رہیا کرائیا۔ میں وی تازی آگون وچاؤندا، دو ہتھ تال بنائیا۔ نالے دھر دا یجن جناؤندا، جنی
 نون جمن والیو تھانوں دیاں سنائیا۔ نگاہ دھرتی ول رکھاؤندا، چاروں کنت کنت بھوائیا۔ اوہ ویکھو آہ ویکھو تھادا دین مذہب
 کراؤندا، کربلے والے بنا کربلے تون روون مارن دھاپیا۔ تھادا کلمہ کیہڑی ونڈ ونڈاؤندا، سور گان دے حصے پائی۔ تھادا پیار محبت
 کیہڑے ناؤں دا، جس نام نال جیو جہاناں رہے گھائیا۔ تھادا ناتا کیہڑے تھاون دا، دوزخ بہشت دوویں روون مارن دھائیا۔ کیوں
 کلجگ روپ بنیا کاؤں دا، ہنس نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا
 نظر کھئے نہ آئی۔

☆ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پرکاش سنگھ پنڈ دڑ ضلع جموں ☆

نارد کہے ستگر شبد توں کڈا سوہنا سُنکھا، سوہنیاں تیری کی وڈیائیا۔ دُنیا جگت سنسار ایویں تتاں توں جھلادی ربی پکھا، کلبوتاں سیو کھائیا۔ ہڈیاں توں ٹیکدی ربی متھا، چمڑیاں رنگ رنگائیا۔ میں وی چار جگ پھردا رہیا تھھا، بھجیا واہو داہیا۔ پھریا تیرتھ تئا، اٹھسٹھ پنڈھ مُکائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں کھلیاں ویکھیاں لٹاں، بیراگی روپ انتر دھیان لگائیا۔ جگت سکھیاں ویکھیاں ہتھ ماردیاں اُتے پٹاں، پٹنے والا دئے گواہیا۔ جگ جگ گِردیاں ویکھیاں اُلٹیاں لٹھاں، وہناں وہن وائیا۔ نام کلمے دا سُن دا رہیا ٹپا، اکھراں نال پڑھائیا۔ ستگر شبد توں دس تیرا کھدے نال یارانہ پکا، جس دے نالوں نہ سکیا ٹڑائیا۔ جس توں کدے نہ دتا دھکا، پٹھ نہ سکیا بدلائیا۔ سب توں اپنا بھنڈارا دے کے پھکا پھکا، جس پھکے وچوں فاقے مرے سرب لوکائیا۔ اپنا روپ نہیں دسیا ہٹا کٹا، یودھا اگم اتھاپیا۔ سچ دے تھان صفت دا دے کے وٹا، وٹنے جگت والے ملائیا۔ اوہناں اوتار پیغمبر گرواں توں پا کے اُتے پھٹا، پھر گھراں وچوں باہر کڈھائیا۔ صرف اشارہ دتا حکم وچ دسیا اپنا پتہ، پت پریشور کہہ کے سارے گائیا۔ پھر سب دے اُتے پا کے اپنی فتح، فاتحہ دا ڈنک دئے وجائیا۔ کیسے دا بودا کیسے دا سیس اُتے رکھایا چھتا، کیسے توں کیساں نال وڈیائیا۔ کیسے توں گور سوایا کیسے توں ٹکایا وچ چتا، لیکھا سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوئے ستگر شبد نالے توں سب دا بنیا رہوں پتا، کیوں پتا ہو کے اپنے پت لئے مرائیا۔ دس چوہ جگاں وچوں نارد توں کی دتا، نہ رن نہ کن بنا بودی تو ہور چیز نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں اج ساری رات نارد کہے نو سو نڑوے وار آئیاں چھکان، میں یاد کر کر کے تیرا راہ تکائیا۔ میرا جی کرے میں کیہڑے ویلے تیرے پیار وچ وکان، اپنا آپ تیری جھولی پائیا۔ پر توں وی میرے اندر مار کھچا، کھچ کے اپنے نال ملائیا۔ ستگر شبد کہے اوئے ناردا تینوں بھیت نہیں شبد سار دا، بھاویں کوٹن جگ بیت جان توں پھیر وی نکے دا نکا، میری سمجھ پھیر کیسے نہ آئیا۔ ہُن چھیتی ویکھ لئیں پچھلا سارا بدل دینا سکے، سکھیاں والے کاہن بیٹھن سیس نوائیا۔ چھٹی پوہ توں صدی چوڈھویں دے کول ڈھائی ہونیاں اٹاں، اٹ اٹ نال کھڑکائیا۔ گولی دے بستران نال مستک ہونا ٹکا، جس وچ الاہ الاہ الاہ دینا لکھائیا۔ پھیر دسانگاں تیرا کس بدھ ہووے پتا، پیار پیار نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے ستگر شبد تیرا نین بڑا مٹکیلا، مٹکار والیا نظری آئیا۔ میرا بنیا کوئی نہ حیلہ، ہمت دتی نہ کھئے وڈیائیا۔ میں بتھیرا پھریا اُتے امبر نیلا، بھجیا واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنے نہ کھئے وسیلہ، جو وچولا بن کے میل ملائیا۔ میں روپ دھریا سوہا لال پیلا، کالا رنگ رنگائیا۔ پھر وی رہیا ڈھیلا، تیرا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں پھریا جگت سروور جھیلا، نو کھنڈ کنڈھی ڈیرہ لائیا۔ کیتوں محبوب مل جائے چھیل چھیلا، ست سروپی نظری آئیا۔ میں لکھ چوراسی تکیا تیرا قبیلہ، چارے کہانی پھول پھولائیا۔ مینوں کرے نہ کھئے تسلیا، تسلیاں مالا والے سارے مکھ بھوئیا۔ تُوں مالک اک کریا، رحمت والا بے پرواہیا۔ تُوں عالیشان عظیمیا، عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ پر میں اکو تیرے ورگی منگدا حسینہ، جس دا حُسن ہسن روون وچ کدے نہ آئیا۔ جتھے ہوئے نہ کھئے کدے غمگینا، چنتا چکھا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میل ہووے اُتے تیرا میرا دھرنی دھول زمینا، دھول وچے ودھائیا۔ میں تینوں کہا آمینا، آمیل کے خوشی بنائیا۔ میری منسا بڑی پُرانی قدیا، قدرت دے مالک دیا دینی کھائیا۔ مینوں اکو بھروسہ اکو یقینا، اعتماد نال جنائیا۔ تیرا پیار کسے کولوں نہ جائے چھینا، تیرا تیرا سنگ نبھائیا۔ ہُن پتہ نہیں کس نے مرنا کس نے جینا، کس نوں دیوے کون وڈیائیا۔ پھرے دروہی لوک تیناں، ترے گن ربی گرائیا۔ میرے پیار دی شہادت نہیں جل مینا، چند چکور نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سد تیرے رباں ادھینا، اعلیٰ ادنیٰ روپ نہ کھئے بنائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ شو سنگھ دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

نارد کہے ستگر شبد تُوں چھیل چھیلا اُچا، اُچ اگم اتھاہ نظری آئیا۔ تُوں ست سروپ سُچا، سچ ست تیری وڈیائیا۔ تُوں اک اک دا پُتا، جتھے بوند رکت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں اُس گرہ ستا، جتھے سووت جاگت وند نہ کھئے وندائیا۔ تُوں اُس دوارے لکا، جتھے دو جہان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا روپ تیرے اُتے تھھا، مہر اپنی اک رکھائیا۔ تینوں کوئی پھڑ نہ سکے گٹا، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا جاپ نہیں کوئی بلاں بوٹاں، صفتی صفت نہ ڈھولا گائیا۔ تُوں اپنی دھاروں آپے اٹھا، اپنی لئی انگڑائیا۔ لوک

مات سب نوں پھڑاؤندا رہوں ٹھوٹھا، نام بھنڈارا وچ ٹکائیا۔ جگت جہان لاؤندا رہوں بوٹا، تتوت گنڈھ پوائیا۔ ہلارا دیندا رہوں جھوٹا، پون پوناں وچ رکھائیا۔ اتم مار کے اکو سوٹا، سب دا لیکھا دتا مکائیا۔ اپنا آپ کر مضبوطا، شرع وچ کدے نہ آئیا۔ حصہ کر کے پنج بھوٹا، پنجم پنجم رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ راج سنگھ دے گرہ وکھے جموں شہر وچ ★

نارد کہے ستگر شبدا تیرا نور نورانی نورت، نوری نظری آئیا۔ تیری انوکھی وکھری صورت، جس دا سورہ چند تیج جھلے نہ رائیا۔ تیری آواز اگئی نورت، بنا رسنا رس وکھائیا۔ تیرا پیار سب دی آشا پورت، پور رہیا سرب ٹھائیا۔ تیرا لیکھا نہ نیڑے نہ دورت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ توں سدا حاضر حضورت، حضرت کہہ کے گئے سنائیا۔ میری آسا منسا کر دے پورت، ترسنا ترکھا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک دیا کھائیا۔ ستگر شبدا توں آد انت دی رانی، رعیت تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیری صفت چار جگ دے شاستر بانی، اکھر اکھر ڈھولے گائیا۔ تیرا لیکھ جگ چوگری پُرانی، پورب سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ تینوں ملنا نہیں آسانی، منزل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ دے کے گئے قربانی، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جگت جہان ہو کے گئے دانی، داتے تیرا روپ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کبیر جلاہے ورگے ان کے گئے تانی، تند تند نال بندھائیا۔ تیری سمجھ نہ آئی کیسے جوانی، جوہن وتے کی تیری وڈیائیا۔ توں سب نوں کیتا فانی، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑے مکا دتے چارے کھانی، خانے اپنے وچ ٹکائیا۔ تیرا لیکھ لکھیا گیا نال قلم کانی، نام کلمے بیٹھے سپس نوائیا۔ میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ سنائیا۔ میری اک بینتی مانیں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مینوں اپنا بنا جانی، جاننہار تیری سرنائیا۔ تیرا نور ظہور لاٹانی، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ میری آسا منسا انت نہ ہئے ویرانی، میل ملاوا کرنا سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دی دھار ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبدا تیری کڈی سوہنی مٹک، متوالے اپنا

رنگ رنگائیا۔ راہ وچ نہ جاواں اٹک، اوکڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا در ملان بے کھٹک، کھٹکا جگت دینا گوائیا۔ تیرے پیار دی میرے اندر آوے شکت، شکتیوان تیری سرنائیا۔ کتے اپنا سُبھا نہ کریں سخت، کروٹ میرے ولوں بدلائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں تیرے نال ملن دا آیا وقت، جگ چوکڑی گن گن جھٹ لنگھائیا۔ میں پیار کراں اکو تینوں فقط، دوجا فقرہ کھئے نہ گائیا۔ میں ناتا جوڑنا نہیں نال رکت، بوند کم کیسے نہ آئیا۔ میں آد دا آد انت دا انت تیرا بھگت، تیری آس رکھائیا۔ ناتا چھوڑیا دُنی جگت، جگ جیون داتے تیرا راہ تکائیا۔ تیرے پیار دی آوے لجت، رس بھوگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرنا عرش فرش، عرشی پریم تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ ضلع جموں ★

ستگر شبد تیرا روپ اگما اچھا، نراچھت آد جگاد نظری آئیا۔ جگ چوکڑی کردا آئی سب دی رچھا، رچھک ہو کے دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبران پاوین نام کلمے دی بھچھا، وست امولک اگم اتھاہ ورتائیا۔ جگ چوکڑی تیرا صفت صلاحی نام جاوے لکھا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیری صفت صلاحیا۔ بن تیرے تون سرشٹی ساری دسدی مٹھا، سد رہن کھئے نہ پائیا۔ سنجگ تربتا دواپرکلجگ تیرا بھانا سب نے مٹیا مٹھا، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ اتم دھر شبد کلمے دا دیوے چٹھا، سندیسہ دھردرگاپیا۔ انت ایشٹ رہنا اکا، ایکنکار اپنی کل ورتائیا۔ صدی چودھویں محمد دی دھار میٹنا سک، اُمت اُمتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑ کُریارا پاؤنا وچ چتا، چکھا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار والی تپائیا۔ بھگت بھگوان بناؤنا ساچا پتا، پنتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ تیرا کھیل نت نوتا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ تون آد جگادی اکو پتا، پت پرمیشور تیرا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ ستگر شبد تون آد جگادی اکو شاہ، شہنشاہ اکھوائیا۔ وشن برہما شو تیرے گواہ، شہادت نام والی بھگتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دسن راہ،

شاستر سمرت نال ملائیا۔ اکھراں والا صفتی تیرا ناں، ڈھولے راگان ناداں وچ وڈیائیا۔ جُگ چوڑی پیتے انت ربیا نہ کھئے نشان، نشانے سارے میٹ مٹایا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیرا کھیل مہاں، مہا کتھ کتھ وڈیائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرے ڈھولے گئے گا، پیشین گوئیاں وچ سنایا۔ اتم آوے بے پرواہ، پاربرہم پت پرمیشور نور الاہیا۔ جس نوں پیغمبران کہا خدا، حضرت بیٹھے سیس نوائیا۔ اوہ ویس اوہیسا امام اپنا روپ وٹا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ شبدي ڈنکا دئے سنا، اینھے اوتھے دو جہان کرے شنوایا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء زمیں اسمان گگن گگنتر بیٹھے سیس نوا، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ سو مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پرمیشور لیکھا جانے تهاؤں تهاں، تھان تھنتر ویکھ وکھایا۔ جس دے دوارے جھگڑا نہیں سور تے گاں، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ آتم برہم پڑدا دئے کھلا، نور نورانہ نظری آیا۔ جس دا اکو شبد اکو کلمہ اکو ناں، ناؤں نرنکارا اکو اکھوایا۔ سو لہنا دینا سب دا دئے چکا، چُکنی چار یاری دئے کرائیا۔ کوڑ کڑیاری مٹی خاک دئے دفنا، دُھر دی دفعہ اپنا حُکم لگایا۔ جس نوں عقل بُدھی سمجھے کھئے نہ، جگت وِدیا کم کسے نہ آیا۔ اوتار پیغمبر گرو گُردیو سوامی سارے کرن دُعا، ڈنڈاوت وچ سیس جھکایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دا لیکھا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتایا۔ ستگر شبد شبد ستگر دوسر کھئے نہ، آد انت جُگا جُگنت اکو پتا اکو مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا لہنا دینا دو جہاں، جہالت کلجگ کوڑی کِریا دئے مٹایا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سردار سنگھ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جموں ★

ستگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، سو پُرکھ نرنجن دتی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ساچی ٹیک، ایکنکار اپنا رنگ رنگایا۔ آد نرنجن کرے ہیت، سری بھگوان ہوتے سہایا۔ ابناشی کرتا نیتن نیت، ----- وشن برہما شو کردے ہیت، جُگ جُگ اپنا سنگ نبھایا۔ نرگن سرگن پرہہ دا اکٹا بھیکھ، جو دیوے دُھر سندیس، نام ندھانا اک درڑایا۔ اوتار پیغمبر گرو روپ دھرے ہمیش، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا

وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد انت دا سوربیر، بے انت دتی وڈیائیا۔ میرا لیکھا کوئی جان نہ سکے شاہ حقیر، فقیر پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ میں سب دی بدلن والا تقدیر، تدبیر پرہ دی نال ملائیا۔ میں نت نوت شرع دے پائے زنجیر، شریعت سنگ رلائیا۔ اتم لہنا دینا پورا کرنا اخیر، آخر دیاں سنائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، کعبیاں پرے پرے جنائیا۔ جو سندیسہ دتا زرگن سرگن نانک دین دُنی بدل جاوے ضمیر، گوہند میلا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک نظری آئیا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب اک سلطانا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جو جگ جگ کھیلے کھیل مہانا، روپ انوپ لئے پرگٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دیوے نام ندھانا، اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت رس بخشے نوجوانا، نچھر دھارا آپ جھرائیا۔ ساچا دسے کلمہ دُھر کلاما، کائنات پڑھائیا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سو ست سروپ دُھر دا راما، کابنن دا کابن اک اکھوائیا۔ جس دا ڈنکا اک دمامہ، گوہند سورا ربیا وجائیا۔ اُس کلجگ میٹنی اندھیری شاما، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں دیوے حق پیغاما، پیغمبراں توں پرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرتا بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میرا مالک ہر بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نوں گاؤندے چار جگ دے سنت، جیو جنت دھیان لگائیا۔ اُس دا اکو نام تے اکو منت، منتر اکو دئے درڑائیا۔ جس کلجگ کرنا انت، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے ہنکت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، پنچم شبد دُھن کرے شنوائیا۔ لیکھا مُکا کے دوزخ بہشت جنت، سچکھنڈ دوارا اک سمجھائیا۔ اتم پرما تم پرہم پارہم میلا ہووے نار کنت، کنٹول اپنی خوشی بنائیا۔ گرمکھاں چولی چاڑھے نام اگتی رنگت، رنگ رنگیلا دیا کمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے اکو سنگت، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستگر شبد کہے میرا پرہم پُرکھ ابناشی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ اندر رکھے واسی، پرما تم اتم روپ بنائیا۔ گرہ مندر منڈل پاوے راسی، ساچی خوشیاں ناچ نچائیا۔ جن بھگتاں پڑدا کھول کے پرتھی آکاشی، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھابیا۔ انتر میٹ اندھیری راتی، زرگن جوتی جوت دئے چمکائیا۔ اٹھے پھر رہے پرہاتی، صُبح شام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نچھر امرت رس دیوے بوند

سواتی، کوڑی ترسنا ترکھا دئے بُجھائیا۔ ترے گن اگنی نہ لاوے چواتی، جگت وکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دیوے درس بہہ بدھ بھانتی، سِری بھگون نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی اپنا بھیو کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے میرا پریم آد نرنجن، جوت نرنجن رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالا دین درد دکھ بھہ بہنجن، بہو ساگر پار کرائیا۔ نیتر دیوے نام ندھانا انجن، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ دُھر دی دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم بن کے سجن، سگلا سنگ وکھائیا۔ لوک مات سنت سُہیلے آوے لبھن، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ پرہو پیار دی دے کے رنگن، رنگت اکو اک وکھائیا۔ لیکھے لاوے ساڈھے تن ہتھ کایا بدن، بدی دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ گرہ پرکاش دیپک جوتی جگن، نرگن نور نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر شبد شبد ستگر اکو بوجھ بُجھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا پریم پاربرہم، برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جس دا آد جگاد اکو دھرم، ادھرمی روپ نہ کھئے درسائیا۔ جس دا جگ چوکڑی ساچا کرم، نہکرمی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی دھاروں شبدی شبد نے لیا جرم، وشن برہما شو لیا پرگٹائیا۔ نرگن دھار بخش کے سرن، سرنگت اک دِرڑائیا۔ جس دی مہا چار جگ دے شاستر پڑھن، اوتار پیغمبر گر دُھر دے ڈھولے گیت گائیا۔ جس دا اکو اک سچا ناتا سچا لڑن، پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ اُس دی منزل ہرجن ہر بھگت سُہیلے صوفی چڑھن، دوسر ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ جتھے نہ کوئی جرم نہ من، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک ہر داتا ترنی ترن، تارنہار اک رگھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میرا مالک اک مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جو دُھر دا دیوے دان، داتا دانی اگم اتھاپیا۔ جس دی صفت سارے گان، ڈھولیاں گیت سنائیا۔ اوہ جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہان، ستجگ تریتا دوپراپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم میٹے کوڑ نشان، کِریا کوڑ رہے نہ رائیا۔ یودھا سورپیر بلی بلوان، بلدھاری لئے انگرٹائیا۔ شرع دا رہن نہ دئے کھئے شیطان، چھری کرد ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر دیوے دان، مہربان محبوب اپنی مُحبت حق ورتائیا۔ آتم پر ماتم بخش گیان، اندھ اندھیرا دے چکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے گان، نرگن نرگن مل کے وجے ودھائیا۔ جن بھگت سنت کنت کر پروان، ہرجن گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چوراسی وچوں کر پہچان، جگت وچھڑے میل

مِلائیآ۔ صدی چوڈھویں ہووے حیران، حیرت وچ دُہائیآ۔ جس شرع بنائی اسلام، اسم اعظم اک وکھائیآ۔ جن تیس بتیسا حدیثا دسی قرآن، حیرت وچ دُہائیآ۔ اوہ سب دا لیکھا انت لگا چکان، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جس دا نام کھنڈا گوہند سورا اُٹھائے نو جوان، دو جہاناں آپ وکھائیآ۔ اُس دا حکم تیئی اوتاراں کرنا پئے پروان، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ جس دا دھرم جھلے نشان، اک دس وجے ودھائیآ۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا وچن والا نہیں کوئی انسان، عقل بُدھی وچ سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔

★ ۱۱ یوہ شہنشاہی سمت ۷ دھرم کور دے گرہ پنڈ ڈگیا نا ضلع جموں ★

ستگر شبد شبد ستگر میتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگادی ریتا، جگ جگ ویس وٹائیآ۔ لکھ چوراسی پرکھ نیتا، چارے کھانی پڑدا لاپیا۔ ویس وٹائے اگم انڈیٹھا، اگمڑی کار کھائیآ۔ جس دے حکمے اندر ستجگ تریتا دواپریتا، اپنا پنہد مکائیآ۔ سو کلجگ کھیل کرے جگجیتا، جگ جیون داتا اگم اتھاپیا۔ جس نے پچھلیاں میٹنیاں لیکان، مارگ اکو اک درسائیآ۔ اوتار پیغمبر گروآں کولوں کرائے تصدیقا، شہادت نام کلمے والی بھگتائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دیاں پوریاں کرے امیدان، آسا کلجگ نال رکھائیآ۔ چار جگ دے شاستر ویکھے رسیدان، جو اکھراں دتی وڈیائیآ۔ اگلا بھیو دسے پوشیدہ، پوشیدہ سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جس نوں دیوے حق ترتیبا، ترکیب اپنی اک درڑائیآ۔ دیناں مذہباں رہن نہ دیوے حدیثا، حضراتاں تون پرے کرے پڑھائیآ۔ لیکھا پورا کرے بیس بیسا، عیسیٰ لہنا جھولی پائیآ۔ صدی چوڈھویں لا کے بیٹھی نیجھا، نیر نین نین اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ ستگر شبد کہے پرہہ کھیل ہونا انڈیٹھا، شاستر کہن کھئے نہ پائیآ۔ سب نے بھانا متنا میٹھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ جس دا لیکھا آد جگادی چٹا، کالی دھار نہ کھئے بنائیآ۔ اوہ مالک سب دا پتا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جو ویس وٹائے نت نوتا، کلجگ اتم لئے انگریائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھے خطہ،

چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ جس نے دین مذہب دا بدل دینا سکھ، حُکم دُھر دا اک ورتائیا۔ چوڑاسی پوری کرے اچھا، نراچھت اپنا حُکم سُنائیا۔ جن بھگتاں پا کے دھرم دھار دی بھچھا، بھگتاں جھولی دئے بھرائیا۔ جس دا اکو مارگ تے اکو وشا، وشیش اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا کسے نوں یاد نہیں پچھا، آگے کہن کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں ونڈے کوئی نہ حصہ، لاشریک دا شریک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا صفت صلاحی لیکھ جگ چوکری لکھا، آد کہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ منسٹر چھجُو رام دی بینتی تے وبار ہویا پنڈ ڈگیا نا ضلع جموں ★

پرم پُرکھ پرما تم بے پرواہ، بے انت سِری بھگونت وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیندا رہے سچّی صلاح، دھرم دی دھار دھرم جنائیا۔ آتم پرما تم دسدا رہے، راہ پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے اگئی ناں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ نانا توڑ کے پتا ماں، چرن پریتی سچ سمجھائیا۔ چرن کول بخش کے تھان، تھنتر اکو اک درسائیا۔ لیکھا مُکا تھل اسگاہ، ٹلے پریت پنڈھ چُکائیا۔ نرگن دھار پکڑ کے بانہ، سرگن مارگ اک وکھائیا۔ دُھر دا حُکم متنا کرنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پاربرہم پرہہ دیونہارا دات، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ امرت بخش بوند سوانت، جگت ترسنا تریت کرائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے آنچ، اگئی تے دئے گوائیا۔ سچ پریت بخش کے نات، در گھر دیوے مان وڈیائیا۔ کایا اندروں میٹ اندھیری رات، ساچا چند اک چمکائیا۔ سندیسہ دیوے شبد بہہ بھانت، من منسا دُور کرائیا۔ گھر سوامی پُچھے وات، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ نرگن دھار مار کے جہات، پڑا انتر دئے اٹھائیا۔ ست دھرم دی وکھا پرہات، پرہاتی اپنا راگ سُنائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرم دھار دی دسے راس، گوپی کاہن کھیل کھلائییا۔ سیتا رام ہو کے وسے پاس، بنکھنڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھے لاوے پون سواس، جو ساہ ساہ سہائیا۔ ساچے بھگتاں پوری کرے آس، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دا ست سروپ کدے نہ ہووے ناس، ناستک ویکھے جگت لوکائیا۔

اوہ دیوے مان پرتھی آکاش، گگن گگنتر ہونے سہائیا۔ جس دا سب توں وڈا ڈونگھا کھات، لیکھا گنت نہ کھئے گنایا۔ اوہ ہر
 پردے اندر رہیا واچ، واچک ہو کے ویکھ وکھایا۔ جنہاں توں سچ دھرم دی بخشی جاچ، جاچک اپنے لئے بنایا۔ اوہناں دا جنم
 کرم لیکھے وچ لاوے آپ، اپنی دیا کمایا۔ چوراسی وچوں کرے بند خلاص، بندھن بندھ نہ کھئے بندھایا۔ منزل بامنزل پوری کرے
 آس، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ اٹھایا۔ پر
 پُرکھ سب دا سجن میتا، مٹر پیارا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں سنتاں جگیا سواں پرکھے نیتا، سنیا سیاں ویراگیاں تیاگیاں ویکھ وکھایا۔
 لیکھا جانے چار جگ گرتھ شاستر مندر شودوالے مٹھ مسیتا، کعبیاں پھول پھولایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک بنے جیو جی کا،
 جنت اپنے لیکھے لایا۔ جس دیاں نام کلمے کرن تصدیقاں، شہادت اوتار پیغمبر گرو گدیو بھگتایا۔ سو ساچے بھگتاں آسا منسا
 پوریاں کرے امیدان، جو پرہ دے مارگ چلن چائیں چائیا۔ اوہناں دی اکو منزل اکو ساچی سیدھا، جگت وکار آگے ہو نہ کھئے
 اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ ستگر شبد کہے زندگی وچ
 پچھے اوکھا تین وار آیا سماں، من کلپنا کلپنا نال ملایا۔ پھیر مٹ گئی جگت والی غمی رہیا کھئے نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔
 کوڑ کیریا دی اندروں چھٹی طمع، ترسنا وکار نہ کھئے ودھایا۔ پرہو دا پیار آد جگادیت نواں، نوٹ اپنا رنگ رنگایا۔ جو
 لیکھے لاوے پون سواس دماں، دامنگیر اک اکھوایا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا کلجگ اتم چوتھے جگ چوہاں، چاروں کنت پھول
 پھولایا۔ اُس دا مارگ ہونا رواں، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ زندگی وچ زندگی کھیل اول، من بڈھی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جس اُتے کرپا کرے
 پر ماتم آتم پھڑائے اپنا پلا، نام دھر دی گنڈھ پوایا۔ دو سال چار مہینے بعد زندگی وچ پھیر پینا اک چھوٹا جہا پلا، اوہ حل لینا کرائیا۔
 تہاڈا اتتر سب نالوں ہونا اکلا، جگت واسنا والے ساتھی سنگ نہ کھئے رکھایا۔ ایہ وقت رہنا گھڑی پلا، ساڈھے ست ست
 سمجھایا۔ تہاڈا بردا پھیر نہ چل ہووے اٹلا، اندولت روپ بنایا۔ پچھلے جیون دا اس زندگی دا پرہو دے پیار وچ ملے پھلا، پہلی
 بھوت دے کرائیا۔ دئی دویتی میٹے سلا، اتتر زرتتر اکو وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ جگت جیون دا دھرم دھار نشانہ، جگت جگت بھگتاں ملے چائیں چائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو
 ہووے گانا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ہووے ہنگتا تے ہنگار مانا، نرمانتا حلیمی وچ اپنا آپ سہائیا۔ پرم پُرکھ دا سدا مئے سرتے
 بھانا، بھے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تِس اُتے کِرپا کرے پت پرمیشور سری بھگوانا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جو سینتا سرتی دا
 رام، رام رام اک اکھوائیا۔ جو آتم دھار رادھا دا کاہنا، گھنئیا اگم اتھاپیا۔ جو نرگن نرگن پھرے بانا، ویس اولڑا آپ وٹائیا۔ سو
 جیون وچوں جیون دیوے سچ مہانا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ جن بھگتاں بھگتی کر پروانا، پرم پُرکھ پرماتم اپنے لیکھے لایا۔
 اوہناں چترگپت نہ لیکھے وکھاؤنا، دھرم رائے نہ دئے سزائیا۔ لوک مات مانس جنم نہ آوے ہانا، منکھ منکھتا ساچا سنگ نہہائیا۔ ممتا
 وچ ہوئے نہ کدے دیوانہ، مستی کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ اٹھے پھر دوس رین گھڑی پل جنہاں دا پرہ چرن دھیانا، سو بھگت سنت جگت
 مارگ سہجے پار کرائیا۔ اوہناں درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ملے محل اٹل مکانا، جتھے سوریہ چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو جوت
 تیج پرکاش پرم پُرکھ سلطانا، سو پُرکھ نرنجن اپنا نور ظہور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 دھر دا ہر، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جگت جیون سنسار دا سنگ، تن وجود وچے ودھائیا۔ جگت وراثت جگت دا رنگ،
 من منسا نال ملائیا۔ آتم انتر پرماتم دا اند، اند اند وچوں جنائیا۔ جو جگت جگیا سو کوڑ کِرپا دی منزل جائے لنگھ، مارگ دھرم
 والا اپنائیا۔ اوہ انتر نرنتر ویکھے پرم پُرکھ دا توری چند، جو جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ جتھے جگت واسنا ہووے ہنگتا جگت
 وکار و بھچار ہووے کھنڈ کھنڈ، کوڑ کِرپا انت رہن کھئے نہ پائیا۔ منوآ دہ دشا نہ اٹھ پاوے ڈنڈ، کلپنا بھجے نہ واہو داہیا۔ تِس اُپر
 کِرپا کرے پرہ آپ سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کرائیا۔ بھاگ لگاوے بھگتاں دی آتم سیج پلنگ، سچ سنگھاسن
 سوہیا پائیا۔ اوہناں دا جنم مرن دا آون جاون دا لیکھا ہو جائے بند، پرہ جوت مل کے جوت وچ سہائیا۔ کیوں اوہناں دے انتر
 پرہ دے پیار دی پے جاندی گنڈھ، جس گنڈھ تُوں جگت واسنا سکے نہ کدے کھلائییا۔ بھگت بھگوان بھگوان بھگت اک
 دوجے دے پیار وچ سدا پابند، پابندی وچ مارگ چلن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا رنگ ہرجن ساچے سدا سدا سدا آپ رنگائیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سینگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

جن بھگتاں پوری ہووے بھاؤنا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ من ہنکاری مارے کنسا راونا، رام راما ڈھردرگابیا۔ جیون زندگی دا بنے ضامنا، ضامنی شبد والی بھگتائیا۔ آتم پرما تم پکڑے دامنا، دامنگیر اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے اندھیری شامنا، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ سچ ست دا دے گیاننا، کوڑ کٹبھ دا پنڈھ مکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا نگر کھیرا گرامنا، ساڈھے تین بتھ ویکھ وکھائیا۔ امرت رس پیائے نجھر جامنا، جگت ترسنا کوڑ بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر سجن بے پرواہیا۔ ہر ساجن داتا گہر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جو جگ چوڑی بدلن والا تقدیر تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے حکم دی حق اکسیر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جو شرع دے کٹن والا زنجیر، بھگتاں بندھن دے تڑائیا۔ جھگڑا میٹے غریب امیر، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ وکھائیا۔ جس دی آسا رکھی کبیر، پنے پنے سیس نوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا ساچی کرنی کرے تعمیر، کلجگ کوڑی کریا جڑ اکھڑائیا۔ جگت جہان دی بدل دیوے تصویر، تصور اکو اک سمجھائیا۔ ہوئے ہنگنا رہن نہ دیوے خمیر، خُماری نام والی چڑھائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی بخشنہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار درڑائیا۔ ویکھ وکھانے پیرن پیر، امام اماما نور الابیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ ہرجن میلنہارا آپ، ہر کرتا ڈھردرگابیا۔ جگت واسنا میٹ کوڑ سنتاپ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ اندھیرا رہے نہ کوڑی رات، دھرم دا سچ چند چمکائیا۔ سچ پریتی بخش کے دات، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت دیوے بوند سوانت، جھرنا نجھر اک جھرائیا۔ نیتر کھول کے نیج نین آنکھ، لوچن لوئن دے بدلائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر میتا درشن دیوے ساکھیات، سجن سہیلا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں پُچھے وات، کایا مندر اندر لیکھا جانے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی پرم پُرکھ پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنا رنگ رنگائے چلول، ہر کرتا دیا کھائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ جائے بھول، اٹھل آپ اکھوائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپر کلجگ بدلے نہ کدے اصول، اصلیت وچ ملکیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جو چرن پریتی بخشنہارا ڈھر دی دھول، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ اوہ سب دا جانے آد انت دا مول، جنم کرم ویکھے چائیں چائیا۔

کوڑی کِریا جگت چنتا چکھا نؤں مارے شنکر والی ترسؤل، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سچ دا رنگ پرہ سد رنگدا، رنگت نام والی چڑھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا بٹھدا، جگ جگ ہونے سہائیا۔ وچھوڑا ہون نہ دیوے تن دا، تن ماٹی وچے ودھائیا۔ لیکھا پورا کرے ہرجن جن دا، بن جنیندی مائیا۔ پرکاش ویکھے نوری چند دا، چن چند کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں سدا وقت سہنجنا ہووے دھن دھن دا، دھن پرہو تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا میٹے منسا من دا، ممتا موہ دے گوائیا۔ ہر سنت سہیلا جن بھگت صوفی فقیر و نجارا نہیں جگت چھپری چھن دا، ست وچ ست وچ سچ وچ سچ اپنا آپ ملائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ والے پنڈ باڑیاں وکھے ضلع جموں ★

ریشیاں لہنا پورا ہووے پچھلا تن جگا، جگ چوڑی ہر ویکھ وکھائیا۔ جنہاں کارن کلجگ اتم پینڈا مکا، بھج بھج اپنا پنڈھ مکائیا۔ آگے سب دا نام ہووے آگھا، آگن آتھن ملے ودھائیا۔ جن بھگتاں پھیر اُجڑے کدے نہ جھگا، جھگیاں دا پنڈھ چکائیا۔ کلجگ دا اتم دھار دتا بھگا، بھونے دھرنی سیس نوائیا۔ جس دا شاستر سمجھ سکن نہ مدعا، آد انت کہن کھنے نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا کھیل کرے اُتے بسدھا، نرگن اپنا حکم جنائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے گجھا، گوبند میلا دھر دے ماہیا۔ ست دھرم دی سچ چڑھائے صُبح، کلجگ زین اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ حکم کہے میں ملدا کدی کدی، قدیم دا مالک دیا کمائیا۔ ہُن سیوا لگی چوڈھویں صدی، صدمہ ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ شرع اُمت دی میٹنی بدی، بدکاری رہن کھنے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کڑیاری آگ لگی، بنا پرہو توں سکے نہ کھنے بھجائیا۔ کسے لیکھا سمجھ نہ آوے ودی سدی، نچھتر گرہ پڑدا نہ کھنے اُٹھائیا۔ دین دنی من کلپنا ہوئی لبی، لوہہ ہنکار وچ تڑپھائیا۔ کسے میلا ہونا نہ جوت ربی، نؤر وچ نؤر نہ کھنے سمائیا۔ سرشٹی من واسنا پھرے بھجی، بھجن بندگی سچ نہ کھنے کمائیا۔ ممتا موہ ترسنا

نچّی، ساننک ست نہ کھئے کرائیا۔ درشن ہووے نہ کیسے اُپر شاہ رگی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ریشیاں لیکھا ہویا پورا، تیراں سو ستاسی سیس نوایا۔ باون دھار تکیا اک
 حاضر حضورا، بل دوار دا پندھ چکایا۔ جس دا جوت اگمی نورا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے کوڑا، کوڑ کٹبھ
 دئے گوائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن کول دی دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمایا۔ پریم پریتی چاڑھ کے رنگ گوڑھا، جگت جہان
 دئے وڈیایا۔ کیرپا ندھان بن کے جوین وندا سورن سورا، سورپیر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ جن ریشیاں وسنا جگت گھرانہ، گھر گھر وجے ودھایا۔ ملنا جیون جگت دا مانا، سر
 سر ہتھ ٹکایا۔ آتم برہم دا ساچا ملے کھانا، جس نون چارے کھانی سیس نوایا۔ اکو وار سہا پرہہ دا بھانا، دوجی لوڑ ریبی نہ
 رایا۔ لیکھا ٹٹیا کوڑ جہانا، جہالت جگت والی چکایا۔ سچ دوار کر پروانا، پروانہ نام دیوے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں گرہ وسدا
 رہے مکانا، مکان دین دنیا دی دیوے لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک
 ہووے سہایا۔ تیراں سو ستاسی ریشیاں لیکھا رسیا چک، چار کٹ کھوج کھوجایا۔ جگت ڈکھڑا رسیا مک، دردی ہو کے درد
 ونڈایا۔ سچ ڈلارے بنا کے ست، ست ڈلارے گود اٹھایا۔ کیرپا کر اناشی اچت، پریم پُرکھ دیوے وڈیایا۔ سینے نال لگائے گھٹ،
 وچھوڑا جگت رہن نہ پائیا۔ آون جاون جائے چھٹ، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ پریم پیار وچ دیوے سب کچھ، وست اگم نام
 ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان،
 ہرجن ہر گھٹ ہر پرہہ تن ماٹی اندر جائے گھس، راہون گھسیاں اپنے نال ملایا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہ سمت ۷ بٹن سینگھ دے گرہ پنڈ باڑیاں ضلع جموں ☆

ریشیاں ملے نام سنتوکھ، دھیچ دھرم دھار درڑائیا۔ جنم دی کرنی جنم دا موکھ، مکٹی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے سوچ، سنجم اکو اک درڑائیا۔ پرہہ درشن نوں سبے لوچن لوچ، نیج نیتر اکھ کھلائییا۔ جس نوں جھکدے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق سیس نوئییا۔ اُس پرہو دا آد انت دا اک سلوک، نرگن نرگن وچے ودھائییا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دی کوئی نہ ورن گوت، دیناں مذہباں نہ ونڈ ونڈائییا۔ اوتار پیغمبراں گروآں بخشے اپنی اوٹ، اوڑک مالک اک اکھوائیا۔ سو شبد نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے گرمکھاں ویکھ وکھائییا کوڑی کیریا اندروں کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے لئی بنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، جس دا لیکھا کدے نہ جائے اوٹ، اوتر اپنا حکم ورتائییا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ کیرپال سینگھ دے گرہ پنڈ باڑیاں ضلع جموں ☆

جن بھگت کدے نہ ونسے، ونسے سرب لوکائییا۔ پرہہ پرگٹ ہونے کیریا جن سے، جن وجدی رہے ودھائییا۔ لیکھا دھول بنے تنہ سے، تین لوک خوشی بنائییا۔ جس پنڈھ مکائے من من کے، متتاں اوتار پیغمبر گروآں متیاں چائیں چائیا۔ اوہ لیکھے پورے کرے رات دن کے، دن دہاڑے اپنے کھیل کھلائییا۔ وشن برہما شیو کولوں سب کچھ چھن کے، چھن وچ لہنا دئے جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائییا۔ جن بھگتاں سدا سکھ دوس زین، دکھ نیڑ کھئے نہ آئییا۔ جنہاں دا مالک مات پت تے اکو ساک سین، جگت ترسنا ناتا کوڑ گئے ٹرائیا۔ اوہناں نام پدارتھ دیوے اگمی رسائن، جو جگت نکھٹ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دا پورا کرے لہن دین، دیونہار وڈ وڈیائییا۔ ایکنکار کدے نہ بنے طرفین، طرفداری دی ونڈ نہ کھئے وکھائییا۔ جس دا سنت سہیلا سچ پریوار تے اک مہین، بنس سرینس آپ ترائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر سندیسہ دُھر دی دھار
دُھر شبدا آیا کہن، حُکم دُھر اک منائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ جموں سنگت دے نوٹ جموں توں گرداس پُر دے رستے وچ ضلع جموں ★
جن بھگتو تہاڈا پچھلا کٹیا کشت، کشت آگے رہے نہ رائیا۔ جگت کرم دا لیکھا کیتا نشٹ، نشہ اکو نام چڑھائیا۔ تہانوں
چُکاں دُھر دے دست، ہتھیلی نام والی ٹکائیا۔ بخشش کراں اوہ وست، جیہڑی لبھیاں ہتھ نہ آئیا۔ ایہہ باؤن دی بل دوارے
کھیل سی اسچرج، جو پردھ ہو کے اپنی کار بھگتائیا۔ تہانوں ہسدیاں ہسدیاں بخشی سی کلجگ دی غرض، غرض اپنی نال
ملائیا۔ ہُن کھیل ایہہ اسچرج، اچرج لیلہا رتائیا۔ تیس سؤرے بہادر بنے مرد، ہس ہس کے دتا وکھائیا۔ تہاڈا چہرا نہیں
ہویا زرد، غمی چنتا نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔
جن بھگتو تہاڈی تٹی گنڈھی، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ لیکھا مکایا باؤن پکھنڈی، جو بھیکھادھاری روپ بدلائیا۔ اپنی پوری کیتی
سندھی، جو بنا اکھراں دتی پائیا۔ ہُن پچھلی گھڑی لنگھی، اوکھی گھاٹی نہ کھئے چڑھائیا۔ تسان گایا رسنا دندی، صفتاں نال
شنوائیا۔ پُرکھ اکال چھڈ سنگھاسن جگت منجی، ڈیرہ بھگتاں چرناں وچ رکھائیا۔ تہانوں آیو بھوگنی پئی لمبی، لما پے کے تہاڈا
لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔

باؤن تگ لے اپنی اکھیں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں لاج رکھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رُلنا پئے نہ انہاں ککھیں، ککھان
وچ نہ کھئے سنائیا۔ جنہاں دی قیمت نہیں کوئی جگت جہان لکھی، کوئن کوٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہناں دی دھرم دی دھار ویکھ
پئی، کی لیکھ ربی جنائیا۔ جنہاں دی انتر آشا پھٹی، ترسنا ربی گرلائیا۔ اوہ بن کے سؤرے ہٹھی، بل رہے ودھائیا۔ اوہناں
دی کشتنی کٹ اکٹھی، ایکا دوجا نال ملائیا۔ پینا پئے نہ کلجگ بھٹھی، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ تون صاحب سوامی کھلاپتی، پت

پرمیشور اک اکھوئیا۔ ہُن پچھا دے نہ نسّیں، کروٹ مات بدلائیآ۔ جیہڑے بجھے تیرے حُکم دی وچ رسّی، رستہ اوہناں اکو اک وکھائیآ۔ اوہناں دی اُجڑی پھیر وسے بسی، ساچی بستی دینی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دیونہار آپ اکھوئیا۔

باؤن کہے میں بھگتاں دا پُجاری، دھوڑی بھگتاں خاک رمائیآ۔ میری کوئن کوٹ وار نمسکاری، نو نو اپنا آپ جھکائیآ۔ جُگ جُگ جاواں بلہاری، بلہار اپنا آپ کرائیآ۔ جنہاں دی دھرم دی سچی یاری، ناتا پریم والا ودھائیآ۔ سچ خُون دی پریتی گاڑھی، گرہ کوڑا جگت تجائیآ۔ آپ پھر کے وچ اُجڑی، ڈھولے پرہ دے رہے گائیآ۔ خوشی وچ کیسے نہیں کہا ساڈی قسمت ماڑی، ہسّ ہسّ اپنا آپ جھٹ لنگھائیآ۔ اکو جہا مان پُرش تے ناری، بالان بردھاں ملے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ باؤن کہے میرے لال بھرے مؤل نہ کلجگ چکڑ، کوڑ نظر کھئے نہ آئیآ۔ سب دا لیکھا پورا ہووے جے لالو نانک دھار کھوئے کھچڑ، منڈا حلوہ نہ کھئے بنائیآ۔ نال گنڈے دے دیوے سِکڑ، باہرلی کھل لہائیآ۔ کپڑے لاہ کے بنے مِتر، تن لانگڑ اک سُہائیآ۔ ستگرُو دا ہتھ وچ پھڑ کے چھتر، سپس نو وار جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ باؤن کہے دُھر دا کھیل سُندر ساول، ساوریا اپنی کھیل کھلائیآ۔ جو آد جُگادی بابل، بابل بے پرواہیا۔ جس کھیل کھلاؤنا وچ قابل، قابلیت سب دی دئے گوائیآ۔ انصاف نال کرے عادل، اگلی اپنی کار بھگنائیآ۔ کلجگ اندھیرا ویکھے بادل، نو سٹ کھوج کھوجائیآ۔ لالو دے گرہ کھاوے موٹھ تے چاول، دوہاں سانجھی گنڈھ پوائیآ۔ پھیر حُکم دسے مُرشد کامل، کی اپنی کار بھگنائیآ۔ آہ ویکھو حُکم دا بدھا پیا باؤن، براہمن اپنا بل گوائیآ۔ جس پلُو بٹھایا بھگتاں بھگون نال دامن، دامنگیر اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ او براہمن باؤنا جن بھگتاں دی دھوڑی پالے وچ مُکھ، چرناں والی دندان نال گھسائیآ۔ پھیر اوہناں دے

پریم دی گا ٹک، نانا اپنے نال جڑائیا۔ بہار خوشیاں نال چُک، سر سر ٹکائیا۔ جنہاں دا دُکھ کلیش دا پینڈا جائے مُک، آگے روگ نہ کھئے ستائیا۔ جگت ترسنا میٹ کے بھکھ، بھکھیاں دے رجائیا۔ نہ رہے اندھیرا گھپ، سچ کر رُشنائیا۔ تُوں بھگتاں دا بدھا سکین نہ چھٹ، پریم دی گنڈھ رہے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کھچڑی کہے میں وی بل دے دوارے دا پدارتھ، جس تُوں باؤن غور نال تکائیا۔ ایسے تُوں وڈیائی دتی نانک یتھارتھ، یتھا یوگ صفت صلاحیا۔ جس وچ لالچ دا نہیں کیسے سوارتھ، لوہ موہ نہ کھئے بلکائیا۔ ایہ اوہ گرمکھ کھاندے جیہڑے بھگت بن دے پارس، بھگون وچ سمائیا۔ ایس تُوں تڑپدے گئے عارف، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جان سکیا نہ کوئی وچ معرفت، ماہر روون مارن دھاپیا۔ ایہ اکو دات جن بھگتاں ملے واستک، جو واسطہ پرہ دے نال جڑائیا۔ ایہ لچھی وشنوں تُوں دیندی سی اُتے سیج باسک، اُنگلاں نال چٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انہاں بھگتاں دی آپے کر سفارش، جگت سفارش توں بنا باہر کڈھائیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

کھچڑی کہے میں سناواں آگمی نادا، ناد دُھردرگاہیا۔ باؤن بل دوارے صرف مینوں سی کھادھا، اسمیدھ جگ دا حصہ میری جھولی پائیا۔ نالے اشارہ کیتا بھگت بھگوان دا مل کے ہووے وادھا، جُگ جُگ وجدی رہے ودھائیا۔ سپتس رکھیاں میرا ارادھنا ارادھا، انتر انتر دھیان لگائیا۔ رام سینتا پہلے دن بناس وچ میرا لیا سوادا، رسنا رس رس نال چکھائیا۔ دھرم پیار کیتا میرے نال کرشنا رادھا، جس ویلے رادھا کرشن پہلی وار اک دوجے تُوں مل کے خوشی بنائیا۔ موسیٰ میرے پیار وچ جاگا، مُحبّت وچ مُکھ اپنے لیا لگائیا۔ حضرت عیسیٰ تُوں جس دن نور الابی لادھا، اُس دن مینوں کھا کے خوشی بنائیا۔ محمد چار یاری وچ جس ویلے کیتا وادھا، مینوں رتھ کے نیاز دتی ورتائیا۔ نانک نے لالو دوارے مینوں ماری آوازا، کودرے نالوں پرے دھیان لگائیا۔ تیغ

بہادر نے دلی جان لگیا مینوں کھا دھا، کھا کے خوشی منائیا۔ گوہند نے میرا سادھن سادھا، سادھنا دتی درڑائیا۔ جس ویلے پُری
 اند تیاگا، کھچڑی رتھ کے سب نوں دتی کھوائیا۔ میں کوک کے ماری آوازا، زور زور سنائیا۔ اگلا کھیل دس والے بازا، بازا
 والے دے درڑائیا۔ گوہند ہس کے کہا جس ویلے آوے شہنشاہ دُھر دا راجا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ دین دُنی دا بدلے سماجا، مذہبیاں
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا دیوے خضر خواجہ، نیر دے پیر رنگ رنگائیا۔ دھرنی دھول دھول اُتے کرے وادھا، واہ واہ اپنا حُکم ورتائیا۔
 سب دا ایشٹ کرے سانجھا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں رکھے لاجا، نرگن دھار بیٹے سہائیا۔ سب دیاں اپنے ہتھ رکھے
 واکاں، نو ست ڈوری آپ اٹھائیا۔ پھیر تیرے کھچڑیے وڈ وڈ ہوون بھاگا، بھاگ وان تینوں دئے بنائیا۔ سنت سُہیلا سویا اٹھے
 جاگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ویس وٹائے پرگٹ ہو کے دیس ماجھا، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا پورا کرے لنگڑا لولا
 اپابجا، بھکھیاں گود اٹھائیا۔ گرمکھاں سویاں مار آوازا، ستیاں لے جگائیا۔ اُس ویلے ضرور کلجگ دا جھکھڑ جھلے جھانجا، جگت
 اندھیرا دھوڑ اڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا ایشٹ درشت وچ کرے سانجھا، سانجھیوال مانو مانکھ مانس لے بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ کھچڑی کہے میرا پکوان، پکی طرح دیاں
 سمجھائیا۔ جس نوں بھوگ لگائے سری بھگوان، ہر کرتا دھردرگابیا۔ ست دھرم دا بنائے ودھان، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جس
 نوں اوتار پیغمبر گرو کرن پروان، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جس سب دا سانجھا کرنا پین کھان، سُر گان دی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ دھرم دی دھار بخشے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ کھچڑی کہے میری سیوا میرا صاحب کرے پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنے
 رنگ رنگائیا۔ جس دا لالو دا لالو نال نشان، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ کھچڑی کہے جن بھگتو میں سب نوں کھچدی، ایکا دوآ نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنی دھار ویکھو اندر
 وچ دی، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ تھادی آتم روپ ساچے سکھ دی، جو ستگر سیکھیا وچ سہائیا۔ جس دی مہا چار جگ دی
 بانی لکھدی، قلم شاہی نال وڈیائیا۔ تسان سدا پوجا کرنی اک دی، ایشٹ اکو دئے منائیا۔ آسا توڑنی پتھر اٹ دی، پابن پوجن کھئے
 نہ جائیا۔ تھادی آسا پوری ہو جائے نت دی، آگے ہوس رہے نہ رائیا۔ دھار ملنا اُس پرمیشور پت دی، جو پاربرہم اکھوائیا۔ ایہہ

وڈیائی گیاراں پوہ وار تھت دی، گھڑی پل نال سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مُحبت دیوے ساچے پت دی، بتکاری ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ رتن کور پھالا دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

رتن کور سینتا دی داسی، سینہ پچھلا نام سوہا پائیا۔ نت کردی ہندی سی نال ہاسی، خوشیاں نال دل پرچائیا۔ کٹورا بھر
کے دیندی سی چھاچھی، نمک سنگ چھائیا۔ نت نت نت رکھدی سی آسی، آسا اندر اک بنائیا۔ اک دن خوشیاں دی آئی
راتی، زین بھڑی وڈ وڈیائیا۔ پریم پیار نال کیتی باقی، بچن کہہ کے دتا سُنائیا۔ سییا میرا دل کردا میں لگاں تیری نال چھاتی،
گلوکری ایکا پائیا۔ جھٹ سینتا نے کہا آہ لے میری پاتی، پترکا دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک درڑائیا۔ داسی ہس کے کیتا مخول، سییا دتا درڑائیا۔ فی میں پنڈت بناں کہ رول، پاندھا رُوپ
بدلائیا۔ نگاہ ماراں اُپر دھول، دھرنی کھوج کھوجائیا۔ تیری زُڑی جائے مول، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جنک سپتری نہ رہیں
انبھول، ست سچ نال لے انگرائیا۔ تیرا ور سارے رہے ٹول، بھجن واہو داہیا۔ میں ایسے کر کے آئی تیرے کول، کہہ کے دیاں
درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ داسی کہے مینوں دے کچھ
انعام، میں سچ دتا جنائیا۔ سینتا ہس کے کہا مینوں ورے تے ورے میرا رام، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پیار دا دیوے جام،
خوشیاں رنگ رنگائیا۔ پلُو نال بنھے دام، گنڈھ اک رکھائیا۔ لیکھے لاوے ماٹی جام، چم درشتی رہے نہ رائیا۔ جس پھیر بنا گھنٹیا
شام، شام شاما بے پرواہیا۔ سورپیر ہو جوان، اپنی کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ داسی کہے سینتا میری سچ دس داستان، سچ سچ سُنائیا۔ کس بدھ ناتا ملے نال بھگوان،
بھگون میلا سچ سُبھائیا۔ سینتا انتر ماریا دھیان، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ تُوں ہن چھڈ جانا جہان، میرے سویمبر دے نو دن
پچھوں جگت وچ لنگھائیا۔ پھیر دواپر پچھوں کلجگ ہووے پردھان، اپنا بل پرگٹائیا۔ پرگٹ ہووے رام دا رام، رمٹیا اک اکھوائیا۔

تیرے تت دا تت بنائے نشان، پنچم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 اک رنگائیا۔ سینتا کہے میرے انتر آئی وچار، سچ دیاں سنائیا۔ تیرا جنم ہونا دوچی وار، لوک مات وجے ودھائیا۔ کل کلکی لئے
 اوتار، نہکنکا اکم اتھاپیا۔ پھیر چھڈنا پئے سنسار، نانا دنی نالوں ٹڑائیا۔ داسی رو پئی زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اُس ویلے میرا
 ہووے کون سہار، لوک مات سنگ بنائیا۔ گل گلوکری لئی ڈار، گھٹ کے گلے لگائیا۔ سچ دس میری سرکار، ست نال
 سمجھائیا۔ میرا تیرے نال پیار، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ تُوں میری مددگار، میں تیری سیو کر کے جھٹ لنگھائیا۔ سینتا بس کے
 کہہا کلیئے اوہ کھیل اپر اپار، اپرپر آپ کرائیا۔ تیرا میرے نالوں وکھرا ہونا گھر بار، دھیاں پت پتی نال سہائیا۔ تیرا بنس ہووے
 پریوار، سربنس رنگ رنگائیا۔ میں اک دی ہونا خدمتگار، خادم ہو کے نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پر تیرا بھل نہ جاواں اقرار،
 قول تیرے نال رکھائیا۔ جس ویلے تیرا اتم سماں آوے وچ سنسار، سکھا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ مات پت دئے نہ کھئے ادھار، پتر
 دھیاں نہ گنڈھ پوائیا۔ گرہ دسے نہ کھئے دوار، گھربار بنک تجائیا۔ میں تیرا لہنا ضرور پورا کراں پورب کرم وچار، وچرن دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ میرے انتر سرتی دیوے آپ نرنکار، سوجھ پچھلی دئے سمجھائیا۔ میں خوشی وچ خوشی دی کراں نمسکار، بس
 بس کے سیس نوائیا۔ تیرے پتی نوں لوں سنگ اٹھار، ساچا سنگ جنائیا۔ پرہو موئی نوں پھیر جوال، مرن دا لیکھا رہے نہ
 رائیا۔ ایہہ میری کلجگ دی وکھری چال، چل کے دیاں سمجھائیا۔ میرے صاحب دا حل کرے نہ کھئے سوال، انت کہن کھئے نہ
 پائیا۔ پر داسی میرے وی غصے دی جھل سکے کھئے نہ جھال، جھلک اپنی دیاں جنائیا۔ جتنا پریم مارے اچھال، اتنا غصہ وی
 کدے چائیں چائیا۔ میں وی ضرور رکھانگی تیرا خیال، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ اُس دن سینتا نے اپنی داسی نوں اپنے گھر لیا سوال،
 پریم پیار وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سینتا دی دھار
 رتنو دی رت، ستگر رت نال رتن نشان دینا لگائیا۔ جس دی جگہ رکھے کلاپت، پت پریشور بے پرواہیا۔ ترپت سچئی انگل
 وچوں خوں کڈھ لے نال اپنے بتھ، نوک قلم نال چھپائیا۔ ایہہ ویلا پھیر نہیں آؤنا وت، بے وطن وطن والا نہ کھئے بنائیا۔ دھرم
 دی دھار اک وار رسنا نال چٹ، مکھ پنج وار چھپائیا۔ تیرے ادھار پچھے رتن کور دے پنج تت لئے رکھ، رکھیا کیتی چائیں چائیا۔

آگے تہاڈے پیار نوں ہون نہیں دینا وکھ، وکھری گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ ایسے کارن تیری دھرم دی کٹیا وچ دتا رکھ، پچھلے جنم دا لیکھا پور کرائیا۔ پچھلے لہنے توں کیہڑا جائے تھ، بھجیاں پلّو نہ کھئے چھڈائیا۔ بھگتاں دا غصہ پرہہ دا پریم والا پٹ، ریشم ریشیاں توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس اندر وڑ کے بینتی کرن دی دتی مت، اوہ مت نوں گرمت دئے بنائیا۔

ترپت گرمیت تیرا اک پیسا، پیسے دی محتاجگی دئے گوائیا۔ تیرا گھر وسدا رہے ایسے دا ایسا، جیسا ترپت نے دتا وسائیا۔ لیکھا چکیا جنم جنم سنسا، سہس گن آگے ملے وڈیائیا۔ جن بھکتو نسیں پرہو دا بن گئے اوہ بنسا، جس بنس دا ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ بے شک پُرکھ اکال بھکھا ننگتا، بھگتاں دے پیسیاں نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کچھ لیکھا ایس کاپی توں کڈھ کے منگدا، حساب کر کے دینا سمجھائیا۔ اس توں ودھ جیہڑا حساب ستگرُو دا لنگھدا، لیکھا کر کے ستگرُو خزانے وچ ٹیکائیا۔ بھکت بھگوان لہنا کدے نہ ہووے اڈ دا، جنہاں دا جنم مرن مرن جنم پرہہ دے وچ سہائیا۔ سدا سدا سدا پچھو تہاڈے پیار دا نگارہ رہنا وجد، جتھے دُنیا دی مایا والا پُچ سکے نہ رائیا۔ جن بھکت پرہو دا دیپک جگدا، جگو جگ ہویے رُشنائیا۔ سدا یاد رکھنا دہاڑا اج دا، اگی پوہ گنڈھ پوائیا۔ تہاڈا اک پیسا پرہو دے سیس اُتے سجدا، جس دے نال کھلے گپھے تہانوں دئے ورتائیا۔ پچھو تہانوں چار جگ پھرے لہدا، سچکھنڈ وچوں لیا کے مات لوک اپنے نال ملائیا۔ دو جہاناں وچوں آوازا مار کے سد دا، آو رُسیو تہانوں لوں منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ترپتا دواپرکجگ تہاڈا لیکھا رکھیا سدا اپنی جد دا، راجا بل سچکھنڈ دوار دھرم دی دھار دئے گواہیا۔

☆ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سادھو سینگہ بستی تیغا سینگہ والے نوت ہر بہکت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

صدی چوڈھویں کہے محمد سن سنگ چار یار، یار یاراں دیاں جنائیا۔ حُکم سن اگئی پروردگار، کی خالق ربیا سنائیا۔ لہنا دینا جانے جگت سنسار، بھیو ابھید رہے نہ رائیا۔ حاضر ہونا دھرنی اُتے ہر بہکت دوار، بھجنا چائیں چائیا۔ نیوں کے بنا سجدے کرنی نمسکار، سیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میں پھراں وانگ فقیراں، فقرہ اللہ اللہ اللہ گائیا۔ میں کھیل ویکھنا بے نظیرا، جو نظراں توں اولے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس دا حُکم انوکھا جو صاحب پیراں دا پیرا، پیر بے پرواہیا۔ چار یاری توں پرے پنجاں پیاریاں مستک وچ لگاوے پنج پنج لکیراں، پنجاں رنگاں نال وڈیائیا۔ پنجاں درباریاں کول ہوون پورن دیاں تصویراں، سینگہ پورن ہتھ اٹھائیا۔ پنجاں لکھاریاں کول ہتھکڑیاں ہون زنجیراں، سنگل شرع والے پھڑائیا۔ دو گرمکھاں روپ دھریا ہووے امیراں، دو فقیراں حال دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھ چھبی پوہ دی راتی، راتری ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل پُرکھ بدھاتی، پارہسہم وڈ وڈیائیا۔ اک سندیسہ بے خبراں دساں حُکم دھر دے کھلاپاتی، جو بن پترکا ربیا درڑائیا۔ پنج گرمکھاں پورن لکھیا ہووے اُپر چھاتی، پنچے مالوے والے نظری آئیا۔ مل سینگہ سادھو سینگہ دا ہووے ساتھی، رام سینگہ نال ملائیا۔ ہرہنس سینگہ جٹ دی ہووے ذاتی، سوڈاگر سینگہ دھر دی گنڈھ پوائیا۔ جنہاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک لاٹھی، جو گوبند انت مالوے گیا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سجدہ مالک آمین، سیس جگدیش جھکائیا۔ جس دی پیغبراں پڑھی تعلیم، طلبے جگت اکھوائیا۔ مذہباں کیتی تقسیم، جسماں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ شہنشاہ عظیم، عالی جاہ بے پرواہیا۔ جو آد دا آد قدیم، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ کسے دے ہویا نہ کدے آدھین، سدا سدا سدا اپنا حُکم ورتائیا۔ کوئی سمجھے نہ نہ مدین، مُدعا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں لاواں مائل نہ ڈیری، ڈیرے والیاں دیاں سنائیا۔ میرے محبوب نے پائی پھیری، اپنا روپ انوپ پرگٹائیا۔

مٹی دی کنالی وچ میری گولی دھریگی ٹاہنی بیری، اپنے ہتھان نال رکھائیا۔ مُکھ لال رومال لے کے دُرگا ولّ تکیگی نال دلیری، نیتر لال لال اٹھائیا۔ پھیر ہتھ وچ پھڑ کے نوح دی بیڑی، میرے آگے دئے ٹکائیا۔ پھیر پنج وار چار کُنٹ لئے پھیری، تالی مار کے دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ہووے اک چوبدار، نوجوان سوبھا پائیا۔ امرجیت ہووے خبردار، بے خبران خبر درڑائیا۔ بستر تن کرے شنکار، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ پٹھ تے پٹھی ہووے تلوار، نوک اسمان ولّ وکھائیا۔ رنجیت سنگھ ماجھے والا ہو ہوشیار، کالی پگڑی سیس ٹکائیا۔ کر کے نمسکار، نو قدم تے ساہمنے بیٹھے چائیں چائیا۔ موتا سنگھ اپنی پگڑی پاڑ، دو ٹکڑے کر ناظر سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ ایہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا اپنے حُکم وچ بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کھیل تکیو خوشی نال پیار، پریم پریتی وچ جنائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی جگت استری نار، بیوی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نور نور اجیار، جوت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا حُکم ست دا مالک اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

پوہ کہے میرا دوس دہاڑا پروشٹا پنجھی، دو پنج نرگن سرگن تت نال وڈیائیا۔ جگت جہان نیتر روندا ویکھان انجھی، جلدھارا آنسو وہن وپائیا۔ پرکاش دے نہ سویر سنجھی، اندھ کوپ کوڑ لوکائیا۔ جگت جگیا سواں انتر ہووے رنجی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ نیتربین لوکائی دے اندھی، نج نیتر لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ من کلپنا واسنا دے گندی، سگندھ مہک نہ کھئے مہکائیا۔ کلجگ آیو رہے نہ لمبی، وڈی وڈ نہ کھئے چترائیا۔ دھرنی دھول شرع کولوں کبی، پل پل کے رہی وکھائیا۔ پرہو جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چمی، چم درشتی دینی بدلائیا۔ آگے دھار دسنی نویں، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ ٹوں نرویر پُرکھ اتار چوھی، چوہیسا جگدیشا ہر اکھوائیا۔ دھر شبد سندیسہ آگما کوہیں، جس نوں شاستر سمرت کہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں انتر نرتن روہیں، کایا

مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ پوہ کہے میرا پنجھی دس دہاڑا، خوشیاں نال جنائیا۔ کھیل کرے اگھی لاڑا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گروآں منیا ہاڑا، رحمت رحیم رحمان کھائیا۔ پھرے دروہی وچ جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑا، اُچے ٹلے ویکھ وکھائیا۔ مان رہے نہ جنگل جھاڑا، چوٹیاں روون مارن دھابیا۔ دھرنی دھول دھول تکے اکھاڑا، چاروں گنٹ خوشی بنائیا۔ لگے آگ بہتر ناڑا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پنجھی پوہ کہے میں تکاں پوہ چھبی، شبے روز دھیان لگائیا۔ نور ویکھاں اگماں ربی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس لہنا مُکاؤنا چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ جس ویلے دہاڑی لنگھی ادھی، اک اک ملے وڈیائیا۔ پنجاں لکھاریاں پگ سیس ہووے بدھی، ہتھ قلم نال سُہائیا۔ گولی نے پھرنا سبھی چُک کے ادھی، پتّ زمین نال ٹکائیا۔ کول ماچس رکھنی ڈبی، تیلان نوؤ نوؤ سُہائیا۔ ہر سنگت اکٹھی ہونی سبی، وقت دین دا ڈھائی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چھبی پوہ کہے میرے پریم دی تکنی چھہر، ست سچ لگائیا۔ اکو مالک تکنا رہبر، جو رحمت حق کھائیا۔ جس دا نشان ہونا خیر، دردی ہو کے درد وندائیا۔ جس نوں یاد کیتا علی حیدر، نعرہ حق حق سُنائیا۔ اُس دا کھیل ہووے ننگی پیریں چلے پیدل، پندھ دین دُنی مُکائیا۔ جسدے چرناں ہیٹھ گولی نے لکھ کے رکھنا اکھڑ بیٹل، مُقدّس نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی کرنی دُھر دا کرتا دُھر حُکم نال آپ ورتائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال دین دے ڈھائی وجے امرتسر ★

ستگر شبد کہے میرے پرہ دا کھیل نیارا، نراکار نرنکار آپ چلائییا۔ آد پُرکھ بٹھ کے اپنی دھارا، سو پُرکھ نرنجن آپ چلائییا۔ وشنوں وشنو دے بھنڈارا، اتوٹ اٹھ آپ رکھائیا۔ نرگن سرگن ہو ظاہرا، پرماٹم آتم کھیل کھلائییا۔ چارے کھانی کر تیارا، وشن

برہما شیو سیو سمجھائیا۔ رُوپ دھر آپ اوتارا، اوتر اپنا راہ سمجھائیا۔ دُھر دا نام کر اُجیارا، بن اُجرت مات پرگنائیا۔ لیکھا جان
 سچّی سرکارا، سچ ست دا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب اک اٹل، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس مان دوايا راجے بل، بل اپنا وچ رکھائیا۔ باون ہو
 کے آیا چل، بھیکھا دھاری بھیکھ وٹائیا۔ نیتر نین نہ کھولیا پل، موند کے بیٹھا آسن لائیا۔ اوہدے کوئی نہ تھے ول، غریب نانا ہو کے
 آسن لائیا۔ کیسے پُچھیا نہیں ان جل، آگے ہو نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس جھٹ شبدی دھار ماریا سل، راج راجان دتا بلائییا۔ کیسے لیکھے
 نہیں لگنا چوراسی جوَن ان کھویا دل، دلدری سارے نظری آئییا۔ تیرے نال ہندا چھل، چھل دھاری اپنی کار بھگتائییا۔ اونے چر
 نوں جھٹ بل دا ست لے کے آگیا پھل، بال اوستھا نٹھی سوہا پائییا۔ ہس کے کہا ایہہ بڈھا براہمن بیٹھا دوارا مل، کروٹ اپنی نہ
 کھئے بدلائیا۔ مینوں اُس دے ول گھل، حُکمے اندر جاواں چائیں چائیا۔ میرا دل کدا اوسے دے نال جاواں رل، مل کے جھٹ
 لنگھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائییا۔ بل کہا سُن نہ بچے، سچ
 دیاں درڑائییا۔ تینوں نہیں جگت جہان دے پتے، کی پت پریشور اپنی کھیل کھلائییا۔ اوہ ویکھ میرے اسمیدھ جگ دے بھنڈارے
 پدارتھ سارے تے، رشی مئی کھا کے خوشی منائییا۔ چاروں کُنٹ آوندے تھے، بھجن واہو داہیا۔ پریم وچ گاؤندے سبے، آتم دھار
 سوہا سچ سُنائییا۔ چھوٹا بالا کھڑ کھڑا کے ہسے، تالی ہتھان نال وجائییا۔ اے راجن جگت پتا، مینوں انہاں وچوں میرا صاحب
 موُل نہ لہے، نیتر رو کے دتا وکھائییا۔ تیرا کس بدھ سمپورن ہووے یگے، جس نوں بھوگ لگاؤن والا نظر کھئے نہ آئییا۔ جے پرہو
 دے بھگت، کیوں نہیں انہاں دا صاحب انہاں وچ پھے، رل مل کے خوشی منائییا۔ میرے اندر لگی آگے، میں کوک کوک سُنائییا۔
 مینوں دس سچ دی وجھے، وجوہات دے سمجھائییا۔ میں تیرے آگے دوویں ہتھ بدھے، بالا رو کے مارے دھابیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ چھوٹا بالا کھڑ کھڑا کے ہسے، ہس کے دتا جنائییا۔
 راجن کولوں زور دی نسا، بھجیا واہو داہیا۔ جا کے باون نوں ماریا جیہا، گلوکری لئی پائییا۔ میرے پرہو مینوں ہوئیں نہ خفا،
 غصہ گلہ نہ کھئے رکھائییا۔ مینوں ایوں دسیا بنا تیری کرپا بل نوں ہونا نہیں کوئی نفع، کھا پی کے سارے جاون واہو داہیا۔ اوسے

ویلے باؤن نے اویدا ہتھ پکڑیا پگا، گھٹ کے دتا دکھائیا۔ تیرا لیکھا لیکھا رتا، رتن امولک دیاں بنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت لیکھا
 چکائے کھئے نہ ہتھو ہتھا، جھولی سکے نہ کھئے بھرائیا۔ تون بل دے بیٹے میری لیکھی پھیر کتھا، جس نون کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ سچ
 پریم دا لینا رسا، بن رسنا رس چکھائیا۔ اٹھ ویکھ لے کھیل اکھاں، اکھیاں تون پرے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھوٹے بالے کہا بابا کدوں بیتے جگ ترے، تریتا دواپر کلجگ انت
 نظری آئیا۔ اوناں چر پتہ نہیں کون رہے، جمن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کھان پین نون ملے کوئی نہ شے، وست ہتھ نہ کھئے
 پھڑائیا۔ کس بدھ شرسٹی ہووے کھے، تریتا دواپر کلجگ پندھ مکائیا۔ جھٹ باؤن نے تھپکی ماری پچو اُس ویلے اکو پرہو دی ہونی
 جی، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آہ تگ بھجے جاندے جگ ترے، تیاں دا لیکھا چھیتی دینا مکائیا۔ بھگتاں اندر رہن دینا نہیں کیسے دا
 بھ، ڈر اندروں دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہا
 سُن لے ابھی، ابھی دیاں جنائیا۔ جیہڑی وست کیسے نہیں لہی، کھوجن سارے تھاون تھائیا۔ اُس دا لیکھا پورا کرنا چودھویں
 صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ جس ویلے جگت سنسار نے اسمیدھ جگ دی مریادا جانی چھڈی، جگ نظر کھئے نہ آئیا۔
 پنڈتاں براہمنان کھانی مچھی ڈڈی، ہڈیاں مکھ چبائیا۔ چار جگ دی پچھلی رہنی نہیں گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ اکو ویکھنا
 نور رتی، نور نورانہ دھردر گاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 بالے کہا مینوں پتہ نہیں رہنا نہ رہنی یاد، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ کون بھيو کھولے راز، پڑا اگم اتھاپیا۔ جھٹ پریم دی دتی آواز،
 سہج نال سنائیا۔ تیرا پر ماتم میرا روپ کھولے جاگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد
 اپنا کھیل دکھائیا۔ بالے کہا کس طرح تین جگ جان لنگھ، کون یاد کرائیا۔ باؤن کہا میرے روپ دا کھیل ہونا وربھنڈ، برہمنڈ
 حکم چلائی۔ اویدا جوتی جامہ تے شبدي دھار کھیل سویر سنجھ، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پچھلا لیکھا یاد کراؤنا تر تے دی دھار
 والا پہلوں اپنا چکاؤنا پلنگ، جس نون دو ست دی ونڈ نال ونڈائیا۔ پھیر اگلی منزل جانی لنگھ، پُری گھنک کرے صفائیا۔ پھیر
 کھیل کرے سورا سربنگ، اپنا پڑا آپ اٹھائیا۔ کلجگ اتم کر کے ننگ، اپنا گھر بار سارا دے لٹائیا۔ نشان ویکھے تارا چند، چند

سِتار کھوج کھوجائیا۔ جھٹ بالے منگی منگ، چرنی ڈھیہہ کے سیس نوایا۔ بخشش کر سورے سربنگ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ باون بس کے کہا ایہ سارا سماں ویہندیاں جائے لنگھ، اتم انت کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ تیجی دھار کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرایا۔ بنا بھگت دوار توں پرہہ دا سنگھاسن رہے نہ وچ سنسارا، گرہ گرہ الکھ نہ کھئے جگایا۔ ایہو کھیل سچی سرکارا، ہر کرتا آپ کرایا۔ جس کارن تیجی دھار کلسیاں پایا اجاڑا، جگت نشان نشانے والا گوائیا۔ آگے کھیل کرے نرنکارا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دا خالی بھرے بھنڈارا، بھکھیاں بھکھ دئے گوائیا۔ سرشٹی دے لنگر دا اک بنے ورتارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلسیاں والیاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ریشیاں دا ادھارا، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جس دا بل کیتا اشارہ، تھے بالے دتا درڑایا۔ جس ویلے آیا کل کلکی اوتارا، چوئیس اپنا حکم ورتایا۔ تیرا روپ ہونا پُرکھ توں نارا، ناری نر نرائن پرناٹیا۔ جوگندر کور روپ دھریا ست بل دوارا، دھرم دی دھار ونڈ وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ کرنی کہے میرا کرتار، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جسے پورب لیکھا کرنا پار، لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس بھگتاں دا بنایا بھگت دوار، بھگتاں دا لنگر دئے سہایا۔ جس دی چھبی پوہ نوں نینہ رکھنی وچ سنسار، کلسیاں والے سارے سیس نوایا۔ اُس اٹ دے تھلے جوگندر کور نے اگنی دینی بال، تیلیاں نوؤ لگایا۔ بالن اکٹھا کرکے جموں والے رشی پنج لال، پنجم پنجم رنگ رنگایا۔ چیلہ سنگھ، شیو سنگھ، گرانام سنگھ، لچھمن سنگھ، پرتاپ سنگھ ہووے گا نال، نالش نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ چھبی پوہ کہے میرے جگ چوکری گئے بیت، پتی کی سنایا۔ دھن بھاگ جے پُرکھ اکال چلائی اپنی ریت، دوسر ونڈ نہ کھئے وندایا۔ اکو مارگ دس کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں رنگ رنگایا۔ جن بھگنو بھگتاں دے لنگر کول سب نے گاؤنا سوہنگ گیت، خوشیاں نال خوشی بنایا۔ سب دی آسا منسا پوری کیتی امید، ترسنا ترکھا گوائیا۔ ہر سنگت ساری اکو وار نمسکار کرنی نال پریت، سر سر پرہہ دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔

☆ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی نینہ رکھن سمیں ضلع امرتسر ☆

وِشنوں کہے پرہو تیریاں بھگتاں بھریا رہے بھنڈارا، بھنڈاری ہو کے سیو کھائیا۔ صاحب توں وی بنیا رہیں ورتارا، سد سد اپنی سیو کھائیا۔ سب توں بخشنا سانجھا اک پیارا، دویت نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی کرنا اُجیارا، ست دیپ ہوئے رُشنائیا۔ دین مذہب سارے کرن نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ لنگر کہے میں پرہو دواروں منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا پچھلا وقت پچھ لنگھا، آکے جھولی رہیا ٹکائیا۔ میں چاہندا کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے دنگا، جھگڑا کوڑ نہ رہے لوکائیا۔ آتم پر ماتم سب توں بخش دے سنگا، سکلا سنگ بنائیا۔ تیرا بھگت سہیلا رہے کھئے نہ بھکھا ننگا، خالی بھنڈارے دینے بھرائیا۔ لیکھے لاؤنا مندا چنگا، کرم کاڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آگے سفر رہے نہ لمبا، نیرن نیر دینا وکھائیا۔ جس ویلے دین دنی تے ہووے جنگا، چاروں کُٹ کوک کوک ڈبائیا۔ تیریاں بھگتاں حال ہووے مؤل نہ مندا، ہر تھان ہونا آپ سہائیا۔ بھاویں کسے نے چوٹی مُنائی بھاویں سیس رکھایا کنگھا، سب توں دینی مان وڈیائیا۔ سینہ گرمکھاں رکھنا ٹھنڈا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ وِشنوں کہے میں وی پرہو اپنے دوارے دا کھول کے چندا، ساچے بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ کسے توں رہن نہ دیویں چندا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ توں صاحب سدا بخشندا، بخشنہار تیری وڈیائیا۔ بے شک سرشٹی تیری کردی نندا، توں دیاوان دیاوان بے پرواہیا۔ تیرا کھیل وچ بھارت کھنڈ ہندا، نو کھنڈ راہ تکائیا۔ دین دنی دا مارگ رہن دیویں نہ ونگا، رستہ رہبر دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ تیری سرنائیا۔ لنگر کہے میری بلدی رہے آگ، پکوان پگے چائیں چائیا۔ بھگتاں چوک نہ نکھئے وچ جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ جوگندر کور تیلی لا دے جھب، ماچس اگنی روپ بدلائیا۔ کلسیاں والے اُتے اٹ رکھن تد، جس ویلے لاٹ اپنا روپ بدلائیا۔ ایہہ میلا نو سو چرانوے جگ چوڑی پچھوں ہندا نال سبب، جگ جگ ہتھ کسے نہ آئیا۔ جن بھگتو سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان جیکارا گاؤ گج، صفتاں نال صلاحیا۔ سب توں مان ملیا آج، چھبی پوہ سمت شہنشاہی ست وچی ودھائیا۔ ایس سمیں توں ساریاں کھوجنا بھجنا لبھ لبھ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ہُن جن بھگتو جدوں ویکھوگے تے ویکھوگے

اُپر اپنی شاہِ رگ، نو دوارے توں اُپر درس دیکھائیا۔ تہاڈی آتما نال پرماتما ہو کے جانا بجھ، اندروں ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ بتھیرا چر ٹھگی ماری تے تُساں کہا ٹھگ، ٹھگوری والا سب دے لیکھے پورے دئے کرائیا۔ اج توں تہاڈا تے پرہو دا حصہ ہو گیا ادھو ادھ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تہاڈی سانجھی ہو گئی جد، آتما پرماتما بنس سربنس اکو نظری آئیا۔ سچ پُچھو خوشیاں نال چوراسی وچوں تہانوں لیا کڈھ، پھڑ باہوں اپنے نال ملائیا۔ کدے وی تہانوں پچھے نہیں جانا چھڈ، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈا دھرم دا نشانہ جگت جہان دتا گڈ، جس دی مریدا چار جگ دے شاستر سکن نہ کھئے سمجھائیا۔ تُسیں بُن پڑے نہیں رہ گئے بگ، ہنس سوئے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اگنی کہے مینوں اٹ دے تھلے دتا بال، لال رنگ چڑھائیا۔ مینوں یاد میں دسنا بھگتو تہاڈا اوہ حال، جس حالت وچ پرہ نوں رہے منائیا۔ تُسیں مینوں گوڑھی نیند رہے سوال، دھرنی دی گود وچ ٹکائیا۔ میں وی پرہ نوں کہنا تیریاں بھگتاں دا کدے نہ ہووے زوال، کال مہاکال دُوروں سیس نوائیا۔ جتھے ہوووگے اوتھے کرے سنبھال، سبیل بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ اٹ نوں گرُمکھ سنگھ نینہ وچ رکھ دین دوویں پال، کھتا ہتھ پلکان اُتے ٹکائیا۔ باون دا پورا ہویا سوال، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے پائے گھالی گھال، گھالنا جنم کرم دی رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

نو نو چار پچھوں سماں آیا چر دا، سمت شہنشاہی ست چھبی پوہ وچے ودھائیا۔ جس نوں ویکھ کے اوتار پیغمبر گرواں پردا گھردا، گھنن گھیر تگن جگت لوکائیا۔ کی کھیل ہونا نرویر نر دا، نراکار کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا روپ اگتے پر دا، پتا پُرکھ اکال اگم اتھاپیا۔ جس دا جگت جہان گلشن کھڑدا، مہک سچ والی مہکائیا۔ جگ چوکرئی گیڑا گڑدا، چوراسی رہیا بھوائیا۔ سو کھیل کرے اپنے گھر تھر دا، تھر گھر واسی پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا

ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ چھبی پوہ کہے میرا آیا دوس سہاؤنا، دھرم دی دھار وجے ودھائیا۔ کھیل کرے سری بھگوانا، ہر بھگون بے پرواہیا۔ جس دی صفت گائی شاستر سمرت وید پُراناں، کہانی بانی ڈھولے گائیا۔ سو پھر اگمی بانا، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو گُردیو کرن دھیانا، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ سو شاہو بھوپ بن سُلطانا، بے پرواہ اپنی کار بھگتائیا۔ دو جہاناں بن کے راج راجانا، بھوپت بھوپ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیا نور الہ، جوتی جاتا نظری آئی۔ جس نے سب نوں پھڑایا پلا، گنڈھ نام والی پوائیا۔ وسیا جلا تھلا، مہینل رہیا سمائی۔ بھاگ لگاوے اچ اٹلا، سچ دوار سوہا پائیا۔ ہو کے اک اکلا، اکل کل دھاری اپنی کھیل کھلائیا۔ دین دُنی دا میٹے سلا، دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ بن کے اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے مینوں گھڑی سہنجی لبھی، خوشیاں وچ جنائیا۔ ڈور پریم پیار نال بدھی، مُحبت پرہ دے نال رکھائیا۔ جس دی جاگرت جوت جگی، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ لیکھا چُکاوے پیغمبر نبی، رسولاں ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے چودھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ جس رہن نہیں کیسے دی گدی، گداگر کرے لوکائیا۔ اوہ نرگن دھار پھرے بھجی، دو جہان پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ انت بھگت دوار سبھی، ساجن اپنا روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا خوشی بند بند، بندنا وچ سیس نوائیا۔ جس کھیل کرنا وچ تو کھنڈ، نو تو دا رنگ رنگائیا۔ پرکاش کرے آپ برہمنڈ، برہمانڈ نور رُشنائیا۔ جس نے کھیل کراؤنا تارا چند، چند ستار ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے اپنے اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ جس دی جوانی کدے نہ جائے ہنڈھ، کوٹن کوٹ جگ بھجن واہو داہیا۔ سو پرگٹ ہو سورا سرہنگ، اکل کل دھاری اپنی کل وکھائیا۔ جس دا شبدي دھار شبد دا جنگ، دو جہاناں آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا صاحب صاحب سُلطانا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دا جوتی نور مہانا، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جس دا روپ نہ مرد نہ زنانہ، دوہاں توں باہر اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ ویکھے کل نشانہ، پردہ پردیاں

وچوں اُٹھائیا۔ جس اوتار پیغمبران گروآں دتا دانا، دانشمند، دتے بنائیا۔ نام کلمے دا دے ترانہ، تریا توں پرے دتا سمجھائیا۔ اکھڑاں والا دس کے گانا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جس لیکھا لایا رام کرشن کاہنا، تریتا دواپرپندھ چُکائیا۔ سو کلجگ انت کرے دھیانا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ چھبی پوہ کہے میں صاحب نوں تکان پاس، گرہ ساچے نظری آئیا۔ جس دا دو جہاناں واس، گھٹ گھٹ رسیا سہائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، تتاں کرے رُسنائیا۔ اُسدا ویکھ انوکھا لباس، حیرانی وچ دُبائیا۔ جس نے حکم کرنا خاص، خالص اپنی کار بھگنائیا۔ محمد دی آشا کرنی راس، رستہ دین دُئی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ چھبی پوہ کہے میں دساں پچن آخیری، جو اکھڑاں باہر سُنائیا۔ پریہ دا کھیل میری پیری، پیر پیرا بے پرواہیا۔ جس دی دو جہان ملکہ جاگیری، جگہ جگہ ہونے سہائیا۔ جس دا نور بے نظیری، جگہ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ اویدا کھیل ہون لگا تقدیری، تدبیر اپنے وچ چھپائیا۔ جس دین دُئی دی بدل دینی ضمیری، انتشکرن دا لیکھا دئے مکائیا۔ اوہ مالک گہر گمبھیری، گور اک اکھوائیا۔ جس پنجاں پیاریاں دے مستک لگائی پنج لکیری، پنجاں تتاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس پنجاں درباریاں ہتھ بخشی پورن تصویری، تصور اپنا آپ کرائیا۔ لیکھاریاں ہتھ پھڑا زنجیری، ہتھکڑی جگت جہان لگائیا۔ لاڑی موٹ پھرنا برہمنڈ کھنڈ گلی بھڑی، اٹھ کے سب نوں دے وکھائیا۔ پروردگار صدی چوڈھویں روپ بدل کے بہہ جائے اُتے لال پیڑھی، پیڑھا ڈاہن والی نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا راہ تے مڑھی گور تے سیڑھی، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی توں ہونے کتھوں آگئی لاڑی موٹ، بے دردے پھیرا پائیا۔ کیوں ناریاں دے وچھوڑن لگی کھوٹ، سُنجی سیج کرائیا۔ کلجگ اتم جانا اونت، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ توں نو کھنڈ پرتھی جانا پہنچ، بھجنا واہو داہیا۔ نی سہاگے تینوں سب نوں پرناؤن دا بڑا شوق، شوقینے گور اوتار پیغمبر تتاں والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہن پھرنا چوڈاں طبق تے چوڈاں توک، چوڈاں لوک واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ نی لاڑی موٹ توں ملکہ آگئیوں دنداسا، سوہنا روپ بنائیا۔ کلجگ جیواں ول ویکھ کے

کریں ہاسا، مستی وچ لے انگڑائیا۔ نی تیرا خالی بھر دینا کاسہ، کوئن کوٹ جیو تیرے وچ ٹکائیا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ
 پچھوں رہن نہیں دینا گھاٹا، گھاٹا کھاتے وچ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹوں کتھوں گند کے آئیوں جھاٹا، اپنا روپ بدلائیا۔ کلجگ دے جیواں
 دا دے کھئے نہ راکھا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ بھاگ نکھٹیا ماتھا، مستک ریکھ نہ کھئے چٹرائیا۔ بنا پروردگار توں دے کھئے نہ راکھا،
 راکھی کرن والا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے نی لاڑی مؤت ٹوں بڑی موٹی تازی، تاجاں والے دینے کھپائیا۔ میرا صاحب ہووے راضی، جو رازق رزق
 رحیم اک اکھوائیا۔ کھلیئے پہلوں کھاویں مُلا تے قاضی، قضا دا روپ بننا چائیں چائیا۔ لیکھا مکاؤنا اتم بازی، بازاں والا سندیسہ
 رہیا سُنائیا۔ کیسے دا دُلڈل رہے نہ تازی، آسو بھجے نہ کھئے واہو داہیا۔ کھلیئے میری محمد دی اُمت ہو گئی باغی، کلمہ حق کھئے نہ
 گائیا۔ جدھر تکاں تن وجود دسن داغی، ماٹی خاک نہ کھئے صفائیا۔ کعبیاں نظر آئے کھئے نہ حاجی، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ میں
 حال کی دساں ماضی، پچھلا پھول پھولائیا۔ جیہڑے جگت جہان بنے غازی، جہاد والے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا اک اکھوائیا۔ لاڑی مؤت ٹوں ویکھ لے چاروں گنٹ کائنات، نین اکو وار اٹھائیا۔
 یاد کر کے چھبی پوہ دی رات، سہاگنے بھاگنے تینوں دیاں جنائیا۔ کیسے دا رہن نہیں دینا راج، رعیت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ساری
 دُنیا لیکھے لاؤنی لنگڑے لُو لے اپاہج، سورپیراں خاک ملائیا۔ تیرے کولوں ضرور منگنا جواب، حُکم سُننا چائیں چائیا۔ کوئی
 چھڈنا نہیں سنت سادھ، جیہڑے رسنا نال جپ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر
 دا ور، دُھر حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے لاڑی مؤت نی تیرا کہو جہا ارادہ، مینوں دے سُنائیا۔ پہلوں ٹوں اوہناں نوں
 کھاویں جنہاں نے کھادا بھن کبابا، گٹواں کھل لہائیا۔ پھیر اوہناں نوں پھڑیں جنہاں نوں بھل گیا کرشن تے رادھا، آتم پر ماتم میل نہ
 کھئے ملائیا۔ پھیر اوتھے جاویں جنہاں سینتا رام نہیں ارادھا، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ کھلیئے پھیر اوہ نہ چھڈیں جنہاں نوں بھل گیا نانک
 بابا، جو بابل دُھر دے نال ملائیا۔ پھیر اوہ نہ رہن دیویں جنہاں نوں یاد نہیں آیا والا بازاں، بازی، سب دی دینی اُٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ لاڑی مؤت نی ٹوں سوہنی سُنکھی لاڑی،

گھنگٹ اپنے مکھ تے پائیا۔ ٹوں پھرنا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑی، اچے ٹلے پربت تهاؤں تھائیا۔ ٹوں چھڈنا نہیں جنہاں دا لیکھا نال چار یاری، چار چار نال چترائیا۔ جو پروردگار نال کرن غداری، لیکھا سب دا دینا مکائیا۔ لہندی دشا نوں کلیئے کر لے آج توں تیاری، ترے گن اتیتا رہیا سُنائیا۔ کچھ اپنا دس وچاری، وچرکے دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ لاڑی مؤت کہے میرے احباب، مہربان تیری سرنائیآ۔ میں سدا تینوں کردی یاد، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیری کِرپا نال جو اُچیا میں کیتا برباد، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ پر مینوں رچ کے اچے نہیں آیا سواد، ستجگ تریتا دواپر میری ترکھا نہ کھئے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں سُن دی ساں اک آواز، جو نام شبد کلمہ ترانیاں وچ گائیا۔ اتم کل کھیل ہونا پرگٹ ہووے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ لاڑی مؤت ہتھ مار لے اُپر پٹاں، پٹنے والا رہیا سُنائیا۔ ٹوں پھرنا وچ چوڈاں ہٹاں، بھجنا واہو داہیا۔ اپنیاں گھلیاں وکھا دے لٹاں، بھل رہے نہ رائیا۔ پروردگار نوں کہہ دے میریا مالکا تیرے حکم وچ سُمند ساگر میں سارے ٹپاں، ٹاپواں توں پرے پھیرا پائیا۔ میں بھٹاں کایا مٹاں، جو تینوں گئے بھلائیآ۔ پر اک ڈر لگدا میں وس پے گئی جٹاں، جتھے میری چلے نہ کھئے چترائیا۔ نیتر نیر وبا کے سٹاں، ہنجهوآں بار بنائیا۔ نالے روواں نالے بساں، دووین کھیل کھلائیآ۔ مینوں وقت آیا مساں، نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ دھیان رکھائیا۔ میں ادھر ویکھاں اودھر ویکھاں کوٹاں وچوں مینوں ویرلا بھگت لبھدا جس دا درشن کردیاں آگھاں، دوسر اکھ نہ کدے ملائیآ۔ میں ایسے کرکے سارے بھگتاں نوں ٹیکن آئی متھا، نیوں کے سیس نوئیا۔ جنہاں دے مکھ وچوں نکلی سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی کتھا، اوہناں توں بھجناں واہو داہیا۔ سیوا کران یتھارتھ یتھا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ باقی سرشٹی دا ضرور میٹانگی رٹا، رٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دے سینے پھٹاں، پھٹ کران لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیآ۔ لاڑی مؤت تیری پوری ہووے آس، پرہہ خوشی نال کرائیا۔ ٹوں پانی دا وار دے گلاس، حکم دھر دی سیو کھائیا۔ جیہڑا وسے اُتے آکاش، اوہ دھرنی اُتے ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں دے سدا وسے پاس، گھر گھر ہونے سہائیا۔ نہ ویکھے ذات پات، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وڈا چھوٹا نہ حصہ پاوے آپ، آپ اپنا

رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، دُھر دی گودی لے ٹکائیا۔ جتھے نہ دوس نہ رات، سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ لاڑی مؤت کہے پرہو تیرا رُپ صدی چوڈھویں دھار، دھرنی دھول ویکھ وکھائیا۔ میری سُنیں اک پُکار، پُنے پُنے سپس نوائیا۔ رائے دھرم نال بہار، چترگیت خوشی وکھائیا۔ پر میں اک گلّ دسّاں چرن کول کر نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میں ضرور مارانگی مار، بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ لاڑی مؤت کہے پرہو تُوں اک وار سُنا دے ربابی، تار میرے انتر بلائیا۔ میں اوہ نہ چھڈاں جنہاں کھادھا بہن کبابی، کعبیاں دھیان لگائیا۔ چھیتی ختم کران سب دی بازی، بازی گر سوانگ رچائیا۔ تُوں میری صحت ایسے طرح رکھیں راضی، جو بن وتی لواں انگرائیا۔ کوئی رہن نہ دیواں دھرتیئے تیرے اُتے لاؤندا بازی، مئی خاک وچ رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ لاڑی مؤت کہے مینوں اندر پیندیاں چسپاں، اُف میری دُبائیا۔ مینوں اشارہ کرے عیسیٰ، محمد نال رلائیا۔ موسیٰ پڑھے حدیثا، صفتاں وچ سُنائیا۔ کی تیریاں مقبریاں وچ اڈیکان، قبران اکھ کھلائیا۔ ویکھیں کتے صدی چوڈھویں دے انت دیاں بدل نہ جان تاریخاں، تواریخاں روون مارن دھابیا۔ دین مذہب دا جھگڑا کراؤنا وانگ شریکان، لاشریک اپنی کار بھگتائیا۔ جس دے وچ حق توفیقان، تحفہ سب نوں دیوے تھاؤں تھائیا۔ اُس دے اُتے ایہو اُمیدان، جو سد چلے اپنی رضائیا۔ میں تکان لا کے نیجھاں، بن نینان نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ لاڑی مؤت کہے میری دُنڈاوت بندنا، سب نوں سپس نوائیا۔ جن بھگتو تہاڈا در کدے نہیں لنگھنا، ستگر شبد آوے تے تہانوں لے کے جائے چائیں چائیا۔ میں تے تہاڈے چرن دھوڑ دا کرن آئی مجنا، اپنا سوہنا رُپ بدلائیا۔ جنہاں نوں ماہی مل گیا دُھر دا سبجنا، محبوب نور الاہیا۔ اوہناں دا ٹھیکر کوڑا تن ضرور بھجنا، آتم پر ماتم وچ سائیا۔ جنہاں نوں چڑھنی سچ دی رنگنا، رنگت اکو اک وکھائیا۔ جس دا سچ دا دیپک جگنا، دُرگا اشٹبھج لاٹاں والی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار بھگتائیا۔ تونبی کہے میری وجن لگی ستار، سطح بلندی دیاں جنائیا۔ آجا محمد نال لے کے چار یار، یارانہ

توڑ نہائیا۔ مجلس تگ لے پروردگار، جو نور الہی نور اکھوئیا۔ جس دے سارے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ
 سب دا لیکھا دیوے وچ سنسار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے صدی چوڈھویں دی گولی دے تن دا کر سنگار، تارا چند دتے
 چمکائیا۔ گولی اٹھ کے ہووے خبردار، دھرم دی دھار لوے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم سنائیا۔ اشٹبھج آجا کھجے، دیپک ہتھاں وچ رکھائیا۔ گولی کھبی ہو جا سچے، پردہ تن نہ کھئے رکھائیا۔
 تیرا تارا چند سب نوں لبھے، زمیں اسمان دین دُباٹیا۔ پیغمبر پھرن بھجے، بھجن واپو داہیا۔ دروبی مذہباں دے رہنے نہیں اڈے،
 اڈی چوٹی دوویں دین گواہیا۔ اکو پروردگار گجے، سورپر نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اشٹبھج تھلے رکھ دے چراغ، دیپک مات سہائیا۔ سُن اگمی آواز، شبدي شبد سنائیا۔
 پچھلا رہنا نہیں سماج، اکو نور جوت رُسنائیا۔ کلمہ متنا پینا واحد، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گولی آجا تھلے، گھٹنا زمیں نال لگائیا۔ آہ ویکھ دیپک
 بلے، بل دا لیکھا پور کرائیا۔ جیہڑا لاڑی مؤت نے واریا جلے، پانی ہتھ دینا پھڑائیا۔ پھری دروبی وچ تھلے، تھل رہے کرائیا۔
 سچ خدا حکم گھلے، سندیسے اک الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کھائیا۔ اشٹبھج کہے پرہو تیرا نور نورانہ، سچ سچ سنائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا کھیل مہانا، مہا کتھ کتھ وڈیائیا۔ دھرم دی گولی
 دا اکو اک نشانہ، تارا چند دین گواہیا۔ جنہاں دا لیکھا مُکنا وچ جہانا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اُمت نوں میٹن دا تُوں کیتا اک
 بہانہ، ویس جگت والے کرائیا۔ ایہہ سندیسے دتا سی کرشنا شاما، بیہو ابھید کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے حضور، حضور دیاں سنائیا۔ تیرا اکو چمکے نور،
 نور نورانہ سوہا پائیا۔ شرع دا پائے نہ کھئے فتور، کلمہ دئے نہ کھئے دُباٹیا۔ سب دا توڑنا مان غرور، ہنکار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آد انت تیرا
 دستور، ذرہ ذرہ اپنا حکم ورتائیا۔ میری بینتی کر منظور، در تھانڈے سیس جھکائیا۔ اوہ ویکھ موسیٰ تیرا نور تگے بنا کوہ طور،
 عیسیٰ بن نیناں نین ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اشٹبھج کہے

میرے مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا پچھلا کھیل مہانا، کھیل کے دیاں جنائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی دا اک نشانہ، خون خوں نال دینا ملائیا۔ ندیاں وین وپے وچ جہانا، جہالت میٹنی وچ لوکائیا۔ دوسر رہن دینا نہیں کھئے بیگانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک نے دسنا راہ اپارا، اپرمپر ہو کے اپنا حکم سنائیا۔ نہ رہے چند تے نہ رہے ستارا، تارا چند دوویں دین گواہیا۔ اوہ نہ رہے اشٹبھج دا دپیک اُجیارا، لاٹاں والی دی لاٹ اپنے وچ ملائیا۔ سب دا سانجھا اکو ہووے پروردگارا، پرہم پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس دے نال مؤلنیاں ستجگ دیاں بہاراں، لوک مات مہک مہکائیا۔ اُن کٹ دینیاں شرع والیاں تاراں، پنج مُلانے اٹھ کے دیو وکھائیا۔ اوہ انہاں دے پچھے کھچ دیو چھٹی تلواراں، جن بھگنو شرع دے لیکھے دینے کٹائیا۔ رسیاں والیو گنڈھاں بٹھو نال پیارا، پرہہ نے اکو گنڈھ دینی جنائیا۔ مومبتیاں والیو دے کرو اُجیارا، اندھیرا جگت رہن نہ پائیا۔ بڈھاپے والیو خوشیاں نال مارنیاں ٹاہرا، جنم مرن دا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اکو پرہہ دی ہونی شکت، شکتی شالی اک اکھوائیا۔ اوہدی گواہی دے دیو اک سو اک بھگت، جو مستک نال چھپائیا۔ نیلے پٹکیاں والیو رہن نہیں دینا فرق، سارے اکو رنگ رنگائیا۔ جو مالک والی عرش، فرش سوہا پائیا۔ اوہ دُھردرگابی آیا پرت، پت پرمیشور نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھیل ویکھاں سمرتھا، جو سمرتھ رہیا کرائیا۔ جس دا روپ الکھنا الکھا، لکھ کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دیاں جگت جہان توں وکھریاں اکھاں، اکھیاں والیو اکھیاں آپ کھلائیا۔ جس نے پھرنا نہیں وانگ کرشن اُتے رتھا، کورو پانڈو کھیل کھلائیا۔ اُسے اکو ہوڑا لا کے اُپر سسٹا، ہاپے ٹپی نال رلائیا۔ چھٹی فٹ دا منگا کے رسا، سب نوں دتا بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری گولی خوشیاں نال ہسی، مکھ اپنا آپ کھلائیا۔ لیکھے لاؤنا جنہاں دے کول چُکی لسی، رڑکنا جگت والا پائیا۔ جنہاں نے شکر گھیو مسی، خوشیاں نال کھائیا۔ جنہاں نے نیاز تلیاں اُتے رکھی، محمد دی آشا پور کرائیا۔ جنہاں نے مستک بٹھی پٹی، پورن گوبند گوبند

پورن دُھر دا ماہیا۔ اوہناں دو جہاناں کھٹی کھٹی، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کئے میرا چوہدار، ہوکا حق دئے سُنائیا۔ سب نوں کرے خبردار،
 بے خبراں خبر درڑائیا۔ ہو جاوو ہوشیار، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری تُوبی وجدی، دُھر دی ستار بلائیا۔ آگے لوڑ رہنی نہیں کیسے حج دی،
 کعبیاں پندھ مُکائیا۔ اکو مریدا ہونی جگ دی، جگ جیون داتا سارے مَن تھاوَن تھائیا۔ پوجا رہنی نہیں آگ دی، جل سیس
 نہ کئے نوائیا۔ کھیل مُک جانی مندر مسیتاں مٹھ دی، گرو دوار ویکھن چائیں چائیا۔ ریتی بدلنی چار ورنان دے اکتھ دی، مذہبی
 ونڈ نہ کئے ونڈائیا۔ پرہہ دھار پرگٹاؤنی گھٹ گھٹ دی، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ کھیل ویکھنا جنہاں روپ دھریا اک ذات جٹ دی،
 اک ذاتی والیاں اکتھیاں ہو کے دین وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جنہاں مستک بدھیاں پٹیاں، ملیا میل دُھردرگاہیا۔ لیکھا مُکنا اوہناں چھتیاں، جو چھتی پرہہ دی
 اوٹ تکائیا۔ جنہاں پٹھیاں ہتھان دیاں اُنگلاں رتیاں، رنگ دُھر دے نال رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنے اوہ جوان شوقین، سوہنے بانکے نظری آئیا۔ جنہاں
 نوں مارگ ملیا اک مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سنی پڑھی اک تعلیم، دُھر سندیسہ راگ الاہیا۔ گرہ پایا عالیشان عظیم،
 درگاہ سچ وچی ودھائیا۔ گرمکھ غریبو آگے آوو دوویں تے سب دی کر دینی ترمیم، بدلا ہووے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ گرمکھ کئے نہ ہووے غریب ماڑا، بھکھا ننگا نہ
 کئے اکھوائیا۔ جنہاں نوں مل گیا دُھر دا لاڑا، سچکھنڈ دا مالک نور الاہیا۔ اوہ دو جہاناں پار کرے کنارہ، ادھ وچکار نہ کئے
 لٹکائیا۔ جنھے پہنچ سکے نہ کئے شاہ دارا، مایادھاری نظر کئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے غریبو ویکھو دشا لہندی، کی اپنی کار بھگتائیا۔ جنہاں دے نال کوڑ کڑیاری
 دھار کھندی، ٹکر ہوئے والی رکھائیا۔ دُھر دا حُکم حُکم سہندی، سر سکے نہ کئے اٹھائیا۔ محمد دی آشا جائے ڈھندی، آگے ہو نہ

کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار بُھگنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 سُنو حُکم ہوئی ہوئی، میرا صاحب ربیا سُنائیا۔ جنہاں دے گل تند موئی، موّلا ملیا بے پرواہیا۔ چھیتی موّل نہ کرے توئی،
 جُگ جُگ اپنا کھیل کھلائیا۔ جن بھگنو سمت شہنشاہی ستّ اُمت دی کیتی بھئی، پہلی کار بُھگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پیڑا کہے میں بڑا رنگلا، چڑھیا رنگ لال۔ مینوں بھگتاں دا
 سوہنا لگا بنگلا، جتھے ملے ہر گوپال۔ شرع دے تُن سنگلا، ویکھیا کھیل کمال۔ چار ورنان لاوے انگنا، بھيو کھولے بے مثال۔
 دین دیاں بن بخشندنا، جنم کرم دی لیکھے لاوے گھال سچ سُنا کے اکو چھندنا، لے جائے سچکھنڈ سچّی دھرمسال۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس دی پٹھ اُتے پٹھی
 کیرپان، بستر جگت رنگ رنگائیا۔ اوہ آوے وچ میدان، اپنی لے انگرائیا۔ اُچی کہے پرہو نے مینے شرع والے شیطان، اُلّی سب
 دی مت کرائیا۔ کیسے دا رہنا نہیں حق ایمان، عمل کوڑ وچ دُہائیا۔ اوتار پیغمبر سارے انت تکان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ صدی
 چوڈھویں انت یُدھ ہونا گھمسان، گھنن گھیری وچ جگت لوکائیا۔ شاہ کنگالان کھئے نہ رہے پہچان، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پیڑا کہے میں آیا بن کے، اپنا پنڈھ
 چُکا۔ میرے اُتے گرتھ شاستر انگت گئے دھر کے، اکھراں والا لیکھ لکھا۔ جنہاں نوں جگت گزارا رہیا کردا پڑھ کے، اک دو جے
 سرون جگت سُننا۔ مذہبان پچھے مردے رہے لڑ کے، بھانا ورتاؤندا رہیا بے پرواہ۔ سچ دی منزل اوتار پیغمبر گرو چڑھ کے، پھر
 وی نام کلمے دیاں ونڈاں گئے پا۔ صدی چوڈھویں کہے جنہاں نوں ویکھ کے میرا سینہ دھڑکے، تے میرا اتم بنے گواہ۔ پرہ دی ریت
 کوئی جائے اگ وچ سڑ کے، کوئی ماٹی خاک دتے دفنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 سچ حُکم ورتا۔ تلوار کہے میری پٹھی نوک، جگت دھار سمجھائیا۔ لیکھا مُکنا چوڈاں لوک، پرلوک رہے کُرائیا۔ پرہ دا بھانا
 سکے نہ کھئے روک، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس دا پرکاش اکو نرمل جوت، جوتی جاتا دگمگائیا۔ اوتھ پھنچے کیسے نہ سوچ، بُدھی
 کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں

کہے کھیل ہونا پرہو دا جگت، جگت جگیا سواں دیاں جنائیا۔ جنہاں مستک لیکھ لیکھ کے لایا اکو پرہو فقط، فقرہ اکو پڑھائیا۔
 اوہناں دا خوشیاں والا برس، سمت شہنشاہی نال وڈیائیا۔ مہربان رحمت کرے ترس، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ جو نرگن
 دھاروں آیا پرت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ ڈرگا دی پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا نال چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ دیپک کہن اسیں جگدے رہے مات، جگ جگ سیو کھایا۔
 سانوں بالدے رہے رات، دوس رنگ نہ کھئے رنگایا۔ اسیں کھڑے رہے اکنت، اپنا آپ نہ کھئے بدلائیا۔ ویکھدے رہے کس ویلے
 آوے کملاپات، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سانوں دیدے سچ سوغات، ڈھر دا نام وڈ وڈیائیا۔ ساڈی پوری ہووے آس، ترسنا
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے جیہڑا
 کھلوتا اُتے نو قدم، قدمان وچ سیس نوایا۔ سرشٹی دا چلنا نہیں کھئے یتن، یتھارتھ پرہ اپنا حکم ورتایا۔ اتم پینڈا مکا آخیری پتن،
 پاندھی روون مارن دھابیا۔ پیغمبر اوتار راہ تکن، گرو گودیو اکھ کھلایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتن، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کس
 بدھ بھگتاں آوے پیج رکھن، ہووے مات سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک سنایا۔ صدی چوڈھویں کہے اُمت دی دے دیو کُنالی، ماٹی کاجی سوہیا پائیا۔ وچ رکھنی بیری دی ڈالی، گولی جوگندر دئے
 ٹکایا۔ آگے آونی زین اندھیری کالی، کالا سوُسا دئے گواہیا۔ جن بھگتو اُمت دی عمر رہی نہیں باہلی، تھوڑا سماں اپنا جھٹ
 لنگھایا۔ کوئی جیوندا رہیا شالی، کوئی شہنشاہ نال مل کے اپنی خوشی بنایا۔ اتم سب دا اکو ہونا پالی، پالن ہار اگم اتھابیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ڈالی کہے نی گولیئے میں تیرے نال لگ
 گئی چھاپی، کنڈا خار جگت نظری آئی۔ جدھر تکاں بھگتاں نالوں بھتے پاپی، ویکھ کے دیاں ڈہایا۔ میری آشا اندرون کانپی، پل
 پل کے رہی ڈرائیا۔ پتہ نہیں پرہو کیوں نہیں ملیا ڈھر دا ساقی، جو سچ دا جام پیایا۔ اوہ تگ اوتار پیغمبر گرو اتوں ویکھدے
 سچکھنڈ دی کھول کے نکئی تاکی، بنا نگاہ توں نگاہ ٹکایا۔ مہربان محبوب چڑھیا شبدا سو اگتے راکی، رکاباں وچ چرن نہ کھئے
 ٹکایا۔ اُس دا حکم ورتنا شتابی، شرع دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ پھرے گھر گھر وچ محرابی، اپنی ستار وجایا۔ اوہ ماجھے دا واسی

تے لوک کہندے اوہنوں پنجابی، پنجان دا مالک شاہ پاتشاہ شہنشاہیہ۔ پر اوہنوں ویس بدلن دی وادی، جُگ جُگ اپنی کھیل کھلایا۔ ہُن کھیل ویکھ لؤ، کی سوانگ ورتیا تے بنیا سب دا گاڈی، گہر گمبھیر اپنی کار کھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائی۔ کُنالی کہے میں خالی، وے محمدی میری دُہائی۔ چاروں کُنٹ رین کالی، چند ستار نظر کھئے نہ آئیا۔ میں جدھر جاواں مینوں چمبڑی کنڈیاں والی ڈالی، تیری شرع اپنا روپ گئی بدلائی۔ کلے دی رہی نہ حق حلالی، چھری حلال ذبح کر کے جیواں رہی تڑپھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔ کُنالی کہے میں رہنا نہیں مات، میرے مالک میری دُہائی۔ میرے تھان بدل جائے بھگتاں دی سوغات، نؤ کھنڈ وچ نؤ برتن اپنا روپ لین بدلائی۔ میری مٹی اڈنی راکھ، خاکی خاک رووے مارے دھاپیا۔ میرا ناتا رہنا نہیں سجن ساک، نبی رسولاں پلّو لینے چھڈائی۔ میری انت ڈنڈاوت بندنا جوڑ کے ہاتھ، سجدے وچ سیس جھکائی۔ جس نے شرع دا لیکھا بنایا لیکھ کے کاغذات، اوہ لیکھ لیکھا کے کاغذات اُتے پھیر مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اک اشارہ، سینت نال سمجھائی۔ جن بھگتو ویکھو صاحب دا کھیل نیارا، جو نرگن ہو کے سرگن اپنا حکم ورتائی۔ جس دا کردے آئے اظہارا، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ پیر بن کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائی۔ پرگٹ ہو کے چوویا اوتارا، چوویسواں کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ جس دیاں نؤ کھنڈ پرتھی پُج جانیاں شبد والیاں تاراں، اکھراں لیکھ نہ کھئے وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔ صدی چوڈھویں کہے گولئے لا دے پنج چکر، چکرورتی دینے بلائی۔ دھردرگابی بن گیا آپ فقر، فقیراں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پہچان کرے کھئے نہ سگھڑ چتر، عقل بُدھی بھیو کھئے نہ پائی۔ کیسے سیس رہن دینا نہیں چہتر، چہتردھاری دینے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں آئی اگم دی آواز، بھگتو دیاں سُنائی۔ کچھ پچھلا کھولاں راز، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ مینوں اُس صاحب تے ناز، جو نزاکت وچ اپنی کار بھگتائی۔ جس دی چار جُگ دے شاستر سمجھ نہ سکے مزاج، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ اوہنوں سارے جھک جھک کرن آداب، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔

انت کہہ کے ستگرُو مہراج، اپنا پلُو لَین چُھڈائیا۔ لیکھے لاکھے دی یاد، دین دُنی وچ ورتائیا۔ انت سب توں منگن آگیا جواب،
 لاجواب سب نوں دئے کرائیا۔ سب نے اُس دا ہونا مُحتاج، منگن سارے تهاؤں تھائیا۔ جو مالک انت دا آد، مدھ اپنی کار
 بھگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی
 ویکھ میرے محبوب دا رواج، سر پھلاں نال سہائیا۔ جس ویلے مسیح نوں کنڈیاں دا سی پہنایا تاج، پھاسی جگت والی لٹکائیا۔
 اُس نے اُس ویلے منگی سی امداد، بتھ دوویں اُپر اُٹھائیا۔ اے میرے خُدا تے میرے باپ، تیری بے پرواہیا۔ میرا کوئی نہیں سجن
 ساک، ساتھی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سارے دے گئے جواب، پلُو پلُو نہ کھئے بندھائیا۔ میں چاہندا میرے سیس دے تاج دا جے
 لیکھا پورا کراویں آپ، لوک مات پھیرا پائیا۔ میں ضرور عرشاں توں تیرا ویکھن آوانگا پرتاپ، فرشاں اُتے پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ
 تیرے کلمے دی ہووے اکو دات، نو پھل دین گواہیا۔ تیری پیغمبر والی نہیں کھئے کرامات، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اے میرے
 مالک اے میرے خُدا توں بڑا اُستاد، تیری اُستادی شاگردی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوتاراں نوں پیغمبراں نوں پڑھا کے نیکی جیہی
 کتاب، اکھراں نال پرچائیا۔ کیسے نوں کہا تینوں نیاز دتی کیسے نوں کہا تینوں کھوایا پرساد، پرساد نوں کِریا کہہ کے سارے دتے
 پرچائیا۔ پر تیری کِریا نے دین مذہب بنا کے پوا دتے فساد، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ بھاویں میں تینوں کہندا گاڈ، گائیڈ اکو
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 عیسیٰ نے انت ویکھیا اکٹا رنگ، میرے توں پہلوں دھیان لگائیا۔ جس دا ایہو روپ سی بنیا وانگ ملنگ، کپڑا موڈھے اُتے
 سٹائیا۔ تن توں ہویا پھیر ننگ، کھلڑے کیس دین گواہیا۔ جس دے سیس تے کنڈیاں دا تاج دتا ٹنگ، پوشاک سؤلاں والی
 پائیا۔ اُس ویلے منگی اُس نے منگ، انتر انتر دھیان رکھائیا۔ میں تیرا چاہندا اک اند، میرا سجن بے پرواہیا۔ صدی ویہویں جائے
 مۇل نہ لنگھ، بیس بیسے تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ تیری وڈیائیا۔ کنڈے کہن ایہ سؤلاں پھول، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جس ویلے تیرا مالک آوے کنت کنتوہل، ہر کرتا
 دھردرگاہیا۔ اوہ ڈنڈے کھا کے بنائے پھول، پھول پھولن رنگ رنگائیا۔ تیرا لہنا چکائے مۇل، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ خوشیاں وچ

خوشی لے جھول، جھولیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دا نہ کوئی عرض تے نہ کوئی طؤل، لمبائی چوڑائی نہ کھتے سمجھائیا۔ اُس دا اکو ہووے اصؤل، اصل دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک دن محمد نوں دسیا نظارہ، میرے پروردگار دتا جنائیا۔ اٹھ میریا برخوردارا، پردہ پردیاں وچوں ہٹائیا۔ اوہ ویکھ میرا نور اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نے تیرا کرنا پار کنارا، نیا میرے گھاٹ پہنچائیا۔ محمد رو پیا زارو زارا، نیتر نیناں نپر وبائیا۔ اوہنوں خدا نے کیتا اشارہ، بن سینت دتا سمجھائیا۔ جس ویلے آپ آیا امام اماما بن سکدارا، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ تیرا لیکھے لاوے چند ستارا، دھر دی ستار نال وجائیا۔ اوہدا اکو نام دا ہووے مظاہرا، چوڈاں طبق کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میریاں انت نکلدیاں چانگا، چیک چہاڑا دیواں پائیا۔ میریاں انت انت دیاں تانگھاں، خواہش اکو اک رکھائیا۔ پیغمبراں دیاں دسیاں ہوئیاں بھل جانا بانگاں، آذاں اکو وار نہ کھتے سنائیا۔ کیوں پرہو نے اپنیاں بھگتاں پنجاں نوں پھڑا دینیاں ہتھ وچ ڈانگاں، پورن چھاتی چھاتی نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پروردگار، تیری اک سرنائیا۔ تیرا لیکھا وچ سنسار، صاحب تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے نور دا نور اُجیار، نور نورانہ نظری آئیا۔ توں اک تے اک دا یار، اک اک نال وڈیائیا۔ تیرا کلمہ بے عیب پروردگار، بے عیب اک اکھوائیا۔ میری قدم بوسی نال نمسکار، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ اتم مینوں آئی ہار، رو کے ماراں دھاپیا۔ ناتا ٹٹنا سنگ محمد چار یار، یاری توڑ نہ کھتے نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں لے لین دیو ساہ، تھکی ٹٹی دیاں سنائیا۔ میں بھل گئی مکے مدینے دا راہ، اوچڑ راہ گئی آئیا۔ ایتھے خدا نوں کہن سچے پاتشاہ، کی تیری بے پرواہیا۔ میں کس نالوں ہوئی جُدا، کس وچ سمائیا۔ مینوں چھوٹی جیہی گل سنا، بن اکھراں دینی درڑائیا۔ میریا مالکا خلق دیا خالقا کہنوں کہندے گناہ، پاک کون اکھوائیا۔ میں تے جدھر تکیا جدھر ویکھیا تیرے ملا شیخ مساک جیواں کرن زح، چھری کرد ہتھ اٹھائیا۔ میری گولی کہندی پائے میریا ربا، ----- چند ستارا کہے جنہاں کٹائیاں لبناں،

لیکھا دینا مُکائیا۔ شریعت دیاں رہن مؤل نہ حدان، اکو تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ تُوں سب دا پتا تے سب دا ابا، امی جان اک
 اکھوائیا۔ میری دُبائی تے میرا سدا، آؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی
 دھار آپ سمجھائیا۔ پروردگار کہے سُن نی چوڈھویں صدی چھوٹی، آیو نیکی والیئے دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ میرے شبد دی دھار
 اگئی سوٹی، جو دو جہاناں رہی ڈرائیا۔ جنہاں کھادھی گوشت بوٹی، اوہناں دی کراں صفائیا۔ جگت اُتے اک آہار رہنا ان تے
 روٹی، دوجا رسنا رس چکھن کھئے نہ پائیا۔ دین دنی ویکھ روتی، بن نیناں نیر وپائیا۔ بنا بھگتاں توں آتما سب دی سوتی، ستی لئی
 نہ کھئے انگڑائیا۔ صدی چوڈھویں تیری کھلی گتی، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیا۔ ڈوری چند ستارے دی ٹٹی، ٹٹیاں گندھ نہ کھئے
 پوائیا۔ نی تُوں نو برسوں وچ جانا لئی، آگے ہووے نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا بھو آپ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی رہی پڑھ، الفیے توں باہر پڑھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا پروردگار نے
 سرشٹی کرنی دو دھڑ، دھرم دی ونڈ ونڈائیا۔ پھر بھرنا اندر ہنکار دا گڑھ، ہوئے نال لڑائیا۔ پھیر جھگڑا پاؤنا چیتن تے جڑ،
 چوٹی بہ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میرے انت کھیل ہونا افسوس ناک، افضل دیاں درڑائیا۔ بندے خاکی رنے وچ خاک، خاک خاک نال اڈائیا۔ اگلے
 سال نوں کھلنا تاک، کھڑکی حُکم والی کھلائییا۔ جھگڑا پینا کاغذات، اکھراں نال لڑائیا۔ دو جے سال ہووے فساد، فیصلہ وچ ہو نہ
 کھئے کرائیا۔ تیجے سال نوں لبھنی سب نے امداد، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چوتھے سال گھر گھر پینی بہاج، بھجن واہو داہیا۔
 پنجوے سال بونجا دیشاں دا کھسنا راج، شاہ نظر کھئے نہ آئییا۔ اگلی پھیر دسنی اگم آواز، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے محمد پھیر پڑھنی نہیں کیسے نماز، روزہ بانگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر
 دا ور، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ چھٹی پوہ کہے صدی چوڈھویں کی سُنیا ای شبد، کلمہ کی درڑائیا۔ کیوں حیران ہو گئیوں عجب،
 کی لیلہ ربیا ورتائیا۔ کیوں ڈر گئی جس میٹنے مذہب، دیناں کرے صفائیا۔ ویکھیں ہوویں مؤل نہ تعجب، حیرانی وچ نہ آئییا۔
 ایہدا اکو نور تے اکو وجد، وضاحت اکو نام سُنائیا۔ او سے دا سارے کردے ادب، دُنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس نوائیا۔ او سے

دے چھنے سب نے قدم، قدم بوسی کر کے خوشی بنائیا۔ جس دا تن وجود نہیں بدن، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہ صوفیاں سنتاں آیا
 سدن، بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ جس نے کھیل ویکھنا وچ عدن، اعلیٰ ادنیٰ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چودھویں کہے میرا پھر ہونا ٹھانڈا سینہ، سینتل دھار وہائیا۔ جس ویلے رُخ
 بدل دتا رُسا چینا، پرہ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ وقت ضرور ہووے گا جیٹھ مہینہ، بھل رہے نہ رائیا۔ پھیر پتہ نہیں کس نے مرنا
 کس نے جینا، جیون ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، مالک ملک نہ کھئے اکھوائیا۔ دین دُنی دی بدلنی تعلیم،
 مذہبی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اُتے زمینا، دھرنی دھول راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا میل آپ ملائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھکتو تھادی جنی اکو ماں، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جس نے انتر آتم
 پکڑی بانہ، باہروں نظر کھئے نہ آئیا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھندی چھاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جس جھگڑا میٹنا سور تے گاں،
 ڈھوراں شرع نہ کھئے رکھائیا۔ ہنس بُدھی بنائے کان، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ نتھاوایاں دیوے ڈھر دا تھاں، درگاہ ساچی آپ ٹکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بھنی زین کہے میں آئی جگ، ملی
 مات وڈیائیا۔ درشن کر سورے سرگ، اپنی ترکھائی بُجھائیا۔ میں سندیسہ دیواں جھب، سُنہپڑا اک پُچائیا۔ دین دِبالا لینا لبھ،
 جو سب دا پتا مائیا۔ اتم سب نے جانا لد، جگ رہن کھئے نہ پائیا۔ چوراسی وچوں مانس جنم اکو آخری حد، ہرجو ملنا چائیں
 چائیا۔ ساک سجن سین جانے چھڈ، انت سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ انت کیوں اُس پرہو توں ہوئے اڈ، جو آتم پر ماتم نظری آئیا۔ جس
 دا آد انت اکو ند، سندیسہ اکو اک سُنائیا۔ جن بھگتاں اُچائے جد، یدی اپنا کھیل کھلائییا۔ جس نون مذہب دا نہیں کھئے لب،
 دیناں حرص نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دا میلا ہندا نال سبب، سب دا مالک ہوئے سہائیا۔ جس دی سارے منگدے مدد، مددگار اک
 اکھوائیا۔ اوہ اکو نور تے اکو عدد، بہ وند نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے کلجگ انت میٹنا تشدد، کلجگ کوڑ کٹمب چُکائیا۔ آتم پر ماتم
 پر ماتم آتم اکو درسائنا مذہب، دوجی ذات نہ کھئے بنائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ ہونا شبد، شبدی شبد ڈنک شنوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا گھر سمجھائیا۔ بھنڑی زین کہے میرا وقت سہیلا، سہنجنا دیاں جنائیا۔ میرے صاحب سہایا

ویلا، گھڑی پل نال وڈیائیا۔ جیہڑا پھردا اک اکیلا، اک ایکنکار نور لابیہا۔ لیکھا پورا کرے گرو گر چیلا، چیلا گر آپ ہو جائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر سب دے ہتھ ٹکایا۔ بھڑی زین کہے میرا پرم پڑکھ کرتار، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس کلجگ وچ ستجگ دتا اُسار، نینہ بھگتاں والی رکھایا۔ غریب نائیاں پاوے سار، کوچھیاں کھلیاں لے ترائیا۔ موتا سنگھ پاڑ اپنی دستار، ناظر سنگھ ہتھ پھڑایا۔ ناظر سنگھ سچ سنگھاسن تھلے دیوے واڑ، جگت غریبی بھگتاں وچوں باہر کڈھایا۔ سب دا کھان پین دا چلدا رہے وبار، بھکھیاں بھکھ دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ جگت پگ پائی شتابی، جس شرع دتی گوائیا۔ اُس دے بدلے بٹھ لے رنگ انابی، رنگت رنگ وچوں بدلائیا۔ ایہہ لیکھ نہیں کوئی پچھلا کتابی، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مہربان مہربان صاحب ستگر ہویا راضی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جس شرع میٹنی ملا قاضی، جھگڑا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ بھڑی زین کہے میں کھیل ویکھنی تھل جل دی، جلدی جلدی دھیان لگایا۔ جن بھگتو بھگت بھنڈارے آگ بلدی، دو جہان کرے رُشنایا۔ جس دے واسطے آگے کھنڈ گھبو تے بلدی، برتن نو رنگ رنگایا۔ نو زپیے لیکھا مکاون جلدی، مایا کوڑ والی چکایا۔ نو پیسے کھیل دسن اٹل دی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میخا دھار جگت اچھل دی، جڑ کوڑ والی پٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ بھڑی زین کہے گولیے مکھ وچ لے لال رومال، اکھان لال درگا ول اٹھایا۔ اٹھ کے کہو سب دے سر تے کوکدا کال، نگارہ جگت والا وجایا۔ جن بھگتو وقت لینا سنبھال، سمبل بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جس نے اکو رنگ رنگاؤنا شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نظر کھنے نہ آئیا۔ کوڑی کیرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ جتھے ہوووگے اوتھے کریگا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس سُنیا مُرداں حال، مُرشد آگم اتھاپیا۔ اُس نے کنڈیاں والی بیری دا پھڑ کے ڈال، کلجگ کنڈے گرومکھان نالوں لابیہا۔ محمد دی اُمت دی مُودھی کر کُنال، کُنالی خالی دتی وکھایا۔ تہاڈی لیکھے پاوے گھال، جو چل کے آئے اپنا پنڈھ مُکایا۔ ایہہ سندیسہ گر گوبند دتا سی سر روال، سہج سہج نال سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ بھنڑی رین کہے جن بھگتو گاؤنا ڈھولا، یں ڈھولک چھینے تال جنائیا۔ تہاڈا ستگر
 شبد بنیا وچولا، وچلا بھیو رہیا نہ رائیا۔ نہ کھئے پڑدا نہ کھئے اوبلا، ستمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ نہ کھئے ماشہ نہ کھئے تولا، وزن وچ
 وزن نہ کھئے جنائیا۔ تسان خوشیاں وچ رہنا دین دُنی دا ویکھنا رولا، جس نوں رول پنڈت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک وکھائیا۔ لاڑی مؤت کہے پرہو میں ستی اٹھی، اپنی لئی
 انگرائیا۔ میں بھجی آئی پیریں پٹھی، پٹھے پیریں پنڈھ چکائیا۔ جدھر ویکھیا تیری سرشٹی تیرے نال رٹھی، ساچا سنگ نہ کھئے
 جنائیا۔ تینوں لبھدے اندر وڑ کے گٹھی، بھجن واہو داہیا۔ میرے صاحب سچ دی لگی کیسے نہ رچی، منسا من نہ دُور کرائیا۔
 انتر کلپنا کوڑ گدی، دوس رین ہوئی ہلکائیا۔ میں چاروں گنت تکان پنج تت بتی، بتخانیان دھیان لگائیا۔ دُنیا دا لالچ تکیا دھیان
 پتیں، نار کنت مل کے خوشی بنائیا۔ میں انت گل کرنی دو ٹکی، سہج نال سمجھائیا۔ جن بھگتو جنہاں نے وٹ چاڑھے سی
 مچھیں، سندھور مستک وچ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک دیا کھائیا۔
 لاڑی مؤت کہے میرے پاپا، پنت پاؤن دیاں جنائیا۔ میں چاہندی تیرے چرناں وچ بہہ کے میں تے ڈرگا صدی چوڈھویں دی گولی
 تے کریئے سیاپا، پائے تے وار سُنائیا۔ نی ڈرگا توں کیوں کریں پائے، ایویں رہی کُرائیا۔ توں تے سُنہہ نَسُنہہ ورگے دینت کھپائے،
 اٹھائی پدم جو دل رکھائیا۔ تیریاں اشٹ بھجاں تے اٹھ باہیں، اٹھ شستر نال سہائیا۔ وشن برہما شو تینوں رہے دھیائے، دیو دیوا
 کہہ کے سیس نوائیا۔ تیرا اکو روپ جوت رُشنائے، تینوں جمن والی کھئے نہ مائیا۔ دھرنی اُتے نہیں کھئے تھائے، سینگھ آسوار دینا
 سمجھائیا۔ توں ہنکاری بُرج سارے ڈھاہے، دیتاں کری صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نی ڈرگا تینوں کاہدا دکھ، کیوں رہی کُرائیا۔ تیری کالی دی اُتری اچے نہ بھکھ، کھپر ہتھیاں وچ
 اٹھائیا۔ جس نے کوٹن کوٹاں دا خُون پینا چُک، لال رنگ نال رنگائیا۔ تیری آسا اچے گئی نہ مُک، پھیر آئی بھجی واہو داہیا۔
 پرہو دے سینگھاسن تھلے بیٹھیوں لک، سمت شہنشاہی دئے گواہیا۔ جس نے سینگھاسن کیتا پٹھ، پٹھی اُمت دتی کرائیا۔ نی گولیئے
 تینوں کاہدی لٹ، کیوں پائے پائے کر کُرائیا۔ توں مردے ویکھ اُمتی پُت، چار یاری نال رلائییا۔ پرہو دا بھانا جائے نہ رُک، آگے ہو نہ

کھئے اٹکائیا۔ تیرے مکھ وچوں خُون نکلیا تھان تھک، خُون دی دھار دتی وائیا۔ چھپی پوہ نوں ہو کے چپ، کیوں بیٹھی مکھ بدلائی۔ اوہ تگ لے اُمت نے ترسنا اک اک ٹکڑا تے اک اک ٹک، ان ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک ہونے سہائیا۔ لاڑی مؤت توں کیوں ایویں پائے پائے کردی، چار جگ دے مانس گئی کھائی۔ تیتھوں تتاں والی دھار ساری ڈردی، نیتر روون مارن دھاپیا۔ توں ہونئیے جس گھر وچ وڑدی، اُس گھرانے دی کرے صفائیا۔ تیری آسا کدے نہ بھردی، ترسنا پور نہ کھئے کرائیا۔ توں چوتھے جگ دا راہ تکدی، بیٹھی نین اٹھائی۔ سوہنی شنگار کر کے پھدی، پُھل سگی رہی سہائیا۔ تینوں پتہ نہیں ایہ اُمت اُس رب دی، جس محمد دتی وڈیائی۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں بھجّدی، حاضر ہو کے سیس نوائیا۔ گولی نے چواتی لائی آگ دی، نو کھنڈ آگنی دینی تپائی۔ دھار رہنی نہیں بگڑے بپ دی، سب دی کرنی صفائیا۔ توں وی اوسے پرہو توں چیدی، جس توں چپے لوکائیا۔ پر دُنیا توں مایا سپنی ہو کے ڈسدی، جس توں اپنا آپ سکے نہ کھئے پچائیا۔ توں پرہ دے حُکم وچ نسدی، راجیاں رانیاں لوپ کھائی۔ سورپیراں دیاں تاراں کڈدی، آگے بل نہ کھئے وکھائی۔ ہُن کھیل کرنی جھٹ دی، جھٹکے حلالی والے سارے دینے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ لاڑی مؤت اک وار ویکھ لے اپنے نین، نین مُندھاری ربیا جنائیا۔ تینوں پھیر نہ پئے کہن، کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نی انت جگت جہان وچ روپ دھار لے ڈین، بھے وچ سارے دینے ڈرائیا۔ نانا توڑنا بھائی بہین، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے کول اکو اک حُکم دی رسائے، جگ چوکڑی نکھٹ کدے نہ جائیا۔ کسے توں لین نہ دیویں چین، ماواں پتر کریں جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ لاڑی مؤت کہے میری نمستے، نو نو سرنائیا۔ مینوں کلجگ جیو لبھ گئے بڑے سستے، قیمت دام نہ کھئے چکائیا۔ کیوں ایہ جگت دی کوڑ کِریا وچ مستے، مدھ نام دی پیون والا نظر کھئے نہ آئی۔ بھل گئے اوتار پیغمبر گرواں دے رستے، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ایہ ونجارے رہ گئے اپنے جس دے، سادھ سنت اپنی کرن وڈیائی۔ کسے توں نظارے ملدے نہیں نیج نیتر اکھ دے، پرتکھ ملے نہ کھئے گوسائیا۔ ایہ پیاسے ہو گئے لہو مجھ رت دے، مانس مانساں تائیں کھائی۔ انہاں توں پتے نہیں پرمیشور پت دے، جو پاربرہم اپنا پڑدا لاپیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ٹونبی دی بلا دیو تار، طرح طرح جنائیا۔ میرے فُدرت دے قادر یار، قدیم دے مالک بے پرواہیا۔ سب دا قرضہ دے اُتار، لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔ آہ تگ منگدے تیرا دوار، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی آسا اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا رنگ دے اکو کفن، کفنی والے بے پرواہیا۔ کوڑے کلمے والے کر دے دفن، دفعہ اپنا حُکم سُنائیا۔ میرا کنارہ آیا پتن، پت پریشور دیاں جنائیا۔ تُدھ بن کھئے نہ آوے رکھن، کلجگ انت نہ کھئے سہائیا۔ تینوں بُلاں نال سارے رتن، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے رتن، رتن امولک نظری آئیا۔ جیہڑے تُوں میرا میں تیرا نام چین، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو روپ اکو سرُوپ سہائیا۔ تیرے شبد دا سُن کے چن، بچے بُڈھے جوان خوشیاں وچ ٹپن چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوارے سدا وسن، جتھے وسے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ رنگائیا۔ چھبی پوہ کہے میری سہنجی سہاوی راتی، راتری دئے گواہیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر پرہو دی اکو جیہی پرہاتی، صُبح شام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تہاڈے انتر دا انتر ناتی، نرنتر دا میلا دُھردرگاہیا۔ ست دا سچ بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ اج دا سُنیہڑا دُھر دا شبد تے پرہو دے پریم دی پاتی، تہاڈے پردے اندر بنا اکھراں دئے لکھائیا۔ ایہہ چٹھی کیسے توں نہ جائے واچی، اکھاں نال پڑھن کھئے نہ آئیا۔ تہانوں صاحب نے اپنی کِریا نال چاڑھیا گھاٹی، منزل اکو دتی وکھائیا۔ تسیں اوبدے بنے جماعتی، جو جگ جگ سب نوں رہیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دو جہاناں دی زرگن دھار کرے تلاشی، گھٹ گھٹ انتر ویکھے تهاؤں تھائیا۔

★ ۲۷ پوه شہنشاہی سمت ۷ مہندر کور بھلر ہانس، مہر سنگھ جگراؤں، آسا سنگھ کھانگھ، پال سنگھ للیاں، سورن سنگھ نندا پُر، ہزارا سنگھ منیالا، کندن سنگھ شاہپُر تھیڑی، سندر سنگھ روسے، جوگندر سنگھ محرم پُرا، سُرندر کور کوجہرا، سورن کور سید پُر، گرمیت کور کراالا، جوگندر کور گولیوال، مادھو سنگھ چیمہ، ارجن سنگھ مانک پُرا، چندا سنگھ دلی، جیتو بابووال، رجونت اٹاری، تارو چھاپا، رام سنگھ گرہیج کور کپورو، شندرو ملووال، شانتی امرتسر، گرچن سنگھ احمد پُر، بلجیت سنگھ جیتیللی، دلپ سنگھ ٹانگرا، رمیش چندر فروز پُر، ایشر سنگھ ڈڈبیری، بغیچہ سنگھ منڈی جمال، ہر بھگت دوار جیٹھووال سویر دے ویلے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے میں بھگتاں میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ میری دھرم دھار دی جگ جگ ریتا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کار بھگتائیا۔ اکو مان بخشنا اوچا نیچا، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ جن بھگتاں سینہ کراں ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بھجائیا۔ جنہاں دا نام سدا رہے جگ جیتا، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے آد انت پیار، پیار محبت وچ سائیا۔ مینوں جگ چوکڑی اختیار، پرہہ دا حکم دو جہان منائیا۔ جن بھگتاں پاواں سار، چوراسی وچوں آپ اٹھائیا۔ زرگن سرگن دیندا آواں ادھار، نت نوت اپنی کار کھائیا۔ اتم لیکھا پورا کراں وچ سنسار، سنسا روگ جگت مٹائیا۔ جنم مرن دا گیڑ نوار، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ دھرم دی دھار سیس بٹھ دستار، سر سر دھر دے لیکھے پائیا۔ اوہناں جنم لینا پئے نہ دوجی وار، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ ملے میل سچے سرکار، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ سچ دی بٹھ دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دھر دا حکم اک ورتائیا۔

☆ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات ویلے ضلع امرتسر ☆

ستائی پوہ کہے جن بہگتو ہتھ جوڑ لو پٹھے، پٹھے لٹکن والیو مہندی لال رنگ رنگائیا۔ تہاڈا صاحب تہاڈے اُتے تٹھے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تَساں جگت جہان نہیں جانا لٹے، ٹھگن چوراں کولوں لئے بچائیا۔ تہاڈی سہنجنی ہوئی اکوڑے، رڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ لیکھے لائے کایا تے، تن وجود وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلائییا۔ ستائی پوہ کہے میری کھل گئی اکھ، اکھیاں والیو دیاں جنائیا۔ میرا محبوب پھرے پرتکھ، پاربرہم ے پرواہیا۔ جس سب دا جھولی پاؤنا حق، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ اُس دے اُتے سب نوں پینا شک، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ جس دے کولوں دھرتی نے اپنا سینہ رنگنا نال رت، رنگ لال چڑھائیا۔ شستردھاری ڈرگا جوڑے ہتھ، در تھانڈے سیس نوئیا۔ جس دا نور ہویا پرگٹ، جگت پرگنیاں توں باہر کرے رُسنائیا۔ اوہ لیکھا جانے چوڈاں ہٹ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پندھ مکائیا۔ جس نوں سارے نام کلمیاں وچ رہے رٹ، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہدا روپ انوکھا بنیا جٹ، جٹا جوٹ دھاری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دین مذہب دی میٹھی وٹ، شرع حدود دئے گوائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا پورا کرے حق، حقوق سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ ستائی پوہ کہے میں اٹھیا ستا، مات لئی انگریزائیا۔ نور تکیا ابناشی اچتا، جو چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ اوہدا سنگ ویکھیا شبد دلارے ستا، جو ڈنکا اک کرے شنوائیا۔ جس دے حکم نال سب دا پینڈا مکا، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ دین دُنی دا بدلے رُخا، مارگ اکو اک سنائیا۔ لیکھا دس کے اگم اتھاہ اچا، اوچو اوچ دئے ودھائیا۔ جن بہگتاں اُجل کرے مکھا، دُرمت میل دھوائیا۔ انت نشانہ میٹے نڑی حق، حکم دھر دا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستائی پوہ کہے پتہ نہیں ایس دی کتھوں لگی سوہ، جگت جہان کھوج کھوجائیا۔ بیڑا لے کے پُجیا نبی نوح، نو نو سیس نوئیا۔ میرے کلمے نے دسیا کلمے دا مالک کلمہ گرو، مُرید مُرشد روپ بنائیا۔ اوتاراں پیغمبراں دے نام کلمے اوہناں دی انت چوٹی تے تیرا مارگ ہندا شروع، شرع دا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ مہربان بن تیری کریا اُس منزل تے کھپڑا ترو، ترن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیری

کِریا اتم سب دا بیڑا رڑھو، نئیا نوکا جگت نہ کھئے بچائیا۔ تیرے حُکم نال حُکم دا یدھ چھڑو، یدھشتر بیٹھا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے آگیا، چھڈیا آیا آپ۔ بن لٹاں باہواں باجیا، پنڈھ سکیا کھئے نہ ناپ۔ میرے شہنشاہ راجن راجیا، تیرے چرن رہے سچ نات۔ مینوں پتہ لگا تیرے شبد کلمے دسیا اوہ پرگٹ ہویا دیس ماجھیا، جتھے نہ کھئے سوال نہ جواب۔ سب دا پیر بن کے ساجیا، جگت میٹے کوڑ سنناپ۔ کلجگ کوڑی کِریا پھیرے مانجیا، تن کایا ماٹی بھانڈے کرے صاف۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نبی کہے میرا آگیا بیڑا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ ایس نوں چپو لاوے کھڑا، کیوں گر اوتار پیغمبر چپا چپا زمیں دے مالک تُوں دتے بنائیا۔ اوہ تیرے نام کلمے دیاں چھیڑ کے گئے چھیڑاں، چھیڑ تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ کھندے گئے دھرنی دھرت دھول دا کھلا ویڑا، اوہ دھرنی جیہڑے تیرے چرناں دی دھوڑ بن کے نو کھنڈ ونڈ ونڈائیا۔ او پرہو تیرا کڈا وڈا جیرا، جیرج انڈ وچ وڑ کے اپنا آپ چھپائیا۔ جس نوں تُوں بھیجیا اوہ سینے تے ہتھ مار کے کھندا گیا سب کچھ میرا، مُریدو سیکھو میں ہی تہاڈا پتا مائیا۔ اوہ پتا نہ مننا جو گرو اوتار پیغمبر انت ہو گیا خاک دا ڈھیرا، تن وجود ویکھ کے سارے روون مارن دھابیا۔ ایسے کر کے اوہ پرگٹیا سنگھ شیر دلیرا، جس شیر دے بھے وچ ساری پھرے لوکائیا۔ ایس دا حُکم تے اکو اکھیرا، جڑ سب دی دئے اکھڑائیا۔ پیار مُحبّت دا دیوے گیڑا، چوراسی چُراہیاں وچ بھوائیا۔ سب دے کولوں چھڑاؤندا رسیا چھیڑاں، چھیڑ اپنی کار بھگتائیا۔ حُکم سندیسہ دیندا رسیا بتھیرا، بھ گنت وچ گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بیڑی کہے میریا مالکا مینوں کھڑا لاوے چپو، میری چاروں گنت دُہائیا۔ اوتار پیغمبر تیرے نکلے بالے مات لوک دے پپو، تینوں ابا پتا پُرکھ اکال کہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ او دس دو جہاناں کھڑا ٹپو، جگت دے ٹاپوآں وچ رہن والے تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ تُوں کسے نوں مان دتا میرا رام کرشن تے میرا محمد ----- کدو نچو، نچ نچ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ وڈیا کے کہا تہانوں اپنا نام کلمہ دسون، بن رسنا جہوا جنائیا۔ نانک نوں کہا میں تیری پت رکھوں، ابہ میری بے پرواہیا۔ گوہند نوں بنا کے اپنا چو، بچے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ پھیر وی سب نوں کہا انگیٹھیاں وچ رکھوں، مقبریاں وچ سوائیا۔

اوہ جگت کیسے نہ لہو، لبان کٹاؤن والیو ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ میرا جدوں کھیل ہویا تے بھگتاں دے وچ پھبوں، فیصلہ دھر دا اک سُنائیا۔ جتھے ہون گے اوتھے اوہناں نوں لہوں، اندر وڑ کے لوں اُٹھائیا۔ مُحبّت پیار دا دے کے لڈو، لاڈلے اپنے دیاں جنائیا۔ سب توں اخیر بھگتاں دا بھگت دوار نشانہ گڈوں، گاڈ ہو کے دیاں درڑائیا۔ شرع دیاں زنجیریاں ساریاں وڈھوں، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دے کھاتے ویکھاں ڈونگھی کھڈو، کھنڈاں برہمنڈاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوہ بیڑی کہے میرا کپھڑا وَنچھ مہانا، تیری ونجھی ہاتھ نہ آئیا۔ جیہڑے گاوندے گئے تیرا گانا، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ اوہناں دا جُگ جُگ چیتھڑ کر کے پُرانا، تن وجود دتا بدلایا۔ پھیر دے کے دھر فرمانا، کیتی سچ پڑھائیا۔ حُکم سندیسہ دتا تُساں مات لوک چھڈ جانا، بھجنا واہو داہیا۔ تہانوں اکو بیڑے اُتے چڑھاؤنا، جس بیڑے نوں جگت ملاح ہتھ کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بیڑا کہے میں جانا کپھڑے ڈونگھے ساگر، میرے صاحب دینا سمجھائیا۔ گروآں اوتاراں پیغمبراں نوں توں دسیا میرا برہمنڈ کھنڈ وچ کایا گاگر، پنڈ برہمنڈ سب کچھ دتا سمجھائیا۔ پھیر کیوں اپنے آپ نوں کیتا سب توں باہر اُجاگر، پردہ دتا کھلائییا۔ نالے کریم بنیا رحیم بنیا اکھویا اک قادر، قُدرت دا مالک دُھردرگابیا۔ جے توں انت کرن آیا عادل، عدل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ اوہ بیڑی کہے میرا نام رکھیا جگت وچ نوکا، چڑھے جگت لوکائیا۔ او میرا نکلے ہوکا، پائے پائے کر سُنائیا۔ تیرا پیار بھلیا سب نوں جگت ناتا پتا ماؤں کا، بھین بھینا سنگ رلائییا۔ تیرے در پُجنا گھنیرا کھیل چاؤ کا، بن بھگتاں نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہ تیرا وی کھیل سدا داؤ کا، جُگ جُگ اپنا داء لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بیڑی کہے میں آئی اُس دے کنڈھے، جو کنڈا ٹاہنی ویکھ وکھائیا۔ جو مالک رحمت دات وندے، رحمت سب دی جھولی پائیا۔ جس نے حُکم سُنایا دو جہان لیانے اک ہیٹھاں جھنڈے، جھنڈا دھرم دھار جھلائییا۔ جیہڑے اک پرہو دے سارے بندے، کیوں نہ لکے پرہو نوں اکو وار سیس نوائیا۔ مذہبیاں دے پھٹیاں اُتے رہن نہیں دینے ٹنگے، پُٹھے سارے دینے کرائیا۔ لیکھے لاؤنے ماڑے چنگے، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جس نے مان دینا

تت پنجے، پنجم اپنا حُکم ورتائیا۔ آگے پینڈے رہن نہیں دینے لمبے، سفران وچ نہ کھئے بھوائیا۔ دھرنی دھرت دھول ہیٹھوں کھے،
 تھرتھراہٹ وچ گُرا لائیا۔ میرے اُتے کوئن جُگ چوکرئی لنگھے، اپنا اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بیڑی کھے میں نبی دی اوہ نئی، جس نوں نبی سیس نوائیا۔ جس دا ناتا نہیں کسے
 نال بھیناں بھنیا، آر پار کنارے چلنا اپنی خوشی بنائیا۔ پر مینوں یاد آگیا گوبند اک ویراں میرے وچ چڑھیا تے مینوں ہوئی جیہی
 پیر مار کے کہا کھلیئے جس ویلے میرا بیتیا ڈھنیا، ڈھونکا جگت والا لگائیا۔ پھیر مالک آویگا دُھر دا سئیا، سیانا تینوں دئے کرائیا۔
 اوبدے کول اکو ہووے گا شبد گرو جو دو جہان دا گوٹیا، دوجی سُر تال سُنن کھئے نہ پائیا۔ اوہنے کسے نوں نہیں کہنا میری مئیا،
 امی جان نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ بیڑی کھے
 میں وڑدی وچ جلاں، جلدھارا آسن لائیا۔ میں پار کنارے کھڑدی وچ پلاں، بھجّاں واہو داہیا۔ پر میں پیغمبراں توں سُنیاں
 گلاں، اوہناں دے اندر دھیان رکھائیا۔ نبی وی کہندے رہے بے پرواہ میریا اللہ، تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے سہارے نال پہلوں
 اُس دا پھڑدے پلا، پھیر میرے وچ قدم ٹکائیا۔ میں چلدی وچ لہراں تے چھلاں، جھکولیاں وچ ڈھائیا۔ اُپر نیچے رلاں، دھیرج
 دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بیڑی کھے مینوں
 جدوں چلاؤندے ملاح، بدوبدی ملو ملی پانی وچ دھکائیا۔ میری کسے نے کدی نہیں لئی صلاح، مشورہ کرن کھئے نہ پائیا۔ جگت
 مایا کارن مینوں دھکا دیندے لا، پچھوں ونجھ زور نال دبائیا۔ میں بھجّاں واہو داہ، اپنا پندھ مُکائیا۔ پر مینوں وی یاد آگیا نبی
 دا اوہ خُدا، جو خود مالک اکھوائیا۔ جس نے اپنے حُکم دے بیڑے وچ چڑھا، لوک مات دتی پُچائیا۔ جلاں تھلاں وچ رکھا،
 پھیر اپنے بیڑے نوں اُس بیڑا غرقنے نے اپنے اندر لیا لُکا، گر اوتار سارے لہدے گئے ہتھ کسے نہ آئیا۔ اک دن محمد نوں ایسے وچ ہو
 گیا سُدا، بھڑی میریا اللہ میری اُمت نوں انت کون بیڑے لوے چڑھائیا۔ نالے ہتھ مارے اپنیاں اُتے دوویں گلہاں، ہتھ پیشانی
 اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا داتا اک اکھوائیا۔ بیڑی کھے دُھر دے
 بیڑے کھئے نہ چڑھدا، چڑدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ بھاویں کھئے رسنا جہوا کوئن کوٹ کلمے پڑھدا، اکھڑ صفتاں نال صلاحیا۔ جنان چر

میرا محبوبُ مُحَبَّت وِچ کِسے بھگت صُوفی نُوں نہیں پھڑدا، اوناں چر دھرم دے بیڑے وِچ قدم نہ کھنڈے رکھائیا۔ کیوں جگت ملاحان نُوں پتہ نہیں اوس پرہو دے گھر دا، وِبنان وِچ وِبن والے درگاہ ساچی نہ کھنڈے ٹکائیا۔ جن بھگتو اُس دا دوارا اِکو سرور سر دا، جس سر وِچوں نہا کے گر اوتار پیغمبر اپنا رُوپ لَین بدلائیا۔ نہ کھنڈے جمدا نہ کھنڈے مردا، لکھ چوراسی دا گیڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ بیڑی کہے میں چھڈیا جگت، او جگیا سواو دیاں درڑائیا۔ میں آگئی دوارے بھگت، بھگتاں نُوں سیس نوائیا۔ میرے وِچ اوہ ہنا فقط، جو فقرہ ڈھولا سوہلا گائیا۔ ہن آ گیا اوہ وقت، جس دا سارے راہ تکائیا۔ جس دے چرناں دے ہیٹھ اشٹبھج لیٹی اپنی لے کے شکت، شکتی شالی اپنی کار بھگتائیا۔ جن صدی چوڈھویں حُکم دتا سخت، سختی نال درڑائیا۔ گولی دے مُکھ وِچوں کڈھ کے رکت، دھرنی لال رنگ رنگائیا۔ سب دی پٹھی کرنی نرد، سار پاشا درباریاں دا دئے گوابیا۔ شرع چھری رہن نہیں دینی کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ایسے کر کے بھگتو بیڑی کہے تہاڈے ساہمنے میری ہندی لکھت پڑھت، بنا لیکھ توں جگت نشانہ نظر کھنڈے نہ آئیا۔ وعدہ کرنا تے پوری کرنی شرط، شرع والیاں دیاں سُنائیا۔ مینوں ہتھ نہ لاسکے اُتے کھنڈے فرش، فرشتے چارے روون مارن دھابیا۔ میں اُس دی داسی جس نُوں کہندے والی عرش، عرشاں دا مالک بے پروابیا۔ میں اپنا پورا کرن آئی فرض، بھجی واہو دابیا۔ اہے جن بھگتو، بیڑی کہے، میری من لُو عرض، بینتی کر کے سیس نوائیا۔ تہانوں لوڑ نہیں رہی جگت کِریا دی، تسان سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان دی اِکو گاؤنی طرز، طریقہ پرہ نے دتا سمجھائیا۔ اوہ تہاڈا آپے ونڈ کے درد، بے دردی ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ بیڑی کہے میں تکان میرا کپڑا کنارہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ اودھروں محمد کرے اشارہ، سلام پٹھے ہتھ وکھائیا۔ نی تُوں آجا میرے دوارا، ہتھ سینے اُتے چھپائیا۔ میں ہس کے کہا وے سد لے چار یاراں، جو یاری تیرے نال رکھائیا۔ پھیر صدی چوڈھویں نُوں آواز ماراں، کوک کوک درڑائیا۔ اوہ ویکھ اُمت ہوئی آوارہ، کلمہ بندہ نہ کھنڈے بندھائیا۔ اللہ ہو دا بھلیا نعرہ، حق حق نہ کھنڈے سُنائیا۔ پر اک گل کہ پیغمبر گرو اوتار کوئی پرہ نے آون نہیں دتا دوبارا، جو جا کے پھر آ کے اپنا نام سُنائیا۔ ایسے کر کے ترلے کردے گئے پائے اوہ آئے کلکی اوتار تے

چوہیاں اوتارا، امامِ اماما ویس وٹائیا۔ جس دا حق دا سچ دا اکو ہونے دربارا، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ بیڑی کہے جن بھگتو مینوں مول نہ جانو بیڑی، میں بیڑے
 سب دے غرق کرائیا۔ جیہڑی پچھے کھیل کیتی بتھیری، بہتی اپنی سیو کھائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرواں نوں مذہباں دے پُجا دتا
 اُتے ڈیریں، دُوروں لیا کے حضوروں لیا کے دھرتی اُتے ٹکائیا۔ پھیر ہس کے کہا میں بننا نہیں کیسے دی چیری، چرناں اُتے سیس
 نہ کیسے نوائیا۔ میں اوہ ستگرُو نہیں مننا جیہڑا ہو جائے خاک دی ڈھیری، اگنی تت اگنی نال جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بیڑی کہے میں آگئی اوس گھاٹ، جتھے گھاٹا نظر کھئے نہ آئییا۔ او
 میری مُک گئی واٹ، پندھ دتا چُکائیا۔ او میری پوری ہو گئی خواہش، میں خوشیاں وچ دیاں دُہائیا۔ او بھگتو اُس نوں کیتوں
 نہ کریو تلاش، اوہ خاص تہاڈا مالک تہاڈے آگے اپنا آپ رکھائیا۔ میں آگے چُکدی ساں اوتار پیغمبر گرواں دی لاش، تن وجود
 اپنے وچ ٹکائیا۔ میں بڑی ہوئی عیاش، جگت وچ اپنا کھیل کرائیا۔ پر پائے اُف کاش، میرے ماہی نے مینوں ہُن اپنی رمز لگائیا۔
 تے نالے کہا شاباش شاباش شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں سب دے کولوں کر لئی اپنی بند خلاص، بندھن دتے تڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوہ بیڑی کہے صوفیو اک دن نوح نے
 تکی اوہ ہستی، ہس ہس کے ویکھ وکھائیا۔ خوشی وچ چڑھ گئی مستی، مست دیوانہ ہو کے پٹھا اپنا آپ ٹکائیا۔ پھیر کہا او
 بیڑیے او چھیتی کر مینوں لے جا اُس دی ہستی، جتھے وسے بے پرواہیا۔ نی تُوں روز روز نسدی، بھجیے واہو داہیا۔ مینوں وی
 کیوں نہیں رہی دسدی، اوہ مالک نور خدائیا۔ اُس نے مینوں اندروں سینت ماری اپنی اکھ دی، او میریاں اکھیاں دتیاں کھلائییا۔
 مینوں سمجھ نہیں اوس کلاپت دی، کی اپنی کار بھگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا رنگ آپ رنگائیا۔ بیڑی کہے نوح ہو گیا مستانہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ او میں دیوانیاں دا دیوانہ، دیوانخانے دتے تجائیا۔ او
 تیرے شبد دا ترانہ، تیرے کلمے دی شنوائیا۔ او میرے چرناں ہیٹھ زمیں اسمانا، اسماناں توں پرے تیرا نور رُشنائییا۔ او میرا لبریز
 ہو گیا پیانہ، آبِ حیات بنا مکھ توں مکھ دینا ٹپکائیا۔ تُوں میرا سجن نوجوانا، او سجن گھٹ کے گلوکزی لینی پائیا۔ میں چھڈ

جانا جیو جہانا، تیری درگاہ نوں بھجّان چائیں چائیا۔ میں سدا رہواں غلاما، غلام بن کے تیری سیو کھائیا۔ جھٹ خدا نے کہا اے میرے نبی اے میرے نوح جس ویلے میں بن کے آیا امام اماما، عملان توں ربت بے پرواہیا۔ پھیر تیرا لیکھا ضرور کراں پروانہ، پروانگی اپنے ہتھ پھڑائیا۔ اُس ویلے سب دا لیکھا ہونا بیگانہ، شرع دا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو شہنشاہ جس نے سب توں وصول کرنا جُرمانا، جرائم مذہباں والا سمجھائیا۔ کیوں اوہ بڑا خصم دُھر دا خصمانہ، خاوند اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ محمد کہے میں تیرا رسول نبی، سچ تیری سرنائیا۔ مان دتا چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ میری مُحبّت تیرے نال لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں بہتا نہیں بننا لہی، لبان کٹا کے دتا دکھائیا۔ جس ویلے تیرے نور دی جوت جگی، تیرا ظہور کرے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں آوے بھجی، تیرے در تے سیس نوائیا۔ پریت اکو ہووے لگی، دوُجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اُس دی گولی سوہنے لباس وچ ہووے بھبی، پوہ چھبی دی رُت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ بیڑی کہے نبی نوح نوں چڑھ گئی خُماری، خواہ مخواہ اپنا آپ بدلائیا۔ او پرہو او خدا او میں ہن نہیں رہی کواری، تیرے نال مل کے تیرا روپ سمائیا۔ تُوں دس پُرکھ کہ ناری، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ میں تینوں سجدہ کراں کراں نِسکاری، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پروردگار نے دتا اک اشاری، اشارے نال درڑائیا۔ میرا اکو نور اوہ نور میرا اپاری، اپرپر ہو کے پڑدا دتا چُکائیا۔ میری جدوں لگے تے لگے بھگتاں نال یاری، یارانہ دُھر دا دتا دکھائیا۔ کلجگ اتم آئی میری واری، وارتا پچھلی سب دی ویکھ دکھائیا۔ نبی نے کہا میرے پروردگار تیری کی نشانی ہووے ظاہری، ظاہر ظہور دینا سمجھائیا۔ خود خدا نے کہا میرا کلمہ میرا نام اکو ہووے جیکاری، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ شاہ پاتشاہ بن سِکداری، اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگت دوارے دی کر اُساری، دین دُنی دا پچھلا پندھ مُکائیا۔ پھیر لنگر دی کراں تیاری، ترے گن اتیتا ہو کے اپنا روپ جنائیا۔ اتاراں پیغمبراں گرواں نوں نبی نوح تیرے بیڑے تے لیاواں چاڑھی، پر تیرے کولوں کھوہ کے اپنے ہتھ وچ رکھائیا۔ پھیر دساں آؤ ویکھو کس طرح میرے بھگت سر تے چُکدے تگاری، جگت جہان دی سانجھی سیو کھائیا۔ جنہاں نوں ساری سریشٹی نے کہنا انہاں دی قسمت ماڑی، گرواں اتاراں نوں بھل کے اُلٹے راہ اپنی مت گوائیا۔ پر میری مہربانی، جس

اک وار چرن چُھپا لئی داڑھی، لاڑی مؤت داہڑاں ہیٹھ نہ کدے چبائیا۔ اکے وار ساریاں بھگتاں دی پکا دیواں ہاڑی، پھیر ہاڑا
 کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو بھگون ہو کے رکھاں یاری، یارانہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ تہاڈی آتما جگت ویابی تے بنا پرہو
 توں کواری، بنا صاحب توں ساچی سیج نہ کھئے ٹکائیا۔ جس ویلے صاحب دی سیجے سٹے پھیر سؤنا پیر پساری، دو جہان نہ کھئے
 اٹھائیا۔ جدوں تکو تے تکو تور جوت اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پورن پورن پرمیشور تکو تے پرمیشور پورن روپ اپاری،
 اپرمپر اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بیڑی کہے
 گولیئے مینوں پھیر کر تیار، دو جی وار بنت بنائیا۔ میں اوناں چر ویکھ کے آواں سنسار، سرشٹی درشٹی اندر پائیا۔ لبھاں اوہ اپنے
 یار، جیہڑے یرانے دھر دے رہے لگائیا۔ دے کے آواں دیدار، مست مستانہ اپنا روپ درسائیا۔ کران کھیل وچ سنسار،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سیس نوائیا۔ اک سہاواں تے سہاواں بھگت دوار، بھگون ہو کے پھراں چائیں چائیا۔ او اج
 دی خوشیاں والی بہار، سوہنا رنگ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ
 اٹھائیا۔ بیڑی کہے میرے تے آگیا بڈھاپا، بڈھی ہو کے دیاں سنائیا۔ مینوں صدی چوڈھویں دا انت ویکھ کے چڑھ گیا تاپا، پائے
 پائے کر گرائیا۔ میرا کب گیا پاپا، پاپیاں نوں ویکھ کے میرا نین رہیا شرمائیا۔ مینوں بھے آوندا کتے میرا محبوب سب دا کڈھ نہ لئے
 کھاتہ، کیوں خطا والے سارے نظری آئیا۔ اوہ ویکھو لک گیا پیغمبر گر اوتار جگت دا چاچا، چچا چچا چچا کرن والا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جنہاں دا بھج گیا ٹھیکر کاجا، کاجی گگریا رہن کھئے نہ پائیا۔ تن وجود وچ اکھڑ واچا، صفتاں ڈھولے گائیا۔ منّ کے دھر دا
 آقا، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سچ
 کہے بیڑی پھڑا دے اٹھ کے گولی، ہتھ ہتھ نال ملائییا۔ پالے اوس پرہو دی بولی، جو انبولت راگ سنائیا۔ جس نے رنگنی
 بھگتاں چولی، چوبل کر کے اپنی گود ٹکائیا۔ ہن کھیل کرنا اُپر دھولی، دھرم دی دھار وکھائیا۔ جو سچ دوار رہیا کھولی، اپنی
 کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بیڑی کہے میرا بنیا دو ج
 روپ، میں دتئیے دتے تجائیا۔ منّ کے اکو بھوپ، بیٹھی سیس جھکائیا۔ جاں میں نگاہ ماری سارے دسدے اکو پتا دے پوت، تے

اِکو سب دی مائیا۔ جنہاں دا اِکو تانا پیٹا تے اِکو سوْت، دوْجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ہُن پھرنا چارے کوٹ، بھجنا واہو داہیا۔ لیکھا ویکھنا جوٹھ جھوٹھ، ست سچ پھول پھولائیا۔ تہاڈی شہادت تے تہاڈی گواہی تے ایس لکھت نے دینا ثبوت، جو پنج لکھاری لکھ کے لیکھا رہے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بیڑی کہے نبی نوح نے اک گلّ سی اکھی، میرے وچ سجدہ کر کے اندرے اندر جنائیا۔ جگت وہناں وچوں میرا پروردگار کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مینوں ونجھ لاؤن لگیاں کہا ایہہ وی میری گستاخی، کیوں اپنا بل پرگٹائیا۔ پھیر پراں سُنیا جے میرا ہووے گا تے میری پچا لویکا حیاتی، بنا چھو دتی چلائی۔ اک رکھ کے اوٹ آسی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ میرے مالک گجھ سندیسہ دے بنا پاتی، بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ پروردگار کھول کے اندر دی تاکی، سندیسہ دتا جنائیا۔ اوہ تگ پُرکھ ابناشی، کرتا ڈھردرگاہیا۔ اُس دا کھیل ہونا ستجگ والی پرہاتی، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ اوہ لیکھا مُکاوے کلجگ اندھیری راتی، صدی چوڈھویں انت جھولی دئے بھرائیا۔ آپ بن کے پاک پاکی، پنت پاؤن اک اکھوائیا۔ اے نوح تیری حاضر کریگا رُوح لہنا دیوے ہاتھو ہاتھی، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ اوہ آپ ہووے گا بندہ خاکی، سب دی کریگا راکھی، رکھک ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ بیڑی کہے میری انت بھگتو پرنام، سب دے قدماں سیس نوائیا۔ تہانوں میری لوڑ نہیں تے تہانوں لین آوے آپ بھگوان، تہاڈا وچولا شبد گرو بنائیا۔ تہاڈا سدا ناں رہے وچ جہان، جگ جگ وجدی رہے ودھائیا۔ میں ایسے کر کے تہانوں سندیسہ آئی ساں سناؤن، بھجی واہو داہیا۔ تسیں سُنیا چنگی طرح نال کان، گھر جا کے بھل کھئے نہ جائیا۔ میرے پروردگار اک وار اگے اِکو سوہنا بنا دینا ودھان، وعدے سب دے پور کرائیا۔ تے ستگرُو شبد نے کرا دینا اطمینان، بھروسہ تسلی نال کرائیا۔ میں سب دے ساہمنے دے کے چلی بیان، نبی نوح نال ملائی۔ صدی چوڈھویں اک بڑا چڑھن والا طوفان، جس نوں اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اِکو حکم تے اک ہونا فرمان، فرماں بردار گر اوتار پیغمبر سارے کمن تھانوں تھائیا۔ جن بھگت خوشی وچ خوشی دا جھٹ لنگھاؤن، جگت دکھاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں دسن آئی پیراں دا پیر پیغمبراں دا پیغمبر رسولاں دا رسول ایہو محمد دا امام، مالک ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، ہر سنکت در آئی کرے پروان، پروانہ نام والا دے کے خوشی گھر گھر دئے وکھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں سمیں ضلع امرتسر ★

سمت شہنشاہی ستّ کہے ستجگ ستّ ہووے ورتارا، ستّ دا ستّ حُکم سُنائیا۔ مانو ذاتی اکو ہووے ادھارا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو جیہا مان پُرکھ نارا، نر نرائن آپ دوائیا۔ لیکھا اکو رنگ ہووے جنگل جوہ پہاڑا، ساگران وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت ستّ کہے ستجگ ہویا کرن گے کارج اند، شرع مانو ذاتی اک سمجھائیا۔ نشان مٹے تارا چند، جگت نشانے نہ کھئے وڈیائیا۔ شریعت دے تٹنے پھند، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا رہے نہ پانی والے گنگ، گوداوری سر نہ کھئے چُترائیا۔ اٹھسٹھ ہووے بھنگ، پچھلا بھرم مٹائیا۔ مندر مسجد کرے کھئے نہ ونڈ، حصّہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہ کھیل سورے سرینگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس نو سو چرانوے چوکری میٹیا پندھ، مُسافر سفر نہ کھئے بھوائیا۔ دین دُنی دی منزل آپے لنگھ، پڑدا ستّ دا سچ اٹھائیا۔ نرگن دھار ہو کے سنگ، سرگن روپ آپ سمجھائیا۔ جو اوتار پیغمبران گروآں منگی منگ، نرگن آسا اک رکھائیا۔ اوہناں دا خوشی کرے بند بند، بندگی دھر دی آپ پرگٹائیا۔ جن بھگت دین دُنی مانو ذاتی اکو گائیکی چھند، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان دی جے گائیا۔ سمت ستّ کہے ستّ دی بنہنی ساچی دھارا، ستّ سچ نال ملایا۔ کھیل ورتنا وچ سنسارا، ورتاوے بے پرواہیا۔ جو آد انت دا کرنیہارا، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ اُس دی مریدا ٹھیک چلے ستاراں ہاڑا، سمت اٹھ اٹھ وڈیائیا۔ اند کارج دے سمیں سارے بھگت صرف لایا کرنگے پنج جیکارا، دو جی لکھت نہ کھئے لکھائیا۔ ایہ حُکم ملنا نہیں دوبارہ، ایک اکو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، سرِشٹ سبائی بنائے اک وبارا، ووباری اپنی کار بھگٹائیا۔

☆ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات توں ضلع امرتسر ☆

اٹھائی پوہ کہے پرہہ بھرنے کُنڈ اٹھائی، دُھر دا شبہ حُکم ورتائیا۔ پچھلے اٹھاراں روون مارن دھاری، کنبھی نرک رہے کُرائیا۔ کیوں وادھا دس دتا ودھائی، کی تیری بے پرواہیا۔ ایتھے اگنی آگے بڑی تپائی، سانتک ست نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے روون مارن دھاپیں، نیناں نیر وہائیا۔ جنہاں بھلیا پرہہ گوسائیں، رائے دھرم دئے سزائیا۔ اوہناں گل وچ پئی پھاسی، پھاسی سکے نہ کھئے کٹائیا۔ پرہہ تیرے نالوں ہوئی جدائی، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ سچ دیوے نہ کھئے سرنائی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دُھر دا شبہ کہے اٹھاراں نرک ہُن ٹھاڈا لیکھا بنیا اٹھائی، وادھا حُکم نال کرائیا۔ کیوں شرع وچ آگے بہتیاں کھادھا سُر گائیں، اوہ کھان والے سارے ٹھاڈے وچ ٹکائیا۔ ایہ کھیل بے پرواہی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تسان خوشی مناؤنی چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ اٹھاراں کہن پرہہ کیوں کیتا وادھا دس، صاحب تیری سرنائیا۔ ستگر شبہ پیا ہس، تالی دُھر دی دھار وجائیا۔ کملیا ستجگ تریتا دواپرگیا نس، اپنا پنڈھ مٹکائیا۔ کرشن نے آسا رکھی یک، جس ویلے اٹھاراں کشونیاں غرق کرائیا۔ چلا کے رتھ، یڈھ بڈھ نال کرائیا۔ پھیر اپنی آگھڑی نبج اکھ، نیتر لیا اٹھائیا۔ میرا لہنا پورا ہویا سچ، سچ پرہہ دی کار کھائیا۔ پھیر حُکم سُنیا سمرتھ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ تریتا دواپرگیا تھ، کلجگ کل لئے انگڑائیا۔ پھیر اُسے بیتنا جھٹ، جھٹکے حلالی دیاں ونڈاں دئے کرائیا۔ پچھلی ڈوری دیوے کٹ، کٹاکش حُکم والا لگائیا۔ دُھر دا نام ملنا کیسے نہیں ہٹ، ہٹوانا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت ترسنا پینی تھ، کامنا بھجے واہو داہیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹ، مٹھ شودوالے روون مارن دھاپیا۔ اُس ویلے ہونا آپ پرگٹ، پرم پُرکھ پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ کھیل کھیلنا بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ دھرم دی دھار کلجگ جیو جان چھڈ، سکلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کایا ماٹی خالی ہوئے ہڈ، پنچم تت وجے نہ کھئے ودھائیا۔ پھیر کھیل کرے سورا سرگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کلجگ جیو دھرم رائے دا بنائے وگ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ اوہ پھڑ کے جھوکے اٹھاراں دی بجائے اٹھائی کُنڈاں دی آگ، وادھا کلجگ نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ حُکم ورتے پرہہ دا شرطی، شرع سکے نہ کھئے مٹائیا۔ مالک آؤنا اکو ندھ

پرتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ نورا اُجیارا کرنا عرشی، عرشی پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا زمیں زماں فرشی، ماٹی خاک لیکھے لائیا۔ اُس نے اوتار پیغمبر گروآں دی منظور کرنی عرضی، جو آرزو اپنی آگے گئے ٹکائیا۔ پھیر اوہناں توں بعد ورتاؤنی اپنی مرضی، مشورہ کرن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں بھگوان آپ کرے ہمدردی، دکھیاں دکھ آپ گوائیا۔ ایہہ کھیل ہونی نرائن نر دی، نر ہر اپنا حکم سنائیا۔ سرشٹی ڈونگھے وہن ہونی پڑھدی، چپو نام نہ کھئے لگائیا۔ کیسے خبر نہیں دینی چوٹی جڑ دی، چیتن سار کھئے نہ پائیا۔ بنا بھگتاں توں آتم پرما تم ڈھولا کوئی نہیں ہونی پڑھدی، پڑدیاں اندر ملے میل نہ دھر دے ماہیا۔ پہلوں آگ لگنی دشا چڑھدی، پھیر لہندی دئے مچائیا۔ مان تان ویکھے ہنکار گڑھ دی، چاروں کُنڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ نے اپنی کرنی کرنی، کرتا پُرکھ حکم ورتائیا۔ کلجگ انت سرشٹی بتھیری مرنی، مر جیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اٹھائی کُنڈاں خوشیاں نال بھرنی، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ رائے دھرم کولوں اوہ بچنے جنہاں نوں آپ لگاوے اپنی چرنی، چرنودک نام والا پھائیا۔ خوشیاں نال ٹک اگئی پڑھنی، نوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے نویں گھاڑت گھڑنی، گھڑن بھنہنہار کھیل کھلائییا۔ اُس دے آگے شرع دی طاقت کھئے نہ اڑنی، شریعت دے لیکھے دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اٹھاراں کُنڈ کہن ساڈے نال ملنے دس ہور، وادھا پرہ نے دتا کرائیا۔ کیوں کلجگ دسے اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جگت سنت سادھ ہونے چور، ٹھگی پرہ دے نال کھائیا۔ جگت واسنا ہونے حرام خور، کام کامنی نال ہلکائیا۔ آتم پرما تم بدھی کیسے نہ ڈور، ڈور کوڑا ڈنک وجائیا۔ جگت ویدیا مچاؤندے شور، انراگی راگ نہ کھئے سنائیا۔ اپنے اندر دا کُنڈا سکے کھئے نہ کھول، بند کواڑی پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ ناد شبد دُھن دا سنے کھئے نہ ڈھول، دُھن آگم نہ کھئے جنائیا۔ مانس جنم مایا ممتا وچ لیا وِروں، موہ ہنکار نال رکھائیا۔ بن ہر کِریا کھئے نہ اترے پورے تول، جگت ترازو کم کیسے نہ آئیا۔ دھن وڈیائی جنہاں پرہ ملیا اُپر دھول، دھرنی سپس جھکائیا۔ جن بھگت بھگتی وچ سدا اڈول، منسا من نہ کھئے گر لائیا۔ جنہاں نے سُنیا اکو بول، آگم آگمرا راگ جنائیا۔

سو مالک خالق سد و سے بھگتاں کول، قؤل اقرار پورا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا حکم سچ ست دا مالک آپ ورتائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ضلع امرتسر ★

موہے مائی دیوے لوہڑی، لوڑیندی آسا پور کرائیا۔ بھگت بھگوان بنی رہے جوڑی، وچھوڑا دو جہان نہ کھئے کرائیا۔ پیار مُحبت دی چڑھے رہن گھوڑی، ہرجن ساچے آسن لائیا۔ کیسے دی آشا رہے نہ تھوڑی، بہ گن آپے دئے کرائیا۔ سنت سہیلے بنائے موہری، لوک مات دئے وڈیائیا۔ رین میٹے اندھیر گھوری، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ چرن لیکھے کھچ زوری، زبردستی اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھان نال بٹھ کے ڈوری، آتم پرماتم رسیا جڑائیا۔ جگت وکار رسیا ہوڑی، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ بٹھ رکھے پُشت پناہ مؤری، سیس جگدیش آپ ٹکائیا۔ لوہڑی کہے کچھ کھیل وکھاؤنا شاہ افغان نال پشوری، پشاور پڑدا لاییا۔ کھیل ویکھنا دو دھار دسوری، دوہری اپنی کار بھگتائیا۔ دین دنی تکی بن کے جوہری، جوہر اپنا اک پرگٹائیا۔ سریشٹی ناتا تھے کھونت شوہری، شوہر نظر کیسے نہ آئیا۔ دین دنی کرے بہڑی بہڑی، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ لوہڑی کہے میں پاؤن آئی لوہڑا، لوڑ اوتار پیغمبر گرواں پور کرائیا۔ اکو سندیس دیواں گواں دُہر دا دوہرا، دوہری اپنی سیو کھائیا۔ جس پرہو دا نام کھاندے رہے بھورا بھورا، مستی وچ مستانے ہو کے خوشی بنائیا۔ اوہ صاحب کھیل کرے ہور دا ہورا، اور اورا اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں کرن آیا بھاگ متھورا، متھیا دتے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ لوہڑی کہے میں کی دساں آپ، سپت رکھی میری دین گواہیا۔ جنہاں رُت بدلن تے کیتا سی جاپ، ماگھی توں پہلاں پچھلی رُت بدلائیا۔ نالے رو کے کہا پرہو توڑ جگت سنتاپ، سنسا پچھلا رہے نہ رائیا۔ آتم برہم اپنا جوڑ نات، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ پھیر مات، ماتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دُہر دے مالک بخش دے دات، دیاوان ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ لوہڑی کہے مینوں سدا منگدے گئے بھگت، پرہ آگے آس رکھائیا۔ دُنی کھان پین دا نشہ جگت، کوڑ کِریا
 وچ ہلکائیا۔ صرف سچ دات لبھدے گِرمکھ فقط، جو فقرہ اِکو گائیا۔ اِکو سہاؤنا سماں سہاؤن وقت، زُڑی اپنے نال مہکائیا۔ ناتا
 توڑ کے بوند رکت، آتم برہم ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مار اُپر دھرت، دھرنی دھول ویکھ وکھائیا۔ سچ دات کپڑا دیوے اُتوں عرش،
 عرشی پریم جھولی پائیا۔ خوشیاں والا نواں سال چڑھے برس، چرن دھوڑ پُکھ اکال نہاؤن نہائیا۔ مٹے دو جہاناں حرص، مجن
 ماگھ اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ لوہڑی کہے اک
 دِن سیتا نے منگ لئی منگ، رام آگے جھولی ڈاہیا۔ مینوں اوہ لوہڑی بخش لوڑیندے ساجن تیرا سدا رہوے سنگ، سگلا
 سنگ رکھائیا۔ بہاویں دُکھ جھلنے پین ہواں تنگ، سوگ جگت والا جنائیا۔ پر میرے انتر تیرے پیار دا نکلے چھند، تُوں میرا
 میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بے شک مُکھ نہ آگھڑے بولن نہ بتی دند، اجپا جاپ تیرا نام دھیائیا۔ میرے انتر نرتنہج آتم دینا اند، اند
 اند وچوں پرگٹائیا۔ اِکو منگ رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دین دیاں بخشند، رحمت سچ دینی کھائیا۔ تیری یاد
 وچ خوشیاں والا سال جائے لنگھ، غمی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک سُنائیا۔ لوہڑی کہے اک دِن کرشن تون منگن چلا گیا سُداما، جا کے ڈھولا دتا سُنائیا۔ مینوں لوہڑی دے دے اوئے
 بنسری والیا کھنا، مُکٹ بین والے اپنا نین بدلائیا۔ چھیتی جھولی پا دے اپنا دانا، دات دُھر دی اک ورتائیا۔ جھٹ کرشن نے
 پکڑ کے کانا، اوہدے ہتھ دتا پھڑائیا۔ سُدامے بس کے کہا ایہدا کی نشانہ، نشانی دے سمجھائیا۔ کرشن کہا جس ویلے کلجگ رہیا
 نہ کھئے سیانا، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے کل کلکی مہربانا، محبوب دُھردرگابیا۔ جس نے نو سؤ چرانوے
 چوڑی جگ دا لیکھ لکھانا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے چائیں چائیا۔ اوہدے دھرم گرتھان اُتے اس کانے دی قلم دا ہویئے
 نشانہ، پہلا اکھشر ایسے کانے دی کانی نال بنائیا۔ خوشی ہو گیا براہمن نو نو سیس جھکانا، نو نو سُنائیا۔ واہ میرے تریلوکی ناتھ
 بھگوانا، تیری بے پرواہیا۔ میں تے بھکھا منگن آیا ساں کوئی دے دیوے ان دانہ، تُوں بھکھے دے ہتھ وچ سڑن والا کانا دتا
 پھڑائیا۔ پر مینوں پھیر وی تیرے اُتے مانا، بھروسہ رکھ کے سیس جھکائیا۔ جے ایس جگ نہیں تے اگلے جگ ضرور دیویگا

خزانہ، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ تیرے در دی منگی لوہڑی میرے انتر ہوئی پروانا، پرم پُرکھ ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچھلیاں لیکھیاں دا لیکھا پور کر کے جن بھکتو تہاڈے نال لگایا یارانہ، یارانے دی یاری پچھے دُھر دا پیار لوڑیندا سجن لوہڑی والے دوس تہاڈی جھولی پائیا۔

☆ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات ویلے ضلع امرتسر ☆

ستگر چرن دھوڑ سُکھ ساگر، مجن بے پرواہیا۔ دُرمت رہے نہ کایا گاگر، پنچ وکار دئے مٹائیا۔ نرمل کرم ہووے اُجاگر ملے مان وڈیائیا۔ سچ دوارے اکو آدر، آد پُرکھ دئے سرنائیا۔ نام ونجارے بنائے سوڈاگر، وست اکو ہٹ وکائیا۔ جن بھگت سہیلا خریدے بن بہادر، سورپیر روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر چرن دھوڑ اشنانا، آد انت وڈیائیا۔ ملے میل سیری بھگوانا، جگت جہان ڈیرہ ڈھاپیا۔ درگاہ سچ ہووے پروانا، سچکھنڈ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت نور سماؤنا، تتوت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا مکے آون جانا، چوراسی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ ستگر چرن اگئی دھوڑی، پت پت بنائیا۔ چتر سُگھڑ بنائے مورکھ موڑھی، در گھر دیوے مان وڈیائیا۔ شبد ناد سنا کے توری، تریا توں پرے پڑھائیا۔ جوتی دیپ جگا کے توری، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ درشن بخشے حاضر حضور، ہر حضرت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ستگر چرن اشنان جو جن کدا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا اکو وردا، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پرمام منزل چڑھدا، کوڑی کیریا پندھ مکائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، سوہنگ شبد اگم اتھاپیا۔ نظارہ تکی نہچل دھام اٹل دا، اٹل ملے بے پرواہیا۔ جھگڑا مک جائے جل تھل دا، مہیئل پندھ مکائیا۔ لیکھا رہے نہ جنم مرن دا، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہو لہنا ستگر سرن دا، جو سنسار ساگر وچوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سَتگر سرن مَجن ایک، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ آتم برہم پاربرہم دی ٹیک، دُوچی اَوَر نہ کھتے سرنائیا۔ ترے گن مایا لائے نہ سیک، اگنی تت نہ کھتے تپائیا۔ نِج گرہ کھولے اپنا بھیت، پردہ اوبلا دئے اُٹھائیا۔ بر سِجَن سُهیل لائے ویکھ، مِتر پیارا مِیت نظری آئیا۔ جو جُگ جُگ بدلنہارا سب دے لیکھ، ریکھ کرم کانڈ بدلائیا۔ سو وسیا ساچے دیس، سمبل اک سُهائیا۔ جوتی دھار اولڑا ویس، یں رُوپ رنگ کرے رُشنائیا۔ جس دی آشا رکھی گوہند دس دسمیس، دہ دشا دھیان اُٹھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا کھیل کرے نیتن نیت، نرگن اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ مَجن کہے مِیں ہتھ کسے نہ آواں، کھوچے جگت لوکائیا۔ مینوں پھڑے کھتے نہ ہتھ باہواں، نیتر ویکھن کھتے نہ پائیا۔ مِیں کدی پھراں نہ اٹھسٹھ تیرتھ راہواں، تٹاں ونڈ ونڈائیا۔ مِیں دو جہاناں بنیا رہاں نیتھاواں، گرہ ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ دوس زین اکو ڈھولا گاواں، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ جس ویلے پرہو آوے مِیں پھراں نال چاواں، بھجّاں واہو داہیا۔ تیرے بھگتاں دا دھرم دواویوں ویکھ کے ناواں، لیکھا اپنے وچ ٹکائیا۔ مِیں اوہناں نوں تیرے چرن دھوڑ اِشنان کراواں، جگت مَجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہناں نوں نہاؤنا پئے نہ اٹھاں سٹھاں والیاں تلاباں، جلاں وچ نہ سیس ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سَتگر کہے میرا مَجن اگم اِشنان، جلدھارا نظر کسے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر میرے سروور وچوں نہان، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ نہا کے پھر دُھر دا ڈھولا گان، جو سناواں چائیں چائیا۔ پھر کھیل کھلاواں زمیں اسمان، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ داتا ہو کے مہربان، مہر نظر ٹکائیا۔ جُگ چوکڑی ویکھاں مار دھیان، یں اکھاں اکھ کھلائی۔ کلجگ انت کراں پروان، پر م پُرکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیواں دُھر دا دان، وست آپ ورتائیا۔ مہر مُحبت دا اکو انتر نرنتر اِشنان، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم مل کے ڈھولا گان، اکو نام شبد شنوائیا۔ سنت سُهیلے گرمکھ ہرجن میل ملایا آن، اپنا جوڑ جڑائیا۔ ماگھ کہے جن بھکتو تہانوں دینا پئے نہ بلیدان، بلدی اگن وچوں شانت کرائیا۔ میری ایہو آسا ایہو منگ آگے سری بھگوان، بھگوان آگے سیس نوائیا۔ جیہڑے گرمکھ چھڈ کے دین دُنی جہان، در تیرے اوٹ تکائیا۔ اوہناں نوں ضرور کریں پروان، اپنے گرہ اپنے رنگ رنگائیا۔ پہلی ماگھ کہے سب نے ہونا چتر سُبجان، سگھڑ سچے رُوپ بنائیا۔ جن بھکتو تہاڈا اکو گھر ہویا اِشنان،

دُو جے در نہاؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگوان اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فرور پُر چھاؤنی ★

ستگر شبد کہے پرہو میں تیرا منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوتار پیغمبر گر اکو بنا کے سنگتا، وشن برہما شو خوشی وچ ویکھن چائیں چائیا۔ چار جگ دی پچھلی دین مذہب دی میٹ کے ہنگتا، ہنگ برہم آتم پر ماتم پڑدا دینا چکائیا۔ نو کھنڈ چار ورن اٹھاراں برن تیری ساچی ہووے سنگتا، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا نام ندھانا سب دا کایا چولا ہووے رنگدا، رنگت انڈیٹھی نام مجیٹھی دینی چڑھائیا۔ کلجگ اتم جائے لنگھدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تیرے حُکم دا کھیل جگت جہان جنگ دا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سُکھ رہنا نہیں اند دا، اند پُر والا شبد شبدی حُکم سُنائیا۔ نشانہ میٹنا تارا چند دا، صدی چوڈھویں رووے مارے دھاپیا۔ تیرا ناد وچنا اکو ڈھولے چھند دا، آتم پر ماتم مل کے وچے ودھائیا۔ جھگڑا میٹنا دین مذہب بندھن بندھ دا، بندگی بندگی وچوں بدلائیا۔ اوبلا رہنا نہیں بہرم بھلیکھے کندھ دا، کنڈھی بیٹھے سارے دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں لیکھا ہووے نہ بھاگ مند دا، مندبھاگی وڈبھاگی دینے بنائیا۔ تیرا کھیل تکنا سورے سرہنگ دا، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، انت لیکھا مکاؤنا کوڑی کِریا پنڈھ دا، موہ وکار پاندھی مُسافر جگت رہن کھئے نہ پائیا۔

☆ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی سنگت دے نوت ☆

ستگر شبد کہے دُھر دا اگم پیغام، پیغمبران توں پرے حُکم سُنائیا۔ فرمانا سندیسہ چوڈاں طبق تمام، نُوْر نُوْرانہ آپ جنائیا۔ حُکم ورتنا اکِ امام، جس دی آمد وچ سارے راہ تکائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے کلام، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ دین مذہب دا بدل دیوے نظام، نُوْت اکو حق وجائیا۔ جگت اندھیرا میٹے شام، شمع نُوْر جوت کرے رُشنائیا۔ شرع دا ربن نہ دیوے کھئے غلام، زنجیر بے نظیر آپ تڑائیا۔ لکھ چوڑاسی لیکھے کرم دی لاوے میزان، دُھر دی گنت وچ گنئیا۔ اوتار پیغمبران گرواں پورا کرے جو نام کلمے وچ دتا دان، بھیو بھوکھ جنائیا۔ نُوْر نُوْرانہ ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے جگت جہان، جہالت میٹے کوڑ لوکائیا۔ دھرنی دھرت دھول یدھ تگ گھمسان، گھمن گھیر وچ لوکائیا۔ قاتل مقتول روپ دھرے انسان، انسانیّت نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت مٹھاں بوئے حرام، کعبے روون مارن دھائیا۔ دُھر دی سمجھے نہ کھئے کلام، پردہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر شبد کہے دُھر دا حُکم اپار، دُھر کلمہ آپ دِرڑائیا۔ ویکھے کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ جوتی دھار کر اُجیار، اوتار پیغمبر گر اکھ کھلائی۔ دیناں مذہباں پاوے سار، مہاسارتھی بے پروابیا۔ چوڈاں طبقاں دئے ہلار، ہلونا اکو اک لگائیا۔ اُمتی اُمت کران خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ ویلا مُکاؤنا چار یار، محمد پڑدا رہے نہ رائیا۔ نبی رسولاں ہوناں خبردار، پیغمبر لین انگڑائیا۔ صدی چوڈھویں ہووے بے دار، غفلت نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا جانے آپ ساکار، نراکار اپنی کل ورتائیا۔ چار گنٹ ہاباکار، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، فُدرت کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے دُھر دا اکو ہووے بندوبست، بستی جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ اکو رنگ کیت ہست، ہست کیت بھیو چُکائیا۔ لہنا دینا دیوے دست، بدست کار بھگتائیا۔ صوفی فقیر کرنے مست، نام حُماری اک چڑھائیا۔ کھیلے کھیل اُپر دھرت، دھرنی دھول آپ چُکائیا۔ نرگن دھار آیا پرت، پت پرمیشور بے پروابیا۔ جس دا کھیل اُپر عرش، عرشی پریم وڈ وڈیائیا۔ سو سرشٹی ویکھے اُپر فرش، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ لیکھے لائے مندر مسجد چرچ، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ سب دا

لہنا اوتار پیغمبر گرواں کرے درج، درجہ اپنا اک سمجھائیا۔ آشا منسا پوری کرے عرض، لیکھا پچھلا دئے چُکائیا۔ یودھا سوریپر مردانہ بن کے مرد، مہربان لئے انگرائیا۔ ڈھر دے حُکم دی سب نون غرض، غرض سب دی پھول پھولائیا۔ یودھا سوریپر مردانہ بن کے مرد، مُدعا اپنا دئے درڑائیا۔ شرع چھری رہن نہیں دینی کرد، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ غریب نائیاں ونڈے درد، پریم بن کے بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا صدی چوڈھویں پورا کرے فرض، فرائض سب دے لیکھے لائیا۔ مقروض رہن نہ دیوے کھئے قرض، لیکھا سب دا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سب دی پٹھی کرے نزد، ندیاں وہن آپ وہائیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ سیوا سنگھ دے گرہ وکھے گرگاؤں شہر ★

ستگر شبد کہے پرہ تیرا کھیل اپارا، اپرمپر تیری بے پرواہیا۔ آدانت نہ کیسے وچارا، مدھ پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ سمجھ آئی نہ کیسے پیغمبر گر اوتارا، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ تیرے نام کلمے دی گا کے گئے وارا، ڈھولے راگاں ناداں وچ گائیا۔ نوری جوت دا تک کے گئے چمتکارا، نور نورانہ ویکھ وکھائیا۔ ڈنداوت بندنا سجدیاں وچ کردے گئے نمسکارا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ راہ تکدے گئے تیرا پروردگارا، پاربرہم پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آوندے رہے وارو وارا، تن وجود ماٹی سوبھا پائیا۔ تیرے حکمے اندر دسدے گئے اشارہ، سینت نام والی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے نون بے انت بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ جگ چوکرئی بدلا آئیوں راہ، رہبر ہو کے کھیل کھلائییا۔ جوتی جاتا بن دا رہوں ملاح، آتم پرما تم گیڑا آپ چلائییا۔ صفتاں وچ کردا رہوں واہ واہ، واہ واہ وڈی وڈ وڈیائییا۔ کھیل کھیلدا رہوں تھل اسگاہ، پری لوآں سوبھا پائیا۔ جگ چوکرئی اپنا بدلا رہوں ناں، نر نرائن اپنی کار بھگتائیا۔ بھگون ہو کے بھگتاں پھڑدا رہوں بانہ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیندا رہوں ٹھنڈی چھاں، سدا سہیلا اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگاؤندا رہوں پنج تت اپنے گراں، ہڈ ناڑی سوبھا پائیا۔ کلجگ انت دھرنی دھرت دھول ویکھ تھان، چاروں گنٹ کھوج

کھوجائیا۔ نیتز نین رووے جس نوں جگیا سو کھندے ماں، نیر وہناں وہن وپائیا۔ دروبی مائس بُدھی ہوئی کان، کاگ وانگ
 سرب گر لائیا۔ کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گان، آتم برہم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے ملن دا ربیا کیسے نہ چاء، چاؤ گھنیرا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے گر اوتار پیغمبر تیرا سمجھ نہ سکے داء، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ توں دیناں مذہباں حصّے
 دتے پا، مائو مائس مائکھ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔
 ستگر شبد کہے پرہو توں آد انت بے انت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا سمجھ کھئے نہ منت، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ کوئن کوٹ اُچا
 کے سنت، اشارے ست والے سمجھائیا۔ تن وجود بنا کے بنت، بھانڈے کایا گڑھ وڈیائیا۔ اپنا کھیل دس انت، بھیو ابھید
 چھپائیا۔ چوراسی لکھ اُچا جنت، جیو آتما نال وڈیائیا۔ سوامی ٹھاکر بن کے کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ بودھ آگادھا ہو کے
 پنڈت، نیراکھ دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 ستگر شبد کہے میری اک نمستے، نمو سپس جھکائیا۔ کوئن کوٹ تیرے وچ رستے، راہ کھڑا انت نظر کیسے نہ آئیا۔ شاستر
 سمرت وید پُران بدھ بستے، جگت گرتھان ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبران رہے دسدے، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ مان
 وڈیائی رہے رکھدے، مہربان تیری دیا کھائیا۔ جنہاں وچ مارگ وکھ وکھ دے، ساچی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ ونجارے بنے رہے
 مائس مائس رت دے، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ لیکھے مک گئے برہم ت دے، پاربرہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اتم جھگڑے ویکھے
 من مت دے، دھرم دی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ پرکاش تھے نہیں کیسے نیتز اکھ دے، لوئن جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ مہربان
 محبوب کلجگ اتم آیا بھگتاں اپنی وتھ دے، نام امولک جھولی پائیا۔ پورب لہنا ہتھو ہتھ دے، جگت جنم ادھار نہ کھئے رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دے مالک دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ تیرا لیکھا اگم
 اتھاء، نت نوٹ اپنا کھیل کھلائییا۔ کلجگ اتم لہنا دینا دے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں پڑدا اوہلا نہ رہے لکا، انتر
 نرنتر بھیو دینا کھلائییا۔ تینوں سب نے واحد متیاں اک خُدا، خالق خلق اک اکھوائیا۔ شرع بدلن دی تینوں ادا، عدل انصاف اپنی
 عادت نال رکھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار میٹ وبا، کوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں دے سزا، جو سازش وچ تیرا

نام بھلائیآ۔ دین دنی چلا اپنی وچ رضا، رازق رِزق رحیم اک اکھوائیا۔ تیرے حکم نال سب دے سِر تے کوکے قضا، قاضی مُلا شیخ مسائکان ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ دو جہاناں سِری بھگوانا تیرا اکو ہووے نال، دو جہا ڈھولا سوہلا نہ کھئے گائیا۔ تُوں آد انت سب دا پنا ماں، پُرکھ اکال دین دِیال اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں پکڑ اتم بانہ، بنا دست دست اُٹھائیا۔ تیرے چرن کولان بل بل جان، بلہاری سیس نوائیا۔ مہربان محبوب دینی ٹھنڈی چھاں، سِر سِر اپنا ہتھ بٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں سچکھنڈ بخشنا اکو تھان، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہرینس سنگھ دے گرہ گرگاؤں شہر ★

ستگر شبد کہے پرہ تیرا روپ اپارا، پارہرم پت پریشور سمجھ کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران وسین باہرا، انجیل قرآن کہانی بانی کہن کچھ نہ پائیا۔ تیرا نام کلمہ صفتاں والی دھارا، نرگن سرگن مل کے وجے ودھائیا۔ پارہرم پت پریشور تیرا کھیل سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ دھر سندیسہ دے گر اوتارا، پیغمبراں کری اکم پڑھائیا۔ کلجگ اتم ہووے دھندھوکارا، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیا۔ کوڑی کریا گڑھ بنے ہنکارا، ہوئے ہنگتا نال لڑائیا۔ سادھ سنت کرنا وبھچارا، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ مایا ممتا ہووے پسارا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جھکڑا دسے پُرکھ نارا، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آتم پرما تم لائے نہ کھئے جیکارا، نعرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ ماتو مانس مانکھ ہووے دکھیارا، دکھیاں درد نہ کھئے مٹائیا۔ صدی چوڈھویں اگنی تت تپے انگیارا، محمد آشا نال وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول رووے زارو زارا، پن نیناں نیر وبائیا۔ مہربان محبوب کریا کر وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ تڈھ پن کوئی نہ پاوے سارا، مہاسارتھی تیری بے پرواہیا۔ تُوں ایکا ایک کل کلکی اوتارا، چوہیسواں آپ اکھوائیا۔ نو ست میٹ دھواں دھارا، اندھ عبار رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں دے دیدارا، درس اموگھ آپ درسائیا۔ نام شبد بخش دھنکارا، انحد نادی دھن اُچجائیا۔ دیپک جوت کر اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرے چرن

سرنِ نمسکارا، نو نو لاگان پائیا۔ ستگر شبد کہے جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل آدانت گیت ظاہرا، ظاہر ظہور پڑدا دینا اُٹھائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ دے گرہ دلی شہر ★

ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر رہے وچار، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار نرگن دھار دھیان لگائیا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول دھول ہویا دھواں دھار، چاروں گنٹ سچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کھئے وچار، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ چار جگ دے شاستر کوک کوک کرن پکار، دروبی اکو نام خُدائیا۔ کلجگ جیواں اتم آئی ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گر رہے تک، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ چار ورن رہیا نہ ست، ست دھرم وچ نہ کھئے سمائیا۔ پھری دُہائی مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار گر گر بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ نیتر روون اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی گر لائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ساچا دے نہ کھئے ہٹ، نام بھنڈارا نہ کھئے ورتائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی نام کلمے رہے رٹ، انحد نادی دُھن شبد نہ کھئے شنوائیا۔ نج نیتر لوچن کھلے کسے نہ اکھ، سادھ سنت بیٹھے دھونیاں تائیا۔ مہربان محبوب درس دیوے نہ کھئے پرتکھ، سمنکھ سچ سوامی نظر کھئے نہ آئیا۔ من واسنا جگت ترسنا سرشٹی درشٹی اندر رہی تھ، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ تن وجود کایا ماٹی جوت جگے نہ لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ اتم ہویا غضب، چار گنٹ زین اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا دے دین مذہب، ذات پات رہی گر لائیا۔ ساڈا رہیا نہ کوئی ادب، اکھراں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوئے تعجب، حیرانی وچ اپنا آپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسپں ویکھئے اُپر دھرتی، دھرت دھول دھیان

لگائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا لہنا دینا لیکھا پورا ہووے شرطی، شرع دا سنگل دینا ٹڑائیا۔ تُوں مالک خالق بے پرواہ عرشی، پریتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب دے اُتے کرنا ترسی، رحمت اپنی حق ورتائیا۔ نام کلمے دا میگھ برسی، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ دین دُنی اُتے اگلا بھینکر ہونا برسی، برسی مایا ممتا رہی منائیا۔ سادھاں سنتاں تیرا ملے کسے نہ درسی، رکھ مَن بیٹھے تیرا راہ تکائیا۔ نرویر نراکار نرکار جوتی جاتا ویکھ ندھ پرتی، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر تیرے آگے کردے آئے عرضی، عرض وچ سیس نوائیا۔ تیرا کھیل تکیے اسچرجی، اچرج لپلا دینی ورتائیا۔ نر نرائن تیرا روپ پرگٹ دسے نہ ناری نہ مردی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سوہبا پائیا۔ سمبل بیٹھ کے ونڈ دردی، دین دیال دیا کھائیا۔ تیرے کول سب دی بھوکھتاں والی فردی، پیشین گوئیاں تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ دُہائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار سانجھ یار چاروں کُنٹ شرع شیطانی، شریعت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیری مُحبت پاربرہم پت پریشور ----- پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ حقیقت حق نہ رہی انسانی، انسانیت بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا چاروں کُنٹ کرے ویرانی، مایا ممتا نال ملاییا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، عقل بُدھی کم کسے نہ آئیا۔ نیترووے چارے کھانی، اندج جیرج اُتُبھج سینج رہی گر لائیا۔ پردہ لاپے نہ کھئے آتم برہم گیانی، پاربرہم میل نہ کھئے ملاییا۔ شبد انیالا تیر مارے نہ کھئے کانی، کائنات سوئی نہ کھئے اٹھائیا۔ دین دُنی درشٹی وچ ہوئی نادانی، سوئی سُرَت نہ کھئے جگائیا۔ شرع دی کٹے نہ کھئے غلامی، زنجیر بندھن نہ کھئے ٹڑائیا۔ جدھر تکیے تیرے نام دی ہوئی بدنامی، بدی وچ ویکھی خلق خدائیا۔ ساچا نام جانے نہ کھئے کلامی، کایا کعبہ تیرا درشن کھئے نہ پائیا۔ سچ مندر دسے نہ کسے نشانی، نر ہر تیرا نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی دیوے کھئے نہ پانی، جنم مرن دی ترسنا نہ کھئے بُجھائیا۔ کِریا کر پاربرہم شاہ سُلطانی، پرِم پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ہوں وٹھو سد سد تیرے چرن چرن قُربانی، سرن اکو اک رکھائیا۔ تیرا سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی مُقارے حق کدے نہ ہووے فانی، سد وجدی رہے اک ودھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنوون بھگوان، تیرا کھیل زمیں اسمانی، منڈل مندپ پاتال آکاش گگن گگنتر رو سس وشن برہما شو دیوت سر اوتار پیغمبر گر سارے سپس نوائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ پورن سینگھ دے گرہ دلی شہر ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہو ساڈی عرضوئی، بینتی وچ سپس نوائیا۔ چاروں کنت زین اندھیری ہوئی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سرتی ستی نہ اٹھے کوئی، آس نندرا غفلت وچ لوکائیا۔ مایا ممتا آتم سب دی موہی، لوبھ موہ ہنکار وچ گر لائیا۔ چار کنت دہ دشا ملے نہ ڈھوئی، سچ پیار محبت نظر کھئے نہ آئیا۔ پیغمبر کہن ساڈی دروہی، طوبی طوبی سپس جھکائیا۔ سرت شبہ ملے نہ کوئی، سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ پنچ وکار نہ مٹے گروہی، پنچم رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ سچ وست سب توں گئی کھوہی، نام ندھانا جھولی کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن چاروں کنت اندھیرا اندھ، گر گیان نہ کھئے درڑائیا۔ آتم پرما تم گائے کوئی نہ چھند، ٹوں میرا میں تیرا راگ نہ کھئے الائیا۔ بھرماں ڈھاپے کوئی نہ کندھ، بنگتا گرہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ انتر ملے نہ کیسے اندھ، پرمانند وچ نہ کھئے سہائیا۔ سرتی سکے کھئے نہ گنڈھ، شبہی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تن وجود پئے کیسے نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مکے کیسے نہ پندھ، جم کی پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا من مت بڈھ کیتی کھنڈ کھنڈ، من کلپنا نال ملائیا۔ لیکھا مکے نہ جیرج انڈ، اُنبھج سیتج پار نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ انت پھری دروہی وچ ورہنڈ، برہمند رہے گر لائیا۔ کیسے لائے کوئی نہ انگ، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں اسپس سارے ہوئے دنگ، حیرت وچ سہائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم دھن آتمک تیرا وجے نہ کھئے مردنگ، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ نو دوار ایکنکار پار سکے کھئے نہ لنگھ، رسنا جہوا بتی دند صفتی ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ اک چڑھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے نام کلمیاں پایا رولا، حقیقت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پھری دروہی اُپر دھولا، دھرنی دھرت رہی گر لائیا۔ ساچے مارگ کوئی نہ مؤلا، مؤلا تیری

بے پرواہیا۔ تُوں نُورِ الٰہی آولا، عالمین اکھوائیا۔ تُوں ساچا مالک سب دا پورا کردے قولا، جو اوتار پیغمبر گر تیرے نال رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ اتم کوڑ گڑیار کردے رولا، دُشت دُراچار نظری آئیا۔ آتم پر ماتم تیرا سارے گاون ڈھولا، تڈھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا روپ آد پُرکھ اپر مپر سوامی راما کرشنا ساول سولا، عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا نُور نظری آئیا۔ نانک گوبند امرت رس دتا پاؤلا، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہوؤ اکو دے دے نام ادھار، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نُور تیرا اُجیار، نُور نُورانہ سوہا پائیا۔ اکو شب تیرا جیکار، نعرہ حق سُنائیا۔ اکو مندر تیرا گردوار، کعبہ اکو دینا وکھائیا۔ اکو تیرتھ تٹ کنار، سر سروور اک سمجھائیا۔ اکو منزل چار ورن اٹھاراں برن بخشی سچی سرکار، سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ اندھ اندھیار، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار لکھ بٹی ہزار کر پروان، برس برسی دے بدلائیا۔ اسپن سارے تیرے تابعدار، حُکم وچ کیوں نہ سپس نوائیا۔ شرع شریعت رہے نہ کھئے سنسار، مانو ذاتی اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا انت نہ پاراوار، بے انت کنت بھگونت تیری وڈ وڈیائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ستندر پال سنگھ دے گرہ دلی چھاؤنی ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ کلجگ بڑا چالاک، جس چالاکئی سب دی دتی مٹائیا۔ سادھاں سنتاں اندروں کھلن نہ دیوے تاک، بند کوڑی پردہ کھئے نہ لاپیا۔ آتم پر ماتم بن نہ دیوے ساک، سرت شب نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکیئے ہوئی اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست دھرم دا کیتا گھات، گھاؤ کوڑ گڑیار لگائیا۔ کیسے کول رہن نہ دتی نام وست دات، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جدھر تکیئے اُددی خاک، دُھر دی دھوڑ نہ کھئے رمائیا۔ رُوح بُت رہن نہیں دتے پاک، پتت ہوئی لوکائیا۔ ساڈی تیرے اُتے اکو آس، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ بھوکھتاں وچ آئے آگھ، پیشین گوئیاں وچ کیتی سنوائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے آپ، پاربرہم

پرہ اپنی کل پرگٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بدلے جاپ، ٹوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اتوں میٹے پاپ،
 دُشت ڈراچاراں کرے صفائیا۔ نام کلمہ سب نون اکو بخش دات، داتا دانی دُھردرگاہیا۔ لکھ چوراسی جنم کرم دا لیکھائے واچ،
 انڈج جیرج اُتبھج سینج چارے کھانی پھول پھولائیا۔ دُھر دی کرنی کرے کرتا وچ لوک مات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ کلجگ بڑا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس
 نے ست دھرم دا رہن نہیں دتا نشان، کوڑی کَریا جگت ڈنک وجائیا۔ شرع چُھری کیتی شیطان، دوس رین ذبح کرے لوکائیا۔
 انتر آتم نہ ملے کیسے گیان، جگت ودیا ہوئی ہلکائیا۔ ست سوامی تیرا درس مَول نہ پان، چار ورن اٹھاراں برن روون مارن دھابیا۔
 کایا مندر اندر ملے نہ کیسے سری بھگوان، مندر مسجد شِودوالے گرُودوار رہے گرُلائیا۔ سُرتی شبد ملے میل نہ دُھر دے کاہن،
 بنسری دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ پیغمبراں دیوے نہ کھئے پیغام، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ گرُ گردیو سارے بیٹے حیران، حیرت وچ
 سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا درس ملے نہ وچ جہان، دیدہ دانستہ نظر کیسے نہ آئیا۔ سارے جھک جھک کرن سلام،
 پیغمبر نیت نینان نیر وبائیا۔ دروہی ساڈے کلمے ہوئے بدنام، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھابیا۔ جدھر تکیئے ہوئے حرام، ست وچ نہ کھئے
 سائیا۔ کایا تے کیتا غلام، بندھن بندھ نہ کھئے کٹائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا شام، شمع نَور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ پن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ پاؤندا شور، چاروں
 کُنٹ رہیا ڈرائیا۔ دین دُنی ہویا اندھ گھور، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ اتم تیری لوڑ، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ تینوں کہا
 آوے براہمن گوڑ، وید ویاسا صفت صلاحیا۔ کل کلکی ہو کے جائے بھڑ، امام اماما نَور الہیا۔ جو صدی چوڈھویں اتم کرے
 غَور، گہر گمبھیر ہو کے پھول پھولائیا۔ اتم تیرے اُتے رکھی سب نے ڈور، ڈوری تیرے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ کلجگ بڑا بلی، بلدھاری اک اکھوائیا۔
 جس مان رہن نہیں دتا پیغمبر ولی، مُلا شیخ مساک سارے روون مارن دھابیا۔ جس نے گوبند دی دھار سپس دھریا تلی،
 دھرم دی دھار دھار وکھائیا۔ اوہ چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہوکا دیندا گلیو گلی، اُچی کوک کوک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن

پُرکھ اکالا بڑا چھلی، ول چھل اپنی کھیل کھلائیآ۔ جس نے شرع دسی محمد علی، حُکم دُھر دا اک سُنائیآ۔ اوہ وسے نہچل دھام اٹلی، درگاہ ساچی سوہا پائیآ۔ جس دی کھیل جلی تھلی، مہیئل اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ بڑا شیطان، شیطانِ وچ وڈیائیآ۔ جس نے مئی نہیں کیسے دی آن، اوتار پیغمبر گرو سِیس نہ کیسے نوائیآ۔ چاروں گنٹ ہویا حُکمران، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن ربیا بھلائیآ۔ امرت رس دیوے نہ کیسے پین کھان، کوڑ کِریا وچ ہلکائیآ۔ آتم برہم ہون نہ دیوے کھئے گیان، اندھ آگیان وچ رکھے کوڑ لوکائیآ۔ کیسے انتر وجے نہ شبد سچی دُھنکان، انادی دُھن نہ کھئے شنوائیآ۔ جدھر تکیئے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ سارے ہونے حیران، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیآ۔ بن تیری کِریا کیسے دی کرے نہ کھئے کلیان، کائنات سر ہتھ نہ کھئے بھکائیآ۔ کِریا کر سِری بھگوان، بھگوان تیری اوٹ رکھائیآ۔ ساچے بھگتاں کر پروان، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ لیکھا رہے نہ بردھ بال جوان، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تُوں مالک خالق پرتپالک والی دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سارے تیرے چرن کول سِیس نوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن گُرمکھ سنت سہیلے کر پروان، پرم پُرکھ پرماتم گُرمکھان آتم میلا دینا ملائیآ۔

★ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ سرمیل سینگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

جگت دُکھ دُور کر پرہ ساگر، جن بھگتاں دیا کھائیآ۔ نرمل کر کایا گاکر، ساڈھے تن بتھ رنگ رنگائیآ۔ نرمل کرم ہونے اُجاگر، دُرمت میل دینی دھوائیآ۔ در آیاں دینا آدر، عدل انصاف اپنا اک کھائیآ۔ تُوں مالک کریم قادر، کرتا اک اکھوائیآ۔ جودھے سُوَریہر بہادر، ستگر شبد تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ دُکھ دلدر ہووے دُور، تن وجود ماٹی خاک رہن نہ پائیآ۔ کِریا کر صاحب حاضر حضور، حضرت مالک نور الایہیا۔ نانا توڑ کے کوڑو کوڑ، ست سچ نال ملائیآ۔ ترے گن مایا رہے نہ جوڑ، جوڑی آتم پرماتم لے بنائیآ۔ دھرم پریتی بخش دھوڑ،

چرنی خاک رمائیا۔ مانس جنم لیکھے لاؤنا ضرور، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ جگت دکھ تن جائے لتھ، وسورا رہے نہ رائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگت وکارا پاوے نتھ، نام ڈوری تند بندھائیا۔ شبد جنائے اکٹھنا اکٹھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جھگڑا میٹے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ بھیو کھلایا۔ کایا مندر اندر کھول کے ہٹ، سچ دوار اک سمجھایا۔ منوا لیکھا رہے نہ بازی گرنت، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ بہتر ناڑی نہ ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی رہی کرلایا۔ دین دایلا جانے مت گت، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ دکھ دلدر جان نس، جو ستگر سرن رہے سرنایا۔ امرت برسے نجھر رس، جھرنا کول نابھ جھرائیا۔ جگت ترسنا ہووے وس، منوا اٹھ نہ دہ دش دھایا۔ شبد تیر انیالا مارے کس، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسے جس، آتم پرما تم ڈھولا سہج سُبھایا۔ جوں بھاوے توں لے رکھ، ایہ ستگر ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ دکھ دلدر نہ رہے تن، اگنی تت نہ کھئے تپایا۔ ستگر بیڑا دیوے بنھ، شوہ دریا نہ کھئے رڑھایا۔ دھر دا راگ سناوے کن، ناد انادی آپ جنایا۔ کرے پرکاش چاڑھ کے چن، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا وچ نہ کھئے رکھایا۔ لیکھے لاوے پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ ویکھ وکھاؤنے کایا ماٹی چم، چم درستی پھول پھولایا۔ گرسکھ گرمکھ ہرجن ستگر گھر پئے جم، تس تن دکھ نہ لاگے رائیا۔ ستگر بھیو کھولے برہم، پاربرہم دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ روگ سوگ جان تھ، تتو تت رہن نہ پائیا۔ جو ایکا نام لے رت، رٹا دین دنی چکایا۔ سگل وسورے جان لتھ، غم سنتاپ نہ کھئے ستایا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، پر پُرکھ پرہ جھولی پائیا۔ سچ سروور چرن دھوڑی اٹھسٹھ، مچن اکو وار وکھایا۔ جگت جہان لیکھا ہووے بھٹھ، اگنی آگ نہ کھئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ دکھ روگ ستگر سرن، نرگن سرگن دیا کمایا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ ہرجن منزل ساچی چڑن، جتھے کبیر جلاہا آسن لایا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، دوچی اور نہ کھئے پڑھایا۔ سچ دوارے ساچے گھر کھڑن، جتھے ملے میل دھردرگاہیا۔ جھگڑا میٹے چوٹی جڑن،

چیتن اپنے رنگ سہائیا۔ آپے ہوتے ہار بہن گھڑن، گھڑن بہنہار آپ اکھوائیا۔ گرمکھ دکھ ہنگتا وچ کدے نہ سڑن، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گرمکھ دکھ روگ نہ کھئے ویاپے، سنسا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں کھلے بند کواڑی تاکے، بجر کپاٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد سُنائے دُھر دا نادے، نادی دُھن سنوائیا۔ اوہناں دا تن وجود سادھ، ماٹی خاک سوہا پائیا۔ نرگن نُر جوت کرے پرکاشے، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ مات لوک وچوں کرے بند خلاصے، خلاصہ اپنا اک درڑائیا۔ اٹھ پھر رکھے بہرواسے، دوس زین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتے، ساک سبج سین اک اکھوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سدا بخشے ساتھ، اپنی گود آپ بٹھائیا۔ آتم برہم لاڈلے کا کے، تن خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جگت واشنا روگ نہ کھئے سنتاپے، چنتا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر پورا کلوکھ پاپ جنم جنم دے کاٹے، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن گرمکھاں سد رکھے دے کر ہاتھے مہربان محبوب مہر نظر اپنی اگم اٹھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کرم سنگھ دے گرہ گرچن سنگھ درشن سنگھ نیاشالا، جوگندر سنگھ ڈڈواں، کرتار سنگھ بھوملی، پرسن کور فتح ننگل، بیرو فتح ننگل، جاگیر سنگھ سوہل، سرُپ سنگھ گرداس پُر، چرن سنگھ نواں پنڈ جوند سنگھ نواں پنڈ، ڈرگی نواں پنڈ، گرچرن کور نیاشالا، پنڈ نیاشالا ضلع گرداس پُر ★

ستگر شبد کہے وقت شہنجنائی ماگھ، مگن بھکتاں دئے کرائیا۔ گرمکھاں دیپک جوتی جگے چراغ، چراگاہاں ہوتے رُشنائیا۔ نرگن دھار اپنے ہتھ پکڑے واگ، آتم پر ماتم ڈوری آپ اٹھائیا۔ ہرجن ہنس بناوے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوک چُکائیا۔ سنت شہیلا جائے جاگ، گر چیلانین اٹھائیا۔ راوی کہے میرے ہونے وڈ وڈ بھاگ، بھاگ وان ہو کے سپس نوائیا۔ میرا لیکھا پورا ہونا آد، آد نرنجن دیا کھائیا۔ مینوں آگئی ارجن والی یاد، بھیو دینا کھلائییا۔ محمد دی فریاد، پڑدا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ راوی کہے میری آسا منسا پوری ہوئی اُمید، ست سچ جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری خوشیاں والی عید، عیدالفطر نال ملائیا۔ محمد کہے میرے کلمے والی تاکید، فیصلہ حق حق سنائیا۔ چار یاری کہے پوری ہووے ساڈی ریجھ، منسا پورب ویکھ وکھائیا۔ جو نام کلمے دا بیجیا بیج، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ سُننا حُکم دُھر حدیث، کلمہ حق شنوائیا۔ کرے کھیل جگت جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آسا اگئی ڈنڈا، ڈنڈاوت دے بدلائیا۔ جس دا کھیل وچ برہمنڈا، برہمنڈ رہیا اٹھائیا۔ اوہدا حُکم ورتے وچ ورہنڈا، کائنات سیس نوائیا۔ پردہ رہے نہ کھئے نو کھنڈا، نو نو دھار نال جنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا جیرج انڈا، اُتہج سینج کرے صفائیا۔ اُس دا لیکھا نال نارد پنڈا، نر نرائن حُکم ورتائیا۔ جس نے سہاؤنا کلجگ اتم کنڈھا، کنڈھی گھاٹ پھول پھولائیا۔ امرت جل سیس ویاؤنا ٹھنڈا، چھبی ماگھ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری اکو اک منسا، منشاں توں باہر دیاں جنائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا اوتار چوڈواں ہنسا، چوڈھویں صدی اکھ اٹھائیا۔ جس نے دین دُنی دا اکو کرنا ہنسا، ہنسی والا نال ملائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا توڑے گڑھ ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ حُکم دیوے نارد پنڈتا، مَن آپ سمجھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی تن دا، تنوت اک سمجھائیا۔ بھیو کھولنا اتم برہم دا، پڑدا رہے نہ رائیا۔ جھگڑا میٹنا خوشی غم دا، غم خوار اپنا حُکم سنائیا۔ لہنا رہے نہ سرون کَن دا، دُھن اتمک راگ اُچھائیا۔ چھبی ماگھ نشان بناؤنا تارا چند دا، ترپت دو ہتھان نال اٹھائیا۔ ایہ لیکھا بل باؤن والے چھل دا، اچھل چھل اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ راوی کہے میری پچھلی پورب پریت، پرم پُرکھ بنائیا۔ ترے گن توں کر اتیت، ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ دھار بخش کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ دس اگما گیت، ڈھولا دتا سنائیا۔ میرے اُتے ستگر ارجن ہویا شہید، شہادت دھرم والی بھگتائیا۔ میں اُس دی کرنی دید، دیدہ دانستہ درشن پائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے تن نہ ہووے قیض، حُکم بے پرواہیا۔ چھبی ماگھ نوں گولی دے گل وچ ہووے اوہ تویت، جیہڑا میرے کنڈھے پار گل وچ چھپائیا۔

میں اُس دی رکھ کے بیٹھی اڈیک، سال بسالا دھیان لگائیا۔ اُدھروں محمد دی نکلی چیک، چیک چھاڑا دیوے پائیا۔ خود خُدا نے کرنا تصدیق، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ نو سپارے اوہ دسنے جیہڑے لکھے نہیں وچ قرآن مجید، نو پُہل صدی چوڈھویں والے گولی سرتے لئے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ راوی کہے میں نارد دینا اشارہ، سینت اک لگائیا۔ آجا میرے کنارہ، گنگا گوداوری جمننا سُستی نال ملائیا۔ کھیل ویکھ لے دوبارہ، دوہری کل ورتائیا۔ جس پہلاں دتا ہلارا، میرا ت ت دتا سہائیا۔ پھیر کھیل کرے استغفارا، ہر کرتا نورِ الہیہا۔ جس دا نور ہووے اُجیارا، چند ستارا سیس جھکائیا۔ میں ہور دساں نر نرنکارا، کی اپنی کار بھگتائیا۔ اگی گرسکھاں ننگیاں کڈھیاں ہون تلواراں، مٹھی اسمان ول اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میں سنیا حکم شہنشاہی، شاہ سلطانا کس بدھ رہیا سنائیا۔ میں بن جانا اجو راہی، پُریاں لوآں پینڈا لینا مکائیا۔ جدھر جاواں پیندی جائے دہائی، بھڑی بھڑی کر کُرائیا۔ اک سندیسہ دیواں سنائی، سچ سچ سمجھائیا۔ چووی ماگھ نوں سنگھاسن تھلے نو تِنکے رکھنے کاہی، گوبند لکھنا نال کالی شاہیا۔ پھیر لیکھا دساں دھر دے ماہی، کی محبوب حکم ورتائیا۔ میری سب توں وکھری پڑھائی، ودیا جگت نہ کھتے جنائیا۔ نالے دساں گا میری بودی دی کئی لمبائی، کس بدھ جگت جہان لئی ودھائیا۔ اودھروں صدی چوڈھوی رہی کُرائی، کوک کوک سنائیا۔ راوی بھجے واہو داہی، اپنا پندھ مکائیا۔ میں بل نوں پُچھ کے آؤنا کیتھوں تگ باؤن دیاں ہوئیاں کرمان ڈھائی، گوبند دا ڈھنیا دیوے کی گواہیا۔ میریاں بدھیاں ہوون دوویں باہیں، اگا پچھا نہ کھتے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میں آؤنا دُور دُراڈا، بھجنا چائیں چائیا۔ پرہو نال لداؤنا لاڈا، پریم پریتی اک رکھائیا۔ جس دا حکم ورتنا ڈاڈھا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ پھیر اشارہ دینا کی سندیسہ دیوے والا بازاں، بازی جگت والی اٹھائیا۔ کی کھیل کرے دھر دا راجا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کھیل اگتی کار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ پنجھی ماگھ دوس وچار، پنچم پنچ دئے وڈیائیا۔ کھیل کرے سچی سرکار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ سروں ننگے پنچ گرسکھ سیس بدھی نہ

ہووے دستار، بیٹھن چائیں چائیا۔ دھوڑی مستک لائی ہووے چہار، لائناں تین تین کھچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اک کنارہ تکان، راوی تیرا لیکھا رویداس دیاں جنائیا۔ میرا قول اقرار پکا، محمد سندھی دتی لکھائیا۔ ستائی ماگھ نوں گرُمکھ سنگھ بھیٹا چڑھاؤنا اک ٹکا، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ کیشن سنگھ نے کورا سوا گز لیانا لٹھا، کتیاں چارے لینیاں کترائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو ہونا اکتھا، بھگت بیٹھن چائیں چائیا۔ نارد نے سب نوں مخول کرنا ٹھٹھا، باسے والی خوشی بنائیا۔ ویکھو رب دا ویس دھریا وچ جٹاں، جٹا جوت سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سنتا سنگھ دو تلواراں بدھیاں ہوون دوویں پٹاں، ہتھ گردن اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ راوی کہے تئی ماگھ دہاڑا چنگا، سوریہ چند سیس نوائیا۔ بھگتاں دا چرنودک منگے گنگا، گوداوری جمن سُرستی سیس نوائیا۔ جنہاں دا پرہ نال پیار ستجگ تریتا دواپرکلجگ آیا لمبا، جگ چوڑی گنڈھ پوائیا۔ جنہاں دا سدا تُوں میرا میں تیرا رہیا چھندا، سوہنگ ڈھولا گیت الہیہا۔ اوہ کوڑی کیریا میٹ کے دھندا، دھرم دی دھار وچ سہائیا۔ جنہاں نوں صاحب لائے انگا، انکیکار اک اکھوائیا۔ اوبناں دا سیس نہ ہووے ننگا، دستار اپنے دست بندھائیا۔ اُلٹا کر پلنگا، دین دنی دے اُلٹائیا۔ لیکھا جانے جیرج انڈا، اُتبھج سیتج پھول پھولائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر مان دوئے مارا چنگا، غریب نہانیاں ہوتے سہائیا۔ ہرجن ہر بھگت نہ ہووے اندھا، اگیان اندھیرا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستائی ماگھ کہے لکھاریاں آگے ہون پنج پنج جوتاں، جوتی دھار ملے وڈیائیا۔ سب دیاں سانجھیاں کرنیاں گوتاں، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ جیواں ہونیاں موتاں، ملک الموت بھجے واہو داپیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن پھرے نال شوفا، شوفا ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ راوی کہے میں اپنا سناؤنا دکھ، پچھلے چار جگ نال رلائیہا۔ میں اپنی دسنی بھکھ، جو فاقے کٹ کے وقت لنگھائیا۔ میں اپنا دسنا رُخ، کس بدھ بدل کے بھجی واہو داپیا۔ میں اپنی دسنی گکھ، جیو جنٹو کتنے وچ ٹکائیا۔ پھیر انگڑائی لے کے پینا اٹھ، بلہین بل پرگٹائیا۔ پھیر دسنا کیوں سوہنگ میرے اُتے آ کے پڑھی ٹک، چار جگ کون پرہ دے ڈھولے

گائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی دی گھلی ہووے گت، پٹکا مستک اُتے ٹکائیا۔ ہر سنگت ساڈھے دس وجے رات دے کھوہ کھوہ دی پاؤنی لٹ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ ایسے کھیل نال جگت جہان ہونا دو ٹک، ٹکڑے دھرنی دھرت دھول ونڈ ونڈائیا۔ اُس ویلے صدی چوڈھویں تے چوڈھویں صدی دی گولی دوویں اک دووجے تون جان رُٹھ، مُنہ چڑھدے لہندے ول رکھائیا۔ کیشن سینگھ نے پھڑنا گٹ، دلپ سینگھ نال ملائیا۔ مہندر سینگھ پڑھنی ٹک، تون میرا میں تیرا راگ سُنائیا۔ پھیر کرنا اندھیرا گھپ، شمعدان دینے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ جنائیا۔ سچ کہے میں ضرور سچا، پرہ سچ دتی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی میں بنیا رہیا پرہو دا بچہ، وڈا چھوٹا نہ روپ بدلائیا۔ مینوں اوتار گرو مار دے رہے جپھا، گلوکڑی لین پائیا۔ میں پرما تانوں کہا انہاں تون تھوڑا تھوڑا دیویں گپھا، جھولی خوشی نال بھرائیا۔ نال ونڈ جگت اُنگلاں چپا، چپا چپا ٹکڑا سب دے ہتھ پھڑائیا۔ ایسے وچوں سب تون ہووے نفع، نقصان نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر میں کھڑ کھڑا کے ہسّا، ہس کے دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تینی ماگھ کہے میرے انتر آیا دھماکہ، بھے وچ دیاں جنائیا۔ جگت تون لگا ساکا، سجن ربن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا تکیا خاکہ، بری تری پھول پھولائیا۔ مالک بن کے اکو آقا، عقل بُدھی تون پرے رہیا جنائیا۔ جس نے تیغ بہادر دا لیکھا پورا کرایا وچ ڈھاکا، آشا گوبند ماچھووارے پور کرائیا۔ اگلے سال بدل دینا ساکہ، ساکھی نویں دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ راوی کہے میں کھیل تکنا حضور، حضراتاں تون پرے دئے جنائیا۔ میں چرن کولان ہونا مشکور، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ اٹھائی ماگھ جس نے تھوڑا چلے جانا دور، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں مستک لاؤنی دھوڑ، ٹکے خاک رمائیا۔ سیوک بناں مزدور، چاکر ناؤں دھرائیا۔ سچ دسانگا صدی چوڈھویں انت کس دے وچ قصور، کیوں اُمت کسر لگے تھاوں تھائیا۔ میرے مالک دا اکو نور، نور نورانہ نور لاپیا۔ جو پورن سرب کلا بھرپور، بھرپور اپنا حُکم ورتائیا۔ نوواں سالان نوواں کھنڈاں دے نو لٹھنے پور، نو دوارے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دین دنی چتر سگھڑ ہوئے مورکھ موڑھ، بُدھی کم کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کہے میری آشا کھرباں کھرب،

گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ صدی چوڈھویں دا پھیر ہونا انت جس نوں دیوے کھئے نہ ضرب، حاصل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا محبوب
 جناں چر قدم رکھے نہ وچ عرب، عربیا لیکھا نہ دئے مکائیا۔ میری منظور ہووے نہ عرض، جناں چر صاحب سُنے نہ چائیں چائیا۔
 مشرق وچوں آئے مغرب، غریں اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورب کھاتہ ویکھے درب، دائنزا لُو زومو ازو بے پرواہیا۔

نارد کہے گرمکھو ایہہ گرداس پُرا، گردے والیو لُو انگرائیا۔ ایتھوں بدلنا دین دُنی دا دُہرا، دُہر دا لیکھا نہ کھئے مٹائیا۔ میں
 دسَن آیا رام سنگھ نے چوہی ماگھ نوں ستگر دی گردن تے رکھنا چُہرا، نو منٹ ٹکائیا۔ کوئی نہ سمجھيو بُرا، میں براہمن پنڈت
 جُگ جُگ الٹی گل سمجھائیا۔ مینوں سارے مارے گئے میرا بیڑا نہ رُڑھا، پرہ دی نت نت سیو کھائیا۔ نہ میں بال بنیا تے نہ میں
 ہویا بڑھا، جوانی میری لئی انگرائیا۔ میری بودی دا صدقہ مینوں کوئی نہیں تھڑا، تھڑے تھڑکیاں سب نوں پرہ نال دیاں ملائیا۔ میرا
 جوڑا آد توں جُڑا، جوڑی سکے نہ کھئے تڑائیا۔ ویکھيو کلجگ انت ربیو نہ کھئے نگر، بنا ستگر توں پار نہ کھئے لنگھائیا۔ ضرور کل
 نوں میرے واسطے نارد کہے اک بھیلی لیانی گُڑا، پھیر سگن بھگتاں دیاں سمجھائیا۔ جیہڑی آشا رکھی سی گوہند اندپُرا، اُس دا بھيو
 دیاں کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار کھائیا۔ نارد کہے تئی ماگھ نوں
 میں دیواں پچھلی ودھائی، جس دن رام بھیلنی دتی وڈیائیا۔ ایسے دن براہمن نے بل توں کرماں منگیاں سی ڈھائی، ڈھائی سو سال
 دی آشا گوہند نے ایسے دن اُچائیا۔ جنہاں گرمکھاں دا ووبار ہویا ایہہ گوہند دے پچھلے سکھ اوہ انہاں دا سائیں، لہنا پورب لیکھے
 پائیا۔ ستگر شبد دا حکم کدے نہ سمجھو اجائیں، بنا وبار توں کار نہ کھئے بھگتائیا۔ جن بھگتو جدوں ویلا لد گیا دُنیا روویگی مار
 کے دھابی، او دھابی مارن والیو دھول تے بیٹھا ماہی نظر کیسے نہ آئیا۔ اج تہاڈا مالک بھاویں ایہدے مستک لا دیو شابی، پھیر
 وی تہاڈی سیو کھائیا۔ تہاڈے پچھے بن کے آیا راہی، دو جہاناں پینڈا آیا مکائیا۔ ایہدا پریم تے مُحبت والا نانا تہاڈے گل دی
 پھابی، جسنے پھاسی جم دی دتی کھائیا۔ ایہنے چار جُگ نہیں نوں سو چرانوے چوکری جُگ پچھلی کیتی کرسانی تے واہی، جس

واہی وچوں گُرمکھ بُوٹے لئے اُگائیا۔ ایہ دُھر دی کھیل کھیل نہیں پرائی، کسے اوتار پیغمبر گُرو دے ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جدوں آوے تے آوے چُک کے باہیں، جن بھگتاں اپنیاں بھجاں اُتے ٹکائیا۔ ایہو بابل تے ایہو ماہی، جیہڑا محل وچ رہ کے اٹل اپنا حُکم ورتائیا۔ کرماں دا بُوٹا تے کرماں دا پھل کرم سینگھ رہیا کھائی، جسدے گھر وچ رہی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آپ سدا لاوارث، وارث بھگتاں دا آپ اکھوائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ گرچن سینگھ تے درشن سینگھ دے نوت پنڈ نیاشالا ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے سُبھاگا چڑھیا ماگھ چوہی، چوہیسواں اوتار دیا کائیا۔ جس منسا پوری کرنی رویداس زوی، راوی دی آسا پور کرائیا۔ جس دا لیکھا گایا بالمیک بنکے کوی، کاوی کرم کانڈ توں باہر جنائیا۔ ارجن نے آشا رکھی بیٹھ کے تتی توی، تو پرساد کہہ کے سپس نوائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے پرہہ نویں، نو نو اپنا حُکم ورتائیا۔ دُھر دی کار کدے نہ بھوی، بھو ساگر ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے میری پوری ہووے سدھر، سدھراں وچ خوشی منائیا۔ پرم پُرکھ کرے قدر، قدرت دا قادر دیا کائیا۔ مہربان مہر دی کرے ندر، نظر اپنی اک اٹھائیا۔ میرا لیکھا دیوے بدل، بدلی کرے تھاؤں تھائیا۔ کوڑی کِریا کر کے قتل، قاتل اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت جہان ویکھے بے وطن، وطن والیاں لئے ملائیا۔ جس سہاؤنا راوی دا کنڈھا پتن، پترکا سیتا رام والی پھول پھولائیا۔ جیہڑی آشا رکھی محمد جس ویلے کیتا دفن، پروردگار سپس نوائیا۔ میرا کعبیاں توں باہر ہووے کفن، کوہ قاف توں پرے تیری رُشنائیا۔ میری لاج آویں رکھن، صدی چوڈھویں اکھ اٹھائیا۔ تُوں مالک الکھنا الکھن، پروردگار نور الابیا۔ اوتار پیغمبر تیری مہا دسن، پیغمبر صفتاں نال صلاحیا۔ جس ویلے دین دُنی لگے مچن، آنچ اگنی اگ نہ کھئے بھجائیا۔ پھیر نویں رچنی رچن، رچنا اپنی دینی جنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کنچن، ساڈھے تِن ہتھ سوہا پائیا۔ بنا رُوح توں بُت لگا ہسن، مقبرے وچ خوشی منائیا۔ میرے پروردگار مہربان محبوب

جس ویلے آویں وچ پچھم، پچھلا لیکھا پور دینا کرائیا۔ میں ویکھاں کھیل تیری اگمی نوری اکھن، جگت نیتر کم کیسے نہ آئیا۔ تون وسیں گھٹ گھٹن، گھٹ گھٹ انتر رہیا سائیا۔ نال ہووے گوبند پائل پٹن، پٹنے والا سنگ ملائیا۔ جگت جہان میٹے رٹن، رٹا کوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا ست سرور دھار جٹن، ست ستوادی نور الہیا۔ میں دین دنی لگا چھٹن، تن وجود ناتا امت نالوں ٹرائیا۔ میرا پکارے ماس ہڈن، ناڑی ناڑی کوک جنائیا۔ تیرے نال لگی رہے لگن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جھٹ مقبرے وچ دیک لگا جگن، پرکاش ہویا نور الہیا۔ محمد میرے لیکھے لگا تیرا بدن، بدلہ سچ دیاں چکائیا۔ جس ویلے صدی چودھویں لگی لنگھن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ دین دنی لگے دگن، اگنی تے نہ کھئے بھجائیا۔ تیرا سوا پانیا ہووے سگن، مقبرہ تیرا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جھنا سُرستی اکو وار لو انگرائی، انگی تن نال چھپائیا۔ نیتر کجلا پاؤنا چائیں چائیں، نین اکھ اکھ بدلایا۔ راہ تکنا دھر دے مابی، بھجنا واہو داہیا۔ ٹپدیاں جانا ییلے کاہی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اپنا لہنگا لینا اٹھائی، سچے بازو اُتے ٹکائیا۔ میرا لیکھا پچھلا رہیا سمجھائی، پورب رہیا جنائیا۔ راوی کنڈھے انج پہنچنا جویں سوہریاں گھر جوائی، میری بودی دئے گواہیا۔ پر یاد رکھیو سب دے کول پیار دیاں مٹھاں ہوون ڈھائی، ڈھٹیا گوبند والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نارد کہے مینوں دے راہ پدھرا، جنگل جوہ نہ کھئے وڈیائیا۔ تسان سنہالنا اپنا گھگرا، گھگر دے کنڈھے گوبند نشانہ گیا لگائیا۔ پھیر لیکھا دسان اگلا، کی کرتا حکم سنائیا۔ جگت جہان تکنا بگ پڑا بغلا، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ تھانوں راہ وچ ضرور میرا پویگا جھپلا، پلک وچ جھلک دیاں دکھائیا۔ میرا روپ من کپلا، کپل من میرے ورگا جگت گوسائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو نرگن دھار نرگن روپ وچ رتلا، دوسر رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ مہنگا سینگھ، کرم سینگھ، جرنیل سینگھ دیوان، گرو رام کور چتر کور سدا، اجیت سینگھ، ہم راج بنسو غزنی پُر، سلکھنی غزنی پُر، دارا سینگھ غزنی پُر، چھندو مدی پُر، گرمیز کور کھیالی، کرتاری دورانگلا، مہندر کور کالا ننگل، پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ★

چووی ماگھ کہے میری خوشیاں بھری زین، بھنڑی لوک مات وڈیاٹیا۔ سچ سندیسہ آئی کہن، بن رسنا جہوا شبد اگمی ڈھولا گائیا۔ سب دا مالک اکو نر نرائن، نر ہر اک اکھوائیا۔ جو آتم پر ماتم ساک سجن سین، سخی سلطان اک اکھوائیا۔ جس دے حکم دا دو جہاناں وگدا وہن، نام کلمہ اگم درڑائیا۔ اوہ سب دا لیکھا لہنا دینا آیا دین، دو جہاناں بھرم رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ درڑائیا۔ ماگھ کہے میں آیا لوک مات بھجا، بھجن بندگی والیاں دیاں جنائیا۔ سچ دھرم دی ساچی جگ، جتھے جگے جوت نور ایسیا۔ آتم پر ماتم دھار ملے مزہ، امرت رس آب حیات مکھ چوائیا۔ نیڑ نہ آوے کور قضا، کلجگ کور کوریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھر دا حکم چلاوے مناوے اپنی اک رضا، رازق رزق رحیم دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ چووی ماگھ کہے میری نمو نموسکار، پُرکھ اکال سیس نوٹیا۔ دیناں بندھپ میرے دیال، ٹھاکر سوامی تیری بے پرواہیا۔ اٹھ ویکھ مریداں حال، مرشد اپنی لے انگڑائیا۔ صدی چوڈھویں کر خیال، خیالات تک خلق خدائیا۔ چار کنت ہویا بے حال، سرتی شبد نہ کھئے ملاٹیا۔ نو ست سرتے کوکے کال، مہاکال بھیو نہ کھئے کھلاٹیا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رشنائیا۔ پھل نام دے نہ کایا ڈال، ساڈھے تن ہتھ خالی سمنل رہیا لہرائیا۔ امرت سہائے کھئے نہ تال، نہجر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ چوراسی وچوں ہوئے نہ کھئے بجال، پھاسی جم نہ کھئے ٹرائیا۔ مہربان محبوب کر پرتپال، پرتپالک تیری اوٹ تکائیا۔ سمبل بہہ کے کر سنہال، گوہند لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تیری ہووے اگمڑی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوٹیا۔ چووی ماگھ کہے میرا اکو اک سجدہ، قدم بوسی وچ وڈیاٹیا۔ نور تک اگمی رب دا، علمین بھیو کھلاٹیا۔ جس نور جگت جہان گیا لہدا، گپت ظاہر اکھ اٹھائیا۔ جگت جگیا سو گیا سدا، بھگت بھگون راہ تکائیا۔ اوہدا کھیل جگت جہان سبب دا، صبح شام ونڈ نہ

کھئے ونڈائیا۔ اُس دا نگارہ اِکو ند دا، انحد نادی دُهن شنوائیا۔ دِپیک دو جہاناں جگدا، نوری جوت ڈگمگائیا۔ جو سنت سہیلے
 جُگ جُگ لبھدا، ہرجن میلے چائیں چائیا۔ جو بھیو کھولے آد انت مدھ دا، پورب پڑدا رہے نہ رائیا۔ کلجگ روپ تے بگڑے
 بپ دا، نو ست کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 چوہی ماگھ کہے اوہ آگیا نارد پنڈا، برہمنڈ اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہتھ پھڑ کے کلجگ والا ڈنڈا، ڈنڈاوت پُٹھے ہتھ کرائیا۔ بودی دا
 وال کر کے لمبا، ساڈے تن ہتھ رسیا وکھائیا۔ آگے کھیل کرے اچنبھا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ کجھ لیکھا دسے گر تیغ بہادر
 جس جہاز پار کرایا لا کے کندھا، کندھی اپنا بھیو چکائیا۔ کس بدھ جگت جہان آیا لنگھا، پاندھی بن کے راہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ نارد کہے پرہو میری نمونستے، ڈنڈاوت کرواؤن
 والیا کیوں ڈنڈا رسیا وکھائیا۔ مینوں وشن برہما شو ملے وچ رستے، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میں سنديسہ دتا نسدے نسدے، سہج
 سہج نال جنائیا۔ آو تکو دھرتی اُتے کھپڑے رہنے نہیں وسدے، بستی نظر کھئے نہ آئیا۔ حکم ورتنے اک الکھ دے، جس نوں نہ
 کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ وعدے قول اقرار پورے ہونے پگ دے، جو پیشین گوئیاں اوتار پیغمبر گرو آئے جنائیا۔ اوہ ویکھو چار
 کُنٹ انگیارے تپدے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مایا روپ دھرلے ڈسن والے سپ دے، شاہ سلطان ڈنگ چلائیا۔ صدی
 چوڈھویں بیڑے پور بھر گئے پپ دے، پنتاں پُنت نہ کھئے بنائیا۔ نارد کہے میں سچ دساں جیہڑے پرہو نوں نہیں چیدے، ہردے
 ہر نہ کھئے وسائیا۔ اوہناں دے لیکھے اتم ہونے ککھ دے، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں دیندا آیا ہوکا، حکم دھر دا اک سنائیا۔ سُن لو چوڈاں طبق تے
 چوڈاں لوکا، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ پرہہ اپنے ہتھ وچ دین دنی دا رکھے موقع، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جیہڑا سنديسہ دتا سی
 گوبند وچ پوٹا، پٹنے والا اپنی کار بھرتائیا۔ جس نے نام دی چلائی اِکو نوکا، نئیا جگت جہان گیا وکھائیا۔ اُس دا لیکھا پورا کرنا
 پُرکھ اکال نال شوکا، شک شکوک رہن کھئے نہ پائیا۔ نالے نارد نے آہ کر کے بھریا ہوکا، پائے ف کر سنائیا۔ میرے صاحب دا اِکو
 ڈھونکا، ڈھئیے والا پنڈھ چکائیا۔ آگے سماں نہیں رہنا ہوتا، صدی چوڈھویں نیتر رووے مارے دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائیآ۔ نارد کہے میں آیا تھکا ٹٹا، پچھلا پندھ مُکائیآ۔ میرے رُوپ نوں ستگر دھار سمجھ کے بٹھ لُو دوویں گٹا، بتھکڑی جگت والی لگائیآ۔ میرا رُوپ اگئی اسمان تون پرے ٹٹا، دھرنی دھرت دھول اُتے سوہیا پائیآ۔ میرا ویراگ میرے اندروں پُھٹا، پُھٹکل دا جھگڑا رہے نہ رائیآ۔ کھیل کرے ابناشی اچتا، پاربرہم پرہہ اپنی کار بھگتائیآ۔ میں ضرور دسنانگا ستجگ وچ اکو شبد تے اکو ٹکا، ٹخم تاثیر پرہہ نے سب دا دینا بدلائیآ۔ کیسے دے مُکھ نہیں لگنا نڑی حُقہ، حُکم ورتے شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ میرا اکے نوں سیس جھکا، دوسر سر نہ کدے نوائیآ۔ میں اُس در تے پُجا، جس نوں دو جہان پُوج کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ میں بھيو گھلاؤنا گجھا، پردہ اندروں دینا اٹھائیآ۔ اکو آد اکو انت تے اکو صاحب دا مُدعا، جو مُدت دے وچھڑیاں لئے ملائیآ۔ اوہ بھاگ لگاوے دھرنی اُتے بسدھا، سُدھ سب دی دئے بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیآ۔ نارد کہے میں تکان اک صاحب دی بستی، ہست کیتاں دیاں جنائیآ۔ میرے نال گنگا گوداوری جمن سُرستی، بھجیاں آئیاں واہو داہیا۔ بنا قدماں تون وڑ گئیاں اوس پرہو دی بستی، جس بستے سب دے دینے بندھائیآ۔ نُور ظہور تگ کے چڑھی مستی، مست حُماری وچ جگت کرم دی بیماری رہے نہ رائیآ۔ نال میں وی کیتا درسی، درس کر کے اپنی بودی دتی بلائیآ۔ خوشیاں نال رکھاں آگے اک عرضی، آرزو دینی درڑائیآ۔ میرے مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پرمیشور پروردگار تیری کیہڑی مرضی، کس بدھ اپنا حُکم ورتائیآ۔ میں کھیل تکنی نرائن نر دی، نر ہر پڑدا دینا چُکائیآ۔ میں کوئی اوتار پیغمبر گرو لوک مات نہیں مننا فرضی، بنا تیرے تون دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ سچ دس کس بدھ غریب زانیاں بنیں دردی، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیآ۔ کیوں شرع چھری بنی کردی، دین مذہب قاتل مقتول دوویں روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ نارد کہے گنگا گوداوری نی سُرستی جمن، ضامن اک لُو بنائیآ۔ اوہ تکو جس نے کیسے نوں رہن نہیں دینا نال امنا، جس دا لیکھا امین آباد وچ نانک گیا لکھائیآ۔ اوہ سب دے دو جہاناں وچ کڈھے سمن، سمت شہنشاہی اٹھ پہلی چیتر دیوے گواہیا۔ جس دا اکو گلشن تے اکو چمن، دو جہان ویکھے تھاؤں تھائیآ۔ جس نے رُوپ بدلایا گوبند دُشت دمنا، دوہری اپنی کل ورتائیآ۔ اوس دا حُکم سندیس

فرمان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش نے مننا، سر آگے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس جگت جہان دا بیڑا بنھنا، شبد ڈوری ہتھ اُٹھائیا۔ صدی چودھویں میٹنا پندھنا، محمد پاندھی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جس نوں ویکھ کے عیسیٰ موسیٰ کبنا، صدی پِسویں لے انگریزایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا بھیو آپ کھلائیا۔ نارد کہے میں آیا بھجّا تھّا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ مینوں دو جہان کردے رہے تھّھا، ہاسی کر کے تارّی لائیا۔ ویکھو جاندا پرہو دا پٹھا، بھگت اپنا روپ بدلایا۔ مینوں یاد اِکو تپّا، تُوں میرا میں تیرا اِکو ڈھولا گائیا۔ میں سُن کے ہو گیا بگا بگا، حیرانی وچ اپنی کروٹ لئی بدلایا۔ میں پھر پیغمبراں نوں تارّی مار کے کہا اگلے سال میرا مالک ضرور جائیگا وچ مگہ، محمد دا مقبرہ ویکھ وکھائیا۔ پھیر عیسیٰ موسیٰ نوں لگے دھگا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ لہنا دینا مٹنا بُرا کگا، کالکھ ٹکے ویکھے تھّاں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے میری بھڑی بھڑی، دروبی دروبی کر سُنائیا۔ اِک حُکم سندیسہ جانا سکھہ روڑی، حُکم دیوے نُورِ الہیا۔ جس دے ہتھ چوڈاں طبق دی ڈوری، چوڈاں صدیاں گنڈھ پوائیا۔ اُس دی کھیل ورتنی تھوڑی تھوڑی، نو نو وند وندائیا۔ جگت جہان کرنا جوڑی جوڑی، تیجا حصّہ کھئے نہ پائیا۔ بازاں والا آوے واگاں موڑی، نیلے والا نیلی دھار توں پرے اپنی کرے جوت نُورِ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ نارد کہے میں ویکھنا کھیل وچ ہند، ہندی عربی فارسی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس صاحب دی سارے کردے نند، ہندیا وچ جگت لوکائیا۔ اُس دا اِکو نُور تے اِکو ہند، جس نوں ہندرابن والے کابن بیٹھے سیس جھکائیا۔ اوہ میرا داتا سُوَرِیہ مرگند، بنا مرگشالا توں بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا لیکھا جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا حُکم ساگر ہندھ، دو جہان نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ داتا گمبھیر گہر گئی گہند، گور نُورِ الہیا۔ جس نے سب دی میٹنی چند، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ پوجا رہن نہیں دینی کیسے لنگ، ایکا اِشٹ ہووے نُورِ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے میں ویکھاں گُر دی روڑی، جو رام رام بھیٹ چڑھائیا۔ رام دی رام نال بنی رہے جوڑی، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جُگاں دی آيو پیتے تھوڑی تھوڑی، کلجگ دی چار لکھ بّتی ہزار پور نہ کھئے کرائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر سدا چڑھے

اگئی گھوڑی، جس دی زین پاکھر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ اُس دی کھیل ہووے دوہری، نرگن سرگن سرگن نرگن نرگن ہو کے اپنا
 حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دات دیوے نام بھنڈارے دی جگت جہان نالوں چوری، راتی سَتیاں دِنے جاگدیاں اوہناں دے کایا مندر
 اندر دئے ٹکائیا۔ امرت رس مٹھا نجھر جھرنا بھورا بھورا دیوے بھوری، بھرمان دا ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ جگت وکاراں کایا مندر
 دیوے ہوڑی، ہوڑا سسے اُتے لگائیا۔ ہنگ برہم آتم پرما تم کھیل دسے توری موری، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ نارد کہے ائے چوویئیں ماگھا، ماگھا مار کے دے
 وکھائیا۔ کیوں تیرے ہونے وڈ بھاگا، لوک مات ملی وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں نگاہ ماری اُتے ڈھابا، کنڈھی بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ جتھے
 ہندی سی کابی تے داہا، کانے اپنا رنگ وکھائیا۔ ملدا اکو پریم دا آبا، آب حیات روپ بدلائیا۔ جتھے گوہند نے گرسکھاں دا
 کیتا حصابا، لہنا دینا جنم کرم دا پھول پھولائیا۔ پھر اشارہ کیتا ول کعبہ، مکھی تیر والی اُٹھائیا۔ پھر پُرکھ اکال نوں کر کے آدبا،
 سیس جگدیش دتا جھکائیا۔ پھر نور تکیا نرگن نور بابا، جو سرگن دساں جامیاں وچ سمائیا۔ پھر خوشی وچ ہویا باغو باغا،
 بغیچہ تگ خلق خدائیا۔ نالے اشارہ کیتا میرا پُرکھ اکال دین دیال جدوں آوے تے آوے وچ ماجھا، جس وچ گوہند قدم نہ گیا
 ٹکائیا۔ نو وار کابی اُتے گوہند گوہند لکھ کے آکھا، کالا اکھر گیا ٹکائیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبر گرواں دیاں ودھ گئیاں شاخاں،
 شناخت والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس ویلے بنا پُرکھ اکال توں ہووے کھئے نہ راکھا، نو تنکے کابی دے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نو تنکے کہن گوہند دا ناؤں چلنا نو کھنڈ، گوہند ناؤں روپ
 بدلائیا۔ پچھلی پچھے گئی ہنڈھ، اگے حُکم ورتے بے پرواہیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا تارا چند، چند ستار بیٹھن سیس نوائیا۔
 چوڈاں طبقاں محمد دی پوری ہووے منگ، صدی چوڈھویں سیس جھکائیا۔ ایہ کھیل سورا سرینگ، ہر کرتا آپ ورتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ نارد کہے میں راوی دا تکان کنارہ،
 دُور دُراڈا دھیان لگائیا۔ میرے نال چار نور دیاں مٹیاراں، گنگا گوداوری جمنا سُرستی سوہا پائیا۔ جنہاں دیاں انتر نرنتر کھچیاں
 تاراں، ستار اک رہیا پلائییا۔ وہناں دیاں تکان دھاراں، جل دھار روپ درسائیا۔ جنہاں دیاں جگ جگ لگیاں رہیاں بہاراں،

خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اوہناں دے لباس نہ جگت ساڑھیاں تے سلواراں، بستر بھوشن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکال آگے کرن پُکاراں، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ دروبی صدی چوڈھویں وقت چُکا دے چار یاراں، ناتا جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے میرا صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دی کتھا سارے گئے کتھ، کتھنی رسنا جہوا روپ بنائیا۔ جگت جہان چلدا ربیا رتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ جس نے لہنا پورا کیتا رام بیٹا دسترھ، بن جنگلاں وچ بھوائیا۔ راون لاه کے ستھر ستھ، پینڈا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ نارد کہے میں کی کران بیان، کہن کچھ نہ پائیا۔ جس نے کرشن نوں ماریا بان، بدھک روپ بدلائیا۔ اُس دا لیکھا وچ جہان، کلجگ ناتا نال جڑائیا۔ جنم دتا سِری بھگوان، مائس دیہی ملی وڈیائیا۔ کلجگ دا لیکھا انت پورا ہووے وچ جہان، جہالت کوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ چُھرا گردن اُتے دھرے آن، خوشیاں نال ٹکائیا۔ شرع وچ ذب ہو جانے انسان، انسانیت اپنا پندھ مُکائیا۔ کلمہ کرے نہ کھئے کلیان، کائنات رووے مارے دھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ چُکائیا۔ چُھرا کہے میرا روپ تیکھا، تیکھی دھار جنائیا۔ جس دا لیکھ پروردگار نے لیکھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جیہڑا دھرم دی دھار وچ پورا دے نہ سکھا، سکھ ستگر وچ نہ کھئے سمائیا۔ اُس دا صدی چوڈھویں اتم نکلے سٹا، سٹیبازی ویکھے خلق خُدائیا۔ قیمت پینی نہیں پتھر اٹاں، مڑھی گور رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ چُھرا کہے میں شرع شریعت کرنی ذب، بے زبان ہو کے دیاں سُنائیا۔ فرمان دیوے میرا ابا، جو مالک نور خُدائیا۔ ایہہ صدی چوڈھویں دا اتم سدا، سندیسے وچ سُنائیا۔ قہر ورتنا نو کھنڈ پرتھی جگہ جگہ، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ اُمت دا رہنا نہیں آگا، اگلی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جنہاں نے کھادھا کٹا وچھا ڈھگا، ڈھوراں کھل لہائیا۔ اتم سب نے چکھنا مزہ، جو مذاق پرہہ دا رہے اڈائیا۔ چُھرا کہے میں سچ دساں سب دے سر تے کوکدی قضا، مُلا شیخ مساک پنڈت پاندھا گرتھی پنتھی پچیا رہن کھئے پائیا۔ جس کارن محمد نے کٹائیاں لبان، گر گوہند مُچھ داہڑی کیس گیا ودھائیا۔ ایہہ ساریاں دُھر دے مالک نوں اکو روپ بناؤنی حدا، جگت حدود نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ چھرا کہے میں شرع دا کرنا ٹکڑا، ٹکڑے ٹکڑے ہوئے لوکائیا۔ حکم مننا سچے ستگر دا، جو صاحب ستگر اک سنائیا۔ بہانا مننا اکھا دھر دا، جو دھر دا مالک رہیا سنائیا۔ ایہہ لیکھا اندپر دا، پری اند دا واسی گوہند انت سر سے کنڈھے کھیل کھلائییا۔ جس ویلے کلجگ اتہ بیڑا ہویا رڑھدا، کوڑی کریا وہن وائییا۔ اُس ویلے جگت وچ نام بہنڈارا ہونا تھڑ دا، خالی جھولی نہ کھئے بہرائیا۔ کلجگ روپ دھرنا کلجگ رین اندھیر گھور دا، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ تیج ودھنا ٹھگ چور یار دا، بہگت سنت بیٹھن مکھ چھپائییا۔ اُس ویلے نرگن نور پرگت ہووے روپ نرنکار دا، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ جیہڑا جگ جگ ستجگ تریتا دوپر پار رہیا اتار دا، کلجگ اتہ لیکھا دئے چکائییا۔ کھیل ورتنا نہکلنک کلکی اتار دا، امام اماما اپنا حکم سنائیا۔ جن بہگتاں وبار کرنا اک دستار دا، سیس جگدیش آپ سہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، روپ انوپ بے پرواہ پروردگار دا، پاربرہم پت پریشور اکو نور کرے رُشنائییا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ چتر سنگھ، گیان سنگھ، عطر سنگھ، لکھا سنگھ، ہردیپ سنگھ، ترلوک سنگھ اوگرا، چرن سنگھ، پریم کور انتور، بچن سنگھ، چرن سنگھ سنتوکھ سنگھ سوہن سنگھ گیانو سمل سکور، اجاگر سنگھ چیبے، گرجش سنگھ، رتن کور، نُسہرا بشن سنگھ اوگرا، دیپو اچا پنڈ، اتار سنگھ سمل سکور، لال سنگھ، مہندر سنگھ دھیرا دیا، لال چند بہیم پُر، پرکاش کور پنی سالووال، سنسار سنگھ ہمراز پُر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

پنجھی ماگھ کہے میرا کھیل وچ سنسارے، سنساری بہنڈاری سنگھاری سارے پرہے نوں سیس نوئییا۔ ہن سنڈیسہ دھر دا سُنیا نارد من اپارے، اپرمپر سوامی انترجامی دتا درڑائییا۔ نارد کہے میں جھٹ ہویا ہوشیارے، ہوش پرہے نے دتی کرائیا۔ جھٹ پہنچیا سچکھنڈ دوارے، پرہے چرن کول سیس نوئییا۔ نور تکیا تیئی اتارے، اوتر بیٹھے ڈگمگائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نور تکیا

أُجیارے، ظہور اِکو اِک وکھائیا۔ نانک نرگن نؤر جوت تکی اگم اپارے، الکھ اگوچر دتی وڈیائیا۔ مین خوشیاں وچ بُلائے
 جیکارے، ڈھولا سوہلا اِکو دتا وڈیائیا۔ مہربانو مرد مردانو نوجوانو جیو جنت تہاڈے سہارے، نو ست بیٹھے دھیان لگائیا۔ اُٹھو
 تکو کی کلجگ کرے کارے، کرنی اپنی کار بھگتائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے وِہچارے، شبد ناد دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ منوآ من ہویا
 ہنکارے، کوڑ کِریا کرے لڑائیا۔ جیو جنت ہوئے دُکھیارے، سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ جو نام کلمے دے ونڈے بھنڈارے،
 اکھراں والی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد
 کہے میں اوتار پیغمبر گروآں کیتا ہاسا، ہس ہس کے سیس نوائیا۔ او تکو ویکھو جگت تماشا، کی کلجگ کل ورتائیا۔ ساچے منڈل
 پاوے کوئی نہ راسا، سُرتی شبدی گوپی کابن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چیل گرو اُتے کرے نہ کھئے بھرواسا، مُرید مُرشد ملن کھئے نہ
 پائیا۔ سب دا خالی دے کایا کاسہ، حق بھنڈارا نہ کھئے بھرائیا۔ پھری دروبی پرتھی آکشا، گگن گگنتر رہے کُرائیا۔ درگاہ
 ساچی سچکھنڈ دا کھولو تاکا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کسے دا دے کھئے نہ راکھا، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 جھگڑا پیا ذاتا پاتا، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ست سچ دا ٹٹیا ناتا، کوڑ کِریا وجے ودھائیا۔ جیہڑی دھرنی دھرت دھول مات لوک
 دس کے آئے گاتھا، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اُس دا لیکھا لہنا منگے پُرکھ سمراتھا، پُرکھ اکالا دُھردرگابیا۔ کیوں تہاڈے بُندیاں
 کلجگ ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نرگن نؤر نہ کھئے پرکاشا، شبدی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں اوتار پیغمبر گروآں سیس جھکا کے دتا اشارہ،
 نمو نمو کہہ کے خوشی بنائیا۔ ویکھو کھیل پروردگارا، نر نرنکارا کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا کھیل ویکھدے رہے جگ چارا،
 چوڑکی بن نیناں نین اٹھائیا۔ سو روپ انوپ تکو اگم اپارا، الکھ اگوچر ویکھ وکھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا صدی چوڈھویں وچ
 سنسارا، بیس بیس نال ملایا۔ آسا منسا ویکھ ویکھنہارا، اگم اتھاہ پردہ آپ اٹھائیا۔ جس دی یاد وچ تتی لوح ارجن ستگر رس
 مانیا راوی کنارہ، رو سس سیس نوائیا۔ اوہ نؤر نؤرانہ ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ویکھ وگسے پاوے سارا، پت پرمیشور
 بے پرواہیا۔ سب دا قرض لہے ادھارا، مقروض لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دا پیشین گوئیاں وچ دیندے آئے اشارہ، بھوکھتاں وچ

دِرڑائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، امامِ اماما کھیل کھلایا۔ جس محمد دا لاہنا بہارا، اُمت اُمتی لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر لوک مات ویکھو جلدی، بن نینا نین اُٹھایا۔ کی کھیل کلجگ کل دی، کلکاتی کی کار بھگتائیا۔ دھار تکو جگت وکارے دل دی، چار کُنٹ بھجو واہو داہیا۔ کھیل ویکھو کپٹ کوڑ چھل دی، ست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ قیمت پاؤ نانک والی اک گلّ دی، "نانک لیکھے اک گلّ" جو نانک آیا سُنائیا۔ آسا تکو راجے بل دی، کی باؤن دتا دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے تیئی اوتار مارو اُٹھ کے جھاتی، بن نینا نین اُٹھایا۔ پیغمبر کھول کے ویکھو تاکی، پردہ اور رہے نہ رائیا۔ گرو گرو دیو ستگرُو ویکھو جگت تماشی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ مانو دسے نہ کھئے شبہ سواسی، پرتھی آکشی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، پینڈا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ کلجگ کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جوت جگے نہ کیسے للاٹی، نور نور نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت رس ملے نہ کایا ماٹی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ نارد کہے سچ پُچھو کلجگ اتم سب دی نیڑے آئی واٹی، پچھلا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پُرکھ اکالا دین دیا سب دا لیکھا منگے باقی، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پہلی چیتر سب نے لکھ کے دینا شبہ دی دھار کئے سکھ مُرید سچکھنڈ دے ساڈے ساتھی، باقی رائے دھرم دے ہتھ پھڑائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ، شبہ گرو نے شبہ آسو اُتے مارنی پلاکی، پلاں وچ برہمنڈ کھنڈ اپنے چرناں ہیٹھ دباہیا۔ جھٹ محمد کوک کے کہا میرا نہ کوئی لیکھا نہ کھئے جسابی، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ میرا اکو حُجرہ تے اکو محرابی، محبوب اکو سیس نوائیا۔ اکو کلمہ تے اکو اہلادی، اصل وصل اکو اک سمجھایا۔ اکو حُکم تے اکو نمازی، سجدہ اکو اک رکھایا۔ میں سچ دساں میرے پروردگار نے میرا لیکھا مُکاؤنا شتابی، شرع دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ میری اُمت دا ناتا تئنا پنج آبی، پنچم پنچم رنگ رنگایا۔ کھیل ویکھنا نر مادی، مدینہ مگہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھردا ہر، ہر کرتا کار کماہیا۔ محمد کہے موزانا الل زُا جاکھو وزی، ناجستے اُزیء پیشانے نبی، نورے نوے پروردگارے زاحق ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے میں سب نوں جوڑاں ہتھ،

بن ہتھان ہتھ وکھائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، جو کرتا دُھردرگاہیا۔ جس تہاڈا چلایا کایا رتھ، جوت شبدا نال وڈیائیا۔ بھنڈارا
 دتا ست، سچ نام اگم ورتائیا۔ جس دی صفت دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی آئے رچ، رچنا جگت وچ
 رچائیا۔ انت اپنا بھن کے کایا ماٹی کچ، تن ماٹی خاک ملائیا۔ ہڈ ماس ناڑی رہی کیسے نہ رت، وجود نظر کھئے نہ پائیا۔ میل ملے
 کلاپت، پت پرمیشور وچ سہائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آئے دس، شبدا سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان آوے
 وت، بے وطن وطن دوویں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں رکھے پت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میری اکو اک آشا اخیر، بن اکھراں دیاں درڑائیا۔ جس میرا
 محل کیتا تعمیر، ضمیر دتی بدلائیا۔ درشن دے بے نظیر، نور ظہور دتا چمکائیا۔ بدل کے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ شرع
 دی شرع نال وکھا کے لکیر، لائن عین دتی سمجھائیا۔ نام کلمے دا پا کے زنجیر، بندھن دُھر دا دتا بندھائیا۔ نرگن نور لا دس تصویر،
 تصور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چمکائیا۔ نارد کہے محمد ذرا
 ویکھ اپنی پُشت، کروٹ لے بدلائیا۔ مالک دا حکم سن دُست، جو دو جہاناں ربیا درڑائیا۔ چار یاری کر چُست، اُمت اُمتی
 نال ملائیا۔ تیرا لہنا دینا مُکنا انت مُفت، مُفتی سارے روون مارن دھابیا۔ پرکاش رہنا نہیں کوئی انگشت، نور نظر کھئے نہ آئیا۔
 مکہ کعبہ ہووے خوشک، خوشحالی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے میں ویکھیا بنا اکھراں، الفیے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میرے انتر اوہ سطران، جس نون قلم شاہی کاغذ نہ
 جانے رائیا۔ اوہ لیکھ اگم اگمی پترا، بنا مالک توں واجن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری دھار وچ جگت دھار دا خطرہ، خطرناک
 دیاں سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں میرے کلمے دا حق رہنا نہیں کوئی قدرا، کئی سب نے جانی کترائیا۔ ذبح جو ہندا رہیا بھیدو بکرا،
 شرع چھری نال ٹکرائیا۔ ایہ سب دا لیکھا پورا ہونا دھرنی دھرت دھول لٹھنا ستھرا، یارڑے والا ستھر دئے گواہیا۔ میرے
 پروردگار حکم کیسے نہ کتھنا، کتھنی کتھ نہ کھئے سنائیا۔ صدی چوڈھویں میرا انت اخیر بُرج ڈھٹھنا، چار یاری سنگ نہ کھئے نیہائیا۔
 عزرائیل جبرائیل اسرافیل میکائیل چاروں اٹھ اٹھ بھجنا، بری تری پنڈھ مکائیا۔ میرے مالک خالق دا اکو ڈور وچنا، ڈنکا نام

کرے شنوائیا۔ مگہ مدینہ پینا تجنا، آفتاب نظر کھئے نہ آئیا۔ محبوب دا اکو وار ہووے ججنا، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ جس دا
 ٹوری دیپک جگنا، دو جہاناں کرے ژسنائیا۔ اُس نے جھگڑا میٹنا اعلیٰ ادنیٰ، عدن والے روون مارن دھابیا۔ موسیٰ عیسیٰ نال
 دگنا، اگنی تت تت تپائیا۔ حکم اندھیر اکو وگنا، جڑ سب دی دئے اُکھڑائیا۔ صدی چوڈھویں دا ویلا اتم مُشکل لنگھنا، لہنگے
 سب دے دئے بدلائیا۔ نشان مٹنا تارا چندنا، چند ستار نیر وپائیا۔ آگے پروردگار دی اکو ہونی بندنا، سجدے سب دے لیکھے
 پائیا۔ شرع دا رہے کھئے نہ بندھنا، زنجیر بے نظیر دئے کٹائیا۔ جس دا کھیل تکنا اُتے راوی کنڈھنا، کنڈھی بیٹھے نین اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میں حکم دساں چنگے، چنگی
 طرح جنائیا۔ جس ویلے گوبند نے مان دتا سی مادھو بیراگی بندے، بندگی دُھر دی اک سمجھائیا۔ اتم بخش کے پرماندے، اند
 اند وچوں وکھائیا۔ شستر دھار بخش کے کھنڈے، کھنڈا کھڑگ دتا چمکائیا۔ چاڑھ کے اپنے ڈنڈے، ڈنڈاوت پچھلی دتی بدلائیا۔
 پھیر ہس کے کہا اشارہ دتا اوہ تگ جس ویلے میرے پچھوں ڈھائی سو سال لنگھے، سال بسالا پندھ مکائیا۔ میں میل ملاؤنا جو
 سرسا دھار لنگھے، سر سر اپنے لیکھے پائیا۔ اوس ویلے دین دنی دے بھاگ ہونے مندے، مند بھاگ دے لوکائیا۔ کیسے سمجھ نہیں
 آونی جیرج انڈے، اُتبھج سیتج پردہ نہ کھئے چمکائیا۔ یاد رکھیں دُھر دے شبد دا کھیل ہونا راوی کنڈھے، ارجن دی دھار نال
 ملائیا۔ ستگر شبد دی نشانی پنجاں گرمکھاں دے سیس ہونے ننگے، ننگی ہووے جگت لوکائیا۔ آگے کلجگ دے پینڈے رہن
 نہیں دینے لمبے، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ پُرکھ اکال دی دھاروں ستگر شبد اکو جھے، دوجی جمن والی کھئے نہ مائیا۔ جس لیکھے
 پورے کرنے چوڈاں سو تپہ انک دے پنے، پنشمینٹ دیوے سرب لوکائیا۔ توڑنے شرع دے حدیتے، سب دا لیکھا دینا چمکائیا۔
 گوبند دا لہنا پورا ہووے جو مان دوايا اکو کتے، کتا گوبند دتا پرگٹائیا۔ پھیر نشان میٹنا تارا چتے، چند چاندنا اکو ڈگمگائیا۔ ایہ
 کھیل سری بھگوانے، پاربرہم پت پریشور اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 دُھر دا مالک نور الایہیا۔ دُھر نور کہے اکو اک اللہ، علمین اکو اکھوائیندا۔ اکو اک ستگر شبد ملاح، جو جگ جگ بیڑا مات
 چلائیندا۔ اکو اک مالک حق خُدا، خود مالک اکو نظری آئیندا۔ جس ستجگ ترینا دواپرکیتا جُدا، کلجگ اتم پندھ مکائیندا۔

صدی چوڈھویں سب نوں اتم کرے وداع، درگاہ ساچی سچ گھر بہائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے بدھا، ودھی اور نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیندا۔ نارد کہے نی صدی چوڈھویں جگت چوڈھرائی، اپنی اکھ اٹھائیا۔ اوہ تگ کھیل نور نورانی، نر ہر کی اپنا حکم ورتائیا۔ ویکھیں اگلے سال محمد دی اُمت وچ آوے پریشانی، پریشانی وچ سارے دینے کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں نے تکنا کھیل مہانی، مہایدھ دا لیکھا دینا بنائیا۔ جیہڑا کھنڈا آد شکت تے رکھیا آد بھوانی، ڈرگا بھوانی سنگھ شیر سواری اپنا سیس نوائیا۔ جگت بھل جاوے رام راون دی کہانی، کورواں پانڈواں کی نشانی، کلجگ دا تیر تے گوہند دی تکھی کانی، انیلا اکو اک وکھائیا۔ سب دی جوہ ہو جانی بیگانی، مالک خالق اپنا حکم ورتائیا۔ کیوں کلجگ کہے میرے مالک ضرور کریں مہربانی، مہربان دیا کمائیا۔ میں چاہندا تیرے نام کلمے دی پڑھے کھئے نہ بانی، تیرے در تے سیس نہ کھئے جھکائیا۔ سب دے گھر ناچ نچے مایا رانی، گھنگٹ اپنا لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے پرہو چلاک بڑا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ انت سرشٹی نوں بنا دیوے دو دھڑا، دھڑی سیر اپنے ہتھ وندائیا۔ سمنڈ ساگر ہووے گڑھا، ڈونگھی کھائی دئے وکھائیا۔ حکم دیوے جیہڑا نہ کیسے لکھیا تے نہ کیسے پڑھا، چار جگ دے شاستر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نے ول چھل وچ سب نال کر جانا کڑا، کڑا گوہند والا دئے گواہیا۔ محمد دا لیکھے لگنا مقبرے والا پانی دا اوہ گھڑا، کِس نوں نانک کنبہ کہہ کے گیا سنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وبن وبننا ہڑھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پرکاش نور جوت کرے نرائن نرا، نر ہر اپنی کل وکھائیا، جس دا بھیو نہ پائے مدھم بیکھری پسنتی پرا، بانی چارے صفت صلاحیا۔ اُس نے کھیل کھلاؤنا جگت شرع نال شرع، شریعت سب دی ویکھ وکھائیا۔ اُس دا فرمان دو جہان حکم والا اکو ذرا، ذرے ذرے وچ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن نارد کی دسیا، پنڈت پاندھ دے جنائیا۔ نارد کھڑ کھڑا کے ہسیا، اپنی بودی رہیا بلائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ جدھر ویکھاں اودھر اندھیری مسیا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں رسنا جہوا بٹی دندان نال گرتھان شاستراں دا سُنیا جسیا، پردے ہر نہ کھئے

وسائیا۔ ٹھاڈا نام کلمہ وکدا وچ ٹکیا، ٹھاڈے سکھ مُرید ٹکیاں والی قیمت پائیا۔ پھیر دساں ٹھاڈے نام کلمیاں پایا رٹیا، رٹا دین دُنی
 وکھائیا۔ سچ پُچھو اوتار پیغمبر گرو صاحبانو گر گوہند دا ڈھٹیا ٹپیا، ٹپا ٹپا سب نے دینا سُنائیا۔ محمد تیری اُمت دا بوٹا پکیا،
 پھل اتم وار تیری جھولی دینا رکھائیا۔ نانا ٹٹ جانا چار یاری سکیا، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا انت انگیٹھا
 تپیا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ پتہ نہیں پروردگار سانجھا یار کیوں شبدی دھار سخت کرن لگا حدیا، حالت سمجھ کیسے نہ آتیا۔
 سچا نور ظہور نہیں اگما تکیا، جس دی دو جہان رُشنائیا۔ اوس نے جھگڑا میٹنا مدینہ مکیا، کعبیاں پئے ڈبائیا۔ اوہ ویکھو موسیٰ
 عیسیٰ دا سینہ پھٹیا، پٹی پریم نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 بے پرواہیا۔ پنجھی ماگھ کہے میرا دوس سہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ پرکاش تکان آد نرنجنا، نرنرائن نور الاہیا۔ جو غریب
 زانیاں درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ اُس دے چرن دھوڑی نہاواں مجنا، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ جس دا چرنودک
 امرت رس لے بن پیتیاں رجنا، رجو طمعو ستو تتاں گناں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دا چھپی ماگھ نوں دیپک جگنا، جوتی جوت
 جوت رُشنائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی نال نِشنگ ساریاں اٹھ کے بھجنا، راوی نوں اشارہ کر کے لینا بُلایا۔ آہ تک ویکھ
 کھیل گوپال مورت مدنا، کول نین کی اپنی کار بھگتائیا۔ جوں ستگر ارجن دا بنیا سجنا، پُرکھ اکالا دین دیا لا تتی توی سوبھا پائیا۔
 اُس نے ضرور کلّ نوں صدی چوڈھویں دا لیکھا دسنا، کِس بدھ محمد دی ہووے انت صفائیا۔ ایہہ کھیل سُرے سربنگنا، کرنہار
 کرتا جس دی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنو بھگوان، جگت کھوجیاں کیسے نہ لبھنا، دو نیناں نظر کیسے نہ آتیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دلپ سنگھ، پیاری، دلپ سنگھ، دیدار سنگھ، سنتا سنگھ، میلا سنگھ ہزارا سنگھ، منشا سنگھ، آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ، روپل کور، کرتار کور، مکھن سنگھ، بہاگ سنگھ، درشن کور، ننتی گندا سنگھ، ہزارا سنگھ بابویر، بوڑ سنگھ، مہندر کور وزیر پُر، ورکھا سنگھ بابویر، پربتو تلونڈی، اجیت سنگھ کتووال، سورنی سیکھوان، گرچرن سنگھ کتووال، پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے میں آگیا تُردا تُردا، تُریا توں پرے ویکھن والیو دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کھیل ویکھو سچے ستگر دا، جس ستگر نوں سار شبد کہہ کے سارے گائیا۔ جس دا کھیل اگم اتہاہ دُھر دا، سچکھنڈ ساچا کھیل کھلائیا۔ اُس دا روپ اگم اگے نور دا نہ پھردا نہ تُردا، تُرت اپنی کھیل کھلائیا۔ جس محمد دا وجود کیتا مُردا، ماٹی خاک نال ملائیا۔ اوہ روپ دھر اگلے حضور دا، حضراتاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ سب دا ویلا وقت آیا مشکور دا، شکریتے وچ سیس نوائیا۔ جس دا کھیل سدا بھرپور دا، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ پندھ میٹ کے نیڑے دُور دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے ویکھو کھیل اگم اپارا، پیغمبران دیاں جنائیا۔ محمد لے ہلارا، محبوب دیاں وکھائیا۔ تگ لے راوی کنارہ، کنڈھا گھاٹ سوہیا پائیا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے دوبارہ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا لیکھے لاوے چار یارا، یاری یاراں نال ملائیا۔ صدی چوڈھویں دیاں تگ بہاراں، خوشیاں نال اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ نارد کہے محمد کھیل ویکھ پروردگار، بے پرواہ رہیا جنائیا۔ جس دے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ روپ اگم بیٹھا دھار، صدی چوڈھویں اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ دے نہ نار، نر نرائن سوہیا پائیا۔ تن قمیض دتا اُتار، پورب پچھم ویکھے چائیں چائیا۔ اُس دا کر دیدار، جس دید نور دتا چمکائیا۔ سُن اگم اظہار، بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جیہڑے سپارے سکیا نہ مَول اُچار، رسنا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ محمد کہے ائے نarda شیطانا، کھتری براہمن شوڈر ویش ویکھ وکھائیا۔ میرا سب توں وکھرا فرمانا، حُکم حق دتا خدائیا۔ الابی الہام والا پیغاما، پیغمبر بن کے دیاں درڑائیا۔ دُنڈاوت دی جگہ سجدے وچ کر سلاما، نو نو

سپس نوائیا۔ جھٹ نارد کپہا میں پیغمبر کوئی نہ مانا، ولی اللہ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں جد جھکاں تے جھکاں اک اماما، جس نوں پیغمبر سارے سپس نوائیا۔ سُنّ اگم ہور حکم فرمانا، کی مہربان رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ درڑائیا۔ محمد کہے پنڈتا میرا بن عزیز، پیار نال سمجھائیا۔ دساں سچ تمیز، ترسنا جگت گوائیا۔ پوری کر ریچھ، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ خوشیاں والی وکھاواں عید، دکھ روگ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کعبیاں والی تگ مسیت، مسئلہ اکو اک سمجھائیا۔ جھٹ محمد نے بسملہ لکھ کے نارد نوں کہا آہ گل وچ پالے میرا تعویز، پچھلی ریتی دینی تجائیا۔ نالے دھرنی اُتے ماری لیک، لائن دتی بنائیا۔ ٹپ کے آگے آ جا ٹھیک، ٹھاکر پچھلے دینے بھلائییا۔ اپنے خُدا دی میں خود کراں تصدیق، شہادت اکو اک بھگتائیا۔ پچھلی غفلت رہن نہ دیواں نیند، آس دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک سمجھائیا۔ نارد کہے محمد مینوں پُچھ لین دے کولوں اپنے بھگونت، کی حکم درڑائیا۔ کیہڑا چنگا منت، کس دی کراں پڑھائیا۔ کس نے رہنا انت، جو جمن مرن وچ نہ آئیا۔ پیغمبر چنگا کہ پنڈت، پرہہ کس نوں دیوے وڈیائیا۔ کس دی مہما اگت، گنتی گنی نہ جائیا۔ کس دا پیار نال جیو جنت، جگت جہان وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نارد نیوں کے سپس نوائیا۔ نارد کہا او لکن چھپن والے پرہو، پرہیا کچھ مینوں دے جنائیا۔ او تینوں کیہڑا لہو، لبان کٹن والا کی مینوں رہیا سمجھائیا۔ میرا کس نال یارانہ لگو، کون میرا پیر گوسائینیا۔ کون مینوں مقبریاں وچ دبّو، کون اگنی تت جلائییا۔ دس ساڈے دوہاں وچوں پہلا کیہڑا لدو، جگت جہان جائے تجائیا۔ کس دا دیپک جگو، دو جہان کرے رُشنائییا۔ کس دا پرکاش مکھو، مغرب مشرق کرے رُشنائییا۔ کیہڑا تیری بے جدو، یدی دینا سمجھائیا۔ کیہڑا ونڈو حدو، حد دینی وکھائیا۔ کیہڑا مات لوک وچوں ونجھو، ونجھ مہانا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں میرا لہاؤندا جنجو، بودی رہیا کٹائیا۔ کی ایہدا چنگا پنج تت تنو، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو دینا کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا سُن نارد میرے پانڈے، جیو پنڈ دیاں جنائیا۔ محمد ور کے میرے ڈھولے گاندے، گا گا خوشی منائیا۔ لوک مات آؤندے جاندے، بھجن واہو داہیا۔ حکمے اندر باندھے، پلّو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ ایس دی اُمت نے کھانے پشو تے ڈھانڈے، ڈھوراں

کھلّ لہائیا۔ سپوت رہنے نہیں دھرنی تیری ماں دے، جننی گکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ انت روپ بننے کار دے، کاگوں ہنس نہ کھئے
 وکھائیا۔ جنہاں نے بچے ذبح کرنے گاں دے، کرشن گوالا اکھّ اٹھائیا۔ جھگڑے پاؤنے میرے ناں دے، نام نام نال ٹکرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم حکم وچ جنائیا۔ نارد کہے محمدیا میں سُنیا دُھر دا کہنا،
 دُھر مالک دتا سُنائیا۔ تُوں مات لوک نہیں رہنا، تن نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری اُمت بیٹھ نہیں رہنا، کلمہ سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آہ تک
 اوہ تک چوڈاں طبق دا بُرج ڈھہنا، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ اوہ ویکھ بھجی پھردی تیری صدی چوڈھویں جس دا نیر نیناں چوں
 وہنا، وہن جگت والا بنائیا۔ اُس ویلے پروردگار دا سب نے بھانا سہنا، جس دے بھانے تُوں منّ کے ارجن راوی اُتے اپنا آپ
 جائے تجائیا۔ اُس صاحب نے چین نہیں لینا، لہنا دینا سب دا دئے تجائیا۔ اوہ ویکھ کھیل ہو کے طرفینا، طرفداری وچ اپنی کار
 کمائیا۔ نانا تٹنا بھائی بھینا، ساک سینا نظر کھئے نہ آئیا۔ پر یاد رکھیں نارد کہا اک ویراں مینوں وی میرے مالک نے چڑھا دینا اُتے
 بوبڑ دیاں ٹہناں، کوک کوک کے دینا سُنائیا۔ پر یاد رکھ لئیں جس ویلے صدی چوڈھویں دی گولی نے پایا گل وچ گہنا، میرے
 تعویز دا تویت جگت والا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔
 نارد کہے مینوں آوے پیغام، دُھر مالک رہیا جنائیا۔ جس دے بردے تُسیں غلام، بیٹھے سیس نوائیا۔ جس شرع دا اسم دسیا
 اسلام، اعظم نور الایہا۔ اوہ ویس وٹئے امام، نور نورانہ بے پرواہیا۔ جس نے تیری شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، تمنا اور رہے نہ
 رائیا۔ اُس ویلے یاد رکھیں راوی دے کندھے تے میرے مہربان دے سر اُتے تارے چند دا اٹھنا نشان، تیرا نشانہ پرہہ اپنے سنگ
 رکھائیا۔ ایہہ بل نے باؤن کولوں منگ منگی سی وچ جہان، جس ویلے راوی دے کندھے بلکہ وچوں اپنا پھیرا پائیا۔ ایہہ تین
 کھوپرے اُس ویلے راوی دے کندھے کر کے گیا سی دان، مٹی خاک وچ دبائیا۔ ایسے کر کے پہلوں دھسی دے کندھے لایا سی نشان،
 لیکھا باؤن والا جنائیا۔ بل دی گولی دا سُرتی والا گیان، شبد شبد دھار بھگتائیا۔ ترپت دا لیکھا چُکے آن، لہنا اور رہے نہ
 رائیا۔ نارد کہا اُس ویلے بل دیاں اکیاں یودھیاں پٹھی کیتی سی کرپان، مٹھاں اسمان ولّ ٹکائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہووے گا کلجگ
 انت سری بھگوان، اُلٹی جگت ریت چلائییا۔ اُس ویلے سر جھکاؤن کے اوتار پیغمبر گرو سارے بلوان، نیوں نیوں سیس نوائیا۔

پھیر اُس صاحب نے کی کرنا غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں نوں روپ بخش دینا کاہن، غلاما دی غلامی دُور کرائیا۔ محمد دا لہنا مُکاؤنا کر دھیان، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں دا پورا کرنا بیان، اکھڑ اکھڑاں نال ٹکرائیا۔ گولی دے سپس دی ویکھنی شان، نو کھنڈ پھولن برکھا اک وکھائیا۔ پھیر اک روپ ہو جانا بھگت تے بھگوان، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دیاں آگے بدل دینا ودھان، وعدے سب دے ویکھ وکھائیا۔ اُس ویلے محمد تیرے اوہ نو سپارے دسنے جیہڑے لکھے نہیں گئے وچ قرآن، گرہ فُدرت دا ویکھ وکھائیا۔ پہلا گلیئز دوجا مویویز تيجا نوکھیزایووز چوٹھا زوااولہسوم پنجواں ناغمہسولترو چھیواں کوپہینجت کلیئیت ستواں سوولہستہم اٹھواں ناکولزول نازولوجی نہ عرشے فگی کھانو سے ادا عدلہزا نوواں پاناہودی عیسیٰ سودزی محمد علیحدوی خدائے کھلو کھنے کھرے۔ نارد کہے ائے نو کھنڈو، سب نوں دیاں جنائیا۔ خوشیاں وچ کچھ ونڈو، ونڈیاں پاؤن والیو تہاڈے حصے رہیا مٹائیا۔ اپنی ٹٹی سارے گنڈھو، ڈوری اکو تند اُٹھائیا۔ بولو دُھر دا چھندو، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ منزل پچھلی آگے لنگھو، پینڈا پنڈھ لینا مکائیا۔ جھگڑا مکیا تارا چندو، چند ستارے سارے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنہ سُرستی سُنو لا کے دھیان، سچ سچ سمجھائیا۔ کھلیو راوی دا کنڈھا لو پچان، پردے اکھاں والے اُٹھائیا۔ پچھے تے کھیل تکیا سکھیاں نال کاہن، جمنہ بس کے دینا سنائیا۔ گنگا ٹوں وی سُن دی رہیوں سنتاں دا گیان، دان پنڈتاں دی جھولی پائیا۔ سُرستی ٹوں پھردی رہیوں دوہاں دے درمیان، بھجی واپو داہیا۔ گوداوری ٹوں گوبند دا چرن چھوبیا آن، اپنا سپس نوائیا۔ ہُن کلجگ اتھ کھیل نو جوان، مرد مردانہ اپنی کار بھگتائیا۔ جس چھبی پوہ صدی چوڈھویں دا روپ دھریا مہان، سپس تاج نو پھلاں والا ٹکائیا۔ عیسیٰ دی آشا کر پروان، پرم پُرکھ بھگتاں دے کلجگ دے کانٹے دتے ہٹائیا۔ اوہو سپس دا تاج غریباں نوں بخش کے دان، گولیاں غلاماں نوں دتی وڈیائیا۔ جن بھگتو تسیں پرہو دے در تے ہو گئے پروان، نو پھل دین گوائیا۔ ایہو درجہ دوہاں دا وچ جہان، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ گنگا گوداوری جمنہ سُرستی کہے نارد آہ کہو جیہا لباس، لبان کٹاؤن والے نور دے وکھائیا۔ اوہ اتر کے ویکھ تھلے آکاش، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ ائے تیری صدی

چوڈھویں دا چوڈاں طبقاں والیا ہون لگا ناس، ناستک ہوئی کوڑ لوکائیا۔ اشارہ دیندا بھجّا آوے شنکر اتوں کیلاش، اپنا پندھ مُکائیا۔ پرم پُرکھ دے گھر پیندی ویکھ راس، سُرَت شبد گوپی کابن ناچ نچائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا جن بھگتاں دا ہویا داس، سیوک ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ آپ خالی ہتھ بھکھا ننگا تے بھگتاں دے اندر رکھیا اکو شبد دا واس، جس شبد نال ادب سارے رہے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے پرہو کیوں پٹھیاں کیتیاں نوکاں، تلواراں رُخ دتے بدلائیا۔ میرا جی نہیں کردا تیرے حُکم وچ ٹوکاں، پھیر وی ٹک کھان والا بولنو رہ سکے نہ رائیا۔ مینوں ہور دس دے کیوں ساہمنے جگائیاں جوتاں، جوتاں والی نوں سنگھاسن ہیٹھ دبائیا۔ کی لیکھا تیرا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق کی وڈیائیا۔ میں پھر کے آیا پوٹا پوٹا، بھجیا واپو داہیا۔ میں چار جگ دے تیرے بھگت تے بھکھے ننگے جنہاں دے تیر اک لنگوٹا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹھگّاں چوراں ڈاکوآں نوں دیویں بہتا، دھن کنجراں گھریں بھرائیا۔ میں ہن ساری دُنیا وچ دے دینا ہوکا، کوک کوک دینا جنائیا۔ او بھکھیو ننگیو دلیریو اُس پرہو دا درشن کرو صدی چوڈھویں دا اتم موقع، جیہڑا آپ بھکھا ننگا ہو کے تاج بھگتاں سر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنّا سُرستی اٹھو لو ہلارے، مٹک جوہن والی وکھائیا۔ تسیں آئیاں راوی دے کنارے، رویداس دے گواہیا۔ ویکھو بھگت پرہو دے پیارے، آسن بیٹھے لائیا۔ نی تسیں وسدیاں رہیاں وچ اچے چبارے، محلاں وچ سوہا پائیا۔ اچ تہانوں ککھّاں کانیاں کاپیاں اُتے تھارے، چھبی ماگھ ونڈ ونڈائیا۔ پر ایہو جیہے پچھے نو سو تڑنوںے چوکڑی جگ نہیں آئے نظارے، ذرا نظر مار کے پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تہانوں پھیر یاد رکھیو کوٹن وار کڈھنے پینے ہارے، پر ایہو جیہے ستگر دا درس کدے نہ پائیا۔ جس نے لیکھے لائے چنگے ماڑے، غریباں نائیاں کوجھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ اوہناں دے سیس تے ہتھ کے جائے دستارے، جس دستار نوں ویکھ کے وشن برہما شو سیس نوائیا۔ خوش ہون تیئی اوتارے، بن ہتھیاں تالی دین وجائیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ جھکن سارے، نیوں نیوں ویکھن تھاوں تھائیا۔ دس گرو جان بلہارے، جو بلہار اپنا آپ پُرکھ اکال توں گئے کرائیا۔ جن بھگتو اگی کِرپاناں گوبند نے چووی ماگھ نوں اکیاں گرسکھاں دے ہتھ پھڑائیاں سی وچ سنسارے، ستاراں سو سٹھ بکرمی دے

گواہیا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آیا تے میں آوانگا نال دوبارے، دوہرا اپنا روپ بدلایا۔ میرے آؤن دے نشانے تے ایہو ہون گے اِشارے، کھنڈے سدھے تون پُٹھے کر وکھائیا۔ کیوں راوی دے کنڈھے جس ویلے گرو ارجن نے سواس کیتے سی باہرے، مؤدھے پے کے پُٹھے پے کے اپنا لیکھا دتا چُکائیا۔ نالے ہس کے کہا میرے کنڈھے اُتے میرا صاحب گرومکھاں نوں تارے، چار جُگ دے وچھڑے پھیر لے ملائیا۔ اوہناں نوں رکھے اپنی پریت دے سہارے، جس پریت دی شہادت پچن سنگھ دا تویت گولی دے گل وچ دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ جھٹ محمد ماریاں چیکاں، کوک کوک سنایا۔ میریاں نیڑے آؤندیں تاریخاں، بنا حرف حرُوف ویکھ وکھائیا۔ نہ رہنے مندر تے نہ رہنیاں مسیتاں، میرے مسلے پلُو جان چُھڈایا۔ کیوں میرے محبوب وچ حق توفیقان، جو قدرت دا مالک اک اکھوایا۔ میں اوس نوں سدا اڈیکاں، بن نیناں نین اٹھایا۔ سجدہ کراں بردا بناں جے میریاں پوریاں ہون اُمیداں، اُس دی آمد وچ خوشامند کر کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ کیوں ساڈے عہدناے دیاں سانوں حُکمی کٹ دتیاں رسیداں، بنا اکھراں اکھڑ دتے ٹکایا۔ ایہہ مسلہ بڑا پیچیدہ، انجیل قرآن سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ راوی کہے میں بھالی بھولی، بھلیاں بھٹکیاں دیاں جنایا۔ میں اکو شبد دی سمجھاں بولی، دوجی ودیا سنن کدے نہ آئیا۔ اکو صاحب نوں ربی ٹولی، ٹولے اوتار پیغمبر گروآں دے مینوں گئے سمجھایا۔ اسیں سارے اُس دے نام کلمے دی پاؤندے رولی، اچی کوک کوک دِرڑایا۔ جس ویلے اُس صاحب دی اپنی رُت مؤلی، مؤلا ہو کے دو جہان ویکھ وکھائیا۔ اوہ پرگٹ ہونا امامان دا امام اُپر دھولی، کل کلکی پھیرا پائیا۔ اُس دی شکل نہ سُندر نہ سولی، کالا پیلا روپ نہ کھئے بدلایا۔ اوہ آد دا آد انت دا انت اول دا اولی، علمین اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نو پھل کہن اسیں جانا وچ نو کھنڈاں، کھنڈا کھڑگ دھار چمکایا۔ جس صاحب نے وکھ وکھ پائیاں ونڈاں، دین دنی گلشن دتا مہکایا۔ اوہ کھیل ویکھن آیا کوئن کوٹ برہمنڈاں، پُریاں لوآں پردہ رہیا اٹھایا۔ جس دا شبدي دھار ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ چرن چُھہا کے راوی کنڈھا، کنڈھی گھاٹ کرے رُسنایا۔ سب دا پچھلا وقت لنگھا، آگے حُکم بے پرواہیا۔ جس نے پُٹھا

کر پلنگا، دین دُنی دتی اُٹائیا۔ ستّ رنگ جھلائے جھنڈا، ستّ دیپ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نو پُھل کہن نو کھنڈ دی دسیئے بات، باطن بھیو کھلائییا۔ جس پرہو نے حصیاں والی دتی دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ اوہ انت کرن آیا انصاف، عدل اپنے ہتھ وکھائییا۔ دین مذہب دا لیکھا کرے صاف، صفحہ ملیچھا دئے اُٹھائییا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ ستّ جوت کرے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائییا۔ جن بھکتو نو پُھل کہن تھادی خوشبو دی نواں کھنڈاں وچ ضرور آویگی باس، واسنا ویکھے خلق خُدائییا۔ ایہہ سگندھی پُجی اُتے کیلاش، برہما دے جانی پاس، وشنو دی پوری کرنی آس، آسا آسا نال ملائییا۔ تھانوں سب نے دینی شاباش، اوتار پیغمبر گر اکھئے مل کے ساتھ، کیوں تساں اک پرہو دی گائی گاتھ، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں گلوں ہو گئی ننگی، پُشت ہتھ نہ کھئے رکھائییا۔ اُمت نبی رسولاں آونی تنگی، تنگدستی نہ کھئے کٹائییا۔ سب نے پینا او جھڑ ڈنڈی، مارگ قدم نہ کھئے ٹکائییا۔ چاروں کُنٹ پینی بھنڈی، وربھنڈ دئے ڈبائییا۔ ستائی ماگھ نوں رنجیت سنگھ نے پُٹھی پائی ہووے تہی، نالا پچھ گنڈھ رکھائییا۔ موڈھے رکھی ہووے ٹاہنی جنڈی، کندیاں نال سہائییا۔ ناظر سنگھ سیس وچ واہنی کنگھی، چیر سِدھا لینا کڈھائییا۔ ہتھ جوڑ کے بیٹھنگے سکھ پنجھی، مگھ ساہمنے لین اُٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جودھا سوربیر بہادر اکو نو جوانا جنگی، فرنگی لیکھا ویکھ وکھائییا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دیدار سنگھ دے گھر دوپہر نوں پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

ستگر شبد کہے بڑا آیا اند، اند ستگر ستگر وچوں پرگٹائییا۔ نارد کہے میں وی سُنیا چھند، نیواں ہو کے سیس جھکائییا۔ سندیسہ دیواں جن بھکتو جس ویلے صاحب ستگر بیٹھے اُتے پلنگ، سنگھاسن اُتے آسن لائییا۔ ہر سنگت مگھ وچوں بچن کرے نہ کھئے بتی دند، رسنا جہوا جگت نہ کھئے بلائییا۔ بھگت دوارے بھگتاں دے اندر من دا ہون نہیں دینا جنگ، کلپنا جگت نہ کھئے

رکھائیا۔ جو بولے سیوادار اُس نوں کھڑا کر دینگے اک ٹنگ، بیٹھ کے درس مؤل نہ پائیا۔ پچھ دی پچھ گئی ہنڈھ، آگے حُکم
 ورتے بے پرواہیا۔ ایسے کر کے نشان دکھایا تارا چند، بھل رہے نہ رائیا۔ جس محمد نوں زمیں اسماناں دتا ٹنگ، سو لیکھا رہیا
 مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں
 کھیل اپارا، اپرپر اک درڑائیا۔ چڑھدی کوٹے بیٹھے آپ نرنکارا، نرویر نور الہیا۔ لہندی دشا گرمکھ سنگھ سنمکھ بے دلارا،
 مکھ ستگر ول رکھائیا۔ دکھن دشا صدی چودھویں دی گولی دا ہووے اشارہ، کور جوگندر سوہا پائیا۔ پہاڑ ویکھے نین آگھاڑا،
 اچی چوٹی کیلاش توں پرے دھیان لگائیا۔ جس نے ہتھ وچ پھڑیا سی چند ستارا، سو تریت میری دشا سوہا پائیا۔ ستگر دا
 چرن جوڑا سریشی دا حصہ آدھ وچکارا، سچ سنگھاسن نظری آئیا۔ جس دیاں چاروں کُنٹ شبدی دھار وچنیاں لکاراں، لائنوں
 عین دینیاں بنائیا۔ جس چرن نوں پوجے سرب سنسارا، سنسا دو جہان رہے نہ رائیا۔ اوہ بخشش کرے بخشہارا، بخشش اپنی
 اک ورتائیا۔ جو نرگن نرگن لئے اوتارا، سرگن میلا میلے سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں لوں اہے ساہ، ہوکیاں وچ سنائیا۔ چار کُنٹ دے کوئی نہ راہ، گر اوتار پیغمبر
 بھجن واپو داہیا۔ بن نیناں نین رہے اٹھا، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا کپڑی کوٹے تٹھا، مہربان اپنی دیا کھائیا۔
 جس نے جگت جہان پاؤنیاں لٹاں، لٹیرا اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں سہاؤنیاں ساچیاں رُتاں، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ گنگا
 گوداوری جمننا سُرستی چرن بھیٹ کرو پیار دیاں ڈھائی ڈھائی مُٹھاں، جو لے کے آئیاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرستی رہیاں جھاک، چاروں کُنٹ دھیان
 لگائیا۔ کی کھیل کیتا پُرکھ ابناش، ابناشی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے چاروں کُنٹ بھگت سہیلے بیٹھے پاس، خالی دشا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ کدھر کریئے تلاش، لہیئے کپڑی تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے نی کلیو آگے گر اوتار پیغمبراں دے گھراں دے مالک
 ہنڈے پُجاری، پوجا کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ ہُن پُرکھ اکال دے شبدی دھار سوہنڈے لیکھاری، پرہ نال مل کے چارے کوٹاں

رنگ رنگائیا۔ جتھے کوئی نمسکار کر نہ سکے جواری، ٹھگ چور یار چرن چھوہن کھئے نہ پائیا۔ ایس در تے اوہ پُجے جیہڑا بھگت
 جوت زرنکاری، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ فی سماں آؤنا پرہ دے چرناں دی دھوڑ نہیں ملنی چھاری، ٹکے مستک نہ کھئے رمائیا۔
 سرشٹی نے ترسنا تڑپھنا کتے پرہ دے چرناں دے جوڑے دے بنیئے پُجاری، پُجاریاں والا لیکھا پھیر وی دینا مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے محمد آہ تگ لے نظارہ، سوہنیاں اپنی اکھ
 اٹھائیا۔ ویکھ لے اپنے امام دا نور ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا سب توں وسیع دائرہ، حد حدود نظر کھئے نہ آئیا۔
 جس جھگڑا پاؤنا وچ قاہرہ، مصر دی مسل رہیا بنائیا۔ چار یاری دا رہنا نہیں پرہ، پاربرہم بھے رہیا دکھائیا۔ اتھم کتے ہو نہ جانا
 بہرہ، انسنت رہیا سُنائیا۔ جس نے نام کلمے دا کرنا مُشاعرا، بنا مشورے صلاح بنائیا۔ جس دا کھیل اگتا گہرا، سمجھ کیسے نہ
 آئیا۔ اک وار دین دُنیا نے اُس نوں کہنا بھیڑا، کی ظلم رہیا کھائیا۔ پر اُس نے پچھلی ریتی دا سب توں چھڈا دینا کھڑا، کھیڑا اگلا
 دینا وسائیا۔ مذہبی رہن نہ دیوے جھیڑا، جھگڑا میٹے کوڑ لوکائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں بٹھ کے بیڑا، نیا اکو نام والی چڑھائیا۔ جو
 کھیل انوکھی دھار چھیڑا چھیڑا، چھیکڑ اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں پچھلی دساں دھار، آد دی آد سمجھائیا۔ جس ویلے ست سروپ اپنا پرگٹ کیتا سی
 زرنکار، زرگن زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوت وچوں شبد دی دھار کر تیار، آشا اپنی اپنے نال ملائیا۔ شبد دی آشا وشن
 برہما شیو کر اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ پھیر لایا اکٹھا اک دربار، وشن برہما شیو ایسے طرح لیا بہائیا۔ اوہناں نوں حُکم
 دتا میرا زرگن دھار چرن چرن دھوڑ دا جوڑا اپر اپار، جس نوں چار جُگ نہ کھئے مٹائیا۔ جس دی پوجا رہے اپر اپار، اپر میر
 سوامی دتا سُنائیا۔ وشنو نوں کیتا خبردار، بھے نال ڈرائیا۔ برہمے نوں کیتا ہوشیار، اشارہ دتا لگائیا۔ شنکر نوں دے ہلار،
 ہلوانے نال اٹھائیا۔ تے اکتھی کرو نمسکار، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ پھیر نگاہ لو اٹھال، نین نین نال ملائیا۔ تسیں میرے دین میں
 تھادا دیال، دو جہان اپنا حُکم ورتائیا۔ میں پاتشاہ تسیں کنگال، شاہ سلطان ہو کے تھادی جھولی دیاں بھرائیا۔ میں راجن راجا
 تسیں میرے جی پران، مہربان ہو کے دیاں درڑائیا۔ اپنے چرن جوڑے دا کر دھیان، درشٹی درشٹ نال ملائیا۔ دھوڑی دا اک

اک قطرہ سب نوں دتا دان، تتاں دی منسا وچ ٹکائیا۔ وشنوں نوں کہا توں سب توں دینا پین کھان، بہنڈارا میرا بے پرواہیا۔
 برہمے توں اُتپت کرنا جہان، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ شنکرا جو اُچیا توں اُس دا رہن نہیں دینا نشان، انت لیکھا دینا
 مُکائیا۔ سب نے اکو حُکم کرنا پروان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تئے اکتھے جھکے آن، نو نو لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو رہیا کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے آد دا کھیل وچ سچکھنڈ، ہر کرتا آپ کرائیا۔
 وشن برہما شو نے منگی منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جے اسیں سرشتی رچی کون ہووے گا سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔
 پُرکھ اکال کہا میرے نام دا وجے مردنگ، شبدی شبد کھیل کھلائیآ۔ تن وجود سُہاواں وچ ورہنڈ، اوتار پیغمبر گرو ناؤں
 پرگنائیا۔ پر یاد رکھیو جس ویلے نو سو چرانوے چوکڑی جگ گئے لنگھ، پھر آپ آواں چائیں چائیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں دے بیٹھ
 سنگھاسن اُتے پلنگ، آسن ایسے طرح سُہائیا۔ وشن برہما شو اُس ویلے چرن بھیٹ ہون کے تارا چند، سورج سورہ سپس نوائیا۔
 تہانوں دیواں گا اوہ اند، جو اند میرے وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 پڑدا آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ پچھلا وقت سُہایا، دتی مان وڈیائیآ۔ سچ دربار لگایا، وجی حق ودھائیآ۔ وشن برہما شو
 لیکھا پور کرایا، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گر چیلے والا پچھلا بھیو چُکایا، گوبند دئے گواہیا۔ ہرجن جن ہر اپنے رنگ رنگایا،
 دتی مان وڈیائیآ۔ ستگر دے گھر کوئی نہیں پرایا، بھگتاں بنس سرینس اکو اک وکھائیآ۔ کرے کھیل بے پرواہیا، بے پرواہ اپنا حُکم
 ورتائیآ۔ جس نوں کہندے دائی دایا، داتا ہو کے ویکھن آئیآ۔ بہاویں جن بھگنو تہاڈی پنج تت دی کایا، کایا دا مالک اکو اک نور
 الاہیا۔ ایسے کر کے اج پہلوں پرساد ورتایا، پھیر اپنا حُکم ورتائیآ۔ کیوں جس ویلے وشن برہما شو نوں دتی سی دات اُس ویلے دوجا
 نظر کھئے نہ آیا، بنا چار توں چار کُنٹ روپ نہ کھئے درسائیآ۔ ستائی ماگھ دا دوس وڈیایا، سد وجدی رہے ودھائیآ۔ نویں ریتی دا
 حُکم رہیا سُنایا، جن بھگتاں سُنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آپ اپنا کھیل رچایا، رچنہار ایکنکار اکو اک اکھوائیا۔

☆ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ میلا سینگھ دی بمبی اُتے پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

سُن حُکم قندھاری ولی، ولی اللہ الہ آپ جنائیا۔ ستائی ماگھ رات نوں لیانی تیل دی پلی، محمد دے چراغ رہے کُرائیا۔
راہ تکدا شاہ علی، حسن حُسن اکھ اُٹھائیا۔ لیکھا پورا کرنا کرلے والا جنہاں دتی بلی، بلدھار ویکھ وکھائیا۔ اک لیانی نال لوں
دی ڈلی، اُمت ہانڈی کھوج کھوجائیا۔ ہوکا ملنا گلیو گلی، جگت جہان آپ سُنائیا۔ جھگڑا پینا جلی تھلی، تھل اسگاہ روون مارن
دھابیا۔ محمد دی آشا کلپنی اِکلی، چار یاری سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ پنج دانے نال لیانے مُونگپھلی، جس نوں نانک بھوگ لگا کے
مردانے دتا کھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سینگھ میلا
جگت قندھاری، ہر شب نال سمجھائیا۔ اک وال پرہ دی بھیٹ چڑھاؤنا وچوں داڑھی، بھل کھئے نہ جائیا۔ کِریا کرے آپ
نرنکاری، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دی سدا پکی رہے ساؤنی باڑی، غریب نائیاں ربیا سُنائیا۔ جگ چوکریاں پچھوں
آئی تھادی واری، وارث ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جس ناتا توڑیا چار یاری، یارانہ بھگتاں نال رکھائیا۔ تھادے پیار دا پرہو بنیا
ویاری، گھر گھر وچوں خریدے چائیں چائیا۔ اکو مان دیوے پُرکھ ناری، بردھ بالان ہوئے سہائیا۔ جیہڑا ٹکا بھیٹ کرنا اُس تے
لائن ہووے کالی، آر پار دینی لگائیا۔ اُس نوں رکھیا ہووے وچ تھالی، جیہڑی تھالی گرمکھ بھیٹ چڑھائیا۔ وچ تِن تِنکے ہون
پرالی، جیہڑی بھگتاں ہیٹھ پچھ کے اپنی سیو کھائیا۔ اک دیپک جوت ہووے بالی، مکھ نو سوبھا پائیا۔ پھیر لکھاریاں بننا سولی،
نو نو کے سیس جھکائیا۔ پرہو ستگر جن بھگتاں گرمکھان دا ناتا روھے نہ جعلی، آتم گنڈھ دینی پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھان جنم کرم دی میٹے کنگالی،
شاہ کنگال اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کیشن سینگھ، پرکاش کور، وکیل سینگھ، وسن سینگھ، آشا سینگھ، لاج کور، ہزارا سینگھ، سروپ سینگھ، سانجھی رام، گنڈا سینگھ، دھیانو چنو دھنی پورو، گلزار سینگھ، بنتی الہڑپنڈی، دیپو دوست پُر، باوی دوست پُر، گرمکھ سینگھ سوہن، گردیو سینگھ سوہن، امرو رڈیانا، دیپو چھوڑ،

چرن کور خوشی پُر پنڈ الہڑپنڈی ضلع گرداس پُر ★

ستائی ماگھ کہے شرع دی قیمت پے گئی ٹکا، گرمکھ لیکھا ربیا چکائیا۔ پروردگار نے کھیل ویکھنا مدینہ مکہ، کعبیاں اکھ اٹھائیا۔ چار یاری ناتا تکنا سکا، اُمت اُمتی کھوج کھوجائیا۔ جو اشارہ دے کے آیا نانک تپا، بغداد وچ درڑائیا۔ حُکمی دھار لیکھیا پٹا، شبدی شبد سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں پینا رٹا، نہ کوئی میٹے جگت لوکائیا۔ دھرنی اُتے اڈنا گھٹا، دھواں دھار سوہیا پائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس لیکھے لاؤنا لالو دا سواگز دا لٹھا، چارے کتیاں کٹ کے چاروں کُٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے حُکم لیکھیا یتھارتھ یتھا، یدی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستائی ماگھ کہے میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، بہشتاں والیو دیاں جنائیا۔ دیوتیو ویکھو نیتراں نال نظارہ، اپچھراں والیو لو انگڑائیا۔ کھیل تکتو تئی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ بنائیا۔ گر دس پاؤ سارا، مہاسارتھی کی اپنی کار کمائیا۔ جس دا دیپک ہویا اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کلجگ اتم کرنا پار کنارہ، لیکھا مات رہن نہ پائیا۔ پرگٹ ہو چوہیاں اوتارا، چوہیسا اپنا کھیل کھلائیا۔ پورب رہن نہ دئے ادھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ستائی ماگھ کہے لالو دا سواگز دا لٹھا، جگت سینگھاسن سوہیا پائیا۔ ستگر چرناں وچ ڈھٹھا، پرہ تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں وقت ٹپا، ٹاپوآں پرے پئے دُہائیا۔ اپنا ویکھ پُرانا پٹا، جو بن اکھراں دتا لیکھائیا۔ جس دے اُتے اگتی ٹھپا، ٹھاگر تیرا نام نظری آئی۔ ہُن میٹ دے دین دنی دا رٹا، لیکھا اور نہ کھئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر لے اکٹھا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب نوں کر دے زیرو نال بٹا، ہندسا انک نہ کھئے جنائیا۔ تیرا نور جگے لٹ لٹا، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ تیرا کسے نوں لگا نہیں پتہ، پت پریشور بے پرواہیا۔ میں کھیل ویکھاں اکھاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تیرے درشن نوں

ترسن کروڑاں تے لکھان، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ پوُجدے پتھر وٹا، اٹان سیس نوائیا۔ اوہ بڈھا براہمن جس نے دو تلواراں بدھیان پٹان، جو نامے نوں ٹھاکر بتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ کھائیا۔ ستائی ماگھ کہے سنگھاسن ویکھو لٹھا کورا، میں کوری گل سنائیا۔ پرہو دے آگے نہیں کیسے دا زورا، جس زوراور فتح سنگھ نیہاں ہیٹھاں دتے دبائیا۔ اوہ بن کے ہور دا ہورا، اور اورا روپ وٹائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے جوڑا، سوہنی اپنی کھیل کھلائی۔ آگے وقت دس کے تھوڑا، کلجگ کوڑا پندھ مکائیا۔ جس صدی چوڈھویں موڑنا موڑا، پاسا دین دُنی اُٹائیا۔ دو جہان پکڑ کے ڈورا، ڈورُو دُنکا اک سنائیا۔ وقت رہنا نہیں ٹھگن چوراں، ہوے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ بھيو کھلا کے تورا مورا، ایکا برہم دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دئے وچھوڑا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ کلجگ میٹے اندھ گھورا، نوری چند کر رُشنائیا۔ اک سُنائے دھر دا دوہرا، ڈھولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستائی ماگھ کہے میں سب کچھ کیتا ستگر شبد حوالے، او سے نوں سیس نوائیا۔ جس لکھاریاں آگے پنج پنج دیپک بالے جوتی جوت رُشنائیا۔ گرمکھاں دے ایہو ٹھاکر مندر شو دوالے، کعبے دھر دے نظری آئیا۔ اندر رہن کیسے نہ کالے، کالکھ ٹکے دینے مٹائیا۔ پھل لگاؤ نے ساچے ڈالے، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ گرمکھ ویکھے اپنے بالے، بال آنجانے گود ٹکائیا۔ سرب جیاں دیاں ہر گھٹ جانے، جانہار آپ ہو جائیا۔ چوراسی وچوں پُنے چھانے، داتا دانی کھوج کھوجائیا۔ پھڑ چلائے اپنے بھانے، بھوی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے سب کچھ اختیار، حکم دھردرگابیا۔ میں رہن نہیں دینا کوئی مختیار، مختیارے عام نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نوں سد سچے دربار، سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ آگے حکم مٹنا پئے اک زرنکار، اپنی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو اشٹ ہووے سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ اکو گرہ ہووے نمسکار، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو درس پروردگار، جوتی جاتا نظری آئیا۔ پچھلی رسم رہے نہ وچ سنسار، قسم اکو اک کھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے بھے وچ دو جہان رہے کھبی، تھرتھراہٹ وچ دہائیا۔ اودھروں صدی چوڈھویں جائے لنگھی، اپنا پندھ

مُکائیا۔ اودھروں ڈلے دے سِر وچ واہی کنگھی، سِدھا چِر دِتا کڈھائیا۔ جس دے سِر تے گوہند نے کھنڈے دی دھار رکھی سی ننگی، سہج سہج پھرائیا۔ حُکم دِتا بُن جانے فرنگی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پھیر واٹ رہے نہ لمبی، پاندھی پنڈھ نہ کھئے بھوائیا۔ صدی چوڈھویں اتم سِرشٹی ہونی اندھی، نیترا کھّ نہ کھئے کھلائیآ۔ تیریاں کیساں وانگر دُنیا دو دھڑ جانی ونڈی، گوہند ہسّ کے گیا دِرڑائیا۔ پر ایہہ گلّ یاد رکھیں ایہہ کھیل کرنا میرے صاحب سُرے سربنگی، پُرکھ اکال دِیا کھائیا۔ اُس ویلے چڑھنا چند نہیں کوئی نوچندی، چند ستارا در تے سیس نوائیا۔ کھیل ویکھنا وچ وربھنڈی، برہمنڈ اکھّ کھلائیآ۔ جوتی جوت سِرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کھنڈا کہے جس ویلے ڈلے دے سِر تے دِتا رکھ، تکھی دھار رکھائیا۔ گوہند پیا ہسّ، خوشیاں وچ سُنائیا۔ گُرمکھو پنجھی جوڑو ہتھ، مُکھ دے آگے ٹکائیا۔ ستگر کہا اُس ویلے میرے پُرکھ اکال دی جوت جگے لٹ لٹ، دُرگا لاٹاں والی سِنگھاسن بیٹھ رکھائیا۔ جس چنڈی نوں میں کیتا پرگٹ، اوہ چنڈی پرہہ دا شبد رُپ جائے بدلائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا نال پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار بھگتائیا۔ جس دو جہان چلاؤنا رتھ، رتھواہی اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت جہان دیوے متھ، نام مدھانا اک اُٹھائیا۔ سِرشٹی ساری لٹھے ستھ، ستھر یار نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اُلٹی گِرے لٹھ، بھور وچ خلق خدائیا۔ جھگڑا مٹنا مندر مٹھ، شودوالے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سِرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ لٹھا کہے میں لما گز سوا، سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ میں حُکم سندیسہ کہوں، کہہ کے دیاں دِرڑائیا۔ پرہہ نے کھیل کھلاؤنا نواں، نو کھنڈ وچے ودھائیا۔ میں پھرنا نال چواں، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ چین نال کتے نہ بہواں، بھجاں واہو داہیا۔ پن بھگتیاں پیار کتے نہ سواں، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں کہے نہ کھئے نتھاواں، نتھاویاں دیاں سُنائیا۔ آؤ پرہو پیار کدا ودھ نالوں ماواں، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ میں بلہار او سے دے چرناں توں جاواں، جو جو دی روٹی کھا کے گُرمکھاں رسیا رجائیا۔ او سے دی چرن دھوڑی نہاواں، دُرمت میل دھوائیا۔ اوہو کنت سہاگی اکو راواں، جس دی سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سِرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ لٹھا کہے میں سوا گز چوڑا، سچ دیاں سُنائیا۔ مینوں چرن چھپایا براہمن گوڑا، برہم دا پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ جو مہربان ہو کے بھڑا، بھڑی بھڑی کردیاں لئے بچائیا۔ جو مٹھا

کرے ریٹھا کھڑا، امرت رس چکھائیا۔ جس نے جھگڑا مٹایا تلاباں جو بڑا، اٹھاں سٹھاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سوا گز کہے میں یسُوہ دی نشانی، مینوں مسیح دتی وڈیائیا۔ جس ویلے جاندا سی وچ جوہ بیگانی، مینوں گل وچ لٹکائیا۔ ہتھ پھڑدا سی کانی، ساڈھے تن ہتھ لمبائیا۔ جس نے انت کیتی قربانی، اپنا آپ مٹائیا۔ سوا گز صلیب اُس دے گل وچ انت بدھی گانی، گانا سگن والا جنائیا۔ جس نوں گل وچ پا کے اوہنوں مل گیا جان جانی، ہر کرتا شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سوا گز کہے کیوں میری کئی کتری، قطرہ قطرہ دتا کرائیا۔ میں سچ دساں جس ویلے گوہند نے اکٹھے کیتے سی شوڈر ویش براہمن کھتری، چھتر اکو نام جھلائییا۔ کیسے پاندے توں پھلائی نہیں سی پڑی، گرہ نچھتر نہ کھئے درڑائیا۔ پھیر بنا کے ہتھاں نال میری دوہری چوہری پڑی، کمرکسے نال ٹکائیا۔ پھیر مینوں تولیا بنا تگری، وزن بے وزن دتا درڑائیا۔ نالے بس کے کہہا جس ویلے دُنیا شرع وچ جانی جکڑی، زنجیر سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ کیسے نے گاں کھانی کیسے نے سور کھانا کیسے نے کھانی بکری، بقرعیداں والے روون مارن دھاپیا۔ اُس ویلے دُنیا دی بھٹی تپنی، کلجگ بھٹھیلے اگنی دینی ڈاپیا۔ صدی چوڈھویں اتم ہونی ٹپنی، بھجے واہو داپیا۔ شرع دی شریعت چھینی، چھپا مارے بے پرواہیا۔ پیار رہنا نہیں پت پتئی، نار کنت کرے لڑائیا۔ چیلیاں گروآں دھار چھڈنی، مُرید مُرشد جان تجائیا۔ منزل ملے کیسے نہ بھجنی، پوجا پار نہ کھئے کرائیا۔ پرہو دی ہاتھ آوے نہ ونجھنی، جگت مہانا سار کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ اگ لگنی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جھگڑا پینا مائس بدنیں، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ دُنیا رووے اعلیٰ ادنی، شاہ کنگالان دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پرہو دی دھار کیسے نہ لبھنی، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ اٹھائیا۔ ٹکا کہے میری کوئی نہ جانے قیمت، کلجگ گُریار دتا تُلایا۔ پرہو دا کھیل سمجھنا غنیت، جو غماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس نے جگت دی دھار ویکھنی تریمت، تریا ترے گن کھوج کھوجائیا۔ ساچی شان ویکھنی زینت، کی زیب نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ بھگنائیا۔ سوا گز کہے مینوں چار کُنٹ دتا کٹ، گھیرا سوہنا دتا بنائیا۔ میں وک گیا پرہو دے ہٹ،

جگت ونجارے دتے تجائیا۔ کوڑیاں حدان گیا ٹپ، بھجیا واہو داہیا۔ پرہہ سینگھاسن چڑھیا جھٹ، جھٹکے حلالی والا مینوں ہتھ کھئے نہ لائیا۔ میں ویکھنا نور الابی ست، جو ست ست اکھوائیا۔ جس نوں کھندے کلاپت، پت پرمیشور نور الابیا۔ آدانت سمرتھ، سمرتھ کل وڈیائیا۔ نور جوت الکھ، اگوچر اک اکھوائیا۔ جس چلاؤنا ستجگ رتھ، دھر دا حکم حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر بھیو آپ کھلایا۔ نارد کہے جن بھگنو گنگا گوداوری جمنہ سُرستی رہیاں ہسّیاں، ہسّ ہسّ سیس نوائیا۔ اسیں دُوروں دُراڈیوں آئیاں نسیاں، پچھلا پندھ مکائیا۔ شرع دیاں تکدیاں آئیاں رسیاں، رستے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ چھریاں سب نے ہتھان وچ کسپاں، باہو بل رہے پرگٹایا۔ نال رلیاں من متیاں، گُرم ت بیٹھی مُکھ چھپایا۔ راوی دے کنڈھے پنچیاں جتھے ارجن نے مؤجاں مانیاں لوحاں تپیاں، تپیشراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دے اُتے آشنا رکھی چھ جتیاں، اپنی اکھ کھلایا۔ بالمیک کر کے گیا پگیاں، بجواڑا آپ سنایا۔ جس ویلے کلجگ مان رہنا نہیں راگاں چھتیاں، دندان بتیاں نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہہ دے نام دیاں دین دُنی وچ ہونیاں حصّے پتیاں، گر اوتار پیغمبر ونڈاں دین وکھایا۔ صاحب نظر آؤنا نہیں کیسے دیاں اکھیاں، سنمکھ درس کھئے نہ پائیا۔ جگت جگیا سؤاں کھانیاں ڈڈیاں مچھیاں، پنچھیاں کھل لہایا۔ جگت دھاراں رہنیاں نہیں اچھیاں، اچھی طرح سنایا۔ انت سب نوں پینیاں غشیاں، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ سچ دوارے پکارن گؤاں وچھیاں، پچھڑے روون مارن دھاپیا۔ جیہڑیاں کرشن دی بنسری اُتے نچیاں، اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ گنگا گوداوری جمنہ سُرستی راوی رہیاں دس، سہج سہج سنایا۔ فی پہلوں ساڈے نال ہسّ، مُسکراہٹ وچ وڈیائیا۔ پھیر پیار نال نس، بھجیئے واہو داہیا۔ ساڈا لٹھے جھک، اوہلا رہے نہ رائیا۔ ساڈا مٹے شک، بہرم دینا چکایا۔ کی تیرے کنڈھے وسے پُرکھ سمرتھ، ہر داتا بے پرواہیا۔ راوی انگڑائی لئی جھٹ، نیتز نین اٹھایا۔ فی پتہ نہیں اوہ پرم پُرکھ کہ جٹ، تتان والا کہ نور الابیا۔ جھٹ نارد ہو پرگٹ، تالی رہیا جاتیا۔ فی تسیں کی جانو تھادے اُتے پچھے وی رکھیاں پائی چھٹ، بہار جگت دے کرمان والا چکایا۔ تھادے وچوں نکلیا نہ اپنا وٹ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ چارے کہن توں نارد کی دیویں

دھوکھا، بہرہ رہیا بھلائیآ۔ نارد کہے نی کملیو میں تھادا جنم کرم دا پڑھن والا پوتھا، تھادی قسمت اپنی بودی وچ لکائیآ۔ نی تھانوں کھا گئیاں مچھیاں ڈڈیاں تے جوکاں، جل بوڑے تھانوں رہے ستائیا۔ میں تھادے کنڈھے کنارے تھ ویکھے پوٹا پوٹا، آگا پچھا تکیا چائیں چائیا۔ تھادے وچ نہاؤن لگیاں سادھاں سنتاں دے تیر نہیں ہندا لنگوٹا، دھوتی کم کسے نہ آئیآ۔ کملیو میں پرہو دا بھگت بڑا چوٹا، چٹکی وچ پرہو نوں دیاں ملائیآ۔ تسیں میرے نال چلو شوفا، شوقینو تھانوں دیاں سنائیا۔ تسیں پچھے ہندیاں آئیاں اُتے کونچاں، تھانوں کانیاں کابیاں وچ دینا بھوئیآ۔ اوہ ویکھو صدی چوڈھویں دا محمد دی آشا کوڑ دا کوکر بھونکا، بھونک کے رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ نارد کہے نی میری سنو بات، سچ دیاں سنائیا۔ آج کڈی سوہنی رات، بھنڑی وجے ودھائیآ۔ تسیں میری گاؤ گاتھ، میں تھادا بناں ماہیا۔ میرے درشن نال تھادی مک جائے واٹ، آگے دا پندھ رہے نہ رائیا۔ تسیں پچھے سوئندیاں آئیاں اُتے کھاٹ، آج تھندی ریتا اُتے دیواں لٹائیآ۔ ایہ راوی دا کنڈھا تے راوی دا گھاٹ، رویداس دے گواہیا۔ میں آد جگاد دا پرہو دا بھگت جینٹل میں تے میرے نال اُس پرہو دی کرو ٹاک، جو ٹک ٹک عیسیٰ اپنی آواز گیا سنائیا۔ میں کڈا سوہنا پنڈت تے پریتی والا ناتھ، اناتھاں ہووواں سہائیآ۔ گنگا توں میرا کر لے ساتھ، انہاں نوں دے تجائیآ۔ تیری میری اکو بن جائے ذات، دوُجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جھٹ جمنہ نے نارد دے منہ تے ماری چانٹ، پنڈتا ایہ کی دتا سنائیا۔ نارد اوانگ سوہنگ رہیا آگھ، ایہ میرے صاحب دی پڑھائیآ۔ کملیے بھگتاں کول آ کے کدی نہ ہوئیے گستاخ، نیوں نیوں کے سیس جھکائیآ۔ ذرا میرے ول جھاک، بن اکھاں اکھ اُٹھائیآ۔ میری بودی دا ویکھ پرتاپ، جو لہندیوں چڑھدے چڑھدیوں لہندے بھجے واہو دابیا۔ نی تھادے وچ تھگاں چوراں نے لاہ کے سٹے پاپ، نی پاپنے تھادا تن وجود پوتر نہ کھئے کرائیا۔ جھٹ سُرسی نے نارد دا پکڑ لیا ناک، ہلونا دتا زور نال بلائیآ۔ جی کردا تیرے کن دیواں کاٹ، براہمنہ تینوں بدشکل دیاں بنائیآ۔ نارد کہے نی تھانوں پتہ نہیں میرا پُرکھ اکال کڈا وڈا باپ، پت پریشور اک اکھوئیآ۔ تسیں اوبدی تے نکئی نکئی شاخ، بنا میرے توں تھادی شناخت کرن والا دوُجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تسیں اپنے دھن بھاگ کہو میں تھادی پوری کراں آس، چار جگ دیو کوا ریو تھانوں لوک مات نہ کھئے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ

آپ رنگائیا۔ نارد کہے مینوں آس جاپدا تہاڈے نال بڑی چنگی سُرسی، سُرسی اگوں اکھاں کڈھ کے رہی ڈرائیا۔ جاہ پنڈتا مورا کھا
 وڑ کلجگ دی بستی، اپنا مکھ بھوائیا۔ نارد کہے نی جے تیری حکومت مینوں حکم دے دے دستی، کچھ لکھ کے ہتھ پھڑائیا۔
 کیوں میں آد جگاد دا گشتی، جگ چوڑی بھجیاں واہو داہیا۔ نی کلیئے تینوں نہیں پتہ سمت شہنشاہی ست تے بھگتاں دی
 برسی، ایہ برس نو سو چرانوے چوڑی جگ تگ پھیر کدے نہ آئیا۔ اوہناں دا میل ہویا نال پریم عرشی، عرشاں دا والی اپنا
 رنگ رنگائیا۔ اُس نے سب دا لیکھا پورا کرنا شرطی، شرطیہ اپنا حکم ورتائیا۔ پتہ نہیں اوہ کس کارن راوی دے کندھے بھگتاں
 نوں کرن آگیا بھرتی، بھارت وچ دھرتی ماتا جس نوں سپس نوائیا۔ میں ایسے کر کے تہاڈا بنیا دردی، درد رہیا ونڈائیا۔ جے توں
 مالکن بن جائیں میرے گھر دی، سب کچھ تیرے اتوں لٹائیا۔ ایہ میری صورت بن جائے نرائن نر دی، تینوں پرم پڑکھ دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ آگے تے سرشتی تیرے کندھے کیناریاں اُتے جا کے نام پڑھدی، توں سن کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوداوری بولی براہمنیا کیوں پاؤندا این ڈنڈ، ڈنڈا ہتھ وچ
 رہی اٹھائیا۔ تیرا توڑ دیواں گھمنڈ، آگر دیاں گوائیا۔ تیری بہن دیواں کنڈ، ہڈی پسلی نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے گوداوری میرے
 واسطے توں اوہ چند، جس چند دی سیتلتا وچ سارے خوشی منائیا۔ میں تے پرہو توں اکو تیری منگنی منگ، ہور سب کچھ
 دینا تجائیا۔ جے اک وار میرے گرہ آویں لنگھ، قدم قدم نال بدلایا۔ تینوں ملے اوہ اند، جس اند نوں سارے گئے گائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی کوڑی کیرپا جائے گھس،
 کھوبن والا بے پرواہیا۔ جس محمد دی کٹائی مچھ، لبان دتیاں بنائیا۔ اوہ صدی چوڈھویں نوں رہیا پچھ، کی تیرا انت دئے گواہیا۔
 صدی چوڈھویں کہے محمد وے میری گولی گئی رُس، رُسی نوں کون منائیا۔ اوبدی ویکھ کھلی گت، ویراگن ہو کے مکھ بھوائیا۔
 اُس نے سر تے پٹکا بدھا گھٹ، جیہڑا انت سمیں تیرے مستک تے دتا بندھائیا۔ بہتر دن پئی پھٹ، شرع دی اندرے اندر چلدی
 رہی لڑائیا۔ اوہ چھڈ گئی کھانا پینا تے ٹک، بھکھی جھٹ لنگھائیا۔ جھلدی رہی دُکھ، خوشیاں سپس نوائیا۔ اج پینڈا رہیا
 مُک، چوڈاں طبق روون مارن دھابیا۔ لالو نے پھڑ لیا گٹ، گھٹے چائیں چائیا۔ دلپ سنگھ نوں پچھ، کی کرتا کار کھائیا۔ جس

دے کول سب کُچھ، بے پرواہ نؤرِ الابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے وے محمد اکُچھ اکھ اپنے حضور، سجدہ سیس جھکائیا۔ میں ہو گئی مجبور، مجبورن دیاں سُنائیا۔ ویکھ تیرا بھر گیا انت دا پور، بیڑا نوح ربیا جنائیا۔ موسیٰ تکے اُتے کوہ طُور، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ عیسیٰ کہے ضرور، کوک کوک سُنائیا۔ پائے اُف صدی چوڈھویں دا اتم سماں کلجگ نے بڑا لایا دُکھ، دُکھی ہو کے دیاں سُنائیا۔ چاروں گنٹ پیار ربیا نہیں کیسے استری منکھ، گھر گھر پئی دُبائیا۔ پُتران نؤں پیو تے پیو نؤں مارن پُت، چار گنٹ رہے کُرا لائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بھگتو میری گولی نؤں میرے نال کر دیو خوش، خوشیاں حال بنائیا۔ اوہ ویکھو ہو گیا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھنڈے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیآ۔ جن بھگت کہن کی دئیے اسیں صلاح، مشورہ نظر کھنڈے نہ آئیآ۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے انت تیری وڈیائیآ۔ تُوں مالک اک خُدا، خُدی تکبری دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تینوں جھکدے تھل اسگاہ، دو جہان سیس نوائیا۔ اسیں تے تیرے حُکم نال پکڑی تیری بانہ، باہو بل نہ کھنڈے وکھائیآ۔ تُوں سب دا پتا مار، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ گولی کہے صدی چوڈھویں میں نہیں مندی، مینوں کون منائیا۔ مینوں پتہ لگ گیا ہُن دھار رہنی نہیں تارے چند دی، محمد دی چلے نہ کھنڈے چٹرائیا۔ میں اڈیاں نال کچے بھاندے آئی بھندی، بھجی واپو داہیا۔ میں اوہ گولی نہیں جیہڑی کچی ہوواں کئی دی، دُنیا دیاں گللاں سُن کے اپنا من بدلائیا۔ میں بنی نہیں کوئی پنجاں تتان والے چم دی، میرا آتما میرا نؤر پرہ دی سیو کھائیآ۔ کیوں صدی چوڈھویں تیرا انت ویلا تے تیری گھڑی غم دی، میں غمی وچ تیرا دُکھ وندائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اُس گولی نال غصہ، جس دا غصہ نظر کیسے نہ آئیآ۔ جیہڑی وسے وچ پنجاں تتان والے جُسا، آتما دا نؤر نؤر نؤر سوہا پائیا۔ جس دے نال پروردگار دی سُنجنی ہونی رُتا، رُتری جگت والی مہکائیآ۔ بھگتاں نے پائی لُٹا، کھوہ کھوہ کرے لوکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرے وچ اوہ پیار اوہ دھار جس دا بھیو سدا لُکا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ میں اپنی گولی نؤں بھگتاں دے رس دا جس ویلے پیایا گھٹا، ساتک ست دینا کرائیا۔ جن بھگتو پھیر تہاڈے بھاگ

لگاواں سب دے پنج تت کایا بُتا، بُتخانے اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ گولی کہے میرا اندروں بدل گیا ارادہ، صدی چوڈھویں سیس نوائیا۔ میرا اوبو پتا اوبو دادا، اوبو جمن والی مائیا۔ جس نون سیس نواؤندے کرشن تے رادھا، رام سینتا دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نون بھگتاں نے اپنے اندروں لادھا، گھر گھر وجے ودھائیا۔ اوہ میرا مالک مادھو مادھا، موہن نور لابھیا۔ جس دے نال مل کے جگت جہان ہونا وادھا، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ گولی کہے جن بھگتو میرے نال سارے کر دیو سر نیویں، ہر سنگت اک دو جے نال غصہ رہے نہ رائیا۔ اوہ ویکھو بھگت دے تھال وچ جگدے نو چراغ تے اکو روپ بنیا دیوے، گھرت اکو نظری آئیا۔ میں چاہندی جن بھگت سدا سدا سد جگ جیوے، دو جہان وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گولی کہے ویکھو پلی آگئی تیل، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پرہہ وچھڑیاں ملایا میل، پورب گنڈھ پوائیا۔ بن کے سجن شہیل، ناتا گیا جڑائیا۔ نال رکھ کے نمک دا ڈھیل، نمک حرام ہون تون سب نون لیا بچائیا۔ ایہہ جگت جہان نالوں وکھری ہانڈی جس نے محمد دی چار یاری کرنی فیل، انت لیکھا دئے مکائیا۔ سکے تنکے تھادے تھلے رہے کھیل، تتاں گناں دا ڈیرہ گئے ڈھاپیا۔ اک ٹکا گرمکھ سنگھ اس تھالی وچ دئے دھکیل، دوہاں ہتھان نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ٹکا کہے میں صاحب دے ہتھ وچ گیا ٹک، جن بھگتاں سیس نوائیا۔ گرمکھ ہتھ مارو اُتے بگ، خوشی نال لو انگڑائیا۔ پرہہ دا درشن ہووے نت، گھر بیٹھیاں چائیں چائیا۔ مانس جنم لیا جت، چوراسی رہی نہ رائیا۔ نساں صلح کرائی ہو کے وچ، صدی چوڈھویں تے گولی دا مشرق مغرب ولوں مکھ دتے بھوائیا۔ جن بھگتو تھادے اندر مارنی کھچ، کھچ کے اپنے نال ملایا۔ تھادا مالک ہو کے پت، پت پریشور ہو کے ہوواں سہائیا۔ لکھاریو پریم نال دیو لکھ، پرہہ دا لکھیا نہ کھئے مٹائیا۔ آگے گوہند نے بنائے سکھ، ہن سکھاں تون بھگت دتے بنائیا۔ اوہ ویکھو سارے گرو اوتار پیغمبر رہے پٹ، ہڑی ہڑی رہے سنائیا۔ کیسے نون نام کلمے دی ہتھ نہیں پھڑائی چٹ، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ ساڈے ہندیاں کھڑا چھڈا کے پتھر اٹ، اکو سوہنگ ڈھولا دتا جنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ گولی کہے میں بڑی لڑاکی، جگت لڑاکیاں دینا لڑائیا۔ میں لہندے نوں مُکھ کر کے پرہہ توں کھلا دتی تاکی، طاقتور سارے لینے اُٹھائیا۔ ایہہ چار جگ دی کتھا یاد رہیگی آج دی راتی، ستائی ماگھ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ٹکا کہے جن بھگتو میرے اُتے کالی لکیر، سب نوں نظری آئیا۔ تہاڈا کتیا گیا شرع دا زنجیر، بندھن بندھ نہ کھئے رکھائیا۔ تئیں اوس پرہو دے فقیر، جو فقرہ اکو رہیا پڑھائیا۔ تہاڈی سب دی بنا ٹکیاں توں بدل گئی تقدیر، تدبیر پرہہ نے دتی بنائیا۔ ویکھو ڈلے دے سر وچ کڈھیا چیر، ناظر سنگھ سب نوں دئے دکھائیا۔ ایہہ اوسے دی ملکہ تے اوسے دی جاگیر، جو مالک دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے اوہ پرہو کی ونڈی جائے ونڈاں، ونڈن والیا دے سمجھائیا۔ پہلوں اپنا رس پیا کے گولی نوں ٹھنڈا، قطرہ پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ رنجیت سنگھ نے پچھے نالے دیاں دتیاں گنڈھاں، آیا ویس وٹائیا۔ موڈھے تے رکھ کے ٹاہنی جنڈا، کندیاں والی دئے گواہیا۔ جن بھگتو تہاڈے سر توں لاه دتیاں کوڑ دیاں پنڈاں، پنڈتاں پاندھیاں نوں سیس نہ کھئے نوائیا۔ جس دا حُکم چلنا وچ نو کھنڈاں، برہمنڈ وچنی ودھائیا۔ جگت نشانی رہنی پیل لنڈا، ایہہ ایسے دی بے پرواہیا۔ وقت گیا روووکے سر مار کے وچ کندھا، کندھی بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ پھیر پُچھوگے کولوں تارے چنڈا، اوئے کتے ویکھیا ای ساڈا ماہیا۔ رنجیت سنگھ کہے اوئے گرمکھو ویکھو جس نے اُٹا ڈاہیا پلنگا، جگت ریتی رہیا بدلائیا۔ جس دے چرناں نوں ترسن جمننا سُرستی گوداوری تے گنگا، راوی بیٹھی اکھ اُٹھائیا۔ بھجا پھرے نارد پنڈا، آگے پچھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اپنے بتھ رکھائیا۔ نالا کہے جن بھگتو سُنو لا کے کن، کتاں والیو دیاں سُنائیا۔ کیوں مینوں پچھے دتا بتھ، کی پرہہ نے کھیل رچائیا۔ سچ پُچھو جس ویلے محمد نشان بنایا سی تارا چن، اُس ویلے چار یاری دا ایہہ روپ دتا سمجھائیا۔ ایہہ سچ لینا من، منسا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ پرگٹائیا۔ کیوں بتھ اُٹھائی کندیاں ٹاہنی، کنڈا کنڈا دئے دہائیا۔ جس ویلے محمد نوں پہلے دن آئی سی بانی، دُھر کلمہ نغمہ حُکم نور الاہیا۔ اُس ویلے محمد نوں ایہہ دسی سی

نِشانی، نِشانہ جگت والا سمجھائیا۔ تُوں میرا نُور ظہور اللہ اللہ میری دھار اللہ رانی، راہ جگت والا جنائیا۔ میرا پیار آبِ حیات رس والا پانی، رستہ تیرا دئے کھلائیا۔ پر یاد رکھ جس ویلے تیرا انت ہونا تے تیری اُمت دی ہونی ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئیآ۔ اُس ویلے اپنے امام نوں امام کر کے پچھانی، پشچاتاں دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ایہہ کھیل ہونا وچ جگت جہانی، دین دُنی رسیا دکھائیآ۔ بھگتاں اُتے کر کے مہربانی، تیرا لیکھا تیری جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ بھگتائیآ۔ نوں جوتاں کہن اسیں جگئے اک دپ، دپ دپ رُشنائیآ۔ ساڈا مالک اک مہیپ، جو مہیئل کھیل کھلائیآ۔ جس دی بھگتاں نال پریت، پریم بن کے ویکھ دکھائیآ۔ جس نے لیکھا پورا کیتا سنگھ پچن والے تویت، کور جوگندر گولی تن چھہائیآ۔ او گرمکھو تسیں رہے نہ نیچاں توں نیچ، اوچو اوچ دتی وڈیائیآ۔ پرہو وِسیا تہاڈے بیچ، وچلا بھیو دتا کھلائیآ۔ اک ٹکے دی کالی لیک، کالا لیکھا سب دا گئی گوائیا۔ تھوڑا سماں وٹ لَو کسپس، پُرکھ اکال نوں تہاڈی قسم، بھسم سب دی دئے کرائیا۔ تسیں ویکھنا نوری اکھاں تے نال چشم، دید دیدہ دانستہ دئے درڑائیآ۔ حُکم ورتنا وچ پچھم ، پھیر دکھن لئے انگڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے میری کیسے نہیں کیتی تلاش، میں چار دن دا دھیان لگائیآ۔ جے ستگر دے سرُوپ نوں میری سمجھنا نہیں لاش، پھیر رنجیت سنگھ دیاں دوویں باہواں لَو بندھائیآ۔ ہر بنس کور کلسیاں والی بٹھیکگی ایہدے ہاتھ، لیڑا اپنے سر توں لاپیا۔ تریت کور سر وچ پائیکگی پانی دا ٹھنڈا گلاس، ناتا بھین بھرا سمجھائیآ۔ ایہہ وی راجے بل دا ہندا سی داس، سیوا کر کے خوشی بنائیآ۔ ایسے طرح اک دن ستائی ماگھ دی سی رات، بل پرہ وچ اپنا آپ ٹکائیآ۔ اُس ویلے رنجیت دا ناں سی گلاب داس، نتھو پتا تے تربنی نام مائیآ۔ گرڑ پُران اس دے جنم دا لکھیا ہویا اتھاس، سلوک اٹھ سو ستارواں دئے گواپیا۔ نارد کہے ایہہ میری براہمن دی نیکی جیہی بات، پچھلی یاد چلیا کرائیا۔ جن بھگتو تہاڈا کھیڑا وسدا رہے تسیں وچ رہو آباد، پرہ نال مل کے تہاڈی وجدی رہے ودھائیآ۔ اچ صُلاح دا دن صدی چوڈھویں دی گولی نوں ملی داد، ٹکا رویداس دا بھگتاں بھکھ مٹائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سدا وسے تہاڈے پاس، وچھوڑا نظر کئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیآ۔ نارد کہے لکھاریو تسیں بڑے

لِکھاری، لیکھ لیکھ رہے وکھائیا۔ دسو تُساں لائی کہ تہاڈے نال پرہہ نے لائی یاری، پہل کِس کھائیا۔ میرا دل کِدا جے تُسیں چارے اُٹھ کے اک شبد پڑھو زورداری، گاؤ چائیں چائیا۔ پھیر میں ساریاں بھگتاں توں جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ڈنک اک وجائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمننا سُرستی سنگ راوی سُنو نال غور، غور نال سُنائیا۔ اٹھائی ماگھ سب نے پہنچنا اِکٹھیاں ہو کے کلانور، کلا پرہہ دی دیاں درڑائیا۔ آگے پچھے نہیں آؤنا دوڑ، اِکٹھیاں لینا پندھ مکائیا۔ کھڑیاں رہنا جتھے لگا ہووے پوڑ، پوڑی تھلے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جس ویلے آواز مارے براہمن گوڑ، حکم شبد والا سُنائیا۔ اُس ویلے پرہہ دے سیس تے چار سیکھ کردے ہونگے چوڑ، چوڑ پریم نال جھلائی۔ تُساں پاؤنا نہیں مۇل شور، اُچی ساہ نہ کھئے کڈھائیا۔ اِکو کہنا پرہو کِلجگ تیری اتم لوڑ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ در آئیاں چرناں نال جوڑ، جوڑی دُھر دی آپ بنائیا۔ کِلجگ کوڑی کِریا بیڑا ساڈے وچ روڑھ، ساڈے توں پرے پھیر شوہ دریا ڈبائیا۔ ساڈا سب دا اِکو اک بول، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جے تُوں پرگٹ ہویا اُپر دھول، دھرم دا راہ دینا وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں پورا کرنا قول، وعدہ پچھلا ویکھ وکھائیا۔ پر ساڈی اک بینتی اٹھائی ماگھ تُوں صدی چوڈھویں دی گولی اپنی ہنتھیں رنہ کے کھوائے تینوں چوڑ، وزن سوا پا سہائیا۔ کول نارد پنڈت ہووے روڑ، حساب اپنا دئے لگائیا۔ اسیں آیا آپ سب کچھ دئے گھول، گھولی گھول گھائیا۔ نارد کہے جن بھکتو جے رنجیت سنگھ دیاں باہواں بدھیاں تے بدھیاں دیوو گھول، میری خلاصی لینی کرائیا۔ جگت اندھیر جھلنا تُساں مۇل نہ جانا ڈول، اڈل لئے پچائیا۔ ہُن چڑھدیوں لہندے تے لہندیوں چڑھدے پرہہ دا وجنا ڈھول، ڈھولکیاں چھینے والے سارے مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ سوامی سدا سے کول، گل مالک اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دھرتا سنگھ، سکھ راج کور، سردارا سنگھ، منگل سنگھ فتویر، جیتو سرزا چک،

گلزار سینگھ، سماں سینگھ فٹو پیر، رتن سینگھ کلانور، سُرندر سینگھ ڈیڈھ گواڑ، گرمیتو رسولپرا، جوگندر کور بلونت جٹا، سرجیت کور شکارمانشیا، سوندر کور، دیال کور بوہڑ والا بھگٹانا، دیال سینگھ ڈیڈھ گواڑ، دلپ سینگھ، بلونت کور دالم ننگل، پورن کور نواں پنڈ، سکھ راج سینگھ رحم گڑھ، پنڈ کلانور ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میں مستک لاواں چرن دھوڑی، ستگر شبد سچی سرنائیا۔ میری آشا رہے مُگدھ نہ موڑھی، ترسنا ملے وڈیائیا۔ جگت جہان تکان دھار کوڑی، کوڑ کُٹب لوکائیا۔ جو مینوں سندیسہ دے کے گیا ستگر ارجن ضروری، سہج سہج سُنائیا۔ جس ویلے میرا مالک آیا حضور، حضراتاں توں پرے اگم اتھاپیا۔ تُوں وی پنڈھ کٹنا دُوری، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ راوی کہے میرے مستک لگی اگمی خاک، خالق خلق دتی وڈیائیا۔ میرا اندروں کھلیا تاک، پڑدا مُول رہیا نہ رائیا۔ میں چرن کول رگر کے ناک، نو نو سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی بخش دے دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ چاروں گُٹ ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دُنی ہونئی گُستاخ، سائتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ میری پُرانی پچھلی آس، آساوند رہی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ راوی کہے میں دساں شبدي بھيو، اگم اگم جنائیا۔ میں اُس دی کری سیو، جو سیوا دین دُنی کمائیا۔ جیہڑا وسیا نہچل دھام نہکیو، نہکرمی بے پرواہیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے رسنا جہو، بتی دند نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ مینوں دے کے گیا اگم میو، انرس رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ راوی کہے گر ارجن میرے اُتے ماری ہتھیلی، جل دھارا خوشی بنائیا۔ نی تُوں جگ چوکرئی کھیل کھیلی، بھجئی واہو داہیا۔ تیری دے نہ کھئے سہیلی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تُوں پھریں جگت نویلی، بھجی واہو داہیا۔ اوہ تگ صدی چوڈھویں انت سب دا مالک آؤنا بیلی، جو بیلیاں جنگلاں وچ اپنی کار بھگتائیا۔ جس لیکھے لاؤنی نانک دی ٹوپی سیلی، سل پابن پتھر پوجن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دھرم رائے دی کٹنی جیلی، چوراسی پھاسی دئے کٹائیا۔ اچرج کھیل اُس اپنی آپے کھیلی، خالق خلق نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ راوی

کہے مینوں ارجن نے دتا دھکا، سہج نال پلائیآ۔ میں پچھلا پیر چکا، اڈی چوٹی زور لگائیآ۔ نگاہ ماری دروہی پھری مدینہ مکہ،
 کعبے رہے کُرائیآ۔ نانا تٹیا بُرا ککا، سنگی سنگ نہ کھئے وکھائیآ۔ کیسے دی قیمت پئے نہ ٹکا، لکھوں ککھ رسیا وکھائیآ۔ جوت
 جگدی لٹ لٹا، نُر نورانہ نظری آئیآ۔ جو وسے گھٹ گھٹا، اوہ گوبند تکیا ماہیا۔ جس نے رُوپ بدلنا تتاں بدلے شبدي دھار
 وٹا، وٹ بنا رہن کھئے نہ پائیآ۔ دو جہان پھرے نٹھا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش چرناں ہیٹھ دبائیآ۔ اپنا بھیو دسے کیسے
 نہ رتا، رتن امولک گرمکھ لے اُچائیآ۔ سچ پریت جوڑ کے نتا، رنگ اِکو اِک رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیآ۔ راوی کہے ستگر ارجن میرے نال چُھائی چھاتی، سانتک ست رسیا کرائیآ۔ اشارہ
 کیتا اوہ تگ کھلا پاتی، جو پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دے لیکھے لگی حیاتی، جیون او سے دی جھولی پائیآ۔ او سے دا دیپک
 او سے دی ویکھے باقی، او سے دا نُر ڈگمگائیآ۔ جس کلجگ کل میٹنا کاتی، کلکی اپنا پھیرا پائیآ۔ لکھ چوراسی چُھے واتی، انڈج
 جیرج اُنہج سینج ویکھ وکھائیآ۔ چار جگ دی پچھلی سب دی ویکھے پاتی، پترکا بھوکھتاں والی پھول پھولائیآ۔ جھگڑا میٹے ذات
 ذاتی، آتم برہم اِک سمجھائیآ۔ کھیل کرے بہہ بدھ بھانتی، بھیو اپنا آپ چُھپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوائیآ۔ راوی کہے میرے اندر آئی آہ، ہوکا بھر کے دتا سُنائیآ۔ کہو جیہا بے پرواہ، مینوں
 دے وکھائیآ۔ جس دے پچھے اپنا تن چلیا تجا، نرگن نُر کر رُشنائیآ۔ ستگر ہس کے کہا اوہ جلوہ گر خُدا، نُر نورانہ ڈگمگائیآ۔
 جس نے کلجگ اتم تیرا کنڈھا میرا گھاٹ حد دینی بنا، اُمت اُمتی ونڈ ونڈائیآ۔ صدی چوڈھویں لیکھا دئے چُکا، چُکئی کرے لوکائیآ۔
 محمد نوں دینا سُننا، کلمہ نُر اِلابیآ۔ اُس دا پندھ دینا مُکا، اگے آئیو نہ کھئے ودھائیآ۔ شرع دا شرع نال ہووے ٹکرا، شریعت شریعت
 نال لڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ راوی کہے میں رکھی اِکو
 آس، آسا دیاں جنائیآ۔ جس ویلے آوے پُرکھ اِبناش، اِبناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ نرگن نُر جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔
 جن بھگتاں وسے پاس، سگلا سنگ بنائیآ۔ نج گرہ رکھے واس، واسطہ آتم پرما تم آپ جُرائیآ۔ شبد سندیسہ دیوے آکھ، دُھر دا
 حُکم اِک درڑائیآ۔ جوتی جاتا پرگٹ ہو کے ساکھیات، سٹکھ ہو کے سوہیا پائیآ۔ چار جگ دے پچھلے لیکھے ویکھے کاغذات، پڑدا

اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری منسا پوری کرے وچ لوک مات، دھرنی دھرت دھول پوری آس کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اگم اتھاپیا۔ راوی کہے میں دساں آوے اک حضور، نور نورانہ بے پرواہیا۔
 جس نے سب دے تکنے قصور، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ میری بینتی کرے منظور، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پرہو بہیو کھول
 ضرور، پردہ دے چکائیا۔ موسیٰ دی واٹ رہے نہ دور، عیسیٰ لیکھے لینا لگائیا۔ محمد دا تکنا اپنا نور، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ راوی کہے ستگر ارجن میرے اُتے ماریاں پنج لیکاں، انگلی
 انگلی نال بدلائیا۔ میریاں نکل گئیاں چیکاں، بہڑی بہڑی کر کرائیا۔ اُس ہس کے کہا کھلیے اوہ تگ صدی چوڈھویں دیاں انت
 تاریخاں، جو تواریخاں سب دیاں دئے بدلائیا۔ اُس ویلے مندر مٹھ گراون شودوالے مسیتاں، چرچ مارن دھاپیا۔ دین دنی دیاں بدل
 جانیاں نیتاں، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ کلمے دیاں بھلیاں ہون سرب حدیثاں، حضرتان سپس نہ کھئے جھکائیا۔ شاستراں قائم نہیں
 رہنیاں ریتاں، گرتھیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سب دیاں ننگیاں ہونیاں پیٹھاں، پشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تپنا
 انگیٹھا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ جیو ہونا اتتر کوڑا ریٹھا، مٹھا رس نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ راوی کہے ستگر ارجن اگم جئاؤندا اے۔ بہیو ابھید آپ کھلاؤندا اے۔
 ڈھر دا شبد چار وید تون پرے آپ درڑاؤندا اے۔ پرم پُرکھ اچھل اچھید، جس دا انت کھئے نہ پاؤندا اے۔ کلجگ اتم اپنا حکم
 دیوے بھیج، دوجی کار نہ کھئے کھاؤندا اے۔ جس دا جوتی نور تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل کھلاؤندا اے۔ جس دی اتم
 گوبند مانتی سیج، سو گوبند شبدی ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ
 جگ اپنی کھیل کھلاؤندا اے۔ پرہ اپنی کھیل کھلاویگا۔ دین دیال دیا کھاویگا۔ سو پُرکھ زرنجن ڈگمگاوگا۔ ہر پُرکھ زرنجن نور
 رشناویگا۔ آد زرنجن جوت چمکاوگا۔ ایکنکار ویکھ وکھاویگا۔ ابناشی کرتا پڑدا لاپویگا۔ سری بھگوان اپنی کار کھاویگا۔ پاربرہم
 ڈھر دا حکم ورتاویگا۔ شبدی شبد اٹھاویگا۔ وشن برہما شو آپ بلاویگا۔ اوتار پیغمبر گر سوادھان کراویگا۔ جو لہنا دینا
 لیکھا گوبند دسیا اندپر، سو پُریاں لوآں جھولی آپ بھراویگا۔ جس دے آگے نہیں کسے دا زور، سو جوڑو زر ویکھ ویکھاویگا۔

کلجگ اتم آوے واگاں موڑ، جوتی جاتا پھیرا پاویکا۔ جن بھکت سہیلے وچھڑے لے جوڑ، جوڑی اتم پر ماتم آپ درس اویکا۔ سرشٹی درشٹی ویکھے وچوں اندھ گھور، گھوری ہو کے پھول پھلاویکا۔ جس دے ہتھ پیغمبران پھرائی ڈور، ڈور و ڈنکا اک و جاویکا۔ نو کھنڈ پرتھی تے کلجگ چور، ستاں دیپاں پنڈھ مکاویکا۔ من کلپنا ویکھو شور، اندر وڑ وڑ پڑدے لاہویکا۔ جو ارجن ستگر راوی کنڈھے گیا بول، چن پورا آپ کراویکا۔ پڑکھ اکالا ہو کے تولے تول، تولنہارا اک اکھو اویکا۔ جس نوں جھکنے کرشن کابن کلا سولہ، رام رام دھوڑی خاک رماویکا۔ جس دا پیغمبران وجایا ڈھول، ہوکا حق اک درڑ اویکا۔ راوی تیرا اتم کنڈھا جاوے مؤل، مؤلا ہو کے اپنا پھیرا پاویکا۔ بھاگ لگاوے اُپر دھرنی دھول، دھول چرناں ہیٹھ دباویکا۔ پر یاد رکھیں صدی چوڈھویں دی گولی کولوں کھا کے چول، نیاز سب دی بند کراویکا۔ جس دا بھیو مَلا شیخ پنڈت پاندھا جانے کھئے نہ رول، رونق اپنی آپ وکھ اویکا۔ سچ دوارا اکو کھول، خالق خلق نام ورتاویکا۔ جن بھکت سہیلے چوراسی وچوں لے ٹول، پھڑ بانہوں گود بٹھاویکا۔ آپ رہے سدا اڈول، دین دنی آپ ڈلاویکا۔ دیناں مذہباں کرائے گھول، دو دھڑ ونڈ ونڈاویکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگاویکا۔ سچ دا رنگ آپ رنگائیکا۔ دین دیاں کھائیکا۔ پرم پڑکھ ویس وٹائیکا۔ جوتی جاتا ڈگمکائیکا۔ نر نریش اک اکھوائیکا۔ دیس پردیس پھیرا پائیکا۔ کل کلیش جگ مٹائیکا۔ گر دس دسمیس جوت جگائیکا۔ جس دے بھوکھتاں وچ لکھے لیکھ، سو لیکھا پور کرائیکا۔ جس دے پچھے سیس وچ تتی پوائی ریت، اوہ تھل مارو پھول پھلائیکا۔ اوہدا انت پائے کوئی نہ بہیت، بھیو اپنے وچ چھپائیکا۔ جس نوں لہدے سادھ سنت انیک، کوئن کوئی ویکھ وکھائیکا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی ٹیک، مستک دھوڑی خاک رمائیکا۔ کر کے بڈھ بیک، نوری جوت جوت چمکائیکا۔ ترے گن مایا لائے نہ سیک، کایا وچ مندر اندر اگنی تت بھجائیکا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیکا۔ لیکھا میٹے مَلا شیخ، پیر غوث اولیا نظر کھئے نہ آئیکا۔ جو پڑکھ اکالا دین دیاں سدا رہے ہمیش، سو ساجن اپنی کار بھگتائیکا۔ راوی کہے میں اُس پر بھو نوں کراں آدیس، جو کلجگ اتم اپنا حکم ورتائیکا۔ دھرنی کہے میرے اتوں میٹے کلیش، کوڑ کلپنا دور کرائیکا۔ دھول کہے میرے اتے رہن دیوے نہ کھئے ملیچھ، ہرجن ساچے مات پرگٹائیکا۔ کسے دے آگے کسے دی چلنی نہیں کوئی پیش، پیشوا

سارے اپنے وچ ملائیکا۔ جس دا اکو کلمہ نام سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیکا۔ نو ست بخش کے ٹیک، اوٹ اکو اک جنائیکا۔ جس دے پچھے گوبند بچے کیتے بھیٹ، اوہ بھیٹا کوڑی سرب چکائیکا۔ مالک بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اکو نام ترائیکا۔ جن بھگتاں کرے ہیٹ، گرمکھ ساچے میل ملائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیکا۔ سچ دا پڑدا آپ لاپویکا۔ پُرکھ اکال بھیو چکاویکا۔ دکھ درد سرب مٹاویکا۔ گر اوتار پیغمبران عرض لیکھے لویکا۔ کلجگ اتم پورا فرض آپ کماویکا۔ بھگتاں پوری کر کے غرض، غریب نمانے گود ٹکاویکا۔ کسے دا ہون نہ دیوے حرج، ہرجن حرجانے وچ کدے نہ آویکا۔ چھری شرع کھوہ کے کرد، خالی ہتھ سرب پھراویکا۔ پرگٹ ہو کے جودھا سورپیر مردانہ مرد، مدعا اپنا اک سمجھاویکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھر اک وساویکا۔ سچ دا گھر اکو وسیکا۔ جتھے دپیک جوتی جکیکا۔ انحد شبد انادی وجیگا۔ بھگت سہیلے ساچے لہیگا۔ گر چیلے سنت فقیر دھر دے سدیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایک پھیکا۔ راوی کہے میں دساں صدی چوڈھویں انت کہدی شرارت، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی عبارت، بدھی عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پرم پُرکھ سب نوں لینا وچ حراست، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نے نام کلمے دی دتی وراثت، جگ جگ جھولی پائیا۔ کدا آیا سدا حفاظت، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جس دے کولوں لیندے رہے اجازت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوہ صدی چوڈھویں انت خود کراؤن لگا بغاوت، بغلگیر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا کیتی سخاوت، مایا ممتا جھولی نال بھرائیا۔ ہوئے ہنگتا دتی نیامت، گھر گھر جگت ورتائیا۔ سو کھیل کرے صحیح سلامت، پُرکھ پُرکھوتم اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر گر کسے دا نہیں کوئی چارا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ حکم ورتے ہر نرنکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ویس وٹائے چوہیاں اوتارا، جگت جگدیشا بے پرواہیا۔ جس نے کلجگ اتم کرنا پار کنارہ، نئیا ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ راوی بخش کے چرن دھوڑی چھارا، ٹکا دھرم دھار لگائیا۔ نارد دا لہنا اپر اپارا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نال ملائیا۔ بھجیاں آئیاں کر کے چارا،

سیڑیاں بیٹھاں آسن لائیا۔ کی حُکمِ ملے سچّی سرکارا، کی سندیسہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، دُھر مالک دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے نارد آ آگے، نر نرائن جنائیا۔ نارد دووین ہتھ بدھے، نو نو لاگے پائیا۔
 پرہو گنگا گوداوری جمن سُرستی لے سدے، حُکم فرمانا اکِ درڑائیا۔ انہاں دا آؤنا جانا لیکھے لگے، مہر نظر نال ترائیا۔ تیرا اکو
 دپک جگے، دو جہاں ہووے رُشنائیا۔ انہاں وچاریاں نے سادھو سنت چھڈے، رکھیاں پلّو آئیاں چھڈائیا۔ ناتے توڑے بڈھے
 ندھے، جوانا اکھ نہ کھئے ملائیا۔ کیوں تٹاں اُتے ٹھگاں چوراں یاراں بنائے اڈے، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑ نشانے بیٹھے گڈے،
 کھتری براہمن شوڈر ویش دھرم وچ نہ کھئے سمائیا۔ پار کردیاں آئیاں ڈونگھے کھڈے، بھجیاں آئیاں واہو داہیا۔ وینہدیاں آئیاں جنہاں
 کھادھے ڈھگے وچھے کھئے، ڈھوراں کھلّ لہائیا۔ اوہ مانس مانو مانکھ دھرم رائے دا دسے وگے، واگی پالی ہو نہ کھئے بچائیا۔ راوی
 کنڈھے تیری پہنچیاں حدے، حد اکو ویکھ وکھائیا۔ آگے ستجگ تیرتا دواپر کجگ گئے لڈے، اپنا پندھ مکھائیا۔ کلجگ بن تیرے
 نور کھئے نہ لہے، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ آہ ویکھ سچّ کھبے، آگے پچھے اکھ اٹھائیا۔ سنت منزل چڑھے نہ کھئے شاہ رگے، نو
 دوارے پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ جدھر تکیئے ہندے دغے، بھیو سچ نہ کھئے کھلائیا۔ نیتروون بڈھے ندھے، جوہن وتے مارن دھاہیا۔
 انہاں وچاریاں نے پچھلے ساک سجن چھڈے، ناتا آئیاں ٹرائیا۔ تیرے نام دے پیار دے چاہندیاں مزے، رس اکو دینا وکھائیا۔
 صدی چوڈھویں کچھ وگڑیا نہیں اچے، اجل سب دے سرتے کوک کوک سُنائیا۔ مہربان تیرا درشن پائے جدے، یدی اپنا پڑدا
 دینا اٹھائیا۔ سب دے نرگن دھار ہتھ بدھے، سرگن نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری سرن سرنائیا لگے، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نارد مئی، مَن سُن توں
 باہر جنائیا۔ میری شبد دھار دی دھنی، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ دُھر دا حُکم وڈگن گئی، گہر گمبھیر آپ سمجھائیا۔ جس
 صاحب نے جن بھگتاں دی لیکھے لائی پگڑی چُنی، سِر سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اوہ لجیا رکھے وچ دین دُنی، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد
 جگ چوگڑی نت نوت نرگن سرگن سب دی پکار رہیا سنی، انسنت اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ کلسیاں، تربت کور دے پرساد کراؤن تے

★ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر

ماگھ کہے میرا دوس اُتے لنگھدا، خوشیاں نال رہیا جنائیا۔ پرم پُرکھ توں اِکو وست منگدا، در ٹھاندے جھولی ڈاہیا۔ پرہہ جن بھگتاں لیکھا مُکا دے بھکھ ننگ دا، توٹ رہے نہ رائیا۔ سُکھ دے دے اپنے اند دا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ تیرا کھیل سُرے سربنگ دا، شاہ پاتشاہ اِک اکھوایا۔ نشان رہنا نہیں تارے چنّ دا، بھگت نشانے دینے جھلایا۔ جے تیرا سماں ہونا کلجگ اتم جنگ دا، چار کُنٹ ڈہایا۔ گرمکھاں پینڈا میٹنا کوڑے پندھ دا، پاندھی روپ نہ کھئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھایا۔ اُتے ماگھ کہے میں دیندا جاواں اسپس، پرہہ سچ دیا کھایا۔ جن بھگتو ٹھاڈا مالک اِک جگدیش، جس نوں جگدیش کہے کے سارے سپس نوایا۔ جس نوں جھکدے محمد مؤس عیس، پیغمبر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ چہتر جھلنا اُس دے سپس، چہتردھاری سارے سپس نوایا۔ جس لیکھا پورا کرنا بیس اکیس، ایکنکارا وڈ وڈیایا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، نام ندھان اِک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب اِک اکھوایا۔ ماگھ کہے میری انت نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سپس جھکایا۔ کھیل ویکھو پروردگار، کی کرتا کار کھایا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، نرگن سرگن سپس جھکایا۔ سو شاہ پاتشاہ سچے سرکار، شہنشاہ اپنا حُکم ورتایا۔ جن بھگت سہیلے دیوے تار، تارنہار آپ ہو جائیا۔ سب دا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، وست امولک آگم آپ ورتایا۔ جن بھگتو جیوت رہو سدا جگ چار، چوڑی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا آد انت نہ پاراوار، بے انت بے پرواہ اپنا حُکم ورتایا۔

☆ پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نون ضلع امرتسر ☆

نارد کہے اوئے آگیا ایس بھراوا پھگنا، پھگو سیس اُتے ٹکائیا۔ تینوں کپڑی چڑھی رنگنا، رنگ رتڑے دینا سمجھائیا۔ دس خیر کس دے کولوں منگنا، جھولی کس دے آگے ڈاپیا۔ کپڑا لینا سکھ اندنا، اند دینا سمجھائیا۔ کہ لیکھا لین آئیوں تارا چندنا، چند ستار ویکھ وکھائیا۔ دس کپڑے پرہو نون کپڑی بندنا، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ ہن کس دوارے لنگھنا، کھڑکی گندا کھلائی۔ کدھر لاؤنی آگنا، آگنی تت بھجائیا۔ سچ دس تیرے مالک دا کتھے دیک جگنا، کدھر کدھر ہووے رُشنائیا۔ میرے مٹر پیارے سجننا، سچ سچ دینا سُنائیا۔ کی کھیل ویکھے اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں بھو چکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی بدنا، بدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے نارد پہلوں اپنی ٹکا سرت، سرتی وچ لے انگڑائیا۔ پھیر نیتر کھول ترت، نیج نیتر لوچن اکھ اُٹھائیا۔ آہ ویکھ اکال مورت، اجونی اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا نام کلمہ تورت، تریا توں باہر سمجھائیا۔ اُس نے سمت شہنشاہی اٹھ مکے کعبیاں کرنا مہورت، موہری اپنی کار بھگتائیا۔ جس دی سب نون پینی ضرورت، ضرور کھوجن تھاوں تھائیا۔ اوہ نون نورانہ تورت، نون نون کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹے کوڑ کوڑت، سچ سچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈن ونڈ وندائیا۔ نارد کہے پھگنا ایویں نہ مار نعرے، کوک کوک سُنائیا۔ تون نہیں جان دا کڈے وڈے ایس پرہو دے لارے، لاریاں وچ جگ چوکڑی دے لنگھائیا۔ سچ پچھیں میرے ورگے ویکھ لے بہگت کوارے، چار جگ سگن نہ مکھ لگائیا۔ کئی میتھوں وی ماڑے ایس نے تارے، تارنہار وڈ وڈیائیا۔ پر ایہدے وچ اک گن جگ جگ ضرور دھرتی اُتے لاؤندا آکھارے، کھنڈا کھڑگ دے کھڑکائیا۔ لاڑی موٹ نال ویاہے جگت دے لاڑے، جنہاں دیاں لاڑیاں روون مارن دھاپیا۔ ایہہ دن دہاڑے مارے دھاڑے، ڈاکو اپنی کار بھگتائیا۔ آگ لاوے بہتر ناڑے، آگنی تت تت تپائیا۔ جس نے اینگت اوتار پیغمبر گرو اپنے وچ واڑے، واڑ شبد والی کرائیا۔ جدوں دل چاہے اوبناں نون لوک مات واہے اُتے بھاڑے، نام کلمے دی قیمت ہتھ پھڑائیا۔ اوہ ایسے وچ مچھاں نون وٹ گئے چاڑھے، لبان کٹ کے خوشی بنائیا۔ پر پتہ نہیں لگن دتا سب نون کدا رہیا دُپھاڑے، حصے ونڈاں منہباں والیاں پائیا۔ جس نے جگ جگ وسدے

جگت اُجاڑے، اُجاڑ کے پھیر دئے وسائیا۔ اوہ ویکھ اوتار پیغمبر گرو کڈھدے ہاڑے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کِریا کر پروردگارے، مہربان تیری سرنائیا۔ ساڈی رُت مؤلی رہے وچ سنسارے، پتّ ٹہنی نال مہکائیا۔ پر پھلگنا دُھر دا حُکم انت ضرور کرے پتّ جھاڑے، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میں کی دسّان، دسّن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں خوشیاں وچ ہسّان، ہستی تک بے پرواہیا۔ مینوں وقت ملیا مسان، مسل مل کے دیاں جنائیا۔ میں اُس دے دوارے وسان، جتھے وصل ملے بے پرواہیا۔ جسٹوں لبھدے کوٹن تے لکھان، انگنت دھیان لگائیا۔ میریاں اُس دے چرن لگیاں اکھان، نیتر نین رہے بگھسائیا۔ نرگن دھار ٹیکان متھا، مستک خاک رمائیا۔ سیوا کران پن ہتھان، بھجان واہو داہیا۔ اُس دے ستھر لتھا، جو یارڑا اک اکھوائیا۔ جس لہنا مکاؤنا تتان اٹھان، نوان کھنڈان کھوج کھوجائیا۔ میں اُس تے ڈوری سٹان، جو سٹا جانے خلق خدائیا۔ جھگڑا میٹنا پتھر اٹان، سل پابن پوجن پنڈھ مکائیا۔ جس دے نام دیاں چار جگ دے شاستر چٹان، نشانے جگت وچ جھلائییا۔ اُس دیاں چرناں وچ لٹان، جو میری مہک رہیا مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میری رُت سہاوی، سہنجی نظری آئی۔ میرا راہ تکے جگت دی بھاوی، دُور ڈراڈی اکھ اٹھائیا۔ جس دی ٹک ارجن نے گاوی، گاگا شکر منائیا۔ اوہ چرن چھپا کے آیا اُتے راوی، رام راما بے پرواہیا۔ اُس نے دین مذہب دی دھار رہن نہیں دینی لاویں، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ ناردا اُس پرہو دے در تے جاویں، جا کے سیس نوائیا۔ جس نے ساری سرشٹی کرنی نتھاویں، شاہ سلطاناتان خاک ملائییا۔ میرا سندیسہ اک سناویں، سہج نال سمجھائیا۔ پتران پیار نہیں رہنا ماویں، پتا پوت نہ کھئے وڈیائییا۔ جگت دا بل تکنا باہویں، باہو بل اک پرگٹائییا۔ جس دے حُکم نال چٹے تے کالی لگ گئی شاہی، شہنشاہ اپنی کار بھگنائیا۔ جس چار جگ دے ویکھنے راہی، گر اوتار پیغمبر آپ اٹھائییا۔ اوہ بڑا چلاک تے بڑا دائی، دائرہ اپنا نہ کیسے سمجھائییا۔ سب نوں کھندا رہیا اوتار پیغمبر گرو او مینوں لو دھیائی، چرن کول سیس نوائیا۔ انگنت نام بھنڈارے وچوں چوہ جگن دے اوتار پیغمبر گرو آن نوں صرف لائیناں دسیاں ڈھائی، جنہاں ڈھائیاں وچوں چار جگ دے شاستر دتے لکھائییا۔ انت سب نوں رہیا روائی، رُعب اپنا رہیا

جنائیا۔ میں حیران اوس نے اوتار پیغمبران گرواں نوں بن نہیں دتا بھائی بھائی، ویری ویری کر کے دتے ٹکرائیا۔ اکھراں والے نام نال کر دتے شوڈائی، شوہر چھوہر نے اپنے حصے دتے سمجھائیا۔ جاؤ لوک مات بنو رستیاں دے چڑابی، چارے جگ ونڈ ونڈائیا۔ اک دا ہندسہ دس کے اکائی، نال لا دتی دہائی، جس دہائی نے دہائی نرگن سرگن دتی پائیا۔ پھر اوہ دہائی حکم نال دتی مٹائی، پھر نرگن دا نرگن نظری آئیا۔ نرگن نور جوت کر رُشنائی، دپیک اکو ڈگمگائیا۔ پھگن کہے ناردا اوہ میرا مالک اک گوسائیں، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ نارد کہے پھگنا ایویں نہ جا وڈیائی، صفتاں وچ صلاحیا۔ مینوں تے آیں جاپدا بھولا بھالا جٹ تے کردا واہی، وعدے پچھلے پور کرائیا۔ پھلگن کہے نہیں اوتے ناردا ایہہ شبد ستگر جنہ گوہند توں اکٹھے کرائے چھبے نائی، جھپور جٹاں گنڈھ پوائیا۔ نارد کہے پھگنا ایہہ بڑا قصائی، جگ جگ دیناں مذہباں والی چھری بنا کے گرواں ہتھ بھڑائیا۔ ہُن ایویں سب نوں جاندا دہائی، دبدے نال ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے پھلگنا تیرا مالک بڑا استاد، استاد دی وچ وڈیائیا۔ جے مینوں جاوے لادھ، مل کے خوشی بنائیا۔ میں وی لوں ارادھ، وجے سچ ودھائیا۔ پر میں سُنیا نہیں کدے اُسا ناد، کی دُهن کرے شنوائیا۔ جگ چوکری رہیا جاگ، جگراتے کٹ کے اپنے جھٹ لنگھائیا۔ دین دُنی دا کیتا تیاگ، تیاگی ہو کے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ بنا اُس دی کیرپا توں پورن ہوئے کیسے نہ بھاگ، بھاگ ہین سرب اکھوائیا۔ ترے گن بچھے کدے نہ آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میں نو نو نمسکاراں کراں اُس مہاراج، جو شہنشاہ اکھوائیا۔ جس پچھے دین دُنی تجیا جائے راج، شہنشاہی کم کیسے نہ آئیا۔ اُس دا انوکھا ویکھیا سماج، سمگری کم کیسے نہ آئیا۔ جس بھگتاں دا کھیڑا کیتا آباد، ہرجن ساچے وچ ٹکائیا۔ دین آیا آپ امداد، بخشش رحمت سچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ پھلگن کہے ناردا میرا صاحب سچا سوامی، میری رُت سہائیا۔ جو ہر گھٹ انترجامی، انتر زرتتر ویکھ وکھائیا۔ میری ہون نہ دیوے بدنامی، بدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ مالک بن اگم انامی، نام نام دیوے چائیں چائیا۔ جس دی صفت وڈیائی اکھراں والی بانی، بودھ آگادھا اک جنائیا۔ امرت رس بخشے پانی، بوند سواتی نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ جس نے ریتی رہن نہیں دینی پُرانی، مارگ اکو اک پرگٹائیا۔ دھرم دھار اچھاؤنی نشانی، نشانہ اکو اک جنائیا۔ جتھے

بھگتاں نوں دینی نہ پئے قربانی، سیس دھڑ نہ کھئے ونڈ ونڈائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہ سُلطانی، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ اُس دا حُکم سندیسہ
 نہیں زبانی، لکھ لکھ کے دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔
 پھلگن کہے میرا صاحب سورا سربنگ، مہربان اکھوائیا۔ اوہ سُمند ساگراں جائے پار لنگھ، چرن کول آپ ٹکائیا۔ جس دے نال
 نشان ہووے گا تارا چند، امبر نیلے نال وڈیائیا۔ تیر کمان نال لئے ٹنگ، ہتھا گوہند والا ماہیا۔ گاڈ لکھیا ہووے نال پریم اند،
 اکھر صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ پھلگن کہے
 سمت اٹھ کھیل مہانا، صاحب میرے وڈیائیا۔ پرگٹ ہو کے نوجوانا، مرد مردانہ لئے انگرائیا۔ جس نے دیس پردیس جانا، سال
 بسال سال تِنّ ونڈائیا۔ ضرور گُرمکھاں ہتھیں بدھا ہووے گا گانا، لال تند رنگ رنگائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتھ نال رکھیا ہووے گا گانا،
 کسیرا رواداس نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ پھلگن کہے ناردا میں بس کے
 ماراں تالی، تلیاں زمین اُتے گھسائیا۔ پرہو دا کھیل تکنا حالی، جو مہر نظر رہیا اٹھائیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی کدے نہیں کردا
 کاہلی، سہج سہج اپنا رنگ رنگائیا۔ سمت شہنشاہی نو وچ گُرمکھ سینگھ دے سیس پگ ہوویگی کالی، پردیس پرہ دے نال جانا
 تھاؤں تھائیا۔ ہر سنگت پریم پریتی کرنی باہلی، پیار مُحبت اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈائیا۔ پھلگن کہے مینوں آوندی جاندی دھار، دھر دا حُکم آپ سنائیا۔ سمت دس وچ کھیل اپار،
 اپر مپر سوامی دینا کرائیا۔ شہنشاہی سمت دس نیوں کے کرے سوال، جھولی آگے ڈاہیا۔ بخش دے دھن مال، وست آگم ورتائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ سمت دس کہے میری ایہ نیت،
 نیتوان ہو کے دیاں جنائیا۔ میری صاحب نال پریت، پرہو پریم دیوے مان وڈیائیا۔ میرے وچ پرہ دے نال لکھاری ہووے گا
 سینگھ سُرچیت، سر سر مان وڈیائیا۔ دوندر کور نال گائیگی نو گیت، نواں دیساں سوہا پائیا۔ پنج گُرمکھ ہور نال ہون کے
 ٹھیک، جنہاں نوں پُرکھ اکال چرن پریت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 پڑدا آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے مینوں کہندے پھگن، دین دُنی سنائیا۔ پرہ دا دیپک لگا جگن، جگت جہان ہوئے رُشنائیا۔ جن

بھگتاں دا ڈنکا ڈورُو لگا وِجَن، نو نو کرے شنوائیا۔ جگ چوکرے وِچھڑیاں لگا سَدَن، ہوکا حق دِرڑائیا۔ آو سب دا جھگڑا مٹیا
 کایا بدن، تن وجود کلبوت کران صفائیا۔ پچھلی کِریا لگا دین، کوڑ ملیجھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی گندھ آپ پوائیا۔ پھلگن کہے میں دساں کھیل گہر گمبھیرا، بھیو ابھید جنائیا۔ پرہ پرگٹ ہووے
 پیرن پیرا، پت پرمیشور نور الابیا۔ جس دی سب توں وکھری تصویرا، تصور کر نہ کھے دِرڑائیا۔ جن بھگتو پہلی چیتر خوشیاں
 نال آوئا گھت وپیرا، در ٹھانڈے وِجے ودھائیا۔ سوا سیر دا ورتیرا، سمت سولان لالو والا نال لیائیا۔ بھگتاں دا بھنڈارا اک ہونا
 غریباں امیراں، امراید دئے جنائیا۔ سب نے سیس تے چٹا بتھ کے آوئا چیرا، بندی لال مستک وِچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے پرہو دا کھیل جگت جگ آبا، متس کچھپ
 لیکھا دئے مکھائیا۔ راہ تے خواجہ خضر بابا، دُوروں بیٹھا سیس نوئیا۔ کھیل ویکھنا نال سبابا، خالق خلق کی ورتائیا۔ کی جن
 بھگتاں ہووے لاہیا، سچ در ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ
 سُنائیا۔ پہلی چیت کہے میرا دوس سب نے یاد رکھنا، سمت شہنشاہی اٹھ نال وڈیائیا۔ ہر سنگت ستگر چرن اگی کرنیاں پردکھنا،
 سچے بتھ بھوائیا۔ گرسکھ نمسکار کرے نہ کھے بتھ سکھنا، سر سر نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جیہڑا قول اقرار کیتا سی گوہند نال پٹنا،
 جنم لین سمیں شبد جنائیا۔ تینوں اکو رنگ رنگنا، رنگ انمول دینا وکھائیا۔ تینوں لے کے جانا پار کنارے پتتا، گھاٹ دتا سمجھائیا۔
 ویکھنا جگت دا وطن، بے وطنان کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 آپ رنگائیا۔ پھگن کہے میرا پروشٹا پہلا، پرم پُرکھ ملی سرنائیا۔ میں کدے نہ ہوواں انگہلا، سوادھان ہو کے سیس نوئیا۔ جن
 بھگتاں وِچ خوشیاں نال ٹھلاں، پھراں چائیں چائیا۔ نالے دساں گرمکھو تسان وڑنا وِچ سچکھنڈ دے محلا، جس دا محلہ نظر کسے
 نہ آئیا۔ کیوں ٹھاڈے صاحب نے ٹھاڈا مارگ کیتا سہلا، مہر نظر نال ترائیا۔ جتھے ہندیاں پریم دیاں پہل چھلاں، خوشیاں وِجے
 ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھگن کہے میری نمسکار
 دنداوت، نو نو لاگاں پائیا۔ پرہو پریم دی کر سخاوت، بخشش وِچ نام ورتائیا۔ بھگتاں وِچ نہ رہے عداوت، کوڑی کِریا دینی

گوائیا۔ ست دھرم دی دینی نیامت، وست اگم ورتائیا۔ منوا کرے نہ کیسے بغاوت، بغلگیر لینا بنائیا۔ بچے تیرے آنجانت، سر تیرا
 ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی سچ نال چٹرائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتاں
 پھل پھل مؤلے، پھلواڑی سوبھا پائیا۔ پورا ہونے وعدہ قوے، اقرار ویکھ وکھائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھوے، دھرم دی وجے ودھائیا۔
 پُرکھ اکالا سچ دوارا اکو کھولے، خالق خلق دئے وکھائیا۔ نرگن دھار تول تولے، سرگن اپنے کندے ٹکائیا۔ جن بھگنو خوشیاں نال
 گاؤنے ڈھولے، تُوں میرا میں تیرا چائیں چائیا۔ تہاڈا مالک ہن نکلن لگا وچوں پڑدے اولے، کروٹ اپنی رہیا بدلایا۔ جس نے
 پہلی وار بھارت توں باہر پنج رنگ دے کھڑے چولے، چولی اپنی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میں دساں نال پیار، پریم وچ جنائیا۔ جو گرمکھ نال جان گے پار، سمنڈ
 ساگراں پندھ مکائیا۔ سیس تے پٹیاں بننگے سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے لکھ کے لیکھار، ساچا سگن منائیا۔
 تین رنگ دے گل وچ ہونگے ہار، سوہا پیلا لال نال وڈیائیا۔ سوہنگ چھاتی اُتے لکھیا ہووے کمال، سچے کھبے سوبھا پائیا۔ سچے
 گٹ تے ہووے چٹا رومال، گنڈھ اکو اک بندھائیا۔ اک نال رکھنی تلوار تے ڈھال، جو کرشن ارجن نال آسا گیا رکھائیا۔ اک
 بھورے رنگ دی رکھنی دوشال، جو باؤن بل دوارے رنگ رنگائیا۔ تیراں سو ستاسی ریشیاں کرنا دھیان، نیتر نین اکھ اٹھائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ ست سرنائیا۔ پھلگن کہے باؤن دا اتھاس، سمجھ
 کیسے نہ آئیا۔ بل دا نواس، چرن کول سرنائیا۔ پتا پوت جماعت، ملے مان وڈیائیا۔ پورب لیکھا کھات، سب دا ویکھ وکھائیا۔
 چرن پریتی نات، جوڑا رہیا جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔
 پھلگن کہے میں ویکھاں پچھلی کتاب، پورب کھوج کھوجائیا۔ درشن سنگھ دے مکھ تے ہوویگی نقاب، کالے بستر نال وڈیائیا۔
 صدی چوڈھویں دی نال کھڑنی پوشاک، بھل رہے نہ رائیا۔ گولی تارے چند والا بستر کر کے صاف، نال لینا بندھائیا۔ امرچیت
 سنگھ کول نو ہون گے کارڈ، جنہاں نوں کاٹ کہے لوکائیا۔ ترپت نے اپنی کئی نوں دے کے رکھنی گانٹھ، چوڈاں دن نہ مات
 کھلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ نال وڈیائیا۔ پھلگن کہے کپور سنگھ دا قیض

ہووے گا لال، لال رنگ رنگائیا۔ ناظر سنگھ دے ہتھ وچ ہوویگی ڈھال، کھپے ہتھ ٹکائیا۔ کھیل ویکھے پُرکھ اکال، گنونت نؤر
 الاہیا۔ جس نے سب دا حل کرنا سوال، سوالی پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا صاحب سجن سہیلا، دیوے مان وڈیائیا۔ جو گرمکھاں کدا میلا، میلے چائیں
 چائیا۔ تیجے سال پریم سنگھ تے نال تیار رہے سنگھ چیلا، چار کُنٹ وچے ودھائیا۔ تین گرمکھ اوہ دسنگا جس ویلے آیا جان دا
 ویلا، بھیو بھیو وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک اک اکھوئیا۔
 پھلگن کہے ناردا تک لے اک نظارہ، نظر نین اٹھائیا۔ ویکھ ہر نرنکارا، نرگن نؤر الاہیا۔ جس نے سب دا لاہنا اڈھارا، باقی رہن
 کھئے نہ پائیا۔ میں اُس نؤں کران نمسکارا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تیرا کھیل تکنا کل کلکی اوتارا، امام اماما پڑدا دینا اٹھائیا۔
 جس دیاں خوشیاں والیاں بہاراں، رنگ رتھ بنے بے پرواہیا۔ جس دیاں نؤ کھنڈ پرتھی صفتاں دیاں گاؤنیاں واراں، کلمہ نام والا
 جنائیا۔ جدھر جاوے پلاؤندا جائے تاراں، تار ستار آپ بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۷ جوگندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، منشا سنگھ بابویر، پرسن کور وریال، پریم سنگھ مدی پُر،

سُرجیت کور دھرم کوٹ، سنسار سنگھ جزاخرد، ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

پھلگن کہے میری مؤلی رُت، رُتری پرہ آپ مہکائیا۔ سنگ رلائے بھگت سہیلے سٹ، ڈلارے ڈھر دے جوڑ جڑائیا۔ کیرپا
 کری ابناشی اچت، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جنہاں دا جنم مرن دا مٹیا دکھ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم دے سکھ، کلپنا
 کوڑ دے مٹائیا۔ اُجل کرے دو جہاناں مکھ، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ اُلٹا گریہ نہ ہونا پئے رُخ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ نؤں میرا میں
 تیرا دس کے ٹک، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ شبدی ستگر ہو کے گودی لے چک، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب وڈ وڈیائیا۔ پھگن کہے میرا بھاگ چنگیرا، ملی مان وڈیائیا۔ پُرکھ

ابناشی کیتی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ روپ پرگٹ اگمی شیرا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو رنگ رنگا کے گرو گرجیرا، نرگن نرگن وجے ودھائیا۔ جن بھگت سہائے کھیڑا، کایا مندر سوہا پائیا۔ صدی چوڈھویں بٹھے بیڑا، کلجگ اتم آپ ترائیا۔ درشن دیوے نیرن نیرا، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ آون جاون لیکھا مکے اندج جیرا، اُتبھج سینج رہے نہ رائیا۔ نو نو چار پچھوں پایا پھیرا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ پھگن کہے میری آشا پئی، پنے پنے سیس نوائیا۔ سُنیا ناد شبد دی دھنی، انحد نادی راگ جنائیا۔ کیرپا کرے مہربان پرہ گئی، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ جس بھگتاں پُکار سنی، سچکھنڈ نواسی پڑدا دئے اٹھائیا۔ غریب نہانیاں سیس دستار بخش کے چنی، چارے کوٹاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دستار کہے میری نمسکار، پرہ ساچے سیس نوائیا۔ جن بھگتاں اُتوں مینوں دتا وار، وارنا کر کے سیس ٹکائیا۔ چرن کول جاواں بلہار، نو نو لاگاں پائیا۔ مان دتا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ بیٹھے تکن پیغمبر گرو اوتار، بن نیناں نین تکائیا۔ کی کھیل پروردگار، کی کرتا کار کھائیا۔ جس لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے لے اُہار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ اتم اوہناں دی رت مؤلے خوشی بسنت ہووے بہار، پون ٹھنڈی ٹھار چلائییا۔ نج نیتر سدا سد دیندا رہے دیدار، دب نیتر آپ کھلائییا۔ پھگن کہے میں آپا جاواں وار، دھوڑی دھوڑ خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اکو گہر اپنے دئے وڈیائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

ہس کے کہے ابو بگر، محمد سیس نوائیا۔ جگت نیاز آونی چاول شکر، شکرانے وچ خوشی بنائیا۔ اوہ تولى ہوئے نال اگمی تکر، سیر دھڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں غور نال ویکھنگے سوا لکھ فقر، فقیر فقرہ اکو گائیا۔ جس دا لیکھ لیکھیا نہیں کیسے اُتے پتر، قلم شاہی کاغذ نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دھردرگاپیا۔

ہس کے کہے اعلیٰ اللہ، علی خوشی نال جنائیا۔ پروردگار بے پرواہ، بے عیب نور الہیہ۔ والی بن کے ڈھردرگاہ، دو جہانان کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں طبقات پڑدا ربیا اٹھا، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جس دا صدی چوڈھویں تکی راہ، جو رہبر نور الہیہ۔ جس نور حضرت کہہ کے آئے خدا، خود مالک وڈ وڈیائی۔ اوہ جوتی نور کر رشنا، نور نورانہ ڈگمگائی۔ مقبرے پھولے تھانوں تھان، مقررہ وقت دئے گواہیا۔ جس دا بھیو تیس بتیسا جانے نہ، قرآن گره نہ کھوج کھوجائیا۔ جو وسے تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل ربیا سائی۔ امام امامائے ویس وٹا، نام دمامہ ڈنک وجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائی۔ نارد کہے میں شاہ اعلیٰ دساں، کلمے کلمہ دا روپ بدلایا۔ خوشیاں وچ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ ٹھاڈے پیار دا ویکھے رسا، رستہ اندروں کھوج کھوجائیا۔ جس نے چوڈاں طبق کچھا، پاندھیان پندھ ویکھے وکھائی۔ جس نور کھندے آئے نور الہی اچھا، پروردگار وڈ وڈیائی۔ جس دا قول اقرار وعدہ سچا، صدی چوڈھویں پڑدا لایا۔ اُس دا لہنا دینا ہیئے مدینہ مکہ، کعبیاں رنگ رنگائی۔ پھیر امت امتی دینا دھکا، دردی درد نہ کھئے ونڈائی۔ ہلونا مارے بورا کگا، موسیٰ عیسیٰ نال جڑائی۔ صدی چوڈھویں پویگا اتم رٹا، رائیٹ رٹن لکھ کے دئے وکھائی۔ محمد دا بن اکھراں ویکھے پٹا، پٹنے والا نال ملائی۔ یسوہ دی یاد دلائے صلیب والا پھٹا، صدی بیسویں اکھ اٹھائی۔ موسیٰ پھرے ٹھا، بھجے واہو داہیا۔ کیسے نور سمجھ نہ آوے رتا، کی کرتا کار کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائی۔ محمد کہے میری اڈیکے قبر، مقبرہ دھیان لگائی۔ جو کر کے بیٹھی رہی صبر، صبوری وچ جھٹ لنگھائی۔ کون ویلا پرہ آئے شیر بر، بھیک اپنا نام لگائی۔ دین دنی دا لیکھا کرے پدھر، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ پیغمبران پوری کرے سدھر، ترسنا نال ملائی۔ چار کُنٹ وکھاوے غدر، گداگر ہیئے لوکائی۔ صوفی سنتان بھگتان تارے نال ندر، مہر نظر آپ اٹھائی۔ درگاہ ساچی دو جہانان کرے عدل، انصاف اپنا آپ پرگنائیا۔ جھکڑا میٹے مقتول قاتل (قتل)، قتل گاہ نظر کھئے نہ آئی۔ سرشٹی درشٹی اندر وکھائے اکو حُجے وطن، بے وطنان آپ جنائی۔ جن بھگت سپیلے چوراسی وچوں کڈھ کے رتن، اموک اپنے رنگ رنگائی۔ کلجگ دا گھاٹ کنڈھا ویکھے پتن، تٹ کنارے پھول پھولائی۔ کرے کھیل سورا سمرتن، سمرتھ اپنا حکم ورتائی۔ سب دا وعدہ پورا کرے یجن، پاربرہم پرہ اپنا حکم

ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ محمد آشا کہے میری تڑپھدی لاش، مُردا مُرید مُرشد راہ تکائیا۔ چوڈاں صدیاں کردی رسی تلاش، طبق طبقات پرے دھیان لگائیا۔ پنجر رہ نہ گیا بدّ نازی ماس، رتی رت نہ کھئے جنائیا۔ میری انتر یرنتر اکو خواہش، خالص تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان محبوب پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ سچ دوارے دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو میں اتم آیا اکھ، بن کلمیاں بن قلم حُکم سنائیا۔ تُوں مالک نُور بخشنا ساکھیات، ظہور تیرا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ مقبرہ کہے میں ہویا رہیا چُپ، کلمہ دُھر نہ کھئے جنائیا۔ میرے محمد دا آفتاب گیا چُھپ، نُور نُور وچ سمائیا۔ میرے انتر آؤندا رہیا دُکھ، دُکھ دُکھ وچ ٹکائیا۔ پر میں وی منگدا رہیا سُکھ، سد سد اکو منگ منگائیا۔ میرے مالکا خالقا جدوں آویں تے کدے جنمیں نہ کیسے جنی دی وچوں کُکھ، نُور نُور نے نُور لینا پرگنائیا۔ محمد تیرا فرزند تیرا دُلارا تیرا سُت، جو تیری گود وچ سُتا نظری آئیا۔ جس نُور زمیں اسماناں توں باہر رہیا چُک، چوڈاں طبق جو کردا رہیا رہنمائیا۔ اتم تیری اوٹ، اوڑک بن سجدے سیس نوائیا۔ تیرا تکنا پرکاش نوری اللہ اکو جوت، جوتی جاتے تیری سرنائیا۔ کی ہو گیا جے محمد دے وجود دا لیکھا مُکایا تیری مَوّت، ملک المَوّت سیو کھائیا۔ تیری اُس دے نال نہیں ادوٹ، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ خاکی پُتلا ہویا فوٹ، فاتحہ اتم دتا پڑھائیا۔ پر تیرا نُور تیرے وچ گیا پہنچ، درگاہ ساچی تیرے سچ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ سنائیا۔ مقبرہ کہے تیرا محمد الجس، اِج اِلہا لیزوہ نُور اِلہیا۔ دُھر دے مُرشد بے منیاں، نوزی ازی عظمے ووس سکھینو غمی تز زکیزا ظاہر ظہور تیری رُشنائیا۔ نوری اللہ نوزنو خُدا، محبوبے مُحبتے دل رُبا، زانی امُو کوستے ازلہ نُورے نزا یرگن یرویر تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ مقبرہ کہے میرے مہربان محبان بیدو، بی خیر یا اللہ تیری سرنائیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمیدو، آمد وچ تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا رُوپ انُوپ سرُوپ عجیبو، نُور نُور نے شاہ سُلطانے ڈگمگائیا۔ میری غفلت وچوں کھول یندو، آس رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں انت تیری اڈیکو، پورب پچھم تیرا راہ تکائیا۔ ویکھیں کتے بدل نہ دیویں تاریخو، تاریخ تواریخ اپنی نال ملائیا۔ تیرے

حُکم دی نام دی کلمے دی سُنی اک تمہیدو، بنا تحریر تقریر بے نظیر اپنا حُکم دینا سُنائیا۔ پیغمبر تیرے سب عزیزو، عالیشان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پرم پُرکھ پرما تم تَدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد کہے میری جوتی دھار تمنا، ترسنا تامس نہ کھئے جنائیا۔ میرا پروردگار آوے بھٹا، دُور دُرَاڈا پندھ مُکائیا۔ میرا نشان نال لیاوے تارا چٹا، چند ستار جس دی نیوں نیوں لاگن پائیا۔ نال اک ساڈھے تنّ اِنچ سُنہری گوہند والا بنایا ہووے کتا، جس دی پاؤنا اِنچ چوڑائیا۔ پھیر اوس صاحب نُون مٹاں، جو مانو مانس مائکھ سارے ربیا ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگنائیا۔ کتا کہے میں گوہند دا نشان، چوڈاں سو تہہ انک دین گواہیا۔ میرا سب توں پرے گیان، الفیے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جتا چر اوتار پیغمبر گرو مینوں سارے نہ کرن پروان، پُرکھ اکال آگے سیس نوائیا۔ خالی جھولی ڈاہ کے منگن دان، پروردگار ساڈی جھولی دے بھرائیا۔ اسیں شرع دا جھگڑا میٹیا تمام، کلمہ نام نہ کرے کھئے لڑائیا۔ تیرے بردے ہوئیے غلام، عُربت اندرون باہر کڈھائیا۔ اکو وار ساچے سجدے وچ کریئے سلام، اسلاما علیکم کہہ کے سیس نوائیا۔ تُوں بنا مہربان، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا ديوے پھیر اگم فرمان، فُرنیاں توں باہر جنائیا۔ جتا چر اوتار پیغمبرو گرواو سارے اکٹھے نہ گاؤ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اونا چر پیغمبرو گوہند والا کتا بٹھ کیسے نہ آئیا۔ جھٹ محمد کہے مینوں پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں ساڈا اک امام، امام اماما نور الہیا۔ اسیں خادم تیرے تمام، تمنا اور نہ کھئے جنائیا۔ ساڈا تیرے قدماں اُتے ایمان، عملاں توں رہت تیری سرنائیا۔ کِرپا کر کر مہربان، کر خالی تیرے آگے ڈاہیا۔ جھٹ شبدا گرو ستگرُو دتا فرمان، فُرنیاں باہر سُنائیا۔ محمد جس ویلے گوہند دا کتا آؤنا تیرے مُقام، مُقامے حق کھوج کھوجائیا۔ پھیر دھرنی اُتے یُدھ ہونا گھمسان، گھنن گھیری وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے والی دو جہان، دوہری اپنی کار بھگتائیا۔

☆ ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہیرا سنگھ دے گرہ امرتسر شہر ☆

ستگر کیریا فرنا ہووے بند، بندگی دھر دے نام وچ سائیا۔ رسنا جہوا بول سکے نہ بتی دند، پرا پسنٹی مدھم بیکھری اکو روپ درسائیا۔ گھر پرکاش کرے نور نورانہ چند، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ دُھن آتمک سُنائے اگئی چھند، جس دی سار شبد اپنی کھیل کھلائی۔ نیج گھر نیج گرہ آتم پر ماتم آوے اند، رس انرس آپ چکھائیا۔ جنہاں بخشے پرہو پرماند، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ سو جگت جہان منزل جان لنگھ، ترے گن مایا اگئی تہ نہ کھئے تپائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے ملے صاحب سورا سربنگ، پت پرمیشور نور الہیہا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی تھے پھند، رائے دھرم چترگیت لیکھا رہے نہ رائیا۔ جگت جہان زرگن سرگن زرگن فرنے دا مٹے پندھ، جس نوں پُھرو منتر پرہ اپنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ فرنے اندر جگت جیو جہان، جیو جنت سادھ سنت بھجن واہو داہیا۔ فرنے اندر اوتار پیغمبر گرو ملیا اگئی دان، نام بھنڈارا کلمہ ہر ورتائیا۔ فرنے اندر شبدی ناد دُھنکان، انحد نادى ناد وجائیا۔ فرنے اندر وشن برہما شو کھیلن کھیل مہان، سنساری بھنڈاری سنگھاری اپنی کار کھائیا۔ فرنے اندر آد جگاد جگ چوکرے پرہ پرگت ہووے وچ جہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کھیل کھلائی۔ دھر دا فرنا کوئی گانہ سکے پنج تہ انسان، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ فرنا بند ہووے نہ جگ، جگ جیون داتا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم چاروں کُنٹ لگی آگ، نو کھنڈ ست دیپ رہے گر لائیا۔ ساچی منزل جگت دوار کوئی سکے نہ لنگھ، بجر کپاٹ پڑدا نہ کھئے کھلائی۔ سُکھمن ایڑا پنگل سُنے کھئے نہ چھند، بن سرون راگ اناد اکھوائیا۔ امرت جھرنا دیوے نہ کیسے اند، بوند سوانتی کول ناہی نہ کھئے ٹکائیا۔ زرگن جوت چڑھے نہ چند، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ پھری دروہی وچ ور بھنڈ، برہمنڈ رہے گر لائیا۔ سرشٹی درشٹی نار دُہاگن ہوئے رنڈ، ہر کنت کنتوہل نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آتم دھار پر ماتم لائے کھئے نہ انگ، سرت شبد نہ کھئے ملائی۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کھئے نہ چھند، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ بن ستگر کیریا فرنا ہوئے کیسے نہ بند، فرنے وچ جیو جنت چارے کھانی بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

رنگ آپ رنگائیا۔ فُرنے اندر کھیل سِری بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیا۔ فُرنے اندر سادھ سنت، صوفی فقیر لے بنائیا۔ فُرنے اندر
 دے کے دُھر دا منت، انتر نرتتر کرے پڑھائیا۔ فُرنے اندر مالک ہو کے ساچا کنت، کنٹوبل اک اکھوائیا۔ فُرنے اندر کھیل کھیل
 خوشیاں والی رُت بسنت، خِزاں پت جھڑ آپ کرائیا۔ فُرنے اندر گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بن فُرنے
 کوئی نہ دے جیو جنت، گر اوتار پیغمبر فُرنے اندر دین مذہب نام کلمے ونڈاں گئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ فُرنے اندر چوکری جُگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن واہو
 داہیا۔ فُرنے اندر اوتار پیغمبر گرواں کیتا یدھ، کھنڈا کھڑگ تیر کمان ترکش ہتھ اٹھائیا۔ فُرنے اندر جن بھگتاں بیک کیتی بُدھ،
 کوڑ کیریا من کلپنا کر صفائیا۔ فُرنے اندر من واسنا ہوئے شُدھ، من کا منکا دے بھوائیا۔ فُرنے اندر پرہو دا بھو کھلے گجھ، پاربرہم
 برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ فُرنے اندر سب دی اؤدھ جائے پُگ، انت پینڈا رہے نہ رائیا۔ فُرنے اندر اوانگ تت ست جے سینتا رام
 رادھ کرشن دی جنائی ٹک، اللہ واپگرُو نام ست فُرنے وچ درڑائیا۔ فُرنے اندر کھیل ابناشی اچت، بے انت بے پرواہ کھیل
 کھیلے تھاوں تھائیا۔ نو نو چار فُرنے کدے نہ جائے مُک، مکتی والے فُرنے وچ پھر پرہ جوت درس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ فُرنے پُرکھ اکال اکم، چار جگ دے شاستر کہن نہ پائیا۔ فُرنے
 پرم پُرکھ دا سچ دھرم، جس وچ آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ فُرنے پرم پُرکھ دا نہکرمی والا کرم، کرم کانڈ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔
 فُرنے اندر اوتار پیغمبر گرو پنچ تت لیندے جرم، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ فُرنے اندر بن گئے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش
 ونڈ ونڈائیا۔ فُرنے اندر شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل تریت کھانی بانی رہ گئے پڑھن، اکھراں والی صفت
 پڑھائیا۔ فُرنے اندر جگت جگیا سو جگت دھار منزل چڑھن، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ فُرنے اندر بھگت جانا آونا پرہ دی
 سرن، بھگون بھجے واہو داہیا۔ فُرنے اندر ستگر میٹے مرن جنم، جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ فُرنے کھے میں بڑا چلاک، میری چار جگ وڈیائیا۔ جس ستجگ
 تریتا دواپر کیتا خاک، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کسے دا رُوح بُت رہن نہ دیواں پاک، پُنتیاں پتت بنائیا۔ کھلن نہ دیواں اندروں

تاک، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کوڑ چلاواں ہاٹ، وست جھوٹھ ورتائیا۔ دیپک جوت جگے نہ کھئے للاٹ، مستک نور نہ کھئے
 رُسنائیا۔ فُرنا کہے میں سب دی جڑ دیواں کاٹ، جگت جہان پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ فُرنا کہے میری انت سمجھے کھئے نہ واٹ، وٹنا
 ملن والیاں سار کھئے نہ آئیا۔ فُرنے اندر کھیل تماش، ہر دو جہاناں آپ کرائیا۔ فُرنے اندر سینتا رام لیا بنباس، فُرنے اندر راون
 دہسر گھائیا۔ فُرنے اندر کاہن گھنئیا ناتھ تریلوکی پاوے راس، مُکند منوہر لکھی نرائن اپنی کار بھگتائیا۔ فُرنے اندر کورو پانڈو
 کیتا گھات، گھاؤ حُکم والا لگائیا۔ فُرنے اندر پیغمبراں دے کے دات، کلمہ کائنات دتا سُنائیا۔ فُرنے اندر نانک گوہند گائی گاتھ،
 دُھر سندیسہ اگم اتھابیا۔ ستگر فُرنا جو سب دی پُچھے وات، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ جس فُرنے اندر کلجگ انت کیتا
 ناس، ماتو مانس مانکھ فُرنا بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس ہوئے آپ
 سہائیا۔ ساچا فُرنا ستگر بتھ، جگ چوکری دیوے وڈیائیا۔ جنہاں بخشے نام امولک وتھ، واستک آپ ورتائیا۔ سگل وسورے
 جان لتھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جنم کرم دی میل دیوے کٹ، پاپاں کرے صفائیا۔ لیکھے لاوے ناڑ بہتر رت، رتن امولک ہیرے لئے
 بنائیا۔ آتم برہم بخش کے ست، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ نام دس جیکارا الکھ، الکھ اگوچر دئے درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے
 رکھے دے کر بتھ، سر سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ کوڑ کڑیارا فُرنا گُرمکھاں کولوں جائے نس، ستگر شبد کھنڈا کھڑگ اک وکھائیا۔ جو
 جن سچ دوارے پُرکھ اکال سرنائی جائے ڈھٹھ، پرم پُرکھ میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکری نت نوت نرگن سرگن جن
 بھگتاں دیوے درس ہو پرگٹ، ساکھیات نور نورانہ نظری آئیا۔

☆ ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۷ تارا سنگھ دے گرہ پچی بی بی ۰ ضلع گنگا نگر ☆

پھلگن کہے میرا پروشٹا سہاوا پنج، پنجم پنج تت دیاں وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھو رنج، رنجش وچ کوڑ لوکائیا۔ کیسے سہارا ملے نہ نام ندھانا ونجھ، وہندے وہن پار نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہر گھٹ اندر گئی لنگھ، نو دوارے اپنا آسن لائیا۔ ست سچ کیتا کھنڈ کھنڈ، دھرم دی دھار دتی گوائیا۔ سرت ڈباگن ہوئی رنڈ، شبدی کنت میل نہ کھئے ملائیا۔ وڈیائی رہن دتی نہیں بتی دند، رسنا جہوا جگت بلکائیا۔ نشانہ مٹدا جاندا تارا چند، صدی چوڈھویں رووے مارے دھابیا۔ خوشی دے کیسے نہ بند بند، بندگی دین دنی گئی بھلائییا۔ بہرماں ڈھائے کوئی نہ کندھ، کریا کوڑ نہ کھئے مٹائییا۔ جھگڑا پیا جیرج انڈ، اُتہج سینج رہی گر لائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گئے کوئی نہ چھند، آتم پر ماتم وچ نہ کھئے سمائییا۔ تن وجود سانتک دے کیسے نہ ٹھنڈ، اگنی آگ نہ کھئے بھجائییا۔ جنم کرم دی ڈوری سکے کھئے نہ گنڈھ، تندو تند نام بندھائییا۔ پھری دروبی وچ وربھنڈ، برہمنڈ ویکھ وکھائییا۔ دھر دا نام بن پُرکھ اکال سکے کھئے نہ ونڈ، ایکا وست جھولی کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ پنج پھگن کہے میں تکان کھیل سچی سرکار، کی کرتا کار کھائییا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ ہر پُرکھ زرنجن پاوے سار، ویکھنہارا تھاؤں تھائییا۔ ایکنکارا کھیل زراکار، زرویر اپنی کار بھگتائییا۔ آد زرنجن ویکھے وگسے ویکھنہار، بن نیناں نین اٹھائییا۔ اباشی کرتا یودھا سورپر بلکار، بلدھاری وڈ وڈیائییا۔ سری بھگوان شاہ پاتشاہ شہنشاہ لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ وکھائییا۔ پاربرہم برہم پاونہارا سار، لکھ چوراسی انتر زرنتر پھول پھولائییا۔ ستگر شبد حکم دیوے ایکا اکو وار، دو جی اور نہ کھئے پڑھائییا۔ سوادھان ہو تیئی اوتار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملائییا۔ پیغمبر نوری جوت کر اُجیار، نور نورانہ نور الہییا۔ گرو گرو دیو کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر آپ جنائییا۔ صدی چوڈھویں سرشٹی درشٹی اندر کرو وچار، نو ست دھیان لگائییا۔ کیوں دین دنی ہویا دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ شبدی شبد نہ کھئے ڈھنکار، انحد نادی ناد نہ کھئے وجائییا۔ کایا مندر اندر دیا باقی ہوئے نہ کھئے اُجیار، نور نورانہ نور نظر کھئے نہ آئییا۔ دیناں مذہباں ویکھ ویکھنہار، چاروں گنٹ دھیان لگائییا۔ اپنا اپنا بھوکھت لو وچار، پیشین گوئیاں نال ملائییا۔ کون ویلا کل کلکی

لئے اوتار، جوتی جاتا پُرکھ بدهاتا ڈگمگائیا۔ کون وقت امام اماما پاوے سار، پروردگار نُوَرِ الہیہ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پنچم کہے میرا اکو اک سجدہ، صاحب سُلطان سیس نوائیا۔ جس دا جُگ چوڑی تتوت سب بردا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہاناں اپنے گھر دا، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ نُوَر دھر نرائن نر دا، نر نرنکار کرے رُسنائیا۔ جیہڑا اکھراں والی ودیا کدے نہ پڑھدا، نراکھر دھار سب نُوں دئے سمجھائیا۔ نہ جنے نہ مردا، جنم مرن رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ اوہ لیکھا جانے کلجگ کل دا، کل کلکی اپنا رنگ رنگائیا۔ نرہے ہو کدے نہ ڈردا، بھے وچ رکھے سرب لوکائیا۔ گڑھ توڑ ہنکاری قلعے گڑھ دا، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ لیکھا مُکاوے چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک آپ بنائیا۔ پنج پھگن کہے میری اکو اک ڈنڈاوت، پرم پُرکھ سیس نوائیا۔ جس نے کوڑی کِریا میٹنی عداوت، عدل انصاف حق کھائیا۔ شرع چھری تکی بغاوت، نو ست دھیان لگائیا۔ ساچے نام کلمے دی اکو کرنی سخاوت، مہربان محبوب آپ ورتائیا۔ جس نُوں چوڑاسی لکھ جانے نیامت، دو جہان رس خوشیاں نال چکھائیا۔ کلجگ انت کھیل ویکھے کوڑ قیامت، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرم پُرکھ پروردگار اکو رہے سلامت، سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ جس دا بھیو جانے کھئے نہ مانس، مانکھ مانو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں سب دی لاپے نندرا آس، دلدریاں دلدر گوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں ہرجن بھگت سہیلے کڈھے خالص، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جنہاں دی نرگن دھار سرگن کرے پرتپالک، پاربرہم پرہہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نُوَر جنائے خلق خالق، مخلوق پڑدا آپ اُٹھائیا۔ سنت سہیلے بنا کے طالب، سندیسہ دیوے اگم اتھاپیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا دے لہندی جانب، دشا مغرب ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر پردہ آپ چکائیا۔ پنج پھگن کہے میں ہس کے دساں، دو جہان سُنائیا۔ سارے بن نیتر کھولو اکھاں، لوچن اندرے اندر گھلائییا۔ جس دا رُوپ انوپ سرُوپ کوٹن لکھاں، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اُس صاحب دی سرن سرنائی ڈھٹھاں، جو کوجھیاں کلیاں ہئے سہائیا۔ پھیر اُتر پورب پچھم دکھن تھان، بھجان واہو داہیا۔ نو کھنڈ پرتھی اکو گواں ٹپا، نُوں میرا میں تیرا دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑاں پکا، پکی گنڈھ نہ کھئے گھلائییا۔ خوشیاں وچ

پہراں رتّا، رتن امولک ہیرا روپ بدلائیّا۔ پرہو دا کھیل ویکھنا جس پھڑ ہلاؤنا بؤرا کگا، کعبیاں پرے کرے رُشنائیّا۔ موسیٰ عیسیٰ کرے وٹّا، صدی بیسویں دئے گواہیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیّا۔ پھلگن کہے میرا مالک اک جگدیش، جگدیش ہر اکھوائیّا۔ جس دے چہتر جھلنا سیس، سر سر دوویں دھر دے لیکھے پائیّا۔ لہنا دینا پورا کرنا بیس اکیس، بیس بیسا وڈ وڈیائیّا۔ ترسنا پوری ہونی موسیٰ عیس، محمد لیکھا رہے نہ رائیّا۔ کرے کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی وڈ وڈیائیّا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبہ حق جنائیّا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے اُچ نیچ، دیناں مذہباں لیکھے لائیّا۔ آتم پر ماتم دتے سچ پریت، بُدھی توں پرے بودھ دئے کرائیّا۔ اوتار پیغمبر گرواں آسا منسا پوری کرے اُمید، جو آمد وچ گئے جنائیّا۔ صدی چوڈھویں دین دُنی دا جھگڑا بھئے شدید، شدت سکے نہ کھئے مٹائیّا۔ جس دی نانک گوہند کرے تصدیق، تاکید شبد گرو سمجھائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیّا۔ پھگن کہے میرا کھیل سہنجنا، پرہو دیوے مان وڈیائیّا۔ لیکھا جانے آد نرنجنا، نر نرائن بے پرواہیّا۔ جو مالک دین درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار کرائیّا۔ جس دے کولوں دو جہاناں دان منگنا، نو نو لاگن پائیّا۔ اوہ ساچے نام دی چاڑھے رنگنا، رنگت اکو اک وکھائیّا۔ جس دے حُکم نال کلجگ اتم ونجھنا، ونجھ مہانا نہ کھئے اٹکائیّا۔ دین دُنی دی اکو کرنی بندنا، بندھن شرع والے کٹائیّا۔ آتم برہم دا دینا اندنا، نجانند آپ جنائیّا۔ نشان رہے نہ تارا چندنا، چند ستار ناتا محمد نالوں ٹزائیّا۔ پھرے دروہی وچ وربھنڈنا، چار گنٹ ہلکائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سورا سرینگنا، سورپیر وڈ گنی گہیر، گہر گور اک اکھوائیّا۔

★ ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ رتن سینگھ، سُکھندر سینگھ، مانہ سینگھ، تارا سینگھ، گردیال سینگھ پچی بی بی، جاگیر سینگھ رتیوال، ملکیت سینگھ بن والی، سنتوکھ سینگھ ویہ جیڈ، اجمیر سینگھ، لاہ سینگھ سجاوال پُر، سُرچیت سینگھ بنوالی پرکاش سینگھ پچی بی بی ضلع گنگا نگر ★

پگڑی کہے میں گریسکھاں سیس چڑھی، چڑھا لہندا ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نے آتم پر ماتم ٹک پڑھی، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اوہناں دا لہنا دینا چمکور گڑھی، گڑھ ہنکار والا ٹڑائیا۔ کایا تت کلجگ اگنی مؤل نہ سڑی، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پگڑی کہے مینوں جگت جہان کہندا پگ، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں میل ملاوا ہووے ہووے اُپر شاہ رگ، نو تو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن تتو تت بچھے آگ، سانتک ست ست کرائیا۔ شبد انادی وجے ند، انحد راگی راگ سنائیا۔ نام خُماری پیائے مد، مدھر دُهن اک شنوائیا۔ دپیک جوتی جائے جگ، اندھ اندھیر کوڑ مٹائیا۔ ممتا موہ وکار ہنکار دی مٹے حد، حدوڈ اکو اک درسائیا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی رہیا وس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈیرہ لائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھول کے اکھ، پرتکھ اپنا درس دئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دیوے وکھ، پاربرہم برہم میلہ میلہ سہج سُبھائیا۔ ملے میل صاحب پرتکھ، اکل کل دھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پگڑی کہے میں سوہواں جن بھگتاں سیس، سُبھنجی ملے وڈیائیا۔ کریا کرے جگت جگدیش، جگدیش داتا دُھردرگاپیا۔ جس دا اکو نام کلمہ حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی انتر نرنتر پرکھ نیت، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی اپنی کار کرائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، کلجگ اگنی آگ بُجھائیا۔ ساچی بخش کے چرن پریت، پریت ملے چائیں چائیا۔ جھگڑا مکائے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پگڑی کہے میرا وقت ہویا سُبھنجنا، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ ٹھاکر ملیا درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ سروپ تکیا اکال مورت موہن مادھو مد مدنا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس لیکھے لایا اعلیٰ ادنیٰ، غریب نہانیاں دیوے ٹھنڈی چھائینا۔ جھگڑا میٹنا کایا بدنا، تن وجود کرے صفائیا۔

سریشٹی اندر اِکو دسّنی بندنا، اِشٹ دیو سوامی اِکو نظری آئیا۔ جس نوں کہندے ہار گھڑن بھننا، سمرتھ پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ اُس دے چرن دھوڑ ساچا مجنا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ رنگے رنگنا، رنگت اِکو اِک وکھائیا۔ گھر پرکاش کرے اگئی چندنا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ جس دا کھیل ہووے وچ برہمنڈنا، وربھنڈ وچے ودھائیا۔ اُس نے کلجگ اتم دنڈنا، دُنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ جس دا اِکو شبدی دھار چمکے کھنڈنا، کھنڈا کھڑگ اِک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے میرے پرہہ ٹھاکر، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ دین دِیال گہر گمبھیر گن ساگر، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی یودھے سوریر بہادر، جوہن ونتے نورِ الاہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اندھیرا بادل، چار ورن اٹھاراں برن رہن نہ پائیا۔ شرع چھری دین مذہب بنے کھئے نہ قاتل، قاتل مقتول دا لیکھا دے مُکائیا۔ بیہو ابھیدا کھول اندروں باطن، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ سچ پِیتی تیرا ناتن، نر نرائن اِک اکھوائیا۔ کھیل تگ پرتھمی آکاشن، گگن گگنتر پھول پھول پھول لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ بھگت سہیلے تیرے داسی داسن، گرمکھ ساچے ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ اِکو منزل بخش گھائن، درگاہ اِکو اِک وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا دے کلجگ کھیل بازی گر ناٹن، مایا ممتا ڈیرہ ڈھابیا۔ ہو سہائی ناتھ اناتھن، غریب یانیاں گود ٹکائیا۔ ساچے منڈل تیرے پوے اِکو راسن، گوپی کاہن سرتی شبد میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دِیا کھائیا۔ پگڑی کہے جن بھگتو میری نمو نمو بندنا، دست بدست سیس نوئیا۔ پرہ پُرکھ پرماتم تھادی آتم لائے انگنا، انگیکار اِک اکھوائیا۔ گرمکھو دوْجا در کدے نہ منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ نیج گھر نیج گرہ ماننا سچ اندنا، اند اند وچوں وکھائیا۔ نوری پرکاش جوت کرے چندنا، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ جھگڑا مُک جائے تھادا جیرج انڈنا، اُنبھج سینج لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوارے خوشیاں نال ونجھنا، ونجھ مہانیاں لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دِیا کھائیا۔ پگڑی کہے جن بھگتو میرا اِک سندیسہ، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ سب نے متنا اِکو نر نریشا، جس نوں نر نرائن کہہ کے سارے گائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی مُقامے حق ڈیرہ لائیا۔ بھگت ادھارنا جُگ جُگ اُس دا پیشہ، پیشین

گوئیاں اوتار پیغمبر گروآں ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم کلجگ پورا کرے لیکھا، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ سو مالک خالق اکو نور الہی بن کے نیتا، زرگن دھار ہر زینکار لہنا دینا دئے چکائیا۔ جگ چوکرئی وچھڑیاں بھلے مول نہ چیتا، چیتن سب نوں ربیا کرائیا۔ اتم ناتا تئنا پیر پیغمبر مساک ملاً شیخا، شرع زنجیر رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کھیلے کھیل خلق دا خالق، پاربرہم وڈی وڈیائییا۔ کلجگ اتم زرگن دھار بن کے ثالث، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی نندرا لاپے آلس، غفلت رہن کھئے نہ پائیا۔ ست ڈلارا گرمکھ ویکھے بالک، چار ورن اٹھاراں برن پھول پھولائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ رنگ کہے میرا رنگ اپارا، اپرمپر آپ رنگائییا۔ میرا کھیل جگت سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری وشن برہما شو ویکھن نین اٹھائییا۔ کی کھیل کرے پروردگارا، عیسیٰ موسیٰ محمد چار یار دھیان لگائییا۔ جس چاروں کنت کیتا دھواں دھارا، اتر پورب پچھم دکھن بھئے نہ کھئے رُشنائییا۔ اوہ سب دا لہنا دینا پچھلا قرض ربیا اتارا، مقروض اپنا فرض پور کرائیا۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتارا، نہکلنکا راؤ رنگاں اکو ڈنک ربیا وجائییا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارا، بے انت کہہ کے سارے گئے گائییا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا دین دنی دی پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش کھوج کھوجائییا۔ جس دا کھیل درگاہ ساچی سچکھنڈ وے دھام نیارا، زینکار زینکار نرویر اپنی کل ورتائییا۔ کلجگ دا انت ویکھے پار کنارہ، نئیئا نوکا ڈولے تھاوں تھائیا۔ سنگ محمد رووے چار یارا، صدی چوڈھویں چوڈاں طبق رہے کرائیا۔ کی کھیل کرے قدرت دا قادر پروردگارا، نوری اللہ اللہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ پگڑی کہے جن بھگتو صدی چوڈھویں ویکھو انت، انتشکرن پردہ لینا چکائییا۔ کی کھیل کرے سری بھگونت، بھگون اپنا حکم سنائییا۔ کس بدھ لہنا دینا مکے جیو جنت، سادھ سنت پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے اکو نام درڑاؤنا منت، منتو دین دنی حل کرائیا۔ جس دی مہا سدا اگنت، پت پرمیشور نور الہییا۔ اوہ کلجگ توڑن والا گڑھ بنکت، بؤمے ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا مکائے پنج پنکج، پنج بھرم رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پگڑی کہے جن بھگتو میرا لیکھا انت آخیری، پن اکھراں دیاں

جنائیا۔ جس شرع دی توڑنی زنجیری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جگت جہان میٹنی دلگیری، دین دُنی دا پندھ مکائیا۔ صوفیاں لیکھے لاؤنی فقیری، فقرہ اکو اک درڑائیا۔ کلجگ گلی رہن نہیں دینی بھیڑی، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ ساچی دھار دی اکو چلنی پیڑھی، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا ہست کیڑی، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ پگڑی کہے اشٹبھج رہی لکار، نیتر نین اٹھائیا۔ ہندی ساں سنگھ آسوار، اشٹبھجان نال وڈیائیا۔ سُنہہ نُسُنہہ دتے سنگھار، دینتاں ڈیرہ ڈھابیا۔ چار کُنٹ پھری وچ سنسار، بھجی واہو داہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہندی رہی نمسکار، ایشٹ دیو جگت منائیا۔ انت کھیل کیتا آپ نرنکار، نرویر اپنی کل ورتائیا۔ شبدی شبد شبد ہو آسوار، بھجیا واہو داہیا۔ تیئی اوتار لے اٹھال، سویا رہن کھے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سرت سنبھال، سمبل بہ کے کار کھائیا۔ گرو گودیو دس اُچائے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ شاہ پاتشاہ بن سچی سرکار، دو جہاناں حکم سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے خوار، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ صدی چودھویں مارے مارے، مہربان اپنا حکم سنائیا۔ محمد لہنا دینا جھولی دیوے ڈار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ امام اماما شاہ سلطانا کل کلکی اوتار، نہکلنکا اک اکھوائیا۔ جسے اشٹبھج کہے مینوں سنگھاسن تھلے دتا واڑ، اُتے اپنا آسن لائیا۔ جن بھگتاں سیس بخش دستار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا کھیل کھلائی۔ اشٹبھج کہے میری نمو نمو دھر دے دیوا، دیو آتما سیس نوائیا۔ میری چار جگ دی لیکھے لائی سیوا، مہاسار تھئی تیری اک سر نائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا الکھ ابھوا، اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ تیری صفت کرے نہ کھے رسنا جہوا، بتی دند نہ کھے وڈیائیا۔ تیرے نام دا رس اوتار پیغمبر گرواں کھادا میوہ، انرس اپنا دتا چکھائیا۔ جن بھگتاں دھوڑی کوستک منیا لاوے تھیوا، تھان تھنتر تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ اشٹبھج کہے میں ویکھاں تیرے نام دا کھڑگ کھنڈا، تکھی دھار بے پرواہیا۔ تیرا حکم چنڈ پرچنڈا، دو جہاناں بھے وکھائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندا، سورہ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کلجگ پینڈا رہن نہیں دینا لما،

صدی چوڈھویں ڈیرہ ڈھابیا۔ محمد دا لیکھے لاؤنا یک شنبہ، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ اُمت اُمتی حال ہونا مندا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اتم پر ماتم ملے نہ کیسے اندا، اند وچ نہ کھئے سائیا۔ کلجگ اتم ویلا لنگھا، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ بھلیکھے وچ رہے کوئی نہ بندہ، بندگی والے دینے سمجھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا جیرج اندا، اُتبھج سیبج کرے صفائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا شبدی دھار وکھائے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ جن بھگتاں دا بھگتی دھار کھا کے گنڈھا، گنڈھ جنم جنم دی دئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اتم پر ماتم پر ماتم اتم سنا کے چھندا، بندھن دین دئی کٹایا۔

★ ۷ بھگن شہنشاہی سمت ۷ رتن سینگھ دے گرہ پچی بی بی ضلع گنگا نگر ★

کلجگ کہے پر پُرکھ میری ارداس، سچکھنڈ نواسی در تیرے سپس نوائیا۔ کیرپا کر پُرکھ اناش، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ ست وست میں رہن نہ دیوان کیسے پاس، سچ دھرم وچ نہ کھئے سائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ دریشٹاں وچ اوتار پیغمبر گرو گئے آکھ، اکھراں نال ڈھولے سوہلے تیرے گیت سنائیا۔ سو سماں شہنجانا تکان اندھیری رات، نرگن نرویر نرکار نرکار ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ پر پُرکھ تیری گائے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا بتی دند صفتی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک پت پریشور دے دے دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ میں بھجان تھان وچ پرتمی آکھ، گگن گگنتر اپنا پندھ مکائیا۔ میرا دل کدا کیسے سادھ سنت دا اندروں کھلن نہ دیوان تاک، بجر کپاٹی پڑدا نہ کھئے کھلائییا۔ دین دئی دے سر وچ پاواں خاک، خالق خلق تیرا نور نظر کیسے نہ آئییا۔ رُوح بُت رہن نہ دیوان پاک، پُنیت پتت کراں لوکائییا۔ نام بھنڈارا وکے کیسے نہ ہاٹ، وست سچ نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے سن کلجگ کلکاتی، کل کلکی ویکھ وکھائیا۔ جس جیون زندگی دین دئی بدلنی حیاتی، چارے کھانی پھول پھولائییا۔ پیغمبران نبیاں سنے باتی، باطن پڑدا آپ اُٹھائییا۔ اوہ تگ گوہند والی پاتی، جو ماچھوواڑے بن اکھراں دتی لکھائییا۔ تیرا سوانگ کوڑی کیرپا بازی گر ناٹی، نٹوآ اپنی کار بھگنائیا۔ اوہ تگ صدی چوڈھویں اتم واٹی، پینڈا پندھ رہیا نہ

رائیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ ذات اذاتی، کوڑ کیریا کرم کانڈ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو تگ نرگن جوت کلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست ڈلارا، دولہا اکو نظری آئیا۔ میں نو کھنڈاں دیاں ہلارا، سمند ساگراں دیاں ہلایا۔ تیرا نور نظر آئے نہ وچ سنسارا، سنساری بہنداری سنگھاری بیٹھے مکھ چھپایا۔ دھر دے شبد دی سنے نہ کھئے دھنکارا، انحد ناد ناد نہ کھئے شنوایا۔ دیا باقی جوتی جوت نہ کھئے اُجیارا، ساڈھے تن ہتھ سریر نہ کھئے رُشنایا۔ آتم رس نجہر جہرنا بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت نہ کھئے بوجھایا۔ درگاہ ساچی سچ گھر ملے نہ کیسے دوارا، دُور ڈراڈے سارے روون مارن دھاپیا۔ میری نمو نمو ستگر گردیو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس نوایا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیرے ہتھ وڈیایا۔ چاروں کٹ ویکھ دھواں دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول رہی کُرائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں لگا آکھارا، شرع شریعت کھڑگ کھنڈا رہی کھڑکایا۔ پورب لیکھا پاربرہم تیرا نہ کیسے وچارا، وچر کے سکے نہ کھئے سمجھایا۔ تُوں کلجگ کل کلکی چوہیاں اوتارا، اوتر اپنا بھیو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ ستگر شبد کہے سُن کلجگ نو جوان، نو جو بن تیری وڈیایا۔ جگت دین دُنی کر دھیان، مانس مانو مائکھ کھوج کھوجایا۔ چار جگ دے شاستر دیون کی گیان، اکھراں والی اکھراں نال پڑھایا۔ آتم برہم سکے نہ کھئے پہچان، بھیو ابھید نہ کھئے کھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہیوے انجان، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ سب دے ہنڈیاں تُوں ہن پردھان، چار کٹ بھجیا واپو داہیا۔ تیرے نال جگت شرع شیطان، چھری شریعت والی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا اکو ست، بال ندھانا نظری آئیا۔ پاربرہم ابناشی اچت، چیتن تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرا لیکھا جگت نال کایا بُت، بُتخانیان ویکھاں تھاوں تھانیا۔ سہنجنی ہون نہ دیواں رُت، رُتری تیرے نال نہ کھئے مہکایا۔ پنچ وکار بھریا کٹ کٹ، گرہ گرہ دتا ٹکایا۔ سرتی شبد نالوں سب دی گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کھئے لگایا۔ آتم پر ماتم دھار گئی ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ چار کٹ پائی لٹ، لٹیرا بن کے بھجان واپو داہیا۔ دین دُنی دے بھاگ گئے نکھٹ، پرم پُرکھ تیرا میل نہ کھئے ملایا۔ میرے دین دیا لے پُرکھ اکالے مینوں گودی وچ چُک، سِر

میرے ہتھ رکھائیا۔ میں پڑا اوہلا رہن نہیں دتا لک، کوک کوک رہیا جنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی
 پردیوں تینوں کوئی نہ جاوے جھک، بھگت بھگوان تیرا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ آتم پرما تم پڑھے کوئی نہ شک، ٹخم تاثیر سکے نہ کھئے
 بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگرُ شبد کہے کلجگ ویکھ
 اندھیرا اندھ، چند چاندنا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا اتم مُکنا پندھ، پاندھی ہو کے بھجنا واہو داہیا۔ نشان رہنا نہیں تارا چند، محمد
 رووے مارے دھابیا۔ جھگڑا پینا جیرج انڈ، اُتبھج سیتج رہی کُرایا۔ پھرنی دروبی وچ وربھنڈ، برہمنڈ ہونے نہ کھئے سہائیا۔
 پیغمبران گرواں اوتاراں دتی کنڈ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلایا۔ نو کھنڈ پرتھی پاوے کوئی نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے بُجھایا۔ صدی
 چوڈھویں رہی لنگھ، حُکم ورتے بے پرواہیا۔ پرگٹ ہو سورا سرینگ، دُھر فرمانا اک سُنایا۔ میں ہس کے کہا اگلے سمت وچ
 نوواں دیشاں وچ ضرور ہووے گا جنگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ایہہ پرم پُرکھ دی ونڈ، ونڈنہارا اگم اتھابیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ کلجگ کہے پرہو میں کوک کوک کے پاواں روؤلا،
 حُکم تیرا اک سُنایا۔ تُوں مالک خالق دُھر دا موؤلا، مُلا شیخ مُلانے سارے روون مارن دھابیا۔ صدی چوڈھویں تیرا پورا ہونا
 قول، اقرار تیرا محمد نال دئے گواہیا۔ جھگڑا پینا اُتے دھوؤلا، دھرنی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگایا۔ کلجگ کہے میں پرہو تیرا خادم، خدمتگار اک اکھوایا۔ میں خُون خوار بناں
 آدم، عدل انصاف تیرے ہتھ پھڑایا۔ کی ہویا جے کرشن کھیل کیتا بن کے یادو، اٹھاراں کشوئیاں رنگ رنگایا۔ میں جگت جہان
 کرنا تصادم، تتھا تیرا حُکم اک ورتایا۔ جس دا حل ہووے نہ کولوں کیسے سادھن، صدی چوڈھویں نال ملایا۔ جس پروردگار
 نوں اُمت اُمتی سارے ارادھن، کلمے چار کُنٹ سُنایا۔ اوہ نوں نورانہ کھیل کرے باطن، ظاہر ظہور اپنی کل پرگٹایا۔ شمع نور
 دِسے کیسے نہ راتن، نوری چند نہ کھئے چمکایا۔ دھواں دھار پرتھی آکشن، گگن گگنتر پڑا نہ کھئے اُٹھایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا
 بھوکھت سارے واجن، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن
 اور نہ کھئے سہائیا۔ دُھر دا شبد کہے سُن کے حُکم اگم، کل کلوآ اک جنایا۔ کرے کھیل سری بھگون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔

جس دا حُکم وِشن برہما شو دیوت سُر رہے من، کروڑ تینتیس سِیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ جس نشان میٹنا تارا چن، چوڈاں طبق روون مارن دھابیا۔ چوڈاں لوک سندیسہ سُنن بنا کن، بن سرون بیٹھے راہ تکائیا۔ جس نے جو گھڑیا سو دینا بہن، گھڑن بھنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ انت اخیر بے نظیر دا کہنا سب نے لینا من، مانو مانس مائکھ سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں دینا ڈن، ڈورؤ ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ جس نے بیہو گھلاؤنا ہنگ برہم، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ رنگائیا۔ سنت سپیلے پرگٹ کرے دھر دے جن، آپ بے جنیدی مائیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے ہتھ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی تن، تتو ت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے کلجگ کی رہیا بک، بنا مکھ رہیا سُنائیا۔ حقیقت ویکھ حق، حقوق پھول پھولائیا۔ صاحب ولّ تک، جو مالک نور الہیہا۔ جس دا اکو حُکم یک، یدی رہیا سُنائیا۔ جس دا آد جگاد چلے رتھ، رتھواہی دو جہان اکھوائیا۔ سو سگل سرشٹی دیوے متھ، نام مدھانا ہتھ رکھائیا۔ کوڑ کڑیاں پاوے نتھ، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ تیرے خالی ہتھ، وست ملے کھئے نہ تھائیا۔ اوہ پرہو سرب کلا سمرتھ، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے رہے ڈھتھ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کر اکتھ، نام سندیسہ رہیا جنائیا۔ مات لوک دھرنی اُتے ویکھو جھٹ، جھٹکے حلالی والے پھول پھولائیا۔ کس دے اندر نام ندھانا وجے سٹ، سوئی سرت رہیا اٹھائیا۔ کلجگ تیرا کنڈھا گھاٹ آخیری تٹ، کنارہ اکو نظری آئیا۔ سب دا کھیرا ہونا بھتھ، بھٹھایا ہو کے اگنی دینی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میں دساں تیئی اوتارا، خوشیاں نال جنائیا۔ پیغمبران سُنواں نعرہ، بیہو ابھید گھلاؤنا۔ گرواں جناواں جیکارا، ڈنکا بے پرواہیا۔ کی ورتے کھیل وچ سنسارا، وِشن برہما شو نین اٹھائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرگٹ ہووے اک اوتارا، کل کلکی اگم اتھاپیا۔ جس دی پاوے کھئے نہ سارا، شاستر سمرت وید پُران انت کہن کھئے نہ پائیا۔ سو لہنا دینا کلجگ اُتارے سارا، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ستجگ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے پرگٹ کرے آپ دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ زرگن زرگن پاوے سارا، سرگن زرگن اکو حُکم دیوے سمجھائیا۔

پارہسم پرہہ کرنی کرتا کرنیہارا، کرتا پُرکھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا مرد مردانہ نوؤجوانا نرویر نراکار نرنکار اپنا حُکم اک ورتائیا۔

★ ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سُلکھن سینگہ دے گرہ پنڈ مُونگلا ضلع فرورپُر ★

ستگر شبد کہے میں دھرم دھار دا تکان گولا، گولک تن وجود کلجگ جیوان ویکھ وکھائیا۔ کس دے اندر آتم پرماتم پرماتم آتم ساچا بولا، انبولت کس اپر دیا کھائیا۔ کون گرُمکھ جس نے انتر نرنتر اپنا پڑدا کھولا، خالق مالک پرتپالک ویکھے چائیں چائیا۔ کون کایا ماٹی تن پائے رولا، من منسا نال ملائیا۔ جان نگاہ ماری سب دا مٹنا صدی چوڈھویں قول اقرار قول، وعدہ پورب ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ لیکھ مُکاؤنا دھرنی دھولا، دھول پڑدا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں دسنا حُکم حضور، حضرتان تون باہر جنائیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا باقی کوہ طوری، ثریا تون باہر دینا جنائیا۔ جن بھگتاں پنڈھ مُکاؤنا نیڑ دوری، در دروازہ اک کھلائی۔ جنم کرم دی سب دی لیکھے پاؤنی مزدوری، جو انتر نرنتر پرہہ دی سیو کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ سب دی کرنی مشہوری، مشرق مغرب وجے ودھائیا۔ کھیل کھیلنا لوک مات ضروری، ضرورت دھر دی پور کرائیا۔ اکو پرکاش بخشنا نوری، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے میں کرنا وقت سہاوا، جن بھگت دیاں وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہن نہیں دینا دعوی، دعویدار نہ کھئے اکھوائیا۔ چار جگ دا پچھلا پورا کرنا ناواں، لہنا دینا سب دی جھولی دینا ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ رلاؤنا نال بھراواں، ستجگ تربتا دواپریٹھے راہ تکائیا۔ کوڑی کِریا گل پھاس نہ رہے گلاواں، ڈوری تند دینا کٹائیا۔ ست دھرم دی ساچی کھیل کھلاواں، خالق خلق نال ملائیا۔ بھاگ لگاواں گرُمکھاں تن گراواں، گرہ گرہ انتر ویکھ وکھائیا۔ پیار مُحبت نال پرچاواں، پرچانی دا ڈیرہ ڈھابیا۔ دھر دا ڈھولا اک سناواں، آتم پرماتم راگ الائی۔ پیار بخشاں ودھ ماواں، پتا پوت گود سہائیا۔ کوڑی کِریا ناتا توڑاں کواں، ہنساں مانک موتی چوگ چکائیا۔ چاروں

کُنٹ کراواں واہ واہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ سَتگر شبد کہے میں بھگتاں دیواں دات، دھرم دی دھار اک ورتائیا۔ اگم اتھاہ بخش کے دات، دیاوان نال ملائیا۔
 کلجگ مٹے اندھیری رات، سَتجگ سچ چند چمکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بنا کے اک جماعت، ایکا رنگ دیاں رنگائیا۔ دُھر دی وست
 کر عنایت، خالی جھولی مات بھرائیا۔ اک دے سب نے ہونا ماتحت، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی کر کے آواں ہدایت،
 دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سَتگر شبد
 کہے جن بھگت کران تعمیری، لوک مات مات وڈیائیا۔ کھیل کران بے نظیری، جگت نیتر سمجھ کسے نہ آئیا۔ شرع دی توڑ
 زنجیری، شریعت اکو اک سمجھائیا۔ رنگ رنگا کے ہست کیڑی، کیتاں دیواں مان وڈیائیا۔ رہن دینی نہیں کسے دی پیری، پیر
 فقیراں کران صفائیا۔ دُھر دا کھیل ورتے تقدیری، تدبیر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے جن بھگتاں کران ظاہر، ظاہر ظہور نور چمکائیا۔ کھیل کران بھارت وچوں
 باہر، بیرونی پڑدا آپ چمکائیا۔ بہتر زبانان دا بن کے شاعر، شرع توں پرے حُکم سُنائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ ایرِ غیر، محمد
 عیسیٰ موسیٰ دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑ دی ویکھنی دوپہر، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ جتھے محمد نوں دتا سی زہر، سو جگہ
 لیکھے اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سَتگر شبد
 کہے میرا لیکھا شرقی غربی، شہنشاہ دئے وڈیائیا۔ فارس آرس ویکھاں عربی، عربانیاں پڑدا لاپیا۔ نبی رسولاں بن کے دردی، دُعا
 سب دی پھول پھولائیا۔ پھر کران گا اپنی مرضی، مزہ سب نوں دیاں چکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے مکھ تے آونی زردی،
 ذرہ ذرہ دئے ڈبائیا۔ بھيو کھولاگاں کی محمد نے دتی عرضی، مدینے والیاں مدعا اک سمجھائیا۔ کی دھار ہونی چوٹی جڑ دی، جڑ
 چیتن کی چٹرائیا۔ کس کارن اُمت اُمت نال لڑدی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ کیوں اگنی ہوس سڑدی، شمس تبریز کی گیا جنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پڑدا اتوں لاپوے فرضی، سچ دا سچ حق دا حق نظری آئیا۔

☆ ۹ بھگن شہنشاہی سمت ۷ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ☆

محمد کہے مقبرے دا پردہ جاندا کھلدا، مٹی خاک خاک سپس نوائیا۔ میں درشن کرنا مالک گل دا، گل مالک جس نور سپس نوائیا۔ میرا لہنا ہونا دھر دے مل دا، قیمت کرتا کریم آپے پائیا۔ جس سواد بدل دینا بل دا، رسنا جہوا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا اتم لیکھا دپیک گل دا، گلشن اپنا اک مہکائیا۔ اُمت بوٹا صدی چوڈھویں ہلدا، حالت بدلے کوڑ لوکائیا۔ آب حیات حیاتیاں وچوں ویکھے ڈلہدا، جیون جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ حکم ورتنا اگم اٹل دا، بے پرواہ اپنی کار بھگتائیا۔ اتم لیکھا ہونا پت ٹہنی پھل پھل دا، پھلواری دین دُنی مہکے چائیں چائیا۔ جگت جہان ویکھنا رُلدا، گودی گود نہ کھئے سہائیا۔ میں اُس دے قدماں گھول کھلدا، آپ آپا گھول گھائیا۔ جو مالک خالق پرتپالک ویس وٹائے صلح گل دا، امام اماما نور الابیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا شرع اگنی والی چلہ دا، سانتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میرا مقبرہ پاؤندا جائے شور، شوہر بانکے دھیان لگائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا میری گور، غور نال دھیان لگائیا۔ جس دے آگے چلے کوئی نہ زور، طاقتور نہ کھئے اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں دھر دے کلمے ہتھ پھڑ کے ڈور، ڈوری اپنے تند بندھائیا۔ ویکھ وکھانے اندھیرا گھور، گھوری ہو کے نور الابیا۔ در دوارے اتم پئے ہڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ مقبرہ کہے میں بن سجدیاں کراں سلام، قدم بوسی قدیم دے مالک اک جنائیا۔ میرا صاحب آوے امام، عملاں توں رہت نور الابیا۔ جس دے پیغمبر بنے غلام، خادم بن کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ لیکھا جانے تمام، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ جس نے کوڑ کیریا میٹنی حرام، شرع شریعت دئے بدلائیا۔ ست سچ دا کرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو حکم سندیسہ دیوے عوام، عام اپنی کار بھگتائیا۔ مہربان بن رحمان، رحمت حق حق پڑھائیا۔ میرا پچھلا لیکھا لائے نشان، نشان تارا چند میرے وچ ٹکائیا۔ اُس ویلے اوہنوں جھک جان زمیں اسمان، چوڈاں طبق سپس نوائیا۔ پھیر آیت بولے جیہڑی لکھی گئی نہیں وچ قرآن، مجید مسلہ نہ کھئے سمجھائیا۔ دھر دے حکم دا کرے اعلان، اعلانیا اپنا حکم ورتائیا۔ پھیر لیکھا پورا کرے وچ طہران، طرح طرح نال جنائیا۔ کسے بھل نہ رہے آنجان، آنجان اپنا حکم جنائیا۔ پرگٹ

ہو کے نوجوان، نو تو اپنی کار بھگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ جس ویلے جانا وچ طہران، تارا چند سیس نوائیا۔ نیلے بستر پہرے آپ امام، آپ اپنا ویس وکھائیا۔ ضرور سندیسہ دیوے کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ صدی چوڈھویں جس نے انت کرنی پروان، پرم پُرکھ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ مقبرہ کہے میری آشا اک اولی، ہاشم دھیان لگائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی اللہ ولی، ولی اللہ کہن کھئے نہ پائیا۔ میرے در پھنچاؤنی تیل دی پلی، پل وچ میرا لیکھا پور کرائیا۔ جس دے پچھے دیندا آیا بلی، بل اپنا آپ مٹائیا۔ اُس نے چشم چراغ ویکھنا حضرت علی، عالی جاہ اپنا حکم ورتائیا۔ ہوکا دے کے آؤنا گلیو گلی، غلامو گلوں زنجیراں دیو کٹائیا۔ اکو اللہ الابی نور جس دی جوت اگتی بلی، چوڈاں طبقات توں باہر کرے رُشنائیا۔ جس نے لیکھے لا کے آؤنی لون دی ڈلی، نمک حرام خود مالک نہ کھئے اکھوائیا۔ آپ بن کے وڈا چھلی، چھل سب دے نال کھائیا۔ پھرے دروہی وچ تھلے، جل بیٹھن نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پھرے دو جہاناں بنا دلدل توں وچ دلے، دلاں دا مالک اکو نور الاہیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سرجیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

نارد کہے پرہو ابناشی اچت، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں ویکھن آیا تیری سہنجنی رُت، رُتری تیری ویکھ وکھائیا۔ میں تکے بھگت سہیلے تیرے سٹ، ہرجن ساچے سوبھا پائیا۔ جنہاں دا پیار تیرے نال سدا ودھ پُت، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں موئی رُت، رُتری اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا سیس رہیا جھک، قدام وچ کٹائیا۔ تیرا نشانہ نشانوں جائے نہ اک، تیر نرالا اگم اتھابیا۔ میں حیران ہو گیا جیہڑے گاؤندے سوہنگ ٹک، آتم پرماٹم خوشی بنائیا۔ ایہو جیہی کدے جگت جہان ملی نہیں لُٹ، لُٹیرو کیوں اپنا نام دتا لُٹائیا۔ بھاگ لگاؤندا جائے کایا بُت، بُتخانیوں کرے صفائیا۔ میرے صاحب کچھ مینوں وی پُچھ، میں

خوشی نال دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ نارد کہے پرہو تیریاں بھگتاں دا تکان جنم، جنم تیرے در سوہا پائیا۔ تُوں مالک ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ تیرے کولوں اوتار پیغمبر گرو ڈرن، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ بھگت سُہیلے تیری منزل چڑھن، پاندھی پچھلا پنڈھ مکائیا۔ میں کُچھ اگلی سکھیا آیا پڑھن، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ کی گھاڑن لگا گھڑن، گھڑن بھنہار کی اپنی کھیل کھلائی۔ میں پھڑ کے تیرے چرن، دھوڑی خاک لوان رمائیا۔ کیوں جھگڑا میں لگا ورن برن، ذات پات پنڈھ مکائیا۔ کس بدھ بھگتاں کھول کے نیت برن پھرن، راتیں سُنتیاں درس دئیں دکھائیا۔ میں تیرے نال آیا لڑن، لڑاکا ہو کے دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل چوٹی چیتن جڑن، جڑ چیتن کی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے پرہو تیریاں بھگتاں دا دوس دہاڑا، سدا وجدی رہے ودھائیا۔ پر میری اکو بینتی اکو ہاڑا، نو نو کے سپس جھکائیا۔ تُوں جُگ چوکرے کیوں دھرنی اُتے ویکھیں اکھاڑا، کھنڈے کھڑگ جگت چمکائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں اتم مارن آگیوں دھاڑا، دھاڑوی ہو کے اپنا بل پرگٹائیا۔ تیرا شبد اگمی دو جہان اشارہ، سینت اکو نام رکھائیا۔ کلجگ اتم نہ دسے کنارہ، نیا ڈولے تھائوں تھائیا۔ تُوں مالک خالق کنت بھتارا، خاوند خصم اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو لاگان پائیا۔ میں حیران ہو گیا جن بھگتاں اندر تیرے پریم دیاں بہاراں، خوشیاں پھل پھل سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ نارد کہے پرہو تُوں ترے بھون اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ بدلنی ریت، ریتوان اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم سماں رہیا پیت، بیتی کہانی کہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک پرتپالک ایکنکار اتیت، ترے بھون تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں چلائی ساچی ریت، ریتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا بھگت تیری دھرم دی ہووے نیت، نیتوان تیری وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ لیکھے لاؤنا جنم جنم جنم سینگھ سرجیت، جُجھار جھو جن دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگتاں بھگون بخش اگم پرت، پریم میل ملاؤنا چائیں چائیا۔ تیری سارے کردے گئے اڈیک،

چار کُنٹ بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار سدا وسنا چیت، چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۴ بھگن شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ، موٹا سنگھ کلسیاں نوٹ، ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے پرہو کیوں میرا روپ بنایا وانگ ٹھگان، ٹھگوری جگت نال رکھائیا۔ صدی چودھویں گھر گھر لاؤندا پھریں آگان، کلجگ کوڑی کِریا نال ملائیا۔ جن بھگتاں سیس بٹھا کے پگان، پگڈنڈیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ درشن دے کے اُپر شاہ رگا، رگھوپت میل میلیا چائیں چائیا۔ کوڑ کِریا دیاں میٹ کے حدان، حدود اکو دتی وکھائیا۔ میں دو جہان دیواں سدا، ہوکا حق حق درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا بنا بھگتاں کسے نہ لدھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ پیار مُحبت وچ کسے نہ بدھا، ڈوری نام تند نہ کھئے وکھائیا۔ دیپک پرکاش دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی عقل بُدھی وچ کوئی جان نہ سکے وجہ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ جس نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دی بدل دینی طبع، طبیعت دا طیب اکو نور الاہیا۔ کوڑی کِریا میٹنی صفحہ، سبھا ملیچھاں ڈیرہ ڈھابیا۔ پیر پیغمبران اکو تکنا ابا، امی جان اکو نور الاہیا۔ سچ نام دی خُماری بخشنی مدھا، مدھر دھن اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو کی حال ویکھیں مُریداں، مُرشد اپنی دیا کھائیا۔ تیرے پیار وچ مُحبت والیاں عیداں، عیدانفطر والے سارے سیس نوائیا۔ جنہاں نوں تیرے کلمے کیتیاں تعقیدس، تائید وچ دُھر دا حکم جنائیا۔ اوہناں دیاں منسا آسا پُوریاں کر امیدان، ترسنا جگت والی گوائیا۔ لیکھے لاویں جگت قربانیاں پاویں سار شہیداں، شرع دا لیکھا دینا مکائیا۔ میں چار کُنٹ تکاں لا کے نیجھاں، نیج نیتز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ میرا انتر بن تیرے چرن نہ کدے پتیجا، پت پریشور تُدھ بن سیس نہ کدے نوائیا۔ میری آسا ساچے بھگتاں دیاں پُوریاں کر ریجھاں، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لوچن نین اکھ پرتکھ ساہمنے رکھ دیدہ، دانستہ درس دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو

تیرے ویکھے رنگ انوکھے، اچرج تیری وڈ وڈیائیا۔ چار کُنٹ چار ورن ہونے دھوکھے، دھرم دی دھار نہ کھئے اپنائیا۔ اکھراں والے شاستر سمرت پڑھے پوتھے، وید پُراناں انجیل قراناں دھیان لگائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ تیرے کوٹھے، کواڑی بند نہ پڑدا کھئے چُکائیا۔ کایا ماٹی خالی دسے لوتھے، زِرگن نُوْر نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں جیو جنت ہو گئے تھوتھے، ہوجھی منسا من بنائیا۔ مُحبّت ہو گئی دوہتے پوتے، پرَم پُرکھ تیری سار کیسے نہ آئیا۔ کلجگ جیو جہان دسدے روتے، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تیرا کھیل اپنے گھر دا، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پھرے ڈردا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پیغمبر ہویا تیرا بردا، بندھن پریم نال رکھائیا۔ کیوں نہیں اپنی کِرپا کردا، کرنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا بھگت سہیلا جگت جہان ہووے تردا، بیڑا ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ لیکھا پورا کردے لہندا چڑھدا، چڑھدیوں لہندے پئے ڈبائیا۔ کھیل تکنا چوٹی جڑ دا، چیتن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ قلعہ توڑ دے ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگنا دے مٹائیا۔ تیرا پریمی پیارا بھگت گرمکھ سنت صوفی ترے گن وچ رہے نہ سڑدا، امرت میگھ دینا برسائیا۔ جدھر ویکھاں تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا مانس مانو مانکھ ہووے پڑھدا، زن و مرد در تیرے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے بھے وچ دو جہان ڈردا، بھے بھیانک ہونا آپ سہائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کلا ہر سنگت نوٹ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

محمد کہے واہ میرے امام، امام اماما سجدہ سپس جھکائیا۔ تیرا سنان اگم پیغام، پیغمبران توں پرے تیری پڑھائیا۔ شرع دا رہنا نہیں کوئی غلام، زنجیر بے نظیر دینا تڑوائیا۔ صدی چوڈھویں کوڑی کیریا میٹنی حرام، حرص ہوس دینی گوائیا۔ کلمے نوں کرے نہ کھئے بدنام، کائنات پڑدا دینا چُکائیا۔ انت شرع شریعت دا کرنا قتل عام، قاتل مقتول پنڈھ مکائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ میں دست بدست منگاں دان، چرن جھک کے سجدہ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ محمد کہے میرے پروردگار تیری درگاہ ساچی، سچ تیری سرنائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلمہ پڑھے نہ کھئے صفاتی، پردہ نشیں پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ خالق مخلوق سب دا بدلیا اخلاقی، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ میں تیرا کھیل تکنا اتفاتی، اتفاتیہ اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا پورا کرا باقی، باقاعدہ جھولی دینی بھرائیا۔ تُوں مالک خالق چوڈاں طبقاں ساقی، ساکھیات کرنی اگم رُشنائیا۔ نور نورا نے کھولنی تاکی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میرا وجود نہ رہیا پنج تت خاکی، خاک خاک نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ محمد کہے میرے محبوب، مہربان تیری سرنائیا۔ میں تیرا تکاں اک عروُج، عالی جاہ عالیشان تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں میری اُمت کر محفوظ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھیو رہے نہ ایکا دوج، دُتیا لیکھا دینا چُکائیا۔ اکو دس منزل حق مقصود، در دوارا اک درڑائیا۔ جدھر تکاں چاروں گنٹ دسیں موجود، موجودہ لیکھا دینا چُکائیا۔ میری شرع دی شریعت وچ حدود، چوڈاں طبق وند وندائیا۔ صدی چوڈھویں اتم ہونا کوچ، کوچا گلی رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ پروردگار کہے سُن محمد رسؤل، رسؤل للا دیاں جنائیا۔ دُھر پیغام کر قبول، مقبریاں باہر دیاں درڑائیا۔ کیسے دا لیکھا رہن نہیں دینا عرض طؤل، حصّہ وند نہ کھئے وندائیا۔ پیشینگوئی نہ جانا بھؤل، اہل رہیا سمجھائیا۔ جو مدینے وچ قؤل اقرار کیتا معقول، مکمل دتا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں دھرنی اُتے اڈنی دھؤل، دھوڑی خاک نال ملائیا۔ گلشن وچ نہیں رہے بھؤل، پھلواڑی نبی نہ کھئے مہکائیا۔ حکم ورتنا اکو کنت کنتوبل، دو جہان کرے شنوائیا۔ اُمت اُمتی رہے نہ کھئے مشغول، مشورہ جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پروردگار کہے سُن میرے نبی، نبی نوح دھیان لگائیا۔ اپنا لیکھا تگ سبی، سبھا ملیچھاں دے مٹائیا۔ دو جہاناں بن کے طبعی، طبیعت سب دی پھول پھولائیا۔ پرگٹ ہو کے نور الہی ربی، رحمت اپنی حق کماٹیا۔ شرع دا مؤل نہ رہنا لبی، لالچ وچ کدے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ دا حکم ملنا یدی، یتھارتھ اپنا حکم سنائیا۔ جس نے تیری جڑ لوک مات گڈی، دھرنی دھرت دھول دتی وڈیائیا۔ اوہ اُمت اتم جانا چھڈی، نانا توڑ کوڑ لوکائیا۔ مقبریاں وچ رووے پسلی ہڈی،

ناڑی ناڑی دئے دُہائیا۔ کون ویلا پیتے چوڈھویں صدی، صدمے مٹے جگت لوکائیا۔ لیکھا رہے نہ کوڑ کڑیار بدی، محمد دا موہ نہ کھئے
 ہلکائیا۔ اکو جوت دو جہان ہووے جگی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو شاہ پاتشاہ سورا سربگی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جیو جگت
 ویکھے الپگی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ اُس دا کھیل ہونا سببی، بھیو ابھید سکے نہ کھئے کھلائیا۔ اُس دی دُھن ہونی مدھی،
 مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ پروردگار
 کہے سُن محمد میرے بچے نھے، بن نیناں دیاں جنائیا۔ سب نے میرے حُکم مئے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا انت کرنا گوہند والے
 اکو کتے، چوڈاں سو تہہ انک سیس جھکائیا۔ لیکھا پورا ہووے جٹ دھئے، جٹ جٹاں دئے وڈیائیا۔ جس چوڑاسی دینا ڈتے،
 چارے کھانی پھول پھولائیا۔ اُس دا وسیرا کدے نہ چھپر چھنے، محل اٹل نہ ڈیرہ لائیا۔ اکو نور پرکاش آگے چنے، چن سوریہ سارے
 سیس نوائیا۔ اُس دے گن سکیا کھئے نہ لمحے، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگ جگ بدلدا آیا سمیں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں ہرکھ سوگ نہ کھئے غمے، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی لیکھا جانے دے، سواس سواساں کھوج
 کھوجائیا۔ جس دے کھیل ہونے گھنے، گہر گمبھیر اپنا حُکم ورتائیا۔ جو گھڑیا سو اتم بھنے، گھڑن بھنہار بے پرواہیا۔ جس نے
 صوفی سنت فقیر ویکھنے پنج تے تے، تے کا یا کھوج کھوجائیا۔ ہرجن نیربہین رہن نہیں دینے اٹھے، نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے میرے صاحب سلطانا،
 در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کی کھیل تیرا وچ جہانا، جاگرت جوت دینا درڑائیا۔ کِس بدھ ورتیں اپنا بھانا، حُکے اندر کار کھائیا۔ کی
 کھیل تیرا ہونا دُھر دے کابنا، رام راما کی چٹرائیا۔ کون روپ ہووے اماما، عملان توں رہت نور الہیہا۔ تیرے قدماں میرا
 سلاما، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرا نور ظہور ہووے بے پہچانا، پردہ اوہلا کون اٹھائیا۔ میں درویش تیرا غلاما، در ٹھانڈے منگ
 منگائیا۔ تیرے کپڑے گرہ ہووے قیاما، کون کعبے کریں رُشنائیا۔ کون نورے چشم تیرا ہووے نررانہ، واحد اپنا بھیو دینا چُکائیا۔
 بھیو کھول میرے مہربانا، مہر تیری اوٹ رکھائیا۔ محمد کہے میں قدم بوسی کراں شاہ سلطانا، بن سجدے سیس نوائیا۔ تیرا بھیو
 جانے نہ کھئے عالم علمانا، علما سمجھ سکے نہ رائیا۔ تریا توں پرے تیرا ترانہ، اناہو اللہہو تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ کِس بدھ صدی

چوڈھویں اتم پہرے بانا، ویس اوپسا آپ وٹائیا۔ جگت اندھیرا میٹیں شاما، شمع جوت نؤر کرے رُشنائیا۔ تیرا گوہند والا وجے
 اک دمامہ، ڈنکا دو جہان سُنائیا۔ تُوں ہر گھٹ اتر ہوویں جانی جانا، جانہار اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ محمد کہے میرے پروردگار تیرے وچ حق توفیقہ، تیری
 تعریف دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری آمد دیاں امیدان، سارے بیٹھے نین اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن تصدیقان، شہادت تیرے نام
 والی بھگتائیا۔ مہربانا نوجوانا مرد مردانہ اپنا بھیو دس پوشیدہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پیغمبر رسؤل تیرے عزیزا، تمیز اکو اک
 دینی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پروردگار کہے محمد
 صدی چوڈھویں تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ سب دا پورا کراں حق، حقیقت ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ شکوک رہے نہ شکوہ شک،
 شکوے سارے دینے گوائیا۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، پرگنے ویکھاں چائیں چائیا۔ جو نام کلمے دین دُنی رہی رٹ، رسنا جہوا صفت
 صلاحیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی رہیا کرائیا۔ جس نے سب کچھ لینا آگے اپنے ہتھ، حُکم دُھر دا اک ورتائیا۔
 کوڑی کِرپا دیوے متھ، نام مدھانا اک پلائییا۔ جھگڑا میٹ کے ت ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ کرے صفائیا۔ نؤ
 دوارے ابلن نہ دیوے رت، رتی رت نہ کھئے تپائیا۔ ست سچ دا بخش کے ت، تتوت دئے سمجھائیا۔ چرن پریت بخش کے نت،
 میل ملائے سہج سُبھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، ترسنا جگت رہے نہ رائیا۔ نرگن نؤر کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سمبل
 کر کے اپنا واس، کعبہ اکو اک جنائیا۔ جتھے بنا پرہو دی کِرپا توں کر سکے نہ کھئے تلاش، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس نے محمد
 تیری مٹی وچ رُلائی لاش، وجود قبران وچ دبائیا۔ اُس دا کھیل اگم تماش، چوڈاں طبقات توں پرے حُکم ورتائیا۔ اوہ تگ شنکر
 بھجا پھرے اُتے کیلاش، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ برہما تگے کی کھیل سرب گنتاس، کی کرتا کار کمائییا۔ وشنو کہے میرا صاحب
 اک ابناس، ابناسی کرتا اک اکھوائیا۔ جو کلجگ اتم میٹے اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ سرشٹ سبائی بنائے اک
 جماعت، اکو اکھر نام پڑھائیا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے ساکھیات، سخی
 سلطان نؤر الاہیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، کوڑی کِرپا دئے گوائیا۔ بند کوڑی کھول کے تاک، کایا مندر اندر کری رُشنائیا۔

شبدی اکم سنائے ناد، انادی دُهن شنوائیا۔ پردہ لاه کے برہم برہماد، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس نوں جگ جگ گاؤندے سنت سادھ، صوفی صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ جن بھگتاں کھولے جاگ، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر پریم دا دے کے ویراگ، پریتی اکو اک سمجھائیا۔ دیپک جوت جگا چراغ، چراگاہاں کرے رُسنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رکھے لاج، گرمکھاں ہوئے آپ سہائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں درشن دیوے آپ، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ جنم جنم دے میٹ کے پاپ، پتت پُنت دے بنائیا۔ سب دی پُچھ وات، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی سہنجی ہووے پندراں پھگن دی رات، زین بھنڑی وجدی رہے ودھائیا۔ مالک خالق پرتیالک پرما تم آتم رہے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے خوشیاں والی پرہاتی، پرہہ بہرم ربیا مٹائیا۔ کرپا کرے کھلا پاتی، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جن بھگتاں بخشے داتی، دیاوان دیا کھائیا۔ گرمکھاں ملے امرت بوند سوانتی، سانتک ست ست کرائیا۔ مینوں خوشی ہندی جس ویلے ہرجن چرن رکھدے میری اُپر چھاتی، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی دی بدلی جاندی جاتی، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ حکم سندیسہ سُن دی لوک ماتی، چار کُنٹ بن سروناں ہوئے شنوائیا۔ کرے کھیل صاحب انباشی، انباشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دی دو جہان خوشیاں والی رہ راسی، رستہ اکو اک درسائیا۔ جھگڑا میٹے مدرا ماسی، مدھر دُهن اک سنائیا۔ مان گوا کے پنڈتاں کاسی، جن بھگتاں سوہنگ ٹک دتی پڑھائیا۔ جیون وچوں بدل گئی حیاتی، ہر پردے وچ ٹکائیا۔ جنم کرم دا لہنا مکایا کھاتی، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ درشن دیوے ہو کے ساکھیاتی، سنمکھ سوہا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پوری کرے آسی، دیپ لوء ویکھ وکھائیا۔ میں

خوشیاں وچ کراں ہاسی، دھرنی دھرت ہس کے رہی سُنائیآ۔ شنکر دا لہنا مُکاؤنا اُتوں گیلاشی، برہما برہم دا بھيو چُکائیآ۔ وشن رہے نہ کھئے اُداسی، لیکھا جانے اگم اتھاپیآ۔ جس صاحب بھگتاں دی مُکائی واٹی، آون جاون پندھ مُکائیآ۔ دھرم دوارا کھول کے ہاٹی، نام بھنڈارا جھولی پائیآ۔ دین دُنی تَکے کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ رچائیآ۔ دھرنی کہے جن بھکتو میں پرہو دے چرن کول رہی چاٹی، بن رسنا رس اپنے وچ رکھائیآ۔ تہاڈی جوت جگے وچ للاٹی، لاٹاں والی جس دے سِنگھاسن تھلے بہ کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ سمت شہنشاہی ست دی مُکدی جاندی واٹی، اٹھواں اپنی لئے انگریائیآ۔ لیکھا پورا کرنا جو سندیسہ دتا گوہند جس ویلے امرت پایا سی وچ ہاٹی، درشت ایشٹ والی ٹکائیآ۔ اُس دن سوتا نہیں سی اُتے کھاٹی، سِنگھاسن دھرتی اُتے لگائیآ۔ خوشیاں وچ اکو گل آکھی، اکھ کے گیا سُنائیآ۔ میرا صاحب پُرکھ اکال میرے پیار دی کریگا راکھی، مُحبت حُکم والی جنائیآ۔ جس دا دوس اک ست پنج چھ دی وساکھی، وساہ کے سب نوں گیا سُنائیآ۔ سو لیکھا پورا کرے اکھنا الاکھی، اکھ اگوچر وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا آد جگاد داتی، داتا دانی دیاوان اک اکھوائیآ۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ گندن سینگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گوہند کہا جس ویلے میرا صاحب، ثابت اپنا ست سروپ پرگٹائیآ۔ میں نرگن دھار اُس دا ہوواں نائب، ستگر شبد روپ بدلائیآ۔ کھیل کراں اگم عجائب، اگمڑی کار کھائیآ۔ سب دا پچھلا پورا کراں عہد، عہدنامہ اپنے ہتھ رکھائیآ۔ اکو حُکم ورتاں واحد، لاشریک ہو کے اپنی کار بھگٹائیآ۔ بنا بھگتاں توں لبھ سکے نہ کھئے شاید، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیآ۔ دیناں مذہباں نالوں ہو کے علیحد، وکھری کھیل کھلائیآ۔ دُھر دا حُکم کر کے راج، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائیآ۔ نو نو چار دا کڈھ نتاچ، اصل سب نوں دیاں وکھائیآ۔ دُھر دا حُکم دینا جائز، جائزہ لے کے خلق خدائیآ۔ اپنا پورا کراں فرائض، فیصلہ حق حق

سُنائیآ۔ کلجُگ انت آواں محض، محو اپنی کار بُھگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، جوتی دھار نرگن ہویا رباں غائب، غیبی اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سکہدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گوہند نے ڈھولا گایا دو ٹکی، ٹوں میرا میں تیرا دتا جنائیا۔ پھیر پیار وچ میرے سپنے تے ماری مُکی، مُکمل دتا
دِرڑائیا۔ ٹوں کلجُگ جیواں بہار پھریں چُکی، چُکئی ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ اپنی منزل توں نہ رُکیں، بھجئی جانا واہو داہیا۔
گھپ اندھیرے وچ نہ لُکیں، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اکو صاحب ستگر جھکیں، جو پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ جس نے کھیل
کرنی دو ٹکی، ٹکڑے دو کرے لوکائیا۔ کوڑی کِریا جانی کئی، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ پھیر دھرم دی پو جانی پُھٹی، پُھٹکل دا لیکھا
رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم میلے ٹئی، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ دیناں مذہباں نوں دے کے چُھٹی، شرع زنجیر دے کٹائیا۔ ٹوں
دھرنی اُس ویلے ستی اُٹھیں، اُٹھ کے لے انکڑائیا۔ پرہ دے چرناں دی دھوڑ اکو رکھیں مُٹھی، مُٹھی اپنی گنڈھ بندھائیا۔ جس
ویلے دین دُنی جائے لُٹی، پھیر لُٹیرا ویکھنا بے پرواہیا۔ اُس ویلے کسے سادھ سنت دی منزل ہونی نہیں اُتے ترے کئی، ترے گن دا
ڈیرہ کھتے نہ ڈھاپیا۔ میرے صاحب نے جگت جہان توں منزل کرنی اُچی، اُچ اگم اپنا کھیل کھلائیآ۔ جن بھگتاں پیار وچ تینوؤں
کرے سُچی، سنجم اکو اک جنائیا۔ جُگ چوکڑی دی تیرے لیکھے لاوے بتی، جو بُتخائیاں بیٹھی بہار اُٹھائیا۔ اپنے نال سہائے
رُتی، رُتری دھرم دھار مہکائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا لہنا دینا پُچھیں، پُورب پڑدا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، لیکھا جاناوے وقت اُسی، جس دی اُستت
کر کے اوتار پیغمبر گرو اپنا لیکھا گئے جنائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں نہانی دھرت، دھول دھول بن کے ملے وڈیائیا۔ میرے اُتے گوہند نے پاسا لیا پرت، ست سچ دی لے انگڑائیا۔ وعدہ قول کیتا شبدي لائی شرط، شرع دتی سمجھائیا۔ اوہ ویکھ اُتے عرش، فرشاں والیئے اپنی اکھ اُٹھائیا۔ جس نے سب دے اُتے کرنا ترس، رحمتاں دا مالک بے پرواہیا۔ میگھ اگما دیوے برس، بوند سوانتی امرت جام پیائیا۔ جگ جنم دی میٹے حرص، ہوس کوڑی دئے گوائیا۔ جس نے بھگتاں نوں دینا درس، درشن بھگتاں آپ پائیا۔ اُس دے سر میرا احسان تے میرا قرض، مقروض اُس نوں رہیا بنائیا۔ پھیر کرانگاں عرض، بینتی وچ سیس جھکائیا۔ یودھا سوریہ مردانہ بن مرد، مدد دینی تھاؤں تھائیا۔ غریب نہانیاں ونڈنی درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ شرع چھری رہن نہ دیویں کرد، قصائی روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم اُس ضرور میٹنا اندھیر گرد، گرد وغبار تکه خلق خدائیا۔ جس دے کول گر اوتار پیغمبراں دی فرد، فیصلے حق حق سنائیا۔ اُس دا روپ انوپ ہونا اسچرح، ست سروپ آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کیسے دا ہون نہ دیوے حرج، حرجا نے گرمکھاں پور کرائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے مینوں خبر سنائی سجری، گوہند شبد دھار پرگٹائیا۔ میرا صاحب آوے سمبل نگری، نگراں والیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ نرمل جوت کرے اجگری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نے سرشٹی دی درشٹی کرنی پدھری، اوچاں نیچاں پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں پوریاں کرے سدھری، سدھر ویکھے تھاؤں تھائیا۔ دین دنی جھکڑا تکه غدری، ورن برن پئے ڈھائیا۔ گرمکھاں مہر کرے ندری، ندر نہال آپ اکھوائیا۔ کلجگ دی ستجگ نال کرے بدلی، بدلا چکائے تھاؤں تھائیا۔ انصاف کرے ڈھر دا عدلی، عدالت اکو اک پرگٹائیا۔ آتم پرماں نانا جوڑے پت پتنی، پت پریشور بے پرواہیا۔ سنت سہیلے بنائے ڈھر دے وطنی، بے وطن

لوک مات تجائیا۔ نام خُماری دیوے رتنی، رتن امولک ہیرے لے پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا جاناں کنڈھا پتنی، تٹ کنارے کھوج کھوجائیا۔ پرگٹ ہو کے الکھ الکھئی، لیکھا سب دا دے مُکائیا۔ جس نے پت تیری رکھنی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اُس دی اکو جوت پورن دھار وچ جگنی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دین دُنی جلے وچ اگنی، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے سوہنگ مُکھ لگائے سگنی، سگلا ساتھی آپ اکھوائیا۔ نشان میٹے تارا چندنی، چند ستار لیکھا انت رہے نہ رائیا۔ جھگڑا میٹے کایا بدنی، تن وجود ماٹی خاک نہ کھئے لڑائیا۔ اکو بخشے زربان پدنی، گرہ اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، گوپال مورت موہن مادھو مدنی، مدھر دُھن اک سُنائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گوبند میرے ول تکیا، نگاہ پریم والی بدلائیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہستیا، ہستی دسی بے پرواہیا۔ جیہڑا اکو دھار وچ رتیا، رتن امولک ہیرے گرُمکھ لے پرگٹائیا۔ جس دا اکو آد جگادی متیا، مت متانتر وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی آتم پرماتم ناتا رکھے سکیا، سجن سہیل اک اکھوائیا۔ جس صدی چوڈھویں محمد دا پھل ویکھنا پکّیا، اُمت اُمتی کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا پورا کرے مدینہ مکیا، کعبیاں اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مارے دھکیا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کیسے دی قیمت رہن نہیں دینی ٹکیا، مایا متا نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں دا پورا کرنا پٹیا، پٹنے والا سنگ رکھائیا۔ سرشٹی نوں زیرو نال کر کے بٹیا، بٹا صفر نال بدلائیا۔ جگت جہان دا چیتھڑ ہونا پھٹیا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں گنٹ اڈنا غبار گھٹیا، اندھ اندھیرا جاوے چھائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی ست ٹپیا، ٹاپوآں توں پرے پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ کرے پرکاش جوت لٹ لٹیا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جدھر جاوے پیندے جان رتیا، رٹا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ لہنا دینا پورا کرے سب دا ہتھو ہتھیا، پورب ادھار رہے نہ رائیا۔ جگت جہان جائے متھیا، متھن والا اکو بے پرواہیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھیا، ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو ہر گھٹ اندر وسیا،
ویکھنہارا چائیں چائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے مینوں گوہند دتا سندیسہ، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا میرا مالک اک نر نریشا، نر نرائن ڈھردرگاہیا۔
جو آد جگاد رہے ہمیشہ، جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلائیا۔ جو لیکھا جانے دیس پردیشا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوہ لجا رکھے
مُجھ داہڑی کیسا، کیس گڑھ دا وقت سہائیا۔ خوشی نال کہا دس دسمیشا، دہ دشا دا پنڈھ مکائیا۔ جس جھکڑا میٹنا مٹلا
شیخا، پیغمبران لہنا دئے چکائیا۔ بھگت ادھارنا اُس دا پیشہ، پیشینگوئی وچ سنائیا۔ اُس دا روپ انوپ در درویشا، گرہ گرہ
اپنی الکھ جگائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے بہیتا، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس لہنا پورا کرنا جس سیس پوائی ریتا، گر ارجن راوی
کنڈھا سہائیا۔ غریب زانیاں کرنا ہیتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نون اوتار پیغمبر گرواں مننا نیتا، وشن برہما شو سیس
جھکائیا۔ اُس نے دیناں مذہباں پورا کرنا ٹھیکا، ٹھیکیداری سب دی اپنے وچ چھپائیا۔ اکو دینا ڈھر سندیسہ، آتم پرما تم نام
پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
آد جگاد جگ چوکڑی ایکنکار اک ایکا، اک اکلا اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گوہند نے امرت دا بخشیا سرور، سرت شبد میلا میلیا سہج سبھائیا۔ پُرکھ اکال دا درسایا نور، نور نورانہ
دگمگائیا۔ جو آد جگاد ظاہر ظہور، ذرہ ذرہ رہیا سمجھائیا۔ شبدی شبد شبد پرگٹائے نور، ثریا توں پرے اپنا گرہ وکھائیا۔
جتھے وسے سرب کلا بھرپور، پاربرہم پت پریشور ڈھردرگاہیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گر بنا چرناں لاؤندے دھوڑ، مستک

خاک رمائیا۔ اوہ کلجگ اتم صدی چوڈھویں میٹے کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چتر سُکھڑ بنائے مورکھ موڑھ، گرمکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ پرگٹ ہووے جودھا داتا سُر، مہابلی اک اکھوائیا۔ جو سرشٹی درشٹی اندر توڑے گڑھ غرور، ہنکار وکار دئے مٹائیا۔ اکو نام دُھر دا کلمہ نو کھنڈ پرتھی کرے مشہور، مشورہ نال نہ کھئے رکھائیا۔ پندھ مکا کے نیڑا دُور، آتم پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جگت وکاراں کر کے چورو چور، چرن چرنودک جام دئے پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ دھرنی کہے گوہند دتا اگم اشارہ، سینت نام والی لگائیا۔ اٹھ ویکھ نر نرنکارا، نرور اگم اتھاپیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا پروردگارا، واحد کرتا نور الہیا۔ سو کھیل کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوائیا۔ پرگٹ ہووے چوہیاں اوتارا، نہکلنکا کل کلکی ویس وٹائیا۔ امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں پاوے سارا، بیسویں لیکھا رہے نہ رائیا۔ محمد دا لہنا دینا پورا کرے ادھارا، چوڈاں طبقات کھوج کھوجائیا۔ موسیٰ جنائے انت نظارہ، کوہ طور دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ عیسیٰ پڑدا دئے اُتارا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس دا گوہند بولیا فتح جیکارا، دو جہان شبد شنوائیا۔ سو کلجگ اتم کوڑی کریا کرے پار کنارہ، نیا شوہ دریا رُٹھائیا۔ ست دھرم دا ست ست کرے ورتارا، ستجگ سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن نرگن جوتی جاتا اک اوتارا، پُرکھ بدھاتا پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میرے اُتے لگا بھاگ، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ دیپک جوت جگا اگتی چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ میرا دھو کے پچھلا داغ، کیتی حق صفائیا۔ کلجگ اتم رکھی لاج، سر سوامی ہتھ ٹکائیا۔ جس دے آگے نہ کھئے سوال نہ کھئے جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس نوائیا۔ اوہ بھگتاں دیوے خطاب، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تن مندر وجا رباب، ستار اپار آپ

پلائیئا۔ نرگن دھار دے امداد، سرگن جھولی دے بھرائیا۔ ہرجن بھوئے نہ کیسے محتاج، لوڑیندا سجن ویکھ وکھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو انتر نرنتر رہے ارادہ، ارادہنا سب دی لیکھے پائیئا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ گندن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں گوبند دی تکی درستی، جس دا درشٹانت جگت بڈھی نہ کھئے سمجھائیئا۔ جس دا آد پُرکھ اپرمپر سوامی اکو ایشٹی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نور الاہیا۔ جو نت نوت نرگن سرگن کھیلے کھیل وچ سرستی، دین دنی لکھ چوراسی اپنا رنگ رنگائیئا۔ جو آتم پرما تم دھار بنے گریستی، بن تن وجود ماٹی خاک اپنی کل ورتائیئا۔ جس دا بیہو پائے کھئے نہ سرتی نرتی، نرگن نرویر نراکار اپنا حکم ورتائیئا۔ دیوے مان وڈیائی دھول پرتھی پرتھی، پرتھم اپنا حکم ورتائیئا۔ جس دی آشا کدی نہ جگ چوگری جائے پرتھی، ستجگ تریتا دوپرکلجگ اپنا کھیل کھلائیئا۔ جس نوں کوٹن کوٹ لبھدے کایا مندر اندر اپنی برتی، برہو ویراگی ہو کے دھیان لگائیئا۔ سار پائے نہ کھئے گھر تھر دی، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کی اپنی کل ورتائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم اک ورتائیئا۔ دھرنی کہے مینوں گوبند دتا اشارہ، دھر دا حکم اک سنائیئا۔ ویکھ کھیل پروردگارا، دو جہان بن نینان نین اکھ اٹھائیئا۔ جس نوں جھکن پیغمبر اوتارا، سرگن نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جس دا نور نورانہ دو جہانان بھوئے اُجیارا، جاگرت جوت بن ورن گوت ایکنکار کرے رُشنائیئا۔ جس دا آد انت جگا جگنت کھئے سمجھ نہ سکے دائرہ، بے انت کہہ کے سارے جھٹ لنگھائیئا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کھیل کھیل گپت ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا رنگ رنگائیئا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ کھوچے چائیں چائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا صدی چودھویں اتم وارا، چوداں طبق نیتروون مارن دھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیئا۔ دھرنی کہے مینوں گوبند پُشت پناہ لائی تھاپی، پریم پیار نال

جنائیا۔ اوہ تگ کلجگ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دی دھار بنے کھئے نہ ساتھی، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ بے شک کندن سنگھ دے کندن سنگھ ورگے ہون گے جماعتی، جگت و دیا اکھراں نال سمجھائیا۔ پاربرہم برہم بنے نہ کھئے ساتھی، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جیون وچوں بدلے نہ کیسے دی حیاتی، تن وجود ماٹی خاک وجے نہ حق ودھائیا۔ دوس زین اٹھے پہر سہنجنا وقت نہ ہوئے پرہاتی، انحد دھن انادی وجدی رہے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے مینوں گوہند سندیسہ دتا آخری، بن اکھراں گیا درڑائیا۔ اوہ تگ شہنشاہ بے نظیری، جس نون جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا حکم ورتنا تقدیری، شاستر سمتر وید پڑان کھانی بانی انت نہ کھئے درسائیا۔ اُس لہنا دینا چکاؤنا شاہ حقیری، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اکو بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں سب دا لیکھا اتم محمد نون دسے گلی بھیڑی، آگے پینڈا پنڈھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے جگت جہان کلجگ اندر ستجگ بدل دینی پیڑھی، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی امیری وزیری، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ انت شرع دی توڑے زنجیری، شریعت دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، بھیو ابھید آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے میں ہس کے کیتا پرنام، نو نو گوہند سپس نوائیا۔ میرے صاحب ستگر کیوں نانک منتر چلایا ستنام، ست ست سمجھائیا۔ کیوں واپگر و فتح ڈنک وجایا وچ جہان، گوہند سورے دینا سمجھائیا۔ چاروں کٹ میں ویکھاں مار دھیان، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ جس پر پڑکھ نون جھکدے زمیں اسمان، گرو اوتار پیغمبر بیٹھے خالی جھولیاں ڈھاپیا۔ اوہ نام کلمے دا دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ جس نون سارے کہندے ڈھر دا رام، ڈھر دا کاہن کہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پیغمبر من اک امام، عملاں تون ربت نور خدائیا۔ جس نون نانک زرگن کیتا پروان، پر پڑکھ وڈ وڈیائیا۔ جس دا گوہند دھرے دھیان، پڑکھ اکالا دین دایالا ایکنکارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جھٹ گوہند خوشی دے وچ ہسیا، ہستی تگ بے پرواہیا۔ دھرنی جس ویلے تیرے اُتے ہوئی اندھیری مسیا کلجگ کالا اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم سریشٹی دی دریشٹی اندروں نسیا، کایا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہوئے لوکائیا۔ پرہہ دا نام پردے ہوئے نہ وسیا، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے

سارے گائیا۔ کیسے دا دھیرج رہے نہ ہتھیاء، ست سنتوکھ روپ نہ کھئے درسائیا۔ صدی چودھویں اُلٹی گِڑے لٹھیا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سب دا پورا قول اقرار ہووے جو لکھیا پٹیا، پٹنے والا رسیا جنائیا۔ اُس ویلے دین دیاں صاحب سوامی نرگن دھار آوے تھیا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شبدي شبد کھیل کھلائیآ۔ جو پرکاش کرے لٹ لٹیا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے مٹھیا، متھنہار اک اکھوائیا۔ ست دھرم چلاوے رتھیا، رتھوہی اکو نظری آئیآ۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے گتھیا، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ اوہ صاحب ستگرُو آد جگاد پُرکھ سمرتھیا، سرب گھٹ واسی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا نام اکو ہووے جسیا، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جو سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی مُقارے حق وسیا، پن رنگ ریکھ روپ در اپنے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے گوہند میں کِس دی کراں اڈیک، پن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ مینوں سچ دس تاریخ، جس تواریخ دینی بدلائیا۔ میں اُس دے کولوں منگان بھیکھ، بھیکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس دے چہتر جھلنا سیس، دو جہاناں حُکم منائیا۔ مہربان جگدیش، جگدیش وڈ وڈیائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ ہونی حدیث، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس نے آتم پرما تم چلاؤنی ریت، مندر مسیت پینڈا دینا مُکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بدلنی نیت، نیتوان اک اکھوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا گیت، گوہند میلا ملنا ساچے ماہیا۔ پاربرہم برہم دسنی اک پریت، پریت اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ ذات پات دا لیکھا دئے گوائیا۔ اکو رنگ رنگے ہست کیت، انڈیٹھ اپنی کھیل کھلائیآ۔ جن بھگتاں وسے کایا مندر بیچ، پڑدا اندروں دئے چُکائیا۔ امرت بخشے نجھر دھار بوند سواتی کول نابھی ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ شبد اناد دُھن آتمک سُنائے گیت، انحد نادى ناد وجائیا۔ سچ پرکاش کرے اتیت، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سو صاحب سوامی نرگن دھار بنے دُھر دا میت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جو درگاہ ساچی سچکھنڈ دا وسنیک، چھپر چھٹا چھن نہ کھئے چُھپائیا۔ اوہ آد جگادی لاشریک، پروردگار نور الہیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرواں کیتی تصدیق، شہادت گرتھیاں والی بُھگتائیا۔ اوہ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حُکم وچ نو نو چار رہے پیت، جگ چوکری اپنا پندھ گئے مکائیا۔

★ ۱۶ بھگن شہنشاہی سمت ۷ مان سینگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گوہند نے گنی گنت، انگنت انک جنائیا۔ کلجگ کنارہ دسیا انت، انتشکرن ویکھ خلق خدائیا۔ دھرم دا رہنا نہیں کھئے سنت، سچن سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ پرماٹما ملنا نہیں کیسے کنت، کنتوبل سیج نہ کھئے سہائیا۔ گڑھ بنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو نہ کھئے چکائیا۔ مائو ذاتی پریم دی رہنی نہیں سنگت، گر چیل کرے لڑائیا۔ برہم دی دھار دسنا نہیں کوئی پنڈت، پاربرہم نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے گوہند مینوں ماریا مگا، مکمل دتا جنائیا۔ میرا شبد نشانہ کدے نہ آکا، تیر انیالا دتا چلائییا۔ جس نے مینوں بنایا ستا، پر پڑکھ وڈ وڈیائیا۔ اوہ کرے کھیل ابناشی اجتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ بھگتاں سہائے رتا، رتھی اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگائے کایا بتا، بُتخانیان کرے صفائیا۔ جو جنم جنم دا ہووے گھتھا، پھڑ باہوں لے ملائییا۔ ابناشی کرتا کدے نہ رسا، روس من دا دئے مٹائییا۔ جس دا جگت جہان والا نہیں جسا، جسم ضمیر دئے بدلائییا۔ اوہدا بھیو رہے نہ لکا، پڑدا انتر نرنتر اٹھائییا۔ جس دا سیس اک وار جھکا، دو جہان دئے وڈیائیا۔ جگت جہان جائے نہ لٹا، لٹیرا کوڑ نیڑ نہ آئییا۔ ستگر شبد دا ناتا کدے نہیں ٹٹا، آد جگاد جگ چوکری بندھن اپنا پائییا۔ پرہو دا پیار نہیں کدے ٹٹا، اتوٹ اٹھ آپ رکھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل آپ کرائیا۔ دھرنی کہے مینوں گوہند ماریا دھپا، تھپکی دتی لگائییا۔ اوہ تگ اگھی پیا، پت پریشور نور الاہیا۔ جس نوں پڑکھ اکال کہہ کے چیا، نام ندھانا ڈھولا گائییا۔ اُس دا انت آخری اکو پتہ، سچ سندیسہ دیاں درڑائییا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، بھیو ابھید نہ کھئے چھپائییا۔ جس دا ستگر شبدی دھار بچہ، پتا پڑکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ اوہ ساڈھے تین ہتھ بھانڈا ویکھے کچا، کنچن گڑھ پھول پھولائییا۔ جن بھگتاں لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دئے وکھائییا۔ جس نے محمد دا لہنا دینا

پورا کرنا مدینہ مکہ، کعبیاں ہونے سہائیا۔ لیکھے لاؤنا بؤرا کگا، عیسیٰ آسا پورا کرائیا۔ اُس دا پیار ہووے نہ تتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے من متا، مت متاتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پڑدا لاپے چیتن ستا، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ جس دا گوبند جیکارا لایا فتحا، فتح ڈنک اک شنوائیا۔ اوہ گرمکھاں جنائے مت گتا، انترجامی اگم اتھاپیا۔ بیج بیجے اپنے وٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے مینوں گوبند دتا دان، چرن دھوڑی میرے اُتے ٹکائیا۔ دھول کہے مینوں بخشیا مان، مانو ذاتی رنگ رنگائیا۔ کریا کیتی مہان، دھول کہے میرے اندر وحی ودھائیا۔ ساچے در کیتے پروان، دھول نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ کھیل ویکھنا سری بھگوان، جو کرتا اگم اتھاپیا۔ جس کلجگ لیکھا پورا کرنا وچ جہان، جہالت کوڑ دئے مٹائیا۔ نام انیلا مارنا بان، تیر تریا توں باہر لگائیا۔ کھیل کھیلے ہو کے دھر دا رام، کاہن کاہنا وپس وٹائیا۔ پرگٹ ہو کے اک امام، امام اماما اپنا حکم جنائیا۔ جھگڑا شرع میٹے تمام، تمنا سب دی کھوج کھوجائیا۔ جس دا دس گر نشان، نشانے دین دنی بدلائیا۔ اکو کلمہ دس کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، وچھوڑا مات رہے نہ رائیا۔ کی ہویا جے گرسکھ بھل جائے بال آنجان، بالی بڈھ جگت وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سدا مہربان، ہر پُرکھ نرجن آپ اکھوائیا۔ در گھر ساچے کر پروان، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ گڑھ توڑ کوڑ ابھان، ہنگتا کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن ہو کے جانی جان، سرگن لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کرئیل سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں گوبند دا کھیل تکیا نینان، نیج نیتر لوچن نین نین کھلائییا۔ جس نے پُرکھ اکال دا مٹیا کہنا، پرم پُرکھ سپس جھکائیا۔ میں ہس کے کہا کلجگ اتم اُس دا بھانا سہنا، بھاوی بھو جگت ڈرائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی کوڑی کریا وپن وپنا، چار کُنٹ ہونے ہلکائیا۔ صدی چوڈھویں اتم برج ہنکاری ڈھپنا، محمد لیکھا رہے نہ رائیا۔ عیسیٰ نوں لیکھا دینا پینا، موسیٰ بھجے واہو

داہیا۔ پُرکھ اکال بن طرفینا، ترے گن اتیتا اپنی کار کھائیا۔ دین مذہب لین نہ دیوے چینا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کلمہ نام اک
 دو جے نال کھہنا، پروردگار اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، کرنہار اک
 اکھوائیا۔ دھرنی کہے مینوں گوبند سُنایا شبد اکما سچ، دھر دا حکم اک سُنایا۔ دین دُئی اگنی جائے مچ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔
 منوا گھر گھر کایا مندر اندر پئے نچ، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا کچ، کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، رتی
 رت کم کیسے نہ آئیا۔ کیسے میل نہیں ہونا کملاپت، پت پریشور درس کھئے نہ پائیا۔ جس یارڑے دا میں ستھر بیٹھا گھت، سو پُرکھ
 اکالا اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے کلجگ اگن دا میٹنا رتھ، ستجگ ست ست ورتائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں مرد
 مردانہ ویکھ وکھائیا۔ دین مذہب کرے کیسے نہ پکھ، مانو ذاتی ویکھے تھاون تھائیا۔ سمبل دھار ہو پرگٹ، پرگنا اپنا اک سہائیا۔
 جوت پرکاش کرے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ شبد ناد سُنائے انحد، دھن آتمک راگ الاٹیا۔ جس دے حکم اندر ستجگ
 تربتا دواپرگئے لد، کلجگ لیکھا دئے مکائیا۔ ذات پات دی رہن نہ دیوے حد، شرع شریعت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آتم پرما تم دسے اکو جد، پارپرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا گوبند کھولیا تاکا، پردہ پردیاں وچوں
 چُکائیا۔ سب دا مالک اکو آقا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ جس دا ست ڈلارا میں کاکا، کلو کال دا لیکھا دیاں مکائیا۔ صدی
 چودھویں اتم تکا واٹا، چار یاری پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جیہڑا امرت پیایا اکو باٹا، رس گرمکھاں مکھ لگائیا۔ اُس دا اتم پورا کراں
 گھاٹا، لہنا دینا ویکھاں تھاون تھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتا پاتا، دین دُئی اکو رنگ رنگائیا۔ بھيو گھلا کے کملاپاتا، پت پریشور
 دیاں ملایا۔ درس کراواں ساکھیاتا، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ غریب
 نانیاں پُچھاں واتا، کوجھیاں کللیاں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ دھرنی کہے میں نو نو کیتی ڈنڈاوت، بندنا سپس جھکائیا۔ میرے ستگر صحیح سلامت، تیری بے پرواہیا۔ سچ دس کس
 بدھ محمد دی آوے انت قیامت، قیامگاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع دی شرع نال ہووے بغاوت، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ نام کلمے دی
 ہووے عداوت، عدل انصاف نہ کھئے جنائیا۔ سچ نام دی کیسے کول رہے نہ حق امانت، عمل چھڈے کوڑ لوکائیا۔ گر پیر دیوے نہ

کھئے ضمانت، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں ہووے رین اندھیری شامت، شمع جوت نر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ناؤں نرنکارا ایکنکارا اگم نیامت، وست امولک بے پرواہ دینی ورتائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نرنگاباد ضلع امرتسر ★

پھلگن کہے میرا پروشٹا سولہ، سولان کل دھاری پرہہ نوں سیس نوائیا۔ جس دا آد جگاد اکو نام شبد دا بولا، انبولت اپنا راگ سُنائیا۔ نرگن سرگن لکھ چوراسی بنیا رہے تولا، نام کنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں پیر پیرا کھیلے ہولا، چار یاری سنگ ملائیا۔ چار کُنٹ پئے روؤلا، پنڈت پاندھا روؤل سمجھ سکے کچھ نہ رائیا۔ کھیل کرے اگئی موؤلا، مالک ہو کے دُھردرگابیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پورا کرے اقرار قول، پیشین گوئیاں اپنے لیکھے لائیا۔ دھرنی اُتے بہار کرے ہوؤلا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میرا پروشٹا سوہنا سہنجنا، لوک مات ملے وڈیائیا۔ کِریا کرے پرہہ آد نرنجنا، پت پرمیشور دُھردرگابیا۔ جن بھگتاں بنے درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ نیتر نام پاوے انجنا، اگیان اندھیر رہے نہ رائیا۔ ستگر ساچا بن کے سجننا، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ آتم پرما تم دسے بندنا، سرت شبد نال جڑائیا۔ کِریا کرے سورا سربنگنا، پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جس دا دیپ اکو دو جہان جگنا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ گھٹ ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ سولان پھگن کہے میری سہنجنی ہوئی رت، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میرا بوٹا نہ جائے سُک، پت تہنی نال مہکائیا۔ میں جن بھگتاں منگان سُکھ، پرہہ آگے جھولی ڈھاپیا۔ انہاں آوے کوئی نہ دکھ، دکھیاں درد لینا ونڈائیا۔ پھیر آؤنا پئے نہ جنی گکھ، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ درگاہ تیری جائن پُج، سچکھنڈ مل کے وجے ودھائیا۔ اپنا بھیو کھلاؤنا گجھ، بجر کپاٹی پڑدا دینا چکائیا۔ کلجگ پنچ وکار اگنی جائے بھجھ، دیپک جوت ہونے رُشنائیا۔

تیرا دوارا جائے سُجھ، ساچا مندر دینا وکھائیا۔ تیرا دھام اگم اتھاہ اُچ، اُوچ اپار بے انت دینا درسائیا۔ تیرے کول سب کجھ، پاربرہم پت پرمیشور در تیرے منگ منگائیا۔ جنہاں بھگتاں تُوں میرا میں تیرا گائی ٹک، تُم تاثیر دینی بدلائیا۔ انت اخیر بے نظیر بخشنی اپنی اوٹ، اوڑک ہونا آپ سہائیا۔ تیرے درشن تُوں لوچن کوٹن کوٹ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ مہربان محبوب تیری مُحبّت اِکو بہت، دُوچا راہ کم کیسے نہ آئیا۔ پاربرہم برہم آتم پر ماتم تیری اِکو جوت، دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا نام سندیسہ دُھر دا کلمہ گائن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پڑھ پڑھ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل ویکھن پُشکر دیپ کروچ، لکھن اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہرچیت سنگھ دے نوت ہر بھگت جیٹھووال ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے مینوں گوبند پچن اگما اکھیا، بن اکھراں دتا سنائیا۔ کرے کھیل پرہہ اکھنا الاکھیا، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے ساکھیاں ساکھیا، سخی سرور نور الابیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر کردے بھاکھیا، بھوکھتاں لیکھا پور کرائیا۔ جن بھگتاں ہووے راکھیا، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا انت نہ جائے لاکھیا، بے انت وڈ وڈیائیا۔ اوہ کھیل کرے شاہو شاباسیا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پاوے راسیا، پُریاں لوآن ناچ نچائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاشیا، گگن گگنتر پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں اندر کرے واسیا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سیوک بنے اگما داسیا، داسی نور جوت اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں سُنیا اگم گاؤنا، گوبند سچ نال سنائیا۔ میرا پُرکھ اکل آؤنا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے کوڑ اندھیر مٹاؤنا، ست سچ کرے رُشنائیا۔ دیناں مذہباں پندھ مُکاؤنا، آگے واٹ رہے نہ رائیا۔ راج راجاناں شاہ سُلطاناں تختوں لائنا، تخت نواسی اپنی کار بھگتائیا۔ شبدی شبد دا ڈنک وجاؤنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ راؤ رنگاں اِک کراؤنا، اُوچ نیچ دا پندھ مُکائیا۔ دوار بنکا اِک سہاؤنا، ساڈھے تین ہتھ سمبل ڈیرہ لائیا۔ امرت میگھ اِک برسائنا، بوند اگئی آپ ٹپکائیا۔ شبد انادی ناد وجاؤنا، لیکھا میٹے جنیندی مائیا۔ دیپک

جوتی جوت جگاؤنا، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہنا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا رنگ اک رنگاؤنا، جس دی رنگت نہ کھئے مکائیا۔ دُھر دا سنگ اک وکھاؤنا، سنگی ساتھی بنے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پڑدا اوہلا آپ چکاؤنا، بھیو ابھید رہے نہ رائیا۔ قول اقرار پور کراؤنا، کول نین اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی تیرا بنک دوار سہاؤنا، بخشے چرن سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک لگائیا۔ دھرنی کہے مینوں گوہند دتا کہ، خوشی نال جنائیا۔ میرا مالک آؤنا تیرے گرہ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ ساڈھے تن بتھ اندر جائے بہ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے کائنات کرنی لے، لہنا دینا دئے مکائیا۔ جس دی یاد وچ جگ پیتے کے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دا روپ نہ دو نہ ترے، ترے گن اتیتا آپ کھیل کھلائییا۔ آپ ہو کے سدا نرہے، بھیو سب توں آپ جنائیا۔ جس دے نام دا اکو وبن وہی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جو آد انت سب دا مالک ہے، ہر پردا ویکھے چائیں چائیا۔ انت اُس دی چار کُنٹ ہونی جے، جے کار کرے لوکائیا۔ بھگت بھگوان اکو آتم پرما تم کر کے رے، رحمت حق والی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جن بھگتاں سب کچھ دئے، دیونہار اک اکھوائیا۔

★ ۳۰ بھگن شہنشاہی سمت ۷ لپلا وقتی سری نگر نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سمت شہنشاہی ست کہے میرا پینڈا جاندا مکدا، پھلگن پروشٹا تیہ سپس نوائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم بھیو چکاؤنا منکھ منکھ دا، مانو مانس اپنا رنگ رنگائیا۔ پیار دسنا آتم پرما تم ٹک دا، تون میرا میں تیرا ناد شنوائیا۔ کھیل کرنا ابناشی اچت دا، پارپرہم پرہ اپنی کار کھائیا۔ جدھر جائے دیا کماے پیر پیغمبر اولیا جائے جھکدا، سپس پوپ نہ کھئے اٹھائیا۔ پردہ اوہلا رہے کھئے نہ لکدا، بے نظیر نظر سب دی دئے بدلائیا۔ لیکھا پورا کرنا مسیح والے پُت دا، یسوہ یکساں رنگ رنگائیا۔ محمد لیکھا جانے دکھ دا، صدی

چوڈھویں ونڈ ونڈائیا۔ انت فیصلہ دیوے دو ٹک دا، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ وقت سہنجنا ہونا پرم پُرکھ دی رت دا، رڑی اپنے نال مہکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا پنج تت کایا بت دا، بُتخانیان کرے صفائیا۔ ایہہ کھیل صاحب اُس دا، جس دی اُسنت چار جگ دے شاستر رہے گائیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی اپنے نشانیوں کدے نہ اکدا، ستجگ تریتا دوپرکلجگ اوتار پیغمبر گُر حکم وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میری رت آخیری، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ میرا مالک شاہ پاتشاہ پیر پیری، پاربرہم پرہہ نور الابیا۔ جس دا حکم ورتنا تقدیری، تقدیر سب دی دئے بدلایا۔ کھیل کھلاؤنا مؤلانا شاہ فقیری، فقرہ فقران دے فکر تون پرے سُنایا۔ جگت جہان ویکھے دلگیری، اُمت اُمتی کھوج کھوجائیا۔ نور نورانہ پرہہ ہو بے نظیری، نظریہ سب دا دئے بدلایا۔ لیکھا جانے شہنشاہ حقیری، راؤ رنکاں پھول پھولایا۔ جس دے ہتھ لکھ چوراسی تدبیری، پردہ اوبلا دئے اُٹھایا۔ جو دین دُنی بدل دیوے ضمیری، ظاہر ظہور اپنا آپ کرائیا۔ جھگڑا ویکھے ہست کیڑی، کیٹ ہستیاں پھول پھولایا۔ جس کلجگ وچ ست دھرم دی بدل دینی پیڑھی، مارگ نام کلمہ اک سمجھایا۔ دین دُنی سمت شہنشاہی اٹھ گلی جگت جہان دسے بھیڑی، جن بھگتاں اوکھی منزل پندھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ پھلگن کہے میرا انت رسیا پت، پرم پُرکھ سیس نوائیا۔ اگلا کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ آتم پرما تم رہے میت، سجن سہیلا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں کایا رکھے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپایا۔ دین دُنی وچوں بدل دیوے نیت، نیتوان اک اکھوائیا۔ پتتاں کرے پُنت، پتت پاؤن اپنی دیا کھائیا۔ جن ہر ہرجن درشن دیوے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے ستمکھ سو بھا پائیا۔ ستگر شبد شبدی دھار کرے تصدیق، شہادت اور نہ کھئے بھگتایا۔ دُور ڈراڈا وسے ہو کے نزدیک، نیرن نیرا نچ نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ کریا کرے لاشریک، شرکت دین مذہب نہ کھئے وکھایا۔ جس دے کول حق توفیق، تحفہ نام بھگتاں گھر گھر دئے پہنچایا۔ تیہہ پھگن کہے جن بھگتاں ساچے گرمکھاں پوری منسا آسا کرے اُمید، لیلایا وتی لیلایا رام وچ سہایا۔ پرم پُرکھ دی آتم پرما تم اک پریت، شرما شرع تون باہر کڈھایا۔ سب دا لیکھا اکو گرہ اکو در اکو مندر سد وسنیک، وسنہارا واسطہ اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار جوتی جاتا سدا وسے چیت، منچت جگت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔

محمد دتی اک درخواست، پروردگار آگے سپس جھکائیا۔ میرا وجود تیرا کلمہ تیرا نور آستک، اللہ اللہ عالمین تیری سرنائیا۔ جلوہ گر جلوہ پرکاشت، چوڈان طبق طبق رُشنائیا۔ اُمت دی امن والی بخشی ریاست، رعیت تتان والی بنائیا۔ وجود تن دس کے ناستک، نثر نظم وچ سمجھائیا۔ بے پرواہ میں تیری تیرا ہو کے کراں کاشت، بیج جگت والا بجائیا۔ مینوں ایوں دسدا میری انت رہنی نہیں وراثت، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ میری اک عرض بینتی جس ویلے میرا لیکھا دھرنی اتوں کرن لگا برخاست، برخوردار مینوں اپنا لینان بنائیا۔ میرا کلمہ کلام امام ٹگر جائے نال سیاست، شرع شرع نال ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ محمد کہے میرے اول لیزا سر قدمے نور چشمے زینہ زگا اسمانے نگاہ زابورے وزی زان وبت و وزبک زبانه نس زینے وجس، وصلے محبوب اصلے عروج عالیشانے الیئل عالی جاہ تیری سرنائیا۔ میری بینتی میری ارداس میری عرض آرزو اجس احجے گھنس مزاجے سلس شانوزو وضع، نورے الہ امے نزاع ظہورو ضحک حقیقتے حق حقوق مخلوق بارسوخ رسوزو زمیں اسمانے فلکے چاکش ستارا چند الش تختے نزی نور نورانے در تیرے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ محمد عرض پیشینگوئی، پُشت در پُشت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نور نراہ خلقے خدا تیری دروہی، دو جہاناں مرد مردانہ سر سر سپس نہ کھئے اُٹھائیا۔ تَدھ پِن انت کنت نہ کوئی، گہر گور بھور سنسار پار نہ کھئے کرائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں انت ہوئی، اُمت اُمتی ملے نہ ڈھوئی، ڈھوآ نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس ویلے میری تمنا آشا خواہش اُٹھاویں سوئی، جو تیرے وچ سمائیا۔ اپنی مُحبت وچ نور نور نال موہی، ناتا دین دُنی ٹرائیا۔ جس دا بھيو بھيو پردہ پردہ نشیں اُٹھا سکے نہ کوئی، لیکھا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگت تیری دھار پیغمبر اوتار گرو گدیو ہوئی، ستگر ست امام اماما تده بن دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔

★ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۷ امیر سنگھ، بہان سنگھ، ایشر سنگھ، وریام کور، اندر سنگھ سُلکھن سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، جرنیل سنگھ، ہرجیت سنگھ، کشمیر سنگھ، گرچرن سنگھ، ناظر سنگھ، ناظر سنگھ جیٹھووال، امریک کور بلووال، چرن کور، ترپت کور، جگندر کور، بٹی، بلوندر کور جیٹھووال، ہربنس کور الہڑپنڈی، سرجیت کور سیدپر، پچی بابوڑ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سمت شہنشاہی ست کہے میری انت آخری زین، نو نو چار دا کھیل وکھائیا۔ دھر فرمانا سچ سندیسہ آیا کہن، اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو ویکھ وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماں دا درشن تکو نین، نین نیناں اکھ کھلائییا۔ جس نے جگ چوڑی بھگتاں چُکایا لہن دین، پورب لیکھا پور کرائیا۔ باہر کڈھیا وچوں کلجگ ویندے وہن، کوڑی دھار نہ کھئے وہائیا۔ ہر سنگت ناتا جوڑ کے بھائی بہین، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائییا۔ کوڑ گڑیاری مت رہن نہ دیوے نام نرائن، نر ہر اپنا رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ سمت ست کہے میں جن بھگتاں سیس دستار دھریا، دھرم دی دھار دھرنی دتی جنائییا۔ پُرکھ ابناشی اکو سب نے وریا، جو وارث دو جہان اکھوائیا۔ جس دی سرن چوراسی لاہوے ڈریا، جونی لکھ لکھ نہ کدے بھوائیا۔ سنت سہیلا ساجن تریا، تارنہار دیا کھائییا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا پڑھیا، نراکھر پرماں آتم دتا سمجھائییا۔ منزل حقیقی محبوب دی چڑھیا، چار کُنٹ دا پنڈھ مکائییا۔ سچ دوارے ساچے کھڑیا، درگاہ ساچی سوہیا پائییا۔ نرگن دھار پھڑیا لڑیا، پلو اپنی گنڈھ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ سمت شہنشاہی ست کہے اشٹبھج نے مانی مویج، سنگھ سنگھاسن ہیٹھاں ڈیرہ لائییا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ اوڈھ، آیو جگت نہ کھئے جنائییا۔ جس اٹھاسی پدم سنبھ نسنبھ دی ماری فوج، شستر اپنے ہتھ اٹھائییا۔ اُس دا پورا ہویا جوگ،

جگت ریتی نال ملائیا۔ جیہڑا بُدھی توں پرے کیتا سی بودھ، نام سنڈیسے وچ جنائیا۔ اُس دی رہن نہ دتی سوچ، سمجھ توں پرے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں گرہ سنگھاسن تھلے رکھ کے روز، روزہ بانگ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جس پریم پیار وچ کیتا چوج، چوجی پریم دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اشنبھج کہے میرا نور نورانہ تھیا، جوتی جوت دتی وڈیائیا۔ جس نے پلنگ ڈاہیا پٹھا، جن بھگتاں گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جاپ جنایا بن بلاں بٹاں، ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ جس انت جگت جہان پاؤنیاں لٹاں، لٹیرا بن کے بے پرواہیا۔ مان دینا اکو شبد ڈلارے ستا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت سہاؤنی رتا، رڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پلنگ کہے مینوں یاد چیت تین دا دباڑا، جن بھگت گرہ وچی ودھائیا۔ کھیل کیتا اپرا، اپرپر سوامی ہویا سہائیا۔ جن بھگتاں سیس بندھایا دستارا، زوداس چارا گنڈھ پوائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا لاپیا بھارا، پورب لہنا دتا ورتائیا۔ جس نشان میٹنا چند ستارا، سطح بُندی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ادھارا، ادر دے اندر ہونے سہائیا۔ چوراسی پھاسی پار کنارہ، منڈل راسی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ پلنگ کہے میرے پٹھے کیتے چار پاوے، پاربرہم پرہہ اپنا آسن لائیا۔ جس نوں برہما چارے مکھ گاوے، چارے ویدان صفت صلاحیا۔ جس دی جگ چوکڑی ماندے چھانوے، شہنشاہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرواں کیتے دعوے، مان تان نال گئے جنائیا۔ کلجگ اتم کل کلکی نہکلنک آوے، امام اماما نور لاپیا۔ ساچا مارگ اک چلاوے، چار جگ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ اتم پرما تم بھیو کھلاوے، پاربرہم برہم میلانے ملائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاوے، سوہنگ شبد اگم اتھابیا۔ بھگت سہیلے پھڑ اٹھاوے، چاروں کُنٹ لے جگائیا۔ پگڑی سیس آپ بٹھاوے، جو سر اپنے لیکھے لائیا۔ درگاہ ساچی ساچا مان دواوے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ناری پُرش اکو رنگ رنگاوے، چنی سیس اُتے ٹکائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے نتھاویں، درگاہ ساچی آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائی۔ دیپک کہن جن بھگتاں جگدی رہے جوتی، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ اکو ہووے گوتی، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سُرتی رہے کسے نہ سوتی، شبدی

سَتگر لئے اُٹھائیا۔ دُرمت میل جائے دھوتی، پاپاں کرے صفائیا۔ نام دسے اگم سلوکی، سوہلا اکو اک جنائیا۔ جس دی آشا رکھ کے
 گیا ناتھ تریلوکی، رام رام اکھ کھلائییا۔ جس دے نام دی چار جگ پڑھدے پوتھی، اکھر اکھر نال ٹکرائیا۔ اوہ کھیل کرے لوک
 پرلوکی، چوڈاں طبق سبق سمجھائیا۔ جس دا لیکھے لاوے لیکھا روداس چارا موچی، گرمکھ گر گر گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پیاز کہے میں گرمکھاں پائیاں گنڈھاں، گنڈھ اپنی
 دتی پوائیا۔ چار جگ دیاں پچھلیاں میٹیاں ونڈاں، شرع شرع دا ڈیرہ ڈھابیا۔ کلجگ اتم جنایا کنڈھا، کنڈھی بہ کے ویکھ
 وکھائیا۔ آپ بن کے سب توں ماڑا گندہ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میں نو سو چرانوے چوگری جگ سفر کیتا لمبا، گنتی گنت نہ
 کھئے گنائیا۔ میں حیران ہو گیا پرہ نے کھیل کیتا اجنبھا، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ مینوں لا کے اپنے دندا، میرا دلیر دتا گوائیا۔
 جس نے نشان میٹنا تارا چندا، چند ستارے گرمکھ لینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ پانی جل کہے میں سچ پریم وچ رتا، رتن امولک ہیرے گرمکھ ویکھ وکھائیا۔ یاد رکھنا ایہہ کھیل پُرکھ
 سمرتھا، سمرتھ اپنی کار بھگتائیا۔ جس ویلے گوہند یارڑے ستھر لٹھا، سولان سیج ہنڈھائیا۔ سرہانے رکھ کے بھتھا، دھر دی دھار
 لئے انگڑائیا۔ پھیر میٹ کے اپنیاں اکھاں، کلجگ اتم تکیا چائیں چائیا۔ جس ویلے شرع دیاں سب نوں پینیاں نتھاں، پاسا سکے نہ
 کھئے بدلائیا۔ جگت جہان امرت رس جل پانی ہونا تتا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ایسے کر کے جل کہے مینوں پی کے میرا ناتا جوڑیا
 پکا، پکی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ جوں کہن
 پرہ ہو یا مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ ساڈا خوشیاں نال کیتا پکوان، پرہ پُرکھ دتی مان وڈیائیا۔ ایہہ بل دوارے باون نے بل نوں دتا
 سی دان، دانہ دانہ جھولی وچ ٹکائیا۔ بل نیوں کے سیس لگا جھکان، نیر نیناں نیر وہائیا۔ نہ بولیا وچوں زبان، اندرے اندر دتا
 سنائیا۔ ٹوں میرے گرہ دا کچھ کھادھا نہیں ان دان، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ باون ہس کے کہا ایہہ کھیل سیری بھگوان، بھگون
 اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کرے آن، آپ اپنا پڑدا لاییا۔ جن بھگتاں گرہ کرے پروان، کہا کہا اپنی خوشی
 بنائیا۔ تیرا لہنا پھیر کرے سوادھان، ست سچ نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جوں کہن ساڈا لیکھا ہویا پورا، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ پرگٹ ہو جودھن سورا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 پندھ مُکا کے نیڑے دورا، دُور دُراڈا ملیا ماہیا۔ گرہ ہو حاضر حضورا، گھر مندر وجی ودھائیا۔ اپنا قول اقرار کرے پورا، پر
 پُرکھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت ست کہے میرا اخیری پروشٹا
 تیہ، تیس بتیس صفت وڈیائیا۔ لیکھا پورا ہووے صدی ویہ، بیسویں اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں دھرم دی دھار رکھی نینہ،
 مندر سچ دے سہائیا۔ سنت سہیلے نرم کر کے جی، جیو جنت وچوں دتی وڈیائیا۔ ناتا بنا کے پتر دھی، پتا پر پُرکھ بیٹے سہائیا۔
 جھگڑا مُکا کے ساڈھے تن ہتھ سی، سنگھاسن اپنے اُپر رکھائیا۔ ست سچ دی چلا کے لہ، رستہ اکو اک پرگٹائیا۔ خوشیاں نال
 دپکاں وچ پتے گھی، گھرت اپنا حال سُنائیا۔ میں سڑ کے مول نہ کیتا سی، ستگر تیرے چرن سیس نوایا۔ اگلا لیکھا دس کی،
 کرنہار تیری کی بے پرواہیا۔ جگت اگ بر سے کہ مینہ، کون کون روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دیوا کہے میرے وچ ہس پئی وٹی، مُکھ لال لال دکھائیا۔ میں نو نو چار کی کھٹی کھٹی،
 کھٹکا اگے رہیا نہ رائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دی جوت بنا زندگی نہ جاوے کٹی، وچھوڑا کم کیسے نہ آئیا۔ ونج وپار کرو صاحب دی
 ہٹی، خالی جھولیاں مات بھرائیا۔ سمت شہنشاہی ست دی حد پئی، ستواں اپنا پندھ مُکائیا۔ اگے اٹھواں آئے نٹھی، اٹھان تان
 تے چائیں چائیا۔ جن بھگتو سر تے چٹی پگ سب نے رکھنی اکتھی، دوباں ہتھان نال اگے وار رکھائیا۔ سب دی آن جان
 چوراسی گئی کٹی، لیکھا رائے دھرم رہیا نہ رائیا۔ سچ دوارے سب نے جانا وسی، وسیرا اکو گھر رکھائیا۔ جن بھگت آتم بھگون
 دوارے ہسی، ہس ہس پرہہ دے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، جن بھگتاں پت رہیا رکھی، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بہگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

ستگر شبد کہے سمت شہنشاہی چڑھیا اٹھ، پہلی چیت چیتن دو جہان کرائیا۔ درگاہ ساچی ساچے دھام حُکم سُنو پُرکھ سمرتھ، سو پُرکھ نرنجن ایک ایک رہیا جنائیا۔ نرگن نراکار نچ نیتر کھولو نین اکھ، جگت لوچن راہ نہ کھئے جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گُردیو پو نٹھ، بن قدم قدم اٹھائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ اکالا دین دیاالا کھنا اکھ، کرنی دا کرتا کی کار کھائیا۔ جس دا نام سندیسہ کلمہ حقیقت حق، لاشریک اپنی کار بھگتائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں سب دی رکھ پت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو اگم فرمانا، فرنیاں توں باہر جنائیا۔ جوتی نور تکو مہانا، مہا اکھ کتھ سمجھائیا۔ جس دا کھیل نرگن دھار سری بھگوانا، بھگون اپنی کار بھگتائیا۔ شاہو بھوپ بن کے دھر دا رانا، رعیت دو جہان ویکھے چائیں چائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمانا، وشن برہما شو نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سو پرگٹ ہو کے صاحب سلطانا، مہربانا اپنی کار بھگتائیا۔ نیلی دھار پپر کے بانا، بان انیالا تیر چلائییا۔ جو نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ دا انتریا، انترجامی اک اکھوائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرواں دتا پیغام، سندیسہ کلمہ نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھو پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے دین دیاالا، دیاندھ وڈ وڈیائیا۔ جو وسے سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ سو روپ انوپ کرے نرالا، نرگن اپنی کار کھائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرواں وقت سمبھالا، سمبل بہہ کے حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے چڑھیا چیت مہینہ، مانس مانو مائکھ رہیا درڑائیا۔ پرہہ دا حُکم تریلوک پرے تینا، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلائییا۔ جس دا لیکھا سمنڈ ساگر جل مینا، مچھ کچھ لہنا پور کرائیا۔ جس دا نام لیکھیا تیئی اوتاراں دتی تعلیا، پیغمبران کلمہ کائنات سنائیا۔ گرواں ٹھانڈا کر کے سینہ، نام ست ست سمجھائیا۔ سو صاحب لیکھا جانے نر مدینہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جس دے بتھ دو جہاناں مرنا جینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ چیت کہے مالک پُرکھ اگم، تیری

اک سرنائیا۔ تُوں میرا بیڑا بٹھ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ میرا نہ کوئی وجود نہ کوئی تن، ماٹی خاک نہ گنڈھ پوائیا۔ تیرے حکم وچ تیرا پورا کرنا کم، نہکرمی تیری اک سرنائیا۔ میں یاد کران بنا پون سواسی دم، دامنگیر دامن تیرے نال بندھائیا۔ مینوں نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، چنتا جگت نہ کھئے جنائیا۔ میں تے لیکھا تکنا کی دھار تیری مانس مانس برہم، کی آتم کھیل کھلائییا۔ میرا سنن والا سرون نہیں کوئی کن، کائنات توں باہر دینا پڑھائیا۔ میں آد دا آد انت تیرا جن، در تیرے سیس نوائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار اک بینتی میری من، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں بے نظیر شاہ حقیر کوڑ کڑیاں دن، کھنڈاں نام والا اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ تیرا اکو چمکے نوری جن، چند ستار محمد والے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ چیت کہے میرے مالک میرا جیکارا اک الکھ، اگوچر دیاں جنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو پرتکھ، پاربرہم پرہ اپنا پڑدا لایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کایا ماٹی وچوں کردے وکھ، تن وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نج نیترا نتر کھول دے اکھ، نین نین کر رُشنائیا۔ امرت جھرنا نچھر دے رس، بن رسنا رس چکھائیا۔ گرمکھ اپنے گھر وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوں بھاوے توں رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار گنٹ سرشٹی دی درشٹی اندر بھوندے بھکھ، اگنی تت تت تپائیا۔ من کلپنا سارے رہے بھج، بھجن بندگی وچ نہ کھئے سائیا۔ مہربان میرے کرپا کردے اج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ دُھر دا حکم دے دے اکو گج، گج دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میری آسا منسا وچ دین دنی جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تُوں صاحب سورا سربگ، پت پریشور اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پرتمی تیرا سندیسہ ستگر شبد دیوے گج، چار گنٹ شنوائیا۔ صدی چوڈھویں انت جو گھڑیا سو جانا بھج، کایا ماٹی کیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی ویکھ لے اتم حد، حدود دُھر دی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ چیت کہے میرے دُھر دے مالک اک امام، عملان توں ربت نور الایا۔ میں سننا چاہندا تیرا اک کلام، محمد دے کلمیاں توں باہر کرنی پڑھائیا۔ شرع رہن نہیں دینی اسلام، اسم اعظم اکو دینا وکھائیا۔ مذہباں دا رہے نہ کھئے غلام، غربت اندروں دینی کڈھائیا۔ ساری سرشٹی دا اکو ہتھ کرنا انتظام، دوجا بندھن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اندھیری میٹنی شام، شمع نور کر رُشنائیا۔

تُوں مالک دُھر دا اِکو نُوری اللہہ اِمام، مہربان تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری بے پرواہیا۔ پہلی چیت کہے میں اچے نہیں بھلیا چیتا، تیئی اوتار گواہ بنائیا۔ لیکھا پُچھ لے کولوں مُوسیٰ، جو مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ جس نے انت اخیر بن نیناں تیرا تکیا اِکو سوسا، سولی چڑھا عیسیٰ گیا سمجھائیا۔ محمد نے دروہی دُہائی دتی صدی چوڈھویں میرا خالی ہونا کھپسا، کلمہ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گوبند نے کہا بنا پُرکھ اکال توں دوجی رہنی کوئی نہیں ریتا، مندر مسیتاں ڈیرہ ڈھابیا۔ تیرے وچ بے پرواہ حق توفیقا، پروردگار تیری سرنائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ بیت گئے سب تیریاں کرن اڈیکان، چار جُگ دے شاستر نیوں نیوں سیس نوائیا۔ دُھر دے مالکا، جگت دے خالقا، ہُن بدل دے پچھلیاں ریتاں، ریتی اپنی اک سمجھائیا۔ چیت کہے میریاں تیرے وچھوڑے وچ نکلدیاں چیکاں، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جھکڑا رہن دیویں نہ ہست کیٹاں، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑ کِریا دیاں میٹ دیویں لیکاں، لائن عین اِکو دینی وکھائیا۔ میں چاہندا صدی چوڈھویں انت سب دیاں بدل جان طبیعتاں، طیب اِکو نظری آئیا۔ جو گر اوتار پیغمبر تیرے حُکم دیاں کر کے گئے وصیتا، سب دا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ وشن برہما شو نوں نوپاں دے نصیحتاں، حُکم دُھر دا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہو سہائیا۔ چیت کہے پرہو مینوں چاڑھ دے رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے منگان منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرے نام دا وجے اک مردنگ، مرد مردانے کر شنوائیا۔ کلجگ اتم رہیا لنگھ، بھجے واہو داہیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی ننگ، پردہ نام کھئے نہ پائیا۔ جگت آتما دُہاگن نار ہوئی رنڈ، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پھری دروہی وچ نو کھنڈ، ست دیپ رہے گر لائیا۔ پیار رہیا نہ جیرج انڈ، اُتبھج سینج ناتا رہی ٹڑائیا۔ اتم پر ماتم تُدھ بن لائے کھئے نہ انگ، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ نیتر رووے جمنا سُرستی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ روون مارن دھابیا۔ چار جُگ دے شاستر توڑ نہ سکے گھمنڈ، ہنکار وکار نہ کھئے مٹائیا۔ اکھراں نال پوے کیسے نہ ٹھنڈ، سائنک ست نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں نشان میٹ کے تارا چند، محمد دا لیکھا جھولی پائیا۔ آگے دُور رہے نہ پندھ، پاندھی اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہے اٹے چیتا چیترا تیرا، شبدي دھار دیاں گواہیا۔ تیرے انتر ہونے چاؤ گھنیرا،

بنا من توں وچّ ودھائیا۔ دھرم دی دھار بّھے پرہہ بیڑا، بیڑی نیا جگت والی دکھائیا۔ سوہنیا پہلاں مینوں وسا لین دے سمبل
 کھیڑا، جس وچ وسے گوہند تیرا ماہیا۔ پھیر ویکھیں چار کُنٹ پاؤندا جھیڑا، جھگڑے وچ جگت لوکائیا۔ کیسے دا بنیا رہن نہیں دینا
 ڈیرہ، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے سہائیا۔ چار کُنٹ اکو دینا گیڑا، کلجگ اٹی لٹھ بھوائیا۔ دُھر دے حُکم دا مارنا اُکھیڑا، پاتالاں
 جڑ نہ رہے لگائیا۔ نو سٹ بھوئے اندھیرا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اکو بکیگا سترگر شبد شبد شیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ شاہ
 سلطاناں کرے بھیڑا، رُوسا چینا لئے انگڑائیا۔ محمد دی اُمت دا کھلا کرے ویہڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چُکائیا۔ چیت کہے پرہو میری نمو نمو ڈنڈاوت، سچکھنڈ نواسی سیس نوائیا۔ تُوں مالک اکو
 صحیح سلامت، دوجا ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جگ گرو اتار پیغمبران تیرے نام کلمے دی دتی ضمانت، ناتا جگت وچ رکھائیا۔
 اکھراں دی رکھ کے امانت، جھولی جگت والی ٹکائیا۔ مہربان ویکھ تیرے نام توں پئی بغاوت، دین مذہب کرن لڑائیا۔ تیرے
 شاستر گرتھان دی دے عداوت، عدل انصاف نہ کھئے کمائیا۔ میری اکو منگ سب دے اُتے اپنی کر سخاوت، دُھر دی وست اک
 ورتائیا۔ اکو نام دے نیامت، نرگن نرویر اپنا رنگ رنگائیا۔ دویت دی رہے نہ کھئے علامت، بنا علم توں عالم دینی سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم دینا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے چیت ویکھیں بنیں نہ چتر،
 جگت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ ویکھ گوہند دا سندیسہ پتر، جو بنا اکھراں پاتی ماچھوواڑے لکھائیا۔ جس دیاں آگے پچھے دو
 جہاناں واسطے ڈھائی سطر، اکھراں گنت نہ کھئے گنائیا۔ جس تُوں اتار پیغمبر سارے تکن، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دا لیکھا
 سمت شہنشاہی اٹھ وچ دسنا مدینے مکن، کعبیاں دے سنائیا۔ تہاڈا امام آیا صدی چوڈھویں انت اوہناں تُوں رکھن، جنہاں دا لیکھا
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ انت سب دی جڑ آیا پٹن، پٹنے والا شبد گوہند سنگ ملائیا۔ جسے جھگڑا مٹاؤنا چوڈاں طبقات ہٹن، گرہ اکو
 اک کھلائیا۔ اوہ نام انیالے تیر نال سب دے سینے آیا پھٹن، پھٹڑ کرے لوکائیا۔ سمنڈ ساگراں آیا ٹپن، ٹاپوآں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس
 دا عیسیٰ موسیٰ راہ تکن، محمد بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ
 آپ چُکائیا۔ چیت کہے میرے شبد گرو سلطانا، مینوں تیری اک سرنائیا۔ تُوں مہربان مہربانا، مہر نگاہ لینی اٹھائیا۔ پشین

گوئیاں ولّ مار دھیانا، بھوکھتاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا نام کلمہ جو جنایا نال بئی دند زبانا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ تیرا سُنیا دُھر پیغام، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں باہر تیری پڑھائیا۔ تیرا جلوہ نُور نُورانہ، نُورے نظر اک اکھوائیا۔ اُٹھ کھیل تگ جگت جہانا، چاروں کُنٹ پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں حاضر حضورا، حضرتان توں باہر میری پڑھائیا۔ اوئے چیترا میں سدا سد ست پچن دا پورا، پورن برہم ویکھ وکھائیا۔ مینوں یاد جو لیکھا دسیا موسیٰ اُتے کوہ طورا، کلمہ کلمے وچوں پرگٹائیا۔ موسے نے یاد کیتا نہ نیڑ رسیا نہ دُورا، پاندھی پندھ نہ کھئے جنائیا۔ جس نے انت کوڑی کِریا میٹنا کوڑا، کوڑ کُٹب گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ سَتگر شبد کہے چیت، دُھر دا حُکم اک خاص، جس دی خصوصیت نہ کھئے جنائیا۔ دُھر دے مالک دا اک اجلاس، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو اکو دھام رکھے خاص، خالص اکو نُور نظری آئیا۔ جس دی مہا والی پیندی رہی راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جس دے کلمے دا کردے رہے خطاب، خطا مُخاطب ہو کے نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ جس دے نام نوں ہندا رسیا آداب، سیس جگدیش جھکائیا۔ جس دا مُحبت والا پریم والا سیس تے ٹکدا رسیا تاج، تخت نواسی سوہا پائیا۔ جس نے دین دُنی اپنی کیتی مُحجاج، لوڑوند رکھی خلق خدائیا۔ نام دی کلمے دی دے کے چھوٹی چھوٹی دات، داتا دانی آپ اکھوائیا۔ اپنی کِریا دی بخشش نوں دس کے کرامات، اوتار پیغمبر گر دتے وڈیائیا۔ مذہبان دی بنا کے جماعت، مائس مائس مائس ونڈ ونڈائیا۔ چار جگ دے شاستر گرتھ لکھا کے نال قلم دوات، کاغذان اُتے رنگ چڑھائیا۔ آپ بیٹھا رسیا بن کے وڈا جناب، شہنشاہ سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ کیسے محبوب کہا کیسے کہا مہاراج، دو جہاناں مالک کہہ کے کوئی اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ مہربان انت کلجگ سب توں لین لگا حساب، انکڑے چار جگ دے ویکھ وکھائیا۔ کیسے دی کیسے کرنی نہیں امداد، اوتار پیغمبر گرو لیکھا دیو تھاون تھائیا۔ جو سندیسہ دے کے آیا نانک نرگن سرگن وچ بغداد، اوہ بغلگیر ہو کے لیکھا اُس دا پور کرائیا۔ کیسے دی سمجھ نہیں آؤنی کی کھیل ہونا وچ پانی آب، سمنڈ ساگر سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے اوئے چیت

ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کار کھائیا۔ او جس دا ستجگ تریتا دواپر چلدا آیا رتھ، کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے سب
 دے انتر نرنتر اکو حکم دی پاؤنی رکھ، ڈوری نام کلمے والی جنائیا۔ اوہ اپنا کھیل کرے سچ، ست سچ دی کار کھائیا۔ جس
 ویکھنے کایا ماٹی بھانڈے کچھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول پھولائیا۔ اُس دے حکم وچوں کوئی نہ سکے بچ، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔
 بن کے پرمیشور پت، پاربرہم اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر جوتی دھار، دھار پرہ دی نظری آئیا۔ او نرگن آو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ سب دی اکو ہووے قطار، قطرہ بوند وکھ نہ کھئے کرائیا۔ سب دا اک ہووے جیکار، پرہو
 تُوں میرا میں تیرا دوجا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ اکو نور ہووے اجیار، تن وجود ماٹی خاک ہندو مسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 تہاڈا سب دا مالک خالق پرتیالک اکو نوری اللہ تے اکو نرنکار، پروردگار اک اکھوائیا۔ جس دا تیس کر کے آئے ادھار، تہاڈے لہنے
 تہاڈی جھولی پائیا۔ سب نے ست سروپ دی کرنی وچار، ست سچ دا پڑدا اٹھائیا۔ سرشٹی وچ آ کے نگاہ مارو نال پیار، اتر
 پورب پچھم دکھن چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے شش سیکھ مُرید انتر آتم پرما تم نال کس بدھ کردے گفتار، گفت شنید ویکھنا
 چائیں چائیا۔ تہاڈے وینھدیاں وینھدیاں ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلدا رہیا نال اپنی رفتار، رفتہ رفتہ اپنا پنڈھ مکائیا۔ تہاڈی
 چھوٹیاں چھوٹیاں دیناں مذہباں دی میرے نام کلمے دی حصیاں والی سرکار، جگت جہان نظری آئیا۔ کوٹن کوٹ ناماں وچوں
 کلمیاں وچوں تساں میری صفت دے اکھڑ دے دو چار، اوم، ہری اوم، تت ست، جے رادھ، سینتا رام، رادھ کرشن،
 اللہ، واپگرؤ، ستنام، کہہ کے آئے گائیا۔ تہانوں پتہ نہیں اس توں پرے کی میرا وبار، جس تُوں جانے نہ کھئے وچ سنسار، رسنا
 سکے نہ کھئے اچار، اکھراں وچ لکھی نہ جائے کھئے قطار، سرگن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن نیناں توں نین لؤ آگھاڑ، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے چیت، پُرکھ اکال بے پرواہ، بے پرواہی
 وچ سمائیا۔ جس دی میں شہادت دیواں تے اکو دھر دا بناں گواہ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرؤ نرگن
 جوت سچ دوارے لینے بلا، بنا بلاں زباناں توں اپنا حکم سنائیا۔ مالک بن کے درگاہ ساچی دا اک خدا، خود اپنی کار بھگتائیا۔

تیرا لیکھا ہون نہ دیوے جُدا، وکھری ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں جُگ بدلن دی سدا ادا، اوہ کلجُگ اتم لیکھا دئے چُکائیا۔ اُس دے اکو نام دی ہونی صدا، اکو نعرہ حق دینا سُنائیا۔ اُس نے اوہ دُھر دی رباب دینی وجا، جس رباب نے احباب نانک نوں نانک دا نانک دتا ملائیا۔ جس دے اگے سارے ہونے لاجواب، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اُس دا بھیو جان سکے نہ کھئے کِتاب، چار جُگ دے شاستر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چیت کہے ستگر شبد میں کی دساں، دسن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں خوشیاں دے وچ ہساں، ہستی تکان بے پرواہیا۔ او میرا سماں آیا مسان، مسان مسان ویکھاں کلجُگ رین اندھیری کالی شاہیا۔ میں تے دُنیا وچوں دُور دُراڈا ہو کے نساں، بھجان واپو داہیا۔ نالے دوہتھڑ ماراں اُتے پٹاں، پٹنے والیا اک تیری اوٹ رکھائیا۔ بُن لیکھا مُکا دے تیرتھ تٹاں، جلاں تھلاں دا جھکڑا دینا چُکائیا۔ کوئی پوُجے نہ پتھر اٹاں، بنا پُرکھ اکال توں سیس نہ کھئے نوائیا۔ اکو ڈوری اُس دے اُتے سٹاں جو سٹا ویکھے خلق خُدائیا۔ اکو صاحب دے چرناں وچ لٹاں، جس لٹاں والے سارے دینے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے چیت تیرا کپڑا وقت، او دُھر دے لال دینا جنائیا۔ چیت کہے او ستگرُ میں ویکھیا اُس پرہو دا جگت، جو جُگ چوکڑی اپنی کھیل کھلائییا۔ جس دا لیکھا بوند رکت، تن وجود دئے وڈیائیا۔ جس اتاراں پیغمبران گرواں نوں دسیا میں صدی چوڈھویں اتم آوانگا اکو فقط، فقرہ دُھر دا اک سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں سنت شہیلے میلانگا بھگت، صوفیاں اپنے نال جُزائیا۔ محمد دی صدی چوڈھویں دا انت کرنا ایہ میری سچی شرط، شرع دا لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی نور نورانہ ہو کے آواں پرت، پت پریشور کہہ کے سارے لین گائیا۔ مالک ہو کے فرش تے عرش، عرشی پریم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ کسے دا بقایا رہن نہیں دینا قرض، مقروض ہو کے لیکھا دیاں چُکائیا۔ غریباں نائیاں ونڈاں درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا کر کے غرق، شوہ دریائے دینا رُڑھائیا۔ چار جُگ دا لیکھا کر کے ترک، ثرت اپنا حُکم ورتائیا۔ پھیر پھرانگا اُتے دھرت، دھرتی دھول کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک پرکھائیا۔ چیت کہے ستگر شبد سندیسہ دے دے پروردگار، بے پرواہ دے سُنائیا۔ اٹھے آسبناں دے

سانجھے یار، جویرانے سب دے ویکھ وکھائیا۔ تیری دین تیری دُئی تیرے مانس تیرے منکھ کائنات وچوں تیرے نالوں ہونے غدار، اوئے گداگر ہو کے گھر گھر پھیرا لے پائیا۔ غفلت وچوں کڈھ دے باہر، نیتز نیند رہے نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں دے دیدار، دیدہ دانستہ اپنا آپ پرگنائیا۔ بے خبراں کردے خبردار، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ دویت دا پڑدا دے پاڑ، دُئی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اُس دھام جانا جتھے محمد سُنّا سی وچ اُجاڑ، پُٹھا پے کے پروردگار نوں اک دھیائیا۔ آشا رکھی سی ناڑ ناڑ، کایا کرلے توں باہر وکھائیا۔ جس ویلے میرے مالک نے لیکھا مُکاؤنا چند تے ستار، سطح بُلندی دے اُتے دھیان لگائیا۔ اُس دا ویس ہونا نہ پُرکھ تے نہ نار، تتاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دُھر دے کلمے دی کریگا گفتار، جس دا اکھڑ الفیے اگے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد ستگر چیت دوویں ہو گئے اکھے، سانجھا متا پکائیا۔ تیئی اوتار آؤن تھے، بھجن واہو داہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد طبقات نوں آؤن تھے، بنا قدم توں قدم ٹکائیا۔ دس گرواں دی اکو جوت جگے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میل ملیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُرے سرکے، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال کہے پروردگار کہے سانجھا یار کہے آؤ چار جگ دے مہربانو نوجوانو دھرتی اُتے چار کُنٹ ویکھ پیندے دھکے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ تھادے لیکھے میرے حُکم والے کیتھے سانہ کے رکھے، پردیاں وچوں دیو کڈھائیا۔ محمد کہے میرے مہربان محبوب میرے ہتھ بدھے، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ میں پہلوں چلاں سب دے اگے، بھجان واہو داہیا۔ جیہڑے لیکھے میرے مقبرے وچ دے، اوہناں دا لہنا پورا دینا کرائیا۔ اُمت میرا کردی حجے، میں حج تیرے کر کے سیس نوائیا۔ او سجدیاں وچ مالک میرا نوری اللہ لبھے، بے پرواہ اللہ اکو نظری آئیا۔ ایسے کر کے گرمکھاں دے سوہنگ لیکھیا چھاتی دے سچے تے کھئے، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے اوئے چیت اُٹھ وڈیا بلی، بلدھاری لے انگڑائیا۔ پکار کردا محمد دے نال حضرت علی، کوک کوک سُنائیا۔ نین اٹھاوے اک لکھ تے اک گھٹ چوراسی ہزار ولی، ولی اللہ دھیان لگائیا۔ ایسے کر کے نال کھڑنی اک تیل دی پلی، پلک دے وچھڑے سارے لینے ملائیا۔ نمک حرام کوئی ہون نہیں دینا سب دے مُکھ لگاؤنی نمک دی ڈلی، ڈالی پت پھول پھولائیا۔ ایہہ کھیل پرہو دی

صدی چوڈھویں چلی، چالیسا اپنی کار بھگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 آپ رنگائیا۔ چیت کہے میرا دہارا پہلا ہویا شروع، شرع والیاں دینا جنائیا۔ سب دا اکو مالک اکو ہونا شبد گرو، دو جا ایشٹ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ رنگن دھار زرویر ہو کے سب دے انتر منتر ہو کے پھرو، فُرنے من دے بند کرائیا۔ اُمت کہے اُف پائے دروہی میرے
 خُدا صدی چوڈھویں کس بدھ نیا تے بیڑا رڑھو، نوکا پار نہ کھئے کرائیا۔ پروردگار کہے محمد حمد وچ اکو نور تے نور الہی جڑو،
 اللہہو اناہو اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر
 شبد کہے میتوں حکم آوندا بنا لکھی ہوئی کلام، کتاباں توں باہر رہیا جنائیا۔ ویکھ کھیل اکم امام، جس امام نوں سلام سارے
 کر کے سیس نوائیا۔ جس نوں کہندے دھر دا رام، جنم مرن وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں کہندے دھر دا کاہن، جنی ککھ نہ
 رنگ رنگائیا۔ جس نے سب نوں دتا دان، داتا دانی بے پروا بیا۔ اوہ کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ اُس نے لیکھا مکا
 دینا اصل دا اصل وچوں اسلام، اسم اعظم اک اپنا دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا
 ہر، دھر دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر پرہ دی کھڑے حضوری، حاضر حضور سوہا پائیا۔ حکم سُنن
 اک ضروری، جس دی ضرورت چار جگ دے گرتھ نہ سکن سمجھائیا۔ کھیل تکنا اکو نوری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نے
 شرع شریعت میثی کوڑی، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھابیا۔ من کلپنا رہن نہیں دینی موڑھی، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ ساچے پیار دی بخش
 کے دھوڑی، ٹکے نام دے دینے رمائیا۔ اکو رنگت چاڑھنی گوڑھی، رنگ دو جہان کھئے نہ لاپیا۔ ست سچ دی دے کے سروری،
 سرت شبد دینی ملائیا۔ پر اک صدی چوڈھویں انت پیغمبرو سب نوں گھڑی ویکھنی پینی مجبوری، جس دی مجبوری سکے نہ کھئے
 کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھر دا کلمہ کہے سُن یار
 پیارے عیسیٰ، مسیح اکھ اٹھائیا۔ اپنا وقت ویکھ لے بیسا، بیسویں صدی نال ملائیا۔ خالی سب دا ہویا کھپسا، پاکٹ سب دی
 دئے ڈہائیا۔ پروردگار نوں جھکے کھئے نہ سیسا، سر سر نہ کھئے نوائیا۔ اتم سب نے پاؤنا اپنا کیتا، قتل گاہ تگ جگت لوکائیا۔ تیرا
 پیار ورتنا ٹھیکا، جو پریم وچ آسا گیا بندھائیا۔ دین دُنی اندرون بدلی نیتا، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن پیغمبرو تہاڈا سماں بیتا،

آگے ہو نہ کھئے ودھائیا۔ ویکھو اپنے نام کلمے دیاں لیکان، جو اکھراں وچ لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھر کلمہ کہے محمدے وزی لاہنز، نوزز ویزس، کولازے موزو جلوے نژان، نورے نہاں شوہرے شبی، خالکے طبی مازونے مازو، عرشانے، خوز خاکے نزو الیانے طلوع زیب و زیاں نورے خدا، عرشے وزگ، فرشے شوہرے، دینے اخدام، مقامے نظام درکے دُہد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر رنگ آپ رنگائیا۔ محمدے مژان نورے نژان عرشے پناہ چشمے رُشنا خوئے زوی لائے زوی طالبے ندی سجدہ ابی دستے بلند خاکی فرزند فضل رحمت تیری نظری آئیا۔ خُداے خُدیس لاہوی بیہوی تزگرے تاوید، ہر فے نشان نوٹے کُشناقرآنے مجید مُزمائے حرُوف حرف حرف نال وڈیائیا۔ اتم اک حد تے اک منزل اک مقصود، دوجا مسلہ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا پیغمبرو دینا پینا ثبوت، صبر صبوری والیو ویلا وقت نیڑے آئیا۔ جدھر تکوگے اودھر نظر آئیگا موجود، مُفلساں دا مُفلس غریباں دا غریب شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس دا اکو گرہ تے اکو عروج، عرش فرش دا مالک نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ درسائیا۔ سمت اٹھ کہے اٹھے چیتا کملیا ایویں نہ پارؤلا، دین دُنی سنائیا۔ کچھ بیہو دس کی کھیل کریگا مولا، کی ملک الموت حکم سنائیا۔ میرا لیکھا حصہ کس بدھ پورا کریگا اقرار قولاً، کلمے لیکھے دئے گنائیا۔ چیت کہے اٹھے سمتا پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دا رنگ نہ کوئی سمجھے کالا گورا سولا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اُس نوں شرع والے کہنگے کملا، اوہ کملی پا کے الفی پا کے الفی والیاں دی انت کرے صفائیا۔ اُس نے پھرنا شرع دیاں حدان وچ بن کے یلا، بنا عملاں توں اپنی کار کھائیا۔ کیوں ایہہ دین ایہہ دُنی اُس دا بغیچہ تے باغ اوسے دا چمن، ایس چمن وچوں جن بھگت شہیلے گل آپے لئے تڑائیا۔ اُس نے کھیل ویکھنا ترے بھونا، ترے بھون دھنی اپنا پڑدا آپ چکائیا۔ پر سمتا یاد رکھ اُس امام نے اُس مہربان نے کیسے دی ککھوں نہیوں جمن، تے جمن والی بھوئے کھئے نہ مائیا۔ پر اک گل اُس نے اوتار پیغمبر گروآں دے کڈھنے سمن، سمن نال سب نوں اپنے در تے لئے بلائیا۔ جس دے حکم وچ دو جہان کبنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جو گھڑیا سو اُس نے بھٹنا، وشن برہما شو چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اُس نے دین دُنی دا ویکھنا جنگنا، جنگجو بہادر ہو کے نرگن دھار نرگن نیرویر

نیراکار نرنکار پروردگار سانجھا یار ہو کے، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دین مذہب ذات پات کھیل تماش، پُرکھ ابناش کر کے گھٹ گھٹ واس، صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاتصویر گئی گہیر لوک مات اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ بھجّا آ جائے کبیر، بن سریر ویکھے بھگتاں دی تقدیر، کی پرہ نے بنائی تدبیر، کس بدھ کلجگ دا انت کرے اخیر، پیغمبر نیتر ویاون نیر، اُف پائے دروہی سب دے لاہن لگا چیر، چیرے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی مذہباں دی رہنی نہیں ملکہ جاگیر، جاگرت جوت بن ورن گوت اکو نور کرے رُشنائیا۔ جس دے ہتھ نام کھنڈا تے شبد دی شمشیر، شرع دے جھگرے دئے مُکائیا۔ ایہو آشا رکھی سی گر ارجن نے جس ویلے چوڈاں سو تپہ پئے دی بدھی بیڑ، بیڑا پرہ دے ہتھ رکھائیا۔ محمد نے کہا جس ویلے صدی چوڈھویں انت پئی بھیر، بھیرئی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ اُس ویلے جھگڑا پینا غریب امیر، امیر غریب امیر کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے مینوں کس لین دیو کمرکسا، قسم نال دیاں جنائیا۔ کسے مُش دے گل وچ رہن نہیں دینا رسا، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ ویکھو چاروں کُنٹ پیندیاں غشاں، سُرتی سمبھل کے سمبل والے دا درس کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا کوڑ کریا دا چڑھیا نشہ، نشے وچ بھلی جگت لوکائیا۔ جس نے آد توں ہوڑا لایا اُپر سستا، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ایکنکار اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جو آد نرنجن ہو کے جگا، جوتی جاتا نور الاہیا۔ سری بھگوان ہو کے اپنا آپ کر پرگتا، آپ اپنے وچوں پرگتائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے اپنے گرہ وسا، دو جا مندر نہ کھئے سہائیا۔ پارہم ہو کے اپنا رکھے آپے پتہ، سر اپنے ہتھ رکھائیا۔ پھر اپنے وچوں کڈھ کے اپنا شبدی پچھ، حُکم دھر دا دتا سُنائیا۔ وشن برہما شو پرگٹ کر کے رتا رتا، اشارے حُکم والے درڑائیا۔ چار جگ کھیل کردا رہیا نرگن سرگن سرگن دھار ستا، اوتار پیغمبر گرو مات وڈیائیا۔ انت اخیر بے نظیر گوبند نوں دسیا بنا پُرکھ اکال توں کسے دا وجنا نہیں ڈنکا، فتح ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ جس نے اکو جہا مان دینا راؤ رنکا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہاپے دے اُتے ٹپی ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈتا، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ رس دیواں آتم اند دا، اند اند وچوں جنائیا۔ جس نشان میٹنا تارے چند دا، چند ستار نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوہ سُمند ساگراں پھرے لنگھدا، بھجے واہو داہیا۔ کسے

نوں پتہ نہیں اُس دے ڈھنگ دا، کس بدھ اپنا کھیل کھلایا۔ شبد دے نال شبد دیاں جو حدان آیا ونڈدا، سو شبد دے نال
 شبد دی کرے صفائیا۔ جو جُگ جُگ جن بھگتاں دیاں ٹٹیاں آیا گنڈھدا، گنڈھنہار اک گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سچ آپ حُکم سُنایا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو اپنی دسَن رائے، اکو وار
 جنایا۔ کی بھوکھتاں وچ آئے کہے، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ کس بدھ سوہنیو سرشٹی ہونی لے، لایق ہو کے بھیو دینا جنایا۔
 دھر دے مالک دا کیہڑا حُکم وپے، وہن کوڑ دے دینے زڑھایا۔ کس نام دی کس کلے دی کس فرمان دی ہووے جے، کس دا
 ڈنک کرے شنوایا۔ سچ دسو اُس محبوب دا کیہڑا مندر کیہڑا کعبہ کیہڑا گردوارا کیہڑا مٹھ تے کیہڑا گرہ، کس آسن سنگھاسن ڈیرہ
 لایا۔ کس دوارے ست سروپ ہو کے ہے، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ کیہڑی وست اگئی دئے شے، شہنشاہ کی ورتایا۔ سچ دسو
 نساں اُس نوں کیوں کہا نرہے، تے بھ وچ سارے سپس نوایا۔ جے کیسے نوں تریلوکی دتی تے اُس کہا، میں تریلوکی دا ناتھ ہو
 کے تریلوکی وچ اپنا آپ گیا سہایا۔ سب دے کایا دے بُرج کئے ڈھیہے، اوتار پیغمبر گرو صاحبانو تسیں اپنا سریر جگت وچ رکھیا نہ
 کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ ستگر شبد کہے میں
 ویکھاں دشا چڑھدی، کی پرہ دی چڑھدی کلا نظری آئی۔ جس کھیل ویکھنی چوٹی جڑ دی، جڑ سب دی رہیا اکھڑایا۔ جس
 دی دھار اکو نام پڑھدی، جیہڑا نام لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئی۔ جیہڑی آتما اک پرماٹما وردی، کنت کنتوبل دھردرگاہیا۔ اوہ نہ
 کدے جمّدی نہ کدے مردی، جمن مرن ویس نہ کھئے وکھایا۔ ایہو کھیل اُس دے گھر دی، جس گھرانے دا مالک بے پرواہیا۔ پائے
 اُس دے کولوں سب دی آشا رہی ڈردی، سر سکیا نہ کھئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبران دی دھار ہو کے جو کھنڈے تیر تلواراں رہی
 پھڑدی، تے ترکشاں بھتھیاں کندھیاں نال لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں دشا لہندی، مغرب اکھ اٹھایا۔ محمد دی آشا کی کہندی، کہہ کہہ رہی سُنایا۔ میری
 اُمت دی منزل جاندی ڈھپندی، ڈھیہے ڈھیہے اپنا آپ گوائیا۔ شرع شرع دے نال کہندی، شریعت دا جھگڑا نہ کھئے چُکایا۔ ہور
 آگے تکا عیسیٰ موسیٰ دی دھار اکھئی ہو ہو بہندی، مسلہ مسلہ مل کے رہے بنایا۔ پر اک گل یاد رکھیو جس ویلے دھر دے

امام نے سمت شہنشاہی اٹھ وچ سمندر دے پار جا کے ہتھان نوں لائی مہندی، مہندی لان والے اک دوجے دے نال دیوے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے مینوں ویکھ لین دیو دشا پہاڑ، پہاڑاں توں پرے دھیان لگائیا۔ کجھ ہلونا دے دینا وچ مہینے ہاڑ، ہاڑا کڈھن تھانوں تھائیاں۔ آگ لگا دینی ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی دینی تپائیا۔ اک دا اک نال لاؤنا آگھاڑ، کھنڈا کھڑگ دینا چمکائیا۔ پھیر ساریاں نے پُچھنا اوہ کیتھے کھلی والا یار، جیہڑا یرانے پیغمبران نالوں رہیا تڑائیا۔ اوہ سب نوں کرن والا بے دار، جس نے ویدیاں سوڈھیاں دتی وڈیائیا۔ اُس دا نور کیہڑی کوٹے ہویا اجیار، تن گٹیا توں باہر کرے رُشنائیا۔ اوہ مالک دو جہاناں تے سب دا سانجھا یار، یرانے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ جو مقبریاں وچ پاوے پیغمبران دی سار، مہاسارتھی بھجے واہو داہیا۔ اُس دا کھیل اپر اپار، اپرمپر سوامی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا موسیٰ عیسیٰ صفتاں وچ کیتا اظہار، لفظاں وچ تلفظاں وچ حرفاں وچ حرُفاں وچ ڈھولے گئے گائیا۔ اوہ قدرت دا قادر کلمیاں کلاماں اسلاماں توں وسے باہر، اماماں دا امام نور اک خدائیا۔ اُس دی قدم بوسی وچ جھک جائے سارا سنسار، نیوں نیوں ماٹی خاک رمائیا۔ اسیں سارے، پیغمبر کہن، اُس دے طلب گار، تابعیا وچ اپنا آپ رکھائیا۔ جس دا پہاڑ توں پرے نور اجیار، کوہ طور توں پرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ ستگر شبد کہے مینوں ویکھ لین دیو ول دکھن، دکھن دشا گوبند دی دئے گواہیا۔ کیہڑا ایس ویلے دین دُنی دی مات لوک وچ آیا پیج رکھن، رکھیا کرے تھانوں تھائیا۔ کوڑ کیرپا نوں آیا متھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ اوہ بھگتاں دے اندر آیا وسن، نور نورانہ ہو کے گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نج نیتر کھولے اکھن، سچ لوچن کرے رُشنائیا۔ اکو لیا کے اپنے پتن، گھاٹ ڈھر دا دئے وکھائیا۔ جگت شرع دا میٹ کے رٹن، رٹیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اکو جوت جگائے لٹ لٹن، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ سب نوں مارگ اکو آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ جگیا سواو سچکھنڈ وچ اوتار پیغمبر گرو اکو گھر وچ وسن، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جیہڑا آد دا آد انت دا انت تہاڈا وطن، بے وطنو اپنا مارگ لینا اپنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتما پرماٹما اکو کرنا یتن، یتھارتھ تہاڈے جیون دا لیکھا دئے مکائیا۔ تہاڈا راہ نرگن دھار پیغمبر گر اوتار تگن، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سب نے کہا پُرکھ اکالا دین دیالا ساڈا بھوکھتاں دا پورا کرے یچن،

ادھورا رہن کھئے نہ پائیا۔ بنا پرہو دیاں بھگتاں توں کوئی سچا بنیا نہیں رتن، جگت رتن ہیرے کم کیسے نہ آئیا۔ تہاڈے پیار وچ سنسار دیاں ہُن حدان لگا جے ٹپن، ٹاپوآں توں پرے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھیا ہُن ویکھنا وچکار، دو جہاناں پھول پھولایا۔ کس دا جوت نور اُجیار، نور نورانہ کون ڈگمگایا۔ کس دا شبد ناد دھنکار، پُریاں لوآں کرے شنوآیا۔ کس دا روپ پیغمبر گر اوتار، پنج تت کایا وجدی رہی ودھایا۔ کس دا نام کلمہ رسنا جہوا بتی دند گئے اُچار، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ سو مالک خالق کیوں جگ جگ اپنی بدلدا رہیا چال، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا ویس وٹایا۔ او کی سچ کہا، گر گوہند، اوہ ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جس نوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال سارے بیٹھے سیس نوآیا۔ اوہ کھیل کرے کمال، کلکاتی میٹ مٹایا۔ پھل رہن نہ دیوے کلجگ کوڑ دا کیسے ڈال، پت ٹہنی دئے بلائیا۔ سمبل وچ بہہ کے سب دی کرے سنبھال، سبھا ملیجھان دئے چکایا۔ ترے گن مایا جو توڑنہار جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ اوتارو پیغمبرو گرو صاحبانو تہاڈا حل کرے سوال، سوالیا فقرہ بنا جواب توں اپنے وچ ٹکایا۔ دیناں مذہباں توں سب نوں کر دیوے بحال، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ اک آتما اک پرما ساری سرشتی دا اکو وجیگا تال، تال تلواڑا شبد گرو جنایا۔ اکو مندر اکو کعبہ اکو ہوویگی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ ستگر شبد کہے چیت نہ بھج نہ دوڑ، کنت چار واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دی اکو منزل اکو پوڑ، دوجا ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر ویکھ نال غور، گہر گمبھیر دھیان لگایا۔ جس دے سیس اگتی چور، پون اُنجا رہی جھلایا۔ جس دا منتر نام اکو پھور، فُرنے پچھلے بند کرایا۔ جس دا روپ اور کا اور، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جوت کھیل کرے کلجگ اندھ اندھیرے گھور، اندھ اگیان میٹ مٹایا۔ صدی چودھویں اپنے ہتھ وچ پکڑی ڈور، تندی تند نہ کھئے چھڈایا۔ جس دی نواں سالاں وچ سب نوں پینی لوڑ، دور دراڈے تگن نین اٹھایا۔ اُس نے دے جاگدیاں راتی ستیاں سب دے جانا کول، دور دراڈا پندھ مکایا۔ اک وار چرناں تھلے رکھنی دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دی دھار رکھایا۔ پھیر ساری سرشتی دی درشتی اندر جانا مؤل، مؤلا ہو کے اپنا حکم ورتایا۔

نِجھر جھرنے دی امرت بوند سواتی دینی پاہل، رس اِکو اک چکھائیا۔ آپ بیٹھ کے شبَد سِنگھاسن اڈول، ست ستوادی اپنی کار
 دینی بھگتائیا۔ جس دا بھو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رؤل، نچھتر گریاں وچ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا انت پا سکے نہ کلا سولہ،
 سولان کل دھاری جس نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک
 اکھوائیا۔ ستگر شبَد کہے میں ہوکا دیوان حق، حقیقت والیو دیاں جنائیا۔ اِک دا نور نور لینا تک، تقویٰ تقدیر والا رکھائیا۔
 جس نے سب دے شکوک میٹنے شک، شکوے دینے گوائیا۔ سو صاحب محبوب ہون لگا پرتکھ، پرَم پُرتکھ پردہ آپ چُکائیا۔
 جس دی دھار نالوں جگت جہان ہویا وکھ، من منسا سنگ رکھائیا۔ اُس نے شاہ سلطاناں قیمت رہن نہیں دینی ککھ، کوڈی
 کوڈی ہٹ وکائیا۔ سب نوں بھلیکھا پاؤنا سبمل دا مالک تے نظری آوے تتاں والا جٹ، سریر بے نظیر اپنی کار بھگتائیا۔ جس
 نے سب دا اِکو کھولنا ہٹ، ونجارا جگت جہان لینا بنائیا۔ کوڑ گُریار دا لیکھا کرنا ٹھپ، ٹھپا اِکو نام مہر لگائیا۔ جن بھگتاں میل
 ملاؤنا پرمیشور پت، پت پتوتتا اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی
 کرنی کار کھائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ کہے میرا کی ارادہ، اِک اِکلا دیاں جنائیا۔ کی سندیسہ دیوے گوہند پتا تے پُرتکھ اکال دادا، دو
 جہاناں رہیا جنائیا۔ جس دا اِکو نام شبَد اگئی آوازا، انحد دُھن کرے شنوائیا۔ بنا سرتی تون شبَد سرؤپی جاگا، جاگرت جوت
 ڈگمگائیا۔ جس نے لکھ چوراسی کلجگ جیاں ویکھنے بھاگا، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ کیوں پنجان تتاں لگی آگا، من منسا
 رہی جلائی۔ ہنس بُدھی ہوئے کاگا، کاگ وانگ گُرائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں آئی کیوں ستگر گوہند نے اڈایا بازا، کی بازاں والا
 کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر پڑدا آپ چُکائیا۔ ستگر شبَد کہے گوہند
 نے باز تون لوئی اڈاری، اگن آتھن دتا سمجھائیا۔ جس ویلے پرہ دی آئی جوت زرنکاری، زرویر اپنا پھیرا پائیا۔ اُس نوں سمجھے نہ
 کھئے سنساری، بُدھی عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ دو جہاناں پاوے ساری، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈا جیرج انڈاں ویکھ وکھائیا۔
 اوبدی کھیل ہووے دو دھاری، سرگن زرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ اوبدی کلا ورتنی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشنائی۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ ستگر شبَد کہے پیغمبرو کیوں کردے

سلام، سجدے والیو دیو جنائیا۔ محمد کہے پرگٹ ہویا میرا امام، مہربان نور الایہیا۔ میرا وگڑ گیا نظام، نوبت حق نہ کھئے وجائیا۔
 شرع شرع نون کرے قتل عام، قاتل مقتول دا روپ بنائیا۔ میرے کلمے تے لگا الزام، ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرے بُندیوں
 ہوئی اندھیری شام، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ اپنے وقت نال میں ہو چلیا بدنام، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ جیہڑا میرے محبوب
 نے مدینے وچ مینوں دتا پیغام، دھر پیغام اک درڑائیا۔ نگاہ مار سرتی توں باہر کر دھیان، جگت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جس ویلے
 آپ آیا تیرا امام، آمد وچ اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ اُس ویلے جھگڑا پینا سرشٹی وچ تمام، طمع ہووے کور لکھائیا۔ حقیقت دا حق
 آب حیات دا ملے نہ کیسے جام، رس سچ نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے، تیرے آگے اک عرضوئی، عرضی تیرے آگے ٹکائیا۔ جس دا بھیو جانے نہ کوئی، ابھید
 سکے نہ کھئے کھلائیا۔ پیغمبر کردے دروبی دروبی، یا مبین یا آمین در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ اُمت آسا رسی روئی، بن اکھاں نیر
 وہائیا۔ صدی چوڈھویں پیار وچ گئی موہی، تیری مُحبت نہ کھئے بنائیا۔ سب دی پت گئی کھوہی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ درگاہ
 ساچی ملے نہ کوئی ڈھوئی، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے
 منگ منگائیا۔ در تیرے سولی منگتا، بھکھک اک بھکھار۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگتا، کیرپا کر پروردگار۔ جگت جہان دے بھکھا
 ننگتا، اوڈھن سیس نہ کھئے سہار۔ جھگڑا پیا ممتا من دا، کام کرودھ نال رلیا ہنکار۔ میرا نشان میٹنا تارے چند دا، چند ستار
 کرے اظہار۔ تھہ بن بیڑا کھئے نہ بٹھدا، صدی چوڈھویں ہوئے نہ کھئے سہار۔ پروردگار تون ونجارا نہیں سرون کن دا، آگمی تیرا کلمہ
 کرے خبردار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے عرض رسیا گزار۔ محمد کہے میری
 گزارش، دست بٹھ کے سیس نوائیا۔ چار یار کرن سفارش، صفحہ صفحہ نال اُٹھائیا۔ دہائی دیوے میری زیارت، کوک کوک
 جنائیا۔ شہادت بھکتے میری عبارت، لیکھا لیکھت نال ملاییا۔ میں کلمے وچ بنا قلم دے لیکھیا دسیا میرا امام ضرور پرگٹ ہووے
 وچ بھارت، بھرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھیر حکم دی کرے شرارت، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں گرواں دی بدل
 دینی وزارت، وُزرا رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو حکم دینا خالص، دھر دا نام اک جنائیا۔ ستگر شبد نون سب دا کرنا ثالث، دو جا نظر

کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا ٹگا میٹنا کالکھ، کلمہ نام اک جنائیا۔ جس دا اکو ستگرُو شبد ست سرُوپ ہونا بالک، جس نوں
 جنے کھئے نہ مائیا۔ نہ اوہ بڈھا نہ اوہ بال نہ اوہ جوان سب دی کرے پرتپالک، پالن ہار اک اکھوائیا۔ اوہ خلق دا خالق مخلوق دا
 مالک، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس نے سب دے اندروں کڈھنی جہالت، کوڑ کڑیارا دینا مٹائیا۔ سچ پُچھو سچ تخت اُتے دو
 جہانان دی کرنی اک عدالت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔
 ستگر شبد کہے میرا اکو اک مشورہ، مشکور سب نوں دیاں کرائیا۔ جس دے اُتے کرے نہ کوئی تبصرہ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔
 کچھ لیکھا دسنا جس ویلے جوتی تے نوری اللہ گیا وچ بصرہ، پردہ اگلا پچھلا پچھلا اگلا تے وچلا آپ کھلائیا۔ دس دینا محمدا
 تیری اُمت دا کیہڑا نمبر تے کیہڑا خسرہ، جس ختونی وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کی اتم ہونا حشر، او تہاڈا حاشم کی اپنا حُکم ورتائیا۔
 تے کی حُکم ورتنا اُتر پورب پچھا، دکھن کی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم حُکم آپ ورتائیا۔ چیت کہے ستگر شبد کوئی کھیل دس نکي، سہج نال سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے آہ ویکھ چار جگ
 دی چٹھی، اتار پیغمبر گرو بن اکھراں گئے لکھائیا۔ جس وچ پرم پُرکھ دی لکھی سکھی، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس
 دی گوہند نے دھار جنائی تکھی، کھنڈا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہناں دا لہنا دینا ٹھانڈے گھر پہلی چیت تے سمت شہنشاہی اٹھ دی
 متی، او مترا تینوں دیاں جنائیا۔ جس وچ اندروں بدل جانی نیتی، نیتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ میں دسی پچھلی کہانی بیتی،
 پوربلا لیکھ درڑائیا۔ آگے پرم پُرکھ دی مؤلنی باغیچی، بندو مُسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم لگنی پرتی، پرتیم ہو
 کے میلا میلے چائیں چائیا۔ جس دی دھار نیکن نیکی، نراکار نرنکار اپنی کھیل کھلائیا۔ کایا کرنی ٹھنڈی سیتی، اگنی تت بھجھائیا۔
 سار جانتی جیو جی کی، آتم پرما تم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 آپ رنگائیا۔ چیت کہے میں جاواں بلہار، بلہاری پُرکھ اکال سیس نوئیا۔ جس دا کھیل جگ چوکرئی چار، نرگن سرگن اپنا ویس
 وٹائیا۔ نام کلمے دئے اچار، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ دین دُنی پاوے سار، لکھ چوراسی کھوچے تھاوں تھائیا۔ بھگتاں دئے ادھار،
 اپنے رنگ رنگائیا۔ میری اُس پرم پُرکھ نوں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ جس کلجگ اتم جوتی نور کیتا

أُجیار، اُجالا کرے تهاؤں تھائیا۔ پُورب قرضہ سب دا لاپے اُدھار، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ آؤ اِکھے ہو جاؤ پیغمبر گر اوتار، در
 ٹھانڈے سو بہا پائیا۔ وشن برہما شو تیز آؤ رفتار، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ دیوت سُر در ٹھانڈے کرو نمسکار، دھوڑی چرناں خاک
 رمائیا۔ کن گندھرب گاؤ اگئی وار، بن اکھراں ڈھولے دُھر دے نام جنائیا۔ بھگت سنت اپنی پیج لؤ سوار، پنجاں تتاں رنگ
 رنگائیا۔ کلجگ جیوو ہو جاؤ ہوشیار، آلس نندرا دیؤ گوائیا۔ چار کُنٹ ہوئی ہاہکار، دھیچ دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ صدی
 چوڈھویں محمد دی مؤلن لگی بہار، کوڑی کیریا اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کمرکسا بن بستراں توں ہو رہیا تیار، میرا
 شستر لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ میرے نام کھنڈے دی کھیل اپار، اپرپر سوامی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چیت کہے میرا دین بڑا سہاوا، سب نوں دیاں سُنائیا۔ میں پرہو نوں گاواں، جو رہبر دو جہان
 اکھوائیا۔ اوسے دے گن گاواں، گاگا جھٹ لنگھائیا۔ جس نے جگت جہان سارا کر دینا تہاواں، دھرنی اُتے راجیاں رانیاں خاک
 ملائیا۔ کیسے دا بل رہن نہیں دینا وچ باہواں، باہو بل سارے دینے مٹائیا۔ میں اچ خوشیاں نال، پہلی چیت کہے، جن بھگتو
 ٹھانوں سندیسہ سُنواں، دُھر دا حُکم درڑائیا۔ نانا جڑیا نہیں رہنا پتران ماواں، بہیناں بھائی جانے تجائیا۔ سادھاں سنتاں کیسے دے
 سر تے نہیں دینیاں ٹھنڈیاں چھاواں، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چیت کہے ائے، دُنیا والیو، میں کوکاں تے گرلاواں، کوک کوک
 سُنائیا۔ اکو پریم پُرکھ پرما تم جس دا ترازو سب دے واسطے سانواں، جھوٹھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا دل کدا او تسیں دو اک دی
 دھار، جن بھگتو تسیں سرگن جوت سروپی تہاڈا اک نرنکار، نرگن نرویر نظری آئیا۔ جے اُس دے نال پریم نال پریم دا کرو پیار،
 دوجا ونج نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ نال لیکھا پور کرائیا۔ چیت
 کہے میری ڈنڈاوت اکو بندنا، ہر ستگر بے پرواہ۔ جس دا آد انت اک اندنا، سُکھ ساگر اگم اتہاہ۔ جو نور نورانہ دو جہاناں
 چنڈنا، جوتی جاتا نور کرے رُشنا۔ سچ سوامی بنے سچنا، مالک خالق اک الاہ۔ جس دی دھوڑ کرنا مجنا، دُرمت میل دئے گوا۔
 اُس دا درشن کر کر رجنا، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی بدنا، تتوت دا ڈیرہ ڈھاہ۔ جس دا اکو دپیک
 جوتی جگنا، اندھ اندھیرا دئے مٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوا۔ سچ

دا مالک اک اکھواؤندا اے۔ دین دیا دیا کماؤندا اے۔ جگ جگ اپنا ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جاتا آپ اکھواؤندا اے۔ شبدی
 ناتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ پُرکھ بدھاتا اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ جس دا سب نے منیا آکھا، سر آکے نہ کھئے اٹھاؤندا اے۔ اوہ کلجگ میٹے
 اندھیری راتا، زُڑی اپنی اک مہکاؤندا اے۔ جھگڑے میٹے ذاتاں پاتاں، آتم برہم اک سمجھاؤندا اے۔ ساچے منڈل پاوے راساں،
 گوپی کاہن سُرتی شبد نچاؤدا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکاؤندا
 اے۔ سچ دا بھیو آپ چکاویگا۔ دین دیا کھیل کھلاویگا۔ سنت سہیلے میل ملاویگا۔ پن تیل باقی جوت جگاویگا۔ امرت بوند
 سواتی، نچھر جھرنا آپ جھراویگا۔ شبد دھن سنائے انادی، انحد ناد وجائیگا۔ اندھیرا میٹ اندروں زین راتی، نوری چند اک
 چمکاوےگا۔ آتم پرما تم بنا کے ساتھی، سکلا سنگ نبھاویگا۔ لیکھے لا کے مائس جنم لوک ماتی، جنم جنم دا گیڑ مٹاویگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ اپنا اک وکھاویگا۔ گرہ اپنا اک سہائیگا۔ زرگن نور جوت رُشنائیگا۔ سچ دوار بنک
 وڈیائیگا۔ پروردگار سوہا پائیگا۔ برخوردار صوفی فقیر آپ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیگا۔ چیت کہے جن بھگتو میری اک ارداس، پنے بینتی دیاں جنائیا۔ تہاڈا منڈل تہاڈی راس، تہاڈا
 کاہن تہاڈا روپ گوپی سوہا پائیا۔ تہاڈا کھیل تہاڈا تماش، تماشین تہاڈا مالک دھردرگاہیا۔ تہاڈا نور تہاڈی جوت پرکاش، دیپک
 تہاڈا کرے رُشنائیا۔ اوہ ویکھو شنکر بھجا آؤندا اتوں کیلاش، ساتھی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ برہما پُج گیا بنا لاش، تن وجود نہ ونڈ
 ونڈائیا۔ وشنوں تہاڈے کھڑا پاس، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری تے کہن ایہہ کھیل کرے پرہ آپ،
 آپ اپنی دیا کماٹیا۔ جس نے آد دا آد تون میرا میں تیرا دسیا جاپ، سو کلجگ دے انت زرگن زرگن میل لائے ملائیا۔ سچ دوار دا
 کھول کے تاک، پڑدا کوڑ دا دتا اٹھائیا۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واک، پیشین گوئیاں اپنے وچ سمائیا۔ آپ چڑھ کے شبد
 گھوڑے اگتی راک، دو جہاناں بھجیا واہو داہیا۔ پہلی چیت کہے گرمکھو تہاڈے نال ملن دا ہو گیا اتفاق، اتفاقہ میلا میلیا سہج
 سُبھائیا۔ تہاڈا دین مذہب دا رہے نہ کھئے نفاق، جھگڑا اندروں دینا کڈھائیا۔ تہاڈا آتما سدا پاک، پتت روپ نہ کھئے جنائیا۔ تہاڈا
 اوس پر پُرکھ نال ساک، جس دا ناتا نہ کھئے تڑائیا۔ جنہاں نے اج دی زین، پہلی چیت کہے، میرے صاحب دا سُنیا واک، جو

شبدي شبد شبد ستگر ربيا جنائيا۔ اوہناں دا جنم مرن دا لہنا دینا پچھلا ہویا بے باق، آگے رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سب دا چوراسی دا گیڑا ہویا صاف، پچھلا گکرم ہویا مُعاف، جنم دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ تہاڈی آتما پرما تہا دی ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سکھ عیسائی درگاہ ساچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری اکو پوری کرنی آس، آساوند ہو کے پہلی چیت سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ جن بھگتو کی آسا رکھی برہما، آد برہم دھیان لگائیا۔ بنا پرہو توں سکھ ملے نہ اند پرما، پرمانند وچ نہ کھئے سہائیا۔ چوراسی لیکھے نہ لگے جرما، جنم جنم دا گیڑ نہ کھئے مٹائیا۔ ہس کے چار مُکھ دا بکتا کہے مینوں اُس دی سرنا، سرنگت اک اکھوائیا۔ جس نے نو سو چرانوے چوکری جگ کھیل کرنا، اوتار پیغمبر گرواں دیوے مان وڈیائیا۔ اتم نرگن دھار اپنا روپ دھرنا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ بھکت سہیلے چار جگ دے وچھڑے ورن، ورن گوت دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ستجگ دی ریتی واسطے اکی اوہناں توں کراؤنیاں پرکما، سچے ہتھ بھوائیا۔ آگے مانس ذاتی دا اکو ہونا دھرما، دوجی شرع نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ پہلی چیت کہے، جن بھگتو، لو پردکھنا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کِریا کرے الکھ الکھنا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہرجن رہے کھئے نہ سکھنا، خالی بھنڈارے دینے بھرائیا۔ دھر دے نام وچ رتنا، رنگن اکو اک چڑھائیا۔ دھرم دی دھار مارگ دسنا، دہ دشا آپ سمجھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری مسنا، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے لیکھا تکنا محمد عزیز، عاجزاں دھیان لگائیا۔ کالا چٹا پہن قمیض، کلجگ ستجگ ویس وٹائیا۔ صدی چوڈھویں پوری کرنی ریجھ، پورب ترکھا دئے مٹائیا۔ دھرم دی دھار کر کے تھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے نیلی دھار دا انتر پڑا، بے پرواہ آپ رکھائیا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن پڑا لاپیا۔ لیکھا رہے نہ سیس دھڑ دا، دھڑ سیس نہ ونڈ ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں اپنی مرضی کردا، مریض ویکھے خلق خُدا ئیا۔ جس دا محمد بنیا بردا، برخوردار ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ لیکھا جانے چوڈاں طبق گھر دا، گرہ مندر گنڈا آپ

کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر میل لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہے میری ایک
 خبر عجیب، عجب دیاں جنائیا۔ پر پُرکھ دین والا ترتیب، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ کِریا کرے غریب نواز غریب، غریب زانیاں
 ہوئے سہائیا۔ جس دا وقت پہنچیاں قریب، پچھلا پچھلا پندھ مکائیا۔ ساچا دتے کلمہ نام حدیث، حضراتاں توں باہر پڑھائیا۔
 جس جن بھگتاں آسا منسا پوری کرنی ریجھ، تمنا اوتار پیغمبر گرواں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر رنگ آپ رنگائیا۔ رنگ کہے میں جن بھگتاں مستک لگا، جوت نور جنائیا۔ سب دا سوارنا آگا،
 اگلی گنڈھ پوائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے کگا، ہنس ہنسا رنگ چڑھائیا۔ دیوے درس اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا پڑدا لاپیا۔
 ترے گن کوڑ بچھائے آگا، اگنی تت گوائیا۔ سچ دوار بخشے جگہ، دھام اکو اک وڈیائیا۔ جنہاں بھگتاں پریم پرہو نال لگا، لگ ماتر
 رہن کھئے نہ پائیا۔ کِریا کرے پریم پُرکھ سنگھ شیر بگا، بغلگیر آپ ہو جائیا۔ جس نے بھگت جگت آن کے لبھا، کھوجیا تھاؤں
 تھائیا۔ سب دی اکو لگا کے سبھا، صُبح شام دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اکو حکم سُنائے دُھر دی صدا، نام کلمہ کلمہ نام اک جنائیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے اودھم سنگھ جلالاباد

☆ لال سنگھ ہیراں دے پرساد کراؤن تے

سچکھنڈ کہے پرہو میں تیرا دھام سچا، آد انت ست سچ تیری سرنائیا۔ تیرا نور جوت دھار میرا پریم رتا، رنگ اگم اتھاہ
 بے پرواہیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں دتا پتہ، اکھراں والی کر کر صفت صلاحیا۔ مہربان محبوب تیرا گرہ اکو یتھارتھ یتھا، دوجا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے صفتاں والی نہیں کوئی کتھا، اکھراں راگ نہ کھئے سُنائیا۔ ساچے گرہ تیرا اکو اک شبد دلارا چھ، دولہا تیرا
 نظری آئیا۔ جس کھیل کھلایا لکھ چوراسی کایا بھانڈا کچا، پنج تت تت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک
 دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں تیرا اک دوارا، چھپر چھن نہ کھئے بنائیا۔ زمیں آسمان نہ کھئے سہارا،

منڈلاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سوریہ چند نہ کھئے ستارا، سطح بلندی نہ کھئے سمجھائیا۔ انت پائے نہ کھئے گر اوتارا، وشن برہما شیو کہن کچھ نہ پائیا۔ تیرا روپ اک اپارا، اپرمپر تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا نور جوت اُجیارا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ تیرے حکم دا سن دا رہیا اشارہ، جو شہنشاہ اگم درڑائیا۔ لوک مات دیندا رہیا ادھارا، ادر وچ ہونے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تیرا سد سچ استھان، بھومکا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے راس پائے نہ کھئے گوپیاں والا کابن، سیتا رام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلمہ دسے نہ کھئے پیغام، شرع شریعت نہ کھئے رکھائیا۔ فرنا پھرے نہ کھئے ستنام، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ تن وجود نہ کھئے نشان، گرو گودیو نہ کھئے اکھوائیا۔ برہما کرے نہ کھئے دھیان، آتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اکو تیرا نور مہان، جوتی جاتے سوبھا پائیا۔ تیرا مندر تیرا گرہ تیرا گھر سری بھگوان، بھگون اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو بھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو میں تیرا گھر سہنجنا، گھر گمبھیر اکو نظری آئیا۔ اکو دھوڑی کران مجنا، اشنان اکو سوبھا پائیا۔ میں حیران تون نرگن دھار سرگن لوک مات ونجھنا، ونجھ مہانا نظر کھئے نہ آئیا۔ داتا بنے درد دکھ بھے بھنجنا، پرم پُرکھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دیوے نام شبد سچ انندنا، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جو گھلیا سو اُس تون سڈنا، سڈا دیوے بن اکھراں حکم درڑائیا۔ جگ جگ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا تیرے چرن لگنا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا پیار نگارہ میرے گرہ وچنا، سد وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو تیرا حکم اگم اپارا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دے سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی نور کرے اُجیارا، آتم پنج تت ٹکائیا۔ شبد ناد دے دھنکارا، سندیسہ اک درڑائیا۔ جنہاں دے انتر نرتن تیرا حق دا ہونے جیکارا، تون میرا میں تیرا راگ الایا۔ سو صاحب سلطان تیرا مات بنے دلارا، دولہا ہرجن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو تیرے بھگت آوندے جانڈے، جگ جگ کھیل کھلایا۔ مانس وچوں مانس دیہی پاوندے، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ تیرے چرن سروور نہاندے، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ اکو تیرا گیت گاوندے، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ ساچا نام پیندے کھاندے، جگ ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گرہ مندر بیٹھ

کے ٹھانڈے، اگنی تت گوائیا۔ جنہاں دا لیکھا جان سکن نہ پنڈت پاندھے، پردہ بھیو نہ کھئے جنائیا۔ اوہ ڈلارے بن دے جنی اُس ماں دے، جنہاں سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچکھنڈ کہے میرے لیکھے پورے کردے دھر دے تھان دے، سچ تھنتر وجے ودھائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ★

ستگر شبد کہے میں تکیا دیش انا می، جتھے نام کلمے دا نام لین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دھار بولے ناد شبد دھن بانی، آواز راز نہ کھئے کھلائییا۔ نہ کوئی امرت رس حیاتے آب دے پانی، سائنک ست نہ کھئے ورتائییا۔ نہ کوئی چار جگ دی جوت اوتار پیغمبر گرواں دے نورانی، اپنا اپنا دپیک نہ کھئے ڈگمگائییا۔ نہ کوئی شہنشاہ نہ کوئی رعیت نہ کوئی حکومت حکمرانی، حاکم لئے نہ کھئے انگریزائییا۔ نہ کوئی درویش در درباری، سیوک چاکر روپ نہ کھئے درسائییا۔ اوتھے اوس اوس دی مہربانی، جس دی اُستت صفتاں نال صلاحیا۔ لیکھا تھے پرے دو جہانی، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمانی، منڈل نور نہ کھئے رُشنائییا۔ نہ کوئی نرگن سرگن ناتا جڑیا ویکھیا باہمی، ساتھی سنگی سنگ نہ کھئے وکھائییا۔ نہ کوئی نگر کھیڑا دے گرامی، گرہ وجے نہ کھئے ودھائییا۔ جس گھر اکو شاہ شہانی، شہنشاہ نور رہیا رُشنائییا۔ اُس دا بھید لکھیا نہ کیسے قلم کانی، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک شہائییا۔ ستگر شبد کہے دیش انا می جتھے ملے اکم انا م، جگت دے صفتاں والے نام بھیو کہن کچھ نہ پائییا۔ جس دا کھیل خلق توں باہر تمام، طمع دی دھار ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اوتھے تتاں والا دے کوئی نہ رام، گوپیاں والا کاہن ویس نہ کھئے وٹائییا۔ پیغمبر کرے نہ کھئے سلام، سجدیاں وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ فرنا منتر نہیں کوئی ستنام، ڈنکا فتح نہ کھئے سُنائییا۔ نرگن سرگن دے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر نہ کھئے رکھائییا۔ اکو کھیل کھیل مہربان، مہربان اکو نظری آئیا۔ جس دی جوت وچ آد انت سارے مل جان، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ جس دا کھیل وچ جہان، دو جہاناں پرے

اپنا حُکم سُنائیا۔ سو سچ دوارے کرے آپ آرام، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، ست دیش دا جانی جان، جانہار اکو بے پرواہیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بہکت دوار دھیر پُر دلی ★

ستگر شبد کہے پرہ دی دھرم دھار دی چٹکی، چٹکلا دو جہان دے وکھائیا۔ کھیل تکی ابناشی اچت دی، چیت چیت سب نوں ربیا کرائیا۔ پھل پھلواری مؤلنی ساچی رت دی، رتڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ راس وکھاؤنی نرگن سرگن شبدی دھار ست دی، سرتی سوئی سرب اٹھائیا۔ جس کھیل مٹاؤنی کایا ماٹی بُت دی، بُتخانیان کھوج کھوجائیا۔ دھار رہن نہ دیوے پڑدے اوپلے لک دی، لُقان دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان چوگ جائے نکھڈی، خالی بھانڈے نہ کھئے بھرائیا۔ جس پوجا چکاؤنی رسنا جہوا بُت دی، بلاں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ آسا پور کراؤنی دھرنی دھرت دھول دھر دی، ترت اپنی کار بھگنائیا۔ جتھے جوٹھی سٹ کے آؤنی اک بُرکی، بُرقے سب دے دے اٹھائیا۔ کھیل ورتی پُرکھ اکال دھر دی، دھر دا حُکم نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے پرہ دا لیکھا اکھا بھارت، بھاردواج سیس نوائیا۔ جس پوری کرنی گرو اتاران پیغمبران عبارت، لیکھا لیکھنی نال وڈیائیا۔ نرگن سرگن کراؤنا تُعارف، دو طرفی اپنا کھیل وکھائیا۔ مان رہن نہیں دینا کیسے عارف، علما چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نام کلمے دی کرے نہ کھئے سفارش سفارت خانے جگت جگیا سواں کھوج کھوجائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم دھر دے حُکم دی برکھے اکو بارش، میگھلا میگھ اگم برسائیا۔ لہنے دینے پورے کرنے وچ فارس، فیصلہ اپنا حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ دا اکو اک سُننا نغمہ، کلمہ کائنات باہر درڑائیا۔ جس نوں محمد کہا میرا الابی اللہ دیوے تغما، تعریف صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دی دھار عیسیٰ بھرے مُجسمہ، تبسما اپنا کھیل کھلائییا۔ اوہ مالک پورب توں آوے پچھما، پچھم اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا سب نے نام چپنا، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہان پتنا، پتناں دا مالک نورِ الابیا۔ جس نے اتم پیر

پیغمبر کرنا سکھنا، سخاوت نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر اشارہ کرنا ولّ دکھنا، پہاڑ پر بت اکھ اٹھائیا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر گرو
 نچنا، وشن برہما شو بھجن واپو داہیا۔ اکو دپیک اکھی جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں انت جس نون سب
 نے لبھنا، کھوجن تهاؤں تھائیا۔ جوش پیا پنج تت سریر کایا ماٹی بدنا، تتو تت اپنے رنگ رنگائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ،
 عدل اپنا اک کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے
 کھیل تکنا بے نظیر، جگت نظریہ نظر کیسے نہ آئیا۔ شبد دی دھار مار کے آئے لکیر، لائن اپنی آپ بنائیا۔ درشن دیوے نرگن دھار
 نو سو نرنویں فقیر، خواب خواہاں رنگ رنگائیا۔ تت دی دھار جتا تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جنہاں ساڈھے تین سال رہنا
 دلگیر، دوس رین انتر نرنتر بھجن واپو داہیا۔ شبدی دھار دساؤنا کالی الفی والا پیر، کفنی کفناں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس شرع دا
 توڑنا زنجیر، شریعت دا لیکھا دئے مکائیا۔ جگت جہان نویں کرنی تعمیر، مانو اکو گنڈھ پوائیا۔ چوڈاں طبقاں تون باہر جس دی
 جاگیر، چوڈاں لوک سپس نوائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا ہونا وچ کشمیر، کچھ مچھ دی آشا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ درس نرپ دی بھومی، بھومکا اپنا
 دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا لا سکے نہ کھئے نجومی، نگاہ وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرے شاہ پاتشاہ اندرونی، باطن
 بیٹل اپنا رنگ رنگائیا۔ جتھے شرع دی شرط لکھنی قانونی، قاعدہ کرم کانڈ تون باہر سمجھائیا۔ اوہ دھام جگت بڈھی نامعلومی،
 اشارہ دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی
 کہے میرے اُتے دھرم دا دائرہ، نقطہ نون تون باہر جنائیا۔ جس دا اشارہ دیوے پیغمبر سلیمان باہر قاہرہ، یدھانا کلمہ نام جنائیا۔
 جتھے نور ابتر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جگت جہان ہووے بہرہ، بہر حال سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں لگے اُتے
 پھرہ، پھر سوا ونڈ ونڈائیا۔ جتھے محمد دا بوٹا اگیا جس دا بنیا زہرا، وکھ اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، کھیل کرے گمبھیر گہرا، گہر گور اپنا حکم
 ورتائیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۸ گرمیت کور رامدوالی نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے میں آد جگادی آگما دوت، دو جہاناں دھر دی سیو کھائیا۔ پرم پُرکھ دا ناد انادی سپوت، دوسر اور نہ کھئے جنیدی مائیا۔ میرا نظر نہ آئے ریکھ رنگ روپ، تنو تن نہ کھئے جنائیا۔ میں پھراں چارے کوٹ، دہ دشا واپو داہیا۔ جن بھگتاں کایا ویکھاں پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول پھولائیا۔ نانا نٹا تن کلبوت، ماٹی خاک خاک ملائیا۔ آتما نرگن دھار کر محفوظ، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ درگاہ ساچی لے کے جاواں دھر عروج، سچکھنڈ ساچے آپ ٹکائیا۔ جتھے استری مرد ونڈ نہیں کوئی دوج، پردھ بال نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو میل ملا کے دھر محبوب، نانا چوراسی والا نٹائیا۔ منزل دے کے حق مقصود، دھرم دوارے آپ بہائیا۔ جتھے صاحب سوامی سدا موجود، انترجامی نظری آئیا۔ اوتھے جگت سمجھ نہ سکے بوجھ، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں مہربان ہو کے ہر سنت سپیلے لوآن بوجھ، نو کھنڈ پرتھی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ ساگر تکان ڈونگھ، گہر گور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتما پرماآدی اوہ نرالی بوند، جو انت بھگونت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نین مؤند، بن نیناں دو جہاناں سیری بھگوانا ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ بٹالا نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

محمد کہے میرا ربیا نہ کھئے وجود، بُتخانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت دھول نہ دسے حدود، دھول ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلمہ دسے نہ کھئے ہزارا درود، اسمے بصری نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو میرے مالک دا عرش عروج، عالیشان سوہیا پائیا۔ جیہڑا حق دا حق محبوب، مُحبّت وچ اپنا کھیل کھلایا۔ دروہی میری اُمت اُس نے کرنی نیست و نابود، چوٹی جڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا کلمیاں کلاماں وچ دے کے آیا ثبوت، صبر صبوری وچ سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ محمد کہے میں دیکھی اگئی محراب، مے خانیاں باہر دھیان لگائیا۔ جتھے پروردگار نظری

آئے اک احباب، احمد محمد دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں توں منگے حساب، چار جگ دا لیکھا تکی تھاوں تھائیا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ پرتھی کیسے دی کرے نہ کھئے امداد، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کھیلے کھیل نور الابی واحد، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس کلجگ صدی چوڈھویں انت کڈھنا نتاچ، نتیجہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم دا ساچا جگ کرے راج، رعیت کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ اگلا حکم ورتے جائز، جائزہ چوڈاں طبقاں لئی تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ محمد کہے میرا عالمین اللہ، میں ولی اللہ ہو کے سیس نوائیا۔ جو ذرے ذرے ملاح، صوفیاں پیغمبراں بیڑا رہیا چلائییا۔ نور نورانہ حق خدا، خدی تکبر وچ کدے نہ آئییا۔ میری اُس دے آگے دُعا، بن سجدیاں سیس جھکائییا۔ میرے مالک دلڑبا، مہربان تیری سرنائییا۔ میرا مقبرہ مارے دہا، مدینہ نیناں نیر وبائییا۔ مکے دسے نہ کھئے سہا، سر سکے نہ کھئے ٹکائییا۔ کعبے رہے گرلا، کوک کوک سنائییا۔ کربلا نیتر نیناں نیر رہیا ویا، حسن حسین مٹی خاک وچ سمائییا۔ علی دے اللہ بے پرواہ، پروردگار تیری وڈیائییا۔ حمد وچ بینتی رہیا سنا، بنا اکھراں الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ تڈھ بن بخشے نہ کھئے گناہ، پاکیزہ پاک نہ کھئے کرائیا۔ تیرا لیکھا سمجھے نہ کھئے بابا آدم حوا، نورے چشم نظر کیسے نہ آئییا۔ تُوں عالے ظاہرے زوا، نوزینے نور اک الابییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ دینا وکھائییا۔ محمد کہے میرے حضور، امام بے پرواہییا۔ کربلے تیرا دید کران ضرور، بن نیناں نین اٹھائییا۔ تڈھ بن اُمت دا بخشے نہ کھئے قصور، قسم کھا کے دیاں جنائییا۔ میں صدی چوڈھویں ہویا مجبور، مجبوری تیرے آگے ٹکائییا۔ پندھ مکاؤنا نیڑے دُور، دُور دُراڈے دُھر دے ماہییا۔ تڈھ بن گرھ توڑے نہ کھئے غرور، ہنگتا ہوئے نہ کھئے مٹائییا۔ میں تیرا سجدے وچ مشکور، مشکل میری حل کرائیا۔ تیری قدم بوسی پچھوں شرع دے فتوے دا پے جائے فتور، فاتحہ انت کرن والا نظر کھئے نہ آئییا۔ میں تیرا بردا بادستور، غلام شرع دا سیس نوائیا۔ تیرے قدماں دی لاواں دھوڑ، ٹکا خاک والا رمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائییا۔ محمد کہے میرے شاہو شاباشا، شہنساہ تیری سرنائییا۔ کربلا پکارے پیاسا، حسین حسن دھیان لگائییا۔ فاطمہ پورا کردے وعدہ، علی دی الف سینے والی ویکھ وکھائییا۔ تُوں آد دا انت دا جگ جگاد دا پیو دادا،

داستان تیری سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں منبراں توں پرے مناریاں توں دُور ماراں آوازاں، شرع دے شہنشاہ اپنا درس دینا چائیں چائیا۔ میریاں لیکھے لاؤنیاں کلمیاں والیاں نمازاں، کلام تیرے آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تڈھ پن بھیو کھولے کھئے نہ رازا، رازق رِزق رحیم تیری وڈ وڈیائیا۔

☆ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویر دے سمیں ضلع امرتسر ☆

وساکھ کہے میری پُرانی منگ، سمت شہنشاہی اٹھ جھولی ڈاہیا۔ گوہند وساکھی دے دو سو بہتر سال گئے لنکھ، لیکھا پُورب پٹنے والا رہیا وکھائیا۔ دھرم سکھی دا چڑھیا کیسے نہ رنگ، گرو چیلے رہے سُنائیا۔ انتر ترسنا باہر ننگ، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ستگر دے کیسے نہ سنگ، سکلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میری اک بینتی سنگھ منجیت دی سمدھ پچھے تیرا ڈٹھا ہووے پلنگ، مکھ لہندی دشا رکھائیا۔ بھگت دوار دروازے نال ٹنگیا ہووے تارا چند، پٹھا کر لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ وساکھ کہے میں آیا پھردا تُردا، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ تیرے چرناں حاضر ہووے اک مرغا، کلغی سوہنی سپس سہائیا۔ ایہ لہنا اند پُر دا، پُریاں لوآں توں باہر سمجھائیا۔ حُکم سُننا آگے شوہر دا، کی شوہر اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے تیرا جلوہ تکنا نور، نور نورا نے بے پرواہیا۔ اک پچہ حاضر کرنا سور، میری آسا منگ منگائیا۔ وچھا کٹا نال ہووے ضرور، بالی بڈھ ڈہائیا۔ لیکھا لکھیا ہووے انگد نال کھڈور، انگیکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ وساکھ کہے میں ویکھدا رہیا جگت شرنی شگرا، رس رسنا نال وڈیائیا۔ میری آشا میرے حضور حاضر ہووے اک بکرا، آيو وند نہ کھئے وندائیا۔ پنجاں گُرمکھاں ہووے پکڑا، پگڑی سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ سور تتاں لتاں توں ہووے جکڑا، اگلی خالی اک رکھائیا۔ مُرگا گردن توں ہووے پکڑا، سجا ہتھ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ وساکھ کہے تُوں مُرشد ملنگ بنا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ مُکھ تے لاؤنی کالی شاہ، سواہ جگت والی رمائیا۔ مستک ترسول لینی بنا، شنکر لیکھا رہے نہ رائیا۔ زبان لال لینی کرا، ڈرگا بیٹھی اکھ اٹھائیا۔ نیتر سندھور لینا چُھپا، سینتا رام سیس نوائیا۔ بُل نیلے لینے بنا، رادھ کرشن وجے ودھائیا۔ کالا لباس لینا سہا، موسیٰ عیسیٰ محمد ویکھن چائیں چائیا۔ گل صلیب لینی لٹکا، ساڈھے تن ہتھ لمبائیا۔ گوہند دا کھنڈا لینا چمکا، دمک دامنی والی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ وساکھ کہے تیرا سنگھاسن ہووے دشا لہندی، چڑھدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیغمبران آسا کہندی، کہہ کہہ رہی سنائیا۔ تیرے پیراں ہووے مہندی، مہدی امام تیری وڈیائیا۔ سب دی کلا جائے ڈھپندی، بلہین دسے لوکائیا۔ تیرا بھانا دین دُنی ہووے سہندی، حُکمے اندر اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ وساکھی کہے صاحب ستگر میری من، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ سُننا بنا کن، سروناں باہر شنوائیا۔ میں کہواں دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ میرے صاحب ستگر اج میرے پیار وچ مُکھ نہ لاویں ان، رسنا رس نہ کھئے بنائیا۔ غریب زانیاں بیڑا دیویں بنہ، سر سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دیویں ڈن، ڈنکا اپنا نام شبد وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے پرہیو تیرا لیکھا بنا چھن چہر، مندر جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے کول ہووے اک کھپر، کالی رووے مارے دھاپیا۔ سنگھاسن ہیٹھاں دھریا ہووے پتھر، جس تُوں جگت ٹھا کر کہے لوکائیا۔ لیکھ لیکھیا ہووے پتر، پت پریشور بے پرواہیا۔ ہر سنگت ساری کہے اسیں ستگر نالوں چتر، ستگر دی بڈھی کم کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل کھلائییا۔ وساکھ کہے میرے گرو مہاراج، در تیرے سیس جھکائیا۔ تیرے سیس تے ہووے سولان کنڈیاں والا تاج، مُکھ کالے نال سوبھا پائیا۔ کچے ددھ تُوں لگی ہووے جاگ، سوا سیر سنگ رکھائیا۔ کٹھالی وچ تپدی ہووے آگ، ماٹی بھانڈے وچ رکھائیا۔ لکھ کے رکھیا ہووے کاشی پراگ، ایدھیا نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ رنگ رنگائیا۔ وساکھی کہے گوہند نے ڈھائی پا پیتا سی ددھ، ان مُکھ نہ مول لگائیا۔ دھرم دے شستر کیتا یُدھ، لالن

دا لال رنگ چڑھائیا۔ نالے اِشارہ کیتا جس ویلے پُرکھ اکال بدلے جُگ، جُگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دی اوڈھ جائے پُگ، پوجا پابن رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دا دیپک جائے بُجھ، جگت نور نہ کھئے چمکائیا۔ کیسے کچھ نہ سکے سُجھ، سوجھ سمجھ نہ کھئے وڈیائیا۔ دین مذہب مایا ممتا وچ جان رُجھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ نرمل ہووے کھئے نہ بُدھ، بُدھیوان روون مارن دھاپیا۔ کوڑی کریا آکاشاں جائے اُد، دھول دھرنی رنگ رنگائیا۔ پھیر آشا کرنی پوری جو منسا رکھی کاگ بھسند، کاگ ویکھ جگت لوکائیا۔ لہنا دینا جھولی پاؤنا گج دی جلدھارا والا سُنڈ، تندوآ تند نال ملائیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا کیسے کُنڈ، تیرتھ تھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جگت جہان جگت واسنا ویکھے جھنڈ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔

★ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ★

سمت شہنشاہی اٹھ کہے وساکھ کر لے بندنا، چار جُگ دے بندگی والے اپنے نال ملائیا۔ جس صاحب دے کولوں آد جُگاد سب کچھ منگنا، جُگ چوکرئی خالی جھولیاں ڈابیا۔ جس دی ایتھ اوتھ دو جہان اگئی رنگنا، جگت جہان جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس دے انکیکار ہو جا انگنا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل تگ سورا سرینگنا، ہر کرتا کی حُکم ورتائیا۔ جس دے حُکم نال سب نے ونجھنا، ونجھ مہانا سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ مالک خالق درد دکھ بھ بھنجنا، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جاتا ہو کے آد نرنجنا، نرگن نور کرے رُسنائیا۔ جس نے کوڑ گریارا دنڈنا، دنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ پرگٹ ہو وچ وریبھنڈنا، برہمنڈ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ کہے وساکھ سبنا مار لے جھاتی، جھاکئی انتر نرنتر پائیا۔ کلجگ ویکھ لے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ربّ دا کھیل بہہ بدھ بھانتی، بہرم بھرانت وچ رکھی سرشٹ سبائیا۔ اپنی کھیل کرے الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس دھار اُتے گوہند نے کھیل کیتی وساکھی، سو خالق دئے درڑائیا۔ جگت کھنڈا کر سکے مول نہ راکھی، رکھک دو جہان نہ کھئے بنائیا۔ سرشٹی

درِشٹی اندر منوآ ہو گیا عاقی، بھے بھوؤ نہ کھئے رکھائیا۔ لہنا مکے کیسے نہ باقی، انت کرن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دے شبد چڑھے کھئے نہ
 راکی، شاہ سوارا بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ آہ تگ لے بنا اکھراں توں اُس صاحب دی پاتی، جو پت پت پت اک اکھوائیا۔ جس نے اوتار
 پیغمبر گرو اک شبد دے بن نہیں دتے جماعتی، اکھراں وچ سب دی ونڈ ونڈائیا۔ اک رمز اگئی گو بند گو بند تانئیں اگھی، گہر
 گمبیر دتا درڑائیا۔ کلجگ انت انت دی گھاٹی، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ پندھ مکے کیسے نہ واٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ سمت کہے وساکھ سُن حکم اپارا، اپرمپر رہیا جنائیا۔ گو بند دا تگ
 اشارہ، سینت نام لگائیا۔ کلجگ دا ویکھ کنارہ، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ شاستر روون زارو زارا، بن نیناں نیر وہائیا۔ جس
 دا سب نے دتا ادھرا، اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ اوہ آوے نرگن دھار دھار سرگن وچوں دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلائییا۔ جس
 نوں کہنا چوہیاں اوتارا، اوتر اپنا ویس وٹائیا۔ نہکلنک جوت نرکارا، کل کلکی بے پرواہیا۔ امام اماما نور اجیارا، جوتی جاتا
 ڈگمگائیا۔ اُس دا کھیل اتم وارا، وارتا پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جس دا حکم سب توں نیارا، شبدی شبد جنائیا۔ کاتب لکھے نہ
 کھئے لکھارا، قلم شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ
 ورتائیا۔ وساکھ کہے سمت میری انت اک ڈنڈاوت، بن سیس سیس نوائیا۔ میرا صاحب صحیح سلامت، جگ جگ اکو رنگ
 وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی امانت، شبد جھولی وچ ٹکائیا۔ صفتی بخش نام نیامت، کلماں کرے پڑھائیا۔ بالے بچے رکھ
 انجانت، انت اپنا آپ نہ کیسے درڑائیا۔ جوتی دھارا دی دس سیانپ، چمک چمک نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ وساکھ کہے سمت میرے اندر آوندا باسا، ہس کے دیاں جنائیا۔ کھیل تگ
 پُرکھ ابناشا، میرے اتر وچی ودھائیا۔ جس دا نور جوت پرکاشا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نرگن سرگن پاوے راسا، دو جہان ویکھ
 وکھائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاشا، گگن گگنتران پھول پھولائیا۔ جان میں نگاہ ماری سمبل اُس دا واسا، ساڈھے تن ہتھ وچے
 ودھائیا۔ جس بھیو کھولیا خلاصہ، پردہ اوہلا دتا مٹائیا۔ شاہو بھوپ بن شاہاسا، شہنشاہ اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ وساکھ کہے سمت میری بینتی آگے حضور، حاضر ہو کے

سپس نوائيا۔ ميرے صاحب کريں منظور، نو نو لاگا پائيا۔ تيرا آد انت دا اک دستور، نه کوئی ميٺے ميٺ مٺائيا۔ ميں هو گيا مجبور، مجبوري وچ در ٺهانڊے منگ منگائيا۔ سرشئي دي درشئي تگ موڙھ، مگدھ اپنا آپ گئے وٺائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، ايکا دينا دهر دا ور، در تيرے آس رکھائيا۔ وساڪھ کہے ميرے پرہو ميں تيرے اگمي چرني ڏھٺھا، تتان سپس نه کھي نوائيا۔ نوري دھار وچ ٺھا، دو جھاناں پنڊھ مڪائيا۔ ميں تيرا ڏلارا سورپير ہٺا کٺا، جودھا اک اکھوائيا۔ ميرا گوبند نال پٺا، پٺے والا ريبيا جنائيا۔ جس ويلے ميرا دو ست دا دوآ نال ٿيا، انک انک نال جڙائيا۔ کيسے دي قيمت رهنی نهی ٺکا، کوڏي خاک وچ ملائيا۔ چارون کٺ پينا رٿا، جھگڙا سکے نه کھي چڪائيا۔ ميرے روپ نوں سب نه کرنا ٺھٺھا، مخول جگت اڏائيا۔ پھير ميرا کھيل ہوناں وچ جٿاں، جٿاں جوٿاں کراں صفائيا۔ اڪو وار پُرکھ اڪال اپنے نال رکھاں، پھير رکھن دي لوڙ رپے نه رائيا۔ شبد سنديسہ ديواں سچا، سچ دياں سنائيا۔ اوتار پيغمبر گرو کراں اڪٺھا، ديوت سر نال ملائيا۔ وشن برہما شو چرناں وچ سٿاں، سر سکے نه کھي اٺھائيا۔ پچھلياں رهن نه ديواں لٿاں، چار جگ دا جھگڙا دياں گوائيا۔ نرگن دھار هو کے اٺھاں، جوتي جاتا لے انگڙائيا۔ جگت نشانا کراں پٺھا، پٺھي اپني کل ورتائيا۔ ناتا کوڙ کريا جاوے ٿئا، ٺئي گنڏھ نه کھي پوائيا۔ اڪو ست ڏلارا هو کے لکھ چوراسي پُچھاں، دو جھاناں ويڪھ وکھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دي کرني اپنے ہتھ رکھائيا۔ وساڪھ کہے گوبند نه نو ماريان ليڪاں، دھرنی کھنڊے دھار چھائيا۔ ستگر شبد کيتياں تصديقاں، شهادت اک بھگنائيا۔ پُرکھ اڪال دياں اڏيڪاں، رکھنیاں چائين چائيا۔ جس بدل دينياں تواريخان، تاريخ سمجھ کھي نه پائيا۔ دين دُني بدلنياں نيتان، نيتيوان دھردرگا بيا۔ اڪو چرن سرن دس پرپتاں، پرپتم دهر دا دينا ملائيا۔ اُس ويلے سب دياں نڪلياں چيڪاں، چيڪ چھاڙا دتا پائيا۔ ليکھا جانے جيو جي کا، چارے کھاني کھوج کھوجائيا۔ پچھلا ليکھا جانے بيتا، نو سو چرانوے چوڪري جگ پڙدا دے اٺھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل ساچا هر، سچ اپنا حڪم سنائيا۔ دھرنی کہے ميں گوبند آگے کيتي ارداس، سچ نال سپس نوائيا۔ ميرے صاحب بھيو کھول دے خاص، پردہ دے چڪائيا۔ تيري آگے کيپڙي آس، آساوند دے جنائيا۔ گوبند ہس کے کہيا شاباش، سوہني منگ منگائيا۔ ميرا صاحب ويڪھ کھيل تماش، کلجگ اتم پھيرا پائيا۔ جس دے تن

دا سب توں وکھڑا ہونے لباس، رُوپ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شنکر سیس نو اوے اُتے کیلاش، وشن برہما نو نو لاگن پائیا۔
 اوتار پیغمبر گر ہوون داس، داسی داس سیو کھائیا۔ اُس نے سب دا لہنا دینا پورا کرنا خاص، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ وساکھ کہے گوبند نے دھرنی نوں دتا دان،
 چرن دھوڑی جھولی پائیا۔ پریم پُرکھ دے پریم وچ رنگ کرپان، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ اکو اک دھرم دا دھرم دس نشان، نشانہ
 جگت والا بدلائیا۔ چار ورن کر احسان، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نالے بس کے کہا بنا شتر توں کیسے نوں کرے نہ کھئے قربان،
 بھیٹا لین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑ کرپا چلے نہ کھئے دکان، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ وساکھ کہے میں دساں بچن سچے ستگر دا، ستگر شبدی شبد جنائیا۔ جس دا
 حکم کھئے نہ مُردا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جس دے نال آتم پرما تم جُڑدا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اوہ لیکھا جانے آگے اند پر دا،
 جتھے پُریاں لوآں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوتھے لیکھا نہیں کیسے دیوت سُر دا، وشن برہما شو سارے دُوروں سیس نوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے جس ویلے گوبند ورتیا سوانگ،
 سوانگی کھیل کرائیا۔ اُس ویلے مُرغے نے دتی بانگ، کلغی ہلا کے کلغیاں والے سیس نوائیا۔ انتر آشا رکھی تانگھ، منسا منسا نال
 ودھائیا۔ جے گوبند توں نشان بدلن آئیوں تارا چاند، زمیں اسمان اُلٹا دئیں کرائیا۔ مینوں انگن لا آنگ، انگیکار اپنا لے بنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلائییا۔ گوبند نے جھٹ اپنے کھنڈے دی سینے اُتے
 رکھی نوک، سہج نال دبائیا۔ میرے صاحب دا بھانا سکے کوئی نہ روک، جگت جہان نہ کھئے اٹکائیا۔ جس دے کول سب دی
 چوگ، رازق رزق رحیم بے پرواہیا۔ سوہنیاں تہاڈا لیکھے لاوے جوگ، جُگیشراں توں پرے دئے وڈیائیا۔ اپنے در دی بخش کے
 مؤج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 وساکھ کہے مُرغے نے ماری اک چیک، کوک کوک سنائیا۔ گوبند دے کول آیا نزدیک، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کہا میری تیرے نال
 پریت، توں پریم بے پرواہیا۔ میری کرنی تے مار دے لیک، جنم جنم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ توں مالک لاشریک، پنڈو مُسلم ونڈ

نہ کھئے وندائیا۔ مینوں ذبح کردے شرع والے ٹھیک، چھریاں کھلّ لہائیا۔ میری جگت دے پیغمبراں توں کرا تصدیق، شہادت آپ
 بھگتائیا۔ گوہند اشارہ دتا انگلی پچلی بیچ، خوشی نال اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھ اڈیک، آوے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ گوہند کِہا مُرغے سُن لے اپنی پچھلی کہانی،
 کہوت دیاں جنائیا۔ تیری کھیل جگت جُگ پُرانی، پُورب پردہ دیاں اٹھائیا۔ تیرا اپنا آپ آپ نشانی، بُدھی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔
 تُوں بھٹکیا چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سیتج واہو داہیا۔ تیرا لیکھا لیکھا وید پُرانی، ساشتر دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ گوہند کِہا سُن آتم دُرسی، تیری آتما دیاں جنائیا۔ جس
 ویلے اٹھاں تتاں والیاں واسطے میرے صاحب دی آوے اٹھویں برسی، برس برساں پنڈھ مُکائیا۔ نُور اُجالا ہووے اُتے فرشی، زمیں
 اسماناں وجے ودھائیا۔ پرگٹ ہووے اُتے دھرتی، دھول سوبھا پائیا۔ سار پاوے اپنے گھر دی، لکھ چُوراسی ویکھ وکھائیا۔ جنہاں
 دی زندگی دیوتیاں آگے بھیٹا رہی چڑھدی، دیویاں پھول پھولائیا۔ جنہاں دے سپس اُتے شرع تکبیر رہی پڑھدی، اوہناں تقدیر
 دئے بدلائیا۔ اُس ویلے کھیل ہونی چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس نے ساڈھے تِن ہتھ نشانے دی دھار رکھنی
 دشا چڑھدی، چڑھدا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ گوہند کِہا میرا صاحب سُلطانا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جیہڑا جُگ بدلے زمانہ، دین دُنی دئے بدلائیا۔ جس دا روپ
 انوپ ہووے مہانا، مہا اکتھ کتھن نہ پائیا۔ اوہ آوے اپنا پھر کے بانا، جوتی جاتا دُگمگائیا۔ سمبل ہووے آگم ٹکانا، جگ نیتر
 نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے اپنا سروپ کرنا مہانا، شنکر ترسول دئے گواہیا۔ سندھور لیکھا جانے سیتا راما، رام سیتا حاضر ہو
 کے سپس نوائیا۔ نیلا رنگ نیل بسن بنواری کاہنا، رادھا رادھکے ونڈ وندائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کالا سوسا اک نشانہ، کالی کبلی
 والا دئے وکھائیا۔ گوہند دا کھنڈا کھچ کِریانا، دھار دھار وچوں جنائیا۔ کلجگ دا ویس مُکھ کالا اک رکھانا، کل کلکی وڈ وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے میں ویکھیا آگئی نُور، نُور
 نُورانہ نظری آئیا۔ ایہو ویس نانک نے انگد نوں وکھایا سی وچ کھڈور، جس ویلے خود مالک دی دات جھولی پائیا۔ آپ بن کے

اگم مزدور، سیوا چاکری والی کھائیا۔ نالے ہس کے کہا کلجگ دا تپے تندور، چاروں کنت اگن تپائیا۔ آتم لے نہ کھئے سرور، ست
 وچ نہ کھئے سائیا۔ جگت دا ناتا کیریا کوڑ، بندھن کوڑ نہ کھئے ٹرائیا۔ منسا بڈھی ہوئی موڑھ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی
 جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ وساکھ کہے گوبند نے کتیا نہیں کوئی بکرا،
 نگاہ مہر والی ٹکائییا۔ سب توں اکو کنارہ دس کے پتنا، گھاٹ ڈھر دا دتا درڑائییا۔ میرے در تے جو آیا سو بن گیا ہیرا رتنا،
 اموک امل اکھوائیا۔ سچ پریتی جڑ گیا نتنا، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ میرا تن پرگتیا وچ پٹنا، میرا نور گھر گھر کرے رُشنائیا۔ میں
 لکھ چوراسی جیو جنت نوں تکنا، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے چھاتی اُتے ماریاں تھینا، تھپکی پریم والی ٹکائییا۔
 جگت جہان ویکھ لے سکھنا، وست سچ نہ کھئے رکھائییا۔ جس ویلے گوبند تیرا ڈھنیا پٹنا، چاروں کنت اندھیرا چھائییا۔ تیریاں
 سیکھاں ایہو بکرا چھکنا، شکر کر کے تیرے آگے سیس نوئییا۔ گوبند کہا میں اُس ویلے ضرور سچکھنڈ وچوں تھننا، بھجان واہو
 داہیا۔ شرع دا رہن دینا نہیں کوئی رٹنا، رٹا کوڑ دینا مٹائییا۔ میں چوہ جگاں دے اوتاراں پیغمبراں گرواں دا لیکھا پورا کراں اکو وار
 سچ سرور دا مل کے وٹنا، وٹا سب دا دیاں چکائییا۔ پچھلا لیکھا چھینا، آگے ٹھپا نام مہر لگائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند بچے، ست ڈلارے سیس ہتھ رکھائییا۔ او ویکھے
 تیرے ہندیاں کھادھا جائے کٹا تے وچھا، پنکھیرو راون مارن دھابیا۔ گوبند سچ پُچھیں میں لوں لوں دے وچ رچا، گھٹ گھٹ رہیا
 سائیا۔ جنہاں پنچھیاں میرا نام جپا، اوہ میرا روپ نظری آئییا۔ کی اشارہ دے کے گیا نانک تپا، تار ستار شبد والی بلائییا۔ میرا
 تیرا وعدہ قول اقرار پکا، ست سچ دیاں سنائییا۔ اک ویراں میرے کول آویں جگت دا کر کے اچھا، ڈنڈاوت سیس جگدیش جھکائییا۔
 آگے پھیر رہن دیواں نہ کیسے دی ہتا، ہتیا کرن والا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ بکرا کہے گوبند میں تیرے حاضر حضور، حضرتان دے حضرت سیس نوئییا۔ دس میرا کی قصور،
 کیوں چھری میرے سیس رکھائییا۔ تیرا پُرکھ اکال دا کی دستور، کی حکم دتا درڑائییا۔ میں وی اُس پرہو دا نور، جو نور نورانہ اگم
 اتھابیا۔ تیرے چرناں لاواں دھوڑ، ٹکا خاک رمائییا۔ میری منسا کر پور، پری اند دے مالک تیرے آگے جھولی ڈابیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائيا۔ گوہند کہے ميں نگاہ نال تکیا دُور، دُراڈا دھيان لگائيا۔ براہ دا پچہ رووے سُوَر، جس براہ نوں سارے سپس نوائيا۔ اوہ بنيا مَورکھ مَورھ، جگت چلے نہ کھئے چترائيا۔ جس نوں ستجگ تريتہ دواپر پربھو دے پریم دا ربيہا جوڑ، تئاں ٹنگاں بندھ بندھائيا۔ کلجگ اتم ہویا چورو چور، چلے نہ کھئے چترائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائيا۔ وساکھ کہے ميں بڑا سُنیا جھيڑا، جھگڑا جگت لوکائيا۔ ميرے صاحب بٹھ دے بيڑا، بيڑی نيا نؤکا اپنا نام وکھائيا۔ تيرا وسے اکو کھيڑا، در ساچے وجے ودھائيا۔ پتہ نہيں تُوں جگ چوکرِي کِڈا وڈا کيتا جيرا، ہٹھ اپنا آپ کھائيا۔ تيرا رُوپ اگما شہنشاہ شيرا، تُوں پاتشاہ بے پرواہيا۔ کلجگ انت ويکھ لے چاروں کُنٹ اندھيرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائيا۔ ناتا جُڑيا نہ تيرا ميرا، آتم پر ماتم ميل نہ کھئے ملائيا۔ ميرے دين ديا لے پُرکھ اکالے کر دے مہرا، مہربان تيري سرنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، صاحب تيرے ہٹھ وڈيائيا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو شبد شبد سواسی، سب تُوں دياں جنائيا۔ ميرا رُوپ انوپ ابناشی، جنم مرن وچ کدے نہ آئيا۔ ميري منڈل منڈپ راسی، دو جہاناں کھیل کھلائيا۔ ميں کيسے ہٹھ نہ آيا ايڈھيا پراگ کاشی، کھوجن تهاؤں تھائيا۔ ميں ہر گھٹ انتر واسی، گرہ گرہ سوہيا پائيا۔ پر ياد کر لو ميرا بھيو کھئے نہ پاسی، چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو سپس نوائيا۔ کلجگ دی کلا واسطے عيسی نوں دتا سی پھاسی، صلیب ساڈھے تن ہٹھ گل لٹکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائيا۔ گوہند کہے جس ويلے عيسی نوں دتا پھاہ، پھاسی گل لٹکائيا۔ سپس کنڈيا دا تاج دتا سہا، سوہنی ونڈ ونڈائيا۔ عيسی خوشی وچ ماری دھاہ، کوک کوک سنائيا۔ ميرا تن تے ميري لاش ميرا گواہ، دوجا نظر کھئے نہ آئيا۔ صدی پيسویں ميرے مالکا تيرا راہ ربيہا تکا، تقویٰ اکو اک وکھائيا۔ جو ميرا حق دا خُدا، خود مالک نظری آئيا۔ جھيڑے تينوں بھلے اوہناں نوں سُولاں دی سیج دئیں سوا، ميرے سپس دا سپس اپنے ليکھے لائيا۔ ويکھیں کتے ميري وصيت نہ ديويں گوا، دوسر ہٹھ پھرائيا۔ کتے ليکھا لکھیں نہ نال قلم شاہ، کاغذاں چلے نہ کھئے چترائيا۔ ميري درگاہ ساچی سچکھنڈ تيرے آگے دُعا، دُئے جوڑ واسطے پائيا۔ اگوں خوشی وچ دُھر دا کلمہ دتا سنا، انسنت آپ جنائيا۔ مسیح وسیع ہو کے جاواں آ، آمد دوسر نہ کيسے

دِرڑائیا۔ تیرا لہنا دینا دیوان چُکا، چاروں گُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہہ میرے نوری مالکا، نورا نے دے جنائیا۔ کی میرا لیکھا یاد رکھینگا سابقا، پچھلا بیو کھلائییا۔ میرا ناتا قائم رکھینگا باپ دا، پتا پُرکھ اکال دے دِرڑائیا۔ لہنا جھولی پائینگا اپنے جاپ دا، جو تیرا نام دھیائیا۔ کی تیرا رُوپ ہووے گا اِلابی پاک دا، پروردگار دے سمجھائیا۔ کہ بُت ہووے گا مٹی خاک دا، پنجاں تتان گنڈھ پوائیا۔ میرا لہنا پورا کریں بھوکھت واک دا، پیس پیسے سیس نوائیا۔ تُوں پیارا ہووینگا کپھڑی جماعت دا، کی مذہباں رنگ رنگائیا۔ تیرا دھام کپھڑا ہووے نواس دا، سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی دھار اک وکھائیا۔ جس ویلے عیسیٰ دا انت آخیری سواس، آکاش آکاشاں دھیان لگائیا۔ ایسے رُوپ وچ نرگن دھار آیا پاس، کھنڈا مُکھ وچ ٹکائیا۔ یاد رکھیں میں پھیر آوانگا آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ سب دا سانجھا بناں گا باپ، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ ضرور حضور ہو کے کران گا ٹاک، شبد شبدی ناد سُنائیا۔ پتھراں دا رہن نہیں دینا کوئی ٹھاکر ٹھاک، ٹھوکر اکو دیاں لگائیا۔ اوہ ویکھ کی کھندا بھسند کاگ، مُکھ دو جہان اُٹھائیا۔ کس بدھ اتم مکے واٹ، راہ بن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک وکھائیا۔ سمت اٹھ کہے عیسیٰ موسیٰ محمد سارے مار دے تالی، خُدا تعالیٰ سیس نوائیا۔ جس دا کھیل تکنا حالی، جو حالت ویکھے خلق خُدائیا۔ جس نے اپنا نام کلمہ رہن نہیں دینا جعلی، جو صفت کر کے صفت صفت والیاں نال لڑائیا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری کالی، کلا اپنی آپ ورتائیا۔ کیوں چار جگ دُھر دی طاقت بنا پُرکھ اکال تون کیسے کولوں نہ جائے سمبھالی، ایسے کر کے گوہند سمبل دا لیکھا گیا سمجھائیا۔ جو آد انت سب دا مالی، مالک خالق نور اِلابیا۔ انت جگت دی میٹے دلالی، وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ وساکھ کہے واہ پرہو میرے داتے، دیاوان تیری سرنائیا۔ او پُرکھاں دے پُرکھ بدھاتے، پت پریشور نور اِلابیا۔ اٹھ ویکھ اپنی اندھیری راتے، چاروں گُنٹ اندھیرا چھائیا۔ بے شک دیناں مذہباں والے تینوں اکھراں وچ گاتے، گا گا اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ذرا نگاہ مار انتر آتم تینوں مول نہ پاتے، پت پریشور تیرا میل نہ کھئے ملائییا۔ تیرے لگے کھئے نہ آکھے، تینوں بھلی سرب

لوکائیا۔ نام دا تلک دسے کیسے نہ ماتھے، مستک نؤر جوت نہ کھئے ژشنائیا۔ جدھر تکان اودھر گھاٹے، خالی بھنڈارے نہ کھئے بھرائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اتم آگئی تیری واٹے، ساڈا پندھ مُکيا چائیں چائیا۔ در تیرے سارے آئے ناٹھے، بھجے واپو داہیا۔ تڈھ بن جوت جگے نہ کیسے والی لاٹے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سارے تکو اک دم، سواس لین کھئے نہ پائیا۔ شبدي دھار وچ کہو جھگڑا میٹیا کایا چم، چم درشتی رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیری دھاروں پئے جم، نؤر تیرا نظری آئیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی غم، چنتا چکھا نہ کھئے ستائیا۔ تیرا نؤر سرشتی ساری برہم، پاربرہم توں ہی بے پرواہیا۔ اتم سب دا بیڑا بنھ، بنھنہار اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سارے پھڑ لو اپنے کن، بن ہتھان ہتھ لگائیا۔ اک دے ڈلارے بنو جن، مان چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سارے رو پو نیتر چھم چھم، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آؤ ویکھو جگت جہان، جوبن وتیو دیاں جنائیا۔ بھجو سیتا رام، رام رام ڈہائیا۔ اٹھ ویکھ گوپی کاہن، بن نیناں نین اٹھائیا۔ محمد عیسیٰ سُنو پیغام، موسیٰ نین ملائیا۔ کیوں چاروں کُنٹ ہووے قتلِ عام، قتل گاہ خلق خُدائیا۔ کیوں پنکھیرواں پشواں بنیا طعام، کھلاں رہے لہائیا۔ کیوں شرع بنی غلام، زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب توں لیکھا منگے تمام، مذہب دی طمع والیو بھیو دیو چکائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ہو گئے جمع، ضامنی نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ماٹی نہ کوئی چما، تن وجود نہ کھئے دکھائیا۔ نہ کوئی نؤر جوت نہ کوئی شمع، دیپک نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی اکھر نہ کوئی عبارت نہ کوئی پنا، صفتاں صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ ڈہائی دیوے کہے تارا چٹا، پرہ نے اُلٹی کرنی لوکائیا۔ مذہب دا رہن دینا نہیں کوئی بتا، حد حدود دینی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دا درس پایا انوکھا، انوکھا نظری آئیا۔ بھگون کیہڑا کرن لگا دھوکھا، دھوکھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کیہڑے وڑ گیا وچ کوٹھا، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی ہتھ وچ کلس تے نہ کوئی لوٹا، نہ کوئی ویس ویس جنائیا۔ سارے کہن ویکھو اکو نؤر تے اکو جوتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُف یائے کس دیاں کریئے سوچاں، سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ جس دے پیار وچ مانیاں مؤجاں، مجلس نام

کلے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سب دے ہتھ بدھے، بندنا سپس نوائیا۔ تیرا نور کیتوں نہ لبھ، بہڑی تیرا نام ڈبائیا۔ اسپں پچھلے لیکھ چھڈے، چھڈی کوڑ لوکائیا۔ تیرے نام نشانے گڈے، دو جہان وڈیائیا۔ تیرا پیار لڈائے لڈے، دوجی گود نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے نام رس دے سدا مدھے، مدھر تیری دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تیرے آگے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تول دے اپنی تکرئی، تولنہارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسپں اکو نور اکو جوت اکو پائی گلوکری، دوجا روپ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی براہمن نہ کوئی شوڈر نہ کوئی ویش تے نہ کوئی کھتری، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا واسطہ کلجگ انت رہن نہ دیویں جنہاں وچھا کٹا کھادھا بکرا بکری، سوران والیاں سر نہ کھئے کٹائیا۔ تیرا گوبند سال چڑھ گیا دو سو بہتر تون تہتری، تتان گناں دا لیکھا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ کٹے وچھ کرن آئے بینتی، سور مرغ نال ملائیا۔ پرہو ساڈی اکو لکھ دے پننگتی، پنجان تتان دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ حکم سنا دے دو جہان زرگن دھار سنگتی، تیرے سنگی گر اوتار پیغمبر سوہا پائیا۔ جنہاں دی طاقت سانوں نہیں جمدی، مارن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دی منسامیٹ دے من دی، ترشا ترکھا ترسنا دے گوائیا۔ شہادت دے دے تارے چنّ دی، جنہ صدی چوڈھویں دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلائیا۔ ڈرگا کہے میری گا گا پرہو جیہا ہوئی لال، او دھر دے لال دیاں جنائیا۔ میں تیرا اکٹا اوہ بال، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اٹھان تتان والیو جس نے اٹھان شستراں دی کیتی سنبھال، اوہ سمبل والے دے آگے اپنا سپس نوائیا۔ جس نوں جھکدے کال مہاکال، رائے دھرم چترگپت سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس دا نہ کوئی جواب رہیا تے نہ کوئی سوال، لیکھا آگے نہ کھئے بنائیا۔ اکو منگ سورے سربنگ میری پوری پا لے کیتی گھال، گھولی گھول گھول گھائیا۔ تیری ویکھ کے اولڑی چال، حیرانی میرے اندر آئیا۔ میں کہانی کالکا کلیئے اپنا کھپر لے سنبھال، جس وچ اٹھاسی لکھ پدم سنبھ نسنہ پی کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نی اُس دا ہن وپس کمال، کلیئے تینوں دیاں درڑائیا۔ نہ اوہ بڈھا تے نہ اوہ بال، جوانی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ کھپر کہے میں کدے نہیں بھردا، بھرماں والیو دیاں جنائیا۔ میں سب توں چیتا کراواں پچھلے
 سال پر دا، پورب دیاں جنائیا۔ کیوں وساکھی دا دن اک سی ودھدا، وادھا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بُن بھانڈا بھجنا جگ دا، جگت
 والیو پینی دُہائیا۔ اوہ جیہڑا کتے نہیں لبھدا، پرویش اکو نور الاہیا۔ اُس دا پیالہ سچ دی مد دا، ساچا رس دے چکھائیا۔ نو سؤ
 چرانوے چوکڑی جگ آکے یاد رہنا دہاڑا اج دا، چار جگ چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال بنا لٹاں باہواں توں بھجدا، بھجن
 بندگی والے ویکھے تھائوں تھائیا۔ جس نوں نور الابی کہا رب دا، عالمین بے پرواہیا۔ بھگتو تہاڈے بھگت دوارے وچ اُس انگیارا لایا
 آگ دا، اگنی جگت وچ جلائی۔ جگ جنم دے وچھڑیو تہانوں پریم وچ سد دا، سندیسہ شبد نام شنوائیا۔ تہاڈا روپ رہن نہیں
 دینا بغلے پڑے بپ دا، ہنس دینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سُنائیا۔ او عیسیٰ کہے آجا موسیٰ، او مسلسل حال سُنائیا۔ ویکھ پرہو دا اگنی سوسا، سانول سندر کی اپنی کار کھائیا۔ جس دا
 روپ سمجھ سکے کھتے نہ دوجا، پڑا پڑا نہ کھتے اٹھائیا۔ جس نے سب دا دین مذہب دا بھانڈا کرنا مودھا، مدعا سب دا ویکھ
 وکھائیا۔ یائے دہائی پینی اُتے بسدھا، سدھ رہے کیسے نہ رائیا۔ او جسے بدل دینا جگا، جگ چوکڑی رووے مارے دھاپیا۔ اُس
 دا نشانہ کدے نہ آکا، اگن آتھن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 اک اکھوائیا۔ محمد کہے موسیٰ ویکھ لے مصاحب، حضرت عیسیٰ نال ملائی۔ تے کہن کدھر ہو گیا غائب، جگ نیتر نظر کھتے نہ
 پائیا۔ جس دا کھیل ویکھو عجائب، عجب لیل رہیا ورتائیا۔ اسپں سارے اُس دے نائب، حکم وچ سارے بیٹھے سپس نوائیا۔
 جس دا کھیل ہونا جائز، جائزہ لوے تھائوں تھائیا۔ محمد کہے میرا امام ایہو ہووے شاید، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نوں کہا واحد،
 واحد نوری اللہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ عیسیٰ
 کہے میریاں بڑیاں پُرانیاں اڈیکان، پیغمبرو دیاں جنائیا۔ میں نو سؤ تڑنوںے وار کدھیاں نگ نال پکان، لائن لائن نال ملائی۔ محمد
 کہے میں نو سؤ تڑنوںے وار رکھیاں اُمیدان، انتر اپنے دھیان رکھائیا۔ مینوں نو سؤ تڑنوںے حکم دیاں ملیاں رسیدان، بنا اکھراں حرفاں
 (حکم) خدائیا۔ میں اوہناں نوں تکاں لا کے نیجھان، نین نینان نال ملائی۔ کون ویلا میرا امام میریاں پوریاں کرے ریجھان، گرہ

میرے پھیرا پائیا۔ سب نوں دے دیوے تمیزاں، کوڑی مت دئے مٹائیا۔ جس دیاں صفتاں گا نہ سکدیاں جیہاں، رسنا نہ کھئے
 وڈیائیا۔ میری (صفت) کرے کی قرآن مجیدا، جس قرآن دا گرہ دینا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن اسان تئاں بناؤنی تکونی، تیر نشان سہائیا۔ جس دی کھیل
 غمسا ازوہ گوئی، لوزے نریر نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دی جوت دھار نہ کیسے چھپاؤنی، بندہ بند نہ کھئے کرائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ
 اُس نے سب دی کراؤن آؤنا بوہنی، بہمت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈی اُمت اُس دی پراہنی، بیٹھی آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ بنائیا۔ وساکھ کہے میں کدھروں چڑھیا، عرشاں تے چڑھن والیو
 دیو سمجھائیا۔ میرا کیس نے گھاڑن گھڑیا، گھڑن والے برہمے دے درڑائیا۔ میں کپڑی وڈیا پڑھیا، کون نام صفت صلاحیا۔ کس
 دوارے کھڑیا، کون دوارے وجے ودھائیا۔ کس مہربان محبوب مینوں وریا، کون کنت سہاگ سوہیا پائیا۔ کپڑا روپ نرائن نریا،
 نر ہر دیو دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب وڈ وڈیائیا۔ وساکھ کہے
 پرہو بدل دے اپنا ورقہ، جگت ورقیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بیو کھول دے اپنے گھر کا، گھرانہ اکو دینا دکھائیا۔ جتھے روپ نظر
 آوے تیرا نرائن نر دا، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تھہ پن کلجگ اتم کاج مؤل نہ سردا، سروسر سارے سپس نوائیا۔ لیکھا مکا
 دے کایا ماٹی دھڑ دا، دھڑت مذہباں والے اپنی جھولی پائیا۔ قلعہ توڑ دے ہنکاری گڑھ دا، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی خوشی آپ بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آؤ تکیے دھر دا
 ملنگ، جو ملنگ اکو اک اکھوائیا۔ جس نے سب دے کارنامے کیتے بے رنگ، اُتے مہر نہ کھئے لگائیا۔ سچ دا رہن نہیں دتا اند،
 اند اند وچوں کھچائیا۔ نیترووے تارا چند، چند ستار رووے مارے دھاپیا۔ بھڑی محمد دا اتم مکیا پندھ، پاندھی پندھ نہ کھئے
 بھوائیا۔ جس دی یاد وچ محمد نے نمازاں گزاریاں پنج، پنج انگلاں مکھ کتاں نال چھپائیا۔ اُس نے جگت دوارے آؤ نے لنگھ،
 پندھ اپنا آپ مکائیا۔ جس دا سنگھاسن لہندی دشا ڈہ گیا پلنگ، چڑھدیوں لہندے جاوے چائیں چائیا۔ صوفیاں نوں پاؤندا جائے
 ٹھنڈ، پن حرف حرُوف کرے پڑھائیا۔ جگیا سواں جگت من منوئے دا لگے جنگ، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ محمد کہے میں کھول کے بیٹھا بستہ، بستی اپنی دھیان لگایا۔ عیسیٰ کہے میں صاف کیتا رستہ، رُستم آؤنا بے پرواہیا۔ موسیٰ کہے میں خوشی وچ ہویا مستہ، کوہ طور میری آسا پور کرایا۔ میرا محبوب آوے نسدا، بھجے واہو داہیا۔ جس دا نشانہ اکو جگدا، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ اوہ سب نوں آوے سد دا، ہوکا دیوے ڈھدرگاہیا۔ او درس کرو نور الابی رب دا، جو یامین اکھوایا۔ اپنے لباس وچ شاہ نواب ہووے پھدا، فضل رحمت سب دے اُتے اک کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ محمد کہے میرے مقبرے وچ سوا سیر ددھ کچا، کچی مٹی والیو دیاں جنایا۔ جس نے نام دا نشانہ وچ لاؤنا پگا، جس نوں جاگ کہے لوکایا۔ اشارے نال کنارے تے آن کے دینا دھگا، دھکیلے تھاؤں تھانیا۔ اُس دی وحدت وچ جھکے مکہ، مدینہ سیس نوایا۔ کیسے نوں لگے مول نہ پتہ، لاپتے والا لاشریک اپنا کھیل کھلایا۔ اُس نے سب دا لیکھا کر دینا رفع، رفاقت والا نظر کھئے نہ آیا۔ پھیر وی پیاریاں نوں ڈلاریاں نوں راہ وچ دیندے جانا گپھا، غفلت والے سٹے لینے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ سینگھاسن کہے بھگنو تھادی کپڑی وساکی، اکھ کے دیو سُنایا۔ تھادی کپڑا کرے راکھی، اُس راکھے نوں دیو ودھایا۔ لیکھا مکاوے باقی، لہنا رہے نہ رایا۔ دیساں پردیساں وچ تھادی سناوے ساکی، ساکھیات اپنا حکم ورتایا۔ شاہ سلطاناں دیندا جائے باقی، پترکا جگت وچ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ پُرکھ اکال کہے لکھ چوراسی جیو جنت میرے، میرا نور نظری آیا۔ ککڑ سور گان تے وچھے کئے لیا نیڑے، بکرا اگلا سنگ بنایا۔ ستجگ وچ شرع دے رہن مول نہ جھڑے، چھری پھڑے نہ کھئے قصایا۔ سارے چڑھ گئے اُس پرہو دے بیڑے، جس بیڑے وچوں باہر نہ کھئے کڈھایا۔ ضرور پنکھیاں پنچھیاں چوپایاں اُتے کریگا مہرے، مہربان دیا کھایا۔ جن بھگتو ویکھو انہاں دے کڈے وڈے جیرے، جگ جگ گرواں پیغمبراں دے تسیہے سہندے پھیر وی پرہو دی آس تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ اوہ ویکھو خنزیر پاؤندا رولا، خدا خدا تیری دُہایا۔ بھڑ جا میرے مولا، ملک الموت توں لے چھڈایا۔ اسیں آگئے تیرے ویہڑا، ویہڑے وڑدیاں پار لے لنگھایا۔

بھگتاں نال مل کے بن گئے تیرے چیرے، چری وچھنیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں سینگھ شیر شیرے، شیر شبد شبد اکھوائیا۔ او مالکا خالقا ہن تے لنگھ گئے جگ بھیرے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ ساڈے کٹ دے چوراسی گیڑے، گیڑے وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا کھیل آپ کھلائیا۔ کھنیر کہے محمدا سُن پکار، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ صدی چوڈھویں اتم گھڑی آئی دُشوار، دُشمن سجن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پر اک خوشی میرے مالک جے ساری سرشٹی کر دینی بموار، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساری آتما دا بن جانا مختیار، مختیار نامے دیناں مذہباں دے ہتھو ہتھ لینے منگائیا۔ کیسے نال رہن نہیں دینا ادھار، ادر وچوں جے ہوئے اوتار پیغمبر گرو انت انت نہ کھئے اکھوائیا۔ اوہ حکم وچ آئے وچ سنسار، حکم اندر بھجے واہو داہیا۔ نام کلمے گئے اچار، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ انت کر کے گئے پکار، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ کل کلکی آوے اوتار، امام اماما دھردر گاپیا۔ جس دا روپ وکھرا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ سکے نہ رائیا۔ اُس دا لہنا اُس دا دینا اوسے دی کرنی کار، جو قدرت دا کرتا اک اکھوائیا۔ سارے ڈنڈاوت وچ بندنا وچ سجدیاں وچ کرو نِمسکار، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جس وساکھی دا دہارا گوبند دا لیا وچار، دو سو بہتر سال پچھوں لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت ملنگ سچی سرکار، سر سر اپنا حکم منائیا۔

★ ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ مالوا دوآبہ سنگت نوت پنڈ لاڈووال ضلع لدھیانہ ★

وساکھ کہے میں ویکھی اگمی ہستی، جو ہست کپٹاں وچ سمائیا۔ جس دی بھگت پیار ہستی، نگر کھیڑا آپ سہائیا۔ آتم دھار اُس دی وسدی، وسے چائیں چائیا۔ ستگر درس نوں سدا نسدی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ میلن نیج نیتر لوچن اکھ دی، نین کول نین نال ملائی۔ پریا پریم پیار وچ ہسدی، ہنس مکھ سوہنگ ہنسا روپ بنائیا۔ دھار لوے امرت نیچر رس دی، جگت رسنا رس تجائیا۔ کھیل تے پُرکھ اکھ دی، اکھ اگوچر جو درڑائیا۔ پریتی پیار بندھائے نت دی، چرن کول کول سرنائیا۔ ترسنا

پوری کرے پنج ت دی، سٹنگہ ستگر درشن پائیا۔ آشا رہے نہ من مت دی، گرمت میلا سہج سُبھائیا۔ ایہہ کھیل پرمیشور پت دی، پاربرہم جو نورِ الابیا۔ جس دی کلا کلجگ دھار اتم جٹ دی، کیرسانا اپنی کیرس کھائیا۔ اوہدی جوت پرکاش لٹ لٹ دی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہدی وست شبدی دُھر دے ہٹ دی، ہٹوانا اکو اک اکھوائیا۔ جس دے یاد وچ جن بھگتاں ترسنا تھدی، بھجے واپو داپیا۔ خوشی تے وساکھ اٹھ دی، اٹھاں تتاں وجے ودھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ملنی پرہیو پیار اکٹھ دی، اکٹھیاں سب دا لیکھا پور کرائیا۔ جنم جنم دی میل ستگر سیوا وچ لتھدی، کرم کرم دا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ اتم ایہہ بھگتی رکھی حق دی، کم کاج کردیاں پار کرائیا۔ تہاڈی لاج رکھنی دو جہان نگ دی، جگت نشانے نال جھلائییا۔ تہاڈی لیکھے لاؤنی اک اک بوند رت دی، جو پردھ بال جوان پسینہ رہے وگائیا۔ اس توں پرے ہور کھیل نہیں کوئی تپ دی، جگت تپیشر ہتھ کدے نہ آئییا۔ جن بھگتو تہاڈے کرمان دی فصل پکدی، ککرمان دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھار اک پُرکھ سمرتھ دی، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۵ وساکھ ہر بھگت دوار جیٹھووال گرداس پُر دی سنگت نوٹ ضلع امرتسر ★

وساکھ کہے میرا سماں بیتیا آدھا، آدھوائے ویکھاں جگت لوکائیا۔ کوٹاں وچوں کسے ورلے گرمکھ ملیا سدا، شبدی نام شبدا شنوائیا۔ جو پرم پُرکھ سرنائی لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ اوہدا جگت جہان ودھیا آگا، آگن وچ اوتار پیغمبر گرو راہ تکائیا۔ ہنس روپ نہ ہویا کگا، ہنس گرمکھ سوہا پائیا۔ سچ دوار دی ملی جگہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ اکو نام خُماری پیتی مدھا، مدھر دُھن سُن کے اپنا آپ بدلایا۔ سچ منزل دا ساچا پتہ، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جس دا اکو دیپک جوت پرکاش جگا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس نے دھرم دی دھار نشانہ گڈا، گائیڈ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں لڈائے اپنا لڈا، گودی دُھر دی اک ٹکائیا۔ جنہاں سیوا وچ جگت وکار وڈھا، پیار دُھر دا نال رکھائیا۔ اوہناں لیکھا مکیا چوراسی کھڈا، مات گرہ نہ ونڈ وندائیا۔ جگت جہان ہویا وڈا، اٹل ملی دات بے پرواہیا۔ کوڑ کیریا ناتا چھڈا، چھٹکی جگت لوکائیا۔ لیکھے لگے بڈھا نڈھا،

نوجوانا وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماس ناڑی ہڈا، پنج تت اپنے تن رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ وساکھ کہے میں آدھا بیتا، بتی کہانی دیاں جنائیا۔ میرے دن رام بچن دتا سیتا، سیتا
 ست حکم درڑائیا۔ اوہ ویکھ ترے گن اتیتا، کی اپنا کھیل کھلائیا۔ جو لکھ چوراسی پرکھے نیتا، گھٹ گھٹ ویکھے تھاؤں تھائیا۔
 جو آد انت پتت پُنیتا، پتت پاؤن اک اکھوائیا۔ اوہ کلجگ اتم بدل رہیا ریتا، ریتوان اپنا حکم سنائیا۔ جس لیکھا مکاؤنا مندر
 مسیتا، شودوالے ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ اکو دسے سچ چرن پریتا، پریم ہو کے دھر دا ماہیا۔ پچھلیاں بدل دیوے تواربخاں، چار جگ
 دا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے میں آدھا
 گیا لنکھ، بھجیا واپو داہیا۔ میرے دوس گوبند بچن دتا پُری اند، پرہ اند وچ اپنا آپ ٹکائیا۔ نالے ہس کے توں میرا میں تیرا
 گایا چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ پھیر نشان ویکھیا تارا چند، چند ستار ویکھ وکھائیا۔ پھیر نگاہ ماری میرا شستراں والا
 جنگ، جگت جگت نال لڑائیا۔ گرمکھ ورلے لاؤنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ پھیر ویکھنا کلجگ اتم پندھ، پاندھی ہو کے
 پھیرا پائیا۔ شبد بولیا اچی بتی دند، رسنا جہوا نال ملائی۔ جس ویلے آوے صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اُس ویلے
 سرشتی ہووے دنگ، حیرانی وچ پریشانی نال ملائی۔ ساچا چاڑھے کھتے نہ رنگ، رنگت رنگ نہ کھتے رنگائیا۔ میری آشا منسا
 پوری کرے اُمنگ، میرا داتا ڈھردرگاہیا۔ آپ بیٹھ کے اُپر پلنگ، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ جنہاں دا لیکھا پورا کرے کھادھا پیتا
 جگت ڈنگ، ڈنکا نام والا وجائیا۔ جس دے کول بھگت ادھارن دا وکھرا ہووے ڈھنگ، مالا منکے نہ کھتے رکھائیا۔ کوچھیاں
 کملیاں غریب زانیاں سچکھنڈ دیوے ٹنگ، جتھے ٹنگاں والا کوئی بچ سکے نہ رائیا۔ جھگڑا میٹ دیوے جیرج اند، اُتبھج سینج دا
 پندھ مکائیا۔ چرن پریتی خوشی نال دیوے ونڈ، خوشی بند بند رکھائیا۔ در آیاں سینے پاوے ٹھنڈ، اگنی تت تت گوائیا۔ پندراں
 وساکھ کہے گوبند تن دن نیلے اُتے کسدا رہیا سی تنگ، تن شستراں نال سہائیا۔ پھیر ویکھدا رہیا ول پُری اند، بن اکھاں اکھ
 اُٹھائیا۔ پھیر تکدا رہیا برہمنڈ، لوآن پُریاں پرے نگاہ ٹکائیا۔ پھیر چرن کول نال کیتی ونڈ، سجا کھتے نال بدلائیا۔ جس ویلے میرا
 صاحب آوے سورا سربنگ، ستگر نور الہیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دیوے پرمانند، پر پُرحکھ وڈ وڈیائیا۔ اُس ویلے سمت شہنشاہی

اٹھ دا ہووے چند، چند ستار سیس نوائیا۔ میری آشا منسا پوری کرے اُمنگ، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھاں بھاگ ہون نہ دیوے مند، مندبھاگی سد اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت نوٹ ضلع امرتسر ★

دھرو کہے ویکھ پرہلاد، پرلو توں پرے دھیان لگائیا۔ بل کہے امریک سُن ناد، دو جہاناں باہر شنوائیا۔ جنک کہے ہرچند ویکھ سواد، یں رسنا رس چکھائیا۔ بدھر کہے سُدھے سُن آواز، کی کرتا ربیا درڑائیا۔ جیدیو کہے بینی کھول راز، رازق رِزق رحیم کی کار کھائیا۔ رویداس کہے سارے سُنو دھر جواب، دھر سندیسہ اگم اتھاپیا۔ مہربان محبوب حق جناب، دھر کرتا اک اکھوائیا۔ جو اوتاراں پیغمبران گرواں پورے کرے خواب پیشین گوئیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ دھر دا مِتر پیارا بن احباب، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نوں واحد خالق خلق کہا نال آداب، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جن صوفیاں عشق حقیقی بدلیاں وچوں مجاز، مجازی اپنا بھیو چکائیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے نرگن دھار سرگن نانک بغداد، بغلگیر بے پرواپیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں کرے امداد، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ کبیر کہے میں تکان اگمی کعبہ، قبل دتا درڑائیا۔ گنکا پوتنا سنے آواز، شبد دھن راگ جنائیا۔ کھیل کرے غریب نوازا، گہر گمبھیر اپنا پڑدا لاپیا۔ جس نوں چار جگ دے شاستر کہن شہنشاہ مہاراجا، پاتشاہ نور لاپیا۔ اوہ ویس اگمی کر سادہ، سادھنا بھگتاں ربیا کرائیا۔ جس نوں سر جھکاؤندے کرشن رادھا، رام سینتا نیوں نیوں لاگا رہے پائیا۔ جس دیاں پیغمبران پڑھیاں نمازاں، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جس نوں پتا پُرکھ اکال کہہ کے گیا گوہند والا بازاں، بازی اتم اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دُنی دا بدل کے تخت تاجا، دھر دا حُکم اک درڑائیا۔ مہربان ہو کے موہن مادھو مادھا، مدھر دھن ربیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بدھک کہے سُن اجامل، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جس

پرہ دا کھیل گھڑی پل، پاربرہم کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جو ہر گھٹ و سیا جل تھل، مہیٹل ڈیرہ لائیا۔ اُس دا اِکو حُکم اٹل، اٹل
 پدوی جن بھگتاں دیوے چائیں چائیا۔ نرگن دھار ہو کے انتر گیا رل، جوتی جاتا اپنا میل ملائیا۔ جس نے غریب نمانے گُرمکھ
 تارے واہندے ہل، کرس کرسانا دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگتاں دی بھگتی والا لبھ کے دل، دلدریاں وچوں
 اپنے نال ملائیا۔ سرشٹی نال سریشٹ کر کے چھل، اچھل اچھل اپنا بھیو چھپائیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ بھگت کہن ویکھو اپنے منکے مالا، صوفی تسبییاں ہتھ اٹھائیا۔ کی جگت جھلے رہے
 جنجالا، کس بدھ کرنی کار کھائیا۔ کس دھار ملیا پُرکھ اکالا، پٹھی کھل تن لہائیا۔ سب نوں گھالنی پئی گھالا، جیون جگتی دے
 دہائیا۔ بھڑی کلجگ اتم مارگ دس سُکھالا، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہرجن گُرمکھ اپنے بچے بنا کے لالا، لالن اپنے رنگ
 رنگائیا۔ جنہاں دے نیڑ نہ آوے کال مہاکالا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ اوہناں دی ریت اولڑی دس کے اولڑی چالا، چال دھرم دی
 اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ جن بھگت کہن ساڈے
 انتر اگم وچار، بُدھی سمجھ کھے نہ پائیا۔ پچھ پتے جگ چار، کلجگ چوتھا دے دہائیا۔ کی بھگتاں کھیل کردا رہیا کرتار، قُدرت دا
 کرتا اپنی کار کھائیا۔ جگت تسیہ دے وچ سنسار، مارگ بھگتی والا جنائیا۔ کلجگ اتم کرپا کر اپار، ایرمپر اپنی دیا کھائیا۔ پھڑ
 پھڑ باہوں دے تار، تارنہار اک اکھوائیا۔ ساچی بھگتی ستگر حُکم دی کار، جگت مالا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گُرمکھ سورپیر بنا
 ہوشیار، جودھا اپنا میل لے ملائیا۔ سنت سہیلے بنا برخوردار، برخورداری وچ ویکھ وکھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دے ادھار،
 قرضہ مقروض آپ چُکائیا۔ سیوا وچ سیوا کرن سیوادار، سیوا ستگر ستگر ساچے بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چار جگ دے بھگت کہن آؤ کھیل تکیئے اچ دی راتی، اٹھاراں وساکھ
 وجے ودھائیا۔ سارے ہتھ مارو اپنی چھاتی، چھتردھاری اپنا بھیو چُکائیا۔ تہاڈی بندگی والی دھرم دی داتی، داتری داتار نال
 مل کے اپنا کھیل وکھائیا۔ جیہڑی چرن دھوڑ نال تن وار اچ نہاتی، ہر گُرسکھ دے پچھ تن وار پھر کے اپنا کھیل دتا کھلائیا۔
 جن بھگتو تہانوں چھکا کے لنگر دا پرسادا پریم دی چپاتی، چپا چپا مُشکلاں وچوں تہانوں دتا باہر کڈھائیا۔ تہاڈی منزل اگلی مُکی

تے اُس توں آگے ستگر گھر دی بنی واٹی، جگت پندھ رہیا نہ رائیا۔ ایہہ آشا سپت رکھی رکھی جس دی نیڑے آئی واٹی، پچھلا پندھ مکائیا۔ سچ پچھو گوہند نے اٹھاراں دن آگے بوندیاں امرت دیاں رکھیاں سی وچ باٹی، اٹھاراں وساکھ نوں دھرتی اُتے سُٹائیا۔ پھیر اپنا ہتھ پھیریا تن سریر اُتے ماٹی، سپس توں چرناں تگ چھپائیا۔ نالے راہ تکیا کملا پاتی، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ سچ پچھو اٹھاراں وساکھ نوں گوہند نے آدھی رات سی روٹی کھادی، ودھ گھٹ منٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نالے ہس کے کہا میرا پُرکھ اکال سب دا گاڈی، جس نوں گاڈ کہہ کے سارے سپس نوائیا۔ اُس نے مہربان ہو کے جن بھگتاں کولوں بھگتی دی دھار کراؤنی واڈھی، ودھی دین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ آج ایسے کر کے گرمکھو شام نوں روٹی رسنا نال نہیں لاگی، پورب لیکھا پور دتا کرائیا۔ بے شک تھادی جیون زندگی دُنیا نالوں سادی، ستگر سادھاں توں پرے تھانوں دتی ودیائیا۔ کیوں پرہو دے گھر سدا بھگتاں دی آبادی، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں بنے انتر دا راگی، راگاں وچوں اپنا نام جنائیا۔

★ ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ کلونت کور بستی خلیل دے پرساد کراؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

مہاکال کہے کال ویکھ حساب، کلکاتی دھیان لگائیا۔ بن اکھراں تگ کتاب، جو کتب خانیاں باہر سوہبا پائیا۔ جس وچ لکھ چوراسی ملدا عزاب، چارے کہانی سر نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھا ہندا پنن صواب، سواس سواس بھیو رہے نہ رائیا۔ جو حکم ملیا آد دا آد، انت اوسے دی چلنا رضائیا۔ کوٹاں وچوں بھگتاں سنتاں لادھ، کھوجے تھانوں تھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی تگ وواد، وکھ کوڑ بھری لوکائیا۔ جنہاں انتر وجے ناد، شبد دھن شنوائیا۔ اوہناں لیکھا تگ وچ برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ کی سندیسہ دیوے مالک واحد، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سارے رہے ارادھ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سو مالک جن بھگتاں سدا رکھے یاد، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کیسے دی منگے نہ کدے امداد، نرگن نرور اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ کال کہے مہاکال میری ڈنڈاوت، بندنا وچ

سیس نوائیا۔ چار کُنٹ کلجگ کوڑی پائی بغاوت، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نام ملے نہ کیسے نیامت، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ دین دُنی کرے مزایمت، مذہب مذہب ربیا ٹکرائیا۔ کلجگ زین اندھیرا شامت، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت پرہو دی امانت، جس نون چھوہ سکے کھئے نہ رائیا۔ اوہناں دا لیکھا ہووے نہ انت نال قیامت، کرم کانڈ دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ روگ سوگ دی شبد دیوے ضہانت، ستگر شبد گواہ بھگتائیا۔ جو آد جگاد صحیح سلامت، صاحب سوامی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملایا۔ مہاکال کہے کال ویکھ لے اپنی نرالی نوٹ بک، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ دھرم مارگ سرشٹی گئی رُک، آگے قدم نہ کھئے اٹھایا۔ سچ دا پینڈا ربیا مُک، کیرپا کوڑ وچے ودھایا۔ بنا بھگتاں توں تون میرا میں تیرا گائے کھئے نہ ٹک، ٹخم تاثیر سکے نہ کھئے بدلایا۔ جگت جگدیش سیس جائے کیسے نہ جھک، جاگرت جوت بن ورن گوت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پرکاش دیوے نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن اکو رنگ رنگائیا۔

★ ۲۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ نرنجن سنگھ دے پچناں تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

دین دُنی بُدھی ہوئی بھرسٹ، ستگر مت رہن نہ پائیا۔ ایہہ سندیسہ دے کے گیا سی رام گرو وسشٹ، وشیاں توں باہر سمجھایا۔ کلجگ اتم دھرم دھار دا رہنا نہیں کوئی ایشٹ، ایشٹ دیو سوامی گرو گرسیس نہ کھئے نوائیا۔ کوڑی کیرپا کلجگ واشنا بھوگے گریست، کام کرودھ لوبھ موہ ہلکائیا۔ کیسے بھیو کھلے نہ سورگ بہشت، جگت پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دین دُنی بُدھی نہ ہوئی بیبک، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ صاحب ستگر دی سب نے چھڈی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار نظر نہ آئے ایک، ایکنکار اکل کل دھاری سیس نہ کھئے نوائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ ترے گن مایا لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے بھجھایا۔ نج

نیت پر بہ درشن سکے کھئے نہ پیکھ، جگت لوچن ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم کرے کھئے نہ ہیئت، پاربرہم برہم بھیو نہ کھئے
 کھلائیئا۔ کلجگ کوڑی کیریا چار کُنٹ دہ دشا مانو ذاتی بھیکھ، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیئا۔ گھر وچ گھر اپنا دسے کیسے نہ دیس،
 ساڈھے تن ہتھ مندر اندر وجے نہ کھئے ودھائیئا۔ رت بسنتی نام پھلوڑی مؤلے کوئی نہ چیت، چیتن سرت نہ کھئے کرائیئا۔ کلجگ
 جیواں کوڑ کڑیارا بنیا لیکھ، دھرم دی دھار سنگ نہ کھئے بنائیئا۔ ستگرؤ دوارا سب نوں بھلیا اپنا سچا دیس، جگت یاترو بھجن
 وابو داہیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیئا۔ دین دنی بُدھی وچ رہیا
 کیسے نہ ست، ست وچ نہ کھئے سہائیئا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنجاں تنان لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیئا۔ دیپک جوتی
 کیسے گرہ نہ سکے جگ، کایا مندر نور نہ کھئے رُشنائیئا۔ ستگر درس پائے اُپر نہ کھئے شاہ رگ، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائیئا۔ جگت وکارا
 رسن بنیا مدھ، امرت رس گویند مُکھ نہ کھئے چوائیئا۔ دھرم دھار دی سچ شریعت پار کیتی حد، نو دوار جگت واسنا ہوئی ہلکائیئا۔
 دھن آتمک راگ سنے کھئے نہ ند، اناد نادى ناد نہ کھئے شنوائیئا۔ ستگر ایشٹ جگت جگیا سو گئے چھڈ، پُرکھ اکال دین دیال سیس نہ
 کھئے نوئیئا۔ کلجگ کوڑ کڑیارے گھر گھر اپنا نشانہ دتا گڈ، چار ورن اٹھاراں برن بچیا رہن کھئے نہ پائیئا۔ آتم پر ماتم لڈائے کھئے نہ لڈ،
 سرت شبد مل کے وجے نہ کھئے ودھائیئا۔ پاربرہم برہم سب نوں بھلی اپنی جد، یدی انتر زرتنر پڑدا نہ کھئے اُٹھائیئا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا
 موہ وکار وہن گیا وگ، نو کھنڈ پرتھی دین دنی رہیا رُٹھائیئا۔ ایہ کھیل ہتھ سوڑے سربگ، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم
 ورتائیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انتریامی اک اکھوائیئا۔ جگت سرشٹی
 ساچا نام گئی بھل، ایشٹ دیو ایشور نظر کیسے نہ آئیئا۔ مایا ممتا وچ گئی رُل، کوڑی کیریا ہوئی ہلکائیئا۔ سچ دیپک ہویا گل، نور
 جوت نہ کھئے رُشنائیئا۔ میل ملیا نہ صلح گل، جو سوامی سب دا پتا مائیئا۔ آتم دھار بھاگ لگا نہ پر ماتم گل، کوڑی کیریا ناتا سکے نہ
 کھئے ٹرائیئا۔ ساچا امرت نجھر رس گول ناہی وچوں گیا ڈلھ، بوند سواتی رس نہ کھئے چکھائیئا۔ مانو ذاتی پر بہ دا نام چیدی نال بُل،
 پردے ہر نہ کھئے وسائیئا۔ شبد کنڈے نام ترازو سکے کھئے نہ ٹل، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیئا۔ صدی چوڈھویں دین دنی نو ست دھرنی
 دھرت دھول دھول مانو ذاتی بوٹا گیا بُل، مانس مانو مانکھ امرت پھل نہ کھئے لگائیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سرِشٹی اندر کلجگ اپنا دھریا بل، بل باؤن دئے گواہیا۔ جو سب نوں رہیا چھل، اچھل چھلدھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس ورو لے اٹھسٹھ تیرتھ جل، سمنڈ ساگراں پھول پھولائیا۔ اُس نے کھیل رچایا کلجگ کل، کل کلکی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا بھانا سکے کدی نہ ٹل، ستجگ تریتا دواپر دئے گواہیا۔ سو صاحب ستگر ویکھنہارا کوڑ کڑیارا دل، جگت وکارا نال ملایا۔ تِس صاحب توں سد وٹھو جائیے بل بل، سرِشٹی درِشٹی اندروں ساچا ایشٹ دتا بھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن زرویر نرکار گیا مل، ست دا مالک ست اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۲۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ جگجیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

باؤن کہے پُورب پُورب پُوربلی ساکھی، ساکھیات دئے پرگٹایا۔ بل دوار جس نے مئی آکھی، سپس ستکار نال جھکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اُس دی کرے راکھی، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سمت شہنشاہی اٹھ دی بھاگاں بھری وساکھی، جس نوں چار جگ ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پُورب ملے باقی، آگا اپنے ہتھ رکھایا۔ ستگر پیچ سوارے جاکی، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ چرن پریتی جوڑے ناتی، نر نرائن اپنا میل ملایا۔ ایتھے اوتھے پُچھے واتی، دُور نیڑا پنڈھ نہ کھئے رکھایا۔ سر ہتھ ٹکائے لوک ماتی، مہربان مہر نظر ٹکایا۔ اتم کر بھگتاں ذاتی، دیونہارا مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملایا۔ باؤن کہے دُھر دی آد جگاد ریت، جگ چوڑی چلی آئی۔ جس دے صفتاں والے گیت، ڈھولے سرِشٹی سدا گایا۔ سو مالک اک اتیت، ترے گن لیکھا دئے چکایا۔ جن بھگتاں وسے سدا چیت، چیتن اپنا میل ملایا۔ جنم کرم دی پرکھنہارا نیت، نیتوان دُھردرگاہیا۔ گرمکھاں کایا رکھ ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے رکھایا۔ کول چرن کول بخش اک پریت، پریتم ہو کے میلا میلے سہج سُبھائیا۔ مانس جنم جنم لکھے لگے سنگھ جگجیت، جگت اپنا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملایا۔ باؤن کہے پرم پُرکھ پرہو مہربانا، مہربان اکھوائیا۔

جُگ جُگ جن بھگتاں دیوے دانا، داتا دانی دُھردرگاہیا۔ گُرسکھ اُچائے جگت نِشانہ، نِشانہ اپنا نام دِرڑائیا۔ دئے وڈیائی وچ دو جہاناں، دوہرا اپنا کھیل کھلائیآ۔ برجن کدے نہ ہووے بیگانہ، دُور نیڑا وند نہ کھئے وندائیا۔ کِرپا کرے شاہ سُلطانا، سَتگر داتا اگم اتھاپیا۔ چرن دھوڑی دیوے دھرم دا دانا، وست امولک آپ ورتائیا۔ اکی گُرمکھ جگجیت سنگھ نوں ہتھیں بنھنکے گانا، رنگ لال نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیآ۔ باؤن کہے پُورا بھوکھت ہویا واک، واقع شبہ دھار جنائیا۔ سَتگر چرن دھوڑی نال لے کے جانی خاک، مستک مستک نال چُھپائیا۔ جو دوس زین پُچھے وات، گھڑی پل لیکھے لائے تھاوں تھائیا۔ ست دا سچ جوڑے نات، ناتا بدھاتا آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ باؤن کہے ہر سنگت ست سچ --- پیار مُحبت نام نال وڈیائیآ۔ جگت کوڑ کِرپا سنسار ساگر گہر گمبیر، دو جہان پار کرائیا۔ جس دی شرع دی جگت دی نہیں کوئی تصویر، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ صاحب سوامی گُرمکھاں ہون نہ دیوے دلگیر، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ وچھوڑے وچ وپائے کھئے نہ نیر، نیناں چھپر نہ کھئے جنائیا۔ گُرسکھ سدا سدا بھیناں دا بنیا رہے ویر، بھراواں دا بھائی نظری آئیآ۔ جان لگیا سیس تے چٹی پگڑی بنھنی چیر، چیرا گوبند ویکھ وکھائیا۔ مَکھ لگا کے جانی شکر کھیر، مٹھا رس رس بنائیا، باؤن کہے میرا لیکھا پُورا ہووے لہنا چُکے ریشیاں دی تصویر، تیراں سو ستاسی نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ کِرپا اُتے مارے لکیر، لائن اپنی اک جنائیا۔

★ ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ بیبی گُردرشن کُور پٹی، مہر انبالہ شہر، دے نوٹ دلی شہر ★

سَتگر شبہ بھگتن میتا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ لکھ چُوراسی پرکھ نیتا، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ گُرمکھاں کایا کرے ٹھانڈی سیتا، اگنی تت تت بُجھائیا۔ انتر نرتنر وسے پردے چیتا، من ٹھگوری دئے گوائیا۔ ست سچ بخشے چرن پیریتا، پریم ہو کے ملے دُھر دا ماہیا۔ ساچا نام دے حدیثا، حضرتان تون باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد دیاںدھ، دین دیاں اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کارج کرے سدھ، جنم کرم دا لیکھ مٹائیندا۔ آتم پر ماتم دی دتے بدھ، سوہنگ بنسا جاپ جپائیندا۔ تن کایا ماٹی جائے ودھ، من منوآ آپ بھوائیندا۔ درشن دیوے گھر نج، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیندا۔ ستگر شبد گر پورا دیوا، دیو سوامی اک اکھوائیندا۔ آد جگادی الکھ ابھوا، آگوچر اپنی کار کھائیندا۔ گرمکھاں امرت رس دیوے میوہ، وست امولک جھولی پائیندا۔ لیکھے لاوے رسنا جہوا، بتی دند صفت صلاحیندا۔ جنم جنم دی لیکھے لاوے سیوا، صاحب ستگر دیا کھائیندا۔ بخشے دھام نہچل نہکیوا، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد وڈ دیوی دیوا، آتما پر ماتما اپنا میل ملائیندا۔

★ ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ جسبیر کور اٹارسی، نواسی دے پرساد کراؤن تے

ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

وساکھ کہے میرا سماں ٹپیاں، ٹاپوآن دا چپا چپا دئے گوبیا۔ میں کھیل تکان اکو پیٹا، پت پرمیشور پورن بے پرواہیا۔ جس دے حکم نال دو جہان انگیٹھا تپیا، چار کنت اکن نہ کھئے بھجھائیا۔ جس شرع دا بوٹا کییا، کپل من دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ جگت وکار ہنکار کورٹا ٹھپیا، ٹھپا ٹھاکر اپنا نام لگائیا۔ دین دنی دی ویکھے ہتیا، ہتیارا ہو کے کھیل کھلائییا۔ ست دھرم دی دے کھئے نہ ستیا، ست سنتوکھ وچ نہ کھئے سائیا۔ چار کنت لوہ موہ ہنکار رتیا، ہوئے ہنگتا رنگ چڑھائییا۔ میں انت نگاہ مار کے تکیا، تخت نواسی ویکھ وکھائییا۔ جس لیکھا پور کراؤنا مدینہ مکیا، کعبیاں پڑدا لاپیا۔ اُس دا نور نہ رہے چھپیا، اوہلا ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ دین دنی جس نام مدھانے نال متھیا، متھن کرے لوکائییا۔ سو پُرکھ اکال سرب سمرتھیا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائییا۔ جس کلجگ وچوں ستجگ چلاؤنا رتھیا، رتھوہی بنے ڈھر دا ماہیا۔ میرا درس کر کے سگل وسورا لتھیا، اگنی تت ربیا نہ رائیا۔ وساکھ کہے میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، ہس ہس کے سیس نوئییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کل رہے نہ اندھیری مسیا، نوری چند دینا

چمکائیا۔ تیرا اکو ہوڑا بڑا اُپر سسّیا، ہنگ برہم اپنا میل ملائیا۔ جس دی خوشی وچ پھراں نسّیا، بھجّان واہو داہیا۔ جو کھیل کرے الکھنا الکھیا، الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس دے حُکم نال جن بھگتاں سگل وسُورا لتھیا، چنتا روگ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم گاوے جسیا، تُوں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ وساکھ کہے میں جگت جہان گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سیس نواواں سُرے سرہنگ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ سو سرن لگاوے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ نام ندھانا چاڑھے رنگ، دو جہاناں اُتر نہ جائیا۔ لیکھا ویکھے تارا چند، سوریہ چند سیس نوائیا۔ جو بھگتاں کرے خوشی بند بند، بندگی اپنا نام درڑائیا۔ نیتربین رہن نہ دیوے اندھ، اگیان اندروں دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ وساکھ کہے میرا انت آخری پروشٹا، پرم پُرکھ سیس نوائیا۔ میرے صاحب دا اکو ہووے اِشٹا، اِشٹ دیو سوامی دُھر دا ماہیا۔ جس میرا پُورا کیتا نسچا، نہچل دھام ویکھ کے خوشی منائیا۔ اوہ لہنا دینا پُورا کرے گرْمکھ گرْسکھ دا، ہرجن بھیو رہے نہ رائیا۔ جو غریب نائیاں لیکھا لکھدا، کوچھیاں کھلیاں گنڈھ پوائیا۔ اوہ رُوپ آد انت اک دا، ایکنکارا نُور الاہیا۔ جس دا کھیل نت نوت دا، دو جہاناں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ لیکھا جانے وار تھت دا، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹے کوڑ کرپا نت دا، نوت اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھا جانے اندر انتر باہر تن وچ دا، وچلا بھیو آپ گھلائیا۔

★ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ★

جیٹھ کہے تیئی اوتار ملاؤ ہتھ، بنا ہتھیلی ہتھ چھپائیا۔ کرپا کری پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس دا نرگن سرگن رتھ، آد جُگاد چلائیا۔ اوہ دیوے اگمی وتھ، امولک ہر ورتائیا۔ جس نے کلجگ کوڑ کُڑیا را دینا متھ، متھن نام مدھانا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی وتھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ وساکھ کہے پیغمبر ملاؤ دست، دستگیر حکم سنائیا۔ جھگڑا مکے کیٹ ہست، اوج نیچ نہ کھئے
 وکھائیا۔ نام خُماری سب نے ہونا مست، مست دیوانے روپ بنائیا۔ نگاہ مارو اُتے فرش، زمیں خاک دھیان لگائیا۔ کھیل تکو
 والی عرش، عرشے اعظم جس دا نور رُسنائیا۔ جو رحمت رحیم رہیا برس، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ سو سب دا لیکھا پورا کرے
 شرط، شریعت شرع کھوج کھوجائیا۔ نرگن نرویر دھار آیا پرت، امام اماما نور الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ جیٹھ کہے گرو گُردیو ملاؤ کر، کرنی کرتا آپ درڑائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر ویکھو
 گھر، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ سچ سروور ویکھو سر، امرت رس پڑدا اک اٹھائیا۔ کی دین دنی دے کے آئے ور، وارث ہو کے
 شبد جنائیا۔ کی کھیل کرے نرائن نر، وڈا وڈا اکم اتھاپیا۔ جس دا دے کے آئے بھے بھو ڈر، حکم سندیسہ نام درڑائیا۔ اوہ
 ویکھنہارا قلعہ کوٹ ہنکاری گڑھ، پردہ پردے وچوں چُکائیا۔ جس جھگڑا پایا چوٹی جڑ، جیتن اپنی کار کھائیا۔ سو مہربان
 محبوب لیکھا جانے سیس دھڑ، تنوت بھو رہے نہ رائیا۔ جس دی وِدیا نراکھر دھار آئے پڑھ، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے وشن برہما شو مار لو جھاکئی،
 پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ جسم اسم تکو خاکی، تن وجود بھو رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا ویکھو باقی، جگ چوکری پھول پھولائیا۔ کی
 حکم سندیسہ دیوے کھلاپاتی، پت پرمیشور نور الہیہ۔ بن اکھراں والی پڑھو گاتھی، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سوادھان ہو
 جاؤ اچ دی راتی، رُتری رُت رُت بدلائیا۔ آد دی آد ست دی ست ویکھو پاتی، کی پترکا رہی سمجھائیا۔ جس دا لیکھا انک رہیا
 وشن برہما شو شو دی چھاتی، چھتردھاری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بھانتی، انک کل اپنی کل ورتائیا۔ اوہ لیکھا
 جانے لوک ماتی، دو جہاناں پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ
 چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سن لے جیٹھا، شبدي شبد جنائیا۔ اسیں سارے اک پرہو دی چھایا ہیٹھا، دُتیا بہاؤ نہ کھئے جنائیا۔
 تیرے وچ کلجگ کیوں ہویا کوڑا ریٹھا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جیٹھ ہس کے کہا محمد تیرا صدی چوڈھویں اتم ٹھیکا، ٹھا کر دھر
 دا رہیا درڑائیا۔ شبدي گوہند ویکھ لے بیٹا، جس نوں جنم کھئے نہ مائیا۔ اوتار اکو اک دی ٹیکا، ٹکے مستک نہ کھئے رمائیا۔ پر

پُرکھ سب دا نیتا، نِج نیتر کرے رُشنائیا۔ جس دا آتم پر ماتم سدا ہیتا، پاربرہم برہم مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ اوہ جُگ
 چوڑی کدے نہ بھلے چیتا، اہل مالک اک اکھوائیا۔ سب دا گھر گھر جانے لیکھا، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ پردہ لاپے دیس پردیشا،
 دیس دیسانتر کھوج کھوجائیا۔ جو آد انت رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ رُوپ بدلائیا۔ سو ویکھنہارا دس دسمیشا، دہ دشا بھیو
 چُکائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں اپنے لیکھے لائیا۔ اتم جھگڑا میٹے مُلا شیخان، مسائکاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جیٹھ مار لے
 جھاتی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ نُوں تگ لے کھلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو کھیل کرے تیرے پہلے دوس دی راتی،
 رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ جگت جہان توڑ کے ناتی، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کی حُکم سندیسہ دیوے لوک ماتی، کائنات کی
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک نُوں لاپیا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو
 صاحبانو میں اکو نام چیدا، جگ جیون داتے سیس نوائیا۔ جیہڑا پیاسا نہیں دین مذہب دی رت دا، مانو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو
 پیارا تنوت دا، کھوجنہارا تھاون تھائیا۔ اوہدا نظارہ زرگن ست دا، ست سرُوپ نُوں لاپیا۔ اُس دا کھیل اکھنا اکھ دا، کتھنی
 کتھ نہ سکے رائیا۔ جس دے درشن سگل وسورا لتھدا، اگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ اوہ مالک دے گھٹ گھٹ دا، ہر گھٹ رسیا
 سائیا۔ جس جھگڑا میٹنا دین مذہب دی وٹ دا، شرع دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اوہ کلجگ کوڑی کِریا جڑاں کٹدا، کٹاکش اپنا نام
 رکھائیا۔ جس دا شہنشاہی سمت اٹھ جاوے تپدا، ٹاپوآن دے پرے ویکھ وکھائیا۔ اُس جھگڑا میٹنا من مت دا، ستگر مت اک
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو
 ویکھو اپنیاں تانگھاں، چار جُگ دا دھیان لگائیا۔ پریم لہر دیاں ویکھو کانگاں، تن وجود توں باہر دھیان لگائیا۔ جس نے اپنی
 کھیل دا ورتنا سوانگا، کی سوانگی اپنی کل وکھائیا۔ جس نُوں سمجھے کوئی نہ پانڈا، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس جھگڑا میٹنا
 اپنے ناؤں دا، ناؤں زینکارا اک سمجھائیا۔ حصہ رہن نہیں دینا سور گاں دا، پشوآن کھل نہ کھئے لہائیا۔ سب نُوں ست بناؤنا جوتی
 دھار ماں دا، پتا پُرکھ اکال وڈیائیا۔ کلجگ رُوپ رہن نہیں دینا کاں دا، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ جھگڑا میٹنا باہو بل بانہ دا،

ہنگنا گڑھ دئے ٹڑائیا۔ مان رہن دینا نہیں کیسے تھان دا، نتھاویاں ہوئے آپ سہائیا۔ اکو گرہ سہاؤنا سچکھنڈ کلاں دا، خُرد دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں اوتار پیغمبر گرواؤ بڑا تتا، تپدیاں شانت نہ کھئے کرائیا۔ سُنو دُھر دا اگئی پتہ، پت پرمیشور رہیا سُنائیا۔ جس وچ فرق ہووے نہ رتا، رتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو ڈنکا وجنا فتحا، جو پرہہ اپنے ہتھ وکھائیا۔ کلجگ رہن نہیں دینی بہ متا، مت متانتر دینا مُکائیا۔ جو اشارہ دتا نانک تپا، بغداد وچ سُنائیا۔ تس دا لیکھ لکھاؤنا ٹپا ٹپا، نو سؤ نڑنوں اکھراں نال وڈیائیا۔ ایہہ کھیل ہتھ پُرکھ سمرتھا، جو آد انت اپنی کار بھگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کل آپ ورتائیا۔ جیٹھ کہے میرا تن وجود ویکھو سڑدا، اگنی تت تپائیا۔ جگت جہان تکیو لڑدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پہلوں حصّہ ونڈاؤے چڑھدا، پھیر لہندی دشا پئے ڈبائیا۔ پہاڑ دکھن نال مردا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ایہہ کھیل پرہو دے گھر دا، دھرنی اُتے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اٹھائیا۔ جیٹھ کہے میں نگاہ ماری وچ برہمنڈاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میرے صاحب دیاں اگئی ونڈاں، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندا، سوریہ چند سیس نوائیا۔ پیغمبر پوریاں کرناں منگاں، محمد نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جس نے لیکھ مُکاؤنا شرع دیاں کندھاں، کندھی بیٹھا ویکھے دُھر دا ماہیا۔ جس دی صفتاں گاؤنیاں بتی دنداں، رسنا جہوا نال ملائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اجنبھا، چم درِشٹی دئے بدلائیا۔ صدی چودھویں اتم میٹنا پنڈھا، پاندھی چار یار روون مارن دھاپیا۔ صدی بیسویں حضرت عیسیٰ سماں لنگھا، مسیح بن نینان نین تکائیا۔ موسیٰ ویکھے اپنا رنگا، اٹھسٹھ رہے گر لائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈا پنڈھ مُک گیا لمبا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ نانک گوہند کہے پرہو دا کھیل سب تون چنگا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ جس دے حُکم نال ہووے دنکا، دنگل ویکھے جگت لوکائیا۔ شبدی شبد کھڑکنا کھنڈا، کھنڈا کھڑگ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جیٹھ کہے سُنو یجن اولّا، سب نوں دیاں سُنائیا۔ جس نوں کھندے نورِ الہی اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ جو وسیا سچکھنڈ سچ محلا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اوہدا لیکھا جلا تھلا، مہیئل اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا نور نورانہ اگئی

دِپِک بلا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ کھیل کرے اک اکلّا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس نے صدی چوڈھویں انت آخیر بے نظیر دُھر دے کلمے دا بولنا ہلا، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن اکو ملا، تخت نواسی نظری آئیا۔ جس دا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جیٹھ نہ مار اپنا دابا، غُصے وچ جنائیا۔ ذرا تک نور اگمی محرابا، محبوب بے پرواہیا۔ جس دا ساریاں نال وعدہ، قول اقرار توڑ نہائیا۔ جس دا حکم سدا باقاعدہ، بے قائدگی وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ ہووے نہ کدے علیحدہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے کولوں ساریاں لیا فائدہ، نام کلمیاں دیاں جھولیاں مات بھرائیا۔ اوہ کلجگ اتم لین آئے جائزہ، جائز اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو میں کی دساں، دسن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں بن رسنا جہوا بتی دند ہساں، ہس ہس کے دیاں وکھائیا۔ زرگن دھار ویکھو بنا جگت نیر اکھاں، لوٹناں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں کہندے پُرکھ سمرتھا، مالک خالق نور الہیا۔ اُس دے چرن کولان وچ ڈھٹھا، قدماں دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا سب دے نال وعدہ قول اقرار بنا اکھراں توں لیکھا پٹا، پاٹل ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جس سرشٹی نوں زیرو زیرو نال کرنا بٹا، اک دا انک ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جس دا شہنشاہی سمت اٹھ جاندا تٹھا، بھجے واہو داہیا۔ اُس نے سرشٹی نوں دو دھڑ وچ کرنا اکتھا، اکتھا اپنا حکم سنائیا۔ شاہ سلطاناں سیس وچ پاؤنا گھٹا، تخت تاج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ضرور چار گنٹ پویگا رٹا، رُتین وچ لیکھا دئے لکھائیا۔ کلجگ چیتھڑ پُرانا پھٹا، اتم رووے مارے دھابیا۔ محمد احمد پھرے تٹھا، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں کوچھا کملا، کامل مُرشد رہیا جنائیا۔ جس دین دُنی دے تکنا املا، علم عالماں ویکھے تھائوں تھائیا۔ جس نوں سب نے کہنا جٹ یلا، یادو کرشن دئے گواہیا۔ اُس محبوب نے کیسے دی گکھوں نہیں جمنّا، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ گلشن ویکھنا دین دُنی دا چمنّا، چم درشٹی پھول پھولائیا۔ جس دے بھے وچ گرو اوتار پیغمبر کبنا، وشن برہما شو سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس دا حکم دو جہاناں منّا، من دی منسا نہ کھئے وکھائیا۔ جس جو گھڑیا سو بھٹنا، گھڑن بھنہار بے پرواہیا۔ کوڑ

کُریارا اتم دندنا، دُنداوت سب دی ویکھ وکھائیا۔ نشان میٹ کے تارا چندنا، چند نُر کرے رُشنائیا۔ گوہند لہنا پُورا کرنا پُورب
 دُشٹ دمننا، دامن پلُو نام پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا کھیل آپ کھلائیا۔
 جیٹھ کہے اُف پائے، دروہی حق خُدا۔ سچ تعریف رہیا سُنائے، مالک محبوب بے پرواہ۔ صدی چوڈھویں ملے سزائے، صاحب
 سُلطان رہیا دِرڑا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما۔ اوتار پیغمبر گُر
 کہن جیٹھا کُچھ ہور دس، دست دست نال ملائیا۔ خوشیاں نال ہس، ہس ہس کے دے سمجھائیا۔ تُوں کس دے ہوئیوں
 وس، واسطہ کس دے نال جُڑائیا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں وچ رہیا نس، بھجّاں واہو داہیا۔ جس صاحب دا تَساں چار جُگ
 گایا جس، صفتاں وچ صفتی ڈھولے جگت سُنائیا۔ میں اُس دے ہویا وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جس کلجگ اندھیر میٹنا
 مس، چند گوہند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔
 پیغمبر کہن آہ لا تنظیمو ولزستا مویزے ناچکستا شہزینے نورو نربک، عالمینے بہزک، اُزری اوزد، نُرے نہود، پرویدے پروردگار،
 گوشے نُر نورانہ چمتکار، اعلیٰ ازی علی اللہ اک اکھوائیا۔ محمد کہے موہجستا، زوی اک الاہ، خط خطوط کوئی نہ لیکھدا، کلمہ
 اگم دئے دِرڑا۔ اوہ واحد نُر اک دا، نُر نورانہ اک رُشنا۔ جو سب دا اتر نرتنر ودھ دا، ودیا توں باہر بے پرواہ۔ جس کھیل
 ویکھنا لہو مجھ دا، مجلس شتروآں والی لگا۔ ایہ کھیل اگمی بدھ دا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لئے اٹھا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گُر سُنو حُکم اگم، دُھر دا دیاں سُنائیا۔
 جھگڑا چھڈ دیو چم، چم درشتی لو بدلائیا۔ اکو دھار سمجھ لو برہم، پاربرہم نُر الاہیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا نہ کھئے
 جلائیا۔ سارے پرم پُرکھ دی دھاروں پئے جم، آتما جنے کھئے نہ مائیا۔ سُنو حُکم بنا سرون کن، کتا گوہند والا دئے گواہیا۔ جس
 اُمت نبی رسولاں دینا ڈن، دُنکا شبد کرے شنوائیا۔ ویکھو رووے تارا چن، چار یاری رووے مارے دھاپیا۔ بہڑی نیتر نین ہین
 ہوئے اٹھ، نُر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔
 جیٹھ کہے پیغمبر آو آگے، اگمن وچ تازی دیاں وجائیا۔ اپنے ویکھو گھر گھر دیپک جگے، چراگاہاں کی رُشنائیا۔ اُمت وچ پھرو

بھجے، بھجّو واہو داہیا۔ ٹھاڈے کلمے وچ کپڑے مُرید بھجّے، کپڑے مُردے قبران وچوں باہر کڈھائیا۔ اکو بیان دیو سبے، حضرت عیسیٰ مؤسیٰ دھیان رکھائیا۔ محمد تیری صدی چوڈھویں ونجھے، ونجھ مُہانا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دس کپڑے مارے تے کپڑے چنگے، کلمے دی کلمہ دئے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پڑا آپ اٹھائیا۔ محمد کہے میرے مالک گل وجیہ، قدم بوسی سِیس نوائیا۔ تُوں علمے عالیشان توجیہ، تہذیب تیری نُورِ الابیا۔ تیرا دائرہ اک وسیع، وصل دے یار بے پرواہیا۔ تُوں مالک حق طبعی، طبیعت سب دی دے بدلائیا۔ تُوں نُورِ الابی رُبی، ربّے عالمین مالک اک اکھوائیا۔ میری لنگھدی جاندی چوڈھویں صدی، پائے صدے وچ دیاں دُہائیا۔ دست تیرے آگے کھلوتا بدھی، سجدہ بنا سِیس سِیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ خُدا کہے خود خُدی کہ زوی، جاؤلا محو، تاوستے نوؤ، زانے مجد، شاکو کے نزع، ولہستا، مُنہ جی، زوئے وزر عرشے عاجز، خاکے ترک نُورے زبک، خالکے خلل، خود مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ محمد کہے حضرت عیسیٰ، اِسَم سِیس نوائیا۔ عیسیٰ کہے سُن مؤسیٰ، جِسَم جِسَم دئے دُہائیا۔ پروردگار دا نُورِ الابی تے کالا سوُسا، کالی کبلی والا ویکھ وکھائیا۔ جِس نے کھیل کھلاؤنا چینا روُسا، پاتالان پردہ دئے اٹھائیا۔ کی حُکم دیوے شاہ ابنوُسا، حضرت بے نظیر کی اپنی کل ورتائیا۔ واحد کلمہ کلمہ کائنات دا دوُتا، نو کھنڈ پرتھمی بھجّے واہو داہیا۔ جِس دا سمت شہنشاہی اٹھ وچ ملے ثبُوتا، ثابت بابت اپنی آپ دئے کرائیا۔ جِس نُور جھکنے جگت دے تن وجود کلبُوتا، کلمیاں توں باہر قائم مقام اپنا حُکم دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جیٹھ کہے گر اوتار پیغمبرو ہور ویکھو دھماکا، دھرم دھرم نال جنائیا۔ جِس نُور کھندے پروردگار پاکي پاکا، پاکیزہ کی اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ پُچھو اُس پنچم جیٹھ چڑھنا راکا، راکب ہو کے دُھر دا ماہیا۔ جِس نُور محمد نے کہا میرا آقا، عقل بُدھی توں باہر ڈیرہ لائیا۔ اُس نے دین دُنی دا بدل دینا ساک، ساکھیات اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ چھوٹیاں چھوٹیاں رہن نہیں دینیاں شاخاں، شناخت وچ رفاقت سب دی دئے بنائیا۔ نام کلمے دیاں وکھریاں وکھریاں جو چلدیاں رسیاں کلاساں، اکھڑ اکھڑاں نال بدلائیا۔ تِس صاحب نے

ویکھیاں گوپیاں کاہناں والیاں راساں، منڈپاں منڈلاں اپنا کھیل کھلایا۔ منزل بامنزل کٹیاں واٹاں، بھجیاں واہو داہیا۔ انت لیکھا
 ویکھیا سب نوں پیا گھاٹا، اوتار پیغمبر گرو سارے اپنا لیکھا رہے جنایا۔ صدی چودھویں انت اخیر مٹ جانیاں ذاتاں پاتاں،
 جگت شرع ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھایا۔ جیٹھ
 کہے سارے مینوں دیو تھاپی، وشن برہما شو خوشی بنایا۔ کیوں میرے وچ پرہو دے حکم دی اوہ ہون لگی کاپی، جس نوں
 چار جگ دے شاستر نہ سکن سمجھایا۔ کوئی گرتھ شاستر نہیں کہہ سکدا میں کئے تارے پاپی، مینوں پڑھن والے کتنے پار
 لنگھایا۔ گرو اوتار پیغمبر کیسے سکھ دی لکھی نہیں ساکھی، جو سچکھنڈ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ ستگر شبد توں بنا تے شبد گوبند
 توں بنا مئی کیسے نہیں آکھی، آخر اکھراں توں باہر حکم دتا درڑایا۔ ایسے کر کے کلجگ دے اتم سب نے اوکھی دسی گھاٹی، بنا
 پرم پُرکھ توں گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ اتم اتم لنگھدیاں لنگھدیاں لنگھدیاں سب دی آگتی واٹی، پچھلا پندھ رہیا نہ رایا۔ سارے
 اوتار پیغمبر گرو ہتھ مارو اپنی چھاتی، بنا تن وجود اپنا ہتھ رکھایا۔ کلجگ اتم اکو ایکنکار کملاپاتی، جس نوں پت پریشور کہہ
 کے سارے گایا۔ اوہ سدا سدا ابناشی، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جاں اوہدا کھیل تکیا ہو گیا گھنک پُر دا واسی، جس نوں
 گھنٹیا رام شام بیٹھے سیس نوائیا۔ پھیر ویکھیا اُس دی جوت جوت پرکاشی، تن وجود وچوں کرے رُشنایا۔ پہلی جیٹھ کہے میری
 سب نے مٹی آکھی، دھر دے اکھراں نال سُناہیا۔ جن بھکتو بھگون نے کرنی تھادی راکھی، سر سب دے ہتھ رکھایا۔ کیوں
 پنچم جیٹھ نوں امت دی بدل جانی حیاتی، پچھلا جیون پچھے دتا لنگھایا۔ ہُن پورن جوت تے پورن پرکاشی، تے پورن ہر گھٹ
 نظری آیا۔ کیسے دا لہنا رہن نہیں دینا باقی، باقاعدہ سب دا لیکھا دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ جیٹھ کہے جاگ او جیٹھا پنچیا، جس دے اُتے پنچہ نشان نہ کھئے لگایا۔ آہ ویکھ تے
 اوہ ویکھ سب دا ویلا ونجھیا، ونجھ مہانا ہتھ نہ کیسے رکھایا۔ سب دا لیکھا بنا کلیاں توں سچکھنڈ وچ ٹنگیا، جس نوں پھڑ کے
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کیوں ابہہ ور اوتار پیغمبر گرو آں منگیا، پرہ دے آگے خالی جھولیاں ڈاہیا۔ تیرا کھیل تکنا وچ وربھنڈیا، لوک
 پرلوک ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُناہیا۔ پنچم

جيٺھ ڪپھ جيٺھا ميري نمسڪار، نيون نيون سيس جهڪائيا۔ ٺُون ٻُرا مِتر پيارا يار، جُگ جُگ دا نظري آيا۔ جس نے سدے تيئي
 اوتار، وشن برهما شو جوڙ جُڙائيا۔ حضرت عيسىٰ موسيٰ محمد ڪهچ لياندا ڪر پيار، مُحبت وچ مُحبت لئي انگڙائيا۔ دس گر گر
 جوت ڪر اُجيار، جوتي جاتا ڏگمگائيا۔ سرشئي دي درشئي ڪر خبردار، بے خبرا خبر سنائيا۔ او دنيا واليو ٿهاڏا سمبل ديس ٻويا
 تيار، جس سمبل ٺُون سارے گائيا۔ پنچم جيٺھ تے دن سي منگلوار، گهر گهر وڃي ودھائيا۔ شيرسنگھ دا شير رُوپ اپار، شرع
 توں باهر شهنشاه اکھوئيا۔ پورن وچون پورن ٻويا تيار، سو پور ريبا سرب ٿهائيا۔ جنم دا جنم تے جنم دا ادھار، ادر توں باهر
 دا ليکھا دتا درڙائيا۔ ٺَوان جامه پهن ڪے ٻووے آپ اُجيار، نور نورانه ڏگمگائيا۔ پھير جائے جگت ساگراں توں پار، پرا پسنتي مدھم
 بيڪھري توں پرے ڪرے رُسنائيا۔ سب ٺُون جگاؤندا جائے ٻلاؤندا جائے اُٿاؤندا جائے غفلت وچون ڪراؤندا جائے بے دار، ویدی
 سوڏھی دا ليکھا پور ڪرائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا ٻر، سچ دا حُڪم آپ ورتائيا۔ پنچم
 جيٺھ ڪپھ ميں آواں گا۔ پرم پُرڪھ دا کھيل سمجھاواں گا۔ شبدي دھار ڏنڪ وجاواں گا۔ راؤ رنگ آپ اُٿاواں گا۔ دوار بنڪ اڪ
 وڏياواں گا۔ جس کھيل کيتا پُري گھنڪ، تِس دا گهر اڪ سُھاواں گا۔ جس دي آشا رکھ ڪے گيا بهگت جنڪ، جنڪ سپتري
 سيتا نال ملاواں گا۔ اَگے سچ بنا ڪے بنت، سوہنا راگ الاواں گا۔ سب دا اڪو ماہي تے اڪو کنت، خاؤند اڪو اڪ سمجھاواں گا۔
 گُڙھ توڙ ڪے ٻوے ٻنگت، ٻنگ برہم اڪ درڙاواں گا۔ بودھ اگاڏھا بن ڪے پنڌت، دُھر دي سکھيا اڪ سمجھاواں گا۔ جن
 بهگنو ٿهاڏا ناتا توڙ ڪے سورگ ٻہشت جنٽ، سچڪھنڏ دوار وساواں گا۔ جتھ نہ کوئي آد تے نہ کوئي انت، مدھ دا ليکھا پرے
 ٻٽاواں گا۔ جس دے درشن ٺُون لوچدے سنت، سو شبد ٿهاڏے انتر آپ وساواں گا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ڪرے کھيل ساچا ٻر، سچ دا پڙدا آپ اُٿاواں گا۔ پنچم جيٺھ ڪپھ ميرے صاحب دے کول ٻووے ست رنگا، ست ستوادي
 ديا ڪمائيا۔ محمد سنڀال نہ سکے تمبا، چار ياري بهجے واہو داہيا۔ عيسىٰ پھرے پيرين ننگا، قدم قدم نال بدلايا۔ موسيٰ حيران
 ٻووے اچنھا، ڪي قدرت دا مالڪ کھيل ڪھلايا۔ رام ڪپھ سيتا ويڪھ لے ڪلجگ ڪنڏھا، رام دا رام لئي انگڙائيا۔ ڪرشن ڪپھ بنا
 رتھواہي توں شبدي دھار ڪرائے جنکا، جگت جگت اپن ٻٽھ رکھائيا۔ نانڪ ڪپھ صاحب سُورا سربنگا، ڪي اپني ڪل ورتائيا۔ گوبند

کہے ستگر شبد پھرے وچ برہمنڈاں، کوٹن کوٹ چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ جیو جہان پائیاں ونڈاں،
 حصے اوتار پیغمبر گروآں بتھ پھڑاٹیا۔ انت کنت بھکونت پروردگار سانجھا یار سب دا سینہ کرے ٹھنڈا، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ جیٹھ کہے پرہو پڑدا چک دے، چکے
 جگت اندھیر۔ پڑدے لاہ دے اوپلے لک دے، کردے اپنی مہر۔ بھیو کھلا دے دھر دی ٹک دے، دُنیا رہے نہ تیر میر۔ لیکھے
 مُکا دے جنی ککھ دے، چوراسی پئے پھیر نہ گیڑ۔ جھگڑے مُکا دے بھکھ دُکھ دے، نو کھنڈ پرتھی اپنا گیڑا گیڑ۔ گر اوتار
 پیغمبر سُکھنا سُکھدے، کلجگ اتم نہ لا دیر۔ کوڑی کریا جڑ پٹ دے، ہوئے ہنگتا دے نیڑ۔ لیکھے مُکا دے کام کرودھ لٹ
 دے، مایا متا نہ رہے اندھیر۔ قول اقرار پورے کر دے گوہند ست دے، کل کلکی اک اوتار۔ تیرے وقت نشا نے ڈھک دے،
 امام اماما پروردگار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ جیٹھ کہے میری
 آسا اک لوڑیندی، لوآں پُریاں توں باہر جنائیا۔ کلپنا میٹ دے کلجگ من دی، منسا موڑھ رہے نہ رائیا۔ جوت جگا دے کایا
 تن دی، تن وجود ہووے رُشنائیا۔ دھار بدل دے جیو جگت جن دی، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ چُغلی نِنڈیا مٹا دے کن دی،
 سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔ ترسنا کوڑ رہے نہ دھن دی، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ ویکھ کھیل گوہند چن دی، جس نوں چن ستارا
 سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھر دے مالک ہونا سہائیا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم
 ہونا سچ دہاڑا، دھر دی خوشی بنائیا۔ ستگر ہتھیں رنگ لاؤنا گاڑھا، لال گلالا سوبھا پائیا۔ پرگٹ ہووے دھر دا لاڑا، پورن
 ستگر دھر دا ماہیا۔ جس نے پھرنا کربلے والیاں وچ اُجاڑاں، جنگلاں جوہاں کھوج کھوجائیا۔ جس دے پچھے لگنیاں دھاڑاں،
 دھاڑوی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ بنا نبی رسولاں توں جس نے گاؤنیاں واراں، صفتاں توں باہر صفت صلاحیا۔ جس دا تیر کمان
 کھنڈا کھڑگ کھڑکنیاں تلواراں، ترکش نال جڑوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا دوس ہووے سہنجنا، سوبھاونت آپ سہائیا۔ کرے کھیل پُرکھ زرنجنا، آد زرنجن نور الایا۔
 اُس نوں کھندے درد دُکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ اُس نے دُنیا دے وچ پھیر جمن، جنم دن پورن لئے ملاٹیا۔ چار کُنٹ دہ

دِشا جس دی شبدی دھار کولوں کمبنا، کعبے پئے دُہائیا۔ جس دے حُکم نال سب دے کڈھنے سمنا، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ بھانا جگت جہان پینا مٹنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک وڈ وڈیائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں چڑھ کے آؤنا جگ، جاگرت جوت کران رُسنائیا۔ کلجگ ویکھ پڑا بگ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جن بھگت تکان اُپر شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھیر اوہ تکان جنہاں دے سیس اُتے بدھی پگ، جو پرگنے اپنے وچ وسائیا۔ پتہ نہیں کس طرح چار جگ دے وچھڑے لئے لہ، کھوجے تھاون تھائیا۔ امرت جھرنا جھرا کے وچ کول نہ، بوند سواتی دے تپکائیا۔ جگت دویت وچوں کڈھ، بندنا اپنی دتی سمجھائیا۔ جس نے پریم پیار وچ بنھنے سب، سبھا ملیچھاں دینی سمجھائیا۔ اوسے نورِ الہی نوں عالمین کہن رب، رے عالمین کہے کے سیس نوائیا۔ اوبدا ملن دا آد جگاد جگ چوکڑی اپنا سبب اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈائیا۔ پنچم جیٹھ کہے عیسیٰ دا پورا کرنا واک، حضرت حضرت حقیر ہو کے سیس نوائیا۔ اُس دا وقت بدل جانا اُتے کلاک، کلاک گھڑی دئے گواہیا۔ کیوں نرگن دی نرگن نال ہونی ٹاک، حُکم حُکم نال ٹکرائیا۔ کلمے آگے کلمہ کرے نہ کھئے واک، بھجے نہ واہو داہیا۔ صلیب پاؤن لگیا حضرت گیا سی آکھ، بنا اکھراں آکھ سُنائیا۔ میرا مالک تے پتا آوے آپ، جس نوں باپ کہے کے سیس نوائیا۔ اوہ مُریداں مُرشدان سب دا کھولے تاک، تقویٰ اپنا اک سمجھائیا۔ اوبدے کول بنا حرفاں تون کِتاب، جیہڑی کتب خانیاں وچ نہ کدے ٹیکائیا۔ جس ویلے آوے وچ یورپ اُس دا پہلا کھولے باب، جس باب وچ بابل دا بھیو دئے چُکائیا۔ اوتھے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس نوائیا۔ بنا سیس تون بیوے آداب، بنا کلمے تون کلمہ رہیا سُنائیا۔ پیرس وچ اُس نوں دئے اعجاز، جو عزیز بن کے تیز وچ عیسیٰ دی سیوا پچھے گیا کھائیا۔ نالے دست ملاوے تے اندرون بدل دیوے مزاج، ایہہ اپنا کھیل کھلائیا۔ پہلوں مُکھ تے رکھ نقاب، پھیر پردہ دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میں کردا رہیا اڈیکان، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ رکھدا رہیا اُمیدان، ترسنا جگت والی گوائیا۔ پیغمبران دیاں تکدا رہیا عیدان، عیدالفطر کھوج کھوجائیا۔ ویکھدا رہیا کی وصیتان، کی وصل وچ اصل گئے سمجھائیا۔

تکدا ربیا نصیحتان، تیس بتیسا حدیثا کی پڑھائیا۔ لبہدا ربیا اصلیتان، بھجیا واپو داہیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں آئی سب دیاں اندروں ویکھیاں طبیعتان، طبع بدلی کوڑ لوکائیا۔ مینوں رو کے کہہقرآن مجیدا، دروبی تیرا نام خدائیا۔ تیرا درس ہووے نہ کیسے دیدا، دیدہ دانستہ درشن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکم کہے میں بڑا وڈا، ستگر شبد حکم وڈیائیا۔ میرا نشان پُرکھ اکال گڈا، گاڈ گائیڈ ہو کے سانوں دئے وکھائیا۔ میرا پُریاں لوآں وچ نہیں کوئی اڈا، مات لوک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں کیسے دین مذہب وچ نہیں بدھا، شرع زنجیر نہ کھئے رکھائیا۔ نوری دھار ہو کے یزکار ہو کے وسار ہر جگ، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ویکھاں من واسنا ہوئی کگا، کاگ ہنس نہ کھئے بنائیا۔ دھرم دی دسے کھئے نہ سبھا، سبھا ملیجھاں بیٹھی آسن لائیا۔ پتا پوت کرے دغا، گر چیل کرے لڑائیا۔ گھر گھر لگی آگا، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ مدھ وکار دا لیندے مزہ، آتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ کلجگ اتم سب دے سرتے کوکدی قضا، قاضی مُلا شیخ مسائک روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سچ دی کرنی کار کھایگا۔ دین دیاں دیا کھایگا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلایگا۔ ستگر گوبند پڑدا لاہویگا۔ جوتی جاتا ڈگمگایگا۔ لوک مات ویس وٹایگا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، نوری نور چند چمکایگا۔ سب دا لہنا دینا دیوے باقی، پچھلا لیکھا جھولی پھولایگا۔ آگے دس کے ساکھی، ساچا نام اک درڑایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگایگا۔ ساچا رنگ اکو رنگیگا، رنگنہار گویالا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھیگا، کھیلے کھیل دو جہاناں۔ وست امولک نام ونڈیگا، پرم پُرکھ کیرپالا۔ کلجگ کوڑ گریار دنڈیگا، دیناں بندھپ دین دیاں۔ جن بھگتاں جنم جنم دیاں ٹٹیاں گنڈھیگا، گھر گھر ہونے آپ رکھوالا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک دین دیاں۔ دین دیاں صاحب سکھ ساگر، ہر کرتا نور اہ۔ جن بھگتاں نرم کرم کرے اجاگر، کوٹ جنم دے پورب بخش گناہ۔ ست سچ بنائے سوڈاگر، ونج اکو اک کرا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تین ہتھ کر رشنا۔ در آیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکا۔ جو سندیسہ دے کے گیا تیغ بہادر، دلی دوارے کر دغا۔ پُرکھ اکالا گرمکھاں بنے چٹی چادر، کلجگ کالا سوسا دئے لہا۔ مہربان

ہووے کرتا قادر، قدرت قادر مہرواں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہرجن بختے اگمناں۔
 ہر کا ناؤں ہر نرنکار، نر نرائن درڑائیا۔ سو پُرکھ نرنجن پاوے سار، ہر پُرکھ نرنجن ہوئے سہائیا۔ ایکنکارا دئے ادھار، آد نرنجن نُر
 رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کرے پیار، سِری بھگوان گود اُٹھائیا۔ پارہرم لئے سنبھال، برہم اپنا جوڑ جُڑائیا۔ سچکھنڈ سہائے بنک دوار،
 درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دیوت سُر دھوڑی منگن چہار، خاکی خاک خاک
 وڈیائیا۔ چار جُگ دے شاستر صفت رہے اچار، مہا اگم اتھاپیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی جن بھگتاں لہنا دینا دئے اُتار،
 پُورب قرضہ رہے نہ رائیا۔ سچ پیار دا بخش بھنڈار، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ پہلی جیٹھ کہے جن بھکتو میری مو مو نمسکار، نیوں
 نیوں سیس جھکائیا۔ میں سب دا خدمتگار، جو خادم ہو کے پرہ دے لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، دُھر دا دھرم اک اکھوائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میری ڈنڈاوت سب نون بندنا، بندگی والیو سیس نوائیا۔ لکھ
 چوراسی وچوں پار لنگھنا، انڈج جیرج اُتہج سیتج دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بنا پُرکھ اکال توں کیسے کولوں کچھ نہیں منگنا، دیونہارا اک
 اکھوائیا۔ جو دے جاگدیاں راتیں سُنیاں چاڑھ رنگنا، سُنن سکھوپت جاگرت تریا اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتھے پوہ نہ سکے پنجننا،
 پنچم لیکھا رہے نہ رائیا۔ جگت سریر جگیا سواں وانگ جگت وچ جمننا، تتاں نال ت مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ پہلی جیٹھ کہے جن بھکتو پرہ دے نال کر لُو رشتہ، ناتا اکو
 اک جُڑائیا۔ سندیسہ دیوے جبرائیل فرشتہ، عزرائیل میکائیل اِسرافیل نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جیہڑا آد جگادی سب دے لیکھ
 لکھدا، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس نے اِشٹ اپنا رکھیا اک دا، ایکنکار واحد نور الابیا۔ تُساں روپ دھرنا ساچے سکھ دا،
 جو گوبند سکھیا گیا سمجھائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں جھگڑا مٹدا نہیں نت دا، آون جاون پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ تُساں درشن کرنا جو پیارا
 ساچے پت دا، پتکاری ہو کے میل ملائیا۔ بن ستگر شبد منوآ کیسے نہ ٹکدا، مستک ٹکے کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے آد جگادی پت دا، پت پریشور
 بے پرواہیا۔

گرتھ کہے میرا نمبر آخری بائی، بائیل دا بائیواں حصہ دئے گواہیا۔ محمد دی قرآن دئے دُبائی، حدیث اکیسویں راہ تکائیا۔ رام بانہ رہیا اُٹھائی، پنچبٹی اپنا آسن لائیا۔ کرشن واگاں رہیا بھوائی، دین دُئی رتھ نہ سنگ رکھائیا۔ نانک کہہ کے گیا چائیں چائیں، دُھر سندیسہ اک الاہیا۔ گوبند نے بوٹا پُٹیا کاہی، کائنات دتی بلائیا۔ ستگر شبد نے کہا سب دی انت دُبائی، دو جہان سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس ویلے آوے مالک خالق دُھر دا مابی، محبوب نور الاہیا۔ جن بھگتاں توں جھلی نہ جائے جدائی، جُدا جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا اوہ نور نورانہ نور الاہی، اللہ پاک رسؤل اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دی سب نے حاضر ہو کے دینی گواہی، گواہ شد اپنا آپ بنائیا۔ ستگر دی دھار عیسیٰ دی کلاک بدل جانی اُتے کلائی، کلا جگت وچ ورتائیا۔ شرع دی رہنی نہیں شہنشاہی، شمع سب دی گل دئے کرائیا۔ جو آسا رکھی سی محمد نے جس ویلے علی نوں بنایا جوائی، ہتھ گردن پچھے ٹکائیا۔ پچھے قدم چلیا سی ڈھائی، ڈھٹیا گوبند والا ویکھ وکھائیا۔ پھیر اُمت تکی جیہڑی بن گئی روپ قصائی، قسم کھا کے قسم اپنی گئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈائیا۔ گرتھ کہے اسیں بائی سرسے دے وچ ڈبے، گوبند دتا ٹکائیا۔ ساہ لیندے ساں اُبھ اُبھ، ہوکیاں وچ سنائیا۔ کیہڑی کُہڑی دے وچ کُہے، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جھٹ شبد گوبند نے حکم دتے گجھے، سندیسہ اکم اتھایا۔ تہانوں مان ملنا کلجگ اتم چوٹھے جگے، جُگان دا مالک ہوئے سہائیا۔ ساڈے اتم پینڈے مکے، اگلا پندھ رہیا نہ رائیا۔ آکے واسطے پرہو دے نام دے پرہو نے لین نہیں دینے بھکے، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بُن اکو شبد نشانہ اڈے، اگن آتھن سوہا پائیا۔ ستگر دے روپ کدی نہیں ہندے بڈھے، ستگر شبد سدا وجدی رہے ودھائیا۔ تتان والے وجوداں والے اتم لگ جاندے جگت والی کھڈے، چوراسی وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی رمز سمجھ وچوں نہ بچھے، عقل بڈھی چلے نہ کھئے چترائیا۔

☆ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

ستگر شبد پایا واسطہ، جوت جوت جوت سپس نوائیا۔ تیرا نرگن سرگن راستہ، رستہ مارگ اگم اتھاپیا۔ کھیل ویکھنا آہستہ آہستہ، جگ چوگری دھیان لگائیا۔ کسے ہون نہ دیویں نراستا، سپس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ کھیل کرنا اپنے منڈل راس دا، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بیو چکاونا ہڈ ماس ناڑی پون سواس دا، ساہ ساہ پردہ آپ اٹھائیا۔ صاحب سوامی سچ اکھدا، ست تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل الکھنا الاکھ دا، الکھ اگوچر لکھیا نہ جائیا۔ تون نور نورانہ اکو جاپدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب دے لیکھے واجدا، سچ مالک بے پرواہیا۔ میرا لہنا یاد کر لے بھوکھت واک دا، واقف کار ہو کے دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا اکو ترلا، منت وچ سپس نوائیا۔ جگ چوگری اکو تینوں ورنہ، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں آد جگاد کدے نہیں مرنا، جیون مرن وچ کدے نہ آئیا۔ میں اکھراں والا نام کدے نہیں پڑھنا، نش اکھر دینا سمجھائیا۔ میرا بیو رہے نہ چوٹی جڑنا، جڑ چیتن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جلدھار وہن نہیں ہڑھنا، سمند ساگر نہ کھئے ڈبائیا۔ مینوں سچ دس کی کھیل جگ جگ کرنا، کرنی کرتے کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ میں دساں ساچا پت، پتکاری ہو کے سپس نوائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں نت، نت تیرا سنگ بنائیا۔ جس کارن آئی لوک مات نوت، نر نرائن پھیرا پائیا۔ کس تن وجود وسیں چت، ماٹی خاک سوہیا پائیا۔ میرے صاحب پریشور پت، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ کی لیکھا دئیں لیکھ، اکھر اکھراں نال ملائیا۔ کی سکھیا دیویں سکھ، ساکھیاں سمجھائیا۔ کہ مالک ہوویں اک، ایکنکار اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی ست دُلا، دُولھے دیاں جنائیا۔ وشن برہما شو بننا سیوادار، لکھ چوراسی سنگ بنائیا۔ پھیر کھیل کران اپار، اپرمپر ہو کے آپ کرائیا۔ پنجاں تتاں دیاں آدھار، مانس ذاتی کھوج کھوجائیا۔ جوتی نور کر اجیار، شبدی شبد ڈنک وجائیا۔ روپ دھراں وچ سنسار، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ تیئی تتاں والے لے اوتار، اپنی کار بھگتائیا۔ سندیسہ دیواں دھر دی دھار، دھر دا حکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے پنجاں تتاں دیواں مان، تن وجود وڈیائیا۔
 شبیدی شبد دے دھنکان، اگم آواز سُنائیا۔ رس امرت پین کھان، بخشش کراں چائیں چائیا۔ سْت دُلا رے تیرا سنگ بناواں
 مہان، سگلا سنگ وکھائیا۔ اوتر رُوپ ہو وچ جہان، بھجّاں واہو داہیا۔ ترکش پھڑاں کمان، رتھاں رتھ بھوئیا۔ جُگ جُگ
 کھیل مہان، اپنے ہتھ رکھائیا۔ تتاں تتو دیاں دان، نُو ر نُو رُشنائیا۔ پیغمبران کر الہام، عالمین پڑدا اک چُکائیا۔ کلمہ دس کلام،
 کائنات سُنائیا۔ سارے کرن پرنام، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ پُرکھ اکال خوشی نال پیا ہس، ستگر شبد جنائیا۔ پھر تن وجود جامے دھاراں دس، گر گر لوک
 مات وڈیائیا۔ امرت بخشاں رس، بچھر اک جھرائیا۔ اپنے کراں وس، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جُگ جُگ اوتار پیغمبر رُوپ دھراں، تت تت وڈیائیا۔ نہ جہاں نہ
 مراں، چوڑاسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی کرنی کار کراں، کر کے دیاں وکھائیا۔ نر نرائن ہو کے وراں، اپنا میل ملائیا۔ اگلا بھیو
 دساں ذرا، ظاہر ظہور رُشنائیا۔ تن وجود جگت بناواں شرع، شریعت سنگ رکھائیا۔ اکو حکم دیواں کھرا، خالص آپ درڑائیا۔
 جُگ چوڑی گر اوتار پیغمبر ہو کے تتاں وچ وڑاں، اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ست سچ سچ سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ستگر شبد جس ویلے اوتار پیغمبر گرواں بیتیا سماں، سمپت پچھلی کھیل کرائیا۔ اگلا
 حکم دسنا نواں، نر نرنکار ہو کے آپ درڑائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھراں وچ چواں، دو جہاناں بھجّاں واہو داہیا۔ سچ دوارے
 ساچے رہواں، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے اندر اُچیا اک ترانہ، تریا توں باہر جنائیا۔ پُرکھ اکال پھرے بانا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ آہ کلمہ
 دسے کلاما، کائنات پڑھائیا۔ رُوپ دھرے اماما، نُو ر نُو رانہ نُو ر الہیا۔ ویس وٹائے دھر دا کاہنا، گھنٹیا سپس جھکائیا۔ جس دا
 وجے اک دمامہ، گوہند رہیا سُنائیا۔ اوہ لیکھا ویکھو دو جہاناں، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ کلجگ اتم پھرے بانا، بان انیالا تیر
 اُٹھائیا۔ شریعت وچ نہ ہوئے غلاما، بندھن بندھ نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا

ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سَتگر شبد کہے پرہو تیرا کھیل کی آخیری، آخر دے جنائیا۔ چار جگ دی چلنی پیڑھی، بھجنی واہو داہیا۔ تُوں مالک خالق بے نظیری، بے نظیر بے پرواہیا۔ کچھ لیکھا دس تحریری، تحریر وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کھا سُن سَتگر شبد میرے دوت، دُتیا بھیو چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں تون بعد پنج تت دھراں کلبوت، کایا اک وڈیائیا۔ دروہی پھیر کے چارے کوٹ، گنٹاں دیاں پلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کھا میں وجاواں اک ڈنک، کلجگ انت انت سُنائیا۔ کسے رہن نہ دیوا شنک، سنسا آپ مٹائیا۔ سَتگر شبد یاد رکھیں میرا کھیل ہونا وچ پُری گھنک، آنک کل اپنی کار بھگتائیا۔ پنچم جیٹھ رہے نہ شنک، سنسا دُور کرائیا۔ اُنی سو اٹھتالی پکرمی ہووے انک، انکڑیاں نال گواہیا۔ جگت بناؤنی بنت، بسن بنواری اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ سَتگر شبد کھا کی کھیل کریں وچ سریر، ست سچ دے جنائیا۔ تُوں مالک پیرن پیر، بے پرواہ نورِ الاہیا۔ کس بدھ دیویں دھیر، دھرنی دھول دھیر دھرائیا۔ کس بدھ بدلیں چیر، تن وجود ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد حُکم ادھاری، حُکم دیاں جنائیا۔ جگ چوکری کھیل اپاری، نرگن سرگن تیری دھار چلائییا۔ سَتجگ تریتا دواپر کھیل ہووے نیاری، اوتار پیغمبر گرو تیرا سنگ بنائیا۔ نام کلمہ تن جان اُچاری، صفتاں نال وڈیائیا۔ پھر منگن منگ بن بھکاری، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ کِریا کر سچی سرکاری، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سَتگر شبد جگت رہنا نہیں کوئی تن، گر اوتار پیغمبر نظر کھئے نہ آئییا۔ جو گھڑیا سو دیواں بہن، بہنہار آپ اکھوائیا۔ پنج جیٹھ گھر تابو چڑھنا چن، جوند سنگھ رُسنائیا۔ پھیر کھیل کرنا جس نوں سمجھے کھئے نہ من، بُدھی بھیو کھئے نہ پائییا۔ ایہہ مایا ترے گن لیکھا مُکاؤنا ماٹی چم، چم درِشٹی درِشٹ بدلائیا۔ تن وجود بھانڈا دینا بہن، لوک مات رہن نہ پائییا۔ نوری جوت جوت دا چن، چن چن کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ سَتگر شبد کہے

پرہو جے تن ماٹی بھانڈا دتا پھوڑ، وجود ربیا نہ رائیا۔ پھر کدھر جائیں دوڑ، پڑا دینا چکائیا۔ تینوں تکیے نال غور، گہر گور
 ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا کھیل اور کا اور، اور دیاں جنائیا۔ تن وجود جھلے کھئے نہ چور، چور نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ جس ویلے رہیا نہ بھانڈا
 کچا، تن نظر کھئے نہ آئیا۔ کچھ اگلا دس پتہ، اوتار پیغمبر گر سارے بیٹھے راہ تکائیا۔ بھیو کھول دے رتا، رتن امولک ہیرے آپ
 اُچائیا۔ ساچی ستگر والی دے متا، کوڑ مت رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کھڑ کھڑا کے ہسا، خوشیاں وچ نچائیا۔ جس ویلے کلجگ
 اتم اندھیری ہوئی مسّا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس ویلے کھیل ویکھیں بنا اکھاں، شبدي شبد سمجھائیا۔ جس دیاں اوتار
 پیغمبران گرواں پائیا دساں، اوہ پڑا دیاں چکائیا۔ میں سمبل کھیرے وسان، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دساں کھیل اپارا، پرا پسنٹی مدھم بیکھری
 تون باہر جنائیا۔ تون شبدي سْت دُلارا، دُولھا اک اکھوائیا۔ میں اپنے رنگ رواں نرنکارا، جگ جگ اپنی کار بھگتائیا۔ سمبل
 نگر محل اُساران، سوہنی بنت بنائیا۔ جس دیاں جگت دسن نہ چار دیوارا، چہپر چہن نہ کھئے سہائیا۔ پتھر اٹ نہ لاواں گارا،
 دوجی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کران تیارا، ترے بھون دھنی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش کر پیارا،
 پریم ہو کے دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر
 شبد کہے پرہو تیرا سمبل کپڑا دیس، سہنجا کون جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا اگما لیکھ، لیکھن وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے آواں
 جوتی دھر کے بھیس، اولڑا بھیکھ وٹائیا۔ دین دُنی لواں ویکھ، چاروں کُنٹ پڑا لاپیا۔ اپنا دھام ٹکانا بناواں ایک، ایکنکار ہو کے
 سوہا پائیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا گر تیغ بہادر ٹیک، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ اُس دا لیکھا پورا کرنا ہیت، ہتکاری ہو کے
 میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا کھیل
 ہونا اپار، ستگر شبد دیاں سمجھائیا۔ جو آسا رکھ کے گئے تیئی اوتار، دوا تیا نال ملائیا۔ سو سمبل گرہ کران تیار، آپ اپنی ونڈ
 ونڈائیا۔ نواں محل دیاں اُسار، گھاڑت گھڑن آپ گھڑائیا۔ جس ویلے تیئی سال جوبن اوستھا ہووے سنگھ شیر اُجیار، اپنا بل

پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کپہا میرا کھیل اکمّا خاص، خالص دیاں جنائیا۔ ستگر شبد کرنا وشواس، وشا اور نہ کھئے درڑائیا۔ انت شیرسنگھ دا سریر ہونا ناس، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میرا نور ہووے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نور جھکنے پرتھی آکاش، گگن گگنتر سپس جھکائیا۔ اُس دا بہیت کھولان خاص، خالص آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کپہا ستگر شبد کر لے غور، دھیان وچ دھیان رکھائیا۔ میرا کھیل ہونا اور کا اور، عورت مرد سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جس دین دنی دا بدلنا دور، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ شبدي دھار جوت دا مور، اکم اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نور کھندے براہمن گوڑ، امام اماما صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ پُرکھ اکال کپہا ستگر شبد اوہ ویکھ لے اپنا پتر، پترکا دیاں درڑائیا۔ بکرمی تک لے اُنی سو اکتّر، ست اک میل ملائییا۔ پنچم جیٹھ ہووے نچھتر، گرہ ملے وڈیائیا۔ سچ تن ہووے اکمّا رتن، جس دی قیمت نہ کھئے چکائیا۔ دھرنی اُتے چلاؤنا رتن، رتھواہی آپ اکھوائیا۔ جس سب نور کرنا متھن، متھیا دسے لوکائیا۔ جھگڑا میٹنا رتن، رٹا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا بکرمی اُنی سو اکتّر تک، اُنی سو چوڈاں، سچی وچی ودھائیا۔ تن وجود سریر آیا گاؤندا، تون میرا میں تیرا راگ الائییا۔ جس نام وڈیایا اپنی ماں دا، بشن کور جنیدی مائیا۔ پال سنگھ دی گود سہاؤندا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ہر کور دی جد نور بھاگ لگاؤندا، سنگھ ہیرا نال ترائییا۔ آتم سنگھ سندر سنگھ نال وڈیائندا، جیون سنگھ نال ترائییا۔ بنتو تیجو نور رُشناؤندا، سوہنا کھیل کھلائییا۔ نور وار اکھان میٹ کے بند کراؤندا، نور وار پھیر کھلائییا۔ نور وار رو کے حال سُناؤندا، صاحب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کپہا میں تکیا جگت سریر، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ جس نور دُنداوت کیتی کبیر، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پیغمبران کپہا دستگیر، دست دست نال رکھائیا۔ اوتار کپہا بے نظیر، تن وجود دتا بنائیا۔ گرواں کپہا امرت ٹھانڈا سپر، جھرنا اکم جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کپہا

جنیا پُوت پنج ت، گھر و جی ودھائی۔ جھگڑا مٹیا ماس رت، کور کُریارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتر اُچی دھرم مت، نام ست جنائیا۔ تیرا مالک پرمیشور پت، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ جس انتر سد جانا وس، گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں خوشی مناؤنی بس بس، خوشی نال حال سنائیا۔ گھر دیاں پورن تیرا نام لینا رکھ، پورن جوت وچ سمائیا۔ ستگر شبد نہ ہووے وکھ، سمبل سوہیا پائیا۔ جس دا اکو ہونا ہٹ، ہٹوانا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر آون ٹٹھ، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں تکیا تکیا جگت ست، جس نوں جگت دے ودھائی۔ جھٹ سندیسہ دتا اناشی اچت، چیتن دتا کرائیا۔ اوہ ویکھ تن سریراں پیندا رہیا مک، تان والا ستگر نظر کتے نہ آئیا۔ شبدی دھار ہو کے جانا اٹھ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سال اُنٹی رہنا چپ، دو نو دا لیکھا دینا سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ بیٹے اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ شیرسنگھ دا سریر جانا چھپ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی نور اُجالا ہو کے جانا اٹھ، نور نور کرے رُشنائیا۔ سمبل جانا ٹٹھ، گھر اپنے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں تکیا کھیل مہانا، پرہ سہج دتا وکھائیا۔ پورن سنگھ جنیا جس دا پورن برہم نشانہ، پورن ویکھے تھاون تھائیا۔ پال سنگھ چھٹا دتا دانہ دانہ، چاروں کُٹ دتا وکھائیا۔ منگلوار سی گایا گانا، خوشیاں نال سنائیا۔ نشہ چڑھیا جگت جہانا، جگت جگت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں ہویا ہکا بکا، حیرانی وچ جنائیا۔ مینوں اوتاراں سندیسہ دتا پگا، سہج نال سنائیا۔ پیغمبران کہا حقیقت حقا، حق حق درڑائیا۔ گرواں کہا فرق نہ رتا، بیو ابھید دتا کھلائی۔ اپہ سمبل دیس سچا، ساڈھے تین بتھ وچ ودھائی۔ جتھے پُرکھ اکال آوے نسا، بھجے واہو داہیا۔ کلجگ زین اندھیری میٹے مسّا، نوری چند چند چمکائیا۔ وشن برہما شو ماریاں کچھان، نچے ٹپے کدے چائیں چائیا۔ کلجگ کورے پے گتیاں غشاں، نیتر رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں تکیا چوری چوری، چُرابیاں وچ دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے جو ہر گھٹ اندر گھوری، گھور اندھیرے ویکھ وکھائیا۔ جس دی زرگن دھار ڈوری، ڈوری گنڈھ پوائیا۔

اوہ بن کے بانکا شوہری، شہنشاہ اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ پنچم جیٹھ کہے نہہ بال نوں آئی سرتی، پورن پورن روپ سائیا۔ جگت جگیا سواں دتی گڑھتی، اپنا سگن بنائیا۔ جس دی انتر لو دھر دی، دھر سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اُن آسا پوری کیتی اندر پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جتھے شبہ جوت جڑدی، اُس دھام دتی وڈیائیا۔ جس پورن دی لوہڑی ونڈی سی گڑ دی، اوہ گرمکھاں نوں مٹھا رس کھوایا۔ جس دی ڈلی کدے نہیں کھڑدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبہ کہے پرہ بڑا قانونی، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ اُس نے پورن سنگھ دا پال سنگھ توں ناں دھرایا نوئی، جس نوں نوں وچ یرگن یرنکار ڈیرہ لائیا۔ جس دی آئیو اک دو توں دوئی، دوہری کھیل کھلایا۔ جس نے دین دنی وچ بدل دتی کوئی، کایا گرہ ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا کھیل دکھایا۔ پنچم جیٹھ کہے میں ویکھیا ساڈھے تین ہتھ دا منارا، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جس نوں گھڑیا آپ یرنکارا، باڈھی اور نہ کھئے وکھایا۔ جگت جگت دا بنا منارا، تہ تہ نال چمکایا۔ کھیل دسدا رہیا اگم اپارا، اکھ اگوچر اپنی کار بھگتایا۔ جس نوں کہنا سب نے ساچا میت پیارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں کی دساں حال مُریداں، صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جس ویلے بال دا تکیا دیدا، نیر نیناں درشن پائیا۔ میں سمجھیا کھیل کوئی پیچیدہ، پہچان سکے کھئے نہ رائیا۔ جس پیغمبران دیاں پوریاں کرنیاں عیداں، عادت عبادت ویکھے تھاون تھائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں تکنیاں ولدیتان، پڑدا اوبدا آپ اٹھایا۔ اگے سچ دینیاں نصیحتان، حکم سچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جیٹھ کہے میں رہیا تاک، اپنا دھیان لگایا۔ مینوں سب دے یاد بھوکھت پچھلے واک، واقف ہو کے دیاں سنایا۔ جس ویلے عیسیٰ نے ست ست دا تکیا کلاک، گھڑی گھڑی نال ملایا۔ جھٹ سندیسہ دتا اکھ، دھر دا حکم جنایا۔ وصلے وزیہ آؤنا میرا باپ، مہربان نور الایہیا۔ دین دنی بدلے حالات، حالت ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وڈیائیا۔ ستگر شبہ کہے میں ویکھیا کھیل سنساری، جگت دھیان لگایا۔

پورن کایا لگے پیاری، وڈے چھوٹے ویکھ وکھائیا۔ سنسار دی ریتی جگت دی دھاری، جگت نال سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جس ویلے بالا ہویا ہوشیار اپنی لئی انگرائیا۔
 کوئی سمجھے نہ جیو سنسار، سمجھ کیسے نہ پائیا۔ کس دا گھر کس دا گھر بار، مالک کون اکھوائیا۔ کس دا مندر کس کیتا تیار،
 کون دیپ جوت کرے رُشنائیا۔ کون سینگھاسن آسن لائے سچی سرکار، سوبھاؤنت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ست ست سناؤندا، سچ سچ جنائیا۔ پورن سنگھ نکا بالا ماتا پتا کھڈاؤنیاں نال
 ورچاؤندا، کھڈاؤنے ہتھان وچ پھڑائیا۔ کدی جگت چوسنی مکھ ٹکاؤندا، رس جگت والا چُسائیا۔ کدی چھنکنا ہتھ چھنکاؤندا،
 ڈنکا دو جہان وجائیا۔ کدے سچ پیالہ ہتھ اٹھاؤندا، امرت جام بھرائیا۔ کدے ڈورُو اک وجاؤندا، جن بھگتاں سدا دیوے تھاؤں
 تھائیا۔ کدے جگت بہمیری وانگ بھواؤندا، چاروں کُنٹ بلائیا۔ کدے شبدي گرج ہتھ اٹھاؤندا، وشن برہما شو ڈرائیا۔ کدے
 دھرتی مٹھی وچ دباؤندا، اپنی کل ورتائیا۔ کدے دیوی دیوتیاں خوشی وچ جناؤندا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ کدی من کے
 منکے سرب بھواؤندا، منکا منکے نال ٹھکرائیا۔ کدے جگت جہان لڑاؤندا، سوہنیاں ٹکراں دے ٹکرائیا۔ کدے دین دُنی بھکھی
 تڑپھاؤندا، خالی بھنڈارے نہ کھئے بھرائیا۔ کدے مدھ دے جام پیاؤندا، پیالے اسراں ہتھ پھڑائیا۔ کدے جل پانی بنا تڑپھاؤندا، آب
 ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کدے جگت وہن وهاؤندا، چاہ کافیاں نال رڑھائیا۔ کدے اپنا سوانگ ورتاؤندا، نرگن سرگن اپنی عدلا بدلی وچ
 رنگ رنگائیا۔ کدے اک توں دو توں اک آپ اپنا وچ چھپاؤندا، چھبیا نظر کیسے نہ آئیا۔ کدے مانو مانس مانکھ من مت وچ
 تڑپھاؤندا، بڈھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
 پنچم جیٹھ کہے میں تکیا اکو ساتھی، جو سچا نظری آئیا۔ جس لیکھا پورا کرنا ایراپت ہاتھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دا لہنا دینا
 پورا کرے باقی، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ جس دی وکھری چال بانکی، نرالی اک تکائیا۔ سب تُوں دیوے تھاپی، تھپک تھپک
 سائیا۔ اُس نے کوٹ کوٹ کوٹ جنم دے ادھار نے پاپی، جس تُوں نام دا دھکا دیوے لگائیا۔ جس نے سب دی پوری کرنی واٹی،
 وشنو رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنچم

جیٹھ کہے میں ویکھیا چھنکاٹ، سوہنا کھیل کھلایا۔ جس نے دین دُنی دا تکیا گھاٹ، پتن بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس نے شرع دی
 تکی پرات، پُراتن لیکھا پھول پھولایا۔ اُس نے سب دی میٹنی واٹ، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ پنچم جیٹھ کہے میں کھیلدا ویکھیا بالا، سوہنی کھیل وکھایا۔ نیچے تپے
 کدے مارے چھالوں، ولیا چھلیا اپنا ویس وٹایا۔ کدے ہسے تے کدے رووے باہلا، ضد وچ ضد اپنی پور کرائیا۔ کدے ماں نوں
 کڈھ گالا، کوٹھے کندھاں اُتے بھجے واہو داہیا۔ کدے روڑیاں دیاں بناوے مالا، پتھر گیٹے ہتھیاں وچ رکھایا۔ کدے ہتھ مارے
 کیریاں ڈالا، پھل پھل دے جھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔
 ستگر شبد کہے میں اوتاراں پیغمبراں گرواں توں سُنیا آخیر، سب نے دتا سُنایا۔ جس نے سمبل دی کیتی تعمیر، سو سمبل دا
 مالک اک اکھوایا۔ جس اوتار پیغمبر گرواں دتی دھیر، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اُس دا کھیل ہونا بے نظیر، نظر ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ یاد رکھیو جس ویلے اپنی گھڑی دا اُس نے بدل دتا زنجیر، شرع دیاں زنجیریاں دے ٹڑایا۔ جن بھگتاں دی نویں بنائے تقدیر،
 پتل توں کنچن آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ پنچم
 جیٹھ کہے میرا دوس سُبھاگی چنگا، چنگی ملی وڈیایا۔ لیکھا پورا پُری اندا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سُنیا سُبھاگی چھندا، توں
 میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ گھر گھر وجیا مردنگا، نوبت نام سُنایا۔ آگے دین دُنی دیاں جس نے نویاں پاؤنیاں ونداں، حصے
 ہتھو ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ ستگر شبد کہے
 جس دی دھار نوں ہو گئے سال اٹھونجا، پنج اٹھ مل کے وچی ودھایا۔ جس لیکھا پورا کرنا سال سال بونجا، سنگھ شیر شیر
 جنایا۔ اگلا حُکم دا لاؤنا پنچہ، پنچم اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دی کرنی کار کھایا۔ ستگر شبد کہے بھیٹا ہو گیا لال چولا، لال لال رنگ رنگایا۔ دین دُنی دا ویکھے ہولا، ہولی دا لیکھا دے
 بھلایا۔ کلجگ کلجگ دا کرنا گولا، مالک رہن کھئے نہ پائیا۔ نیترووے دھرنی دھولا، دھول مارے دھایا۔ کی کھیل کرے پرہ
 مولا، ہر کرتا نور الاہیا۔ وعدہ پورا کرے قولا، اقرار ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دُھر شبد کہے دوس دوس وچوں بدلا، بدلی ہر کرائیا۔ آگے ہووے دھرم دا عدلا، انصاف ونڈ ونڈائیا۔ شرع شرع نوں کرے قتلا، قاتل مقتول لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگت سہیلے تے رتنا، رتن امولک کھوج کھوجائیا۔ جس سمبل بنایا اپنا وطن، سو بے وطن لے اٹھائیا۔ ویہ سو اُنتی بکرمی بن گیا پتنا، پنچم جیٹھ سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے پنچم جیٹھ سہاوا، رُڑی سچ سہائیا۔ سب دا پورا کرے دعویٰ، جو دعویدار اکھوائیا۔ چار جگ دے تے راہواں، رہبر ہو کے پھول پھولائیا۔ کلجگ دا اتھ لیکھا کرے ساواں، ساول سندر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میری اک ودھائی، ودھ کے دیاں سنائیا۔ ایہ تن اُچیا وچ ستائی، دو ست سو بھا پائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر دین گواہی، شہادت گر بھگتائیا۔ ایہ نور اکمِ الابی، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کِریا میٹنی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں سر رکھے ٹھنڈیاں چھائیں، اگنی تے نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو تہاڈیاں جگ جنم دیاں اڈیکان، تریک تواریخ دے گواہیا۔ جو منگدے رہے بھیکھاں، بھیکھک ہو کے جھولیاں ڈابیا۔ پڑھدے رہے حدیثاں، کلمہ نام الاٹیا۔ جھکاؤندے رہے سیساں، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سمائیا۔ پریم پیار وچ پیسن پیسا، چکی دھرم دھار چلائی۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے ہر جگدیشا، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ وشن برہما شو تگن لا کے نیجھاں، بنا اکھاں اکھ کھلائی۔ جنہاں بالے دیاں بھیٹا کیتیاں قمیضان، بستران نال سہائیا۔ کھلاؤنیاں والیاں چیزاں، ویکھے خلق خدائیا۔ جس سب دیاں پوریاں کرنیاں ریجھاں، مہر نظر اٹھائیا۔ ترے گن دیاں امیدان، تن ہار دین گواہیا۔ اکونجا اکھراں نانک ماریاں لیکان، بونجواں شبد شبد شنوائیا۔ صاحب صاحب پریتا، پریتم نال وڈیائی۔ آد جگادی اکو میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو سب دا سینہ کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تے نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ جیٹھ کہے میری سب دے آگے بندنا، بندی خانہ لینا تڑائیا۔ ویکھنا اک اندنا، اند اند وچوں کھوج کھوجائیا۔ اوسے دی دھوڑی مستک لاؤنا چندنا، جو چند ستاریاں کرے

رُشنائیا۔ جس نے برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھنا، آدھ وچ نہ کھئے لٹکائیا۔ جیٹھ کہے میں اُس دی کریا نال بھگتو تہاتھوں منگنا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس دے ہتھ نوں چڑھ گئیاں رنگناں، اوہ لال رنگیلے تہانوں دئے بنائیا۔ جس نے چاروں کُنٹ ونجھنا، ونجھ مہانیاں لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پورن سنگھ دا سریر پھیر جمناء، جس نوں سمبل کہہ کے اوتار پیغمبر گر گئے گائیا۔ اوتھے کھیل کرے سورا سربنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نے نام ندھانا جن بھگتاں ساچا ونڈنا، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔

★ ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربار نواسی دلپ سنگھ، رتن سنگھ، پریم سنگھ، جرنیل سنگھ، سلکھن سنگھ، کشمیر سنگھ، کشمیر سنگھ، ستونت سنگھ کلسیاں، گرچرن سنگھ، بہان سنگھ، ہربھجن سنگھ

★ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر

ساچے نام دا ساچا پھکا، رتن سنگھ دلپ سنگھ جرنیل سنگھ جھولی آپ بھرائیا۔ گرچرن سنگھ ستونت سنگھ ناتا نال پکا، بہان سنگھ سلکھن سنگھ جوڑ جڑائیا۔ ہربھجن سنگھ فرق رہیا نہ رتا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آتم دھار بخش کے ستا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ کشمیر سنگھ سنگھ کشمیر نال رتا، رتن امولک دئے وڈیائیا۔ بیج بیج اپنے وٹا، سچ کیاری تن سہائیا۔ مارگ دھر دا اگم دسا، دہ دشا کر پڑھائیا۔ دین دیال خوشیاں وچ ہسا، ہستی اپنی نال ملائیا۔ نچھر دھار دا دیوے رسا، رس اگم اتھاہ ہٹ وکائیا۔ ہردے اندر وسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کلجگ میٹے زین اندھیری مسسا، نور چند کرے رُشنائیا۔ شبد تیر نشانہ ایکسا، دو جہاناں رہیا چلائییا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھے چونکہ چنانچہ البتہ، بیہو ابھید آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال سرب کلا سمرتھا، ستگر داتا دھردرگاہیا۔ جس جگت جہان ویکھنا رٹا، نو ست رہیا اٹھائیا۔ زیرو زیرو نال کرے بٹا، صفر صفر نال اڈائیا۔ گرمکھو تہاڈی کھائی وچوں ہر سنگت نوں دینا اک اک ٹکا، ہاڑ ستاراں ونڈ ونڈائیا۔ چھتی گرمکھاں روپ

دھریا ہووے وانگ نٹاں، نٹوآ اپنا سوانگ وکھائیا۔ چھتیاں گرجاں بدھیاں ہون اُتے پٹاں، پٹنے والا لکھ کے چھاتی نال لگائیا۔
 چھتیاں سبجے ہتھ وچ پھڑیا ہووے اک اک وٹا، وٹنا کھبے ہتھ رکھائیا۔ چھتی بییاں گل وچ ہووے پٹا، پاربرہم لکھنا چائیں چائیا۔
 چھتیاں سیس گنداؤنا اکتھا، میدھیاں نو نو گنداؤنا۔ چھتیاں چٹیاں نو دینیاں گٹھاں، اک دوجی نال بندھائیا۔ چھتیاں ہتھ وچ
 پھڑیا ہووے مٹھا، شکن ستگر گھر منائیا۔ چھتیاں کول ڈھائی ڈھائی گرہ کورا ہووے لٹھا، پٹی مستک اُتے بندھائیا۔ ماجھے دا
 گرمکھ اک پھرے نٹھا، مٹک سیس اُتے ٹکائیا۔ چھتی مدھ پیندے ہون دھرم پیالے کٹ گٹا، بوتلاں ہتھ وچ اٹھائیا۔ چھتیاں
 کھلیاں ہون لٹاں، کھلڑے کیس گل لٹکائیا۔ چھتیاں کول ہونیاں چٹاں، پورن پورن دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے پورے ہوئے نسچے، نسچے نال جنائیا۔ جموں
 والے چار بنے ہون فرشتے، جبرائیل میکائیل عزرائیل اِسرائیل روپ بناٹیا۔ بھیانک روپ ہون دسدے، شکل ڈراؤنی سوہیا پائیا۔
 سب نے اِشٹ رکھنے اک دے، ایکنکار سیس نوٹیا۔ دُلا رے بنے چھتی گرمکھ پرم پُرکھ پت دے، پگڑی کنچن رنگ رنگائیا۔
 چھتیاں بولنا جھگڑے مٹ گئے نت دے، چوراسی گیڑ رہیا نہ رائیا۔ پنج لکھاری ہون لکھدے، پگاں پٹھیاں سیس ٹکائیا۔ پنجاں
 پیاریاں کالے نشان لاؤنے اُتے پک تے، انچ چار چار لمبائی چوڑائیا۔ چھتی پھل گلاب آؤن سٹ دے، پتی پتی نال بدلائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا بدل جانا رواج، روادار نظر کھئے نہ آئیا۔ چھتی
 بییاں دُدھ نوں لا کے جاگ، بھانڈے سیس اُتے ٹکائیا۔ چھتیاں کول ہون چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ چھتیاں ستگر دے
 گھوڑے دی گندنی واگ، موئی چھتی تند بندھائیا۔ چھتیاں دے سر تے سُبھر ہووے باغ، نیتی پچھلی نال ملاٹیا۔ چھتیاں
 گرمکھاں ہتھ وچ پھڑے ہون کاگ، چھتی جگ دا پندھ مکائیا۔ چھتیاں گاؤنا خوشی دا راگ، ڈھولا اکم اتھاپیا۔ چھتیاں نیتر نیر
 وباؤنا ویراگ، وچھوڑا ہوئے نہ گوبند ماہیا۔ چھتیاں کالی چٹی بدھی ہووے پاک، کلجگ ستجگ دوویں روپ بدلائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلاٹیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں آواں بھجّا، بھاجڑ
 تکتی جگت لوکائیا۔ چھتی گرمکھاں پیار اک دوجے نال ہووے بھجّا، بازو بازو نال ملاٹیا۔ چھتیاں نیلا کرنا گٹا سبجّا، ستجگ

ساچا سکن منائیا۔ چھتیاں نیتِ نین رکھنی لجا، شرم سار سوہیا پائیا۔ چھتیاں مستک لکھ کے لاؤنا سب دے اُتے کوکدی قضا،
 قیامت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈائیا۔ ہاڑ کہے
 میری اک ست دی یاری، یارانہ دیاں جنائیا۔ ستگر دی بھیٹا بھیٹ کرنکے پنج درباری، مندرا گورکھ والا سوہیا پائیا۔ چھتی
 گُرمکھاں رُپ دھریا ہووے کلجگ ناری، سوہنا ہار شنکار بنائیا۔ چھتیاں سر تے چُکی ہووے تگاری، بھجن واہو داہیا۔
 چھتی بیبیاں مُکھ تے لائی ہووے داڑھی، رُپ انُپ وکھائیا۔ دوآبے والیاں اک گُرمکھ بناؤنا موٹ لاڑی، پراندے نو نو سیس
 گُندائیا۔ چھتی گُرمکھاں بننا دھرم کھلاڑی، مالوے والے سوہیا پائیا۔ نوواں گُرمکھاں کول ہووے گلہاڑی، نو کھنڈ پرس رام دا
 لیکھا چُکے چائیں چائیا۔ چارمکھی بنائی ہووے ماڑی، منڈپ سوہنا رُپ درسائیا۔ اک رُپ ہووے پہاڑی، ڈھولے مگی تگی
 سُنائیا۔ چھتی بیبیاں سر تے چُکی ہووے کھاری، خالق لکھ کے لاؤنا چائیں چائیا۔ اک گُرمکھ بنیا ہووے مداری، ہوکا حق
 علی مدد لگائیا۔ اک گُرمکھ اپنے مُکھ تے چپیڑ مارے قراری، اقرار محمد پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا بدل رہیا زمانہ، ذرہ ذرہ کھیل کھلائییا۔ نوواں گُرمکھاں
 رُپ دھریا ہووے پہلواناں، پلے اک اک ٹکا گنڈھ بنھائیا۔ نوواں کھچیاں ہون کیرپاناں، کیرپاندھ سیس نوائیا۔ نوواں لیکھیا ہووے
 بیانا، تیرا تیری جھولی پائیا۔ اک گُرمکھ ہتھ پھڑیا ہووے مجیدقرانا، مجید مُجاہد رُپ درسائیا۔ اک بنیا ہووے علمانا، علم علم
 بردار وڈیائیا۔ اک شرع دی گائے کلاما، شکل اُمت نال ملاییا۔ چار بنے ہون غلاما، زنجیر ہتھان نال بندھائیا۔ چار کردے آؤن
 سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے صاحب دا رُپ ہووے دھر اماما، امام مہدی آپ دھر دی کار
 بھگنائیا۔ پرگٹ ہووے وچ میدانا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جگت شرع دا تکی شامیانہ، شے روز ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا
 وچ گراسانا، گرہ کائنات ویکھ وکھائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسمانا، اسم اعظم اک پرگٹائیا۔ جس دے کول حق پیانہ، پیائش
 کرے تھائوں تھائیا۔ اوہ رحیم رحمت رحمانا، رہبر نور الایہیا۔ جسدا کھیل جگت جسمانا، جسم اسم اپنا اک سمجھائیا۔ اوہ خالق
 خلق خصمانہ، جس دی خصلت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ لیکھا اور کا اور بنائے کلاما، قدرت دا قادر دیا کمائیا۔ جس دا جھلنا اک

نشانہ، جگت جہان دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری خوشیاں والی -----، لوک مات وجی ودھائیا۔ میرا صاحب ملے کھلا پاتی، پت پرمیشور نورِ الاہیا۔ جو دیونہارا دُھر دی داتی، دیاوان دیا کھائیا۔ اُس دا کھیل پرتھی آکاشی، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ اوہ پورن جوت پرکاشی، پورن پور رسیا سرب ٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جیٹھ کہے میرا پروشٹا تیراں، تیراں تیراں دھار وڈیائیا۔ جن بھگتاں اُتے پرہو کرے مہرا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جنہاں کارن پایا پھیرا، زرگن سرگن روپ بدلائیا۔ ناں دھرا کے شبدي شیرا، بھبک لگائے اکم اتھاپیا۔ جھگڑا مٹائے انڈج جیرا، اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ دُور دُراڈا آگیا نیرا، نیرن نیرا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو تھادا بٹھے بیڑا، بیڑی اپنے کندھ اٹھائیا۔ چوراسی پھاسی رہے نہ گیڑا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، حُکم دا حُکمی دیوے گیڑا، حُکم حُکم وچ بھوائیا۔

★ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربارِ نواسی جگندر کور دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

نش اکھڑ کہے میرا سندیسہ پتر، نش اکھڑ دھار درڑائیا۔ جس نوں ستگر شبد کرے اکتڑ، زرگن سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ دھار بنا کے اُپر پتر، پترکا رنگ رنگائیا۔ جس دی سمجھ کئے نہ سطر، نو ستر زرگن دھار دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نیراکھ کہے میرا روپ نیراکار، ساکار سمجھ کیسے نہ پائیا۔ میری وشن برہما شو کرن وچار، بڈھی تون پرے دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گر پاؤن سار، مہاسارتھی جگت اکھوائیا۔ پُرکھ اکال آگے کر نِمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ کِریا کر ہر داتار، داتے دانی دیا کھائیا۔ وست اگمی جھولی ڈار، امولک آپ ورتائیا۔ کِریا کر سچّی سرکار، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ سندیسہ دے کے اپنی دھار، نش اکھڑ اکھڑ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نش اکھڑ کہے میرا روپ دھار باؤن، بونجا اکھڑ وڈ وڈیائیا۔

کِریا کیتی پنت پاؤن، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائی۔ جس دی مہا سارے گاؤن، اوتار پیغمبر گر صفت صلاحیا۔ جس دی صفتی
 بنت بناؤن، گرتھ شاستر رنگ رنگائی۔ زرگن سرگن پکڑے دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جو سندیسہ دیوے دھر دا رامن، رام
 رام بے پرواہیا۔ جس نوں سجدے سپس سرب جھکاؤن، سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی وچوں جیو مانو،
 مانس مانکھ بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ نش
 اکھر کہے اوتار پیغمبر گرواں گائی میری گاتھا، اکھر اکھراں نال بدلائی۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن دتا ساتھا، کھانی بانی
 رنگ رنگائی۔ سب نے متیا دھر دا اکھا، اکھراں نال ونج کھائی۔ کرے کھیل اکھنا الاکھا، اکھ آگوچر بے پرواہیا۔ جو سندیسہ
 اوتار پیغمبر اکھا، گرواں نال ملائی۔ کل کلکی پرگٹ ہووے پُرکھہ ابناشا، پاربرہم پرہہ نور الاہیا۔ اوہ دین دنی ویکھے جگت
 تماشہ، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائی۔ سب دی پوری کرے آسا، ترسنا کوڑ دئے جلائی۔ جوتی نور کر پرکاشا، شبدي دھار
 ڈنک وجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ... .. نش اکھر کہے
 میرے صاحب دا کھیل عجیب، میں سچ دیاں جنائی۔ جو جگ چوکری دئے ترتیب، ستجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا حکم ورتائی۔
 جس زرگن شبد جنایا غریب، نانک ڈھولے گیا گائی۔ محمد لکھ قرآن مجید، سجدہ سپس جگدیش جھکائی۔ جس دے حکم اندر
 جگ چوکری کئے پیت، پورب لیکھا ربیا نہ رائیا۔ سو مالک اک اتیت، ترے گن توں پرے سوہا پائی۔ جس جھگڑا میٹنا مندر
 مسیت، کعبیاں کرے رُشنائی۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی پچھلا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائی۔ نراکھر کہے پرہہ دا کھیل کھیل دوبارہ، زرگن سرگن زرگن کار کھائی۔
 جس دی مؤلی اگئی بہارا، خزاں بیٹھی مکھ چھپائی۔ اوہ زرگن نور ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائی۔ جس نے سرسا
 گوبند دے گرتھان اُتے دتا پھرہ، پاہرو ہو کے ویکھ وکھائی۔ دو جہاناں تکی دائرہ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائی۔ جس دا کھیل
 اگئی گہرا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔
 نراکھر کہے اوتار پیغمبر گر کرن اکھراں غور، گورو ہو کے ویکھ وکھائی۔ کی کھیل پرہو کرے اور کا اور، عورت مرد سمجھ کھئے نہ

پائیا۔ کی اپنا دسے زور، ولیا چھلیا اپنا بل پرگٹائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے جو گھنٹیا مکھن کھاندا رسیا چور، چور سیس اُتے جھلایا۔ جس دے حکم دا ستجگ تریتا دواپرکلجگ چلیا دور، شاستر سمرت وید پُران بھجن وابو داہیا۔ سو صاحب سوامی سب دی اپنے ہتھ رکھے ڈور، بندھن دھر دا آپ بندھائیا۔ سب دی پچھلی پوری کرے دوڑ، پاندھی پندھ رہے نہ رائیا۔ نیراکھر کہے میرا مالک میرا صاحب گیا بھڑ، بھڑی بھڑی سیس نوایا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا اٹھسٹھ جوہڑ، گُردر مندر مسجد ویکھ وکھایا۔ کلجگ رس ویکھے مٹھا کوڑ، چوراسی پردہ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں گیا بھڑ، بھڑی بھڑی کرے جگت لوکائیا۔ دوہری دھار نیراکھر کہے میریاں اکھراں دتا تور، تریا توں پرے حکم سنایا۔ سرگن دی سرگن دھار نرگن دا نرگن روپ اپار جس دا جانے کھئے نہ جوہر، ظاہر ظہور کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ نیراکھر کہے اکشر ویکھن وشن برہما اندر، اندراسن کھوج کھوجایا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھن پھنندر، مُندر نین اٹھایا۔ سب دی غفلت لتھی نندر، آس رسیا نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں انتر کھولیا چندر، کُنجی نام آپ لگایا۔ جس نوں جھکدے سوریہ چندر، منڈل منڈپ سیس نوایا۔ اُس صاحب دا نیراکھر کہے اکھراں دی دھار شبدا دا پیار لیکھا لکھے کور جگندر، جگ جگ دا لہنا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی آد نرنجن، نرگن نرویر نیراکر نرنکار دیا کھایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ گھڑوا دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر منتر نام شبدا سچ دیوا، دیو آتما نو مو سیس جھکایا۔ پارہرم پت پرمیشور الکھ ابھیوا، اگوچر اگم اتھاہ اک اکھوایا۔ جس دا کھیل نہچل دھام سدا نہکیوا، نرویر نیراکر نرنکار اپنا حکم ورتایا۔ جس دی صفت کر سکے کھئے نہ جہوا، مہا اکھر دھار کہن کیچھ نہ پائیا۔ سو مالک خالق پرتیالک جن بھگتاں امرت رس دیوے میوہ، وست امولک آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ شبدا گر منتر کہے کرپا گردیو، گردیو نال ملایا۔ پورب

جنم تے پورب سیو، گوبند گر دئے گواہیا۔ جنم کرم کرم جنم سمجھے کھئے نہ بھیو، بھید ستگر ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد شبد مہربانا، مہربان اکھوائیا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے دانا، داتا دانی دیا کھائیا۔ آد جگاد لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن اپنا حکم ورتائیا۔ بخشش کرے رحمت رحیم رحمانا، محبوب نور الایہیا۔ بھکتاں بھکت بنائے نشانہ، بھکون اپنا رنگ رنگائیا۔ گرمیت سنگھ دا بنا کے وچ بہانہ، گردیو سنگھ نال گردیو دتا ملائیا۔ ایہ لیکھا پچھلا پُرانا، جس نوں پُران شاستر کوئی کہہ سکے نہ رائیا۔ ایہ قول گوبند کیتا سی وچ بیابانا، جوہ پُری اند وڈیائیا۔ نو سو چرانوے جنم دا لیکھا جم پھاسی والا کٹانا، پُرکھ اکال اپنا رنگ رنگائیا۔ پورب دا پورب لیکھا پوربلا ورتیا بہانا، بہاوی ستگر حکم سیس نوئیا۔ آگے وڈیائی ملے وچ جہاناں، چرن کول کول چرن بخشے اک سرنائیا۔ پچھلا وعدہ قول پور کراؤنا، پورن برہم پاربرہم پرہہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھکتاں لیکھے لائے در دوارے آنا، آن وچ جگت دی کان دئے چکائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ★

سُنن واسطے سوادھان کرو کُن، کتا گوبند رہیا جنائیا۔ جس دے نال انتشکرن بجھے منوآ من، منسا کوڑ رہے نہ رائیا۔ موہ وکارا چکے تتو تن، کایا مندر اندر وجے ودھائیا۔ ہویے پرکاش آگمی نوری چن، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے بنو جن، جنیندی ملے مان وڈیائیا۔ نام بھندارا لو دھن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ کوڑی کریا کرو کھن کھن، کھنڈا کھڑگ نام ہتھ اٹھائیا۔ پنچ وکار نہ لائے ستھ، ٹھگ چور یار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ سُنن واسطے سوادھان کرو سرتی، ست گوبند دلارا رہیا جنائیا۔ کھیل ویکھو اکال مورتی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ آواز سُنو شبد نور دی، جو تریا توں باہر کرے شنوائیا۔ کھیل تکو ظاہر ظہور دی، شاہ پاتشاہ کی اپنی کل ورتائیا۔ حاضری ویکھو حاضر حضور دی، جو حضرتاں پرے دئے وڈیائیا۔ موسیٰ آسا تکو کوہ طور دی، جو منہ دے بہار رووے

مارے دھاپیا۔ عیسیٰ صلیب تکو جاحٹور دی، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ محمد آشا تکو شاہ کلز یور دی، چوڈاں طبقات باہر دھیان لگائیا۔ ترسنا ویکھو خواہش منصور دی، اناالحق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنن واسطے دھرو دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول تون باہر ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد شبد دا سنو گیان، جس نون چار جگ دے شاستر سیس نوائیا۔ ست ست آتم تت دا ویکھو ایمان، عملان تون باہر دسے نور الابیا۔ دھر دا کلمہ سنو کلام، نام ندھانا پڑدا دئے اٹھائیا۔ مالک تکو اکم امام، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس نون جھکدے رادھا شام، سینتا رام سیس نوائیا۔ پیغمبر کرن سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ دس گرو کرن پرنام، پنے پنے کہہ کے دھوڑی خاک رمائیا۔ سو صاحب ستگر مہربان، پت پریشور وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر سنن دا دیوے دان، سرتی شبد نال جڑائیا۔ جگت سرون سنن سنن تھکے کان، ستگر شبد پردے سکیا نہ کئے وسائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہویا آپ مہربان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرمکھ کر پروان، پرم پرمکھ پرماتم نام سندیسہ دئے سنائیا۔ ہرجن سنن کے خوشی منان، من منسا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ سنن واسطے انگڑائی لئے بڈھ، مت من نال ملائیا۔ جگت وکار نال کرے یڈھ، شستر نام بتھ اٹھائیا۔ حکم دھر دا لئے بچھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ انتر بھيو کھولے گجھ، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ ستگر پورا جن بھگتاں مان دیوے جگ، جگ جگ نال ملائیا۔ کلجگ اتم سب دا پینڈا رہیا پچ، پوجس پوجا وچ دہائیا۔ ستگر نام سنن کے سرتی نام وچ جائے رچھ، رچھیاواں جگت والا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جگ جگ نرگن سرگن سرگن نرگن جن بھگتاں نراکھر دھار وچوں اپنا نام سمجھائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گھر نواں پنڈ ضلع جالندھر ★

ستگر شبد کہے میرے شہنشاہ پاتشاہ جوت زینکاری، نراکار نرویر در تیرے سیس نوائیا۔ آد انت جگا جگت تیرا کھیل اکم اپاری، الکھ اگوچر بے انت بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن تیرا کھیل وڈ سنساری، سنساری بھنڈاری

سنگھاری وشن برہما شو سپس نوائیا۔ تیرا نام کلمہ جگت سندیسہ وارو واری، چار جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ اوتار پیغمبر
 گر تیرے چرن کول گئے بلہاری، آپ آیا تیری بھیٹ کرائیا۔ تُوں بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ تیرا حُکم دسیا سرکاری، سچکھنڈ نواسی
 پُرکھ ابناشی تیرا حُکم جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ لیکھا ویکھ جیو ادھاری، لکھ چوراسی جُوں اجونی ویکھ وکھائیا۔ رَو
 سس سوریہ چن منڈل مندپ کرن نمسکاری، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سپس نوائیا۔ نیترووے کاغذ شاہی قلم پجاری،
 کائنات دے مالک پردہ دے چُکائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں تیری آئی واری، نو نو چار دا بھیو رہے نہ رائیا۔
 شبدي دھار بھوکھ لیکھا لکھیا بن لکھاری، گوہند گوہند گوہند تیری سیو کھائیا۔ درگاہ ساچی مُقارے حق تیرا نُور اُجیاری، ظاہر
 ظہور اپنا بھیو دینا کھلائی۔ تیئی اوتار تیری چرن دھوڑ لاون چھاری، مستک خاکی خاک رمائیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ کرن داری،
 دیدہ دانستہ تیرے آگے سپس نوائیا۔ گر دس چرن کون جان بلہاری، بل بل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار
 تیری سانجھی یاری، ورن برن ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چوتھے جُگ زِگن نُور جوت کر اُجیاری، اندھ اندھیرا
 ویکھ تھاوں تھائیا۔ تُدھ بن مالک خالق خلق پیچ نہ جائے سواری، سوارتھ یتھارتھ اندر سمجھ کیسے نہ رائیا۔ اوہ ویکھ دھرنی دھرت
 دھول دھول بن نینار رووے زارو زاری، جل تھل مہیئل سمنڈ ساگر اپنا وہن وبائیا۔ پرتھی آکاش تگن چند ستاری، منڈل مندپ
 اکھ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں اُچی کوک کوک پُکاری، دروہی میرے پروردگار یامبین تیری سرنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ
 ست دھرم چار گنٹ ہاری، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار سب تُوں کرے خواری، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔
 کوڑ کلپنا جگت کرے غداری، ساک سجن سین سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بُدھ مت سب دی ہاری، من منسا ہوئی ہلکائیا۔
 سرشٹی درشٹی ہوئی دُکھیاری، دُکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری کھیل آد جُگاد سدا نیاری، جُگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئی۔
 کِریا ندھان ٹھاکر سوامی تُدھ بن پیچ نہ جائے سواری، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت
 آتم ہووے ست سروپی تیری ناری، نر نرائن نر ہر ہونا آپ سہائیا۔ تُوں شاہ شہانہ اکل کل دھاری، اکل کلا گلوٹا اک اکھوائیا۔
 تیری کھیل وشن برہما شو نہ کیسے وچاری، اوتار پیغمبر گر وچرکے دسے نہ کھئے سمجھائیا۔ بے انت بے انت بے انت کہہ کے سب نے

چرن چُھائی تیرے داڑھی، دعویدار نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر انت اخیر بے نظیر تیری ویہ سو اٹھ دی آوے ہاڑی، پائے اُف کہہ کے دیاں سُنائیا۔ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ بل اپنا دھاری، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ ستگر شبد کہے حُکم دینا ایکنکار اکو واری، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں سب دی لوک مات کراں گرفتاری، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستاراں ہاڑ مستک ٹکے لاؤن پنج لیکھاری، پنجاں پنجاں اُنگلاں نال وڈیائیا۔ پنج پیارے پنج پیار دے بن کھلاڑی، کھیڈ دھرم دھار سمجھائیا۔ دو دو تلواراں پہن پنج درباری، سبّا کھبّا ونڈ وندائیا۔ پُرکھ اکالے تیرا روپ ہووے نہ پُرکھ نہ ناری، ویس اولّا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب میرا تیرے آگے حلف، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ میں لیکھا دسنا ستاراں ہاڑ نوں اکو الف، جو علم عالماں دئے بدلائیا۔ شرع دی پوری کرنی شرط، شریعت پندھ مُکائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا پرت، پت پریشور بے پروا بیا۔ تیرا راہ تکنا اُتے دھرت، دھرنی دھول ویکھ وکھائیا۔ جس نوں جھکنے اسمان عرش، عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ میری منظور کرنی عرض، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ حق سندیسہ دینا کرج، چوڈاں طبق سُنائیا۔ اپنا پورا کرنا فرض، فرد جرم سب تے دینا لگائیا۔ مقروض کیسے دا رہن نہیں دینا قرض، قضا قزاق سب دے نال ملایا۔ تیرا کھیل تکنا اسچرج، جس نوں چار جگ دے شاستر نہ سکن سمجھائیا۔ تُوں یودھا سو رپر مردانہ مرد، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ کلجگ میٹنا اندھیر گرد، کوڑی کِرپا رہے نہ رائیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قاتل مقتول دا لیکھا دینا مُکائیا۔ غریب نایا ونڈنا درد، کوچھیاں کللیاں گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے میرے محبوبا، محو در تیرے سیس نوائیا۔ تُوں آد انت ہر جگہ موجودہ، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں حیران ہویا کیوں شرع دیاں ونڈیاں حدوڈاں، نام کلمے حصے جگت پائیا۔ تیری منزل اکو حق مقصودا، سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ تڈھ پن اور نہ کوئی دوجا، جس نوں دین دنی سریشٹی دریشٹی اندر گائیا۔ تیرا بھیو کیسے نہ بوجھا، اوتار پیغمبر گر شستراں نال کر کے گئے لڑائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر کلجگ کوڑی کِرپا ٹھوٹھا مار کے مُودھا، مُدّتاں دے مالک مُدعا سب دا دے بدلائیا۔ گرُمکھ سنت سہیلا تیرے وچھوڑے وچ رہے کھئے نہ روٹھا، لکھ چوراسی وچوں میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تڈھ پن آد انت جگا جگت

نرگن دھار سرگن اُتے کھئے نہ تئھا، پنج تت ماٹی خاک دئے نہ کھئے وڈیائیا۔ میں تیرا اکو ڈلارا ستگر شبد سوتا، پتا پوت تیرے آگے سیس نوائیا۔ میں چاہندا کلجگ وچ ستجگ بدل دے رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا دے پنج تت کایا ماٹی بُتا، بُتخانیان کر صفائیا۔ تیرا نام بھنڈارا جگت جہان نہ جائے لُٹا، گرہ گرہ اندر دینا ٹکائیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑ دے تُٹا، تُٹیاں گنڈھ پوائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی بُتا، جسم ضمیر دے بدلائیا۔ گرمکھاں دے اندروں کوڑی کر یا کڈھ دے غصہ، مایا ممتا موہ نہ ہویے ہلکائیا۔ گھر سہنجی گرہ ہووے رُتا، مندر بانکے وجے ودھائیا۔ تُوں مہربان ابناشی اچتا، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ اُجل کر گرمکھاں مات مُکھا، جو مُکھ تیرا نام صفت صلاحیا۔ جنم کرم وچ روگ رہے نہ دُکھا، درد دُکھ بھے بھنجن ہونا آپ سہائیا۔ سفل کراؤنی مات گکھا، لیکھے لاؤنی جنیدی مائیا۔ ستگر شبد کہے پرم پُرکھ پرما تم اتم تیرا وقت دُھکا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا کھیل تکان چارے کوٹا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا بھیو رہے نہ لُکا، الوکک اپنا پردہ دینا چُکائیا۔

★ ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ بھڑی نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جیٹھ کہے میرا دوس دہاڑا چھبی، پروشٹا پرم پُرکھ جنائیا۔ لیکھا آد جگاد جگ چوکری رتی، پرم پُرکھ پرہہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ویکھنہارا سدا سدیوی صدی، گھڑی پل دھیان لگائیا۔ جس دے حُکمے اندر سریشٹی بدھی، بندنا کر کے گر اتار پیغمبر سیس نوائیا۔ اوہ لیکھا جانے جگت دھار دی گدی، گرو گردیو سوامی پڑدا آپ اٹھائیا۔ جس دے کول کرپا وچ اکو رنگ ہووے نیکی بدی، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چھبی جیٹھ کہے میرے ساہمنے اوہ تصویر، جس دی گوبند دئے گواہیا۔ جس دا لیکھا بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس وچ دین دُنی دی تقدیر، تدبیر سکے نہ کھئے بنائیا۔ اوہ لیکھا جانے آد انت اخیر، اکھراں توں باہر جس دی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چھبی جیٹھ کہے میرے آگے اوہ نقشہ، جس نوں

نقش کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میرے کول اوہ رستہ، جس اُتے گر اوتار پیغمبر بھجن واپو داہیا۔ میرے کول اوہ بستہ، جس وچ چار جگ دے بھوکھت بند کرائیا۔ چھبی جیٹھ کہے میں سدا سدا سد نسا، جگ جگ بھجان واپو داہیا۔ میرا پروشٹا میری کتھا کہانی دسا، دس دسمیش اپنے نال رکھائیا۔ جس دا شبد اشارہ پرتکھ دا، پاربرہم پرہہ اپنی کل ورتائیا۔ اوہ کھیل کرے نور الابی یک دا، واحد اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں کلجگ سماں تکدا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا حق دا، قول اقرار پچھلا ویکھ وکھائیا۔ اُس دا لیکھ کھئے نہ کندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایہ کھیل اُس ونجارے ہٹ دا، جتھوں جگ چوگری (جھولی) سرب بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چھبی جیٹھ کہے میرے آیا وچ دھیان، سہج سہج نال جنائیا۔ میرے اندر پرگٹیا اک گیان، بن اکھراں ملی وڈیائیا۔ سندیسہ سُنیا بنا کان، سرون لوڑ رہی نہ رائیا۔ اوہ تگ اوہ پٹھان، جس گوبند اُتے چھرا دتا چلائییا۔ گوبند سورا ہویا مہربان، مہر نظر نال تکائییا۔ اُس غصے وچ بولی ماری نشان، بول کرارا دتا لگائییا۔ گوبند ہس کے کہا تون بڑا سورپیر بلوان، جس سیوادار ہو کے شستر دتا چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ گوبند کہا اے میرے سکھ شردھالو، سر تیرے ہتھ ٹکائییا۔ میرا پرہم پُرکھ بڑا کیرپالو، کریا ندھ وڈ وڈیائیا۔ جس نے قول اقرار نانک تون کرایا سی نال لالو، لیکھا گکڑ والا ملائییا۔ اوہ تیری سرت سمبالو، سمبل بہ کے ویکھ وکھائیا۔ زرگن دھار اولڑی چلو چالو، چار ورن تون باہر سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ مغل کہا گوبند میں تیرے ماریا خنجر، لہنا ہر گوبند والا چکائییا۔ میرے نیتر نہ آیا بنجن، نیر نیر نہ کھئے وگائییا۔ پر میں اک سو نو وارا تیرے چرن دی دھوڑی لائی مجن، خاک مستک اُتے چھپائییا۔ میرا کمن لگا بدن، سریر تھرتھرائیا۔ گوبند ہس کے کہا تار چھرا میرا پریم والا سگن، تیری جھولی پائییا۔ محمد لیکھا ویکھ جس ویلے شرع ہوئی نکن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ دیپک جوت مول نہ جگن، گھر گھر اندھیرا چھائییا۔ پُرکھ اکالا سب دا کرے وزن، لیکھا دیوے تھاؤں تھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کار کھائییا۔ چھبی جیٹھ کہے گوبند نے خنجر پھڑیا ہتھ، تھاپی پُشت پناہ لگائییا۔ پھیر تن (وار) آپے پیٹ وچ دتا رکھ، سہج سہج

نال دبائیا۔ نالے اشارہ کیتا نال اکھ، اوہ تگ جلوہ نور الایہیا۔ جس دا روپ انوپ ہونا پرتکھ، امام اماما ویس وٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے جھٹ، جھٹکے حلالی والے دوویں دئے لڑائیا۔ پھیر شرع نے شرع نوں دینا کٹ، کٹاکش لاگے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ مغل کہا تیرا پچن سدا سادہ، سن کے خوشی بنائیا۔ دس دھر مالک دا کی ارادہ، کی کرنی کار بھگنائیا۔ کی شبد وجائے نادا، انراگی راگ سنائیا۔ گوہند کہا اوہ بے پرواہ صاحب سانجھا، زرگن دھار اک اکھوائیا۔ جس نے امت امتی صدی چودھویں پھیرنا مانجا، مجلس کوڑی دئے گوائیا۔ نشان رہے نہ تارا چاندا، خلق فلک ویکھ وکھائیا۔ کوڑ گگرم وگے جھانجا، جھکھڑ جھلے تهاؤں تھائیا۔ کلجگ اتھ ہووے جاندا، بھجے واہو داہیا۔ اُس نے کھیل کرنا اپنے نال دا، ناؤں زینکارا اک وڈیائیا۔ جھگڑا میٹنا سور گان دا، شرع شریعت لیکھا رہے نہ رائیا۔ اپنا وقت سہنجنا کرنا چاء دا، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ بابو بل رہن نہیں دینا کیسے بانہ دا، بلہین کرے لوکائیا۔ اُس ویلے مانس روپ ہووے کان دا، کاگ وانگ گولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ گوہند کہا سن میرے پھریدار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر جنائیا۔ جس ویلے میرا آوے پروردگار، نوری اللہ اللہ نور الایہیا۔ اُس دے کول شبد دی ہووے دھار، کلمہ کائنات درڑائیا۔ شستر تیر کمان بھتھا رکھے نہ کھئے کٹار، کھڑگ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ساچا دوس لئے وچار، چھبی جیٹھ ویہ سو اٹھ بکرمی اٹھاں تتان نال ملائییا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے ادھار، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جنم دوئے تینوں وچ سنسار، ہرجن اپنا لئے بنائیا۔ ایسے کر کے جاگیر سنگھ کیتا تیار، تن وجود دتی وڈیائیا۔ ساچے وقت کھچ کے چرن دوار، لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ چھبی جیٹھ کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں وچ جنائیا۔ کریا کری جوت اکالی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ جس نے سب دی سرت سمبھالی، سمبل بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ چالی، کی اولڑی چال چلائییا۔ اوہ کھیل کرے بے مثالی، جس دی مسل سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبی جیٹھ کہے میرا صاحب صاحب مہربان، مہربان اک اکھوائیا۔ جو ویکھنہارا مار دھیان، پردہ پورب آپ

چُکائیا۔ لہنا دینا چُکائے آن، پُورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ حاضر کر کے جنم بدل کے تتان والا پٹھان، جاگیر سینگھ جگت وچ سمجھائیا۔ پُورب لیکھا کر پروان، پرم پُرکھ اپنی کار بھگتائیا۔ تن وار گوہند دی دھار پیٹ اُتے لائے تن نشان، چھری شرع والی کٹائیا۔ جس دے پچھوں جگت اگے کھیل ہونا مہان، بھیو سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جگت دا یدھ ہووے گھمسان، گھنن گھیری وچ لوکائیا۔ ایہ لیکھا لیکھا ستارویں سلوک وچ بھوکھ پُران، گرڑ دا چوڈھواں کاند دئے گواہیا۔ جن بھگتو پُورب دا لہنا اُمت دا ٹھیک کیتا بھگتان، بھگت جگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اس دا اگلا حصہ دسانگا جا کے وچ ایران، انا فنا اپنا حکم ورتائیا۔ اوتھے جگندر دے ہتھان وچ کھلی ہوویگی قرآن، صفحہ ستاسی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ جیٹھ کہے میں پُچھیا اگتی ناد، دھنناں توں باہر شنوائیا۔ آئی اگتی آواز، آذان بانگ نال نہ کھئے رلائییا۔ جس میرے انتر کھولیا راز، پردہ دتا اٹھائیا۔ میں سویا گیا جاگ، حیرانی وچ دُپائیا۔ دُور دُراڈا آیا بھاگ، بھجیا وابو داہیا۔ ویکھ جگت والے چراغ، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ متر تکیا احباب، مالک نور الایہیا۔ جس دا حکم اک اہلاد، علم عالماں باہر کرے شنوائیا۔ جس نے جھگڑا میٹھا عشق حقیقی تے مجاز، دوہاں دے پرے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھری کہے میں خنجر بن کے کردی رہی انتظار، صدی سدیوی دھیان لگائیا۔ کون ویلا میرا آوے نرنکار، نربھ بے پرواہیا۔ میری پیج دیوے سوار، گوہند دا لیکھا پُور کرائیا۔ اپنے پیٹ تے پھیرے نال پیار، پیار غصہ سمجھ کیسے نہ آئییا۔ نال حقیقت دی کرے گفتار، گفت شنید اپنا حکم ورتائیا۔ کچھ لہنا دینا لیکھا وچ بغداد، بصری علم نال وڈیائیا۔ جتھے کھیل نانک دے نو سو نڑھنوی اکھراں دی تعداد، دُور دُراڈی بیٹھی اکھ کھلایا۔ جتھے شرع دی سنی آواز، شریعت سنگ نبھائیا۔ اوتھے ایہ چھری کھڑنی ساتھ، موئی ست رنگ تند بندھائیا۔ جس نے جگت شرع دا پاؤنا فساد، فیصلہ حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھری کہے میں سچا سنیہڑا دساں، دسم گوہند نال ملائییا۔ پریم محبت وچ ہساں، ہس کے دیاں درڑائیا۔ میرے صاحب نے گرمکھ تارے وچوں کوٹاں لکھاں، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ جنہاں دا درشن میں وی کراں مساں، مسیا زین اندھیری کلجگ ویکھ

وکھائیا۔ جن بھکتو مینوں روندی نون پیندیاں غشاں، ہوکیاں سسکیاں وچ اپنا ساه بدلائیآ۔ دروہی بُرا حال ہونا جنہاں نے کھاہا کٹا وچھا، کٹاکش حکم والا لگائیآ۔ پر یاد رکھنا ستگر دے نال جان والیاں میرے نال خون کڈھ کے لاؤنا صاحب دیاں ہتھاں، ہتھاں اپنیاں وچوں کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ چھری کہے میں ویکھاں ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی پھول پھولائیآ۔ میں پھرناں وچ جنگل اُجاڑ، ٹلے پہاڑاں واہو داہیا۔ میں کیسے دی لینی نہیں آڑ، اوٹ انت نہ کھئے تکائیآ۔ میں وسدے گھر دینے اُجاڑ، اُجاڑے والی اپنی کار بھگتائیآ۔ پر یاد رکھنا جن بھکتو میرا لیکھا کچھ ہونا اٹھاراں ہاڑ، ہاڑا کڈھ کے سیس نوائیا۔ ٹساں تاڑی وجاؤنی تاڑ تاڑ، ہتھ ہتھاں نال ٹکرائیا۔ شبد گاؤنا گوبند ستگر گھوڑی دتا چاڑھ، واگ دھر دی دھار اٹھائیآ۔ جاوے سمند ساگراں پار، پارہسم اپنا سنگ بنائیآ۔ پیغمبراں دا لہنا دینا اترے ادھار، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار بھگتائیآ۔ چھری کہے میرا لیکھا سی اج دی رات، چھبی جیٹھ نال ملائیآ۔ اگلا لینا اُتے دریا دجلا تے فرات، جس دا پڑدا نہ کھئے کھلائیآ۔ اوتھے سب نون دینی نیاز، مزاج اپنا آپ بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ چھبی جیٹھ کہے جن بھکتو صاحب دا کھیل سدا انوکھا، اکل کل اپنی آپ ورتائیآ۔ جس دا بھیو جانے کوئی نہ پوتھا، پُستک بیٹھے سیس نوائیا۔ بدھی وچ آوے کیسے نہ سوچا، سوچ سوچ تھکی جگت لوکائیآ۔ اپنی آسا آپے جانے لوچا، لوچن نین اپنا آپ کھلائیآ۔ چھری کہے میں ویکھنا چاہندی شرع والیاں موٹا، ملک الموت نال ملائیآ۔ آگے وقت رہیا نہ بہتا، لیکھا دینا تھاوں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں مان دیوے پتا ماؤں دا، پُرکھ اکال دین دیاں اپنی دیا کھائیآ۔

